

Lãnh Cung Hoàng Hậu

Contents

Lãnh Cung Hoàng Hậu	4
1. Q.1 - Chương 1: Phá Kỳ Môn Trận	4
2. Q.1 - Chương 2: Lại Trúng Độc	6
3. Q.1 - Chương 3: Màu Đỏ Lá Rụng - Phần 1	7
4. Q.1 - Chương 4: Màu Đỏ Lá Rụng - Phần 2	9
5. Q.1 - Chương 5: Màu Đỏ Lá Rụng - Phần 3	10
6. Q.1 - Chương 6: Vào Tuyên Thành	12
7. Q.1 - Chương 7: Gặp Tai Kiếp	13
8. Q.1 - Chương 8: Lăn Đầu Gặp Nhau	15
9. Q.1 - Chương 9: Trảm Ngựa Kết Thù	16
10. Q.1 - Chương 10: Đàm Luận Về Sinh Tử	18
11. Q.1 - Chương 11: Kế Thoát Thân	19
12. Q.1 - Chương 12: Mạo Hiểm Đánh Cuộc	21
13. Q.1 - Chương 13: Hoa Rơi	23
14. Q.1 - Chương 14: Như Vừa Tỉnh Mộng	24
15. Q.1 - Chương 15: Xem Xét Vết Thương	26
16. Q.1 - Chương 16: Kích Động	27
17. Q.1 - Chương 17: Để Lộ Thân Phận	29
18. Q.1 - Chương 18: Nam Nhân Phá Hoại	30
19. Q.1 - Chương 19: Tiểu Thắng(*)	32
20. Q.1 - Chương 20: Đánh Cuộc	33
21. Q.1 - Chương 21: Khởi Đầu Tốt Đẹp	35
22. Q.1 - Chương 22: Chiêu Thứ Nhất	37
23. Q.1 - Chương 23: Chính Người	39
24. Q.1 - Chương 24: Gặp Ác Thú	41
25. Q.1 - Chương 25: Quốc Sư	43
26. Q.1 - Chương 26: Uy Hiếp	45
27. Q.1 - Chương 27: Đồng Minh	46
28. Q.1 - Chương 28: Lăn Đầu Động Tâm	48
29. Q.1 - Chương 29: Đau Đớn	49
30. Q.1 - Chương 30: Thanh Tĩnh	51
31. Q.1 - Chương 31: Thành Lâu Kỳ Ái - Phần 1	53
32. Q.1 - Chương 32: Thành Lâu Kỳ Ái - Phần 2	55
33. Q.1 - Chương 33: Thành Lâu Kỳ Ái - Phần 3	57
34. Q.1 - Chương 34: Thành Lâu Kỳ Ái - Phần 4	59
35. Q.1 - Chương 35: Nam Tử Phúc Tọa	61
36. Q.1 - Chương 36: Đạp Tuyết Tìm Mai - Phần 1	64
37. Q.1 - Chương 37: Đạp Tuyết Tìm Mai - Phần 2	67
38. Q.1 - Chương 38: Đạp Tuyết Tìm Mai - Phần 3	70
39. Q.1 - Chương 39: Đạp Tuyết Tìm Mai - Phần 4	73
40. Q.1 - Chương 40: Đạp Tuyết Tìm Mai - Phần 5	75
41. Q.1 - Chương 41: Đạp Tuyết Tìm Mai - Phần 6	78

42. Q.1 - Chương 42: Đạp Tuyết Tìm Mai – Phần 7	81
43. Q.1 - Chương 43: Đạp Tuyết Tìm Mai – Phần 8	84
44. Q.1 - Chương 44: Đạp Tuyết Tìm Mai – Phần 9	86
45. Q.1 - Chương 45: Đạp Tuyết Tìm Mai – Phần 10	89
46. Q.1 - Chương 46: Quay Về Tuyên Thành	91
47. Q.1 - Chương 47: Chân Tình Nơi Đáy Giếng – Phần 1	93
48. Q.1 - Chương 48: Chân Tình Nơi Đáy Giếng – Phần 2	96
49. Q.1 - Chương 49: 1 Mũi Tên Xuyên 2 Trái Tim	97
50. Q.1 - Chương 50: Thử Dò Xét – Phần 1	100
51. Q.1 - Chương 51: Thử Dò Xét – Phần 2	102
52. Q.1 - Chương 52: Thử Dò Xét – Phần 3	104
53. Q.1 - Chương 54: Điệp Ảnh 2 Đôi	106
54. Q.1 - Chương 55: Tình Thệ	109
55. Q.1 - Chương 56: Trả Thù – Phần 1	111
56. Q.1 - Chương 57: Trả Thù – Phần 2	113
57. Q.1 - Chương 58: Trả Thù – Phần 3	115
58. Q.1 - Chương 59: Trả Thù – Phần 4	117
59. Q.1 - Chương 60: Được Phòng Tiểu Cung Nữ	119
60. Q.1 - Chương 61: Chữa Bệnh Ở Tiền Ván Điện	122
61. Q.1 - Chương 62: Biến Đổi Lớn Đêm Hôm Trước	124
62. Q.1 - Chương 63: Điều Kiện	127
63. Q.1 - Chương 64: Sửa Chiếu	129
64. Q.1 - Chương 65: Đế Vương Tinh (*) Hạ	131
65. Q.1 - Chương 66: Đối Sách	134
66. Q.1 - Chương 67: Thối Sáo	136
67. Q.1 - Chương 68: Lưu Lại Trong Cung	138
68. Q.1 - Chương 69: Đoán Ra Hành Tung	140
69. Q.1 - Chương 70: Chính Diện Giao Phong	144
70. Q.1 - Chương 71: Ai Là Thợ Săn?	149
71. Q.1 - Chương 72: Khắc Tinh Của Đường Vấn Thiên	153
72. Q.1 - Chương 74: So Kiếm Đoạt Mỹ Nhân	158
73. Q.1 - Chương 75: Tới Nhà Thổ Ngọc	163
74. Q.1 - Chương 76: Vạch Trần Thân Phận	167
75. Q.1 - Chương 77: Hạ Thánh Chỉ	172
76. Q.1 - Chương 78: Ta Là Người Mà Người Muốn Tìm!	177
77. Q.1 - Chương 79: Phong Phi	185
78. Q.2 - Chương 1: Bị Bắt Khi Rời Cung	194
79. Q.2 - Chương 2: Nàng Là Điệp Được Nô!	202
80. Q.2 - Chương 3: Độc Sủng Phi	210
81. Q.2 - Chương 4: Chọc Tức Đường Vấn Thiên	218
82. Q.2 - Chương 5: Thị Tẩm, Phá Hư	227
83. Q.2 - Chương 6: Đoạn Tình? Ta Mời Người Uống Rượu!	235
84. Q.2 - Chương 7: Tên Hoàng Đề Này Yêu Ta	244
85. Q.2 - Chương 8: Thợ Săn, Con Mồi!	253
86. Q.2 - Chương 9: Tỷ Muội	261
87. Q.2 - Chương 10: Cường Hôn	268
88. Q.2 - Chương 11: Tình Dịch Xuất Hiện	274
89. Q.2 - Chương 12: Phong Hậu – Phần 1	281
90. Q.2 - Chương 13: Phong Hậu – Phần 2	289
91. Q.2 - Chương 14: Ta Làm Chủ Đông Cung	297
92. Q.2 - Chương 15: Rời Đi	303
93. Q.2 - Chương 16: Chân Tướng Người Luôn Làm Tổn Thương	310
94. Q.2 - Chương 17: Y Y Các	323
95. Q.2 - Chương 18: Xem Chỉ Tay	330

96. Q.2 - Chương 19: Vào Ổ Lãnh Cung	336
97. Q.2 - Chương 20: Sinh Con Ổ Lãnh Cung – Phần 1	342
98. Q.2 - Chương 21: Sinh Con Ổ Lãnh Cung – Phần 2	349
99. Q.2 - Chương 22: Mối Hận Đoạt Con	356
100. Q.2 - Chương 23: Cướp Đi Tín Vật	363
101. Q.2 - Chương 24: Theo Ta Rồi Đi	369
102. Q.2 - Chương 25: Lãnh Cung?	376
103. Q.2 - Chương 26: Tuyệt Tình Bạt Tai	380
104. Q.2 - Chương 27: Ước Định	386
105. Q.2 - Chương 28: Quỳ Ta	392
106. Q.2 - Chương 29: Đoạn Chương Tuyệt Tình	399
107. Q.3 - Chương 1: Chiêu Y Bảng Văn	408
108. Q.3 - Chương 2: Gặp Lại Nhau	415
109. Q.3 - Chương 3: Long Phượng Thai	422
110. Q.3 - Chương 4: Mang Hải Tử Đến Thanh Lâu	429
111. Q.3 - Chương 5: Ván Cờ Vận Mệnh	436
112. Q.3 - Chương 6: Đại Hội Tuyển Phi	443
113. Q.3 - Chương 7: Ta Là Diệp Dược Nô	449
114. Q.3 - Chương 8: Hành Trình 3 Người – Phần 1-2	455
115. Q.3 - Chương 9: Hành Trình 3 Người – Phần 3- 4	461
116. Q.3 - Chương 10: Hành Trình 3 Người – Phần 5- 6	467
117. Q.3 - Chương 11: Sinh Tử Kiếp	473
118. Q.3 - Chương 12: Quay Về– Phần 1 -2	479
119. Q.3 - Chương 13: Quay Về – Phần 3-4	485
120. Q.3 - Chương 14: Động Phòng Hoa Chúc	492
121. Q.3 - Chương 15: Rồi Đi	499
122. Q.3 - Chương 16: Chân Tướng Người Luôn Làm Tổn Thương	506
123. Q.3 - Chương 17: Tiến Vào Hoàng Cung?	513
124. Q.3 - Chương 18: Một Ly Trà	519
125. Q.3 - Chương 19: Vấn Tình	525
126. Q.3 - Chương 20: Đoạt Than	533
127. Q.3 - Chương 21: Long Nộ	540
128. Q.3 - Chương 22: Trước Trận Sống Chết	546
129. Q.3 - Chương 23: Nỗi Đau Mất Con	553
130. Q.3 - Chương 24: Thù Giết Cha	561
131. Q.3 - Chương 25: Bao Vây Ngân Phát Sơn Trang	568
132. Q.3 - Chương 26: Quyết Định Cuối Cùng– Phần 1- 2-3	575
133. Q.3 - Chương 27: Quyết Định Cuối Cùng – Phần 4-5	583
134. Q.3 - Chương 28: Trọng Du Tuyên Thành	590
135. Q.3 - Chương 29: Hoàng Gia Am Đường	596
136. Q.3 - Chương 30: Sinh Tử Một Đường	602
137. Q.3 - Chương 31: Vợ Chồng Quyết Đấu	608
138. Q.3 - Chương 32: Cuộc Chiến Tuyên Thành	615
139. Q.3 - Chương 33: Vợ Chồng Đàm Phán	621
140. Q.3 - Chương 34: Kết Cục- Phần 1-2	627
141. Q.3 - Chương 35: Kết Cục – Phần 3-4	634
142. Q.3 - Chương 36: Kết Cục – Phần 5-6	640
143. Q.3 - Chương 37: Kết Cục – Phần 7-8	646
144. Q.3 - Chương 38: Kết Cục – Phần 9-10	652
145. Q.3 - Chương 39: Kết Cục – Phần 11-12	659
146. Q.3 - Chương 40: Kết Cục- Phần 13- 14- 15-16	665
147. Q.4 - Chương 1: Vấn Thiên: Lần Đầu Mới Quen	678
148. Q.4 - Chương 2: Vấn Thiên: Bức Họa	680
149. Q.4 - Chương 3: Gặp Nhau	682

150. Q.4 - Chương 4: Chữa Bệnh	684
151. Q.4 - Chương 5: Phụ Trách	686
152. Q.4 - Chương 6: Hội Chùa	688
153. Q.4 - Chương 7: Thương Tâm	690
154. Q.4 - Chương 8: Chân Tướng	692
155. Q.4 - Chương 9: Vận Mệnh	693
156. Q.4 - Chương 10: Độc Sát	695
157. Q.4 - Chương 11: Mưu Kế	697
158. Q.4 - Chương 12: Quyết Định	701
159. Q.4 - Chương 13: Đàm Phán	707
160. Q.4 - Chương 14: Đau Xót	715
161. Q.4 - Chương 15: Tuyền Phi	723

Lãnh Cung Hoàng Hậu

Giới thiệu

Thăng đến một ngày nọ, hắc quỷ trước mặt ta, cầu ta cứu nàng, buông tha nàng. Ta mới biết được,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-cung-hoang-hau>

1. Q.1 - Chương 1: Phá Kỳ Môn Trộn

Ta gọi là Diệp Dục Nô. Ta là là trưởng nữ của thần y thế gia. Nguyên nhân là Diệp gia không có con trai nối dõi cho nên theo lẽ đương nhiên ta trở thành trưởng nữ nối dõi tông đường

Gió thu hiu hiu thổi , ta ngồi dưới tán cây tính toán Lần trước mặc dù đã thắng Đường Văn Thiên . Nhưng lại làm uội muội mất đi vị giác. Trong tất cả các loại y thư của phụ thân , không tài nào tìm thấy phương thuốc chữa bệnh mất vị giác! Ta cũng tìm đủ mọi cách, cuối cùng, đành phải tự mình tính toán.

“Đại tỷ! Đại tỷ! Hắc hắc hắc!Hắc lại tới nữa ” Âm thanh sợ hãi của Tiểu Hạ vang đến. Ta ngẩng đầu.Lần trước thua không tâm phục khẩu phục sao? Nhanh như vậy, lại tới nữa? Buông cây bút đang cầm, tâm của ta, lại thấy buồn cười. Nếu không phải hắc nhiều lần khiêu khích, sợ rằng, y thuật của ta cũng sẽ không thể nào có tiến bộ!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tiểu Hạ, ta không đành lòng, vỗ đầu nàng nói, “Yên tâm đi, đại tỷ dùng kỳ môn trộn, một chốc, hắc sẽ không vào được! Vào không được, cho dù hắc có một ngàn loại độc được, cũng không có cách nào dùng! Không phải sợ! Tiểu Hạ”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Hạ lộ vẻ sợ hãi. “Đại tỷ! Hắc, hắc, hắc, thật đáng sợ!” Cả người nàng run lên.

Ta ôm lấy nàng, nói, “Không phải sợ! Lần này địa kỳ môn trận. cho dù bản lãnh của hần cao tới đâu, cũng không trốn được! Nếu vây ở trận bên trong lâu lắm, sẽ gặp phục nhuyển!”

Tiểu Hạ lại không nói lời nào, chỉ là nhỏ giọng như muốn khóc. Thấy nàng bình tĩnh rồi chút, ta liền buông nàng ra, nói, “Về phòng đi! Gọi nhị tỷ ra. Yên tâm đi! Có đại tỷ ở đây”

Tiểu Hạ gật nhẹ đầu, phi thân nhảy lên. Nàng mặc dù tư chất không cao, nhưng khinh công thì rất tốt. Nghĩ đến việc, mỗi ngày mà đuổi theo nàng thì tốn không ít công sức

Ta đem mặt nạ da người giấu trong lòng ra đeo lên. Mặc dù như thế, nhưng Đường Vấn Thiên, dù sao cũng là đối thủ tốt !

Ầm ầm ! Ầm ầm ! Ta cảm giác mặt đất dưới chân đột nhiên rung chuyển !

Lòng ta chấn động! Nhẹ nhảy lên nóc nhà. Ta thấy 1 thiếu niên tuấn mị cưỡi ngựa .hồng, đứng ở ngoài trận đầu. Thấy ta đứng ở nóc nhà, hướng ta nở 1 nụ cười. Nụ cười tươi như vậy không giấu được vẻ đắc ý trong đó! Hần vừa lại ra chiêu rồi! Ta bố trí địa trận, chỉ thấy bụi đất bay lên, một đám trâu non đang đấu đá lung tung!

Ta cắn răng! Đường Vấn Thiên! Người tốt lắm! Lại dung đàn trâu phá trận của ta! Kỳ môn bát quái, đối với người mà nói, đích thật là hữu dụng! Bởi vì người phải lạc đường. Nhưng là, đối với đàn trâu mà nói, thì là vô dụng!

Chỉ thấy đàn trâu đấu đá lung tung, đem địa trận của ngã trái ngã phải! Ta thần nhiên nhếch môi cười. Nam nhân này, dung đủ mọi cách đấu với ta! Dĩ nhiên phải nghĩ đến chiêu này

Hần bình tĩnh nhìn ta là nam nhân lớn nhất trong phủ (chỗ này cũng chẳng hiểu lắm=. =), nhìn theo hướng ánh sang của mặt trời mới mọc, đều là phòng của tiểu cô nương! Đàn trâu trùng trùng chạy lại đây, hần là muốn đưa chúng ta vào chỗ chết đây! Nhìn đàn trâu điên cuồng, chắc chắn là hần đã cho chúng uống thuốc gì rồi!

Ta cười. nói với những muội muội đang nhìn ta ở phái dưới, “Hôm nay gió nam, bọn muội muội, đem Thạch bụi phấn ra đây, vẩy Thạch bụi vào đàn trâu này!”

Mấy muội muội lớn hơn 1 chút, nghe được ta nói, đứng lên rất nhanh. Đem thạch bụi phấn phi thân lên các hành đại thụ xung quanh trận , tại đây các nàng đồng loạt tung thạch bụi phấn ! Đàn ngựa bị thạch bụi phấn bay đến , càng thêm phát điên . chạy vội vào hướng phủ các nàng.

Đường Vấn Thiên nói, “Diệp Dực Nô! Người chỉ biết dùng Thạch bụi phấn thôi sao? Người không biết, dùng Thạch bụi phấn, đàn trâu lại càng thêm phát điên sao? Lần này, xem ra là ta thắng rồi!” Dứt lời, cười ha ha đứng lên.

Ta không ngốc. Bên trong thạch bụi phấn, trộn lẫn thuốc tê ta đã hoà vào. Lượng Thạch bụi phấn đã vẩy ra, là chắc chắn rằng đàn trâu này sẽ hít phải thuốc tê. Nếu như không có hít vào, như vậy, ta liền thất bại! Bây giờ, ta chỉ còn chờ thuốc phát tác! Lần này, hần muốn đem đàn trâu đến đâu sao? Thật sự là không có chỗ nào để nói

Lượng thuốc đó, cũng không giống như ta ban đầu ta dự đoán, đàn trâu rất nhanh đã chạy vào nhà của ta! Nhìn chúng nó ở trong phòng đụng đồng đụng tây, ta hận đến nghiến răng! đến khi trong miệng đầy mùi máu tanh, ta cười lạnh, đem 1 lượng lớn Thạch bụi phấn vẩy xuống!

Tiểu Hạ nhìn theo hướng mặt trời mọc, rõ ràng đã bị đàn trâu hù dọa rồi! Các nàng oa oa khóc lớn . Nhận Hỉ cũng rất trấn định, hiểu được chỉ huy các nàng đem ánh sang của mặt trời mới mọc tụ lại! Mà hần, thì một người dung đàn trâu để san bằng trận địa

Khóe môi nở nụ cười cười, người này, dựa vào cái gì mà tưởng rằng hần đã thắng?

Đàn trâu còn đang đâm đầu chạy như điên ở trong phòng. Đụng ngã cái bàn gỗ, đánh vỡ bình hoa cổ của chúng ta! Bây giờ, đàn trâu lại sắp làm gãy đôi cột trụ dưới chân ta

Dùng đàn trâu, phá kỳ môn trận của ta, chính là muốn đem tí muội ta bức đến đường cùng! Hần thật sự là thông minh tuyệt đỉnh! Trong lòng thầm bội phục, kẻ dưới tay, nhưng lại không lưu tình.

Lượng lớn thạch bụi phần lại tiếp tục được vẩy xuống! Ta cũng không tin, lượng thuốc tê gấp 3 lần lại ko thể nào đánh bại chúng nó

2. Q.1 - Chương 2: Lại Trúng Độc

Quả nhiên! Đàn trâu kia đã hít vào 1 lượng thuốc tê, sau khi chạy một trận, gần như đem toàn bộ gia sản nhà ta huỷ diệt đã ngã xuống! Đầu tiên là một con, sau đó đến 2 con rồi cả đàn ngã xuống hết! Kể ra, có đến những 32 con! Sắc mặt của bọn tử muội trắng ko một giọt máu! Người này, quả nhiên đủ độc! Hôm nay ta thắng hần nhưng hần lại phá huỷ nhà ta

Xem ra , phỏng chừng hần còn không biết tình hình nơi này, nói với các tử muội, “Dược nhi, đi đốt lửa lên! Phù dung! Đi cắt thịt bò! Ta muốn xin mời Đường Vãn Thiên uống rượu ăn thịt bò!” Tuy là đàn trâu chỉ bị hít thuốc tê, nhưng không quan hệ! 32 đầu con trâu, đủ để tu sửa căn phòng của ta rồi!

Dược Nhi phi thân đi! Phù Dung 2 mắt sáng lên. Ta đi theo bọn muội muội. Nhìn trong nhà bữa bãi, ta cười lạnh trong lòng. Nam nhân này, đến một lần, liền làm ọi thứ bữa bọn

Ta đến bên án bàn dưới cây phong cổ thụ. Lúc này lượng Thạch bụi phần, đã hoàn toàn bay đi. Dọn xong nghiên bút mực, ta bỏ vào nghiên mực thêm ít nước, chậm rãi mài. Bọn muội muội biết tình hình của ta nên ko đến hỏi. Chỉ nhanh nhẹn thu dọn phòng

Ta nói với các nàng, “Đi! Đem kiếm của các người ra, đâm vào sống lưng của mấy con trâu” Dứt lời, bọn tử muội nghe theo liền lấy kiếm đâm xuống sống lưng trâu! Máu, chảy lênh láng!

Khi Đường Vãn Thiên cưỡi ngựa hồng tiến vào, đã chứng kiến cảnh tượng này

Hần nhìn, bên môi mang theo ý cười, “Ta tưởng rằng, Diệp gia, chỉ có Diệp Dược Nô người hữu dụng, không nghĩ tới, kiếm pháp của muội muội người, cũng thật hữu dụng! Thật sự là hảo chơi đùa!” Mắt sâu ko lường dc, thấy ta đang đứng bên án bàn. Hần xoay người xuống ngựa, chậm rãi tiêu sái bước đến. Xem ta mài mực, cười nói, “Đại tiểu thư quả nhiên đa tài nhiều nghệ! Lúc này mà vẫn còn có tâm trạng vẽ tranh” Trong mắt hiện lên vài tia hứng thú mang theo nét cười. Ta vẫn tươi cười nhưng lại ko ngừng lại hành động đang làm.”Có ai quy định, lúc này ko thể vẽ tranh”? Nếu Đường thể tử nhân hạ như thế, chi bằng ở lại, dùng bữa cơm đi” Đang nói chuyện, Dược nhi đã đem đầu bò (đáng lẽ phải là trâu mới logic nhưng mà bản cv lại ghi là thịt bò, nên vì tôn trọng bản gốc, ta để nguyên =.=) mới nấu chín 1 nửa vẫn còn đầy máu lên! Muội muội tốt ! Đúng là như thế này!

Hần nhìn đĩa thịt, mặt biến sắc!”Diệp Dược Nô! Người cho ta là kẻ ngu sao? Ăn thịt bò của người?” Thà cứ nói là cho hần ăn thuốc diệt chuột!

Ta cười cười, “Người không ăn? Ta đây ăn!” Dứt lời, liền đem đĩa đầu thịt bò trong tay Dược nhi bưng lại

Phù dung cười ha ha nói, “Bọn muội muội mau đến xem! Đường Vãn Thiên sợ hãi rồi!” Chúng tử xúm lại đây. Tiểu Hạ đoạt lấy đĩa đầu thịt bò trong tay ta, đối với ta cười nói, “Đại tỷ, không bằng ta ăn được rồi!” Dứt lời, liền đem đi ăn

Ta nhìn khuôn mặt co quắp của hần, trong lòng thấy thật thống khoái. Bên trong thịt bò này, ta có bỏ độc dược. Bởi vì, ta là thần y! Thần y, vốn là không thể dùng độc! Nếu có thể sử dụng độc, thì dứt khoát đừng gọi thần y, gọi độc thánh thì tốt hơn!

Hần thanh nghiêm mặt, nói, “Diệp Dược Nô, tử muội Diệp gia các người làm cái gì! Cứ nhiên đem đàn trâu của ta giết chết! Người cũng biết, trâu này, là trâu tốt của hoàng quốc! Trong đó, trâu mẹ có 20 con, trâu con có 12 con, tổng cộng 32 con! Người cũng biết, trâu này, là trâu mẹ đẻ trâu con, trâu con lại đẻ trâu con, bán hết đám trâu đó, ta mở tiệm vàng, chứa hết một nhà, chứa hết 2 nhà, chứa hết 3 nhà, ba năm sau, ta đó là người giàu có nhất Hoàng quốc! Mà người! Nhưng lại đem trâu của ta giết hết! Người nói, người muốn đền bù như thế nào!”

Trong lòng ta thấy buồn cười. Hần không phải là người vô lại, dĩ nhiên sẽ ko nói ra điều vô lý này, chắc chắn là có người chỉ điểm! Dù sao, cũng là đến để gây rối, nói những điều vô lý, cũng là gây rối

Ta cười gật đầu, “Vốn vậy! Vốn là vậy! Thật sự muốn bồi đây! Người tính toán xem, rốt cuộc là muốn bồi thường bao nhiêu?”

Đường Vần Thiên cư nhiên vui đầu tính toán!

Ta đối với bọn muội muội thì thăm vài câu. Phục Linh ha hả cười. Liền xoay người đi!

Lúc Đường Vần Thiên tính đến 300 vạn lượng, Phục Linh đứng ở nóc nhà, đối với Đường Vần Thiên kêu lên, “Đường Vần Thiên! Tiếp theo là trứng gà của nhà ta!” Dứt lời, liền đem trứng gà trong rổ từng quả từng quả 1 ném lên người Đường Vần Thiên! Đường Vần Thiên nghiêng đầu né qua, thân thủ nhanh nhẹn bắt được 1 vỏ trứng! Trên tay hắn bắt một quả trứng, tức giận đến phát run!

Ta liền quát, “Đường Vần Thiên, tiền của người, tính tốt lắm không? Tính tốt lắm, thuận tiện nợ 1 ít tiền của chúng ta! Người vừa mới chuẩn bị làm hư một quả trứng gà của ta. Một quả trứng gà, chẳng khác nào một con gà, con gà lại đẻ trứng, trứng lại nở ra gà, đối tới đối lui, Cũng xem như là ko rõ thế nào rồi! Đường Vần Thiên! Ta không cần ba năm, một năm sau, ta liền có thể trở thành người giàu nhất 14 nước rồi!”

“Hơn nữa trâu của người, cũng đã phá tan nhà của chúng ta, người lại không biết xấu hổ!” Lúc này, tay của Được nhi đã đặt lên chuỗi kiếm!

Ta nhẹ nhàng cản nàng, đối mặt Đường Vần Thiên.

“Hiệp này, người thua! Sau này, nếu còn nhắc đến chuyện này nữa, ta liền truyền tụng sự tích của người! Trở về ngắm lại đi! Nghĩ ra chiêu nào tốt, đến tìm ta!”

Đường Vần Thiên cắn răng nói, “Lần này, tính là người thắng! Người phải nói thế nào?”

Đây là ta đánh cuộc với hắn, người nào thắng, liền cần phải yêu cầu đối phương làm một chuyện. Không được đổi ý!

Ta cười tủm tỉm, vung tay lên, đem hắn tới đỉnh cao nhất của núi Xích Hoàng

Xích hoàng là ngọn núi cao nhất, bởi vì cao, cho nên lạnh. Hắn ko kiềm được run rẩy, nói, “Người không phải muốn ta làm 1 việc sao? Đem ta đến nơi đây để làm gì?”

Ta cười nhìn hắn, một hồi lâu nói, “Rất đơn giản, từ nơi này nhảy xuống!” Tay của ta, chỉ vào dưới vách núi!

Hắn cúi đầu nhìn. Bên môi lộ ra ý cười, nói, “Hảo!” Dứt lời, liền nhảy xuống!

Hắn như vậy lại quá nghe lời mà nhảy xuống, ta cúi đầu, thấy trên vách núi có gốc đại thụ. Quả nhiên ta ko nghĩ đến!

Hắn cười ha ha, “Diệp Được Nô! Muốn ta chết? Không dễ dàng như vậy! Theo như người nói đi! Trong thịt bò, ta hạ độc rồi! Diệp Tiểu Hạ, lại trúng độc! Mà người, đem ta mang đến nơi đây cũng lâu rồi, người đã quên sao? Trở về, chờ nhật xác nàng đi! Ha ha ha!” Bên trong tiếng cười, mang theo đắc ý đến vô tận.

3. Q.1 - Chương 3: Màu Đỏ Lá Rụng - Phần 1

Ta, lại thua trong tay hắn! Mỗi lần đều như thế, thoát nhìn như đã thắng rồi, cuối cùng Tiểu Hạ lại bị trúng độc! Cười khổ. Vỗ về khuôn mặt tái nhợt của nàng, ta nhớ tới lúc mẫu thân vì khó sinh mà qua đời. Cũng bất lực như vậy. Đôi mắt xinh đẹp ko cam lòng mà mở to

Băng huyết

Mùi máu tanh tràn ngập khắp không gian chật hẹp, tiếng khóc của bọn muội muội làm cho người ta đau lòng! A! Thê tử của thân y! 11 tuổi đã thành hậu thế nữ nhi! Dĩ nhiên, vẫn là ko tránh khỏi! Nếu không phải! Nếu không phải! Ta cắn răng. Đến khi nếm thấy mùi máu tanh trong miệng, mới biết được, ta đã đem đầu lưỡi mà cắn. Máu trong miệng, cùng máu trong không khí, làm cho người ta mê hoặc. Thân thể của mẫu thân vẫn chảy máu ko ngừng

“Đại tỷ, mẫu thân làm sao vậy?” Tiểu muội nhỏ trong lòng ta sợ hãi hỏi

Nàng vừa hỏi, các muội muội khác cũng tranh nhau hỏi, “Đại tỷ, mẫu thân, sao lại mở to mắt? Tại sao tròng mắt của nàng bắt động rồi? Có phải nàng đã ko nhìn thấy Tiểu Hạ nữa rồi?” Tiểu Hạ vẫn ko ngừng khóc.

“Đại tỷ, cha ở nơi nào? Cha tại sao không trở lại? Mẫu thân đợi cha lâu như vậy sao! Cha đi nơi nào?” Được nhi lớn tiếng gào thét. Đánh vào 2 tiểu hài tử còn dính máu mà mẫu thân đã liều mạng sinh hạ!” Cũng tại các người là 2 yêu tinh hại người! Xem ta đối phó với các người như thế nào”

2 đứa trẻ bị đau, oa oa khóc lớn.

Ta nói nhỏ, “Được nhi! Không được hồ đồ! Đi! Đem 2 bộ xiêm y đến đây mặc cho chúng, rồi đi tìm vú nuôi, giao bọn chúng cho vú nuôi để bú sữa. Một người không đủ thì tìm hai người. Phù Dung, người nấu cơm, cẩn thận đừng làm uội muội trốn mất! Ta đi tìm phụ thân! Tìm được phụ thân, sẽ bảo cha trở về! Di thể của mẹ, người nào cũng không được đi chuyển.” Dứt lời, lấy tay vuốt 2 tròng mắt không cam lòng mà mở to của mẫu thân. Lúc tấm khăn phủ lên mắt mẫu thân, nước mắt không kiềm được cứ trào ra như vỡ đê! Lấy tay lau nước mắt, không thể khóc! Nếu thế thì bọn muội muội sẽ càng thương tâm hơn!

Bọn muội muội cũng đều gật đầu, ôm lấy Tiểu Hạ, nhẹ giọng địa an ủi. Tâm cũng đã bình tĩnh lại. Cầm hòm thuốc lên, rời đi.

Được Nhi đi theo phía sau, không lên tiếng, ta biết, trong lòng nàng cũng không dễ chịu. Vỗ nhẹ lên vai của nàng, nói, “Đại tỷ đi đây! Người mau trở về đi! Được nhi, nhớ kỹ! Không được khóc!”

Được nhi gật nhẹ đầu, xoay người đi! Thân thể run rẩy của nàng, làm cho người ta thấy đau lòng. Nhịn lâu thật là quá khổ cực! Được nhi! Bây giờ có thể khóc, nhưng mà, sau khi trở về, lại không thể khóc rồi!

Ta chậm rãi đi trên đường. Nhân tiện có thể tìm thêm thảo dược. Có thể tìm được vài vị thuốc nhưng không nhiều lắm, nhưng mà, ta nhưng lại kinh hỉ phát hiện 1 vài vị thuốc khi kết hợp với nhau, sẽ trở thành vị thuốc quan trọng! Thật tốt!

Khi đi tới bờ sông, thấy nước sông bị nhiễm đầy máu đỏ, ta liền biết, trong cốc Lá Rụng, máu đã chảy thành sông!

Lúc cha đi theo bọn họ, nói xong rất rõ ràng. Bọn họ so kiếm. Ai có thể giành được vị trí thứ nhất, sẽ có được bí kiếp võ công trong thiên hạ. Tâm tình của cha rất tốt, biết lần này so kiếm, tất nhiên sẽ có thương vong, biết rõ mẫu thân lần này thai vị bất ổn, lại bị khó sinh, lại còn đi theo bọn họ đến cốc Lá Rụng.

Năm ngày! Mẫu thân nhìn bóng lưng của cha, đợi cha suốt năm ngày! Sau đó, bị vỡ nước ối!

Mẫu thân vẫn tưởng rằng, cuối cùng cha sẽ gấp rút trở về, chờ nàng sinh đẻ! Nhưng cha nhưng vẫn không trở về. Mẫu thân và hài tử, chỉ có thể giữ lại 1, mẫu thân không chút do đã chọn giữ lại hài tử! Ta nhìn người khó nhọc thở từng hơi, nhưng vẫn kiên trì, không chịu nuốt xuống một hơi cuối cùng, quả thật người muốn chờ cha về nhà. Để được nhìn cha lần cuối.

Cha biết đánh nhau với người giang hồ, cần 1 lượng thuốc lớn, liền đem theo tất cả các loại thuốc ở nơi đây! Ngân châm, cũng cầm đi hết! Máu, vẫn không ngừng chảy. Ta, bất lực! Nếu bên người có được, sẽ tốt biết bao nhiêu! Nếu bên người có ngân châm, sẽ tốt biết bao nhiêu!

Ta nói với mẫu thân, “Mẫu thân, người đừng chờ nữa! Cha sẽ không trở về! Cha sẽ không trở lại rồi! Mẫu thân! Người đi đi!” Là một người nữ nhi, lại khuyên mẫu thân mình đi tìm cái chết! Nhưng, mẫu thân vẫn không nghe ta nói, vẫn kiên trì rồi suốt một ngày, khi máu trên người đã chảy hết, mới thật sự ngừng thở.

Đi dọc theo bờ sông, rất nhanh, liền thấy được cốc Lá Rụng. Bên trong cốc Lá Rụng, toàn là cây phong cổ thụ, lúc này đã là cuối mùa thu, lá phong hồng giống như ánh nắng trên bầu trời chiều. Cả bầu trời đều nhuộm ánh đỏ

Người giang hồ, cư nhiên còn đang đánh nhau! Nhìn những người bị thương còn sống, hiển nhiên, thuốc của cha ta quả là có tác dụng, người đã cứu sống bọn họ

A, thật buồn cười, không phải sao? Bỏ mặc thê tử mình bị khó sinh, đem theo tất cả dược liệu là để cứu những người này? Những người này sống hay chết thì làm được chuyện gì? Nếu là thật muốn tạ ơn, tại sao lại không để lại trong nhà 1 ít thuốc

Thần y, trái tim người mẹ sao? Hẳn cứu nhiều người như vậy, tại sao, đến ngay cả thê tử của mình cũng không cứu được.

4. Q.1 - Chương 4: Màu Đỏ Lá Rụng – Phần 2

Ở đó có 2 nam nhân đang so kiếm, một người mặc y phục màu xanh, một người mặc y phục màu đỏ. Bởi vì đang đánh nhau, nên ko nhìn đc rõ dung mạo. Dĩ nhiên là một chọi một đánh nhau! Bọn họ thật là nhân tình dật trí!

Chứng kiến người kia đang cầm máu cho 1 nam nhân bị thương, ta thấy mũi cay cay! Nước mắt, lại không nhìn được, chảy xuống! Cha! Người cũng biết, mẫu thân, bởi vì bọn họ, đã qua đời? Người cũng biết, vì chờ người, nằng bất chấp mọi đau đớn. Mà người lại hết lòng với bọn người giang hồ này!

Là 1 thần y, vì trị thương cho bọn họ, ngay cả thê tử mình bị khó sinh, muốn tìm một đại phu, cũng không có tiền! Thật sự là buồn cười! Liệt tổ liệt tông của Diệp Gia! Các người đã thấy chưa? Đây là người mà các vị lựa chọn để nối dõi tông đường! Nghèo túng như vậy! Bất đắc dĩ như vậy!

Bởi vì, hẳn nói, thần y có trái tim người mẹ!

Đối với dân chúng như thế, đối với người giang hồ như thế, đối với quan phủ, cũng là như thế! Ta hung hăng lau đi nước mắt trên mặt. Tại sao ta lại khóc? Ta không khóc! Người nên khóc, phải là bọn hắn!

Hứa Vốn thấy ta, thì thăm với cha vài câu, cha ngẩng đầu lên, thấy ta đứng dưới cây phong cổ thụ, đứng dậy khỏi chiếc ghế đang ngồi, gọi ta, “Nô nhi! Con đã đến rồi! Mau tới đây! Mau giúp cha!”

Những người đó nghe được, nét mặt lộ ra vẻ kinh hỉ tươi cười. Lại nghĩ đến, danh tiếng của ta, ko thể so với cha! Điểm này, Hàn thái y của viêm quốc, cống hiến không nhỏ.

Ta ôm hòm thuốc, chậm rãi tiêu sái. Nếu mặt đất ko bị máu nhuộm đỏ, sẽ ko ai nghĩ rằng sơn cốc đẹp như vậy lại từng trải qua một trận đại chiến!

Người giang hồ khí phách rất lớn. Đi ứng chiến cũng có người hầu đi theo! Bên môi lộ ra ý cười lạnh lùng.

Lão già mặc y phục màu xanh bên cạnh cha nói, “Diệp thần y, Nô nhi, hơn 1 năm không gặp, đã lớn như vậy rồi! Không bằng, gả cho Tân nhi của ta đi! Tân nhi so với nàng chỉ hơn vài tuổi”

Lạnh lùng nhìn hắn, bên môi hiện lên ý cười, nói, “Nếu là muốn thành thân, thì đem lễ vật đến trước, Nô nhi không ngại!”

Cha trách mắng, “Nô nhi! Không đc nói vậy!”

“Con ko nói vậy! Nếu bá bá muốn giúp con trai mình tìm 1 người vợ, ít nhất, phải bày tỏ chút thành ý!” Thành ý, đó là tín vật! Ta nhận ra người này, người này tại Hoàng quốc, gia thế vốn có danh tiếng. Có tiền tài, sau khi kết giao với cha, trị thương xem bệnh chưa bao giờ bỏ ra 1 xu nào. Ngược lại muốn còn muốn lấy thuốc. Có muốn, liền đến gặp thần y, không muốn, liền không thấy bóng người. Ta không nhận vì hội ý của hắn muốn lấy ta!

Quả nhiên, lão già kia thay đổi sắc mặt. Lại không nói lời nào! Nguyên nhân phụ thân thật hào phóng, hài tử vừa nhiều. Trong nhất ngày 2 bữa cơm cũng ko thành vấn đề, danh khí lớn thì thế nào? Không cho hắn 1 người vợ tốt thì ai muốn? Chưa từng thấy loại thần y này! Chữa bệnh cứu mạng, hoàn lại ko lấy tiền!

“Bịch” một tiếng! Ta quay đầu lại nhìn. 2 người nọ so kiếm đã xong! Vừa mới rồi ngã xuống đất, người thất bại lần này! Người thắng hảo tâm đem người bị thương nâng dậy, chậm rãi đi về phía chúng ta!

Cha vẫn ko ngừng tay. Bọn họ so kiếm, người bận rộn nhất, dĩ nhiên là cha!

Ngồi xổm xuống, đoạt lấy ngân châm trong tay cha, nói nhỏ, “Cha, người quay về đi, xem mẫu thân 1 chút!” Đây là ta đã cho người cơ hội cuối cùng!

Phụ thân thấy ngân châm bị đoạt, tát ta 1 cái, ta né tránh không đc, đầu lệch sang một bên. Khóe môi, nứt ra rồi! Ta khẽ liếm vết máu trên khóe môi. Trong mắt vẫn lên tia máu, càng ngày càng đậm.

Lão già mặc y phục xanh nói, “Diệp huynh! Sao lại đánh hài tử đây? Hài tử đoạt ngân châm của người, nhất định có nguyên nhân!”

“Nương khó sinh rồi!” Ta nói nhỏ.

Cả người cha chấn động. Hơi giật mình nhìn ta, “Vậy người tới nơi này làm gì! Ta không mang theo người tới, đó là muốn người chăm sóc mẫu thân của người! Nàng, thế nào rồi?” Nói đến khúc sau âm thanh của hắn đã trở nên run rẩy

“Đã chết! Nàng một mực chờ người, mà người, vẫn không có trở về!” Ta tàn nhẫn nói. Nhìn thân thể chán nản vô lực của hắn, lại muốn cười thật to!

“Người đã làm gì? Tại sao lại không cứu nàng!” Hắn gào thét lớn. Đứng dậy muốn đi! Lại bị người vừa mới thắng trận cản lại!

“Thần y! Người không thể đi! Mặc kệ thế nào, ta đã thương hắn rồi, liền muốn phụ trách! Xin mời thần y chữa trị cho hắn thật tốt!” Âm thanh của hắn, mang theo uy hiếp. Không tha cự tuyệt.

Ta nói, “Cho hắn đi đi! Ta ở lại!”

Cha gạt đầu với ta, người nọ liền buông tay, hắn liền chạy vội ra ngoài!

Mười tuổi liền thành danh bên ngoài, để cho bọn họ cao hứng đứng lên. Người bị thương ngồi xuống, ta mở y phục của hắn.

Rất nhanh đem ngân châm giải độc. Nhìn động tác thuần thục của ta. Người bị thương kia liền thở phào nhẹ nhõm.

Làm áu của hắn ngừng chảy. Ta lấy ra 1 bao thuốc bột. Đổ 1 ít vào lòng bàn tay, ấn xuống vết thương của hắn!

Người bị thương quả nhiên là 1 đại tử hán, ko hề kêu la 1 tiếng. Ấn xuống vết thương, vớ sự trừng phạt rất lớn, nhưng mà, cái mà ta ấn xuống vết thương của hắn là phấn cay, mà hắn, vì thể diện trước mặt ta, đã nhịn xuống!

Sợ người giang hồ nhạo báng?! Trong lòng cười lạnh. Lực tay vẫn ko giảm. Vốn là hắn tự rơi vào tay ta, chớ có trách ta!

5. Q.1 - Chương 5: Màu Đỏ Lá Rụng – Phần 3

Trán hắn rịn mồ hôi hột, khoé môi chảy ra 1 giọt máu.

Người lúc này thắng vội la lên, “Nô nhi, tại sao lại như vậy? Trông hắn còn đau đớn hơn lúc này nữa”

Ta ngạo mạn quay đầu lại, lạnh lùng nhìn vào mắt hắn.”Không tin vào y thuật của ta? Vậy người đến đây!” Buông 2 tay ra, ta mừng rỡ thanh nhàn.

Hắn ngăn người. Yên lặng lui đến một bên. Ta đứng lên, chậm rãi đem mặt mặt nạ da người trên mặt kéo xuống.

Ngay lúc mặt nạ được kéo xuống, ta nghe được tiếng hít sâu của bọn họ! Ta biết chính tướng mạo của mình di truyền 10 phần từ mẫu thân, thậm chí mà nói, so với mẫu thân còn đẹp hơn! Nếu là cố tình, tuyệt đối là 1 mối họa quốc! Lúc này nhìn ánh mắt đăm đăm của bọn hắn, liền đã biết!

“Không nghĩ tới, Diệp Dược Nô lại xinh đẹp như vậy!” Thanh âm của bọn họ lộ đầy vẻ tham lam. Người chung quy là như thế này, tham tài, tham danh vọng, tham sắc đẹp. Lần này ở cốc Lá Rụng so kiếm, cái mà họ tham, chính là thiên hạ đệ nhất!

“Mọi người ở chỗ này chiến đấu hăng hái mấy ngày rồi, nhiều người bị thương như vậy, nhưng mà lại còn sống. Xem ra, công lao của cha ta không nhỏ! Mọi người có thể không biết, Nô nhi là người xử sự, không giống phụ thân, phụ thân trị thương cho các người, không tính toán công lao, nhưng ta không phải ông ấy, ta muốn lấy tiền! Bây giờ, cha ta đi, mọi người nếu muốn chữa bệnh thì trả tiền cho ta. Trong mấy ngày

nay, số người được phụ thân ta xem bệnh, cũng đem tiền hoàn trả lại! Không biết mọi người cho rằng có chỗ nào không hợp lý?” Thanh âm kiều mềm mại, không thể không có uy tín.

Bọn họ hiển nhiên không ngờ ta sẽ nói đến điều này, cho tới nay, phụ thân xem bệnh cho bọn họ, đều là tự chuẩn bị được liệu, cho tới bây giờ cũng không nhận được tiền công, bọn họ, đã quá quen với việc này rồi. Nên không nghĩ tới, hắn mới vừa đi, ta liền đến đòi tiền!

Rốt cục, người thắng hồi nãy giờ giọng châm chọc nói, “Diệp thần y cả đời chữa bệnh tặng thuốc (nguyên bản là “thì y tặng dược” nhá các hạ ^^), vốn là một người tốt bụng, chỉ là không ngờ tới, sinh ra một nữ nhi, đẹp thì đẹp thật, nhưng dù mở miệng hay ngậm miệng đều bốc lên mùi thối! Người, một đứa nhóc còn hôi sữa, cũng dám đề cập với chúng ta việc này! Y thuật thế nào, cũng người không biết gì cả! Chờ thêm mấy ngày nữa, chúng ta sẽ tự mình đem tiền giao tận tay Diệp thần y!” Dứt lời, phẩy tay áo một cái.

Ta cười lạnh, nói, “Xem ra mọi người đã so kiếm xong hết rồi! Như vậy, hãy đến chỗ khác mà tìm người chữa bệnh, thế nào? Cha đối với thường dân thì chữa bệnh tặng thuốc, nhưng là, đối với các người chữa bệnh tặng thuốc, như vậy không phải là các người không có thân phận rồi?! Có phải hay không? Nếu mọi người không tin Nô nhi, như vậy, Nô nhi liền trở về!” Dứt lời, liền thu đồ vật để rồi đi!

Bọn họ lập tức đứng thành một vòng. Ngăn cản ta nói, “Nô nhi cô nương, hôm nay nếu đã tới đây rồi, không thể khinh địch như mà đi ra ngoài! Nếu không, chúng ta có nhiều người bị thương như vậy, phải đi tìm ai?” Ngụ ý rất rõ ràng, đó là, ta muốn cũng phải chữa. Không muốn, cũng phải chữa!

“Ta đã nói rất rõ ràng, không có tiền, sẽ không chữa! Muốn thế nào, chính mình suy nghĩ. Nếu làm ta nổi nóng, người gây chân người, qua tay ta, sẽ trở thành người trúng độc, thế nào?” Cái gì mà thần y danh tiếng, đối với ta mà nói, chỉ là hư danh! Điều ta muốn rất đơn giản

Bọn họ nhìn nhau, lão già mặc y phục xanh ra mặt nói, “Nô nhi, nếu người đã kiên trì như vậy, tiền của mọi người, lão phu sẽ trả! Người đâu! Cầm một ngàn hai ra!”

Dứt lời, gã hầu đứng sau lão ta, liền lấy ra tờ ngân phiếu 1 ngàn 2. Ta cũng không khách khí với hắn, đưa tay nhận. Nói với hắn, “Cứu người một mạng, một ngàn hai! Những người khác, bất luận bao nhiêu, cũng tự mình trả!” Mấy năm nay, bọn họ nợ Diệp gia chúng ta rất nhiều! Mà ta, đều nhớ kỹ!

Người bị thương nói nhỏ, “Đưa ngay đi! Chữa bệnh trả tiền, là chuyện đương nhiên. Mọi người lấy tiền ra đi! Nếu không, nếu truyền ra ngoài, nói chúng ta khi dễ tiểu cô nương, sẽ không tốt đẹp gì!” Hắn biết ta đang tức giận. Hắn là người đầu tiên đồng ý! Dứt lời, lấy ngân phiếu từ trong lòng ra.

Hắn vừa động thủ, mọi người cũng đều bắt đầu móc ngân phiếu trên người. Đương nhiên, cũng có người lấy trang sức tín vật ghi nợ. Ta nhận ngân phiếu của từng người. Nhân tiện ghi nhớ tên của tất cả bọn họ. Có đưa tiền mặt, đương nhiên, cũng sẽ có người ký sổ. Cũng có những người được phụ thân chữa bệnh xong đã rời khỏi cốc Lá Rụng, ta cũng nhất nhất ghi nhớ.

Đến khi nhận tiền xong, ta liền cười nói, “Hôm nay mọi người cũng mệt mỏi rồi! Nô nhi vì mọi người nấu một nồi thuốc bổ, ọi người uống, ngày mai, mọi người tiếp tục so kiếm, như thế nào?”

Bọn họ nghe được, mỗi người gật đầu. Nói thẳng ra là ta nhận được nhiều tiền từ bọn hắn, đó là điều cần làm.

Ta lại không lên tiếng, ngẩng đầu nhìn trời, lúc này, lá phong đỏ hồng, bị gió thổi về hướng nam. Ta nhân tiện lấy được liệu của cha, nấu cho họ 1 tô thuốc bổ. Bọn họ mặc dù không rõ, khi bọn hắn thấy các nồi thuốc bổ được nấu, liền cũng lộ ra vẻ tươi cười mừng rỡ!

Ta nở nụ cười mê hoặc. Có vài tên thiếu niên mở to tròn mắt nhìn ta chăm chăm. Ta cũng không cự tuyệt, chỉ huy bọn họ mang thêm củi. Lúc người thứ nhất bọt khí từ trong nồi đầu tiên nổi lên, ta đứng ở nồi vừa bắc xong. Nhiệt khí trong nồi, bị gió nam thổi đi. Chỉ chốc lát sau, toàn bộ người trong cốc Lá Rụng đều nằm trên mặt mặt!

Ta ngậm thuốc giải độc trong miệng. Đá đá lão già áo xanh gần đó. Lão vẫn bất động. Giã bọn họ địa thì thể bọn họ, trở về. Thấy 1 nam tử cứ đặt tay trước ngực mình. Gạt tay hắn ra, ta lấy tay đưa vào trong áo hắn dò xét. Quả nhiên! Ta cười lạnh đem bí kiếp mà mọi người tranh nhau giành đoạt cất đi.

Nhìn mặt đất đầy, ta nói nhỏ, “Những người đã nhìn thấy dung mạo của ta, tuyệt thế sống trên đời này!”
Mà ta, cố ý để bọn họ thấy mặt, đó là đã là dự báo cái chết cho bọn họ, ta rời đi mang theo 1 luồng sát khí

Trên mặt đất địa cây cỏ đã khô héo hết, cốc Lá Rụng vào màu thu, thật là đẹp! Ngạo mạn chậm tiêu sái.
Đi ra khỏi cốc Lá Rụng, đem cây đuốc ném đi. Đầu tiên là chút lửa bị bén lên, gặp những cây cỏ khô và gió nam, ngọn lửa trở nên lớn dần.

Khi ta đi đến cuối sông, cốc Lá Rụng đã chìm trong ngọn lửa cao 8 thước. Làm cả bầu trời cũng nhuộm sắc đỏ!

Mẫu thân, những kẻ hại chết người, đã chết hết rồi! Người hãy an tâm mà ra đi! Từ nay về sau, chuyện đường đục các muội muội, đều giao cho ta! Ta sẽ chiếu cố các nàng thật tốt, sẽ không để các nàng chịu khổ!

6. Q.1 - Chương 6: Vào Tuyên Thành

Động cơ của ta rất đơn giản, vì muội muội. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ ko giao muội muội cho phụ thân chăm sóc. Ta uội muội cơm ăn, ta uội muội quần áo mới để mặc. Ta nên vì các nàng kiến tạo phòng ở tốt nhất. Giáo dục các nàng 1 cách tốt nhất. Ta phải bảo vệ các nàng!

Thế mà, bây giờ, bởi vì ta, Tiểu Hạ mới trúng độc. Lại hại nàng ngay cả vị giác cũng bị mất đi! Cười khổ. Ngẩng đầu lên. Vốn, Đường Vãn Thiên dù có thế nào, cũng sẽ ko điên cuồng mà đi phá huỷ nhà của ta. Mà bây giờ, hắn đã vốn là thái tử của Hoàng quốc! Nói cách khác, Hoàng quốc, sớm muộn cũng sẽ là thiên hạ của hắn! Bây giờ mới là thái tử mà đã điên cuồng như vậy, sau này làm chủ đất nước, chắc sẽ muốn đem Dịpệp gia của ta diệt trừ tận gốc rồi!

Ta không thể mạo hiểm như vậy. Những năm gần đây, đấu với hắn, vẫn giới hạn trong cốc Phượng Hoàng. Hắn thích đấu, ta liền tìm 1 nơi để đấu với hắn! Một khi ta đi, hắn sẽ ko không có lý do gì mà tìm đến bọn muội muội!

Giết ta mà thôi! Kỳ thật rất đơn giản.

Đẩy cửa ra. Ta cất giọng gọi Dược nhi. Dược nhi rất hiểu sự tình, cũng rất thông minh. Sau khi thì thầm với nàng vài câu, nàng gật nhẹ đầu.

Kế hoạch của ta rất đơn giản. Nhưng cũng tuyệt đối hữu hiệu.

Màn đêm buông xuống, ngọn lửa bùng cháy làm nhuộm đỏ bầu trời của Phượng Hoàng cốc, ta nhếch môi, bất giác mỉm cười. Đốt tòa nhà! Đường Vãn Thiên thế nào cũng ko nghĩ ra, ta sẽ đem phòng ở của chính mình mà thiêu huỷ! Đốt phòng chỉ là 1 chuyện nhỏ, ta còn chuẩn bị mười mấy cỗ thi thể. Làm cho người ta tưởng rằng, nhà của thần y, trong 1 đêm liền diệt vong! Từ đó về sau, trên giang hồ, sẽ ko có thần y gia nào cả! Diệp Dược Nô này từ đây về sau sẽ bốc hơi khỏi nhân gian!

Hắn thích đấu, ta liền đem chiến trường chuyển trong nhà hắn! Không lý do gì mà làm cho nơi này của ta náo loạn ko yên, mà hắn vẫn ở trong nhà an nhàn yên ổn! Chính là hắn chúng ta là gạt người, nhưng tuyệt đối đoán không được, nhà của chúng ta, vẫn đang ở trong Phượng Hoàng cốc!

Ban đêm, ta lấy toàn bộ ngân phiếu tài sản giao cho dược nhi, đeo mặt nạ da người lên. Quần áo đơn giản. Ra khỏi Phượng Hoàng cốc. Nếu ở bên các muội muội, thì sẽ liên lụy các nàng! Nếu ta mất tích, Đường Vãn Thiên, khi tìm được các nàng, cũng sẽ ko làm khó. Bởi vì, cho tới bây giờ, người mà hắn muốn giết chỉ là ta mà thôi!

Người như hắn, tất nhiên sẽ đoán được ta mất tích, vì là muốn bỏ trốn, vì sợ hắn. Nhưng hắn tuyệt đối ko nghĩ ra, ta sẽ tới chỗ của hắn!

Ta nở nụ cười. Từ đó về sau, sẽ ko có người nào biết đến ta. Ta, sẽ là 1 người hoàn toàn mới! Ta không thể ra tay cứu người. Cũng ko thể hiện ra tài trí thông minh. Chỉ cần lộ ra chút gì khả nghi, hắn tất nhiên sẽ biết!

Hắn hại Tiểu Hạ như vậy thì ta cũng phải trả lại cho người mà hắn yêu thương nhất!

Thế lực của Hoàng quốc, lớn hơn so với tướng tượng của ta! Tướng quân của Hoàng quốc, cũng xuất thân từ nhà họ Tuyên. Tuyên Tuyết Tấn, Tuyên Tuyết Băng, Tuyên Tuyết Hạo. Nghe nói, 3 người bọn họ, tất cả đều xếp hạng trên bảng xếp hạng 10 nam nhân độc thân của Hoàng Quốc! Không chỉ vì địa vị của bọn họ, mà còn vì tướng mạo!

Nghe nói, mấy người bọn họ, đều là thiên nhân chi tử! Bên môi chậm cười lạnh. Thiên nhân chi tử! Thật sự là đáng chê cười! Từ đó chỉ dùng cho phụ nữ, bây giờ lại dùng cho nam nhân! Trong 3 người bọn họ, Tuyên Tuyết Tấn là bản lĩnh cao cường nhất. Cũng được vua Hoàng quốc yêu thích nhất. Trong 3 người, thân phận của hắn cũng là cao nhất! Có thể nói là văn võ toàn tài.

Quan trọng hơn là, Tuyên gia, là trường phái ủng hộ thái tử! Nói cách khác, ủng hộ Đường Văn Thiên!

Ủng hộ Đường Văn Thiên, thì chớ có trách ta rồi!

Trong Tuyên thành, tiếng chiêng trống ầm ĩ. Hôm nay, vốn là lễ hội hoa mai của Tuyên thành. Liên thành cũng là tên gọi của Tuyên thành, có thể thấy địa vị của nhà họ Tuyên ở đây! Lễ hội hoa mai, từ cổ xưa, đã có phần thưởng Mai! Trong Tuyên thành rất lạnh. Chưa đến mùa đông, đã lạnh đến mức làm cho con người ta ko thể chịu nổi!

Nguyên nhân là tại khí trời, hoa mai nơi này giống với mẫu đơn của Viêm quốc! Kỳ hoa dài, trăm năm khó gặp! Phía nam Tuyên thành, vốn là một thảo nguyên. Thảo nguyên trải dài, ước chừng đến trăm dặm. Phía tây là ao đầm lớn, chim chóc có rơi xuống, cũng ko ra được. Người đi đường bằng xe ngựa, càng không cần phải nói, cũng không có cách nào đi qua. Phía đông, là núi Xích Hoàng! Núi Xích Hoàng, kéo dài trăm dặm, ta bắt đầu từ trong cốc đi ra!

Mới đi không đến mấy ngày, đã bắt đầu thấy nhớ bọn muội muội rồi. Nhớ nhà, nhớ người thân. Đó là điểm chung của những người xa nhà! Ta nhìn thẳng về hướng của núi Xích Hoàng, hơi giật mình. Được nhi, nhờ người chăm sóc các muội muội. Chờ đại tỷ về nhà, sẽ ko còn ai đến quấy rầy chúng ta nữa!

Lắc lắc đầu, ko muốn nghĩ tiếp, nơi này đang diễn ra lễ hội hoa mai, như vậy, phần thưởng Mai, làm thế nào để lấy? Ý nghĩ trong đầu lúc này, vốn là do tính cách. Chỉ là không ngờ tới, vì ý nghĩ này, ta đã nỗ lực bao lâu rồi?. Nếu không có cái này ý nghĩ này trong đầu, có lẽ, hết thấy, cũng sẽ khác đi!

7. Q.1 - Chương 7: Gặp Tai Kiếp

Ta mua một chiếc áo long cừu màu đỏ viền trắng điểm tuyết 1 vài bông hoa mai. Đúng là biểu tượng của Tuyên thành. Màu sắc tươi tắn phối hợp với nhau trông thật trng nh! Thanh ti tán hạ. Buộc tóc bằng sợi dây đơn giản. Làm cho tóc sẽ không bị bay vào mặt.

Kéo mũ áo choàng, đem đầu che đi. Bảo đảm không bị gió thổi vào, ta thuê 1 chiếc kiệu nhỏ 4 người khiêng. Ngồi trong kiệu gần nửa canh giờ. Đến ngoài Lâm thành, nhanh như vậy sao. Mới cúi đầu. Kiệu đột nhiên ngừng lại. Thiếu chút nữa làm ta ngã

Vén màn cửa, định nói gì đó, nhưng lại phát hiện, nơi này, lại là vùng hoang vu! Bọn họ cũng đầu trí với ta! Ta mỉm cười. Buông rèm. Xem tiếp theo bọn hắn sẽ làm gì.

Kiệu phu bên ngoài, thấy ta buông rèm, im lặng 1 lúc mới nói, “Cỗ kiệu này tốt lắm! Dù sao, chúng ta cũng sẽ ko vào hoa mai Lâm thành! Nếu biết điều 1 chút, sẽ bớt đau đớn hơn”

Ta nghe vậy, mở miệng nói, “Đây là cướp tiền, hay là cướp sắc?” Thanh âm kiêu kiêu nhược nhược trong gió lạnh làm cho người nghe phải khiếp nhược

Kiệu phu ko ngờ ta sẽ nói vậy, cả kinh kêu lên, “Cướp, cướp, cướp, chúng ta cái gì cũng cướp!”

Hiển nhiên, mấy người này, cũng là ngẫu nhiên thôi, chỉ lại đụng vào ta. Bên môi mỉm cười. Đang định nói chuyện, trong đám người kia có 1 người giậm dũ hét lên, “Ko cần biết chúng ta cướp cái gì! Người chỉ cần biết rằng, lọt vào tay chúng ta, người chỉ có 2 lựa chọn! Một là giao tiền ra, nghe lời 1 chút, huynh đệ chúng ta sẽ đưa người đi làm thiếp nô của chủ Tuyên thành, hai là, giao tiền ra, không nghe lời, huynh đệ chúng ta sẽ hưởng thụ trước, rồi đem bán vào thanh lâu lớn nhất Tuyên thành. Người chọn cái gì cũng như nhau

thôi”. Cái gì cũng như nhau, cũng là một kết cục! Ta cười thầm. Người này, chắc hẳn là thủ lĩnh trong 4 người bọn họ rồi!

Chủ nhân Tuyên thành?? Ko phải là Tuyên Tuyết Tấn sao? Đưa đi làm thiếp nô của hần? Phải biết rằng, một khi đã dính vào chữ “nô”, đó là hạ đẳng, liền ko còn trong sạch, chỉ cần ta thích, là có thể cùng với bất kỳ nam tử nào mà ở cùng 1 chỗ. Mười bốn nước, đều là như thế. Mà ta, dĩ nhiên cũng bị bọn họ ném vào chữ “nô”?

Trong 14 nước, lấy chữ “kỹ” theo chữ “nhạc”, người có chữ “nô” chính là người hạ đẳng. Loại phụ nữ đó, không có quan niệm về sự trong sạch, có thể không lập gia đình câu nói của chủ tử có thể định đoạt tất cả! Mà bọn họ lại muốn đưa ta đi làm thiếp nô của Tuyên Tuyết Tấn! Thiếp nô, ý nghĩa đã quá rõ rồi, đó là thứ để cho hần tùy ý đùa bỡn

Những người đó thấy ta không lên tiếng, liền vén rèm kiệu, ta cả kinh, chụp lấy tay người đó, cũng không để ý, người nọ, đang cầm đao!

Thanh đao lạnh như băng kề sát cổ ta, ta hồi hận lúc đầu ko đem theo thuốc tê

Lại ko may, ta không có võ công. Chỉ biết dc 1 ít khinh công mà thôi! Ra khỏi Phượng Hoàng cốc, ta liền cái gì cũng không đúng! Lúc này trong đầu xuất hiện ý nghĩ nhu nhược, ta, chỉ là một nữ nhi yếu ớt! Bỏ đi cái vỏ bọc thần y, ta đến ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có!

“Giao tiền ra đây!” vẻ mặt ôn hoà lúc đầu của tên kiệu phu biến mất, lửa giận trùng trùng lớn tiếng quát.

Khê thở dài, thực là 1 người tuấn kiệt. Ta biết điều đem toàn bộ số bạc vụn trong người lấy ra đưa cho hần. Bọn họ lấy bạc vụn rồi nói tiếp, “Sao mà chỉ có nhiều đây? Nhìn người dùng tiền hào phóng như vậy, không có khả năng là chỉ có 1 chút tiền này! Biết điều 1 chút, lấy thêm bạc ra! Nếu không, người liền bỏ mạng ở chỗ này!” Tên kiệu phu cầm đầu quát lớn. Thanh đao đang gác trên cổ ấn vào sâu nửa phân! Trên cổ truyền đến cảm giác đau đớn. Xem ra, đã rách da rồi!

Thở dài, ta nói nhỏ, “Thật sự là không có! Nếu có tiền, sẽ ko có chuyện 1 món trang sức ta cũng ko đem theo!” Dứt lời, giơ tay lên, kéo mũ áo choàng xuống. Nhuyễn mao rơi xuống, bọn họ nhìn thẳng vào ta. Tên đầu ta, ko có lấy 1 món trang sức. Thứ quý giá nhất trên người, cũng chỉ có cái áo choàng mới mua này! Bọn họ, lại nhìn cái gì? Ta đứng lên 1 cách thiếu tự nhiên. Khuôn mặt bây giờ, hẳn chỉ là thanh tú, vậy tại sao 2 mắt bọn họ cứ dăm dăm nhìn?

Tên kiệu phu cầm đầu ném đi thanh đao, thở hắt hắt nói, “Các huynh đệ! Ta cả đời này, chưa bao h chạm qua 1 nữ tử yêu kiều như vậy, nếu có xâm phạm tiện nghi! Ta sẽ dùng trước!” Hần vừa nói vừa cởi quần áo.

Ta cả kinh, những người này, những người này. Khi người nọ lại gần hơn 1 chút, ta 1 cước đá thẳng vào bụng hần, không cho hần tới gần! Tên miệng rộng hôi thối kia, tiến đến gần muốn hôn ta, ta hận đến mức cắn răng! Ghê tởm! Nếu là như thế, không bằng cắn lưỡi tự vẫn cho xong!

Bên ngoài vang âm thanh đánh nhau. Ta cắn vào tay hần 1 cái. Tay kia của hần quặc lại. Đánh lệch mặt của ta. Ta ko buông ra, đem tay hần cắn được một bên.”Con đàn bà thối tha! Khoái cắn! Con mẹ nó!” Nắm tay hướng lên người ta mà dăm. Ta có cảm giác mình sắp bị hần đánh chết rồi!

Trong miệng nếm mùi máu tươi, cảm giác được hàm răng buông ra. Lại dùng lực, cắn đứt 1 miếng thịt. Ta phun miếng thịt ra, từng ngụm từng ngụm hít thở, nếu thịt của hần mà dày hơn, hàm răng của ta cũng sẽ trở nên vô dụng!

Hần đau đớn, che chỗ bị thương thối lui đến một bên, nhìn thanh đao nằm trên mặt đất rồi nhặt nó lên, hùng hùng hổ hổ nói, “Mẹ ôi! Đáng khen thay! Ta giết người, con đàn bà thối!”

Ta thấy sự việc ko tốt, vội vàng đi ra khỏi kiệu. Mới vừa rồi hần đánh ta vài cái, làm cho ta cả người cũng rất đau. Vừa ra khỏi cửa kiệu, liền ngã khụy xuống đất. Hần nhân cơ hội giơ cao thanh đao, bổ thẳng về phía ta!

8. Q.1 - Chương 8: Lăn Đầu Gặp Nhau

Ta nghiêng người, tránh cú bổ chí mạng của hắn, nhưng vẫn bị chém trúng đùi phải! Lưỡi dao sắc bén chém vào da thịt, mùi máu tươi rợn ngợp. Nguyên lai, tính mạng của con người, lại yếu ớt như vậy! Kể cả không ai bị được ta! Vốn đang trông cậy vào việc dùng khinh công đào tẩu, như vậy, đừng nói trốn, ngay cả đi lại cũng là 1 vấn đề lớn! Ngẩng đầu, thấy phía trước cách đây 10 trượng, có 1 cây đại thụ che trời. Thân cây rất lớn, 3 người ôm cũng chưa đủ. Nếu ta có thể trèo lên cây đại thụ đó, chắc chắn sẽ thoát khỏi tình cảnh hiện tại

Đúng lúc đó, 4 gã kiệu phu gặp phải 1 đám cường đạo khác, đám cường đạo kia, thể lực mạnh hơn nhiều, có đến hơn 30 người! Bọn họ mặc trang phục đen, người cầm đầu, mặc màu áo choàng đen, bên hông trang bị trường kiếm, khuôn mặt kiên nhẫn, tóc dài quá vai, ngồi trên ngựa, lạnh lùng nhìn tình cảnh thảm hại của ta, ko hề có ý muốn rat ay trợ giúp! Bên môi thậm chí còn lộ ra nụ cười thích thú. Hình như muốn nhìn xem 1 nữ tử yếu ớt như ta, sẽ đấu với đám nhân kia đến khi nào mới khuất phục!

Bọn họ nhiều người như vậy, nếu muốn đem gã kiệu phu đang nổi cơn điên kia khuất phục thì thật dễ dàng, nhưng mà, hắn lại giơ tay ra hiệu cho đám thuộc hạ đứng sau bất động, xếp một hàng lặng lẽ xem ta đấu với tên kiệu phu kia!

Ta hung hăng liếc hắn 1 cái. Hắn thật sự muốn ta mở miệng cầu cứu? Ta sẽ ko làm cho hắn toại nguyện!

Nắm trong tay 1 đám bùn trên mặt đất, ném thẳng về phía gã kiệu phu kia. Trong tích tắc khi ta ném trúng hắn! Đau! chỗ bị thương, bởi vì ta địa dùng sức, máu chảy ra càng nhiều!

Tên đó rùng giợn, nhắm mắt lại, một tay che mắt, một tay quơ đao, điên cuồng chém lung tung vào không khí. Ta phải trốn khỏi nơi này! Tay, chổng xuống mặt đất, bò về hướng cây đại thụ. (Chính xác là “bò” đó, ko phải ta chém đâu =.=).Chạm phải bùn đất, lòng bàn tay đau rát. Tay của ta, vì ma sát với mặt đất nên chảy đầy máu. Ta liều mạng bò. Vết máu kéo lê 1 đoạn đường dài! Ghê tởm! Ta không thể ngấtái khi té xỉu, chẳng khác nào sẽ chết! Ta quyết không thể chết! Không thể chết ở nơi hoang vu này đc! Ta chết rồi, ai bảo vệ muội muội? Người nào đi tìm phụ thân về? Thẳng đến lúc này, khi ngửi thấy mùi của cái chết, ta mới hối hận, tại sao lại đối xử với cha như vậy! Chồng tay, ta cắn răng đứng dậy, cũng may, chân trái còn chút lực. Ta trèo lên cây đại thụ trước mặt, dùng cựa chút khí lực cuối cùng, nhảy lên 1 cành cây!

Khó khăn ngồi trên cây, nhìn thẳng vào mắt nam nhân kiaĐôi mắt của hắn quả thật là mê hoặc. Ta cười đắc thắng với hắn. Đã lâu lắm rồi, ta ko mỉm cười thật sự. Bởi vì thắng lợi! Lại ở trong hoàn cảnh này, thắng nam nhân ko ai bì đc kia, trái tim của ta, không kim đc mà đập điên cuồng đầy vui sướng.

Trong mắt của nam nhân kia lộ ra một tia tán thưởng. Khóe môi khẽ nhếch, tay ghì cương ngựa. Ánh mắt chuyển từ ta sang gã kiệu phu đang nổi điên kia! Ý tứ lại quá rõ ràng, hắn muốn ta cầu hắn!

Ta xé quần áo trên người, băng bó qua vết thương trên đùi, vết thương bị đao chém sâu đến tận xương, thiếu chút nữa, chân ta đã bị hắn chém đứt lìa rồi! Nghiêng nửa người, đem chân đạp lên cành cây phía trên, đem quần áo chỉnh lại, để vào trong miệng cắn, rất nhanh đem chân trước băng lại. Lúc này máu mới ngừng. Nếu mà máu cứ tiếp tục chảy, không bị hắn giết, ta đã bị chảy máu đến chết rồi!

Sau 1 lúc, tên kiệu phu kia đã hết đau, mở mắt, thấy đồng bọn của mình đang nằm trên 1 vũng máu, thất thần 1 lúc. Một hồi lâu sau, oa một tiếng kêu to lên.

“Thối đàn bà! Người lại dẫn đến người giúp đỡ! Ta giết người!” Hắn phát điên dùng đao chém vào thân đại thụ mà ta đang ngồi. Hắn vốn ko có khinh công. Kịch liệt đánh xuống, thiếu chút nữa làm cho ta ngồi không vững. Đem chân từ trên cây chuyển xuống tới. Ta ngồi đối mặt với hắn.

Cây đại thụ này vốn to chắc, nếu chỉ dùng sức của 1 mình hắn mà muốn chặt đổ cả cây, quả thật là không sáng suốt. Hắn bắt đầu nghĩ phương pháp khác. Thanh đao nhắm về phía chân ta, chém thẳng!

Ta tránh ra. Độ cao này, hiển nhiên không đủ o. Nếu hắn chịu động não 1 chút, sẽ gặp dễ dàng trèo lên, nhưng mà, may là hắn ko phải là 1 người có đầu óc. Chỉ 1 mực hướng về phía chỗ ta mà nhảy !

Ta ngẩng đầu, trên cây có 1 vật thu hút tầm mắt. Ta rất muốn cười. Nhưng phát hiện mình ngay cả khí lực để cười cũng không có rồi!

Chống tay xuống, nhưng lại ko thể nào đứng dậy dc! Tên kiêu phu thấy ko chém dc tới ta, lại chuyển sang chặt cây.

“Thối đàn bà! Xem ta vì các huynh đệ báo thù! Đền mạng cho các huynh đệ của ta!”

“Nguyên lai đao của ngươi, vốn là dùng để bổ củi!” Ta không nhịn được mở miệng trêu chọc.

Tên đó nghe vậy, nhảy dựng lên, quát, “Thanh đao này của ta giá 5 lạng bạc! Thối đàn bà như ngươi thì biết cái gì!” Bịch! Bịch!

Mắt thấy cây đại thụ bị hấn chém đến 1 nửa. Nghĩ đến, đây hẳn là ngu công dời núi rồi! Ta quay đầu lại, thấy nam nhân áo đen vẫn giữ vẻ mặt hứng thú mà nhìn ta. Trong cổ nghẹn lại, thiếu chút nữa phun ra máu đến! Ta đem quần áo xé ra, kết thành thừng sợi dây, vắt qua đầu ngọn cây kia!

Không có trúng! Nhưng sợi dây nhưng lại xuyên qua nhánh cây, ta kéo sợi dây, nam nhân áo đen ko nhịn dc, lên tiếng nói, “Cùng với việc bị người ta chém chết, không bằng chính mình tìm cái chết! Cô nương tức giận quá rồi!”

Ta không để ý tới hắn, nếu không cứu ta, cần gì phải nói nhiều như vậy? Ko biết sợi dây này có đủ chắc hay ko, dùng chút lực, ta nương sợi dây nhảy lên nhánh cây cao hơn, một tay chụp rơi đồ vật kia . Nhưng chân lại quá yếu, từ trên cây rơi thẳng xuống!

9. Q.1 - Chương 9: Trảm Ngựa Kết Thù

Không thể! Ta không thể ngã xuống! ngã xuống, sẽ cầm chắc cái chết! Trong nháy mắt, vòng tay ôn nhu của mẫu thân, khuôn mặt tươi cười của các muội muội, bóng lưng của phụ thân khi bị ta bức khi khỏi nhà, đều đồng loạt hiện lên trước mắt ta. Ta không thể chết được!

Nắm chặt sợi dây! Ta dùng ở giữa không trung! Ta không có việc gì! Thở phào nhẹ nhõm! Nhưng là, thân thể của ta, lại ở rất thấp. Thấp đến nỗi tên kiêu phu kia chỉ cần dùng sức 1 tí, là có thể chạm đến bất cứ chỗ nào trên người ta! Lôi kéo sợi dây trong lòng bàn tay, bởi vì quá dùng sức, nên đau đến tận tâm can. Trên trán, mồ hôi bắt đầu rịn ra, ta dùng sức xoắn chặt sợi dây một vòng, đảm bảo sợi dây sẽ ko bị tuột khỏi tay. Trên đầu, bầu trời đã chuyển sang màu đỏ sẫm, như mặt trời lặn cốc hôm nọ! Đôi tay trắng như tuyết, lúc này, vì nâng đỡ sức nặng của toàn thân mà run nhè nhẹ. Con ngươi đỏ đậm nhìn thẳng vào gã kiêu phu đang đứng dưới tàng cây, ta không thể chết được! Ta sẽ không chết! Ta là thần y bất tử! Chỉ có ta giết người, chưa người nào có thể giết ta!

Tên kiêu phu nọ bị biến cố này làm cho choáng váng, ánh mắt của nhìn vào hắn, rồi hạ xuống, hắn tàn nhẫn gơ thanh đao, chém thẳng về phía ta!

Hai tay ta dùng sức, chân trái giẫm lên thân cây phía trên. Tránh khỏi nhát đao của hắn! Vì chém hụt đã làm cho hắn nổi giận, “Thối đàn bà! Ta xem ngươi còn có bản lĩnh gì để thoát khỏi tay ta!” Dứt lời, tay cầm đao hướng về phía ta mà chém tán loạn

Mà ta, thì ko may mắn để ý, an ổn ngồi trên cây. Lòng mang vui vẻ, mà ta, mỗi một khi đã kích động, thì sẽ quyết đấu 1 trận sống chết!

Ghe tởm! Rõ ràng đã đánh trúng vật kia, tại sao lại chưa có hiệu quả? Đang suy nghĩ, bỗng nghe thấy tiếng ong xé gió lao đến. Tốt lắm! Ta rất muốn cười. Nhưng lại phát hiện ta bây giờ thật sự là cười không nổi!

Tên kiêu phu đang nổi giận kia lại ko biết chuyện gì đang xảy ra, vẫn là điên cuồng múa may thanh đao. Đến lúc bị con ong đầu tiên chích, hắn không chút suy nghĩ, một chưởng đập xuống! Đán ong, nổi giận rồi! Đánh hơi thấy mùi của hắn, điên cuồng đuổi giết. Hắn kinh hô kêu to, tiếng kêu ở nơi hoang vu như thế này, nghe hệt như tiếng sói tru. Hắn liên tục xua đuổi đàn ong, như vẫn ko hết! Hắn cầm thanh đao điên cuồng chạy trốn.

Đám hắc y nhân cũng bắt đầu loạn cả lên. Nam nhân kia hét to với bọn thuộc hạ, “Dùng quần áo che mặt lại, không nên cử động!”

Sau câu nói của hắn, đám hắc y nhân lấy quần áo che đầu và mặt lại, ngồi chồm hổm bất động trên mặt đất. Thoạt nhìn, hành động của nam nhân này vô cùng nghiêm cẩn.

Quân đội kỷ luật nghiêm chỉnh như vậy mà cũng sợ ong đốt! Thật sự là quá buồn cười!

Mặc dù hắn có thể ngăn đc đám thuộc hạ, nhưng lại ko thể khống chế đc con ngựa! Đột nhiên trong lúc đó, con ngựa kia chấn kinh giờ cao 2 chân trước rồi bắt đầu chạy như điên! Quả nhiên, con ngựa đó đã bị ong đốt rồi! Con ngựa bị kích động, điên cuồng mang theo nam nhân lạnh lùng kia chạy như điên! Nam nhân rất nhanh kẹp lấy bụng ngựa, nhưng mà loại phương pháp này, đối với con ngựa đang bị phát điên mà nói, căn bản không có chút tác dụng.

Con ngựa nổi điên chạy. Nam nhân đó nghĩ hết mọi biện pháp để khống chế con ngựa, nhưng hiệu quả lại ko đc tốt. Hắn lớn tiếng hô, “Truy Phong! Truy Phong! Đứng lại! Không đc cử động!” Mặc dù tình huống khẩn cấp, nhưng về mặt lại ko mấy may thay đổi

Ta nhếch môi cười. Nhìn hắn trên lưng con ngựa đang chạy như điên. Đám hắc y nhân, ko có mệnh lệnh của hắn, dĩ nhiên không 1 người nào dám cử động! Ma quỷ! Tâm chột động. Nam nhân này nếu không phải ma quỷ, thì cũng là yêu quái! Nếu như không, tại sao lại chưa có người nào nguyện ý giúp hắn? Giúp hắn ghìm lại cương ngựa là xong, không phải sao? Nhìn thấy chủ tử như thế này mà lại giương mắt đứng đó ko làm gì! Nếu không phải là không muốn, thì cư nhiên vốn là không dám rồi!

Những nơi có hoa, sẽ có ong mật, ong mật bình thường vốn là vô hại, nhưng nếu phạm đến nó i, tỷ như nói, người đập vào nó 1 cái, nó sẽ gọi đồng bọn của nó, đối với người mà điên cuồng địa đuổi giết! Mà hắn! Tên nam nhân ma mị này, lại bị làm cho chật vật như thế! Vừa muốn đuổi tên kiêu phu kia đi, vừa làm bọn họ bị náo loạn, tâm tình ko muốn vui cũng thật khó!

Đó là kết quả của việc xem thường 1 nữ nhi yếu nhược như ta! Mỉm cười. Cảm giác đau đớn trong lòng bàn tay ko còn rõ ràng nữa! Bởi vì thắng lợi! Bởi vì ta đấu đã đấu thắng nam nhân kia! Chứng kiến bộ dạng của hắn bây giờ, ta thật sự rất muốn cười to!

Trên lưng thấy hơi ngứa, xem ra, chắc cũng bị ong đốt rồi! Phương pháp này, nếu chưa đến bước đường cùng, ta sẽ ko dùng! Bởi vì, đánh vỡ tổ ong kia, ta, liền thành mục tiêu đầu tiên của chúng nó!

Bất quá, ta lại đủ tỉnh táo, số người bị ong mật chích mà vẫn tỉnh táo ko có nhiều lắm, mà ta, lại là 1 trong số đó!

Đối với Đường Vấn Thiên , ta từng dùng vạn kế kể cả độc rắn, chỉ 1 chút mật ong nho nhỏ thế này, có đem ra so sánh thế nào cũng còn kém xa độc xà!

Cho nên, ta ở trên cây bất động, tự nhiên, cũng đỡ bị chích 1 ít!

Cảm giác ngứa ngứa ở cổ nhắc nhở ta, tay ta đã bị ong đốt rồi, trên mặt cũng bị đốt vài cái! Mặt nạ da người, vừa hay bảo vệ mặt ta khỏi đàn ong!

Khi con ngựa định lao xuống đầm, nam nhân liền từ bên hông rút ra 1 thanh nhăm tay xương sườn bên của con ngựa mà đâm xuống! Mũi kiếm dĩ nhiên xuyên qua bụng ngựa! Có thể thấy được trong 1 kiếm này, hắn đã dùng bao nhiêu lực! Máu, một chút từ bụng ngựa chảy xuống, con ngựa giờ 2 chân trước lên hí, hắn dùng 1 tay rút kiếm ra! Nhất thời, máu giống như suối phun ra! Bắn tung toé lên người hắn!

Hắn dễ dàng nhảy xuống ngựa. Con ngựa điên cuồng hí một tiếng, té xuống! Giãy dụa vài cái, liền bất động! Con vật to lớn như vậy, cư nhiên lại bị một kiếm lấy mất mạng! Có thể thấy được công lực người này rất cao!

Người này, ngay cả con ngựa mà mình yêu mến cũng ko chút do dự mà ra tay giết chết. Có thể thấy được trái tim hắn tàn nhẫn bao nhiêu!

Nam nhân nhìn con ngựa bất động, quay đầu, mắt đỏ ngầu, đôi môi dính máu nở nụ cười, như Tu La trong chốn địa ngục chuẩn bị báo thù, cầm theo thanh kiếm đầm máu, từng bước một đi về phía ta.

10. Q.1 - Chương 10: Đàm Luận Về Sinh Tử

Nam nhân tay phải cầm kiếm đứng dưới tán cây, nở nụ cười với ta.

Trong mắt ta chậm rãi hiện lên ý cười, nói với hắn, “Người muốn làm tiếp công việc của tên kiêu phu kia sao? Hắn lấy đao đồn cây thì còn đc, bởi vì đao của hắn vốn là hàng rẻ mạt, mới vừa rồi người cũng nghe đc, giá trị năm lượng bạc, nhưng kiếm của người, thoát nhìn lai lịch không nhỏ, không thể nói đó là giá trị liên thành, người xác định thật sự muốn làm như vậy sao?” Âm thanh của ta rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lạnh như băng. Giống khúc cây sắp bị chặt đứt! Chỉ cần hơi dùng lực, hắn liền có thể lấy tánh mạng của ta!

Hắn cười lạnh, tay trái giơ lên lau máu trên mặt. Máu dính trên tay hắn, bôi thêm lên mặt, càng thêm quỷ dị! “Nàng đã thắng rồi!” Bên trong giọng nói mang theo sự áp chế vô hình. Hình như thắng lợi của ta, làm ất húng và không cam lòng. Vừa lại ý đau xót nồng đậm. Ta nghĩ, hắn với con ngựa đã chết, tình cảm rất gần bó

Ta thiếu chút nữa đã cười phá lên, nếu như chân không bị thương, và bàn tay không bị đau, ta nghĩ ta sẽ không khách khí mà cười ra tiếng. Cổ nhin cười, ta nói, “Ông trời đã giúp ta! Nếu không có tổ ong này, ta sẽ không có khả năng thắng!”

Hắn nhìn ta 1 cách kỳ quái, trong mắt hiện lên mê hoặc. Nếu không phải trên mặt dính đầy máu tươi, hắn sẽ phải là 1 nam nhân đẹp mắt! Một hồi lâu, hắn gật gật đầu, thừa nhận ta nói đúng! Ánh mắt hắn không có sai, chỉ trách vận khí của ta không tốt!

Đương nhiên, ta không thể nói là ta đã biết rõ tập tính của loài ong mật. Biết nơi này có hoa mai, liền đoán được đến nơi đây có tổ ong. Quanh đây chỉ có 1 gốc cây đại thụ này, bình thường mà nói, ong mật sẽ chọn 1 nơi cao và rắn chắc như cây đại thụ này để làm tổ. Cho nên, đây tuyệt đối không phải ông trời đến giúp ta! Nhưng phong thái của nam nhân này đã nói cho ta biết, hắn là 1 con người vô cùng cao ngạo, ta muốn thắng, cũng chỉ có thể thắng nhỏ. Không thể quá mức đường hoàng. Nếu làm cho hắn sát khí nổi lên, ta thắng hắn, nhưng lại mất đi tánh mạng, như vậy, chiến thắng thì có ý nghĩa gì?

“Không sai! Chỉ là trùng hợp! Là mạng của nàng lớn mà thôi! Chỉ là bởi vì mạng nàng lớn, đã hại Truy Phong của ra!” Hắn nhìn thẳng vào mắt ta, từng lời thốt ra vô cùng cứng rắn, ta nhìn thấy trong mắt hắn đầy sát ý.

“Người đã quên, là chính người đã tự tay giết nó! Nếu không phải bởi vì người, nó sẽ chết sao? Chỉ là bị ong đốt mà thôi, con ngựa lớn như vậy, làm sao mà chết?” Ta lạnh lùng nhắc nhở.

Im lặng 1 lúc, hắn chuyển tầm nhìn từ mặt sang tay ta, nhìn một hồi lâu, nói, “Mặc kệ thế nào, Truy Phong của ta, là vì nàng mà chết. Nếu bỏ qua cho nàng dễ dàng như vậy, ta chắc chắn sẽ làm Truy Phong thất vọng? ! Bây giờ cho nàng hai con đường lựa chọn, thứ nhất, ta ra tay giết nàng! Báo thù cho Truy Phong. Thứ hai, đi cùng ta. Trở thành thiếp nô của ta, như vậy, việc này, liền không truy cứu. Thế nào?” Đầu của hắn ngửa cao, vẻ mặt không ai bì được, cứ thế như cho ta làm thiếp nô của hắn, là đã ban cho ta 1 ân huệ rất lớn

Ta rất muốn cười. Nam nhân này, dựa vào cái gì mà cho rằng ta sẽ đáp ứng làm thiếp nô của hắn? Hắn với tên kiêu phu vừa rồi có chỗ nào khác nhau? Ít nhất thì tên kiêu phu kia còn đem ta đi làm thiếp nô của Tuyên Tuyệt Tán, nam nhân này, ta không biết đại vị của hắn như thế nào, nhưng có thể xác định được, ta không hề muốn trở thành người của hắn

Thấy ta hồi lâu không lên tiếng, hắn có vẻ bức tức, trên mặt, đã xuất hiện tia máu đỏ sẫm

Xoay người, hắn lạnh nhạt nói, “Sống hay chết, tự mình lựa chọn!”

Rất rõ ràng, hắn là một nam nhân cường thế. Nếu nói hắn đối với ta có hứng thú, không bằng nói hắn có hứng khiêu chiến với ta, không nghi ngờ gì, ở trước mặt hắn, ta chính là 1 đối tượng hoàn hảo để khiêu chiến! Nếu như lúc đầu mới nhìn thấy hắn, ta hướng hắn kêu cứu, như vậy, hắn sẽ không đối với ta mà có hứng thú và có khả năng rất lớn, hắn sẽ giết ta! Ta không nghĩ hắn sẽ ra tay cứu 1 người mà hắn cho rằng đó là 1 phụ nữ không hề có chút giá trị. Mà lúc này, ta lại khiến cho hắn hứng thú, cũng là cho chính mình 1 cơ hội thoát chết! Nhưng là, nếu cơ hội này lại rơi vào chữ “nô”, như vậy, ta thà không có cơ hội này!

Ta cần rằng nói, “Người cho ta lựa chọn sao? Được! Người đã muốn giết ta báo thù cho Truy Phong, như vậy, thì giết ta đi! Nhưng chỉ giết, không được làm nhục” Ta đánh cuộc, đánh cuộc vết đỏ sậm trên mặt hắc, là hướng ta địa thưởng thức! Thưởng thức đến khi quên khi cái chết của Truy Phong!

Sắc mặt hắc u ám. Con mắt loé lên tia nhìn không thể nắm bắt được. Nghiêng người, bình tĩnh nhìn chăm chăm vào mặt ta. Hình như đang suy xét xem lời ta nói có mấy phần là chân thật

Mặt ta vẫn trấn tĩnh. Không sợ tia nhìn của hắc. Từ đôi mắt hắc, ta thấy được vẻ thưởng thức, thấy được vẻ vui sướng, cũng thấy được dã tâm!

Đúng vậy! Dã tâm! Loại ánh mắt này, vốn không có ở những người tầm thường trên giang hồ! Mà hắc, lại đem theo đến 32 hắc y nhân, thì địa vị chắc chắn không hề thấp

Bởi vì, loại ánh mắt này, ta nhìn chỉ thấy ở Đường Vấn Thiên! Mà hắc, bây giờ lại là đương kim thái tử của Hoàng quốc!

“Không sợ chết. Đủ mạnh mẽ, đủ lạnh, đủ độc, đủ thông minh. Thật sự là đáng tiếc!” Hắc nhìn ta, bắt đắ dĩ lắ dĩ, “Đáng tiếc! Nếu như người chịu làm thiếp nô của ta, sẽ là vật rất tốt để chơi đùa! Vậy mà lại cố chấp, ta chỉ có thể nói là bất đắ dĩ rồi” Hắc nhìn chăm chăm vào mặt ta, màu đỏ trên mặt, lộ ra vẻ tươi cười đầy ma mị, đôi mắt xinh đẹp vằn lên tia máu màu hồng, chậm rãi giơ lên thanh kiếm đâm máu trong tay lên.

11. Q.1- Chương 11: Kế Thoát Thân

Hắc quả nhiên đối với ta rất có hứng thú! Chỉ tiếc, loại hứng thú này, không bằng nỗi thương tiếc cho cái chết của Truy Phong! Tính mạng của người không bằng 1 con ngựa, đây là nhân sinh sao?

Nhìn hắc giơ cao thanh kiếm, ta lạnh lùng nói, “Vốn tưởng rằng người là người có thể làm được việc lớn, không ngờ lại hành động theo cảm tính như vậy!” Ta tại đánh cuộc, đánh cuộc thân phận của hắc.

Hắc hạ mũi kiếm xuống, híp mắt nhìn ta chăm chăm.”Nàng biết được bao nhiêu?” Giọng nói đầy vẻ nghi ngờ. Cứ như việc thân phận của hắc được người khác nhìn thấu là chuyện không có khả năng!

“Nếu ta đoán không nhầm thì người họ Đường!” Ta nghiêng đầu, lạnh lùng cười. Nhướn mắt lên, nhìn về cồn cát vàng phía xa. Có 1 đám binh lính đang tiến tới, nhìn từ góc độ này không ít hơn ba trăm người. Người cầm đầu vận chiến bào màu bạc. Trên ngọn cờ màu bạc, có viết 1 chữ “Tuyên” thật to. Ta nghĩ, người đó chắc chắn là Tuyên Tuyết Tán rồi

Đám hắc y nhân phía sau chăm chú lắng nghe, nghe trong chốc lát, chạy như bay tới, đối với nam nhân kia ôm quyền nói, “Chủ tử, đã đuổi tới rồi!”

Nam nhân kia khẽ cười. Ngẩng đầu hỏi, “Nàng thấy được?”

Ta gật nhẹ đầu.

“Mà nàng, cũng đoán được thân phận của ta! Như vậy, không thể giữ lại cái mạng của nàng rồi!” Dứt lời, không 1 chút do dự, cầm kiếm đâm xuống!

Ta dùng chiêu mới vừa rồi dùng để đối phó với tên kiêu phu áp dụng với hắc. Nhưng lại không có hiệu quả gì! Kiêu phu thô bỉ, chỉ là chém lung tung loạn xạ, mà hắc, chiêu chiêu tàn nhẫn, chỉ vì muốn lấy mạng của ta!

Ta tránh được 1 vài nhát kiếm của hắc. Nhưng vẫn bị hắc đâm trúng vai! nếu lệch đi một chút, đã đâm vào chỗ trí mạng rồi!

Hắc ngừng tay, nói nhỏ, “Không sai! Lại có thể tránh được 1 kiếm trí mạng! Nếu không biết, còn tưởng rằng công phu của nàng rất tốt!” Đối đầu với kẻ địch mạnh, hắc lại còn nhân nhả mà chơi trò mèo vờn chuột. Nam nhân này, nếu không phải quá tự phụ, thì cũng là ngu xuẩn! Mà hắc, lại thuộc loại thứ nhất!

“Hai lựa chọn của người, ta không có thể đáp ứng, nhưng bây giờ ta nghĩ đến lựa chọn thứ 3 là mau rời khỏi đây!” Ta thử đàm phán với hắc.

Hắc y nhân bên cạnh hắc vội la lên, “Chủ tử! Mau đi nhanh đi! Nếu không đi, hắc đuổi theo, sợ là muốn đi cũng không được!” Giọng nói mang đậm vẻ sợ hãi.

“Đặt điều kiện với ta? Còn phải xem nàng có đủ tư cách hay không!” Hắc cười lạnh. Cứ như hắc không hề nghe thấy những gì tên hắc y nhân vừa nói.

Ta không nói lời nào, chỉ là chậm rãi buông sợi dây ra, lúc hắc còn chưa phản ứng, ta buông người nhảy xuống! Hắc ngẩn người, hiển nhiên là không có ngờ tới ta sẽ đột nhiên nhảy xuống, theo bản năng giờ tay ra đón lấy ta.

Ta xoay người đối diện hắc, xé mặt nạ da người. Hắc choáng váng. Nhìn chằm chằm vào ta. Ta đương nhiên biết dung mạo của mình có bao nhiêu lực sát thương và ta cũng thấy hài lòng với phản ứng của hắc. Hắc ôm trọn người ta, tên hắc y nhân kia, cũng đã nhìn thấy!

“Quả nhiên là dịch dung! Nàng không thể làm thiếp nô, dung mạo của nàng, phải làm họa thủy mới đúng!” Hắc hí mắt. Trong mắt lóe lên tia hưng phấn, đó là ánh mắt mừng rỡ của thợ săn khi nhìn thấy con mồi.

“Người thấy hài lòng sao?” Ta cười khê.

Hắc gật đầu, “Cũng may là chưa giết nàng, nếu không, chẳng phải là muốn ta hối hận đến chết sao?” Đây chính là điểm khác biệt trong sự đả ngộ giữa mi nhân và thanh tú nữ tử. Nhưng là, ta thà ko hưởng cái loại đả ngộ đó! “Nàng bị thương rất nặng. Theo ta trở về, sau này, nàng sẽ là người của ta!” Hắc hiển nhiên đã quên sự lựa chọn ban đầu của ta.

Ta dùng tay vuốt ve đôi môi hắc, trong mắt đầy vẻ mỉa mai, “Đi theo người? Nếu bị Tuyên Tuyết Tán bắt đc thì làm sao bây giờ? Chết cùng người sao?”

Hắc biến sắc, ta đã đánh trúng chỗ đau của hắc!

“Điều kiện của ta rất đơn giản, ta giúp người thoát vây, mà người, làm cho ta 1 chuyện!” Ta tươi cười, đó là vũ khí của ta!

Hắc khê hừ một tiếng, đem ta buông ra, giờ kiểm lên kẻ sát cổ ta, nói, “Nàng cho rằng, nàng còn có lựa chọn sao?” Trên thân kiếm dính vết máu của ta.

Ta cười, cúi đầu, khê liếm máu trên thân kiếm, nếm thấy mùi máu tanh, nói nhỏ, “Nếu không thành, hãy giết ta!” Dứt lời, ngẩng cao đầu mà cười, hướng đến trước mũi kiếm của hắc.

Mặt hắc đỏ hồng, cười yêu mị. Dời kiếm ra, “Nàng thật sự có biện pháp giúp ta thoát thân?” Ý tứ rất rõ ràng, hắc đã đáp ứng điều kiện của ta!

“Đương nhiên là có biện pháp! Sau việc này, chúng ta, không nợ gì nhau!” Ta ngạo mạn nở nụ cười đắc thắng.

“Nàng có biện pháp, ta giúp nàng làm một chuyện, rất công bình!” Hắc thu kiếm vào bên hông.

Giơ bàn tay đang chảy máu lên, chỉ về phía sau lưng hắc, “Đem bọn họ, toàn bộ giết sạch!”

Hắc bình tĩnh nhìn vào mắt ta, như là đang xác định xem có phải ta nói giỡn hay không Ta cũng bình tĩnh nhìn lại hắc.

Trong nháy mắt, đám hắc y nhân phía sau đã bắt đầu tán loạn trốn đi.

Hắc cười, dùng một tay ôm ta vào lòng, tay cầm kiếm, nhanh chóng xuống tay với đám hắc y nhân. Kiếm pháp của hắc rất nhanh, nhanh đến mức ta chỉ thấy đc hàn quang lóe ra!

Nhanh mức đến, tên hắc y nhân thứ nhất còn chưa ngã xuống, hắc đã đem toàn bộ đám hắc y nhân còn lại giết sạch!

Ta nhìn đám hắc y nhân ngã la liệt trên mặt đất. Toàn bộ chết đi! Thật sự là sạch sẽ gọn gàng! Ta âm thầm gật đầu. Ánh mắt ta không có sai.

“Kế tiếp thế nào?” Hắc lạnh nhạt nói.

“Kế tiếp, người quần áo với 1 trong những tên kiêu phu đó quang minh chính đại rời đi.” Ta hảo tâm nhắc nhở. Tất cả mọi người đã chết, Tuyên Tuyết Tan không phải đồ ngốc, tất nhiên sẽ không đuổi giết!

Hắn híp mắt, như đã ngộ ra. Bên môi chậm rãi lộ ra nụ cười.”Nàng rời đi cùng ta!”

Ta đẩy ra hắn, nói, “Ta giúp người việc này, người thả ta, hai chúng ta không thiếu nợ nhau!”

Đang định mở miệng, tiếng vó ngựa đã cách đây rất gần!

“Nhớ kỹ! Ta sẽ lại tìm nàng!” Hắn cười với ta, dễ dàng rời đi. Còn lại 1 mình ta với tiếng vó ngựa đang dần tiến lại gần!

12. Q.1 - Chương 12: Mạo Hiểm Đánh Cuộc

Thẳng đến lúc này, ta mới phát hiện vết thương trên tay và trên đùi đau đến tận tâm can! Cũng may, tính mạng vẫn còn được bảo toàn. Vận khí cũng không tính là xui xẻo! Bên tai, tiếng vó ngựa càng lúc càng to, càng lúc càng nhanh, Tuyên Tuyết Tấn đã mang binh đuổi đến đây! Nhìn đám thi thể nằm la liệt trên mặt đất, hắn kéo chặt dây cương, con ngựa nghe lời dừng lại, vì đã chạy rất lâu nên nó thở phì phì. Hắn nhú mi, giống như không nhìn thấy ta, nói với người phía sau, “Đi xem xem, có những người này không?”

Người phía sau tuân lệnh, xoay người xuống ngựa, xé khăn che mặt của đám hắc y nhân, đáp lời, “Chủ tử, là bọn hắn!”

“Làm cho cẩn thận, không được bỏ qua 1 người nào!” Tuyên Tuyết Tấn ra lệnh. Đôi mắt lạnh lùng chuyển đến mặt ta, dừng lại một lúc lâu, tựa hồ như đang suy xét xem có nên hỏi người qua đường là ta.

Rốt cục, như đã suy nghĩ xong, thúc ngựa, đi đến trước mặt ta, cúi người xuống, hỏi, “Nơi này đã phát sinh chuyện gì?”

Ta ngẩng đầu, híp mắt nhìn bộ dáng cao cao tại thượng của hắn. Toàn thân hắn 1 màu đen tuyền, tóc được búi cao bằng trâm màu bạc có đính 1 viên lục ngọc lớn. Vừa nhìn liền biết giá trị rất đắt. Phía dưới là đôi mắt đen như mực, không nhìn thấy đáy, 1 nửa gương mặt được che khuất bởi chiếc mặt nạ bạc, chỉ thấy được đường vòng cung hoàn hảo của đôi môi đang khẽ nhếch. Đôi tay trắng, kéo cương ngựa, hiện ra vẻ vị hoặc đến vô tận!

Ta cười bất lực, thoát nhìn, trận đời này, cũng không phải chỉ có một mình ta không muốn để lộ gương mặt! Ít nhất còn có hắn!

“Chủ tử hỏi, người o mau trả lời, còn cười cái gì!” Tên lính dẫn đầu lên giọng khiển trách bị hắn ra tay ngăn lại.

Ta nhìn thân người mình, nói nhỏ, “Ta bị thương!” Ta rõ ràng chỉ nói sự thực.

Bọn họ cả kinh. Hiển nhiên, thật không ngờ, ta lại nói đến chuyện này!

Trong mắt Tuyên Tuyết Tấn dần dần hiện lên ý cười, nói, “Ta thấy được!” Ý tứ rất rõ ràng, có phải hay không không cần nói, còn muốn nhìn hắn cao hứng!

Khẽ thở dài, “Người là chủ nhân Tuyên thành!” Ta lạnh lùng địa nhắc nhở. Ý ta rất rõ ràng, ta xảy ra chuyện ngay trên lãnh thổ của hắn, dĩ nhiên, hắn phải chịu trách nhiệm!

Hắn thở dài, quay đầu lại nói, “Đếm xong hết chưa? Tổng cộng bao nhiêu người?”

Binh lính phía sau chấp tay đáp lời, “Thưa chủ tử, hắc y nhân tổng cộng ba mươi người, còn có hai gã kiêu phu, hắn là đã chết rồi!”

“Cái gì gọi hắn là! Cái ta muốn là đáp án chính xác!” Hắn quát.

Tên binh lính lại không dám nói lời nào, cúi đầu thối lui sang một bên.

“Cái kia! Ta biết!” Ta lên tiếng nói.

Hắn quay đầu lại, hơi cúi người, hỏi, “Nàng biết được gì?”

“Ta có điều kiện, ta nói cho người chuyện của bọn họ, người, phải cứu ta trở về, tìm cho ta đại phu tốt nhất trong thành!” Ta cắn môi cười. Trong lòng không chắc là hắn có đáp ứng hay không

Hắn nhướn mắt, rất nhanh gạt đầu, “Trông nàng có vẻ là 1 nữ tử yếu đuối, cũng may không xảy ra chuyện gì.” Đôi mắt hắn lộ vẻ yên tâm. Bên môi ôn nhu cười. Nguy hiểm! Lòng ta cảnh giác.

Lúc này vì mạng sống, giao dịch với ác ma ta cũng làm, kể cả nguy hiểm, bất quá bây giờ bản thân lại đang bị thương, tính mạng của ta đều phụ thuộc vào tình huống này

“Hắc y nhân, trong đó có 1 gã kiêu phu bị giết chết, có 2 tên kiêu phu trốn thoát! Một người đi về hướng đông, một người đi vào thành!” Ta giúp hắn thoát vây, cũng không có nghĩa là ta sẽ để hắn sống! Nhìn thấy diện mạo thật của ta, tất cả đều phải chết! Lúc này vừa lúc mượn tay Tuyên Tuyết Tán.

Đôi mắt của Tuyên Tuyết Tán sâu thẳm không thấy đáy, nhìn ta thật sâu. Giống như đang suy xét xem lời ta nói có mấy phần đáng tin. Một hồi lâu, cất giọng nói, “Bảo cho Tuyết Hạo và Tuyết Băng, để cho bọn họ đuổi theo!”

1 người phía sau tuân lệnh, liền đốt pháo hiệu, 1 lúc sau khi pháo hoa bay lên bầu trời, chân trời phía đông cũng bắn lên 1 hồi pháo giống như vậy, Tuyên Tuyết Tán lúc này mới quay đầu, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào ta.

“Thương thế của nàng, như thế nào rồi!” Âm thanh của hắn không còn lạnh lùng, nhưng mang theo sự kiên định. Sợ là hôm nay nếu không cho hắn biết đáp án, hắn sẽ không mang ta trở về. Mà ta, trên đùi có thương tích, nếu tự đi vào trong thành, tất nhiên là không có khả năng! Cho nên, chỉ có thể trông vào sự giúp đỡ của hắn.

Bên môi hắn phẩm ý cười, nói nhỏ, “Ta không ngại ở chỗ này chờ!”

Khẽ thở dài, ta nói, “Bị cướp, nếu không phải khi còn bé tập được một ít khinh công thì thứ đứng trước mặt người bây giờ là 1 xác chết.” Nói đến đây, ta dần dần cảm thấy uỷ khuất. Hai tròng mắt xuất hiện một tầng hơi nước.

Hắn ngẩng đầu, nhìn đại thụ và tổ ong trên mặt đất, lại sợi dây đang treo trên đó, một hồi lâu nói, “Nàng rất thông minh!” Trong thanh âm thanh mang theo sự tán thưởng!

Chỉ nhìn mấy thứ đó, liền biết được đã xảy ra chuyện gì, hắn, cũng không phải là ngốc

Ta cười bất lực, “Thành chủ không hổ danh là thành chủ, vừa nhìn đã biết phát sinh chuyện gì.” Ta đã quá mệt mỏi, quá mệt mỏi, mệt đến mức ngay cả mắt hắn cũng không nhìn rõ nữa rồi

Lắc lắc đầu, muốn nhìn rõ hắn, nhưng không có cách nào

“Ta thích nữ tử thông minh. Theo ta trở về, làm nữ nô của ta, thế nào?” Nụ cười trên môi của hắn vốn là ôn nhu như vậy, nhưng lời nói ra lại thập phần tàn nhẫn.

Nữ nô! So với thiếp nô còn thấp hơn! Có nhiều người, khi được quan nhân nhìn trúng rồi, chủ tử liền không do dự mà cho đi! So với kỹ nữ, nữ nô cũng không cao bằng

Nhất định phải bị trói buộc vào chữ “nô” sao? Lòng ta trong vô lực. Chờ một chút! Tuyên Tuyết Tán! Tán nhi! Đánh cuộc một lần!

Ta đem lục ngọc như ý nhiều năm trước của bằng hữu của phụ thân lấy ra. Bởi vì nó rất nhỏ, cho nên, ta vẫn mang theo nó.

Tuyên Tuyết Tán hai mắt hiện lên vẻ cả kinh! Nhanh chóng xoay người xuống ngựa, đoạt lục ngọc như ý trong tay ta, quát, “Cái này ở đâu mà có! Nàng làm thế nào mà có được cái này!”

Ta nói nhỏ, “Đây là vật đính hôn lão thành chủ cho ta, lần này, ta tới nơi này, đó là tới tìm người, Tuyết Tán!”

13. Q.1 - Chương 13: Hoa Rơi

Hắn cả người phát run, nắm lấy vai ta, run rẩy nói, “Người đem ngọc lục như ý này giao cho nàng từ lúc nào? Tại sao ta không biết! Nàng gặp người từ khi nào?” Hắn hỏi dồn dập, có thể thấy được ta đã đánh cuộc đúng!

“Đã 8 năm rồi! Lúc ấy, hắn tới nhà ta mời cha ta đi cốc Lá Rụng, không biết đã xảy ra chuyện gì, từ sau lần đó, cha và mẫu thân, còn có lão thành chủ, đã mất tích!” Những gì ta nói đều là sự thật. Bởi vì sau hôm đó, hắn bị ta giết chết, mẫu thân của ta khó sinh mà qua đời, cha ta bị ta bức ra khỏi gia môn, từ nay về sau, 1 chút tin tức cũng không có!

Hắn ngây cả người. Buông tay, nước mắt, từ mâu quang rơi xuống.”Cha ta mất tích, cũng đã tám năm, sau khi đi cốc Lá Rụng! Nàng quả nhiên là con của bằng hữu của cha, nếu như vậy thì chính là khách của Tuyên Tuyệt Tán ta. Dứt lời, ôm lấy ta, phi thân lên ngựa, đem ta ôm vào trong lòng, chân kẹp bụng ngựa, con ngựa liền bắt đầu chạy.

Con ngựa chạy rất nhanh, những binh lính hắn mang theo, cũng đi theo sau, hắn vẫn chưa trực tiếp trở về thành, mà là đi đường vòng dọc theo Tuyên thành. Bọn lính thấy hắn như vậy, tâm trí không khỏi lo lắng nhưng cũng không nói nhiều, chỉ yên lặng đi theo phía sau

Ta dựa vào trong ngực hắn, gió đổi hướng, thổi từ phía sau lên, ta được hắn che chắn, hoàn toàn không thấy lạnh! Đột nhiên cảm nhận được 1 giọt nước lạnh băng rớt xuống người. Hắn thế nhưng lại rơi nước mắt dọc trên đường đi! Ta nghĩ, lão thành chủ địa mất tích đối với hắn mà nói, vốn là một sự đả kích rất lớn! Lại nhìn đến những gì thuộc về hắn, nghĩ đến, thật là thương tâm!

Điều này làm ta nhớ đến cha. Nhớ đến bóng lưng của cha khi bị ta bức ra khỏi gia môn. Tám năm nay, chưa từng có ngày nào như hôm nay, lại nhớ đến người những 2 lần! Cha, có khỏe không? Nếu không phải vì ta, giết hết những người mà cha đã cứu, ta tất có thể nghe được 1 chút tin tức của cha, cũng có thể biết rằng người đang sống tốt ở 1 nơi nào đó trên cuộc đời này! Chỉ là, cha hình như đã bốc hơi khỏi thế giới này, hoàn toàn bất vô âm tín

Giờ phút này, nghe nhịp tim đang đập của Tuyên Tuyệt Tán, ta có thể cảm nhận được tâm tình của hắn. Nước mắt, không kiềm được mà rơi xuống! Vì cha, ta và nam nhân phía sau, là cùng vận mệnh!

Khi ngửi thấy mùi hương hoa mai, hắn kéo chặt dây cương, ta mới biết được, chúng ta đã đến mai Lâm! Quay đầu lại nhìn, bọn lính toàn bộ đứng bên ngoài mai Lâm. Chưa cùng tiến vào

Hoa mai nơi đây, nhìn xa như tuyết, ở gần thì nghe mùi hương thanh mát, hương hoa mai lan toả khắp nơi! Biểu tượng hoa mai trắng của Tuyên thành, quả nhiên là danh bất hư truyền

Hít sâu 1 hơi, ta nói nhỏ, “Hoa thật đẹp!” Nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn mang trên vai trách nhiệm chăm sóc các muội muội, chưa từng có tâm trạng tốt mà thưởng hoa. Hoa mai cốt cách thanh cao chính là loài hoa ta yêu thích, bây giờ lại được nhìn thấy nhiều hao mai như vậy, tâm không khỏi rung động.

Bất chấp vết thương trên người, ta giầy dựa muốn xuống ngựa, hắn như hiểu được ý ta, ôm ta nhảy xuống ngựa. Hắn buông tay, ta tự bước đi, đứng dưới tán cây hoa mai. Ngửa đầu nhìn ngắm hoa mai mới nở, thưởng thức hương hoa mai, đứng trên mặt đất những cánh hoa rụng

Hắn yên lặng phía sau ta, một hồi lâu không nói lời nào.

“Hoa mai ở Tuyên thành, quả nhiên rất đẹp! Giống như lời lão thành chủ đã từng nói!” Ta vươn tay đón được 1 đoá mai đang rơi xuống, đưa đến bên mũi, khẽ ngửi, đoá hoa này, lại mang theo mùi hương nồng đậm như vậy, như một loại rượu được ủ lâu năm, những đoá hoa rụng khỏi cành mới là đẹp nhất, những đoá hoa rơi trên mặt đất, mới là thật sự thơm mát! Được thưởng thức mùi hương của hoa mai, những gian khổ đã trải qua cũng đều rất đáng giá

Hắn không lên tiếng, yên lặng tiến đến gốc mai đại thụ to nhất, cúi đầu, hai vai run run rõ ràng là đang khóc. Hắn vẫn đứng như thế 1 lúc rất lâu, ta cây mai đại thụ này, tràn ngập những hồi ức của hắn về lão thành chủ! Nghĩ đến đây, ta thấy sống mũi cay cay. Cơ hồ rơi lệ.

Một lúc sau, hắn rút trường kiếm bên hông ra, đứng giữa không gian tràn ngập cánh hoa rơi mà múa kiếm. Mặc dù xem không rõ, nhưng là, dáng người thật đẹp của hắn, màu bạc của y phục giữa trời chiều lại hiện ra vẻ mỹ hoặc đến vô tận!

Đường kiếm của hắn rất nhanh, so với nam nhân âm độc kia, không biết ai hơn ai

Ta không biết hắn ở chỗ này múa kiếm cho ai xem, vốn tưởng rằng, hắn múa là cho ta xem địa, nhưng là, ta đánh giá ị lực của chính mình rồi! Nếu ta biết nên nói gì, như vậy, những cực khổ sau này, liền có thể tan thành mây khói.

Hắn đâm về phía trước 1 kiếm, thân kiếm làm 8 đoá hoa mai lần lượt rơi xuống. A! Quả nhiên! Kiếm pháp của hắn, nếu so với nam nhân âm độc kia thì cao hơn một bậc!

Tra kiếm vào vỏ, hắn trở về với dáng vẻ nghiêm túc, âm thanh lạnh lùng nói, “Nàng biết bọn họ đi cốc Lá Rụng là vì chuyện gì sao?”

Ta cười 1 tiếng, nói, “Vì một bản bí kiếp. Nghe nói, có được nó là có được thiên hạ!”

Bên môi hắn hiện lên ý cười, nói, “Từ sau ngày đó, trên giang hồ liền có rất nhiều người bán bản bí kiếp này, nhiều vô số, có đến 140 người cùng sở hữu. Ta giết một trăm bốn mươi người này, đem tất cả các bản bí kiếp tập hợp lại một chỗ, phát hiện bí kiếp này dĩ nhiên là được người mỗi chỗ sao chép 1 ít mà thành! Trong đó mười bản giống nhau dạng, chương lễ đều không có , vì vậy, ta liền đem một trăm bốn mươi bản bí tịch tập hợp về một chỗ, rút cục hợp lại thành 1 bản bí kiếp đầy đủ. Cái hồi nãy nàng mới được xem, đó là kiếm pháp do ta tu luyện mà thành.”

Ta thấy kinh hãi. Vì một bản bí kiếp, rốt đã có bao nhiêu người bỏ mạng, ta cũng không rõ nữa rồi. Ta giết một nửa, hắn giết một nửa! Mà hắn, lại thông minh đến vậy, đem những bản bí kiếp được sao ra mà tập hợp lại, thật sự là quá thông minh!

Ta không thể để lộ chân tướng, nếu hắn biết, cha hắn là do ta giết, cho dù có trốn đến chân trời góc biển, hắn cũng sẽ giết ta

Sắc trời tối dần, hắn thấy thân thể đầy thương tích của ta đơn độc bước đi, cả người lạnh đến run rẩy, liền cởi áo choàng, phủ thêm cho ta.

“Nếu là nương tử mà cha ta đã lựa chọn, ta liền đem nàng về gặp mẫu thân!”

14. Q.1 - Chương 14: Như Vừa Tỉnh Mộng

Lúc này, ngồi ở trên ngựa, dựa vào ngực hắn, lại cả thấy vô cùng ấm áp. Ngày hôm nay đã bị kinh hách quá nhiều, ba lần bị thương, đến lúc này, mới nhận ra bản thân đã trở nên suy nhược đến vậy! Con ngựa chạy như bị đứt cương . Ta không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, trước mắt tối sầm, ý thức dần dần mất đi!

Đây là lần đầu tiên trong đời, ta mơ tới cha. Mơ thấy cha cả người đầy máu, thấy cha nhìn ta đầy đau thương . Mơ thấy cha chứng kiến lúc ta giết người, đôi mắt trước khi chết tràn đầy đau thương! A! Không phải mộng! Đó là thật sự! Đó là những gì đã từng xảy ra. Chỉ là ta đã quên, chỉ là ta không muốn nghĩ đến! Thẳng đến lúc này, ta mới phát hiện, làm hắn thương tâm, đó là làm cho các tỷ muội thương tâm! Các tỷ muội xem thấy ta đối xử với cha như vậy, không có dũng khí để lên tiếng, nhưng nhìn vào mắt của các nàng, ta biết, các nàng không hề muốn cha ra đi!

Chỉ là, mỗi khi nhìn thấy thân ảnh cô đơn của cha, ta vẫn nhớ đến mẫu thân vì hắn mà chết thảm như thế nào! Nhớ tới cảm xúc lúc ta dùng tay vuốt mắt ấu thân. Cái cảm giác đau đớn này, cả đời cũng không thể quên được!

Khung cảnh thay đổi, chân trời màu đỏ rực phía sau cốc Lá Rụng! Mẫu thân hiện từ nhìn ta, ta muốn tiến đến, nhưng mẫu thân đã xoay người lại, chạy vào trong ngọn lửa đ bốc cao tận trời!

Mẫu thân!” Đứng đi! Mẫu thân! Đứng đi!” Ta vừa khóc vừa dùng hết sức lực để đuổi theo mẫu thân, nhưng có làm thế nào cũng không sao chạm tới được, chỉ có thể trở mắt nhìn mẫu thân chạy vào ngọn lửa như ngọn lửa Tula ở chốn âm ti ấy, ta dùng hết sức gào khóc, khóc đến nỗi trong cổ họng nghẹn đặc chỉ

còn có thể phát ra những âm thanh vô nghĩa. Chứng kiến ngọn lửa nuốt trọn thân người của mẫu thân chỉ trong tích tắc, ta đau đến mức có cảm tưởng như trái tim đang bị vỡ ra. Thét lên 1 tiếng chói tai, ta tỉnh lại.

Trước mắt, là giường gỗ khảm hoa, bốn phía là rèm trướng màu trắng vây quanh. Trên người đang đắp 1 cái chăn mỏng, trên chiếc chăn có thêu hình hoa mai. Bởi vì ta đã đổ quá nhiều mồ hôi, chiếc chăn bong trắng muốt, cơ hồ đã bị mồ hôi làm cho ẩm ướt rồi.

“Cô nương, sao người lại đột nhiên tỉnh dậy! Có phải vừa thấy ác mộng”. Âm thanh non nớt vang lên, mang theo sự quan tâm nồng đậm. Đó là tiểu cô nương bộ y phục màu xám, trên đầu chỉ dùnám1 dải buộc tóc màu hồng đơn giản để cố định mái tóc. Khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt long lanh rất to. Đôi môi nhỏ, vừa nhìn đã biết ngay là 1 mỹ nhân. Bộ dáng của nàng, làm ta không nghĩ rằng đây chỉ là 1 người hầu. Nàng vén rèm trướng màu trắng lên và cột lại.

“Người tên gì?” Không biết tại sao, ta đột nhiên muốn biết tên của nàng ta.

Tiểu cô nương khẽ cười với ta, lộ ra lúm đồng tiền, nói nhỏ, “Nô tỳ đã ở đây lâu rồi, trước đây có 1 nhũ danh, chỉ là khi đã tới Tuyên thành lại trở thành nô lệ, nô lệ, vốn là không có tên, tất cả mọi người đều gọi ta là tiểu nô. Cô nương, ngài gọi ta tiểu nô là được rồi!”

Tiểu nô! Ta im lặng 1 lúcuc1 tiểu cô nương như thế, lại có cái tên như thế này! Trong lòng khẽ đau đớn. Nàng ta chỉ trạc tuổi Tiểu Hạ thôi! Lần đầu nhìn thấy, ta cứ tưởng nàng ta chính là Tiểu Hạ! Nàng ta giống Tiểu Hạ như thế. Chỉ là, nàng ta lại ngay đến cái tên cũng không có! Đây là số mệnh của nô lệ sao?

“Nhũ danh của người là gì?” Ta hỏi. Nàng chỉ là 1 hài tử! Thoạt nhìn, không sai biệt so với Tiểu Hạ là mấy! Mà cả đời lại bị trói buộc vào chữ “nô”! Ta lại dần dần xiêu lòng.

“Nhũ danh của nô tỳ là Tiểu Vân. Còn họ là gì, nô ty đã không còn nhớ rõ!” Nàng then thùng lắc lắc đầu.

“Sao lại không nhớ rõ mình họ gì?” Chẳng lẽ, nô lệ, lại không phải người rồi sao? Lòng ta đau xót.

Tiểu nô cúi đầu, nói nhỏ, “Khi nô tỳ 5 tuổi, đã vào Tuyên thành rồi.” Trong giọng nói, mang theo chút ghen ngào.

Ta đứng dậy, nhìn thấy nàng đang quỳ trên mặt đất, vội vàng đỡ nàng ta đứng thẳng lên.

“Sau này, ta sẽ gọi người là Tiểu Hỷ, được không?. Đừng để người khác gọi là tiểu nô nữa! Đó là nô tịch, người cũng phải có tên của chính mình, biết không?” Ta nhẹ giọng nói. Lau mồ hôi trên đầu. Chân vừa cử động, vết thương liền bắt đầu nhói lên.

Tiểu Hỷ vui mừng gật đầu.”Sau này, tiểu nô đã có tên rồi! Tiểu Hỷ! Ta rất thích!”

Ta chậm rãi nở nụ cười. Nói nhỏ, “Đây là nhà của thành chủ sao?”

Tiểu Hỷ bưng lên 1 chén thuốc đen ngòm, dùng thìa khê khuấy, chậm rãi thổi nguội, đưa đến bên môi ta.

Ta bắt đầu dĩ, vươn tay nói, “Ta tự uống được.”

Tiểu Hỷ kinh sợ, nói, “Không được! Nếu bị phu nhân biết, nhất định sẽ trừng phạt ta!” Mới nói tới đó, sắc mặt của nàng đã trở nên tái nhợt. Ta nghĩ, cuộc sống của Tiểu Hỷ ở nơi này, vốn không hề tốt đẹp! Thái độ đối đãi với nô lệ khắp 14 nước, nơi nào cũng giống nhau! Vị phu nhân này, chắc hẳn là mẫu thân của Tuyên Tuyết Tán rồi!

Cười lạnh. Nếu bà ta biết được, con dâu mà bà ta đang chờ đợi, lại là người đã giết phu quân của mình, không biết, bà ta sẽ phản ứng như thế nào? Ta đột nhiên rất muốn biết.

Khê thở dài, ta kiên định cầm lấy chén thuốc từ tay nàng ta, đưa đến bên môi, ngửa cổ uống cạn!

Nàng ta ngơ ngác nhìn ta chăm chăm, vẻ không thể tin nổi, chén thuốc nhiều như vậy, ta lại 1 hơi uống cạn!

Ta cười, đưa chén thuốc cho nàng, nói nhỏ, “Tiểu Hỷ ngốc, thuốc rất đắnggăng1 hơi uống cạn, sẽ không còn thấy đắng nữa!” Đây là vì ta làm đại phu nhiều năm như vậy mới biết được. Nàng ta chỉ là một người tiểu cô nương, làm sao mà hiểu được?

Nàng ta cất chén thuốc, đột nhiên như là nhớ tới cái gì, à lên một tiếng, “Chết rồi, chết rồi! Phu nhân đã dặn ta, khi nào cô nương tỉnh, phải báo ngay với người! Ta quên rồi! Tuyết Băng thiếu gia và Tuyết Hạo thiếu gia đã bắt được bọn người xấu kia! Thái tử điện hạ cũng ở chỗ này! Nghe nói cô nương là vị hôn thê của Đại thiếu gia, cũng đang chờ để thấy ngài!”

15. Q.1 - Chương 15: Xem Xét Vết Thương

Ta thu người trong chăn, nắm chặt tay! Đường Vấn Thiên, dĩ nhiên cũng ở chỗ này! Ta không nghĩ tới, lại gặp mặt hần nhanh như vậy! Mặc dù đấu với hần nhiều năm rồi, nhưng hần vẫn không biết dung mạo thật sự của ta, lúc này, ta lại đang dùng 1 mặt nạ da người khác, tâm lý đột nhiên có một loại cảm giác kích thích đến kỳ lạ, cùng với hần chơi đùa như vậy, thật sự là làm cho người ta chờ mong!

“Ta ngủ bao lâu?” Ta nói nhỏ. Giơ bàn tay trắng lên, khe khẽ Tiểu Hỷ.

Tiểu Hỷ nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, nói, “Kể từ lúc ngài trở về với Đại thiếu gia, tổng cộng ngủ hai ngày 3 đêm rồi! Đại phu nói, cô nương bị thương rất nặng, có thể chữa khỏi, thật sự là được ông trời phù hộ rồi!”

Nghiêm trọng đến vậy? Ta cúi đầu trầm nghĩ. Ta từ nhỏ đã ăn rất nhiều sơn trăn bỏ được, thể chất hơn hần người bình thường rất nhiều. Nếu nói là khó khăn lắm mới chữa khỏi, thì có lẽ hơi bị khoa trương rồi! Nở nụ cười suy yếu, ta nói nhỏ, “Chỉ là bị thương ngoài da mà thôi, nào có nghiêm trọng như vậy!”

Tiểu Hỷ thở dài, lớn tiếng nói, “Chỉ bị thương ngoài da? Không nghiêm trọng? Cô nương! những lời này chỉ được nói ở đây thôi, nhưng nhất định không thể nói ra ngoài! Thụ thái y nói như thế, đừng nói là tất cả những người dân Tuyên thành, ngay cả Hoàng quốc hoàng đế bệ hạ cũng không dám phản bác nửa phần đấy! Hần nói người không sống, thì người đó không sống, hần nói có thể chữa khỏi, là có thể chữa khỏi. Cả hoàng quốc, chỉ có quốc sư mới có thể nghi ngờ điều hần nói, nhưng là, nhân tiện Tiểu Hỷ biết, cả 1 đời của quốc sư, cho đến tận bây giờ, còn không phản bác hần 1 câu đâu đấy! Danh y nổi tiếng thiên hạ, Diệp thần y đã mất tích, Diệp Dược Nô cũng đã chết, đứng ở hạng thứ 3, đó là Thụ thái y ! Hơn nữa, Thụ thái y tính tình rất cổ quái, nếu thấy người bệnh nhìn không vừa mắt, hần nhất định sẽ không chữa!” Ngụ ý, nếu ta làm cho hần mất hứng, hần sẽ không chữa cho ta.

Ta trầm cười lạnh. Tính tình cổ quái! Có thể trách được ta sao? Hần chỉ là thấy người nào không vừa mắt thì không chữa mà thôi, không lấy cái nguyên tắc này ta mà làm khó ta! Đại phu trong thiên hạ, ngoài ta ra thì đâu chỉ còn có 1 mình hần! Nhưng nếu hần không thật sự có tài thì không thể ngạo mạn như vậy!

“Nhưng ta đã khỏe lại rồi, không phải sao?” Ta nói nhỏ. Không nghĩ là nàng lại đi báo với vị phu nhân kia nhanh như vậy. Cũng không thấy Đường Vấn Thiên. Tối nay, Đường Vấn Thiên chắc đã hưởng không ít niềm vui thú, bây giờ, hần là đến phiên ta rồi! Những năm gần đây, trong 1 thời gian dài ta phải sống trong cảm giác lo sợ của 1 con mồi trước cái chết, bây giờ, con mồi rốt cuộc có thể trở thành thợ săn rồi, thật sự là thật tốt quá! Nhưng mà, ngay lúc đó mà gặp hần, tuyệt nhiên không phải là thời điểm thích hợp!

Tiểu Hỷ cao hứng địa gật đầu, nói, “May là cô nương khỏe lại rồi! Tiểu Hỷ thật là cao hứng cô nương có thể khỏe lại!” Nhìn bộ dáng vui mừng của nàng, ta lại nghĩ đến Tiểu Hạo

“Tại sao ta sống lại Tiểu Hỷ lại cao hứng như vậy?”

“Bởi vì cô nương khỏe lại, cho nên, Tiểu Hỷ mới có tên của mình! Cho nên, Tiểu Hỷ thật cao hứng khi cô nương tỉnh lại!” Nàng cười sáng lạn, không 1 chút giả dối, làm cho ta mềm lòng.

Ta khẽ gật đầu, nhìn đến chậu rửa mặt trong phòng.

Tiểu Hỷ thấy ánh mắt của ta, bên má cười hiện lên 2 lún đồng tiền, “Cô nương muốn rửa mặt phải không?” Nàng lấy ta vỗ nhẹ vào trán mình, “Trí nhớ của Tiểu Hỷ thật tệ quá! Cô nương ngủ lâu như vậy, tất nhiên phải rửa mặt rồi! Tiểu Hỷ đi lấy nước rửa mặt đến cho cô nương!” Dứt lời, cầm lấy chậu rửa mặt, mở cửa định đi ra ngoài.

Ta kêu lên, “Tiểu hỷ! Đừng lấy nước rửa mặt nữa, đem dục bồn (*) đến đây đi, ta muốn tắm.” Quần áo trên người đã bị mồ hôi làm cho ướt đẫm, cái yếm màu đỏ, cũng thật ẩm ướt, ta định chờ cho quần áo tự khô,

như thế không mất nhiều thời gian! Nhưng ta không biết mình còn có thể mặc bộ quần áo đầm mồ hôi này trong bao lâu!

Tiểu Hỷ cười tủm tỉm địa đáp lời, “Biết rồi, cô nương! Ta đi ngay!” Dứt lời, đưa tay đóng cửa phòng

Ta định bảo nàng không cần báo cho vị phu nhân kia nhanh như vậy, nhưng nàng đã đi xa rồi! Thôi! Ta nằm gối đầu lên gối trầm nghĩ. Cái gì nên đến thì sẽ đến!

Khép hờ mắt lại, chờ Tiểu Hỷ

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài vang lên tiếng bước chân. Khẽ thở dài, tiếng bước chân đã dừng ở cửa! Lòng ta nói. Nghĩ đến Tiểu Hỷ đã tốn không ít công sức !

Có tiếng gõ cửa truyền đến, ta ngẩng đầu, cất giọng nói, “Là ai?”

“Ta là mẫu thân của Tuyên Tuyết Tán! Vừa mới nghe Tiểu Hỷ nói, con đã tỉnh dậy, liền qua đến xem con!” Dứt lời, liền đẩy cửa phòng ra. Trước mắt ta, là 1 nữ tử trong trang phục màu xanh biếc, trên đầu nàng chỉ có 1 cây trâm Ngạc Tuyết Hàn Mai, đơn giản lại hào phóng, làm cho người ta có cảm giác choáng ngợp (=”= đoạn này ta chém, nguyên gốc là “tức giận bộ dáng” cơ)! Thoạt nhìn, mới hơn ba mươi tuổi. Nếu nói nàng là mẫu thân của Tuyên Tuyết Tán, vậy thì chỉ có thể lý giải là nàng ta rất chú ý chăm sóc dung nhan rồi!

Ta đứng dậy, rồi quỳ xuống, cúi đầu trước nàng ta, “Tham kiến bá mẫu.”

(Vị bà này trông cũng cỡ 30 mấy nên ta gọi là “nàng” nhá – [lời của editor])

Nàng vội vàng đi lên vài bước đỡ lấy ta, “Con vừa mới tỉnh, bị thương nặng như vậy, không cần hành lễ! Phải dưỡng thương cho thật tốt mới là chuyện quan trọng!”

Ta cười khê, “Không có việc gì! Thân thể con từ nhỏ đã rất tốt rồi, bị thương như vậy, không hề gì!”

Nàng ta nhìn thẳng vào ta chăm chăm, một hồi lâu mới nói, “Vốn con bị thương nặng như vậy, ta đến xem thương thế của con. Chuyện của lão gia, đã trôi qua hơn 8 năm, lần này con xuất hiện, ta liền hỏi thẳng, con là nữ nhi nhà ai, tại sao lão gia lại đem lục ngọc như ý tặng cho con mà ta lại không hay biết 1 chút gì?”

Trong lòng cười lạnh, nguyên lai, là đến đây để dò xét thực hư! Xem ra, ta đã bị nàng ta nghi ngờ! Mỉm cười yếu ớt, “con nhà nữ nhi nhà họ Hạ, tên là Hạ Tuyết. Sau khi phụ thân đến cốc Lá Rụng, con đã trở thành cô nhi”. Đã nói dối rồi thì không thể để người khác tra ra chân tướng

Nhà họ Hạ, năm đó cũng đến cốc Lá Rụng, bị ta làm cho diệt môn! Giả mạo nữ nhi của hắn, người chết không thể làm chứng, như thế nào cũng không bị vạch trần!

Đang định nói tiếp, thì bên ngoài vang lên thanh âm của 1 nam nhân, là Đường Vãn Thiên! Lòng ta cả kinh. Hắn đã đến ngoài cửa rồi!

16. Q.1 - Chương 16: Kịch Động

Hắn dựa vào cái gì mà dám tiến vào phòng vị hôn thê của Tuyên Tuyết Tán? Hắn sẽ không thể tiến vào! Lòng ta vẫn bình tĩnh, ít nhất mà nói, cho dù là thái tử, cũng không thể tiến vào phòng của khuê nữ!

Nhưng, ý nghĩ và cách làm của hắn, ta cuối cùng vẫn là không đoán được. Hắn không ngần ngại tiến vào, mà là mang theo 2 người hầu phía sau. Hắn đi phía trước, trên người là bộ y phục đen thêu hình kim long, thể hiện rõ thân phận của hắn, bên hông là thắt lưng màu vàng, tóc dài được búi cao bằng hoàng kim quan, lộ ra chiều vầng trán rộng, yếu mị mà phong lưu, nước da hơi ngăm đen, cho thấy hắn không phải chỉ là ở trong cung hưởng thụ mà không hề biết đến mùi vị khốn khổ của nhân gian, đáng người đầy hiên ngang, cao cao tại tại! Cả người mơ hồ toát lên khí chất vương giả. Người này, chính là Đường Vãn Thiên?

Ta ngây cả người. Nguyên lai, hắn không biết diện mạo thật của ta, ta cũng không biết diện mạo thật của hắn! Đấu với hắn nhiều năm như vậy, đến giờ này mới nhìn thấy diện mạo thật của hắn, nghĩ đến thấy thật buồn cười.

2 nam tử phía sau, một người mặc thiết giáp màu đen, tóc tùy ý dùng một sợi dây da buộc chặt, mắt phượng, môi mỏng cho thấy người này cũng là 1 người tính tình lạnh lùng. Lúc này, hắn biểu hiện hứng thú nhìn ta chằm chằm. Một nam tử khác mặc hồng y thiết giáp, thoát nhìn có vẻ nhỏ tuổi hơn, mái tóc dài đen như mực dùng một sợi dây để cố định, nếu lớn lên chút nữa thì chỉ có thể dùng 2 chữ ‘xinh đẹp’ để hình dung.

Xem ra, 2 người này, là huynh đệ Tuyên gia, Tuyên Tuyết Băng và Tuyên Tuyết Hạo rồi, 3 người này vừa đến, liền thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người, làm người khác phải loá mắt

Tuyên phu nhân thấy hắn đến, lập tức đứng dậy, nghênh đón, nói, “Thái tử điện hạ cũng tới! Ai da! Tuyết Băng, Tuyết Hạo, các sao các con lại mang thái tử điện hạ đến đây?” Trong lời nói trong không phải không có trách cứ ý. Thoạt nhìn, sự xuất hiện của ta, làm vị phu nhân này mất hứng

Hắc y nam tử lãnh đạm nói, “Tĩnh dậy, cứ tới đây xem một chút.” Hắn đảo đôi mắt đen nhưng không nhìn ta. Chỉ là đánh giá bốn phía. Như thể tiến vào khuê phòng của ta là 1 loại ban ơn

Nam tử hồng y thì cao hứng nói, “Tiểu nô đã nói cho tất cả mọi người biết rồi! Ta xem, trong Tuyên thành, mọi người không ai là không biết vị hôn thê của đại ca đã từ quỷ môn quan trở về!” Bên môi hắn có ý cười, nụ cười của hắn, giống hệt như ánh mặt trời.

Đường Vãn Thiên không nói, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt ta, một hồi lâu nói, “Về y học, ta có am hiểu một ít. Cho nên, liền đến đây xem mạch giúp vị hôn thê của Tuyên đại thiếu gia!” Dứt lời, liền vươn tay ra.

Ta im lặng 1 lúc, biết là không thể không lên tiếng. Liền cúi đầu, hai tay chống vào mép giường, hành lễ với 3 người bọn hắn, “Tham kiến thái tử điện hạ, tham kiến nhị vị tướng quân.” Ta có chủ tâm giữ chặt tay, đó là ko muốn hắn bắt mạch cho ta, nhưng cách nói chuyện và làm việc của Đường Vãn Thiên, đều không thể dựa theo lễ thường mà suy đúng, nhưng không ngờ, trong lúc ta cúi đầu, bắt lấy tay ta, hơi dùng sức, đem ta đỡ lên.”Cô nương có thương tích trong người, không nên đa lễ như vậy. Mau đứng lên đi

Ta bị hắn nhắc lên, đành phải đứng dậy, vì thế mà lại chạm vào vết thương, ta khẽ xuýt xoa một tiếng, ngược mắt lên thì thấy trong đôi mắt đen của hắn phảng phất ý cười. Nam nhân này, rõ ràng là cố ý! Ta oán hận nghĩ thầm. Đang muốn rút tay về, làm thế nào cũng không rút ra được, hắn nghiêng người ngồi bên mép giường, đặt tay lên mạch của ta giúp ta xem mạch!

Nam nhân đáng chết này! Lại xem mạch cho ta! Mạch của Diệp Dược Nô ta mà cần hắn xem? Thật muốn một chưởng đánh thẳng vào cái bản mặt của hắn!

Không thể! Không thể đánh hắn! Nếu ra tay, hắn sẽ đoán ra được thân phận của ta! Nhất định phải cẩn thận cẩn thận, người này, bản tính đa nghi, tất nhiên sẽ không tin vào 1 nữ tử không biết từ đâu xuất hiện, hắn đối với ta có nhiều hành vi dò xét là điều bình thường

Đôi mắt của hắn, vốn là 1 đôi mắt như thế nào?! Lại mê người đến vậy, yêu mị đến vậy, sâu đến mức không thể nhìn thấu. Ta đoán không ra hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.! Tay hắn rất lớn, cũng rất ấm, tay của ta, chậm rãi đổ mồ hôi.

Hắn nhìn ta 1 cách cổ quái, đối với ta lộ ra một nụ cười tà mị.

Một hồi lâu, hắn buông ra tay của ta, quay đầu lại nói, “Xem ra đã bảo toàn được tính mạng! Lần này Tuyên Tuyết Tán thật may mắn, bởi vì có thể lấy 1 lần lấy 2!” Dứt lời, bên môi nổi lên ý cười. Ta thề! Hắn nhất định đang cười trộm!

Một lần lấy hai! Nguyên lai, ta đã xuất hiện không đúng thời điểm

“Chỉ là Mai nhi, chưa chắc đồng ý 2 nữ chung 1 chồng đâu! Tính tình của Thụy thái y, người cũng không phải không biết! Nếu làm hắn mất hứng, sẽ xảy ra nhiều chuyện phiền toái!” Tuyên phu nhân nói nhỏ.

Hồng y nam tử cười ha ha, ” Biết là vậy nhưng không có cách nào! Đây là cha khi còn sống định ra a, đại ca nhất nghe cha nói, tất nhiên sẽ lấy vị cô nương này! Có phải hay không, thái tử điện hạ!” Hắn cười xấu xa hỏi Đường Vãn Thiên.

Đường Vãn Thiên nhân lúc ta không phòng bị, ta bị hắn đẩy ngã xuống giường, thoáng cái hắn nhào đến bên người ta, ta bất chấp đau đớn, liều mạng đẩy hắn ra. Sắc mặt vì tức giận mà đỏ bừng. Hắn nhìn ta, hít 1 hơi thật sâu! Khẽ chỉnh lại tư thế, đôi môi cố ý lướt qua 2 gò má của ta! Người này! Hắn tuyệt đối

là cố ý! Ta còn tưởng rằng hần trọng tình trọng nghĩa, không nghĩ tới, hần lại là 1 tên nam nhân háo sắc! Nắm chặt tay, ta không không chế được, tát thẳng vào mặt hần!

17. Q.1 - Chương 17: Đẽ Lộ Thân Phận

Mặt hần bị ta đánh lệch sang 1 bên. Hần ôm lấy mặt, quay đầu đi, khóe môi bị đập, chảy ra chút máu. Về yêu mị ban đầu trong mắt đã trở thành cuồng phong bạo vũ. Trong tích tắc, nhanh như cắt hần nắm lấy cằm ta, nâng mặt ta lên

Ta ngửa đầu, oán hận nhìn hần. Cái gì mà nhẫn nại, cái gì mà không thể bại lộ hành tung, bây giờ ta không còn may mắn nghĩ đến nữa! Nam nhân này, trời sinh ra là để đối đầu với ta! Cho dù thay đổi thân phận, thay đổi dung nhan, cũng không thể thay đổi được chân lý này!

“Người như thế nào có thể đánh thái tử điện hạ? Thái tử điện hạ thân cao quý, Hoàng thượng yêu thương ngài vô cùng! Từ nhỏ đến lớn không có ai dám đánh ngài 1 cái! Người mà cũng dám đánh ngài! Ai da! Đúng là không biết phải trái! Ta sẽ nói cho Tiểu Cô Tử, người dám đánh con trai của nàng!” Tuyên phu nhân lấy khăn tay ra giả vờ lau nước mắt, vẻ mặt khoa trương, thoát nhìn nàng thật sự không giỏi diễn trò, mà khi diễn trò lại trở thành bộ dạng như vậy, thật sự là thất bại!

Tuyên Tuyết Băng che miệng muốn nén ý cười, định ra tay ngăn Đường Vấn Thiên lại. Lại bị Đường Vấn Thiên hất sang một bên!

“Lá gan của người, rất lớn!” Hần lạnh giọng, nói.

Ta nhìn thẳng vào mắt hần, cắn răng nói, “Nếu lá gan không lớn, thì năm đó, lão thành chủ sẽ không chọn ta làm thê tử của Tuyên Tuyết Tấn!” Ta mình xác nhắc nhở, nếu hần muốn giết ta, cũng phải nể mặt Tuyên Tuyết Tấn! Tuyên Tuyết Tấn là người theo phe ủng hộ hần trong triều! Nếu Đường Vấn Thiên đem vị hôn thê của hần giết chết, hần làm sao mà theo ủng hộ Đường Vấn Thiên nữa!

Hần híp mắt nhìn ta, lực tay không hề giảm bớt! Bên môi có một chút co quắp. Trên trán gân xanh nổi rõ, hô hấp dồn dập, rõ ràng là đã bị ta cho tức giận!

Thật tốt! Ta cảm thấy thật thống khoái. Có thể làm hần tức giận, thật sự là tốt quá!

Tuyên Tuyết Băng đứng ở phía sau nhắc nhở, “Cái kia, thái tử điện hạ! Nàng là người mà đích thân cha ta đã giao tặng lục ngọc như ý!” Ánh mắt của ta lướt qua hần, hần lúc này lại tình nguyện nói giúp cho ta! Trong lòng có chút cảm động. Dù sao mà nói, người mà ta đang đối mặt lúc này, vốn là Hoàng quốc thái tử!

Tuyên Tuyết Hạo ho nhẹ, cũng nói thêm, “Thái tử điện hạ, dù sao thì cũng là ngài khinh bạc nàng ta trước! Không bằng, bỏ qua chuyện này đi!”

Ta thề! Nam nhân mặt lạnh này, trong mắt đích xác lóe lên ý cười! Thấy ta như vậy, hần vui mừng lắm sao? Hay là hần trước đây chưa từng bị ai đánh một bạt tai, cảm giác như đang chơi đùa người khác

Hần tức giận hừ một tiếng, tay dần dần trượt xuống, đặt ngay yết hầu của ta, thoáng cái bóp lấy! Hần muốn bóp chết ta! Ta dần dần cảm thấy không thở nổi. Hai tay vô lực muốn kéo bàn tay to của hần ra. Đây là 1 trận đấu sống chết, nếu khí lực của ta yếu 1 chút, kết quả chỉ có thể là bị hần bóp chết!

Tuyên phu nhân thấy 2 người bọn ta như thế, kinh ngạc kêu lên, “Thái tử điện hạ! Nếu thật sự đem nàng bóp chết thì sẽ không tốt! Thái tử điện hạ!” Thật sự là một vở hài kịch xuất sắc! Nàng ta với lão già đã chết quả thật cùng 1 giuộc! Ta rửa thắm.

Đường Vấn Thiên quát, “Người vốn là từ đâu tới! Nói! Họ gì, tên gì, nói! Tại sao lại có lục ngọc như ý của lão thành chủ?”

Nguyên lai, chuẩn bị một hồi lâu, hần lại nhắc đến đề tài này, cũng chỉ là muốn ta nói ra sự thật mà thôi!

“Ta họ Hạ, tên là Hạ Tuyết! Lão thành chủ thấy rất thích ta, liền đem ngọc giao cho ta, nói rõ là vật đính thân giữa ta và con trai Tuyên Tuyết Tấn của hần! Người tin thì bỏ tay ra, không tin, thì hãy giết ta!” Khi ta trút hơi thở cuối cùng còn sót lại trong phổi, tay hần đã buông ra!

Ta ngửa đầu té xuống, hít lấy từng ngụm từng ngụm khí, nguyên lai có thể thở, là điều tốt đẹp nhất trên đời này!

Hắn thân đứng lên, đối với ta quát, “Người vừa xuất hiện tại Tuyên thành, lập tức bị cường đạo đánh cướp! Bốn người đối phó với 1 người phụ nữ là người, hơn nữa còn có ba mươi hắc y nhân! Cùng nhau tư đấu! Bọn họ toàn bộ đã chết, mà người lại không! Những người này, toàn bộ đều là tới nơi này để cướp ngân khố! Ta không tin, người và bọn chúng không có chút quan hệ nào! Tại sao 1 nữ tử yếu nhược như người, lại khiến cho nhiều người chết như vậy trong khi chỉ có 1 mình người còn sống? Gặp được Tuyên Tuyết Tấn, liền trở thành vị hôn thê của hắn! Người nghĩ chúng ta đều là sao?”

Ta thở phì phò tàn nhẫn nhìn hắn, lãnh đạm nói, “Người nghĩ rằng ta muốn sao? Bị cướp, ta thật cao hứng sao? Bị 1 bọn người đuổi giết suýt chút nữa thì mất mạng, chạy trốn lên cây, phải đập vỡ tổ ong để bảo toàn tính mạng, ta sai sao? Hắc y nhân tự tàn sát lẫn nhau, có liên quan gì đến ta sao?” Vừa nói vừa nói, trong lòng không biết như thế nào, cảm thấy thật ỷ khuất! “Người đi ra ngoài!” Tay chỉ về phía cửa phòng, ta lãnh đạm nói.

Khoé môi hắn co quắp, 2 tay chậm rãi nắm chặt lại! Đột nhiên trong lúc bàn gỗ trong phòng bị 1 chưởng đánh vào làm cho nát bấy!

Nhìn cái bàn nát bét, lòng ta trong thất kinh. Công phu của người này, so với Tuyên Tuyết Tấn, không biết người nào cao hơn! Kiếm thuật của Tuyên Tuyết Tấn rất cao. Mà chưởng lực của Đường Vấn Thiên lại rất mạnh!

Tuyên tuyết Băng sờ sờ mũi, lay lay tay áo Tuyên Tuyết Hạo với Tuyên phu nhân, nói với ta, “Ách! Cái kia! Chúng ta còn có việc, đi trước một bước!” Dứt lời, ba người lập tức nhanh chóng đi ra khỏi cửa!

Đường Vấn Thiên nhìn 3 người bọn họ rời đi, vươn lưỡi ra, khe liếm vết thương.

Nguyên lai, hắn cũng bị thương sao? Ta rất muốn cười to. Nhưng có làm thế nào cũng không cười nổi

“Thấy ta bị thương, người hắn là vui mừng lắm?” Hắn phun ra trong miệng 1 tơ máu.

Ta không lên tiếng, nhìn hắn, chậm rãi phá lên cười thật to! Lấy hành động chứng minh cho hắn thấy, ta đích xác rất cao hứng!

Hắn thấy ta cười, sắc mặt vừa lại hoá xanh. Từ trong lòng móc ra 1 dải băng trắng, lấy miệng cắn. Rất thành thực quấn quanh vết thương!

Ta không nói, yên lặng nhìn hành động của hắn. Hắn nhả ra biếng băng trắng, híp mắt cổ quái địa nhìn ta chằm chằm, “Bây giờ đã không còn ai rồi, người cũng không phải giả vờ nữa! Diệp Dục Nô!”

18. Q.1 - Chương 18: Nam Nhân Phá Hoại

“Ai là Diệp Dục Nô? Người đang nói đến người nào?” Sự tình đã đến mức này, chỉ có thể tiếp tục giả bộ. Nhanh như vậy đã bị hắn vạch trần, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, sẽ biến thành trò cười cho thế gian.

Hắn thân đứng lên khỏi ghế, chậm rãi đi tới bên giường, lấy tay nhẹ nhàng nâng cằm ta lên, đôi mắt nhìn ta thật sâu. “Người không biết sao? Trên đời này, chỉ có 1 mình Diệp Dục Nô người có thể làm ta mất kiểm chế!” Dứt lời, ngón tay cái nhẹ nhàng vỗ nhẹ cằm ta. Trong không khí tràn ngập mùi hương mờ ám.

Ta phát hỏa, lấy tay bắt lấy tay hắn.”Không rõ người đang nói cái gì!”

Hắn ngồi vào mép giường, “Nhận ra người không khó! Diệp Dục Nô! Lần trước người đem toà nhà trong Phương Hoàng cốc thiêu rụi, tự nhận làm mình bốc hơi khỏi thế gian, cũng không ngờ tới, hôm nay lại đối mặt với ta! Rất kỳ quái, người dĩ nhiên lại bỏ lại rất nhiều tử muội như vậy mà 1 mình rời đi! Người vừa rời đi, ta liền biết, người tất nhiên là đến Hoàng quốc của ta! Theo tính toán, Tuyên thành có thể là trạm dừng chân thứ nhất của người! Cho nên, tất cả các nữ tử từ nơi khác đến đây, ta đều có phái người lưu ý! Tất cả các nữ tử lạ, đều đã gặp tai kiếp! Mà người, lại là người duy nhất sống sót! Rất kỳ quái, ta đến Phương Hoàng cốc, thấy các muội muội của người! Chỉ bất quá, tính toán của người rất chuẩn xác, người không có ở nhà, ta đích thật là không xuống tay với các muội muội của người! Người nhớ nô tỳ Tiểu Nô

hầu hạ người chứ? Đó là do ta an bài! Bởi vì nàng ta giống Tiểu Hạ đến 6 phần. Người thấy nàng ta, tất nhiên sẽ sinh lòng thương xót. Tất cả điều đó đã nói lên, người, chính là Diệp Dược nô!” Đôi mắt hấn sáng quắc, như là tên thợ săn vừa phát hiện ra con mồi.

Ta chỉ cảm thấy da đầu tê dại. Nam nhân này, thật đáng sợ!

“Nhìn bộ dáng của người, liền biết người tất nhiên lại dùng mặt nạ da người mới rồi! Mặc dù rất muốn biết diện mạo thật của người, nhưng là, Diệp Dược Nô! Ta biết quy tắc của người: nhìn thấy diện mạo thật của người, sẽ phải chết! Hoặc là phải hỏi, thấy gương mặt của người lại không muốn giết hấn, thì người sẽ gả cho hấn! Có phải hay không?” Bên môi hấn hiện ý cười.

Tim ta đập bịch bịch. Ta chưa bao giờ nói rõ! Mà hấn! Lại biết hết! Nam nhân này có bao nhiêu đáng sợ, đến hôm nay ta mới biết được!

“Ta muốn nói với người, ta sẽ không nhìn dung mạo thật của người. Ta sợ sau khi nhìn thấy rồi, người sẽ đuổi theo ta muốn ta phụ trách! Ta chỉ cần biết rằng, người là Diệp Dược Nô, thế là đủ rồi!” Từng lời hấn nói, giống như một lưỡi dao sắc bén, làm tim ta đau đớn

Hấn cứ nhiên lại nói, không nên nhìn dung mạo của ta!

“Người đã ở chỗ này rồi! Người không nên làm khó các muội muội của ta!” Ta lạnh lùng nói.

Hấn bình tĩnh nhìn ta. Đôi mắt càng lộ rõ vẻ hưng phấn.”Người yên tâm! Mục tiêu của ta, cho tới bây giờ chính là người!”

“Nếu đã biết ta là ai rồi, ta chỉ là 1 nữ tử yếu nhược, sao có thể là đối thủ của Hoàng quốc đương kim thái tử đây? Thôi! Diệp Dược Nô ta hôm nay, đã không còn cách nào chạy trốn, xin mời thái tử gia xuống tay dứt khoát 1 chút!” Ta nhược nhược nói.

Hứng thú trong mắt hấn không giảm, cười nói, “Sợ rằng không thể như người mong muốn! Diệp Dược Nô! Đối thủ tốt như vậy, 1 đao giết chết, thật sự không có ý nghĩa! Ta cũng rất muốn biết, nếu Tuyên phu nhân cùng mọi người trong Tuyên gia biết người chính là người đã giết lão thành chủ, không biết sẽ có phản ứng như thế nào đây? Có muốn xem 1 chút không?” Hấn nhìn ta bằng ánh mắt đầy mỉa mai.

Tâm của ta có trong nháy mắt như bị mê hoặc. Nam nhân này muốn làm gì? “Nói cho ta biết. Làm sao người biết ta chính là người đã giết lão thành chủ? Ta sẽ không chối cãi 1 lời!” Ta chỉ ra rõ ràng chuyện thực!

Hấn vươn ngón trỏ đến, ở trước mặt ta, lắc nhẹ, “Người đã quên, ta là Đường Văn Thiên! Chuyện của Diệp Dược Nô, ta như thế nào có thể không biết? Vốn là ta không dám chắc như vậy! Nhưng là, người đốt Phượng Hoàng cốc! Người phụ nữ thích phóng hoả như thế, sợ rằng chỉ có mình người thôi! Mà trong những hài cốt ở cốc Lá Rụng, lại có người phát hiện ra dược liệu của Diệp thần y! Ngày ấy, đó là lúc mẫu thân người khó sinh! Ta nói không sai chứ! Đem tất cả những điều trên kết hợp lại, liền không khó đoán ra! Hơn nữa, nói thêm 1 việc cho người nghe! Người sai bọn muội muội người sao ra quyền bí kiếp ấy thành nhiều bản, đem bán 8 ngàn 2 một quyển, mặc dù người chưa từng ra mặt, nhưng những chuyện đã làm, chung quy không thể không có sơ hở. Ta bảo Tuyên Tuyết Tấn đem tất cả các bản sao ấy tập hợp lại 1 chỗ, sẽ tìm ra manh mối, rồi cục hợp thành một quyển. Mà quyền bí kiếp ấy lại nằm trong tay người, như vậy, người giết bọn hấn, sẽ phải là người nào đây?”

Nam nhân này! Nam nhân này! Ta phần nộ trừng mắt nhìn hấn.

“Là ta thì sao? Người muốn nói ra cho tất cả người dân Tuyên thành đều biết, để cho bọn họ 1 đao chém ta chết cũng không sao. 1 nữ tử nhỏ nhỏ như ta, bị thái tử điện hạ vạch trần, thật sự là vinh hạnh! Chết mà không oán rồi!” Ta mỉm cười. Ta cá là hấn tất nhiên sẽ không dùng cách đó để đấu với ta!

“2 người chúng ta đấu với nhau nhiều năm như vậy, cho tới nay, nếu có thắng, cũng chỉ là thắng nhỏ! Muốn thắng thì rất cực khổ! Mà ta, cũng không phải có nhiều thời gian đến Phượng Hoàng cốc để đấu với người. Người đã đến bên ta rồi, không nên lại bỏ đi!” Ánh mắt hấn sáng quắc. “Vị hôn thê của Tuyên Tuyết Tấn! Tuyên chị dâu!” Dứt lời, liền cười ha ha đứng lên. Trong tiếng cười mang theo vẻ đắc ý không sao kể xiết, nói không hết sung sướng! Như thế trên đời này, không có chuyện nào đáng cao hứng hơn chuyện này!

“Có thể bị thái tử điện hạ coi là kẻ địch duy nhất, Diệp Dược Nô ta thật vinh hạnh!” Ta cười lạnh.

“Không biết, dưới lớp mặt nạ này, sẽ là 1 gương mặt như thế nào đây? Cực kỳ xinh đẹp? Hay là cực kỳ xấu? Hay là thanh tú? Muốn nhìn 1 chút nhưng lại sợ phải phụ trách! Thật mâu thuẫn a!” Hắn giở giọng cảm thán.

“Đã có người xem qua rồi!” Ta cắn răng nói.

Hắn ngăn người. Sắc mặt khế biến.”Cái gì xem qua rồi? Người nào xem qua rồi?”

Ta nhếch môi cười, nói, “Là ngươi!” Dứt lời, liền đem mặt nạ da người kéo xuống!

19. Q.1 - Chương 19: Tiểu Thắng(*)

Nhìn vẻ mặt từ giạt mình đến ngậy ngốc của hắn, ta thật sự rất muốn cười to 1 tiếng! Ai quy định là chỉ có thể đeo 1 lớp mặt nạ? Dung mạo của ta trong lớp mặt nạ lần này, so với Tuyên Tuyệt Nhi thì giống đến 3 phần! Thật cao hứng, trong mắt hắn rốt cục đã xuất hiện vẻ mê hoặc, thương cảm, thương tâm, rung động! A! Nắm được nhược điểm của hắn quả thật không khó, không phải sao?

“Như thế nào có thể!” Hắn hơi giạt mình vỗ về mặt của ta, vẻ khiếp sợ trên mặt không hề giảm.”Ta tưởng rằng, tất cả những người giống nàng trên đời này, đều được ta nạp vào hậu cung, tại sao ngươi lại giống nàng đến như vậy! Giống đến 3 phần!” Hắn không tin nói.

Ta dùng sức hất tay hắn ra, nhưng lại đụng đến vết thương của mình.”Cái gì ba phần với không 3 phần! Chuyện ta với Tuyên Tuyệt Tấn có đến 3 phần giống nhau, trên đời này, chỉ có 1 mình ta với các muội muội biết! Bây giờ lại gả cho Tuyên Tuyệt Tấn! Ngươi nói, đây không phải duyên vợ chồng thì là cái gì?” Trên mặt ta, lộ ra một nét tươi cười. Ta đương nhiên biết gương mặt này sẽ làm cho hắn rung động! Đường Vãn Thiên là con người đa nghi, nếu giống năm phần, hắn sẽ sinh nghi, ba phần, là vừa đủ! Hơn nữa, độ chân thực của lớp mặt nạ này, đã đạt đến cảnh giới cao nhất! Ta tin rằng trên đời này, không ai có thể làm ra cái mặt nạ khác giống như thế này! Bởi vì, lớp da này là ta tự tay lột ra từ trên mặt cả 1 cô gái còn sống! Phải biết rằng, mọi mặt nạ da người, mới nhìn thì không cảm thấy gì, nhưng nếu qua 1 thời gian dài, sẽ có cảm giác thiếu chân thực. Hay có thể nói là những nét cảm xúc trên lớp mặt nạ da người, rất khó mà làm được. Lấy da của người sống, là phương pháp hoàn hảo nhất

Ta đã tính toán cẩn thận, lớp mặt nạ này sẽ không để lộ bất cứ khuyết điểm nào! Lúc đổ mặt, lớp mặt nạ này phải đổ ứng 1 cách vừa tự nhiên vừa rõ ràng! Nếu không phải dung mạo của ta khác xa dung mạo này thì e rằng ngay cả chính mình cũng tưởng rằng đây chính là da mặt của ta rồi!

Hắn đột nhiên lấy tay chế trụ chiếc ót của ta, khi ta kịp phản ứng, phong bế môi của ta! Mắt ta trợn trừng. Nam nhân này! Hắn đang làm cái gì? Trong lòng ta hồ hê, lấy tay dùng hết sức đẩy hắn ra. Nhưng dù thế nào cũng vô ích! Bởi vì ta quá dùng sức, vết thương lại chảy máu! Ghê tởm! Vết thương lại rách ra rồi! Nam nhân này! Hắn nghĩ hắn đang làm cái gì!

Dùng hết sức, ta cắn vào lưỡi hắn! Mùi máu tươi, tràn ngập cả khoang miệng. Đánh lén thành công! Hắn đột ngột đẩy ta ra. Ôm lấy đôi môi đang chảy máu, “Ngươi cư nhiên lại cắn ta!” Trong thanh âm mang đầy vẻ kinh ngạc như không tin vào điều ta vừa làm! Như thế, ta cắn hắn là 1 việc không thể dung thứ.

Bỗng nhiên thấy ủy khuất đến cực điểm, thương tâm đến cực điểm!

“Ngươi xâm phạm ta!” Ta nhào người sang mép giường bên kia, phun tơ máu trong miệng ra, chỉ ra sự thật!

Hắn híp mắt cổ quái nhìn ta. Đột nhiên vươn tay, vỗ về mặt ta.”Nguyên lai là thật!” Trong lời nói dường như có vẻ thương cảm.

Nguyên lai! Hắn cũng không phải không động tâm khi thấy gương mặt này! Hắn chỉ là muốn thử độ chân thực của lớp mặt nạ này! Bây giờ ta xuất hiện 1 mảng địa đỏ ứng rất tự nhiên, hắn liền tin lớp mặt nạ này là thật! Lần này, ta tiểu thắng! Bất quá, nhưng lại phải trả giá bằng nụ hôn đầu tiên. Nam nhân này! Ta hận không thể ngay lập tức giết chết hắn!

“Ta không nghĩ là thật!” Hắn thành thật nói.”Lúc này đây, ngươi thắng!”

“Bị người nhận ra, người cũng thắng một ! Cho nên, coi như huề nhau!” Ta không muốn tiếp tục dây dưa với hắn. Vết thương càng lúc càng đau. Máu tươi, nhiễm đỏ áo trắng!

“Miệng vết thương của người nứt ra rồi!” Hắn chỉ vào áo lót nhiễm đầy máu của ta.

“Không liên quan đến người!” Ta mạnh miệng . Nhưng cơ thể lại đang bị đang bị suy yếu, từng ngum từng ngum hít thở! Ghê tởm! Vừa mới tỉnh lại, hắn liền đến đây quấy phá. Người nào mà chịu cho được!

“Người không nên cử động, ngủ một chút đã! Ta đi gọi người đến!” Dứt lời, liền đi đi ra ngoài!

Tin lời của Đường Vãn Thiên, trên đời này, trâu sẽ bay trên trời. Khi hắn quay trở lại với hòm thuốc trên tay, ta liền biết! Nam nhân này, tuyệt sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để hành hạ ta!

“Người không phải nói sẽ gọi người tới sao? Đường thái tử sao lại trở thành đại phu rồi?” Ta cắn răng nói.

Hắn nhìn ta cười, đặt hòm thuốc trong tay xuống, lấy ra 1 ít kim sang dược(**) và băng gạc, “Thân thể của người, trên đời này, chỉ có Đường Vãn Thiên ta mới có thể xem! Ngay cả ngự y, cũng không được!”

Ta thiếu chút nữa thì tức đến hộc máu. Máu nóng dâng lên khắp người, không thể chịu đựng được nữa, giãy dụa đứng dậy.

Thân thủ của hắn nhanh như cắt, nhanh chóng phong bế huyết đạo của ta. Trong nháy mắt, thân thể của ta lập tức cứng đờ!”Ghê tởm! Đường Vãn Thiên! Người muốn làm gì! Nếu người dám chạm đến ta, ta liền giết người! Chạm một cái, ta thiêu rụi Tuyên thành, chạm hai cái, ta thiêu rụi Tuyết thành, chạm 3 cái, ta đem hoàng cung của người đốt sạch! Đường Vãn Thiên! Mau ngừng tay lại cho ta!”

Khoé môi hắn co quắp, sắc mặt xanh mét, cắn răng nói, “Ta đợi người!” Dứt lời, 1 tay xé toang áo lót của ta.

Chú thích:

- (*) tiểu thắng: là thắng nhỏ [mà cái tựa chưa nếu để là thắng nhỏ thì thấy kỳ kỳ cho nên ta giữ nguyên bản gốc]

- (**)kim sang dược: thuốc trị thương rất phổ biến ở cổ đại

20. Q.1 - Chương 20: Đánh Cuộc

“Người như thế nào có thể! Người như thế nào có thể!” thanh âm của ta có chút nghẹn ngào

Hắn cổ quái nhìn chằm chằm vào mắt ta, nói, “Người có thể kêu lớn 1 chút. Làm cho người nhà Tuyên gia ghé qua xem thái tử điện hạ ta đã xé rách quần áo của người và đang giúp người bôi thuốc!”

Nghe hắn nói, ta im bật, không lên tiếng. Ta hung hăng nhìn vào mắt hắn, nếu hắn dám làm gì khinh bạc đến ta, ta sẽ lập tức đánh chết hắn!

Hắn bôi kim sang dược vào vết thương của ta. Vết thương đau đớn mấy ngày nay mà hắn còn mạnh tay như vậy, cứ nhiên làm ta cảm thấy vô cùng ủy khuất! Lệ quang trong mắt ngày càng nồng đậm. Cảm giác như nước mắt sắp trào ra. Ta hít hít mũi, liều mạng chịu đựng, có chết cũng ko khóc trước mặt Đường Vãn Thiên!

Hắn như được tâm tư của ta, không nói nhiều, chỉ yên lặng giúp ta xử lý vết thương. Thấy dấu vết ong đốt trên cổ ta, hắn hơi nhíu mày. Bình tĩnh nhìn ta . Một lúc sau, lấy từ trong hòm thuốc ra 1 hộp dược cao, mở hộp, lấy ra 1 ít, tinh tế giúp ta xử lý vết thương. Tay hắn như có ma lực, nhẹ nhàng lướt trên cổ của ta.

Hắn nghĩ hắn đang làm xiếc sao? Ta oán hận nghĩ thầm.

Đột nhiên, hắn thu tay về, ấn xuống môi ta 1 nụ hôn, ở ngay trước môi ta, nói nhỏ, “Mặt nạ da người của người đc làm thật tốt! Tốt đến nỗi ngay cả ta cũng bị lừa! Lúc mặt đỏ, mặt nạ cũng có thể đỏ theo! Ta xem thường người rồi! Diệp Dược Nô!”

Đã bị hắn nhìn ra rồi! Ta hận đến cắn răng.”Người còn dám lại đây? Đầu lưỡi hết đau rồi sao?”

Hắn cười nhẹ. Rồi môi ta, lui ra phía sau vài bước, nói, “Ta thiếu chút nữa đã quên!” Dứt lời, giơ tay làm tư thế đầu hàng.

“Giải huyệt cho ta!” Ta cắn răng nói.

Hắn cổ quái nhìn chằm chằm vào mắt ta, “Giải huyệt cho ngươi, thật ko muốn chút nào! Ngươi đã ko cho ta thấy dung mạo thật của ngươi, như vậy, ta không cần phải phụ trách rồi! Mới vừa rồi bị ngươi làm kinh hãi đến đổ mồ hôi lạnh! Nói như vậy, ngươi hài lòng chứ?” Bên môi hắn mang theo ý cười.

Ta bật cười thật to, tỏ vẻ ta đích xác rất hài lòng! Có thể dọa cho hắn ra mồ hôi lạnh, chết cũng không tiếc!

Hắn thở dài, dùng 2 ngón tay giải huyệt cho ta. Quay đầu đi cho ta mặc lại quần áo

“Bây giờ mới nghĩ đến việc tránh đi, không phải hơi muộn rồi sao?” Ta oán hận nói.

Hắn nhẹ lắc đầu.”Vĩnh viễn cũng không muộn! Mới vừa rồi ta đâu có thấy thân thể của Diệp Dục Nô, thứ ta xem, chỉ là thân thể của 1 nữ tử giả mạo, hơn nữa, 2 người chúng ta cũng sẽ hoàn toàn quên chuyện này. Không phải sao?” Hắn khẽ cười nói.

Đích xác! Nếu chuyện này truyền ra ngoài, ta có muốn làm người cũng không làm được! Thân thể Diệp Dục Nô ta đã bị hắn nhìn thấy hết! Nếu cổ hủ 1 chút, ta buộc phải gả cho Đường Vấn Thiên?, nhưng nếu không lấy chồng, thì sẽ đi tố cáo, nam nhân kia sẽ bị trói lại là đem đi thiên táng ! Đó là đối với nữ tử không phải là nô lệ! Nữ nô, có thể bất chấp tất cả để ở cùng 1 chỗ với nam tử nàng ta thích, mà 1 nữ tử đoan chính, là không thể nào!

Gả cho Đường Vấn Thiên, ta cả đời cũng không nghĩ tới! Cũng quả quyết sẽ không đi tố cáo! Ta từng xem qua thiên táng, 1 người sống bị thiêu đến chết, điên cuồng kêu la thảm thiết, thịt người bị hỏa thiêu bay mùi khét rất khó chịu, ta cả đời này cũng không quên cảnh tượng đó! Cho nên, quên chuyện này, là giải pháp tốt nhất! Ta, chỉ có thể chấp nhận!

Nghĩ đến việc phải thoả hiệp với Đường Vấn Thiên, ta hận đến cắn răng!

Xác định ta đã thay đồ xong, hắn quay đầu, ngồi xuống, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào mắt ta, nói nhỏ, “Ta phải về cung!”

Ta cả kinh, ngẩng đầu lên, thật tâm nở nụ cười, “Chúc ngươi thuận buồm xuôi gió. Tốt nhất là đừng để ta phải gặp lại nữa!”

Bên môi hắn nổi lên ý cười cổ quái, cái cảm giác của thợ săn khi nhìn thấy con mồi đã trở về! Hắn muốn làm gì! Lòng ta đột nhiên thấy bất an. Hắn, lại sắp ra chiêu rồi!

“Có chuyện gì, ngươi nói đi!” Ta cắn răng nói.

Hắn bình tĩnh nhìn ta. Cười một trận, nói, “Ngươi quả thật thông minh. Tại sao, chúng ta không thể trở thành bằng hữu đây?” Hắn giống như đang hỏi ta, càng giống đang hỏi chính mình. Tại sao? Ta thiếu chút bật cười, hắn cứ nhiên hỏi ta tại sao!

“Ngươi đã quên sao? Như vậy ta nhắc cho ngươi nhớ! Bởi vì lúc ngươi ôm Tuyên Tuyết Nhi đến nhờ ta cứu chữa, ta không chịu cứu nàng, để nàng phải chết! Nhanh như vậy đã quên rồi sao, hay là ngươi thấy nàng không đáng ?!” Ta lạnh lùng nói.

Hắn ngẩn người, cúi đầu. Trong đôi mắt ngập tràn vẻ thương tâm!

Một hồi lâu mới nói, “Ta có trong tay tung tích Diệp Hàn Mai, Diệp Hàn tuyết, còn có Diệp thần y hiện đang lưu lạc bên ngoài!” Khẩu khí của hắn, hết như đang chơi đùa. Nhưng lại dọa ta kinh hãi đến mức nhảy dựng lên! Hắn có bản lĩnh, ta luôn luôn biết điều đó! Chỉ là ta không nghĩ tới, hắn lại dùng cách này!

Cố gắng không chế để thanh âm của mình không run rẩy, ta cắn răng nói, “Bọn họ, bây giờ ở nơi nào?”

Hắn cổ quái địa nhìn chằm chằm vào mắt ta, “Không bằng, chúng ta đến đánh cược, nếu ngươi thắng 1 lần, ta sẽ nói cho ngươi tung tích của 1 người!”

Cả người ta run rẩy, Hàn Mai và Hàn Tuyết, nếu không phải vì ta chăm sóc không chu toàn, thì sẽ không mất tích. Ta tìm các nàng tám năm mà không có chút tin tức nào! Bây giờ, để biết các nàng đang ở đâu, bằng mọi giá nào ta cũng sẽ đánh cược!

“Hảo!” Ta kiên định gật đầu.”Người nói đi!”

“Làm cho Tuyên Tuyết Tán yêu người, và người phải bảo hấn làm 3 việc, thứ nhất, làm cho hấn đánh đích thân ra tay đánh Tuyên phu nhân, đánh 1 cách cam tâm tình nguyện. Thứ hai, làm cho hấn ở trước mặt toàn dân Tuyên thành bày tỏ tình cảm với người,. Thứ ba, làm cho hấn thoát hôn với nữ nhi của Thụy thái y. Hai tháng sau bọn họ đã thành thân rồi. 3 việc này, người, chỉ có hai tháng!” Trên mặt hấn lộ ra ý cười xấu xa.

“Nếu là ta làm không được?” Nam nhân này quả thật xấu xa! Nói là nếu ta thắng 1 lần sẽ cho ta biết tung tích 1 người, nhưng lại bao hàm đến 3 việc. 3 việc, mới có được tin tức của 1 người! Nam nhân này! Nếu là lúc này trong tay ta có đao, sẽ trực tiếp giết chết hấn!

“Người chỉ có thể làm được! Nếu làm không được, liền theo ta về cung, làm nô phi của ta!” Dứt lời, liền cười ha ha đứng lên.

Gật nhẹ đầu, ta kiên định nói, “Được! Ta làm!”

21. Q.1 - Chương 21: Khởi Đầu Tốt Đẹp

Nhiệm vụ của ta cũng không phải là dễ dàng. Khi ta biết được Tuyên Tuyết Tán và Thụy Nhạc Mai vốn là thanh mai trúc mã, từ nhỏ tình cảm đã rất tốt! Ta không hiểu tại sao Đường Vãn Thiên lại đưa ra phương thức đánh cược như thế này? Nguyên lai, vụ đánh cược này không dễ dàng 1 chút nào! Cơ hồ có thể nói, ta có đến 100 phần trăm sẽ thua!

Hai tháng! Thời gian của ta không có nhiều! Ta nhắm tính, 2 tháng, chỉ đủ để ta tính dưỡng vết thương. Cũng may, ngày thứ hai, Đường Vãn Thiên đã trở về hoàng cung. Tuyên Tuyết Tán, cũng trở về Tuyên thành!

Tiểu Hỷ vẫn ở bên hầu hạ ta. Ta cũng không trách cứ gì nàng. Ta tin rằng nàng vốn không hề biết thực hư mọi chuyện ra sao! Đường Vãn Thiên cũng không nói sai, chỉ cần nhìn thấy nàng giống Tiểu Hạ đến 6 phần là ta liền mềm lòng!

Ngoài cửa sổ, hoa mai mới nở thật đẹp, tâm của ta, lại thấy thanh thản. Lần đầu, ta lo mình sẽ thất bại! Đã đấu với hấn lâu như vậy, ta chưa bao thấy sợ! Nhưng bây giờ ta lại cảm thấy sợ! Bởi việc này còn liên quan đến tung tích của Hàn Mai và Hàn Tuyết! Còn có, cha!

Ta phải nhanh chóng hành động. Lòng ta thầm nhủ. Từ sau khi Tuyên Tuyết Tán trở về, vẫn không hề ghé qua phòng thăm ta, một lần cũng không! Ta nghĩ, ngày đó khi ta nói chuyện với Đường Vãn Thiên trong phòng, hấn đã nghe được!

Tuyên thành lúc này, bởi vì chuyện thành hôn của hấn nên náo nhiệt hấn lên

Hấn hằng hái lo cho hôn lễ, xem ngày, xem giờ, hấn đều nhất nhất quan tâm, có thể thấy được hấn coi trọng Thụy Nhạc Mai như thế nào!

Thế nào mới có thể khiến hấn từ hôn với nàng mà đem lòng yêu ta đây? Ta hết nghiêng đầu rồi cúi đầu. Phàm là nam nữ, trải qua 1 lần đồng sinh cộng tử, lúc nguy nan sẽ nảy sinh tình yêu. Chỉ 1 mình Thụy Nhạc Mai thì thấm vào đâu! Có đến 10 Thụy Nhạc Mai, ta cũng có thể làm hấn từ bỏ nàng mà yêu ta

[Đoạn này ta chẳng hiểu gì cả T.T!]

Tiểu Hỷ bưng thuốc vào, thấy ta đứng ở bên cửa sổ, lo lắng nói, “Hạ cô nương, vết thương của ngài mới vừa chuyển biến tốt, tại sao lại đứng ở cửa sổ, bị trúng gió thì phải làm sao!” Nàng lo lắng nói.

Ta nhìn nàng cười khê, nói, “Không có việc gì! Vài ngày rồi chưa đi ra ngoài, trong lòng thấy rất buồn bực!” Trong miệng mặc dù nói như vậy, nhưng vẫn chậm rãi bước về phía giường.

“Thật muốn ra vườn mai xem hoa! Tiểu Hỷ, ngày đó ta bị thương, Đại thiếu gia đã mang ta đến vườn mai đó! Bây giờ nhớ tới đến, nếu không phải ngày đó thân thể không được khoẻ, ta nhất định đã đến đó thường xuyên rồi!” Ta nói sang chuyện khác nhằm chuyển hướng đề tài của nàng.

Quả nhiên, tiểu Hỷ vừa nghe xong liền nói, “Đại thiếu gia mang ngài đi hoa mai viên? Xem ra, Đại thiếu gia trong lòng đã nhận định ngài vốn là thê tử tương lai! Nếu không phải Nhạc Mai tiểu thư quen biết thiếu gia trước, lại là nữ nhi của Thụy thái y, phu nhân nói là sợ ủy khuất nàng, Tiểu Hỷ nghĩ là, ngài vốn con dâu là Tuyên lão gia đã đích thân lựa chọn, Đại thiếu gia cũng để ý đến ngài rồi, chắc chắn là muốn cưới ngài làm chính thê! Nhạc Mai tiểu thư thì sẽ làm thiếp! Nhưng là, bây giờ lại trái ngược! Ôi! Tội!” Dứt lời, Tiểu Hỷ liền nắm chặt nắm tay, hươu hươu ra vẻ kháng nghị.

“Người cho rằng thiếu gia để ý ta? Tại sao ta không cảm giác đó? Sau khi trở về, hân vẫn không đến đây thăm ta, không phải sao?” Ta cúi đầu, làm ra vẻ đáng thương.

Tiểu Hỷ thấy dáng vẻ bi thương của ta, bất bình nói, “Mấy ngày nay, Đại thiếu gia vội vàng lo chuyện hôn lễ, đích thật là không thời gian! Thời gian mỗi ngày đến Mai lâm cũng không có, họa chăng cũng chỉ có một canh giờ mà thôi! Thật sự là không có biện pháp!” Tiểu Hỷ vừa nói, bên má lộ ra 2 lúm đồng tiền.

“Kỳ thật, ta cũng không hi vọng sẽ lọt vào mắt xanh của đại thiếu gia, chỉ là nghĩ đến giao tình với Tuyên lão gia, thật sự là đến bước đường cùng rồi, lúc này mới đến Tuyên thành! Nếu không phải muốn hoàn thành tâm nguyện của Tuyên lão gia, ta cũng không hi vọng sẽ trở thành con dâu của Tuyên gia!” Lời ta nói chính là sự thật, quả thật ta không hề nghĩ đến việc kết giao cùng Tuyên Tuyết Tấn. Mà mọi người ai cũng nghĩ rằng, ta đến đây là vì muốn trở thành thiếu phu nhân của Tuyên gia! Ta chỉ nói là lão thành chủ tặng ngọc bội cho ta, chưa có nói qua, ta đồng ý làm theo lời của hắn!

Tiểu Hỷ thấy ta không được sung sướng, ngày thường nhìn ta có vẻ kiêu kiêu nhược nhược, nàng ta thấy thật bất công, “Hạ cô nương! Mặc kệ như thế nào, trong lòng Tiểu Hỷ, chỉ có 1 mình ngài xứng đáng làm Tuyên gia thiếu phu nhân! Cô nương lại đặt tên cho Tiểu Hỷ, sau này nếu cô nương muốn Tiểu Hỷ làm gì, Tiểu Hỷ liền hoàn thành ngay không chút do dự!”

Ta bình tĩnh nhìn nàng. Một hồi lâu nói, “Giúp ta nấu nước nóng, ta muốn tắm rửa!”

Tiểu hỉ đem mặt hướng ta tiếp cận lại đây, thần bí nói, “Cô nương, tiểu hỉ biết một chỗ, có thể cho cô nương tẩy được Hương Hương địa, vừa lại cam đoan không có người đi! Bất quá, chính là muốn chờ thiên thời văn một điểm. Cô nương hứng thú hay không?”

Bên môi phỉếm ôn nhu địa tươi cười, ta nói nhỏ, “Có loại địa phương này, đương nhiên đi! Hôm nay buổi tối, người liền lại đây theo ta cùng đi bãi!” Ta cười nói.

Tiểu Hỷ kinh hỉ địa gật đầu.

Nhìn gương mặt giống với Tiểu Hạ của nàng, trong mắt ta hiện lên 1 tia ôn nhu. Đúng là 1 tiểu nữ đáng yêu.

Ban đêm, trăng sao thật sáng, chắc hôm nay là ngày cuối tháng! Trời tối rất sớm. Người trong Tuyên phủ đều đã ngủ cả. Xác định bọn họ đã ngủ say, ta theo sau Tiểu Hỷ, đi ra khỏi phòng.

Đi qua 1 hành lang thật dài, ta đến 1 cái cổng vòm tròn, trên cổng có 1 ổ khoá thật to bằng sắt đã bị hoen gỉ. Chữ trên cửa mờ mờ, ko thấy rõ. Bao quanh bờ tường là những bụi cây đã khô héo. Những bụi cây thật dài dường như che khuất cả 1 nửa bức tường.

Tiểu Hỷ thuần thục vén bụi cây ra, cẩn thận không giẫm đến nó, sau những bụi cây rậm rạp là 1 lối đi có thể chứa vừa 1 người

Bên môi ra hiện ra ý cười. Xem ra, nơi mà nàng nói đến, chính là nơi này rồi!

Quả nhiên, nàng cho ta đi vào trước. Ta nhìn nàng một cái. Chậm rãi chui qua cái động đó. Cư nhiên là 1 khu vườn bỏ hoang! Nơi này, lá rụng chất đống đầy trên mặt đất, nơi này hẳn là có rất ít người lui tới!

Tiểu Hỷ theo vào. Nàng lạnh tay lẹ chân đi trước dẫn đường. Khi nhìn thấy hòn non bộ và dòng ôn tuyền (*), ta liền biết, tiểu Hỷ nói như thế là có ý gì rồi!

Tiểu Hỷ thật cao hứng. Nói là có thể ở chỗ này tắm rửa, là chuyện vui vẻ nhất của nàng! Đang định cởi áo, nhưng lại thấy trong đồng lá rụng trên mặt đất có cái gì đó loé sáng, đến gần để nhìn, dĩ nhiên là một chiếc mặt nạ bạc! Ta buông tay ra, ngồi ở một bên, nàng nhìn ta đầy khó hiểu, cả người bao phủ bởi ánh trắng mang theo vẻ yêu ma quỷ quái.

“Ta không thói quen tắm cùng người khác. Người tắm xong thì về ngủ trước đi. Ta tắm sau.” Ta bình tĩnh nhìn nàng.

Nàng cũng không kiên trì được. Rất nhanh đi xuống ôn tuyền, bắt đầu tắm.

Nơi này là chỗ nào? Tại sao trong Tuyền phủ, lại có 1 nơi như thế này? Tiểu Hỷ rất nhanh đã tắm xong. Ta thấy nàng quá mệt mỏi, liền bảo nàng về nghỉ ngơi trước.

Nàng vốn định chờ ta rồi cùng đi, nhưng tại ta cứ không chịu, nên đành phải rời đi trước!

Thấy nàng ra khỏi khu vườn, ta lúc này mới chậm rãi bước vào suối nước

Nước rất ấm, trách không được tiểu cô nương thích đến nơi đây đến vậy! Lúc này, ở đây, căn bản không lo bị người khác phát hiện! Ta thỏa mãn nhắm mắt lại. Tháo mặt nạ trên mặt xuống, tinh tế vệ sinh. Nếu người đó là Tuyền Tuyệt Tấn, như vậy, lấy diện mạo thật để đối mặt với hắn, liệu có phải là cách tốt hay không? Hắn, vĩnh viễn sẽ không biết ta là Diệp Dược Nô! Nếu không phải là Tuyền Tuyệt Tấn mà là người khác, việc thấy được diện mạo thật của ta đối với hắn mà nói, ta, chỉ là một nữ tử xa lạ mà thôi!

Ánh trăng rất đẹp. Ta vừa nhìn ánh trăng, vừa nhắm tính thời gian hắn sẽ xuất hiện

Bên tai vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, ta cả kinh. Quay đầu lại nhìn, dưới ánh trăng, một đôi hắc mâu (**), đang chăm chú nhìn ta! Là Tuyền Tuyệt Tấn!

Chú thích:

- (*)ôn tuyền: Suối nước nóng

- (**) hắc mâu: mắt đen

22. Q.1 - Chương 22: Chiêu Thứ Nhất

Ta đã đoán đúng! Rất nhanh đứng dậy, lấy quần áo trên bờ mặc vào. Mặc dù đã đáp ứng Đường Vấn Thiên làm cho Tuyền Tuyệt Tấn yêu ta, nhưng không có nghĩa ta sẽ yêu Tuyền Tuyệt Tấn!

Dưới ánh trăng, hắn vẫn là 1 thân y phục màu bạc, mang mặt nạ. Nếu hắn mang mặt nạ trên mặt, như vậy, lá cây bên trong mặt nạ từ đâu mà ra?

“Lúc này, điều nàng cần làm phải là hét to lên.” Giọng điệu của hắn cứ như thể hắn đến nhìn lên ta tắm rửa vốn là chuyện kinh thiên động địa.

Dưới ánh trăng, chiếc mặt nạ bạc của hắn [nguyên văn là “ngân diện”] thoát nhìn vừa mỉa hoặc vừa lại xinh đẹp.”Đối mặt với vị hôn phu của mình, hét lên làm gì? Sớm muộn gì thì người cũng thấy hết, không phải sao?” Ta cười nói.

Trong mắt hắn có tia sáng loé lên. Khoé môi mím thành 1 đường thẳng, hiển nhiên, hắn không thể tiếp nhận những lời ta vừa nói!

“Dung mạo của nàng, không giống với dung mạo lúc đầu ta thấy.” Âm thanh của hắn có chút biến đổi. Mặc dù không biểu hiện ra bất cứ điều gì, nhưng trong lòng chắc chắn đang rất kinh diễm! Ta cười thầm.

Bên môi nở ra nụ cười mỉa hoặc, ta nói nhỏ, “Dung mạo của ta, ngoại nhân, không được phép thấy, chỉ có người!”

Dưới ánh trăng, ta thấy khoé môi hắn khẽ run run. Chỉ là một chút mà thôi! Run nhẹ đến mức dường như nhìn không ra! “1 tháng sau hôn lễ với Nhạc Mai, ta sẽ nạp nàng vào cửa!” Hắn nói, như là một loại hứa hẹn. Ta biết, đây có thể là điều tốt nhất mà hắn làm cho ta rồi, nhưng ta nhưng lại phẫn nộ! Hỏa khí lớn! Ta sắp phát điên rồi!

Hắn nói là “nạp” ta vào cửa! Nếu là thê tử, hắn sẽ nói là “lấy”, nạp, thân phận của ta, chắc chắn sẽ là thiếp rồi! Diệp Dược Nô ta phải làm thiếp? Ta hận không thể một đao giết chết hắn i! Nếu không phải đã có ước định với Đường Vấn Thiên, thì có lẽ mấy ngày sau, Tuyên Tuyết Tấn cùng người nhà của hắn toàn bộ sẽ trở thành 1 đồng tro! Đường Vấn Thiên làm như vậy, chính là sợ ta phóng hỏa thiêu rụi Tuyên thành!

Lắc nhẹ đầu, ta ngao mạn chậm rãi tiêu sái đến trước mặt hắn, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt hắn, gần từng chữ, “Tuyên Tuyết Tấn, ngươi nghe cho rõ! Cả đời này, ta chỉ làm thê, không làm thiếp! Sau hôn lễ của ngươi với Thụy Nhạc Mai, 2 người chúng ta, liền nhất đao lưỡng đoạn! sau này sẽ không gặp lại nhau!”

Nhìn vào mắt hắn, ta thấy hình ảnh thu nhỏ của chính mình trong con ngươi ấy. Dưới ánh trăng, tóc ta dài qua vai, trên người mặc xiêm y đỏ tươi, giống như hồng y yêu ma!

Hắn nhìn ta thật sâu, “Nàng muốn làm vợ lớn?” Hắn khó hiểu nói.

Ta cắn răng! Tốt lắm, hắn đã thành công trong việc khiến ta tức giận! Nói với hắn nhiều như vậy, hắn lại cho ra 1 kết luận như vậy! Tuyên Tuyết Tấn, nếu lúc đánh cuộc với Đường Vấn Thiên, ta còn cảm kích ơn cứu mạng của hắn, mà lúc này, từ giờ trở đi, điểm cảm kích này, bị hắn làm cho tiêu tan không còn lại 1 chút nào!

Ta giận dữ cười, cắn răng nói, “Ngài vốn là Tuyên thành thành chủ! Ta chỉ là 1 cô nhi nhỏ nhen, sao lại vọng tưởng mà trèo cao đây? Vợ lớn, vợ nhỏ, ta đều không làm! Dù sao, khi mình xác. Di nguyện của cha mẹ, không thể không nghe theo! Tuyên Tuyết Tấn rất kính trọng cha mình, cảm tình của hắn với cha mình cũng rất tốt. Ta cá là hắn còn có trái tim của 1 người con hiếu thảo

Quả nhiên, hắn lui ra phía sau vài bước, bình tĩnh nhìn ta, một hồi lâu sau, cởi áo choàng màu bạc của mình xuống, tiến lại, khoác lên người ta. Sau đó, vừa lại lui ra sau vài bước!

Áo choàng rất ấm áp. Giống như cảm giác ngày đó ta ở trên ngựa tựa vào lòng hắn. Bên trong áo choàng, tràn ngập mùi hương hoa. Hít sâu một cái, là mùi hoa mai! Ta nghĩ, hẳn chắc hẳn là ngày nào cũng ở trong Mai lâm! Nếu hắn không phủ thêm áo choàng cho ta, ta dĩ nhiên cũng đã đã quên, quần áo bên trong đã ướt đầm rồi!

Cúi đầu, nguyên lai, lớp quần áo bên ngoài đã áo lót bên trong làm cho ướt đầm! Trách không được hắn đột nhiên cởi áo choàng cho ta rồi! Cảm giác trên mặt nóng rát địa, ghê tởm! Hắn đã làm cho ta tức giận như vậy mà lại cởi áo choàng không khoác cho ta?

Ta kéo chặt áo choàng, đi tới trước mặt hắn, gần từng chữ một, “Ta không làm vợ lớn!”

Đôi mắt hắn ánh lên tia sáng mê hoặc, “không làm vợ lớn, không làm vợ nhỏ, nàng muốn thế nào?” Hắn không biết!

Ta hảo tâm nhắc nhở, “Ta muốn làm người vợ duy nhất!”

Trên mặt hắn hiện lên vẻ khó xử.

Ta biết! Bất quá, đây không phải là điều ta quan tâm! Chỉ là nói rõ lập trường của mình!

“Điều nàng nói, căn bản là không thể! Ta với Nhạc Mai từ nhỏ đã đính hôn!” Hắn bất đắc dĩ nói.

Không thể ? Ta bình tĩnh nhìn vào mắt hắn, “không thể ? đó là do ngươi cảm thấy như vậy, thân thể của ta, không xứng làm người vợ duy nhất của ngươi? Ngươi không nên? Còn nhiều mà ngươi muốn!” Dứt lời, xoay người bước về phía dòng ôn tuyền.

“Nàng làm gì?” Hắn giật mình. Bước nhanh đuổi theo.

Xem ra, không dùng đến thủ đoạn, là không được địa rồi! Ta đứng bên bờ ôn tuyền, quay đầu, chỉ vào ôn tuyền nói, “Không nên đi theo ta! Đi theo ta, ta liền từ nơi này nhảy xuống!” Ta là nói thật! Ta còn muốn tắm rửa! Mới chỉ tẩy sạch được 1 nửa, rất khó chịu!

Hắn bình tĩnh nhìn chằm chằm vào mắt ta, rõ ràng khí tức không yên, bên trong đôi mắt tràn ngập sự quan tâm.

“Đừng nhảy!” Trong thanh âm của hắn có chút run rẩy. Hắn địa môi, đã ở run rẩy.

Ta cười. Ánh trăng chiếu vào mặt hồ tĩnh lặng trong suốt của dòng ôn tuyền. Trông giống hết tiên cảnh “Cho ta 1 lý do để ta không nhảy!” Ta bình tĩnh nhìn hấn.

Hấn không nói, hít sâu 1 hơi, một hồi lâu mới nói, “Xin lỗi, ta không thể cho nàng làm người duy nhất. Bất quá, Tuyết Hạo có thể! Tuyết Băng cũng có thể!”

Nghe đến đó, trong đầu ta lại bắt đầu phát hoả, “Người rất biết nghĩ cho ta!” Dứt lời, liền nhảy xuống ôn tuyền!

Thân người hấn khẽ động, mũi chân điểm nhẹ, định kéo ta lại, ta lựa đúng thời cơ, đẩy ngã hấn! Hấn mất đà, ngã xuống ôn tuyền!

Trong mắt hấn lộ lên tia khiếp sợ, như không tin. Ta không nói lời nào. Ngồi xuống bên cạnh hấn.

Ta đối với hấn lộ ra một nụ cười mỉ hoặc, “Ta nhảy xuống, không có nói là tìm cái chết! Người, nhân tiện tắm rửa 1 chút đi!”

Dứt lời, lộ mặt nạ của hấn ra, đây là 1 khuôn mặt như thế nào mà lại yêu mỉ như vậy, xinh đẹp như vậy! Trách không được hấn lại dùng mặt nạ để che đi. Ra chiến trường, nếu bị địch nhân nhìn thấy khuôn mặt này thì đúng là hoạ lớn!

Lúc này, khoé môi hấn co quắp, trên trán, gân xanh giập giập, hai mắt đỏ đậm. Hiển nhiên đã bị ta làm cho tức giận rồi!

Ta cười dai lưng của hấn, nhìn vào mắt hấn. Ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ, 2 canh giờ sau, huyết đạo sẽ tự giải! Bất quá, bây giờ ta muốn tắm rửa 1 chút. Xin lỗi rồi!”

23. Q.1 - Chương 23: Chỉnh Người

Nước trong ôn tuyền, toả ra mùi hương hoa mai thơm ngát, 4 phía xung quanh không có trồng 1 cây hoa mai nào, nói như vậy thì có nghĩa là ở phía cuối dòng ôn tuyền này chính là Mai lâm! Hòn giả núi bên trong ôn tuyền rất lớn, nhưng đối với 2 người 1 nam 1 nữ chung ra, vẫn là quá nhỏ!

Trong màn hơi nước mờ lung, ta nhìn phía dưới cổ bên trái của Tuyền Tuyết Tấn. Nhìn bộ dáng không thể cử động được của hấn, ta thiếu chút nữa bật cười thành tiếng! Lấy ra tinh dầu chuyên dùng để tắm rửa, tinh tể chà lên người, ta thấy đôi môi hấn hơi hé mở. Rõ ràng là cả người đang ngâm đang ngâm nước, nhưng trông hấn có vẻ như đang rất khát.

Chắc hấn là hấn đang khát nước! ta thầm nghĩ. Dù sao thì cùng nhau tắm với 1 nữ tử có thể gọi là đại mỹ nhân như ta mà lại không thể động đậy gì được, trên đời này sợ 1 là chỉ có mình hấn thôi!

Khi 1 người mà trong lòng tràn đầy dục hoả, sẽ chảy máu mũi, ta mặc dù biết vậy, nhưng chưa bao giờ chứng kiến qua. Đột nhiên rất muốn nhìn một chút, không biết thống lĩnh ba quân Tuyền Tuyết Tấn, khi chảy máu mũi sẽ có bộ dạng như thế nào. Gương mặt xinh đẹp của hấn làm cho ta thật tò mò! Ta cười thầm.

Chậm rãi khoả nước, nhìn hấn vì vậy mà đỏ mặt, trong lòng ta thấy thật thống khoái. Chậm rãi để thân mình ngụp hấn vào trong nước, ta ngậm vào 1 bông hoa mai mang theo mùi hương của nước ôn tuyền, mím chặt 1 lúc rồi lại chậm rãi nhổ ra. Cứ như thế, đến khi chắc chắn là hơi thở của mình tràn đầy mùi hương hoa, lúc này ta mới chậm rãi đi về phía hấn

Ta dùng tay giải á huyết của hấn. Bàn tay yêu mỉ xoa vai hấn, ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ, “Một người tắm rửa, rất buồn bực, Tuyền thành chủ cùng ta tâm sự đi!” Dứt lời, liền thổi khí vào tai hấn. Nhìn thấy hấn hít thở nặng nề. Trong lòng ta càng thấy thống khoái

“Nàng rốt cuộc là người phương nào! Vì sao phải như thế!” Hấn trầm giọng nói. Mặc dù vốn là câu nói đầy vẻ đe dọa, nhưng không biết tại sao thanh âm phát ra lại khàn khàn, dĩ nhiên coi như một loại mỉ hoặc. Hấn ảo não than nhẹ.

“Ta là Hạ Tuyết, vị hôn thê của ngươi, bắt quá, bởi vì ngươi muốn kết hôn với Thụy Nhạc Mai, không thể làm cho ta trở thành duy nhất, cho nên, ta liền chỉ có thể thán một tiếng bất đắc dĩ rồi!” Ta nở 1 nụ cười mỉa hoặc. Mặc dù biết không nhìn thấy, nhưng là, ta lại ở bên người hắn mà đung chạm nhẹ nhàng 1 lúc, đủ để cho hắn, dự cảm bực tức!

Hắn quả nhiên bạo phát! Ta thối lui ba thước, nhìn bộ dạng lúng túng với đồng máu mũi đầm đìa của hắn. Ta thấy buồn cười, nhưng lại kêu lên, “Ai da! Thật đáng thương! Sao lại chảy máu mũi rồi? Có phải bị nhiễm lạnh hay không? Tuyên thành chủ, như thế là không tốt đây? Nếu dân chúng Tuyên thành biết được người anh tuấn nhất, uy nghiêm nhất, người đứng trong top đầu bảng xếp hạng mỹ nam độc thân của Hoang quốc mà họ hằng sùng bái lại bị người khác điểm huyết, phải ngâm mình trong bọt nước lạnh, lại chảy máu mũi nữa, như vậy thì danh tiếng Tuyên thành chủ của ngươi phải để đi đâu! Thật phiền não a!” Ta rất nhanh điểm huyết đạo trên chóp mũi của hắn, xác định hắn sẽ không ngừng thấy mùi máu tươi của chính mình. Ta lấy tay che miệng, cố gắng để không cười thành tiếng

Chỉ thấy sắc mặt của Tuyên Tuyết Tán lúc xanh lúc trắng, khóe môi co quắp. Dưới ánh trăng, nam tử tuyệt mỹ như vậy, lại bị chảy máu mũi ròng ròng, thật là 1 cảnh tượng hiếm có

Máu mũi của hắn càng chảy càng nhiều, cho thấy nhiệt huyết đang sôi trào của chủ nhân. Giống hệt như núi lửa đang phun trào! Không thể ngăn lại được.

Hắn mở môi, ta thấy hắn muốn vươn đầu lưỡi liếm vệt máu. Tâm lý cả kinh, không chút suy nghĩ tiến đến, dùng hai ngón tay nắm chặt lấy lưỡi của hắn, không cho hắn liếm được! (=]], chết cười đoạn này). Lưỡi của hắn chạm vào tay ta, rõ ràng trở nên run rẩy. Vội vàng rút lưỡi lại vào khoang miệng, ta không chú ý, 2 ngón tay bị hắn ngậm vào trong miệng. 2 người chúng ta cùng ngẩn người, hàm răng hắn đang khê cắn 2 ngón tay ta.

Một hồi lâu, ta rút tay ra, nói, “Ta sợ thành chủ liếm chỗ không nên liếm, dù sao cũng là đại nhân, không cần phải liếm máu mũi như vậy, chính ta rời khỏi cũng không sao!” Ngụ ý, nếu hắn liếm máu mũi của chính mình, như vậy, ta sẽ rời khỏi chỗ này mà không giải huyết cho hắn, để hắn 1 mình ở lại đây cho đến khi huyết đạo hết công lực

Sắc mặt hắn trở nên đỏ bừng. Tựa hồ chỉ cần 1 giây sau, sẽ bốc ra khói!

“Hảo ý của Hạ Tuyết cô nương, Tuyên mạo xin nhận! Chỉ là ta và Nhạc Mai đã quen nhau từ nhỏ, sau này rất có tình, ta không thể vì nàng, mà phụ bạc nàng ấy! Nếu cô nương yêu làm người cầu duy nhất, như vậy, Tuyết Tán chỉ có thể đem cô nương giao cho đệ đệ rồi! Chỉ là, hôm nay lại xảy ra chuyện thế này! Tuyết Tán tất nhiên sẽ phụ trách đến cùng! Cho dù phụ nhạc Mai, cũng tuyệt đối không hối hận!” Hắn cắn răng, gần như nghiến răng.

Lời hắn nói như là một loại hứa hẹn, hoặc như là một loại thí xá [chẳng hiểu nghĩa từ này]. 2 loại này thật bất đồng với nhau! Cái mà Đường Văn Thiên muốn là phải làm cho Tuyên Tuyết Tán yêu ta chứ không phải là thái độ thỏa hiệp như thế này!

Nếu là như thế, không có võ, ta vẫn có thể thắng 1 cách dễ dàng. Thật là không có ý tứ! Việc này nếu truyền ra ngoài, liền sẽ có người nói rằng Diệp Dược Nô ta sử dụng bạo lực để câu dẫn nam nhân

Cao ngạo như hắn, tất nhiên không thể chịu được việc bị một người nữ tử như thế trêu chọc. Cho nên sẽ ghi việc này trong lòng, lúc nào cũng ghi hận. Hận hận, sẽ phát sinh do hận phát sinh tình yêu.

Ta lùi về sau 3 bước, “Ngươi rất yêu Thụy Nhạc Mai.” Ta trần thuật sự thật.

Hắn ngẩn người, hiển nhiên không ngờ tới ta lại nói đến chuyện này, sắc mặt của hắn hơi ảm đạm, hít sâu mấy hơi, nói, “Đúng vậy!”

Nam nhân trong tình huống này mà còn có thể kiên lập trường của bản thân, thật sự là rất đáng khâm phục. Người này mặc dù tính cách cao ngạo, nhưng vẫn không làm mất đi cốt cách của 1 quân tử! Ta thâm thở dài.

Ta nói, “Ta không thích tranh đoạt nam nhân của người khác. Ngươi và Thụy Nhạc Mai đã yêu nhau sâu đậm như thế, như vậy, chuyện hôm nay, chúng ta hai người liền quên đi! Hạ Tuyết, sẽ không ở lại Tuyên

thành. Chờ vết thương trên người khỏi hẳn, ta sẽ lên đường quay về quê hương. Từ nay về sau, sẽ không đặt chân đến Tuyên thành!”

Trên mặt hắn lúc đầu hiện lên tia vui mừng, sau lại nghe được ta sẽ không đặt chân đến Tuyên thành, sắc mặt liền hoá xanh.

Sau đó hạ giọng, hắn nói, “Cha ta đã chọn nàng, cho nên nàng sẽ trở thành con dâu của Tuyên gia, 2 đệ đệ của ta cũng không tồi. Tuyết Băng ấm áp như ánh mặt trời. Tuyết Hạo tuy là lạnh lùng như băng, lại là đối tượng tốt để phò thác cả đời. Không bằng, nàng lựa chọn 1 trong 2 người họ đi!”

Hắn không thể quên đi cái ý niệm này sao? Lòng ta lại bắt đầu phát hỏa.

Hét lớn, “Tuyên thành chủ! Máu mũi của ngươi, càng chảy càng nhiều rồi!” Trước khi hắn kịp phản ứng, ta xé áo của hắn, ném lên bờ! Tiếp theo lặn vào trong nước tìm đai lưng của hắn. Thằng tay xé quần áo của hắn, làm cho hắn gọi trời không được, hô đất không xong!

Dám đem ta đi cho người khác, đúng là làm cho ta nổi đóa. Không chinh ngươi, ta không làm người

“Nàng làm gì! Mau dừng tay!” Thanh âm của hắn pha lẫn nổi bất lực xen lẫn vẻ mỉa mai. Sau đó, hắn như đã hạ quyết tâm, nói, “Được! Nàng muốn duy nhất, ta liền cho nàng trở thành duy nhất!”

24. Q.1 - Chương 24: Gặp Ác Thú

Ta thấy hắn đồng ý nhanh như vậy, trong lòng không hài lòng. Chung quy cứ có cảm giác như mình là ác thần chia rẽ đôi uyên ương! Dù gì cũng đã đánh cuộc với Đường Vấn Thiên, chia rẽ một đôi lứa tình cảm sâu nặng. Trong lòng ta, làm sao mà thanh thần được đây? Đến lúc này thì lương tâm đột nhiên trỗi dậy.

Hắn thấy ta không có phản ứng, trở nên đỏ mặt nói, “Ta đã đồng ý để nàng trở thành duy nhất, nàng còn muốn thế nào nữa đây! Thả ta!”

Không biết tại sao khi nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp đang thở hổn hển của hắn, trong tâm lại nổi lên 1 tia thương tiếc! Trấn tĩnh lại tâm trí, ta ngẩng đầu nhìn về phía xa. Lắc lư đai lưng của hắn, ta nói nhỏ, “Người xem ánh trăng, thật đẹp!”

Hắn một hồi lâu không lên tiếng, ta quay đầu, thấy mặt hắn đang đỏ bừng, không chịu mở mắt, thấy thật buồn cười, vỗ nhẹ vào mặt hắn nói, “Nhắm mắt lại làm gì? Ta cầm đai lưng của ngươi thì sao, không nên phớt lờ 1 ánh trăng đẹp như vậy!”

Hắn ngẩn ra. Cả người run rẩy. Ta cười. Tại dưới ánh trăng, giống như tiên tử. Ta hít 1 hơi thật dài rồi lặn sâu vào trong nước, hắn cả kinh, mở to mắt. Hơi giật mình nhìn khuôn mặt đang tươi cười của ta.

“Nàng ... nàng!” Hắn hơi giật mình nói.

“Thấy Hạ Tuyết như vậy, thành chủ có phải rất thất vọng hay không? Thành chủ sẽ không thật sự tưởng rằng Hạ Tuyết tại tắm rửa nữa chứ?” Ta đối với hắn nở 1 nụ cười điên đảo chứng sinh

Hắn không nói, máu mũi nhưng lại chảy thêm nhiều!

Ta cười, cầm lấy chiếc áo choàng màu bạc của hắn, giúp hắn lau đi máu mũi bê bối. Hắn hơi giật mình nhìn ta chằm chằm. Sắc mặt lại càng thêm đỏ bừng!”Nàng ... nàng!”

“Xin lỗi thành chủ! Thoạt nhìn thì thành chủ có vẻ nóng trong người rồi (=]], nghe giống quảng cáo trà dr.thanh), cần phải điều trị lưu thông huyết mạch 1 chút. Lần sau có xảy ra tình huống này, liền sẽ không phải lỗi của ta rồi!” Bên môi ta nở nụ cười. Hắn bình tĩnh nhìn chằm chằm vào mắt ta. Trong mắt tràn ngập vẻ không tin. Lại mang theo chút ảo não vì bị trêu đùa

“Nàng ... nàng!” Hắn từ nãy đến giờ chỉ nói được 2 chữ đó. Cho thấy hắn bây giờ rất không cam lòng, rất phẫn nộ

“Tuyên thành chủ, không nên nói chuyện! Cứ ở chỗ này hảo hảo thưởng thức cảnh đêm, ta phải về phòng rồi! Nghỉ ngơi không tốt thì vết thương làm sao mà lành đây! À! Nhớ kỹ những gì người đã nói!” . Rồi lại

nhìn thấy vành tai với độ cong tuyệt hảo của hắn, trong lòng thấy thích thú, bèn cắn lên đó 1 cái, hắn kêu lên 1 tiếng. Rồi định vùng ra nhưng lại không thể cử động được

Ta cười đến ngọt ngào, trêu đùa nam nhân này, thật sự vui biết mấy!

Máu mũi vừa bị ta lau sạch, lại 1 lần nữa chảy xuống. Máu của hắn, thật đáng tiền! Ta thầm nghĩ.

“Hạ Tuyết! Giải huyết cho ta!” Hắn ra lệnh.

“Tại sao!” Ta nghiêng đầu nhìn hắn.”Ta thấy tư thế của ngươi bây giờ rất đẹp!” Rất hấp dẫn.

“Nếu không, mang ta ra khỏi nước, nhanh lên!” Thanh âm của hắn lộ ra vẻ lo lắng nồng đậm, cứ như nếu ta không làm theo lời hắn, thì chuyện không hay sẽ xảy ra!

Ta bình nhìn thẳng vào mắt hắn, nói, “Chuyện gì xảy ra!” Thanh âm mang theo vẻ sợ hãi nồng đậm! Hắn thích như vậy, ta sẽ chiều theo hắn

Hắn cắn răng nói, “Từ nãy đến giờ cũng đã khá lâu rồi! Ở hạ lưu dòng ôn tuyền này có ác thú! Nghe thấy được mùi máu tươi, ác thú sẽ đi tìm và ăn thịt ngươi! Không bằng, Nàng đem ta ra khỏi nước, rồi chính mình rời đi trước!”

“Ác thú?” Ta hơi giật mình nói, “Ác thú của Tuyền thành chính là ở chỗ này?” ý cười bên môi lan rộng. Ta rất muốn cười to ra tiếng. Thật may là hắn đã nghĩ ra!

“Mau lại đây! Nhanh lên một chút kéo ta lên bờ! Nhanh lên một chút!” Hắn quát khê .

Ta nhìn hắn, nói nhỏ, “Tuyền thành chủ, xin lỗi, Hạ Tuyết vừa mới vừa rồi không cẩn thận trêu vào ngài, sợ giải huyết đạo cho ngài rồi, ngài sẽ không bỏ qua cho ta đâu! Ở trong ôn tuyền này cũng không tồi! Ở đây, ít nhất mà nói, thì ngài sẽ không tiếp tục bị trêu đùa, có thể tỉnh táo lại 1 chút mà chậm rãi suy nghĩ, mà không phải xúc động như bây giờ! Xin lỗi rồi, Tuyền thành chủ, ta, đành phải đi trước!” Dứt lời, liền từ trong nước chậm rãi đứng dậy. Dưới ánh trăng, ta toàn thân khoác áo choàng bạc, tóc dài đen nhánh khe bay , giống như một đóa thủy phù dung.

Sắc mặt hắn trở nên đỏ bừng. Ảo não nhìn ta. Ác thú! Tiểu Hỷ đã đến tám ở đây nhiều lần như vậy lại không hề đề cập đến việc này, hơn nữa xung quanh đây lại là các bức tường được xây kiên cố, nếu có ác thú thật thì chắc cũng sẽ không bị cắn!

Đôi mắt hắn sâu và đen, yết hầu trên cổ đang lên xuống liên hồi, chắc hẳn hắn rất giận dữ nhưng chắc hẳn cũng rất khát! Đôi mắt ta ánh lên ý cười.Nói với hắn, “Tuyền thành chủ, sau hừng đông, huyết sẽ tự giải! Ngài vốn là Tuyền thành địa thành chủ, ta nghĩ là, nếu ác thú có thấy ngươi, cũng sẽ không làm gì ngươi, đúng không!” Ta cười nói.

Hắn cắn răng nói, “Nàng thật sự để lại ta ở tại chỗ này?”

Gió lạnh thổi qua, ta run lên 1 cái, nói, “Đúng vậy! Cô nam quả nữ, bị người khác thấy qua, là không tốt rồi!” Rất muốn cười, nhưng lại bởi vì lạnh, thanh âm có chút run rẩy!

Hắn ảo não thở dài, hướng ánh mắt về phía bàn tay ta đang ôm lấy cơ thể của chính mình, “Mặc thêm quần áo vào, không nên để bị cảm lạnh!”

Ta im lặng, nhìn vào mắt hắn. Trong đôi mắt hắn tràn ngập sự chân thành.

Ta cười, cầm lấy quần đang để trên bờ của hắn, không để đến việc hắn bất mãn rống to, rời khỏi đó, đi về phía phòng ngủ!

Hắn sẽ giết ta! Ta nghĩ thầm. Bất quá, đó cũng không phải điều ta quan tâm.

Đẩy cửa phòng ra, trong phòng phủ đầy 1 lớp bụi dày. Chắc hẳn nơi này lâu rồi không có người ở! Mở tủ quần áo ra, cởi lớp quần áo của Tuyền Tuyết Tấn ra, lấy dầu ở trên bàn rưới lên rồi châm lửa đốt. Xem người ra ngoài bằng cách nào!

Lửa cháy to lên, ta thích thú cười ra tiếng. Bởi vì quá mức đắc ý, cho nên khi bị 1 người nào đó dùng kiếm kề sát cổ ta cũng không mấy may hay bị!

Cảm giác được sát ý toả ra lạnh như băng.

Nam nhân như độc xà dùng thanh âm trầm thấp nói nhỏ bên tai ta, “Nói là cứu ta, rồi lại bảo Tuyên Tuyết Tán sai người đuổi giết ta! Nàng thật tốt! Hạ Tuyết cô nương! Cười sao? Sao bây giờ lại không cười nữa?” Quay đầu lại, đứng trước mắt ta là nam nhân áo đen đã gặp ở ngoại ô Tuyên thành! Nụ cười yêu mị. Giống như một ác thú khát máu.

25. Q.1 - Chương 25: Quốc Sư

Về kinh ngạc chỉ là trong tích tắc. Ý cười lại trở về trong đôi mắt ta.

“Lúc này mà nàng cư nhiên còn cười được!” Thanh âm của hắn mang theo sự đả thương nồng đậm. “Thật sự là 1 nhân tài thiên phú! Làm sao bây giờ? Ta chỉ muốn đem về làm của riêng!” Tay chậm vẽ vồ về gương mặt ta.

Ta cười nói, “Người ở chỗ này gây người bao lâu?” Dứt lời, liền đem hết đồng quần áo trong tủ ném về phía ngọn lửa đang cháy phừng phực. Ngọn lửa càng cháy to hơn. Chiếu sáng gương mặt đẹp đẽ của hắn.

“Nàng sớm đã biết?” Hắn im lặng 1 lúc, thu kiếm.”Nàng thật sự không sợ ta sẽ giết nàng?” Hắn cố gắng làm cho khẩu khí của chính mình không ẩn chứa vẻ kinh ngạc, nhưng không thành công.

Ta cười nói, “Tiếp xúc với người không nhiều, nhưng lại có thể thăm dò tính tình của người! Ta nghĩ chắc người không muốn bị phát hiện bởi ngọn lửa này” Nếu không làm như thế này, không làm cho hắn có hứng thú mà nói chuyện với ta thì chắc chắn hắn sẽ 1 kiếm lấy mạng của ta rồi! Giống như cách hắn đối đãi với bọn thuộc hạ lúc ở ngoài Tuyên thành! Không cần giải thích, không cần nói nhiều. Chỉ 1 động tác, là đã giải quyết tất cả!

Hắn nghe vậy gật đầu, thu kiếm, ngồi xuống, cùng ta ném đồng quần áo vào trong ngọn lửa.”Ta đích xác đã ở chỗ này đã rất lâu! Nhưng ta vẫn không đoán ra rốt cuộc tại sao nàng lại biết ta ở chỗ này! Thất bại, cũng muốn thất bại 1 cách rõ ràng!” Hắn nghiêng đầu nhìn ta. Trông mắt hơi chuyển động, lộ lên sự không cam lòng cùng thương tâm!

Ta bình tĩnh nhìn vào mắt hắn, cười nói, “Khi Hoàng quốc thái tử đến đây, ta đã biết ngày đó người ngoài Tuyên thành đào tẩu đã bị bọn người đó đuổi theo đến tận đây! Khu vườn này vốn dĩ không cần chìa khoá! Nơi này lá rụng lại dày như vậy, ít nhất thì trong mấy năm cũng không có người lui tới! Tuyên Tuyết Tán vốn là Tuyên thành chủ, lại càng rõ nơi này là cấm kỵ, nếu không phải bởi vì chuyện cấp tốc, hắn tất nhiên sẽ không lỗ măng tiến vào đây! Hơn nữa! Trước khi hắn đến đây, ta tại thấy bên trong đồng lá rụng có 1 chiếc mặt nạ bạc! Cứ nghĩ là của Tuyên Tuyết Tán! Rồi sau đó, Tuyên Tuyết Tán xuất hiện, trên mặt cũng đeo mặt nạ bạc! Trên mặt Tuyên Tuyết Tán đã có 1 chiếc, tại sao trên mặt đất cũng có một chiếc khác? Đáp án chỉ có một! Chiếc mặt nạ đó là người cố ý cải trang thành bộ dáng của Tuyên Tuyết Tán, ý đồ đào tẩu! Ta đoán có đúng hay không?”

Trong đôi mắt của hắn, lộ lên vẻ không tin, lộ lên sự bội phục. Nhìn chằm chằm vào mắt ta!”Vậy nàng nói xem, vừa rồi nàng thay quần áo, ta đã xem được bao nhiêu?” Hắn lấy tay vỗ vỗ vai ta.

Rất kỳ quái, rõ ràng phải là gặp hắn thì chỉ có nước chết, đó là ta mất mạng, không biết tại sao, bây giờ cái loại tình huống này, lại giống như bằng hữu lâu ngày gặp lại, không khỏi làm cho ta thấy bất thường!

Ta lắc lắc ngón tay trước mắt hắn, bình tĩnh nói, “Người một điểm cũng không thấy được!”

Trong đôi mắt hắn lộ lên ý cười, cuối cùng, lại nở nụ cười! Thoạt nhìn, hắn đối với Tuyên Tuyết Tán có chút kiêng kỵ hay đại loại như thế! Biết hắn ở bên ngoài, cũng không dám cười to!

“Ta thấy được toàn bộ! Rất đẹp! Ta chưa từng nhìn thấy 1 thân thể đẹp đến vậy” Hắn yêu mị cười, vươn đầu lưỡi khẽ liếm đôi môi khô cong!

Ta cười với hắn, nói, “Chắc chắn là không thấy được! Nếu như thấy được, người như thế nào lại không biết trên thân thể này có bao nhiêu vết thương? Nếu như thấy được mà không bị chảy máu mũi thì người không phải là nam nhân!” Vừa dứt câu, hắn liền một tay bóp lấy yết hầu của ta

Đôi mắt hắn loé lên ngọn lửa giận đủ để thiêu huỷ cả thế giới này!”Dám nói ta như vậy! Như vậy, ta liền cho nàng xem cái gì gọi là nam nhân!” Dứt lời, liền lấy nâng ót của ta, phong bế đôi môi!

Ta vẫn mở to mắt nhìn vào mắt hắn, vẫn không nhúc nhích! Vọng tiến vào linh hồn của hắn ở sâu thẳm bên trong!

Một hồi lâu, hắn buông ta ra, ngồi vào một bên thở, “Nàng thắng rồi! Ta đích xác không có nhìn nàng thay quần áo!” Thanh âm của hắn nồng đậm sự thất bại. Cứ như thể thua trong tay 1 người phụ nữ như ta, vốn là 1 chuyện vô cùng sỉ nhục, vô cùng đau xót! “Nàng là làm sao biết được!” Hắn vẫn là không tin

Ta cười nhìn hắn, nói nhỏ, “Ta không phải là nhìn ra được, ta cũng không phải là đoán được, mà ta từ thân phận của ngài mà biết được! Ngài có phải hay không tên là Đường Vũ Hiên?”

[*tung bông, thêm 1 anh giai chính thức lên sàn*]

Ta mới vừa nói hết, vẻ khiếp sợ của hắn không hề thuyên giảm. Bình tĩnh nhìn vào mắt ta, giống như đang nhìn thấy quái vật!

“Tại sao nàng biết! Như thế nào có thể! Ta rõ ràng không hề để lộ!” Hắn nói đến chỗ này, đột nhiên cảm mồm không nói nữa.

“Ta đương nhiên biết! Trên khuôn mặt này, trừ ngươi ra thì đôi mắt này không có người thứ 2 có được, không phải sao?”

Ta vốn vô cùng quan thuộc với thuật dịch dung, điểm ấy nho nhỏ địa kỹ lưỡng ấy, sao lại có thể qua mắt được ta?

Hắn nghe vậy sờ sờ mặt, cứ như đang hoài nghi xem trên lớp mặt này có phải được viết 3 chữ Đường Vũ Hiên hay không!”Tại sao biết là ta!” Hắn thấp giọng nói.

Ý cười bên môi ta vẫn không giảm, “Gia môn của Hoàng Quốc vốn rất rõ ràng. Đường Văn Hiên là 1 người độc đại, nghe đồn là thân thể rất yếu. Nghe nói là mắc phải chứng bệnh không thể trị khỏi. Lại có một Đường Đình Hiên, mà Đường Đình Hiên, vốn là một hoa hoa công tử (*) chính cống, vừa lúc này ta tắm rửa ở ôn tuyền, nếu là hắn thì làm sao mà thoát khỏi. Đường Văn Thiên lại càng không có khả năng! Như vậy, còn lại chỉ có người thôi. Quốc sư đại nhân!”

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, có đánh chết ta cũng không tin nam nhân này là Hoàng quốc quốc sư, địa vị còn cao hơn cả hoàng đế! Nam nhân như thiên thần ấy! Nam nhân như thiên thần ấy, vốn không đam mê nữ sắc, cho nên, nhìn thấy ta thay quần áo, hắn tất nhiên là nhắm mắt không xem!

Bên môi hắn chậm rãi nở nụ cười.”Nghĩ một biện pháp, giúp ta đào tẩu!” Hắn thản nhiên hạ lệnh.

Ta cổ quái nhìn hắn, nói, “Ta không cảm thấy ngươi muốn đào tẩu!”

Hắn ngẩn người. Bình tĩnh nhìn chằm chằm vào mắt ta, đột nhiên buồn bực đứng lên, lớn tiếng nói, “Nàng đang nói cái gì! Nếu ta không đào tẩu, ngày mai bọn họ sẽ tìm giết

Ta dùng vỏ kiếm của hắn chọc chọc vào đám lửa, nói, “Bây giờ không có ai, ngươi có thể tháo mặt nạ ra! Đường Văn Thiên biết ngươi là quốc sư, chỉ là không biết tại sao lại muốn giết ngươi! Bất quá, nếu là hắn muốn giết ta sẽ không cho hắn giết! Ngươi trên mặt đang là “cái lồng che mặt khối” [ý là anh giai này đang dịch dung], hắn đương nhiên có thể tương kế tựu kế, quy chớ ngươi 1 trọng tội nào đó rồi xử chém, nếu ngươi khôi phục được quốc sư thân phận, hắn sẽ không còn có thể giết ngươi, đúng không?” Tên tử thần ấy, cho dù hắn vốn là Hoàng quốc quốc chủ, cũng không thể ngang ngược là trai quốc pháp!

Hắn ngẩn người. Về kinh hỉ trần ngập trong đôi mắt của hắn. Chia kiếm vào ta, nói, “Đích thật là một phương pháp tốt, nhưng ta không thể bị nàng bán đứng 1 lần nữa. Cho nên, xin lỗi rồi!” Dứt lời, cầm kiếm, nhắm thẳng về phía ta, đâm tới!

Chú thích:

- (*) Hoa hoa công tử: chỉ người đàn ông trắng hoa

26. Q.1 - Chương 26: Uy Hiếp

Ta theo tiềm thức giờ vỏ kiếm đang cầm trên tay lên đỡ, cũng không biết hấn là cố ý hay là hạ thủ lưu tình, chỉ nghe “đang” một tiếng, hoa lửa bắn ra bốn phía! Thanh kiếm trong tay của hấn quả thật là cứng! Giờ vỏ kiếm lên nhìn, với chất liệu của thanh kiếm liệu hôm nay mạng ta có còn lưu lại? Chỉ là a! Tên quốc sư này, dùng toàn đồ tốt, vỏ kiếm trong tay ta, dĩ nhiên là từ hoàng kim (vàng) chế thành!

Bên ngoài vỏ kiếm là 1 lớp sơn mỏng màu đen, tầng trong bởi vì va chạm với thanh kiếm của hấn đã lộ ra sắc vàng bên trong! Mà thanh kiếm trong tay hấn, lại vốn là kim kiếm (kiếm vàng)! Cho nên, khi 2 thứ này chạm, tự nhiên sẽ không phân cao thấp

Vết thương vì bị chấn động mạnh mà nứt ra, chảy ra một chút máu. Cánh tay cũng vì thế mà tê dại.

Hấn thấy vỏ kiếm lộ ra sắc vàng, thất kinh. Kêu lên, “Thánh kiếm!” Thanh âm tràn đầy lo lắng

Hấn cư nhiên lại khấn trương vì 1 cái vỏ kiếm! Cái vỏ kiếm này, tất nhiên là chứa 1 bí mật mà không ai có thể biết! Nếu không phải vừa nãy ta dùng vỏ kiếm này để đỡ 1 đường kiếm của hấn, chứng kiến khoé môi của hấn có chút nhếch lên rồi hạ xuống, ta cũng sẽ không 1 lần nữa lại lấy vỏ kiếm này để đối phó với hấn!

Ta vuốt nhẹ vỏ kiếm, cười với hấn, “Nguyên lai! Không biết tung tích thành kiếm ở đâu mà bây giờ thánh kiếm hoàng kim lại nằm trong tay ta, làm sao bây giờ? Ta lại muốn đem bỏ vào lửa thử xem, có phải thật sự là vàng không sợ lửa không!” Dem vàng đốt thành một khối, để xem người còn có bí mật gì!

Khoé môi hấn co quắp, sắc mặt xanh mét.”Nguyên lai nàng đốt lửa trong phòng chứa quần áo này là vì có ý định muốn thiêu rụi thanh kiếm của ta!” Mà hấn, lại còn giúp ta thiêu!

Tay của ta chỉ đối với hấn nhẹ lắc lắc, an ủi nói, “Không nên nghĩ về ta xấu xa như vậy! Ta cũng chỉ là vừa mới làm mà thôi! Đốt hết chỗ quần áo ở đây, ít nhất mà nói, Tuyên Tuyệt Tán, ngày mai sẽ không thể quay về phong! Lấy được vỏ kiếm của người, cũng là do vận khí tốt mà thôi!”

Ta đương nhiên sẽ không ngu mà nói ra, rất muốn nhìn kim kiếm của hấn không lúc không có vỏ kiếm. Kim kiếm vừa rút ra, bộc lộ tài năng, thân phận quốc sư e rằng không thể giấu diếm được nữa rồi

Sắc mặt hấn xanh mét, cắn răng nói, “Đó là thánh kiếm! Không phải vỏ kiếm!” Thanh âm hấn tràn đầy áp lực, lộ sự bất đắc dĩ nồng đậm.

Hấn là đáng bắt đắc dĩ! Trên đời này, chỉ có Đường Vãn Thiên thắng được ta, hấn, nếu có thể thắng được ta, có nghĩa là có thể thắng được Đường Vãn Thiên, như vậy, hấn không cần phải lén lút trốn đến Tuyên thành như vậy!

“Xem ra, cũng có thể uống vài lần hoa rượu. Không tồi!” Ta buồn cười nói.

Cả người hấn bắt đầu phát run, tức giận đến mức thiếu chút nữa là không nói ra lời!”Nàng cũng biết, vũ nhục thánh kiếm, là tội chém đầu!”

Ta ngạo mạn chậm rãi ném thêm quần áo vào đồng lửa, nói nhỏ, “Đối với người mà nói, đây là thánh kiếm, đối với ta mà nói, nó với vàng thì chẳng khác gì nhau! Ta cũng không có lòng tham, ta chỉ muốn người đáp ứng ta một cái điều kiện là được rồi!”

Hấn bị ta đảo ngược tình thế, nói không ra lời! Một hồi lâu mới nói, “Nàng có biết hay không! Phụ nữ rất thông minh, sẽ là 1 bông hoa có khí chất, nếu bộc lộ tài năng quá mức, sẽ đưa tới họa sát thân!” Ở thế giới này, muốn tự bảo vệ mình, đầu tiên không được biết nhiều! Tiếp theo đó là không thể “cây to đón gió” (*)

Ta nhìn vào mắt hấn, “Nhưng ta lại thích hằng ngày bộc lộ tài năng! Nếu không, gặp kẻ thù ta phải đối phó như thế nào đây? Các người sợ bộc lộ tài năng sẽ dẫn đến họa sát sinh, nhưng lại rất thích hưởng thụ cái quá trình này, tốt nhất mọi người cùng nhau đến nhà hại ta! Ta sẽ cảm thấy vạn phần vinh hạnh!” Đối đãi Tuyên Tuyệt Tán thành ra như vậy, ta đã như thấy trước con đường sau này! Đáng tiếc, ta cũng không sợ hãi! Loại cảm giác này, làm cho người ta hưng phấn đến phát run!

Ta thật sự rất muốn biết, trên đời này, trừ ra Đường Vãn Thiên ra, có phải hay không còn có người thông minh hơn ta!

Hắn nghiêng rằng ken kết, hiển nhiên không thể chấp nhận rằng trên đời này lại có loại người như ta!

Ta bình tĩnh nhìn vào mắt hắn, thấy ngọn lửa giận dữ lại bốc cao lên, nói với hắn, “Có phải ngươi muốn chờ cho đến khi ta đốt sạch chỗ quần áo này mới cho ta 1 câu trả lời thuyết phục hay không? Nhưng, quốc sư đại nhân, Quốc sư đại nhân vĩ đại nhất Hoàng quốc! Tính nhẫn nại của ta là có hạn, cho đến lúc này, Tuyên Tuyết Tấn đang tắm rửa bên ngoài, có lẽ cũng sắp vào được! Quốc sư đại nhân ở cùng với ta – 1 người mới vừa tắm rửa xong, vị hôn thê của hắn lại ở cùng chỗ với 1 người trong khoảng thời gian lâu như vậy, mà nơi này 4 phía không 1 bóng người, ngài nói xem, hắn có vì bảo vệ danh tiết của vị hôn thê, vì bảo vệ danh dự của Hoàng quốc mà ra tay giết ngươi hay không? Hay là sẽ làm như không có việc gì mà bỏ qua? Hả! Lại nói tiếp! Nếu như hắn giết xong, lại bám vào thân thể ngài ra, vứt đầu 1 nơi, vứt thân 1 chỗ thì thật không tốt! Phải không?” Bên môi ta phấp phất cười mang theo vẻ uy hiếp. Ý đồ của ta rất minh xác, thuận ta thì không sao, nghịch ta thì chết! Chẳng làm vua thua làm giặc, chỉ là ý niệm đơn giản này!

Hắn không giận mà cười, nói, “Lại nói tiếp, Tuyên Tuyết Tấn bây giờ đang ở trong ôn tuyền, trong khoảng thời gian ngắn, sẽ không thể nhúc nhích, không phải sao? Thay vì liên thủ với hắn giết ta, không bằng, ta đi giết hắn! Bản thân ta muốn thấy vị hôn thê là nàng sẽ bảo vệ Tuyên thành chủ như thế nào!” Dứt lời, liền làm bộ rời đi!

Ta thấy buồn cười, nhưng vẫn bình tĩnh địa nhìn hắn.”Nếu không phải ngươi có 1 lý do nhất định để không giết Tuyên Tuyết Tấn thì hắn ở bên ngoài đầu lâu như vậy mà ngươi vẫn không đi giết hắn?” Nói xong, lấy tay cầm 1 đầu vỏ kiếm, ném nó vào ngọn lửa đang cháy!

Hắn cả kinh, quay đầu, nói, “Nàng dựa vào cái gì mà làm như vậy!” Hai tròng mắt, lại bị vỏ kiếm nằm trong hỏa diễm hấp dẫn!

“Ngươi cho rằng, ta làm Tuyên Tuyết Tấn ngã vào ôn tuyền là vì cái gì?” ta nhìn vào đôi mắt hắn, hảo tâm cảnh tỉnh hắn, “Đương nhiên là để làm ngươi lộ diện! Quốc sư đại nhân!”

Chú thích

- (*) Cây lớn đón gió to: ý là hiếu chiến

27. Q.1 - Chương 27: Đồng Minh

Hắn nghiêng rằng ken kết, có lúc 2 hàm răng hơi va vào nhau lập cập, không biết là do khí trời giá lạnh hay là bởi vì sợ hãi! Sợ rằng trên đời này trừ Đường Vãn Thiên ra, lại tồn tại 1 người phụ nữ hơn hẳn vài phần “Nàng tốt cuộc là ai? Hạ Tuyết! Không có khả năng đó!” Hắn nhẹ lắc đầu. Phủ nhận ý nghĩ của chính mình.”Nếu là Hạ Tuyết, với trí thông minh như thế không lẽ nào mà ta không biết!”

Cuối cùng cũng thông suốt rồi, ta cười nhìn hắn, chậm rãi nói, “Ta, tên là Diệp Dục Nô!”

Lời vừa nói ra, hắn cả kinh lùi ra sau 3 bước! Cho đến khi lưng chạm đến tủ quần áo!”Trách không được! Trách không được ta lại thua trong tay nàng 1 cách dễ dàng như vậy! Nàng cư nhiên lại là Diệp Dục Nô ! Là đối thủ mà Đường Vãn Thiên coi trọng nhất!” Dứt lời, liền đứng lên cười ha hả. Trong tiếng cười lộ ra nồng đậm sự thương cảm cùng bi ai! Cười xong, hắn tiến lên ba bước, nói với ta, “Thua trong tay nàng, ta mặc dù thất bại nhưng cũng rất quang vinh!”

Ta cười với hắn, trong mắt ánh lên 1 tia dữ dội, “Quốc sư đại nhân nếu đã biết thân phận của ta, như vậy, ta sẽ không giấu diếm quốc sư đại nhân! Ta, muốn ngài trợ giúp!”

Hắn cười khở, vô lực buông xuống thanh kiếm đang cầm trên tay xuống, “Diệp Dục Nô, cũng cần ta trợ giúp sao? Những hành vi của nàng, cơ hồ đã làm cho ta tưởng rằng, nàng là người Đường Vãn Thiên!” Trong thanh âm của hắn mang theo nồng đậm vẻ bất đắc dĩ.

Ta nhặt vỏ kiếm từ đống lửa, nước sơn đen đã bị lửa đốt hết một nửa, màu vàng trên vỏ kiếm, có khắc 1 hình vẽ kỳ quái, nhìn từ góc độ này, như là nửa chiếc cánh! Rốt cuộc là cái gì đây? Ta định đem vỏ kiếm địa ném vào đống lửa 1 lần nữa, lại suýt bị hơi nóng trên vỏ kiếm do được lửa thiêu đốt làm cho bỏng tay!

“Thật cam đảm, nàng còn dám cùng tay để cầm! Ta nhớ là tay nàng đang bị thương!” Hắn chậm rãi nói!

Ta cười, tay vẫn không buông thanh kiếm, “Ta có thể đưa võ kiếm cho ngươi! Nhưng ta có điều kiện. Chấp nhận điều kiện của ta, ngươi sẽ trở thành Hoàng quốc quốc sư dũng mãnh nhất!”

Hắn ngẩng đầu, hỏa quang lan toả khắp trong đôi mắt. Nguyên vọng ta thực hiện cho hắn thật sự là hấp dẫn! Hắn không che dấu được rằng bản thân mình đã động tâm!

“Nàng muốn ta làm gì!” Hắn nói nhỏ. Đã không còn chống cự!

Bên môi ta phiếm ý cười, thốt ra từng câu từng từ giao ước với hắn, “Ta với ngươi hợp tác, cùng đấu với Đường Vãn Thiên! Ta yêu cầu gì, ngươi phải ủng hộ ta vô điều kiện!” Ta không phải đang hỏi ý kiến hắn, mà là đang ra lệnh cho hắn!

Hắn bình tĩnh nhìn chằm chằm vào mắt ta, trong mắt hiện lên tia mê hoặc, hiện lên tia u mê, “Nàng muốn làm thủ hạ (*) của ta?”

Ta buồn cười nhìn hắn, bây giờ là tình huống nào rồi mà hắn lại nói ra được những điều này?”Ta không làm thủ hạ của ngươi! Ta muốn bình đẳng liên kết với ngươi [nguyên văn là “bình khởi bình toạ”]! Có nguyện ý hay không, ngươi chỉ cần nói 1 câu!”

Mục đích của ta rất minh xác, nếu chỉ dựa vào sức lực của 1 mình mà đấu với Đường Vãn Thiên – thái tử Hoàng quốc, ta liền nắm chắc phần thua, nhưng nếu ta xây dựng lực lượng ở Hoàng quốc, thực lực tương đương với Đường Vãn Thiên, như vậy, ta có thể tự tin hơn 1 chút, có thể đấu với hắn 1 cách quang minh chính đại! Đường nhiên, hợp tác với nam nhân như độc xà này chẳng khác nào bắt tay với hổ, không thể nói trước có một ngày, hắn sẽ quay lại cắn ngược lại ta 1 cái, đem ta hoàn toàn cắn chết, nhưng cảm giác chơi đùa với lửa này, làm cho ta hưng phấn đến phát run! [bà nữ chính này đúng biến thái =.=]

Hắn bình tĩnh nhìn chằm chằm vào mắt ta, trong mắt lóe lên hồng quang (**) giống như độc xà, “Dựa vào cái gì mà nàng cho rằng ta sẽ hợp tác với nàng? Một thân 1 mình ta thì có gì không ổn?”

Ta cười, lắc nhẹ ngón trỏ, “Ngươi! Nếu có thể đơn thân độc mã hành sự thì sẽ không cần phải đến Tuyên thành để trộm bí tịch của Tuyên Tuyệt Tấn, không phải sao? Nếu không phải khắp nơi đã bị Đường Vãn Thiên khống chế đến nỗi địa vị quốc sư của ngươi cũng sắp mất đi, thì ta không nghĩ ra được lý do gì mà 1 đại quốc sư cao cao tại tại như vậy phải hoá trang thành thích khách, không phải sao? Đường Vãn Thiên, tuyệt đối không thể làm hoàng đế của Hoàng quốc!” Ta cắn răng nói.

Hắn ngẩn người, nói nhỏ, “Không có khả năng! Đình Hiên suốt ngày chỉ biết ăn chơi gái gú, không thể làm việc gì ra trò trống, Vãn Hiên thật ra có thể đảm đương đại sự nhưng thân thể lại không khoẻ mạnh! Nếu không phải 2 người đó không đảm nhận được, như thế nào cũng không tới phiên Vãn Thiên!” Hắn nói tới đây, liền im lặng không nói tiếp, chắc hẳn là sợ chạm đến điều gì cấm kỵ!

Ta không lên tiếng. Bắt đầu suy tính lại cục diện. Lời hắn nói vô tình tiết lộ ra rất nhiều tin tức, thái tử vị trí này, Đường Vãn Thiên, là lựa chọn cuối cùng!

“Như vậy thì tốt rồi!” Ta nói nhỏ.

“Nàng đang nói cái gì! Cái gì như vậy thì tốt rồi?” Hắn hơi giật mình nói.

Ta cười, “Nếu đã có mục tiêu, như vậy, nên hành động mau chóng! Ngươi đã quên, ta tên là Diệp Dục Nô! Bất quá, nếu muốn hợp tác với 1 người, ta phải biết hắn có thật sự đáng tin hay không! Bây giờ, việc mà quốc sư đại nhân phải làm, đó là đi ra ngoài, làm bộ muốn giết Tuyên Tuyệt Tấn! Nhớ kỹ, làm trò nhất định phải giống như thật! Chính là đâm cho ta bị thương! Mà ta, sẽ đóng vai mỹ nữ cứu anh hùng! Chủ ý này, có phải rất tốt hay không?” Hai tay nắm võ kiếm, ta cười càng lúc càng lớn!

Hắn bình tĩnh nhìn chằm chằm vào mắt ta, vẻ yêu mỵ trong mắt, dần dần lộ ra ý cười vô tận, làm ý cười mở rộng bên môi, hắn vươn tay ra, đập tay với ta, nói, “Bây giờ chúng ta là đồng minh, phần đầu đi! Ta nhất định dùng hết sức để giúp nàng! Diệp Dục Nô tiểu thư!”

Ta ném võ kiếm trong tay trả lời cho hắn, nói, “Chúc chúng ta hợp tác tốt đẹp! Quốc sư đại nhân!”

“Giết Tuyên Tuyệt Tấn, quá mức rêu rao, ta vừa mới nghe được, hắn nói ở hạ lưu ôn tuyên này có ác thú, không bằng, chúng ta liền thỏa mãn tâm nguyện của hắn, làm ác thú xuất hiện, như thế nào?” Hắn dứt lời, liền vươn tay ra, hướng ra phía ngoài, bắt đầu đọc khởi chú

- Chú thích:
- (*)thủ hạ: kiểu như thuộc hạ, tay sai
- (**)hồng quang: ánh sáng màu đỏ

28. Q.1 - Chương 28: Lăn Đầu Động Tâm

Đây là khả năng của quốc sư sao? Có thể tùy tâm gọi ác thú đến? Tuy là rất xuất quỷ nhập thần, nhưng ta chỉ tin vào những người tu luyện thành tiên, nếu ông trời muốn như thế, liền tạo ra 1 người là pháp sư! [đoạn này... T.T ta đã cố gắng hết sức]. Đối với ta mà nói, muốn thành công, không phải dựa vào thành, cũng không phải dựa vào tiên, Cái đó thể dựa vào chính là đôi tay của chính mình! Một đôi tay nhiễm đầy máu tanh!

Ta cười nhìn hắc đang niệm thần chú một lần lại một lần nữa, ta cũng không tin, sẽ có ác thú xuất hiện trong ôn tuyền! Đang lúc ta sắp ngủ thiếp đi, bên ngoài hồ nước, chậm rãi có động tĩnh!

Ta nhanh chóng mở mắt ra. Trong nước có cái gì! Rất nhanh đứng dậy nắp phía sau cửa sổ, nhìn ra hồ nước trước mắt đang dần dần địa nổi bọt! Đầu tiên là có cái gì đó phập phồng, Đường Vũ Hiên càng đọc thêm thần chú, thứ đang phập phồng đó càng lúc càng lớn, cuối cùng ngay giữa cái hồ nhỏ đó lộ ra 1 cái đầu thật dài kèm theo 1 tiếng găm dữ tợn từ trong nước chui ra

Là cự xà! Cái đầu hình tam giác cho thấy đây là con rắn có chứa kịch độc, đôi mắt màu đỏ, lộ ra tia sáng hung ác. Nó phun ra xà tín (*) đỏ tươi, xà tín, đầu lưỡi chẻ đôi, dài đến 3 thước trường! Nó đang tìm kiếm mục tiêu con mồi, đôi mắt màu đỏ sậm biểu hiện vẻ uy nghiêm! Tuyên Tuyết Tán quả thật là không có gạt ta! Ta còn nhớ rõ, hắc từng nói qua, nếu ác thú nghe thấy được mùi máu tươi, sẽ lần theo mùi đó mà đi tìm con mồi!

Tuyên Tuyết Tán! Lòng ta thất kinh! Lúc này, ta lại thấy lo lắng. Nam nhân này, làm gì có ý định giúp ta! Nếu là người, thì cũng khá dễ dàng không chế, bây giờ, hắc lại gọi con ác thú đang nổi cơn điên ra đây! Mà ta, lại đang muốn đi cứu Tuyên Tuyết Tán!

“Quốc sư đại nhân rõ ràng là muốn dồn ta vào chỗ chết!” Bên môi ta phẩm ý cười

Hắc bình tĩnh nhìn chằm chằm vào mắt ta, cười nói, “Ta là muốn nói cho Diệp Dục Nô tiểu thư, quốc sư của Hoàng quốc cũng có chỗ hơn người! Ác thú này, ta nếu có thể triệu hồi nó ra, thì cũng có biện pháp chế phục nó! Diệp tiểu thư chỉ cần làm theo lời ta nói là được!”

Cự xà với đôi mắt màu đỏ tươi, chậm rãi di chuyển về phía hòn giả sơn, ghé thăm! Không còn thời gian rồi!

“Chỉ cần đâm vào đầu rắn, nó sẽ chết! Nhớ kỹ!” Hắc lớn tiếng nói.

Ta không do dự, khoác thêm quần áo rồi lao ra ngoài. Lúc này, cự xà tựa hồ như đã cảm giác được sự tồn tại của Tuyên Tuyết Tán, nó lao về phía hòn giả sơn mà tìm kiếm! Tuyên Tuyết Tán mở to 2 mắt nhìn chằm chằm vào đầu rắn, thân thể vẫn không nhúc nhích! Máu trên mũi, đã đọng lại tựa hồ như chỉ cần hắc vừa động, máu sẽ ngay lập tức rơi xuống mặt nước! Nếu bị hoà tan vào ôn tuyền thì sẽ nồng lên mùi máu tươi! Như vậy càng làm cự xà thêm kích động! Đến lúc đó, muốn dồn phục nó sẽ không còn dễ dàng nữa

Hắc hô hấp dồn dập, ngực phập phồng kịch liệt, hô hấp nặng nề, tốc độ chảy máu ở mũi càng vì thế mà gia tăng! Khi ta thấy giọt máu rơi xuống thì đầu lưỡi kịch độc của cự xà đã liếm đến đỉnh đầu của hắc. Nếu đầu rắn mà hạ thấp hơn chút nữa là đã có thể nuốt cả người hắc vào bụng

Ta chạy nhanh qua, một tay đưa ra ấn thân thể của hắc vào trong nước, tay kia nhanh chóng giúp hắc giải huyết! Lực đạo vừa vận làm cho ta kịp thời lui về trên bờ!

Mặc dù định diễn vai mỹ nữ cứu anh hùng, nhưng cũng không có nghĩa là ta phải cùng cự xà chiến đấu như thế này! Trong Tuyên thành, cư nhiên lại toàn tại loài ác thú này! Đương nhiên, vì muốn để Tuyên Tuyết Tán đấu với con cự xà, ta chậm rãi lùi ra phía sau

Hắc bị ta ấn vào trong nước. Uống phải 1 ngụm nước lớn, cả thân thể ngay lập tức được giải phóng! Cự xà nghe thấy mùi máu tươi, liền vọt thẳng xuống nước, lao về phía Tuyên Tuyết Tán!

Ta hơi giật mình nhìn. Loại tình huống này, Tuyên Tuyết Tấn làm sao mà sống sót được? Đang nghĩ tới đó, đầu của cự xà lại 1 lần nữa ngoi lên khỏi mặt nước! Điện cuồng giãy dựa thân thể, cái đầu hình tam giác cực độc, Tuyên Tuyết Tấn dùng 2 chân kẹp chặt thân cự xà, hai tay cố gắng tách miệng của cự xà ra với ý định đem miệng của cự xà bẻ làm đôi!

Ta thấy răng của cự xà đâm vào lòng bàn chân hần. Tay hần, đã bắt đầu phát run!

Giờ khắc này, ở dưới ánh trăng, con cự xà đỏ sậm liêu chết đuối với 1 thanh niên, trông thật to lớn, thật uy vũ! Trông giống hệt như thiên thần, không có gì khác biệt!

Có 1 ngân quang loé lên (**), ta nhìn thấy ngân kiếm của hần bị vùi trong đồng lá rụng. Nhanh chóng nhặt thanh kiếm lên, nói với hần, “Tuyên Tuyết Tấn, tiếp kiếm!” Dứt lời, liền ném thanh kiếm trên tay cho hần!

Hần 1 tay bóp cổ cự xà, một tay tiếp được thanh kiếm ta vừa ném qua, quay đầu lại, cười với ta 1 nụ cười mê hoặc!

Ta khẽ giật mình, cảm giác một chút động tâm. Lúc này, hần còn có thời gian mà nhìn ta! Lại còn cười với ta! Hần còn trẻ tuổi như vậy mà đã trở thành tướng quân thống lĩnh 1 thành trì lớn như vậy, hơn nữa có thể trở thành trợ thủ đắc lực của Đường Vấn Thiên, xem ra, cũng không phải chỉ là hư danh!

Ta chậm rãi nở nụ cười, nói nhỏ, “Tuyên Tuyết Tấn, cố gắng lên!”

Nhìn thấy nụ cười của ta, hần gật nhẹ đầu, quay đầu lại đem kiếm giơ lên cao qua đỉnh, đâm thẳng vào miệng cự xà!

Cự xà đau đớn, điện cuồng địa giãy dựa, cả hồ nước như bị chấn động dữ dội. Nó tự biết không địch lại, liền lao thẳng vào hồ nước!

Ta kinh hãi, thiếu chút nữa la hoảng lên, Tuyên Tuyết Tấn sẽ không có việc gì? Lòng ta lo lắng.

Ta ngơ ngác nhìn chằm chằm vào mặt hồ, nước bên trong hồ vẫn đang dao động, chỉ là cự xà kia vẫn không ngoi lên khỏi mặt nước! Nước trong hồ dần dần trở nên phẳng lặng

Tuyên Tuyết Tấn! Có phải đã chết hay không? Ta cảm giác tay chân của chính mình lạnh như băng. Chậm rãi tiêu sái đến bên hồ. Nhỏ giọng mà kêu lên, “Tuyên Tuyết Tấn! Người mau lên tiếng! Người thế nào? Tuyên Tuyết Tấn!”

Thanh âm của ta không tự giác mà run rẩy! Chìm vào đáy hồ lâu như vậy, ta sớm cũng đã biết hần sống chết ra sao, chỉ là, trong tâm lại có chút không cam lòng

Đi tới ôn tuyền! Ta thầm trách chính bản thân đã đem Tuyên Tuyết Tấn đến tận miệng cự xà! Ngạo mạn chậm địa đứng lên. Đường Vũ Hiên, người giỏi lắm!

Đang muốn quay đầu lại, mắt cá chân đột nhiên ai đó dùng tay kéo mạnh, cả người mất thăng bằng, lập tức té thẳng vào trong ôn tuyền!

- Chú thích:

(*) xà tín: độc rắn

(**) ngân quang: ánh sáng của kim loại

29. Q.1 - Chương 29: Đau Đớn

Trong tích tắc khi ngã vào trong nước, môi ta chạm phải 1 vật thể ấm áp! Theo tiềm thức ta dùng tay cản lại, nhưng lại đụng phải 1 thân thể nam nhân! Mà lúc này, chiếm lấy đôi môi của ta, chính là môi của hần! Hần theo tiềm thức địa hấp trụ môi ta, cướp lấy không khí bên trong miệng ta!

Nam nhân đó không hề có chút khí lực, cho dù ta đang bị đè xuống ôn tuyền, thẳng đến lúc này, ta mới tỉnh ngộ lại, xoay người, lôi hần lên khỏi mặt nước! Hai tay để ấn vào trước ngực hần, mạnh mẽ ấn xuống nhằm để tống ra hết lượng nước mà hần uống phải trong ôn tuyền

Hắn khó nhọc thở từng ngum từng ngum, sắc mặt tái nhợt, hai tròng mắt nhưng lại lấp lánh hữu thần (*), nhìn chăm chăm vào ta 1 lúc thật lâu, thật sâu. Trên gương mặt yêu mị nở 1 nụ cười, “Hạ Tuyết, ta thắng! Ta đã giết nó!” Hắn lúc này, tựa như một hài tử nóng lòng được người khác khen ngợi. Hắn liều mạng đấu với cự xà như vậy, chỉ vì đổi lấy nụ cười tán thưởng của ta!

Ta nhìn vào mắt hắn, biết rõ hắn chỉ là 1 quân cờ mà ta đã đánh cuộc với Đường Vấn Thiên, tâm như bị cái gì giáng mạnh vào, đột nhiên có chút đau đớn, ta nở 1 nụ cười chân thành với hắn, nói nhỏ, “Ta thấy được!”

Hắn thở phào nhẹ nhõm, nhắm hai mắt, gục đầu xuống, nói nhỏ, “Như vậy thì tốt rồi!” Dứt lời, liền bất động, không còn động tĩnh gì nữa!

Cả người ta chấn động, kiểm tra hô hấp của hắn, lúc này mới yên lòng, xem ra, độc xà ở chân hắn đã phát tán! Bây giờ ta không mang theo ngân châm, muốn cứu hắn, chỉ có 1 biện pháp duy nhất đó chính là dùng miệng hút chất độc ra!

Ta dùng tay phong bế đạo huyết ở 1 số chỗ trên người hắn, trèo lên khỏi ôn tuyền, thở dài, thoát nhìn, lại phải thay quần áo rồi! Tối nay xảy ra quá nhiều chuyện!

Lo lắng không biết nước ôn tuyền có thể rửa sạch độc xà trên chân hắn hay không, ta liền để hắn ngâm mình trong ôn tuyền 1 lúc. Vác đồng quần áo ẩm ướt trên người tiến về phía căn phòng lúc này

Máu chốt bây giờ là phải thay quần áo trên người!

Đường Vũ Hiên bình tĩnh nhìn ta , một hồi lâu sau, không nóng không lạnh vỗ tay.”Đặc sắc! Thật sự rất đặc sắc! Trong tình cảnh thế này mà mặt vẫn không biến sắc! Diệp Dược Nô, không hổ danh là đối thủ đáng gờm của Đường Vấn Thiên! Nàng, đủ tư cách rồi! Ta đồng ý hợp tác với nàng!”

Đường Vũ Hiên, người thật giỏi, chuẩn bị một hồi lâu không ngờ người lại muốn thử ta! Có thể thấy rõ được tính tình của hắn đa nghi đến mức nào!

Bên môi ta phẩm ý cười, nói với hắn, “Không ngờ là giết chết Tuyên Tuyết Tán rồi! Đáng tiếc!”

Hắn kinh ngạc. Cười nói, “Bản thân ta không cảm thấy có cái gì đáng tiếc! Không cần đến hắn thì trừ khử, vốn là một chuyện tốt!”

Ta mặc kệ hắn, trực tiếp tránh ra chỗ khác, thay quần áo khô, nhẹ nhàng thở dài. Trong tiếng thở dài tràn ngập sự nuối tiếc vô tận, tràn ngập sự thương cảm vô tận!

Hắn nói, “Nàng tiếc cái gì?”

Ta thắt chặt dây lưng, nói nhỏ, “Quốc sư đại nhân, ngài còn không biết sao? Tuyên Tuyết Tán đã giết chết cự xà, quốc sư đại nhân không thấy sao!” Trong thanh âm của ta tràn về kinh ngạc, tràn ngập vẻ không tin, khơi gợi hứng thú thật sâu của hắn!

“Ta thấy được! Nhưng như vậy thì sao!” Hắn nghiêng đầu, nhìn về hướng hòn giả sơn

Ta bước theo hắn đến bên cửa sổ, nói nhỏ, “Linh thú đó, trên người ắt có bảo vật, bảo vật đó, có nó là có được thiên hạ! Không thể chỉ thống lĩnh được 14 nước, cũng có thể trường sinh bất lão, Tuyên Tuyết Tán vừa rồi mới lấy ra 1 viên bảo thạch màu đỏ từ trong miệng cự xà, và hắn đã nuốt vào trong bụng , ta vốn là muốn mổ bụng hắn mà lấy ra, chỉ là hắn đang trúng kịch độc, nếu dứt khoát lấy hồng bảo thạch ra, vừa không thể dùng được, vừa tổn thương đến tính mạng, cho nên, ta nói đáng tiếc!” Trong âm thanh của ta lộ ra vẻ tiếc nuối nồng đậm

Hắn bình tĩnh nhìn ta , “Nàng không làm, ta làm!” Dứt lời, liền muốn cầm kiếm xông ra định mổ bụng Tuyên Tuyết Tán.

Ta thân hình bất động, trấn tĩnh nói, “Quốc sư không nghe ta nói sao?, Tuyên Tuyết Tán đã bị trúng độc xà. Nếu bây giờ mổ bụng lấy ra, ta chỉ sợ, linh vật đó sẽ biến thành ma vật. Khi đó có hối hận cũng không kịp, quốc sư đại nhân, hay là để bảo thạch đó cùng với Tuyên Tuyết Tán chôn vùi dưới lòng đất đi!”

Hắn nổi giận đùng đùng, quay đầu quát ta, “Người chỉ là 1 ngoại nhân thì biết cái gì! Đây là quốc vật của Hoàng quốc! Làm sao có thể để nó chôn theo 1 người chết! Diệp Dược Nô! Việc này, không cần người nhúng tay vào!” Dứt lời, liền xông ra ngoài với sức mạnh không ai cản được!

Ta nhìn bóng hắn lao ra ngoài, trong lòng thấy buồn cười. Nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ trầm trọng

Cho đến khi hắn kéo Tuyên Tuyết Tán lên bờ, ta mới phát hiện, trên mặt hắn, lộ ra vẻ lo lắng nồng đậm! Nguyên lai! Cũng không phải hắn tin lời ta nói, mà là, hắn đối với Tuyên Tuyết Tán có 1 loại hảo tình khó nói! Tự như lý do tại sao Tuyên Tuyết Tán bên trong ôn tuyền không thể di chuyển cũng giống như lý do hắn không thể giết Tuyên Tuyết Tán!

Chỉ là, hắn không muốn 1 người phụ nữ như ta nhìn thấu nhược điểm của hắn mà thôi! Ta rất muốn cười. Nhưng lại không sao cười nổi.

Miền cường nhếch môi nặn ra nụ cười, nhìn hắn vung kiếm lên, sắp đâm thẳng vào ngực Tuyên Tuyết Tán!

Rõ ràng 2 người có cùng 1 mục đích, nhưng lại không muốn cho đối phương biết hành động của bản thân! Ta cơ hồ có thể thấy sau khi hợp tác với hắn, tình hình càng trở nên quỷ dị

Lúc này, chỉ là xem người nào có thể kiềm chế được cơn giận lẫn hành động!

Quả nhiên, khi mũi kiếm chạm vào ngực Tuyên Tuyết Tán, không biết hắn nghĩ như thế nào mà nhẹ buông tay, thanh kiếm rơi xuống mặt đất! Hắn nhanh chóng đứng dậy, cầm lấy tay của Tuyên Tuyết Tán, nói, “Rõ ràng còn sống! Rõ ràng, còn có thể cứu! Tại sao không cứu sống hắn?” Trong thanh âm của hắn mang theo nồng đậm sự bất đắc dĩ.

Ta thấy hắn mất khống chế, lúc này mới nói, “Độc xà này, không phải là khó giải. Chỉ là bây giờ trên người ta không có ngân châm cũng không có thuốc, chỉ có thể dùng 1 biện pháp nguyên thủy nhất cũng là biện pháp hữu hiệu nhất để cứu hắn! Bất quá, đáng tiếc, vết thương của hắn lại nằm ở chân!” Lúc này, người nào muốn cứu sống hắn thì phải hút chất độc trong người hắn ra

Mặt hắn biến sắc đến tái nhợt, một hồi lâu mới nói, “Vì bảo thạch trong bụng hắn, ta làm!”

Dứt lời, dùng kim kiếm đâm thẳng xuống vết thương của Tuyên Tuyết Tán!

Chú thích

(*)hữu thần: có hồn

30. Q.1 - Chương 30: Thanh Tỉnh

Máu đen, giống như bộc vòi nước, phun thẳng ra ngoài, hắn nhanh chóng tránh ra, không do dự, cúi đầu, kê môi lên miệng vết thương của Tuyên Tuyết Tán!

Trong khoảnh khắc, tâm của ta khê cảm động! Ít nhất mà nói, tên ma vương lãnh huyết này, còn nhân từ hơn ta, vĩ đại hơn ta! Hắn phun đám máu đen trong miệng lên mặt đất, ta nhìn bộ dáng của hắn, hưởng thụ cảm giác ấm áp trong chốc lát. Địa vị của Tuyên Tuyết Tán trong lòng hắn chắc hẳn là rất đặc biệt! Cùng giống như ta và các muội muội, liều mạng để bảo vệ nhau.

Máu đen trên mặt đất càng ngày càng nhiều, sắc mặt của Tuyên Tuyết Tán, cũng dần dần có chút tia huyết sắc. Như cả trăm năm đã trôi qua, Đường Vũ Hiên phun ra bùm máu màu đỏ tươi, cho thấy độc tố trong người của Tuyên Tuyết Tán đã hoàn toàn tiêu biến

Hắn mệt mỏi ngồi sang 1 bên. Sắc mặt tái nhợt. Bên môi dính đầy máu đen, trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời.

“Như vậy thì tốt rồi! Quốc sư, người có thể đi!” Ta nói nhỏ.

Hắn bình tĩnh nhìn chằm chằm vào mắt ta, một hồi lâu mới nói, “Ta biết rồi!” Dứt lời, chậm rãi đứng dậy, đi được vài bước rồi dừng lại, “Sau khi hắn tỉnh dậy, đừng nói với hắn là ta giúp hắn hút chất độc!” Hắn thần nhiên ra lệnh. Không đợi ta trả lời, liền chậm rãi rời đi.

Lúc này, chân trời lộ ra ánh nắng mặt trời sớm mai, ta nhìn những tia sáng lẻ loi đơn độc của mặt trời, thầm nghĩ, rốt cuộc loại tình cảm mà có thể làm hấn đối xử với địch nhân như vậy

Ngồi vào bên giường, vỗ về gương mặt yêu mị của Tuyên Tuyết Tấn, lòng ta thấy thật cao hứng

Tóc đen của hấn đã bung ra, cả người chìm vào trong ánh mặt trời, dáng vẻ suy yếu! Nhưng chính nam nhân suy yếu này, đêm qua đã chiến thắng cự xà! Anh dũng không sợ chết. So với thiên thần thật giống nhau, làm tim ta khê đập nhanh! Nam nhân này, có thể giúp ta bảo vệ các muội muội, bảo vệ người nhà hay không?

Hấn có thể vì ta mà đối kháng với Đường Văn Thiên hay không? Ta thầm nghĩ trong lòng.

Đang lúc ta suy nghĩ miên man, hấn đã tóm lấy tay ta, ta cả kinh, nhanh chóng ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn hấn.

Hấn dùng đôi mắt sáng quắc nhìn ta chằm chằm, nói nhỏ, “Nàng không đi, thật tốt!” Dứt lời, trở mình, lại nhắm mắt lại!

Hấn! Hấn cứ nhiên kéo tay ta rồi cứ như vậy mà ngủ thiếp đi? Ta muốn rút tay ra nhưng lại không có cách nào! Người này! Ta bất đắc dĩ mà thầm nghĩ. Nếu như bình thường có chém đứt tay hấn ta cũng làm để hấn thả tay ta ra ! Nhưng trải qua đêm qua, trải trận chiến mà trong đó hấn như thiên thần ấy, trái tim của ta, lại ngoài ý muốn mà trở nên yếu mềm

Ta dùng tay kia nhẹ nhàng lần theo từng đường nét trên gương mặt hấn, hấn thật sự rất đẹp! Hàng mi thật dài rợp bóng xuống đôi mắt. Sống mũi thẳng tắp, môi mỏng và lạnh đậm. Nhìn đôi môi của hấn, ta đột nhiên nhớ đến lúc hấn hấp trụ môi ta ở ôn tuyền! Ta vẫn có thể nhớ rõ cảm giác đó!

Bây giờ nhớ lại, hơn nữa, thân thể của hấn ở ngay trước mắt, chỉ cách 1 tấc chần mỏng, ta cảm thấy mặt mình đỏ lên.

Nam nhân này, không chút phòng bị nằm trước mặt ta! Ta cảm giác thân thể có chút run rẩy. Chậm rãi cúi đầu, dùng môi chế trụ môi hấn!

Hấn hừ nhẹ một tiếng, nóng bỏng đáp lại. Không giống như lần trước, lần này, là ta chủ động!

Hấn theo tiềm thức trở mình, đem ta đặt dưới thân. Không nói lời nào, chỉ là ở môi ta hôn say đắm. Đôi môi nóng bỏng dần trượt xuống cổ. Bây giờ ta không thể di chuyển được! Ta hơi giật mình khi thấy hấn gặm cắn cắn cổ ta. Nhanh chóng đẩy hấn ra. Qua 1 đêm, mệt mỏi bây giờ đã kéo đến rồi!

Mí mắt càng ngày càng trầm, càng ngày càng nặng. Nam nhân trên người ta, khê trở mình bình yên vùi đầu vào hõm cổ ta, hô hấp đều đều . Ta ở trong lòng hấn tìm được vị trí an toàn nhất, cứ thế chìm vào giấc ngủ!

Xuyên thấu tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc, ta đặt chân đến Mai lâm ngoài Tuyên thành

Ta cơ hồ có thể ngửi thấy mùi hương hoa mai tươi mát, có 1 âm thanh theo tiếng gió truyền đến, ta nhìn thấy trong bầu trời đầy cánh hoa mai, Tuyên Tuyết Tấn vận trường sam màu bạc đang ở đó múa kiếm!

Lúc này đây, nhìn hấn thuần thực sử dụng kiếm pháp, ta thấy có cảm giác thật thân thiết

Động tác của hấn nhanh như nước chảy, liên tục không ngừng. Mỗi một động tác, mỗi bước đi, đều khiến lòng người tràn đầy hương mai thơm ngát!

Thật tốt! Thật đẹp! Ta thầm nghĩ. Chậm rãi ngẩng đầu lên, trước mắt là cây đại thụ bằng vòng tay mấy người ôm! Tại sao, khi hấn múa kiếm, nhất định phải ở dưới gốc cây cây

Quay đầu, thấy hấn đã đứng trước mặt nhìn ta chằm chằm. Nói với ta, “Tại sao, tại sao lại gạt ta! Rõ ràng, chính là người giết cha của ta! Tại sao, người còn muốn giả mạo vi hôn thê của ta!” Sắc mặt hấn xanh mét, bên trong đôi mắt đang trợn thân mang theo sự hận thù như lửa cháy.”Diệp Dược Nô, trả mạng cho cha ta!”

Dứt lời, hấn giơ kiếm, đâm thẳng về phía ta!

Ta liều mạng né tránh, nhưng vẫn là bị hấn đâm trúng bả vai! Hả!

Ta sợ hãi kêu lên, tỉnh lại. Cả người mồ hôi lạnh đang chảy ròng ròng. Mở mắt ra, lại thấy đôi mắt của hắn đang gắt gao nhìn chăm chăm vào mặt ta ! Sắc mặt âm tình bất định.

Ý niệm đầu tiên trong đầu ta chính là, hắn biết rồi! Làm sao bây giờ! Ý nghĩ của ta, quá ngây thơ rồi! Nghĩ đến việc muốn ở bên hắn, nhưng không có nghĩ tới, nếu 1 ngày hắn biết ta là người giết phụ thân hắn, như vậy, ngày đó chính là ngày quyết định của 2 chúng ta! Ta, làm sao có thể động tâm với hắn? Tuyệt đối không thể!

“Nàng tỉnh? Làm sao vậy?” Hắn nói nhỏ. Vươn tay ra, khẽ vỗ về ta.

Ta hắn là đẩy ra hắn, nhưng lại không có chút khí lực nào!

Hắn không nói lời nào, lấy tay nâng cằm ta lên, chế trụ môi ta. Ta cảm giác trong đầu “ầm” 1 tiếng. Thế giới này, liền trở nên yên tĩnh!

Tại sao có thể như vậy! Rõ ràng là đã quyết định sẽ không động tâm với hắn rồi! Tại sao lại như vậy!

“Bịch” một tiếng, cửa bị người nào đó đá văng ra! Tuyên Tuyết Băng cùng Tuyên Tuyết Hạo xông thẳng vào!

31. Q.1 - Chương 31: Thành Lâu Kỳ Ái – Phần 1

“Đại, đại, đại!” Tuyên Tuyết Băng trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời! Tuyên Tuyết Hạo thì neho mắt lại, hơi giật mình nhìn chăm chăm ta. Tựa hồ như đang nhìn xem ta có phải là người phụ nữ hắn đã gặp khi trước không!

Tuyên Tuyết Tấn thoát đầu im lặng 1 chút, sau đó sắc mặt thoảng cái trở nên đỏ bừng! Rất nhanh rời khỏi người ta, dùng chân mền che mặt ta lại, quay đầu lại quát 2 người kia, “Còn không mau đi ra ngoài!”

Hắn hai người rõ ràng sợ hãi đến run rẩy, lúc này mới ý thức được tình cảnh lúc này ngượng ngập đến thế nào

Tuyên Tuyết Băng kinh ngạc nói, “Cái kia! Các người tiếp tục, chúng ta ra ngoài!” Dứt lời, liền kéo Tuyên Tuyết Hạo ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa phòng lại!

Đúng lúc thật! Ta thầm nghĩ. Không đến lúc nào lại lựa ngay lúc này, hoàn toàn phá hư chuyện tốt của ta, ta còn chưa nếm được mùi vị của hắn thì đã bị 2 người kia xông đến phá hỏng. 1 cảm giác thất bại nồng đậm dâng lên! Ta không cam lòng liền chế trụ môi hắn, hắn hiển nhiên không lường trước được tình huống này, không ngờ ta dám có hành động như thế này, ngay cả người, hắn dùng tay đẩy ta ra!

Hắn chật vật nói, “Tuyết Băng và Tuyết Hạo còn đang bên ngoài!” Hắn than nhẹ. Trong thanh âm mang theo vẻ không cam lòng!

Ta đứng dậy chỉnh đốn quần áo, nói với hắn, “Bên ngoài thì làm sao? Dù gì bọn họ cũng không nhìn thấy được, bây giờ nếu không cùng ta ở 1 chỗ (*), người sẽ hối hận cả đời!” Trong giọng nói của ta mang theo sự uy hiếp nồng đậm. Điều ta nói là thật, qua hôm nay, ta sẽ không đậm tâm với Tuyên Tuyết Tấn!

Hắn cổ quái nhìn chăm chăm vào mặt ta, “Ta sợ sẽ phá hủy danh tiết của nàng!” Hắn nói nhỏ. Trong thanh âm không che giấu được vẻ ôn nhu!

Lòng ta khẽ rung động, nam nhân này, phải ôn nhu như thế mới được sao? Chỉ là, ôn nhu của hắn cũng không níu kéo được ta! Bởi vì, sẽ có một ngày, khi sự thật bị vạch trần, ôn nhu của hắn sẽ trở thành 1 lưỡi dao sắc bén chém giết các tỉ muội của ta! Hắn chỉ là 1 quân cờ mà ta đã đánh cuộc với Đường Văn Thiên! 1 người làm sao có thể động tâm với quân cờ?

Ta quay đầu, nói nhỏ, “Người còn đang nghĩ đến Thụy Nhạc Mai, phải không?”

Hắn im lặng 1 lúc lâu.

Trong khoảng thời gian trầm mặc ấy, trái tim của ta trở nên lạnh giá! Bên môi nở 1 nụ cười hờ, ta nói, “Thôi! Hôm nay là Hạ Tuyết ta đã dụ hoặc ngài, chỉ có thể nói là ngoài ý muốn ! Tuyên thành chủ, người

thắng! Người mau thành thân với Thụy Nhạc Mai! Hạ Tuyết, sẽ không trở lại Tuyên Thành!” Dứt lời, đứng dậy định chạy đi! Cổ tay bị hắn kéo lại

Ta nhanh chóng quay đầu lại, thấy trong ánh mắt của hắn hiện lên tia uý khuất, như là hài tử bị phạm lỗi! Trong đôi mắt đen có 1 tầng hơi nước!

Thở dài, ta nói, “Người muốn thế nào!”

Hắn nói nhỏ, “Đừng đi! Trải qua đêm qua, trải qua hôm nay, danh tiết của nàng là do ta phụ trách!” Hắn nói, như là một loại hứa hẹn, hoặc như là một loại cam đoan. Làm cho người ta cảm thấy vô cùng an tâm. Được Tuyên thành thành chủ đem lòng yêu thương, có thể mong ước của toàn bộ nữ nhi ở Hoàng Quốc, nhưng là, ta lại không giống như vậy! Ta và hắn, có 1 mối huyết hải thâm cừ (**)! Nếu như lý trí hơn một chút, ta hẳn là đã làm cho Tuyên thành “người không còn sống, cỏ cây đều chết”, chỉ là, nhìn gương mặt chờ mong chân thành của hắn, ta lại không nỡ mà tàn nhẫn làm vậy!

Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nhưng mà, nói theo chiều hướng ngược lại thì cũng giống nhau [ý là mỹ nhân cũng khó qua ải anh hùng]

Thở dài, nói với hắn, “Tuyên thành chủ, người đã quên, cái ta muốn, là trở thành duy nhất! Không phải chính thê, cũng không làm tiểu thiếp! Ngài hiểu rõ. Ta là nữ nhi của 1 người trên giang hồ, có phải đó là người phụ nữ người muốn hay không! Giữ ta ở lại, là 1 nỗ lực rất lớn!”

Hắn vẫn không buông tay, kéo tay ngồi xuống. Nói nhỏ ở bên tai ta, “Nếu ta đã ở 1 chỗ với nàng, ta sẽ chịu trách nhiệm! Hạ Tuyết, nàng sau này sẽ là thê tử của ta”

Lời hắn nói, lọt vào tai ta nghe thật êm đềm, hắn, lẽ ra không nên nói những lời êm ái như vậy

Ta nhanh chóng đẩy hắn ra, nói nhỏ, “Là 1 người đứng đầu Tuyên thành, làm thế nào mà lại không giữ chữ tín, chuyện thối hôn đó, nếu truyền ra ngoài, sẽ liền trở thành trò cười rồi?”

Hắn ngẩn người, vùi mặt vào cần cổ ta, nói nhỏ, “Trải qua đêm qua, ta làm sao có thể nghĩ đến nữ nhân nào khác nữa? Nàng không biết sao? Hạ Tuyết, nàng chính là yêu tinh trong Mai lâm, thủy thần của ôn tuyền!” Hơi thở của hắn phả vào cần cổ ta như có như không

Ta hưởng thụ cảm giác ấm áp ngán ngủ này. Không thể phủ nhận, đối với nam nhân này, ta nổi lên lòng tham! Ta nghĩ muốn hắn! Nhưng ta lại không muốn giống như trong giấc mộng kia. Trong mộng hắn dùng kiếm đâm ta, nếu có 1 ngày, khi biết được sự thật, hắn nổi giận, thì các muội muội của ta phải làm sao? Công phu của hắn, Dược Nhi và Nhận Hỉ e rằng không thể đấu lại!

Ta tuyệt không thể mạo hiểm như vậy! Nam nhân như quần áo, cái này không được, có thể tìm cái khác, nếu không tìm được thì cả đời không lấy chồng, cũng là quá tốt rồi. Tỷ muội như tay chân, tay chân nếu mất đi thì không thể nào thay thế được!

Nghĩ đến đây, ta kiên quyết đẩy ra hắn, nói nhỏ, “Ta sợ, người sẽ bị Thụy thái y và toàn bộ người dân Hoàng quốc xem thường! Sẽ bị người dân Tuyên thành xem thường! Thôi! Vì người, Tuyết Tán, ta có 1 biện pháp!” Mà biện pháp này, sẽ đáp ứng được 1 trong những yêu cầu của Đường Vấn Thiên!

Hắn bình tĩnh nhìn chằm chằm vào mắt ta, nói nhỏ, “Biện pháp gì? Ta sẽ không để nàng phải chịu uý khuất!” Hắn như là một hài tử đang đòi kẹo!”Giúp ta đem quần áo đến đây, mặc quần áo xong, chúng ta bàn lại!”

Ta nhìn vào ngăn tủ, quần áo trong phòng này đã bị ta đốt sạch chỉ để lại một bộ! Hơn nữa, đây là nữ trang! Bình tĩnh nhìn vào mắt hắn, ta gật nhẹ đầu, cầm quần áo trong tay, đi đến chỗ cách cửa ra vào 3 bước chân, quay đầu nói với hắn, “Xin lỗi, Tuyết Tán! Ta không thể ở bên người!” Dứt lời, liền mở cửa chạy nhanh ra ngoài!

Không để ý tới tiếng kêu của hắn ở phía sai, ta dùng khinh công bay nhanh lướt qua Tuyên Tuyết Băng và Tuyên Tuyết Hạo lúc này đang đứng đơ cả lưỡi, nước mắt rơi xuống, vừa lúc để cho bọn họ thấy được!

Xác định rõ vị trí của toà thành, liền bay nhanh đến đó!

Ta bay nhanh lên đỉnh thành. Lúc này, trong Tuyên thành kẻ qua người lại, phi phàm náo nhiệt! Ta đứng chỗ cao nhất của thành lâu, không để đến bọn lính gác đang kinh hô, thương tâm nhìn xuống Tuyên Thành. Yên tâm thoải mái chờ Tuyên Tuyết Tấn xuất hiện

Ở phía xa vang lên tiếng vó ngựa, xuyên qua đám bụi đất, ta thấy Tuyên Tuyết Tấn với sắc mặt xanh mét đang thúc ngựa lao nhanh đến đây! Lúc này, quần áo trên người hần lung tung, thắt lưng buộc hờ hững! Tóc bay phần phật, trên mặt là chiếc mặt nạ bạc, quần áo không nghiêm chỉnh như vậy làm người khác không sao nhìn ra vẻ uy nghiêm của Tuyên thành thành chủ!

Thấy ta đứng ở đỉnh thành lâu, khoé môi hần co rút, kéo cương ngựa, “Hạ Tuyết! Nàng làm gì! Nơi đó rất cao, mau xuống đi!” Hần hướng về phía ta, rống to. Thanh âm khàn khàn. Hiển nhiên là đã rống lên 1 lúc lâu rồi.

Ta bình tĩnh nhìn vào mắt hần, đứng xuôi hướng gió, nói với hần, “Người đừng lên! Nếu đã mất lễ rồi, không thể trở thành thê tử ở bên người, như vậy, hãy để ta chết ở đây! Ta sinh ra là người của người, chết đi sẽ làm quý của người!” Dứt lời, liền gieo mình nhảy xuống!

Chú thích:

(*)Ở cùng 1 chỗ: Chỉ việc ân ái, XXOO =.=

(**)Huyết hải thâm cừ: Chỉ mối hận làm 2 người bị chia cắt xa nhau như biển cả

32. Q.1 - Chương 32: Thành Lâu Kỳ Ái – Phần 2

Người dưới thành lâu tụ tập lại càng lúc càng đông! Tất cả mọi người đang nhìn vào Tuyên Tuyết Tấn đang ở dưới thành và người đang ở trên đỉnh thành là ta! Ở phía xa, ta thấy người nhà của Tuyên Tuyết Tấn, kể cả Tuyên phu nhân ở bên trong cũng đang nhìn về phía này! Ta rất nhanh xác định được vị trí của 1 vài người. Mọi người bởi vì sự xuất hiện của người nhà Tuyên gia liền không còn dũng khí để lên tiếng. Thoạt nhìn, uy vọng (*) của Tuyên gia ở đây quả nhiên thật cao! Cao đến mức khi Tuyên gia xảy ra sự tình này, bọn họ cũng không dám hé môi lên tiếng!

Xa xa là chiếc xe ngựa xa hoa với 100 hộ vệ! Người trong xe không nhìn rõ hình dáng, nhưng lại có 1 cánh tay nam nhân vươn ra vén rèm cửa sổ. Bàn tay kia trắng tựa ánh trăng, nhưng lại khá gầy guộc. Người đi bên cạnh xe ngựa là 1 nam tử vận trường sam màu lam. Đôi mắt tựa tiểu phi tiểu (**), bên môi mang theo ý cười ôn nhu. Cả người thoạt nhìn phong thần như ngọc. Người trong xe ngựa ra hiệu dừng lại, bọn họ đứng ở phía trước thành lâu, bình tĩnh nhìn ta.

Tuyên Tuyết Tấn quát to, “Nàng nhảy xuống, ta sẽ đỡ được nàng! Nếu đỡ không được nàng, ta với nàng sẽ cùng nhau nhảy xuống! Đừng làm chuyện điên rồi!”

Hần nhún mũi chân, toan bay lên không trung. Mặc dù quần áo không nghiêm chỉnh, nhưng trong mắt ta, hần vẫn là vị dũng sĩ ngày hôm qua, đó là tiếng lòng của ta vào lúc này! Làm sao mới có thể làm cho hần đứng trước thành lâu nói với ta 3 chữ đó, ta lo lắng thật lâu, ta đang nắm trong tay cơ hội đó, tuyệt nhiên sẽ không bỏ qua!

Ta biết gần đây ắt hẳn là có tâm phúc (***) của Đường Vấn Thiên, chắc chắn hần đã đem lời truyền miệng của mọi người truyền vào tai Đường Vấn, ta 1 khi đã chắc chắn sẽ làm được chuyện này, thì có thể làm được!

Nhanh chóng ôm lấy thân thể, ta nói trong tiếng gió, “Tuyên thành chủ, Hạ Tuyết chỉ là 1 người phụ nữ tầm thường, bất luận như thế nào, cũng không đáng để ngài vì ta mà đắc tội với Thụy thái y! Vì tiền đồ của ngài, vì sự phồn thịnh hưng vinh của Tuyên thành, vì sự yên ổn của Hoàng quốc, vì sự đàng cơ thuận lợi của thái tử điện hạ, 2 người chúng ta nhất định vô duyên!” Dứt lời, liền dùng hai tay ôm lấy mặt.

Ở góc độ này, hần là không ai có thể phát hiện ta đang giả khóc! Chỉ cần phát ra thanh âm thích đáng, là có thể qua mắt tất cả bọn họ!

Mặc dù việc che mặt giả khóc rất có hiệu quả, nhưng lại bởi vì tầm mắt bị che khuất, có vài thứ không thể thấy được, cho nên, nếu không vì vạn bất đắc dĩ, ta tuyệt đối sẽ không từ việc giả khóc trở thành khóc thật!

Nếu làm trò không đúng, thì tất cả đều hồng bát! Ta che mặt khóc, đột nhiên, tay bị 1 nam nhân kéo ra, 2 tay này, còn mềm mại hơn tay của ta

Ta cả kinh, lại sợ lộ ra gương mặt không có một giọt nước mắt, nên không thể làm gì khác hơn ngã về phía hấn kéo, thiếu chút nữa đã ngã vào trong lòng hấn! Mở mắt ra, thứ đầu tiên đập vào mắt là đôi giày màu vàng tơ. Nâng mắt lên, thấy rõ người nọ vận trường bào màu xanh lam, tóc trên đầu được búi gọn bằng kim quan song long ngọc châu, mày kiếm, mắt sáng, cả khuôn mặt, chỉ có thể dùng 2 chữ để hình dung, xinh đẹp! Nam nhân này chính là nam nhân lúc nãy ở bên ngoài xe ngựa! Trong thời gian ngắn như vậy mà hấn đã đến được nơi này

Vốn tưởng rằng, trên đời này Tuyên Tuyết Tấn đã là nam nhân đẹp nhất, chưa từng nghĩ đến việc trong lúc này, ta lại gặp được một nam nhân bội phần xinh đẹp! Nhìn trang phục của hấn, lòng ta đã rõ hơn phân nửa, định rút tay về, nhưng đã bị hấn giữ chặt!

Người dưới thành lâu, ầm một tiếng như nổ tung! Mắt thấy cục diện mà ta khổ công sắp đặt sẽ bị nam nhân này phá hư hoàn toàn, trong lòng đột nhiên phát hỏa, cắn răng nói với hấn, “Ta nói, buông tay! 4 chữ ngắn gọn mà ta cơ hồ như dùng hết khí lực của toàn thân, ta không quan tâm ngươi là ai, gây trở ngại việc tốt của ta, liền sẽ chết!

Hấn dùng đôi mắt đen cổ quái nhìn ta chằm chằm, nói nhỏ, “Nguyên lai là giả!” Âm lượng của hấn thật to, hét to với Tuyên Tuyết Tấn đang ở dưới thành, “Tuyên, nàng muốn nhảy thì để cho nàng nhảy! Ta cũng không tin nàng thật sự có dũng khí!”

Xem ra, vốn là cùng một ruột với Đường Vãn Thiên. Hay nói cách khác, hấn là tay chân ngầm của Đường Vãn Thiên

Mọi người của dưới thành lâu, bởi vì lời nói của hấn mà ầm địa một tiếng, nháo lên. Tất cả chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà đã loạn cả lên!

Tuyên Tuyết Tấn quát to, “Đây là gia sự của Tuyên gia, thỉnh Tam điện hạ tự trọng! Nữ nhân đó, là vị hôn thê của ta!” Thanh âm của hấn, có 1 loại hữu lực kiên định, ở trong tình huống hỗn loạn này mà hấn vẫn cố gắng che chở ta! Thậm chí, không tiếc đắc tội với Đường Đình Hiền!

Ta nhanh chóng quay đầu lại, nhìn Tuyên Tuyết Tấn qua 1 khoảng cách thật xa, trách không được hấn không xông lên thành lâu, hấn đang bị Tuyên Tuyết Băng và Tuyên Tuyết Hạo một người một tay khống chế! Không thể động đây! Lúc này, ta lại nghĩ rằng, vì hấn mà nhảy xuống thành lâu, ta chết cũng không oán! Điên rồi! Ta lắc lắc đầu, cố tống khứ cái ý niệm điên rồ này đi! Nói với Tuyên Tuyết Tấn đang ở dưới thành lâu, “Cuộc đời này vô duyên, thôi!”

Hấn nghe vậy rống to lên, điên cuồng giãy dụa! Tuyên phu nhân nói nhỏ với Tuyên Tuyết Băng và Tuyết Hạo điều gì đó mà ta không nghe thấy rồi quay sang nở 1 nụ cười thắng lợi với ta

Tuyên phu nhân, người thật giỏi! Ta nhớ kỹ người rồi! Khi qua chuyện này, sẽ đến phiên ngươi!

Ta cách tiếng người, cao giọng nói với Tuyên Tuyết Tấn, “Tuyên! Không nên phản kháng! Ngươi là thành chủ! Tuyên thành, còn chờ ngươi!” Ta bị tráng nói.

Người dân Tuyên thành đang sôi trào! Chưa từng thấy người phụ nữ nào vì thành chủ của bọn họ mà hi sinh bản thân! Nhân ngôn (***) thật đáng sợ! Cái ta muốn chính là hiệu quả như thế

Ngựa người trong xe chấn động, vén rèm, nam nhân được người dìu xuống xe.

“Tuyên phu nhân, làm như vậy, không tốt! Dù sao mà nói, Tuyên, cũng là người đứng đầu Tuyên thành! Ngươi làm vậy thì sau này hấn sẽ thống trị Tuyên thành thế nào?” Giọng nam trong trời nhưng lạnh lùng, giống như thanh phong (****), thấm vào lòng người, nam tử vận bộ trường sam màu trắng, sắc mặt tái nhợt, thân sắc mặt tuấn tú, mái tóc đen dài hơi rối buông xuống sau lưng. Bên hông giắt 1 khối ngọc thạch lục bích. Mấy người thị vệ bên cạnh dìu hấn, nguyên lai, bọn họ là cánh tay trái của chủ nhân! Thoạt nhìn, hấn căn bản không thể xuống xe nhưng hấn lại nguyện ý vì ta mà làm vậy, điều có mang đến cho ta một cảm giác ấm áp lạ lùng

Thân thể của hắn, gầy đến mức cách một lớp y phục cũng không thể che giấu được! Một bộ bạch y, cơ hồ chỉ là gác hồ trên thân thể của hắn!

Tuyên phu nhân nhìn thấy hắn, vội vàng đứng lên với ánh mắt mang theo sự cung kính, thi lễ với hắn. Dùng ánh mắt ra hiệu cho Tuyên Tuyết Băng và Tuyên Tuyết Hạo, hai người bọn hắn lúc này mới thả Tuyên Tuyết Tán ra!

Tuyên Tuyết Tán được giải phóng, liền chạy vội vàng xông lên thành lầu! Nhìn gương mặt đầy lo lắng của hắn, hốc mắt ta không kiềm được mà đỏ lên!

Nam nhân bên cạnh thấy vẻ mặt của ta nhưng vẫn không chịu buông tha, nói, “Mới vừa rồi không phải muốn nhảy lầu sao? Tại sao không nhảy? Giả vờ thôi sao?” Đôi mắt hắn mang đầy vẻ chế nhạo. Tính tình giống như ác ma đó, cùng với Đường Văn Thiên, không khác 1 chỗ

“Ta còn muốn nói với hắn mấy câu! Không được sao! Nói xong, ta sẽ nhảy xuống! Chỉ muốn nói vài câu với người mình yêu mến cũng không được sao! Người là vương tử ở đâu ra chứ! Cái gì mà Tam điện hạ! Căn bản không biết chữ tình là gì! Tránh ra!” Ta giận dữ hét.

Nhưng hắn lại mỉm cười đầy mỉa mai hoặc với ra, “Ta không đi! Tại sao đây, chính là chờ khi Tuyên Tuyết Tán lên đây, ta có thể đẩy người xuống thành lầu!”

Hắn nói không sai, ta đang đứng ở chỗ cao nhất của thành lầu, chỉ cần bước ra thêm vài bước, ta liền có thể từ đây mà té thẳng xuống! Mà hắn, lại đang đứng ngay phía sau ta! Gần ta hơn ai hết! Nếu lúc này hắn ra tay đẩy ta xuống, căn bản là việc dễ như trở bàn tay

Tay hắn, chậm rãi duỗi về phía ta, làm ra tư thế đẩy ngang, muốn đẩy ta từ thành lầu xuống! Để cho ta chuyện giả trở thành thật!

Chú thích

- (*) uy vọng: uy nghiêm + tiếng tăm
- (**) tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười
- (***) tâm phúc: tùy tùng thân cận
- (****) nhân ngôn: miệng lưỡi thể gian

33. Q.1 - Chương 33: Thành Lâu Kỳ Ái – Phần 3

Rốt cuộc là vì cái gì mà làm cho hắn - Tam vương tử tình nguyện mạo hiểm thiên hạ to lớn để giết chết? Là vì Thục Nhạc Mai, hay là vì Tuyên Tuyết Tán?

“Tam vương tử điện hạ có thể đẩy Hạ Tuyết xuống, như vậy, Tuyết Tán liền không thể làm gì khác hơn là cũng đẩy ngài xuống đó, rồi tự vẫn thôi!” thanh âm của Tuyên từ phía sau truyền đến, hắn hung hăng quay đầu lại, thấy Tuyên Tuyết Tán đứng ngay ở phía sau hắn cũng đang làm động tác giơ tay ra đẩy hắn như hắn đang làm với ta!

Hắn kinh ngạc bật cười, “Sao nào? Tuyên thành đối đãi với khách nhân như thế này sao?” Tay hắn vẫn không rời khỏi thân người ta, tùy ý đưa đẩy làm thân người ta khẽ lay động

Đôi môi của Tuyên Tuyết Tán mím thành 1 đường thẳng, thanh âm lạnh lùng, “Nếu là khách nhân của Tuyên thành thì hãy tuân theo quy củ của Tuyên thành! Khách tùy theo chủ, những lời này, không biết tam vương tử điện hạ có từng nghe qua không?” Tay hắn gắt gao nắm chặt, các đốt ngón tay trắng bệch. Hắn lo lắng cho ta! Hắn đang bảo vệ ta! Nhiều năm như vậy rồi, vẫn là ta bảo vệ các muội muội, mà bây giờ, hắn chỉ là 1 ngoại nhân, vậy mà toàn tâm toàn ý bảo vệ ta! Lòng ta nổi lên 1 cỗ ầm ập, rất muốn tiến lên bắt chộp tất cả ôm lấy hắn, cái gì mà đánh cuộc, cái gì mà phá hư, tại giờ khắc này, ta không muốn nghĩ đến nữa! Ta chỉ muốn hắn!

Ta nở nụ cười thật tươi với hắn, ta nói nhỏ, “Tuyên, người thật sự nguyện ý vì ta mà từ bỏ Thụy Nhạc Mai sao? Thật sự nguyện ý vì ta mà đắc tội Thụy thái y sao? Người cũng biết thế lực của Thụy thái y đối với thái tử mà nói là trọng yếu đến thế nào!”

Đường Đình Hiền thoáng giật mình, cổ quái địa nhìn chằm chằm vào ta. Ta tuy là đang nói với Tuyên Tuyết Tán, nhưng cũng cố ý nhắc nhở hắn. Đường Đình Hiền, Tuyên Tuyết Tán vốn là người của Đường Vấn Thiên, như thế nào cũng không được bất hoà! Những điều đó, ta đích thật là suy nghĩ cho Tuyên Tuyết Tán. Mặc dù hắn không cần phải tin! Hơn nữa, ta nói, ý được ý mất làm người khác cũng khó mà hiểu hết được. Việc ta đang làm bây giờ chính là đánh cuộc tính tình của Đường Đình Hiền không giống như tin đồn, suốt ngày say hưởng lạc thú mà là đa nghi giống hệt như Đường Vấn Thiên

Chỉ cần hắn đa nghi 1 chút, thì sẽ không dám hạ đòn sát thủ với ta! Thái tử! Vốn là 1 danh xưng cao quý đến cỡ nào! Đường Đình Hiền nếu không giống như tin đồn, như vậy, liền chỉ có một giải thích là hắn vô tâm với vương vị! Đối với một người có năng lực đoạt vị rồi lại vu (*) vương vị, Đường Vấn Thiên, tất nhiên là đối tượng của hắn!

Tuyên Tuyết Tán bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt ta, nói với ta, “Đúng vậy! Không sai! Trải qua ngày hôm qua, ta Tuyên Tuyết Tán thề với trời, sẽ không bao giờ phụ (**) Hạ Tuyết! Nặng lại đây! Theo ta trở về!” Hắn hướng về phía ta, mở rộng hai tay.

Không được! Ta thầm nghĩ. Hướng ánh mắt nhìn xuống. Rèm xe ngựa vẫn như cũ. Không có ý định buông xuống. Đường Vấn Thiên đang ở 1 nơi nào đó để quan sát! Ta không thể lùi bước! Nam tử yếu nhược kia vẫn đang cùng Tuyên phu nhân nhỏ giọng trò chuyện. Tuyên phu nhân nghe hắn nói, trên mặt âm tình bất định. Làm như do dự không quyết!

“Thật sự là một đôi đồng mệnh uyên ương! Tuyên! Hôm nay người cùng nàng nhảy xuống thành lâu, sau này, người sẽ giải quyết chuyện của Thụy Nhạc Mai như thế nào? Lúc đầu cùng nàng đính thân, ta nói với người cái gì? Người không còn nhớ sao?” Sắc mặt của Đường Đình Hiền xanh mét, khóe môi co quắp, quyết định sẽ không vì giao tình với Tuyên Tuyết Tán mà nể mặt. Lạnh giọng trách cứ.

Sắc mặt của Tuyên Tuyết Tán trở nên trắng bệch, hiển nhiên, hắn đã nói trúng tâm sự của Tuyên Tuyết Tán! Mặc dù hắn đã nói là sẽ chịu trách nhiệm với ta, nhưng hắn vẫn không nói hắn yêu ta!

Ta phát hiện, ta đang ngừng thở chờ đợi câu trả lời của hắn! Hình như, ta thật sự đang rất mong chờ câu trả lời của hắn!

Hắn nhắm mắt, cúi đầu nói, “Đương nhiên nhớ kỹ! Nhưng Hạ Tuyết là vị hôn thê mà cha ta đã chọn! Ta không thể không trả hiếu!” Hắn như dùng hết tất cả khí lực nói ra. Nhưng lại như tàn nhẫn ném ta vào chốn địa ngục lạnh băng! Tuyên Tuyết Tán, nguyên lai, người đối với ta chỉ là tình nghĩa, chỉ là vì di chúc của Tuyên lão thành chủ sao? Thẳng đến lúc này, ta mới biết được, nguyên lai, trên đời này, vẫn có nam nhân không bị sắc đẹp của ta chinh phục! Hắn càng không bị nhan sắc của ta làm cho động tâm, ta lại càng nổi lên ý muốn chinh phục!

Ta muốn chinh phục nam nhân này! Ta muốn nam nhân này phải thật tình đối đãi với ta! Ta muốn nam nhân này đối với ta toàn tâm toàn ý! Lòng ta trong âm thầm thề!

Đường Đình Hiền cười lạnh, “Ngày đó người nói sẽ đối tốt với nàng! Sẽ chăm sóc nàng cả đời! Bây giờ thì sao? Bây giờ người có phải sẽ đối tốt với người phụ nữ này hay không! Sẽ chăm sóc nàng ta cả đời? Tuyên Tuyết Tán! Người đúng là 1 tên bạc tình! Lão thành chủ đã chọn thê tử cho người lúc nào? Tại sao người biết được? Lão thành chủ đã mất tích lâu như vậy, chỉ bằng lời nói của nàng ta liền đã kết luận nàng ta là thê tử mà cha tìm cho người? Người dựa vào cái gì để nàng?” Hắn lớn tiếng nói.

Thụy Nhạc Mai, mặc dù ta chưa từng gặp mặt, ta cũng đã cảm giác được sự ảnh hưởng của người này! Mặc dù đã đính thân với Tuyên Tuyết Tán, nhưng lại làm cho Đường Đình Hiền vì nàng ta mà xuất đầu lộ diện! Người này, cũng không phải là dễ chọc! Tuyệt không dễ chọc, thì ta càng muốn chọc vào nàng! Người nào làm cho nàng ta khiến Tuyên Tuyết Tán thương yêu trước ta

Ta đau khổ cười, quay đầu, nhìn phía dưới thành lâu, “Tuyên, ta tưởng rằng, tình cảm của người với ta là có thật! Không ngờ người lại là vì di mệnh của Tuyên thành chủ! Tuyên! Đã làm khó người rồi! Nếu 3 người chúng ta đều bị việc này làm khó, như vậy, trong 3 người nên biến mất 1 người ít quan trọng nhất thì

liền có thể lưỡng toàn rồi, không phải sao?” Dứt lời, không biết thế nào mà ta cảm thấy chua xót, bước đến bậc thềm ngoài thành lầu, nước mắt trào ra như vỡ òa. Đứng đón gió, nam nhân yếu nhược bên dưới thành lầu không biết đang nói gì, mặc dù nghe không rõ, nhưng vẫn có thể thấy rõ sắc mặt đầy lo lắng của hắn

Lo lắng cho 1 người xa lạ, tâm địa người này thật sự rất tốt! Tâm của ta nổi lên 1 cỗ ám áp. Hắn tại sao lại suy yếu như vậy? Hắn tên là gì? Ta đột nhiên rất muốn biết, sau khi chuyện này qua đi, sẽ chữa bệnh cho hắn! Ta thầm nghĩ

Tuyên Tuyết Tấn hô hấp dồn dập đứng lên, đối với ta hét lớn, “Nàng đang nói ngu ngốc gì vậy! Muốn biến mất, cũng là ta biến mất! Hạ Tuyết! Đừng như vậy! Trở về!”

Đường Đình Hiên hừ một tiếng, nhưng lại không lên tiếng nữa. Ta với Tuyên Tuyết Tấn, 2 người chúng ta lúc này, mặc dù gần nhưng như xa cách cả thế giới

Ta nhìn xuống dưới thành lầu, nếu lần đầu tiên đã yếu thế rồi, như vậy, Tuyên Tuyết Tấn sau này sẽ không gây ra loại sự tình này nữa. Thoạt nhìn, không dùng tuyệt chiêu này là không được rồi! Nhanh chóng ngăn đầu, ta nói nhỏ, “Thôi, Tuyết Tấn, cuộc đời này không chiếm được tình yêu của người, ta chỉ có thể nói là đáng tiếc thôi!” Dứt lời, không chút do dự hướng về phía thành lầu, nhảy xuống!

Chú thích

- (*) vu vương vị: hình như là vô tâm với vương vị hay sao ý, chỗ này ta chẳng biết giải thích thế nào ^^

- (**) phụ: phản bội

34. Q.1 - Chương 34: Thành Lâu Kỳ Ái – Phần 4

Dưới thanh lầu vang lên 1 trận xôn xao! Ta cũng không để tâm nhiều như vậy, nhất tâm chỉ suy nghĩ Tuyên Tuyết Tấn hẳn là có đủ thời gian để cứu ta!

Bên tai vang lên tiếng gió vù vù, tay ta bỗng được 1 người khác bắt lấy, ta nghe thấy Tuyên Tuyết Tấn điên cuồng hét lớn và âm thanh xé gió của thân thể Đường Đình Hiên đang lao xuống. Ngắc đầu lên thì ngoài ý muốn ta phát hiện người bắt được tay ta lại là Đường Đình Hiên! Hắn đang kéo lấy tay ta, cả người đang đưa bên ngoài tường thành, chỉ có đầu gối là được một người khác giữ lại! Mà người đó lại là Tuyên Tuyết Tấn! 3 người chúng ta lúc này đang bị treo lơ lửng trên tường thành! Ta quần áo của ta bị gió thổi bay phiêu đảng, ta cảm giác hình như cánh tay sắp bị hắn kéo đến trật khớp rồi! Nhanh chóng ngăn đầu, nhìn thẳng vào con người bại hoại kia!

“Tại sao lại cứu ta? Người không phải vẫn muốn ta nhảy xuống sao?” Ta lạnh lùng nói.

Hắn phát hỏa, “Ai biết mà biết người phụ nữ điên rồ như ngươi sẽ thật sự nhảy xuống! Đúng là điên rồi! Tuyên! Kéo chân ta, ta muốn kéo nàng lên!” Hắn hét to với Tuyên Tuyết Tấn đang giữ chân hắn ở phía sau

Lúc này, hai người bọn họ ý nghĩ tương đồng cùng gật nhẹ đầu, chuẩn bị kéo ta lên! Thân thể của ta chậm rãi bị bọn họ kéo về phía trên, khi thấy bản thân đang dần dần bị kéo lên cao, trong lòng ta cả kinh.

Nếu bị bọn họ kéo lên rồi thì lúc này ta nhảy xuống để làm gì chứ? 1 bàn tay khác của ta bám chặt vào vách tường thành nhằm làm giảm lực kéo của bọn họ!

“Người làm gì! Người thật sự không muốn sống sao? Mau buông tay ra! Để ta kéo lên!” Đôi mắt Đường Đình Hiên dần dần vẫn lên tia máu đỏ đậm.

Ta không để ý tới hắn, đôi mắt nhìn về phía bầu trời, nói nhỏ, “Người không biết sao?, phụ nữ có thể vì tình mà ngay cả mạng sống cũng không cần. Tiếp tục sống, e rằng còn bội phần đáng sợ, so với việc chết vì tình thì cũng là giống nhau! Tuyên, nếu tình cảm của người dành cho ta chỉ là giả vậy thì ta sống còn có ý nghĩa gì! Người hãy trở về bên Thụy Nhạc Mai, công danh, quyền thế, cái gì cũng có thể có! Vì một nữ tử giang hồ như ta, không đáng!” Nước mắt của ta trào ra như vỡ òa, thẳng đến lúc này, ta mới phát hiện trái tim của ta lạnh giá đến thế nào, mạnh mẽ đến thế nào.

Tuyên Tuyết Tấn, giờ khắc này, ta mới biết được ta thương tâm đến thế nào! Phẫn nộ đến thế nào! Nếu như trước kia ta xiêu lòng mà yêu thương hân thì bây giờ..., ý nghĩ này làm cho ta giật mình, mau chóng xua tan nó đi! Tuyên Tuyết Tấn, hân làm cho ta lấy hết dũng khí để đứng trên thành lâu diễn trò cho Đường Vấn Thiên xem, mà hân lại vẫn nặng tình với Thụy Nhạc Mai và đặt ta ở một vị trí thật khó coi trong lòng hân! Ta sẽ đáp lễ hân như thế nào cho xứng đáng đây! Thành thân với hân? Sau đó vứt hân trên lễ đường? Làm mất mặt hân? Làm cho hân nếm thử xem tư vị bị vứt bỏ là như thế nào?

“Hạ Tuyết, nàng đồng ý đi lên! Ta cái gì cũng đáp ứng nàng! Đừng như vậy! Mau đưa tay lên đây! Nghe lời!” Thanh âm của Tuyên Tuyết Tấn xuyên thấu qua những cơn gió lọt vào trong tim ta, ta chỉ cảm giác thấy tâm cực lạnh. Nói đi nói lại, vẫn là trách nhiệm! Khiến hân thốt ra 3 chữ đó thật sự khó khăn đến vậy sao? Khó khăn đến mức ta chỉ thiếu chút nữa là có thể rơi xuống chốn địa ngục, hân cũng không chịu nói?

Ta cười lạnh, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhanh chóng cúi đầu, nhìn Đường Đình Hiên, nói nhỏ, “Người thắng rồi! Đường Đình Hiên! Trong lòng hân chỉ có Thụy Nhạc Mai, ta bất quá chỉ là trách nhiệm của hân mà thôi! Vì trách nhiệm hân, hân có thể từ bỏ hết thảy! Buông tay! Chỉ cần người buông tay ra là có thể loại bỏ được 1 đối thủ mạnh của Thụy Nhạc Mai. Tuyên Tuyết Tấn, từ nay về sau sẽ hoàn toàn thuộc về Thụy Nhạc Mai”

Thần sắc của Đường Đình Hiên trong nháy mắt hiện lên vẻ dao động. Hân là hân không ngờ ta lại kiên quyết muốn chết đến vậy!

Trong lòng thềm lắc đầu, hân vốn không bằng Đường Vấn Thiên! Nếu là Đường Vấn Thiên, hân sẽ ôm lấy ta trực tiếp nhảy xuống, thân thủ vốn cao cường, chỉ cần khê xoay người là đã có thể tiếp đất an toàn. Chẳng những không có chút tổn hao gì, còn có thể giành được sự tung hô của mọi người! Chính vì nhược điểm đó, vận mệnh của Đường Đình Hiên là thất bại trong tay ta

Hân cắn răng nói, “Người thật sự thích hân như vậy sao?! Thích đến nỗi có thể vì hân mà đi tìm cái chết sao? Hân là người đã có hôn ước! Người cố chấp như vậy thì có ích lợi gì?”

Từ thanh âm của hân có thể kết luận, hân chắc chắn sẽ không buông tay ta ra!

Ta nở 1 nụ cười mê hoặc chóng sinh, nói nhỏ, “Người có muốn biết tại sao chỉ qua một đêm mà Tuyên Tuyết Tấn muốn thoái hôn với Thụy Nhạc Mai không?” Ta đột nhiên nổi lên ý muốn trêu cợt hân

Hân hiển nhiên không ngờ ta sẽ đề cập đến việc này, lặng đi một hồi lâu rồi quát, “Người đang nói cái chuyện quái quỷ gì! Bây giờ là lúc nào rồi! Người lại còn có thời gian mà nói cái này! Mặc kệ thế nào, người buông tay kia của người ra! Người lên đây rồi thì muốn nói gì cũng được!”

Ta không để ý đến hân, lấy ta kéo mặt nạ ra, ở vị trí này với góc độ thế này, sẽ không có người thứ 2 thấy được diện mạo thật của ta! Ta hài lòng nhìn khuôn mặt bang hoàng như vừa bị sét đánh của hân. Nếu bây giờ hân còn lý trí thì sẽ nhận cơ hội này kéo ta lên, nhưng hân lại bị ta dọa đến ngây ngốc rồi! Nói còn không ra lời!

Ta đeo lại mặt nạ, cười với hân, nói, “Bây giờ, người có thể lý giải tại sao rồi chứ?”

Sắc mặt hân trở nên đỏ bừng. Đôi mắt loé lên tia kinh diễm. Quả nhiên! Nam nhân này, tin đồn háo sắc là không sai!” Mặc kệ thế nào, người buông tay kia ra!”

Ta thấy buồn cười, mới vừa rồi ta đã buông tay ra, chỉ là hân không phát hiện mà thôi!

Ta đề cao âm lượng, nói với Tuyên Tuyết Tấn, “Người đã không thương ta, ta thà chết cũng không lên!” Dứt lời, tay ta nhanh chóng dùng sức, bọn họ cơ hồ không giữ nổi ta

Tuyên Tuyết Tấn sốt ruột, hét lớn, “Ai nói ta không thương nàng! Ta yêu nàng! Hạ Tuyết!”

Ta khóc ròng nói, “Người đừng gạt ta! Tuyên! Người người yêu rõ ràng là Thụy Nhạc Mai”

Tuyên Tuyết Tấn quát to, “Ta đã quen biết nàng ta ngay từ khi còn nhỏ, nếu nói là yêu, đó là yêu nàng nhiều hơn! Ai cũng không ngăn cản được ta! Hạ Tuyết! Nàng mau đi lên! Chỉ cần nàng lên đây, ta liền hủy hôn ước với Thụy Nhạc Mai! Cái gì Thụy thái y, cái gì Tam hoàng tử, ta đều không quan tâm! Nàng chính là nữ chủ nhân duy nhất của Tuyên thành

Người dân dưới thành lâu âm địa một tiếng náo nhiệt hẳn lên. Ta thành công rồi, không phải sao?

Buông tay xuống, cúi đầu, mặc cho bọn hắn kéo ta lên, nam nhân gầy yếu bên dưới thành lâu đã được hộ vệ dìu trở về xe ngựa!

Tuyên phu nhân và Tuyên Tuyết Băng, Tuyên Tuyết Hạo bị mọi người vây quanh thay nhau đặt câu hỏi, sắc mặt nhìn thế nào cũng không thấy đẹp mắt.

Bàn tay trong xe ngựa vươn ra, hướng về phía ta giơ ra ngón tay cái.

35. Q.1 - Chương 35: Nam Tử Phúc Tập

Ngón tay cái ngăm đen đỏ đã tiết lộ thân phận của hắn

Đường Vãn Thiên, kết quả như vậy, người thật sự hài lòng?

Trong tích tắc ta vừa được kéo trở về trên thành, Tuyên Tuyết Tấn lập tức ôm chầm lấy ta! Ở trong vòng tay ấm áp của hắn nhưng trái tim của ta lại cực lạnh. Rất muốn nhắm mắt lại để hưởng thụ phút giây ấm áp này, nhưng sự thật lại nhắc nhở ta không thể ở quá gần nam nhân này! Bởi vì, một khi Đường Vãn Thiên biết được địa vị của nam nhân này trong lòng ta thì hắn sẽ thẳng tay hạ thủ!

Cảm giác được sự khước từ của ta, cả người hắn chấn động mạnh, nhưng vẫn không buông tay. Dán sát vào lồng ngực của hắn, ta cảm giác tim hắn đập rất nhanh và mạnh như từng hồi trống. Nam nhân này mới vừa rồi thật tâm lo lắng cho ta!

“Tuyên, ta không nghĩ nơi đây là nơi thích hợp để tâm tình!” Đường Đình Hiên nói, giống như một trận gió lạnh thổi về phía 2 người chúng ta! Ta thấy đôi mắt tà mị sáng quắc của hắn đang nhìn thẳng vào ta

Tuyên Tuyết Tấn xoay lưng về phía hắn nhưng cũng có thể cảm giác được rõ động tĩnh của người phía sau! Đột nhiên ôm lấy ta, quay đầu lại nói với hắn, “Đa tạ Tam hoàng tử điện hạ đã nhắc nhở! Chúng ta liền đi khỏi nơi đây!” Dứt lời, liền nhanh chóng phi thân, từ trên thành lâu nhảy xuống!

Cảm giác này giống như những chú chim được bay trên trời! Thật tốt! Ta nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác an bình gần gũi này! Người dân bên dưới thành lâu, lại oanh động. Mờ mắt ra, Tuyên phu nhân với sắc mặt tái xanh thấy 2 người bọn ta vẫn an toàn liền không nói tiếng nào, hừ 1 tiếng rồi quay đầu đi!

Tuyên Tuyết Hạo lạnh lùng khoanh tay trước ngực, thản nhiên nhìn ta chăm chú. Cứ như thể ta chỉ mới vừa ra ngoài dùng cơm xong, không có một biểu hiện kinh ngạc

Tuyên Tuyết Băng thì lộ ra khuôn mặt tươi cười, phẳng phất như tất cả các tia sáng rực rỡ nhất trên đời này đều tập trung trên gương mặt hắn! Ta sẽ không bao giờ quên trong lúc ta nguy cấp nhất, 2 người bọn họ đã cùng nhau chế trụ Tuyên Tuyết Tấn! Thấy chúng ta tiến lại đây, hắn lập đi lên đón, cười nói, “Cuối cùng cũng tại qua nạn khỏi! Đại ca, làm tốt lắm!”

Mới vừa rồi còn ngăn cản ta và Tuyên Tuyết Tấn đến với nhau, bây giờ thấy kết cục đã định, lại lo sợ cho tương lai bất hảo sau này tại Tuyên thành! Ta thầm cười lạnh, nhưng trên mặt lại biểu lộ ý cười ngượng ngùng

Tuyên Tuyết Tấn thấy ta như vậy, tay càng siết chặt ta hơn!

Lúc này, Đường Đình Hiên đứng bên cạnh xe ngựa, nói, “Tuyên! Chuyện hôm nay ta sẽ nói với Thụy Nhạc Mai. Nếu là người cố tình thì theo ta cùng nhau đến Hoàng thành nói rõ mọi chuyện với nàng!”

Tuyên Tuyết Tấn nghe vậy, cả người đại chấn (*). Bình tĩnh nhìn chằm chằm vào mắt ta, nói nhỏ, “Hạ Tuyết! Hôm nay ta sẽ đi gặp Thụy thái y để thối hôn cũng tự mình tạ lỗi, nàng ở lại trong phủ được không?” Thanh âm của hắn rất nhẹ, giống như đang hỏi ý kiến của ta, nhưng ta biết ý hắn đã quyết! Nếu là lúc này ta không cho hắn đi, như vậy, sẽ không ổn! Hơn nữa, ta cũng không muốn hình tượng đồ phụ (**) lưu lại ấn tượng trong lòng người khác.

Gật nhẹ đầu 1 cái, cơ hồ ta thấy được vẻ hoan hỉ của hắn!

Ta rất muốn cười. Nhưng như thế nào cũng không sao cười nổi! 3 việc, ta đã làm được 2, bây giờ chỉ cần làm cho Tuyên Tuyết Tấn đích thân đánh Tuyên phu nhân 1 chưởng! Thừa dịp này, ta có thể nhân cơ hội để nghĩ biện pháp đối phó với bà ta! Vết thương trên người, cũng phải tính đường nhanh chóng, nếu không, khi Đường Vấn Thiên tiết lộ tung tích của muội muội, ta sẽ không có khí lực để đi tìm nàng!

Trải qua một ngày lặn lội như vậy, thân thể của ta đã rơi vào tình trạng kiệt sức. Chân tay trở nên mềm nhũn, không thể chống đỡ được, trước mắt ta tối sầm, không còn hay biết mọi thứ

Tuyên Tuyết Tấn không đợi ta tỉnh lại đã theo Đường Đình Hiền xuất phát đi hoàng thành. Nhưng Đường Vấn Thiên và nam tử yếu ớt kia vẫn còn ở lại đây. Xem ra, ta còn ở Tuyên thành ngày nào thì hẳn sẽ tìm mọi cơ hội để đến đây! Giống như ngày đó ta còn ở trong Phượng Hoàng cốc!

Nếu ta đoán không sai thì nam nhân kia chính là Hoàng quốc Nhị hoàng tử, Đường Vấn Hiền! Ở Hoàng quốc, thế lực của Đường Vấn Thiên là lớn nhất, nhưng hoàng đế bề hạ lại có ý định truyền ngôi vị này cho Nhị hoàng tử! Người này, xét về thể chất hay công phu đều không bằng Đường Vấn Thiên! Ấy vậy mà hoàng đế lại muốn phong hân làm thái tử. Có thể thấy được, hẳn chắc hẳn có chỗ hơn người!

Là vì khí chất tao nhã sao? Hay là vì tâm địa tốt? Ta đoán không ra. Tâm ý của lão Hoàng đế thì người như chúng ta làm sao mà có thể hiểu được? Khắp Hoàng quốc, không có một hoàng tử nào có thể so bì với Đường Vấn Thiên nhưng nam tử Đường Vấn Hiền này lại có đến 3 phần cơ hội!

Nếu vấn đề lớn nhất của Đường Vấn Hiền là thân thể hư nhược (**), như vậy, ta sẽ giúp hắn điều trị, có thể khôi phục lại thượng vị (****). Đường Vấn Thiên một khi mất đi thế lực, mà ta lại là hồng nhân của Đường Vấn Hiền và Đường Vũ Hiền, đến lúc đó, hẳn muốn đụng đến ta thì cũng gặp khó khăn!

Quyết định xong chủ ý, ta liền đứng dậy. Tiểu Hỷ thấy ta đứng dậy, lập tức cầm áo choàng đến khoác cho ta. Mấy ngày nay, hạ nhân trong Tuyên gia đều ít nhiều nể mặt ta. Ta nghĩ, Tuyên Tuyết Tấn đã để cho bọn họ tận mắt chứng kiến 1 màn kì ái ở thành lâu thì có nghĩa là ta chính là chủ tử của bọn hắn! Ta cũng không phải là chưa gặp qua loại sự tình này

Tuyên phu nhân chưa hề đến phòng ta 1 lần, Tuyên Tuyết Băng và Tuyên Tuyết Hạo cũng cùng nhau biến mất như chưa bao giờ xuất hiện!

Tình khí của Đường Vấn Thiên trong mấy ngày nay chắc hẳn rất tốt, vẫn chưa đến tìm ta gây phiền toái. Cuộc sống yên bình như vậy, mưa gió giống bão đều lắng xuống không khỏi làm con người ta thấy bất ổn

Cầm lấy chiếc lược ngà, ta nhanh chóng chải tóc, tô thêm son, kẻ mi rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Ra khỏi cửa, trước mắt là khu vườn vô cùng trống trải, hoa kính ngang dọc, núi giả lân tân, lúc này thì ra tất cả đều do thời thiết. Dõi mắt nhìn lại, tất cả đều là những lớp tuyết trắng trong suốt. Thì ra ta đã ở trong phòng quá lâu

Một người suốt ngày nhốt mình trong phòng như vậy cũng không tránh khỏi làm người khác ghê sợ

Bên tai vang lên tiếng sáo, tiếng sáo như đang gào khóc, như nói lên hết tâm sự của chủ nhân, phải là một người như thế nào mà lại có thể tấu lên 1 khúc nhạc như thế này?

Ta chậm rãi tiêu sái về hướng phát ra tiếng sáo, đi quán hành lang thật dài. Ở cuối khu vườn tuyết trắng, là 1 bạch y nam nhân gầy yếu, gió thổi nhẹ làm những sợi tóc trước trán lay động lộ ra sắc mặt tuần tú tái nhưng tái nhợt, bên hông là mảnh ngọc thạch lục bích. Cả thân người bạch y, thoát nhìn giống hệt như thần tiên trên trời! Lúc này, bàn tay tái nhợt của nam nhân đó đang cầm 1 cây sáo màu trắng bạc, nhẹ nhàng kẻ sát bên môi. Thì ra tiên khúc đó xuất phát từ nơi này!

Khung cảnh này, khúc nhạc này, tựa như một bức tranh tuyết trắng xinh đẹp mà người nam tử đó chính là trung tâm của bức tranh

Mê muội nhìn hắn, trên đời này không có một ngôn từ nào có thể lột tả được nam tử trước mắt này! Hàng mi hắn hơi nhon , khóe mắt có chút chệch lên, đôi mắt phượng, sống mũi thẳng tắp, môi mỏng lãnh đạm. Môi dưới dày hơn môi trên 1 chút, cho thấy nam nhân này rất coi trọng tình cảm

Ngày đó ở thành lâu vì khoảng cách quá xa nên không nhìn rõ dung mạo của hắn. Chưa từng ngờ tới, hắn lại là người có khí chất hệt thần tiên

Khúc nhạc kết thúc, hần chậm rãi buông cây sáo ra, đưa nó cho phó từ bên cạnh

“Vấn Hiên, thân thể không tốt không nên ra ngoài trời lạnh! Các người không biết thổi cây sáo rất hao tổn tinh thần sao? Vậy mà vẫn để cho điện hạ thổi? Mau tự vả miệng!” Một nam tử xuất hiện với thanh âm không mấy hài hoà

Hần nhanh chóng quay người lại, Đường Vấn Thiên khí chất bất phàm đang bước lại đây với chiếc áo lông cừu trên tay. Vẻ ngang ngạnh của hần đã làm khung cảnh xinh đẹp này hoàn toàn bị phá hỏng!

Phó từ quỳ xuống lên tiếng nói, “Tạ ơn Thái tử điện hạ!” Liền tự vả miệng mình

Đường Vấn Hiên thấy không đành lòng, nhíu mày, nói nhỏ, “Vấn là chính ta muốn ra đây! Không liên quan đến bọn họ! Mặc dù là tịnh dưỡng thân thể, nhưng cứ nhốt mình trong phòng mãi cũng không phải tốt, đúng không, Đại ca?”

Thanh âm của hần thanh trong, giống như một cơn gió thổi qua, thấm vào lòng người

Đường Vấn Thiên không để ý tới hần, đích thân phủ thêm cho hần chiếc áo lông cừu. Khẩu khí của hần hung dữ nhưng động tác lại rất nhẹ nhàng.

“Đường thái tử thật sự rất thanh nhân! Lúc rảnh rỗi trông nom nhân gia phó từ, thoát nhìn, ngài thật sự rất quan tâm đến đệ đệ của mình!” Ta không nhận được, lạnh phúng (*****) nói.

Đường Vấn Thiên vờ như mới vừa nhìn thấy ta. Bên môi nổi lên nụ cười tà mị. Hần nói, “Thoạt nhìn, Hạ Tuyết cô nương đã hoàn toàn hồi phục rồi! Ngày đó cảnh tượng tại thành lâu, Đường mỗ đến giờ vẫn không quên đấy! Trong thời gian ngắn như vậy, một nữ tử giang hồ đột nhiên trở thành Tuyên thành chủ tử, thật sự là không đơn giản đâu!” Hần chỉ thiếu nước không chỉ thẳng vào mũi ta mà mắng trước mặt mọi người!

Đường Vấn Hiên nhìn Đường Vấn Thiên 1 lúc rồi lại nhìn ta, ho nhẹ, “Đó là bởi vì Nhạc Mai không có phúc khí!”

Thanh âm của hần rất thấp, nhưng lại ngoài ý muốn làm ấm trái tim ta.

Đường Vấn Thiên nhìn ta, hô hấp dần dần trở nên dồn dập, nói, “Còn 1 điều nữa! Chớ quên! Ta đang chờ xem!”

Ý cười lãnh đạm bên môi ta không đổi, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt hần, “Người quá xem trọng ta rồi!”

Đường Vấn Hiên như đã đoán ra điều gì, không nói lời nào, ở giữa 2 người chúng ta, nhẹ nhàng thở dài. Trong khoảng thời gian ngắn, bốn phía chỉ nghe đến âm thanh tự vả miệng của Phó từ

Một hồi lâu, Đường Vấn Thiên như là hài lòng rồi, nói với hai người đó, “Tốt lắm! Dừng tay đi! Lần sau cẩn thận !”

Hai người bọn hần lúc này mới dừng tay, nhưng mặt 2 người họ đã sưng to lên rồi

Ta nhìn khí sắc của Đường Vấn Hiên, tái nhợt và yếu nhược, nhân tiện nói, “Đường thái tử quan tâm đệ đệ như vậy, tại sao không tự mình cho hần dùng thuốc? Hoặc là, giúp hần tìm đệ nhất thần y Diệp Dực Nô xem bệnh giúp hần? Chỉ biết trách phạt phó từ, không phải là quá hư tình giả ý (*****)?”

Sắc mặt của hần trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

“Hạ cô nương hiểu lầm rồi, Thiên ca đã sớm tìm danh y cho ta, lại còn đích thân xem bệnh cho ta. Chỉ là căn bệnh của ta, xem ra thần tiên cũng khó chữa được. Diệp Dực Nô, vốn là nhân vật thần tiên, chỉ tiếc, nàng không phải người nào cũng ra tay cứu chữa. Hơn nữa, nàng và hoàng huynh có cừu oán, hoàng huynh sợ, đưa ta vào tay nàng, sẽ giống như Tuyết Nhi năm đó, làm cho ta thống khổ!”

Lòng ta thoáng chấn động, không sai! Nếu Đường Vấn Thiên giao đệ đệ cho ta, ta tất nhiên sẽ lấy mạng của hần (Đường Vấn Hiên)!

Thoạt nhìn, Đường Vấn Thiên cũng đã để ý đến người nào đó!

“Vấn Hiên, không nên nói bậy!” Đường Vấn Thiên thở hển hển nói.

“Kỳ thật, có thể gặp một thần tiên nữ tử, cho dù là ban cho ta độc dược cũng xứng đáng! Chung quy vẫn tốt hơn cứ suốt ngày níu kéo mạng sống thế này.” Hắn dứt lời, liền nở nụ cười. Trong thanh âm thoáng vẻ cô đơn, làm cho người cảm thấy chua xót

Hắn đối mặt với cái chết mà vẫn bình thản như vậy, làm ta rung động thật sâu! Nếu không phải Đường Vãn Thiên quá dễ mất đến hắn thì hôm nay có thể nào ta cũng ra tay với hắn! Có lẽ, có thể bảo trụ tánh mạng của hắn, nhưng lại làm cho hắn sống không bằng chết!

Hắn vốn là trân bảo của Đường Vãn Thiên, ta như thế nào cũng không ra tay cứu giúp! Đường Vãn Hiên, muốn trách, cũng chỉ có thể trách người vốn trân quý của Đường Vãn Thiên

Đường Vãn Thiên thấy vẻ mặt của ta, sắc môi dần dần trở nên tái nhợt. Hắn hình như đã nhận ra điều gì đó!

Cẩn rằng nhắc nhở ta, “Diệp Hàn Mai!”

Chú thích

- (*) Đại chấn: chấn động mạnh
- (**) Đồ phụ: Người phụ nữ hay ghen (giống như hình ảnh Hoạn Thư ý ^^)
- (***) Hư nhược: yếu ớt
- (****) Thượng vị: Địa vị cao
- (*****) Lạnh phúng: lạnh lùng + trào phúng
- (*****) Hư tình giả ý: giả tạo

36. Q.1 - Chương 36: Đạp Tuyết Tìm Mai – Phần 1

Lòng ta chấn động, không sai, cũng giống với hắn, ta cũng muốn bảo vệ người nhà! Cười lạnh nói, “Nghe nói, Diệp Dược Nô đã chết! Đối với một người người chết mà nói, mọi thứ trên đời này không còn quan trọng!” Ta trừng ra một khuôn mặt không chút sợ hãi, cho thấy thái độ của chính mình. Nếu hắn có dũng khí, hắn có thể giao Đường Vãn Hiên vào tay ta! Ta không ngại chữa người bệnh thành người chết, danh tiếng đối với ta mà nói, rẻ mạt.

Gương mặt Đường Vãn Thiên từ đen trở thành xanh. Rất hiếm khi thấy hắn như thế này, ta quả thật muốn cười to ra tiếng! Phong cảnh đẹp và mỹ nam, bởi vì hắn mà gần như trở thành chiến trường. 2 người chúng ta chỉ thiếu nước dùng tuyết để ném nhau cho hả giận.

Đường Vãn Hiên khẽ thở dài, “Vốn là Vãn Hiên không có phúc khí, hôm nay chỉ là đến nơi này thưởng mai thôi! Có thể kéo dài đến lễ thành thân của Tuyên, ta cũng không hối tiếc! Vốn là 1 người sắp chết, suy nghĩ những điều không thực tế làm gì, không bằng ở nơi này chú tâm thưởng mai, dùng trà hoa mai, ăn cao hoa mai, năm nay Tuyên thành mai nở thật nhiều, có thể ở nơi này thanh thần hưởng thụ, âu cũng là một loại phúc khí!” Thanh âm của hắn mang theo sự cô đơn, cứ như thể hắn đang đề cập đến 1 người xa lạ không hề liên quan đến mình! Không hiểu thế nào mà lòng ta thấy chua xót

Nam nhân có khí chất tựa tiên tử này, nếu hắn là 1 người bệnh bình thường đến Phượng Hoàng cốc xin cứu chữa thì ta sẽ cứu giúp! Chỉ là, hắn lại là đệ đệ của Đường Vãn Thiên

Hơn nữa, quan sát kỹ sẽ nhận ra hắn đến Tuyên thành lần này tựa hồ chỉ để chờ cái chết! Giá mà hắn không phải đệ đệ của Đường Vãn Thiên! Ta trong thâm nghĩ trong lòng

Đường Vãn Thiên đứng ở một bên không lên tiếng, mấy người chúng ta lặng lẽ đứng nhìn khung cảnh tuyết trắng xóa. Thời gian dường như ngừng trôi tại giờ khắc này!

“Hôm nay tuyết rơi thật dày, hoa mai trong Mai lâm ắt hẳn nở rất nhiều. Nếu Nhị điện hạ muốn đi thưởng mai, không bằng, Đường thái tử, mấy người chúng ta đi đến Mai lâm? Ta không nghĩ rằng ở trong thành này có cây mai nào!” Ta nói, nhìn vào đôi mắt đầy hào quang của Đường Vãn Hiên! Hắn đang trông mong Đường Vãn Thiên có thể đáp ứng nguyện vọng của hắn

Đường Vãn Thiên nhìn chăm chú vào hắn, 1 lúc lâu sau gật nhẹ đầu, nói với 2 phó từ khuôn mặt đang sưng vù, “Đi! Chuẩn bị xe ngựa, mang theo toàn bộ áo khoác của Nhị điện hạ! Cử người mang theo lò sưởi! Nếu Nhị điện hạ xảy ra chuyện ta sẽ hỏi tội các người!”

Rõ ràng chính là đang quan tâm nhưng không biết tại sao lời nói lại khó nghe đến thế! Lòng ta phát hỏa. Xoay người định trở về phòng lại bị Đường Vãn Thiên cản lại

“Làm gì!” Ta cố gắng điều khiển khẩu khí của mình không bị nóng nảy, nhưng không thành công!

“Hạ tiểu thư cũng xem như là chủ tử của Tuyên thành, chủ tử đề nghị khách nhân đi thưởng mai, khách nhân đã quyết định đi, nhưng chủ tử lại trở về là thế nào? Không chào đón chúng ta đi thưởng mai sao?” Bên môi Đường Vãn Thiên phỉếm ý cười. Giống như thợ săn đang nhìn con mồi!

Đường Vãn Hiên không lên tiếng, bình thần nhìn trời tuyết, ánh mắt hướng về phía xa xăm. Ta nhìn hắn một cái, mặc dù việc bọn họ thưởng mai không liên quan gì đến ta, nhưng ta lại thấy có hứng thú với nam nhân này! Ta có muốn mạng của hắn thì cũng không thể mạo muội ra tay! Nhưng để chơi đùa với người bệnh của Đường Vãn Thiên thì tốt lắm. Nghĩ vậy, ta liền cắn răng cười nói với Đường Vãn Thiên, “Ai nói Hạ Tuyết sẽ rời đi? Hạ Tuyết đổi lại quần áo, không được sao? Đường thái tử muốn thấy Hạ Tuyết chết cóng ngoài thành sao?” Dứt lời, liền gạt tay hắn ra, đi về phòng!

Ta chọn sam y màu đỏ tươi, áo choàng cũng đỏ tươi, bỏ thêm than vào lò sưởi rồi sưởi ấm bàn tay. Tiểu Hỷ ước chừng còn đang ăn điểm tâm, bây giờ vẫn chưa thấy nàng ta đâu! Ta sẽ không mang theo Tiểu Hỷ, nhìn thái độ của Đường Vãn Thiên đối xử với hạ nhân là biết, hỉ nộ thất thường. Tuy là nói cùng đi thưởng mai với Đường Vãn Thiên, ta lại trăm ngàn vạn lần không tình nguyện, nhưng có nam nhân kia, ta sẽ an toàn! Ta biết chắc như thế

Mở cửa ra, Đường Vãn Thiên đã đứng trước cửa, trên mặt có chút thiếu kiên nhẫn. Mấy phó từ đứng phía sau hắn đang dìu Đường Vãn Hiên ở hành lang. Tuyên Tuyết Hạo và Tuyên Tuyết Băng cũng đi theo

“Đường thái tử gấp gấp như vậy sao? Lần này đi, chưa hết một ngày thì cũng phải đến nửa ngày, tốt xấu gì Hạ Tuyết cũng phải nói với Tuyên phu nhân 1 tiếng chứ? Cho nên, không thể làm gì khác hơn là làm phiền Đường quốc chủ ở chỗ này chờ thêm 1 chút nữa rồi!” Dứt lời, định đẩy hắn ra.

Đường Vãn Hiên ho nhẹ nói, “Hạ Tuyết cô nương cứ yên tâm đi, vừa rồi ta đã nói với Tuyên phu nhân! Tuyết Hạo và Tuyết Băng cũng sẽ cùng đi.”

Thật là 1 người ôn nhu! Nhanh như vậy liền chú ý đến nỗi sầu lo của ta, chuyện gì cũng giúp ta chuẩn bị chu đáo! Đáng tiếc!

Ta khẽ cúi đầu trước hắn, nói nhỏ, “Tạ ơn Nhị điện hạ! Hạ Tuyết rất cảm kích!” Dứt lời, liền lui sang 1 bên.

Tuyên Tuyết Băng cười đùa trên suốt đoạn đường, Tuyên Tuyết Hạo thì không nói gì nhiều. Nói là đi thưởng mai mà lại dẫn theo nhiều phó từ như vậy. Cái này còn gọi là thưởng mai? Ta nghĩ rằng gọi là đi đập mai thì thích hợp hơn! Nếu mọi người cùng đi vào cảnh tuyết, đem hoa mai và tuyết đập tứ tung thì còn cảm giác thưởng mai gì nữa

Ta và Đường Vãn Hiên, Đường Vãn Thiên ba người cùng ngồi trong 1 chiếc xe ngựa. Suốt đoạn đường, Đường Vãn Thiên không ngừng cười đùa với Đường Vãn Hiên. Đường Vãn Hiên thường để lộ ra tia mừng rỡ. Có thể đi ra ngoài thưởng mai, chắc hẳn hắn đang rất cao hứng!

Nhìn khí sắc của hắn, ta có thể đoán ra. Ta chỉ là không nói nhiều lắm, càng không muốn nói chuyện với Đường Vãn Thiên

Đường Vãn Thiên lại nói, “Căn bệnh của đệ, trên đời này chỉ có Diệp Dược Nô là có thể cứu chữa, đáng tiếc Diệp Dược Nô đã chết! Cũng có thể nói rằng căn bệnh này vốn không thể chữa khỏi! Hạ Tuyết cô nương vốn là người giang hồ, không biết Hạ Tuyết cô nương có biết cách nào có thể kéo giữ được sinh mạng của xá đệ không?”

Hắn vừa nói xong, sắc mặt của Đường Vãn Hiên trở nên tái nhợt nhưng khóe môi vẫn giữ nụ cười bình thản.

“Hạ Tuyết chỉ là một nữ tử giang hồ bình thường thì làm sao có thể biết đây? Đường thái tử, ngài quá đề cao Hạ Tuyết rồi!” Khoé môi ta phiếm ý cười nhưng ý cười đó vẫn chưa hiện lên nơi đáy mắt

“Tốt lắm! Đừng giả bộ nữa, ta muốn người giúp ta chữa bệnh cho xá đệ. Diệp Dược Nô! Ta không muốn nhiều lời với người! Nếu như hôm nay người chữa được bệnh cho đệ đệ ta, ta sẽ nói cho người biết Diệp Hàn Mai đang ở nơi nào. Nếu không, đừng nói là 3 yêu cầu kia, dù có đến 30 yêu cầu ta cũng sẽ không tiết lộ nửa chữ!” Quả nhiên! Hắc đồng ý đi thưởng mai là có nguyên nhân cả!

Đường Vãn Hiên khiếp sợ nhìn ta. Đôi mắt loé lên sự kinh ngạc cùng kinh hãi

“Diệp? Diệp tiểu thư?” Nói xong 4 chữ này, hắc thần sắc của hắc lại trở nên lạnh nhạt, “Đúng rồi! Trên đời, cũng chỉ có Diệp gia tiểu thư là đối đầu với Thiên ca! Hai người nếu ở cùng 1 chỗ với nhau thì quả thật là bức bách”

Ta lãnh đạm nói, “Ai với hắc bức bách..!” Đang nói nửa chừng lại phát hiện có chỗ không thích hợp, Đường Vãn Thiên cư nhiên lại nói những lời này cùng lúc với ta

Hai đôi mắt nhìn nhau, trong không khí như tràn ngập hỏa nộ.

Đường Vãn Hiên ho nhẹ, khuyên nhủ Đường Vãn Thiên, “Thiên ca, không nên ép buộc, cả đời này ta được mọi người quan tâm chăm sóc như thế thì chẳng có gì để hối tiếc! Thật sự!”

Đường Vãn Thiên dùng tay vỗ nhẹ lưng đệ đệ, nói, “Diệp Dược Nô! Người giúp hắc trị bệnh, ta cũng sẽ nói cho người biết tung tích Diệp Hàn Tuyết!” 2 tròng mắt hắc xuất hiện tơ máu đỏ đậm

Ta thấy thống khoái! Dem chiến trường chuyển qua Hoàng quốc, quả nhiên là đúng đắn

Nếu như lần này vẫn không đồng ý thì mai này hắc ra chiêu sẽ càng âm, càng độc, cũng càng làm cho người ta hưng phấn! Chỉ là, việc này liên quan đến Hàn Mai và Hàn Tuyết. Ta biết, việc đánh cuộc của chúng ta chỉ đối lấy 1 mình tung tích của Hàn Mai, bây giờ có cơ hội tốt như vậy để hắc nói ra nốt tung tích của Hàn Tuyết, ta làm sao mà từ chối được đây?

Vươn tay ra, ta nói với Đường Vãn Hiên, “Không ngại cho ta xem mạch chứ?”

Đường Vãn Hiên cả kinh, như là không tin vào điều mình vừa nghe! Diệp Dược Nô lại đồng ý chẩn trị cho hắc

Hắc chậm rãi vươn tay ra, ta cầm bàn tay gầy guộc của hắc, tay kia đặt tay lên mạch.

Sắc mặt hắc ửng đỏ. Chỉ vì được đại phu nữ chẩn mạch thôi mà sắc mặt lại ửng đỏ! Lần đầu tiên ta thấy một nam nhân thành thật như thế này!

Mạch đập của hắc rất yếu, trầm mà không thật. Ta thu tay về. Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của hắc. Nói nhỏ, “Căn bệnh của người, vốn không có thuốc nào chữa được!”

Đường Vãn Thiên cả người đại chấn!”Như thế nào có thể! Người không phải là Diệp Dược Nô sao? Trên đời này có căn bệnh nào mà người không thể chữa khỏi? Người đừng gạt ta! Người đừng gạt ta!” Hai mắt hắc đỏ ngầu. Cơ hồ như sắp rơi lệ.

Ta cười lạnh, “Duy trì được tính mạng nhưng không cứu được! Đường Vãn Thiên! Người không biết, mẫu thân của Diệp Dược Nô đã chết đi ngay trước mặt Diệp Dược Nô sao? Nếu như có biện pháp thì làm sao lại để mẫu thân khó sinh băng huyết mà chết? Người làm sao đây?”

Đường Vãn Hiên nhắm mắt lại, nói nhỏ, “Các người không cần âm ỉ nữa! Lần lượt hi vọng lại lần lượt tuyệt vọng. Ta đã làm liên lụy! Thiên ca, quên đi! Có thể được Diệp tiểu thư chẩn mạch, Vãn Hiên không còn gì nuối tiếc!”

Đường Vãn Thiên cắn răng nói, “Đúng vậy! Diệp tiểu thư! Người chữa không được bệnh của Vãn Hiên, như vậy, Tuyên thành, người có thể không cần ở lại nữa!”

“Ta nói là chữa không được, nhưng có thể khai 1 đơn thuốc, điều trị một chút, sống thêm một hai năm cũng không có vấn đề gì. Nhị điện hạ nếu biết chăm sóc tốt bản thân thì chậm nhất là hai năm, lâu là ba năm, điều này phụ thuộc vào điện hạ!” Dứt lời, không lên tiếng nữa!

“Thời gian 2 năm là đủ rồi! Rất hài lòng rồi!” Đường Văn Hiên tươi cười nhưng trong đáy mắt chứa vẻ cô đơn!

Đường Văn Thiên nở nụ cười chân thành.”Văn Hiên! Thật tốt quá! Người có thể nhìn đại ca đăng cơ, cũng có thể nhìn đại ca thành thân! Đại ca nên kén vợ cho người! Văn Hiên!” Hần nói, cơ hồ vì vui quá gần như phát khóc

Nhìn biểu cảm chân thành của hắn, ta thật sự không quen. Rất muốn dập tắt nụ cười của hắn. Không khỏi lạnh lùng địa tiếp lời, “Đường thái tử, nếu là người muốn làm đệ đệ sống lâu thêm hai năm, tốt nhất đừng nghĩ đến việc lấy vợ, ngài tưởng rằng hắn vẫn giống như nam tử bình thường, có thể nói đôi tông đường sao?”

Đường Văn Thiên nhìn ta bằng ánh mắt cơ hồ như có thể giết người, “Không cần người quản nhiều như vậy! Chúng quy không thể để cho hắn cô đơn cả đời! Người thì biết cái gì!” Hần tức giận tận trời!

Nhưng Đường Văn Hiên lại thản nhiên cười, “Đại ca, không nên trách Diệp tiểu thư, nàng cũng chỉ là nói thật, Văn Hiên cũng không có thỉnh cầu gì, có thể chết đi một cách trong sạch, âu cũng là một loại hạnh phúc! Nếu vướng vào tình yêu nam nữ, đến lúc ra đi, e là vẫn còn lưu luyến. Ngược lại sẽ không cam lòng!”

Lời hắn nói làm cho người ta thương cảm. Chỉ là ngoại nhân mà còn làm ta chua xót, càng hướng chỉ là 1 hoàng huynh như Đường Văn Thiên! Lúc này, ta lại nghĩ đến người mẫu thân vì khó sinh mà qua đời! Nếu là lúc ấy ta có biện pháp thì bà chắc chắn sẽ không chết

Ta cảm giác thấy cổ họng nghẹn lại, ta thế mà vẫn vì hắn mà thương tâm.

37. Q.1 - Chương 37: Đạp Tuyết Tìm Mai – Phần 2

Mặc dù người hầu không theo vào Mai lâm nhưng trong Mai lâm vẫn rất đông! Tuyên Tuyết Băng và Tuyên Tuyết Hạo dìu Đường Văn Hiên, 5 người chúng ta chậm rãi tiến vào Mai lâm. Hoa mai trong Mai lâm không giống với ngày trước khi Tuyên Tuyết Tấn đưa ta đến vì nay đã bị phủ 1 lớp tuyết dày. Hoa mai trên cành toả hương thơm ngát trong không khí giá lạnh, mùi hương này làm cho lòng người mê đắm!

Hoa mai có rất nhiều phẩm loại, có loại mai màu hồng phấn, có loại mai màu trắng, có loại mai màu đỏ, cũng loại màu vàng. Trong Mai lâm này, mọi phẩm loại mai đều có đủ. Nhìn hết như chốn tiên cảnh!

Ta chậm rãi nhắm 2 mắt lại, hưởng thụ sự tĩnh lặng hiếm hoi này!

Gió lạnh cùng hương thơm mát quất vào mặt, cứ cảm tưởng như có thể buông xuôi tất cả mọi chuyện trên thế gian này, ngay cả đối với Đường Văn Thiên cũng không còn cảm thấy ghê tởm!

Mọi người đi đến gốc cây mai cổ thụ vòng tay mấy người ôm

Tại đó, Đường Văn Thiên rút kiếm ra, trong bầu trời đầy mai bay lượn, tại không gian phủ đầy tuyết, bắt đầu múa kiếm!

Những chiêu thức đó ta đều cảm thấy thật quen thuộc, đó là kiếm pháp của Tuyên Tuyết Tấn! Cảm giác được lớp sương mù trước mắt càng lúc càng dày, trong ta đột nhiên nổi lên cảm giác bất an. Tại sao Đường Văn Thiên lại biết kiếm pháp của Tuyên Tuyết Tấn? Tại sao hắn lại múa kiếm ngay dưới gốc cây này trong Mai lâm? Rốt cuộc là có chuyện gì mà ta không biết?

Thân hình của hắn hết như rồng bay, dáng người so với Tuyên Tuyết Tấn thì chỉ có đẹp hơn chứ không kém! Đường Văn Hiên và Tuyên Tuyết Băng, Tuyên Tuyết Hạo đang xuất thần nhìn hắn.Thu kiếm, sắc mặt của hắn vẫn không mấy thay đổi!

Một hồi lâu, chỉ nghe “Ba ba ba!” tiếng vỗ tay vang vọng khắp Mai lâm

Tuyên Tuyết Băng vẻ mặt sợ hãi, than, “Nguyên lai, kiếm pháp bí tịch này là do Thái tử tìm được sao? Nếu không phải thái tử bắt công thì mấy người chúng ta đã sớm biết rồi! Tấn ca cũng không cho chúng ta xem hắn luyện kiếm, không ngờ kiếm pháp này lại tinh xảo đến thế

Bên môi Đường Văn Hiên phấp phất ý cười thản nhiên. Nói nhỏ, “Ta chỉ nghe nói kiếm pháp của đại ca rất cao cường, không ngờ lại là cùng 1 loại kiếm pháp với Tuyên Tuyệt Tấn. Tuyên cũng từng cho ta xem qua 1 lần, chỉ là mấy chiêu cuối cùng thì không giống như thế này! Cổ tay không có cao như vậy, thế này thì thời điểm tấn công sẽ nhanh hơn và nắm chắc phần thắng hơn. Chắc hẳn là kiếm pháp này đã được đại ca cải tiến rồi!”

Đường Văn Thiên nở 1 nụ cười tán thưởng với hắn, “Không sai! Kiếm thuật này đã trải qua quá trình cải tiến. Trải qua lần cải tiến ấy, kiếm pháp này càng hữu dụng hơn. Tuyên là trợ thủ đắc lực của ta, ta muốn ban cho hắn những thứ tốt nhất. Về phần ta, có thể an tâm ngồi ở ngôi vị Thái tử được rồi!”

Ta nghe mà thấy kinh hãi. Thứ nhất, kiếm thuật của Đường Văn Thiên lại cao cường đến thế. Lại có thể cải tiến được kiếm thuật, bậc kỳ tài này trên thế gian rất hiếm. Thứ hai, 1 người không biết võ thuật như Đường Văn Hiên cũng có thể nhận ra kiếm thuật của Đường Văn Thiên có điểm không giống với Tuyên Tuyệt Tấn, ngay cả ta cũng không nhận ra được điều này! Mà hắn lại chỉ nhìn qua 1 lần mà thôi! Đây chẳng lẽ đó là trí nhớ siêu phàm trong truyền thuyết? Trí tuệ của người này quả là sâu đến không thể lường được

Nếu thân thể không mang bệnh tật thì sẽ là một đối thủ mạnh! Nếu hắn theo phe của Đường Văn Thiên, đừng nói là đối phó với 1 mình Diệp Dược Nô ta, đến cả đối phó với tất cả tỷ muội của ta trong Phụng Hoàng cốc cũng là dễ như trở bàn tay!

Chỉ là, hắn là 1 con người rất ôn hoà, không hề có dã tâm. Hơn nữa, lại là người sắp chết! Ta chỉ đáp ứng duy trì mạng sống của hắn trong vòng 2 năm, không có nhiều hơn!

Cảnh sắc trong Mai lâm này đẹp thì có đẹp. Chỉ là có cảnh không có nhạc, chung quy cũng là thấy thiếu đi cái gì đó.

Đang thấy nuối tiếc thì Đường Văn Hiên đã lấy ra 1 cây sáo bạc, nhẹ nhàng kê lên bên môi, tiếng sáo vang vọng khắp không gian thơm ngát và giá lạnh. Lúc này đây, thật không muốn tiếp tục lao đầu vào những cuộc tranh đấu, có thể sống cuộc sống hạnh phúc với các muội muội. Muội muội!

Ta nhanh chóng nhắm mắt lại, đột nhiên thấy trên cổ lạnh buốt, cùng 1 tiếng động hoàn toàn phá vỡ tiếng sáo, ta mở mắt ra, thấy trên cái cây kia là nam tử yêu ma đang cầm trên tay quả bóng tuyết vừa lúc này mới ném vào người ta

“Đường thái tử! Người đến đây là để nghịch tuyết sao?” Tại sao hắn lại luôn phá hỏng tất cả

Không chút suy nghĩ, ta ngồi xổm dưới đất, vốc lấy 1 nắm tuyết, ném mạnh vào người hắn! “Tại sao không lúc nào người biết dừng lại!”

Hắn nhanh chóng tránh ra, quả bóng tuyết đó đập vào cây mai, run rẩy 1 chút rồi rơi xuống ngay bên thân người của Đường Văn Hiên cùng Tuyên Tuyệt Băng và Tuyên Tuyệt Hạo!

Ta rất muốn cười, nhưng lại có 1 người cất tiếng cười trước! Trong Mai lâm vang vọng tiếng cười mang đầy vẻ đắc ý của hắn. Ta ngẩng đầu nhìn Đường Văn Thiên. Nhìn bộ dáng đang vỗ tay tươi cười của hắn, ta nổi giận, ngồi xổm xuống, quát, “Tuyên Tuyệt Hạo, Tuyên Tuyệt Băng! Đường Văn Hiên! Các người còn ngây ngốc ở đó làm gì! Mau ném hắn!” Dứt lời, cầm quả bóng tuyết trong tay ném về phía hắn!

Tuyết trên cây chỉ vừa mới đọng lại! Hắn, chỉ có thể ngồi ở trên cây mai!

Tuyên Tuyệt Hạo và Tuyên Tuyệt Băng không lên tiếng, nhưng Đường Văn Hiên lại nói với 2 người bọn hắn, “Không nghe chị dâu nói sao? Mau ném hắn!” Dứt lời, liền ngồi xổm xuống, vốc 1 nắm tuyết ném vào người Đường Văn Thiên

Tuyên Tuyệt Hạo và Tuyên Tuyệt Băng thấy như vậy, biết Đường Văn Thiên bình thường rất sùng ái đệ đệ, liền cũng bắt đầu chơi đùa nháo cả lên.

Bởi vậy, mọi người còn có tâm tình nào mà thương mai. Cười đùa rồi hồi lâu! Đường Văn Thiên cũng thật kỳ quái, không ném tuyết vào người ai khác mà cứ nhắm thẳng vào ta mà ném. Hơn nữa, lại cứ ném liên tục, hẳn là có chủ tâm muốn làm cho chết công! Ném tuyết 1 lúc lâu, Tuyên Tuyệt Hạo và Tuyên Tuyệt Băng cũng không dám thẳng thừng ra tay với hắn

Mặc dù người bọn họ đứng bên phía ta nhưng dù sao hấn cũng là Thái tử, những quả bóng tuyết ném vào người hấn vốn đã ít nay lại càng ít hơn

Từ trận chơi đùa bát nháo lúc đầu dần dần trở thành trận quyết chiến của 2 người

Vì công phu cao cường hơn nên số lần hấn ném trúng ta cao hơn rất nhiều! Lòng ta căm tức, cầm trong tay 1 vốc tuyết đang định ra tay, nhưng hấn lại cười nói, “Người có thể ném trúng ta? Đừng có vì ném không trúng mà lại tiếp tục lên thành lâu tự vẫn ! Ha ha!”

Sắc mặt của ta trắng không còn chút máu, bên môi nở ra nụ cười lạnh, quả bóng tuyết từ trong tay bay ra, nhưng lại không bay về phía Đường Vấn Thiên mà lại lao thẳng vào Đường Vấn Hiên!

Thấy quả bóng tuyết sắp trúng vào mặt Đường Vấn Hiên, Đường Vấn Thiên cả kinh phi thân đến cứu đỡ, ta rất nhanh vươn chân ra ngăn đường làm hấn té nhào, trên mặt đất tạo thành hình thiên thần tuyết! Đường Vấn Thiên không tránh khỏi bị va đập mạnh ở mặt. Hấn che mặt ngồi chồm hổm mặt đất!

Tuyên Tuyết Hạo và Tuyên Tuyết Băng nhanh chóng chạy tới đỡ Đường Vấn Hiên. Lúc này, Đường Vấn Thiên thấy đệ đệ trúng chiêu, cả người như phát điên lên, phi thân qua đẩy ta ngã thẳng xuống đất, song chưởng mạnh bạo bóp lấy cổ ta! “Người dám đụng đến Vấn Hiên! Ta giết người!” Hấn điên cuồng hét lên, hai mắt đỏ ngầu.

Cảm giác không khí từng chút từng chút mất đi, ta rất muốn cười nhưng có thể nào cũng không cười nổi! ” Cứ dùng lực thêm chút nữa, giết ta, Đường Vấn Hiên cũng sẽ không sống được. Trên đường xuống hoàng tuyền có mỹ nam làm bạn, ta chết cũng không nuối tiếc”

Hấn hung tợn nhìn chằm chằm vào mắt ta, lực đạo trong tay càng lúc càng mạnh

Đường Vấn Hiên vội la lên, “Đại ca! Đừng dả thương nàng! Vui đùa mà thôi, không nên coi nặng vấn đề như vậy!” Dứt lời, liền bắt đầu ho nhẹ!

Đường Vấn Thiên cả kinh, buông lỏng tay nhưng thân người vẫn đang đè lên trên người ta, một hồi lâu sau, như là phục hồi lại tinh thần, hấn chậm rãi đứng dậy. Ta nằm trên mặt đất đầy tuyết, vừa trở về từ quỹ môn quan, suy nghĩ rất nhiều sự tình. Tại sao ta lại phải luôn đấu đá với Đường Vấn Thiên như vậy? Không phải mục đích của ta là đi tìm Hàn Tuyết và Hàn Mai sao? Tại sao ta vẫn còn ở đây thường mai, thường tuyết với bọn họ? Hôm nay không biết tương lai sống chết sẽ ra sao, tại sao, ta lại vẫn còn lãng phí thời gian ở nơi đây? Sau khi nghĩ thông suốt, ta liền tự đứng dậy.

Đường Vấn Hiên ân cần nói, “Thế nào? Không có việc gì chứ? Đại ca, sao người lại đối xử như thế với 1 cô nương!” Trong thanh âm của hấn tràn ngập ý cười ấm áp. Như thể người vừa ném tuyết vào hấn không phải ta. Thân thể mảnh khảnh đứng ở trong tuyết, như có thể bị gió cuốn bay bất cứ lúc nào!

Tuyên Tuyết Hạo và Tuyên Tuyết Băng không để ý đến ta. Như thể ta vừa phạm phải 1 đại lỗi trời không dung đất không tha. Vị hoàng tử này, vốn không thể đụng đến sao?

Đường Vấn Thiên thở phì phò đứng ở một bên, lớn tiếng nói, “Làm sao mà người có thể đánh hấn! Bệnh tình của hấn nặng như vậy!”

Ta hừ lạnh một tiếng, “Chúng ta ném tuyết, tại sao lại phải bài trừ hấn ra? Hấn chỉ có thể nhìn mà không thể cùng vui vẻ sao?”

Đường Vấn Hiên cười, “Đúng vậy! Đại ca, ta rất vui về đây! Cho tới bây giờ không ai dám ném tuyết với ta đấy! Như xem ta là 1 bằng hữu của hấn, thật sự rất cảm động!”

Nam tử ôn nhu như vậy, tại sao lại là đệ đệ của nam nhân mà ta hằng căm ghét

Ta không nói nhiều, đứng thẳng lên, “Nếu đã không có việc gì, Đường thái tử, ta có lời với người nói, phiền người đi theo ta 1 lát!” Dứt lời, liền dẫn đầu đi trở về xe ngựa.

Hấn xanh mặt, không nói được một lời nào, đi theo ta.

“Người nói cho ta tung tích của Hàn Tuyết và Hàn Mai, ta lập tức đi tìm, các nàng đã ở bên ngoài lâu lắm rồi! Ta khai cho người một đơn thuốc, cứ sắc thuốc theo phương thức đó. Đường thái tử, hấn là không có vấn đề gì chứ! Chúng ta từ bây giờ tách ra ở chỗ này?” Ta nói thẳng.

Hắn hừ một tiếng, “Tuyền còn chưa trở về, không nói với hắn tiếng nào đã vội rời đi à, người không cần nói với hắn một tiếng sao?”

Ta không kiên nhẫn phát tay, “Dùng nguyên nhân này thì trời buộc được ta sao? Đường thái tử, người sẽ không thật sự nghĩ rằng ta thích hắn chứ?! Dem địa chỉ giao cho ta. Ta không muốn lãng phí thời gian!”

Sắc mặt hắn xanh mét, một hồi lâu nói, “Ta cứ nghĩ người đối với hắn đã nảy sinh chân tình!”

Ngạo mạn chậm tiêu sải đến trước mặt hắn, hai tay chấp sau lưng, nói, “Đây chỉ là đánh cuộc, không phải sao?”

Sắc mặt hắn trở nên tái nhợt. Thoạt nhìn, việc hắn đánh cuộc với ta hoàn toàn trông chờ vào tình yêu giữa ta với Tuyền Tuyết Tấn. Đáng tiếc, hắn đã tính toán sai lầm rồi!

Khẽ hừ một tiếng, hắn cắn răng nói, “Người còn thiếu ta 1 yêu cầu! Cho nên, lần này chỉ có thể nói với người tung tích của Hàn Tuyết. Hơn nữa, ta có một yêu cầu!”

Ta bình tĩnh nhìn vào mắt hắn, lạnh lùng nói, “Người có thể nói ra, về phần ta có muốn tiếp nhận hay không là chuyện của ta!”

Hắn mỉm cười, cả người như toát ra hàn băng, lạnh lùng nói, “Người chỉ có thể tiếp nhận! Bởi vì, ta sẽ không nói cho người biết Diệp Hàn Tuyết ở nơi nào, chỉ có ta mới có thể dẫn đường cho người! Ta sẽ đi cùng với người!”

38. Q.1 - Chương 38: Đạp Tuyết Tìm Mai – Phần 3

Hắn muốn cái gì? Ta đột nhiên rất muốn đánh nhau với hắn 1 trận. Cảm thấy lòng bàn tay càng ngày càng ngứa. Không phải hắn muốn ở lại chăm sóc Đường Vãn Hiên sao? Lúc này sao còn thời gian mà dây dưa với ta? Rốt cuộc hắn muốn làm gì? Sẽ không muốn tìm cơ hội xuống tay với Hàn Tuyết đi!

“Sao Đường thái tử lại nhân hạ muốn cùng ta đi tìm muội muội? Sợ ta hạ độc Đường Vãn Hiên sao?” Ta lạnh lùng nói.

Hắn cười một hồi lâu rồi nói, “Người nghĩ rằng ta sẽ tin vào cái đơn thuốc của người sao? Nếu ta đi với người, một khi biết được đơn thuốc này là độc được thì sẽ trực tiếp lấy mạng Diệp Hàn Tuyết, nếu đơn thuốc này là thật thì ta sẽ giúp người. Hơn nữa, có thể cam đoan với người lần này sẽ không thất hứa! Nếu đã cam đoan với người thì tại sao ta lại không làm? So với việc này, thể cục của Hoàng quốc khá ổn định, cần bản không có gì để lo lắng.”

Nói cách khác, hắn không thể không đi cùng ta

Ta cắn răng nói, “Không phải Đường thái tử có rất nhiều thủ hạ sao? Không cần phải đích thân đi theo ta thế này? Đệ đệ người bây giờ khó giữ được mạng, người không ở bên cạnh chăm sóc mà lại đi với ta đến nơi khác, như vậy là có ý gì?”

Hắn trầm mặc một hồi lâu rồi nói, “Ta không đi, cũng được! Nhưng Tuyền Tuyết Tấn và Vãn Hiên sẽ đi theo người! Ta muốn người đích thân điều trị cho Vãn Hiên. Nếu Vãn Hiên không sống quá 2 năm, ta sẽ giết hết tỷ muội Diệp gia. Người nhớ kỹ lời ta nói!”

“Ta không mang theo người khác, càng sẽ không để Đường Vãn Hiên đi theo! Nếu như Tuyền Tuyết Tấn đi theo thì làm sao ta và muội muội có thể nhận thức nhau đây? Rõ ràng đã nói chính mình tên là Hạ Tuyết, đến cuối cùng lại biến thành Diệp Dược Nô.” Ta nói nhỏ.

“Như vậy ta sẽ đi theo! Tuyết đối sẽ không giao Đường Vãn Hiên vào tay người! Trên đường đi, ta cam đoan sẽ đình chiến với người! Tất cả chi phí sẽ do ta phụ trách, người chỉ cần chữa bệnh cho Vãn Hiên là được!” Hắn cường ngạnh nói.

Thoạt nhìn, việc này đã không thể thương lượng được nữa rồi. Hắn như thế nào cũng không yên tâm về ta!

Có Đường Vãn Hiên đi theo, ta cũng không phải lo lắng hắn sẽ có những hành vi không tốt đẹp với ta! Gật nhẹ đầu. Hắn phi thân quay về Mai lâm.

Ta biết là hần đi tìm Đường Văn Hiên. Đồng hành với Đường Văn Thiên, ta chưa bao giờ nghĩ đến. Ta cúi đầu, đã như vậy, Đường Văn Thiên, chớ có trách ta!

Ta không biết hần nói gì với bọn họ, nhưng không thấy Tuyết Tuyết Hạo và Tuyên Tuyết Băng phản đối mà lại đồng ý cho 3 người bọn ta rời đi! Ta ngồi trong xe ngựa, nhắm nghiền mắt không nói. Đường Văn Hiên vừa trải qua sự việc như vậy, hiển nhiên đã mệt mỏi vô cùng. Bây giờ đang nằm ngủ trong xe ngựa.

Đường Văn Thiên chăm chú nhìn ta. Cảm giác được ánh mắt của hần, ta rất muốn cho hần một chưởng, nhưng rồi lại nghĩ đến Hàn Tuyết, nắm chặt hai tay, không nói lời nào.

Xe ngựa đi được 1 ngày 1 đêm, ta chỉ biết nếu đi theo hướng này thì chúng ta sẽ rời khỏi Hoàng quốc, rời khỏi Hoàng quốc mà Đường Văn Thiên không hề mang theo tùy tùng, mà bên cạnh lại là Đường Văn Hiên thân thể bệnh tật, ta phải làm sao với hần bây giờ!

Lúc hần quay về Mai lâm, ta đã gửi cho Đường Vũ Hiên 1 phong thư, trong đó viết “Toàn lực đuổi giết ta và Đường Văn Thiên!”

Quốc sư, ngài sẽ không làm cho ta thất vọng chứ?! Nếu như mọi chuyện thuận lợi thì chúng ta sẽ gặp phục kích trên đường quay về. Đường Văn Thiên sẽ bỏ mạng, còn ta và Đường Văn Hiên sẽ quay về Hoàng quốc. Một người đã chết, làm sao mà có thể kế thừa Hoàng quốc? Đến lúc đó, ta có thể đoàn tụ với các mọi muội rồi! Sau này, không bao giờ nữa sợ bọn người chốn giang hồ nữa! Lòng ta thầm nghĩ.

Viễn cảnh tương lai thật là tốt đẹp. Tốt đẹp đến mức ta còn có thể cười trong giấc mơ!

“Người cười cái gì!” Trong bóng đêm, 2 tròng mắt sáng quắc của Đường Văn Thiên nhìn vào ta

“Ta cười, từ xưa đến nay không có gì có thể làm khó được thái tử điện hạ, nhưng hôm nay ngài lại vì đệ đệ của mình mà khấn trương đến vậy! Hôm nay bộ dáng của ngài tại Mai lâm, thật sự ta rất muốn kể cho các muội muội nghe 1 chút. Thiên cổ khó gặp! Có thể xếp vào thập đại kỳ tích của Hoàng quốc rồi! Ngẫm lại, ta thật sự rất muốn cười!” Bên môi ta nở nụ cười. Thật tình cười. Cười, vốn là cười nhạt. Vốn là cười lạnh. Vốn là có chủ tâm cười cho hần tức chết đi!

Hần cũng không bởi vì lời ta nói mà thay đổi sắc mặt, chỉ là bình tĩnh nhìn ta chằm chằm. Nói, “Ta muốn nghe lời nói thật, Diệp Dược Nô, căn bệnh của Đường Văn Hiên thật sự không có cách nào cứu sao? Hần, thật sự chỉ có thể sống thêm 2, 3 năm nữa thôi sao?”

Nguyên lai, hần đi theo ta là vì chuyện này! Dĩ nhiên là vì căn bệnh của đệ đệ mình, suy tính thật hơn người! Ta lạnh nhạt nói, “Không tin vào y thuật của ta? Người có thể thỉnh inh khác!”

Hần khoát khoát tay, bộ dáng hung ác tại Phượng Hoàng cốc ngày đó dường như biến mất

Loại cảm giác này làm cho người ta hưng phấn đến phát run!

Đường Văn Hiên thật sự là vậy? Thoạt nhìn, ta còn thật sự không thể để hần chết nhanh như vậy

Rất nhanh chúng ta đã rời khỏi Hoàng quốc. Quốc gia phía trước là nước tiếp giáp với Hoàng quốc – Phong quốc

Phong quốc mặc dù tiếp giáp với Hoàng quốc nhưng khí hậu lại lạnh hơn khá nhiều. Phong quốc vốn là lạnh giá, có rất nhiều băng và tuyết, hoa mai ở nơi đây là đẹp nhất. Nông sản bởi vì thời tiết lạnh giá nên chưa bao giờ có sâu bọ. Nhưng cũng bởi vì bị đóng băng lâu năm, nên động vật không có nhiều thức ăn. Núi non ở Hoàng quốc ẩn chứa các mỏ vàng rất lớn. Các loại bảo thạch lại càng nhiều. Nghe nói, hoàng cung của Hoàng quốc được xây nên từ vàng kim trên ngọn núi này! Nơi đây, mặc dù lương thực rất ít nhưng vẫn là 1 trong những quốc gia giàu có nhất 14 nước.

Kiểm thánh của Hoàng quốc cũng từ vàng kim mà chế thành. Vua chính là người sở hữu nhiều vàng nhất quốc gia! Dã tâm của Đường Văn Thiên thật lớn, từ khi hần ngồi trên ngôi vị thái tử đến nay, đã thôn tóm hơn 11 tiểu quốc. Có thể nói hần là người hoàng tộc có nhiều kinh nghiệm trên sa trường nhất!

Mà Phong quốc thì không giống như vậy, Phong quốc rất sung túc, rất đáng tiếc, bởi vì quá mức sung túc nên xảy ra rất nhiều tệ nạn!

Cảnh sắc của Phong quốc có thể nói là có vô vàn khoáng sản, quặng sắt có ở khắp nơi. Điều đó khiến quốc gia này trở thành đại quốc về binh khí. Cơ hồ tất cả quốc gia muốn chế tạo binh khí cũng đều phải mua từ Phong quốc. Độ giàu có của quốc gia này chỉ đứng sau Hoàng quốc và Viêm quốc.

Trên đoạn đường đi, cát vàng bay đầy trời. Cũng may là ngồi trong xe ngựa, nếu bây giờ đi ra ngoài từ toàn thân chắc chắn sẽ dính đầy bụi đất!

Phần lớn người dân nơi này đều dùng khăn trùm đầu, che mặt. Nguyên nhân do khí hậu, nguồn nước ở nơi đây sâu hơn bất cứ nơi nào khác! Đôi khi, đào sâu vào lòng đất cũng không tìm được chút nước nào. Nghề y vốn là ngành nghề chính của nơi này

Thù lao nhiều nhưng lại không cưới được vợ. Bởi vì do địa chất nên thường xuyên đi đào lưu sa (*), nếu kin nghiệm ít ỏi thì chỉ có tán thân ở đáy giếng, hải cốt biến thành tro bụi! Mà phụ nữ ở nơi đây lại không thể tái giá! Chế độ ở đây thật nghiêm khắc, nếu 1 người vi phạm thì sẽ bị thiên táng!

Nơi này, chính là nơi Hàn Tuyết đang sống sao?! Lòng ta trong có dự cảm không tốt. Nếu như không phải thì sao Đường Vãn Thiên lại mang ta đến đây?

Môi ta khô ran, ta khẽ liếm khoe môi.”Hàn Tuyết đang ở tại Phong quốc này?” Ta nói nhỏ.

Đường Vãn Thiên nhìn chằm chằm vào mắt ta, một hồi lâu mới nói, “Đúng vậy!”

Đường Vãn Thiên nở nụ cười tái nhợt, nói nhỏ, “Muội muội của Diệp tiểu thư hẳn là 1 người có sức sống mạnh mẽ! Ở trong hoàn cảnh ác liệt thế này mà có thể sống đến bây giờ thì quả không phải là chuyện dễ dàng!” Không giống như hẳn, cả đời này chỉ biết đấu tranh với bệnh tật đau ốm. Có thể sống đến bây giờ hẳn đã rất vui rồi!

Ta quan sát gương mặt của hẳn, mấy ngày nay, khí sắc đã tốt hơn nhiều rồi. Sắc mặt cũng ngày càng có chuyển biến tốt, vẻ tươi cười trên mặt Đường Vãn Thiên cũng theo đó mà tăng lên

Như là rất hài lòng với biểu hiện của ta, mỗi lúc dừng lại nghỉ ngơi, hẳn đều mua về rất nhiều thức ăn, an bài chỗ tắm rửa cho ta, thậm chí, hẳn còn giúp ta mua quần áo mới! Mặc dù không nói nhiều nhưng hẳn thật sự rất hiểu rõ ta! Hiểu rõ đến mức ta thích cái gì, ta muốn ăn cái gì cũng đều biết rõ! Màu sắc quần áo hẳn mua cũng rất phù hợp với ý thích của ta

Cái này nam nhân, nếu không phải vì ta có mối cừu hận với hẳn thì chắc hẳn chúng ta sẽ là đồng minh rất tốt

Ta thở dài. Tuyên, hẳn là đã quay về Tuyên thành! Nếu hẳn biết ta đã rời đi với Đường Vãn Thiên thì không biết hẳn sẽ nghĩ gì!

Hẳn có nghĩ đến ta hay không?

Nhớ đến biểu lộ của hẳn trên thành lâu ngày đó, lại nhớ đến ngày ấy hẳn giết chết cự xà, trong lòng ta dần dần cảm thấy ngọt ngào!

Xe ngựa đột nhiên dừng lại. Đường Vãn Thiên rút kiếm, lao ra ngoài xe.

Ta và Đường Vãn Thiên ngồi lại trong xe, nghe thấy tiếng đánh nhau kịch liệt bên ngoài

“Chuyện gì xảy ra?” Đường Vãn Thiên nói.

“Thoạt nhìn, hình như là bị tập kích!” Ta nói nhỏ. Chính là lúc này! Ta hô to với phu xe, “Mau đi!” Bỏ lại Đường Vãn Thiên trong vòng vây của địch nhân!

Trả lời ta là mũi kiếm đâm máu đâm xuyên qua xe ngựa!

Phu xe đã chết! Điều này đã quá rõ ràng. Quay đầu lại, nói với Đường Vãn Thiên, “Ồ chỗ này chờ ta!”

Dứt lời, liền nhảy ra ngoài qua lối cửa sổ.

39. Q.1 - Chương 39: Đạp Tuyết Tìm Mai – Phần 4

Có hơn năm mươi người! Đều là trang phục của Phong quốc. Đắt vàng bay mịt mù không thể thấy rõ mặt. Người cầm đầu vận áo choàng màu trắng ngồi trên lưng ngựa quan sát Đường Vãn Thiên giao đấu với đám thủ hạ! Đây là thủ hạ của ai? Là người của Đường Vũ Hiên? Ta thăm nghĩ. Quốc sư có thể đuổi giết đến tận biên giới sao? Hay là, có người khác can thiệp?

Thấy ta nhảy ra, người nọ mở to mắt, thập phần hứng thú nhìn chằm chằm vào ta.

Đường Vãn Thiên vừa vung kiếm chém giết vừa nói, “Người ra đây làm gì!” Thanh âm cho thấy hắn đang thập phần tức giận, thoạt nhìn, trình độ của đám địch nhân ấy vốn là không đủ!

Ta mặc kệ hắn, đá người phu xe ra khỏi xe ngựa rồi ngồi vào đằng trước, nở nụ cười thắng lợi với hắn, “Đường thái tử, không phụng bồi!” Dứt lời, kéo mạnh cương ngựa, con ngựa bị đau liền chạy nhanh rời khỏi đám người đó!

Hắn đang muốn xông lên về phía ta lại bị nam tử vận áo choàng trắng cản lại! Ta nghe thấy tiếng rống giận dữ của Đường Vãn Thiên ở phía sau, trong lòng cảm thấy cực kỳ thống khoái!

Xe ngựa đã giúp ta thoát khỏi đám địch nhân đó đồng thời thoát khỏi bàn tay của Đường Vãn Thiên. Trên suốt đoạn đường, ngựa chạy nhanh như chớp, những cơn gió nóng rất tấp vào mặt, Hoàng quốc bây giờ đang là mùa đông băng tuyết phủ đầy, mà nơi này đã bước sang đầu hạ rồi! Gió cơ hồ thổi nứt lớp mặt nạ trên mặt ta! Khí trời của Hoàng quốc mặc dù giá lạnh như cũng không khô hạn đến thế này. Cảm giác được vết nứt trên lớp mặt nạ càng lúc càng lớn, ta biết nó đã chống chịu đến cực hạn rồi!

Trọng yếu nhất là phải chạy thoát khỏi ma chướng của Đường Vãn Thiên! Ta thăm nghĩ. Bọn thích khách đó tốt nhất là giết hắn ngay tại chỗ. Nếu không, bị hắn bắt được, ta liền tiêu đời rồi! Xem ra không thể mang theo Đường Vãn Thiên được. Ta thăm nghĩ. Thật sự rất muốn ném hắn xuống xe ngựa, nhưng lương tâm lại nhắc nhở ta không thể làm như vậy.

Nơi này không có thôn xóm, cũng không có khách điểm (*), bỏ 1 nam nhân bệnh tình trầm trọng như hắn lại 1 mình thì thà rằng cứ 1 đao chém chết hắn cho bớt thống khổ! Bất luận như thế nào, ta cũng không thể rơi vào tay Đường Vãn Thiên 1 lần nữa!

Trong xe ngựa vang lên âm thanh, đầu tiên là rất nhẹ, sau đó càng lúc càng to, là tiếng ho của Đường Vãn Thiên. Lúc này, ta không thể bỏ lại hắn, mặc kệ hắn đang làm gì, ta thúc ngựa chạy nhanh hơn.

Âm thanh cứ vang lên không ngừng, cứ phớt lờ hắn đi! Ta rất muốn cười nhưng làm thế nào cũng không cười nổi.

Đột nhiên vang lên 1 tiếng động lớn, là tiếng 1 vật nặng rơi xuống. Ta cả kinh, nhanh chóng quay đầu lại, cái tên dần dần kia cứ nhiên lại nhảy xuống xe, lúc này đang té ngã trên mặt đất, kéo cương ngựa dừng lại!

Vì Đường Vãn Thiên, ngay cả mạng hắn cũng không cần! Đầu óc của nam nhân này vốn rất thông minh, tại sao lại làm ra chuyện ngu xuẩn như thế này! Lòng ta nổi giận, không muốn để ý đến hắn, thúc ngựa chạy nhanh. Không phải là ta đẩy hắn xuống, dù hắn có mệnh hệ gì thì cũng không thể trách ta được!

Xe ngựa chạy chừng 3 dặm thì tới 1 trấn nhỏ. An toàn rồi! Ta thở dài, dừng xe lại, nhìn người qua kẻ lại trong trấn. Trong lòng thấy thật cao hứng. Đường Vãn Thiên có chết cũng không đáng tiếc, máu chó là bộ dáng kia của Đường Vãn Thiên, thoạt nhìn, chắc hắn cũng không sống được!

Nhớ đến lần đầu gặp mặt, hắn ở trước mặt Tuyên phu nhân nói giúp cho ta, bộ dáng của hắn khi đứng thoắt sáo trong Tuyên phủ, bộ dáng khi chơi ném tuyết với ta, hắn bị ta đánh trúng nhưng vẫn 1 lòng bệnh vực cho ta, nam nhân này thực sự sẽ chết sao? Lòng ta đột nhiên cảm thấy đau đớn. Ta lại nghĩ đến hình ảnh mẫu thân chết không nhắm mắt. Hả! Đúng rồi! Ta không thể để cho hắn chết! Lòng ta như được ánh đèn chiếu sáng. Nếu hắn chết đi, nếu Đường Vãn Thiên lại chạy trốn được, như vậy, các muội muội sẽ gặp nguy hiểm.

Ta dùng 1 trong những con ngựa kéo xe đổi lấy vàng, mua 1 cái roi ngựa thật dài, mua vài thùng rượu, dùng xe ngựa chở. Nhảy lên xe ngựa, kéo cương ngựa, đàn ngựa lập tức chạy như điên.

Chỉ trong chốc lát đã thấy Đường Văn Hiên đang từ từ trở về. Giống như một tăng nhân đi khát thực, trông rất thê thảm, rất đáng thương.

Ta kéo cương ngựa quát to với hắn, “Mau lên đây!”

Hắn như là nghe được âm thanh của tự nhiên, quay đầu, nhìn ta, bên môi chậm rãi nở 1 nụ cười.

Đi lên xe xong, ta trở lại đằng trước xe ngựa, điều khiển xe, chạy nhanh về phía Đường Văn Thiên bị tập kích!

Mặc dù tốc độ của ta không chậm nhưng kể từ lúc đó thì đã gần 2 canh giờ trôi qua, ta không biết Đường Văn Thiên có còn toàn mạng để ở lại đó chờ chúng ta hay không, nhưng, nếu ta không quay lại cứu Đường Văn Hiên, Đường Văn Hiên hẳn sẽ chết

Nơi nào cũng không có người! Không gian heo vắng, giống như là chưa từng có người đánh nhau ở đây, nếu trên mặt đất không còn dấu chân của ngựa và những vũng máu tươi thật lớn thì ta sẽ tưởng rằng mới vừa rồi chúng ta chưa từng đến nơi này! Đường Văn Thiên, người thật sự đã chết sao? Ta nhìn lên trời, thở dài một tiếng.

Đường Văn Thiên bước ra khỏi xe, thấy cảnh này, ngây cả người, không nói 1 lời nào, một hồi lâu sau, phun ra một ngụm máu tươi rồi chìm vào hôn mê!

Trời dần dần chuyển thành tối đen. Khí hậu giữa ban đêm và ban ngày ở nơi này chênh nhau rất lớn. Bộ dáng của hắn như vậy quả thực sỉ nhục thần y ta. Uống nhiều thuốc của ta như vậy mà cứ nhiên trả lại cho ta 1 vũng máu rồi té xỉu. Mặt mũi của ta cũng mất hết rồi! Thở dài 1 hơi, dùng sức dìu hắn nằm vào xe ngựa. Tháo trâm cài tóc trên đầu xuống để bài trừ chất độc trên người hắn!

Trên người ta không có ngân châm, mặc dù trâm gài tóc so với ngân châm thô hơn đến mấy lần, nhưng chung quy cũng giữ được mạng sống cho hắn!

Châm được vài lần, Đường Văn Hiên đã khôi phục ý thức. Hắn hơi giật mình nhìn chằm chằm vào mắt ta, một hồi lâu mới nói, “Diệp tiểu thư, Thiên ca của ta, có phải đã chết hay không?” Thanh âm của hắn như chực khóc, nghẹn ngào cơ hồ nói không ra lời!

Bộ dáng của hắn giống như một hài tử bị lạc mẹ! Ta lạnh lùng nhìn hắn, nói, “Bản thân ta thì muốn hắn chết, nhưng Thiên ca của ngươi dễ chết như vậy sao? Ngươi không biết câu nói này sao, “người tốt không dài mạng, tai họa thì kéo dài một ngàn năm”. Thiên ca của ngươi, là người tốt hay là tai họa, ngươi chắc hẳn biết rõ hơn ta”. Ta đến tột cùng đang làm gì? Khoé môi ta co quắp. Ta cứ nhiên lại giúp Đường Văn Thiên lừa gạt đệ đệ của hắn!

Sắc mặt hắn tái nhợt, khoé môi co quắp, một hồi lâu sau mới nói, “Thiên ca của ta, tâm địa tốt lắm!”

Ta thiếu chút nữa bật cười. Đúng là mẹ không chê con xấu bao giờ

“Hắn tâm địa tốt thì ta đây đã là thiên nữ! Loại nam nhân ác độc này, xuống địa ngục cả trăm lần cũng không đủ!” Ta cắn răng nói.

Hắn vô lực cười cười, nói nhỏ, “Từ lúc nàng quay xe trở lại, nàng đã vốn là thiên nữ rồi”

Nam nhân này! Cũng không biết hắn cố ý hay thế nào đây, cứ nhiên nói ra những lời làm lòng người nhiễu loạn! Với lớp mặt nạ thanh tú này, hắn lại có thể nói ta là thiên nữ?

Ta rất muốn mắng, nhưng thấy khuôn mặt chân thành của hắn thì như thế nào cũng không lên tiếng mắng được, hừ lạnh một tiếng, ngồi vào một bên. Lôi rượu từ bên trong thùng rượu ra, chậm rãi uống.

Hắn kinh ngạc nhìn chằm chằm vào ta, “Bọn chúng đã đem giấu những cái xác của đồng bọn, nếu là như thế, chắc chắn là bọn chúng đã đem chôn, hang ổ của bọn chúng có thể cách nơi này không xa. Ta nghĩ, nếu chịu bỏ thời gian thì chắc chắn sẽ tìm ra bọn chúng! Nàng mang theo nhiều rượu như vậy, lại mua nhiều ngựa thế này, không phải muốn ăn thịt ngựa chứ?”

Ta kinh ngạc nhìn vào mặt hắn. Nam nhân này thật sự rất thông minh! Ta chỉ vừa mới nghĩ ra, không ngờ hắn đã biết rõ hết mọi chuyện rồi! Loại nam nhân này, thay vì đối đầu, không bằng làm bằng hữu với hắn!

Ta ngửa đầu uống tiếp 1 ngụ rượu, lạnh nhạt nói, “Bọn họ không giống cường đạo, ta thấy, có thể là nội phản trong Hoàng quốc! Nếu không thì là Phong quốc phái người theo dõi! Đường Vãn Thiên bình thường có rất nhiều người hận, bọn họ, tuyệt đối là vừa muốn mạng, vừa muốn tiền!” Ta trần thuật sự thật.

“Cũng có thể là bọn chúng muốn mở vàng của Hoàng quốc.” Hấn nói nhỏ.

Ta khoát tay, “Thay vì ở chỗ này suy đoán, không bằng đi hỏi thẳng bọn hấn!” Dứt lời, liền lấy ra 1 chiếc mặt nạ da người, mặt nạ này vốn là dung mạo của 1 tuyệt sắc mỹ nhân, bên môi nở nụ cười, ta nói với Đường Vãn Hiên, “Đeo cái này lên đi, ta liền đi tìm Thiên ca với người!” Mỹ nhân kế, nhất định phải do mỹ nhân thực hiện thì mới được

Khoé môi hấn quắp, “Tại sao lại muốn ta đeo?”

Ta cười, hảo tâm nhắc nhở, “Nếu là bọn hấn biết trên xe này có một mỹ nhân như vậy, người nói xem bọn chúng có trở lại cướp 1 lần nữa không?”

Khoé mắt hấn giật giật, rõ ràng đã bị ta hù dọa rồi.

Ta giúp Đường Vãn Hiên mua nữ trang (**), mặc dù có hơi nhỏ một chút, nhưng vóc người hấn gầy yếu, khi mặc vào thì chắc sẽ vừa, hơn nữa ta chỉ muốn hấn lộ ra khuôn mặt thôi là đủ rồi

Hấn nói nhỏ, “Ta biết rồi. Nàng cũng đang đeo mặt nạ, phải không?”

Ta cười nói, “Thông minh! Nếu bọn chúng bắt được người, người nhớ kỹ, nhất định phải hôn nam nhân bạch y kia! Nhớ kỹ! Hôn càng lâu càng tốt!” Nghĩ đến viễn cảnh đó, ta thấy thật thống khoái. Đường Vãn Thiên, chính không được người, thì chuyển qua đệ đệ người yêu quý nhất, như vậy cũng được rồi!

Hấn gật nhẹ đầu, tỏ vẻ đồng ý. Nhưng mặt lại ửng hồng!

“Người đừng nói là chưa bao giờ hôn!” Ta nhìn sắc mặt của hấn. Đột nhiên nhớ rằng hấn đã từng nói, này cả đời muốn vô cầu tiêu sái (***). Thoạt nhìn, chuyện không thể như hấn mong muốn rồi!

Hấn ngồi dậy, im lặng rồi một hồi lâu rồi nói nhỏ, “Ta, ta sẽ không!” Dứt lời, liền cúi đầu.

2 tay ta túm lấy cổ áo của hấn, lạnh lùng nói, “Người đừng lo, ta dạy cho người là được!” Dứt lời, liền kéo hấn qua, khoá trụ môi hấn.

Chú thích

- (*) Khách điểm: nhà nghỉ
- (**) Nữ trang: y phục cho nữ
- (***) Vô cầu tiêu sái: ung dung không yêu cầu, không dục niệm

40. Q.1 - Chương 40: Đạp Tuyết Tìm Mai – Phần 5

Môi hấn rất mềm, mặc dù trông tái nhợt nhưng thật ra rất ấm áp. Ta vươn lưỡi, xông vào trong khoang miệng hấn. Cảm giác thấy trống ngực hấn đập dồn dập theo từng nhịp hô hấp của lồng ngực. Một hồi lâu, ta buông ra hấn ra, nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của hấn, “Nhớ kỹ! điều quan trọng nhất là: nhất định phải đưa lưỡi vào miệng hấn! Nếu không, độc dược sẽ không có hiệu quả!”

Thanh âm của ta rất lạnh, lạnh đến mức đủ làm nhiệt tình như hoả của 1 nam tử hoá thành nước đá! Đủ để dập tắt ngọn núi lửa đang phun trào

Hấn hơi giật mình nhìn chằm chằm vào mắt ta, một hồi lâu mới nói, “Cái, cái gì?”

Nhìn bộ dáng của hấn, liền biết vừa nãy hấn chẳng học được cái gì! Ta hảo tâm nhắc nhở, “Yếu lĩnh của nụ hôn chính là: ánh mắt đủ mê hoặc, sắc mặt phải đủ ngượng ngùng, đầu lưỡi phải đủ linh hoạt. 1 điểm cuối cùng, cũng là điểm trọng yếu nhất. Nếu người không thể đưa lưỡi vào miệng hấn thì mọi cố gắng liền trở nên uổng phí!”

Sắc mặt hấn trở nên tái nhợt, “Nàng, nàng, thật sự, thật sự?”

Ta gật đầu, “Chắc người không cho là ta say mê mỹ sắc của người chứ? người cũng biết, ta đã có Tuyên rồi! Cho dù xinh đẹp như người ta cũng không động tâm!” Ta kẹp 1 lọn tóc của hân giữa 2 ngón tay, lạnh lùng địa nhắc nhở.

Hân cắn răng, hô hấp trở nên dồn dập, một hồi lâu sau mới nói, “Ta biết rồi!” Dứt lời, liền không nói lời nào. Nằm xuống, đến cơm cũng không ăn. Ta có trêu chọc hân thế nào hân vẫn không mở miệng.

Hân không mở miệng, ta thấy mừng rỡ thanh nhàn. Bắt đầu điều chế vài vị độc dược. Nhìn hân vẫn bất động không nói, ta không cách nào, không thể làm cách nào khác ngoài việc ngồi vào trong xe, cho xe chạy khắp thôn trấn. Ta kiên trì tin tưởng, những người tróc nã Đường Vãn Hiên hân đang ở trong thôn trấn này rình rập chúng ta, , bọn họ bắt Đường Vãn Thiên nhưng không có lấy được tiền, xem ra, bọn chúng sẽ không bỏ qua

Nếu không phải Đường Vãn Thiên đi làm loạn khắp nơi khiến cho bọn chúng chú ý thì sẽ không xảy ra chuyện như hôm nay! Nghĩ đến đây, ta hận không thể bỏ lại Đường Vãn Thiên ở lại đây 1 mình cho xong

Tìm được khách điểm nghỉ chân, chúng ta thuê 2 gian phòng. Đường Vãn Hiên vẫn không nói 1 tiếng, cũng không nói chuyện với ta, 1 mình 1 người đi về phòng.

Đáng tiếc ! Hân muốn thanh tĩnh, xem ra là không được rồi! Muốn cứu Đường Vãn Thiên thì hân phải hi sinh nhan sắc

Ta bưng đồ ăn trong tay, gõ cửa phòng của hân. Bây giờ không phải là lúc để bản tính thiếu gia của hân bộc phát

Ánh đèn trong phòng thoáng cái đã tắt phụt. Ta thiếu chút nữa cười to ra tiếng! Nghe thấy tiếng ta đến liền tắt đèn ngay, hân tưởng rằng hân đang giả ma sao? “Mở cửa! Người không ăn cơm chiều à?.” Ta thông dong nói.

Tính cách bình tĩnh của hân bay đi nơi nào rồi? Chỉ là bị hôn mà thôi, hơn nữa cái hôn đó cũng chỉ dùng để học tập mà lại phản ứng lớn như vậy sao? Hay là, hân để tâm đến việc bị ta cướp đi nư hôn đầu ? Ta là phụ nữ, ta cũng có thể coi là bị thiệt thòi không?

Giọng hân khàn khàn, “Ta ngủ! Không ăn!”

Ta tức giận trong lòng, lấy tay đẩy cửa ra, nói với hân, “Người đến đây ăn cho ta! Người nghĩ thân thể của mình khoẻ mạnh lắm sao? Có thể lặn lội suốt ngày hôm nay mà không hề hân gì sao? Hôm nay lại nhảy khỏi xe như vậy, ta đã không truy cứu người, bây giờ lại không chịu ăn cơm! Hôm nay người không ăn cơm, sau này đi ra ngoài, gặp ai cũng đừng nói Diệp Dược Nô ta đã chữa bệnh cho người! Mạng sống vốn là của chính mình, người muốn thế nào thì tùy!” Ta để thức ăn trên bàn, lớn tiếng quát.

Hân nằm im không lên tiếng, một hồi lâu mới nói, “Mạng là của ta, ta muốn thế nào là chuyện của ta!”

Thật sự để tâm đến việc đó như vậy sao? Lửa giận của ta bốc lên ngàn ngạt. Một tay đóng cửa lại, chậm đi về phía hân, “Người rất để tâm đến việc ta đã tùy tiện cướp đi nư hôn của của người? Có phải rất khó chấp nhận việc mất đi nư hôn đầu vào tay ta không?” Ta nói nhỏ.

Hân im lặng rồi một hồi lâu, nói, “Ta không nghĩ tới!”

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ soi lên mặt hân, soi vào chiếc cổ tuyệt đẹp của hân. Đôi mắt của hân lờ lờ tỏa sáng dưới ánh trăng. Ta cười lạnh ngồi xuống , “Nếu không nghĩ đến, chi bằng nhân cơ hội này, luyện tập một lần nữa!” Dứt lời, liền cúi đầu xuống, chế trụ đôi môi!

Hân liều mạng giãy dụa, ta rời môi ra, ghé vào lỗ tai hân nói, “Nhớ kỹ đừng bày ra cái bộ dạng này, nếu không, người biết là ta cái gì cũng có thể làm!” Dứt lời, liền đứng dậy, nói, “Đứng lên! Ta sửa đổi lại diện mạo cho người! Nếu muốn cứu Thiên ca của người thì nên hợp tác với ta”

Hân suy nghĩ 1 lúc, nghiêm mặt, chậm rãi đứng dậy. Vừa mới lặn qua lặn lại, hân thoát nhìn vừa nguy hiểm lại vừa hấp dẫn. Ta thấp đèn lên, kéo hân ngồi xuống, “Ăn hết đi!”

Hân không lên tiếng, chậm rãi cho thức ăn vào miệng. Ta xoay người, “Ta đi chuẩn bị vài thứ, khi ta trở về, ta phải thấy người đã ăn hết những thứ này! Hôm nay ta đi nấu dược liệu thành đan dược (*), sau này

uống dễ hơn.” Dứt lời, liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Mới đi ra vài bước, liền nghe được tiếng khóc cổ nén của hân. Ta thở dài một hơi, rất muốn mắng chửi người. Thanh âm của hân lại ỷ khuất như vậy, cứ như thể ta là sắc ma bậc nhất! Thật sự là đủ rồi! Ta thở dài. Rất muốn vọt xông vào giáo huấn cho hân 1 trận, nhưng chân lại bước nhanh về phòng của mình!

Nhớ tới lúc bị Đường Vãn Thiên đoạt đi nộ hân đầu tiên, tâm tình của ta khi đó, sợ rằng cũng khó chịu hết như hân hiện giờ! Hân làm sao biết được việc xảy ra với hân ngày hôm nay, tất cả đều là Đường Vãn Thiên ban cho ta ngày đó! Nếu hân là đệ đệ yêu quý nhất của Đường Vãn Thiên, như vậy, huynh nợ đệ trả vốn là việc thiên kinh địa nghĩa! Nếu là đổi thành Đường Đình Hiên, có đánh chết ta ta cũng không làm!

Rất nhanh cầm lấy những thứ cần thiết, ta đẩy cửa phòng của Đường Vãn Hiên ra. Lúc này hân đang ngồi trước bàn. Thức ăn ta mang đến đã được hân ăn hết, quả nhiên, có 1 số người không thể đối xử mềm mỏng, có những lúc phải dùng đến 1 vài thủ đoạn cường ngạnh

Thấy trong tay là 1 đồng lớn đồ vật, hân nhất thời kinh hách (**). Lắc lắc đầu không muốn làm. Ta cười lạnh, chậm rãi đi về phía hân.

Hân hơi giật mình nhìn ta, một hồi lâu mới nói, “Thật sự phải mặc loại quần áo này sao?”

Ta không lên tiếng, trong tay không ngừng sửa sang lại diện mạo cho hân. Khuôn mặt của hân vốn đã rất đẹp rồi, chỉ là, ta sợ đạo tặc nhìn thấy mặt sẽ nhận ra hân

Phải đổi dung mạo cho hân!

Hân nhắm mắt lại mặc cho ta hoành hành trên gương mặt. Thừa dịp hân nhắm mắt ta đổi lại nước da màu đồng này, đổi lại rất xấu. Khi ở ngoài thành Tuyên đã cho ta biết, cường đạo sẽ không quan tâm người có bình thường hay không, chỉ cần nhìn thấy phụ nữ là bọn hân đều muốn!

Vấn tóc cho hân, sau 1 vài nét bút trên bức tranh, 1 gương mặt mỹ nhân đã lộ ra, tác phẩm đã hoàn thành. Gõ nhẹ vào trán hân, cười nói, “Mỹ nhân! Xem tác phẩm hoàn mỹ của ta 1 chút!” Ta đưa chiếc gương đến trước mặt hân.

Hân ngẩn người, chậm mở mắt ra. Toàn bộ ánh trắng trong phòng đều tập trung tại gương mặt hân! Hàng mi như cánh bướm, đôi mắt trong như nước. Hết thấy cứ như trong giấc mộng, nếu ta là nam tử thì để có được giai nhân này, ta có chết cũng không hối tiếc!

Hân nhìn chằm chằm vào gương, một hồi lâu mới nói, “Đây là ta?”

Ta cười nói, “Đương nhiên là ngươi! Rất đẹp đúng không?”

Hân nhanh chóng quay đầu lại, nhìn vào mặt ta, 2 mắt trợn trừng. Thanh âm tắc nghẹn trong cổ họng 1 hồi lâu mới nói, “Mặt của nàng!”

Ta sờ sờ mặt mình, trên mặt có 1 vết sẹo không thể nào mà dám đi gặp người khác, biểu hiện của hân như thế này đã là rất nể mặt ta rồi! Ta cười với hân, “Đây là dung mạo của Diệp Dục Nô, nếu người dám nói với Tuyên ta sẽ giết ngươi!” Dứt lời, liền làm động tác giết người

Hân bình tĩnh nhìn chằm chằm vào mặt ta, một hồi lâu mới nói, “Khuôn mặt này hân rất khó làm!”

Ta ngẩn người, không lên tiếng. Hân dĩ nhiên đã nhìn ra!

“Nàng định làm như thế nào?” Hân nói nhỏ.

Ta thấy trời đã gần sáng, nói với hân, “Làm như thế nào? Đương nhiên là lên đường rồi!” Dứt lời, liền nâng hân dậy, “Tiểu thư, ngài chậm rãi tiêu sái!”

Hân lặng đi một hồi lâu, thở dài, cùng ta rời khỏi khách điểm.

Chúng ta giả trang rất thành công, ít nhất mà nói, bà chủ khách điểm không hề nhận ra chúng ta

Chúng ta mua 1 vài đồ vật trong thôn trấn. Nếu là nơi này có cơ sở ngầm của bọn chúng thì lúc này chúng ta đang bị theo dõi!

Lúc này, ta sẽ chờ bọn họ tới bắt!

Đường Văn Hiên ngồi 1 mình trên cỗ kiệu nhỏ vừa mới mượn. Ta cỡi ngựa đi theo phía sau.

Nếu ta đoán không sai thì bọn chúng sẽ động thủ ngay lúc này!

Kiệu nhỏ đi được 1 đoạn đường dài rất suông sẻ mà vẫn chưa thấy tên cường đạo nào xuất hiện

Tính sai rồi! Ta thăm nghĩ. Thúc mạnh ngựa chạy nhanh hơn, nói với người tong kiệu, “Tiểu thư có mệt không? Nếu mệt thì 2 người chúng ta cưỡi ngựa về thôn trấn đi! Ta thấy trời nóng như vậy, tiểu thư hay là đừng đi nữa!”

Kiệu phu thấy ta như thế, cũng không lên tiếng, Đường Văn Hiên cũng không lên tiếng. Ta tức giận trong lòng, định lấy tay vén rèm kiệu, tên kiệu phu kia liền nhanh chóng ném cỗ kiệu xuống đất rồi chạy trốn, rất nhanh đã không thấy bóng dáng đâu

“Đường Văn Hiên! Ngươi làm gì! Đi ra!” Ta kéo cánh cửa kiệu ra, bên trong kiệu không còn bóng dáng Đường Văn Hiên, ta kinh hãi. Bọn chúng đã ra tay ngay trước mắt ta mà ta không hề hay biết

Nếu không đi cứu hân, thì anh minh 1 đời của Diệp Dưêc Nô ta sẽ bị huỷ hoại

Chú thích

(*) Đan dược: Thuốc viên

(**) Kinh hách: vô cùng kinh ngạc

41. Q.1 - Chương 41: Đạp Tuyết Tìm Mai – Phần 6

Ta tỉ mỉ suy nghĩ lại 1 lượt tất cả những tình huống lúc này.

Trong trấn này, rốt cuộc chúng ta đã đi qua những nơi nào. Đầu tiên là khách điểm, sau đó là tiệm quần áo, sau đó nữa là tiệm trang sức. Nghĩ tới đây, lòng ta phát hoá. Đường Văn Thiên nói là bộ dạng của ta không giống với Tuyên phu nhân chút nào, bản thân ta vốn không để tâm đến chuyện đó, đi cùng hân hân cũng không giữ ý tứ gì! Vì vậy, đã lôi kéo ta đi mua rất nhiều trang sức. Nói là muốn tặng lễ vật cho Tuyên. Bây giờ nhớ lại trong những nơi chúng ta đã đi qua chỉ có tiệm thuốc là có liên quan đến 2 bọn họ, còn những chỗ khác, đều là để mua đồ cho ta

Ta không biết nam nhân này chủ ý gì, bất quá, cũng bởi vì hân nhiều chuyện, nên bây giờ ta mất quá nhiều thời gian để tìm kiếm đầu mối!

Đi vào Hồi Xuân đường (*), đại phu đang ngồi xem mạch cho người ta. Lão đại phu đó chừng 60 tuổi, gương mặt đôn hậu, vận trường bào màu xanh.

Người bệnh đó đang cúi đầu. Dùng sa màn che đi diện mạo của mình. Tay vươn ra, trên đó đầy những nốt thủy đậu màu đỏ! Bên cạnh là 1 hồng y nam tử (**). Quần áo sạch sẽ, nhưng gương mặt lại ửng hồng 1 cách khác thường. Bên hân còn có vài tên phó từ. Bên ngoài là 1 cỗ xe ngựa. Thoạt nhìn đã thấy được thân phận địa vị của người đó.

“Đây vốn là đậu mùa, đại phu căn bản không chữa được, ngươi cứ về nhà chờ chết đi!” Tâm tình bất hảo, những lời ác ôn được thốt ra khỏi miệng!

Sắc mặt của vị đại phu tức khắc trở nên xanh mét, miệng mở hết mở lại đóng, hết đóng rồi lại mở, một hồi lâu nói không ra lời! Chắc hẳn là muốn phản bác lại ta nhưng không sao mở miệng được!

Hồng y nam nhân cả người đại chấn, người bệnh kia cũng trở nên run rẩy. Chỉ vì 1 lời ta nói mà thần sắc trở nên khó coi!

Hồng y nam tử cười lạnh, “Nếu cô nương biết là đậu mùa thì sao lại còn vào đây phô trương, không sợ rước hoạ vào thân sao?”

Vị đại phu đó cũng nói, “Cô nương liếc mắt một cái liền biết ngay đây là đậu mùa, cũng biết chứng bệnh này không có thuốc giải, vì sao cô nương còn tiến vào đây làm khó ta! Hay là cô nương trở về đi. Y thuật của lão đây không tinh nhưng cũng không nghĩ làm mình làm người!”

Đây là “trái tim người mẹ” mà người khác thường nói sao? Ta vốn là đại phu, vốn cũng có thể hảo tâm như hần, đồng tình với người bệnh, dùng hết sức chữa bệnh cứu mạng. Nhưng bây giờ ta rất muốn mắng chửi người, liền lãnh đạm nói, “Có thể đi vào đây thì tất nhiên không sợ bị lây đậu mùa, chẳng lẽ, đại phu không biết nếu đậu mùa lây sang cơ thể người khác thì sẽ không còn phác tán mạnh nữa sao? Nói cho cùng thì chỉ là đậu mùa, chẳng có gì to tát!”

Đối với ta thì không có vấn đề gì. Nhưng đối với bọn họ thì đây là vấn đề liên quan đến cả mạng sống

Sắc mặt đại phu thay đổi, hần run nói, “Cô nương nói đậu mùa không phải là vấn đề gì to tát? Vậy thì cô nương hãy cứu chữa cho người này, đại phu ta đây sẽ tâm phục khẩu phục!”

“Ta không biết thê tử ta của ta mắc bệnh đậu mùa! Xin lỗi! Ta nên mang nàng về nhà, nếu không kéo nàng sẽ lây cho người khác. Hồng y nam tử đó như là đã nghĩ thông suốt, kéo nàng đi về phía xe ngựa!”

Cô gái kia bật khóc, tránh né bàn tay của hồng y nam tử, nói, “Thiếp thân tự mình đi là được rồi! Gia không nên đụng đến thiếp thân! Nếu thiếp bị bệnh đậu mùa thì thiếp thân đã nắm chắc cái chết! Gia đi chuyển này là để diệt trừ cường đạo, nếu bị thiếp thân liên lụy thì biết ăn nói thế nào với nguyên soái đại nhân?”

Diệt trừ cường đạo! Nếu hần đi diệt trừ cường đạo thì chung quy cũng chỉ có 1 mình ta mạo hiểm. Ta lạnh lùng nói, “Muốn ta cứu trị cũng không khó, chỉ đáp ứng 3 điều kiện của ta”

Hần cứng người, quay đầu, nói nhỏ, “Vị đại phu này đã 60 tuổi mà vẫn không có cách nào cứu trị, mà cô nương thoát nhìn cũng chỉ chừng 20 tuổi, làm sao có thể làm được? Trên đời này, e rằng chỉ có 1 người như thế!”

Ta không để ý tới hần, kính tự nói, “Điều kiện thứ nhất, ta muốn nhìn thấy dung mạo của phu nhân người, nếu như xấu, ta sẽ không chữa!” Những lời này được nói ra, 2 mắt của tất cả bọn họ đều loé sáng. Vị phu nhân đó cũng ngừng khóc, lão đại phu cũng mở to hai mắt.

“Cô nương là họ Diệp?” Lão nhân kia run rẩy nói.

“Ta họ gì cũng không quan trọng, quan trọng là, muốn ta ra tay chữa bệnh thì phải đáp ứng yêu cầu của ta!” Hai tay ta chấp phía sau lưng, ngửa đầu nói.

Hồng y nam nhân trở nên tươi cười, lớn tiếng nói, “Cô nương muốn cái gì, cứ việc nói ra!”

Ta cười nói, “Điều kiện của ta rất đơn giản, bằng hữu của ta bị bọn cường đạo bắt đi, bây giờ không rõ đang ở nơi nào. Ta muốn người giúp ta tiêu diệt bọn cường đạo này, một người cũng không bỏ sót, người có thể làm được không?”

Nam tử cúi đầu khom người, “Điều này cũng không khó khăn gì! Ta đã tìm được hang ổ của bọn cường đạo. Chỉ đợi nguyên soái phát binh, liền tiêu diệt cả băng nhóm cường đạo đó”

Dứt lời, liền vén khăn trùm đầu của cô gái kia, ta thấy sắc mặt nàng ứng hồng, trên mặt nổi những nốt thủy đậu, nhưng vẫn rất thanh tú động lòng người. Gật nhẹ đầu, nói, “Dung mạo của phu nhân, rất vừa mắt ta.”

Hồng y nam tử không kiềm được vui sướng, thiếu chút nữa rơi lệ đầy mặt. Vị phu nhân kia cũng vì quá vui mà khóc. Nguyên lai, chỉ 1 câu nói của ta đã có thể khiến cho bọn họ cao hứng như vậy sao? Ta hơi nghiêng đầu.

Chỉ diệt trừ cường đạo mà cũng phải chờ đến nguyên soái phát binh? Thoạt nhìn, bọn cường đạo này không hề đơn giản. Tên Đường Vấn Thiên này, đi với hần là luôn xảy ra chuyện không tốt, mới vừa vào đến Phong quốc liền đã bị bọn cường đạo truy đuổi

Ta gật đầu, cũng không tiếp tục làm khó, nói với hồng y nam tử, “Người cũng đã bị nhiễm đậu mùa. Chỉ là bây giờ chưa phát tác mà thôi. Không bằng nhân cơ hội này, mang ta đến hang ổ của bọn cường đạo, thế nào?” Ta không có hứng thú với chuyện gì gì đó của nguyên soái, bây giờ mấu chốt nằm ở chỗ: 2 đồ đàn đó đã bị bắt đi đâu rồi

“Cô nương!” Trên mặt hần lộ ra vẻ khó xử.

Ta lấy giấy và bút, xoát xoát vài nét viết ra phương thuốc, đưa cho hắn, nói, “Trước tiên, hãy sắc 3 liều thuốc theo đơn này, chờ ta cứu được bằng hữu thì sẽ trở lại chăm cứu cho nàng! Nếu như không chăm cứu, phu nhân sẽ chết! Người bây giờ dùng thuốc tăng lực do ta đặc chế, ta muốn đích thân đi bắt cường đạo!”

Vị đại phu kia định học trộm phương thuốc của ta, phương thuốc của ta làm sao có thể tiết lộ ra ngoài dễ dàng như thế! Ta đã nói rất rõ ràng, nếu không có ta chăm cứu, nàng ta có uống nhiều thốc đến mấy cũng vô hiệu! Lão đại phu cúi đầu xuống, chết như vậy thật buồn cười

Đã lớn tuổi như vậy rồi mà còn không biết 2 chữ an phận viết như thế nào, thật sự là quá xuẩn (***)

Sắc mặt hồng y nam tử ửng hồng, vô lực nhìn ta, nói nhỏ, “Chỉ cần chữa khỏi bệnh cho thê tử ta, bảo ta làm gì cũng được!”

Ta cười lạnh, lấy thuốc tăng lực ra hắn uống. Chỉ trong chớp lát, sắc mặt hắn đã có biến chuyển. Hắn cúi đầu xuống, bội phục ta sát đất.

“Dem phu nhân người đến nơi an toàn, chúng ta liền xuất phát, thế nào?” Ta lạnh lùng nói.

Hắn hơi gật đầu, xem như đã đáp ứng.

Nhìn mấy người hắn trở về xe ngựa, khoé môi ta nhếch lên thành 1 nụ cười, đang định đi ra ngoài thì không ngờ vị đại phu kia cứ nhiên lại vừa quỳ vừa cầu xin, cầu ta, cầu ta chỉ cho hắn phương thuốc. Sau này nhờ đơn thuốc đó, sự nghiệp sẽ lên như điều gặp gió

Ta cười nhìn hắn. Lạnh lùng nói, “Có được phương thuốc đó nhưng chẩn đoán bệnh lại không dễ. Dù hữu ích thế nào cũng chỉ là một môn học vấn. Ta có rất nhiều đơn thuốc. cần cái nào cũng có, lão đại phu muốn đơn thuốc nào, cứ nói!”

Hắn thấy ta đồng ý dễ dàng như thế liền nói chỉ cần có thể chữa khỏi bệnh cho con hắn

Ta cười lạnh. Bệnh này được chia thành hàng trăm loại, chỉ một lời nói liền có thể khái quát được sao? Ta nói với hắn, “Lão đại phu! Trên đời này có hàng trăm thứ bệnh, không đếm xuể. Người học 1 muốn 2, học 2 muốn 3. Như thế thì làm sao mà ta lên đường rồi đi được, chỉ có thể ở luôn tại nơi này! Muốn trị bệnh cũng dễ thôi! Mọi chứng bệnh trên đời này chỉ cần đến tay Diệp Dược Nô là ổn [nguyên gốc là kỳ nan tạp chứng]! Nhìn bộ dáng của người, chắc hẳn không phải muốn tự mình học, nếu lo lắng cho tôn tử (****), thì bảo con người 1 mình đến Phụng Hoàng Cốc tìm Phù Dung. Đến lúc đó chỉ cần nói tên Diệp Dược Nô ra là ổn. Ta chỉ có thể nói bấy nhiêu đây thôi!” Dứt lời, liền phất tay áo rời đi

Chuyện của chính mình còn chưa lo xong mà lại quản chuyện của hắn? Ta là kẻ ngu sao? Chỉ cho hắn cách đó là bởi vì Phù Dung rất thích thi thể người, một người nữ tử thì không có cách nào tìm được thi thể người, tên tiểu tử kia chắc hẳn là dùng được

Lão nhân kia ngàn vạn lần tạ ơn ta, lệ vương đầy mặt.

Nếu là biết ta vốn dĩ là tìm vật thí nghiệm uội muối thì không biết hắn sẽ có vẻ mặt thế nào

Đang muốn cất bước, hồng y nam tử kia chấp tay trước mặt ta, nói, “Xin hỏi Diệp cô nương bây giờ đang ở tại khách điểm nào?”

Ta thấy hắn khiêm cung (*****), cũng không muốn giấu diếm, nói, “Đằng trước ba dặm, khách điểm Phúc Vân”

Hắn nghe thấy liền cả kinh, nói, “Cô nương không biết mình đang ở trong cứ điểm của bọn cường đạo sao? Bọn cường đạo đó dùng khách điểm Phúc Vân làm căn cứ, nếu bằng hữu của cô nương bị bắt đi thì chắc hẳn đang ở tại khách điểm Phúc Vân!” Dứt lời, liền nói nhỏ vài câu với người đánh xe, người đánh xe đó gật nhẹ đầu, liền tự đánh xe trở về

Hắn nói với ta, “Nếu cô nương đồng ý thì tối nay chúng ta sẽ dò xét khách điểm Phúc Vân!” Thần sắc hắn kiên định, khí chất nhà võ mơ hồ toát lên. Công phu của hắn chắc hẳn rất cao cường

Ta khẽ thở dài, nói, “Nếu đã biết là khách điểm Phúc Vân thì vì sao tướng quân không động thủ mà còn chờ lệnh phát binh của nguyên soái?”

Hắn ngậy cả người, nói, “Cô nương cũng biết chức vị tướng quân của ta vốn không cao. Những tên tại khách điểm Phúc Vân rất lớn mật, trận chiến lần trước chúng đã cướp đi lương thực đang vận chuyển. Nguyên soái vô cùng phẫn nộ, đã thề là phải tróc nã cho bằng được bọn hắn về để quy án!” Hắn vừa nói, trên gương mặt mơ hồ nổi lên tia lửa giận.

Chú thích

(*) đường: tiệm thuốc

(**) Hồng y nam tử: Người con trai mặc áo đỏ

(***) Xuẩn: ngu ngốc

(****) Tôn tử: con cái

(*****) Khiêm cung: Khiêm nhường + cung kính

42. Q.1 - Chương 42: Đạp Tuyết Tìm Mai – Phần 7

Nguyên soái này, xem ra vốn là 1 người mạo hiểm. Chiến sự ở Phong quốc lúc này đang khá căng thẳng mà nguyên soái này lại muốn tự mình đuổi giết cường đạo. Nguyên soái không có trong quân doanh chính là thời cơ rất tốt để bọn địch nhân ra tay. Thế mà hắn lại muốn đích thân đến đây

Sao hắn có thể to gan lớn mật như vậy?!

Hồng y nam tử kia cười nói, “Bản lĩnh của nguyên soái rất cao. Tuy là rất mạo hiểm như vậy nhưng chưa từng thua trận nào, ngay cả Đường Vãn Thiên cũng có lần thua dưới tay hắn. Có thể nói là anh hùng đương thời! Quân sự kỳ tài! Lần này quân lương (*) bị cướp thì đúng là 1 sự sỉ nhục lớn, thế nên mới có hành động thế này!”

Thoạt nhìn, vị hồng y nam tử này rất tôn sùng nguyên soái. Điều đó ta không quan tâm, cái ta quan tâm chính là: Đường Vãn Thiên cũng bị hắn đánh bại! Rốt cuộc hắn ta là người như thế nào mà có thể đánh bại 1 người kiêu ngạo như Đường Vãn Thiên.

“Nguyên soái có bản lĩnh đến thế sao? Có thể đánh bại cả Đường Vãn Thiên? Nếu không phải lúc này nhất định phải đi đến sào huyệt của bọn cường đạo thì ta thật muốn cùng hắn kết giao bằng hữu!” Tìm người trong Phong quốc, 2 hoàng tử của Phong quốc vốn còn nhỏ tuổi – không có tác dụng. Ngược lại, đại nguyên soái của Phong quốc thì còn có thể dùng được! Nhìn bọn thủ hạ của hắn tìm được hang ổ của bọn cường đạo trong thời gian ngắn như vậy, tốc độ tình báo cũng thật nhanh! Như vậy, việc tìm kiếm Hàn Tuyết đành nhờ vào bọn họ rồi

Hồng y nam tử nói nhỏ, “Nguyên soái vốn là anh hùng đương thời. Hắn cướp ấn soái từ tay lão nguyên soái, lúc đầu mọi người không ai phục hắn nhưng đến sau này, tất cả mọi người đều dựa vào hắn mới có thể trải qua mấy mươi trận chiến lớn nhỏ. Qua nhiều lần thắng lợi đã trở thành giai thoại của Phong quốc. Dân chúng tại Phong quốc đều tương truyền đại danh bất bại của hắn! Nguyên soái thống lĩnh 3 quân của Hoàng quốc – Tuyền Tuyết Tán cũng từng thua dưới tay hắn! Trong khoảng thời gian ngắn, đại danh đã lan truyền khắp 14 nước. Cô nương lại chưa từng nghe qua đại danh của hắn sao?”

Ta đương nhiên là chưa từng nghe qua! Chuyện của người khác, ta không có hứng thú

“Lúc nào thì vào khách điểm Phúc Vân? Nguyên soái của các người khi nào mới đến?” Ta thấy trời đã sắp tối rồi, ta không quan tâm bọn họ đã đánh bại Đường Vãn Thiên như thế nào, mấu chốt là: thân thể của Đường Vãn Thiên làm sao có thể chịu được gian khổ? Chắc hẳn hắn đang ở chỗ đó than khóc! Hắn tin tưởng ta như vậy, để đáp lại sự tin tưởng của hắn, dĩ nhiên ta rất muốn cứu hắn ra!

“Nguyên soái đang trên đường đến. Nếu đường đi thuận lợi thì tối nay ắt hẳn sẽ đến nơi! Xin cô nương kiên nhẫn chờ đợi! Đại nguyên soái đến, chúng ta liền lập tức bố trí hết thủy, chờ thời cơ chín mùi sẽ hành động!” Hồng y nam tử nói nhỏ.

Xem ra, nguyên soái này làm việc thành thực chừng chạc, làm người khác có thể tin tưởng. Việc này giao cho hắn thì thành công nằm trong tầm mắt rồi!

Hai người chúng ta tìm 1 tửu quán, nhân tiện vừa dùng bữa vừa chờ nguyên soái

Thời gian trôi qua càng lâu ta càng thêm lo lắng!

Xa xa vang lên tiếng vó ngựa, hồng y nam tử rõ ràng chấn động. Ta đứng dậy quay đầu lại, chỉ nhìn thấy 1 đám bụi. Trong lòng thầm khen 1 tiếng, ngựa chạy thật nhanh!

Hồng y nam tử thấy thế liền đi ra ngoài nghênh đón, cúi đầu khom người, cung kính nói với nam tử trước mặt, “Thuộc hạ cung nghênh nguyên soái!”

Hách! Lòng ta thầm thở dài, nhân vật trong truyền thuyết đã tới rồi! Nguyên soái này, quả nhiên là mạnh mẽ vang dội!

Nam tử kia không hề để tâm đến lời hồng y nam tử vừa nói, đi thẳng về phía trước

Ta âm thầm nhíu mày. Có phải ta đã nghĩ sai rồi?

Vừa bước vào cửa, nam tử kia liền quay đầu lại, đi đến trước mặt 2 người bọn ta, xoay người xuống ngựa, thẳng đến lúc này ta mới nhìn rõ, người đang ngồi trên ngựa đúng là 1 thiếu niên tuyệt mỹ! Phía sau hắn là 5 nam tử khác vận trang phục tướng quân,

Hắn không phải là thủ lĩnh đi?! Ta thầm nghĩ.

Ai ngờ đầu hồng y nam tử lại chấp tay nói, “Nguyên soái, không ngờ ngài đến nhanh như vậy!”

Lòng ta giật mình nhưng không biểu hiện ra ngoài, người này là vị nguyên soái bất bại đó sao! Đã vậy còn quá trẻ tuổi, đã vậy còn quá tuyệt mỹ? Không biết tương lai sẽ làm mê chết bao nhiêu thiếu nữ

Mái tóc đen nhánh của nam tử đó chỉ dùng 1 sợi dây buộc lại, phần còn lại buông dài xuống sau lưng. Hắn cũng không ngồi xuống, quát lớn với hồng y nam tử, “Nói! Hang ổ của bọn chúng ở nơi nào?”

Hồng y nam tử chấp tay bái, “Ở phía trước 3 dặm, khách điểm Phúc Vân! Nguyên soái, thuộc hạ chính chờ nguyên soái lại đây, cùng nhau bàn bạc, tìm thời cơ đánh vào khách điểm Phúc Vân”

Hắn lạnh nhạt nói, “Cường đạo có bao nhiêu tên?”

Hồng y nam tử nói, “Tại khách điểm Phúc Vân có hơn 50 tên, nếu tính luôn số còn lại thì có khoảng trên 100 tên!”

Hắn đập bàn hét lớn, “Đàm phán không bằng bạo lực, các huynh đệ, chúng đến khách điểm Phúc Vân!” Dứt lời, liền xoay người lên ngựa, dẫn đầu đi!

Cả quá trình còn chưa đến 1 tuần trà! Cái gì mà bàn bạc, cái gì mà chờ đợi thời cơ, cái gì mà thành thực, tất cả chỉ bằng 1 vài câu nói mà hắn liền trực tiếp dẫn người đến hang ổ của bọn cường đạo! Bọn họ thậm chí chỉ có sáu người!

Càng lúc càng thấy đau đầu, ta dùng khinh công bay về hướng khách điểm Phúc Vân!

Khi ta đến nơi thì ở đây đã là 1 biển lửa. Ta hơi giật mình nhìn trận đại hỏa đó, không thể nào! Nguyên soái này, ra tay nhanh như vậy! Mới chỉ có chút công phu cao cường 1 chút đã đốt sạch khách điểm! Là nguyên soái thì có thể thiêu sống hết mọi người trong toà nhà này sao? Người này, cũng quá xằng bậy rồi

Trách không được! Trách không được hắn lại đoạt đi soái ấn từ tay lão nguyên soái! Đoạt! Mặc dù chỉ có 1 chữ này nhưng ta lại có thể tưởng tượng tình cảnh lúc đó khốc liệt đến thế nào

Ta vỗ vỗ cái đầu đang đau nhức. Nhìn ánh lửa sáng rực trời. Người đang đứng trước trận đại hỏa chống nạnh cười ha hả chính là tên nguyên soái kia sao?

Hắn đốt cả khách điểm, thiêu cháy hết khách nhân trong khách điểm mà còn có thể khoái chí cười to như vậy! Người này, nếu không phải quá ngạo mạn thì là quá ngu xuẩn

Không nghĩ ra, tại sao người như vậy lại có thể thống binh ra trận, lại có thể đánh bại Đường Vãn Thiên

Nhớ đến Đường Vãn Thiên, ta không khỏi nhíu mày. Ta còn chưa thấy bóng dáng Đường Vãn Thiên và Đường Vãn Hiên đâu

Ta tiến lên vài bước, nói với tên thiếu niên đang đắc ý kia, “Nguyên soái, con tin đâu? Tang vật đâu?”

Hắn mở rộng cười. Như thể vừa sức nhớ ra chuyện gì, đột nhiên hét lớn một tiếng, “Các huynh đệ, còn có người bên trong! Mau cứu con tin ra! À! Còn có quân lương! Mau ra tay! Nhanh lên một chút!” Dứt lời, xung trận ngựa lên trước, nhảy vào hỏa trận.

Ta thiếu chút nữa tức giận đến tắt thở! Nguyên soái gì chứ?! Hữu dũng vô mưu không nói, lại còn quên mất nhiệm vụ trọng yếu của mình ở nơi này. Cự nhiên chờ cho cháy hết mới nhớ ra mục đích của mình!

Hắn phóng hỏa đốt cả khách điểm này, lại còn thiêu chết tất cả khách nhân trong khách điểm! Phong quốc, rốt cuộc làm sao vậy? Làm sao lại có thể phong nguyên soái cho 1 người thế này?

Ta bắt đắc dĩ ngựa đầu lên trời. Lần đầu tiên cảm thấy mình thật bất lực.

Có gần trăm người đang ngồi bên cạnh đám cháy, nhìn bộ dáng không thể lên tiếng của bọn họ, tất nhiên là bị người khác điểm á huyết rồi! Ta thấy 1 người phụ nữ trong số đó, đó là lão bản nương của khách điểm Phúc Vân này. Dáng vẻ đó, khuôn mặt đó, khuôn mặt ấy không hiểm nhưng cũng có thể làm cho nam nhân nhớ mãi không quên

Chính là người này! Người phụ nữ này chính là đầu mục (**) của khách điểm Phúc Vân. Lòng ta thầm nghĩ

Ta bước qua bên đó, nói với người phụ nữ, “Người chứa chấp cường đạo, không giết tiền, mà vì cái gì lại bắt đi 2 người bằng hữu của ta? Lão bản nương, nếu người nói thật cho ta biết, ta sẽ nhân lúc nguyên soái còn đang đi tìm tang vật mà thả người ra! Người không có nhiều thời gian đâu” Dứt lời, liền giải á huyết cho người phụ nữ đó

Người phụ nữ ho vài tiếng rồi lạnh nhạt nói, “Bắt giữ bọn họ! Đương nhiên là vì muốn bắt! Phúc Vân ta tự nhận là nữ tử đẹp nhất trấn này, ở đâu ngờ tới tên nguyên soái bắt bại này và 2 tên nam tử đó lại đoạt đi danh tiếng của ta! Ta đương nhiên muốn bắt bọn họ rồi! Còn có tên nguyên soái này, loại thiếu niên ngạo mạn thế này nếu rơi vào trong tay ta, ta sẽ đem hắn nấu lên rồi ăn tươi! Ha ha!”

Bọn nam tử bên cạnh cũng gật đầu theo.

Ta cười nói, “Ta cũng là nữ tử thì sao lại không bắt ta?” Mặc dù đã biết đáp án nhưng vẫn muốn nàng ta đích thân nói ra

Nàng ta cười lạnh, “Loại nhan sắc của người, trong trấn này, tùy tiện vợ lấy 1 năm cũng có đầy. Ta còn bắt người làm gì!”

Ta kêu lên 1 tiếng bắt đắc dĩ. Lấy tay lộ mặt nạ ra, cười to nói, “Xem ra, người cũng có lúc nhìn lầm!” Dứt lời, liền đeo lại mặt nạ!

Ánh mắt của nàng giống như là đang gặp quỷ, sững sờ nhìn chằm chằm vào ta, cổ họng tắc nghẹn, nói không ra lời!

“Nguyên lai lại là vì xinh đẹp! Nguyên soái ta ghét nhất là bị ai bình phẩm dung mạo! Người lại dám đem mặt ta ra bình luận là xinh đẹp! Được! Người thích đẹp! Ta liền cho người tội nguyên!” Tên nguyên soái đó đang phi ngựa chạy nhanh lại đây.

Quay đầu lại, những người đó đã được cứu ra, tang vật cũng hoàn toàn được cứu về!

Nhanh như vậy sao?!

Ta hơi giật mình nhìn chằm chằm vào gương mặt của Đường Văn Thiên và Đường Văn Hiên đã bị khói làm cho đen sì, 2 người bọn họ không còn chút khí lực nào, vừa ra khỏi hỏa trận liền ngồi bệch xuống đất, thở phì phò từng ngụm.

Tên nguyên soái kia hét lớn một tiếng, dùng đao rạch đủ đường trên mặt Phúc Vân, rồi tìm trong túi vài cái đinh, tại mỗi một chỗ giao nhau giữa các vết rạch liền đóng đinh vào! Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng kêu thảm thiết của Phúc Vân không ngừng vang vọng bên tai. Bọn nam tử bên cạnh cũng không ngừng gào khóc!

Ta cảm giác thấy khoe môi mình co quắp. Tên thiếu niên này, thủ đoạn cũng thật độc ác

Giúp nàng kia “sửa sang” gương mặt xong, hấn chống nạnh cười to, “Thế nào? Có đẹp không?”

Nàng kia khóc không thành tiếng.

Trong bóng tối có 1 tên nam nhân cầm đao lao đến định đâm vào nguyên soái nhưng lại bị hấn (nguyên soái) cầm kiếm đâm thẳng vào ngực mà không hề quay đầu lại

Hấn (tên ám sát) miệng phun máu tươi, dùng hơi sức cuối cùng, nói, “Lão bản nương! Xin lỗi, ta vừa nhìn thấy bọn họ liền đã chạy đi báo tin! Nhưng không ngờ bọn hấn lại đến nhanh như vậy”

Người phụ nữ kia khóc lóc, nước mắt rơi xuống vết thương, da mặt càng thêm đau rát

Tên thiếu niên cười ha hả, nói, “Ta đương nhiên là biết các người có tình báo! Là ta muốn các người không có thời gian báo tin nên hành binh thần tốc! Là lão bản nương của các người đã quá coi thường bọn ta! Chết đi cũng đáng đời!” Dứt lời, vung tay lên, hét lớn một tiếng, “Người đâu! Giết toàn bộ cho ta! Một người cũng không bỏ sót!”

Chú thích

(*) Quân lương: lương thực của quân lính

(**) Đầu mục: một người thống suất một số đông người

43. Q.1 - Chương 43: Đạp Tuyết Tìm Mai – Phần 8

Lòng ta thất kinh. Người này cư nhiên lại đối đãi với tù binh như vậy. Giết! Giết toàn bộ! Tên thiếu niên này đúng là rất độc ác! Ta thầm nghĩ trong lòng.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên tai không ngừng vang lên tiếng la khóc của bọn cường đạo. Thoạt nhìn, không ai trong số bọn chúng nghĩ rằng kết quả sẽ như thế này! Thật sự là một đám không biết mình biết người! Lúc cướp quân lương thì phải giặc ngộ ngay được chuyện này, không phải sao? Nghĩ đến lúc bọn chúng ra tay bắt đi Đường Vấn Hiên ngay trước mắt ta, ta không một chút nào đồng tình bọn họ. Chỉ giết thôi là quá khoan dung cho bọn chúng rồi

Các tướng sĩ khác nhận lệnh, ra tay giết sạch số người đó, chỉ trong chốc lát trước khách điểm Phúc Vân đã được đào sẵn hàng trăm cái hố chôn người!

Dân chúng thấy nơi này ồn ào liền chạy đến mở to 2 mắt quan sát. Như thể đang chờ xem nguyên soái đại nhân có thật sự giết sạch đám người này hay không! Chưa người nào có dũng khí lên tiếng cầu xin cho bọn chúng! Mọi người chỉ giận mà không dám nói gì. Rất kỳ quái là 1 người như thế lại rất được lòng dân! Có thể nào ta cũng không nghĩ ra vì sao dân chúng Phong quốc lại sùng bái hấn như 1 vị thần!

Phải đến đó chăm sóc cho hấn, ta đi về phía Đường Vấn Hiên đang rất chật vật, cầm lấy tay hấn lên chấn mạch. Công tình điều trị mấy ngày nay, không thể chỉ vì chuyện này mà làm hấn chết được!

Trâm gài tóc trên đầu hấn đã bị người nào đó tháo xuống, tóc xoả tán loạn sau đầu, sắc mặt hấn lại tái nhợt 1 cách dị thường. Người phụ nữ kia rốt cuộc đã làm gì hấn? Ta thấy mạch đập của hấn rối loạn, hô hấp dồn dập, đột nhiên lửa giận lại dâng lên

Trầm giọng nói với hấn, “Nàng ta đã làm gì người?”

Đường Vấn Hiên không lên tiếng, gương mặt tái nhợt

Đường Vấn Thiên quát, “Nữ nhân đó không phải người!” Vài chữ ngắn ngủn chứa đầy uỷ khuất đến vô tận. Xem ra, lọt vào tay nàng ta, hấn không được đối xử tử tế 1 chút nào

Đường Vấn Thiên thì ta không quản được, nhưng nàng ta đã đụng đến Đường Vấn Hiên, mà Đường Vấn Hiên lại bị cướp đi ngay dưới sự bảo vệ của ta! Ngạo mạn chậm rãi đứng lên, bước về phía vị nguyên soái đại nhân đang bận rộn kia.

Bình tĩnh đứng trước mặt hắn, lạnh lùng nói, “Nguyên soái đại nhân! Trong thôn trấn này có rất nhiều nhiễm đậu mùa. Để cho bệnh tật không bị lây lan, không bằng, giết hết người trong thôn này!” Thanh âm của ta rất nhỏ chỉ vừa vãn cho 1 mình nguyên soái có thể nghe.

Tên nguyên soái đó hơi giật mình, nhìn ta, mở to miệng, một hồi lâu sau mới nói, “Ta tưởng rằng trên đời này ta là người độc ác nhất nhưng không ngờ lại không bằng ngài! Thuật Xích! Có chuyện này hay không?” Hắn giương giọng hỏi hồng y nam tử

Hồng y nam tử đó ngây cả người, khom người nghe lệnh, nói nhỏ, “Nguyên soái đại nhân, có gì phân phó!”

Nguyên soái đó vung áo choàng, quát to, “Ta nói, có phải trong trấn này đã có rất nhiều người nhiễm đậu mùa? Nếu là như thế! Ta sẽ làm theo lời vị cô nương này, giết toàn bộ!”

Hắn mới vừa nói như vậy, mọi người trong trấn đang đứng xem trò vui lập tức tỉnh ngộ, ầm ĩ cả 4 phía! Tâm tình của mọi người rất kích động. Thậm chí có người còn muốn xông lên chém chết ta!

Thấy tình hình như vậy, nguyên soái đó cười lạnh nói, “Mọi người không cần kích động như thế, để không cho căn bệnh này lây lan làm chết nhiều người, bản soái đã ở đây thì tất nhiên sẽ bồi mọi người cùng nhau xuống hoàng tuyền (*), ở chỗ này địa, 1 người cũng không được rời đi! Không có quốc thì sao có nhà, mọi người nên vì nước mà ở yên lại đây! Phó tướng! Đem bút đến đây, chúng ta sẽ làm gương ọi người, viết di thư cho người nhà! Ta liền không tin bệnh đậu mùa này sẽ duyệt tuyệt ở đây!” Vừa dứt lời, các tướng lĩnh ở phía sau lập tức đi mượn bút.

Ta nhìn lão bản nương với gương mặt căm đầy đình đang mang theo vẻ tươi cười ác độc. Cùng chết, có phải nàng ta rất hài lòng hay không?

Đường Vấn Thiên nhìn nguyên soái bật cười.

Dân chúng vì lời nói của hắn mà bật khóc tới tấp, vì sợ chết nên mọi người đều quỳ sụp xuống đất, cầu xin nguyên soái tha mạng

Hồng y nam tử vẫn quỳ trên mặt đất, không hề đứng dậy, nói, “Sao nguyên soái không nghe vị cô nương này nói đôi lời? Vị cô nương này chính là vị đại phu hiện đang nổi danh nhất, Diệp Dục Nô! Có nàng ở đây, đậu mùa căn bản chỉ là 1 chuyện nhỏ! Phu nhân của ta sau khi được vị cô nương này chẩn trị đã hoàn toàn vô sự! Thuộc hạ mặc dù đang bị nhiễm đậu mùa nhưng nhờ 1 viên đan dược của vị cô nương này nên mới có thể bình yên như vậy” Sau đó, liền không nói thêm lời!

Lúc nguyên soái đó nghe thấy ta là Diệp Dục Nô liền mở to 2 mắt, hơi giật mình, nhìn đăm đăm vào ta. Một hồi lâu sau mới nói, “Ngươi là Diệp Dục Nô?” Dứt lời, như là sức nhớ ra điều gì, liền nhanh chóng lắc đầu, “Không phải! Ngươi không phải! Diệp Dục Nô dung mạo vô song, ngươi làm sao có thể là nàng? Trên đời này tuy có nhiều rất nhiều nữ tử, nhưng người có thể nói là giọng hết thiên nữ chỉ có Diệp Dục Nô! Mà ngươi cũng lắm chỉ là 1 nữ tử thanh tú, làm sao có thể là Diệp Dục Nô? Nhà của ngươi ở đâu?” Thanh âm của hắn có chút run rẩy. Người sáng suốt cũng có thể nhìn ra được nam nhân này đang sợ hãi! Sợ hãi muốn biết ta có phải là Diệp Dục Nô hay không!

Ta gật nhẹ đầu, nói, “Ta ở trong Phượng Hoàng cốc. Sao nào, trước đây nguyên soái đã từng gặp qua Diệp Dục Nô?” Không có khả năng! Trên đời này chỉ có người nhà Diệp gia mới được thấy dung mạo thật của ta! Những người đã thấy qua mà không bị chết cũng chỉ có Tuyên Tuyết Tấn và Đường Vũ Hiên! Hắn? Làm sao mà có thể thấy qua?

Người này, rốt cuộc là ai? Ta cố gắng hồi tưởng lại. Có phải là người nào đó đã từng nhìn thấy dung mạo của ta mà ta không biết hay không? Ta không nhớ ra được!

Hắn hét lớn một tiếng, thanh kiếm lạnh như băng kề sát cổ ta, “Theo ta được biết, toà nhà trong Phượng Hoàng cốc đã bị thiêu huỷ! Mà ngươi lại bảo mình đang ở trong Phượng Hoàng cốc! Nói! Ngươi muốn gì? Tại sao lại mạo danh Diệp Dục Nô!” Lời hắn nói như là lời khẳng định, đến mức ta cho rằng hắn là 1 người rất hiểu ta

Làm sao có thể? Ta thậm chí phủ nhận. Ta sao có thể quên biết hắn?

“Có phải Diệp Dực Nô hay không, không quan trọng, chỉ cần chữa hết bệnh đậu mùa này là được rồi! Nếu không, nguyên soái muốn cùng xuống hoàng tuyền với mọi người ở đây? Nếu ngài chết rồi thì dân chúng Phong quốc biết làm sao bây giờ? Ngài đã quên, ngài còn phải tham gia chiến sự! Tự tiện từ chiến tuyến trở về vốn là không hợp quy củ! Rồi binh trước khi tham chiến vốn là điều tối kỵ của binh gia, ngay cả đạo lý nhỏ nhặt như thế mà nguyên soái cũng không hiểu hay sao?”

Hắn im lặng, chậm rãi thu kiếm về, nói nhỏ, “Như vậy, mời cô nương chữa hết bệnh cho bọn họ!” Dứt lời, cuối đầu trước ta!

Ta cười nói, “Chữa bệnh cứu mạng, vốn là chức trách của đại phu, nhưng ta thì không thể chữa bệnh mà không thu tiền! Ta sợ ta cứu bọn họ xong, bọn họ lại không có tiền để trả! Không bằng, nguyên soái đáp ứng ta một việc, thế nào?”

Hắn cười ha ha, lớn tiếng nói, “Chỉ cần cô nương chữa khỏi bệnh cho bọn họ thì đừng nói 1 việc, có đến 100 việc ta cũng sẵn sàng đáp ứng!”

Ta nhìn gương mặt tuyệt mỹ của hắn, một hồi lâu sau mới nói, “Điều kiện của ta rất đơn giản, đó là Phúc Vân! Ta muốn này Phúc Vân sau này phải gánh chịu nỗi khổ bị huỷ dung! Chỉ đơn giản là chết đi như vậy thì quá dễ dàng rồi!”

Sắc mặt của lão bản nương đó trở nên tái nhợt, nhìn gương mặt đóng đầy đinh của nàng ta, ta cười lạnh, ta rất muốn nhìn thấy nàng ta thống khổ!

Nguyên soái cười ha ha, lạnh lùng nói, “đã như vậy, ta liền đáp ứng cô nương!” Dứt lời, rút kiếm ra chém thẳng vào người Phúc Vân!

Thấy cánh chân cùng cánh tay của nàng ta rơi xuống mặt đất, ta liền biết, hắn đang đợi nàng ta, có thể thấy được hắn thật sự bị nàng ta làm cho tức giận!

Thu kiếm, không biết hắn tìm được ở đâu ra 1 lọ mật ong, tiến đến bôi mật ong lên miệng vết thương của nàng ta, với thời tiết này, hắn muốn nàng ta bị kiến cắn chết sao? Ta thầm nghĩ. Trong chốc lát sau, hắn như là đã hài lòng, nói với ta, “Cô nương có hài lòng?”

Ta cười, “Tốt lắm!” Quay đầu nói với người dân trong trấn, “Mọi người hãy chăm sóc tốt cho nàng ta! Tốt nhất trường mệnh trăm tuổi để tất cả mọi người đều có thể chiêm ngưỡng dung mạo xinh đẹp của nàng!”

Phúc Vân nước mắt chảy đầy mặt, mở to miệng gào khóc.

Huỷ dung hoàn toàn 1 nữ tử xinh đẹp như vậy mà còn không để cho nàng thì đúng là hình thức xử phạt lớn nhất dành cho nàng ta!

Người dân trong trấn giật mình nhìn chăm chăm vào ta, ta cười nói, “Chuyện hôm nay, các người nên cảm tạ nguyên soái đại nhân! Nếu không phải nguyên soái thăm mình đại nghĩa, cho bản lĩnh của Diệp Dực Nô có cao đến đâu, cũng quyết sẽ không cứu các người! Nguyên soái, ta còn có một chuyện muốn nhờ!”

Nguyên soái kinh ngạc nhìn ta chăm chăm, một hồi lâu sau, nâng cằm ta lên, nói, “Lá gan của nàng rất lớn! Ta thích loại phụ nữ như nàng! Không bằng, nàng làm phu nhân của nguyên soái ta, thế nào?”

Chú thích

(*) Hoàng tuyền: suối vàng

44. Q.1 - Chương 44: Đạp Tuyết Tìm Mai – Phần 9

“Có muốn hay làm nguyên soái phu nhân hay không thì cũng phải được sự đồng ý của ta! Chỉ cần nguyên soái thích là có thể đoạt thê (*) của người khác sao?” Đường Vấn Thiên túm lấy tay ta, kéo ta vào lòng hắn

Ta ngậy cả người. Hắn đang làm gì? Ta là thê tử của hắn từ lúc nào chứ?

Nguyên soái nở nụ cười, nói nhỏ, “Người là ai mà xuất hiện ở đây?”

Ta cười nói, “Đó là con tin vừa mới được nguyên soái cứu ra!” Bây giờ vạch trần quan hệ giữa ta và hắn thì không phải là hành động sáng suốt cho lắm. Nguyên soái này mặc dù ngoại hình xinh đẹp nhưng tính tình quá nóng nảy, nếu làm hắn trở nên kích động bắt ta về làm phu nhân của hắn là hỏng hết chuyện của ta rồi.

Bàn tay của hắn đang đặt bên hông ta siết rất chặt. Đường Vãn Thiên tựa hồ rất hài lòng với biểu hiện của ta, nói nhỏ bên tai ta, “Không ngờ ngươi lại nghĩ cách cứu thoát bọn ta! Bây giờ thì chúng ta nghĩ cách thoát thân nhanh 1 chút!”

Ta rút cổ lại, cười nói với vị nguyên soái kia, “Nguyên soái đại nhân, xin ngài đem Phúc Vân giao cho ta, còn nữa, bệnh đậu mùa của dân chúng cũng nên giao cho ta!”

Nguyên soái nghiêm mặt, hừ lạnh một tiếng, nói nhỏ, “Mặc dù nàng đã là thê tử của người khác, nhưng người này là được cứu ra từ hang ổ của bọn cường đạo, không thể chắc chắn hắn có phải là đồng bọn của lũ cường đạo hay không! Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót! Người đâu! Giết chết nam nhân này cho ta! Nếu người chết rồi, có phải thê tử của người liền thuộc về ta?” Hắn nhìn thẳng vào mắt Đường Vãn Thiên, hỏi.

Lời vừa nói ra, các tướng quân khác lập tức xông đến định chế trụ Đường Vãn Thiên! Đường Vãn Thiên lập tức động thân trốn chạy với ý định chơi đùa với bọn họ

Ta nói nhỏ, “Nguyên soái đại nhân. Tất cả mọi người đều thấy ngài đã cứu hắn ra! Như vậy chỉ trong chốc lát, liền muốn giết hắn cùng bọn tội phạm này, nhưng mấu chốt quan trọng nhất bây giờ là mạng sống của dân chúng trấn này còn đang nằm trong tay ta, không phải sao?”

Ta đương nhiên không phải vì muốn cứu Đường Vãn Thiên! Mà là, nếu như hắn chết, ta bị tên nguyên soái này bắt về thì biết làm sao?

“Nếu hắn chết, nàng cũng sẽ không gả cho người!” Đường Vãn Thiên đứng ở phía sau ta, vừa ho vừa nói

Ánh mắt của nguyên soái khi vừa nhìn thấy hắn lập tức phát sáng lên! Hắn chậm rãi bước đến trước mặt Đường Vãn Thiên, dùng tay nâng cằm hắn lên, “Nàng ta không được, thế còn nàng thì thế nào? Mỹ nhân!”

Đường Vãn Thiên hét lớn, “Người mau buông hắn ra! Hắn là nam nhân! Người nghĩ mình đang làm cái gì?”

Đôi mắt tà mị của nguyên soái nhìn chằm chằm vào Đường Vãn Thiên, nói nhỏ, “Ta đương nhiên biết hắn là nam nhân! Nam nhân thì sao? Ta muốn nam nhân!” Dứt lời, rất nhanh điểm huyệt ngũ của Đường Vãn Thiên rồi nghiêng lên ngựa, “Ta đã chấm tên nam nhân này rồi!”

Lời vừa nói ra liền đã bị 1 người khác kéo xuống lưng ngựa!

Ta chỉ cảm thấy hoa mắt. Nam nhân vừa kéo nguyên soái xuống ngựa khí chất phi phàm, xinh đẹp vô song! Lúc này, hắn đang xanh cả mặt, trong ánh mắt rực lên ngọn lửa giận.”Người bức ép ta vào động phòng, bây giờ lại tới đây đoạt nam nhân khác! Diệp Hàn Tuyết, người là loại phụ nữ gì vậy chứ!”

Trong đầu ta “ầm” 1 tiếng, cái gì cũng không còn nghe rõ nữa! Hắn vừa mới nói cái gì! Cái gì bức ép vào động phòng, cái gì đoạt nam nhân khác? Cái gì Diệp Hàn Tuyết! Hắn hắn hắn!

Đảo mắt nhìn lại gương mặt của nguyên soái, đôi mắt đang cười, sống mũi thẳng, đôi môi tinh tế, đây là bộ dáng khi trưởng thành của muội muội?! Sao ta lại không nhận ra nàng? Bất quá, nàng chỉ thay đổi trang phục mà ta lại không nhận ra, nàng là muội muội của ta sao? Người làm tỷ tỷ như ta, thật không đủ tư cách!

Ta dùng hết khí lực của toàn thân, tách 2 người họ ra, kéo nam nhân vừa xuất hiện kia đến chỗ vắng người, dùng hai túm lấy vạt áo của hắn áo rộng to, “Cái gì bức ép vào động phòng! Người làm gì Hàn Tuyết của ta?”

Hắn hơi giật mình nhìn ta chằm chằm, một hồi lâu mới nói, “Cái gì, Diệp Hàn Tuyết của người? Diệp Hàn Tuyết! Cả phụ nữ mà người cũng trêu chọc? Người là loại phụ nữ gì vậy?”

Nguyên soái hừ lạnh, “Ta đã quên sạch việc này mà sao người lại còn dây dưa không ngớt? Sở dĩ bức ép người vào động phòng là vì ta nhận lầm người! Người muốn ta nói mấy lần thì người mới hiểu? Ta không thích người. Nếu người là phụ nữ ta đã thích rồi! Đừng cản trở ta ở đây đoạt mỹ nhân!” Dứt lời, liền muốn đoạt lại Đường Vãn Thiên.

Nam nhân kia nổi giận hét lớn, “Người nói rõ ràng cho ta! Cứ nhiên lại nói nhầm lẫn là xong sao! Như vậy, người nói ta nghe xem, rốt cuộc người đã cướp đi lần đầu tiên của ta là ai vào đây? Diệp Hàn Tuyết! Người định chối bỏ trách nhiệm dễ dàng như vậy sao? Ta muốn đến Phượng Hoàng cốc 1 chuyến, ta sẽ gọi Diệp Được Nô đến quản thúc loại nữ tử như người!”

Nghe xong bọn hắn nói chuyện, ta cũng đã hiểu được 1 ít. Sau đó lạnh lùng nói, “Không cần đi, Diệp Được Nô ở đây!”

Hắn nổi giận, dùng tay chỉ thẳng vào mũi ta, nói, “Như thế nào có thể! Làm sao người có thể là Diệp Được Nô! Hàn Tuyết của ta mỹ mạo vô song mà sao người lại quá bình thường như vậy? Không có khả năng! Người nói gì ta cũng không tin...” Thanh âm của hắn tắc nghẹn lại ngay trong tích tắc ta lật lớp mặt nạ da người xuống!

“Ta đeo mặt nạ người cũng có ý kiến?” Ta lạnh lùng nói, dứt lời lại đeo lại mặt nạ Thời gian vừa vặn chỉ cho 2 người bọn họ nhìn thấy!

Nhìn vẻ mặt hơi giật mình của Hàn Tuyết, ta nói nhỏ, “Hàn tuyết, ta muốn biết chuyện gì xảy ra! Tại sao muội lại trở thành nguyên soái của Phong quốc, và tại sao nam tử này lại bị muội bức vào động phòng! Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra! Ta muốn biết! Hàn Mai ở nơi nào?”

Hàn Tuyết như là không cách nào tiếp nhận sự thật này, nàng vỗ nhẹ mặt mình, một hồi lâu sau mới nói, “Có phải ta đang nằm mơ hay không? Đại tỷ đến tìm ta rồi? Như thế nào có thể? Rõ ràng là tỷ không quan tâm đến bọn ta! Tại sao lại còn đi tìm bọn ta?” Dứt lời, nước mắt liền trào ra khỏi đôi mắt xinh đẹp!

Nước mắt của ta cũng không nén được, trào ra như vỡ đê, xông lên ôm lấy nàng, nói nhỏ, “Làm sao mà ta lại không quan tâm đến các muội! Hải tử hư! Đại tỷ đã tìm các muội lâu lắm rồi! Lâu đến mức ta tưởng rằng mãi mãi sẽ không được gặp lại các muội nữa! Hải tử hư! Tại sao không trở về nhà! Hải tử hư!”

Nàng khóc nói, “Ta và Hàn Mai biết tỷ bức cha rời khỏi gia môn! Chúng ta tưởng rằng, ngay cả cha tỷ cũng từ bỏ được thì có lý do gì mà tỷ quan tâm đến 2 bọn ta, tỷ chắc hẳn sẽ không muốn bọn ta trở lại! Sau đó, chúng ta gặp mẹ nuôi! Bởi vì giúp mẹ nuôi làm việc nên vẫn không thể quay về Phượng Hoàng cốc! Nhưng bọn ta vẫn để ý đến mọi tin tức của Phượng Hoàng cốc! Đại tỷ! Ta không ngờ tỷ sẽ đến nơi này tìm bọn ta!”

Thất lạc nhiều năm như vậy, ta đã nghĩ mọi cảnh ngộ khi gặp lại 2 muội muội, chỉ là không ngờ lại gặp nhau dưới tình huống thế này! Hàn Tuyết đã trưởng thành, lại còn trở thành thống soái của 3 quân!

Nàng đã lớn đến, không cần đến sự bảo vệ của ta!

“Hàn Mai ở nơi nào?” Ta vỗ nhẹ đầu của nàng, nói nhỏ.

Nàng cười, “Nàng đang ở trong quân! Chiến sự ở tiền tuyến đang căng thẳng như vậy, 1 nguyên soái như ta làm sao có thể tự tiện rời đi!”

Ta bật cười. Đây đúng là muội muội của ta rồi! Vốn tưởng rằng nàng quá mức mạo hiểm, không ngờ nàng lại suy nghĩ thấu đáo như vậy!

“Chuyện muội bắt ép người ta vào động phòng là như thế nào?” Ta nói nhỏ. Việc này nếu là người khác thì ta không buồn quan tâm, nhưng đây lại là Hàn Tuyết! Làm sao có thể bắt ép 1 nam nhân vào động phòng?

Nàng cười nói, “Việc này đại tỷ đừng bận tâm! Bây giờ ta muốn cướp một nam nhân về, đó là thật sự! Nếu tỷ thật sự tốt với ta thì đừng ngăn cản ta! Nếu không, nam nhân vừa rồi sẽ nổi điên!” Nàng nói nhỏ bên. Tay nhỏ nhấn âm thầm chỉ chỉ vào nam nhân xinh đẹp đang đứng sau lưng ta

Ta nhanh chóng đẩy ra nàng, lạnh lùng nói, “Nam nhân bệnh tật kia thì không được. Nếu muội muốn cướp người thì cướp tên nam nhân “quỷ rống quỷ gọi” kia là được rồi!” Ta không khách khí chỉ vào Đường Văn Thiên.

Chú thích

(*) Thê: vợ

45. Q.1 - Chương 45: Đạp Tuyết Tìm Mai – Phần 10

Nam nhân xinh đẹp kia nghe thấy ta nói như vậy liền oa một tiếng, hét lớn, “Ta cứ nghĩ tại sao Hàn Tuyết lại dám đoạt nam nhân vào động phòng, không ngờ là bởi vì gia giáo như thế! Diệp Dược Nô, người quản giáo nàng như thế đó hả?!”

Hắn vừa dứt lời, yết hầu đã bị Hàn Tuyết dùng tay bóp chặt! “Người có thể mắng chửi ta nhưng không được động đến đại tỷ của ta! Ta mặc kệ người là ai, hôm nay ta không giết người thì ta không phải là Diệp Hàn Tuyết!” Dứt lời, mười ngón tay càng siết chặt hơn, sắc mặt của nam tử đó càng lúc càng đỏ, dần dần không thể thở được, hắn thương tâm gần chết nhìn chằm chằm vào Hàn Tuyết, muốn nói nhưng không nói được! Trong tích tắc ta thấy vẻ đau lòng trong mắt hắn mang theo tình yêu nhiệt thành với Hàn Tuyết!

Giao Hàn Tuyết cho nam tử như thế này cũng không phải là quá tệ! Ta lên tiếng nói, “Hàn Tuyết, xuống tay lưu tình!”

Hàn Tuyết ngẩn ra, lực đạo trong tay giảm đi rất nhiều, ta thấy sắc hồng trong mắt hắn dần dần mất đi, lãnh đạm nói, “Nếu đã làm việc này thì sẽ phải phụ trách với người! Hàn Tuyết, muội đã cướp đoạt trong sạch của người này lại còn muốn giết người diệt khẩu, người làm đại tỷ như ta không thể nhắm mắt làm ngơ! Muội mau buông hắn ra!”

Hàn Tuyết im lặng, dần dần rời lỏng tay rồi bỏ ra.

Hắn vừa được giải phóng, vỗ vỗ cần cổ, thương tâm gần chết nhìn vào mắt Hàn Tuyết. “Nguyên lai! Nguyên lai, chúng ta là vợ chồng lâu như vậy mà lại không bằng đại tỷ nói 1 câu. Diệp Hàn Tuyết, nàng tốt lắm!” Dứt lời, liền nôn ra một bùm máu!

Người này cư nhiên lại ăn dấm chua (*) với ta! Ta thiếu chút nữa bật cười! Mặc dù hắn vừa mới vô lễ với ta nhưng vì hạnh phúc của muội muội, người làm đại tỷ như ta có thể nào cũng sẽ nhẫn nhịn!

“Không thể không hỏi 1 chút! Người tên gì, nhà ở đâu, cha mẹ làm nghề gì, có mấy huynh đệ, mấy tỷ muội, đã đính thân chưa. Người đã đọc qua bao nhiêu văn thư, học qua môn võ gì rồi. Nhà cửa như thế nào, tính lúc nào mới rước Hàn Tuyết nhà ta vào cửa!” Ta hỏi 1 hơi dài. Càng hỏi lại càng thấy không cam lòng, vất vả lắm mới tìm được muội muội này muội muội lại tự dưng bị 1 nam tử nhảy vào chiếm đi! Những câu hỏi phía sau, ta phải cắn răng mới thốt ra được!

Hắn ngây cả người, lập tức quát, “Chuyện của ta và nàng không cần người lo!”

“Ta hỏi lại lần nữa, có thật là người không cần ta lo?” Ta cười lạnh nói.

Hắn ngẩn người, sau đó lại thốt ra, “Ta tên là Viêm Mạnh, nhà ở hoàng cung Phong quốc, phụ thân là hoàng đế, mẫu thân là hoàng hậu, ta có 8 huynh đệ, 5 tỷ muội, chưa đính thân, khi ta 3 tuổi đã học văn, năm tuổi tập võ. Đại khái là như thế, chỉ cần nàng gạt đầu, ta liền rước nàng vào cửa!” Dứt lời, hắn như là sắp cắn phải đầu lưỡi của mình

Cư nhiên là phong quốc địa hoàng tử! Ta vỗ vỗ vỗ cái đầu đau nhức. Muội muội này, một nam nhân bình thường thì không cướp, lại đi cướp Phong quốc hoàng tử, bây giờ lại còn bảo là mình trong sạch! Họ hàng thân thích của hoàng gia nhiều như vậy, nếu là 1 thân gia bình thường thì không sao, còn đây lại là 1 hoàng tử!

Hàn Tuyết đại quần, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, không cam tâm mà dậm chân, nói, “Đại tỷ! Ngay cả tỷ cũng khi dễ ta! Các người cũng không quan tâm xem ta có đồng ý hay không!” Cái động tác này đâu có điểm nào còn giống với khí phách của nguyên soái đại nhân! Rõ ràng cũng như 1 nữ nhi bình thường khác!

“Gạo cũng đã nấu thành cơm rồi, có nói nhiều cũng vô dụng! Diệp Hàn Tuyết! Nàng rút cuộc muốn thế nào!” Hắn hét lớn. Đôi tay hết nắm lại rồi mở, hết mở rồi lại nắm! Khóe môi co quắp, gân xanh trên trán giật giật! Thoạt nhìn, hắn đích thật yêu Hàn Tuyết rất sâu sắc!

“Thế thì sao chứ?! Gạo nấu thành cơm thì ta phải gả cho người sao?!” Hàn Tuyết nắm chặt 2 tay, thét lớn với hắn.

“Nếu nàng dám làm như thế ta sẽ đoạt lại ấn soái từ tay nàng! Ta chẳng quan tâm chiến sự của nàng ra làm sao! Ta sẽ làm nàng không còn ra được chiến trận!” Hai mắt hấn bốc hỏa.

“Người muốn thế nào thì cứ việc! Dù sao Phong quốc cũng không phải là nhà của ta! Nhà của ta ở Phượng Hoàng cốc! Cùng lắm thì người phải đánh bại được ta đã, nếu không ta sẽ theo đại tỷ quay về Phượng Hoàng cốc!” Nàng oa oa kêu to.

“Nàng nói thật? Được! Nếu ta không giữ được lòng nàng thì ta giữ lại thân xác của nàng cũng được!” Dứt lời, liền rút kiếm ra từ thắt lưng, chuẩn bị tham gia vào 1 trận tử chiến với nàng

Nhìn 2 người đó đánh nhau, lần đầu tiên ta cảm thấy thật bức lực! Bọn họ đã bắt đầu hô gào muốn giết nhau rồi! Rõ ràng 2 bên đều có tình ý với đối phương [nguyên gốc là: song phương đều đối với đối phương hữu tình], tại sao lại đến mức chia kiếm vào nhau?

“2 người các người cứ chậm rãi trò chuyện, ta đi trước đây! Nghe ta nói, Viêm Mạnh! Bất kể người và nàng đã làm gì! Diệp Dược Nô ta nói, 3 ngày sau các người phải thành thân trước toàn bộ các tướng sĩ! Ta không tin trước mặt tướng sĩ 3 quân nàng có thể thoái lui! Hôn sự này ta đã làm chủ rồi! Bất quá, nếu các người đánh nhau gây ra chuyện ngoài ý muốn làm chủ rể hoặc tân nương tử bị thương thì đành tự chuốc lấy hổ thẹn rồi!” Dứt lời, nhấc chân bước đi.

Hàn Tuyết oa oa kêu to ở phía sau, “Đại tỷ! Không phải tỷ nói thật đấy chứ?! Ta làm sao có thể thành thân với hấn? Ta không muốn! Ta không muốn!”

Ta im lặng, dừng lại cước bộ.

Viêm mạnh mở to mắt rồi hét lớn, “Nàng nên chấp nhận vận mệnh đi! Diệp Hàn Tuyết! Ha ha!”

“Cái gì mà chấp nhận vận mệnh! Viêm mạnh, không có chủ rể thì ta sẽ không phải thành thân!” Dứt lời, 2 người lập tức động thủ. Trong khoảng thời gian ngắn vang lên tiếng kim loại va vào nhau không ngừng

Mặc dù rất không muốn để ý đến chuyện của bọn họ, nhưng bộ dáng của họ tựa hồ như muốn đấu 1 trận sống còn với nhau!

Khoé môi ta co quắp, quay đầu lại, hét lớn với 2 người kia, “Các người cho rằng ta thích lắm sao?! Cũng đã làm ra chuyện vợ chồng rồi, Diệp Hàn Tuyết, muội còn muốn thế nào? Muội không thích hấn thì cướp hấn về làm gì! Ta biết muội nói là đã cướp nhầm người! Cướp nhầm thì thế nào? Cướp nhầm rồi thì sẽ không trả trở về sao? Đã gạo nấu thành cơm với hấn rồi, không phải muội thích hấn thì là cái gì! Ta mặc kệ quan hệ của các người thế nào, nói tóm lại, ba ngày! Các người phải thành thân cho ta!”

Nghe ta nói, Hàn Tuyết bật khóc. Thu kiếm, kinh ngạc nói với ta, “Đại tỷ, tỷ không thích ta thì nói một tiếng, tại sao lại ép ta thành thân với hấn! Tỷ cũng biết tương lai hấn sẽ lên ngôi hoàng đế! Ta chán ghét người như thế! Ta chán ghét!” Dứt lời, liền che mặt lại, khóc không thành tiếng!

Sắc mặt Viêm Mạnh tái nhợt. Một hồi lâu cười lạnh nói, “Ta cứ không hiểu tại sao nàng lại không chịu theo ta! Nguyên lai lại là vì chuyện này! Nàng cũng biết, trong hoàng thất, nếu không phải là người có quyền lực thì không thể bảo vệ được người thân của chính mình! Cho nên, ta sẽ lên ngôi hoàng đế! Ta không thể không bảo vệ tương lai của người thân được! Cho dù là nàng cũng sẽ không thể ngăn cản việc ta lên ngôi hoàng đế!”

Hấn nói xong không sai! Từ xưa đến nay, trong hoàng thất, người thắng làm vua người thua làm giặc, nếu hấn không thể trở thành người có quyền lực nhất, vậy thì không thể giao Hàn Tuyết cho hấn!

Trái lại, nếu hấn đồng ý tranh giành ngôi vị hoàng đế kia, hơn nữa tới lúc hấn lên ngôi thì tương lai của muội muội ta có thể được đảm bảo! Mà ta lại có thêm 1 lợi thế để đối phó với Đường Vãn Thiên!

Hơn nữa hấn rất yêu muội muội ta! Ta tin tưởng rằng tính tình của Hàn Tuyết tất có thể làm nam nhân này mê đảo (**) cả đời

Hàn Tuyết buông tay, hơi giật mình nhìn vào hấn, một hồi lâu mới nói, “Đúng là người nghĩ như vậy!”

Thoạt nhìn, trong lúc đó, giữa bọn họ tồn tại rất nhiều hiểu lầm. Nhiều đến mức một người tình nguyện chiến đấu anh dũng trên chiến trường! Cư nhiên chỉ dẫn theo năm thuộc hạ liền đã mạo hiểm xông đến

hang ổ của bọn cường đạo ở đây, rõ ràng chính là muốn mạo hiểm đến phát điên rồi!

Còn 1 người thân là hoàng đế tương lai mà ngay cả 1 người hầu cũng không mang theo, một mình một người, xông đến nơi này, xem ra cũng là vì nghe ngóng được Hàn Tuyết sẽ đến nơi này

Bên môi ta chậm rãi nổi lên ý cười, nói nhỏ, “Hàn Tuyết! Viêm Mạnh. Ta làm chủ, 3 ngày sau, các người sẽ thành thân! Viêm Mạnh, việc này người có báo cho phụ hoàng cùng mẫu hậu biết không? Nếu họ không biết thì hãy viết thư báo cho họ 1 tiếng”

Hàn tuyết quát, “Ta không muốn! Ta không lấy hân!”

Ta chỉ cảm giác thấy khóe môi co quắp, rất muốn đánh người!

Sắc mặt Viêm Mạnh tái nhợt. Hai mắt đỏ ngầu, cơ hồ như rơi lệ! Một nam nhân đem lòng yêu 1 nữ tử sâu sắc như vậy cơ hồ đã làm ta cảm động rồi!

“Vẫn không được sao? Diệp Hàn Tuyết, lòng dạ của nàng rốt cuộc là làm bằng cái gì?” Hân gào thét lớn. Cả người run rẩy.

Hàn Tuyết chấp 2 tay sau lưng, gió thổi khô những giọt lệ còn vướt ở cằm nàng, nàng đứng ở trong gió, thân mặc thiết giáp (**), cả người thoát nhìn giống như chiến thần, tuyết mỹ như vậy, hào sảng như vậy. Nàng đi đến trước mặt hân, ngửa đầu nói, “Ta sẽ không gả cho người, nhưng người có thể gả cho ta!”

Chú thích

(*) Ăn giấm chua: ghen

(**) Mê đảo: Say mê + điên đảo

(***) Thiết giáp: giáp sắt

46. Q.1 - Chương 46: Quay Về Tuyên Thành

Ta không ngờ Viêm Mạnh lại đồng ý gả cho Hàn Tuyết!

Lúc 3 người chúng ta xuất hiện trước mặt bọn họ với vẻ mặt tươi cười, bọn họ tròn tròn 2 tròng mắt!

Đường Vấn Thiên mang theo vẻ mặt khó đoán, so với bình thường không có gì là khác biệt, chỉ có khóe môi là hơi rủ xuống. Đường Vấn Hiên với sắc môi tái nhợt nhìn vào Hàn Tuyết đang ôm lấy cánh tay ta! Cả người thoát nhìn không có chút khí lực nào.

Hàn Tuyết vung tay hô to với mọi người, “Các vị hương thân! Nguyên soái bắt bại ta 3 ngày sau sẽ thành thân! Mong mọi người chúc phúc!”

Các tướng quân xông xáo cả lên, ném thứ gì đó trong tay lên bầu trời! Trong khoảng thời gian ngắn, cả thôn trấn vô cùng náo nhiệt, tất cả mọi người chạy đôn chạy đáo truyền tai nhau: nguyên soái bắt bại sẽ thành hôn!

Ta gọi đến mười người tráng đinh (*), bảo bọn họ nấu các dược liệu lên, khi nấu xong đem đổ vào giếng nước của trấn! Trấn dân khi uống xong, tinh thần liền phấn chấn hẳn lên! Căn bệnh đậu mùa đang hoành hành cũng từ đó mà biến mất!

Mặc dù lần này ta không nhận được chút tiền thù lao nào, nhưng nhìn vào gương mặt tươi cười của Hàn Tuyết, ta thấy tất cả mọi thứ đều đáng giá!

Hôn lễ được tổ chức rất náo nhiệt. Ồn ào khắp nơi, muội muội của ta đã trưởng thành! Ta thầm nghĩ trong lòng. Ta không ngờ Hàn Tuyết là Phong quốc nguyên soái, Hàn Mai lại là hải quân tướng quân! Thoạt nhìn, các muội muội của ta có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân khi ở đây! Nếu Đường Vấn Thiên không nhắc nhở, có lẽ ta sẽ thật sự ở mãi chỗ này không rời đi!

Nhìn gương mặt tươi cười hạnh phúc của Hàn Tuyết và Viêm Mạnh, ta đột nhiên nhớ đến Tuyên. Mặc mới chỉ xa cách ít ngày nhưng ta lại cảm giác đã xa nhau rất lâu! Ở cùng với Đường Vấn Thiên, cuộc sống

không 1 ngày yên bình, nhưng Tuyên thì không giống như thế! Tuyên mang lại cho ta cảm giác rung động, mang lại cho ta cảm giác ấm áp! Nhớ đến đêm hôm đó, nhớ đến biểu hiện lo lắng của hấn khi ở thành lâu. Ta bắt đầu muốn biết hấn có tức giận việc ta ra đi không 1 lời từ già hay không!

Hấn vì ta mà thoả hôn với Thụy Nhạc Mai, mà bây giờ ta lại đang ở cùng với các muội muội! Nghĩ đến đây mới thấy thời gian trôi nhanh như thổi đưa [nguyên gốc là: như tiễn]! A! Mới bao lâu không gặp mà ta đã bắt đầu muốn hấn!

Căn bệnh của Đường Vãn Hiên càng ngày càng có chuyển biến tốt. Từ sau ngày hôm đó, Đường Vãn Hiên vẫn chưa nói với ta lời nào! Ta nghĩ không ra, người đã vì đứng ra bảo vệ ta mà suýt bị Hàn Tuyết bắt đi có phải là hấn hay không! Tại sao hấn đột nhiên lạnh như vậy? Vì lo bề bộn hôn sự của Hàn Tuyết nên ta không để ý lắm nhưng bây giờ 3 người chúng ta lại cùng ngồi một chiếc xe ngựa, ta không thể không chính quan sát kỹ

Biểu hiện của hấn rất rõ ràng, hấn không để ý tới ta, Đường Vãn Thiên cũng không để ý đến ta! Hấn xanh mặt không thèm nhìn ta, Đường Vãn Thiên cũng không thèm nhìn ta! Mỗi lần ăn cơm hoặc chẩn mạch, hấn cũng không lên tiếng. Bộ dạng của hấn như vậy lại làm cho ta thật sự rất muốn trêu cợt hấn!

Xe ngựa đã đi được ba ngày, rất nhanh đến phạm vi của Tuyên thành. 2 người bọn họ vẫn cứ đối xử lạnh nhạt với ta như cũ.

Dù sao cũng chỉ còn 2 ngày nữa là đến Tuyên thành rồi! Nhấn nhẹn thêm 2 ngày nữa thôi là được! Ta thầm nghĩ.

Xe ngựa dừng lại nghỉ ngơi ven đường. Ta một mình ngồi bên ven đường nhìn bầu trời đêm, bầu trời tối nay không có 1 ngôi sao nào, chắc lúc này đây mây đen đang giăng kín, có thể trời sẽ mưa! Ta thầm nghĩ. Chúng ta đã đến biên giới của Hoàng quốc, ngay lúc này mà gặp mưa thì sẽ lạnh hơn bình thường rất nhiều!

Tuyên Tuyết Tán bây giờ đang làm gì? Ta thầm nghĩ. Có nghĩ đến ta hay không? Có giận ta hay không, hấn có cảm thấy không thoải mái vì đã thoả hôn với Thụy Nhạc Mai hay không? Ta cảm thấy mình có rất nhiều điều để nói với hấn, chỉ còn 2 ngày nữa! Còn 2 ngày nữa là đến Tuyên thành rồi! Ta thì thầm trong lòng.

“Thế nào? Đang nghĩ đến Tuyên? Ta thấy tình cảm giữa ngươi là tên nguyên soái đó rất tốt, ta không biết ngươi có còn muốn gặp lại Tuyên hay không!” Thanh âm của Đường Vãn Thiên vang lên từ phía sau.

Thật sự rất nhàm chán! Nếu không phải vì hấn giúp ta tìm lại Hàn Tuyết thì ta căn bản sẽ không giúp hấn chữa bệnh cho Đường Vãn Hiên! Ta cũng sẽ không nói với hấn việc ta và Hàn Tuyết nhận lại nhau. Cho đến khi Hàn Tuyết mặc lễ phục tân lang trong buổi thành hôn, 2 người bọn họ vẫn không hề biết Hàn Tuyết chính là vị nguyên soái đó, vị nguyên soái đó chính là Hàn Tuyết! Có phát sinh hiểu lầm này cũng là lẽ tự nhiên!

Không thể nào! Ta thầm nghĩ. Đường Vãn Hiên sẽ không vì chuyện này mà giận đối chứ? Ta không nghĩ ra, chuyện giữa ta và Hàn Tuyết thì có gì liên quan đến hấn

“Không nghĩ đến hấn thì chẳng lẽ nhớ nhung ngươi sao? Dù gì ta với hấn cũng đã đính thân rồi! Không phải sao? Đường thái tử!” Ta lạnh lùng nói.

Bên môi hấn chậm rãi phẩm ý cười, “Phong quốc nguyên soái cư nhiên lại là 1 nhân vật như thế này! Lần này tới, ta cũng không định đến tay không! Nếu Phong quốc có thể cung cấp số lượng lớn binh khí cho Hoàng quốc, Hoàng quốc chúng ta liền có thể thống trị thiên hạ! Người đã đánh bại ta và Tuyên Tuyết Tán lại là 1 thiếu niên như vậy, ta thật sự thật không ngờ!” Hấn ngồi xuống kế bên ta cùng nhìn lên bầu trời.

“Tác phong tàn nhẫn, không tệ, vốn là một anh tài!” Nghĩ đến Hàn Tuyết, ta lại bắt đầu thấy cao hứng. Muội muội của mình dĩ nhiên là tốt hơn so với những người khác

Đường Vãn Thiên không lên tiếng, nhìn bầu trời một lúc lâu mới nói, “Thời tiết đang thay đổi, chúng ta vào xe ngựa đi! Vãn Hiên mấy ngày nay mất hứng, ta sợ sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình của hấn! Giao tình giữa hấn và Tuyên rất tốt, có thể là bởi vì ngươi có quan hệ thân mật với nguyên soái nên lúc ấy chúng ta thật sự tưởng rằng ngươi mà nguyên soái sẽ thành thân là ngươi! Không ngờ tân nương lại là 1 người cao

thon khoẻ đẹp! Mặc dù không thấy mặt, nhưng có thể tưởng tượng ra 1 giai nhân xinh đẹp vô song! Diệp Dược Nô, ta đã nghĩ người sẽ tức giận!” Hắc thử dò xét ta, muốn suy đoán tâm tình ta qua nét mặt

Ý cười bên môi ta vẫn không đổi, nói nhỏ, “Thật ra hắc cũng tốt nhưng ta đã có Tuyên rồi! Không phải sao? Đường thái tử! Mặc dù hắc chỉ là người ta dùng để đánh cuộc với người nhưng ta cũng không có ý định tuân thủ ước định. Đường thái tử nên cẩn thận 1 chút. Ta sợ đến lúc đó, trợ thủ đắc lực của người đã bị ta huỷ hoại!” Dứt lời, quay đầu, nở 1 nụ cười với hắc.

Đường Vãn Thiên mê hoặc nhìn ta, như là muốn nghe xem lời ta nói là giả hay thật. Một hồi lâu sau, hắc nói nhỏ, “Nếu như không có tình ý gì với nguyên soái thì hãy nói với Vãn Hiên 1 tiếng, ta không muốn hắc lo lắng!”

Ta rất muốn nhảy dựng lên mắng to, dựa vào cái gì mà muốn ta cứ phải lo mọi việc cho Đường Vãn Hiên? Hắc là cái gì của ta? Tương đối mà nói thì hắc nên đến lấy lòng ta, sợ ta tức giận mới đứng

Đường Vãn Thiên nói nhỏ, “Nếu người đồng ý, ta sẽ không can thiệp vào chuyện giữa người và Tuyên Tuyệt Tán. Thậm chí nếu người trở thành Tuyên thành nữ chủ nhân, ta cũng không quản! Thế nào? Có phải rất hấp dẫn hay không?”

Ta cười lạnh. Điều kiện này, quả thật là rất hấp dẫn, nếu như ta tin tưởng Đường Vãn Thiên sẽ buông tha cho ta dễ dàng như vậy thì ta là đứa ngu!

Gả cho Tuyên Tuyệt Tán, sau đó để tính mạng của toàn bộ người thân lọt vào tay Đường Vãn Thiên! Nếu ta không phải là người điên thì chính là kẻ ngu

Cho hắc toại nguyện dễ dàng thế sao? Ta cười nói, “Đường thái tử đã có thành ý muốn thành toàn cho ta và Tuyên thì ta cự tuyệt được rồi! Cho nên, ta tiếp nhận!”

Nụ cười của Đường Vãn Thiên đông cứng trên môi. Một hồi lâu sau mới phát tay áo, nói, “Tùy người!”

Ta cười lạnh, chậm rãi đứng dậy, đang muốn đi trở về xe ngựa thì đã thấy xe ngựa chạy vội đi!

Thế nào? Muốn bỏ lại ta ở đây? Ta cười lạnh.

Ta chạy nhanh đuổi theo xe ngựa! Đường Vãn Thiên! Người tốt lắm!

Nước mưa lạnh như băng từng hạt từng hạt rơi xuống người ta. So với chủ ý của hắc, ta đã quá ngây thơ! Bây giờ Phong quốc đang ở đúng vào mùa mưa, cũng may lần này không có sét liên đã mưa! Nếu không, tiếng sấm sét sẽ làm người ta hỏng mất

Rất nhanh, gió đã thổi đến mức lớn nhất. Mưa to, mưa tầm tã!

Ta chạy vội 1 mình trong mưa, cảm thấy nước mưa lạnh như băng. Mưa to quất vào trên mặt ta, che kín 2 mắt ta. Đường Vãn Thiên, vui đùa ta như vậy, người rất cao hứng? Mới vừa nghĩ như vậy thì đã cảm thấy dưới chân trơn trượt, ta thậm chí nghĩ một tiếng :“hỏng bét”, liền ngã thẳng xuống hố sâu bên cạnh

Chú thích:

(*) Tráng đinh: người giúp việc tráng kiện

47. Q.1 - Chương 47: Chân Tình Nơi Đáy Giếng – Phần 1

Hoá ra là 1 cái giếng, cái giếng này thoát nhìn giống như 1 hố sâu không đáy, cũng may, bởi vì mưa to nên bên trong ngập đầy nước! Nguyên bản của giếng này là 1 giếng cạn! “Ừm” một tiếng, nước giếng làm giảm bớt lực đạo của ta khi rơi xuống! Chân bị trặc hắc về 1 phía, cảm giác đau đớn lan toả đến toàn tâm. Tên Đường Vãn Thiên ghê tởm

Ngẩng đầu nhìn về phía miệng giếng, màn mưa che lấp cả đường chân trời, không 1 tia sáng nào lọt qua! Ta chỉ nghe nói giếng ở Phong quốc vốn sâu nhưng chưa từng ngờ tới nó lại sâu gấp mấy lần giếng bình thường! Nếu là giếng thường thì dù chân ta có bị trặc như thế này cũng có thể nhảy lên được nhưng với độ sâu này, căn bản không có khả năng nào!

Nhắm nhắm mắt tìm xem bên cạnh giếng có sợi dây nào để bám vào hay không, nhưng rất nhanh sau đó ta lại phải thất vọng! Đây là 1 giếng cạn chưa bao giờ chứa nước, nói cách khác, xung quanh miệng giếng căn bản không có bất cứ thứ gì! Nói cho cùng thì cái giếng này cũng chỉ là 1 cái hố đất!

Diệp Dược Nô ta sẽ chết ở chốn này? Không có khả năng! Làm sao mà ta có thể bỏ mạng ở đây! Đường Vấn Thiên, người không muốn Đường Vấn Hiên sống tiếp hay sao? Thời gian ta đang kéo dài cho hắn chỉ vỏn vẹn 2 năm! Biết rõ nơi này nhiều hố đất như vậy, người thừa dịp mưa to liền chạy trốn, thừa lúc ta không thấy rõ đường hạp ta rơi vào trong giếng! Thật sự là thiên y vô phùng (*)!

Ta vốn là muốn Đường Vũ Hiên ra tay đuổi giết hắn, nhưng ta vẫn chưa kịp hành động thì hắn đã tính kế hạp ta rơi xuống hố đất! Đường Vấn Thiên!

Mưa càng lúc càng to. Cả người ta bị nước mưa ngấm vào làm ướt mềm. Tự nhủ bản thân không được ngủ. Nếu ngủ thiếp đi thì ta sẽ vĩnh viễn mắc kẹt nơi đáy giếng! Hi vọng của ta lúc này chỉ có 1 mình Đường Vấn Thiên! Nếu hắn có nửa phần nhân tính thì sẽ phái người đi tìm ta! A! Thật sự là thật đáng buồn đến cực điểm, Diệp Dược Nô ta lại có ngày rơi vào tình cảnh này, chỉ biết chờ đợi sự cứu giúp của địch nhân! Nếu sớm biết có ngày hôm nay thì lúc đầu tại Phong quốc, có thể nào ta cũng không cứu hắn! Cứu hắn là tự hại chính mình rơi vào quỷ môn quan (**)! A! Nguyên lai, Diệp Dược Nô ta lại là 1 người ngu ngốc đến vậy! Ngu ngốc đến nỗi mở lòng nhân tử với kẻ thù!

Nếu không phải bởi vì Đường Vấn Hiên, nếu không phải bởi vì Tuyên Tuyết Tấn thì sao ta lại phạm sai lầm thế này? A! Ngay ngày hôm nay ta còn nghĩ đến việc gặp mặt Tuyên Tuyết Tấn, nhưng sau lúc này, nguyện vọng đó đã trở thành 1 hi vọng thật xa vời! Sẽ không còn được gặp lại rồi! Ta thậm chí, ý thức dần dần trở nên mơ hồ.

Mưa vẫn không ngừng rơi xuống trên đầu ta. Nước trong giếng mỗi lúc 1 dâng cao, a, sẽ chết sao? Lúc này đây, ta thật sự sẽ chết sao? Diệp Dược Nô lại chết ở chốn nhỏ vô danh này, ở trong đáy giếng đầy nước này, thật sự là thiên đại châm chọc!

Nếu là trời cao cho ta 1 cơ hội nữa, ta nhất định phải gặp lại Tuyên, ta nhất định sẽ hoàn thành vụ cá cược với Đường Vấn Thiên! Cho dù hắn đã nói với ta hành tung của các muội muội, ta không thể làm 1 người phụ nữ không biết giữ chữ tín! Diệp Dược Nô cái gì cũng có thể mặc kệ không để ý, nhưng chữ “tín” thì không! Ta cam đoan sẽ hoàn thành vụ cá cược cuối cùng với Đường Vấn Thiên, nhưng bây giờ ta lại sắp chết!

Chết trong 1 cái giếng thế này! Rất muốn cười, nhưng có thể nào cũng không sao cười nổi! Ta sẽ chết dưới trong cái giếng cạn này! Đây là loại tình huống gì chứ?

Không được! Ta không thể chết được! Ít nhất là không thể chết ở chỗ này! Ta chết rồi thì Đường Vấn Thiên sẽ làm gì các muội muội của ta?! Nếu ta còn sống, ít nhất mà nói thì người thứ nhất hắn muốn đối phó sẽ là ta, nếu ta chết đi, ta không nghĩ ra 1 người nào khác có thể đối phó với hắn! Cho nên, ta không thể chết được! Tuyệt đối không thể!

Ta tách 2 chân, đập vào vách giếng, hai tay dính đầy bùn đất. Có một đoạn hang động khá sâu đã được ta đào rất dễ dàng. Thì ra trong lúc 2 tay bám vào bùn đất đã vô tình đào thành 1 cái hang. Nhưng ta không thể dừng lại. Động tác này làm cho chân ta rất đau, rất mệt, cả thân thể căng cứng. Đã đến cực hạn rồi sao? Tay của ta vẫn không dừng lại, ước chừng 2 canh giờ, tay của ta đã sưng phồng lên! Nhưng trên vách giếng đã hình thành 1 cái hang nhỏ!

Tay chân của ta vốn đã bị chấn thương khi rơi xuống, nay lại càng sưng phồng lên như cái bánh bao! Chạm rãi thu chân lại, nhẹ nhàng nhảy vào cái hang nhỏ đó, cả người liền tự trầm tĩnh lại!

Thành công rồi! Ta thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất thì bây giờ nước mưa không thể thấm vào người ta! Nếu bị nhiễm lạnh từ nước mưa thì sẽ hỏng mất!

Ta lui vào trong hang động, lạnh run, thẳng đến lúc này ta mới phát hiện vết thương trên chân thật sự rất nghiêm trọng! Nhưng ít ra mà nói, ta vẫn còn sống, không phải sao?

Chỉ cần ta còn sống thì khi tạnh mưa, ta sẽ có cơ hội thoát thân, chỉ cần có thêm 1 cơ hội, ta sẽ trở về tính món nợ này với Đường Vấn Thiên! Đường Vấn Thiên, bây giờ giường ấm gối êm, có phải rất thoải mái hay

không? Một ngày nào đó, ta cũng sẽ cho người ném thử tư vị sống không bằng chết, ném thử tư vị sợ hãi cái chết!

Ta ghé vào trong hang động, trên người, trên đầu, trên tay, thậm chí trên mặt, tất cả đều là màu vàng của bùn đất. Nếu là lúc này có lửa thì tốt biết mấy! Rất lạnh! Rất lạnh!

Ta nhớ đến Tiểu Hạ, nhớ đến Nhận Hỷ, nhớ đến Hàn Tuyết và Hàn Mai vừa mới nhận lại. Cũng nhớ đến muội muội song sinh của ta, Được Nhi! Không biết các nàng thế nào rồi? Được Nhi có đôi xử hà khắc với các nàng hay không?

Các nàng có nhớ đến tay hay không? Ta là một đại tỷ vô dụng, không thể bảo vệ các nàng, lại còn làm cho chính mình rơi vào tuyệt cảnh (***) này!

Đường Vãn Hiên, người có quay lại tìm ta hay không?

A! Làm sao mà ta lại trông đợi vào nhà họ Đường. 2 người bọn họ dù gì cũng là huynh đệ! Sao hắn có thể làm trái ý Đường Vãn Thiên mà quay lại cứu ta?

Nhưng hắn lương thiện như vậy, ôn nhu như vậy, ta cơ hồ còn có thể chứng thấy bộ dáng khi hắn đứng thối sáo dưới trời tuyết trong Tuyên phủ! Không hề dính chút bụi trần, giống hệt như tiên tử trên trời! Cho dù mấy ngày nay không nói chuyện với ta, nhưng chắc hắn hắn sẽ biết!

Chưa biết chừng lúc này hắn đang tranh cãi ầm ĩ với Đường Vãn Thiên! A! Tuyết Tán! Ta thầm nghĩ. Nếu lúc này người có thể đến đây thì tốt biết bao nhiêu! Nếu ta đồng ý với đề nghị của Đường Vãn Thiên: cùng người đến Phong quốc thì tốt biết bao nhiêu

Ít nhất mà nói thì ngay lúc này, người sẽ bảo vệ ta. Cho dù mạo hiểm cả tính mạng của mình, người cũng vẫn bảo vệ ta, đúng không? Ý thức ta dần dần trở nên mơ hồ. Ta không muốn chết, ta không thể chết!

“Được Nô, đừng ngủ!” Là mẫu thân! Ta duỗi tay ra muốn chạm vào bà nhưng bà lại lắc đầu: “Đừng lại đây!”

“Mẫu thân! Mẫu thân! Người đã trở về, thật tốt quá!” Ta rất muốn cười, nhưng nước mắt lại từng giọt từng giọt lăn xuống gò má.

Trên mặt thật lạnh lẽo, đầu ngón tay của mẫu thân chạm vào mặt ta, giúp ta lau đi nước mắt, “Được nô, phải kiên cường. Các muội muội, đành phải trông cậy vào con rồi!”

“Mẫu thân! Con nhớ người, con mệt mỏi quá! Con rất lạnh!” Ta gào khóc, cả người run rẩy.

“Được Nô, có mệt có lạnh đến thế nào thì con cũng phải cố gắng, không phải con muốn tiếp tục sống sao?” Tay của cha nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu ta, ta ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt ôn nhu của ông.

“Cha, cha không trách con sao? Cha! Cha!” Ta muốn nắm lấy tay của cha, nhưng lại chạm vào không khí! Nhìn lòng bàn tay trống rỗng, nước mắt của ta rơi xuống.

“Làm sao ta có thể trách con! Được Nô! Là cha đã hại mẫu thân của con! Là cha vô dụng! Bất quá, bây giờ cha có thể ở cùng 1 chỗ với mẫu thân con, rất khoái nhá, thật cao hứng! Được Nô, các muội muội đành giao cho con chăm sóc rồi! Con tha thứ cho cha!” Trong mắt cha mơ hồ phấp phấp.

“Con đã sớm không còn trách cha rồi! Con đã sớm tha thứ cho cha rồi! Cha! Người về nhà đi! Bọn muội muội trong Phượng Hoàng cốc đang chờ cha trở về! Cha!” Nước mắt của ta càng lúc càng không thể vãn hồi (****)

“Được Nô, ta và cha con phải đi rồi! Con hãy sống tốt! Nhất định phải còn sống! Có khổ sở có khó khăn thế nào cũng phải tiếp tục sống! Các muội muội còn phải trông chờ vào con!” Mẫu thân phát tay với ta, à người chậm rãi rời xa dần.

“Đừng! Đừng đi! Mẫu thân! Cha!” Ta khóc tỉnh lại, đau đến mức trái tim gần như nứt ra.

Trời đã sáng! Vỗ vỗ gương mặt ẩm ướt, lạnh lùng nhìn quanh hang động, ta lớn tiếng khóc.

“Hạ Tuyết? Là Hạ Tuyết phải không? Hạ Tuyết? Ta nghe được của thanh âm của nàng! Nàng ở nơi nào? Nàng lên tiếng đi!” Thanh âm của nam nhân đó xuyên thấu qua tiếng khóc của ta, đâm vào trái tim ta. Là Tuyên Tuyết Tán!

Làm sao có thể? Chúng ta còn chưa tới Tuyên thành, chúng ta thậm chí còn chưa đến Hoàng quốc! Làm sao mà ta có thể nghe được thanh âm của Tuyên Tuyết Tán?

Ta ló đầu ra khỏi cửa hang, gương mặt của nam nhân trên miệng giếng không phải Tuyên Tuyết Tán thì là ai? Lúc này hắc đã tháo gỡ chiếc mặt nạ bạc, vận y phục hàng ngày đang nhìn vào trong giếng.

“Tuyên! Ta ở chỗ này! Ta ở đáy giếng!” Ta dùng hết khí lực hô to.

Hắn nghe vậy cả kinh. Thấy ta tháo mặt nạ da người ra. Hắn la lớn, “Nàng chờ một chút, ta lập tức đến!” Hắn quay đầu lại hô to, “Ồ chỗ này! Nàng ở chỗ này!”

Thật là hắn! Ta rất muốn cười nhưng có thể nào cũng không cười nổi. Làm sao mà hắn lại đến người này? Hắn tới làm gì? Hắn vừa mới hô to với ai? Tại sao trong ta lại xuất hiện 1 dự cảm không rõ?

Hắn cúi đầu xuống dò xét lần nữa, hét lớn vói ta, “Không phải sợ! Ta đang đến rồi!” Vừa dứt lời, 1 bàn tay to ở phía sau hắn hung hăng đẩy tới! Đôi tay ngăm đen, là tay của Đường Vãn Thiên! Tuyên Tuyết Tán không đứng vững, rơi thẳng xuống giếng!

Chú thích

(*) Thiên y vô phòng:

(**) Quỷ môn quan: chỗ chết

(***) Tuyệt cảnh: tình cảnh tuyệt vọng

(****) Văn hồi: cứu văn + thu hồi

48. Q.1 - Chương 48: Chân Tình Núi Đáy Giếng – Phần 2

Chỉ nghe được “rầm” một tiếng, khi ta ló đầu từ hang động ra nhìn thì cả người hắn đã chìm vào đáy nước. Trong lòng ta cả kinh, lập tức nhảy xuống giếng nước, bùn đất trên người cũng theo đó mà được gột rửa sạch sẽ. Vì mưa to nên mực nước bên trong giếng cũng đã bằng chiều cao của 2 người! Ta dùng tay ôm hắn lên. Hắn ho khê, tay ôm chặt thắt lưng ta, ghé sát vào hõm cổ ta, nói nhỏ, “Nàng không có việc gì thì tốt rồi!”

Ta rất muốn cười nhưng có thể nào cũng không sao cười nổi. Ta nói nhỏ, “Mới vừa rồi ngươi có biết ai đã đẩy ngươi xuống đây không?”

Hắn cười nói, “Có thể cùng ở trong giếng với nàng, ta rất cao hứng! Yên tâm, Vãn Thiên sẽ đến cứu chúng ta!” Nụ cười bên môi hắn thật bình tĩnh bình tĩnh đến mức suýt nữa ta tưởng đây là sự thật

Đây là loại tình huống gì? Qua một đêm ta còn tưởng sẽ không bao giờ còn gặp lại hắn, nhưng bây giờ Đường Vãn Thiên lại tính kế để hắn cùng rơi xuống nơi này với ta. Quá trình như thế nào, cũng không quan trọng, đúng không?

Ta ôm cổ hắn, nói nhỏ, “Có phải Đường Vãn Thiên đã nói cho chàng biết ta ở chỗ này không? Người cùng đi với chàng đến đây có phải là Đường Vãn Thiên không?”

[đến đoạn này ta đổi xưng hô lại thành chàng – nàng cho tình cảm chút nhá ^^]

Sắc mặt hắn trắng bệch cắt không 1 giọt máu, cả người chấn động, hô hấp dần dần trở nên dồn dập, một hồi lâu sau mới nói, “Nàng chán ghét thái tử đến thế sao?” Hắn cẩn thận nhìn vào ta. Tựa người vào thân thể của hắn, ta cảm giác như hắn đang nín thở chờ câu trả lời của ta

Nếu nói là không chán ghét thì hắn sẽ không vui. Nam nhân ghen tuông không phải là chuyện lạ, càng huống chi, ta cùng với Đường Vãn Thiên đến Phong quốc nhiều ngày như vậy mà lại không nói với hắn một tiếng, hắn có phản ứng như thế này cũng hoàn toàn có thể lý giải!

Khoé môi ta phỉm ý cười, nói nhỏ, “Đương nhiên chán ghét! Bởi vì hấn là nam nhân kém cỏi nhất trên đời! Hư hỏng nhất, không giống nam nhân nhất! Ta chán ghét hấn cũng là đương nhiên!” Ta nói 1 cách rất tự nhiên.

Thân thể của hấn càng trở nên căng cứng, sắc môi tái nhợt, đôi mắt chứa đầy vẻ bi thương! Người ta nói đến Đường Vãn Thiên, hấn thương tâm cái gì?

Nếu lúc này ta suy nghĩ kỹ 1 chút thì sau này sẽ không phải chịu nhiều khổ sở. Nếu lúc này ta cũng không nói gì những lời như vậy thì cuộc sống của ta sẽ không giống như sau này. Chỉ là mọi chuyện lại thường xảy ra đúng lúc như vậy.

“Vốn là thái tử nói cho ta biết nàng ở chỗ này! Hấn không nghĩ đến nàng sẽ nói những lời như vậy” Sắc môi của hấn trắng bệch. Ta cảm thấy thân thể của hấn đang run rẩy

“Thật sao? Như vậy thì ai đã đẩy chàng xuống đây? Tại sao lại đẩy chàng xuống? Sao chàng không nói cho ta biết, nếu 2 người chúng ta được cứu, chàng sẽ trở lại bên người hấn, tiếp tục vì hấn mà liều mạng?! Thay vì cùng liều mạng với hấn thì không bằng đứng về phía Đường Vãn Hiên, ít nhất mà nói, hấn là người có chiều rộng bề dày, lại bảo trì phái trung lập. Có thể nào cũng sẽ không bị thiệt thòi, đúng không?” Cho đến nay Đường Vãn Thiên vẫn ra tay hãm hại hấn, cũng đủ biết người này không có chút thật tình nào với Tuyên

Nếu là bình thường, ta sẽ không nhắc nhở hấn, nhưng bây giờ ta lại vì hấn mà lo lắng! A, phụ nữ là như thế, một khi đã rung động trước người mình yêu thì sẽ chuyên tâm lo lắng cho hấn

Hấn không lên tiếng, chỉ vùi đầu ở cần cổ ta, nói nhỏ, “Có thể cùng chết với nàng cũng là rất tốt!” Thanh âm của hấn run rẩy, mơ hồ mang theo tiếng khóc, hấn đã vậy còn lo lắng cho ta

Hấn cắn cắn tai ta, ta rất muốn đẩy hấn ra nhưng tay lại không có chút khí lực nào

Môi hấn rất nóng, di chuyển từ bên tai ta xuống cần cổ rồi làm loạn ở đó.

Hấn đè thân người ta vào vách giếng, che đôi mắt ta lại, phong bế môi của ta! Hấn thở hỗn hển, lúc này nước giếng đâu còn lạnh nữa mà như đã trở thành 1 dòng ôn tuyền nóng bỏng! Chúng ta như 2 con thú đói khát, gấu gao dán chặt vào nhau.

Đường Vãn Hiên đứng trên miệng giếng hét lớn, Tuyên, ta tới cứu các ngươi! Giọng nói hoàn toàn tắt nghẹn khi nhìn thấy 2 thân thể chúng ta đang quấn vào nhau!

Hấn cơ hồ lập tức liền lui trở về sau!

“Nhị hoàng tử, mau thả dây xuống, nơi này rất lạnh!”; hấn buông ra ta, thở phì phò. Đến nước này rồi mà vẫn không thành! Lòng ta nổi lửa giận, ta lấy tay kéo Tuyên dựa vào vách giếng, ta chẳng buồn quan tâm tới Đường Vãn Hiên, dù gì hấn cũng đã thấy 1 lần rồi, thấy lần nữa thì cũng chẳng sao!

Hấn đẩy ta ra, nói “Vãn Hiên ở phía trên có thể sẽ cúi đầu xuống xem”

Ta mặc kệ, tức giận đè hấn lại, phong bế đôi môi hấn.

Đang định nói chuyện thì Đường Vãn Hiên lại đứng tại miệng giếng nói vọng xuống, “Mau bắt lấy sợi dây!”, sau đó 1 sợi dây lập tức được thả xuống. Ta đẩy Tuyên ra, cười nói, “Xem ra hôm nay không được rồi, vậy đêm tân hôn thì thế nào? Ta đợi chàng” dứt lời liền nở nụ cười yêu mị.

Hấn nói, “ta không thể đợi đến ngày nào khác được!”

Thoạt nhìn, ta vừa mới chơi đùa với lửa rồi! Ta cười khẽ, gật đầu nói, “Được, ta đợi chàng”

49. Q.1 - Chương 49: 1 Mũi Tên Xuyên 2 Trái Tim

Sự thật luôn không như ý muốn của con người. Sau khi 2 người chúng ta được Đường Vãn Hiên cứu lên từ giếng nước, ta liền ngồi chung 1 cỗ xe ngựa với Đường Vãn Hiên. Bởi vì đã ngâm nước quá lâu nên cơ thể cơ hồ bắt đầu phát bệnh. Vốn dĩ muốn tìm Đường Vãn Thiên hỏi cho rõ ràng nhưng Đường Vãn Hiên lại nói hấn đã sớm quay trở về Hoàng quốc rồi! Người này! Thật quá đáng!

Ta rất muốn mắng chửi nhưng miệng lại khô khốc không thể lên tiếng được! Người này! Rõ ràng chính là cố ý hại ta! Cũng chính là Tuyên Tuyết Tấn tin tưởng hắn. Nếu ta nói với Tuyên chuyện đánh cuộc giữa ta và Đường Vãn Thiên thì không biết trái tim hắn sẽ đau đớn như thế nào!

Vén màn xe lên, ta nhìn Tuyên Tuyết Tấn đang cựa kị mã đi bên cạnh xe ngựa, hắn như là cảm nhận được ánh nhìn của ta, xoay đầu nhìn vào ta, nở 1 nụ cười

Nhớ lại lúc ở đáy giếng, mặt ta trở nên đỏ ửng. Buông rèm cửa xuống, đảo mắt nhìn gương mặt tái nhợt của Đường Vãn Thiên.

“Ta đã chữa nhầm bệnh cho người sao? Sắc mặt của người tái nhợt!” Ta rất muốn cười nhưng có thể nào cũng không sao cười nổi. Cứu chữa cho hắn, nếu ca ca của hắn không làm ra cái loại sự tình này thì làm sao bây giờ lại bị nhiễm phong hàn! Cứu chữa cho người bệnh như hắn, ta cam đoan mạng của hắn không giữa được 3 năm!

“Không có! Lúc nào người và Tuyên sẽ thành thân?” Hắn hữu khí vô lực nói. Cặp mắt đen nhánh khảm trên gương mặt trắng bệch, nhìn lại càng giống như ngọc trai đen!

“Khi quay về Tuyên thành! Khụ khụ!” Ta ho nhẹ .

Sắc mặt hắn biến đổi. Chậm rãi địa nói, “Chuyện ở Phong quốc, cảm ơn người! Ta vốn tưởng rằng nàng sẽ không quay lại cứu ta! Trải qua chuyện này, ta biết người cũng có thể chung sống hoà bình với hoàng huynh. Tuyên là người tốt! Người hãy thật quý trọng!” Nói đến chỗ này, hắn có chút thở gấp.

Thoạt nhìn, căn bệnh của hắn trầm trọng hơn nhiều so với những gì ta tưởng tượng! Dù sao bản thân là một người bệnh, bây giờ lại bị ta lây phong hàn!

“Tìm chỗ nào nghỉ ngơi một chút đi. Người phải uống thuốc! Nếu không thì ta có cứu giữ mạng sống cho người trong vòng 2 năm cũng vô dụng!” Khẩu khí của ta không khỏi suy yếu

Bên môi hắn nổi lên nụ cười, nói nhỏ, “Người nói uống thuốc, ta sẽ uống! Người quyết định!” Nhìn bộ dáng tựa vào xe ngựa của hắn, ta hận không thể chữa hết bệnh cho hắn! Hắn là đệ đệ của Đường Vãn Thiên! Bất kể người nào trong thiên hạ cũng có thể trường mệnh (*) trăm tuổi, trừ hắn! Dù có ôn nhu, dù có xinh đẹp, dù có tốt bụng đến thế nào thì cũng không được!

Đường Vãn Thiên, xin lỗi, muốn trách thì hãy trách tại sao người lại là đệ đệ yêu quý nhất của Đường Vãn Thiên!

Đôi mắt sáng quắc của hắn nhìn chăm chú vào ta một hồi lâu mới nói, “Ta sẽ không nói!”

Ta ngẩn người. Không rõ hắn đang nói cái gì.”Cái gì sẽ không nói? Sẽ không nói cái gì?” Hắn đang mê sảng cái gì?

“Ta sẽ không nói với Tuyên chuyện của người tại Phong quốc! Kể cả chuyện với vị nguyên soái bất bại!” Hắn như là đang cam đoan giống nhau, vội vàng nói với ta.

Ta thiếu chút là bật cười, hắn tại đùa phải không. Ta còn đang băn khoăn không biết hắn đã phát hiện ra bí mật gì của ta, muốn hắn giữ bí mật cho ta, nhưng không ngờ lại là việc này! Ta thân thiết với muội muội của mình cũng không được hay sao? Nhiều năm không gặp như vậy, không thể ôm nhau 1 chút sao? Tên Đường Vãn Thiên này! Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, ta không nhịn được muốn trêu chọc hắn một chút.

“Nhị hoàng tử!” Mắt ta ngân ngấn nước. Thâm tình vô hạn nhìn hắn. Hắn rõ ràng bị làm cho ngẩn ngơ.

“Sao, làm sao vậy? Đây là?”

Nhìn vẻ mặt chán kinh của hắn, ta thiếu chút cười to thành tiếng. Ta bay nhanh qua, ôm lấy cánh tay hắn, khóc lớn nói, “Được trịch tiên đường như nhị hoàng tử làm việc này vì Dục Nô, Dục nô thật sự rất cảm động! Nhị hoàng tử điện hạ! Dục nô thật sự rất vui vẻ! Không bằng, ta lấy thân báo đáp được không?” Nói đến lúc sau, nước mắt đã làm cho quần áo ở cánh tay hắn ẩm ướt!

Ta cảm giác thấy thân thể của hắn rõ ràng cứng đờ. Như là không ngờ ta sẽ làm như vậy, cả người hắn run rẩy!

Ta nâng cảm hần lên, ngửa đầu nói nhỏ, “Nhị hoàng tử điện hạ, chẳng lẽ, ngài lạnh sao? Hay là khí trời rất lạnh? Sao lại run rẩy như vậy?! Có muốn ta gọi Tuyên vào sưởi ấm cho người không? Đôi mắt ta loé ra vẻ mỉa hoặc đến vô tận, Đường Vãn Thiên, người sợ ta tính sổ nên đã chạy mất thì đừng có trách sao ta xuống tay với đệ đệ yêu mến nhất của người!”

Hần thất thần một hồi lâu mới đẩy ta ra, hít sâu mấy hơi, nói, “Người, người, đang đùa phải không! Không, không cần đâu!”

Như vậy mà đã quỳnh lên, không còn nói nên lời được nữa! Nhưng ta vẫn bày ra gương mặt dầm nước mắt, cảm động nói, “Nhị hoàng tử, ngài sẽ tham gia hôn lễ của ta và Tuyên chứ? Ngài đối với ta địa đại ân đại đức, suốt đời này Dưộc Nô sẽ không quên. Tuyên mặc dù đối với ta có tình, nhưng nhị hoàng tử lại đối với ta có nghĩa! Tình nghĩa vốn là ngang bằng nhau, không bằng, ta gả cho tuyên, làm tình nhân của ngài! Dưộc nô chỉ là 1 nữ tử bình thường, thân không có gì đáng giá, không thể nghĩ ra cách báo đáp tốt hơn thế này! Xin nhị hoàng tử thành toàn!” Dứt lời, che mặt, ô ô địa khóc lên.

Khoé môi hần co quắp, gân xanh trên trán giật giật. Ta rất muốn cười to ra tiếng. Nếu hần đã cho rằng ta có tình ý với nguyên soái tại Phong quốc thì ta sẽ bày ra loại bộ dáng này, làm gia tăng hình tượng của ta trong lòng hần!

Ta tiến thêm 1 bước về phía hần, hần lại lui ra sau 1 bước, ta lại tiến thêm một bước, hần lại thối lùi từng bước. Thấy hần sắp rơi xuống xe ngựa, ta đẩy mạnh, hần phản ứng cũng không chậm, chỉ nghe thấy 1 tiếng va chạm, hần đã rơi ra ngoài xe ngựa

Thành công! Ta đứng lên khỏi ghế, vỗ vỗ tay. Sau đó thông thả ngồi xuống. Chờ đợi tình cảnh hỗn loạn bên ngoài!

Tuyên Tuyệt Tán là người đầu tiên kêu to lên, cấp bách diu hần đứng dậy. Vội hỏi Đường Vãn Thiên xem đã xảy ra chuyện gì.

Ta thấy buồn cười, nhắm mắt không nói. Làm sao mà hần có thể nói với Tuyên Tuyệt Tán chuyện hần thiếu chút nữa là bị ta đối hớ phác dương (**)?

Qua xe ngựa, ta nghe thấy hần vội vàng nói, “Không có việc gì! Không có việc gì! Là ta không cẩn thận! Các người không nên âm ỉ. Cô nương ấy còn đang ngủ, đánh thức dậy là không tốt”

A! Lúc này hần rõ ràng là biết ta chỉ trêu cợt hần, vậy mà hần còn che giấu cho ta! Lại còn lo lắng chuyện ta ngã bệnh!

Tuyên không lên tiếng. Một hồi lâu sau mới nói, “Biết rồi!”

Chờ ta tỉnh lại, Tuyên kiên trì không cho ta tiếp tục ngồi chung xe ngựa với Đường Vãn Thiên mà phải cưỡi chung ngựa với hần. Ta ngồi ở trước người hần, nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt địa, ta cũng ngồi chung với hần như vậy. Tâm Trong tâm không khỏi cảm thấy ngọt ngào. Đối với kết quả này, ta rất hài lòng! Ít nhất mà nói thì không phải đối mặt với ánh mắt làm người ta hít thở không thông của hần.

Dựa vào vòng ngực ấm áp của hần. Cảm nhận được hơi ấm của hần. Bởi vì phải đợi xe ngựa của Đường Vãn Thiên, cho nên, mặc dù chúng ta cùng cưỡi chung ngựa nhưng cũng không đi được nhanh.

Ta rất muốn nói chuyện với hần. Từ hôm qua đến bây giờ, 2 người chúng ta vẫn không có cơ hội nói chuyện nhiều. Đường Vãn Thiên vẫn luôn tồn tại ở giữa 2 người chúng ta. Đừng nói là hứa hẹn chỗ đầy giềng mà ở chung 1 mình 1 chút cũng không được

Hôm qua, ta đã cho Đường Vãn Thiên uống thuốc, cam đoan hần chỉ còn sống trong 1 năm nữa. Có thù không trả không phải nữ tử, đây là món nợ Đường Vãn Thiên đã nợ ta. Tìm ai trả thù, ta đã rất rõ ràng .

“Bị nhiễm phong hàn rồi sao?” Tuyên nói nhỏ bên tai ta.

Ta gạt nhẹ đầu. Diệp Dưộc Nô đã ra tay thì bệnh phong hàn ấy căn bản chỉ là chuyện nhỏ

Hần gạt nhẹ đầu, trước khi ta kịp phản ứng thì đã kẹp chặt bụng ngựa, chạy vội lên phía trước!

Nguyên lai, có 1 người luôn đứng ở 1 chỗ chờ đợi ta!

Gió lạnh quất vào mặt! Đã tới rồi Hoàng quốc rồi! Qua 1 ngày nữa chúng ta sẽ vào đến Tuyên thành! Ta rất muốn đi Mai lâm 1 chuyến. Ta còn nhớ rất rõ không khí lạnh giá hoà lẫn hương thơm ở chốn đó, ta rất thích.

Đột nhiên hô hấp của hắn trở nên dồn dập, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Ta cả kinh. Làm sao vậy? Chẳng lẽ chuyện không phải như ta nghĩ ?

Đang suy nghĩ thì cảm thấy trước ngực đau nhói. Ta ôm ngực, nhìn mũi tên xuyên thẳng qua ngực, trong gió tràn ngập mùi máu tươi. Khoé môi chảy ra máu, đôi mắt ta đỏ bừng. Không quay đầu lại cũng biết chúng ta rốt cục đã gặp phải tay chân của Đường Vũ Hiên! Hắn rất biết chọn thời điểm! Bây giờ ta muốn di chuyển cũng không được! Người nào mà cung pháp lại tốt như vậy, 1 mũi tên trúng 2 con chim! 1 mũi tên bắn xuyên qua cả ta và Tuyên! Mũi tên đó làm 2 người chúng ta dính chặt vào nhau như 2 đứa trẻ song sinh, không thể động đậy!

Chú thích

(*) Trường mệnh: sống lâu

(*) Đói hổ phác dương: hổ đói săn dê

50. Q.1 - Chương 50: Thử Dò Xét – Phần 1

Ý thức càng lúc càng mơ hồ. Ta che ngực, dán chặt trước ngực hắn, con ngựa chạy nhanh như bay. Tại sao, tại sao Đường Vũ Hiên lại đuổi giết Tuyên Tuyết Tấn? Nếu hắn thật sự muốn giết Tuyên Tuyết Tấn thì ngày đó cần bản không cần cứu hắn như vậy! Lúc trước là ai đã đẩy hắn xuống giếng nước? Lúc ta hỏi hắn, hắn vẫn không chịu nói, ta vẫn tưởng là Đường Vãn Thiên, nếu không phải là Đường Vãn Thiên, mà là Đường Vũ Hiên thì sao? Còn có, tại sao khi Tuyên Tuyết Tấn chạy ra cứu ta thì Đường Vãn Thiên lại bỏ đi?

Làm sao mà Đường Vãn Thiên lại có thể để 1 mình Đường Vũ Hiên ở lại nơi này? Tại sao, tại sao, một trăm câu hỏi tại sao, đáp án tựa hồ cũng rất nhiều, nếu thật sự là như thế, như vậy, có chém hắn 1 ngàn đao thì ta vẫn không tin! Ta muốn một người xác thực đến chứng minh rằng hắn không phải là người ta đang nghĩ đến! Ta vỗ vỗ ngực, cảm thấy trái tim của chính mình càng lúc càng lạnh. Máu tươi trước ngực đã nhuộm đỏ tay ta. Ngực rất đau. Ta biết hắn đang rất đau đớn, nhưng ta rất muốn nhỏ thanh kiếm này ra để xem dòng máu chảy xuống của hắn có giống với ta hay không, màu máu đỏ tươi!

Cho đến khi trong khoang miệng tràn ngập mùi máu tươi, ta mới phát giác, ta đã vô thức cắn phá đầu lưỡi của chính mình! Đường Vãn Thiên! Tuyên Tuyết Tấn, Tuyên Tuyết Tấn! Đường Vãn Thiên! A! A!

Làm sao mà ta có thể quên được! Thuật dịch dung của Đường Vãn Thiên cũng giống hệt ta! Ta nghĩ tới phản ứng của hắn ở đáy giếng khi ta nhắc đến Đường Vãn Thiên! Nếu hắn dịch dung thành Tuyên Tuyết Tấn thì có thể giải thích vì sao lại có người đẩy hắn xuống giếng nước! Rõ ràng chính là mưu đồ ám sát!

Đường Vãn Thiên, đừng để ta đoán ra! Giả mạo Tuyên, rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì? A! Tại sao ta bây giờ mới nghĩ ra, Tuyên vốn là Hoàng quốc thống soái 3 quân, công vụ rất bận rộn, nếu không có tình huống đặc biệt thì làm sao hắn có thể đến Phong quốc? Hơn nữa, hắn căn bản không biết chúng ta đang ở nơi nào!

Mà sau khi chúng ta từ giếng nước đi lên, Đường Vãn Thiên liền biến mất! Tại sao hắn lại biến mất? Nếu đang ở tại Hoàng quốc thì còn có thể giải thích hắn phải hồi cung lo công việc, thái tử của 1 nước đương nhiên công vụ bận rộn nhưng chúng ta đang ở trong Phong quốc. Không có cơ nào mà khi Tuyên vừa xuất hiện là hắn liền biến mất!

Tuyên này, rất có thể không phải là Tuyên thành chủ, không phải là người đã giết cự xà trong đêm tối ở ôn tuyên, không phải là người lo lắng cho ta trên Tuyên thành, không phải là nam nhân khiến ta động tâm!

Đường Vãn Thiên, vui đùa ta như vậy, ngươi rất cao hứng sao? Nhìn thấy ta sinh lòng ái mộ với ngươi, nhìn thấy ta thương tâm vì ngươi, ngươi rất vui vẻ? Đường Vãn Thiên, rốt cuộc ngươi đang suy nghĩ cái gì?

Gió lạnh quất vào mặt, đoàn người đuổi theo hô đánh giết chúng ta ở phía sau đã hoàn toàn thoái lui, hắn kéo cương ngựa, ngựa liền ngừng lại. Hắn bẻ gãy mũi tên trước ngực ta. Nói nhỏ với ta, “Cũng may trên

người ta có kim sang được, cũng không biết là người phương nào mà lại không cướp sắc, không giật tiền, chỉ muốn lấy mạng!” Dứt lời, hấn cắn cắn tai ta.

Ta chỉ cảm thấy rất ngứa tay, rất muốn cho hấn 1 bạt tay, nhưng thân thể bây giờ bất tiện! Ngay lúc lửa giận trong ta bùng lên thì mũi tên trước ngực đã bị hấn rút mạnh ra

A! Hấn thật sự rất thích hợp làm đại phu! Nhân lúc ta đang tức giận không để ý đến vết thương mà nhanh tay rút mũi tên ra!

Ta quay đầu muốn mắng thì thấy sắc môi tái nhợt của hấn, khoé môi đọng vài giọt máu, suy yếu cười với ta, nói nhỏ, “Nàng không sao chứ! Cũng không biết là ai đã ra tay bắn mũi tên này! Khụ!”

Ta nhìn gương mặt chân thành của hấn, rất muốn tháo lớp mặt nạ trên mặt hấn xuống. Muốn móc tim hấn ra để xem rốt cuộc nó làm bằng gì! Giả mạo người yêu, cũng cũng chỉ có hấn mới làm được! Mặc dù không có chứng cứ xác thực nhưng trong lòng ta đã cảm nhận được hấn là Đường Vãn Thiên!

Người đã muốn chơi đùa với ta thì ta không ngại cùng chơi đùa với người! Hai người chúng ta cười ngửa đi đến 1 sơn động, ta lấy kim sang được ra, rút con dao bên hông cắt quần áo của hấn, một bả rút mũi tên ra không lưu tình, hấn rất thông minh nhưng muốn giả mạo Tuyên Tuyết Tấn thì còn phải nỗ lực rất lớn!

Ta vỗ vỗ vết thương của hấn, con dao trong tay nhắm ngay trước ngực hấn vẽ thành 1 hình chữ thập! Hấn đau đến nghiêng răng, “Nàng làm gì?” Hấn hất con dao trong tay ta ra

Ta cười, nói với hấn, “Đương nhiên là làm ký hiệu rồi! Chàng không nên cử động!” Dứt lời, liền rắc kim sang được lên người hấn, ta nhìn khoé môi hấn co quắp vì đau, trong lòng thấy thật thống khoái. Nhìn ánh mắt nghi hoặc của hấn, khoé môi ta mỉm cười, lấy tay nhặt con dao lên, nắm trong tay!

“Hạ Tuyết! Nàng làm gì!” Môi hấn trắng bệch không còn chút máu.

Ta lắc nhẹ đầu, thoáng cái nhào đến bên người hấn, ghé vào lỗ tai hấn, nói, “Thế nào? Có chút khổ sở đó cũng không chịu được? Ta cũng không làm chàng chết!”

Thân thể hấn rõ ràng cứng đờ, một hồi lâu sau mới nói, “Nàng muốn thế nào?” Thanh âm của hấn biến mất ngay khi ta xé mở quần áo của chính mình!

Trái cổ của hấn chuyển động liên hồi, 2 mắt đỏ ngầu.

Ta dùng dao vẽ 1 hình chữ thập ngay lên chỗ vừa bị trúng tên trên thân thể mình. 2 hình chữ thập hoàn toàn giống nhau! “Một mũi tên xuyên 2 trái tim, sau này, trên thân thể của 2 chúng ta đã có ký hiệu giống nhau, nếu có người muốn giả mạo chàng cũng không không thể! Chàng nói xem, có tốt không!” Ta nở nụ cười yêu mị với hấn.

Hấn rúng động! Một tay ôm ta trong ngực, nói nhỏ, “Được! Chính là chân trời góc biển, ta cũng không buông nàng ra! Hạ Tuyết!” Cảm giác được ngực hấn chân thực rung động, lòng ta nổi lên tia nghi hoặc, theo lý thuyết thì ta thử dò xét hấn như vậy, nếu hấn thật sự không phải là Tuyên Tuyết Tấn thì sắc mặt hấn sẽ đại biến, mà hấn lại rúng động như vậy! Tình cảm sâu thẳm như vậy. Chẳng lẽ là ta đã đoán sai?

Đường Vãn Thiên rất quan tâm đến Đường Vãn Hiên, muốn hấn bại lộ chân tướng trước mặt ta thì chỉ có thể xuống tay với Đường Vãn Hiên!

Nếu hấn khản trương vì Đường Vãn Hiên thì người này chính là Đường Vãn Thiên không chút nghi ngờ gì nữa!

A! Một mũi tên xuyên 2 trái tim! Đường Vãn Thiên, muốn qua mắt ta không phải là dễ dàng! Sẽ có 1 ngày khi vào Tuyên thành ta sẽ xem lại miệng vết thương của người, đến lúc đó, người phải làm sao bây giờ!

Ôm lấy hấn, ta cười lạnh trong lòng. Tại sao người không thể không gây chuyện với ta! Ta đã quyết định an phận chung sống với Tuyên! Tại sao người vẫn không buông tha ta? Nếu tình cảm của ta đối với Tuyên trở thành nhược điểm để người đối phó với ta thì ta phải nhanh chóng thu hồi lại tình cảm này! Đường Vãn Thiên, nếu người biết rằng tất, đều muốn uống phỉ đi cả những gì người an bài đều là uống phỉ thì không biết lúc đó về mặt người sẽ như thế nào

Hấn hôn lên mặt ta, tìm đến môi ta

Ta đẩy hắn ra, “Ta đang nhiễm phong hàn, lúc này rất dễ lây nhiễm! Hay là thôi!” Dứt lời, liền kéo quần áo lại, đi ra ngoài sơn động. Đường Văn Hiên, hy vọng người đủ cường tráng, sẽ không bị ta làm mất mạng.

51. Q.1 - Chương 51: Thử Dò Xét – Phần 2

Như ta sở liệu, Đường Văn Hiên vẫn chưa đã bị công kích. Nói cách khác, thích khách tất nhiên là Đường Vũ Hiên! Nhìn thấy bộ dáng chật vật của 2 người chúng ta, sắc mặt Đường Văn Hiên trắng bệch. Không hỏi nguyên do, chỉ phân phó xe ngựa khẩn cấp đi đến khách điểm gần đây nhất để nghỉ ngơi

Ta nhìn sắc mặt hắn, trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót. Tại sao 1 nam nhân ôn nhu như vậy lại là đệ đệ của Đường Văn Thiên? Hơn nữa lại là đệ đệ thân thích nhất! Giống như vị trí của Tiểu Hạ trong lòng ta! Bởi vì hắn nhận ra Tiểu Hạ là điểm yếu của ta nên lần nào xuống tay cũng nhằm vào nàng ấy! Bây giờ người quan trọng trong lòng hắn đang đứng ngay trước mắt, dù có thể nào ta cũng muốn “chiếu cố” hắn 1 chút, nếu không thì thật không phù hợp với truyền thống mỹ đức

Vết thương của Tuyên Tuyết Tán sau khi được ta xử lý qua đã không còn trở ngại gì, hắn được quần mảy lớp băng trước ngực đang nghỉ ngơi ở trong phòng.

Phòng của Đường Văn Hiên ngay sát bên phòng của Tuyên Tuyết Tán mà phòng của ta lại ở đối diện với bọn họ. Cố ý chọn phòng như vậy vốn là có mục đích. Ta muốn cam đoan rằng bất kể ta có làm gì Đường Văn Hiên thì Tuyên Tuyết Tán phải là người đầu tiên biết được!

Đêm tối, ta 1 mình ra khỏi khách điểm. Khi rời đi cố ý gây ra tiếng động, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Đường Văn Hiên sẽ đi theo hỏi ta xem ban ngày đã xảy ra chuyện gì

Nghe được tiếng bước chân nặng nề phía sau, bên môi ta nổi nụ cười.

Ta đi một chút rồi dừng lại. Dẫn Đường Văn Hiên đến sơn động lúc trước ta với Tuyên Tuyết Tán đã ẩn thân. Ta nghe được hơi thở hỗn hển của hắn. Quả nhiên hắn đã đi theo ta! Ta thầm thấy buồn cười. Chắc hẳn hắn vốn hoài nghi ta! Ta thầm nghĩ. Đường Văn Hiên, nếu không phải vì phẩm tính khiết lương thì sẽ là 1 kẻ địch còn khó đối phó hơn cả Đường Văn Thiên!

Lần này bị đuổi giết, nói vậy hắn đã hoài nghi ta rồi! Hoài nghi thì tốt! Cái ta muốn là bị hắn hoài nghi! Nếu hắn đủ tỉnh táo thì sẽ không đi theo ta đến đây, với tính khó của hắn thì tất nhiên sẽ muốn đối chất với ta, 1 khi có chứng cứ xác thực thì mới có thể kết luận ta phạm tội

Ta đi vào trong sơn động, nhặt lên chiếc khăn lụa mà lúc nãy ta đã cố ý bỏ lại, bên môi phẩm ý cười, lạnh lùng nói, “Nhị hoàng tử, đi theo ta lâu như vậy, không thấy mệt sao?” Hắn rõ ràng ngần ra, hiện thân ra, đứng ở phía sau ta!

Ta ngạo mạn chậm rãi xoay người lại, chiếc khăn lụa trong tay nhuộm đẫm máu tươi

Hắn vẫn mặc y bào màu trắng, khi vào đến Hoàng quốc, trang phục của hắn liền trở lại vẻ đẹp dễ quý phái của hoàng gia. Cổ tay thêu chỉ kim màu vàng, đường viền y bào cũng màu vàng. A! Quả nhiên là hoàng tử, lúc này dù đứng chốn sơn động không người cũng có thể thấy rõ khí chất bất phàm của hắn! Hắn hí mắt nhìn chằm chằm chiếc khăn trên tay ta, một hồi lâu sau mới nói, “Người quay về đây để nhặt chiếc khăn này?”

A! Thật tốt! Ta không nhìn lầm! Hắn đích thật là 1 nam tử thông minh tuyệt đỉnh! Nếu không phải thân thể không còn dùng được thì cái ngôi vị hoàng đế này thật đúng là không tới phiên Đường Văn Thiên

“Nếu không Nhị hoàng tử tưởng rằng Dục Nô quay lại đây để làm gì? Lúc đầu bị cường đạo đuổi giết, ta và Tuyên bị 1 tiền song tim (*), khi xử lý vết thương đã đánh rơi khăn ở chỗ này, bây giờ trở về đây để lấy cũng là lẽ tất nhiên! Nhưng thật ra ngài, Nhị hoàng tử, xuất hiện ở chỗ này thì có thể nào cũng thật là khả nghi đến cực điểm!” Ta chấp tay mà đứng, mái tóc đen nhánh buông xuống đến thắt lưng, thân hồng y (**), giống hệt như yêu ma hồng y trong đêm tối

Hắn đứng khoanh tay, thanh ngân sáo (***) bên hông như sáng lên dưới ánh trăng loè loè trong sơn động, cả người giống hệt như tiên tử! Nam tử không dính chút phàm trần như thế rất dễ dàng làm cho người ta

nảy sinh ý muốn khám phá, lúc này, hần bình tĩnh đứng đó, y phục khẽ bay bay, cứ như có thể tùy ý làm hiện ra 1 đám mây và cười lên bay đi bất cứ lúc nào

“Ta muốn biết sự tình ban ngày!” Hần bình thần nói. Đôi mắt đen loé sáng, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào mắt ta.

Ta nhìn lại mắt hần, nói nhỏ, “Như ngươi đã thấy, 2 người chúng ta bị kẻ khác đuổi giết! Ta không nghĩ ta cần phải nói chuyện này với Nhị hoàng tử! Dù sao mà nói thì ta cũng bị thiệt hại, không phải sao? Vết thương trên người ta không thể là giả được!” Dứt lời, ta xé vạt áo cho hần xem vết thương vẫn còn rớm máu!

Hần dời ánh mắt bình lặng như nước đến nơi khác, sắc mặt chuyển hồng.”Ta không hỏi ngươi cái này!”

Ta xé lớp vải trắng băng bó vết thương, đi lên vài bước, túm lấy tay hần, tàn nhẫn ấn xuống vết thương hình chữ thập của ta! Máu đỏ tươi nhiễm đỏ tay hần. Hần như là bị kinh hãi, rút tay lại rất nhanh.

Ta vẫn không buông tha, ôm đầu hần kéo xuống, đưa môi hần đặt tại miệng vết thương của ta! Ta cảm giác thấy môi hần run rẩy. Nam tử như tiên tử thoát tục này, cuối cùng cũng muốn quyến luyến sắc trần!

Cảm giác thấy khí tức của hần rối loạn, hô hấp mới vừa rồi còn mang theo chút lãnh ý đến bây giờ đã trở nên vô cùng nóng rực, ta hài lòng đẩy hần ra. Vươn tay lau đi vệt máu trên môi hần rồi đưa vào trong miệng mình. Ta nhanh chóng ôm lấy cổ hần, phong bế đôi môi hần, chiếc lưỡi linh hoạt liên tục tạo phản trong miệng hần.

Một hồi lâu sau mới đẩy hần lúc này đã ngây như phỗng ra, nói nhỏ, “Thế nào? Có phải mùi máu tanh không?” Dứt lời, liền dùng vài trắn băng lại vết thương như trước, cầm quần áo che lại.

Nhìn bóng người chần động đứng trước cửa sơn động dưới ánh trăng, ta thầm cười lạnh trong lòng, Đường Vãn Thiên, trò hay này ngươi đã xem rõ rồi? Nếu chưa rõ thì ta không ngại quay về kháchđiểm diễn lại 1 lần nữa cho ngươi xem

Sắc mặt Đường Vãn Thiên đỏ bừng bừng, làm gì còn bộ dáng tiên tử lúc này, rõ ràng chính là thiếu nam phạm trần xinh đẹp!

“Ta, ta không nói thương thế của ngươi!” Một hồi lâu sau hần mới nói ra câu này. Đầu nghiêng sang 1 bên, đôi mắt không ngừng nhìn trộm ta .

A! Quả nhiên vốn là mối tình đầu a!

“Không phải đã làm cho ta bị thương sao, còn sao nữa?” Ta cười thầm.

Hần nhìn ta một hồi lâu mới nói, “Bị thương thì chính là bị thương. Nhưng tại sao bọn thích khách đó lại truy giết các ngươi là lại không ra tay với ta? Mặc dù Tuyên không nói nhưng ta đã đoán ra 1 ít. Ta muốn biết nguyên nhân!”

Ta cười thầm, lướt qua hần, đi tới cửa động, cúi đầu nói, “Như thế nào Nhị hoàng tử không biết sao? Người mà bọn thích khách đuổi giết chính là Tuyên chứ không phải là ta! Ta chỉ là xui xẻo ngồi chung 1 chỗ với hần mà thôi! Bị thương cũng chỉ là ngoài ý muốn!” Ta cũng muốn thuyết phục bản thân rằng người đó cũng là ngoài ý muốn, nhưng nếu Tuyên Tuyết Tấn ở đáy giếng chính Đường Vãn Thiên thì thật đúng là ngoài ý muốn

Bị Đường Vãn Thiên lợi dụng sự kiện có thích khách! A, ta tính kế hần, hần cũng phản lại tính kế ta! Chỉ là không ngờ mưu kế của 2 người chúng ta lại bị Đường Vãn Thiên nhìn ra

1 canh giờ trước ta còn đang suy nghĩ liệu có phải Đường Vãn Thiên giúp Đường Vãn Thiên tính kế vui đùa ta, lúc này, ta lại biết, Đường Vãn Thiên có thể nào cũng không kéo tiên tử đệ đệ của mình vào chuyện này!

A! Càng là như thế ta càng cảm thấy hưng phấn! Đường Vãn Thiên chỉ muốn bảo vệ đệ đệ thôi sao? Đường Vãn Thiên này thật sự quan trọng đối với hần như vậy?

Hần ngây cả người, một hồi lâu mới nói, “Sau này, ngươi ngồi cùng xe ngựa với ta! Không nên lại cười cùng kỳ mã với Tuyên!”

Bóng người bên ngoài sơn động vẫn còn đứng đó, ta cười thầm trong lòng nhào vào trong lòng Đường Vãn Hiên, cảm động nói, “Nhị hoàng tử điện hạ! Cám ơn người! Tiểu nữ tử đừng không có sở trường, tư tiền tướng hậu, không thể làm gì khác hơn là lấy thân báo đáp! Xin Nhị hoàng tử điện hạ thành toàn!”

Hắn nghe vậy liền lùi ra sau 3 bước. Trái tim lại đập rộn ràng. “Đừng! Đừng lại nói giỡn nữa!”

Thân ảnh bên ngoài run lên, nhảy dựng lên, lão đảo xông ra ngoài!

Tại sao không vọt vào? Đường Vãn Thiên, lúc này, người sẽ không ngây thơ cho rằng ta sẽ thật sự vì Đường Vãn Hiên mà lấy thân báo đáp đó chứ?

Sắc mặt Đường Vãn Hiên trở nên đỏ bừng, đẩy ta ra, một hồi lâu sau nói, “Cô nương tự trọng!”

Ta yêu mỵ cười, “Ta phải tự trọng thế nào? Không bằng, Nhị hoàng tử điện hạ giúp ta 1 chút?” Dứt lời, dùng tay điểm huyệt hắc! Nếu không thể dẫn dụ hắn ta vào đây thì không thể làm gì khác là phải tàn nhẫn 1 chút

Chú thích:

(*) 1 tiền song tim: 1 mũi tên xuyên 2 trái tim

(**) Ngân sáo: sáo bạc

(***) Hồng y: áo đỏ

52. Q.1 - Chương 52: Thử Dò Xét – Phần 3

Trong mắt Đường Vãn Hiên mag theo vẻ bất ngờ pha lẫn bi thương, cứ như thể hành động của ta đang làm hắn rất thương tâm! Ta đem hắn đặt ngồi trên mặt đất, lạnh nhạt nói với hắn, “Nhị hoàng tử, nói thật, ta không xen vào việc 2 huynh đệ người liên thủ (*) tính kế với ta, bởi vì dù sao ta cũng chỉ là người ngoài, nhưng các người lại giả mạo Tuyên để lừa gạt ta, thật sự rất quá quắt, các người không? Cho nên, ta muốn đáp lễ 1 chút, có qua cũng phải có lại!”

Sắc mặt hắn biến đổi, giật mình nói, “Người nói hoàng huynh ta giả dạng Tuyên? Không có khả năng!” Hắn lắc đầu rồi bình tĩnh nói, “Ta tận mắt thấy hoàng huynh hồi cung, không có sai!”

Ta thẳng tắp nhìn vào mắt hắn, con người hắn phát ra ánh sáng làm cho ta nhớ đến lần đầu gặp mặt, hắn trong tuyết. Tinh khiết như vậy, không nhiễm 1 chút tro bụi! A! 1 người thông thấu thiên hạ như vậy làm sao có thể nói dối đây? Ta đã quên rằng hắn đã hạ quyết tâm cỡ nào mới cam đoan với ta là sẽ không nói với Tuyên những chuyện xảy ra ở Phong quốc! Thật sự không liên quan đến hắn sao?

Khẽ vuốt ve gương mặt hắn, ta thương tiếc nói, “Nếu thật sự không liên quan đến người thì ta cũng không làm khó! Chỉ là, Nhị hoàng tử, ta phải làm cho chính miệng hoàng huynh của người thừa nhận rằng hắn giả dạng Tuyên! Cho nên, không thể làm gì khác hơn là uy khuất người rồi!” Dứt lời, liền dựa đầu vào vai hắn. Cảm nhận sự ấm áp từ hắn

Từ lúc trúng tên đến nay, ta chưa được nghỉ ngơi 1 chút nào, chỉ một mực tính kế thế nào mới có thể vạch trần diện mục thật của Tuyên Tuyết Tấn giả mạo này, có lúc nghĩ rằng Đường Vãn Hiên là đồng mưu, có khi lại nghĩ là không phải. Thẳng đến lúc này, ta mới chính thức bình tĩnh lại, biết được Đường Vãn Hiên không liên quan gì đến chuyện này, ta mới thở dài một hơi. Lúc này, cơn buồn ngủ kéo tới, rất muốn tựa vào căn cổ hắn thiếp đi 1 giấc, nhưng cho dù trên người có đến một trăm vết thương, trong tâm có đến một ngàn một vết thương, ta cũng không thể nghỉ ngơi ở chỗ này! Ta không muốn mọi thứ trở nên vô ích

“Làm sao vậy? Có phải bị thương rất nặng không? Bị thương nặng như vậy thì sao lại cật lực mà đi đường xa như vậy! Người thật sự là rất xằng bậy rồi!” Hắn nhẹ nhàng khiển trách. Trong thanh âm tràn ngập vẻ đau lòng. A, nam nhân không quen luyện phạm trần này, rốt cục lại bị người phạm tục như ta lấy dính!

Ta bắt giác nở nụ cười, nói nhỏ, “Chỗ vết thương chỉ cần lệch đi 1 chút là có thể lấy mạng ta, hơn nữa còn chảy rất nhiều máu, người nói xem có nặng không? Nhưng chỉ cần nghĩ đến Tuyên có khả năng là hoàng huynh người giả dạng thì có bị thương nặng đến cỡ nào, ta cũng muốn thoát khỏi bàn tay của hắn!”

Gương mặt tái nhợt của hắn trong nháy mắt hiện lên tia mê hoặc. Trầm mặc một hồi lâu, nói nhỏ, “Bản thân ta cảm giác được, thân thể của ngươi quan trọng hơn bất cứ thứ gì!”

Ta lặng đi một hồi lâu, cho đến khi cảm giác chính mình có thể chống đỡ được cơn mệt mỏi mới cười với hắn, nói, “Nhị hoàng tử nghĩ Được Nô là người như thế nào chứ? Diệp Được Nô có thể chết, có thể bị thương, nhưng tuyệt đối sẽ không bị Đường Văn Thiên quật ngã! Thân thể thì sao, chỉ cần biết rằng thân thể của hắn cũng giống như ta, cũng là bị thương ở chỗ trái tim! A! Có lẽ vết thương của hắn còn nặng hơn ta nhiều! Hắn có thể chịu đựng được thì sao ta lại không thể? Văn Hiên, ngươi là người tốt, cho nên ta không muốn lừa ngươi! Còn về sau, ngươi có nói việc này với hoàng huynh của ngươi hay không, thì đó là chuyện của ngươi!”

Hắn ngây cả người, trong ánh mắt chậm rãi nổi lên 1 tầng hơi nước, lớp sương trắng được tạo nên vào màu đông, nói nhỏ, “Ta sẽ không nói với đại ca! Ngươi cứ yên tâm!”

Ta cảm giác được lãnh ý của hắn, cười với hắn, nói, “Không phải cái này! Không phải cái này! Ta chỉ muốn ngươi giúp ta 1 việc nhỏ nhỏ thôi!”

Nhìn đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của hắn chậm rãi tràn ngập ý sợ hãi, ta rất muốn cười nhưng có thể nào cũng không sao cười nổi. Loại hành vi này của ta có khác gì với Đường Văn Thiên? Chỉ chọn điểm yếu của đối phương mà xuống tay! Đường Văn Hiên chỉ cần nhẫn nại một chút thì tốt rồi!

Như sắp xếp của ta, sáng sớm ngày thứ 2 khách điểm náo loạn lên! Nhị hoàng tử mất tích! Người bắt cóc Đường Văn Hiên để lại 1 phong thư trên mặt bàn trong phòng hắn!

Lúc ta bị bọn họ gọi lên, ý kiến đầu tiên của ta là xem xét qua phòng của đường Văn Hiên! Ta nhìn Tuyên Tuyết Tán mang theo vết thương trên người đang cầm trong tay thư tín, sắc mặt âm tình bất định.

Ta rất muốn cười, nhưng lại nhịn xuống không cười ra, chậm rãi tiêu sái đến trước mặt hắn, nói nhỏ, “Thế nào? Viết cái gì?”

Hắn đưa thư tín cho ta, ta thấy ánh mắt hắn chậm rãi đỏ lên, trong lòng cười thầm, biết rõ là ta làm mà hắn cũng muốn cùng ta diễn vở kịch này cho ra trò ra mã, thật sự là khổ cực cho hắn rồi! Ta mở phong thư ra, bên trên viết, “Đường Văn Hiên đang ở trong tay ta! Nếu muốn mạng sống của hắn thì làm theo lời ta nói, đứng chờ trước cửa chùa phía Tây thôn trấn! Nhớ kỹ, chỉ 1 mình Tuyên Tuyết Tán đến!”

Rất ngắn gọn, tóm tắt.

“Bây giờ phải làm gì! Đi đến chỗ đó?!” Ta nhẹ trách mắng. Dứt lời, liền xông đến trước mặt hắn, tỏ vẻ lo lắng.

Tuyên Tuyết Tán nắm lấy tay ra, nói giọng khàn khàn, “Nàng không nên đi! Ở lại khách điểm nghỉ ngơi! 1 mình ta đi là được rồi!” Thần sắc hắn ngưng trọng, không hề nghỉ ngơi.

Ta trở tay cầm lấy tay hắn, kiên định nói, “Làm sao có thể! Tuyên, ta sẽ không để 1 mình chàng đi vào chốn nguy hiểm! Ta nghĩ bọn thích khách đó là muốn đuổi giết 2 người chúng ta! Lần này có thể bắt gọn bọn chúng, dù sao cũng tốt hơn!”

Hắn nhìn ta một hồi lâu, nhanh chóng gật đầu, xem như đáp ứng!

Ta đương nhiên là muốn cùng đi, nếu không thể đi xem 1 vở kịch đặc sắc như vậy thì thật đáng tiếc!

2 người chúng ta đi đến ngôi chùa đó, bên trong ngôi chùa hương khói nghi ngút, 2 người chúng ta đứng trước cổng chùa, có 1 tiểu tăng từ bên trong đi ra. Tiểu tăng đó chưa cao đến bụng của Tuyên, gương mặt hơi dài. Mi mắt lại thanh tú, mơ hồ lộ ra một cổ thanh kỳ (**), xem ra tư chất rất tốt. Hắn liếc mắt nhìn 2 người chúng ta 1 cái rồi nói, “Tuyên Tuyết Tán và Hạ Tuyết sao?”

2 người chúng ta liếc mắt nhìn nhau rồi gật nhẹ đầu với hắn.

Hắn móc ra 1 phong thư từ trong lòng, nói với 2 người chúng ta, “Có á vị thli chủ nhờ ta giao bức thư tín này cho nhị vị!” Dứt lời, liền rời đi. Lại bị Tuyên Tuyết Tán dùng tay nhắc bổng lên không trung.

“Nói! Người nào đưa cho ngươi bức thư này? Bộ dáng ra sao, thân cao như thế nào, là nam hay nữ? Có mấy người?” Hắn hỏi liên tiếp. Ngay cả trên ngực dính vết máu cũng không biết!

Ta kéo kéo tay hắn, nói nhỏ, “Không nên làm khó hài tử!”

Hắn ngẩn ra, buông tiểu tăng ra, tiểu tăng đó ho vài tiếng rồi nói với ta, “Người nọ mang mặt nạ, chắc hẳn là 1 nam nhân! Ta chỉ thấy 1 người! Thỉ chủ, nếu không có việc gì thì ta đi đây!” Dứt lời, đọc 1 câu phật hiệu với 2 người chúng ta rồi xoay người quay đầu lại, chậm rãi đi bước đi!

A! Nhỏ như vậy mà đã là 1 cao tăng rồi! Cứ như thế việc hắn suýt chút nữa bị lấy mạng hoàn toàn không liên quan gì đến hắn

Tuyên Tuyết Tán đang muốn nói gì đó, ta trách mắng, “Xem xem trong thư ghi gì!”

Hắn im lặng, mở phong thư ra, trong thư viết, đi 50 bước về bên trái đến bên dưới tảng cây đại thụ!

2 người chúng ta nhìn nhau, liền bước nhanh về bên trái! Lúc đến phía dưới tảng cây đại thụ, chỉ thấy phía trên đầu là 1 dọi dây vươn thẳng, phía trên có cột 1 tờ giấy có ghi “Tuyên Tuyết Tán, người rút lui!”

Hắn nhìn đến bên này, tức giận xé tờ giấy xuống. 1 sợi dây khác buộc 1 tổ ong vò vẽ rất lớn, đó là kiệt tác của ta. Khi hắn xé tờ giấy xuống thì đàn ong liền điên cuồng lao tới, tiến hành công kích 2 người chúng ta!

Ta dùng áo choàng che mặt, ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Tuyên Tuyết Tán vừa chạy nhanh vừa đập đập đàn ong, thấy ta dùng áo choàng che mặt liền cũng học theo, dùng áo choàng che mặt lại, trong khoảng thời gian ngắn đàn ong không làm gì được hắn! Ong vò vẽ tính tình rất ác, nếu người làm vỡ tổ của nó hoặc giết chết đồng bọn của nó thì nó sẽ bắt chấp tất cả để tử chiến với người, mà lúc này, Tuyên Tuyết Tán đang lâm vào tình huống này!

“Tuyết Tán! Vãn Hiên đang ở trên ngọn cây!” Ta ngồi chồm hổm hét lớn với hắn

Hắn ngẩn người, quay đầu nhìn lại. Quả nhiên nhìn thấy Đường Vãn Hiên lúc này đang bị cột vào chỗ cao nhất của cây đại thụ, hắn hít sâu 1 hơi, tái bất chấp đàn ong, vọt người lên, cứu Đường Vãn Hiên từ trên cây xuống! Kéo áo choàng của mình ra phủ lên mặt của Đường Vãn Hiên, từ trên cây nhảy xuống! Bởi vậy nên đầu và mặt của hắn òan toàn lộ ra, không có gì che chắn

Đường Vãn Thiên, để ta xem, sau khi mặt của người bị ong đốt có còn nguyên vẹn nữa không, không có cái gì che chắn, để ta xem lớp mặt nạ của người có chống đỡ được không

Chú thích

(*) Liên thủ: liên kết

53. Q.1 - Chương 54: Điệp Ảnh 2 Đôi

Ta ngồi chồm hổm trên mặt đất cười thầm. Hôm qua ta đã bỏ thêm phần diệt ong vào lò hương trong ngôi chùa. Lúc này là thời điểm hương khói nồng đậm nhất, nhiệt khí tỏa ra từ lò hương, nếu ta tính không sai thì đàn ong này căn bản không thể vào được trong ngôi chùa!

Lúc này, nếu Đường Vãn Thiên đủ thông minh thì hắn sẽ mang Đường Vãn Hiên chạy vào trong chùa. Nếu như không thì cho dù có đi đến chân trời góc biển đàn ong vẫn đuổi theo hắn! Có thuốc độc thì ắt phải có thuốc giải độc, nếu hắn đủ thông minh thì sẽ nghĩ ra

Bây giờ tâm tình ta tốt đến thần kỳ, ngạo mạn chậm tiêu sái trên cầu thang, hôm nay cũng có thật nhiều người đến chùa! Ta nghĩ hôm nay là ngày lễ phật nào đó. Ta bấm đốt ngón tay nhẩm tính, hôm nay không phải mừng 1 cũng không phải 15 mà lại có nhiều người đi dâng hương như vậy, thật sự là thần kỳ!

Khách dâng hương đa số là nữ tử trẻ tuổi, quần áo sáng màu, mang theo 2-3 người hầu quần áo thô mộc, sợ hãi đi phía sau chủ tử. Hoàng quốc mỹ nữ, xem ra cũng không tệ!

Ta vẫn vận 1 thân hồng y như cũ. Nếu trước đó ta không phẩy lên người 1 chút phần diệt ong thì chắc bây giờ đã bị đàn ong vò vẽ chích đầy mình rồi! À! Thật sự rất xin lỗi Đường Vãn Thiên! Trước mặt nhiều mỹ nữ như vậy mà lại làm cho hắn bị ong đốt!

Các cô nương đều mang sắc mặt xấu hổ, có cau mày thâm khóa, xem ra, ngày hôm nay chắc hẳn có liên quan đến nhân duyên rồi! Nếu ta đoán không sai thì chính là ngày lễ của nguyệt lão

Náo nhiệt như vậy mà không đến xem thì thật có lỗi với chính mình! Ta lãnh đạm cười. Một mình độc hành (*).

Quả nhiên! Có rất đông cô nương đang thấp hương trong miếu nguyệt lão. Một mình ta chậm rãi đến hậu đường (**). Đôi mắt nhìn chiếc ao sen nhỏ chỉ chứa đủ 1 người. Những viên đá bên trong màu sắc thật rực rỡ, hòn đá bị nước bào mòn tạo hình hình thù của riêng nó. Thật mượt mà, thật xinh đẹp.

Hòn đá chính giữa giống hệt như một khối thạch (***) to lớn. Nó lẳng lẳng đứng ở trong nước, giống hệt như 1 lão nhân gia. Phía trên có viết 3 chữ đỏ thắm: Đá nhân duyên

A! Ta bật cười nhìn hòn đá. Nếu đây là đá nhân duyên thì sao bên ngoài miếu nguyệt lão hương khói lại nghi ngút như vậy?

“Người không tin? Người không tin thì tại sao lại chạy tới nơi này? Rất ít người có thể tới nơi này! Tới được đây đều là những người có duyên!” Phía sau đột nhiên vang lên thanh âm của tiểu nam hài. Ta quay đầu lại nhìn lại. Là 1 nam hài y phục màu trắng tinh khiết, mái tóc vàng toả sáng dưới ánh nắng mặt trời, đôi mắt tinh khiết hệt như mặt nước biển! Bạch y trắng toát, phía sau là 1 đôi nhục sí (****) dài màu trắng! Ta chớp mắt mấy cái, không sai, chính là nhục sí! Hắn bình tĩnh nhìn thẳng vào ta! Không biết vì sao lại mơ hồ toả ra 1 luồng sát khí!

“Xem đủ chưa? Nơi này là đá nhân duyên! Hôm nay ngươi sẽ gặp được người có nhân duyên với ngươi. Nếu bóng của 2 người trong nước hào thành 1 thì người kia chính là phu quân kiếp này của ngươi! Nếu thấy được điều đó thì đừng buông tay hắn! Nhớ kỹ!” Nói xong, hắn liền biến mất trong ánh nắng mặt trời!

Ta lại chớp mắt mấy cái. Không sai! Đã biến mất rồi! Cái này chưa người nào có thể hoàn toàn biến mất trước mắt người khác, có thể dùng nhãn pháp như thế, hắn không phải người! Ta lắc lắc đầu xua đi ý nghĩ này.

“Xem ra ngươi thật thanh nhàn! Vấn Hiên bị bắt cóc, Tuyên bị người hại ra như vậy, ngươi lại ở chỗ này xem hồ quang sơn sắc! Diệp Dục Nô, ngươi thật giỏi!” Tiếng nam nhân lạnh lùng vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của ta. Ta cả kinh quay đầu lại, chỉ thấy Đường Vấn Thiên với đôi mắt sáng quắc đang nhìn ta chằm chằm!

“Nghe đồn là Đường thái tử đã hồi cung, tại sao lại ở chỗ này, thật khó hiểu! Hôm nay là ngày lễ nguyệt lão trong chùa, nữ tử vào đây ngắm cảnh rất nhiều. Hay là Đường thái tử muốn đến nơi này cầu nhân duyên, cầu mình nhiều vợ nhiều con. Sau này không biết còn nhớ đến Tuyệt Nhi không?” Thanh âm của ta lạnh đến mức có thể làm đóng băng bất cứ ai hay bất cứ thứ gì nhưng lại không bao gồm Đường Vấn Thiên!

Hắn cười to ra tiếng, “Thoạt nhìn thì Diệp Dục Nô đã động tâm với Tuyên rồi, nhưng nguyên lại Diệp Dục Nô ngươi luôn làm cho người khác khó hiểu. Thật muốn biết, năm đó làm sao Diệp thần y lại sinh ra người!”

Hắn vận cảm bào màu đen viền vàng, bên hông là đai lưng màu hoàng kim. Chỉ là hôm nay mái tóc buông xoả sau lưng hắn dày hơn, so với thường ngày, càng thêm phần mị hoặc.

“Đâu có, đâu có. Làm sao mà có thể so bì với cao thủ như Đường thái tử, Dục Nô không dám! Trước mặt thái tử, Dục Nô chỉ có thể vui đùa thông minh 1 chút thôi! Biết thái tử tức giận thì đương nhiên phải tìm đến 1 chỗ khác để lánh nạn!” Bên môi ta phẩm ý cười nhưng trong mắt lại phun ra lửa giận.

Hắn kinh ngạc nhìn ta chằm chằm, một hồi lâu sau mới cười nói, “Bản lĩnh của Diệp thần y thật cao, sinh ra 1 nữ nhi như vậy, có đến 10 nam nhân cũng không bằng! Nếu người không phải là thân nữ nhi thì có thể nào ta cũng muốn mời người trở thành trọng thần của ta! Đáng tiếc!”

Lúc này hắn đâu còn là nam nhân đã ôn nhu tươi cười với ta tại Phong quốc, rõ ràng chính là một ác quỷ!

Ta cười nhìn hắn, “Bản lĩnh của Hoàng quốc hoàng đế cũng không kém, sinh ra 1 hài nhi xuất sắc như vậy, nếu thái tử là thân nữ nhi, thì có thể nào ta cũng muốn nạp người làm thiếp nô, bưng trà, giặt đồ, nấu cơm cho ta! Đáng tiếc!”

Ta thấy khoẻ môi hần co quắp. Cười thầm trong lòng. Nếu so sánh về khoảng nhanh mồm nhanh miệng thì có thể nào ta cũng không thua gì hần, !

Hần nghiêng đầu thầm nghĩ, “Người phát hiện từ lúc nào? Ta tự nhận thuật dịch dung của ta không hề thua kém người. Hành động lại càng giống đến 3 phần. Làm sao mà người lại phát hiện ra?”

Ta cười lạnh, “Ngay 2 người chúng ta bị trùng tên!” Ta không ngại vạch trần đáp án trước mặt hần

Hần gật nhẹ đầu. Cười với ta, nói, “À! Làm sao bây giờ? Vì sợ người nhận ra là ta dịch dung thành Tuyên nên ta chỉ ở với người lúc dưới đáy giếng thôi! Những lúc khác, ta đã gọi Tuyên thật sự đến rồi! Cách làm việc của ta, thật là giả, giả là thật! Nói cách khác, người cùng đau đớn trùng tên với người, bị ong đốt chính là Tuyên Tuyệt Tán! Uống cho người tính kế trong lòng, thật xin lỗi người! Lúc này chắc là Vần Hiên đã mang Tuyên bị trùng độc ong về Tuyên thành rồi! Loại độc ong này nếu không được điều trị sớm thì e rằng nguy hiểm đến tánh mạng. Là lỗi của ta đã làm người tính toán sai.” Đôi mắt hần mang ý cười, ý cười chân thành, ý cười thẳng lợi.

Lòng ta thất kinh. Cẩn thận nghĩ lại, trừ lúc ở đáy giếng hần có hơi bất thường nhưng những lúc còn lại thì đích xác giống nhau! Tuyên! Làm sao lại là Tuyên? Lòng ta tức giận. Thiếu chút nữa đã cắn nát lưỡi của mình.”Đó là thuộc hạ của người, là trợ thủ đắc lực của người! Nếu là hần biết người tính kế hần như vậy thì không biết hần có cùng binh lực 3 quân để đối phó với người hay hông đây?” Móng tay ta bắt giác cắm sâu vào da thịt, cơ hồ cắn răng nói.

Hần chậm rãi bước về phía ta làm ta lùi đến bên bờ ao, “Nếu không phải người động đến Vần Hiên thì sao ta lại tình kế với người? Hết thấy, chỉ có thể tự trách mình, đừng trách người! Nước nơi này rất trong, không giống ngày đó dưới giếng, làm sao bây giờ? Rất muốn nhìn thấy bộ dáng hí thủy (****) của Diệp Dực Nô!” ồ tay hần cầm bả vai của ta, đẩy ta xuống ao. Ta đứng bên bờ ao, thân thể sắp rơi vào trong ao, mà hần, thì nghiêng người về phía thân thể ta. Chúng ta cứ thế giữ mãi tư thế này bên bờ ao

“Mau đẩy ta xuống nước, ta liền đem người cùng kéo xuống!” Ta ôm cổ hần, cười mỉa hoặc.

“Chúng ta có thể xem xem!” Hần cười khê bên tai ta.

“Các người đang làm gì?” Ta nhìn qua bờ vai của hần, thấy Đường Vần Hiên mang theo thị vệ đang chạy nhanh đến bên ao.

“Hoàng huynh người nói là muốn đẩy ta xuống nước!” Ta giương giọng nói.

Hần hô lớn, “Hoàng huynh, không nên!”

Đường Vần Thiên nghe thấy thanh âm của hần cũng không quay đầu lại, nói bên tai ta, “2 người chúng ta hí thủy cho hần xem!” Dứt lời, liền ôm lấy ta ngã thẳng xuống ao!

Chỉ nghe “rầm” một tiếng, ta hai người diệp (****) thành một người ngã vào trong nước. Đang định hần ra nhưng hần lại nhảy dựng lên, bẻ Đường Vần Hiên lên, vội la lên, “Vần Hiên, Vần Hiên, sao người lại nhảy vào trong nước?”

Sắc mặt Đường Vần Hiên tái nhợt, vô lực nói, “Đừng đẩy nàng xuống nước. Nước rất lạnh.”

Xoay người, quay đầu lại, Đường Vần Hiên đang nhìn về phía 3 người chúng ta, “Không có việc gì chứ?! Nhị ca.”

Lão tăng trong phòng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào 4 người chúng ta, một hồi lâu sau mới nói, “Nhân duyên nước ao, diệp ảnh hai đôi (*****), thiên cổ không nghe thấy!”

Chú thích:

(*) Độc hành: đi 1 mình

(**) Hậu đường: gian nhà phía sau

(***) Nhục sí: [cái này == ta chịu]

(****) Hí thủy: ngâm, tắm nước

(*****) Điệp: trùng lên, chồng lên

(*****) Điệp ảnh 2 đôi: trùng thành 2 bóng hình

54. Q.1 - Chương 55: Tình Thệ

Mấy ngày nay Tuyên trở nên rất kỳ quái. Ngày thường ở trong phòng không gặp ta thì thôi nhưng có nhìn thấy ta cũng không bắt chuyện với ta. Hỏi gì hần cũng không đáp, cứ thế quay đầu bỏ đi. Có vẻ như hần đã quên ta rồi! Rốt cuộc hần bị làm sao vậy? Nhớ lại chuyện ở Phong quốc, hần đã cấp bách chạy đến cứu ta mà còn bị ta xếp đặt cho bị ong đốt làm mười mấy ngày nay không thể gặp mặt người khác. Hoàn toàn bấy của Đường Vãn Thiên

Cử chỉ của hần động được tự nhiên, hơn nữa hần còn đánh cho Tuyên phu nhân 1 chưởng, làm cho Tuyên phu nhân suốt ngày phải đeo khăn che mặt đi ra đi vào, khiến cho cả Tuyên phủ bị bao trùm bởi không khí khấn trương chưa từng có! Ngay cả Đường Vãn Thiên cũng nhìn thấy có gì đó không ổn nên không có tâm tình nào thối sáo trong trời tuyết mà cứ suốt ngày ở trong phòng. Cũng không tới tìm ta, ngay cả việc ăn uống cũng được người hầu mang đến tận phòng

Người duy nhất không bị ảnh hưởng bởi chuyện này, ước chừng chỉ có Đường Đình Hiên, không coi ai ra gì suốt ngày treu ghẹo nô tỳ trong phủ, mấy ngày nay ta cũng có nghe nói đến chuyện hần gây ra trong Tuyên phủ. Nô tỳ nào đó trong phủ hoài thai con của hần, hần mạnh bạo làm người có sẩy thai, sau đó lại là chuyện hần cưỡng bức 1 tiểu nô (*). Tuyên phu nhân vốn rất giận hần nhưng lại không dám nói gì. Tuyên Tuyết Tấn lại rất ít ở trong phủ nên không hay biết những việc này. Thật sự là quá hung ác rồi, Đường Vãn Thiên cũng đã lên tiếng về việc này.

Có thể thấy được, trong các hoàng tử, Đường Vãn Thiên rất có uy vọng, chỉ 1 lời nói của hần mà đã làm Đường Đình Hiên ít nhiều bớt gây chuyện!

Nếu không có vẻ bề ngoài tuấn tú thì hần quả thật là không thể dung thứ! [chẳng biết “hần” ở đây là tác giả đề cập đến ai] Ta hận thù trong lòng. Mấy ngày trước Đường Vãn Thiên đã được truyền lệnh hồi cung. Ta không biết huynh đệ bọn họ còn ở lại Tuyên thành làm cái gì nhưng ta biết, ít nhất mà nói, Đường Vãn Thiên không hài lòng với biểu hiện của ta!

Ta không biết Tuyên phu nhân đã đắc tội gì với Đường Vãn Thiên mà làm cho hần sắp đặt để con trai mà ta chính mình đánh bà ta 1 chưởng, ta cũng không thể xác định tại sao Đường Vãn Thiên lại xếp đặt đối phó với Tuyên Tuyết Tấn như vậy, nhưng cái ta có thể xác định chính là, nếu chuyện này lộ ra toàn Tuyên phủ thì không phải là hần chết mà là ta mất mạng!

Không thể như vậy! Ta phải tìm hiểu tại sao mấy ngày nay Tuyên Tuyết Tấn lại kỳ quặc như vậy

Nhanh chóng đứng dậy, đi đến trước cửa phòng của Tuyên Tuyết Tấn. Đang định mở cửa ra thì bên trong vang lên tiếng rên rỉ làm cho ta thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Thu tay lại, đưa tay ôm miệng, ta ló đầu qua khung cửa sổ nhỏ, thấy Tuyên đang đưa lưng về phía ta, hần đang cùng dây dưa với 1 nữ tử! Bịt miệng lại ngăn mình kêu lên sợ hãi, cả người ta run rẩy. Không phải! Người kia không phải Tuyên! Làm sao mà Tuyên có thể làm ra những chuyện có lỗi với ta?

Giường gỗ hoa lê kêu lên những tiếng cọt két chói tai. Trên chiếc bàn khắc hoa tinh xảo bên cạnh là chiếc mặt nạ bạc của hần!

Lưng ta ướt đầm mồ hôi, tựa như có 1 vết thương mới vừa được hình thành! Vết thương mới đó hệt như 1 lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào chỗ mềm yếu của trái tim ta!

Ta vô lực tựa vào bên cửa sổ. Làm sao lại là hần? Ta nhớ đến thái độ của hần với ta. A! Ngày đó ta giả trò mê hoặc hần với hần, hần đã có phản ứng, rõ ràng là 1 nam nhân khỏe mạnh, sao ta lại không nhận ra? Bây giờ, ở lúc này, ngay khi đã dính thân với ta, hần lại cùng 1 nữ tử xa lạ ở nơi đây giao hoan ?

Hần xem ta là cái gì? A! Ta cất bước, chậm rãi tiêu sái, lúc đầu, hần dính thân với Thụy Nhạc Mai, cảm tình giữa 2 người họ cũng rất tốt, nhưng quay người lại, lại thoái hôn với nàng ta, mà bây giờ sau khi đã biểu lộ thâm tình với ta trên thành lâu, hần lại cư nhiên đối xử với ta như vậy!

Tuyên Tuyệt Tán, người quả thật là trợ thủ tốt của Đường Vấn Thiên! Che giấu bản tính tốt như vậy, ngay cả ta cũng bị người qua mắt! A! anh minh 1 đời của Diệp Dực Nô ta lại bị huỷ hoại trong tay người! Tuyên Tuyệt Tán, ta phải đáp lễ người như thế nào đây? A! Thế đầu người người, người cũng thế chi [đây là thành ngữ nên ta giữ nguyên văn nhá ^], người chuẩn bị sẵn sàng rồi sao?

Đường Vấn Thiên, nguyên lai, người người xếp đặt không phải là Tuyên Tuyệt Tán mà chính là ta! Mà là Diệp Dực Nô tự nhận cả đời thông minh này! A! Thiếu chút nữa! Hẳn thiếu chút nữa đã thành công rồi! A! Nói cái gì mà thiếu chút nữa, hẳn chính là đã thành công rồi! Ngay khoảnh khắc ta động tâm với Tuyên Tuyệt Tán là ta đã thất bại rồi!

Ta biết rõ ! Ta rõ ràng biết rất rõ! Đã biết rõ tất cả là do hấn sắp đặt mà tại sao vẫn không nhận được để rồi động tâm với hấn? Rung động trước hấn, có tình cảm với hấn, a!

Mưu kế của Đường Vấn Thiên sao mà âm độc, hấn vốn là muốn để sau khi ta thành thân với Tuyên rồi mới nói cho ta biết chuyện này. Đến lúc đó, kế hoạch của hấn đều thành sự thật, nếu kết quả tốt hơn 1 chút thì ta sẽ trở thành hoà phụ (**), ngày ngày trông chồng chồng không về, nếu tính cách của ta kiên cường thì sẽ trở thành Tuyên thành chủ khí phụ . Một phong hưu thư, từ nay về sau đối với Tuyên ta chỉ là người qua đường. Hai loại kết quả, mặc dù có thể nào, bọn họ vẫn không bị tổn thất.

Trở về phòng! Trở về phòng! Quyết không thể để cho bọn họ phát hiện rằng ta đã biết việc này! Không thể xông lên bặt tai 2 người bọn hấn! Không thể đánh hấn, không thể giết hấn, không thể móc tim hấn ra! Không thể! Không thể! Ta không ngừng tự nhủ chính mình. Nếu đánh, nếu giết thì làm sao ta có thể trả lại cho hấn những thống khổ mà ta đã chịu đựng?

Đường Vấn Thiên, trợ thủ đắc lực của người thật sự tốt lắm! A! Vì người, hết thảy cũng là vì người a!

Đóng cửa phòng lại, ngao mạn chậm rãi ngồi xổm xuống, che mặt, nước mắt từ khoé mắt cứ thế trào ra. Tuyên Tuyệt Tán, ta tín nhiệm người như vậy! Mà người lại đối xử với ta thế nào?

Tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy? Tại sao lại như vậy? Nhỏ giọng khóc, che ngực, cảm giác thấy chính mình đau lòng đến sắp chết rồi! Quyết không buông tha người, Tuyên Tuyệt Tán! Diệp Dực Nô ta thề, ta quyết không buông tha người! Nếu là độc, cũng muốn độc chết người! A! Tuyên thành! Tuyên thành xinh đẹp đến đường nào, Mai lâm xinh đẹp đến đường nào. Ta nhớ đến bộ dáng của hấn khi luyện kiếm trong Mai lâm, nhớ đến lúc hấn giết cự xà trong ôn tuyền, nhớ đến sự thâm tình của hấn với ta tại thành lâu. Nhớ đến hấn vì ta mà thoả hôn với Thuỵ Nhạc Mai rồi làm náo loạn đến cả thái hậu. Hết thảy mọi chuyện đều là giả sao?

Thật sự rất muốn nghe thấy chính miệng hấn nói, tình cảm của hấn đối với ta là giả dối, tất cả đều là giả dối! A! Ta biết đi hỏi cái gì đây! Đã thấy tận mắt! Có hỏi thì làm được gì? Hấn sẽ thừa nhận sao? Ta sẽ nhận được đáp án như thế nào? Nếu đã quyết định bỏ qua cuộc tình này thì sao lại phải mất công sức đi hỏi nữa? Thực thì sao, giả thì sao? Hấn chỉ là 1 quân cờ ta đánh cuộc với Đường Vấn Thiên mà thôi

Ta sớm biết rằng hấn vì mục đích này mới đến với ta, ta còn đi hỏi cái gì đây? Cho dù hấn đối với ta có chân tình thì sẽ thế nào? Cuối cùng, cũng chỉ là bị Đường Vấn Thiên lợi dụng! Cuối cùng, người hấn phục tùng chỉ có 1 mình Đường Vấn Thiên mà thôi! A! Ta đã sớm biết như thế, không phải sao? Tình cảm thật sự không phải ai cũng có thể khống chế! Ta biết rõ hấn lợi dụng mình nhưng vẫn sinh lòng ái mộ hấn! Hết thảy chuyện này, chắc hẳn cũng nằm trong suy đoán của Đường Vấn Thiên

Trở mình thủ vi vân, phúc thủ vi vũ [thành ngữ này ta cũng để nguyên văn] phải làm thế nào đây! Tháng 10 người, cuối cùng lại đại bại dưới tay 1 người! [nguyên văn là: 10 người tiểu thắng, 1 người đại bại]

Lần này ta đã thất bại.

Nhưng ta còn chưa chết, Diệp Dực Nô không có chết thì có thể tiến hành phản kích Đường Vấn Thiên và đồng mưu của hấn! A! Phản kích! Phản kích thành công rồi thì sẽ thế nào? Ít nhất mà nói thì trong chuyện này, ta không phải là người duy nhất bị tổn thương. Ta muốn Tuyên Tuyệt Tán thân bại danh liệt!

Không thương ta thì sẽ bị ta huỷ hoại! Đối đãi không tốt, ta cũng huỷ hoại người! Tuyên Tuyệt Tán, Đường Vấn Thiên! Bắt đầu từ hôm nay, người phụ nữ ngày thơ ời yêu kia đã chết, người bây giờ còn sống nữ ác quỷ Tula của địa ngục! Nữ ác quỷ đến báo thù!

Chú thích:

(*) Tiểu nô: nô tỳ nhỏ tuổi

(**) Hoài phụ: người phụ nữ chỉ biết chờ đợi

55. Q.1 - Chương 56: Trả Thù – Phần 1

Ta đi lang thang mà không có mục đích. Ta không biết tại sao ta lại làm như vậy! Từ lúc nhìn thấy Tuyên đây đưa cùng với nữ nhân đó, ta cơ hồ đã phát điên mất rồi! A! Diệp Dực Nô thông minh 1 đời cư nhiên lại phạm phải sai lầm này!

Hành lang thật dài, các phó nô tất bật chạy tới chạy lui. Có 1 phó nô đi ra từ trong phòng Đường Vãn Hiên, trong tay là 1 chiếc khăn trắng nhiễm đầy máu tươi, giống như bông hoa máu tươi thắm nở rộ! Trong nền tuyết trắng thế này thật nổi bật! Trong không khí lạnh lẽo tràn ngập mùi máu tanh. Ta nghĩ mấy ngày nay bệnh tình của Đường Vãn Hiên đã bắt đầu hoành hành!

Ta phớt lờ, tiếp tục bước đi. Chuyện này liên can đến ta sao? Hẳn đến Tuyên thành vốn là để chờ chết! Nếu thật sự chết thì cũng là ý trời. Cũng tốt hơn là cứ bệnh tình day đoạ thế này. Ít nhất mà nói thì Đường Vãn Thiên sẽ đau lòng! Lúc này, tại nơi đây, chỉ có mình ta đau lòng thì quả là quá cô độc, nhiều người đau khổ cùng ta, âu cũng là 1 loại an ủi! Đường Vãn Hiên, đành vậy thôi! Cũng tốt hơn là ngày ngày bị cơn đau ôm hành hạ! Bị bệnh đã lâu như vậy, tất cả bọn họ đều nên chuẩn bị tinh thần rằng việc hẳn ra đi vào 1 ngày nào đó cũng chỉ còn là vấn đề thời gian thôi

Ta duy trì tính mạng cho hẳn trong 2 năm, ta lấy lại 1 năm, để lại cho hẳn 1 năm, hẳn không biết quý trọng thì biết trách ai bây giờ? Vốn tưởng rằng bệnh phong hàn đã hết rồi, lại không nghĩ rằng hẳn vẫn nằm ở trong phòng, khổ sở học máu chỉ vì 1 căn bệnh nhỏ!

Có rất nhiều chiếc khăn trắng nhiễm máu, từ đó ta có thể kết luận mấy ngày nay hẳn sống chẳng tốt chút nào! Thật tốt! Ta nghĩ thâm. Ít nhất mà nói thì người xuống địa ngục không chỉ có 1 mình ta! Có thể cùng thống khổ với Đường Vãn Thiên cũng là 1 chuyện thống khoái, không phải sao? Hẳn khiến cho ta đau lòng, dựa vào cái gì mà hẳn một mình một người được sống tiêu điều tự tại?

Bây giờ ta đang cân nhắc đến việc phải làm thế nào mới có thể khiến TuyênTuyệt tán chủ động thành thân với ta. Ngày thành hôn với hẳn cũng ngày 2 chúng ta đoạn tuyệt! A, quả thật là chậm chạp, không phải sao?

Ta đột ngột dừng chân, cười lạnh, có lẽ căn bệnh hiểm nguy của Đường Vãn Hiên chính là cơ hội cho ta! Nếu không có cả bệnh đó của hẳn thì thật sự ta không còn chút cơ sở nào để bức Tuyên Tuyệt Tán thành thân với ta! A! Nói cách khác là bức Đường Vãn Thiên hạ lệnh cho Tuyên Tuyệt Tán thành thân với ta!

Tương đương với Tiểu Hạ, làm sao mà Đường Vãn Hiên lại không phải là điểm yếu của Đường Vãn Thiên? Hẳn có thể bức hại Tiểu Hạ, có thể hạ độc nàng, mà ngược lại ta có thể đối thi dục (*) với Đường Vãn Hiên, ta có thể cứu mạng của hẳn nhưng đồng thời cũng có thể giết chết hẳn! Đường Vãn Thiên mặc dù đáng hận nhưng ít ra hẳn cũng biết 2 chữ đạo nghĩa viết như thế nào. Nếu không phải như thế thì năm đó thì làm gì có chuyện Tuyên Tuyệt Nhi mặc dù biết thuốc của ta là độc dược nhưng vẫn kiên trì uống vào! Ai nói trên đời này thủ đoạn của ta và Đường Vãn Thiên là cực mạnh, người cực mạnh cho đến bây giờ đều là Tuyên Tuyệt Dung!

Ta còn nhớ rõ lúc ấy, khi nàng ta uống hết bát thuốc thì giọt lệ cũng từ hốc mắt mà lăn xuống khoé môi! Người bình thường được ta ban thuốc đều vui mừng khôn xiết, thậm chí còn mừng rỡ như điên! Mà nàng lại lộ ra cái loại vẻ mặt này! Nàng ta yêu Đường Vãn Thiên như vậy! Yêu đến mức lúc chết đi cũng muốn khiến hẳn nhớ đến nàng ta cả đời! Mà ta, trong cơn thịnh nộ lại trở thành đồng lõa của nàng ta! Đây chính là sỉ nhục lớn nhất cả đời ta!

Kiên ngoại như ta thì làm sao có thể hạ mình giải thích với người khác rằng sở dĩ việc ta hạ độc nàng hoàn toàn là ta và Đường Vãn Thiên đều đã bị nàng ta xép đặt

Tâm tư của nàng ta, ta cũng đoán được vài phần, nếu ta chữa khỏi bệnh cho nàng, nàng đích thật là có thể ở bên Đường Vãn Thiên, nhưng Đường Vãn Thiên lại sắp trở thành người đứng đầu 1 quốc gia, từ xưa đến vương vốn nhiều phi tần, ta nghĩ, nàng cũng không có đủ tự tin để mà tranh đấu trong chốn hậu cung! Vì vậy, nàng liền lựa chọn biện pháp đó, làm chính mình chết đi trong lòng Đường Vãn Thiên! Làm cho hẳn cả đời cũng quên không được nàng!

Để Đường Vãn Thiên thương tâm, có thể nói là nàng tình nguyện vì Đường Vãn Thiên mà tự làm mình trúng độc! Sau khi trúng độc, nàng được Đường Vãn Thiên đưa đến Phượng Hoàng cốc cho ta điều trị! Rồi sau đó ta trúng kế của nàng, 1 chén thuốc độc làm nàng ta thống khổ! Lại trùng hợp làm nàng ta trở thành người phụ nữ không thể thay thế trong lòng Đường Vãn Thiên! Cũng làm cho Đường Vãn Thiên dính 1 minh ước bất diệt với Tuyên gia rằng cho dù tương lai Đường Vãn Thiên có nhiều phụ nữ đến thế nào thì cũng sẽ luôn luôn đặt nàng ở vị trí thứ nhất trong lòng! A, điểm này, Diệp Dược Nô ta làm không được!

Đương nhiên, tất cả việc này cũng là cơ duyên! Nàng chỉ là vừa mới gặp phải cơ hội mà thôi! Nếu đã bị độc nửa chết nửa sống, lại đúng lúc Đường Vãn Thiên chọc khóc

Tiểu Hạ thì cái chết của nàng ta tốt hơn hết là có giá trị, ! Một người phụ nữ dám chết vì hoàng đế thì mặc kệ là trải qua bao nhiêu năm thì cũng sẽ là nỗi đau trong lòng Đường Vãn Thiên! Mà nàng đã thành công rồi! Ta một mực nghĩ rằng việc năm đó Đường Vãn Thiên chọc khóc Tiểu Hạ rất có khả năng là 1 trong những mưu kế của nàng ta!

Từ lúc đó Đường Vãn Thiên không ngừng gây phiền toái cho ta nhưng có thể biết 1 điều rằng Tuyên Tuyết Nhi là duy nhất trong lòng Đường Vãn Thiên! Dùng cái chết để đổi lấy địa đầu đấy!

Mà 1 nữ tử vốn luyện độc như ta, đương nhiên liền trở thành vật hi sinh của Tuyên Tuyết Dung. Cả 2 cha con đều lần lượt chết trong tay ta, ta và Tuyên Tuyết Tấn làm sao mà có thể có tương lai đây? Sớm nghĩ thông suốt chút thì không phải tốt hơn sao? Tại sao khi chứng kiến Tuyên Tuyết Tấn hoan hảo với nữ tử khác mới nghĩ ra? Rõ ràng, chính mình đã hạ quyết tâm rồi, không phải sao?

Tuyên gia! Tuyên gia! Tuyên Tuyết Tấn, Tuyên Tuyết Dung! A! Tuyên Tuyết Dung, đối với ta như vậy, các người hẳn là rất nỗ lực! Cái chết của người là vì đổi lấy vài thập niên hưng thịnh cho Tuyên thành, đáng tiếc, không khéo cái chết của người lại kéo ta vào trung tâm lửa giận của Đường Vãn Thiên, khiến cho ta phải đứng trước đầu sóng ngọn gió của Đường Vãn Thiên! Trở thành người phụ nữ mà Đường Vãn Thiên muốn đánh gục! Không sai, trong mắt người dân Tuyên thành, người thật sự bi tráng, vì tuyên thành hy sinh, nhưng sự bi tráng của người đã kéo ta xuống nước! Mà ta sẽ không bởi vì người đã chết mà buông tha việc trả thù người! Tuyên thành! Tuyên thành! A! Hãy chờ xem! Ta muốn người dù đã chết cũng không an bình!

Xoay người, quay đầu lại, ta đi thẳng vào phòng Đường Vãn Thiên! Nói chuyện với Đường Vãn Thiên cũng chính là nói chuyện với Đường Vãn Thiên! Đường Vãn Thiên sẽ không làm trái ý đệ đệ! Cũng giống như ta không bao giờ làm trái ý Tiểu Hạ!

Thật sự rất muốn cười, ta không nghĩ vẫn còn cứu hẳn! Cứu hẳn là làm trái với tâm ý của chính mình nhưng vẫn phải cứu! Đường Vãn Thiên, việc này, có phải người cũng lưỡng lự rồi?

Thật sự là rất đáng buồn, mỗi động thái của ta cơ hồ cũng có thể bị hắn tính toán, hơn nữa là lợi dụng. Hắn tận dụng hết mọi khả năng để lợi dụng bất cứ 1 người nào, bất cứ 1 việc nào. Mỗi một cơ hội, mỗi người cũng chỉ là 1 trong những nước cờ của hắn mà thôi!

Mà ta biết rõ mình cũng là 1 trong những quân cờ của hắn, nhưng bất kỳ quân cờ nào nằm trong ván cờ ấy đều không thể chạy trốn được!

Bị hắn lợi dụng thì sao? Sau khi lợi dụng, ta có thể có được thứ ta muốn, không phải sao? Nói đi nói lại thì mục đích cuối cùng của hắn là muốn ta cứu sống Đường Vãn Thiên, đồng thời làm ta thống khổ, không phải sao? Hắn thành công rồi!

Mà ta chỉ sẽ trả thù Tuyên Tuyết Tấn mà thôi, khiến hắn mở đường đi cho ta là có thể thành công. Ta có cái gì không hài lòng đây?

Chỉ là a! Đường Vãn Thiên, nếu là việc này thành công, ta sẽ gặp đáp lễ cho người 1 kinh hỉ không lớn

không nhỏ! Hy vọng người sẽ không tức giận! Ta có thể cứu Đường Văn Hiên, nhưng ta sẽ đưa vào thân thể hắn 1 loại độc mới, một năm, người tuyệt đối sẽ không nghĩ ra phương pháp giải độc! Nhiều mưu kế vui đùa như vậy nhưng kết quả cuối cùng cũng chỉ là làm cho hắn sống lâu một năm mà thôi.

Đẩy cửa phòng ra, Đường Văn Hiên tái nhợt nghiêm mặt kinh ngạc nhìn ta, “Ta nghĩ đến người sẽ không đến!”

“Người không thể hủy hoại danh tiếng của ta! Ta kéo dài mạng sống cho người 2 năm mà bây giờ người lại sống không đến 2 tháng! Nếu truyền ra ngoài thì ta biết giấu mặt đi nơi nào?” Sắc mặt ta không chút thay đổi, bắt lấy tay hắn xem mạch.

Trên mặt hắn có chút dao động. Một hồi lâu sau mới nói, “Người có yêu cầu gì?”

Ta thấy buồn cười tron lòng, thoát nhìn, tìm hắn làm ta đã tìm đúng người rồi! Đường Văn Hiên đúng là con người thông minh thông thấu! Ta đã sớm nói qua, có thể nói hắn còn thông minh hơn cả Đường Văn Thiên!”Ta muốn Tuyên thành thân với ta ngay! Càng nhanh càng tốt!”

Sắc mặt hắn trắng bệch không chút sắc huyết, như là không ngờ rằng ta sẽ đưa ra yêu cầu này, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn ta, một hồi lâu sau mới nói, “Người xác định, không hối hận?”

Ta cười với hắn, nói nhỏ, “Không thành thân với Tuyên ta mới sẽ hối hận! Các người thành công rồi! Ta thích Tuyên! Ta có thể từ bỏ bất cứ thứ gì nhưng ta muốn thành thân với Tuyên! Ta muốn làm Tuyên phu nhân!”

Hắn hít thở một hồi lâu mới nói, “Được!”

Chú thích:

(*) Thi được: dùng thuốc

56. Q.1 - Chương 57: Trả Thù – Phần 2

Ta điều trị bệnh tình cho Đường Văn Hiên nhưng kỳ quái là bệnh tình của hắn không hề có chút chuyển biến tốt lên mà ngược lại ngày một kém đi! Cứ như thể hắn chưa từng dùng qua thuốc của ta!

Ta không rảnh để nghiên cứu vấn đề này bởi vì Tuyên Tuyết Tán đã thật sự cầu hôn ta rồi! Ta làm ra vẻ mừng rỡ. Hắn địa ánh mắt lóe sáng, có cảm giác hắn gầy hơn nhiều so với ngày trước! Ta rất hoan hỉ đón nhận lời cầu hôn của hắn. Vì vậy, mấy ngày nay, người trong Tuyên phủ đã bắt đầu Khẩn La Mật Cổ (*) để chuẩn bị cho hôn lễ! Mặc dù tân nương là 1 nữ tử giang hồ vô danh nhưng dù sao cũng là chính thê của Tuyên thành chủ nên hôn lễ được chuẩn bị rất long trọng để còn giữ được thể diện.

Các nhân vật trong Hoàng quốc, thậm chí là của mỗi nước đều được thỉnh đến! Cơ hồ có thể nói là tất cả văn võ trong triều đều cùng nhau xuất động! Phải biết rằng, nói thế nào thì Tuyên Tuyết Tán cũng là trụ cột của nước nhà, lại còn là ca ca của Tuyên Tuyết Dung, hắn đã thỉnh thì có ai mà không đến?

Mấy ngày trước ta nhận được thư của Đường Văn Hiên nói rằng hắn cũng sẽ đến! Đến cùng với hắn còn có tương gia đương triều, nghe nói vốn là sử thượng (***) trẻ tuổi nhất, đó là Thụy Triệt – 25 tuổi! Lại nói tiếp, dường như cũng có liên can đến ta, hắn lại chính là ca ca của Thụy Nhạc Mai ! Đường văn hiên cố ý nâng danh tín của hắn lên, mặc dù chưa nói rõ ràng nhưng ta biết, nhất định phải đề phòng người này! Chưa biết chừng, hắn ta đang nghĩ đến hàng ngàn phương pháp nhằm phá tan hôn lễ của ta và Tuyên Tuyết Tán! A! Nghĩ đến thấy buồn cười, nếu biết ta mới là người duy nhất sẽ phá tan hôn lễ kia thì không biết hắn sẽ có vẻ mặt gì đây?

Ta thử rất nhiều hỉ phục, tuyển rất nhiều trang sức. Nhưng nhưng cái này không phải là thứ ta muốn! Trái tim của ta không đặt ở chỗ này!

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập, đang định đứng dậy thì Tiểu Hỷ đã đẩy cửa xông vào!

Tiểu hỉ khóc đỏ hai mắt, tóc tai tán loạn, quần áo trên người bị xé nát vụn, phía má trái còn in đậm dấu tay, khoe môi chảy ra tơ máu! Thấy ta, nàng oa lên khóc thành tiếng!

Ta đứng lên, đi về phía nàng, vỗ về gương mặt nàng, nói nhỏ, “Xảy ra chuyện gì? Sao lại biến thành như vậy? Là ai làm?”

Tiểu Hỷ chỉ ô ô khóc, một hồi lâu sau mới nói, “Tiểu thư! Đừng hỏi! Đừng hỏi! Ô! Oa!” Rốt cuộc vẫn là tâm tính của hài tử, mới nói vài câu như vậy mà đã khóc to lên rồi

Nhìn bộ dạng của nàng, ta đã hiểu rõ vài phần. Xem ra, người trong Tuyên phủ lại dám xuống tay với người hầu của ta lộ liễu như vậy!” Là phu nhân sao?” Ta lạnh lùng nói. Xem ra, bà ta ba tháng không thể gặp mặt người khác vẫn còn chưa đủ, muốn cả đời thì mới toại nguyện đây!

Tiểu Hỷ lắc đầu, lệ rơi ra từ khe bàn tay đang che mặt!

“Nếu người không nói thì ta sẽ nghĩ là do Tuyên phu nhân! Mặc kệ thế nào, mọi chuyện trong phủ này phải hỏi đến bà ta! Đi theo ta!” Ta bắt lấy tay nàng, kéo ra khỏi phòng.

Tiểu Hỷ cả kinh, bùm một tiếng quỳ rạp xuống đất, cuống quýt khấn đầu, vội vàng nói, “Không phải phu nhân! Không phải phu nhân! Không nên đi hỏi phu nhân! Vết thương trên mặt phu nhân mấy ngày nay đã có chuyển biến tốt đẹp thì làm sao tâm tình lại bất hảo (***) cho được! Tiểu thư đừng vì Tiểu Hỷ mà làm kinh động đến nàng! Tiểu thư sắp gả cho Đại thiếu gia rồi! Đừng vì 1 hạ nhân như Tiểu Hỷ mà đắc tội với phu nhân! Hay là bỏ đi! Van cầu tiểu thư!”

Ta nhìn chăm chăm vào nàng một hồi lâu, cảm giác thấy sự nhẫn nại của mình đã hoàn toàn tiêu biến, lạnh lùng nói, “Ta phải biết chân tướng mọi chuyện! Người làm người trở thành như vậy!” Ta thẳng lưng, bình tĩnh nhìn nàng. Có phải là vì nàng rất giống với Tiểu Hạ, nếu không phải bộ dáng bây giờ của nàng lại giống hệt Tiểu Hạ lúc bị khi dễ thì cho dù thế nào ta cũng không quan tâm đến nàng?

Bây giờ không ai trong Tuyên phủ biết Tiểu Hạ là người của ta, nếu biết rõ nàng là người của ta thì khi dễ nàng cũng chính là khi dễ ta! Nếu ta chỉ biết ngồi chờ cho người khác khi dễ thì 3 chữ Diệt Được Nô sẽ được viết ngược lại!

“Là Thụy tiểu thư! Là Thụy tiểu thư làm!” Nàng cúi đầu đau khóc thành tiếng.”Vừa rồi ta đi lấy điểm tâm, không vấp phải vật gì dưới chân rồi té ngã làm vỡ bình hoa! Mảnh vỡ lại cắt vào tay của Thụy tiểu thư! Thụy tiểu thư sai thuộc hạ bắt ta, sau đó đánh ta thành như vậy!”

Ha! Ta tưởng là ai! Nguyên lai là kẻ bại tướng dưới tay ta! Chỉ bị mảnh vỡ cắt phải 1 ngón tay thôi mà đã đánh người như vậy! Việc này rõ ràng là nhắm đến ta!

Ta cười lạnh, nói nhỏ, “Tiểu Hỷ, trang điểm, thay trang phục!”

Tiểu Hỷ ngẩn người. Tựa hồ không biết tại sao ta lại nói như vậy!

Ta cười với nàng, nói, “Người làm vỡ bình hoa, lại làm đứt tay thiên kim tiểu thư, người có biết tội? Nếu ta không ra mặt thì vết thương này sẽ từ nhỏ biến thành to rồi biến thành trọng thương sao! Rồi sau đó không lâu, bọn họ sẽ tìm đến quấy rối tân nương tử là ta! Mặc kệ thế nào, tiểu Hỷ, người nhớ kỹ lời ta nói, phụ nữ chiến đấu không giống với nam nhân, nam nhân khi chiến đấu thì đao quang kiếm ảnh, nếu không thì rất hổ thẹn, nữ nhân trên chiến trường, nhất định phải quần áo quang tiên, xinh đẹp chính là vũ khí của chúng ta, biết rõ chưa?”

Mặc dù Tiểu Hỷ không biết ta đang nói cái gì, nhưng nàng vẫn làm theo lời ta nói! Hớn hờ chạy đi tìm quần áo cho ta, làm cho ta trở thành xinh đẹp nhất có thể.

Ta thay bộ y phục khác xinh đẹp hơn, ta không cười chê bộ dáng chật vật như vậy của nàng. A! Đường Vãn Thiên, nước đi này của người thật là hay, thành công khiến cho ta nảy sinh thương tiếc. Làm cho ta không nhận được phải vì nàng mà ra mặt! Thụy Nhạc Mai! Lòng ta đau đớn, lúc này ta làm sao không ném phải đau thương? Nếu chính cô ta đã đưa lên cửa thì không có lý do gì ta không nghiêng tiếp!

Chờ đến khi hết thấy được an bài sẵn sàng, quả nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa cóc cóc, ta lạnh lùng nói, “Là ai?”

Ngoài cửa vang lên tiếng hét lớn của nữ tử, “Mở cửa! Giao nô tỳ Tiểu Hỷ ra đây! Nàng làm tay tiểu thư ta bị thương! Đại phu nói tiểu thư nhà ta phải dưỡng thương đến 3 ngày!”

Nhìn vẻ mặt sắp khóc của Tiểu Hỷ, ta cười lạnh vỗ nhẹ tay nàh.”Ta đã nói vết thương nhỏ sẽ hoá to!”

Nàng liếc mắt nhìn ta một cái rồi đột nhiên bật cười.

Ta quay đầu lại nói, “Cửa không đóng, tự mình mở ra!”

Vừa dứt lời, chỉ nghe “đùng” 1 tiếng, cửa đã bị người khác đá văng ra!

Ta nhắm chuẩn thời điểm, nhanh chóng đứng lên khỏi ghế, bắt lấy nữ tử đang hung hăng kia, kéo nàng ta ra ngoài!

Nàng ta lấy lại bình tĩnh, hét chói tai như giết heo.”Làm gì? Tuyên thành thành chủ phu nhân giết người! Mau buông tay ra!”

Nữ tử khác đi theo phía sau nàng ta cũng rống to nhưng không 1 người nào dám bước lên giật tay ta ra!

Ta không để ý tới nàng ta, kéo lê nàng ta trên nền tuyết trắng trong viện, cho đến khi xác định tiếng kêu của nàng đã đủ để lôi kéo những người khác đến đây mới buông nàng ta ra, một chưởng quắc ngã nàng ta xuống đất!

Chú thích

(*) Khẩn La Mật Cổ : 1 trong những nghi thức cưới xin

(**) Sử thượng: 1 chức quan trong triều

(***) Tâm tình bất hảo: không vui

57. Q.1 - Chương 58: Trả Thù – Phần 3

Mặc dù không công phu nhưng đối phó với 1 tiểu cô nương không võ công như nàng ta thì thừa sức!

“Người làm gì! Đừng tưởng rằng ngươi trèo lên được vị trí Tuyên phu nhân là người giỏi!” Nàng cảm tức mắh ta.

Ta dùng chân dẫm nát bàn tay nàng ta.

“Người! Người! Người!” Sắc mặt của nàng ta lập tức hoá xanh!

Dưới chân dùng sức, ta lạnh lùng nói, “Thụy Nhạc Mai, nhìn xem ngươi dạy dỗ nô tỳ của mình thế nào!”

Nô tỳ đó xanh cả mặt. Nếu là bình thường thì ta sẽ không vì 1 việc cỏn con như thế mà ra tay. Nhưng bây giờ, khi ta quyết định rời khỏi Tuyên thành, ta cũng quản được việc người khách nghĩ gì, bặc lộ ra tính tình của ta!

Đường Vấn Hiên được người dìu, hơi giật mình nhìn chằm chằm ta, đôi môi tai nhợt mở ra, một hồi lâu nói không ra lời. Nửa ngày không gặp, hần hình như càng xanh xao

Đường Đình Hiên vuốt vuốt cầm bình tĩnh nhìn chằm chằm vào ta như thể là chưa bao giờ gặp qua ta lần nào! Tà khí động đầy trong 2 mắt, tràn ngập vẻ hững hờ

Tuyên phu nhân đeo khăn che mặt nên không nhìn thấy biểu cảm, bên người là 1 vị cô nương xinh đẹp tao nhã nhưng lại đỏ mặt lên rồi nở nụ cười! Nàng thân y màu trắng cẩm phục, trên đầu là trâm hoa mai, khí chất tao nhã, cử chỉ cao nhã. Thoạt nhìn, không nghĩ ngờ gì, vị cô nương này chính là Thụy Nhạc Mai! A! Loại khí chất này, cũng khó trách làm Đường Đình Hiên và Tuyên Tuyết Tấn nhớ mãi không quên! Loại này phụ nữ, thua trong tay ta cũng xem như là vinh hạnh cho nàng rồi!

Miệng nàng ta mấp máy vài cái, một hồi lâu sau mới nói, “Nguyên lai Tuyên vì ngươi nên thoái hôn với ta sao? A! Vốn lòng ta hoàn toàn không phục, bây giờ xem ra, thật đúng là rất thối! Nô tỳ của ta có được quản giáo hay không, không nhọc đến Tuyên phu nhân quan tâm!” Thanh âm của nàng không nóng không lạnh, đúng là có bản lãnh!

Ta không giận cười lại, ngoài ý muốn gặp được 1 đối thủ rồi!

“Thoạt nhìn, Thụy tiểu thư cũng biết là con nô tỳ này không được quản giáo tốt. Nô tỳ của mình không tốt, nếu ở trong nhà mình thì không sao, nếu đã đi đến nhà người khác mà lại thô lỗ như thế này thì thật không tốt! Ta không yêu cầu gì khác, chỉ ném nàng ta ra khỏi phòng rồi chặt chân nàng ta, mà ngày ta ta sẽ thành thân rồi, mọi việc đều phải cát lợi, 1 nô tỳ không biết chuẩn mực ở trong phòng ta giường oai như vậy, mặc dù là khách nhân của Tuyên thành nhưng cũng phải tuân theo quy củ của Tuyên thành, không có quy củ không được phương viên! Việc làm của ta chỉ có một, chỉ là đá nàng ta ra khỏi phòng rồi chặt chân nàng ta! Thế nào? Việc làm của ta không công bằng sao?” Trên mặt ta là nụ cười ôn nhu nhưng ý cười lại chưa chạm tới nơi đáy mắt

Thụy Nhạc Mai không ngờ ta muốn chặt chân nô tỳ này. Sắc mặt trắng không còn chút máu, lạnh nhạt nói, “Nô tỳ phạm sai lầm, chủ tử thay mặt cũng là lẽ đương nhiên! Người đâu! Mang đao đến để Tán ca chặt chân của ta! Để bồi thường cho cửa phòng của Tuyên phu nhân!”

Những lời nàng nói thật có nghĩa khí! Biết Tuyên Tuyết Tán sẽ xuất hiện giải vây cho nàng! Nàng biết rằng Tuyên Tuyết Tán sẽ không bao giờ ra tay chặt chân nàng!

Ta cười lạnh nói, “Từ xưa chủ tử phạm sai lầm nô tỳ thay mặt, chỗ nào cũng có, nô tỳ phạm sai lầm mà lại muốn chủ tử thay mặt, thật là văn sở vị văn (*)! Trừ phi, đây vốn là chủ ý của chủ tử! Thụy tiểu thư, người nói xem, có phải hay không?”

Nô tỳ bên người nàng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết rốt cuộc có nên đi tìm Tuyên Tuyết Tán hay không!

Nàng lạnh nhạt nói, “Làm trái với ý tứ của Hạ tiểu thư, thật không phải! Nô tỳ phạm lỗi thì đáng trách phạt, hơn nữa phải trừng phạt sao cho thích đáng! Tiểu Phân! Chớ có trách ta! Người đâu! Chặt chân Tiểu Phân cho ta!”

Lời vừa dứt, Tiểu Phân kia liền khóc rống rung trời, nói là muốn Tuyên phu nhân đứng ra làm chủ!

Thụy Nhạc Mai chuyển tầm mắt sang hướng khác, không nhìn đến nàng. Tuyên phu nhân thấy vành mắt nàng đỏ hồng liền nói, “Thôi, thôi! Dừng tay đi! Hạ Tuyết, dù sao cũng là khách nhân, nếu tha được thì hãy tha đi!”

Ta cười lạnh, nói với Tuyên phu nhân, “Sai rồi, tương lai ta sẽ là phu nhân Tuyên thành, chuyện trong thành ta không tiện trông nom, nhưng chuyện trong Tuyên phủ, ta đương nhiên là có nghĩa vụ phải san sẻ cùng tướng công. Nếu lần này bỏ qua như vậy, trong tương lai há ta chẳng còn chỗ đứng trong Tuyên phủ? Nếu vì ta còn là người vợ chưa vào cửa hơn nữa còn là nữ tử giang hồ lỗ mãng, bà lại khi dễ con dâu sắp cưới, như vậy, con dâu không thể làm gì khác là chết quách đi cho xong để tạ lỗi với lão thành chủ, vì vậy từ biệt, vĩnh viễn không trở lại Tuyên thành!” Ý tứ của ta rất minh xác, có thể nào ta cũng là con dâu mà phu quân bà ta đã chọn, trong lòng có bất mãn thì bà ta cũng không thể nói nữa lời! Nếu không thì chính là bất kính với lão thành chủ!

Tuyên phu nhân thở rồi thở, nói không ra lời, một hồi lâu sau mới phát tay áo nói, “Tùy người!”

Đường Đình Hiên chậm rãi tiêu sái đến bên người Thụy Nhạc Mai, cười nói, “Theo ta thấy, việc này nên bỏ qua thôi! Nếu chặt chân thì sẽ, đổ máu, Tuyên phủ sắp có hỉ sự, việc này sẽ làm Hạ cô nương xui xẻo, không phải sao? Nô tỳ này phạm sai lầm nhất định là có nguyên nhân. Tiểu Phân, đừng cần sợ, người nói thật cho ta biết, tại sao lại đá văng cửa phòng Tuyên phu nhân?”

Tiểu Phân khóc như mưa, nghe hẩn hối, liền vội vội la lên, “Nô tỳ của Hạ cô nương cố ý làm tay tiểu thư ta bị thương! Vốn tiểu thư nói việc này nên bỏ qua, nhưng không ngờ đại phu nói vết thương này sẽ để lại sẹo! Tiểu thư bằng thanh ngọc khiết, còn chưa lập gia đình, làm sao có thể chịu như thế được? Vì vậy nô tỳ mới đi bắt nô tỳ của Hạ cô nương để dạy dỗ, chưa từng nghĩ đến việc sẽ xông vào phòng của Hạ cô nương! Sau này Tiểu Phân không dám nữa! Hoàng tử cứu mạng! Tiểu Phân nguyện ý làm trâu làm ngựa để tạ ơn hoàng tử ân cứu mạng!” Dứt lời, liền ngẩng đầu lên nhìn Đường Đình Hiên

Đường Đình Hiên cười với ta, nói, “Như vậy thì là Hạ cô nương có lỗi trước!”

Thụy Nhạc Mai cười lạnh nói, “Là nàng ta không đứng trước. Tiểu phân, người đừng khóc, nàng chém chân của người, ta sẽ chặt 2 tay của nô tỳ của nàng ta!”

Đường Đình Hiên cất giọng, “Nếu đổ máu thì không tốt với bất cứ ai! Xem ra, muốn giải quyết êm xuôi vụ này thì phải gọi Tuyên đến! Người đâu! Đi mời Đại thiếu gia đến đây! Để hần quyết định vụ này thế nào!”

Người hầu phía sau ôm quyền tuân lệnh, định rời đi.

Đường Vãn Hiên lạnh lùng nói, “Người nào cũng không được đi! Thống lĩnh ba quân, việc nhỏ này cũng phải quản sao? Từ nay về sau mọi việc trong Tuyên phủ đều do Tuyên phu nhân trông nom! Theo ta thấy, chỉ vì việc nhỏ này không nên chặt chân chặt tay người ta, Nhạc Mai nói muốn thay người này chịu tội, ta sẽ làm chủ, lấy trâm hoa mai của Nhạc Mai giao cho Hạ Tuyết, xem như là bồi thường cho cửa phòng của Hạ cô nương! Phạt tiểu nô của Hạ cô nương nhịn đói 1 ngày! Từ nay về sau không được nhắc lại chuyện này!”

Ta quay đầu lại, bình tĩnh nhìn vào mắt hần, Đường Vãn Hiên, người xử lý được thật tốt! Vừa bảo vệ mặt mũi của Thụy Nhạc Mai, cũng bảo vệ vị thế của ta tại Tuyên thành. Đáng tiếc, đây không phải là điều ta muốn!

Trầm mặc một hồi lâu, ta đi qua đoạt lấy trâm hoa mai của nàng ta, nói nhỏ, “Người, bị ta cướp đi rồi, liên chi hoa mai, người cũng không giữ được!” Dứt lời, cười lạnh một tiếng, ném trâm hoa mai xuống mặt đất, một cước giẫm nát.

Ngày mai, tình cảm giữa ta và Tuyên Tuyết Tán sẽ giống như cây trâm hoa mai này, dầm nát dưới lòng bàn chân!

Chú thích

(*) văn sở vị văn: thành ngữ, có nghĩa là bất hợp lý

58. Q.1 - Chương 59: Trả Thù – Phần 4

Nhớ đến lúc Đường Vãn Hiên với sắc mặt tái nhợt vui vẻ chúc mừng ta, ta không khỏi bật cười. Từ nay về sau, ta và hần sẽ không còn cơ hội gặp mặt rồi! Nếu có gặp lại thì ta cũng không còn là Hạ Tuyết, cũng không còn diện mạo này! A! Chẳng nhàn rồi đâu mà quan tâm đến bọn họ, ta thậm chí nghĩ.

Ngày cưới

Ta biết, mọi người đều đã đến đông đủ.

Trên đầu đội khăn hỉ màu đỏ, tiếng pháo vang lên không ngừng, ta biết, tất cả mọi người rất muốn nhìn xem thành chủ phu nhân rốt cuộc là dạng nữ tử nào mà lại có thể làm cho Tuyên thành chủ mặc kệ sự phản đối của thái hậu mà thoái hôn với Thụy Nhạc Mai! Trong lòng bọn họ chắc nghĩ rằng ta hẳn phải là 1 nữ tử xinh đẹp vô song! Ta thậm chí nghĩ. A! Thật sự là vinh hạnh!

Khóe môi bất giác nhướn lên, ta nhắc rèm kiệu lên, thấy Tuyên ngồi trên ngựa cao, thân mặc hỉ phục! A! Hỉ phục này, hẳn là vì ta mà mặc! Như thế là đủ rồi! Ít nhất mà nói hần đã tình nguyện vì ta, không phải sao?

Nước mắt dần dần làm mờ 2 mắt, muốn thu về nhưng không được.

Cỗ kiệu chấn động mạnh rồi dừng lại! Bên ngoài truyền đến tiếng nữ tử la khóc, ta nhẹ nhàng gạt lệ, xóc cánh cửa gỗ lên, chỉ thấy 1 nữ tử mang thai đang kéo cương ngựa của Tuyên, lên tiếng khóc lớn! Lúc này, hỉ kiệu chỉ cách tuyên phủ có nửa dặm! Hơi lớn tiếng một tí là có thể khiến người Tuyên phủ nghe rõ!

Tuyên Tuyết Tán muốn đẩy nàng ta ra nhưng ngại chạm vào bụng nàng nên có thể nào cũng không dám động! Mọi người trong Tuyên phủ vì vậy mà cũng không lên tiếng

“Tướng công! Người không lấy ta! Người làm ta thất vọng quá! Hỉ tử trong bụng ta phải làm sao bây giờ?” Nàng gào thét thảm thương.

Tuyên Tuyết Tán im một hồi lâu mới nói, “Ta, ta không biết người!”

Nếu không phải bụng quá to thì nữ tử kia đúng thật là một nữ tử xinh đẹp vô song!

Mọi người xung quanh bắt đầu nghị luận, nói rằng nguyên lai thành chủ đã có ngoại thất (*), yêu nữ chuyên phá hoại nhân duyên của người khác này cuối cùng cũng không thoát được vận mệnh bị đoạt phu (**)!

Nàng kia níu lấy tay áo Tuyên, lôi kéo hỉ phục của hắn, khóc ròng nói, “Người đứng là 1 người vô lương tâm! Lúc thích ta thì thề non hẹn biển sẽ không thay lòng! Bây giờ lại tìm người phụ nữ khác tốt hơn! Hài nhi! Nếu tương lai con cũng trở nên giống với phụ thân con, ta sẽ 1 đao giết chết con! Ô oa! Ta mặc kệ! Hôm nay người phải lại trả công đạo cho ta!”

Tuyên Tuyết Tán lúc này đã nổi giận, đã rất muốn đáng văng nàng ta ra, thậm chí còn muốn lấy mạng nàng! Nhưng bây giờ dân chúng đứng đầy 2 bên đường! Nếu hắn động thủ vào lúc này thì sẽ bị mang tiếng là phụ bạc, còn bị người khác khinh bạc, nói xấu!

Nguyên lai, hắn lại còn có 1 quá khứ như vậy! Nguyên lai! Nguyên lai! Nước mắt cuộc đã tràn ra! Không thể nghe rõ những gì bọn họ nói, ta ho 1 tiếng rồi đứng lên, đá văng cửa kiệu, xé hỉ khăn ra, vọt đến chỗ 2 trước mặt đang dây dưa không ngớt, khóc lớn, “Tuyên Tuyết Tán! Người không ta thất vọng!” Dứt lời liền tát mạnh vào mặt hắn

Hắn che mặt cả kinh nói, “Hạ Tuyết! Nàng nghe ta giải thích! Nàng đừng nghe nàng ta nói nhảm! Ta vốn không biết nàng ta!” Hắn liều mạng muốn giằng ra khỏi tay nàng nhưng không được

Nàng tán phát, quát lớn với ta, “Nguyên lai người chính là tân nương!” Dứt lời, liền buông Tuyên Tuyết Tán ra, bùm một tiếng quỳ xuống trước mặt ta!

Ta muốn quay người bước đi nhưng nàng ta lại kéo hỉ phục của ta không buông tha!

“Đại tỷ! Người hãy nạp ta vào cửa đi! Ta van cầu ngài! Vào tuyên phủ rồi, ta cam đoan sẽ phụng dưỡng đại tỷ, không dám tranh sủng với đại tỷ! Xin đại tỷ thành toàn!” Dứt lời, liền dập đầu vái lạy trước mặt ta!

Ta nâng mắt, hơi giật mình nhìn chằm chằm vào Tuyên Tuyết Tán, nước mắt không nén được lại rơi xuống.

“Tuyên! Ta không nghĩ người lại làm ra chuyện này! Có mấy người? Loại phụ nữ này, rốt cuộc có mấy người? Không bằng hãy 1 lần nạp vào cửa luôn cho xong!” Ta tức giận đến run cả người.

Trong mắt của Tuyên tràn ngập vẻ đau lòng, bước từng bước đến phía ta, đi được hai bước, ta tắc đầu, nói với nữ tử đang quỳ trên mặt đất, “Người đứng lên đi, ta thay mặt Tuyên đáp ứng, cho người vào cửa!”

Vừa dứt lời, dân chúng liền khen ta thâm minh đại nghĩa, khoan dung rộng lượng.

Tuyên Tuyết Tán bất đắc dĩ địa kêu lên, “Nàng muốn ta nói mấy lần thì mới hiểu đây? Ta không biết nàng ta!”

Ta lắc đầu rồi lại lắc đầu, từng cơn gió lạnh thổi qua làm khô nước mắt. Nói với nữ tử đang quỳ dưới đất, “Người đứng dậy đi! Chớ để bị thương cốt nhục của Tuyên gia!”

Nàng kia lúc này mới lau nước mắt, chậm rãi đứng dậy, đứng sang một bên.

Ta nhìn Tuyên Tuyết Tán, như là nhìn kỹ để cho dù đến 100 năm sau vẫn còn khắc cốt ghi tâm! Ta không biết trong tương lai còn có cơ hội để nhìn hắn như thế này không, nhưng giờ khắc này, hãy để ta nhìn cho đủ!

Tuyên Tuyết Tán cẩn thận nói, “Hạ Tuyết! Lên kiệu đi! Nếu qua giờ lành thì sẽ không tốt!”

Ta hít sâu, một hồi lâu mới nói, “Tuyên, hôn sự của 2 người chúng ta nên đến đây thôi!” Dứt lời, liền xoay người nhảy lên con ngựa của hắn, nói với dân chúng 2 bên đường, “Hạ Tuyết là 1 người dùng cả đời cho tình yêu, ngày vui hôm nay lại gặp phải sự tình này! Ta và Tuyên, tấn duyên (***)!”

Dứt lời, định giục ngựa đi thì bị hắn kéo cương ngựa lại! Đôi mắt đỏ ngầu, hắn nói, “Nàng bảo sẽ nạp nàng ta vào cửa, nguyên lai chỉ là lời nói lúc tức giận!”

Ta không lên tiếng, bình tĩnh nhìn vào mắt hắn, một hồi lâu, cầm roi ngựa quát mạnh xuống tay hắn! Hắn đau đớn, nhẹ buông tay, ta kẹp bụng ngựa, con ngựa liền vội chạy đi!

Trên đoạn đường, dân chúng Tuyên thành đều nhường đường cho ta, có thể nói là không có trở ngại gì!

Nước mắt của ta cũng chảy suốt đoạn đường. Đôi mắt đỏ ngầu của hấn như vẫn còn lơ mờ trước mắt! A! Tình cảm của hấn cũng là chân thật?!

Hấn cũng biết, khi ta dùng roi đó quất hấn, trong lòng đau đớn đến nhường nào!

Ra khỏi tuyên thành, quay đầu lại, thấy phía sau cát bụi cuồn cuộn, hấn dẫn cả đội nhân mã đuổi theo ta! Hấn thậm chí, ngay cả hỉ phục cũng không cởi ra! A! Tuyên Tuyệt Tán! Ta thật sự không biết người nghĩ thế nào! Nếu hật sự quý trọng ta thì người trong phòng ngày ấy là ao?

Con ngựa chạy nhanh đến điên cuồng . A! Tuyệt Tán, nếu ta đoán không thì trong Tuyên thành căn ản không có một con ngựa nào có thể đuổi kịp con ngựa này!

Từ nay về sau, đành thế rồi!

“Người cư nhiên có thể thoáy khỏi sự truy đuổi của Tuyên Tuyệt Tán! Diệp Được Nô! Ta thật sự không nhìn lầm người!” Đường Vũ Hiên cười cười nhìn ta

Ta cười lạnh, nói nhỏ, “Toàn bộ là nhờ vào sự hỗ trợ của quốc sư nên Diệp Được Nô mới có thể phát huy!”

“Ta rất muốn biết, nếu không đến Hoàng thành thì Tuyên có truy ra tung tích của người hay không!” Hấn vuốt cằm trầm tư.

Ta cười nói, “Thụy Nhạc Mai thế nào rồi?” Trước khi bỏ đi, ta đã tặng cho nàng 1 cái bẫy nho nhỏ

Hấn trừng mắt với ta, nói, “Độc nhất là tâm địa phụ nữ! Nàng đã bị người của Tam hoàng tử bắt được, hấn là sẽ trở thành Tam vương phi!”

Ta buông tay, “Ta cũng vậy. Thuận theo dân ý! Giúp nàng 1 bước lên mây xanh, coi như là công đức nhất kiện! Mặc dù đã trễ, bắt quá, Đường Vũ Hiên, ta rất muốn nói, nử tử người tìm để giúp ta diễn trò lại hôn lễ, làm tốt lắm!” Ta bật ngón cái với hấn.”Kế tiếp, xin quốc sư chuẩn bị cho ta 1 thân phận, ta muốn vào cung!” Ta sợ vẩn đi 1 thời gian này, Đường Vãn Thiên sẽ lên ngôi hoàng đế

Hấn nhìn chăm chăm ta một hồi lâu rồi nói, “Được!”

Chú thích

(*) Ngoại thất: có vợ bé bên ngoài

(**) Đoạt phu: cướp chồng

(***) Tẩn: Tàn, cạn. Tẩn duyên: tàn duyên, cạn duyên

59. Q.1 - Chương 60: Được Phòng Tiểu Cung Nữ

Mùa xuân là thời điểm tuyển tú. Nhưng được quốc sư an bài chuyện tiến cung lại không phải là việc gì khó!

Vốn là ta định đợi đến lúc đó, nhưng trong cung lại truyền tin hoàng đế lâm bệnh. Nếu lúc này không hành động ngay, như vậy, một khi Đường Vãn Thiên đã ngồi lên long kỷ thì muốn đưa hấn xuống đài là chuyện không thể!

Đường Vãn Hiên cũng không chịu chờ đợi lâu [nguyên văn là viễn vọng], mới mấy ngày đã mang ta và được phòng trong cung, làm tiểu cung nữ lo toan hòm thuốc bên ngự y. Chuyện quan trọng nhất bây giờ là tra ra nguyên nhân căn bệnh của hoàng đế, cũng làm cho hấn khoan hãy chết sớm như vậy! Nếu hấn chết đi thì thái tử sẽ lên ngôi kế vị, khi đó biện pháp gì cũng không có!

Bởi vì ngày ngày đeo mặt nạ da người nên làn da ta bị bí bách do không được tiếp xúc với không khí! Nếu cứ tiếp tục như vậy thì làn da của ta sẽ xong đời, không thể làm gì khác hơn là vẽ lên mặt mình những nốt đỏ như bị phát ban. Những người biết thưởng thức đều đã nhìn kỹ gương mặt hồng thủy mãnh thú này của ta. Những nốt phát ban từ xưa đến nay được xem như là loại nguyên rửa lớn nhất của người phụ nữ! Nói cách khác, phụ nữ nếu có những nốt này thì sẽ gặp mạng khắc phu. Nếu khuôn mặt thanh tú thì cũng còn có nam nhân nguyện ý không sợ chết đến ném thử, nếu là như vậy thì đó quả là an toàn nhất với ta rồi!

Nghe nói sau lúc ta cự hôn, Tuyên thành loạn cả lên, tất cả mọi người chỉ trích Tuyên Tuyết Tán là kẻ phụ lòng, có người hung ác còn nói muốn ném Tuyên Tuyết Tán cùng với nữ tử mang thai lên bàn thiên đàng (*)! Nếu không phải ngày đó Tam hoàng tử và Thụy Nhạc Mai bị người khác bắt gian trong phòng, ngày đó hoàng đế vừa lại không có mặt ở đó thì chủ tử của Tuyên gia đã bị mọi người tiến xuống hoàng tuyền rồi!

Lại nghe nói, Tam hoàng tử điện hạ rất cục ô được mỹ nhân về, cười đến toe toét.

Nhị hoàng tử lại có chuyển biến tốt, ai cũng ngỡ rằng sau lúc đó bệnh tình của Nhị hoàng tử lại như xuất hiện kỳ tích, chuyển biến tốt đẹp hẳn lên, tưởng rằng sống không quá ba ngày, bây giờ, một tháng nay vẫn còn sống! Nhưng thật ra thái tử điện hạ và Tuyên Tuyết Tán vẫn đang đi truy tìm tân nương mất tích, đến bây giờ vẫn chưa từng hồi cung!

Là tác dụng từ thuốc của ta sao? Đường Vãn Hiên rốt cuộc đang nghĩ gì lại dùng nó?

Ta vào cung với Thụy Triệt. Đường Vãn Hiên vẫn còn có chút tình người, đó là không đích thân mang ta vào cung mà phái Thụy Triệt làm việc này

Nếu hắn biết ta là nữ tử đã phá hoại nhân duyên của muội muội hắn thì không biết hắn có hối hận về hành động hôm nay không? Ta thâm bất cười. Thụy Triệt và Thụy Nhạc Mai rất sống nhau, nam nữ giống nhau, mái tóc hung đỏ, dây lưng buông xuống tại bên hông, ngọc quan (**) sáng sủa, mày kiếm, mắt tinh, môi đào. Chỉ có thể dùng 1 chữ “đẹp” để đánh giá!

Đi qua vài cửa cung, Thụy Triệt dừng lại, quay đầu nói với ta, “Đằng trước là ngự dược phòng! Ta đã nói trước với đại đệ tử của cha rồi, hắn sẽ chiếu cố cho ngươi! Muốn gì thì nói với hắn, biết chưa?”

Hắn nghiêng nửa người, những sợi tóc hung đỏ buông xuống trước ngực, thật sự là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành! Nếu hắn được nạp vào hậu cung thì hậu cung 3 nghìn kia liền sẽ trực tiếp cuốn gói về nhà!

Vẻ đẹp của hắn chẳng thể phân biệt được tính chất, nam nhân nhìn thấy sẽ rung động, phụ nữ nhìn thấy thì tim cũng đập không ngừng! A! Hoàng quốc thật đúng là sản sinh ra nhiều mỹ nhân! Nếu không phải lúc đầu đã nhìn thấy dung mạo tuyệt thế của Tuyên Tuyết Tán và vẻ đẹp thiên thần của Đường Vãn Hiên thì đến cả ta chắc cũng không thoát khỏi mỹ sắc (***) của hắn!

Nói đến dung mạo, Đường Vãn Thiên mặc dù có chí khí nam tử phong trần nhưng cũng thật sự rất tuấn mĩ! Nếu đạt Đường Vãn Hiên, Đường Đình Hiên, Đường Vãn Thiên, Tuyên Tuyết Tán đứng chung 1 chỗ với nam tử này thì cho dù có là tiên nữ cũng rút xuống từ đám mây! Ta buồn cười nghĩ.

Đẹp đến mức chim sa cá lặn, bẽ nguyệt tu hoa!

Nhanh chóng gạt đầu, xem như ta đáp ứng hắn.

Trong đôi mắt hắn loé lên tia kinh ngạc, như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Một hồi lâu mới tiếp tục đi đến ngự dược phòng!

Nam nhân này vừa mới này đã nghĩ gì? Ta ngẫm nghĩ, Đường Vũ Hiên bảo ta cảnh giác với người này, nhưng lại chưa nói rõ với ta bất kỳ điều gì về hắn. Quan tâm đến hắn nhiều như vậy làm gì? Ta nhẹ gõ vào đầu mình, trong cung này, bất luận hắn có thể lực đến thế nào thì cũng không phải chuyện của ta! Nếu hắn cản trở việc tốt của ta thì diệt trừ cũng không muộn!

Xa xa đã thấy 2 cánh cửa màu đỏ thắm, trên cửa có đính 2 đầu sư tử ngậm 1 chiếc vòng thả xuống [tay nắm cửa chúng ta thường thấy ở Mỹ biệt thự ý, có cái đầu sư tử ngậm cái vòng ==]. Đẩy cửa ra, một cỗ dược thơm mát xông vào mũi. Ta hít sâu 1 hơi, mùi thơm thật quen thuộc! Những người đang làm việc trong phòng đồng loạt ngẩng đầu lên. Vẻ mặt kinh ngạc, như thể là chưa bao giờ gặp qua Thụy Triệt!

Một hồi lâu sau mới có người thử cất tiếng, “Thụy, Thụy tương!”

Hắn mở miệng, những người trong ngự dược phòng mới nói theo “Thụy tương tâm tình hắn là rất tốt! Thụy tương cư nhiên đến ngự dược phòng! Từ lần trước...”

Hắn nghe vậy, đôi mắt bắn ra thứ ánh sáng hết như độc xà! Người kia lập tức im bặt, lui về phía sau, đến thở mạnh cũng không dám.

Hắn lạnh nhạt nói, “Lâu Nhạc Khanh đâu?”

Lời vừa dứt, một bóng lao về phía hắn, lại bị hắn nghiêng người tránh ra. Ta không ngờ, ở chỗ nhả nhận thể này cũng xuất hiện động tác cao cường đến vậy, một người chợt xuất hiện, đụng vào hắn! Hắn oa oa kêu to, gương mặt đáng yêu hệt như nữ tử, hét lớn, “Sao lần nào người cũng tránh! Mặc kệ! Làm lại!”

Cảm giác bàn tay của Lâu Nhạc Khanh đặt tại bên hông ta càng siết chặt, dĩ nhiên thuận thể muốn ôm chặt ta vào lòng hơn 1 chút, ta không nhịn được, lấy tay đẩy hắn ra, trở tay chế trụ cổ tay hắn, lạnh nhạt nói, “Lớn mật điên cuồng ban ngày ban mặt mà dám làm ra loại chuyện này!”

Mọi người trong ngự dược phòng đều há hốc miệng, không nói một tiếng nhìn 2 người chúng ta, hắn liều mạng giãy dụa nhưng không có lực. Gương mặt hắn trở nên đỏ bừng

Khoé môi Thụy Triệt nhướn lên, con ngươi lờ lờ tỏa sáng, cười nói, “Luôn dùng 1 chiêu này, người không thấy cũ sao! Bất quá, hôm nay là lần đầu tiên cho nên mặc kệ cho người dùng! Đến! Nhạc Khanh, đây là nữ đệ tử ta tìm cho người, Thu Vũ, tên đăng đồ tử (****) này là đệ tử của sư phụ, Lâu Nhạc Khanh! Bất quá, nếu sau này hắn động tay động chân với người, mưu đồ làm loạn, ta giới thiệu cho người cách dùng thuốc trong ngự dược phòng! Đến đây, ta chỉ cho người xem, hắn ngoắc tay với ta, ngón tay chỉ về phía bên trái vào kệ thuốc, “Xem! Như vậy là được rồi! Đối phó loại hảo sắc này thì phải cần đến thủ đoạn như thế! Không nên bị khuôn mặt ngây thơ của hắn lừa! Lúc đáng xuống tay thì tuyệt đối không nên nương tay!”

Ta ngây cả người, không tình nguyện nhìn về thứ hắn chỉ. Người này là Thụy Triệt? Thụy Triệt cũng có loại biểu tình này?

Khoé môi nhướn lên thành nụ cười, ta khoái trá gật đầu, “Ta sẽ dùng liều thuốc của 10 người!”

Lâu Nhạc Khanh oa lên 1 tiếng, “Liều của 10 người! Người muốn độc chết ta! Thụy triệt! Sao người có thể hại ta như vậy! Vất vả lắm nơi đây mới có 1 cung nữ mới, mà người lại huỷ hoại hình tượng của ta như vậy! Như vậy thì giữa ta và Thu Vũ muội muội sẽ không có hi vọng rồi! Thụy triệt! Nếu ta không lấy được thê tử thì đó là trách nhiệm của người!”

Thụy triệt cười lạnh nói, “Ta không ngại giết người, vì dân trừ hại!”

Lâu Nhạc Khanh rút tay ra, cười ha hả, “Người chỉ biết ức hiếp ta! Một điểm nghĩa khí cũng không có! Hôm nay chúng ta sẽ vào cung chuẩn mạch cho Nhị hoàng tử, không tiếp chuyện với người được rồi! Thân thể của Nhị hoàng tử, xem ra không trụ nổi qua 3 ngày! Ôi! Thái tử điện hạ vẫn chưa hồi cung. Thật sự là truy (*****) phụ nữ đến phát điên rồi! Thu Vũ, người đi cùng ta!” Dứt lời, liền bước ra khỏi ngự dược phòng.

Nguyên lai đã bệnh nặng như vậy rồi? ta thầm nghĩ trong lòng.

Khoé môi của Thụy Triệt co quắp, lạnh lùng nói, “Thái tử điện hạ phải đi tìm thê tử giúp Tuyên thành chủ! Không phải truy phụ nữ!”

“Thê tử của Tuyên thành chủ không phải là phụ nữ à? Nói chính xác chính là truy phụ nữ!” Hắn vừa đi vừa nói.

Lâu Nhạc Khanh vốn đã sớm chuẩn bị hòm thuốc cho ta, liền theo Lâu Nhạc Khanh đi đến Tiền Vân Điện của Nhị hoàng tử.

Chú thích

(*) Bàn thiên đăng: kiểu như giàn hỏa tán ý

(**) Ngọc quan: ngũ quan như ngọc

(***) Mĩ sắc: vẻ đẹp

(****) Đăng đồ tử: chỉ loại đàn ông hảo sắc, yêu râu xanh

(*****) Truy: đuổi bắt

60. Q.1 - Chương 61: Chữa Bệnh Ở Tiền Vân Điện

Theo lý mà nói, các hoàng tử sau khi trưởng thành sẽ không ở lại trong hoàng cung nhưng bởi vì Nhị hoàng tử Đường Vãn Hiên đau ốm triền miên quanh năm, vừa lại là hoàng tử được sủng ái nhất nên được cho phép sống trong cung. Ban thưởng Tiền Vân điện

Lâu Nhạc Khanh là đại đệ tử của Thụy thái y nhưng lại không hề làm cao, trên đường đi cũng cố gắng trò chuyện với ta! Gương mặt xinh đẹp đến mức không chân thật! Nếu không phải trên môi có chút ria mép thì đúng thật sẽ tưởng hắn là nữ giả nam trang! Lúc này, hắn vận y phục màu trắng, mái tóc đen buông xuống tại vành tai, trước ngực áo có thêu chỉ đỏ, cả người thoát nhìn nhẹ nhàng khoan khoái đáng yêu nhưng lại không mất đi vẻ đẹp trai

Chưa bao giờ thấy nam nhân nào mặc trang phục như vậy mà vẫn có cảm giác đẹp mắt! Hắn thậm chí còn chỉ dẫn cho ta cách dùng hòm thuốc!

Bây giờ nhìn 2 người chúng ta, đâu có ai nghĩ là ngự y và tiểu cung nữ, căn bản vốn là trái ngược lại! Nếu là hắn biết mình bây giờ đang làm việc với Diệp Dược Nô thì không biết có thấy viên hạnh không đây? Tất cả mọi người trong ngành y đều lấy ta làm vinh quang, người này, tất nhiên cũng không ngoại lệ!

Trên đoạn đường, cung nữ ai ai cũng có vẻ bận rộn, cảm giác như cước bộ cũng rất vội vàng! Xem ra, không phải hoàng đế mà là bệnh tình của Đường Vãn Hiên đang gặp nguy hiểm rồi!

Đi qua cầu thang thật dài, phía xa xa là 3 chữ Xuất Vân điện! A! Thoạt nhìn cũng biết hoàng đế rất sủng ái hắn! Cứ nhiên trong hoàng cung cũng có 1 chỗ yên tĩnh như thế này! Xuất Vân điện nằm ở phía nam của ngự hoa viên, bên trái có thư phòng, phía sau có phòng ăn! 2 người chúng ta đứng cách đó 1 cầu thang thật dài! Cầu thang mặc dù dài nhưng không uốn lượn lắt léo, ta nghĩ đó là làm theo ý của Đường Vãn Hiên! Cầu thang dài như vô tận, ở dưới cầu thang nhìn lên, có cảm giác Xuất Vân điện như ngự toạ trên không trung! Thật đúng với cái tên “Xuất Vân”!

Đến cuối cầu thang, 1 cổ dược (*) thơm mát xông vào mũi! Ta cau mày, nếu ta nhớ không sai thì các loại thuốc trong cung này đều là do ngự dược phòng tự tiên chế, sau đó được nhiều người đưa vào cung, ta và Lâu Nhạc Khanh mới đi đến đây, theo lý mà nói thì bên trong Xuất Vân điện không thể có mùi hương của thuốc, như vậy mỗi thuốc nay chính là xuất phát từ bên ngoài

Lâu Nhạc Khanh đưa hòm thuốc cho ta, nháy mắt với ta, nói, “Nếu bị Nhị hoàng tử nhìn thấy thì không tốt!” Dứt lời, liền đi thẳng vào bên trong!

Có thể bên trong Xuất Vân điện vốn là chỗ dưỡng bệnh của Đường Vãn Hiên, 2 người chúng ta đi vào, vài cung nữ đứng ở ngoài cửa thấy 2 người chúng ta, cũng chỉ xuôi tay, cúi đầu đứng ở một bên.

A! Trong cung thật nhiều quy củ! Ta thầm nghĩ. Hoàng đế là cố tình sắp đặt Đường Vãn Hiên! Cung điện này giống như thế ngoại đào nguyên (**) nhưng nó lại có điểm vô cùng lạ thường!

Muốn xem thư, ăn cơm, ngắm hoa, chỉ cần đi xuống cầu thang là được! A! Ở chỗ này quan sát cả hoàng cung, cảm giác như mình đang đứng trên 1 đám mây!

Bên trong Xuất Vân điện cũng được trồng 1 lượng lớn hoa mai! Rễ của cây mai khá sâu, có cảm giác như chúng đã nằm ở nơi này khá lâu rồi! Đường Vãn Thiên, người cũng có thể làm chuyện này vì đệ đệ mình! Cơ hồ có thể nói là hắn có thể dùng cả bầu trời để đổi lấy 1 nụ cười của Vãn Hiên!

Ta bước đến thì nhìn thấy 1 đám đất màu đen bên cạnh cây mai! Lòng thầm phát hỏa nhưng lại không nói gì, đi theo Lâu Nhạc Khanh vào chính điện của Đường Vãn Hiên!

Trong chính điện đặt 1 chiếc bàn bằng gỗ hoa lê, trên đó là 1 bình hoa thanh mát. 2 bên điện có đặt 1 vài lò hương, đó là mùi của hoa lan thơm mát. Lòng Ta thầm cười lạnh trong lòng. Đường Vãn Hiên này, ngay cả ăn cơm cũng ăn trong phòng, nhưng lại để lò thơm ở chỗ này, không biết hắn có dụng ý gì đây?

Đi qua hoa thính, Lâu Nhạc Khanh không gõ cửa mà chậm rãi đi vào! Ta thầm kinh hãi, nếu không phải quan hệ vô cùng tốt thì Lâu Nhạc Khanh và Đường Vãn Hiên chẳng thể “chủ tớ không phân biệt thể này!

“Vấn Hiên! Vấn Hiên! Người đã chết chưa? Hôm nay sư phó của ta không tới được nên ta phải tới thay! Thuận đường đến xem xem người có chết hay chưa!” Hấn oa oa kêu to.

Ta thầm buồn cười, làm gì có đại phu nào mà nói chuyện với người bệnh kiêu này?

Lúc này Đường Vấn Hiên đang dựa vào bên giường. Sắc môi tái nhợt. Vì cửa phòng được mở rộng nên ánh sáng mặt trời chiếu lên mặt hấn, hấn nhanh chóng nâng tay áo lên che mặt, “Ta sợ sau khi chết đi, ngự ý như người sẽ bị phụ hoàng vứt ra khỏi cung! Đến lúc đó Hoàng quốc dân chúng liền lâm vào khổ sở rồi!” Thanh âm của hấn mang theo ý cười thản nhiên

Ta đứng ở một bên, cúi đầu. Không lên tiếng.

“Thật sự là khổ cực cho người rồi! Nhị hoàng tử điện hạ! Không bằng, ta trực tiếp cho người uống độc dược, người chết đi là xong rồi?” Hấn cười “hắc hắc” với Đường Vấn Hiên. Sau đó bước lên tiến về phía hấn!

Đường Vấn Hiên cười khẽ, “Cám ơn! Người mang theo bao nhiêu độc dược, không bằng ta cho người một lần uống hết! Trong 3 ngày, người có muốn tìm người giải độc cũng không được!” Thanh âm của ánh mang theo vẻ tuyệt vọng.

Lâu Nhạc Khanh cười to, nói, “Người tốt không dài mạng, tai họa một ngàn năm! Ít nhất mà nói thì người cũng phải sống đến trăm năm! Muốn chết thì cũng phải có sự đồng ý của Diêm vương thì mới được!”

Đường Vấn Hiên nghe vậy cười khẽ, “Nhạc Hhanh, người biết rõ mà, kỳ thật, ta đã sớm nhìn thấu rồi! Bây giờ chỉ là đang kéo dài thời gian mà thôi!”

Lâu Nhạc Khanh cười nói, “Không nhắc tới những chuyện vô dụng đó nữa! Thu Vũ! Cầm được chằm (***) ra!”

Ta nghe vậy, mở hòm thuốc ra, lấy tiểu dược chằm màu xanh đưa cho hấn, hấn dùng tiểu dược chằm đâm nhẹ vào dưới cổ tay Đường Vấn Hiên, thiết trụ mạch của hấn, híp mắt rồi lại lắc đầu ảo não. Một hồi lâu sau mới nói với Đường Vấn Hiên, “Gần đây người có thấy khó chịu ở ngực không?”

Đường Vấn Hiên gật nhẹ đầu, “Vấn có cảm giác này! Hơn nữa còn muốn ăn quả mai! Ta đi Tuyên thành cũng là để ăn quả mai! Vốn tưởng rằng sau chuyến đi đó sẽ không còn trở về được, không ngờ lại gặp được Diệp Dược Nô! A! Thật tốt!” Hấn nở 1 nụ cười

Lâu Nhạc Khanh nghiêm trang nhìn hấn, hai tay ôm quyền cúi đầu nói, “Chúc mừng nhị hoàng tử đã có tin vui!”

Đường Vấn Hiên ngăn người, “Có chuyển biến tốt rồi? Ta chỉ là tình cờ!”

Bên môi hấn phỉếm ý cười, nói nhỏ, “Nhất định là người đã hoài nam thai (****)!” Dứt lời, liền nhảy ra sau nửa thước!

Nghe bên này, ta không nhịn được nữa, cười ra tiếng!

Đường Vấn Hiên bất đắc dĩ thở dài, như là bị áp lực gì đó, một hồi lâu sau mới nói, “Nhạc Khanh, cung nữ mới à?”

Lâu Nhạc Khanh cười ha ha nói, “Đệ tử vừa mới được thiêu nhận! Ta còn đang lo lắng xem nên dạy nàng y thuật hay độc thuật đây!” Vừa dứt lời, hấn nghiêm túc nói, “Nhị hoàng tử điện hạ, người vừa mới nói cái gì? ” Hấn căng tai ra, ngồi bên mép giường, hướng đầu về phía Đường Vấn Hiên quan sát!

Đường Vấn Hiên nói nhỏ, “Không có! Rõ ràng cái gì cũng không có!” Hấn đẩy Lâu Nhạc Khanh ra. Nhưng có thể nào cũng không đẩy được.

Ta nói nhỏ, “Rõ ràng là có! Nếu Thu Vũ đoán không sai thì Nhị điện hạ muốn nói là mình không uống thuốc mà tại sao bệnh tình lại có chuyển biến tốt như vậy. Đúng không?”

Lâu Nhạc Khanh cả kinh nhảy dựng lên, nói với ta, “Sao người biết hấn thường xuyên không uống thuốc? Ta sống đến bây giờ rồi mà chưa từng thấy người bệnh nào bất hợp tác, 1 lòng muốn chết như vậy! Chỉ là khổ nỗi không có chứng cứ!”

Đường Vấn Hiên nói, “Đừng nói vậy! Sao ta có thể không uống thuốc chứ!”

Lâu Nhạc Khanh buông tay hắt ra, nói với ta, “Ngươi xem! Đúng là không tìm được chứng cứ! Lúc này chẳng có biện pháp gì đối phó với hân!”

Ta cười khẽ, “Kỳ thật, muốn tìm chứng cứ cũng không khó. Chỉ là, nếu ta tìm được chứng cứ, thì xin mời nhị hoàng tử điện hạ chỉ để Diệp Dược Nô cấp đơn thuốc cho ngài, thế nào?” Nếu hân chết đi thì khi ta làm trò sẽ không có kẻ xướng!

Đường Vãn Hiên nhìn ta, một hồi lâu sau mới nói, “Được!”

Hân vừa dứt lời, ta liền mở cửa sổ, chỉ vào gốc cây mai bên ngoài, nói, “Nếu ta đoán không sai thì toàn bộ thuốc đã được tưới cho gốc mai này rồi, mặc dù lấy đất che đi nhưng vẫn không giấu được mùi thơm của thuốc! Ở nơi đây, tại tiền điện, mới có thể không có không người nào nhưng vẫn đốt hai lò hương! Ta nói có đúng hay không? Nhị hoàng tử điện hạ?”

Hân vô lực cười, Lâu Nhạc Khanh thì không thể chờ đợi được nữa, nhảy ra ngoài kiểm tra gốc mai, một hồi lâu, hân hét lớn, “Đúng là có mùi thơm của thuốc! Đường Vãn Hiên! Bị ta bắt được, ngươi có cái gì để nói nữa không?!”

Hân lãnh đạm cười, “Nhạc Khanh, mỗi ngày đều uống thuốc, thật sự rất khổ!”

Lâu Nhạc Khanh cười ôn nhu với hân, “Ngại khổ? Thu Vũ! Sau này ngày ngày ngươi đều phải tự mình đưa thuốc cho Nhị điện hạ! Chính mắt mình nhìn hân uống xong đi mới có thể trở về! Nhớ kỹ, nhất định phải thực hiện gắt gao vào!”

Ta nhìn hân một hồi lâu, nói nhỏ, “Tuân mệnh!”

Chú thích

(*) Cổ dược: mùi thuốc

(**) Thế ngoại đào nguyên: kiểu như chốn thiên bồng thiên cảnh

(***) Dược châm: kim châm thuốc

(****) Hoài nam thai: mang thai con trai

61. Q.1 - Chương 62: Biến Đổi Lớn Đêm Hôm Trước

Như vậy thì tốt, ít nhất mà nói, không cần ta ra tay, Đường Vãn Hiên cũng có thể sống sót! Ít nhất mà nói, ta chỉ cần giám sát hân uống thuốc, mọi thứ còn lại không phải là chuyện của ta! Nói cách khác, dựa theo tình trạng sức khỏe gần đây của hân thì trong vòng 3 ngày nếu ta không ra tay thì hân sẽ chết! Mà nếu ta ra tay thì chẳng khác nào là thông báo cho Đường Vãn Thiên biết rằng Diệp Dược Nô đã tiến cung rồi!

Trong hoàng cung, đầu đầu cũng có người thông minh, các nữ tử dùng hết tâm cơ đều là vì tranh sủng! Nếu thì thành công thì có thể 1 bước lên mây. Ngay đến cả nô tỳ đi theo bên cạnh cũng rất có nét! Từ xưa đến nay mỗi năm hoàng đế sẽ thả đi 1 phi tử để giải tỏa bớt âm khí [cái này ta chém à nhá, nhưng mờ vừm đúng ý ^^, yên tâm], nhưng Hoàng quốc hoàng đế mặc dù đã gần 50 nhưng vẫn tuyển tú cung từ khắp nơi trên hoàng quốc vào mỗi 3 năm

Phi tần trong hậu cung tuy nhiều nhưng hoàng hậu thì chỉ có 1! Hoàng quốc hoàng đế có 15 hoàng tử, 2 công chúa, tổng cộng là 17 người, trừ Đường Vãn Thiên, Đường Vãn Hiên và Đường Đình Hiên nay đã trưởng thành; còn những hoàng tử của các phi tần khác, người lớn nhất cũng chỉ mới có 16 tuổi, người nhỏ nhất chỉ vừa đầy tháng. Hơn nữa, tư chất lại bình thường nên không được hoàng đế sủng ái. Đường Vãn Hiên mặc dù giỏi về văn chương và được mọi người yêu thích nhưng lại bị bệnh tật đeo bám; Đường Đình Hiên thì cả ngày chỉ biết ham mê nữ sắc, mặc dù cũng xem như là thông minh tuyệt đỉnh nhưng cuối cùng lại chẳng đâu vào đâu! Đường Vãn Thiên có thể nói là có uy lực nhất! Trong hậu cung có thể lực của Tuyên phi! Mà tuyên phi lại đứng cùng chiến tuyến với hoàng hậu, 2 người đó vốn là tỷ muội, bây giờ lại chung 1 chồng

Vì sức khỏe của hoàng hậu không tốt, và vì Đường Vãn Thiên, mẫu quý nhờ tử [mẹ sướng nhờ con] nên thể lực của Tuyên phi trong hậu cung, có thể nói là lớn mạnh nhất!

Nghe Lâu Nhạc Khanh nói qua, căn bệnh của hoàng đế ập đến rất bất ngờ. Mấy ngày trước đây còn khỏe mạnh, đang cùng các phi tử thưởng thức ca múa đột nhiên lại bất ngờ ngã xuống. Nếu Thụ thái y không thường xuyên cho dùng thuốc thì sợ rằng bây giờ đã chết rồi! Bây giờ thái tử còn chưa hồi cung, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì! Bây giờ tất cả mọi việc trong cung đều do đệ đệ của hoàng đế – Đường Tiễn thay thế. Vương gia này nắm trong tay mạch kinh tế của Hoàng quốc, vẫn thường hay dòm ngó ngôi vị hoàng đế

Nếu thái tử không sớm hồi cung thì Đường Tiễn sẽ cướp ngôi! Bây giờ hoàng cung có thể nói là đang rối ren! Mọi người nói chuyện làm việc, cũng không dám to nhỏ đàm tiếu. Sợ chọc chọc giận chủ nhân thì đầu rơi xuống đất!

Ở ngoài cung, Đường Vũ Hiên dùng tất cả lực lượng ngăn không cho Đường Vấn Thiên tiến cung, tin chắc chuyện này cũng có sự tham gia của Đường Tiễn! Nếu là hoàng đế đột ngột qua đời như vậy thì không thể kịp sửa đổi chiếu thư lập thái tử!

Tất cả các phi tử trong hậu cung đều sợ hãi, nếu hoàng đế chết đi 1 cách không minh bạch như vậy thì sẽ làm theo pháp lệ của Hoàng quốc, đó là chôn các phi tử theo với hoàng đế!

Muốn hẩn sửa chiếu lập thái tử thì phải kéo dài mạng sống của hẩn! Ta nói chứng bệnh của hẩn giống với chứng trúng gió. Căn bệnh này, nếu được chữa trị thích đáng thì sẽ có cơ hội cứu sống! Chỉ là Thụ thái y không nghe theo lời khuyên của mọi người, vẫn tiến hành châm cứu. Đối phương lại là hoàng đế! Nếu là hẩn chữa bệnh không hiệu quả thì cho dù hẩn là thái y hay là phụ thân của Thụ tương đi nữa thì cũng sẽ bị xử chém! Hơn nữa, tất cả ngự y trong ngự được phòng tham gia chữa bệnh cho hoàng đế cũng sẽ đi cùng nhau đồng tội! Đây cũng là lý do tại sao Thụ thái y không cho Lâu Nhạc Khanh tham gia vào việc chữa trị cho hoàng đế!

Trong 2 ngày này, Thụ thái y giao ngự được phòng cho Lâu Nhạc Khanh quản lý. Nếu ta đoán không sai thì căn bệnh của hoàng đế vốn không có chút hi vọng!

Lâu Nhạc Khanh chuyển từ vẻ mặt cười hớn hở lúc ban đầu thành vẻ mặt ngày ngày đau khổ như bây giờ.

Không khí trong ngự được phòng càng ngày càng khẩn trương, các ngự y ngay cả thở cũng không dám thở mạnh! Vài lần, ta cũng chứng kiến mấy người tiểu cung (*) đi theo Thụ thái y len lén khóc! Tuổi còn trẻ như vậy thì đã sắp ra đi rồi! Hoàng cung đúng là 1 thế giới ăn thịt người! Ta thầm nghĩ trong lòng.

Ta thấy Lâu Nhạc Khanh mấy ngày nay tâm thần bất ổn, biết là hẩn buồn bực vì chuyện của Thụ thái y nên cũng không làm phiền hẩn, chỉ yên lặng đi xem những quyển sách cổ bên trong được phòng. Rất kỳ quái, ngự được phòng nay cư nhiên lại có nhiều sách cổ như vậy! Ta nghĩ chắc là do Thụ thái y sưu tầm ở đây để Lâu Nhạc Khanh nghiên cứu

Không ngờ Thụ thái y lại là 1 người đại công vô tư! Cư nhiên bày hết y thư ở chỗ này, ta nghĩ chắc hẩn cũng đã đoán trước được kết quả của chính mình! Cần gì như thế? Lựa chọn ở lại cung phụng chốn hoàng cung, trong tình cảnh này cũng chẳng thể làm gì ngoài việc toàn tâm toàn ý chờ đợi cái chết! Cũng không biết hẩn có tâm tư gì!

Cánh cửa được phòng được mở ra! Ta cả kinh, nhanh chóng trốn ra sau 1 tủ sách.

“Hoàng thượng, thật sự không cứu nổi sao? Cho ta gặp hẩn đi! Sư phụ! Ta không thể để sư phụ chết theo như vậy! Ta tin Thụ Triệt cũng nghĩ thế! Hẩn vẫn còn chưa lấy vợ! Người còn chưa được ôm cháu. Làm sao có thể chết đi như vậy?” Thanh âm của Lâu Nhạc Khanh rất chăm chú.

Thụ thái y lạnh lùng nói, “Xem ra, vốn là qua không được giờ tý hôm nay! Sư phụ không thể mạo hiểm như vậy, y thuật của sư phụ đã truyền hết lại cho người! Người thiên tư thông minh, còn lại là độc y hậu nhân, nếu không đi theo thầy hành y thì ta tin người sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất độc y! Không nên làm bậy như vậy! Kế thừa sư môn là chuyện quan trọng nhất!”

Lâu Nhạc Khanh hét lớn, “Sư phụ! Sao không thể? Không bằng, Nhạc Khanh và sư phụ cùng rời cung! Mặc kệ pháp lệ của Hoàng quốc!”

Thụ thái y cười khổ nói, “Xuất cung? Làm sao thầy có thể sợ chết mà xuất cung? Người cũng biết, Nhạc Mai vừa mới trở thành Tam hoàng tử phi, Thụ Triệt lại là thừa tướng đương triều, nếu ta bỏ đi thì tiền

đồ của 2 người đó sẽ gặp trắc trở! Hy sinh một mình ta nhưng lại đổi lấy tiền đồ tươi sáng của 2 người, sao lại được?”

Lâu Nhạc Khanh nghe thế liền không lên tiếng nữa! Đối mặt với 1 người có thể hi sinh tính mạng vì con cái, hẳn còn có gì để nói nữa đây? Thật đúng với câu nói, “bởi vì tài tử, điều vi ăn vong”! Chỉ là, cái mà Thụỵ thái y theo đuổi chính là quyền lực tột đỉnh!

Thấy thuốc, vốn ứng với thượng phong quang lâm, lấy y thuật làm vinh quang, nếu là y thuật đạt đến tột đỉnh thì vị hoàng đế đó sẽ không chết! Cục diện xảy ra hôm nay, chỉ có thể trách hẳn học nghệ không tinh! Làm đại phu mà như thế thì quá bi ai, thật sự sỉ nhục lớn trong ngành y! Nếu lần này hẳn không chết thì ta cũng sẽ vì giới y mà trừ khử tên bại hoại này!

2 người hẳn đi ra khỏi phòng. Lúc này ta định đi ra thì cổ 1 người tóm lại!

“Người nghe được bao nhiêu?” Bên tai vang lên tiếng nói lạnh nhạt của nam nhân.

Ta nhanh chóng đảo mắt, đúng là Thụỵ Triệt! Ta thở nói, “Thụỵ tương nghe được bao nhiêu thì ta nghe được bấy nhiêu! Chỉ là ta thấy kỳ quái, Thụỵ tương vào đây từ lúc nào!” Đây là một đôi cha con thế nào, ta không rõ. Tại sao hẳn lại trốn ở chỗ này nghe lén. Chỉ là Thụỵ lão đầu không muốn hẳn nghe thấy, mà lời này, vừa mới bị ta nghe được! Người này tâm tư kín đáo, nói dối trước mắt hẳn không phải là hành động sáng suốt! Nói thật là lựa chọn tốt nhất!

“Sao Thụỵ tương không ra mặt để Thụỵ thái y cùng người đi tha hương?” Ta làm bộ hiểu kỳ nói.

Hắn ngẩn người, buông tay ra, tái nhợt nghiêm mặt ngồi xuống, chống đầu không lên tiếng.

“Nếu Thụỵ tương không có việc gì thì Thu Vũ xin cáo lui!” Ta xoay người định rời đi nhưng bị hẳn kéo lại!

“Ở đây với ta 1 chút!” Hẳn cúi đầu nói.

Ta ngây cả người, rất muốn bỏ mặc hẳn ở chỗ này 1 mình rồi nhớ đến lúc này hẳn đã tàn nhẫn bóp cổ ta, không thể làm gì khác hơn là thở dài, ngồi xuống, trơ mắt nhìn mặt trời dần dần ngã về phía tây

Ánh sáng trong phòng sách càng lúc càng mờ đi, hẳn vẫn cứ trầm mặc. Ta không nhin được, đứng lên khỏi ghế, nói với hẳn, “Ta đã đói bụng rồi! Thụỵ tương, ta mang điểm tâm đến cho ngài!”

Hẳn nghe vậy liền ngẩn người, như là vừa phát hiện ra điều gì đó, giật mình địa nhìn vào mặt ta, một hồi lâu sau đột nhiên vươn tay ôm ta vào lòng. Ta tức giận đẩy hẳn ra, “Sao Thụỵ tương lại học tập theo Lâu thái y rồi? Tránh ra!”

Hẳn ngẩn người rồi buông ta ra, trong 1 tích tắc, ta thấy mắt hẳn ngẩn lệ!

“Thu vũ, chờ thái tử thượng vị rồi, ta sẽ xin hẳn ban người cho ta, được không?” Hẳn bình tĩnh nhìn ta.

Nếu là người bình thường thì sẽ bị nhu tình trong mắt hẳn làm ê đảo, ta lạnh nhạt nói, “Ta lập lại lần nữa, thụỵ tương! Ta đã đói bụng rồi! Muốn đi ăn! Có chuyện gì thì chờ ta trở lại, được không?” Ta không biết người này có chủ ý gì, nhưng 1 điều ta có thể chắc chắn là: ta muốn tránh xa hẳn 1 chút!

Hẳn ngẩn người, một hồi lâu sau mới nói, “Được! Ta ở chỗ này chờ người! Tối nay sẽ là 1 đêm thức trắng [nguyên văn là 1 đêm không ngủ]!” Hẳn chuyển tầm mắt ra xa.

Ta đẩy cửa đi ra ngoài, trở tay đóng cửa lại. Ta chẳng quan tâm đến đêm thức trắng của người hoặc việc người chờ ta, tối nay ta có chuyện muốn làm, quyết không thể ở chỗ này cùng người! Bởi vì ta biết, Đường Vấn Thiên đã vào tới Hoàng thành, cũng có khả năng sẽ tiến cung! Muốn thay đổi thế cục thì chỉ trông chờ vào tối nay!

Chú thích

(*) tiểu cung: người hầu

62. Q.1 - Chương 63: Điều Kiện

Lúc này, 2 tiểu cung của Thụy thái y sẽ đến góc cuối hoa viên để khóc. Muốn giết bọn hắc thì phải thừa dịp này! Mấy ngày nay, ta luôn quan sát nhất cử nhất động của họ là để chờ thời khắc này! Từ xa đã nghe thấy tiếng khóc nặng nề của Tiểu Lý tử, nhìn lên sắc trời, ta cười thầm, trời cũng giúp ta! Nếu dịch dung thành hắc thì có thể lén vào tẩm cung trong tối nay!

Lúc này, hắc đang ngồi ngهن ngào bên 1 giếng nước khô. Ta cười thầm trong lòng, xác định chuẩn thời cơ, ra tay với hắc, nhưng lại cảm giác có điều gì đó không đúng. Hắc rốt cuộc đang nhìn cái gì bên trong giếng? Lúc trước, Tiểu Hạnh tử cũng đến đây, tại sao hôm nay chỉ có 1 mình hắc? Ta thầm nghĩ trong lòng. Nhanh chóng đưa mắt tìm kiếm trong đáy giếng khô, ta lơ mơ thấy 1 bóng đen! Bên trong giếng có người! Cẩn rằng, ta lấy viên dạ minh châu ra. Đây là kỷ vật Tuyên Tuyết Tán tặng ta

Cầm dạ minh châu, ta dò xét thân giếng, cứ nhiên thấy được có người trong giếng, là Tiểu Hạnh tử thường ngày vẫn đi với hắc! Nhìn Tiểu Lý tử đang hôn mê, ta cười lạnh trong lòng

Lấy trâm ra, đâm vào tử huyết ở ót của hắc! Xác định sau khi hắc tắt thở, liền lột quần áo hắc ra rồi ném xuống giếng! Chờ bọn hắc phát hiện cũng có thể là chuyện của vài ngày sau! Nếu ta sở liệu không sai thì khi đó đại sự đã định!

Ta đứng lên, nói với miệng giếng, “Tiểu Lý tử, chớ có trách ta! Người đã giết Tiểu Hạnh thì hắc là người cũng nên đi bồi hắc! Trở về cũng chết, ở chỗ này chết, nếu đều là chết thì chi bằng cứ chết trong tay 1 người đứng đầu giới y [ngành y] như ta thì còn được vinh hạnh một ít! Giết người thì đền mạng, đó là đạo lý từ thiên cổ không thể thay đổi. Kiếp sau đầu thai, mong là không gặp lại các người!” Ta nói xong rồi mặc quần áo của hắc, đeo mặt nạ da người lên. Lúc này mới ôm thùng thuốc bên người hắc lên, bước đến ngự dược phòng tìm Thụy thái y!

Ta biết, hôm nay vốn là lần cuối cùng Thụy thái y chẩn bệnh cho hoàng đế, nếu không ngoài sở liệu thì tất cả những người đi cùng sẽ đều bị phán án xử trảm! Nói cách khác thì đoàn người của Thụy thái y, lần này đến ngự dược phòng là lần cuối cùng!

Đẩy cửa đi vào, Thụy thái y đang nâng đầu, nhìn giá thuốc, thấy ta tiến vào liền lạnh lùng nói, “Tiểu Lý tử, có sợ hay không?” Rõ ràng là quan tâm nhưng không biết tại sao khi hắc nói ra ta lại cảm thấy chình mình lạnh như băng, thậm chí còn cảm nhận được 1 cỗ sát khí

Ta gục đầu xuống, ôm quyền nói, “Thái y, đã tới bước này rồi, Tiểu Lý tử cái gì cũng không sợ rồi! Nếu cái chết của Tiểu Lý tử có thể đổi lấy vinh quang cho người nhà thì Tiểu Lý tử có chết cũng không oán! Tiểu Lý tử có thể đi theo thái y đến thế giới bên kia, có thể hầu hạ thái y là phúc khí của Tiểu Lý tử!”

Nếu ta sở liệu không sai thì hôm nay hắc nói những lời này là để dò xét ta. Nếu ta có 1 tia do dự thì ta không những không thể đi đến tẩm cung cả hoàng đế mà thậm chí có thể bị giết ngay ở chỗ này! Ta nghĩ Tiểu Hạnh bị hắc dò xét nên mới bị giết chết bên trong giếng! Cuộc đối thoại của hắc trong phòng sách lúc nãy làm cho ta có thể đoán ra phần nào tâm tư của hắc, nếu ta nói đúng ý nghĩ của hắc thì hắc sẽ thấy thích ta! Bất quá, sự thích thú này chỉ trong vòng ngày hôm nay! Hắc sẽ mang theo sự thích thú đó cùng xuống hoàng tuyền

Hắc im lặng 1 lúc lâu, trái cổ liên xuống liên tục, một hồi lâu mới nói, “Không ngờ người lại là 1 người trung hiếu như vậy! Mấy ngày trước đây ta thấy người và Tiểu Hạnh cùng nhau len lén gạt lệ, trong lòng thật sự không yên tâm, tiểu còn trẻ như vậy mà sắp chết theo ta! Được rồi, Tiểu Hạnh tử đâu? Hay là không đến?”

Quả nhiên là hắc! Nếu lúc nãy ta không cảnh giác thì e là bây giờ ta đã là 1 xác chết! Cẩn bản không thể đứng ở đây nói này nói nọ với hắc!

“Tiểu Hạnh tử muốn chạy trốn, Tiểu Lý tử đã giúp thái y giải quyết hắc rồi! Đến lúc đó, chỉ cần nói là hắc uống thuốc độc tự vẫn thôi! Trên thực tế, Tiểu Lý tử cũng không muốn bị xử trảm, nhưng vì người nhà, Tiểu Lý tử tình nguyện hy sinh chính mình!”

Hắc hơi giật mình nhìn chằm chằm vào ta, một hồi lâu sau mới lấy ra 1 gói thuốc màu vàng đưa cho ta. “Hôm nay Hoàng thượng ra đi, 2 người chúng ta cũng sẽ đi theo hoàng thượng! A! Xử trảm tất cả, đây vốn là kết quả tốt nhất rồi! Ta đã để lại thư tín, Lâu Nhạc Khanh sẽ thông báo với người nhà người để đi nhận xác,

ngực được phòng cũng sẽ phân phát cho người nhà người 1 số tiền trợ cấp không nhỏ, đủ bọn họ ăn uống sử dụng cả đời mà không phải lo toan! Người cứ yên tâm mà ra đi với ta! Tiểu Lý tử!”

Ta bình tĩnh nhìn gói thuốc độc đó, khóe môi chậm rãi nở 1 nụ cười, hai tay tiếp nhận, nói với Thụy thái y, “Tiểu Lý tử tuân mệnh!”

Nếu không phải lúc này Thụy thái y đang tâm phiền ý loạn thì sẽ phát hiện ra người đang đứng trước mắt tuy giống với Tiểu Lý tử nhưng lại vẫn có chỗ bất đồng! Mà ta lại nắm bắt được điểm yếu này của hắn!

Hắn đứng lên, mở cửa ngực được phòng ra. Ta vội vàng cầm hòm thuốc đi theo sát phía sau.

Trên suốt đoạn đường hắn buồn bực không lên tiếng, cước bộ cũng rất vững chắc.

Từ phía xa đã nhìn thấy Tuyết Băng cung. Kỳ quái là nơi đây có rất nhiều cấm vệ quân!

Bọn họ thấy Thụy thái y và ta tiến vào cũng không nói gì, chỉ yên lặng nhìn thẳng phía trước. Giống như không hề nhìn thấy 2 người chúng ta! A! Ta thầm cười lạnh. Thì ra là thế!

Dã tâm của Thụy thái y đúng là như thế! Ta rất muốn cười nhưng có thể nào cũng không sao cười nổi

Nếu ta sở liệu không sai thì hắn đã thông đồng với Đường Tiển về việc này hòng cướp lấy ngôi vị hoàng đế! A! Thật tốt! Không thể nói, ta thật sự hắn là nên trợ giúp bọn họ một tay!

Tiến vào tấm cung của hoàng đế, ta nhìn không chớp mắt, cúi đầu theo bốn phận.

Chỉ nghe thấy Thụy thái y nói nhỏ, “Hoàng thượng, hôm nay tinh thần có tốt không?”

“Đương nhiên là tốt! Nhưng thật ra người, Thụy thái y, lúc nào có thể chấm dứt, thì còn tốt hơn nữa!” 1 giọng nam vang lên.

Ta cả kinh, nhanh chóng ngẩng đầu. Người mặc long bào đang ngồi bên bàn trà là vị hoàng đế bệnh tật? Hắn không phải đang hôn mê sao? Đã xảy ra chuyện gì?

Như là cảm giác được ánh mắt của ta, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, nói với Thụy thái y, “2 tên tiểu tử kia còn chưa hồi cung sao? Thật là chẳng quan tâm chút nào đến lão cha già này!” Hắn một đập bàn, quát to, “Sao lúc đầu ta lại sinh ra tên tiểu tử thú kia? Hạ Tuyết có cái gì tốt! Suốt ngày đi truy đuổi 1 người chẳng thấy bóng hình!”

Thụy thái y thản nhiên nhắc nhở, “Hoàng thượng, ngài hôn mê!”

Hắn hả một tiếng, bất mãn nói, “Mỗi ngày hôn mê thì được cái gì! Được rồi, thái y, bây giờ có biết 2 tên tiểu tử thú kia đang ở nơi nào không?”

Thụy thái y trầm mặc một hồi lâu nói, “Thái tử và Tam hoàng tử đã đến Hoàng thành rồi!”

Hắn kêu to, “Đến hoàng thành tại sao không tiến cung? 2 tên nghịch tử này! Tức chết ta rồi! Uống công ta khổ sở giả bệnh!”

Thụy thái y nháy mắt với ta, ta đi ra phía trước, đưa thuốc trong hòm cho hắn. Không biết tại sao, cảm giác muốn rút lui ngày càng mãnh liệt.

Hoàng đế nâng chén thuốc lên, nhíu mày một hồi lâu, như là quyết định xong chuyện gì, lấy tay che mũi, uống 1 hơi cạn sạch!

Tại lúc hắn uống thuốc, ta thấy tay của Thụy thái y hướng vào ngực áo tìm kiếm thứ gì đó! Sau đó nhanh chóng đem độc dược bỏ vào trong miệng!

Trong thuốc có độc! Ta mới phản ứng lại thì hoàng đế đã nôn ra một búng máu đến, chỉ tay vào Thụy thái y, nói “Người, người!”

Thụy thái y lúc này cũng phun ra một ngụm máu tươi. Bên môi cười khổ, nói nhỏ, “Hoàng thượng, có thể bởi Hoàng thượng cùng đi là vinh hạnh của lão thần! Hoàng thượng!” Dứt lời, liền ngã xuống một bên!

Ta cứ thắc mắc tại sao hắn biết hôm nay hoàng thượng sẽ chết, nguyên lai chính là hắn đã quyết định xuống tay với hoàng thượng! Mà ta lại trở mắt nhìn hoàng thượng trúng độc ngay ngay mắt!

Nhanh chóng rút ngân châm ra, ta phong bế mấy đại huyệt quanh thân hắn.

Hắn giương mắt, hơi giật mình nhìn ta, “Người là ai?”

Thụy thái y không cam lòng nhìn ta, quát to, “Tiểu Lý tử! Hoàng thượng sẽ ra đi, người đang làm gì?”

Ta cười lạnh nói, “Làm gì thì Thụy thái y không nhìn thấy sao? Thái y muốn chết nhưng Tiểu Lý tử lại không muốn!” Dứt lời, ngân châm trong tay không ngừng chuyển động, cầm độc cho hoàng đế.

Ta nói với Hoàng thượng, “Muốn ta cứu mạng của người, cũng không khó nhưng người phải đáp ứng điều kiện của ta!”

Khoé môi của Hoàng thượng chảy ra tơ máu, nói nhỏ, “Độc dược của Thụy thái y, người có thể giải sao? Nếu thật sự có thể thì điều kiện gì, Trẫm cũng có thể đáp ứng người!”

Ta nở 1 nụ cười thật to, kéo mặt nạ xuống, nói với hắn, “Ta là Diệp Dược Nô, người nói xem, ta có thể giải hay không?”

Đồng tử của hắn nở to, mở rộng miệng, chỉ tay vào ta, nói, “Là người! Là người!” Ánh mắt của hắn đầy kinh ngạc!

Ta cười lạnh, “Điều kiện của ta rất đơn giản, ta muốn người phế trừ trọng lập (*).”

Chú thích:

(*) Phế trừ trọng lập: ý là phế thái tử đi rồi lập người mới

63. Q.1 - Chương 64: Sửa Chiều

Sắc mặt hắn thoáng cái đã trở nên trắng bệch. Môi run rẩy, đôi mắt không cam lòng nhìn ta, “Sao người lại làm vậy với hắn? A!”

Ta cười lạnh, nói nhỏ, “Hắn muốn ta chết, ta đáp lễ hắn như thế cũng là chuyện đương nhiên thôi! Nếu hắn trở thành Hoàng quốc hoàng đế thì trên đời này có chỗ cho Diệp gia chúng ta dung thân? Ta phải bảo vệ muội muội, có cái gì sai?”

Khoé môi hắn phỉếm ý cười, nói nhỏ, “Bản thân ta vốn có thể đáp ứng yêu cầu của người, bất quá, người nghĩ xem, tại sao Vãn Thiên lại để tâm đến gia sự của Diệp gia như thế? Cơ hồ có thể nói là hắn dùng cả phần lớn thời gian để nghĩ cách đối phó với Diệp gia?”

Ta nghe vậy ngẩn người, một hồi lâu mới nói, “Người nói....!”

Hắn cười nói, “Là bởi vì rất nhàn rỗi! Như người biết, hắn vốn là thái tử, mặc dù công vụ cũng xem như bận rộn nhưng chung quy lại rất nhàn! Một khi hắn không trở thành hoàng đế thì sẽ có hậu quả gì, Diệp tiểu thư, người nên nghĩ kỹ 1 chút? Ta nói cho người biết! Làm một vương gia thì sẽ rất nhàn rỗi, nếu nhàn rỗi thì ngày ngày sẽ tìm đến Diệp gia để gây chuyện! Diệp tiểu thư, ta nói có đúng hay không?” Hắn che miệng. Nôn ra một bụm máu tươi!

“Người đau lòng cho hắn sao? Theo ta biết, lúc đầu Hoàng thượng không hề có ý định lập Đường Vãn Thiên làm thái tử” Ta cười lạnh. Lúc này, bọn họ lại diễn trò phụ tử tình thâm thì quá là không hợp lý! Hắn hẳn sẽ vì tính mạng của mình mà kéo Đường Vãn Thiên xuống vực! Hãy cho ta thấy sắc mặt ghê tởm của con người khi vì sinh mạng mà hi sinh cả tiền đồ của chính con trai mình đi ! Ta đã không chờ nổi nữa rồi!

Hắn cười khê, “Vãn Thiên sức khỏe không tốt! Đình Hiên lại rất hao sắc!”

Ta phe phẩy tay, “Người có nhiều con như vậy mà sao lại chỉ đề cập đến 3 người bọn hắn? Những người khác mặc dù có hơi tâm thường 1 chút nhưng cũng có thể lên ngôi hoàng đế! Người cứ việc chọn ra 1 người!”

Sắc mặt hắn thoáng cái đã xanh mét, lạnh lùng nói, “Việc này không cần nhọc đến Diệp tiểu thư quan tâm! Nếu Diệp tiểu thư muốn ta phế trừ trọng lập thì nên cho ta cơ hội để lựa chọn! Diệp tiểu thư, phiền người lấy hoàng chiếu ở dưới gối của ta ra đây, ta sửa 1 chút là được rồi!”

Ta nghe vậy mỉm cười. Làm theo lời hần nói, tìm thấy hoàng chiếu bên dưới gối nằm. Bên môi nở nụ cười, cầm nghiên mực và đưa cho hần. Hần nhìn chăm chăm vào mặt ta, khẽ cười nói, “Diệp tiểu thư, người có thể tự mình sửa hoàng chiếu! Rất dễ dàng!”

Ta cũng không khách khí với hần, mở hoàng chiếu ra, phần lớn nội dung phía trên chỉ là ca tụng công đức. Phần cuối cùng có viết, “Ngày ta qua đời cũng là ngày truyền ngôi cho đại hoàng tử. Khâm thủ.”

Ta không khách khí thêm vào 1 nét bút, cuối cùng đã sửa thành: ngày ta qua đời cũng là ngày truyền ngôi cho nhị hoàng tử! Khâm thủ!” Ném bút, ta thu hoàng chiếu lại. Để nó vào dưới gối như cũ.

Nâng hoàng đế dậy, ta nở 1 nụ cười thật to với hần.

Trong mắt hần dần dần lộ ra tia khó hiểu!

Quay đầu lại, ta nhìn gương mặt kinh ngạc của Thụy thái y, lúc này độc dược đã làm hần không nói được! Ta cười nói, “Thụy thái y, Diệp Dược Nô tuy dụng độc không tinh nhưng cũng biết đến 1 đạo lý! Đó là, có độc dược thì chắc chắn có giải dược! Ta tin Thụy thái y hiểu những lời ta nói, phải không?” Nhìn đôi mắt ngày càng trở nên thất kinh của hần, ta biết, ta đã đoán được rồi!

Trong đôi mắt hoàng đế dần dần lộ ra ý cười, khóe môi cũng bắt đầu cười, cả người cũng đang cười!

Cũng không biết đang cười cái gì! Lòng ta phát hỏa, tay liên tục tìm kiếm, lấy ra 1 lọ đan dược (thuốc viên) từ người Thụy thái y, chuyển tầm mắt lên gương mặt Thụy thái y. Hài lòng khi nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt hần

Ta lấy 1 viên ra, nhét vào miệng hoàng đế, hần cố gắng nuốt xuống!

“Diệp Dược Nô ta nói sẽ giả độc của người thì quả quyết sẽ không lừa người! Bây giờ độc đã giải rồi, tuồng kịch của người cũng nên đến lúc hạ màn rồi!” Ta vỗ vỗ tay. Rất muốn đem giải khai đầu óc hần xem rốt cuộc bên trong có chứa cái gì! Tại sao lại lừa gạt Đường Vãn Thiên trở về, bày ra vở kịch không đầu không cuối này! Làm trong cung ngoài cung gà chó không yên (*), còn đem truyền ra ngoài.

Hần nhìn chăm chăm ta một hồi lâu mới nói, “Ta tưởng rằng, một đời danh y, sẽ dựa vào năng lực của chính mình để giải độc! Mà không phải tìm thứ có sẵn!” Trong thanh âm của hần tràn ngập vẻ không cam lòng. Cứ như thể việc ta cướp giải dược từ Thụy thái y để giải độc cho hần làm cho hần thất vọng đến cỡ nào!

Ta buông tay, “Nếu là người thì sẽ không thể đoán được Thụy thái y cất giấu giải dược ở chỗ nào! Hơn nữa, có giải dược không dùng mà phải tự mình hao tâm tổn sức, ta không phải kẻ ngu! Còn nữa, lần này giải độc cho người cũng nhờ cả vào Thụy thái y! Nếu không phải Thụy thái y còn luyện tiết trần thể thì hần hần quyết sẽ không đem theo giải dược bên mình! Chỉ là bởi vì hần chưa đủ quyết tâm mà thôi!” Nếu không nghe được cuộc đối thoại trong phòng sách thì ta cũng không đoán ra hần vẫn còn luyện tiết nhân thể! Hần cũng sợ chết!

Một mắt hần hỏi ta có sợ hay không nhưng làm cho ta thấy được đôi tay đang run rẩy của hần! 1 người sợ chết tất nhiên sẽ để lại cơ hội sống cho chính mình

Hoàng đế cười cười, nói nhỏ, “Nếu ngay cả ta cũng cứu, không bằng, cũng nhân tiện cứu Thụy thái y luôn đi! Ta muốn biết tại sao hần lại muốn trầm chết!” Đôi mắt hần chậm rãi phát sáng lên.

Có như thế cũng không nghĩ ra! Ta nhìn hần một hồi lâu mới nói, “Sợ là vì không biết người sẽ truyền ngôi cho hoàng tử nào! Nếu dựa theo tình lý mà nói thì Thụy thái y tất nhiên sẽ muốn ngài truyền ngôi cho Tam hoàng tử! Bất quá, hần lại cản trở Tam hoàng tử ở ngoài cung! Nhị hoàng tử sức khỏe không tốt, như vậy, ngoài 3 người bọn họ thì còn có ai xứng đáng lên ngôi hoàng đế?”

Bên môi hoàng đế lộ ra ý cười, nói, “Ta nghĩ người đang hoài nghi Đường Tiễn.”

Ta buồn cười, “Vốn cũng là hoài nghi hần, bất quá, ta thấy cảm vệ quân bên ngoài, họ thấy ta và Thụy thái y tiến vào cũng không buồn lên tiếng, rõ ràng là họ đứng về phía ngài! Nếu như Tiễn Vương gia cố tình đoạt ngôi vị hoàng đế thì sẽ không mời thái y cho ngài mà sẽ trực tiếp giết chết ngài cũng được! Cho nên, đáp án duy nhất đó là, người nổi loạn chính là vị hoàng tử đứng cùng chiến tuyến với Thụy thái y! A! Hoàng gia, quả nhiên là chốn đầy rẫy tranh đấu! Tâm cơ các hoàng tử vị thành niên cũng nặng như thế, có

thể thấy được trong các đứa con của Hoàng thượng, không phải chỉ có này ba người hần mới được xem là xuất sắc đâu!” Ta hữu ý vô ý nhắc nhở. Cẩn thận quan sát phản ứng của 2 người bọn hần

Sắc mặt của Thụy thái y trắng bệch, vẻ mặt của hoàng đế lại đầy hứng thú

“Người nghĩ hần làm vậy là vì cái gì?” Hần khloe môi lộ tươi cười.

“Hôm nay ta ta nghe thấy hần nói chuyện với đệ tử của mình trong phòng sách, phát hiện, Thụy thái y thật sự là 1 phụ thân tốt! Vì con gái, cái gì cũng có thể từ bỏ, kể cả tánh mạng! Hả! Trời không còn sớm nữa, Được Nô nên cáo lui rồi!” Nói thêm gì đi nữa thì cũng chạm đến điều cấm kỵ trong cung! Vạch trần hoàng nam tử thông đồng với Thụy thái y thì ta tin kết cục của ta cũng giống với Thụy thái y. Nói đến đó chắc Hoàng đế cũng đã rõ ràng rồi!

Hần bình tĩnh nhìn ta một hồi lâu, nói nhỏ, “Xem ra Được Nô cô nương đã biết rồi! Cô nương thông minh như thế, cũng khó trách hần...” Hần nuốt nửa câu sau lại vào họng.

Ta khó hiểu nhìn hần, mục đích đến đây hôm nay đã đạt được, Đường Vãn Thiên sau khi tiến cung, đối mặt với kết cục này, người sẽ có vẻ mặt thế nào? Nghĩ đến đây, ta đột nhiên rùng mình một cái.

Mắc quần áo ít đi sao?

“Mặc dù đã lập Nhị hoàng tử, nhưng ta cũng không biết hần có thể sống đến bao lâu! Ta sợ đến lúc đó, khi hần ra đi thì ta cũng không còn trên đời! Di chiếu kia liệu không còn giá trị, không phải sao?” Hần nói với ta.

Ta khẽ rùng mình, hay cho người, Đường lão đầu! Trong lúc ta bất tri bất giác đã bị hần tính kế! Hần hữu ý vô ý bảo ta sửa lại thành Đường Vãn Hiên chính là muốn ta ra tay chữa bệnh cho Vãn Hiên!

Ta cười lạnh nói, “Hoàng thượng chớ lo lắng, Được Nô cam đoan rằng Nhị hoàng tử sẽ ngồi trên ngôi vị hoàng đế mà sống cho đến khi có con nối dõi mới thôi!”

Nói cách khác, hần tính kế mặc dù đã thành công nhưng ta có thể khống chế thời gian sống của Đường Vãn Hiên!

Ý cười bên môi hần vẫn không thay đổi, “Như vậy thì tốt rồi! Như vậy thì tốt rồi!”

Ta hừ lạnh một tiếng, phát tay áo nói, “Như thế, Được Nô xin cáo lui!”

“Được Nô tiểu thư đi thông thả!” Khí lực trong thanh âm của hần đã hồi phục. Xem ra đã không còn việc gì nữa rồi.

Ta cầm hòm thuốc như trước, chậm rãi lui ra, đang định đi ra khỏi Băng Tuyết cung nhưng lại nghe thấy thanh âm của Đường Vãn Thiên và Đường Đình Hiên. Hần đã tiến cung rồi!

Chú thích

(*) Gà chó không yên: náo loạn

64. Q.1 - Chương 65: Đế Vương Tinh (*) Hạ

Ta không lên tiếng, cúi đầu bước đi. Thấy 2 người bọn hần tiến vào Băng Tuyết Cung mời nhẹ nhõm thở dài 1 hơi, xoay người, quay đầu lại, chạy nhanh về ngự dược phòng! Nếu là bị hần bắt gặp, ta không dám cam đoan rằng hần sẽ không nhận ra ta! Biện pháp duy nhất là không để bị lọt vào tầm mắt hần! Cho dù hoàng đế nói với hần rằng ta ở đây nhưng hoàng cung rộng lớn như vậy, hần muốn tìm ra ta cũng không phải là chuyện dễ!

Ta dịch dung thành Tiểu Lý tử – 1 người đã biến mất khỏi cõi đời! Nói cách khác, đầu mối duy nhất của hần đã bị ta chặt đứt! Ta chỉ chắc chắn 1 điều rằng cho dù hần có bản lãnh lớn đến đâu thì cũng không thể tìm ra ta!

Bên môi chậm rãi nở ra nụ cười lạnh, Đường Vấn Thiên, người chắc không ngờ, ngôi vị hoàng đế trong tay người sẽ thuộc về Đường Vấn Hiên! Chuyện ta muốn làm bây giờ chính là cho Đường Vấn Hiên uống thuốc, sau đó tìm cơ hội xuất cung!

Nếu xác định rằng Đường Vấn Thiên sẽ không lên ngôi hoàng đế thì mục đích khi tiến cung của ta đã đạt được!

Không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi đến vậy! Ta nhìn lên bầu trời, thở dài một tiếng. Các muội muội, chờ ta, ta đã kéo Đường Vấn Thiên xuống khỏi ngôi vị hoàng đế, có thể trở về đoàn tụ với các muội rồi! A! Ta cười thầm trong lòng. Không biết khi các nàng thấy ta trở về thì sẽ có vẻ mặt thế nào đây? Sẽ cao hứng? Hay là kinh ngạc? Lần đầu tiên ta bật cười từ đáy lòng!

Ta cứ cười như thế trên suốt đoạn đường trở về tẩm phòng, thay đổi y phục cung nữ, cầm y phục của Tiểu Lý tử đi đến chiếc giường khô! Cho dù chỉ là 1 yếu tố nhỏ có thể làm ta bại lộ thì ta đều muốn huỷ diệt!

Xác định bốn bề vắng lặng, ta đem ném quần áo của hần xuống giường. Một hồi lâu mới sau nói, “Tiểu Lý tử, an tâm ra đi đi, Thụy thái y đang chờ người trên đường đến hoàng tuyên!” Dứt lời, liền đi trở về phòng!

Bởi vì là cung nữ do Thụy Triệt mang vào nên ngự được phòng dành cho ta đãi ngộ rất tốt, không phải ngủ cùng phòng với người khác! Mặc dù chỉ là một gian phòng nhỏ nhỏ ở chỗ khá hẻo lánh nhưng có thể có riêng 1 chỗ ta cũng cảm thấy tự do nguyên vẹn! Đẩy cửa ra, ta hít sâu 1 hơi. Rốt cục kết thúc rồi sao? A! Ngày mai, trong hoàng cung sẽ có chuyện đây!

Ta thích ứng với ánh sáng trong lòng, mò mẫm đi trở về bên giường, ánh trăng xuyên thấu cho cửa sổ, chiếu vào trong phòng. Tối nay vốn là thượng huyền nguyệt, bầu trời chỉ chít đầy những điểm nhỏ. Bất tri bất giác thay đổi hướng đi, ta đi tới phía trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, gió lạnh quất vào mặt. Ta nhìn bầu trời mà ngẩn người. Mấy ngày tiến cung này, ta chưa từng có khoảng khắc nào nhẹ nhõm như vậy. Còn có tâm tình ở chỗ này ngẩn trắng. Ta nâng má, cung trang màu xanh, tóc dài quá vai, trong bóng đêm, cả người nhìn giống như ám dạ yêu ma (**)!

Bởi vì ở gần với ngự được phòng nên trong cơn gió lạnh có hoà quyện mùi thuốc thơm mát. A! Từ nay về sau, ta có thể tiếp tục vui đùa nghiên cứu các chứng bệnh rồi! Thật tốt! Làm một người hành y không thể thiếu chuyện này! Bên môi nở lên nụ cười khê, đang muốn chuyển động tác nhưng cổ lại bị ai đó bóp lấy từ phía sau!

Là ai! Ta không thể động đây!

“Thu Vũ, ăn cơm tối mà cũng lâu như vậy! Lại còn đem ta khoá trái bên trong phòng sách! Người có chủ ý gì? Còn nữa, người vừa mới đi đâu? Tại sao không thấy người?” Thanh âm cơ hồ như rít ra từ kẽ răng!

Là Thụy Triệt! Ta đã quên hần!

Ta không thể cam đoan hần rằng hần ở chỗ này bao lâu, cũng không có thể cam đoan rằng hần biết được bao nhiêu! Nhưng có 1 điều ta chắc chắn! Đó là phải tránh xa nam nhân này 1 chút!

Ta cười khê, nói với hần, “Thụy tương cũng nói qua, tối nay là một đêm thức trắng! Thu Vũ cảm nhận được không khí khẩn trương trong cung nên có thể nào cũng không ngủ được, vì vậy mới đi dạo vài vòng. Người xem, có sao bằng!” Dứt lời, liền ôm lấy hai tay, nhanh chóng cúi đầu, làm ra vẻ đang cầu nguyện!

Hần ngẩng đầu, quả nhiên thấy sao băng xẹt qua nơi cuối chân trời!

Hần ngẩn người, nhẹ buông tay, thả cổ ta ra. Ta hít lấy từng ngụm từng ngụm khí. Quay đầu, đưa lưng về phía hần, nói, “Thụy tương, nhốt ngài bên trong phòng sách là ý của thái y! Thái y biết hôm nay ngài ở trong cung!” Dù sao đã chết, đổ tất cả mọi việc lên người hần cũng không sao, 1 người chết không thể đối chứng!

Hần kinh ngạc nhìn về phía chân trời, một hồi lâu mới nói, “Đế vương tinh rơi xuống! Thiên tượng (***) đại biến! Tại sao có thể như vậy! Mới vừa rồi còn rất tốt! Tại sao trong chốc lát đã thành ra như vậy rồi! Xảy ra chuyện gì?” Miệng hần mở rộng, đột xồng ra ngoài, tại chạy vội đi dưới ánh trăng!

Thiên tượng khác thường sao? Người hần nói đến hần là Đường Vấn Thiên! Đế vương tinh biến mất, nói cách khác, sẽ có 1 Đế vương tinh mới xuất hiện!

Ta nhìn bầu trời, bên môi tươi cười. Xem thiên tượng thì ta không biết. Bất quá, ta ta biết rằng lão hoàng đế đã được ta cứu sống, thái tử đã bị ta kéo xuống! Đó là sự thật!

Chứng kiến biến cố này, nhất định Thụy Triệt sẽ thương tâm gần chết! Dù sao, hắn cũng sẽ tưởng rằng Thụy thái y là vì hắn mà chết! A! Đã chết mà còn muốn ám sát vua! Thật đúng là chết mà cũng không an phận!

Nếu Thụy Triệt biết được việc hắn không bước ra ngăn cản Thụy thái y khi ở trong phòng sách là sai lầm lớn nhất cuộc đời của hắn thì không biết hắn sẽ có vẻ mặt gì ? Không biết, gương mặt xinh đẹp như ngọc của hắn có lộ vẻ hối hận đến vô tận hay không đây?

Địch nhân lớn nhất của đời người, không phải ai khác, mà là chính mình. Là lòng tham của chính mình. Nếu hắn không tham vinh hoa phú quý thì sẽ không mất đi lão cha, nếu ta đoán không sai thì Thụy nhà từ nay về sau sẽ không còn chỗ đứng trong Hoàng quốc rồi!

Tội hành thích vua! A! Nếu lúc này ta không ra tay thì huynh muội bọn họ từ nay về sau sẽ lên như điều gặp gió, dưới 1 người, trên vạn người! Huynh đệ của Hoàng thượng, tốt xấu gì cũng sẽ phong vương!

Bằng thủ đoạn phong tình của Thụy Nhạc Mai, muốn nắm giữ trái tim của Đường Đình Hiên thì cũng không phải là việc khó. Đến lúc đó, mẫu quý nhờ tử. Không thể nói, quyền thế có thể chèn ép Tuyên gia!

Chỉ là! Kế hoạch vĩnh viễn theo không kịp biến hóa! Bọn họ ngờ, Đường Vũ Hiên lại mang ta vào trong cung! Chưa nói đến việc phá hồng đại sự của bọn hắn, mà điều làm bọn họ tức hộc máu đó là chính ta Thụy triệt an bài cho ta tiến cung!

Cảm giác thật tốt! Thụy tương! Nếu người biết phụ thân của người bị chính tay người đưa xuống hoàng tuyền thì không biết người sẽ có cảm giác gì đây?

A! Chính tay đập vỡ giấc mộng của người cao ngạo này, cảm giác thật tốt!

Hoàng đế sẽ ăn nói thế nào với Đường Vấn Thiên đây? Thật chờ mong!

Đang suy nghĩ thì bên ngoài truyền đến tiếng chuông. Làm sao trong cung lại xuất hiện tiếng chuông này? Cũng không phải là chùa miếu! Tiếng chuông trong hoàng cung là đại biểu cho cái gì? Lòng ta trong đột nhiên có dự cảm không tốt.

Tiếng chuông có tiết tấu giống hệt nhau, liên tiếp vang lên. Mọi người trong cung nghe thấy tiếng chuông liền đẩy cửa ra, nhìn về phía phát ra tiếng chuông! Là Băng Tuyết cung! Ta yên lặng, chuông gõ đúng 20 tiếng!

Tiếng chuông vừa dứt, các cung nữ lập tức khóc lớn. Lòng ta chấn động! Cảm giác bất an ngày càng lớn!

Đã chết sao? Ta lui ra sau 2 bước. Ta cứu hắn không có nghĩa là người khác không thể giết hắn!

Đã chết sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu người cuối cùng đi vào Băng Tuyết cung là Đường Vấn Thiên thì Đường Vấn Hiên có thể ngồi lên ngôi hoàng đế hay không cũng chỉ có 1 người biết!

Quả nhiên là không thể xuất cung nhanh như vậy! Ta không ngờ hắn lại hạ độc thủ với lão hoàng đế!

Trách không được! Trách không được Thụy Triệt nói Đế vương tính rơi xuống! A! Đúng là như thế a! Người tính ngàn lần không bằng trời tính!

Chú thích

(*) Đế vương tính: ngôi sao tượng trưng cho thân phận, số mệnh của hoàng đế

(**) Âm dạ yêu ma: Yêu ma bóng đêm

(***) Thiên tượng: sự sắp xếp của các ngôi sao trên bầu trời

65. Q.1 - Chương 66: Đối Sách

Nếu không phải lão hoàng đế đem đến cho ta cảm giác đáng tin cậy thì ta chắc chắn đã có đề phòng trước chiêu thức này của hắn! Nhưng hắn lại quá mức hợp tác! Mười tính 1 hồi lâu, rốt cuộc cũng là mười tính cho 2 huynh đệ Đường Văn Thiên và Đường Văn Hiên! Mà ta lại quên rằng hắn vốn là phụ thân của Đường Văn Thiên! Một người có thể sinh ra 1 đứa con thông minh như thế thì làm sao có thể ngu ngốc cho được?

Bởi vì hắn trúng kế của Thụy thái y nên làm ta có cảm giác rằng hắn không thông minh! Nhưng hết thấy lại đều nằm trong phạm vi tính toán của hắn! Chỉ là, hắn dùng tánh mạng đi giữ gìn cho con mình, tự nguyện đưa chính mình xuống suối vàng! Thật sự là người tính không bằng trời tính!

Thủ đoạn của ta không phải là không mạnh, chỉ là trong hoàng cung này, người mạnh chỗ nào cũng có, ta đến bất chợt cho nên có chút yếu thế! Ta nở 1 nụ cười lạnh, ta không tin! Rõ ràng ta đã sửa lại di chiếu, vì thế Đường Văn Thiên không thể kế vị!

Nếu như hắn kế vị thì ta sẽ phạm vào tội sửa di chiếu! Tru di tam tộc! A! Đã như vậy, nếu Đường Văn Hiên đích thân đọc di chiếu thì sẽ không làm kế hoạch của ta thất bại! Cũng thuận đường dòm Đường Văn Thiên vào chỗ chết!

Ta viết 1 phong thư gửi cho Đường Văn Hiên, kể rõ chi tiết vạch trần Đường Văn Thiên giết cha đoạt vị! Cũng nói thêm là đã tận mắt nhìn thấy di chiếu của hoàng đế, xin các đại thần của Hoàng quốc mời hắn đến tam đường để hội thẩm (thẩm vấn chung) !

Thả con bồ câu đưa tin đi, ta nhìn bầu trời, bên môi nổi lên nụ cười, nếu Đường Văn Thiên đồng ý với kế hoạch của ta thì ta cam đoan việc này sẽ được lan truyền khắp dân gian! Ta xem Hoàng thượng hắn sẽ xử lý thế nào!

Đường Văn Hiên hành động rất nhanh, tới khi trời tối, trên bầu trời trong Hoàng thành đã đầy rẫy những dải băng màu trắng với những chữ viết rất to: thái tử giết cha, thiên lý không tha, hoàng đế có di chiếu, tìm kiếm chân Vương!

Trong khoảng thời gian ngắn, trong Hoàng thành đã xôn xao cả lên. Tất cả mọi người đều đoán xem việc này có thật hay không! Trong tay các đại thần cũng có rất nhiều thư tín với nội dung là: xin họ nâng đỡ Nhị hoàng tử đồng thời trị tội Đường Văn Thiên đã giết cha, đòi công đạo cho tiên hoàng!

Hắn tưởng rằng Diệp Dược Nô chỉ có 1 người, nhưng lại không ngờ rằng phía sau Diệp Dược Nô lại có Đường Văn Hiên nắm trong tay mọi người ngựa, mọi thế lực, kể cả tiền! Hắn từng đối với ta rằng, nếu cần đem tất cả tài sản của hắn ra đánh cuộc thì hắn cũng giờ 2 tay tán thành!

Ta vẫn như trước, 1 ngày 2 lần đem thuốc đến Xuất Vân điện của Đường Văn Hiên! Vì là quốc tang nên mọi người trong hoàng cung đều phục đồ trắng. Không cho hồng y, không cho trăm hoa hồng. Tất cả gì có sắc thái diêm lệ đều bị cấm. Đó là thể hiện sự tôn kính với tiên hoàng.

Lễ quan đã bắt đầu đem chôn tất cả các phi tử có trong danh. Những cổ quan tài trắng đều được đưa đến chỗ của các nương nương. Chẳng trách hôm qua bọn họ đều rất căng thẳng, nguyên lai, sau khi hoàng đế chết, trong cung chỉ có 2 nhóm người với 2 loại Kết quả: một là phải chôn cùng với tiên hoàng, người còn lại sẽ được thăng cấp làm thái phi hoặc thái hậu!

Đoạn đường đi, trong cung luôn phát ra những tiếng khóc rất lớn. Ta nghĩ, lại có người được ban thưởng cổ quan tài trắng rồi! Thoạt nhìn, phi tử của tiên hoàng tuy nhiều nhưng lại không có mấy người thật tâm với hắn ! Nếu thật tâm thì sẽ thành thật muốn ra đi với hắn, nhìn những cổ quan tài cao 3 thước, cao hừng còn không kịp; sao lại có thể khóc đến thảm thiết như vậy?

Đi qua cầu thang thật dài, ta tiến vào chính điện của Xuất Vân điện. Các cung nữ ai ai mắt cũng đỏ hoe, thấy ta đi đến liền lập tức đi lên nghênh đón, nói với ta “Thu Vũ cô nương đến là tốt rồi! Ngài mau đi xem Nhị hoàng tử 1 lúc! Hôm qua ngài thức trắng cả đêm. Nếu xảy ra chuyện gì bất trắc thì Thái tử sẽ giết chết bọn ta!” Dứt lời, liền khóc không thành tiếng.

Như thế nào? Ngay đến cả những người bên cạnh Đường Văn Hiên mà hắn cũng muốn quản sao? Ta nhìn các nàng, cười khẽ, “Không có việc gì! Giao cho ta là được rồi!” Dứt lời, liền đi vào chính điện! Hắn muốn

giết người, ta sẽ không để hần thoả mãn!

Đường Vần Thiên không có ở trong phòng. Hần mặc cẩm phục màu trắng, trên đầu quần 1 dải băng màu trắng, tóc đen buông xuống sau người. Lúc này, hần vô lực ngồi ở chính điện, cúi đầu, hai vai khẽ run, cúi đầu khóc!

Ta đặt hòm thuốc xuống, nói với hần, “Nhị hoàng tử, đến giờ uống thuốc rồi!”

Tiếng khóc vẫn không dừng, như là không tin lúc này sẽ có người đến quấy rầy hần, che mặt ngẩng đầu lên, các đầu ngón tay khẽ tách ra, len lén nhìn ta. Trông thật đáng thương!

Ta hận không thể kéo tay hần xuống! Nhưng lại nghĩ đến thân phận cung nữ của mình nên đành nén lại!

“Nhị hoàng tử khổ sở như vậy là vì không muốn làm tiên hoàng thương yêu ngài phải thất vọng?” Rất muốn trợn trắng mắt nhưng lại ra lệnh cho chính mình phải nén xuống! Cái nhà này; 1 người làm cha đã chết là đã chết mà lại làm nhiều trò khôi hài như vậy làm ta tổn hao không ít trí óc; một người làm ca ca làm Diệp gia ta gả chó không yên; người trước mắt này lại lừa ta để khỏi uống thuốc! Mỗi người 1 chiêu hành hạ ta!

Ta không khỏi thấy buồn bực trong lòng. Đột nhiên không thấy vừa mắt chút nào với mỹ nam trước mắt!

“Trở về đi! Nếu Nhạc Khanh có hỏi thì nói là ta đã uống rồi!” Hần thần nhiên địa hạ lệnh. Gục đầu xuống bàn. Hiên nhiên đã rất mệt rồi!

“Nếu Nhị điện hạ muốn Thu Vũ nói dối thì Thu Vũ sẽ không làm! Bây giờ Thu Vũ chỉ nghe theo lệnh của Lâu thái y! Ngay cả lệnh của Thụỵ thái y hay Hoàng thượng ta cũng không nghe! Nếu 1 người hành y không có phách lực (khí phách + năng lực) đó thì không có tư cách chữa bệnh! Cho nên, lệnh của Nhị hoàng tử, Thu Vũ sẽ không nghe!” Ta lãnh đạm nói. Hần căn bản không để 1 người hành y vào mắt! Nếu không lên không dùng thuốc của ta, lúc này lại muốn ta nói dối cho hần về việc không uống thuốc!

Đó là không tôn trọng người hành y! Nếu không phải hần còn già trị lợi dụng thì ta sẽ không ngại ngần cho hần 1 chén thuốc độc, cho chết quách đi! Họ Đường đúng là nghĩ tái uồng như vậy khổ địa được chuyên làm người ta phát hoả!

“Hôm nay ta đã khổ tâm lắm rồi! Phụ vương ra đi! Thật sự không muốn khổ sở uống thuốc!” Hần suy yếu nói.

“Hoàng thượng ra đi, ngài là phận con, vì sức khoẻ không tốt nên chỉ có thể ngồi trong Xuất Vân điện này âm thầm rơi nước mắt, nếu ta là người thì thà sẽ mua đầu hũ đâm chết chính mình! Ta mang thuốc đến cho người uống là muốn người có sức khoẻ để tham dự quốc tang, có thể đưa tiễn tiên đế ra đi! Rất cuộc có muốn uống hay không, nhị hoàng tử cứ tự quyết định!” Ta đặt chén thuốc lên bàn. Quay đầu chỗ khác, không nhìn đến hần!

Một hồi lâu sau ta nghe thấy âm thanh uống thuốc của hần!

Quay đầu lại, thấy 2 tròng mắt hần vẫn còn vươn đầy nước mắt! A! Khóc lâu như vậy!

Ta nở nụ cười, nói nhỏ, “Trong hòm thuốc có mật ong, ăn một chút đồ ngọt thì sẽ cảm thấy tốt hơn!”

Khi tâm tình không tốt, ăn đồ ngọt sẽ cảm thấy khá hơn 1 chút, đây thành quả ta đã nghiên cứu bấy lâu nay. Tới lúc này, ta thấy hần thương tâm gần chết nên mới thuận tay mang theo một ít!

Bởi vì Thụỵ thái y ra đi nên hôm nay Lâu Nhạc Khanh không đến ngự dược phòng! Người trong cung đầu chỉ là hần ra đi cùng với hoàng thượng nhưng đầu biết hần là vì ám sát Hoàng thượng nên mới tự vẫn.

A! Thật đáng châm chọc! Mưu tính của Thụỵ thái y lại không hề thất bại! Hần không sợ âm mưu của mình sẽ bị người khác vạch trần, chỉ là, hần đi theo bên người hoàng thượng đã lâu, lâu đến mức, hần biết vị hoàng đế này vốn nhân hậu, biết rằng nếu hần có hành thích vua thì cũng không liên lụy đến người nhà!

Có khi lão hoàng đế cũng đã biết tâm cơ của hần ta, cố ý uống chén thuốc đó là muốn thử hần! A! Nếu người khác nói lại thì có đánh chết ta cũng không tin phụ thân của Đường Vần Thiên lại dễ dàng trúng kế của Thụỵ thái y như vậy!

A! Thậm chí ta còn hoài nghi rằng hần sẽ không chết! Đây chỉ là 1 kế sách của bọn họ mà thôi!

Cho nên, kế hoạch thứ nhất của ta là xem xem lão hoàng đế có chết thật hay không, thứ hai là làm cho Đường Vãn Thiên không thể kế vị, đồng thời cũng mất mạng!

Hắn lau môi, nói nhỏ, “Đã uống xong hết rồi!” Ánh mắt hệt như chú cún nhỏ bị vứt bỏ, vô cùng đáng thương.

Đang định mở miệng thì bên ngoài Xuất Vân điện đã vang lên tiếng bước chân ồn ào, trong chớp lát, Đường Đình Hiên đã vọt vào, quát lớn, “Nhị ca! Lớn chuyện rồi! Chúng đại thần nói rằng đại ca giết cha, tất cả đang tập trung tại linh đường để đối chất đại ca với di chiếu của phụ thân!”

66. Q.1 - Chương 67: Thối Sáo

Ta thấy hắn đến liền vội vàng cúi thấp đầu, buông 2 tay xuống, thầm cười lạnh trong lòng, đã đến rồi sao?

Sắc mặt Đường Vãn Thiên tái nhợt, ho nhẹ, nói, “Sáng nay ta thấy khắp trời toàn băng trắng liền đã biết có chuyện không tốt! Chỉ là không ngờ lại đến mức như vậy!” Hắn nhẹ thở gấp. Các ngón tay gõ lên mặt bàn theo tiết tấu.

Đường Đình Hiên trầm mặc, một hồi lâu sau mới nói, “Nhị ca, huynh có tin đại ca không?”

Đường Vãn Thiên ngẩn người nhìn vào hắn. Một hồi lâu sau mới nói, “Ta tin đại ca sẽ không phạm vào tội giết cha! Tin đồn cũng chỉ là tin đồn mà thôi! Cũng không có bằng chứng xác thực! Nếu là có thể chứng minh được việc này là thật thì ta sẽ không tha cho huynh ấy!” Ánh mắt hắn kiên định, sắc mặt sắc tái nhợt. Lúc này ta mới nhìn rõ, hắn gầy hơn so với lần đầu ta gặp mặt nhiều!

Đường Đình Hiên cúi đầu, 2 tròng mắt đỏ ngầu, nói nhỏ, “Ta cũng hy vọng chuyện này không phải thật sự!”

Nếu không phải đã thấy diện mục thật của hắn ở Tuyên thành thì ngay cả ta cũng bị bộ dạng này của hắn đánh lừa! Hắn rõ ràng cùng vào Băng Tuyết cung với Đường Vãn Thiên mà lúc này lại nói Đường Vãn Thiên giết cha không chút lưu tình, ai nghe cũng sẽ không tin!

Đường Vãn Thiên thở dài, lãnh đạm nói, “Đình Hiên, đi dặn họ chuẩn bị cho ta 1 cỗ kiệu, ta muốn đến linh đường, lúc này không thể để đại ca 1 mình đối mặt!” Dứt lời, hắn lại che miệng ho. Tiếng ho của hắn đầu tiên là rất nhẹ, sau đó từ từ trở nên dồn dập! Tiếng ho to như vậy vang lên trong Xuất Vân điện nghe có phần hơi đột ngột.

Ta vội vàng lấy chiếc khăn tay màu trắng ra đưa cho hắn cũng không kịp! Bàn tay thon dài mà tái nhợt của hắn đã bị máu tươi nhuộm đỏ!

Ta vội vàng lau môi cho hắn.

Đường Đình Hiên thấy thế vội vàng tiến lên phía trước, vỗ nhẹ vào lưng hắn, “Nhị ca! Huynh học máu rồi! Hay là quên đi! Ta đi đây! Huynh nghỉ ngơi đi! Dường bệnh cho khỏi! Phụ hoàng trên trời có linh thiêng nếu nhìn người như vậy thì sẽ rất thương tâm!”

Ta lau đi vết máu bên khoé môi hắn Trên chiếc khăn trắng ngần như vừa nở những đoá hoa đỏ tươi! Lại học máu rồi! Trong 1 đêm mất đi cha, đại ca lại bị dính vào án giết người, hắn hẳn là thương tâm lắm!

Hắn như vậy, làm cho ta đột nhiên nhớ đến mẫu thân, đột nhiên thấy thương tâm

Khoé môi hắn chậm rãi nở ra nụ cười, nói nhỏ, “Không cần phải nói! Sức khoẻ của ta vốn là như thế! Nếu lúc này không thể đến linh đường bái lạy phụ hoàng, không thể cùng đại ca đối mặt với chuyện này thì thật sự ta sẽ hối hận cả đời. Cuộc đời của Nhị ca người vốn ngắn ngủi, nếu để lại chuyện gì tiếc nuối thì trời cao đối với ta thật bất công! Đi thôi! Ta ở chỗ này chờ người!”

Sắc mặt Đường Đình Hiên trắng không một giọt máu, một hồi lâu sau mới nói, “Được!”

Nhìn hắn chậm rãi đi ra ngoài, đột nhiên ta có cảm giác phức tạp! Đường Vãn Thiên sao lại như vậy? Hắn quá ôn nhu, ôn nhu đến mức bị 1 người cung nữ nhỏ nhỏ như ta trách mắng hắn cũng không nổi giận! Hắn quá thiện lương, thiện lương đến mức ngay cả khi đứng trước mặt hắn cũng có cảm giác tự ti mặc cảm! A! Một người tốt đẹp nhất thiên hạ như vậy, tại sao lại ngày ngày lại bị bệnh tật làm suy yếu!

Vì sao lại ngày ngày là đệ đệ yêu quý nhất của Đường Vãn Thiên?

Trong Xuất Vân điện chỉ còn lại ta và Đường Vãn Hiên, hấn không lên tiếng, ta cũng không lên tiếng.

Một hồi lâu sau hấn lại ho lên.

Ta thở dài đưa chiếc khăn tay vừa rồi cho hấn. Quả nhiên lại ho ra máu rồi! Ta cau mày.

Hấn nhìn chiếc khăn bị máu nhiễm đỏ, cười khẽ, “Xem ra, chiếc khăn này đã bị bẩn rồi! Ta bảo Tiểu Quyên đem giặt sạch sẽ rồi trả lại cho ngươi, được không?” Dứt lời, liền gấp chiếc khăn lại ngay ngắn rồi nhét vào trong lòng.

Ta mím khóe môi, một hồi lâu sau mới nói, “Thôi, cứ ném đi!” 1 người hoàng tử như hấn, khi nôn ra máu lại còn sợ làm bẩn khăn của ta! Lúc này hấn lại nói rằng sẽ đem giặt sạch chiếc khăn rồi trả lại cho ta!

Hấn thản nhiên cười, không lên tiếng, bàn tay tái nhợt di chuyển sang bên hông, lấy ra cây sáo ngọc. Khi hấn đưa lên bên môi định thổi, tay của ta cũng đã hành động trước khi kịp suy nghĩ, đoạt lấy cây sáo ngọc từ tay hấn!

Tay hấn vẫn duy trì động tác thổi sáo, trong đôi mắt lộ ra vẻ thản nhiên

Ta lạnh nhạt nói, “Nhị hoàng tử điện hạ vừa mới học máu, huyết khí vốn không đủ, vì sao lại còn muốn thổi sáo! Nếu thích âm luật thì cứ giữ cây sáo bên mình! Sau này không được đụng đến sáo!” Dứt lời, liền muốn lấy đi cây sáo trên tay hấn!

Hấn thở dài, kiên định dựa vào tay, nói, “Ngốc quá, thổi sáo rất tốt, không thấy khó chịu gì cả!” Trong đôi mắt hấn lộ ra tia hi vọng, làm cho người ta không đành lòng.

Ta gơ cây sáo lên, nói với hấn, “Ta thử 1 chút!”

Đưa cây sáo đến bên môi, thổi thử mấy âm, một khúc “xuân giang nguyệt đêm” liền từ môi tuôn ra! Hấn xuất thần nhìn ta, không lên tiếng.

Tiếng sáo vang lên. Trong không khí lạnh lẽo, vào giờ khắc này, ta buông tha cửu hận, buông tha ý nghĩ trả thù, thâm nghĩ, phải làm sao để thổi cho đúng.

Tiếng địch hơi dứt quãng, hấn hơi cau mày, một hồi lâu mới nói.”Thổi đúng rồi, không sai”

A! Hấn đúng là 1 người ôn nhu! Rõ ràng thấy ta thổi không thuần thực, rõ ràng biết ta chỉ là múa rìu qua mắt thợ, nhưng hấn lại nói dễ nghe như vậy!

Ta cười nói, “Ta chỉ biết đánh đàn, còn cây sáo này, đây là lần đầu tiên ta thổi! Cũng giống như thổi sáo, đánh đàn cũng rất tốt cho sự linh hoạt của tay!”

Hấn kinh ngạc nhìn vào mắt ta, một hồi lâu sau mới nói, “Thu Vũ, sau này ở lại trong Xuất Vân điện đi! Dù sao mỗi ngày ngươi cũng đều đưa thuốc cho ta, thay vì bôn ba như vậy thì không bằng ở lại chỗ này luôn!”

Ta thiếu chút nữa kinh hãi nhảy dựng lên, liên tục nói, “Trong Xuất Vân điện có nhiều cung nữ như vậy, cũng không cần đến người như ta! Thu vũ đi theo thái y học y, rất hài lòng! Hay là xin mời Nhị hoàng tử thỉnh inh khác!”

Hấn lãnh đạm cười nói, “Nếu cung nữ nơi này thì cũng giống như Thu Vũ cô nương thì ta đã sớm khỏi bệnh rồi!” Nụ cười của hấn rất yếu ớt, yếu ớt đến mức làm cho người ta tưởng hấn hấn sẽ lập tức té xỉu!

Ta lạnh lùng nói, “Nếu không hài lòng với cung nữ thì Nhị hoàng tử chỉ cần nói 1 câu thì sẽ đổi được. Cần gì phải phiền toái như vậy!”

Hấn nhìn vào mắt ta, nói nhỏ, “Các nàng ấy rất tốt! Nếu ta đuổi các nàng ấy ra ngoài thì các nàng ấy sẽ bị mọi người trong cung khi dễ; tính tình họ đều ấm áp, nói chuyện cũng không dám to tiếng thì làm sao có thể thuyết phục ta uống thuốc được? Thu Vũ cô nương lại không giống thế, tính tình của Thu Vũ cô nương lại trái ngược với họ, vừa hay lại là người của ngự dược phòng, ở bên người ta, chung quy cuộc sống sẽ khá giả hơn so với ở ngự dược phòng!” Hấn vừa dứt lời lại tiếp tục ho.

“Nếu muốn thật thì hãy nghe ta nói, điều ta muốn nói là ngài không thể đi đến linh đường! Nếu thật sự có việc muốn tìm ngài thì bọn họ sẽ đích thân đến Xuất Vân điện này! Ngài là 1 người bệnh, nhiệm vụ lớn nhất của ngài là phải giữ gìn sức khỏe cho tốt, đừng để Thái tử điện hạ lo lắng rồi làm xáo trộn việc bức cung!” Ta bắt đầu nói.

Hắn thản nhiên cười, nói nhỏ, “Ta không thể để hoàng huynh 1 mình đối mặt với chuyện này! A! Có thể nào ta cũng muốn đưa tiễn phụ hoàng! Gặp mặt người lần cuối!” Hắn dời tầm mắt ra xa.

Ta nhìn sườn mặt của hắn, hắn lúc này hết như trời chiều tây hạ, chỉ không muốn để mình phải nuối tiếc mà thôi. Thôi! Thôi!

Ta cắn răng nói, “Muốn ta lưu lại thì có thể! Nhị hoàng tử phải đáp ứng ta, từ nay về sau việc ăn uống phải hoàn toàn do ta phụ trách!”

Hắn kinh hãi nói, “Đây là điều tất nhiên! Ta sẽ bảo bọn Tiểu Quyên nghe theo lời người phân phó!”

Đang định nói tiếp thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Đường Đình Hiên dẫn theo 4 người mang theo chiếc kiệu màu vàng tiến vào trong chính điện!

“Nhị ca! Người đến rồi! Chúng ta đi thôi!” Hắn giương giọng nói.

Hắn gạt nhẹ đầu, chậm rãi đứng lên khỏi ghế, vén vạt áo, chui vào trong kiệu!

67. Q.1 - Chương 68: Lưu Lại Trong Cung

Hắn phải đi nên ta liền cúi đầu, lui ra. Hắn nhắc tấm rèm cửa màu vàng lên, lộ ra nửa đầu, nhìn ta, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng như đã hạ quyết tâm, buông rèm cửa xuống.

Lần này đến linh đường, thân phận của hắn sẽ khác! Từ nay về sau phú quý vinh hoa, quân lâm thiên hạ! A! 1 nam nhân bệnh tật như vậy! Nếu là người bình thường thì đã có thể đi ẩn cư nghỉ dưỡng nhưng đáng tiếc hắn lại sinh ra trong dòng tộc đế vương, gia tộc đế vương không có tư cách để đi ẩn dật, cho dù không muốn nhưng cuối cùng cũng sẽ có 1 ngày bị cuốn vào cuộc đấu tranh giành quyền lực!

A! Ta thấy bọn họ đã đi được khá xa mới chậm rãi bước tới, mùi Mai Hương làm cho tâm tình của người ta tốt lên. Ta cũng cảm giác được hào khí nghiêm túc trong cung này có hơn phân nửa là công lao của ta. Ta cười thầm trong lòng. Đang định cử động thì bị Tiểu Quyên kéo lại!

Vừa rồi mãi đắm chìm trong thế giới của chính mình mà hoàn toàn quên mất rằng bất cứ lúc nào trong cung này cũng có thể có người xuất hiện!

“Thu Vũ tỷ tỷ! Thật tốt quá! Nghe nhị hoàng tử nói rằng sau này tỷ sẽ ở lại Xuất Vân điện! Thật tốt! Sau này tỷ có thể trò chuyện với ta và các tỷ muội rồi!” Nàng thân thiết kéo kéo tay ta, trong giọng nói mang theo chút sợ hãi. A! Đường Văn Hiên đúng là có uy lực. Người trong Xuất Vân điện luôn biểu lộ chút khiếp sợ đối với chủ nhân!

Đột nhiên lại làm cho ta cũng trở nên cường hãn như vậy!

Ta rút tay lại, cười nói, “Đúng vậy! Từ ngày mai sẽ chuyển vào Xuất Vân điện! Muội muội cứ yên tâm! Bây giờ tỷ tỷ đem hòm thuốc về, thuận đường đi lấy chút đồ giao đến ngự dược phòng có công chuyện, có thể ngày mai mới đến nơi này! Đến lúc đó, chúng ta có thể ở cùng 1 chỗ rồi!”

Nàng nở nụ cười chân thành, tựa hồ rất hài lòng với đáp án của ta, lúc này mới rời lỏng tay ra.

Ta thấy buồn cười trong lòng, vẫn không dừng cước bộ. Hắn là bây giờ linh đường đang rất náo nhiệt Ta thầm nghĩ trong lòng. Bất luận như thế nào, ta phải tự mình đi xem! Ta cất rượi đương nhiên là muốn đích thân nhăm nháp! Giờ khắc này chính là lúc nghiệm thu (thu hoạch), ta không thể bỏ qua bữa tiệc này, không phải sao?

Rất muốn nhìn 1 chút xem rốt cuộc Đường Văn Thiên sẽ bị họ bức đến nước nào? A! Ta cảm giác hưng phấn đến phát run cả người! Đấu đá với hắn nhiều năm như vậy, rốt cục ta cũng có cơ hội xoay chuyển tình thế, bảo ta làm sao mà không vui mừng cho được? Tựa như một người nông dân cực khổ, mùa xuân gieo,

cả năm bận rộn trên thửa ruộng, đợi được đến thời kỳ thu hoạch, có thể nào thì cũng thật vui vẻ khi thu quả! Mà loại quả này ta đã đợi rất nhiều năm A! Thật tốt! Xong việc này là ta có thể thu thập quần áo trở về nhà rồi! Hoàng quốc không thể lưu lại cước bộ của ta!

Sau khi trở về ngự được phòng, ta hoá trang thành 1 cung nữ, đeo mặt nạ da người lên, sau đó đi đến Băng Tuyết cung! A! Cảm giác hưng phấn trong lòng càng ngày càng đậm.

Khi đến Băng Tuyết cung, cửa cung treo biển trắng, hoa cúc trắng bày đầy! Đang định chuồn vào thì thấy Thụy Triệt quát ngựa đi lên phía trước, phát tay áo đi vào! Lòng ta trong cả kinh, vội vàng cúi đầu lui sang 1 bên.

Phía sau Thụy Triệt là Tuyên Tuyết Băng, Tuyên Tuyết Hạo vào rất nhiều đại nhân mà ta chưa từng thấy qua, nhìn quần áo là đoán được họ rất có thân phận địa vị! Nhìn thấy 2 người bọn họ, ta theo tiếm thước đưa mắt lên nhìn, muốn nhìn xem người trông lòng ta có dây hay không! Nhưng ta đã thất vọng, ta nhìn đăm đăm nhưng không tìm thấy bóng dáng của Tuyên Tuyết Tấn! A! Được rồi! 3 huynh đệ bọn họ trấn thủ biên cảnh của Hoàng quốc, nếu 3 người cùng vào Hoàng thành thì chẳng khác nào mở toang cánh cửa ở biên cảnh Hoàng quốc cho địch tiến vào! Hẳn cứ nhiên sẽ không tới!

Đám đại thần đi ra từ bên trong là đại biểu cho cái gì? Rốt cuộc bọn họ đã làm gì Đường Vãn Thiên? Ta rất muốn biết! Nhưng cũng hiểu rằng ta đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất! Âm thầm cắn răng, ta nhận mệnh lui về ngự được phòng! Xuất hiện trước mặt Đường Vãn Thiên vào lúc này không phải là hành động sáng suốt!

Khi trở về phòng, ta nhận được bồ câu đưa tin. Tháo mảnh giấy cột ở chân bồ câu ra, tìm ta thiếu chút nữa nhảy tọt ra ngoài! Thành công hay không? Ta thật sự rất muốn biết!

Trời đã dần dần về tối. Dưới ánh sáng của ngọn đèn dầu, ta nhìn kỹ những dòng chữ nhỏ viết trên giấy.

Trên giấy viết: nay bị chúng đại thần bức cung, ai ngờ thái tử điện hạ lại không thừa nhận tội giết cha, cứ nhiên lại đem hoàn chiếu ọi người đối chứng. Trên chiếu có ghi rằng truyền ngôi cho Nhị hoàng tử! Cứ như vậy, chúng đại thần liền không tin thái tử điện hạ giết cha sửa chiếu!

Hoàng nhị tử tuy bệnh nặng nhưng không dám chậm trễ. Liền đi lên tiếp nhận long quan (mũ của vua)! Vốn tưởng rằng đại sự đã định nhưng không ngờ Nhị hoàng tử lại nhường lại ngôi vị cho Thái tử điện hạ, còn mình trở thành hoàng quốc sử thượng, người đầu tiên ngồi trên ghế hoàng đế đứng nửa canh giờ!

Thái tử điện hạ kế vị, long quan đã được đội, lấy niên hiệu là Thiên Long đế! Hẳn mới là thiên tử thật sự! Nếu tiểu thư muốn tận lực trả thù thì trong cung cấm của Hoàng quốc có 1 loại chim tên gọi là Xích Hoàng. Hàng năm đẻ ra 2 trứng, nếu có được quả trứng này thì Hoàng quốc sẽ bị dao động. Đến lúc đó muốn kéo Đường Vãn Thiên xuống ngôi vị hoàng đế thì sẽ là việc dễ như trở bàn tay! Mà muối muối của Diệp tiểu thư bị trúng nhiều loại kịch độc đến nỗi mất đi vị giác, nếu ta đoán không sai thì trong hoàng cung có loại thuốc chữa loại bệnh này. Chỉ là, Diệp tiểu thư phải tự mình đi tìm!

Xem xong, ta chán nản ngồi xuống. A! Quả nhiên người tính không bằng trời tính! Lên ngôi trong nửa canh giờ! A! Bây giờ nghĩ lại mới thấy di chiếu của lão hoàng đế có điểm khả nghi, tại sao lại viết là truyền ngôi cho Đại hoàng tử, tại sao lại phải truyền ngôi cho Đại hoàng tử? Rõ ràng là sợ sẽ có ngày có người chính sửa di chiếu của hần! Mà hần, dĩ nhiên đã sớm nghĩ ra đối sách!

Một chữ, thêm 1 nét bút thì chữ “đại” sẽ trở thành chữ “nhị”. A! Hần biết là Đường Vãn Hiên không quan tâm đến ngôi vị hoàng đế nên đã nghĩ ra kế sách này! Mọi kế hoạch ta vạch ra lâu như vậy đã bị tan rã mà không cần tốn nhiều công sức!

Ta sớm nên nghĩ đến việc tại sao lại viết là Đại hoàng tử mà không phải là Hoàng thái tử, hoặc là trực tiếp nêu rõ tên họ! A, nguyên lai, hết thảy đều nằm trong kế hoạch của hần! Chẳng lẽ hần không sợ ta sẽ thêm vào 2 nét bút, biến thành chữ “tam”, hoặc biến thành chữ “thập” sao? Tại sao lúc ấy ta không nghĩ đến? Ta ảo não cắn cắn chóp lưỡi. Đến khi nghe thấy mùi máu tanh trong miệng, bên môi ta mới nở nụ cười, “Đoạt được thiên hạ thì sao? Đoạt được thiên hạ là muốn làm gì thì làm! Nếu ta làm cho hậu cung của người nghiêng trời lệch đất, cho người ngày ngày phải bận tâm thì không biết người có đi tìm Diệp gia của ta để gây chuyện hay không đây? Đường Vãn Thiên, 3 cha con nhà người phối hợp tính kế ta, ta nên đáp lễ người thế nào đây?”

Móng bắt giắc cắm sâu vào da thịt trong lòng bàn tay. Ta đưa tay lên, bỏ vào miệng, cắn mạnh 1 cái, cảm thấy đau đớn ở tay, tâm cũng thấy đau!

Ta muốn tỉnh táo! Phải thu lại toàn bộ sự yếu đuối. Ta nghĩ ngợi 1 lúc, chỉ có 1 nơi để hẩn không phát hiện ra tung tích của ta, đó là Xuất Vân điện!

Vốn ta còn đang do dự, bây giờ Đường Vãn Hiên lại giúp Đường Vãn Thiên ngồi lên ngôi vị, bây giờ, ta rất có hứng thú nhìn bộ dạng bi thảm của hẩn khi bị ta chinh!

A! Đường Vãn Hiên, tính toán kỹ lưỡng của ta đã bị người làm cho tan tác rồi! Làm sao bây giờ? Tay hảo ngứa!

Ta mang theo bao quần áo đi đến Xuất Vân điện. Nếu muốn lấy trứng của Xích hoàng và muốn tìm ra thuốc chữa bệnh cho Tiểu Hạ thì chỉ có thể tạm thời ở lại chỗ này!

Đường Vãn Thiên, người có tìm ra tung tích của ta trong hậu cung ba nghìn này không? A! Thật sự rất chờ mong!

68. Q.1 - Chương 69: Đoán Ra Hành Tung

Bên trong Xuất Vân điện rất an tĩnh. Ta nghĩ, an tĩnh như vậy là vì Đường Vãn Hiên chưa trở về. A! Hôm nay lúc bước ra khỏi Xuất Vân điện này, ta đã nghĩ, hẩn sẽ có phú quý vinh hoa, quân lâm thiên hạ. Không sai, phú quý cũng phú quý rồi, vinh hoa cũng vinh hoa rồi, cũng là quân lâm thiên hạ rồi! Nhưng không ngờ lại lên chức làm thái thượng hoàng! Ta rất muốn cười nhưng có thể nào cũng không cười nổi!

Chỉ trong 1 ngày mà Hoàng quốc đã thay đổi đến 2 hoàng đế! Mới bao lâu trước kia mà thôi, hẩn còn là 1 Nhị hoàng tử yếu đuối bệnh tật, bây giờ lại đột nhiên nhảy lên chức thái thượng hoàng! Thân phận biến đổi lớn như vậy cũng là do hẩn thừa nhận!

Trong không khí hắc áp hỗn loạn mùi thơm của hoa mai. Ta đứng dưới tàng cây mai, mùi hương này, tâm tình này làm ta nhớ đến Tuyên. A! Ngày đó ta dùng kế để phá tan hôn lễ của hẩn, không biết hẩn có hận ta hay không! Rất kỳ quái, sau khi bỏ đi, ta chưa 1 lần nghĩ đến hẩn mà ngày hôm nay lại đột nhiên nhớ đến phát điên! Chắc là vì vừa gặp Tuyên Tuyết Hạo và Tuyên Tuyết Băng!

Ta nhớ đến lần đầu gặp mặt, khung cảnh hẩn múa kiếm trong Mai lâm choáng đầy tâm trí ta. Trong ôn tuyền tràn ngập hương thơm hoa mai, khung cảnh hẩn chém giết cự xà như chỉ vừa xảy ra hôm qua! Quả bóng tuyết ném vào căn cổ ta! Lòng ta cả kinh, không ngờ hẩn lại vì ta mà ném tuyết vào Đường Vãn Thiên? Không gian vẫn lạnh lẽo như cũ, ta định thần lại, không lưu luyến hương mai, bước vào Xuất Vân điện.

Tiểu Quyên đã sửa sang lại căn phòng cung nữ tốt nhất cho ta. Căn phòng này nhỏ hơn căn phòng ngày trước ở ngự dược phòng rất nhiều nhưng cũng đẹp rất nhiều. Thậm chí trên bàn còn có rất nhiều cổ tịch (sách cổ)! Phải nói là hiệu suất làm việc của họ thật cao. Cao đến mức làm cho người ta khó hiểu!

Phần lớn cổ tịch đều là sách tham khảo về thuốc. Ta nghĩ hình như hẩn đã nghe qua việc ta muốn tập y! Cứ nhiên lại tìm nhiều sách như vậy! A! Hẩn không phải đã đến linh đường rồi sao? Tại sao còn quan tâm đến việc nhỏ nhặt này? Nhìn vào ánh trăng lạnh lẽo chiếu lên mặt gương đồng, lòng ta kinh hãi. Nguyên nhân vì ánh sáng trên gương mặt của ta phần lớn chìm vào bóng tối! Gương mặt kiều diễm, tuyệt thế xuất trần, đây chính là dung mạo thật của ta! A! Ta biết đã biết tại sao ngày đó trong ngự dược phòng Thụy Triệt lại nói ra những lời đó rồi!

Nguyên lai! Đúng là ánh sáng gây họa! Nguyên lai! Nguyên lai! A! Ta tưởng rằng hẩn chỉ là nhất thời cao hứng, nếu thật sự nhìn thấy gương mặt này của ta, chắc hẩn hẩn sẽ đi báo cho Đường Vãn Thiên!

Ảo não căn rằng. Phiền toái rồi! Ta đương nhiên biết rõ dung mạo này của ta sẽ hấp dẫn nhiều người! Lúc ấy cứ tưởng rằng chỉ cần vẽ lên mặt vài nốt ban đỏ là ổn nhưng không ngờ những nốt ban đó khi ra sáng lại biến mất! A! Ta đã quá khinh suất rồi!

Trong đại vang lên những tiếng bước chân ồn ào, ta khẽ rung mình, bọn họ đã trở về!

Ta đẩy cửa ra, lác mình đi ra ngoài, lúc này ta đã rất xúc động, xúc động đến mức muốn hạ độc Đường Vãn Hiên 1 trận! Đang định chuyển động tác thì trong bóng tối vang lên tiếng nói của 1 nam nhân!

Là Đường Vãn Thiên! Ta nhanh chóng thăm dò. Cả thân thể dán sát vào bờ tường, vị trí này vừa vặn có thể xem toàn cảnh bên trong đại điện! Ta hí mắt nhìn kỹ, thấy Đường Vãn Thiên và Thụy Triệt. Còn có Đường Đình Hiên, Tuyên Tuyết Hạo, Tuyên Tuyết Băng, Lâu Nhạc Khanh, toàn bộ đều tập trung trong Xuất Vân điện! A, toàn bộ nhân vật cốt cán trong băng đảng của nguyên thái tử đã ở nơi này!

“Vãn Hiên, ta nghe Đình Hiên nói hôm nay đệ lại học máu! Đã xảy ra chuyện gì? Không phải Diệp Dục Nô đã kê đơn thuốc cho đệ sao? Sao lại còn có thể học máu? Có phải phương thuốc của người phụ nữ đó không có tác dụng hay không? Truy tìm lâu như vậy mà chẳng có 1 tin tức nào! Người phụ nữ này thật thông minh! Ta đang nghĩ xem có phải nàng ta đã trở về Phượng Hoàng cốc hay không! Ôi, chuyện hôm nay, không ngờ lại kéo đệ vào!” Thanh âm của hắn mang đầy sự quan tâm. Lúc này, hắn đang ngồi ở vị trí chủ vị, các ngón tay gõ gõ xuống mặt bàn, mày khẽ nhăn, song long quan (*) trên đầu đã đổi thành cửu long quan (**), trên người là long bào màu đen có thêu chỉ vàng, khí chất vương giả toát ra thật mãnh liệt! Ta rất đẹp bỏ cái cửu long quan kia của hắn nhưng tay chỉ có thể nhắm nạy nắm chặt sau lưng!

“Đừng lo lắng, không chết được! Gần đây ta cũng sai đồ nhi mỗi ngày mang thuốc cho hắn! Điều này Hoàng thượng đừng bận tâm! Nhị hoàng tử là vì tiền đề mới qua nên ứ đọng máu ở tim, gây học máu! Hôm nay ta đã xem mạch cho Nhị hoàng tử rồi, mạch tương đối ổn định, hẳn đó là công lao của đồ nhi ta! Xem ra, trong mấy tháng qua, quả quyết không có việc gì! Hả! Ta chỉ dùng thuốc này trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà đã thấy hiệu quả, Diệp Dục Nô có thể làm Nhị hoàng tử hồi phục như vậy, thật sự là muốn gặp mặt nàng ta!” Lâu Nhạc Khanh vẫn giữ bộ dạng với gương mặt cười hì hì. Chỉ là phát gian (***) vốn màu đỏ nay đã đổi thành màu trắng, ta nghĩ chắc là vì quốc tang! Khuôn mặt đáng yêu cứ giữ vẻ tươi cười, căn bản là nhìn không ra là sự phụ hắn vừa chết! Nếu không phải ngày đó trong phòng sách ta đã nghe thấy cuộc đối thoại của hắn thì ta nghĩ ta thật sự cũng bị bộ dạng này của hắn đánh lừa

Thụy Triệt vỗ vỗ đầu của hắn, nói nhỏ, “Nói sai rồi, đáng phạt, bây giờ Vãn Hiên đã là Thái thượng hoàng rồi!” Dứt lời, như suy nghĩ điều gì đó, hạ tay xuống, trầm mặc không lên tiếng!

Những người này, đám người đều là thâm tàng bất lộ (****), nếu không đã thấy hắn khóc bên trong phòng sách thì thật sự ta sẽ tưởng rằng hắn rất vô tình. Dựa lưng vào tường, ta thở dài 1 hơi.

Tuyên Tuyết Hạo lạnh lùng khoanh tay trước ngực, không nói. Tuyên Tuyết Băng đột nhiên kêu to lên, “Chung quy có cảm giác là lạ khi gọi Vãn Hiên là Thái thượng hoàng! Nếu chuyện bức cung không xảy ra thì cũng không có sự tình này! Nhân nhả làm thái thượng hoàng cũng tốt! Bây giờ hàng ngày thành thái thượng hoàng! Thái thượng hoàng! Nghe thấy thật già!”

Đường Vãn Hiên tái nhợt nghiêm mặt, nửa ngày mới nói, “Làm thái thượng hoàng cũng tốt! Ít nhất mà nói thì không cần rời cung, đúng không? Đại ca?”

Đường Vãn Thiên im lặng, nhìn vào mặt hắn, nửa ngày mới nói, “Mặc kệ có phải là thái thượng hoàng hay hoàng, ta chưa từng có ý định cho đệ xuất cung!” Thanh âm của hắn tràn ngập đau lòng, dùng tay vỗ nhẹ vào vai Đường Vãn Hiên, nói nhỏ, “Nếu không phải lần này bọn họ bức ép ta quá thì đại ca quyết cũng không muốn là đệ dính dáng vào! Làm đệ vất vả như vậy, là lỗi của đại ca!”

Đường Vãn Hiên cười cười, nói nhỏ, “Đại ca cũng không muốn vậy! Nếu không phải lần này mưu kế của người đó quá thâm, cơ hồ đã đẩy đại ca vào tuyệt cảnh, khiến ấy người chúng ta liên thủ đối kháng thì có thể mưu kế của hắn đã thành công, đại ca sẽ bị kết vào tội chém đầu, Hoàng quốc nhất định sẽ đại loạn! Chỉ dùng thân phận hoàng đế thì làm sao có thể khống chế? Hơn nữa, dùng thân thể hoàng đế mà muốn Hoàng quốc khai chi tán diệt (hỗn loạn), cơ hồ vốn không có khả năng! Cho nên, mới làm theo ý của phụ hoàng, dùng đến chiêu thối vị này.”

A! Bị ta khó! A! Không biết tại sao, ta đột nhiên biết, bọn họ chiến thắng cũng không phải dễ dàng, ngược lại ta lại cảm thấy đắc ý! Chỉ 1 mình Diệp Dục Nô này mà phải liên kết đến mấy người để đối phó, thật sự là vinh hạnh!

“Người tâm địa rất kín đáo, mưu kế cũng thật ác độc! Không thể nói, lần này, cũng không phải là người mà chúng ta vẫn nghĩ đến!” Đường Vãn Thiên vuốt vuốt cằm trầm ngâm nói.

Thụy Triệt gật đầu, sợi tóc hung đỏ dưới ánh sáng của ngọn đèn càng thêm xinh đẹp.”Lần này ra tay không giống lúc trước, vốn là 2 người hoàn toàn khác nhau! Nếu ta sở liệu không sai thì chuyện này không phải do hấn gây nên!”

Đường Vãn Hiên vỗ vỗ tay hấn, an ủi, “Nếu không phải hấn gây nên thì tại sao hấn lại dẫn đầu bọn người bức cung? Nếu không phải là hấn thì tại sao sau khi nhìn thấy đám băng trắng ghi chữ kia hấn mới đến?”

Tuyên Tuyết Hạo lạnh nhạt nói, “Hôm nay các đại thần ngoài việc thấy đám băng trắng ghi chữ kia, mỗi người còn nhận được 1 phong thư! Mặc dù chúng ta hoài nghi người kia nhưng lần này cũng có thể là do người khác gây nên! Vãn Thiên, chuyện này xảy ra rất đột ngột, ngẫm nghĩ 1 chút, nếu không phải là Vũ Hiên thì là ai?”

Đường Vãn Hiên tái nhợt nghiêm mặt lấy tay chống đầu, không lên tiếng. Đường Đình Hiên ngồi chống cằm không biết đang suy nghĩ cái gì! Tuyết Tuyết Băng ngồi trên ghế cứ lắc lư thân thể, làm như cả người không được tự nhiên! Lâu Nhạc Khanh hướng ánh mắt ra phía xa, trong 1 khoảng thời gian ngắn, trên đại điện không vang lên 1 tiếng động. Tất cả mọi người đều trầm mặc .

Nửa ngày sau Đường Vãn Thiên mới ngừng động tác lại, nâng mắt lên, lạnh lùng nói, “Sợ rằng, việc này không quan liên quan đến việc quốc sự của Hoàng quốc mà là chuyện riêng của ta! Nhạc Khanh, Vãn Hiên, Tuyết Băng, Tuyết Hạo, Triệt! Chuyện này không cần các người xen vào! Chuyện này giao cho ta là được rồi!” Dứt lời, liền vỗ vỗ trán, thở dài nói, “Cũng tại ngày thường ta gây thù chuốc oán nhiều quá nên hôm nay mới xảy ra họa! A!” Hấn dứt lời, trên mặt lộ ra 1 nụ cười thâm sâu không sao lường được. Nụ cười đó hết như khi thợ săn phát hiện ra con mồi, hưng phấn như vậy, hưng phấn như vậy, làm cho ta có cảm giác dựng tóc gáy

Thậm chí ta còn có cảm giác hấn đã biết ta đang ở nơi nào! Sẽ không! Chính là hấn biết, muốn tìm ra 1 nữ tử trong hậu cung ba nghìn vốn là việc không tưởng!

Hấn quyết sẽ không nghĩ đến việc ta vẽ thêm lên mặt những nốt ban, sau đó thoải mái hầu hạ bên người đệ đệ của hấn!

Bằng dung mạo này, ta tin nếu hấn có nhìn thấy đi chăng nữa cũng sẽ không nghĩ rằng ta là Diệp Dược Nôi! Chỉ cần, chỉ cần ta không gặp hấn vào buổi chiều là được! Ban ngày là lúc ánh sáng rất gắt, không người nào sẽ chú ý đến 1 cung nữ với gương mặt đầy nốt ban! Người khôn khéo như Đường Vãn Thiên cũng sẽ không tránh khỏi!

Bọn họ thấy hấn nói như thế, liền nói, nếu là chuyện riêng của hấn, bọn họ liền cũng không tiện xen vào!

“Chỉ là sự phụ đã hi sinh rồi mà lại không tìm ra được kẻ đó, đem hấn nhỏ tận gốc! Đáng tiếc!” Lâu Nhạc Khanh đại thở dài nói.

Lòng ta trong chấn động, như thế là thế nào?

Đường Vãn Thiên giơ tay lên, nói, “Hấn không động thủ, cũng sẽ không có chuyện gì! Nếu không phải vì phụ hoàng gây ra chuyện này thì ta cũng sẽ không nghĩ đến chuyện tống hấn đi thật xa! Chính là không thể xử tử hấn, cũng nhất định phải vạch trần dã tâm của hấn ra, chỉ là, người tính không bằng trời tính Vốn đã chuẩn bị sẵn sàng giải được, chỉ chờ người kia đi ra thì sẽ cho Thụy thái y uống ngay, ai ngờ người kia lại mang theo giải được! Làm Thụy thái y mất mạng là do Trầm không lo lắng chu toàn!”

Mang theo giải được? Chuyện khi nào? Là ai cầm giải được? Ta có thể xác định, người kia không phải là ta! Không phải ta thì sẽ có 1 người khác! Rốt cuộc là người nào?

Thụy Triệt sắc mặt tái nhợt, cổ họng nghẹn ngào, nửa ngày mới nói, “Ông trời thật trêu người! Nếu ta không bị nhốt trong phòng sách, sau đó lại đi tìm nàng tính sổ thì sẽ không phát sinh sự việc như thế này! Ta tin phụ thân trên trời có linh thiêng sẽ không trách tội Hoàng thượng! Nếu Hoàng thượng muốn bù đắp sai lầm thì Thụy Triệt có 1 đề nghị!”

Đường Vãn Thiên thấy hấn thương tâm liền nói, “đề nghị gì?”

Bên môi Thụy Triệt nổi nụ cười, cúi đầu, ôm quyền trước mặt Đường Vãn Thiên, “Xin Hoàng thượng cho phép Truy Triệt được tự do hành tẩu trong cung, theo đuổi nữ tử mình yêu mến!”

Đường Vãn Thiên và Đường Đình Hiên cơ hồ nhảy dựng lên ngay lập tức!

Đường Đình Hiên chỉ vào mũi Thụy Triệt, hét lớn, “Nguyên lai người vốn là có chủ ý này. Thật xấu xa! Đại ca! Ta cũng rất thương tâm! Ta cũng muốn được tự do hành tẩu trong cung! Mặc kệ!”

Thụy Triệt nói, “Tam hoàng tử không nên vào góp vui! Tam hoàng tử đã có thê tử đẹp như hoa, cần gì phải tiến cung tìm nữ nhân? Nhưng thật ra Thụy Triệt đã đem lòng ngưỡng mộ, muốn Hoàng thượng tứ hôn nên mới là yêu cầu này!”

Tuyên Tuyệt Bằng bên này cười ha ha, lớn tiếng nói, “Hoàng thượng! Ngài thành toàn cho hần đi! Lúc còn sống, Thụy thái y vì hôn sự của Triệt mà tổn hao đầu óc, khó khăn lắm hần mới đem lòng ngưỡng mộ 1 đối tượng, Hoàng thượng như thế nào cũng nên thành toàn cho hần! Chỉ là không biế, năng ta là nữ tử như thế nào mà có thể chiếm được lòng yêu mến của Triệt đây?”

Đường Vãn Thiên cũng cười nói, “Đúng vậy! Trẫm cũng muốn nhìn xem nữ tử Thụy Triệt nhắc đến có chỗ nào hơn người mà làm cho Thừa tướng của Trẫm mê muội đến mức chính miệng yêu cầu được tiến cung để theo đuổi! Không phải người đó là Y Hách [cái này ta chém 90% T.T, nguyên gốc là “y phục rực rỡ”, ta chẳng biết dịch thýa nào cả, “hách” trong tiếng hán là nổi bật, thấy gần giống nên chém vào lun ==]! Hắc! Nếu như là Y Hách thì ta nói cho người biết. Y Hách vốn đã ái mộ người từ lâu, nếu đúng là vậy thì chờ 1 năm sau mãn tang, Trẫm sẽ ban hôn cho người! Được không?”

Thụy Triệt vội vàng lắc đầu. “Không phải Y Hách! Y Hách quen biết với ta từ nhỏ, nếu muốn theo đuổi thì cũng không cần phải đợi đến bây giờ!”

Đường Vãn Thiên nở nụ cười nhợt nhạt, nói nhỏ, “Nếu là Y Hách thì tốt! Chỉ là theo ta thấy thì đó không phải là Y Hách! Hần là Điệp Y, đúng không? Hải tử đó tính tình lạnh nhạt, có thể là mẫu người Thụy Triệt thích!”

Thụy Triệt tức giận đến mức mắt trợn trắng!

Tuyên Tuyệt Hạo hừ một tiếng, nói, “Đừng nói với ta rằng đó là 1 nương nương trong cung!”

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người đều hổ thẹn!

Thụy Triệt mắng nhẹ, “Đừng nói bậy!”

Lâu Nhạc Khanh nói, “Không phải là 1 tiểu cung chứ?! Triệt như vậy lớn như vậy mà chưa từng thích qua người nào. Chưa biết chừng hần không thích nữ mà thích nam nhân cũng nên!” Dứt lời, liền lấy tay ôm đầu chạy trốn! Thụy Triệt xanh mặt truy đánh, cuối cùng bị Đường Vãn Thiên ngăn lại!

“Nếu Triệt đã có người trong lòng thì chúng ta đừng quấy rầy hần! Cho hần tự do ra vào hoàng cung, bất quá, giới hạn thời gian trong 1 năm! Nếu 1 năm sau, người vẫn không theo đuổi được thì mặc kệ người có thể nào, ta sẽ tứ hôn cho người! Như thế được chứ?” Mặc dù không phải là câu hỏi nhưng lại mang theo vẻ uy nghiêm đến vô tận, làm cho người ta không khỏi không phục tùng.

Chỉ thấy mấy người bọn hần cúi đầu, đồng thanh nói, “Tuân mệnh!”

Lúc này, trên mặt Thụy Triệt mới lộ ra vẻ tươi cười!

Người mà Thụy Triệt nói rằng muốn theo đuổi không phải là ta đấy chứ?! Nghĩ đến haàn động ngày đó của hần ở phòng sách, ta không khỏi rung mình.

Chờ sau khi bọn hần đi, ta sẽ nhờ Đường Vãn Thiên giữ bí mật cho ta! Nếu không, chỉ có 1 cách duy nhất là xuất cung!

Ở cung làm 1 tiểu cung nữ cũng tốt, muốn âm mưu chuyện gì thì cũng tiện hành động, cũng không cần lo sẽ bị người khác phát hiện! Nếu được Thụy Triệt coi trọng như vậy, không cần phải nói, Đường Vãn Thiên và tất cả bọn họ sẽ chú ý đến ta! Nếu bị Đường Vãn Thiên chú ý thì e rằng thân phận của ta sẽ bị bại lộ!

“Cũng may là Tiên hoàng nghĩ ra mưu kế này, chúng ta mới bình an vượt qua kiếp nạn này, nhắc mới nhớ, ta cứ thắc mắc tại sao người kia lại sửa di chiếu lại thành “Nhị hoàng tử”? Tại sao hần ta không sửa thành “thập hoàng tử” hay “tam hoàng tử” gì đó? Ta tưởng rằng người này chỉ sửa tùy tiện thế thôi!” Tuyên Tuyệt Bằng làm ra vẻ khó hiểu!

Đường Văn Thiên cười nói, “Tuyệt Bạng chẳng lẽ đã quên, phụ hoàng đã từng thề trong miếu phật là sẽ không lập Tam hoàng tử lên ngôi. Có giấy làm chứng. Những người hầu hạ trong biết và chúng đại thần trong Hoàng quốc đều biết chuyện này, cho nên, nếu là viết là “tam hoàng tử” thì nhất định di chiếu đó là giả! Về phần thập hoàng tử, Tam đệ, Thập đệ của chúng ta sao? Người đứng thứ 10 chính là Diệp Y!” Cũng vì nguyên nhân này mà trong di chiếu phụ hoàng đã cố tình viết là “đại hoàng tử”! Lúc viết chiếu, người đã chắc chắn là sẽ có ngày có người đến sửa chiếu, cho nên đã đề phòng mà an bài chuyện này! Mà nếu truyền ngôi cho Nhị hoàng tử thì hẳn sẽ lập tức nhường ngôi cho ta! Kế sách này, có thể nói vốn là thiên ý vô phòng!

A! Ta cười thầm. Lão hồ ly người thật giỏi! Cứ nhiên đã sớm tính toán cặn kẽ cả rồi! Một điểm không có quên! Diệp Dực Nô ta lần này thất bại tâm phục khẩu phục. Nếu có cơ hội lần nữa thì ta sẽ lại giao thủ với người!

Nếu ta sở liệu không sai thì tin tức hoàng đế băng hà chỉ là do bọn họ dựng nên mà thôi! Chưa biết chứng lão ta đang ở tại 1 nơi nào đó trong cung mà tính kế!

“Phụ hoàng bây giờ đâu? Bệnh tật trước kia cũng là giả mà thôi, bây giờ dứt khoát giả chết, rốt cuộc đã xông pha lên giang hồ hành hiệp trượng nghĩa rồi sao?” Đường Văn Hiên suy yếu nói.

Đường Văn Thiên vỗ trán, thở dài nói, “Hắn băng hà thật không đúng lúc! Bây giờ ta chỉ có thể mỗi người ở trong cung, nghĩ ra đi cũng khó!” Thanh âm của hắn lộ ra sự bất mãn.

A! Lão hồ ly, ngay cả Đường Văn Thiên cũng cùng tính kế với người! Chỉ là không biết hắn có nói với Đường Văn Thiên là mình đã nhìn thấy Diệp Dực Nô hay không! Nhìn vẻ mặt của Đường Văn Thiên, hẳn có đến 8 phần là hắn chưa nói. Rốt cuộc nam nhân này đang tính toán cái gì?

Trước mắt ta như bị 1 tầng sương mù bao phủ. Có thể nào cũng không nhìn rõ đường đi ở phía trước!

Lâu Nhạc Khanh cười nói, “Hắn có thể ở nơi nào! Chắc là ở nơi nào đó trên trời phù hộ các người! Tục ngữ không phải có câu “tại thiên có linh” (trên trời có linh thiêng) sao! Ha ha! Nếu ngày nào đó hắn cao hứng sống lại thì các người ăn nói thế nào với dân chúng Hoàng quốc đây!” Tiết tấu của hắn hơi run run. Cũng không biết đang suy nghĩ cái gì!

Nói đây, Đường Văn Thiên, Đường Văn Hiên và mấy người cùng bật cười!

Lão hoàng đế này rốt cuộc là người thế nào? Tại sao lại làm cho cái chuyện hoang đường này! Giả chết thì cũng thôi! Nhưng nhiều nường nường trong cung này vì hắn chết mà phải bị chôn sống theo, hắn cũng không có tổ thái độ gì! Hắn không nghĩ là các nàng đã già, muốn 1 lần giết quách 1 đám cho xong đó chứ?!

Mật đàm (*****) chấm dứt, bọn họ lần lượt cáo từ rồi đi!

Rất nhanh địa, trên đại điện chỉ còn lại 2 người Đường Văn Thiên và Đường Văn Hiên. 2 huynh đệ trầm mặc không lên tiếng, nửa ngày sau Đường Văn Thiên nói nhỏ, “Văn Hiên, hẳn là Diệp Dực Nô đã đến Hoàng thành rồi! Cho nên, đệ nhất định phải bảo trọng thân thể! Ta quyết sẽ tìm ra nàng!”

Chú thích

(*) Song long quan: mũ 2 rồng (dành cho thái tử)

(**) Cửu long quan: mũ chín rồng (dành cho vua đội)

(***) phát gian: 1 loại dây buộc tóc ngày xưa

(****) thâm tàng bất lộ: im hơi kín tiếng, không để lộ suy nghĩ

(*****) Mật đàm: cuộc nói chuyện bí mật

69. Q.1 - Chương 70: Chính Diện Giao Phong

Ta nở 1 nụ cười câu dẫn, đôi mắt loè loè toả sáng trong bóng đêm, Đường Văn Thiên! Tốt lắm! Như vậy mà người cũng nghĩ đến! Ta còn tưởng rằng người đã đoán ra hành cung của ta trong hoàng cung! Hoàng

thành! A! Đúng rồi! Đàn bò câu trắng đó là được thả ra từ bên ngoài hoàng cung! Cho nên mới nghĩ rằng ta đang ở trong Hoàng thành mà quên mất hoàng cung rồi!

A! Xem ra, ta cũng không phải là không đúng! Ít nhất mà nói thì 1 người thông minh như Đường Vãn Thiên mà cũng có lúc hồ đồ, Diệp Dược Nô ta thất bại thì có làm sao? Thắng bại là chuyện thường tình, không phải sao? Mà ta lại thua dưới sự liên thủ của nhiều nam nhân ưu tú của Hoàng quốc. Ta mặc dù thất bại nhưng cũng là thất bại trong quang vinh!

A! Hoàng cung thật là 1 nơi tốt! Đối với người khác mà thì phải cố hết sức nhưng đối với ta mà nói thì là như cá gặp nước! Các giai nhân xinh đẹp, diễm lệ vì đoạt sủng mà chuyện gì cũng có thể làm! Tâm cơ cũng thật sâu! A! Đường Vãn Thiên đang cơ thật đúng lúc! Vừa lúc diễn ra lễ tuyển tú! Đến lúc đó hậu cung này sẽ trở nên thật náo nhiệt!

Các phi tần xinh đẹp trong hậu cung sẽ tranh đấu nhằm đoạt sủng! Đến lúc đó, cộng với sự trợ giúp của ta, tin chắc rằng hậu cung của Đường Vãn Thiên sẽ không có 1 ngày yên ổn! Thật đáng chờ mong!

Ta cười thầm, chậm rãi trở về phòng. Đến lúc này, ta vẫn chưa thôi cười! Hậu cung vô kỳ bất hữu. Ta biết nhưng cũng không thấy sợ hãi, chỉ có hưng phấn! Hưng phấn cho kế hoạch tiếp theo! A! Đường Vãn Thiên, chờ tiếp chiêu đi!

Cuộc sống những ngày kế tiếp rất thanh nhàn, ta không phải làm bất cứ gì ngoài việc phân phó cho Tiểu Quyên thực đơn ăn uống hằng ngày của Đường Vãn Thiên, căn dặn các nàng rằng hần nên ăn cái gì, không nên ăn cái gì. Chỉ như thế mà thôi! Cuộc sống hằng ngày của ta do một tay Tiểu Quyên trông nom! Cứ như thế ta cũng là chủ tử của các nàng! Các nàng cũng vui vẻ khi có người trông nom Đường Vãn Thiên!

Trong thời gian này, Đường Vãn Thiên rất biết hợp tác. Ta đem thuốc đến cho hần, hần uống hết rất nhanh, cũng không tìm cớ để không uống thuốc.

Mặc dù lão hoàng đế chỉ giả chết nhưng quốc tang vẫn diễn ra như bình thường.

Điều làm cho ta khó hiểu là tại sao trong số các phi tử bị chôn cùng lại có mẫu thân của Đường Vãn Thiên – Tuyên phi! Trong khoảng thời gian, tất cả mọi người đều suy đoán, Tuyên phi quyền quý bậc nhất cứ thế dễ dàng bước vào quan tài trắng để chôn theo cùng hoàng đế sao?

Tuyên phi lại là mẹ ruột của Đường Vãn Thiên! Mà lúc này cũng đã có rất nhiều phi tử được ban quan tài trắng, mọi người chỉ còn chờ xem thiên tử đương triều có vì ngăn cản mẫu thân khỏi việc được ban quan tài trắng mà phá vỡ quy củ của tổ tông hay không! Mà Đường Vãn Thiên rõ ràng biết phụ hoàng của hần chỉ giả chết mà cũng không đứng giúp đỡ nàng! Chỉ còn 1 ngày là đến ngày phát tang của lão hoàng đế rồi, nếu không có biện pháp gì thì chỉ còn có thể tro mắt ra nhìn mẫu thân của mình đi vào chỗ chết! Tâm địa của hần thật độc!

Ta thấy Đường Vãn Thiên cứ rầu rĩ không vui trong mấy ngày liên tiếp, mặc vẫn ăn cơm uống thuốc như bình thường nhưng thân thể lại không khoẻ mạnh bằng lúc trước! Ta nghĩ hần đang tự trách mình không thể cứu Tuyên phi!

Người này thật lương thiện, mặc dù hần không nói nhưng ta biết hần rất muốn đi cứu Tuyên phi!

Ta thấy hần lại hồ đồ, nhìn một hồi lâu, đặt chén thuốc lên chiếc bàn gỗ hoa lê bên cạnh hần. Lạnh lùng nói: “Có phải Thái thượng hoàng đang nghĩ cách cứu các phi tử của Tiên hoàng hay không?”

Hần nghe vậy cả kinh, nhìn ta một hồi lâu, bên môi nổi lên nụ cười khổ: “Nguyên lai ngươi đã biết rồi! Chỉ là, đó vốn là tổ chế (quy chế tổ tiên) của Hoàng quốc, bây giờ ngay cả ta là thái thượng hoàng mà không có cách cũng không nói, mà ngay cả Hoàng thượng là Đường Vãn Thiên cũng không có quyền lực phế trừ tổ chế đó! Cho nên, những phi tần được ban quan tài trắng chắc chắn đều sẽ đi theo tiên đế!”

Đây là cái thế giới gì chứ?! Tại sao chỉ vì lão già hần giả chết là liền chôn sống toàn bộ các phi tần hậu cung theo? Tại sao khi các phụ nữ trong hậu cung chết lại không bắt hần phải cùng chết theo? A! Hoàng cung!

“Kể cả mẫu thân của Hoàng thượng sao? Tại sao? Hoàng thượng rõ biết là chỉ cần nói giúp nàng 1 câu thì liền có thể thăng nàng lên chức thái hậu, tại sao lại vẫn chưa mở miệng, tùy ý để nàng đi theo Tiên hoàng đây?” Vốn việc này không liên quan gì đến ta nhưng chế độ bất công này quá hạ thấp nhân quyền của phụ

nữ, nhưng điều đó cũng không quan trọng; mấu chốt là ở chỗ, người phụ nữ này chính là mẫu thân của Đường Vãn Thi! Hắn không cứu mẫu thân của hắn, nói chính xác không phải là không muốn cứu mà là không thể cứu! Mà ta lại không có loại đồ kỵ này [chẳng hiểu khúc này ==]!

Là ta muốn cứu nàng! Ta muốn hắn phải nợ ân tình này của ta! Cừu oán tương báo, ân nghĩa khó trả. Ta muốn hắn đến chết cũng phải nợ phần ân tình này của ta! Cứ tiếp tục làm khó hắn như vậy cũng không hay, ngẫu nhiên lại muốn đổi phương thức chơi đùa hắn

Đường Vãn Hiên cười khổ, nói, “Vốn là không được, kể cả mẫu thân của Đường Vãn Thiên! Vốn hắn là mẫu quý nhờ tử, vốn nên lên chức Hoàng thái hậu, không cần phải chôn cùng với phi tử khác! Nhưng lúc phụ hoàng ra đi lại không nói rõ là phải lưu lại bà ấy ở nhân thế! Hoàng huynh lúc này cũng đang rất thống khổ! Muốn cứu mẫu thân nhưng lại sợ phạm pháp. Bất luận là ai cũng thương tâm gần chết!” Dứt lời, hắn nhẹ ho khan vài tiếng.

“Mẫu thân của Thái thượng hoàng cũng nằm trong số đó sao?” Ta lơ đãng nói.

Hắn ngẩn người, bàn tay tái nhợt của hắn chỉ vào ghế ngồi, “Ngồi đi! Mẫu hậu sẽ lên làm thái hậu!”

Ta cúi đầu, chớp mi, nói, “Thu vũ được ngồi trước mặt Thái thượng hoàng sao? Nếu bị người khác nhìn thấy sẽ phạm vào tội chém đầu đấy!”

Khoé môi hắn nhếch lên, lạnh nhạt nói, “Mỗi ngày khi ép ta uống thuốc, sao Thu Vũ không sợ phạm phải tội này?”

Ta ngẩn người, không khách khí với hắn, xoay người ngồi xuống ghế.

Hắn thấy ta như thế, đưa tay che miệng, ho nhẹ, “Thu Vũ có gì biện pháp gì thí cứ nói! Nếu được thì ta sẽ làm!”

Ta thấy lời nói của hắn thành khẩn, cười nói, “Biện pháp của Thu Vũ rất đơn giản nhưng lại rất hữu hiệu. Đó là để Hoàng thượng mở ra tiền lệ, làm cho các phi tần hậu cung không cần phải chết theo.”

Hắn nghe vậy ngẩn người, chống đầu suy nghĩ! A! Nhìn hắn ở góc độ này, tóc dài buông xuống vai, đôi mắt khép hờ, môi mỏng, cả người thoát nhìn giống hệt như thiên thần! Nhưng mà lại bệnh tật đau ốm như vậy, làm cho người ta đau lòng.

Một hồi lâu sau hắn ngẩng đầu lên, “Thu Vũ, cùng ta đến Băng Tuyết cung một chuyến đi!” Dứt lời, liền định đứng lên.

Tốc độ của ta nhanh hơn hắn, ấn hắn lại xuống ghế, nói, “Thái thượng hoàng nên nhớ kỹ tình trạng sức khoẻ của mình! Không bằng thái thượng hoàng viết 1 phong thư, việc này cứ giao cho Thu Vũ, thế nào?”

Hắn hơi giật mình ngẩng đầu nhìn ta một hồi lâu, trái cổ lên xuống liên tục. Một hồi lâu mới nói, “Được!”

Vừa được hắn cho phép, ta liền cất giọng gọi Tiểu Quyên đem giấy bút đến.

Hắn nhận lấy giấy bút, ngồi thẳng lên, cây bút trong tay hắn hệt như thanh kiếm trong tay nhà võ, giống như mây trôi, giống như nước chảy, cứ chuyển động liên tục không ngừng!

Tuy hắn ốm đau bệnh tật nhưng chữ viết lại rất đẹp. Làm cho người ta khi nhìn chỉ muốn thốt lên 1 tiếng “đẹp”!

A, nếu không phải hắn đau ốm bệnh tật thì hắn có thể lên ngôi hoàng đế rồi! Bên môi ta chậm rãi nở ra nụ cười. Chỉ là! Kế hoạch của ta cũng bị huỷ hoại trong tay nam nhân này. Mặc dù hắn chỉ làm theo chỉ thị của phụ hoàng nhưng bất bình trong lòng ta vẫn không giảm bớt được phần nào!

Thu bút, hắn niêm phong thư lại rồi đưa cho ta.”Đây là thư đưa cho hoàng huynh, chuyện này đành nhờ người rồi!”

Ta dùng 2 tay tiếp nhận phong thư, trên phong thư có mùi mực thơm mát. Khoé môi nổi lên nụ cười, nói nhỏ, “Giao cho ta là được rồi! Thái thượng hoàng!” Dứt lời, xoay người, quay đầu lại, bước ra khỏi Xuất Vân điện!

“Thu Vũ!” Hắn đột nhiên lên tiếng gọi ta lại.

Ta quay đầu, mái tóc dài đen như mực buông xuống trước ngực, “Thái thượng hoàng còn có gì phân phó?” Ta cong khóe môi, khẽ cười nói.

Hắn vươn tay phải về phía ta, khinh thân nói, “Tần việc đời, nghe thiên mệnh!”

Ta ngẩn người, không ngờ hắn lại suy nghĩ cho ta như vậy! Tần việc đời, nghe thiên mệnh! A! Nam nhân này tại sao lại ôn nhu như vậy? Xoay người, quay đầu lại, ta vừa đi vừa giương giọng nói, “Biết rồi! Thái thượng hoàng!”

Băng Tuyết cung cách Xuất Vân cung kỳ thật cũng không xa. Đó là bởi vì lão hoàng đế quá yêu thương con trai Đường Vãn Hiên. Trên đoạn đường đi, trong ngự hoa viên đầy các loại hoa mai nở rộ! A! Hoàng quốc đang là mùa đông mà tại sao những bông hoa mai này vẫn còn sống được? Như thế làm cho ta tưởng rằng mùa xuân sẽ vĩnh viễn không tới! Lần đầu ta gặp Tuyên Tuyết Tán là vào mùa đông, tổ chức hôn lễ với hắn cũng trong mùa đông, bây giờ đào hôn bỏ chạy vào hoàng cung của Hoàng quốc, đã trải qua nhiều chuyện như vậy mà vẫn còn là mùa đông! A! Cho nên hoa mai mới có thể nở được nhiều như vậy?

Mùa đông kéo dài làm cho tính chất của đất biến đổi mạnh, việc khai thác mỏ vàng cũng vì thế mà gặp khó khăn. Đường Vãn Hiên vì việc này mà mỗi ngày mặt ủ mày chau! A! Hoàng quốc, mùa đông thật dài!

Nở hoa đơm chồi, ta thấy trên cành cây đã nhú lên 1 nụ chồi non nhỏ nhỏ! A! Mùa đông dài đằng đằng đã sắp qua, mùa xuân sắp đến rồi! Vào mùa xuân, trong hoàng cung sẽ tăng thêm nhiều cô gái thanh xuân! Những cô gái đó, hoặc vì quyền thế, hoặc vì sứ mạng của gia tộc, hoặc là bắt đắc bị lợi dụng, hoặc là tích cực tham dự, nói tóm lại, các nàng đều có cùng một mục tiêu, đó là tranh giành ân sủng của Đường Vãn Thiên! Có được ân sủng của Đường Vãn thiên thì sẽ có được chỗ đứng trong hậu cung thân nhân trong nhà sẽ theo gà chó thăng thiên (*). Cũng nhưng quang tông diệu tổ! A! Đường Vãn Thiên, diêm phúc của người sẽ không cạn đâu! Những cô gái đó, khi 1 ngày già đi rồi sẽ tiếp tục có 1 nhóm cô gái trẻ nhập cung. Sau đó, lại là 1 cuộc tranh sủng mới. Cứ tuần hoàn như thế!

Hậu cung tranh đấu người chết ta sống, tới khi Đường Vãn Thiên chết đi thì những cô gái đó, mặc kệ là được sủng hay không được sủng cũng đều sẽ được ban quan tài trắng, chờ phát tang sẽ chôn cùng hắn xuống suối vàng! Số mệnh của những tử nữ chốn hậu cung! Thiên cổ không thay đổi!

Bây giờ phải khiến hắn phế trừ quy chế của tổ tông! Cũng không phải vì những bất công của nữ tử chốn hậu cung. Vì quyền lợi tranh sủng, các nàng không đã gây ra không biết bao nhiêu chuyện xấu! Kết quả đó cũng là do tự mình tìm đến! Chỉ là ta cảm giác được, việc làm âm độc nhất đối phó tên Đường Vãn Thiên này chính là cho dù có chết hắn cũng chỉ có thể cô độc lên đường, mang theo mỹ nhân là quá ưu đãi cho hắn!

Lại vừa đúng lúc mẫu thân của hắn được ban quan tài trắng! Phái thừa cơ hội này khiến hắn sửa lại tổ chế (quy chế của tổ tông)!

Làm như vậy không phải là vì có tình người! Khi tiền lệ này được khai mở thì tất cả các nữ tử sẽ vô cùng hân hoan. Việc tranh đoạt quyền lợi cũng vì thế mà trở nên khốc liệt hơn. Bởi vì, cho dù được sủng hay không sủng thì cũng không phải chết cùng hoàng đế. Hậu cung cũng sẽ phi phàm náo nhiệt

Đường Vãn Thiên, bị nhiều nữ tử cùng lúc quần lấy, ta xem đến lúc đó người sẽ làm sao!

Đi qua ngự hoa viên, từ phía xa đã nhìn thấy Băng Tuyết cung. Băng Tuyết cung vẫn giống cái ngày ta đến đây, được bài trí toàn màu trắng. Một bọn thị vệ thấy ta lại đây, liền xông ra cản đường, lạnh lùng nói, “Cung nữ ở đâu mà dám xông vào Băng Tuyết cung!”

Thật sự là diêm vương dễ thấy, tiểu quỷ khó chơi! Ta hành lễ rồi cười nói, “Ta phụng lệnh thái thượng hoàng, đưa thư tín cho Hoàng thượng!” Dứt lời, liền lấy phong thư đó ra cho bọn hắn xem.

Bọn họ thấy ấn ký của đường Vãn Hiên, nhìn nhau, liền thu tay lại về vị trí cũ, lạnh lùng nói, “Mặc dù không biết thái thượng hoàng tìm Hoàng thượng có chuyện gì nhưng lúc này Hoàng thượng đang trực bên linh đường, người đi nhanh về nhanh 1 chút!” Mặc dù bọn họ không nói rõ nhưng cũng đã nhắc nhở ta rằng tâm trạng của Đường Vãn Thiên lúc này không được tốt!

Ta gật đầu, khẽ cúi người, nói, “Đa tạ nhị vị tiểu ca chiếu cố!” Dứt lời, liền đi vào Băng Tuyết cung!

Điểm khác biệt với lần trước là lúc ấy chính giữa Bồng Tuyền cung là bàn ăn của vua, mà lúc này lại đang đặt quan tài của hắn! Trong chính điện của Bồng Tuyền cung, đối diện đại môn (cửa lớn), có 1 chữ màu đen thật to ghi “Điện”, đằng trước chữ “điện” là cánh cửa lớn màu vàng và 2 ngọn nến màu trắng thật lớn. Ngọn nến đang cháy, cơ hồ chiếu sáng cả linh đường! Chính giữa 2 ngọn nến và người áo vàng là lò linh hương cỡ long rất lớn. Lò hương đó rất lớn, cơ hồ chứa được rất nhiều nén hương của rất nhiều người! Lúc này bên trong lò hương cỡ long đang tỏa hương thơm ngát.

Theo chữ “điện” dung thành một màu là 2 khối kim long màu trắng trên cánh cửa gỗ! Chỉ cần mở cánh cửa gỗ đó ra là có thể thấy sắc mặt của di thể hoàng đế! Trên cánh cửa gỗ viết 1 câu đối, “Hạo khí trường tồn, vĩnh viễn lưu truyền!” ngay chính giữa, “Thiên đồ anh tài” a! Nếu giả chết, thì tất nhiên sẽ dùng người chết thật, làm 1 cái mặt nạ! Như vậy cũng có thể vĩnh viễn lưu truyền?

Trên linh đường là 1 hàng nhuyến điểm(**) để các đại thần quỳ! A! Nếu các đại thần Hoàng quốc biết được người họ đang quỳ không phải là tiên hoàng đệ hạ của bọn hắn mà chỉ là 1 người vô danh tiểu tốt thì không biết sẽ có vẻ mặt gì đây? Mà mấy người Đường Vấn Thiên mặc dù biết rõ người trong quan tài chỉ là giả mà cũng nhất định quỳ trước mặt hắn, lão hoàng đế này, có thể nói là thay ta trả thù Đường Vấn Thiên 1 chút!

Lúc này, Đường Vấn Thiên đang quỳ gối trên nhuyến điểm trước quan tài, trước mặt là cửu long bồn màu vàng. 1 thân áo tang. Tóc đen buông xuống sau đầu, thấy ta tiến vào, liền bỏ vào trong cửu long bồn 1 ít chỉ tiền.

Nhìn bộ dáng của hắn, ta thật sự rất muốn cười. Nhưng lại không dám cười ra tiếng! Thủ lĩnh, đó con cái bỏ tiền vào cúng cha mẹ, không cho hương khói phía trước linh đường phai biến! Thấy linh hương thơm sực nức mùi khói, giống như ngụ ý rằng Hoàng quốc là thời đại hương khói bất diệt!

Trở lại, hoàng quốc có một truyền thuyết, nếu linh tiên không ai trong coi thì ác linh (linh hồn ác) sẽ đoạt đi linh hồn của người chết, người chết vĩnh viễn không thể siêu sinh, thi thể sẽ không còn cứng mà là mềm nhũn giống như không có xương! Hơn nữa, linh hồn của người chết sẽ hoá thành ác linh, vĩnh viễn đeo bám con cháu đời sau.

Đường Vấn Thiên có không tin vào điều đó thì cũng sẽ không lấy chuyện này ra để vui đùa! Cho dù không phải cha của hắn nhưng cũng phải trông chừng linh vị!

Ta không khách khí tiến thẳng lên, cúi xuống, giao thư tín của Đường Vấn Thiên cho hắn. Thẳng đến lúc này, ta mới nhìn rõ, hắn đen hơn so với lúc xuất hiện ở Xuất Vân điện!

Mi mắt nhắm đầy vẻ uể oải, chắc là mấy ngày nay bị ta làm cho quay như chong chóng! Ta cười thầm trong lòng. Có thể tự chứng kiến thành quả của chính mình, nói thật, lòng không còn có thể bình thường!

Hắn cũng không ngẩng đầu lên liền mở phong thư ra, cau mày nhìn nội dung trong phong thư. Một hồi lâu, cầm thư tín trong tay, thở dài 1 hơi, ngẩng đầu nói, “Trở về nói với Thái thượng hoàng, việc này ta sẽ lo liệu! Tổ chế của Hoàng quốc, không phải 1 người chưa ngồi vững trên ngôi vị Hoàng đế như ta có thể phế trừ!” Dứt lời, liền cúi đầu xuống. Giống như là có thêm vô vàn tâm sự!

Lòng ta máy động. Hắn sẽ không bỏ mặc đề nghị của Đường Vấn Thiên chứ! Mẫu thân của hắn sẽ chết đi giống các phi tử khác, hắn thật sự không lo lắng 1 chút nào sao?

Ta cười nói, “Kỳ thật Hoàng thượng muốn thay đổi tổ chế cũng không phải là không có cách nào! Chỉ là xem Hoàng thượng có lòng hay không thôi!” Mặc dù biết lúc này nói chuyện trước mặt hắn là rất nguy hiểm, nhưng ta thật sự rất muốn nhìn thấy hậu cung của hắn náo nhiệt 1 chút! Có thể nào cũng không thể cho hắn ban quan tài trắng cho các phi tử của tiên hoàng!

Thử nghĩ một chút, phi tử trong cung nhiều không kể xiết, bây giờ lại có 1 số lớn đi theo tiên hoàng rồi hoàng cung trở nên trống trải! Đường Vấn Thiên đi lâm đường cũng sẽ sung hạnh 1 tiểu cô nương của tiên hoàng [ta chẳng hiểu khúc này T.T]! Việc này sẽ trở thành 1 tình huống rất buồn cười đây!

Nếu Đường Vấn Thiên không cẩn thận nhìn trúng 1 tiểu cô nương của phụ hoàng hắn, sau đó sung hạnh, ta đây cam đoan, trong hậu cung sẽ gièm pha, rồi có thể tạo nên sóng gió!

Khi đó, là lúc ta ngồi không hưởng ngư ông đắc lợi!

Hắn trầm ngâm một hồi lâu mới nói, “Người là ai? Tại sao ta chưa bao giờ gặp qua người bên Thái thượng hoàng? Mới tới địa sao?” Đôi mắt hắn loé lên sự nghi hoặc!

Ta cười nói, “Ta là cung nữ trong ngự dược phòng được Thái thượng hoàng phân phó đảm nhiệm thực đơn ăn uống hằng ngày của ngài! Mấy ngày nay ta thấy Thái thượng hoàng tuy có uống thuốc nhưng lại không có hiệu quả. Ta ghi hắn là Thái thượng hoàng có tâm sự nên lúc này mới nói những lời như vậy với Hoàng thượng! Xin Hoàng thượng thứ tội!” Ta cúi đầu hành lễ.

Hắn sẽ không nhận ra điều gì đâu! Mặc dù hắn đã nhìn thấy qua diện mạo thật của ta nhưng cũng chỉ là trong chốc lát mà thôi mà thôi! Hơn nữa, trên mặt ta lại được vẽ nhiều nốt ban như vậy, hắn là không có vấn đề gì! Hắn là không có! Ta thấy lòng hồi hộp.

Một hồi lâu, Đường Vấn Thiên cất thưng vào trong ngực áo, nhìn ta nói, “Bình thân! Chủ tử của người có nói qua là người rất giống 1 người hay không?”

Chú thích

(*) Gà chó thăng thiên: hưởng lợi lộc

(**) Nhuyễn điểm: cái gối dùng để quỳ

70. Q.1 - Chương 71: Ai Là Thợ Săn?

Lòng ta thất kinh, lúc này mới đứng thẳng lên. Hạ mi, cúi đầu nói, “Nô tỳ không biết! Thái thượng hoàng cũng chưa từng nói với nô tỳ!” Chắc là hắn không nhận ra ta đây chứ?! A ! Nếu thế thì hắn sẽ phản ứng thế nào đây? Giết ta? Hay là giao ta cho Tuyên Tuyệt Tấn? Giết ta thì sẽ không còn thú vui được cùng ta giao đấu, mà ta lại còn đang có vườn mắc với Tuyên Tuyệt Tấn. Hơn nữa, ta lại là người duy nhất có thể cứu mạng Đường Vấn Hiên!

Ngoài chuyện của hắn, hắn cũng hoàn toàn không có chứng cứ tố cáo ta! Hắn dựa vào cơ sở nào mà giết ta? Lại chẳng có quyền gì mà giao ta cho Tuyên Tuyệt Tấn? A! Nhiều nhất cũng là tổng ta ra khỏi cung mà thôi! Hả! Đã rất lâu chưa chính diện giao phong [giáp mặt giao thủ] với hắn rồi, thật có chút nhớ! Ta thầm nghĩ cả ngàn phương thức đối phó với loại tình huống này.

Hắn trầm mặc, bỏ thêm 1 chỉ tiền vào cũi long bồn. Hỏa quang ánh đỏ mặt của hắn, hắn cúi đầu, tóc dài buông xoả xuống vai, cần cổ ẩn hiện màu vàng của lửa. Ở vị trí này, ta thấy không rõ vẻ mặt của hắn. Cũng không đoán được rốt cuộc hắn đang suy nghĩ cái gì!

“Người rất giống 1 người quen của ta và Vấn Hiên! Đó đã là chuyện lúc còn bé rồi! Lúc ấy chúng ta còn nhỏ tuổi, chỉ nhớ rõ nàng rất đẹp, rất tốt bụng! Nụ cười rất ôn nhu! Bây giờ xem ra, người và nàng, vốn là 2 người hoàn toàn khác nhau! Gương mặt của nàng rất đẹp, không chút tì vết; mà người lại kém nàng quá xa!” Đôi mắt hắn ánh lên hỏa quang, làm ta không thể nhìn thấy bất cứ điều gì trong đó! Ta biết, người mà hắn nhìn thấy trong ánh hỏa quang hoàn toàn không giống ta! Người kia gọi lại cho hắn những ký ức tốt đẹp!

Mái tóc đen buông xuống nền áo trắng làm 2 tròng mắt thêm phần yếu ớt. Đấu đá với hắn nhiều năm như vậy mà đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy vẻ yếu ớt của hắn! Nếu không phải biết rằng hắn đang đứng trước linh đường của phụ thân thì ngay cả ta cũng bị sự cô đơn nơi đây mất của hắn lừa gạt!

“Hoàng thượng, nô tỳ xin cáo lui!” Dứt lời, ta hành lễ rồi định rời đi. Ai ngờ mới đi được vài bước thì cổ tay đã bị hắn kéo lại!

Ta nhanh chóng quay đầu, 2 mắt gắt gao nhìn vào bàn tay đang nắm lấy cổ tay ta! Rất muốn rút mạnh ra nhưng lý trí lại mách bảo rằng tuyệt đối không thể làm ra việc xúc động như vậy!

“Hoàng thượng, ngài làm gì vậy? Thái thượng hoàng đang còn chờ tin của nô tỳ!” Ta cố gắng làm cho thanh âm của mình không bị run rẩy.

Giọng của hắn khàn khàn, “Chế độ này có phải là quá nghiêm khắc hay không?”

Ta xoay người lại, chăm chú nói, “Đây là điều tự nhiên! Nếu chế độ vẫn đang tồn tại thì nói không chừng, nữ tử mà bệ hạ thích nhất không thể tiến cung! Bởi vì bệ hạ nếu bệ hạ thật sự ra đi thì cũng muốn nàng sẽ sống tốt, không phải sao? Chỉ là a! Nếu chế độ này còn tồn tại ngày nào thì nữ tử mà ngài yêu mến sẽ còn gặp nguy hiểm ngày đó! Ngài nghĩ sao?”

Hắn hơi giật mình nhìn chằm chằm vào mắt ta, tia sáng trong mắt loé lên rồi tắt, một hồi lâu sau mới nói, “Nguyên lai, đúng là như thế sao? A! Cứ nhiên là như thế sao? Phụ thân! Nguyên lai, ngài đúng là nghĩ như vậy sao?” Hắn ha hả cười. Ngày quốc tang đáng lẽ là ngày hắn phải thương tâm gần chết mà hắn lại còn cười vui vẻ như vậy, giống như là rốt cuộc đã nghĩ thông suốt cái gì đó! Còn cười đầy thành ý như vậy!

Nếu lúc này trong Băng Tuyết cung có người thì tất sẽ chỉ trích hắn về tội danh bất hiếu! Hắn lại ở tại chốn linh đường bị thương mà cười sảng khoái như vậy. Thật sự là hoang đường! Có thể nào cũng diễn trò trước mặt ta! Tốt xấu gì thì ta cũng vậy, hoá thân vào vai hầu hạ bên người của Đường Văn Hiến!

Hắn rốt cuộc cũng cười xong, ngẩng đầu lên nói nhỏ, “Người cũng hiểu là phái phế trừ tổ chế này sao? Nếu là thật sự muốn phế trừ thì phải phế trừ như thế nào?” Hắn như là đang hỏi ý kiến của ta. Nhưng ta biết hắn chỉ nhất thời hứng lên hỏi ta mà thôi. Người đọc đoán chuyện quyền như hắn căn bản không cần đến ý kiến của ta!

Ta nhanh chóng gạt đầu, khiêm tốn nói, “Cái này nô tỳ không biết! Chuyện quốc gia đại sự, không phải Hoàng thượng nên bàn bạc với Thái thượng hoàng sao? Nô tỳ chỉ là người nô tỳ mà thôi! Việc có thể làm chỉ là trông nom việc uống thuốc của Thái thượng hoàng, như thế mà thôi!”

Hắn vỗ tay cười to, “Như vậy cũng đã giúp ta nhiều rồi! A! Trong lòng ta đã có đối sách, nói cho thái thượng hoàng rằng hắn không cần phải lo lắng!” Dứt lời, hắn liền đứng lên.

Ta thấy hắn đứng dậy. Liền hành lễ với hắn, đang muốn rút đi thì thấy hương trong lò đã sắp tàn! Mà hắn lại không phát hiện ra! Đó là một cơ hội! Ta thầm nghĩ.

Không chút suy nghĩ, liền bước về phía trước, muốn dấy lên mùi hương thơm ngát đó.

Hắn thấy ta bước đến linh đường, liền kinh hãi nắm lấy cổ tay ta “Người làm gì! Cung nữ không có quyền bái tế, chớ có phá hủy tổ chế!” Ta bị hắn kéo lại, trọng tâm không vững, ngã thẳng vào trong lòng của hắn!

Ta vội vàng đứng dậy, đang định mắng chửi nhưng lại phát ra tóc đã bị hắn nắm lấy!

“Chuyện gì vậy! Da đầu ta đau quá! Hoàng thượng!” Ta kéo lại tóc, muốn giăng nó ra khỏi tay của hắn nhưng ai ngờ lại chạm vào vòng ngực của hắn.

Hắn vội la lên, “Đừng cử động! Tóc của người vướng vào kim long bội (chuỗi ngọc rồng bằng vàng) của ta rồi! Để ta xem xem có thể gỡ ra không!” Hắn hiển nhiên cũng bị trận biến cố này làm cho cả kinh đến ngay người! Vội vàng ngăn ta lại!

Ta kêu lên một tiếng, điều khiển đầu di chuyển theo tay hắn. Chuyển tầm mắt đến chỗ kia, ta thấy hương khói trong lò linh hương đã sắp tàn liền hét lớn, “Hoàng thượng! Không còn kịp rồi! Hương trong lò sắp tàn!”

Hắn cả kinh, ngừng động tác tay.”Xem ra không có biện pháp rồi! Người đừng cử động!” Dứt lời, duỗi tay ra, ôm lấy ta từ phía sau, cam đoan rằng tư thế này không làm cho ta thấy đau đớn, dùng tay dò tìm trong người mình, cũng không biết đang tìm cái gì!

Cứ như thế, 2 người bọn ta dính sát lại 1 chỗ trong linh đường hồi hã ngược xuôi, thậm chí ta có thể nghe thấy nhịp đập của trái tim hắn bên tai! A! Kỳ thật, trong vòng ngực của hắn cũng rất ấm áp! Giờ khắc này, 2 người bọn ta giao đầu với nhau thời gian dài như vậy mà lại ở đây thân mật khăng kít!

Hắn đột nhiên bình tĩnh, rút chuỷ thủ từ bên hông ra, vung lên định chém xuống mái tóc ta!

Ta cả kinh, trở tay tóm thanh chuỷ thủ của hắn lại!”Đừng! Hoàng thượng! Thân thể là cha mẹ ban tặng! Nếu là Hoàng thượng cắt đứt tóc của nô tỳ thì nô tỳ chỉ còn có thể quy vào cửa phật! Nếu không thì thà cứ chém đầu nô tỳ đi!”

Hắn ngậy cả người, một hồi lâu mới hỗn hển nói, “Như vậy thì làm sao bây giờ? Dừng tay gỡ ra không phải là biện pháp tốt!” Lúc này, hắn không còn nửa phần tỉnh táo, rõ ràng là đang luống cuống tay chân như 1 tiểu hài tử!

Thấy hương trong lò đã sắp tàn, hắn hít sâuán hơi, như đã hạ quyết tâm, một tay bế bồng ta lên, phi thân đến bên lò linh hương. Một tay ôm thắt lưng của ta, một tay đốt nhang cắm vào lò.

Nén nhang được đốt lên, 2 tay nửa mở trước ngực ta, định cắm nhang vào lò hương! Ai ngờ bởi vì vướn ta trước ngực nên tay hắn với không tới lò linh hương!

Hắn cố lướt bàn tay qua ta! Thấy nén nhang trên lò linh hương chỉ còn lại 1 đoạn nhỏ, ta thở dài, dùng tay tiếp lấy cây nhang, giúp hắn cắm vào lò linh hương!

Ta nghe thấy hắn thở dài 1 hơi! Chuyện nén hương này rất quan trọng đối với Hoàng quốc!

Không ngờ ta và hắn cũng có 1 ngày như vậy! Cùng hợp tác để hoàn thành 1 việc! Cứ như vậy, ta đã thành ân nhân giúp hắn duy trì hương khói trong linh đường!

Hơi thở của hắn phả lên đỉnh đầu ta, ấm áp đến mức làm ta nóng bừng lên. Điều trọng yếu bây giờ là phải gỡ tóc của ta ra! Thẳng đến lúc này ta mới phát hiện rằng 2 chúng ta đang lâm vào hoàn cảnh rất đáng xấu hổ!

Tóc của ta hoàn toàn quấn vào trên long bội của hắn! Mà ta có thể nào cũng không thể thoả hiệp với hắn! Nếu hắn dám cắt tóc ta thì ta sẽ cắt trụi hết tóc của các phi tử của hắn!

Hắn thở dài, nói nhỏ, “Làm sao bây giờ? Sao lại quấn thành như vậy! Vướn vào chút xíu thì không sao! Nhưng bây giờ đã quấn vào hoàn toàn rồi!” Khẩu khí của hắn như đang thương lượng.

Mới vừa trải qua việc này mà thái độ của hắn đối với ta đã hoàn toàn khác hẳn! A! Ta giúp hắn thắp nhang mà có tác dụng đến thế sao!

Hắn bắt đắ dĩ, ôm ta đi về phía sau. Ta đi theo bước chân của hắn, mỗi lần không cẩn thận lại giẫm vào chân hắn. Hắn không thể giựt đứt kim long bội của hắn hay sao? Ta tức giận, đầu vừa động, dưới chân đột nhiên mất thăng bằng, liền ngã thẳng vào giữa hoả bồn màu vàng! Hắn cũng theo đà đó mà té theo!

Trong kim hoả bồn (hoả bồn bằng vàng), mặc dù lửa đã được dập tắt nhưng vẫn còn sót lại tàn lửa đủ để làm da tay bị thương! Thấy ta sắp đập mặt vào giữa hoả bồn, hắn kéo mái tóc ta đang quấn tại cần cổ của hắn lại, vướn tay phải ra, chống xuống kim bồn. Thuận tay ôm quay 1 vòng, lúc này mới tránh được lửa nóng trong kim bồn!

Đầu ta đề lên cánh tay phải của hắn, hắn kêu lên một tiếng, ta cả kinh, nhanh chóng ngẩng đầu, thấy tay hắn bị lửa thiêu đốt đến cháy đen!

“Hoàng thượng, người bị thương!” Ta cả kinh nói. Không thể nào! Ta cư nhiên phải chịu mang ân huệ của Đường Vãn Thiên! Nghĩ đến đây, ta hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của chính mình!

Mái tóc đáng chết này! Sao lại mắc vào người hắn cơ chứ?

“Vết thương nhỏ thôi, đừng lo lắng!” Hắn nói nhỏ, ngạo mạn chậm rãi bò lên, cũng cố gắng tháo mái tóc đang quấn ở cần cổ xuống.

“Hoàng thượng có thể tháo kim long bội ra!” Ta thấy hắn cố sức nên lên tiếng đề nghị. Ta muốn cắt tóc, hắn muốn làm đứt kim long bội, vì thế 2 người ta vẫn cứ bị mái tóc quấn lấy, phải làm thế nào cho phải? Ta rất muốn phát điên!

Hắn nói nhỏ, “Bản thân ta rất muốn nhưng kim long bội này là của mẫu thân tặng cho ta, hơn nữa cũng là do tự tay mẫu thân làm, đầu thì không thể lấy ra khỏi cổ nhưng cũng không thể làm đứt kỷ vật của mẫu thân, phải làm sao bây giờ?” Hắn buông tay, tỏ vẻ bất lực!

Thật không biết hắn có phải cố ý hay không! Rất muốn nhảy dựng lên mắng to nhưng chỉ có thể cắn sâu móng tay vào lòng bàn tay! Làm sao bây giờ? Nếu vẫn cứ như vậy thì hắn sẽ phát hiện ra ta là Diệp Dược Nô mất! Phải cắt tóc sao? Nghĩ đến mái tóc mượn như tơ vốn luôn được mẫu thân chải vuốt, ta âm thầm xem đó là lễ vật đính hôn. Có thể nào cũng không thể thoả hiệp với hắn! Quyết không thể cắt tóc!

“Người không muốn cắt tóc, ta không cắt cổ thì 2 người chúng ta sẽ cứ dính sát vào nhau như thế này!” Hấn như là hài lòng thở dài!

Bây giờ là lúc nói đến chuyện này sao? Ta ngẩng đầu nhìn lên cằm hấn, phát hiện đôi mắt thật sâu của hấn đang nhìn vào ta! Hơi thở ấm áp của hấn cũng làm lòng ta cảm thấy ấm áp!

Khi nhìn gần, ta phát hiện ra hấn rất đẹp! Hàng mi dài rợp bóng, mặc dù không giống với Đường Vãn Hiên nhưng lại cũng rất có sức hấp dẫn giống vậy, thậm chí có thể nói là còn hấp dẫn cả Đường Vãn Hiên!

“Không bằng, 2 người chúng ta đánh cuộc đi! Nếu ta thắng thì người cắt tóc, nếu ta thua thì ra cắt đứt kim long bội trên cổ, thế nào?” Không biết vì sao, vẻ hứng thú trong mắt hấn làm cho da đầu ta tê dại.

Ta không để ý tới hấn, xem xét chiều dài của kim long bội trên cổ hấn, nhìn thoáng qua rồi nói, “Hoàng thượng có thể tháo kim long bội ra không! Nô tỳ xem qua rồi, hấn là có thể! Có thể nào cũng muốn thử một lần, không phải sao? Hoàng thượng?” Đánh cuộc với hấn là 1 việc quá nguy hiểm, ta không thể ngây ngốc, mà đánh cuộc với hấn rồi sau đó không cẩn thận thắng cuộc nhưng lại làm lộ hành tung!

Hấn ngây cả người, thở dài, nghe theo lời ta định tháo kim long bội xuống nhưng lại nghe thấy hấn kêu lên 1 tiếng. Ta cả kinh, thấy trong lòng bàn tay của hấn có rất nhiều vết bỏng sưng phồng.

“Hoàng thượng, người bị thương!” Mặc dù là lời quan tâm nhưng không biết tại sao khi thốt ra khỏi miệng lại mang vẻ ảo não! Hấn bị thương! Nhưng lại là vì ta mà bị thương! Ta hấn là phải cao hứng nhưng có thể nào ta cũng không thể cho hứng cho nổi!

Hấn tiếp tục cố gắng, nhưng không ngờ sợi dây quá ngắn, căn bản là không lấy ra được!

Ta rất muốn cắt cổ hấn cho xong! Chỉ là đưa cho hấn 1 phong thư mà thôi, chỉ là muốn vui đùa 1 chút thôi mà lại đáng để thành ra thế này sao? Ta chỉ muốn ẩn thân trong hoàng cung của hấn mà thôi, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? Lúc này, ta uể oải cơ hồ muốn phát khóc! Ở 1 chỗ với ai chứ không thể ở cùng 1 chỗ với hấn!

Ngay lúc đó ở phía sau, nếu ta lui lại thêm vài bước nữa là mái tóc ta sẽ bị đứt ngay lập tức! Nếu thế thì ta sẽ thua! Không phải sao? Muốn cắt thì cũng là phải cắt kim long bội của hấn!

Hấn xứng đáng địa thở dài. Ta cảm giác hấn địa tính nhẫn nại một chút địa bị loại tình huống này chà sáng rồi!

Hơi thở của hấn bắt đầu trở nên nặng nề!

Ta quay người lại, mười ngón tay tận lực tháo mở tóc bị cuốn vào kim long bội ra! Không được! Không được! Lòng ta ảo não. Ta càng nôn nóng, sợi tóc bị cuốn vào càng nhiều!

Nếu không phải vừa rồi ta đã nhắc nhở hấn đốt thêm hương để trở thành ân nhân của hấn thì chưa biết chừng bây giờ hấn đã 1 phát cắt đứt mái tóc của ta rồi! Bây giờ ta chỉ là một người cung nữ mà thôi! Dù cho cung nữ có bản lĩnh đến thế nào, có được Đường Vãn Thiên coi trọng đến cỡ nào thì cũng chỉ là một người cung nữ mà thôi!

A! Nếu việc này truyền ra ngoài thì sẽ thành trò cười cho thiên hạ mất! Diệp Dục Nô và Đường Vãn Thiên, hai người được công nhận là thông minh nhất trên đời, giờ đây lại khốn đốn bởi 1 việc nhỏ nhặt này! Không động đậy được, di chuyển cũng không được! Mái tóc dài này, cắt bỏ không được, gỡ ra cũng không có cách nào! Thật sự là sâu chết người đi được!

“Nếu Hoàng thượng phế trừ tổ chế thì mẫu thân của Hoàng thượng sẽ không phải chết cùng tiên tiên đế, như vậy, kim long bội trên cổ Hoàng thượng có thể nhờ mẫu thân người làm lại 1 cái, không phải sao? Mà mẫu thân của nô tỳ đã qua đời rồi! Mái tóc dài này, có thể nào thì nô tỳ cũng muốn cẩn chậm (cẩn thận + chậm rãi) gỡ ra! Chỉ cần Hoàng thượng không chê nô tỳ phiền!” Ta khiêm nhượng nói.

Nếu không phải lúc này đang đóng vai cung nữ đành phải nhượng bộ, hơn nữa lại còn phải ẩn thân trong hoàng cung hấn thì ta đã sớm nhảy dựng lên cắt đứt kim long bội của hấn rồi! Còn ở nơi này nói với hấn những lời vô dụng làm gì nữa?

“Nói thế thôi chứ không biết chuyện ngày mai có thành công hay không, hơn nữa lúc này mẫu thân của ta cũng không có tâm tình mà làm lại cho ta 1 cái! Cho nên, Trầm không thể mạo hiểm như vậy!” Khoé môi của hắc công lên, ta thề, ta thật sự thấy khoé mi của hắc có ý cười! Hắc là cố ý!

Trong lòng phát hỏa, hai tay nắm chặt mái tóc, định là sẽ cẩn thận gỡ ra đàng hoàng. Ai ngờ, tình huống này còn phiền toái hơn so với lúc vừa rồi! Ghê tởm! Lòng càng nóng vội, càng làm hỏng việc!

Hắc nhìn ta thật sâu, nói nhỏ, “Trầm còn có một đêm phải linh thủ (cái này giải thích ở phía chap 71.1 ròi), có thể có người ở cùng ta cũng tốt!” Hắc buông tay, “Vài đêm này, có vài lần Trầm thấy ác linh xuất hiện muốn đoạt hồn phách của phụ hoàng, đêm không thể ngủ, cổ có tổ chế, thủ linh cần 1 mình hoàng đế làm, hôm nay Trầm với người ở chung 1 cổ như vậy, các đại thần nếu biết được thì chắc chắn sẽ không buông tha, sẽ nói rằng ta phá hủy tổ chế! Không cách nào khác ngoài việc nói rằng người là phi tử phụ hoàng chọn cho Trầm!”

Thật sự là buồn cười! Lại bịa đặt những chuyện hoang đường này trước mặt Diệp Dược Nô ta! Muốn lừa gạt cho ta cắt tóc cũng có kết quả! Cái gì mà ác linh? Nếu trên đời này có ác linh thì 1 người giết người nhiều như ta có phải ngày đêm không ngủ yên? Có phải đã sớm bị ác linh dọa chết rồi? Nếu trên đời này thật sự có ác giả ác báo thì đó là chưa tới lúc!

Có ác linh thì Đường Vãn Thiên cũng đã bị ác báo, không phải sao? Những chuyện xấu hắc gây ra còn nhiều gấp mấy lần ta!

Số người chết trong tay ta so với hắc thì cũng chỉ như 1 sợi lông trên người con trâu!

2 ác nhân bọn ta mà ở cùng 1 chỗ thì e rằng đến ngay cả quỷ thần đều phải tránh xa 3 phần, ta thì sợ gì ác linh?

Ác linh không được, hắc lại nói đến tổ chế! Sao không nói thẳng ra là muốn ta cắt tóc luôn đi? Tại sao còn nói dông dài như vậy? Nếu như vậy thì bằng mọi giá ta cũng không cắt tóc! Ta xem người làm sao bây giờ?

“Với khuôn mặt này của nô tỳ, nếu Hoàng thượng nói là phi tử thì sẽ không ai tin! Nô tỳ khi sinh ra đã mang số mạng của 1 nô tỳ, làm sao dám trèo cao đây?” Đường Vãn Thiên đáng chết! Nếu lúc này ta không giúp người duy trì nền nhang thì chắc người đã giết ta từ lâu!

Tên Đường Vãn Thiên này mặc dù ghê tởm nhưng lại là người có ân báo ân, có oán báo oán. Nếu không như thế thì năm đó Tuyên Tuyết Dung chết trong tay ta, hắc sẽ không tìm đến ta mà gây nhiều phiền toái như vậy!

Hắc cúi đầu bật cười, ngực chấn động kịch liệt, “Thế thì phải làm sao bây giờ? Người không chịu cắt tóc, ta lại không thể cắt cổ! Thế thì cả đời này đành như vậy sao?”

Lòng bàn tay ngứa râm ran, thật rất muốn tát thẳng vào bả vai mặt đó nhưng chỉ có thể cắn răng nhịn xuống!

“Nếu Hoàng thượng thật sự cố tình thì sẽ có biện pháp! Hoàng thượng có thể sai người vào ngự phòng (phòng bếp) lấy mỡ ăn lại đây, tóc bị dính mỡ thì sẽ có thể gỡ ra!” Ta cười lạnh. Nếu hắc không đáp ứng thì ta liền một chưởng đánh ngất hắc rồi cắt đứt kim long bội!

Hắc ngậy cả người, nói nhỏ, “Có thể như thế sao? Thật tốt quá!”

Đang định giương giọng, thì ngoài cửa truyền đến giọng nói, “Hoàng thượng, Tuyên Tuyết Băng, Tuyên Tuyết Hạo tướng quân, Vãng Thượng thư, Lý đại nhân cầu kiến!”

71. Q.1 - Chương 72: Khắc Tinh Của Đường Vãn Thiên

Ta với hắc không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Ghê tởm! Nếu bộ dáng này mà bị bọn họ nhìn thấy thì mất hết thanh danh! Ta thấy trong mắt hắc cũng chứa sự bồn khoăn giống như thế. Đưa mắt nhìn vào thanh chuỷ thủ trong tay hắc, lòng ta thất kinh, “Đừng cắt tóc ta!” Ta vội la lên.

Hắc ngậy cả người, thu hồi chuỷ thủ, thở dài nói, “Không cắt tóc của người thì phải cắt đứt kim long bội của ta, người bảo Trầm phải lựa chọn như thế nào đây?” Nói cách khác, hắc tất nhiên muốn cắt đứt tóc ta!

Ta quay đầu, nhìn vào cằm hấn nói, “Tóm lại là không thể cắt tóc!”

Khoé môi hấn nhếch lên rồi lại nhếch lên, như là đã hạ quyết tâm, “Không có biện pháp thì không thể làm gì khác hơn ngoài việc này!” Trước khi ta kịp phản ứng, hấn đã bế lấy ta, nhảy vào tú kim long màu trắng được bố trí ở phía sau. Đây là nơi đặt quan tài của tiên đế. Trước mắt ta là cái quan tài liễu châu, quan tài rất rộng và sâu, trên quan tài thậm chí còn có những viên vàng, đó chính là hình ảnh rồng chín đầu tượng trưng cho hoàng đế! Chín cái đầu đặc trưng cho chín vị thần. Ly thần – bản tính hảo vọng. Bồ lao – tiếng gầm rất to. Bệ ngạn – uy lực như hổ. Thao Thiết – ẩm thực tốt. Công phúc – bản tính mềm mại như nước. Mục Trừng – bản tính cuồng sát. Kim Nghê – nóng tính như lửa. Tiêu đồ – bản tính kín kẽ. Tục truyền, đây chính là 9 vị long vương, mỗi người có bản lĩnh cao cường, có thể hô phong hoán vũ, không giống chân long. Khắc rồng 9 đầu trên nắp và 4 phía trên quan tài, những con rồng này lại chúc đầu xuống, đó là tượng trưng cho 9 người có thân phận tương đương với 9 đầu con rồng! Cũng tượng trưng cho 9 phương diện của hoàng đế, đó là chân long thiên tử!

[đoạn này làm ta bấn loạn quá, ta muốn cắt lun cho ròi T.T]

Số vàng dùng để viền quanh quan tài này cũng đủ để 1 nhà thường dân ăn mặc sử dụng cả đời không lo! Càng huống chi là số vàng dùng để điêu khắc con rồng 9 đầu kia! A! Thân đế vương thật giàu có! Ngay khi đã chết mà quan tài cũng cao sang hơn những người bình thường rất nhiều! Nhớ đến năm đó khi an táng mẫu thân, chỉ là một cái quan tài bình thường, mặc dù sau đó tình hình trong nhà không được tốt lắm, ta có đến thăm mộ mẫu thân, nhưng là dù sao mà nói thì ngày hạ thổ chỉ dùng đến quan tài bằng gỗ bình thường mà thôi!

Nghĩ đến đây, lòng ta thấy bi ai, nếu người đang nằm trong đây thật sự là hoàng đế thì không nói, đồng người bất đồng mạng (đều là người nhưng số mạng khác nhau), chỉ là người này lại chỉ là 1 người giả mạo chết thay cho hoàng đế mà thôi! Dựa vào cái gì mà hấn tốt mạng như vậy? Sau khi đã chết còn được hưởng đãi ngộ của đế vương, nằm trong cỗ quan tài tốt như vậy, còn được hưởng quốc táng?

Tại sao khi nằm vào lòng đất quan tài của mẫu thân ta chỉ là 1 cái bằng gỗ bình thường? Thật là đồng người bất đồng mạng sao? Nhân định thắng thiên! Ta rất muốn tìm hiểu xem có phải thật sự là đồng người bất đồng mạng hay không!

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, vài giọng nam nhân kêu lên, “Tham kiến Hoàng thượng!”

Ta đang định nói thì bị hấn bịt miệng lại! Hấn làm gì? Không phải là muốn trốn ở chỗ này đấy chứ? Hấn muốn trốn không có nghĩa là ta cũng muốn trốn! Lúc này để bọn họ thấy hoàng đế đây đưa cùng 1 nữ tử không rõ lai lịch, ta muốn xem hoàng đế hấn có bình tĩnh được hay không!

Đang định cử động thì bên ngoài vang lên tiếng người khóc rống, “Đường Nhạc ơi là Đường Nhạc! Không ngờ người lại ra đi sớm như vậy! Ô oa! Nếu không phải ta đi sứ Phong quốc thì sẽ được nhìn thấy người lần cuối rồi! Đường Nhạc!”

“Lý đại nhân, ngài đừng đau buồn!” Tuyên Tuyết Băng trầm giọng nói.

Tiếp theo là tiếng va chạm, giống như vật gì đó bị đụng vào. 1 người giả hoạt như lão hoàng đế mà cũng có bằng hữu chân thật sao? Lại còn có người vì hấn mà thương tâm đến như thế sao? A! Nếu người này là tri giao với hấn thì sao lại không tiết lộ cho hấn biết việc lão giả chết? Tính tình của người này giống hệt như Đường Vấn Thiên, bề ngoài thoát nhìn tươi cười nhưng thật chất rất đa nghi! Với thân phận như vậy, ngay cả thê tử của mình, con cái của chính mình mà cũng tính kế, cả đời này của hấn thật giống như tin đồn – là 1 người cô đơn!

“Đường Nhạc! Bằng hữu một đời mà không thể nhìn mặt người lần cuối là tiếc nuối lớn nhất cả đời ta! Cho nên, Đường Nhạc, người ở dưới đó nhất định phải chờ ta!” Thanh âm của Lý đại nhân run rẩy mang theo tiếng khóc.

Xem ra, trốn ở chỗ này cũng không được rồi! Ta rất muốn cười ra tiếng nhưng lại đang bị hấn bịt miệng, chỉ có thể miễn cưỡng giật nhẹ khóe môi.

“Lý đại nhân! Hay là thôi! Để cho tiên hoàng an ổn ra đi đi!” Tuyên Tuyết Hạo lạnh lùng nói.

“Người nói cái gì! Cái gì gọi là để cho hần an ổn ra đi? Ta sẽ làm cho hần bất ổn sao? Chẳng lẽ ta đến nhìn mặt bằng hữu lần cuối cũng là sai sao? Sao Tuyên lão đầu lại sinh ra 1 hài tử bất hiếu như ngươi! Lại dám nói với ta những lời như thế!” Hần lớn tiếng khóc mắng. Xem ra, ở nơi này cũng không trốn được rồi!

Đường Vần Thiên cả người đại chấn! Đột nhiên ta thấy cổ tê rần. Đáng chết! Ta đã bị hần điểm huyết rồi! Xem ra, Đường Vần Thiên phi thường kiêng kỵ người này!

Hần ôm ta đi nhanh đến chỗ quan tài, đẩy nhẹ nắp quan tài, khuôn mặt của lão hoàng đế vì thế mà lộ ra trước mắt ta! Hần muốn làm gì? Sẽ không như thế chứ?

Mới nghĩ như vậy thì đã thấy hần đẩy thi thể của lão hoàng đế sang 1 bên, bên dưới chỗ lão hoàng đế nằm lộ ra 1 cơ quan. Ta thấy cả kinh, không thể nào! Trong quan tài mà lại có đến 2 tầng? Hần lên tiếng, ôm ta chui vào đó! Đặt ta dưới thân, đối mặt với ta, chờ đến khi 2 chúng ta ổn định tư thế nằm thì sẽ đóng tầng cơ quan lại! Ta cảm giác cả người phát run, như thế nào cũng thật không ngờ, ta lại ở cùng hần trong 1 không gian kín như vậy! Lúc này, hần lại đang đè lên người ta, tóc ta quấn vào kim long bội trên cổ hần, mà phía trên lưng hần chỉ là 1 tấm gỗ mỏng, đó là nơi đặt thi thể của lão hoàng đế giả! Nói cách khác thì lưng hần đang dán sát vào lưng người chết!

Quan tài của hoàng đế quả rất rộng và dài, chứa đủ cả ba người chúng ta! Mặt của ta trở nên đỏ bừng. Muốn đẩy hần ra nhưng lại không thể nhúc nhích.

Có thể cảm giác được hơi thở của hần đang phả vào môi ta. Rốt cuộc là hần xảy ra chuyện gì? Thật sự như vậy sợ tên Lý đại nhân đó sao?

Ta phát hoảng, ghé vào bên tai hần, nói, “Quan tài không được đây lại!” Như vậy rất rõ ràng rồi đúng không? Ủy khuất chính mình trốn ở chỗ này mà lại không che lại, hần điên rồi sao? Rõ ràng là muốn nói cho Lý đại nhân biết rằng có người đang trốn trong quan tài này!

Hần để ngón trở lên môi ta, làm động tác: chờ có lên tiếng.

Lúc này, Lý đại nhân ở ngoài kia đang chỉ lên trời mà khóc lớn, “Đường Nhạc! Đường Nhạc! Nếu không phải vì Phong quốc hoàng đế lăng nhăng thì ta cũng không ắt thời gian ở lại đây đưa ở đó. Cũng không bị chậm hành trình rồi đến nỗi ngay cả nhìn mặt người lần cuối mà cũng không thể! Lão hoàng đế này, lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn còn ham ngôi hoàng đế! Đáng đời hoàng tử của người bị người ta đoạt đi tân vương! Mọi người khắp 14 nước đều chê cười! Đáng đời người có 1 hài tử bất hiếu như vậy! Còn người nữa, không thêm tội ta mà lại lên đường 1 mình! Lên đường là 1 trò đùa vui của người sao? Sao người không ở lại chờ ta thêm 1 chút? Sớm biết rằng như vậy thì năm đó ta đã không cứu người, để người chết quách cho rồi! Ô oa! Đường Nhạc! Sao người lại chết sớm như vậy! Tên Đường Vần Thiên bất hiếu đó không trông nom linh đường mà chạy đi đâu rồi! Tên bất hiếu đó, nếu bị ta tóm được thì ta chẳng quan tâm đến hần là hoàng đế hay không phải hoàng đế mà thẳng tay rút gân (còn 1 nghĩa là “đá đít” mà ta thấy nó thô thiển quá, nên...) hần! Ta xem hần có còn dám chạy loạn hay không!” Dứt lời, lại khóc ô ô!

“Ách, Lý đại nhân! Cái này, mặc dù ngài là ân nhân cứu mạng của tiên hoàng và được tiên hoàng ban lệnh bài “miễn tội”, nhưng nếu muốn bất kính với Hoàng thượng thì hơi quá quắt rồi!” Tuyên Tuyết Băng nhỏ giọng nói.

Lòng ta thấy buồn cười, tên Lý đại nhân này thật sự can đảm. Cái gì mà nói là sẽ rút gân Đường Vần Thiên. Ta liếc trộm hần một cái, thấy khoé môi của hần không ngừng co quắp. Ta nghĩ khi còn bé Đường Vần Thiên đã bị hần đánh không ít!

Lúc này, Lý đại nhân bắt đầu xông đến linh đường!

“Đại nhân, sao ngài có thể xông đến linh đường? Đại nhân! Xin người suy tính cẩn thận!” Tuyên Tuyết B hét lớn.

Mấy người Tuyên Tuyết Hạo liền vọt đến, tiếp theo là thanh âm của cỗ quan tài bị kéo đi! Hần muốn khai (mở) quan! Không thể nào! Ta dùng ánh mắt hỏi Đường Vần Thiên. Hần gật đầu, ta thở dài 1 hơi. Tuyên Tuyết Hạo biết sao? Ta cảm giác cả người phát lạnh. Rốt cuộc bọn họ đang mưu tính cái gì?

“2 tiểu tử họ Tuyên các người, dừng tay cho ta! Ta muốn thấy mặt Đường Nhạc lần cuối! Nhanh lên một chút, buông tay cho ta!” Hần vừa khóc vừa nói. Lúc này, thanh âm của hần đã cách đây rất gần, đã sắp

đến bên cạnh quan tài! A! Mấy người cũng không cản được hắn, tính tình của hắn quả là chai lì như trâu!
“Nếu đã tới nơi này rồi thì cho Lý đại nhân xem 1 chút cũng đâu tổn thất gì!” Một giọng nam âm thuận (âm áp + thuận tai) vang lên.

“Vàng Thượng thư cũng đồng tình với ta. 2 tên tiểu tử nhà người không biết nói lý!” Hắn oa oa kêu to.

Nguyên lai, đó là Vàng Thượng thư sao? Hắn cũng đã vào linh đường rồi sao? Có phải hắn cũng có nghi hoặc với cái chết của lão hoàng đế hay không?

Tuyên Tuyết Băng bắt đầu nói, “Tiên hoàng đã ra đi, nếu lúc này gặp mặt thì sẽ càng thêm thương tâm! Cần gì đây? Người chết không thể sống lại!”

Hắn lớn tiếng nói, “Ta không tin Đường Nhạc có thể bỏ ta lại như vậy! 1 tên tiểu tử như ngươi thì biết cái gì! Nếu không được thấy mặt Đường Nhạc thì ta sẽ không đi! Cho dù có tên tiểu Hoàng thượng ở đây, ta cũng nhất định phải thấy mặt Đường Nhạc!” Dứt lời, liền phi thân thái!

Quan tài truyền đến 1 chấn động rất nhỏ! Ta âm thầm giật mình, xem ra người này không muốn sống nữa mà muốn khai quan!

Quan tài lại bị di chuyển nhẹ, ta thầm nghĩ trong lòng, nếu lúc này Đường Văn Thiên bị phát hiện đang cùng 1 cung nữ nằm trong quan tài chứa di thể của tiên hoàng thì không biết hắn có bị rút gân chân hay không đây? Ta đột nhiên rất muốn biết! Ta địa con người bên trong lóe hừng phần. Nhưng lại chứng kiến hắn địa con người đen chính sáng quắc địa nhìn chăm chăm mặt của ta !

Ngạo mạn chậm rãi nở ra 1 nụ cười với hắn. Há mồm vừa mới thốt ra 1 chữ “đại” thì thanh âm đã bị hắn phong trụ! Môi ta bị môi hắn chặn lại! Ghê tởm! Ta cắn răng. Vô kế khả thi. Trong hậu cung này, nữ tử nào cũng coi chuyện bị hắn hôn là 1 loại vinh hạnh! Nếu lộ ra vẻ mặt có nửa điểm chán ghét thì sẽ bị hắn hoài nghi!

“Tiếng động gì vậy?” Nọ vậy Lý đại nhân cả kinh nói.

Tuyên Tuyết Băng nói, “Tuyết băng vừa mới kêu đại nhân. Đại nhân, xin ngài giữ lễ!”

Hắn oa địa một tiếng khóc lên, “Ngươi bảo ta phải giữ lễ với ai?” Lý đại nhân vỗ vỗ mặt tiên hoàng. Bởi vì động tác của hắn mà quan tài bị chấn động 1 chút. Hắn chỉ cần thoáng động chạm đến gương mặt của di thể thì mặt nạ da người cũ kỹ kia liền sẽ bị xé rách! Mà hắn, tất nhiên cũng sẽ phát hiện ra tầng hầm này trong quan tài! Tiềm thể phát hiện ra 2 người bọn ta!

Mặc dù quan tài này là cỗ quan tài tốt nhất, khí trời vừa lại rất lạnh nhưng vẫn còn nghe thấy mùi hôi thối của thi thể! Ta chỉ cảm thấy dạ dày nhộn nhạo, quay mặt qua, nôn một tiếng. Đang định nôn tiếng thứ 2 thì môi lại bị hắn nuốt lấy hết!

Lý đại nhân đột nhiên ngừng khóc, “Các ngươi nghe thấy tiếng gì không?” Hắn hoài nghi nói.

Tuyên Tuyết Băng liền nôn 1 tiếng, nói, “vừa rồi Tuyết Băng quá mức thương tâm nên nôn một tiếng!” Dứt lời, lại nôn ra thêm 1 tiếng nữa! Lý đại nhân hết hoài nghi, lại tiếp tục khóc lên.

Thật đáng chết! Ta tức giận đến mức mặt đỏ bừng bừng, khóe mắt rung rung, thân không thể di chuyển, miệng không thể nói, lại còn sắp lâm vào trạng thái say mê! Trong hoàn cảnh này, ta chỉ muốn chết quách đi cho rồi!

Trong lòng thầm quyết định, nếu hắn còn dám động chạm khi dễ ta thì ta sẽ cắn lưỡi tự vẫn, làm cho hắn bị kẹt giữa 2 xác chết!

Lý đại nhân khóc 1 trận đã đời cho đến khi không còn khóc được nữa, tiếng khóc dừng lại rồi được Tuyên Tuyết Băng dìu ra khỏi linh đường! Lúc này, tầng phía trên lại bị chấn động. Lòng ta thất kinh, bị phát hiện rồi! Là Vàng Thượng thư!

Ta và hắn bắt gặp ngừng thở. Một hồi lâu sau, hình như người kia đã hài lòng, nói, “Nguyên lai thật sự là giọng của Tuyên Tuyết Băng!” Dứt lời, tiếng bước chân trở nên xa dần.

Lúc này, Tuyên Tuyết Hạo mới đẩy nắp quan tài lại. Chậm rãi đi ra ngoài.

Thấy tất cả bọn họ đã đi hết, hần lúc này mới từ rời khỏi môi ta. Nói nhỏ bên tai ta, “Thơm quá!”

Lòng ta phát hoá nhưng không thể biểu lộ ra ngoài mặt. Người bên ngoài còn chưa đi, trong hoàn cảnh này mà hần còn có tâm tình trên chộc 1 cung nữ bình thường như ta, đúng là háo sắc!

Người ta đồn rằng Đường Đình Hiền vốn háo sắc nhưng xem ra hần ta còn không bằng nửa phần tên Đường Văn Thiên này!

Ít nhất mà nói thì Đường Đình Hiền quyết sẽ không khinh bạc 1 cung nữ có diện mạo cực xấu ở ngay dưới di thể của phụ thân mình !

Nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng xa, đại diện đã yên tĩnh trở lại, hần mới thở dài 1 hơi. Sau đó mở tầng hầm ra, đẩy thi thể lão hoàng đế sang 1 bên rồi ôm ta nhảy lên.

Khi đi ra thì nhang khói trong lò linh hương lại sắp tàn giống hệt lúc nãy. Hần nói, “Nếu vừa rồi bị Lý đại nhân phát hiện thì theo tính cách của hần, chắc chắn người sẽ không sống đến ngày mai!”

Mặc dù không biết lời hần nói là thật hay là giả nhưng ta có thể đoán được tính tình của Lý đại nhân. 1 người không thèm để Đường Văn Thiên vào mắt như hần nếu biếtta và Đường Văn Thiên trốn dưới quan tài thì tất nhiên sẽ bắt giải ta hỏi tội; đến lúc đó, với tình tình của hần thì còn chưa biết chừng hần sẽ đem ta ra xử trảm!

Hần và ta cùng nằm ở dưới quan tài, hơn nữa lại còn giáp lưng với 1 xác chết, đó là vì muốn cứu ta? Sao đột nhiên hần lại tốt bụng như vậy? Ta lắc lắc đầu nhưng mái tóc lại làm da đầu bị đau

Hần cau mày nói, “Không nên cử động!”

Lúc này ta thật sự rất muốn đánh cho hần hôn mê rồi cắt đứt kim long bội của hần! Nhưng hần lại là Hoàng thượng, và ta lúc này cũng không phải là Dục Nô! Chưa bao giờ ta thống hận cái thân phận cung nữ này đến vậy! Tại sao lại hoá trang thành cung nữ mà không cải trang thành tiểu nương (mẹ nhỏ) của hần, làm cho hần thấy cũng không thể không cúi đầu gọi ta 1 tiếng dễ nghe!

Hần bắt đầu cởi quần áo. Ta xoay người sang chỗ khác. Chắc không vì sự đụng chạm lúc nãy trong quan tài mà làm hần nổi sắc tâm đấy chứ? Nếu nổi sắc tâm thì cũng phải tùy vào tình huống! Nghĩ đến đây, mặt của ta trở nên đỏ bừng. Hoàn cảnh này thật làm cho ta khóc không ra nước mắt!

Đang định cách xa ra hơn nữa thì hần ôm lấy ta từ phía sau. Ta cả kinh kêu lên một tiếng, ai ngờ hần đã che môi ta lại. Nói bên tai ta, “Kêu cái gì! Người muốn cho tất cả mọi người biết nơi đây đang xảy ra chuyện gì sao?” Hơi thở ấm áp của hần cứ phả vào tai ta, ta có cảm giác mặt mình càng đỏ hơn. Vốn là đỏ vì phần nộ! Hần là Hoàng thượng, ta là cung nữ, nếu hần thật sự muốn sung hạnh, cho dù ta có không chịu thì cũng không làm gì được ! Đó là quy củ trong cung này! Hơn nữa, nếu hần thật sự muốn sung hạnh ta, cho dù ta thật sự không muốn thì cũng không thể lộ ra nửa điểm kháng cự!

Nếu là hần dám manh động, ta sẽ mặc kệ việc giấu diếm thân phận mà ra tay chế phục hần! Thâm quyết định chủ ý này trong lòng, tay nắm thành quyền, đang chuẩn bị nghênh đón hần thì hần đã phi thân ôm ta bay vào lại phía sau linh đường!

Sẽ không ở chỗ này đấy chứ?! Ta hừ lạnh nói, “Hay là chúng ta đừng quấy rầy tiên hoàng nghỉ ngơi! Đi ra ngoài đi!” Ở ngay bên cạnh người khác, hần có bệnh sao?

Hần không lên tiếng, đem áo tang trên người giấu sau quan tài, thở dài với ta, nói nhỏ, “2 người chúng ta đến ngự phòng (phòng ăn)!”

Cái gì? Hần là có ý này? Mặt của ta tức khắc đỏ bừng. Đúng là ta nghĩ sai lệch!

Ôm thắt lưng của ta, hần đi ra khỏi Bằng Tuyết cung! Lúc này sắc trời đã dần dần về tối.

Bay diêm tẩu bích.

Hần không thể truyền người đến ngự phòng lấy mỡ ăn lại đây sao? Tại sao lại phải tự mình đến ngự phòng? Hay là hần vốn có ý định gì khác ? Ý nghĩ của tên nam nhân này sâu không lường được, càng đoán thì càng bị hần xoay như chong chóng!

“Cái kia, Hoàng thượng, tại sao lại đích thân đi đến ngự phòng? Tại sao không sai người mang đến đây” Ta ghé vào lỗ tai hắn, nói.

Hắn quay đầu cười với ta, nói, “Việc này, bớt đi 1 người biết thì có thể bớt đi 1 người bị giết!” Rõ ràng là nụ cười như ánh mặt trời nhưng lại có thể đàm luận về việc giết người 1 cách nhẹ nhàng như vậy! Rốt cuộc hắn có ý gì? Tại sao lại không như vậy? Hắn không phải đã nói sao? Cùng lắm thì nói ta là phi tử của hắn! Đối với hắn thì có tổn thất gì?

Ách! Không đúng! Đối với hắn đích thật là có tổn thất! Ta cung nữ của thái thượng hoàng! Nói cách khác, nếu ta tốt mạng 1 chút thì sẽ là người của thái thượng hoàng, là tiền bối của hắn! Lúc này có thể nào cũng không thể phong phi! A! Nguyên lai không riêng gì vì cứu mạng của ta, cũng là vì quyền lợi của hắn!

Hắn quay đầu lại, nhìn ta, nói nhỏ, “Nếu trên mặt không có nốt ban thì chắc hẳn ngươi sẽ là 1 đệ nhất mỹ nhân!”

Hơi thở ấm áp của hắn phả vào mặt ta làm mắt ta hoe đỏ, ta lạnh lùng nhắc nhở, “Hoàng thượng, cẩn thận dưới chân!”

Mới vừa nói như vậy, hắn liền 1 cước đạp văng mái ngói lưu ly. Trong bóng tối, mái ngói lưu ly đó gây nên 1 âm thanh vang dội!

“Có thích khách!” Có tiếng hô bég nhọn vang lên

72. Q.1 - Chương 74: So Kiếm Đoạt Mỹ Nhân

“Người nào!” Toàn bộ thị vệ bên dưới đều trở nên cảnh giác.

Người nào? Không phải là Hoàng thượng của bọn hắn sao? Ta không nhin nổi mà cười ra thành tiếng, tiếng cười này lại làm cho bọn thị vệ xác định được vị trí của 2 người chúng ta, bắt đầu hét lớn với 2 người chúng ta, “Người đầu! Có thích khách!”

Tiếng hô đó làm cho bên dưới loạn cả lên. Phải biết rằng, luật lệ của Hoàng quốc vốn nghiêm khắc, thích khách nếu bị bắt được, nhẹ thì bắt giam, nặng thì xử trảm cho đi cùng với tiên hoàng! Vinh quang lớn nhất của 1 người quân nhân chính là bảo vệ tổ quốc, vì nước mà ngày ngày hi sinh, nguyện chết trên sa trường, chết trong tay quân địch! Mà lúc này, bọn họ bị điều về trấn thủ hoàng cung, thường ngày không phát sinh bất cứ việc gì, càng không có nhiều cơ hội để lập công! Tương đương với việc không có cơ hội được thăng chức! Mà lúc này, thật vất vả mới phát hiện ra 2 thích khách là chúng ta, có thể nào thì bọn họ cũng muốn biểu hiện tốt 1 chút! Vì thế, bọn thị vệ càng ra sức hơn bình thường!

Nếu là bọn hắn biết người mà bọn họ đang truy nã chính chính là Hoàng thượng thì không biết sẽ có vẻ mặt thế nào? Tên Đường Vấn Thiên này thù rất dai, bọn họ mà mạo phạm hắn, dù cho bây giờ không trách tội thì tương lai sẽ trả lại gấp vài lần!

Vốn là muốn lập công nhưng những người này lại vô tình trở thành cái gai trong mắt Hoàng đế! Nghĩ đây tới lại không khỏi muốn cười nhưng đã bị hắn bịt miệng lại!

Ta dùng ánh mắt hỏi hắn. Hắn không lên tiếng, một tay ôm lấy ta, phi thân đi! Tên tướng quân cầm đầu thấy ta hai người bọn ta chạy đi liền quay đầu lại phát tay hô, “Phía trên nóc nhà! Toạ Vệ! Ngươi mang một đội nhân mã đi ra phía sau. Hữu Vệ, ngươi mang 1 đội nhân mã đến phía trước chặn đầu! Cung thủ, chuẩn bị!”

Bọn thị vệ cùng kêu lên “tuân lệnh” rồi nhanh chóng nghiêm chỉnh bắt tay vào việc! Thật sự là huấn luyện quá tốt! Xem ra, lần trước có thích khách đột nhập vào hoàng cung nhưng không thành công hẳn là vì sự có mặt của bọn họ! Mặc dù chỉ là một viên tiểu tướng vô danh nhưng lại chỉ huy binh lính như vậy, quả là quân đội trong hoàng cung rất cao cường!

Nhìn ở góc độ này, hắn mặc thiết giáp (áo giáp sắt), mái tóc đen dài như mực được cố định ở sau đầu. Thắt lưng đeo 1 thanh bội kiếm! Dưới ánh sáng yếu ớt của mặt trăng, trong cơn gió lạnh có vẻ thật anh tuấn, uy phong lẫm liệt! Nếu không nhìn kỹ thì cứ tưởng hắn là Tuyên Tuyệt Tán! A! Sao lại nghĩ đến hắn rồi? Ta nheo lại mắt, không yên phận, liếc sang nhìn hắn 1 lần nữa. Không sai! Thiết giáp đó, mái tóc đó giống

hệt Tuyên Tuyết Tán! Chỉ là trên mặt Tuyên Tuyết Tán có đeo chiếc mặt nạ bạc mà hắn lại không có! Trên đời này có chuyện khéo léo đến vậy sao? Tại sao ta lại nghĩ rằng ta đã nhìn thấy Tuyên Tuyết Tán ở chỗ này? Không phải Tuyên Tuyết Tán đang trấn thủ biên quan sao? A! Ta cảm thấy đầu óc của mình trong chốc lát trở nên mơ hồ.

Đang định tiếp tục chạy đi thì năm trăm cung thủ đã chuẩn bị sẵn sàng, năm trăm mũi tên nhất loạt chĩa về phía 2 người bọn ta!

Ta rất muốn cười nhưng có thể nào cũng không sao cười nổi! Nếu là hắn bị bắn trúng thì ta cũng không thoát khỏi việc chịu chung số phận! Một tiễn song tim (1 mũi tên trúng 2 trái tim), là ta và Tuyên Tuyết Tán, khi nhớ lại liền cảm thấy thật ngọt, thật đẹp! Mặc dù đau đớn nhưng trong sự đau đớn có lại mang theo phần tình cảm; trong lòng ta, nó thật trân quý, thật chân thực! Ta tin Tuyên Tuyết Tán cũng có cảm thụ giống như vậy! Mỗi khi chạm đến vết sẹo hình chữ thập trước ngực là 1 ngày ta nhớ hắn! Chỉ có thể gây cho hắn vết sẹo vĩnh cửu đó, hắn mới đau đớn. Vì thế hắn sẽ không quên ta! Mà bây giờ, có thể nào ta cũng không muốn cùng chịu loại thương tích này với Đường Vãn Thiên!

Ta sẽ không để hắn tiến vào khoảng không gian mà Tuyên Tuyết Tán độc hữu (*)! Ta không muốn khi nhớ lại sẽ nhớ thành 3 người!

“Người biết người đó?” Âm thanh lạnh lùng của Đường Vãn Thiên vang lên bên tai ta.

Ta lắc đầu, “Hắn là tướng quân, ta là cung nữ, có biết thì cũng chỉ có ta biết hắn chứ hắn không biết ta!”

Đang định nói tiếp thì tên tiểu tướng giống hệt Tuyên Tuyết Tán đã hạ lệnh, “Bắn tên!”

Lời vừa dứt thì 1 tràng mưa tên từ bốn phương tám hướng bắn đến! Chưa từng nghĩ rằng có 1 ngày mình sẽ bị chết dưới tình cảnh này! Tên Đường Vãn Thiên này, sao hắn không có phản ứng gì? Tầm mắt hơi chuyển thì đã thấy khoé môi hắn nở ra 1 nụ cười rất đáng nghi.

Tiếp theo, thân thể bị chấn động mạnh, cũng không biết lăn lộn đến mấy vòng, cho đến khi ta đứng vững trên nóc nhà thì liền có cảm giác buồn nôn! Nôn khan 1 tiếng rồi mới phát hiện vòng thứ nhất đã qua đi! Mà chúng ta lại không hề hấn gì! 2 người chúng ta đã tránh được ít nhất là 500 mũi tên!

Sắc môi ta trắng bệch. Rốt cuộc công phu của Đường Vãn Thiên đã đạt đến cảnh giới gì rồi? Ngay cả Nhận Hỷ và Dục Nhi cũng không thể cam đoan rằng có thể an toàn trở ra dưới tình cảnh này! Mà hắn, trong khi ôm lấy ta cũng có thể tránh được 500 mũi tên!

Hắn cười khê bên tai ta, “Sao thế? Sợ hãi? Có Trầm ở đây, sợ cái gì!” Rõ ràng là an ủi nhưng không biết tại sao khi truyền đến tai ta, nó lại giống như 1 trò chơi do hắn xếp đặt; trong đó ta xui xẻo trở thành con mồi mà hắn lại là thợ săn! Mà bây giờ, một con mồi và một người thợ săn lại bị bao vây gắt gao trong vòng vây của đám thị vệ! Bây giờ, người thợ săn này sắp thất bại mà con mồi là ta cũng đã thất bại! Ta đột nhiên cảm thấy rất buồn cười. Loại tình huống này, nghĩ như thế nào cũng thật hoang đường!

Tại sao là hoàng đế mà lại bị chính thị vệ của mình đuổi giết vì không nhận ra? Mà tại sao ta lại ở cùng hắn trong tình cảnh điên rồ này!

“Công phu không tồi! Đáng tiếc là đã rơi vào trong tay ta!” Tiểu tướng đó đứng ngược hướng gió, khoé môi mỉm cười. Cung tên của hắn không bắn trúng chúng ta, lúc này, hắn phải là rất tức giận mới đúng, không ngờ, hắn lại mỉm cười! Hơn nữa lại cười rất hưng phấn! A! Nam nhân này, Hàn Tuyết chịu khổ trong tay hắn, không oán nang 1 chút nào

“Thu binh, trở về đi.” Bởi vì trông hắn giống hệt Tuyên Tuyết Tán nên ta hảo tâm nhắc nhở. Ai ngờ lại làm hắn tức giận

“Nói gì vậy! Người xem ta là ai!” Hắn dứt lời liền rút kiếm từ bên hông ra, chĩa thẳng vào người bọn ta, hô lớn, “Bắn tên!”

Lời vừa dứt, ta lại cảm thấy thân thể lại bị bay lên! Trong cơn gió lạnh, giống như đang nhảy múa, ngoài ý muốn làm cho tâm tình con người ta trở nên thư sướng! A! Thật sự rất hưng phấn!

1 cộng lông cũng không bị thương! Công phu của tên nam nhân này đã luyện đến hoá cảnh (**) rồi sao? Nhiều mũi tên như vậy mà cũng không thể làm hắn bị thương thì phải làm thế nào mới có thể giết chết hắn

đây?

Chẳng lẽ hắc chính là vô địch thiên hạ sao? Vậy thì năm đó ta đã làm cái gì? Lòng ta thấy ảo não. Vốn tưởng rằng sao chép bí tịch ra, vứt mỗi nơi 1 mẫu thì không có việc gì nhưng ai ngờ nam nhân này đã vậy còn quá thông minh, tập hợp nhiều quyển bí tịch thành 1 cuốn chính thức!

Nếu ta sở liệu không sai thì bây giờ trên đời này, những người học được loại công phu này chỉ có mấy tỷ muội của ta và Đường Vấn Thiên!

A! Đúng rồi, Tuyên Tuyết Tấn cũng học loại công phu này. Quyển bí tịch này vốn không phải là bí tịch, chỉ là tập hợp những chiêu võ công xuất sắc trong thiên hạ mà thôi!

Tiểu tướng thấy 2 người chúng ta không hề bị thương, liền lớn tiếng nói, “Người đâu, bắn tên cho ta!”

Nếu lại tiếp tục bắn tên thì chắc chắn ta và Đường Vấn Thiên sẽ bị thương! Không được! Ký ức giữa ta và Tuyên Tuyết Tấn không thể bị hắc xen vào

Hắc nói nhỏ bên tai ta, “Dụ hắc lên so kiếm với ta!”

“Ta sẽ không!” Ta nhỏ giọng nói. Ở trước mặt hắc vui đùa, ta không phải đồ đàn!

Hắc lại nói nhỏ bên tai ta, một hồi lâu, ta gật nhẹ đầu, tỏ vẻ hiểu rõ!

Ta giương giọng cười lạnh nói, “Cung tên của ngươi không hạ được 2 người bọn ta! Ngươi có biết hắc là ai và ta là ai không?” Nếu hắc đồng ý nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra người đang bị vây bắt trên nóc nhà chính là vị Hoàng đế mà hắc phải bảo vệ!

Hắc cả kinh, lạnh lùng nói, “Ta mặc kệ hắc là ai, cũng không quan tâm ngươi là ai, ta chỉ biết rằng các ngươi muốn ám sát Hoàng thượng, đó là sự thật!” Dứt lời, liền giơ cao thanh kiếm.

Lại tới nữa! Ta đau đầu trầm nghĩ. Quay đầu nhìn sang Đường hỉ thiên, hắc không lên tiếng, dùng ánh mắt ra hiệu với ta!

Nhiều năm đầu đá như vậy, lúc này khi nhìn vào ánh mắt của hắc, ta dĩ nhiên biết rằng hắc muốn nói gì! A! Đó chính là khả năng đoán tâm tư!

“Chắc hắc là công phu của đại nhân không bằng chúng ta! Đại nhân được nhiều người hỗ trợ như vậy, nếu việc này truyền ra ngoài thì sẽ trở thành trò cười lớn cho thiên hạ! Này trong hoàng cung này lại có người như vậy sao?”

Sắc mặt hắc đại biến, trước ngực rõ ràng kịch liệt phập phồng, một hồi lâu sau mới nói, “Ngươi nghĩ muốn ta đơn thân giao đấu với ngươi? Làm một quân nhân, mục đích lớn nhất không phải là giao đấu với người khác mà là tinh thần đồng đội, có thể hoàn thành mục tiêu đó thì cho dù không được mọi người đồng tình thì ta cũng không để ý. Cũng sẽ không đơn độc giao đấu với các ngươi! Người đâu! Bắn tên!” Hắc vung tay lên, những mũi tên lại được bắn lại đây!

Đường Vấn Thiên lại đánh bật các mũi tên đó trở lại!

A! Thật đúng là vi diệu trai tài! Ta cười nói, “Chỉ là không bằng người mà thôi, cần gì phải lấy cớ nhiều như vậy? Hắc vừa mới nói với ta rằng ngươi quả thật là 1 người đáng thương! Hắc nói, nếu hắc đơn thân giao đấu với ngươi thì hắc chỉ cần dùng 1 tay là có thể giải quyết! Tướng quân, ngài thật đúng là đáng thương!” Ta tiếp tục kích hắc.

Quả nhiên, khoe môi hắc co quắp, sắc mặt xanh mét, nhịn không được nữa mà hét lớn, “Được! Ngươi muốn đơn thân giao đấu thì ta sẽ đơn thân giao đấu với ngươi!” Dứt lời, liền rút kiếm ra định nhảy lên nóc nhà nhưng lại bị 1 tiểu binh bên cạnh ôm chân ngăn lại!

“Tướng quân suy tính cẩn thận! Lấy đại cục làm trọng!” Tiểu binh đó có vóc dáng rất nhỏ, thoạt nhìn cũng chỉ 15, 16 tuổi, lá gan lại rất lớn, cũng dám cản trở đại tướng quân!

Tên tướng quân cúi đầu liếc hắc 1 cái, kiên định đẩy tay hắc ra, phi thân nhảy lên nóc nhà!

Đối mặt với hắc, ta không tin tên tướng quân này không nhận ra thân phận của Đường Vấn Thiên! Để hành tung không tốt của Hoàng thượng bại lộ trước mặt người khác là trách nhiệm của hắc!

Tên tướng quân nâng kiếm chỉ thẳng vào Đường Vãn Thiên, lạnh lùng nói, “Buông người phụ nữ này ra!”

Lúc này hắn giống như con nhà võ! Tướng quân là người cầm binh trong chiến tranh, chỉ có thể là con nhà võ mới có thể quyết đấu cùng người khác! Nhà võ coi trọng nhất tôn nghiêm, lúc này, Đường Vãn Thiên đang ôm lấy thắt lưng của ta, hành diện mà đứng, không có chút ý định buông ta ra! Điều này đối với 1 người nhà võ mà nói là 1 loại vũ nhục! ‘

“Cho dù hắn không buông tay thì ngươi cũng không thể đánh thắng hắn! Giết không chết hắn!” Môi ta khẽ nở nụ cười. Mặc dù lúc này ta đang mặc y phục cung nữ, nhưng vì bóng đêm đã che đi toàn bộ những khuyết điểm trên gương mặt nên cả người giống như ám dạ tiên nữ (**).

Chú thích

(*) Độc hữu: duy nhất sở hữu

(**) Hoá cảnh: Cảnh giới biến hoá

(***) Ám dạ tiên nữ: tiên nữ bóng đêm

Hắn ngây ngẩn nhìn ta, trong mắt lóe mê hoặc! Chính là vẻ mặt này! Chính là ánh mắt này! Vẻ mặt này ta rất quen thuộc! Ánh mắt này ta biết rất rõ! A! Thật sự là giống quá!

Trước mặt 1 phụ nữ như ta tin dù hắn có ra đòn sát thủ mà hắn đắc ý nhất, dù có dùng hết mọi lực lượng thì cũng không thể thắng Đường Vãn Thiên! Khi cao thủ so chiêu, cái quan trọng nhất chính là tinh thần! Mà sức lực tinh thần của hắn đều đã dồn vào ta!

“Cao thủ so chiêu thì phụ nữ như ta nên lui ra! Chỉ là, bởi vì bất đắc dĩ nên ta không thể tách rời hắn được! Hơn nữa, người này công phu cao cường, ta tin trên đời này không có ai là đối thủ của hắn!” Ta hảo tâm nhắc nhở. Hết sức phân tán ý chí của hắn!

Trong bóng đêm, Đường Vãn Thiên liếc mắt nhìn ta 1 cái. Mặc dù không lên tiếng nhưng bàn tay đặt bên hông ta bị siết mạnh. Làm như cảnh cáo ta không nên quá phận!

Ta kêu lên 1 tiếng đau đớn, “Đau quá!”

Chiêu thức này được ghi chép trong binh sách, gọi là: Hỏa Thượng Kiêu Du!

Quả nhiên, 2 mắt của tên tướng quân đỏ ngầu, như là sắp phun ra lửa!

“Muốn ta quyết đấu với ngươi thì có thể! Nhưng không đánh cuộc thì không được!” Đường Vãn Thiên lạnh lùng nói

Tiểu tướng đỏ hừ lạnh 1 tiếng, “Cái gì đánh cuộc cái gì?”

Đường Vãn Thiên chìa kiếm về phía hắn, “Nếu là ta thua thì ta sẽ để nàng lại! Nếu là ngươi thua thì phải lui binh! Thế nào?”

Sắc mặt của tiểu tướng đỏ bừng, cơ hồ run rẩy nói, “Một lời đã định!”

A! Cứ như vậy, những tên cung thủ đó se không còn bắn tên về phía ta nữa! A! Thật tốt ! Bởi vì 2 người họ đã quyết đấu nên ta cũng không cần lo lắng rằng ta với hắn sẽ cùng chịu 1 loại thương tích giống như Tuyên Tuyết Tán!

Nghĩ đến đây, khóe môi ta mỉm cười, 2 mắt nhắm lại. Thanh kiếm chuyển động tạo ra âm thanh xé gió!

Ta chỉ nghe được bên âm thanh của thanh kiếm. Tay hắn vẫn đặt ở thắt lưng của ta, Ta tưởng tượng người đang giao thủ với hắn chính là Tuyên Tuyết Tán, khóe môi lộ ra ý cười ôn nhu!

A! Thật tốt! Không nghĩ rằng cả đời này lại có thể gặp được 1 người giống hệt Tuyên Tuyết Tán!

Tiếng gió dừng lại! Đã kết thúc rồi sao? Ta mở mắt ra thì thấy thanh kiếm trong tay Đường Vãn Thiên đã chĩa vào cổ tên tiểu tướng, trong khi đó, thanh kiếm của tiểu tướng đã bị đánh văng ra xa!

Bởi vì thất bại thảm hại nên sắc mặt của tên tướng quân tái nhợt, 2 mắt đỏ ngầu, giống hệt như 1 huyết thú (đã thú khát máu)!

Thanh kiếm trong tay Đường Vãn Thiên khẽ chuyển động, mũi kiếm tức khắc nhiễm đỏ! “Cho bọn họ lui ra!” Hắn ra lệnh.

Lòng ngực của tên tiểu tướng kịch liệt phập phồng, một hồi lâu sau mới nói, “Muốn giết cứ giết! Người tưởng rằng ta sợ chết dưới tay hạng người như ngươi?” Dứt lời, liền cười lẫn lộn. Tiếng cười đó làm trái tim ta đau đớn! A! Tại sao khi cười hắn cũng giống hệt Tuyên Tuyệt Tán? Hắn rốt cuộc là ai?

“Tướng quân cần gì phải thế? Không biết giữa tướng quân và Tuyên thành chủ Tuyệt Tán, ai mạnh hơn ai?” Ta bắt giác an ủi hắn.

Hắn thoáng giật mình, một hồi lâu sau mới nói, “Đương nhiên là Tuyên tướng quân mạnh hơn! 1 chút công phu nhỏ nhỏ của ta làm sao có thể so bì được với Tuyên Tuyệt Tán?”

“Người này từng giao đấu với huynh đệ Tuyên gia 1 trận, lấy một chọi 3 nhưng vẫn có thể làm 3 huynh đệ Tuyên gia đại bại! Giống như hôm nay! Tướng quân có thể đơn thân đối kháng với hắn thì cũng là 1 người mạnh! Không phải tướng quân không mạnh, mà là do hắn quá mạnh mà thôi!” Ta nói như thể đã tận mắt nhìn thấy 4 người bọn họ giao đấu!

Hắn nghe vậy đôi mắt trở nên sáng ngời, lúc này mới thở 1 hơi thật dài. Nhưng lại phát hiện ra thanh kiếm vẫn còn kề trên cổ!

“Quân tử như ngọc, khoái mã một roi!” Đường Vãn Thiên lạnh giọng nhắc nhở. Bàn tay đặt ở eo ta tàn nhẫn siết mạnh. Đáng chết! Ta cắn răng không lên tiếng. Phóng chừng bên hông đã bị hắn bóp đến mức bầm tím rồi!

Nợ vậy tướng quân cũng thủ tín (giữ lời), quay đầu lại, nói với những thị vệ ở phía dưới, “Cung thủ rút lui, tất cả mọi người cũng lui ra!”

Những binh lính phía dưới người nhìn ta, ta nhìn người. Cuối cùng cũng đều lui đi!

Nhìn đám người bên dưới rút lui, lúc này ta mới thở dài 1 hơi!

Đường Vãn Thiên thu kiếm. Tiểu tướng quân bước lên 2 bước, nói với ta, “ Binh vốn đã lui lui! Bất quá, ta lại không nói la sẽ không truy bắt 2 người các người! Tuy ta là người biết thủ tín nhưng cũng ăn bổng lộc của hoàng gia. Bây giờ ta trở về, chúng ta đấu qua 1 lần nữa!” Dứt lời, liền phi thân rời đi!

“Tiểu tướng quân, nhớ kỹ, không dùng cung tên! Nếu không, hắn chết, ta cũng sẽ chết theo!” Ta giương giọng nói.

Hắn nhanh chóng quay đầu lại, gật nhẹ đầu với ta, tỏ vẻ đã biết!

Thật là 1 nam nhân đáng yêu! Chứng kiến bộ dạng này của hắn, ta liền nhớ lại bộ dáng ngày đó của Tuyên khi bị ta giễu cợt trong ôn tuyền! A! Tại sao bây giờ khi nhớ đến lại còn có thể đau triệt tâm liệt phế?

Bên hông có cảm giác đau đớn. 2 người bọn ta không rời đi! Truy binh vừa thối lui ở phía dưới nay lại tập hợp đứng lại! Lúc này lại không mang theo cung tên, chỉ do tướng quân đó điều binh khiển tướng, bộ dáng trấn tĩnh, thật sự rất giống Tuyên!

“Người rất thích hắn!” Hắn trầm giọng tổng kết.

Trên mặt hắn không biểu lộ điều gì nhưng khoé môi lại co quắp. Hắn đang làm gì? Trách ta địch ta chẳng phân biệt được? Ta cũng không nói gì cũng không có nghĩa hắn là địch nhân của ta! Kẻ thù của ta cho tới bây giờ cũng chỉ có người trước mắt là hắn!

Hắn không lên tiếng, nhìn tình hình phía dưới, nói với ta, “Muốn vào ngự phòng, vốn không có khả năng rồi! Nếu thật sự muốn gỡ tóc ra thì ta biết 1 nơi tốt hơn!”

“Có nơi tốt thì cũng phải toàn mạng mới đến đó được!” Ta cười nói, “Rõ ràng cứ cho họ biết thân phận thật là được rồi, đằng này lại tự khiến cho chính mình chật vật như vậy!”

Khoé môi hắn chậm rãi nở ra nụ cười câu dẫn, nói nhỏ, “Lâu lâu thân phận thái tử bị hủ nhảm thành thích khách cũng không buồn chán!”

Tên nam nhân này, ngang ngạnh giống hệt lão cha hắn!

Lúc này 2 người bọn ta đã tới rồi Long Dược cung ở phía Tây hoàng cung, từ Long Dược cung này đi ra chính là Kim mạch sơn khu lớn nhất của Hoàng quốc.

Trong Long Dược cung cũng có 1 cái ao giống hệt như trong Tuyên phủ!

Ta chớp chớp mắt, không sai! Đích thật là giống nhau! Bên cạnh ao loại là hoa cỏ cây cối, thậm chí ngay cả hòn giả sơn cũng giống nhau! Không phải trong hòn giả sơn này cũng có ôn tuyền đấy chứ?

Mới nghĩ như vậy thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân ồn ào, hắc không lên tiếng, bay vọt lên, kéo ta nhảy vào dòng ôn tuyền bên trong hòn giả sơn! Không thể nào! Đúng thật là ôn tuyền! Đang định thở thì bị hắc tóm lấy, ấn xuống dưới nước!

73. Q.1 - Chương 75: Tới Nhà Thỏ Ngọc

“Đã xảy ra chuyện gì? Triệt?” Sắc mặt Đường Vãn Hiên trắng không còn chút màu. Ta thậm chí có thể cảm giác được hắc đang run rẩy! Hắc cư nhiên cũng sợ hãi như vậy. Hắc vốn là một người coi thường sinh tử, mà lúc này, hắc lại đang sợ hãi? Ta bắt giác duỗi tay ra, cầm lấy tay hắc.

Tay hắc rõ ràng đang run rẩy. Sau đó, liền kiên định cầm lại tay ta!

“Hoàng thượng, hắc, đã ẩn tổ chế, Tuyên phi đã chết!” Đôi mắt của Thục Triệt đỏ ngầu, như thể cho đến bây giờ hắc vẫn không tin chuyện này là sự thật! Chuyện này, đối với bọn họ mà nói, là 1 đả kích rất lớn! Hắc tín nhiệm Đường Vãn Thiên lâu như vậy là vào lúc này hắc lại phản bội bọn họ! Hắc rõ ràng có thể mở miệng ngăn cản nhưng vẫn đứng đờn nhìn nàng chết! Chính mình ban cái chết ầu thân, hèn gì mọi người cứ gọi hắc là người có trái tim băng giá

Đường Vãn Hiên ho nhẹ. Một hồi lâu sau, nôn ra 1 bùm máu tươi! Ta vội vàng giúp hắc lau khô vết máu bên môi! 2 người kia hơi giật mình nhìn chằm chằm vào bọn ta! Làm như chưa bao giờ gặp qua tình cảnh này

“Vãn Hiên chiêu người thì tắm?” Lâu Nhạc Khanh hơi giật mình nói. Một hồi lâu sau mới kêu to lên, “Vãn Hiên, sao ngươi không thêm nói với ta 1 tiếng mà đã bắt cóc đồ nhi của ta về đây? Vả lại, Vãn Hiên, với tình trạng sức khoẻ của ngươi thì làm sao mà thì tắm?” Hắc nhìn Đường Vãn Hiên đầy hoài nghi.

Lời vừa nói ra, Thục Triệt cũng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn vào 2 người chúng ta! Tên Lâu Nhạc Khanh này quả là người thông minh! Một câu nói, chỉ 1 câu nói là đã chuyển chủ đề sang 2 người bọn ta! Nếu không phải hắc vẫn thích giả ngây giả dại thì chưa biết chừng thủ đoạn của hắc sẽ rất mạnh!

Ta tức giận lấy chiếc khăn dính máu đỏ ra, thấy chiếc khăn này, sắc mặt của Thục Triệt hết xanh rồi lại trắng. Nhìn bộ dáng của hắc, ta liền biết, người mà hôm trước hắc đề cập đến chính là ta! Đêm qua ở lại chỗ này là quyết định khá mạo hiểm! Ta trầm nghĩ trong lòng. Ta cầm chiếc khăn lên, khề ngừ, “Uh! Chiếc khăn này vẫn còn lưu lại khí tức của Thái thượng hoàng đấy!” [“khí tức” là gì thì các hạ tự hiểu nhá ==]. Ta cười yêu mị nói.

Đường Vãn Hiên bị lời nói của ta làm cho đỏ mặt, tay chân bắt đầu trở nên luống cuống! ! Nam nhân đêm qua yêu cầu ta ngủ lại nơi này căn bản chỉ là 1 thiếu niên chưa từng nếm trải mối tình đầu! A! Ta đã quên, mặc dù Đường Vãn Hiên lớn tuổi hơn ta nhưng do sức khoẻ không tốt nên chưa bao giờ gần nữ sắc! Có thể nói là hắc đơn thuần như tờ giấy trắng! Bây giờ, ngày thứ 2 sau khi được hắc lưu lại “thị tắm” mà đã có người đến chứng kiến! Chiếc khăn màu trắng tượng trưng cho sự trong sạch còn bị ta cầm trên tay mà nói những lời như vậy! Làm sao mà hắc có thể chịu nổi sự kích thích này? 2 người kia thì bị ta làm cho hoá ngây ngốc! Làm gì có chuyện 1 cô gái vừa mới được thị tắm xong có thể nói ra những lời như vậy! Căn bản là 1 yêu tinh! A!

“Như vậy, có phải thật sự là Tuyên di đã chết không? Bây giờ chúng ta đến đó có còn kịp không?” Đường Vãn Hiên ho nhẹ, cố gắng chuyển chủ đề vào vấn đề chính.

Lâu Nhạc Khanh và hắc vốn không phân biệt lớn nhỏ, lúc hắc ngồi vào bên người Đường Vãn Hiên, kéo tay ra, bắt mạch cho hắc!

“Ta tưởng rằng Thái thượng hoàng cứ cả đời vô cầu, không ham muốn, sống 1 cuộc sống giống như thần tiên, vậy mà Thái thượng hoàng lại chiêu người thị tẩm! Quả nhiên đồ đứa ta có mị lực vô cùng! Nói như vậy thì, thái thượng hoàng, tiểu sinh bất tài, phải bái ngài làm sư phụ rồi!” Dứt lời, hắn liền cười ha hả, căn bản là không trả lời câu hỏi về Tuyên phi của Đường Văn Hiên!

“Đã chết? Nguyên lai, người đã chết rồi các người mới đến tìm ta sao?” Đường Văn Hiên nhìn vào hắn, nói với vẻ không tin

Thụy Triệt ngậy cả người, một hồi lâu sau mới nói, “Không hề gạt người đây! Lúc 2 người bọn ta đến đây thì Tuyên phi đã tắt thở!”

“Tuyên phi đã chết, nói cách khác là việc sử dõĩ tổ chế đã thất bại, thế sao mới sáng sớm Thụy tương và sư phụ đã xông vào khuê phòng của người khác?” Ta nâng mi, nói.

“Không phải! Tuyên phi chết, có nghĩa là việc sử dõĩ tổ chế đã thành công rồi!” Đường Văn Hiên nói nhỏ.”Chỉ là...”

Chỉ là? Sao hắn còn nói ra 2 chữ này? Mặc dù suốt ngày hắn luôn ở trong Xuất Vân điện nhưng mọi sự tình trong thiên hạ đều nắm rõ trong tay! Nam nhân này, đem qua khi nói chuyện với ta, hắn chỉ dừng lại ở 2 chữ này! Đến bây giờ cũng như vậy, ta không thể đoán được hắn muốn làm cái gì! Mà chắc hẳn ngày hôm qua hắn đã đoán ra rồi!

A! Đúng là băng tuyết thông thấu lòng người! Lòng ta đại thán. Nếu đối đầu với hắn thì ta sẽ thật thê thảm! Đường hỏi thiên, ta tưởng rằng trên đời này tuy nhiều người thông minh nhưng chỉ có mình người là có thể đối địch với ta, không ngờ, đệ đệ của người còn thông minh hơn người đến 3 phần! Nếu không phải hắn bị bệnh, suốt ngày phải ở trong phòng nên không được nhiều người biết đến thì sợ rằng danh tiếng của Đường Văn Thiên cũng không thể sánh bằng người đang đứng trước mặt ta! Nếu không phải bản tính của hắn vốn lương thiện thì chưa biết chừng hắn đã sớm hạ thủ giết chết ta!

Đường Văn Thiên, rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao hắn lại nói như vậy?

“2 người các người mau đi đến hoàng lăng, việc này tất nhiên phải ủng hộ đại ca! Nếu các nguyên lão vẫn không phục thì để bọn họ trả lại mạng cho Tuyên phi!” Hắn lạnh nhạt nhưng lại kiên định nói.

2 người bọn hắn thu lại vẻ mặt đùa cợt, cúi đầu đáp lời, “Tuân lệnh!” Dứt lời, hai người đó liền lui đi ra ngoài!

“Hoàng thượng muốn làm cái gì? Thái thượng hoàng thật thông minh! Hoàng thượng muốn làm cái gì, Thái thượng hoàng chỉ cần nghe 1 câu nói của Hoàng thượng liền biết ngay! Thu Vũ thật có phúc khí, từ lúc chào đời tới nay, có thể được Thái thượng hoàng sủng ái như thế!” Ta chớp chớp mắt với hắn, đôi mắt loé lên tia mị hoặc đến vô tận!

Sắc mặt hắn đỏ hồng, đôi môi tái nhợt cũng hiện lên tia huyết sắc. Một hồi lâu sau mới nói, “Ta còn đang lo lắng, phải đến hoàng lăng xem 1 chút!” Dứt lời, hắn liền chậm rãi đứng dậy nhưng lại bị ta kéo xuống!

Ta xoay người ngăn chặn hắn, tóc dài buông xuống tại cần cổ của hắn, hít thật sâu mùi hương mỹ nam trên người hắn, khẽ cười nói, “Thái thượng hoàng, việc này giao cho những người trẻ tuổi làm đi! Ngài đã là Thái thượng hoàng rồi đấy! Đã làm thái thượng hoàng thì không cần phải lo đến những chuyện trong cung nữa! Hơn nữa, Thu Vũ lần đầu thị tẩm, thật sự rất không thích ứng, còn muốn xin Thái thượng hoàng ôn nhu chỉ giáo” Trong mắt ta loé lên ý cười ranh mãnh, rất cười to thành tiếng nhưng lại liêu mạng nhin xuống!

Nhìn sắc mặt hắn càng lúc càng hồng, tâm tình của ta không hiểu sao lại trở nên tốt đẹp 1 cách kỳ diệu! A! Không ngờ trên chộc 1 người như Đường Văn Hiên lại làm ta cao hứng đến vậy! Không biết khi được chính thức trên cột nữa thì sẽ có cảm giác gì? A!

Hắn nói nhỏ, “Tốt xấu gì thì hôm nay cũng là ngày hạ huyết phụ hoàng của ta, lúc này sức khỏe có không tốt thế nào thì cũng phải đi đưa tang!” Trong thanh âm của hắn lộ ra chút thỉnh cầu.

“Có thật như thế không, Thái thượng hoàng? Hay là ngài muốn đi làm chuyện gì khác?” Ta cười, khẽ vuốt ve gương mặt xinh đẹp của hắn. Nói thật ra thì nam nhân này rất xinh đẹp! Xinh đẹp đến mức chỉ làm

người ta hận 1 nỗi không thể nuốt vào! Chỉ là a, nếu lúc này hân muốn đi giúp đỡ Đường Vãn Thiên thì quyết không thể để hân đi! Phải cầm chân hân ở lại chỗ này!

Sắc mặt hân hết đỏ rồi lại hồng, hai tay cầm lấy vai ta, định đẩy ta ra nhưng lại không có khí lực. A, 1 nam nhân như vậy cũng thật bi ai! Ta cười thầm trong lòng. Nhìn vào đôi mắt hân, trong mắt hân có cái gì đó quá mức phức tạp, trong khoảng thời gian ngắn, ta không thể thấy rõ!

Hân thở dài, nói với ta, “Tuyên di qua đời, tất nhiên sẽ được đưa vào hoàng lăng của phụ hoàng, lúc này nếu không đi thì sẽ không còn cơ hội để nhìn mặt nữa!” Giọng nói của hân rất cô đơn, cô đơn đến mức thiếu chút nữa đã làm ta mềm lòng!

Ta xoay người lại, nói với hân, “Người đã chết, không gặp cũng được! Nếu không phải Thái thượng hoàng cứ gọi bà ấy là Tuyên di thì thật sự nô tỳ sẽ tưởng rằng bà ấy là thân sinh mẫu thân (mẹ ruột) của ngài! Bà ấy là vì hoàng đế sửa đổi tổ chế mà chết, có chết thì cũng là có ý nghĩa! Nếu Thái thượng hoàng đi ngay lúc này thì có thể thấy mặt bà ấy lần cuối, lúc đưa vào trong lăng, chi bằng cũng đưa ngài vào luôn đi!”

Hân ngây cả người, trở mình đứng dậy, ngồi ở bên giường. Nhẹ giọng thở dài. Bộ dáng của hân rất tịch mịch. Ta thấy hân rất muốn đến hoàng lăng xem qua một chút. Nhưng ta lại không cho phép!

“Tuyên di từ nhỏ đã rất yêu thương ta!” Hân như là đang hồi tưởng lại chuyện xưa, hướng tầm mắt ra xa.

“A! Tuyên phi tất nhiên là yêu thương người! Bởi vì người vốn là hài tử duy nhất của hoàng hậu nương nương – người có địa vị, uy quyền cao nhất trong cung; không thương người thì thương ai?” Ta lạnh lùng nói. Nếu không phải bởi vì sức khỏe của hân không tốt và lại là trích tử (con 1) của hoàng hậu thì làm sao bà ta có thể thương hân? Không chưa biết chừng đã hạ độc giết chết hân rồi!

Tuyên phi, trước khi tiến cung, ta có nghe nhiều lời đồn đại về bà ta. Tỷ như hạ độc hại hoàng tự, bách hại các nương nương, ..., không có thủ đoạn nào là không dám làm! Nữ tử ác độc như vậy, ta không tin bà ta lại thật tình đối đãi tốt với đứa con của người khác như vậy! Tất nhiên là bởi vì sức khỏe của Đường Vãn Hiên không tốt và không có duyên với ngôi vị hoàng đế, hơn nữa lại là hài tử mà lão hoàng đế yêu thương nhất nên mới đối xử tốt với hân!

Hân không lên tiếng, một hồi lâu mới nói, “Ta tin là Tuyên di đối xử với ta thật lòng!” Sắc mặt hân dần dần trở nên đỏ bừng. A! Thông minh thì thông minh, không ngờ rằng hân lại là 1 người dễ tin tưởng người khác như vậy! Lại 1 lần nữa cho người khác cơ hội. Tại sao trên đời lại có người như thế! Tại sao ta ngồi ngay bên cạnh hân cũng cảm thấy xấu hổ cho hân?

Ta không lên tiếng, đứng dậy, đưa lưng về phía hân, một hồi lâu sau mới nói, “Thái thượng hoàng muốn đến nơi nào thì cứ đến! Thu Vũ không quan tâm nữa!” Dứt lời, liền đẩy cửa rời đi!

Hân lặng đi 1 hồi lâu, chỉ thở ra 1 hơi thật dài.

Tuyên phi đã chết! Đường Vãn Thiên sửa đổi tổ chế là có ý gì? Rốt cuộc hân muốn gì? Cái nam nhân này! Đường Vãn Hiên nói là tổ chế đã được sửa nhưng đã sửa thành thế nào?!

A! Quan tâm đến hân nhiều như vậy làm gì? Bây giờ nhiệm vụ của ta là đi tìm trứng của Xích hoàng! Tìm được trứng Xích hoàng rồi, ta xem Đường Vãn Thiên người sửa đổi tổ chế thì có ích lợi gì! Ta cười lạnh.

Đang định vào nhà thì thấy Tiểu Quyên dẫn vài cung nữ đi vào phòng của Đường Vãn Hiên! Nhìn thấy ta, sắc mặt đỏ hồng, cúi đầu không lên tiếng. Ta hừ một tiếng, đẩy cửa phòng của mình ra. “Bịch” – tiếng đóng cửa vang lên

Tới nhanh như vậy! Ta đầy cảm hận nghĩ trong lòng. Rốt cuộc mấy người bọn họ đang mưu tính cái gì? Ta híp mắt. Rất không muốn nói nói! Trải qua đêm qua, ta tin ta ở chỗ này vốn là an toàn! Bởi vì, Đường Vãn Hiên sẽ dùng hết khả năng của hân để bảo vệ ta! Nam nhân này, mặc dù không nói gì nhưng ta biết hân đã phát sinh tình cảm sâu đậm với ta!

Bên môi bắt gặp nở nụ cười. Nhớ tới 2 câu “chỉ là...” của hân! Đêm qua, khi bỏ lửng câu “chỉ là...” kia, hân là hân đã biết Tuyên phi đã chết 1 cách uống phí! Câu “chỉ là...” hôm nay có nghĩa gì, chờ hân trở về thì sẽ có đáp án!

Ta vô lực chống đầu, vỗ vỗ lên kim long bội trên tóc. Sau buổi cơm tối hôm nay, ta tin rằng Đường Vãn Thiên nhất định sẽ đến Xuất Vân điện! A! Chỉ là không biết đến lúc đó Đường Vãn Hiên phải làm sao bây giờ? Đường Vãn Hiên, làm ta xem xem trí tuệ của ngươi có đạt đến mức như ta đã nghĩ hay không!

Bên môi lộ ra ý cười câu dẫn, ta nhẹ nhàng tháo kim long bội ra. Chỉ là, thứ này cũng không biết là ai đã làm ra! Tại sao Đường Vãn Thiên lại mang theo nó lâu như vậy mà tại sao tóc của hắn không bị quấn vào đây? Tại sao tóc ta lại bị cuốn lấy đến chặt vật như vậy?

Nhìn mái tóc đen nhánh quấn vào kim long bội, ta thán dài 1 hơi. Bởi vì quá mệt mỏi nên vô tình ngủ thiếp đi!

Khi ta tỉnh lại thì bên ngoài đang có người gõ cửa! Ta ngẩng đầu lên, “Sao lại ngủ lâu như vậy ? Chuyện gì?”

Tiểu Quyên đứng ngoài cửa, nói với ta, “Cô nương! Hoàng và Thụy tương toàn bộ đang đứng trong chính điện, Hoàng thượng ảm ỉ muốn gặp ngài! Nói là ngài đang giữ kim long bội của Hoàng thượng!”

Ta cả kinh! Đã ngủ lâu như vậy sao ! Mà kim long bội này vẫn còn vướng vào tóc ta! Ta cười nói, “Đi nói với họ là ta đang trên đường tới!”

Tiểu Quyên nghe xong rồi giương giọng nói, “Lúc thái thượng hoàng ra vào Xuất Vân điện có hái 1 nhánh mai bảo ta đưa cho cô nương. Xin cô nương nhận lấy chút tâm ý của Thái thượng hoàng!”

Hoa mai? Vô duyên vô cớ lại tặng ta hoa mai vào lúc này, quả nhiên là ăn no rửng mỡ, không có chuyện gì làm! Ta đứng dậy mở cửa, trong tay Tiểu Quyên là 1 nhánh hồng mai. Thấy ta mở cửa, liền ném nhánh hoa đó xuống trước cửa rồi mới cúi đầu lui ra ngoài, ta thấy cơn tức dâng đến tận đầu! Đang định tức giận thì nhìn thấy mặt đất phủ đầy cánh hoa mai, đột nhiên tỉnh ngộ, khóe môi nổi lên 1 nụ cười! Đường Vãn Hiên, cho ta xem bản lãnh của ngươi đi!

Ta mang theo sắc mặt nghi hoặc, đi ra khỏi phòng.

Mới vừa đặt 1 chân vào đại điện thì đã thấy Đường Vãn Thiên chỉ vào người ta, hô lớn, “Chính là nàng! Ha ha! Thu Vũ cô nương! Thế nào, có thể trả kim long bội lại cho ta không! Đánh ngất ta trong Long Dược cung, thủ đoạn của ngươi thật giống với người ấy!” Bên môi hắn phiếm nụ cười lạnh. Trong mắt tràn ngập sát ý.

Ta nhẹ nhàng hành lễ với hắn, nói nhỏ, “Tham kiến Hoàng thượng! Tham kiến Thái thượng hoàng, tham kiến Thụy tương!”

Sau đó thản nhiên đứng dậy, nói với Đường Vãn Thiên, “Nô tỳ không biết Hoàng thượng đang nói đến chuyện gì! Kim long bội là cái gì, nô tỳ chưa từng nghe qua!”

Đường Vãn Thiên nghe vậy thiếu chút nữa nhảy dựng lên!”Làm sai có thể! Ngày hôm qua ngươi ở bên cạnh ta, tóc ngươi quấn vào kim long bội của ta, sao chỉ trong chốc lát mà đã quên rồi?” Hắn dùng ngón tay gõ gõ lên mặt bàn. Ánh mắt nguy hiểm hệt như 1 con độc xà!

Đường Vãn Hiên lãnh đạm nói, “Hôm qua? Hôm qua rõ ràng là Thu Vũ đã ở bên cạnh ta, làm sao mà tóc của nàng ấy lại quấn vào kim long bội của huynh được?”

A! Quả nhiên! Ta cười híp mắt nhìn Đường Vãn Hiên. Không ngờ hắn lại thấy ta đang nhìn hắn, liền kiên định nói thêm với ta 1 câu.”Thu Vũ, hoa mai ta tặng cho nàng có đẹp không?” Hắn lạnh nhạt nói.

Ta mở miệng cười khê, “Hoa mai Thái thượng hoàng tặng cho ta tất nhiên và xinh đẹp nhất!”

Hắn nhìn ta, bên môi lộ ra ý cười.

Đường Vãn Thiên híp mắt nhìn hắn, một hồi lâu sau mới nói, “Có chuyện này thật ư? Vậy thì hôm qua, đệ phái người nào đến đưa thư cho ta? Hắn lấy ra 1 phong thư từ trong ngực áo, giơ lên trước mặt Đường Vãn Hiên. Xem ra, với tình hình này, nếu hôm nay hắn vạch trần ta ra thì hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua!

“Đương nhiên là phái Thu Vũ đi! Lúc buổi sáng, nàng đi chỉ trong vòng 1 nén nhang!” Đường Vãn Hiên hơi nghiêng đầu, nói.

Buổi sáng? A! Đúng rồi! Là buổi sáng, nếu không gặp phải xui xẻo rồi kéo dài thời gian ở bên hắc thì làm gì có xảy ra chuyện này!

“Buổi sáng? Không phải Hoàng thượng nói là xế chiều sao? Sao lại thành buổi sáng rồi?” Thụy Triệt nghi hoặc nói.

“Là như thế này, trên đường đi đến Băng Tuyết cung, nô tỳ có đụng phải người hầu của Băng Tuyết cung, liền nghĩ là dù sao hắc cũng đi vào Băng Tuyết cung nên đã giao thư tín cho hắc rồi 1 mình trở về! Việc này, nhiều người trong Xuất Vân điện có thể chứng kiến!” Ta hữu ý vô ý nhắc đến bọn họ.

Một người nói dối cũng không đáng sợ. Hai người nói dối cũng không đáng sợ, sợ nhất là mọi người cùng nói 1 lời nói dối, những lời nói dối càng lúc càng nhiều, lời nói dối này che giấu cho lời nói dối kia, cuối cùng những lời nói dối cơ hồ cũng nhầm tưởng thành sự thật! Càng hướng là người khác!

Đường Vãn Thiên ngây cả người, đưa mắt hỏi Đường Vãn Hiên, Đường Vãn Hiên vô lực cười cười, giọng nói, “Tiểu Quyên! Người nói xem hôm qua Thu Vũ trở về từ lúc nào?”

Mấy người bọn họ vốn đang trốn ở 1 bên xem náo nhiệt nhưng ai ngờ lại bị lôi đầu ra. Tiểu Quyên bước ra từ sau cây cột, hành lễ với mấy người bọn hắc, nói nhỏ, “Tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thụy tương!”

Đường Vãn Thiên thấy nàng đi ra, không khách khí nói, “Hôm qua, Thu Vũ cô nương trở về vào lúc nào?” Hắc lớn tiếng nói. Tuấn mi dựng thẳng, tiếng đồn không sai, liền thành trọn mắt nhìn! Thoạt nhìn, có bội phần đáng sợ!

Ngày thường chỉ nhìn thấy sắc mặt ôn hoà của hắc, đột hôm nay lại hoá thành hung thần tàn ác, liền làm nàng ấy sợ đến phát run! Ta thấy buồn cười nhưng lại cố gắng cắn cắn đầu lưỡi để nén lại!

“Nô tỳ, cái kia, nô tỳ! Ách! Tiểu Quyên, Thu Vũ, rất sớm! Ách! Thái thượng hoàng!” Ngự khí của nàng cứ lấp lấp.

Đường Vãn Thiên thở dài, nói, “Trông ta đáng sợ như vậy sao? Ngay cả nói cũng nói thành như vậy! Vãn Hiên, đệ nên quan tâm chỉ bảo nàng ta 1 chút!” Cơ hồ lỗ mũi của hắc phun ra khí. Từ góc độ nhìn của ta, hắc trông giống hệt Hoả tinh đang phun khói!

Hắc là Đường Vãn Hiên đã sớm dự tính được tình huống này! Vẫn cứ tự nhiên trấn tĩnh như vậy.

“Cung nữ này đã ở trong Xuất Vân điện 1 thời gian dài, chưa từng thấy cái gì quen mắt, hôm nay tính tình của đại ca hơi nóng nảy. Chắc là nàng ấy bị đại ca dọa cho sợ rồi!”

Đường Vãn Thiên nói, “Bộ dạng này của ta? Bộ dạng này của ta thì có làm sao?” Hắc chỉ vào mũi mình, nói bằng giọng không thể tin

Ta âm thầm bật cười. 1 người ưu tú như vậy mà cũng không dễ dàng tha thứ cho người khác lỗ miệng nói xấu hắc 1 chữ! Cũng không thể dễ dàng bỏ qua việc người ta nói hắc đáng sợ!

“Nếu hỏi không được thì chi bằng đưa tóc của nàng ấy cho ta xem, nếu tóc nàng không có vấn đề gì thì chính là Thu Vũ đã đi đưa thư! Nếu tóc nàng vẫn còn quấn vào kim long bội thì chính là nữ tử kia! Ta không tin rằng ta không thể tìm được người đó!” Đường Vãn Thiên cười lạnh nói, sau đó định đi đến xem xét mái tóc của ta!

74. Q.1 - Chương 76: Vạch Trần Thân Phận

Ta bảo vệ tóc, lùi ra sau mấy bước, đỏ mặt nói, “Hoàng thượng làm cái gì vậy?”

Hắc cười lạnh, 1 bước đi về phía ta, “Xem tóc của ngươi 1 chút! Có thể không?” Trong mắt hắc loé lên tia nguy hiểm. Hành động này của ta làm cho hắc hoài nghi rằng tóc ta có vấn đề! Vì vậy nên càng lấn tới!

“Hoàng thượng không nên xem tóc của nô tỳ, nô tỳ không có cách nào cự tuyệt! Hoàng thượng hoài nghi vô cớ như vậy. Nô tỳ cũng không biết làm sao! Chỉ là nếu Hoàng thượng thật sự đụng đến tóc của nô tỳ thì có nghĩa là ngài không tín nhiệm Thái thượng hoàng! Nô tỳ đã làm khơi mào bất mãn giữa Hoàng thượng và

Thái thượng hoàng, tội đáng chết! Xin Hoàng thượng, Thái thượng hoàng xử tử nô tỳ! Lấy đó tạ ơn thiên hạ!” Ta khuất tất quỳ xuống. Hai mắt rưng rưng.

Một phen làm dân rộng khoảng cách giữa 2 người bọn hần! Cho dù Đường Văn Hiến có đứng đưng ngồi đó vờ như không có việc gì ta cũng quả quyết kéo hần xuống!

Khoé môi của Thụy Triệt hết nhếch lên rồi hạ xuống, trong đôi mắt loé lên thâm ý sâu khôn lường. Đường Văn Hiến vỗ vỗ trán không lên tiếng. Khoé môi Đường Văn Hiến phỉm 1 nụ cười của người thợ săn, một hồi lâu mới nói, “Diệp Dục Nô! Người nên kết thúc trò chơi ở đây là được rồi! Có người cung nữ nào dám nói những lời như người không? A! Người nói thế nào đây. Văn Hiến cũng không bị người lợi dụng! Lần này, người lại đeo mặt nạ nào vậy?” Dứt lời, liền ra tay định bóc lớp mặt nạ của ta ra !

Hần vừa nói như vậy mà vẻ mặt Đường Văn Hiến và Thụy Triệt vẫn không đổi sắc!

Ta định xoay người chạy trốn nhưng hần vẫn không buông tha, tiếp tục truy đuổi, cố gắng lột lớp mặt nạ trên mặt ta ra!

Chỉ là, ta căn bản không có đeo mặt nạ thì làm sao hần lột xuống được? Ta đột nhiên cảm thấy rất muốn cười nhưng việc ta có thể làm chỉ là lấy tay đẩy hần ra!

“Hoàng thượng! Xin ngài tự trọng! Nô tỳ đã là người của Thái thượng hoàng!” Ta nói xong, liền cúi đầu xuống khóc .

Sắc mặt Đường Văn Hiến đại biến, lui về phía sau mấy bước, nói với Đường Văn Hiến, “Có chuyện này thật sao? Văn Hiến, ta phải nghe người nói!”

Đường Văn Hiến trầm mặc một hồi lâu mới nói, “Là chuyện buổi tối hôm qua! Đại ca! Chỉ là không muốn phải ngủ 1 mình!” Câu nói kế tiếp, hần cũng không nói lên điều gì rõ ràng, không biết là cố ý y là vô tình, nuốt nửa câu, nói nửa câu như vậy càng làm cho việc này tăng thêm tính chân thật

Đường Văn Hiến chuyển tầm mắt sang Thụy Triệt, Thụy Triệt gật đầu với hần, tỏ vẻ chuyện này đúng là có thật!

Sắc mặt hần thoáng cái trắng bệch! Vốn là không cam lòng! Không ngờ rằng ta ta sẽ động thủ với Đường Văn Hiến! Phải không?

Hần hít sâu mấy hơi, một hồi lâu sau mới nói, “Người đã đã thị tẩm vậy thì là người một nhà rồi! Nhưng trong hoàng gia thì phải có lễ phép! Bây giờ, người đưa tóc cho ta xem 1 chút!” Hần đưa tay về phía ta.

“Nếu Hoàng thượng nhất định phải xem thì nô tỳ sẽ đưa cho Hoàng thượng xem! Chỉ là, nếu Hoàng thượng phát hiện ra kim long ngọc (ngọc rồng bằng vàng) thì Thu Vũ sẽ tìm cái chết để tránh liên lụy đến Thái thượng hoàng! Nhưng nếu không phát hiện ra kim long bội thì đến lúc đó xin Hoàng thượng làm chủ, trả lại sự trong sạch cho nô tỳ!” Ta vẫn cứ cúi đầu đứng đó.

Hần thấy ta như thế, ngẫm lại lời nói của ta thì cũng thấy có lý, liền không thể làm gì khác hơn ngoài việc gật đầu.

Ta cố nén ý cười bên môi, chậm rãi xoa tóc ra!

Mái tóc dài 3 thước, óng ánh mà đen nhánh. Từ ngọn tóc cho đến chân tóc, không hề nhìn thấy bóng dáng của nửa hạt kim long ngọc!

3 người bọn hần cơ hồ là nín thở khi nhìn vào mái tóc dài của ta! Đến lúc này, ta mới phát hiện, nguyên lai ta lại đẹp đến như vậy; tóc của ta thật ra lại đẹp đến như vậy! A! Ta cười thầm trong lòng.

Đường Văn Hiến thở dài, nói nhỏ, “Không phải! Người không phải là nàng! A! Diệp Dục Nô ơi là Diệp Dục nô, đến tột cùng là người cầm kim long bội của ta chạy đi đâu rồi?” Hần bắt đầu dĩ vãng dài.

“Nếu nhiên là ta thì đã xuất cung rồi!” Ta nhẹ giọng nhắc nhở .

Hần ngẩn người, nhìn vào gương mặt của ta một hồi lâu mới nói, “Nguyên lai là nàng ta dịch dung thành người! Tính sai rồi! Tính sai rồi!” dứt lời, hần liền vỗ vỗ trán, lời nói chứa đầy vẻ ảo não.

“Nàng ta xuất quỷ nhập thần, lại tinh thông thuật dịch dung, có biến mất thì cũng là chuyện bình thường! Hoàng thượng cần gì phải thương tâm như vậy? Lần sau lại truy bắt là được rồi!” Thụy Triệt rõ ràng tỏ phào nhẹ nhõm!

“Đúng vậy! Hoàng huynh, trong khoảng thời gian này, hằng ngày ta đều uống thuốc, hẳn là có thể kéo được thời gian sống thêm 1 ít! Hơn nữa, lần này nếu đã cho Thu Vũ thị tắm thì không thể hành xử tùy ý như vậy được! Hoàng huynh cứ yên tâm!” Đường Vãn Hiên cười yếu ớt.

Đường Vãn Thiên híp mắt nhìn hắn một hồi lâu, “đệ thật sự chiêu nàng thị tắm rồi? Hay nàng quyến rũ người? Thấy thế nào thế nào không giống! Đệ đệ của ta giống hệt như thần tiên, không giống với người như thế! Thấy thế nào cũng không được! Vãn Hiên! Sức khỏe của đệ không tốt, không nên quan hệ với phụ nữ nhiều quá! Không bằng ta tổng nàng xuất cung!”

Ta nghe được thì thấy tức giận trong lòng. Thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên. Một hồi lâu sau mới cười lạnh, nói, “Nô tỳ tự biết dung mạo mình cực xấu. Không xứng với Thái thượng hoàng giống như thần tiên! Chỉ là, thiên hạ to lớn mà người phụ nữ đầu tiên của Thái thượng hoàng chính là nô tỳ! Đây có thể coi là phúc khí của nô tỳ rồi!” Ta nói xong rồi lấy chiếc khăn trắng dính máu đỏ ra từ ngực áo, đưa lên mũi, ngửi nhẹ.

Một hồi lâu sau mới nói, “Trên chiếc khăn này còn lưu lại mùi hương của ta và Thái thượng hoàng! A! Các người cũng quá coi thường Thái thượng hoàng rồi! Có 1 vài phương diện Thái thượng hoàng làm rất tốt!” Ta nói rồi xấu hổ cúi đầu xuống!

Đường Vãn Thiên và Thụy Triệt bị ta làm cho ngây ngốc! Đường Vãn Hiên thì cúi đầu ho khan, ra hiệu cho ta không nên nói!

Mà ta, bị Đường Vãn Thiên khinh thị đến mức như vậy cũng sớm đã tức giận đến cực điểm, sao lại không phản kích chứ?

“Đại ca! Hay là trở về đi! Ngày mai là các phi tử của phụ hoàng được an bài cho xuất cung rồi! Sự việc sẽ bẽ bộn đấy” Đường Vãn Hiên thấy tình hình không ổn nên vội vàng lãng sang chuyện khác.

Xuất cung! Nói như vậy thì việc thay đổi tổ chế của hắc đế đã thành công rồi? Không thể nào! Không phải đã nói rằng từ xưa đến nay không ai có thể thay đổi tổ chế thành công hay sao? Tại sao hắc đế vừa lên ngôi là liền có thể thay đổi? Hơn nữa, lão hoàng đế có nhiều phi tử như vậy mà sao lại chỉ có mình Tuyên phi là phải chết?

Hả! Đúng rồi! Ta bừng tỉnh nhận ra, hắc đế đã hi sinh Tuyên phi để hoàn thành chuyện này!

Mặc dù ta không biết mục đích của hắc đế rốt cuộc là gì nhưng ta biết hắc đế thực đã làm được rồi! Làm được việc mà từ xưa đến nay chưa có 1 hoàng đế nào có thể làm!

Đường Vãn Thiên đáp ứng, định đỡ ta dậy nhưng ta vẫn cứ cuối người đứng ở đó, nói: “Hoàng thượng đã từng nói với nô tỳ rằng nếu Hoàng thượng không phát hiện ra kim long bội trên tóc ta thì sẽ trả lại sự trong sạch cho nô tỳ! Bây giờ, như mọi người đã thấy, trên tóc của nô tỳ không hề có kim long bội, vậy thì nô tỳ không có lý do gì để bị hoài nghi, ngay cả khi Thái thượng hoàng đã lên tiếng rồi mà cũng không thể làm Hoàng thượng và Thụy tương tin tưởng, tội của nô tỳ thật không thể tha thứ, tình nguyện tìm cái chết! Cầu Hoàng thượng thành toàn!”

Lấy lui để tiến, cũng nhân tiện nhắc nhở hắc đế về việc hắc đế đã đáp ứng ta, đồng thời lại kéo Đường Vãn Hiên vào cuộc! Có thể nào hắc đế cũng không thể nuốt lời!

Hắc đế cả người, cười to nói, “Được! Được! Vãn Hiên, mắt nhìn người của đệ quả là không sai! Được rồi! Vậy thì thỏa mãn ý nguyện của người, người muốn thế nào, nói đi!” Bàn tay to của hắc đế đặt lên chiếc bàn bên cạnh.

Khoé môi của Thụy Triệt hết nhếch lên rồi hạ xuống, hết hạ xuống rồi nhếch lên! Ước chừng không thể nhịn cười nổi nữa rồi.

Đường Vãn Hiên thì gương mặt tái nhợt, không lên tiếng. Chỉ có khoé môi là khẽ run!

Lúc này ta mới cúi đầu xuống, đáp lời, “Nô tỳ không dám! Nô tỳ cái gì cũng không muốn! Chỉ cần có thể an phận ở bên Thái thượng hoàng là đủ rồi!” Hắc đế xem ta không đáng 1 xu, nói ta không xứng với đệ đệ

yêu mến của hắn. Ta muốn cho hắn xem một chút, người không đáng 1 xu như ta có còn muốn đệ đệ của hắn hay không đây!

Đường Vãn Thiên lộ ra vẻ mặt đầy kinh hãi.

Khoẻ môi co quắp, một hồi lâu sau mới nói, “Người muốn có 1 danh phận sao? Vãn Hiên, nếu nàng muốn danh phận thì cho nàng làm nô phi đi! Hoàng cung này lớn như vậy, mỹ nữ đâu đâu cũng có, chỉ là 1 cung nữ dè hèn mà cũng thật lớn mật, dám đặt ra yêu sách với Thái thượng hoàng!” Hô hấp của hắn rõ ràng dồn dập. Chắc là vì 1 mỹ nhân đệ đệ suốt ngày được hắn bảo bọc nay lại bị 1 cung nữ mặt toàn đốm ban như ta bắt mất, trong lòng vừa tức vừa xúc động!

Là ta muốn khiến hắn tức chết đi! Nếu không phải sớm biết rằng hắn rất yêu thương tên đệ đệ này thì bắt ép ta cũng không muốn nói nửa lời về chuyện thị tẩm đêm qua cho hắn biết!

Đường Vãn Hiên khẽ cười, nói, “Đại ca, việc này để ta làm chủ được không? Nếu đã chiêu nàng thị tẩm thì ta cũng không nên ủy khuất nàng! Ta vốn không có chính thất, làm sao có thể nạp nô phi đây? với sức khoẻ của ta, có Thu Vũ làm bạn là đã quá hoan hỉ rồi; nếu có muốn sắc phong thì cũng phải sắc phong chính thất (vợ cả)! ”

Sắc mặt của Đường Vãn Thiên biến đổi liên hồi, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Đường Vãn Hiên thì bình tĩnh nhìn vào ta. Như thể đang chờ đợi câu trả lời của ta, tất cả không ai lên tiếng. Sắc mặt của Thục Triệt trắng bệch cắt không 1 giọt máu, tầm mắt hướng ra xa, vờ như không nhìn thấy ta.

Hắn! Cư nhiên là nghĩ như vậy! Vốn tưởng rằng ta là cung nữ mà hắn gọi thị tẩm nên mới được hắn ra mặt bảo vệ, không ngờ rằng hắn lại muốn lập ta làm chính thất! Đã là chính thất của Thái thượng hoàng thì không thể rời khỏi hoàng cung! Đồng thời, cũng bảo trụ địa vị của ta so với các nữ tử khác trong hoàng cung này! Hắn quả nhiên là làm cho người ta đau lòng!

Nếu lúc này ta đồng ý thì sẽ tôn quý thời, vinh hoa 1 đời! Chỉ là, sao ta có thể làm thương tổn 1 người lương thiện như ngọc và cũng là nam nhân toàn tâm toàn ý bảo vệ ta đây?

Ta cười khê, “Thái thượng hoàng quá đề cao nô tỳ rồi! Nô tỳ chỉ là thân nô tỳ mà thôi. Có thể hầu hạ bên cạnh Thái thượng hoàng là đã cảm thấy mỹ mãn rồi! Về phần danh phận, nô tỳ chưa từng nghĩ tới!”

Gương mặt tái nhợt của Đường Vãn Hiên lộ ra tia mắt mát mát. Thục Triệt nhìn ta đầy kinh ngạc. Đường Vãn Thiên gõ gõ mấy ngón tay lên mặt bàn.”Người cư nhiên cự tuyệt! Tốt lắm! Thái thượng hoàng có điểm gì không tốt? 1 nam nhân tốt như vậy, người đi đâu mà tìm?”

Ta biết tâm tình của hắn vốn là đang mâu thuẫn; thấy ta không xứng đáng với Đường Vãn Hiên, nhưng khi ta từ chối được ban danh phận thì hắn lại cảm thấy không cam lòng! Hắn vẫn đợi đến 1 ngày đệ đệ như châu như ngọc của hắn yên bề gia thất!

“Đúng vậy, ngoài sức khoẻ ra thì Thái thượng hoàng có điểm gì không tốt? 1 nam nhân có tình có nghĩa như vậy, người tìm đâu ra được người thứ 2?” Thục Triệt ở 1 bên nói giúp thêm

“Quên đi, đại ca, ta biết chuyện của mình! Với sức khoẻ này của ta, đưa ra cái yêu cầu này cũng là quá mức rồi! Sao ta có thể nghĩ đến việc cùng nàng “đính trắng thủ chi minh” (nên duyên nên phận) đây? Với sức khoẻ này, ta cũng không biết mình còn sống đến khi nào thì làm sao có thể xứng đáng với nàng? Từ nay về sau, đừng nhắc lại chuyện này nữa! Cứ theo ý của Thu Vũ đi!” Dứt lời, hắn liền bắt đầu ho nhẹ!

“Một câu thôi! Người muốn điều kiện gì thì mới có thể đáp ứng Vãn Hiên! Mặc dù ta thật sự rất không ủng hộ mắt nhìn người của Vãn Hiên!” Hắn đánh giá ta với vẻ ganh ghét.

“Nếu đáp ứng Thái thượng hoàng thì đến lúc đó người sẽ là người có địa vị lớn nhất trong hoàng cung này! Sau này cũng không cần phải hầu hạ người khác nữa! Cũng không cần sợ Hoàng thượng nghi ngờ gì người!” Thục Triệt nói nhỏ.

Đây là tình huống gì vậy? Ta đột nhiên rất muốn cười. Không phải mới vừa rồi bọn họ còn nói là ta không xứng với Đường Vãn Hiên hay sao? Còn hận không thể tổng ta ra hỏi cung, tại sao bây giờ chuyện bị đảo ngược lại rồi, cư nhiên lại tìm cách để ta đáp ứng Đường Vãn Hiên? Ta đột nhiên cảm thấy chuyện này thật hoang đường. Rất muốn cười.

“Đừng miễn cưỡng Thu Vũ! Thu Vũ, việc này chỉ đến đó thôi! Xin lỗi! Với sức khỏe của ta, không dám cầu mong xa vời là sẽ được sống trọn đời với nàng!” Đường Văn Hiên suy yếu nói. Sắc mặt tái nhợt làm cho người ta lo lắng!

A! Chính cái ý niệm này của người đã làm cho ta đau lòng! Cho nên mới không muốn làm hại người! Nếu có 1 ngày người biết rằng ta ở bên cạnh người là vì muốn lợi dụng người thì không biết người sẽ bị tổn thương đến mức nào! Ít nhất, bây giờ ta không nên lừa người! Không nên thương tổn tấm lòng âm lương (âm áp + lương thiện) như ngọc của người.

Ta nhìn vào mặt hắc, một hồi lâu sau mới nói, “Thôi, Thái thượng hoàng, coi như nô tỳ không có phúc khí! Bỏ qua Thái thượng hoàng là tiếc nuối lớn nhất cả đời của nô tỳ! Chỉ là, Thu Vũ không xứng! Thật sự không không xứng! Thái thượng hoàng xứng đáng với nữ tử tốt hơn, âm lương như ngọc, 1 nữ tử như thiên thần! Gương mặt của nô tỳ vốn xấu xí, lại còn đầy nốt ban! Hay là thôi! Hay là thôi!” Dứt lời, liền che mặt khóc lên!

Thế thì sẽ có vẻ như cự tuyệt hắc, ta cũng rất thông khổ!

Ba người bọn họ bất động, không lên tiếng, một hồi lâu sau Đường Văn Thiên mới nói, “Văn Hiên, thật sự không có việc gì sao?”

Đường Văn Hiên nói, “Không có việc gì đâu! Đại ca, không có việc gì! Thu Vũ đã nói là nàng sẽ còn ở bên cạnh ta! Ta không còn nhiều thời gian, chỉ cần cam đoan rằng khi ta còn sống vẫn có nàng bên cạnh là tốt rồi!”

Đường Văn Thiên xanh mặt, một hồi lâu sau mới nói, “Ta sẽ tìm được Diệp Dục nô! Ta sẽ khiến nàng phải chữa bệnh cho đệ! Nhất định đệ sẽ sống lâu trăm tuổi! Con cháu đầy đàn! Đệ muốn cái gì thì đại ca cũng giúp đệ hoàn thành!” đôi mắt hắc đỏ ngầu, cơ hồ như sắp rơi lệ!

Lúc này, ta cảm giác rằng việc ta không đáp ứng Đường Văn Hiên là việc trời không dung, đất không tha! Chỉ là, thiên hạ tốt đẹp như vậy, làm sao ta có thể làm tổn thương hắc đây? Chỉ là, thiên hạ tốt đẹp như vậy mà hắc lại là đệ đệ yêu quý nhất của Đường Văn Thiên

Ta chỉ có thể đảm bảo không thương tổn hắc, cũng không cứu hắc, để cho hắc tự sinh tự diệt đã là của ta cực hạn rồi!

Đường Văn Thiên nhìn ta một hồi lâu mới nói, “Người không muốn thì ta có thể hạ chỉ, kháng chỉ hoàng đế, phạm vào tội khi quân! Liền nhất định phải tru di cử tộc! Nguyên ý hoặc là không muốn, người nói 1 câu thôi! Thiên đường, hoặc là địa ngục, người chỉ được chọn 1!”

Hắc đang uy hiếp ta sao? Ta cúi đầu khẽ cười, nói, “Hoàng thượng, Thái thượng hoàng đã bỏ qua chuyện này rồi! Mặc dù quyền lực của Hoàng thượng cao hơn cả trời nhưng cũng không thể làm trái ý Thái thượng hoàng, không phải sao? Việc này không liên quan đến ý nguyện của Thu Vũ mà là, thu vũ cảm thấy Thái thượng hoàng xứng đáng với 1 nữ tử tốt hơn! Thu Vũ tình nguyện hầu hạ bên cạnh Thái thượng hoàng là đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi! xin Hoàng thượng thành toàn!”

Đường Văn Hiên ho nhẹ, cười nói, “Đại ca, đây là chuyện giữa ta và nàng, xin đại ca để 2 người bọn ta giải quyết, được không?” Ta thấy khoẻ môi hắc hết nâng lên rồi hạ xuống liền nghĩ là hắc đã đáp ứng ta! A! Văn Hiên! Sao ta có thể làm tổn thương người đây? Ta nhất định phải rời khỏi hoàng cung, nếu trở thành thê tử của người thì đến lúc đó ta chỉ có thể giẫm đạp lên lòng tự tôn của người, khiến người bị mọi người đàm tiếu, làm sao ta thể nhẫn tâm như vậy? Bây giờ cho dù Đường Văn Thiên có xử trảm ta, ta cũng quyết sẽ không đáp ứng hôn sự này!

Đường Văn Thiên hơi giật mình nhìn hắc, trong đôi mắt tràn ngập vẻ đau lòng. Đau lòng cho cả đời này của hắc, mặc dù mẫu thân là hoàng hậu cao quý nhưng sức khỏe của hắc lại không tốt, chỉ có thể đối mặt với việc bị bệnh tật hành hạ, còn lại còn đem ngôi vị hoàng đế nhường cho đại ca! Cuộc đời không phát sinh tình yêu, khi phát sinh tình yêu rồi thì người phụ nữ này lại không đáp ứng ý nguyện của hắc!

Hắc vốn là thông minh trong sáng, âm lương như ngọc, giống hệt như thần tiên, vì sao sinh ra lại phải gánh chịu nỗi khổ này? Vốn hắc đã xem thường sinh tử nhưng không ngờ hắc lại để ý đến 1 cung nữ! Sau khi

phát sinh tình yêu thì ai ngờ rằng 1 nữ tử xấu xí như ta lại không phù hợp với yêu cầu của Đường Vãn Thiên, đã xấu mà trên mặt lại còn có ban đỏ! Có ban đỏ thì thôi nhưng lại còn không muốn danh phận!

Không biết vì sao, khi chứng kiến vẻ thống khổ này của Đường Vãn Thiên, ta lại có cảm giác chua xót! Chua xót cho nam tử như hoa này, chua xót cho Vãn Hiên!

A! Chỉ cần là người thì ai cũng sẽ mềm lòng với hân!

“Tùy đệ vậy!” Đường Vãn Thiên quay đầu đi, không nhìn 2 người bạn ta nữa!

“Trời cũng không còn sớm, Hoàng thượng, không bằng, 2 người chúng ta trở về đi!” Thụy Triệt nói nhỏ.

Đích xác, hôm nay Đường Vãn Hiên đã đủ mệt rồi!

Đường Vãn Thiên nhanh chóng gạt đầu, lúc này mới đi ra ngoài cùng với Thụy Triệt.

Đường Vãn Hiên cười khổ nhìn theo bóng lưng của hân, ý bảo ta dìu về phòng.

Cả thân thể của hân tựa vào người ta, nói nhỏ bên tai ta, “Nàng đã cắt kim long bội ở đâu rồi?”

Ta cười khẽ, “Theo như chỉ thị của Thái thượng hoàng, đập bể rồi!”

Hân cười khổ, “Nhưng ta cái gì cũng từng nói.”

Ta buồn cười nhìn vào sườn mặt của hân, “Thái thượng hoàng tặng ta hoa mai, thoát nhìn vốn là tình nghĩa quan tâm, nhưng trên thực tế lại bảo Tiểu Quyên ném đầy hoa trước cửa phòng của ta. Chủ ý này có nghĩa là: tháo không được thì cứ việc huỷ! Việc phá huỷ kim long bội chỉ có trời biết, người biết, ta biết! Thái thượng hoàng sẽ không bán đứng Thu Vũ, nói cách khác thì việc này không phải do Thu Vũ gây nên! Không phải sao?” Nam nhân này, không quan tâm đến bất cứ việc gì, đối với tất cả mọi người mà nói thì kim long bội chính là báu vật của hoàng gia, là tượng trưng cho thân phận, địa vị cao quý nhưng đối với hân mà nói thì thứ này căn bản là không đáng giá để nhắc tới!

Không ai dám ra tay đập vỡ nó mà chỉ có 2 người bạn ta là dám làm!

Khoé môi hân phẩm ý cười, “Thu Vũ có thể hiểu rõ ý ta như vậy! Hoàng huynh nói nàng là Diệp Dục Nô, nàng thật sự là Diệp Dục Nô sao?” ánh mắt của hân sáng quắc, bình tĩnh nhìn vào ta.

Khoé môi của ta nâng lên rồi hạ xuống, “Sao Thái thượng hoàng lại hỏi như vậy?”

Bên môi hân nở nụ cười, đầu ngón tay chạm nhẹ vào khoé mắt của ta, “Những nốt ban trên gương mặt này, không phải là được vẽ lên sao?”

75. Q.1 - Chương 77: Hạ Thánh Chỉ

Ta cả kinh, đưa tay sờ lên những nốt ban đỏ trên mặt, a, quả nhiên hân đã phát hiện rồi! Ta cười khẽ, nói với hân, “Như thái thượng hoàng đã thấy!” Lúc nếu tiếp tục giấu giếm thì cũng không gạt được người thông minh nhất thiên hạ là hân, hơn nữa, thật ra ta cũng không muốn giấu giếm hân! Bị nhận ra thì thế nào? Hân tuy biết ta vốn đối địch với Đường Vãn Thiên nhưng lại cũng không hề làm khó ta. Hơn nữa, chưa biết chừng, hân sẽ càng ra sức giàu giếm cho ta, có gì mà không ổn thỏa?

Nụ cười của hân đông cứng ngay trên môi.”Ta nói ngươi là.., ngươi là nàng, ta không nghĩ ra, ngày đó ngươi và Tuyên rõ ràng là tình đầu ý hợp, tại sao khi nữ nhân đó xuất hiện, ngươi lại tự ý bỏ đi mà không hề cho Tuyên 1 cơ hội nào! Mặc dù ta tận mắt chứng kiến nhưng ta biết, bằng trí thông minh của ngươi, chắc chắn ngươi sẽ đoán ra được chân tướng việc này! Chỉ là, ngươi lại không cho Tuyên 1 cơ hội! Đó chính là cái mà người ta gọi là “khôn 3 năm dại 1 giờ” sao?”

A! Bị hân đã nhìn thấu! Ta thấy đã đến trước cửa phòng, liền đẩy cửa ra, dìu hân vào rồi thuận tay đóng cửa phòng lại, ta nói, “Ta không ngờ Thái thượng hoàng lại nhắc tới chuyện lúc ấy, Thái thượng hoàng không cảm thấy rằng nếu lúc này nói ra thì chính là ta Diệp Dục Nô ta vô tâm vô phẩy, ta sẽ cảm thấy thương tâm! Lâu như vậy rồi, cần gì phải nhắc lại!” Ta dìu hân ngồi xuống.

Xoay người lại, thấp ngọn đèn trong phòng lên

“Sau đó, chúng ta điều tra được nữ tử kia chỉ diễn trò! Đại ca cho rất nhiều khiến nàng nói thật trước mặt mọi người, ai ngờ nàng ta đã đáp ứng mà xoay người lại đã trở mặt lật lọng! Sau đó, dưới sức ép của mọi người, Tuyên gia quyết định nạp nàng làm thiếp nhưng chỉ 1 thời gian ngắn sau là nàng ta đã mất tích! Vấn Hiên ngu muội, nếu ta đoán không sai thì nữ tử đó là bị người khác sai khiến. Diệp Dực Nô, người đó hẳn là người! Mặc dù đại ca đã đoán là người nhưng khổ nỗi lại không có chứng cứ, mà bây giờ người lại xuất hiện bên người ta, vậy chứng tỏ điều ta đoán là đúng. Bây giờ ta chỉ muốn hỏi người 1 câu, ngày đó ở trong phòng, người muốn gả cho Tuyên, đó có phải sự thật không? Hay chỉ là 1 mưu kế của người mà thôi? Một mưu kế để đả kích đại ca?” Hần lạnh nhạt nói, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Ta ngồi xuống, khoe môi mỉm cười. Ta quả nhiên không hề nhìn lầm hắn. Nam nhân này cũng thông minh giống hệt đại ca của hắn! Thậm chí, hắn còn thông minh hơn đại ca hắn nhiều! Đường gia, quả nhiên là không có người nào yếu!

“Thái thượng hoàng nghĩ như thế nào thì là như thế ấy! Thân là một người chuyên đi hại người, lời ta nói đương nhiên là không thể làm Thái thượng hoàng tin được! Bất quá, thái thượng hoàng, hoàng huynh của người sai khiến Tuyên Tuyết Tấn phải làm sao cho ta thương tâm, quả nhiên đã thành công rồi! Ít nhất mà nói thì ta đã thương tâm vì hắn, rơi lệ vì hắn! A! Thậm chí cho đến bây giờ vẫn vì hắn mà cảm thấy không cam lòng! Thấy hoa mai bên ngoài, liền nhớ đến lần đầu tiên gặp gỡ; ngửi thấy hương thơm hoa mai, liền nhớ đến ngày đó trong Tuyên thành, a! Hết thấy, cứ như mới là hôm qua. Nước đi này của đại ca người, thật sự rất tốt! A! Chỉ vì ta là Diệp Dực Nô, không phải sao? Làm sao ta xứng đáng có được 1 tình yêu đây? Từ ngày bắt đầu đối địch với đại ca người là ta đã không còn quyền được yêu rồi, không phải sao? Tất cả những người bên ta, tất cả những việc bên ta đều do hắn lợi dụng! Mỗi ngày, ta đều nằm trong kế hoạch của hắn, hơn nữa, cũng phải lên kế hoạch phản kích lại hắn! A! Như vậy, ngay chính mình mà ta còn phải khách sáo, làm sao có thể xứng với tình yêu đây? A!” Ta cười rơi lệ. Lúc này, ta mới thật sự phát hiện, nguyên lai, trong tâm của ta vẫn còn rất khó chịu

Hay là, ta không thể quên được Tuyên Tuyết Tấn!

Nguyên lai, ta cũng có thể rơi lệ trước mặt 1 người khác! Rơi lệ 1 cách thật tình thành ý! Không mưu mô tính kế, chỉ thật tâm muốn khóc! A! Diệp Dực Nô thật sự đã kìm nén lâu lắm rồi!

Đôi mắt của Đường Vấn Hiên đỏ ngầu, sắc mặt cũng rất tái nhợt, “Ta biết, chuyện này, thật xin lỗi người! Chỉ là ta không nghĩ rằng người lại thâm tình với hắn như vậy! A! Thật sự là thiên ý! Từ nay về sau, ta sẽ không nói với ai khác về chuyện đã xảy ra hôm nay, những chuyện người muốn làm, ta sẽ không ngăn cản! Chỉ là, có thể nghe ta nói 1 câu không? Đối với đại ca, người hạ thủ lưu tình!” Dứt lời, hắn liền bắt đầu ho nhẹ

“Hạ thủ lưu tình?” Ta nói, “Muốn ta hạ thủ lưu tình với hắn thì hắn cũng phải đồng ý sẽ hạ thủ lưu tình với ta! Chuyện giữa ta và hắn, Thái thượng hoàng đừng nên quan tâm! Nếu thái thượng hoàng cố tình, thì có thể tra ra ta là Diệp Dực Nô! Thời gian đã lâu, hết thấy, liền có thể tra ra manh mối. Ngày đó ta ở trong Phượng Hoàng cốc, đại ca của người 3 ngày là chạy đến kiểm chuyện 2 lần, hẳn là người biết! Bây giờ, chúng ta chỉ bất quá là di dời chiến trường mà thôi. Không có gì kỳ quái cả! Có thể thấy 2 người bọn ta đấu đá, chỉ cần không liên quan vào thì liền có thể xem đó chỉ là 1 trò tiêu khiển!” lau đi nước mắt trên mặt, ta cười nói.

“Nếu người thật sự thích Tuyên thì ta có thể nghĩ cách!” Hắn suy yếu nói. Khóe môi cười khổ nhưng không lừa được người khác. A, hắn để ý cái gì? Việc này cũng không cần hắn phải để ý!

“Thái thượng hoàng, việc này không cần nhọc ngài quan tâm! Quá khứ đã qua đi, có vài thứ tốt đẹp thì còn lưu vào lòng người! Nếu đem bóc lớp màng che của nó ra, ta không biết rằng mình có thể chấp nhận được việc hắn không hề yêu ta hay không! A!” Ta cười khổ.

Hắn nhìn ta một hồi lâu, nói nhỏ, “Ta biết, Tuyên thật sự thích người! Người đi rồi, hẳn một mực tìm người! Nếu đồng ý thì người có thể quay về bên cạnh hắn! Ta tin rằng hắn sẽ chờ người!”

Ta thật sự rất muốn tin lời hắn nói! Thật sự rất muốn tin rằng Tuyên thật sự rất yêu ta! Nhưng trải qua việc ngày đó tại Tuyên thành, trải qua 1 màn ái ân của hắn bị ta nhìn thấy, lòng tin mà ta đặt hắn đã không còn sót lại chút gì! Khi 2 người ở chung, ngay cả điều cơ bản nhất là lòng tin mà còn không làm được thì 2

người đó có thể giữ vững được tình yêu không? Chỉ có thể thừa dịp hết thấy chỉ đang còn trong mộng mà buông tay!

Hắn không ra tiếng, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt ta, “Người đang sợ hãi! Sợ hãi rằng 1 khi thành thân với Tuyên Tuyết Tán thì sẽ tạo cơ hội tốt cho đại ca ta, phải không? Chỉ là, vô tình người đã bỏ quên Tuyên, thật sự là không tiếc nuôi sao? Thật sự là không hối hận sao?”

“Ta hối hận đến chết! Nếu có thể thì ta tình nguyện vứt bỏ hết thấy để ở bên cạnh Tuyên! Nhưng hết thấy chỉ là “có thể” thôi sao? Không thể! Cho nên, ta cũng không thể ở bên cạnh Tuyên! Vấn Hiên, hay là chúng ta đừng nói đến việc này nữa! Ta và Tuyên Tuyết Tán, 2 người bọn ta vốn không thể ở bên nhau rồi! Nhắc lại chỉ càng càng thêm thương tâm thôi!” Ta vỗ vỗ vào 1 bên má.

Gần đây đã xảy ra chuyện gì, tại sao ta lại thường xuyên cảm thấy mệt mỏi?

Tay phải của ta đặt lên đầu xem mạch, cau mày. Một hồi lâu sau mới buông ra. Không có việc gì! A! Hắn là thấy mệt ở chỗ trái tim!

“Di chiếu của phụ hoàng, có phải là do người sửa hay không? Ta không nghĩ ra lý do tại sao người tiến cung. Hơn nữa, người cũng không ra chiếu, muốn nói là có cũng không đúng. Chung quy, có phải người đã sửa di chiếu của phụ hoàng không?” Tuy hắn đã suy yếu nhưng vẫn muốn hỏi cho rõ ràng.

Ta gật đầu, hào phóng thừa nhận.”Ta lấy việc cứu sống hắn để là điều kiện, đó là phải sửa đổi di chiếu, hắn cũng đã đồng ý! Chỉ là, không ngờ ta vừa đi là hắn liền đã chết! Thật không biết là chết thật hay chết giả! Thuy thái y hạ độc chính mình lại hạ độc phụ hoàng người, thật không biết bọn họ nghĩ như thế nào. Phụ hoàng của người chết sớm như vậy, người lại được kế thừa long vị, sức khỏe của người lại không tốt. Lúc này, ta đến Xuất Vân điện là nhằm để trị bệnh cho người! Không ngờ rằng người lại đem ngôi vị hoàng đế tặng cho hoàng huynh người! Uống phí 1 phen tâm cơ của ta!” Ta tóm tắt lại sách lược của mình cho hắn

Hắn cười, “Ta cứ thắc mắc tại sao người lại đổi người kế thừa trong di chiếu thành ta, nguyên lai là vì ý niệm này sao? Ta nhớ lần trước người còn nói rằng căn bệnh của ta vốn không thể chữa khỏi! Tại sao bây giờ lại đổi ý rồi?” Mặc dù không nói nhưng từ tia sáng loé ra trong đôi mắt hắn, ta biết, hắn đã nảy sinh sự quen luyến với trần thế rồi!

Ta cười nói, “Không chắc chắn đến 10 phần! Chỉ định đến thử vận may mà thôi! Hơn nữa! Vấn Hiên, ta có 1 câu nói mà hắn là người không muốn nghe! Bệnh của người, tại Tuyên thành ta có thể cứu chữa, nhưng bây giờ thì ta không muốn! Bây giờ đã tới tình trạng này thì ta lại càng không cứu! Không xuống tay với người đã là việc làm nhân từ nhất của ta rồi! Vấn Hiên, người có trách ta không?” Miệng cười nhưng lời thốt ra thật tàn nhẫn, đó không phải là ý nguyện của ta sao?

Đối với 1 người không có nhiều cơ hội chữa trị thì chớ quá hi vọng vào sự sống, sau đó lại càng tuyệt vọng! Mà ta, lúc này lại đối diện với hắn trong tình huống này!

Hắn ngẩng cả người, sắc mặt tái nhợt, một hồi lâu sau mới nói, “Ta đoán được! Lúc ở Tuyên thành, người có thể tùy ý điều khiển sinh tử, nói là cho ta sống tiếp mấy năm, ta đã đoán được!” Hắn cười khổ.

Ánh mắt lạnh nhạt đó làm cho lòng ta chua xót. A! Nếu hắn không phải là đệ đệ yêu quý nhất của Đường Vấn Thiên thì ta quả quyết sẽ giúp hắn chữa khỏi Người này, thoát nhìn rất thuận mắt ta. A! Thiên ý trên người! Lòng ta nói.

“Cứ uống thuốc đều đặn, giữ cho tâm tình ổn định thì sẽ trường mệnh thôi! Lúc đầu ta nói là cho người hai năm, thì là hai năm. 2 năm sau, phải tùy xem cơ duyên của người thế nào!” Ta khẽ cười nói.

“Xoa mấy vết ban trên mặt đi! A! Nếu không vì tuổi tác của người thì ta đã tưởng rằng người chính là nữ tử ngày đó trong ký ức của ta?” Khoé môi hắn mỉm cười, cứ như thể đang bàn về chuyện ta sẽ không xuống tay với hắn!

“Phải không? Thật sự rất muốn gặp mặt vị nữ tử đó, xem xem qua nhiều năm rồi nàng ấy có còn giữa được vẻ đẹp như vậy không?” Ta lơ đãng nói.

A! Cả đời Diệp Dược Nô ta chưa bao giờ quan tâm đến cảm thụ của người khác mà bây giờ cũng không biết vì sao ta lại thấy mềm lòng với hắn!

Trên đời này không có gì là tuyệt đối! Hôm nay ta không trừng trị hần thì không có nghĩa là ngày mai cũng không. A! Thật sự là thế sự biến hóa vô thường. Ta thầm nghĩ trong lòng.

Người trên đời này, không có bằng hữu tuyệt đối, cũng không có kẻ thù tuyệt đối! Đương nhiên, ta và Đường Vãn Thiên là ngoại lệ! Chắc chắn hần sẽ không vì biết ơn ta đã cứu đệ đệ của hần mà hảo tâm đối đãi với ta, cũng không vì hần là ca ca của Đường Vãn Hiên mà không xuống tay với hần! A! Nghĩ đến đây, ta liền đứng dậy, nói với Đường Vãn Hiên, “Hôm nay đến đây thôi! Nhớ kỹ ta lời ta nói, uống thuốc đều đặn!”

Hần thản nhiên nhìn ta, trong mắt ánh lên tia khỗ sở, thấy ta phải đi, một hồi lâu mới nói, “Có phải là Tuyên thì có thể không?” Hần nói, tiếng nói rất nhỏ, mặc dù ta nghe được nhưng vẫn giả vờ không biết. Bước chân không dừng lại, trong tích tắc khi ta đóng cửa, hần giương giọng nói, “Có phải là Tuyên thì có thể hay không?”

Cách 1 cánh cửa, ta nhìn vào gương mặt hần, trên mặt hần mang theo 1 ít lo lắng, một hồi lâu mới nói, “Hảo hảo nghỉ ngơi!” Dứt lời, liền đóng cửa lại, bước nhanh đi! Bên tai lại nghe thấy tiếng thở dài đầy bất đắc dĩ của hần.

Sao hần lại hỏi ta câu này? Có phải là Tuyên thì có thể hay không? Nếu có thể ở bên cạnh Tuyên thì ta đã không đào hôn. Nếu là có thể ở bên Tuyên! A! Ta đột nhiên tỉnh ngộ. Hần nói như vậy, rốt cuộc là có ý gì! Rốt cuộc hần đã bị Đường Vãn Thiên lợi dụng sao? Rốt cục, hay là bị Đường Vãn Thiên hãm hại? Ngày đó, ta chỉ có thấy được bóng lưng của hần và vết sẹo hình chữ thập trên ngực chỗ trái tim nhưng không có chính thức nhìn thấy mặt hần! Người kia, rốt cuộc có phải là Tuyên hay không?

Hay là, chỉ là 1 người do Đường Vãn Thiên sắp xếp? A! Ngày đó mặc dù có điểm sáng tỏ nhưng lại vẫn lựa chọn rời đi, nhưng lại vẫn lựa chọn thương tổn.

Thà rằng ta nợ người trong thiên hạ chứ người trong thiên hạ không thể nợ ta! Đúng là bởi vì như thế nên ta đã bỏ lỡ mất mối nhân duyên tốt đẹp với Tuyên. Nhưng nếu trời cao cho ta thêm 1 cơ hội nữa thì ta vẫn sẽ lựa chọn cách làm như vậy!

Phụ hần, chịu tấn người trong thiên hạ!

Thư tín đã được gửi ra ngoài, nếu Đường Vãn Thiên cho ta thấy quan tài của lão hoàng đế thì chỉ có thể thán 1 tiếng bất đắc dĩ thôi! [ta thề là ta ko hiểu đoạn này ==]

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, a! Rốt cuộc mùa đông cũng đã qua rồi sao? Đông qua, có phải xuân sẽ tới hay không?

Ta không trực tiếp trở về phòng, chỉ chậm rãi tiêu sái qua chính điện, trở lại dưới tàng cây hoa mai. Lúc này mặc dù không thấy rõ hoa mai nhưng cũng có thể ngửi thấy hương thơm của nó! A! Như vậy, ta liền có cảm tưởng rằng hần vẫn đang ở bên cạnh ta, không phải sao?

Di chuyển tầm mắt, ta thấy Đường Vãn Hiên mở cửa sổ, hần cũng ngủ không được, phải không?

Hần cũng ngắm hoa mai trong bóng đêm đúng không? Ta than nhẹ, tựa lưng vào thân cây mai. Nhìn cánh cửa sổ đang mở rộng, nước mắt cứ thế chậm rãi rơi xuống!

Tiếng khóc của ta từ thút thít chuyển thành khóc lớn, hần là thanh âm này đã truyền đến trong phòng hần!

Hần sắp đến đây! Ta biết, nhưng bây giờ ta không muốn gặp hần!

Đang chuẩn bị đứng dậy rời đi thì trong phòng hần lại vang lên tiếng đàn. Là 1 khúc nhạc cổ. Đầu tiên là thử mấy thanh âm, sau đó, tiếng đàn trở nên chậm rãi thuần thực, mặc dù là lần đầu tiên đàn nhưng trong tiếng đàn của hần, ta đã có thể nhận ra 1 thông điệp nào đó!

A, Vãn Hiên, người đã nảy sinh thâm tình rồi sao? Vãn Hiên, tại Tuyên thành người đã phát sinh tình cảm với ta rồi sao?

Khi ở trong cung, lần đầu tiên nhìn thấy, người đã biết ta là ai rồi sao? Nghe tin ta và Tuyên Tuyệt Tấn thành thân, người liền kiên quyết không uống thuốc là vì hy vọng rằng ta sẽ để tâm đến người hơn 1 chút, phải không? Tại sao đến bây giờ ta mới biết rằng tình cảm của người dành cho ta là sâu sắc đến thế?

Tại sao người chưa bao giờ nói cho ta biết, nếu hôm nay người không tấu khúc đàn sầu bi này thì làm sao ta có thể biết được tâm ý của người?

Vấn Hiên! Người vốn là 1 người lạnh lùng mà cũng thật đa tình, nhưng cũng lại ngu ngốc như vậy. Ngu ngốc đến mức làm ta không đành lòng thương tổn người!

Chỉ là, cả đời này của ta, làm sao có thể cải thiện quan hệ với Đường Vấn Thiên? Sau chuyện của Tuyên, lòng ta đã đau đến mức không còn dũng khí để tiếp nhận 1 tình cảm thứ 2 rồi! Cho nên, chỉ có thể cự tuyệt hảo ý của người! Cự tuyệt!

Nếu rời đi là biện pháp tốt nhất thì ta sẽ không ngại ngần mà thực hiện! A, lại rời đi sao?

Cứ như vậy, cả đêm ta đã đứng dưới tán cây mai, tiếng đàn của Đường Vấn Hiên cũng cứ thế vang lên suốt 1 đêm dài. Bắt đầu là kịch liệt kỳ ái rồi dần dần chuyển sang trầm thấp nức nở.

1 đêm này, ta biết, trong Xuất Vân điện không có 1 ai ngủ được. Bọn họ cũng đang chủ tử đánh đàn suốt cả đêm!

Ở phía đông dần dần hiện lên ánh sáng màu hồng nhạt. A! Đúng rồi! Ở đây chờ đợi lâu như vậy, ta bước sang ngày tiếp theo!

Mặt trời vẫn cứ mọc lên, không phải sao? Tại sao ta lại cứ phải chìm đắm vào quá khứ, nhìn vào tương lai không phải tốt hơn sao?

Nghĩ đến đây, lúc này ta mới nở nụ cười, a, hôm nay là 1 ngày mới!

Ta bước nhanh đến bên cửa sổ của Đường Vấn Hiên, nói với hắn, “Vấn Hiên, mau tới đây, mặt trời mọc rồi!”

Hắn vốn đang trầm luân trong thế giới của riêng mình, nghe thấy ta nói chuyện, liền buông tay ra, bỏ tay vào ống tay áo, khoanh trước ngực.

Hắn đứng trong phòng, ta đứng ngoài phòng, 2 người chúng ta cứ như vậy nhìn về hướng mặt trời mọc.

“Xuất Vân điện sở dĩ được gọi Xuất Vân điện; không chỉ vì Xuất Vân điện ở vị trí cao nhất mà những đám mây ở nơi này xuất hiện sớm hơn hết so với những nơi khác trong cung!” Hắn nói nhỏ ở phía sau ta.

Ta nhìn chăm chú về phía chân trời, phía chân trời chậm rãi lộ ra thứ ánh sáng màu hồng, thật ấm áp, thứ ánh sáng ấy làm cho tất cả mọi người đều ấm lên!

A! Thật tốt! Ta cười nói, vốn là mặt trời mọc đây! Ta quay đầu lại nhìn hắn, ánh sáng sớm mai chiếu lên người hắn, hắn vận long bào trắng, sắc mặt tái nhợt nhưng thần sắc lại thập phần rực rỡ, trông cứ phiêu diêu như tiên.

Ánh mắt của ta di chuyển về cây đàn của hắn, cười nói, “Chắc đã đau tay rồi đây!”

Hắn cười khỏ, “Còn không được.”

Tơ máu! A! Ta cư nhiên đã quên! Hắn đã đàn suốt 1 đêm!

Xuyên qua cửa sổ, ta nắm lấy bàn tay đang giấu vào ống tay áo của hắn ra, trên 10 đầu ngón tay đã nhiễm đầy tơ máu.

Tại sao có thể như vậy? Hắn lại tàn phá chính da tay của mình! Hắn bị ngu ngốc sao? A! Cũng là ta quá khinh suất, ta không biết rằng tấu đàn suốt 1 đêm có thể làm tổn thương da tay!

“Tại sao ngu ngốc như vậy!” Ta lấy khăn bao bọc lại bàn tay hắn.

Hắn cứ để cho ta bao bọc lấy tay hắn như vậy, một hồi lâu mới nói, “Ta sợ người khóc!”

Trái tim của ta không khỏi thấy chua xót. Hắn sợ ta khóc nên đã vô tình tàn phá da tay của chính mình! Nam nhân này! Nếu hắn đồng ý từ bỏ thân phận thái thượng hoàng thì ta cùng hắn đi tha hương, nhưng bây giờ phải làm thế nào đây? A! A!

Ta đang định mở miệng thì ta thấy 2 người trong cung đang tiến lại đây, ta thấy trong tay 2 người đó là thánh chỉ màu vàng, trong lòng cả kính. Là Đường Vãn Thiên sao?

Hắn ta và Đường Vãn Hiên đứng bên cửa sổ, kính hỉ nói.”Rốt cục cũng tìm được rồi! Chúc mừng Thu Vũ cô nương, mời Thu Vũ cô nương tiếp chỉ!”

76. Q.1 - Chương 78: Ta Là Người Mà Người Muốn Tìm!

Cách cửa sổ, ta và Đường Vãn Hiên nhìn nhau, cười nói, “Thu vũ chỉ là 1 cung nữ mà sao lại có tin vui gì? Để công công chờ cười rồi!” Bên môi ta phỉm nụ cười khế, nhưng ý cười vẫn chưa hề đạt đến nơi đáy mắt!

2 vị công công đó đều mặc cung trang màu đỏ, trên đầu đội áo (*). Ngoại hình thanh tú cực kỳ, nhã trí cực kỳ! Nếu trên cổ không có yết hầu đang chuyển động thì chắc chắn ta sẽ tưởng rằng 2 người bọn hắn là nữ giả nam trang!

Hắn thấy ta không tin, liền dùng 2 tay đưa ra 1 cuộn thánh chỉ màu vàng. Nói với ta, “Cung nữ Thu Vũ tiếp chỉ!”

Ta ngăn người, lúc này mới xoay người lại, bắt đắc dĩ quỳ xuống! Nghĩ tới Diệp Dực Nô ta 1 đời anh minh, cũng không ngờ có 1 ngày sẽ quỳ trước mặt 2 tên thái giám! Quả nhiên là mất mặt đến cực điểm! Thương tâm đến cực điểm!

Ta cúi đầu, cố gắng kiềm nén để không biểu lộ cảm xúc quá lộ liễu.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: nay cung nữ Thu Vũ của Xuất Vân điện: trái tim nhân hậu, xinh đẹp vô song, chu đáo tận tình; phong làm thư Loan, quan ngũ phẩm! Là chức quan cao nhất trong Xuất Vân điện! Sau này, chỉ cần phụ trách hầu hạ 1 mình Thái thượng hoàng! Khâm thử, tạ ơn!” Tên thái giám đó cao cao tại thượng nhìn ta, mở miệng cười nói, “Cung nữ lên chức thư Loan địa không ít, nhưng người được thăng chức nhanh như Thu Vũ cô nương lại không nhiều! Mời Thu Vũ cô nương mau mau tiếp chỉ!” Hắn gấp thánh chỉ lại, dùng hai tay đưa cho ta.

Ta im lặng một hồi lâu, rất muốn không để ý đến hắn nhưng lại không thể không tiếp chỉ. Tên Đường Vãn Thiên này, quả nhiên là không chỗ nào thoát khỏi tầm tay hắn! Tuy ta không hầu hạ bên cạnh hắn nhưng hắn lại hạ thánh chỉ này, mượn tuyên cáo này để nắm trong tay sinh tử của ta. Mà ta, chỉ có thể bất lực nằm trong lòng bàn tay hắn, mặc hắn lấn lướt!

Tại sao hắn lại khơi mào chiến tranh vào lúc này?

“Thu Vũ cô nương! Mau tiếp chỉ!” Tên thái giám đó nâng cao thanh âm. Sắc mặt hơi lạnh lẽo.

Ta ngừng một hồi lâu, giơ 2 tay lên quá đầu, tiếp nhận thánh chỉ trong tay hắn. “Tạ ơn long ân của Hoàng thượng!” Ta cúi đầu xuống, cắn đầu lưỡi.

Thái giám thấy ta ngoan ngoãn phục tùng, lúc này sắc mặt mới có chuyển biến tốt đẹp, cười với ta, nói, “Sau này cô nương đã là hồng nhân của Thái thượng hoàng, tới lúc đó, mong cô nương chiếu cố nhiều hơn! Nếu không có việc gì thì 2 người chúng ta quay về Bằng Tuyết cung trước!”

Ta đứng dậy cười nói, “Thu Vũ làm gì có phúc khí để chiếu cố 2 vị công công! Dù sao công công cũng coi như là lão nhân trong cung! Sau này nếu Thu Vũ có gì không phải thì xin 2 vị công công chỉ giáo!”

“Cô nương “tri tình thức thời” (**) như thế, trách không được Thái thượng hoàng coi trọng cô nương! Ngay cả khi cô nương nhận thánh chỉ, người cũng nhìn chăm chú vào cô nương, sợ cô nương bị ủy khuất! Cũng được! 2 người bọn ta nên quay về Bằng Tuyết cung!” Dứt lời, liền xoay người rời đi.

Lên chức quan rồi! A! Hơn nữa lại là quan ngũ phẩm! Phải biết rằng, ngũ y có quan phẩm cao nhất từ trước đến giờ chính là Thục thái y, nhưng bất quá cũng chỉ là quan tam phẩm mà thôi. 1 tiểu cung nữ như ta lại 1 bước bay lên quan ngũ phẩm. Đường nhiên là sẽ bị người khác nhờ vả! Đường Vãn Thiên, ta thật sự rất muốn xé bụng moi tìm gan người ra, người rốt cuộc có tin ta không phải là Diệp Dực Nô hay không!

A! Nhiều nghi ngờ như vậy thì làm sao có thể tin tưởng? Kế tiếp, chắc chắn hắn sẽ còn tiếp tục dò xét, Vãn Hiên có thể ngăn cản hắn tạm thời nhưng không thể ngăn cản cả đời! Máu chột bây giờ là trong hậu cung

có mức yên bình, tên hoàng đế là hấn ăn no rủng mủ, chẳng có việc gì làm. Nhân rồi đến mức lúc nào cũng chạy đến tìm 1 tiểu cung nữ như ta để gây chuyện!

“Thu Vũ, nếu ngươi không muốn làm Loan thì cứ nói với ta! Chỉ là thay đổi một cái tên mà thôi, về bản chất thì không có gì khác nhau đâu!” Đường Vãn hiên đứng ở phía sau ta, nói nhỏ.

Thật sự chỉ là thay đổi một cái tên thôi sao? Tổ Loan, thoát nhìn thì chính là tên 1 chức gian, nhưng trên thực tế thì trái ngược trái ngược. Hấn nói rõ cho những người khác rằng nữ tử này, chắc chắn sẽ không trở thành chủ tử! Y tứ của chức Loan rất minh xác, đó chỉ luôn là 1 hạ nhân, chỉ là 1 nô tài trong cung!

Nếu hấn hông phong thưởng thì có thể dựa vào việc ta đã qua thị tẩm mà xếp ta lên chức chủ tử! Mà hấn chỉ dùng 1 thánh chỉ mà có thể nhanh chóng biến ta thành 1 nô tài! Nói cách khác, nếu ta đã là Loan thì co dù thân phận có cao đến đâu thì cũng chỉ là 1 nô tài! Hơn nữa, cũng đoạn tuyệt hết mọi cơ hội để ta lên làm chủ tử!

Có thể cột ta vào bên người Đường Vãn Hiên nhưng lại có thể duy trì được thân phận không à cũng không thấp. Ban cho người chức vụ này, thân phận của người vẫn chỉ là 1 hạ nhân mà thôi!

Có lẽ, đối với 1 cung nữ mà nói thì lên chức Loan vốn là 1 chuyện vô cùng cao hứng nhưng thực chất chức Loan trong cung chỉ là kết thúc của chức tiểu quan mà thôi! Thấy chủ tử phải cúi đầu hành lễ thì không nói, đi trong cung có thể đụng phải chủ tử hoặc chủ tử tương lai hay đụng phải người có bậc phẩm cao hơn 1 ít cũng phải cúi đầu, hô một tiếng công công!

Bên môi ta phỉếm nụ cười, bỏ cuộn thánh chỉ vào trong ống tay áo, quay đầu lại nói với hấn, “thái thượng hoàng, người nói, chức Loan này có chỗ nào khác so với cung nữ?”

Hấn mở miệng định trả lời nhưng đã thấy ta quay đầu rời đi!

Hấn sợ run một hồi lâu, khê thở dài, đóng cửa sổ lại.

Sáng sớm đầu xuân rất lạnh, chỉ nhưng sáng sớm này lại đem đến cho ta hy vọng mới. Thiên địa vạn vật, bởi vì có mùa xuân nên mới có thể sinh tồn, tôn quý như hoàng cung cũng giống như vậy! Trong cung, việc đón xuân chính là đón các tú nữ đến từ khắp nơi trên Hoàng quốc!

Tú nữ tiến cung, người bệ bộn nhất và cũng là hưng phấn nhất chính là Đường Vãn Thiên! Vội vàng tìm 1 người mình tâm đầu ý hợp từ 1 đám các tú nữ, hoặc phong phi, hoặc phong quan, hoặc lưu làm đồ chơi của hấn! Nói tóm lại, tú nữ mới tiến cung, tranh quyền đoạt lợi, tàn nhẫn tranh đấu, tất cả là bởi vì Hoàng đế!

Mấy ngày nay, ta và Đường Vãn Hiên suốt ngày tấu đàn, thưởng mai, cũng nhàn nhã tự tại.

Nơi này cứ như là nơi thế ngoại đào nguyên. Cho đến khi có 2 tú nữ được lựa chọn để đưa vào Xuất Vân điện. Bởi vì sự xuất hiện của 2 tú nữ này nên mọi tâm tình của ta và Đường Vãn Hiên đã bị tàn phá sạch sẽ!

Các nàng một người tên là Tiên Tình, một người tên là Tiên Vũ, là đúng hoa tỷ muội. Tiên Tình lớn hơn một chút, mặc dù dung nhan không phải là rất đẹp nhưng cũng là thanh tú nhã trí, cảm giác thích hợp.

Tiên Vũ tuy nhút nhát nhưng nhan sắc lại rất xinh đẹp!

Ta thấy nàng khi nhìn thấy Đường Vãn Hiên, đôi mắt liền hiện lên tia kinh hãi, trong lòng đều biết nhưng lại không nói ra.

2 người nàng ta, vốn là tới để làm chủ tử của Xuất Vân điện. Mặc dù ta biết sớm muộn gì cũng có 1 ngày như vậy nhưng khi ngày này chính thức tới nhưng trong lòng lại thấy khó chịu!

Nhìn ban Tiên Vũ len lén nhìn Vãn Hiên đầy sợ sệt, lòng ta thấy buồn cười. Nữ tử đang trong độ xuân thì như thế, động tâm trước Đường Vãn Hiên cũng chỉ là chuyện bình thường thôi!

Đường Vãn Hiên thì lại cứ vô ý hữu ý tránh xa nàng. A! Đúng là người thông minh sáng giá nhất thiên hạ! Bởi vì đã biết tâm tư của nữ tử này nên mới cố tình giữ khoảng cách với nàng!

A! Đường Vãn Thiên, người đem 2 nàng đến là muốn làm loãng tình cảm của Đường Vãn Hiên đối với ta sao? Hay là muốn ta đáp ứng đề nghị của Vãn Hiên? Bây giờ tiến đến cũng được, thôi lui cũng được, mọi

tính toán của hắn đều là hợp lý! Tên nam nhân này đúng là quá đáng! Ta thầm nghĩ. Bởi vì 2 vị tiểu chủ tử này đến đây nên công việc của ta cũng dần dần bắt đầu trở nên lu bu.

Lượng công việc của Tiểu Quyên đã tăng đến mấy lần, mà ta chỉ là một Loan mà thôi. Đương nhiên là phải giúp các nàng làm việc ! Tiên Vũ bình thường tâm tình rất vui vẻ, luôn thường xuyên len lén liếc mắt nhìn Đường Văn Hiến 1 cái. Tiên Tình thì không như vậy, ánh mắt của nàng luôn nhìn về 1 nơi rất xa.

Ta nhìn theo ánh mắt của nàng, biết được hướng mà nàng nhìn đến chính là tấm cung của hoàng đế! A! 2 tỷ muội nhà nàng vốn là cung nữ được Đường Văn Thiên sủng ái nhất, cũng không biết đã phát sinh biến cố gì mà lại đem 2 tỷ muội nàng đến nơi này của Đường Văn Hiến!

Mặc dù Đường Văn Hiến là người có địa vị cao nhất trong cung nhưng hắn lại không phải là người cầm quyền chính thức! Người có đầu óc 1 tỷ, không bao giờ đem nữ nhi của mình giao cho Đường Văn Hiến! Chỉ là, bọn họ không biết rằng Đường Văn Hiến tuy chỉ luôn ru rú trong nhà nhưng lại là người nắm trong tay mạch nguồn kinh tế của Hoàng quốc, đến ngay cả Đường Tiễn cũng phải nghe theo lời hắn!

Nếu hắn thật sự ngăn cản Đường Văn Thiên thì quả thật Đường Văn Thiên không thể có cách nào đối phó với hắn! Nếu là ta có lý trí một ít thì có thể lợi dụng hắn để đối phó với Đường Văn Thiên! Thiên hạ tốt đẹp như vậy, tại sao ta lại từ bỏ cơ hội lợi dụng hắn?

Vì vậy, liền chỉ có thể chờ đợi cơ hội tốt, hành xử lén lút, chẳng có 1 chút nào giống với phong cách của Diệp Dục Nô ta! Nguyên lai, trái tim của ta cũng có lúc yếu mềm! Ta thật tình rất muốn đối xử tốt với người!

Dưới tán cây, bàn tay của Tiên Tình đón lấy 1 bông hoa mai rơi xuống. Mỹ nhân vọng tình dưới gốc cây mai, tình cảnh này, phải nói là tuyệt đẹp! Chỉ là! Trái tim của mỹ nữ lại đặt trên người Đường Văn Thiên!

“Chủ tử, trời lạnh, nên mặc thêm áo vào!” Ta đang cầm trong tay áo choàng màu xanh nhạt. Lúc này, trong cung đang có tang, không nên mặc y phục xanh đỏ tím vàng rực rỡ!

Nàng bình tĩnh nhìn vào chiếc áo choàng trên tay ta, một hồi lâu sau mới thở ra 1 hơi thật dài.

“Chủ tử quả nhiên là bằng cơ ngọc cốt (***) , ở dưới tán mai này, nhìn giống gịgìhệt như thiên nữ hạ phàm!” Ta cúi đầu cười nói.

Không có phụ nữ nào là không thích được người khác khen mình đẹp!

Nàng nghe vậy lại thở thật dài, nhìn chiếc áo choàng lần nữa rồi nói, “Đáng tiếc!”

Ta thấy nàng cau mày suy tư, nghĩ đến tỷ muội nàng vốn đang hoài chí lớn được tiến xa hơn với Hoàng đế nhưng hôm nay lại bị đưa vào trong Xuất Vân điện để sống hết quãng đời còn lại, ta không khỏi mềm lòng, liền tự dò hỏi, “Chủ tử, cái áo choàng này mặc dù rất hợp với chủ tử nhưng vẫn không bằng màu đỏ khi khoác lên nước da trắng như tuyết của người! Thu Vũ rất muốn nhìn thấy người khoác áo choàng đỏ! Như vậy chắc hẳn là đẹp lắm!” Nếu có dã tâm thì lúc này đã cắn câu rồi!

Quả nhiên, nàng mở miệng, lạnh nhạt nói với ta, “Chỉ có chính thất hoàng hậu mới được mặc màu đỏ như thế, ta đã bị đưa đến Xuất Vân điện, có mặc áo màu đỏ thì người trong lòng cũng không thể nhìn thấy ! Như thế thì còn có ý nghĩa gì nữa đây? Sau này đừng nhắc đến đề tài này nữa!”

Càng lãnh đạm thì lại càng động tâm ! Ta đã quan sát nàng 1 thời gian rồi! Sao lại không đoán ra ý nghĩ của nàng? Nếu nàng không mang trong mình nhiệm vụ tranh sủng thì đã ở đây hưởng thụ cuộc sống thanh nhàn. Nhưng nàng lại cứ ngày ngày thở ngắn than dài. Làm cho ta tưởng rằng Xuất Vân điện đối với nàng chẳng khác gì địa ngục!

“Chủ tử cố tình thì có thể mặc! Không cần mặc màu đỏ tươi, chỉ là màu hồng đậm, hay màu tím sáng cũng được! Chỉ cần Hoàng thượng đối với chủ tử cố tình là được!” Ta lãnh đạm cười nói. Phủ thêm áo choàng cho nàng. Nếu nữ tử chốn hậu cung không có dã tâm tranh sủng thì ta sẽ không có nơi sống yên ổn!

Nàng nâng mắt lên, nói nhỏ, “Có thể không? Ta còn có thể sao?”

“Thu Vũ có biết là 3 ngày sau các tú nữ của Hoàng thượng sẽ thi nghệ, phân biệt cầm kỳ thi họa, thêu thùa, nhảy múa sáu hạng mục. 8 người được chọn sẽ được phong làm Cầm phi, Kỳ phi, Thư phi, Tranh phi, Thi phi, và Vũ phi. Sáu phi tử này sẽ được đưa vào hậu cung của Hoàng thượng. Hơn nữa, Hoàng thượng nói

qua là chỉ cần có tranh thêu được ngài ấy yêu thích là có thể được phong phi. Những tú nữ khác chỉ cần đem tú cầu ra là có thể có cơ hội được Hoàng thượng yêu thích rồi! Thu Vũ nghĩ rằng đây là 1 cơ hội tốt cho chủ tử, hơn nữa lại là cơ hội cuối cùng!” Ta chậm rãi mà nói. Nữ tử này, rõ ràng là công cụ mà Đường Vấn Thiên dùng để đối phó với ta, thiên thời địa lợi nhân hoà như vậy, nếu ta không lợi dụng hết mình thì thật có lỗi với hân.

Nàng cúi đầu, một hồi lâu sau mới nói, “Thu Vũ, ngươi có thể giúp ta không?”

Ta mở miệng cười, nói nhỏ, “Chỉ cần chủ tử nói một tiếng thì Thu Vũ sẽ dùng hết toàn lực!”

Nàng nghe thấy ta cam đoan, liền thở dài 1 hơi, bên môi lúc này mới nổi lên một nụ cười, “Thu Vũ, ngươi thấy ta có thể thắng không?”

Ta đánh giá nàng từ trên xuống dưới. Nói thật ra thì với nhan sắc của nàng, trong chốn hậu cung chỉ cần quơ 1 cái là được cả đám. Chỉ là đẹp hơn người bình thường mà thôi. Ít nhất mà nói nói thì trong mười mấy tỷ muội của ta, ai cũng đẹp hơn nàng rất nhiều! Nhưng nếu nhìn kỹ nàng thì sẽ cảm nhận được vẻ đẹp của nàng! Là 1 loại vẻ đẹp đáng để người ta từ từ thưởng thức, đáng để người ta tinh tế ngắm nhìn!

Ta nghĩ, đó cũng là nguyên nhân mà người nhà nàng – Tiên Vũ cùng bị đưa đến đây!

“Sở trường của chủ tử là gì?” Ta nói nhỏ.

Nàng cười cười, “Gia phụ từ nhỏ dạy dỗ mấy tỷ muội ta rất nghiêm, cầm kỳ thi họa, đều có xin thỉnh tiên sinh đến dạy!”

“Cái gì cũng biết? Kể cả thêu thùa cũng biết sao?” Ta tùy ý nói.

Nàng ngẩng cả người, một hồi lâu mới nói, “Cũng có biết! Như thế nào? Thu Vũ muốn ta thêu tranh sao? Tất cả mọi người đều thêu tranh, ta sợ đến lúc đó tranh thêu của ta sẽ không được tốt!”

Ta cười nói, “Cứ tin ta, chủ tử, nếu muốn lọt vào 8 người được chọn thì trước tiên phải thêu tú cầu! Yên tâm, Thu Vũ sẽ có cách để ngài được lọt vào 8 người đó!”

Phương pháp này đối với nhiều người có thể là không vẹn toàn lắm nhưng 1 khi dùng thì chắc chắn sẽ thành công! Không phải sao? Chỉ cần Đường Vấn Thiên chú ý đến nàng giữa đám nữ tử sắc sảo đó là liền thành công rồi, không phải sao?

A! Nếu nàng cố gắng hết mình, cộng với tri kế của ta thì ta tin rằng chắc chắn có 1 ngày Đường Vấn Thiên sẽ sủng hạnh nàng

Đến ngày đó, ta lại đến giúp đỡ vài cung phi khác, mọi người cùng nhau tranh sủng, cứ như vậy, hậu cung của Đường Vấn Thiên sẽ náo nhiệt vô cùng!

Đến lúc đó, ta xem hân có còn hơi sức để xen vào chuyện của Diệp Dục Nô không!

“Có phải Thu Vũ muốn tốt cho ta hay không?” Nàng vội la lên. Đứng ở trong gió lạnh, vốn có vẻ là 1 nữ tử kiêu ngạo, bởi vì có vài phần kiên cường nên được người khác chú ý!

Bên môi ta phất lên nụ cười, nói nhỏ, “Đúng vậy! Chủ tử của ta phải lọt vào 8 tú nữ được chọn, phải được trở thành Tú phi nương nương!”

Nàng hơi thấp đầu, nói nhỏ, “Ngươi cũng biết, trong số các nàng, có 3 người sinh ra ở tú phường? Ta đã thấy khăn thêu của nàng, là tuyệt thế vô song! Thu vũ, không bằng, chúng ta liền sửa vi khác đi!”

Ta cười nói, “Chủ tử yên tâm, tranh thêu của Thu Vũ rất độc đáo, đó cũng chính là loại tranh mà Hoàng thượng yêu thích, 3 người bọn họ mặc dù thêu giỏi nhưng lại không thêu được thứ mà Hoàng thượng thích, cũng là uổng phí, không phải sao? Bức tranh của chủ tử, là ta đã nghe thấy Hoàng thượng nhắc đến khi ngài ấy nói chuyện với Thái thượng hoàng. Nói là hoa ngạn là loại hân thích nhất! Chủ tử cứ yên tâm! Chỉ cần chủ tử thêu tranh thì Thu Vũ cam đoan, tranh của chủ tử sẽ được chọn!”

Nàng cúi đầu 1 hồi lâu, nói nhỏ, “Ta ngờ ngươi lại nguyện ý giúp ta! Ta thấy ngươi là cung nữ có địa vị cao nhất, hơn nữa lại nhất thông minh, Thái thượng hoàng lại càng thân tình với ngươi! Cứ tưởng rằng ngươi vốn là người cao ngạo, không rằng ngươi lại nguyện ý giúp ta như vậy!”

Lúc này, nếu ta không tìm lý do thuyết phục nàng thì nàng sẽ không tin, như vậy chuyện này sẽ có khả năng thất bại!

Ta nghiền ngẫm tâm tư của nàng, cười nói, “Kỳ thật lý do của Thu Vũ rất đơn giản, đó là muốn ngài rời khỏi Xuất Vân điện này!”

Nàng cả kinh, ngẩng đầu lên nhìn ta. Ta buồn cười nhìn nàng, nói nhỏ, “Tiên Tình cô nương cũng biết rằng quan hệ giữa Thu Vũ và Thái thượng hoàng không chỉ là đơn giản như cô nương đã nhìn thấy, đúng không? Nói vậy khi Tiên Tình cô nương vào Xuất Vân điện là đã nghe qua tin đồn tình cảm giữa Thu Vũ và Thái thượng hoàng, phải không? Không sai! Nếu Tiên Tình và Tiên Vũ cô nương cứ 1 mực ở trong Xuất Vân điện như vậy, ta sợ sẽ có một ngày, ánh mắt của Thái thượng hoàng sẽ chuyển lên người của nhị vị cô nương! Tới khi đó, Thu Vũ sẽ không thể sống yên ổn trong Xuất Vân điện này! Nếu Hoàng thượng lập cô nương làm phi thì sẽ phải mang Tiên Vũ cô nương theo cùng, khi 2 người rời đi thì trong Xuất Vân điện này chỉ còn lại ta và Thái thượng hoàng! Đó là tâm nguyện của Thu Vũ! Như vậy có làm Tiên Tình cô nương hài lòng không?”

Nàng gật đầu, quả nhiên rất hài lòng với những điều ta vừa nói! A! Nỗi lòng của phụ nữ thật đúng là rất dễ đoán! Ta thấy buồn cười trong lòng nhưng lại không thể hiện ra ngoài nét mặt!

Thế gian vạn vật đều có thứ nó thích, ong mật thích hoa mật, là bởi vì hoa mật có mùi thơm, lại hợp khẩu vị của nó.

Như vậy, Đường Vấn Thiên thích thứ gì, và nó đang ở nơi nào?

Khi thấy Tiên Vũ trốn sau gốc cây nhìn trộm Đường Vấn Hiền, lòng ta chấn động mạnh, thiếu chút nữa là đã cười ra tiếng

Đang định xoay người rời đi thì thấy tóc nàng buông xuống bên hông, bộ dáng ngây ngốc, trong lòng máy động, không khỏi thấy đau lòng vì nàng!

A! Nguyên lai, cha mẹ Tiên tình đem 2 tỷ muội vào cung cũng không phải đem là chỉ phó thác tất cả hy vọng lên Tiên Tình! Dĩ nhiên còn có Tiên Vũ! Chỉ là, đôi tỷ muội này đến bây giờ vẫn chưa nhận ra!

Cha mẹ của nàng nhất định là biết rằng trong cung rất tàn khốc nên mới nói việc này cho các nàng biết!

Nhìn gương mặt đỏ ửng của Tiên Vũ, ta thở dài trong lòng. Tiên Vũ a, tại sao, tuổi còn nhỏ lại phải chịu khổ sở như thế này? Sau việc này, trái tim của người nhất định sẽ bị tổn thương! Chỉ là, Tiên Vũ, người cũng nên học tập, nhân tính đôi khi cũng không tốt đẹp như người đã nghĩ!

Nhìn nàng như vậy, không biết tại sao ta lại nghĩ đến Tiểu Hạ! Người này, vốn không phải là do Đường Vấn Thiên cử đến giám sát ta sao? Có phải hay không đây? A! Không phải! Đường Vấn Thiên đã gần một tháng không ra chiêu rồi! Cứ như thế hần đã quên mất sự tồn tại của ta! Nếu ta không phát hiện ra bộ dáng nhìn trộm Đường Vấn Hiền của nàng, quá giống với Tiểu Hạ thì ta đã nghĩ rằng nàng chính là Tiểu Hỷ [đoạn này thật kỳ cục ==]!

Tiểu Hỷ đã thế nào rồi? Vốn là đã bị tất cả các phó nô trong Tuyên phủ xa lánh, vừa đã nhận ta làm chủ tử, ta nghĩ sau khi ta ra đi, nàng đã phải chịu không ít khổ sở! Nghĩ đến gương mặt có 6 phần giống với Tiểu Hạ của nàng, trái tim của ta liền thoáng đau đớn!

A! Muội muội của mình là người, Tiểu Hỷ cũng là người! Nếu lúc đó ta mềm lòng 1 chút thì sẽ mang theo nàng đến đây, phải không? Chỉ là, trong chôn hoàng cung này chất chứa rất nhiều nguy hiểm, mà nàng chưa chắc đã đồng ý chịu khổ cùng ta!

Chú thích:

(*) Cao mạo: mũ dành cho thái giám

(**) tri tình thức thời: có tình nghĩa + biết điều

(***) Bằng cơ ngọc cốt: thân thể quý giá

Ta nhìn theo bóng lưng của nàng, trong lòng cảm thấy hơi đau đớn! hai ngày rồi! đã 2 ngày nàng không cười như thế này rồi! Từ sau khi bị đưa vào chốn thâm cung, thật đáng tiếc cho khuôn mặt tươi cười vui vẻ này!

Ta đi mua chút chỉ thêu, chỉ thêu này là để cho Tiên Tình sử dụng. Những sợi chỉ thêu này sẽ làm nàng chán danh khắp hoàng quốc! Tiếng tốt lan xa! Chỉ là a, ta ngẩng đầu nhìn bầu trời. Từ nay về sau, nàng sẽ không còn cơ hội thoát khỏi chốn thâm cung này! Có chết thì cũng chỉ có thể chôn cất trong hoàng lăng! A! Điển hình là Tuyên phi, đẹp khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng chỉ là con chim bị giam lỏng trong chốn thâm cung mà thôi! Gả cho lão cha của Đường Vãn Thiên lâu như vậy mà cũng không hề có cơ hội ra khỏi cung! Tới cuối cùng cũng vì việc sửa đổi tổ chế của con mình mà bị ban thưởng 3 thước khăn trắng, bị chính đứa con của mình xử tội chết!

Quả nhiên là một người đáng thương!

Hái chút hoa mật tẩm vào chỉ thêu. Ta đã từng nghiên cứu ra mùi thơm mà loài bướm yêu thích nhất, chính mùi thơm này đã thu hút rất nhiều loài bướm! Vì thế, liên kết luận, đây chính là mùi hương mà bướm yêu thích nhất!

Nếu bông hoa trên tranh thêu được nhiều bướm tìm đến thì liền có thể chứng minh rằng bông hoa thêu của nàng là sản phẩm thêu tốt nhất! Ai có ngờ rằng 1 bức tranh thêu cũng có thể thu hút loài bướm! !

Nhiều năm sau, khi nhớ lại chuyện này, ta mới biết được tất cả mọi thứ đều là da hấn ai bài! An bài nàng đến bên người ta, an bài cho ta giúp nàng! Nếu lần này ta không ra tay thì cuộc sống sau này của sẽ khác đi rất nhiều!

Chỉ là, cuộc sống của con người không có nhiều từ “nếu” đến vậy!

Từ sau ngày đó, Đường Vãn Hiên không hay nói chuyện với ta. Ta chỉ cần im lặng là cũng có thể cảm nhận được tình cảm của hấn. Có muốn tiếp nhận hay không thì đó còn là vấn đề đang được lo lắng!

Hôm nay là ngày Tiên Tình và Tiên Vũ cùng tham gia cái hội tuyển phi kia! Sau lần này, hấn là danh tiếng của Tiên Tình đã vang dội khắp cung rồi! Đường Vãn Thiên cũng đã thấy đến muội muội Tiên Vũ bên người nàng!

Diện mạo của Tiên Vũ giống Tuyên Tuyết Nhi đến 2 phần! Đặc biệt là bộ phận ở ót! A! Đường Vãn Thiên chỉ cần nhìn thấy nữ tử nào có phần tương tự với nàng thì sẽ liền đem về phong phi, mà ở đây lại giống đến 2 phần! Thật tốt! Tất nhiên là hấn sẽ phát hiện ra nàng và phong phi! Khoé môi ta mỉm cười. Nếu để cho Tiên Tình biết, cha mẹ nàng đưa 2 tỷ muội nàng vào đây là để củng cố quyền lực thì không biết nàng sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Trời chiều, ta đi bộ dưới tán cây mai. Mùa đông rồi cuộc đã qua! Khi xuân đến thì hoa mai cũng nở! Lại còn nở lâu như vậy! A! Cả người ta đắm chìm vào bầu trời đầy hoa.

Trong không gian lạnh lạnh và tràn đầy hương thơm thế này, ta lại thấy nhớ Tuyên thành, nhớ đến Tuyên Tuyết Tấn! Trong đôi mắt mơ hồ, ta như có thể thấy được hình bóng của Tuyên Tuyết Tấn. Tựa hồ! Ta lắc lắc đầu, như thế nào có thể!

Ta lau đi nước mắt, mở to hai mắt, không sai! Đúng là Tuyên Tuyết Tấn! Lúc này, hấn đang mặc tướng phục (*) màu bạc, lưng thắt trường kiếm, tóc buông xuống vai, trên mặt là chiếc ngân diện (**). Chậm rãi đi lên cầu thang!

Hình như Tuyên Tuyết Tấn cảm thấy có người nhìn mình, liền híp mắt, gắt gao nhìn ta chăm chú, rồi quay đầu đi về hướng chính điện!

Hấn không nhận ra ta! Bàn tay đang giơ lên trở nên cứng đờ trong không trung! Tại sao hấn lại không nhận ra ta! Rõ ràng là hấn đã từng nhìn thấy diện mạo thật của ta! Tại sao hấn lại không nhận ra ta! Trên mặt ta chỉ có thêm vài nốt ban đỏ mà thôi!

Hay là, hấn đã quên ta? Mới có vài ngày mà thôi mà hấn đã quên ta rồi sao! Hấn! Hấn! Hấn!

Ta thở không ra hơi, đột cảm thấy chân khí dâng lên, 1 bùm máu tươi cứ thế trào ra khỏi miệng, bắn vào gốc cây mai! Máu nhanh chóng rót vào bùn đất, hóa thành hoa bùn!

Ta lau nhẹ vết máu ở khoé môi; tại sao hắn lại đến Xuất Vân điện? Tại sao lại làm cho ta mềm yếu. Tuyên Tuyết Tán!

Thẳng đến lúc này ta mới phát hiện rằng mình vẫn luôn nhớ đến hắn! Muốn có hắn, muốn hiểu hắn, muốn yêu thương hắn! A! Nhưng không được! Nhưng không được! Ta không thể xác định rằng có phải hắn thật sự là Tuyên hay không!

Ta muốn đi kiểm chứng điều này!

Bước chân mềm yếu vô lực, chậm rãi đi về phía chính điện. Hắn đang nói chuyện với Đường Văn Hiên, thấy ta tiến vào, ánh mắt chỉ nhanh chóng đảo qua người ta rồi ngay lập tức dời đi!

Đường Văn Hiên nhìn thẳng vào mặt ta, thấy sắc mặt ta không tốt, liền giơ giọng nói, “Thu Vũ! Dâng trà cho Tuyên thành chủ!”

Văn Hiên, hắn đang cố ý, phải không? Cố ý bảo ta dâng trà

Ta cơ hồ run rẩy rót 1 chén trà nóng, đi tới trước mặt hắn, dâng bằng 2 tay! Hắn đang định tiếp nhận thì bàn tay đang run rẩy của ta đã làm đổ trà. À một tiếng, vội la lên, “Xin lỗi! Thu Vũ ngu xuẩn! Nô tỳ sẽ rót lại trà!” Ta đứng ở một bên, chân tay luống cuống.

Hắn vỗ vỗ vào ngân diện trên mặt, khẽ cười nói, “Không có việc gì! Văn Hiên, người có quần áo sạch không?”

Đường Văn Hiên cười khê, giơ giọng nói, “Tiểu Quyên, mau đem quần áo đến cho Tuyên thành chủ thay”

Tiểu quyên lên tiếng rồi chạy đi!

Tuyên Tuyết Tán bắt đầu cởi quần áo trên người ra. Mặc dù ta cúi đầu nhưng 2 tròng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào trước ngực hắn, cho ta xem xem! Cho ta xem xem! Trước ngực của người có cái ký hiệu đó không! Chỉ cần liếc mắt một cái! Chỉ cần liếc mắt một cái là được!

Nội sam màu trắng được cởi ra, trên lồng ngực chỗ trái tim quả nhiên là có 1 vết đao sẹo hình chữ thập, ánh vào mi mắt của ta! Là hắn! Là hắn! Thật là hắn! Chính là cái nam nhân này! Đây chính là nam nhân ta yêu mến

Nam nhân ấy vẫn cứ như thiên thần! A! Đường Văn Thiên, tại sao ngay đến tình cảm của chúng ta cũng không thể thoát khỏi ma chướng của người!

Nước mắt của ta, vô thanh vô thức rơi xuống!

Đường Văn Hiên nói, “Tuyết Tán! Sao lúc này lại đến Xuất Vân điện? Ta tưởng rằng người hắn phải tham dự tiệc tuyển phi, cùng Đường Văn Thiên xem tú nữ thi tài trở nghệ!”

Hắn nhẹ nhếch khoé môi, đáp, “Tiệc rượu tuyển phi thì có cái gì hay ho! Chỉ là lựa chọn ra 1 đám người! Nếu không phải vì củng cố ngôi vị hoàng đế thì Hoàng thượng cũng sẽ không nạp nhiều phi tử như vậy! Chứng kiến bộ dáng đau lòng của hắn là ta liền biết, làm thành chủ còn tốt hơn là làm Hoàng thượng nhiều! Ít nhất mà nói, làm thành chủ có thể kết hôn với người mình thích! Lựa chọn người mình muốn! Vì nữ tử mình yêu mến mà huỷ hôn, cũng không do dự! Chỉ là, làm như một Hoàng đế thì không thể làm những điều đó! A! Thật sự là bi ai đến cùng cực! Không ngờ là đã lâu ta không gặp người rồi!”

“Đúng vậy! Thật sự đã rất lâu rồi! Từ sau hôn lễ của người lần trước, vẫn chưa gặp lại!” Khoé môi của hắn khẽ hạ xuống. Lạnh đạm cười.

Lúc này, Tiểu Quyên đã đem quần áo của Đường Văn Hiên lại đây, bộ ngực của Tuyên Tuyết Tán, không khỏi đỏ mặt.

Hắn cũng không lên tiếng, đứng dậy mặc quần áo. Đường Văn Hiên mặc dù thoát nhìn gầy yếu, nhưng quần áo của hắn, Tuyên Tuyết Tán lại có thể mặc vừa!

Ta thấy hắn mặc quần áo của Đường Văn Hiên, có vẻ rất nho nhã, rất xinh đẹp, tim không khỏi đập thật mạnh đến mức thiếu chút nữa là đã nhảy tọt ra ngoài miệng rồi

“Vẫn chưa tìm được Hạ cô nương sao?” Đường Văn Hiên lạnh nhạt nói. 2 mắt lặng lẽ liếc nhìn ta 1 cái.

Ta nhìn lại hân, chạm phải ánh mắt của hân, liền cúi đầu xuống!

“Không có! Đã tìm ở rất nhiều nơi rồi nhưng nàng cứ như bốc hơi khỏi Hoàng quốc! Ta đang nghĩ rằng có phải nàng chưa từng đặt chân đến Hoàng quốc hay không! Nếu là như thế thì ta xin nhờ Tuyên Tuyết Băng giữ chức nguyên soái giúp ta, ta sẽ đi tìm nàng!” Hân thở dài một tiếng.

“Tuyết Tán, tình cảm ngươi dành cho nàng ấy rất sâu nặng ! Phải không?” Hân hữu ý vô ý muốn gợi cho ta nghe tâm ý của Tuyên Tuyết Tán.

Tuyên Tuyết Tán trầm mặc một hồi lâu, lãnh đạm nói, “Nếu tìm được nữ tử vô tâm vô phế (***) không chịu nghe ta giải thích kia thì ta quả quyết sẽ không tiếp tục khinh địch mà lại làm mất nàng! Không tin ta thì thôi, đành này lại bỏ ta 1 mình ở hôn lễ! Tại sao sau lúc đó lại biến mất không bóng dáng, không hề xuất hiện 1 lần nữa?” Dứt lời, yết hầu của hân đã ngừng chuyển động.

A! Tuyết Tán, ta biết lúc đầu là ta đã trúng kế của Đường Văn Thiên! Chỉ là, chúng ta còn có cơ hội quay lại sao?

Nếu ngươi biết là ngay đến cái tên mà ta cũng dối gạt ngươi thì không biết cõi lòng của ngươi sẽ tan nát đến mức nào! Tuyết Tán!

“Nếu lúc này nàng ấy xuất hiện trước mặt ngươi thì ngươi sẽ làm thế nào? Ngươi, còn có thể lấy nàng ấy sao? Mặc kệ sẽ xảy ra chuyện gì?” Đường Văn Thiên ho nhẹ nói. Sắc mặt tái nhợt .

Đôi mắt hân lập tức trở nên loé sáng, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng vào mắt Đường Văn Thiên, “Văn Thiên, ngươi biết nàng đang ở nơi nào, phải không?”

Đường Văn Thiên lắc nhẹ đầu, “Nếu nàng muốn thì sẽ ngay lập tức xuất hiện! Tuyết Tán, khi gặp lại, ngươi có còn nhận ra nàng không?”

Tuyên Tuyết Tán chống đầu, ra vẻ rất khổ não, một hồi lâu sau mới nói, “Nói thật, ta không dám chắc! Bởi vì nàng tinh thông thuật dịch dung, hôm nay là ngươi này nhưng hôm kia sẽ biến thành người khác, muốn nhận ra nàng, thật sự rất khó!”

Đường Văn Thiên hít một hơi thật sâu, nói nhỏ, “Tuyết Tán, ngươi không cần nói như thế, chắc chắn sẽ không nàng xuất hiện trước mặt ngươi!”

Tuyên Tuyết Tán cả kinh, một hồi lâu mới nói đầy không phục nói, “Sao ngươi biết là nàng sẽ không gặp ta? Ta nói là nếu nàng biết ta đang ở đây thì chắc đến tìm ta!” Khoé môi của hân co quắp . Cố gắng chịu đựng cơn tức giận!

Ta nghe thấy, trong lòng kích động. Thiếu chút nữa là lại rơi lệ! Nếu không phải hân vẫn không chú ý đến sự hiện diện ta thì chắc chắn thân phận của ta sẽ bị bại lộ! Tuyên Tuyết Tán, ngươi thật sự yêu ta sao? Ta cũng yêu ngươi! Tuyết Tán! Chỉ là, ngươi vốn là người của Đường Văn Thiên, làm sao ta có thể yêu ngươi đây? Ta rất sợ rằng ngươi chính là 1 nước cờ mà Đường Văn Thiên sử dụng để làm cho ta thương tâm!

Đường Văn Thiên nôn ra 1 bùm máu tươi, ta vội vàng cầm khăn lau cho hân. Hân bình tĩnh nhìn ta, nói nhỏ, “Tuyết Tán, ngươi xem có phải Loan của ta rất giống với Hạ Tuyết cô nương hay không?”

Lòng ta cả kinh, thiếu chút nữa là đã làm rớt chiếc khăn xuống mặt đất! Đường Văn Thiên, ngươi muốn làm gì! Nếu lúc này bị Tuyên Tuyết Tán nhận ra thì ta phải làm sao bây giờ?

Tuyên Tuyết Tán im lặng 1 lúc, chuyển ánh nhìn về phía ta! A! Cho đến lúc này hân mới chú ý đến sự tồn tại của ta sao? Một người mà trên mặt chỉ được tô điểm thêm vài họa tiết mà hân cũng không nhận ra sao?

Ta cúi đầu xuống nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của! Hân đang nhìn cái gì! Muốn nhìn xem diện mạo của có giống với Hạ Tuyết không sao? Chẳng phải hân đã nói là Hạ Tuyết tinh thông dịch dung, hân cũng không chắc là có thể nhận ra được?

“Ngẩng đầu lên!” Hân hạ lệnh nói.

Ta không lên tiếng, cúi đầu nói, “Diện mạo của Thu Vũ xấu xí, không dám làm bẩn mắt Tuyên thành chủ!”

Nhưng Đường Văn Thiên lại nói, “Ngẩng đầu lên đi! Ngươi vốn không phải là Hạ

Tuyết, cho hấn nhìn 1 chút thì có làm sao? Thu vũ, trong mắt ta nàng là người đẹp nhất, Tuyết Tán cũng không phải là loại người nông cạn, ngẩng đầu lên đi!”

A! Vãn Hiên, ngay từ đầu ngươi đã muốn ta và hấn tái hợp sao? Chỉ là, việc đã đến nước này là không thể cứu vãn nữa rồi!

Đang suy nghĩ thì hấn đã lấy tay nâng cằm ta lên, ta cả người run lên, hấn chậm rãi nâng đầu ta lên, nhìn thật sâu vào mắt ta!

Trong đôi mắt hấn lộ ra vẻ khiếp sợ, như là không thể tin; một hồi lâu sau mới nói, “Thật sự rất giống! Hạ Tuyết, Thu Vũ!” Dứt lời, hấn liền tháo ngân diện trên mặt xuống, bắt lấy tay ta đưa lên rồi dùng tay ta xoa xoa gương mặt hấn.

Lòng ta thấy cả kinh, tiềm thức muốn rút tay lại, nhưng không thể thoát khỏi bàn tay to của hấn!

“Tuyên thành chủ! Ngài làm đau Thu Vũ rồi! Tuyên thành chủ!” Ta nhỏ giọng kêu.

Sắc mặt của Đường Vãn Hiên trắng không còn chút máu. Cả người cơ hồ nằm ở sải ra trên ghế!

Hấn quay nửa đầu ra, nói với Vãn Hiên, “Vãn Hiên, thật sự rất giống! Nếu trên mặt không có những nốt ban thì nàng trông giống hệt Hạ Tuyết! Thu Vũ, ngươi có phải là tỷ muội của Hạ Tuyết không? Ngươi có thể nói cho ta biết nàng ấy đang ở đâu không?” Hấn vội vàng nói.

Nhìn vào mắt hấn. Trái tim của ta không khỏi trở nên mềm yếu.

Hấn bình tĩnh nhìn vào ta một hồi lâu, thấy ta không lên tiếng, nhìn ta 1 chút rồi lại nhìn sang Vãn Hiên, như là đã nhận ra được điều gì. Đột nhiên hấn buông tay ta ra, xông ra ngoài!

Ta nhìn theo bóng lưng hấn, không lên tiếng. Đường Vãn Hiên nói, “Đi thôi, nơi này của ta không thể lưu lại người!”

Ta quay đầu lại, liếc mắt nhìn hấn 1 cái, đột nhiên cơ thể chạy như điên, cảm giác như trái tim của chính mình sắp nhảy tọt ra khỏi miệng! Ta muốn hấn! Ta muốn nam nhân này! Cả đời ta, chưa bao giờ ta thấy thêm muốn 1 nam nhân nào đến vậy

Mặc dù biết rõ rằng hấn vốn là quân cờ mà Đường Vãn Thiên lợi dụng nhưng ta vẫn cứ muốn hấn!

“Tuyết Tán, chờ ta 1 chút!” Hấn dừng bước, cả người giống hệt vầng ánh sáng ấm áp trong buổi trời chiều, trong bầu trời đầy hoa, trông thật tuần lãng. Giống như lần đầu bọn ta gặp gỡ!

“Ta là Hạ Tuyết!” Ta nói nhỏ. Sau đó chạy nhanh đến, nhào vào trong lòng hấn!

Chú thích:

(*) tướng phục: trang phục của tướng quân

(**) ngân diện: mặt nạ bạc

(***) Vô tâm vô phế: chỉ người vô tình, không tim không gan

77. Q.1 - Chương 79: Phong Phi

Hấn ngây ngốc không lên tiếng, cả người cứng ngắc, vẫn duy trì tư thế 2 tay mở rộng, đến nửa ngày sau mới vòng 2 tay lại, ôm ta ở trước ngực! “Như thế nào có thể? Ta tưởng rằng nàng đã biến mất rồi! Ta tưởng rằng!” Run giọng nói.

Nước mắt ta thấm ướt ngực áo của hấn, “1 người làm sao mà có thể tự nhiên biến mất? Làm sao có thể đây?” Ta vừa cười vừa khóc nói. Nguyên lai, vứt bỏ hết thấy chỉ vì cảm giác của hấn, đúng là như thế thì thật là tốt! A!

Hồ hấp của hấn dần dập đến kịch liệt, 2 tay càng siết chặt hơn.”Lần này, thật sự là nàng sẽ không bỏ đi nữa chứ? Sẽ không bỏ đi theo Vãn Thiên, Vãn Hiên; phải không?” Hấn run rẩy nói nhỏ.

A! Tuyệt Tán! Chàng vì việc này mà phiền lòng sao? Ta chưa từng đi theo bọn họ! Lòng của ta, có đến bây giờ chỉ có 1 mình chàng! “Sẽ không đi, sẽ không đi!” Ta cam đoan nói.

“Về chuyện của nữ nhân đó, ta thật sự không biết là chuyện gì xảy ra!” Hấn vội vàng giải thích .

Bên môi ta nổi ý cười, sao ta lại không biết đây? Người kia chính là do ta an bài! Sao ta lại đây?

“Tuyệt Tán, chàng có biết vì sao ta lại bỏ đi không? Mấy ngày trước khi thành thân, ta có đến tìm chàng, nhưng lại phát hiện, chàng lại đang ân ái cùng 1 nữ nhân khác ở trong phòng! Lúc ấy ta đã rất tức giận! Thật sự rất muốn đánh chàng 1 trận cho tỉnh! Nhưng ta vẫn quyết định gả cho chàng! Không ngờ rằng trong hôn lễ lại xảy ra chuyện này! Ta đang nghĩ xem có nên tin tưởng vào tình yêu của chàng hay không!” Ta thở dài .

Hấn chậm rãi vỗ về mái tóc của ta, nói nhỏ, “Sao ta lại có thể thương tổn nàng! Nàng cũng không hỏi tiếng nào mà đã vội kết tội ta rồi. Mấy ngày trước hôn lễ, ta không có ở trong Tuyên thành! Mấy ngày đó, Thái tử hạ lệnh cho ta quay về Hoàng thành, nói là nếu ta thành thân thì sẽ tạo cơ hội cho kẻ địch đến quấy rối! Cho đến ngày thành thân ta mới cùng thái tử quay về Tuyên thành ! Tất cả đều có như nàng nói, ta thật sự rất oan uổng!” Hấn ủy khuất nói.

“Không phải chàng? Mặc dù không gặp mặt nhiều nhưng ta vẫn thấy chàng đi ra đi vào Tuyên thành mà, bây giờ nhớ lại.....!” A! Đúng rồi! Có lẽ không phải là hấn! Người kia gầy hơn hấn 1 ít! Ta cứ tự cho rằng hấn trở nên gầy hơn so với ngày trước nhưng lại không biết rằng người kia vốn không phải là hấn!

Là người nào? Là người nào đã mạo danh hấn khi hấn không có ở đó? Tạo nên hiểu lầm lớn như vậy, rốt cuộc hấn muốn gì?

Hấn đột nhiên cúi đầu cười khê, từ ngực truyền đến 1 trận chấn động, làm ta mở to mắt! Biết mình bị người khác giả mạo mà còn cười? Tại sao lại cười? Hấn làm sao vậy? Lòng ta phát hỏa!

“Nguyên lai, nàng bỏ đi là bởi vì ghen! A! Tuyên Tuyệt Tán ta thật có phúc khí, có thể được nàng yêu như vậy! A! Thật tốt!” Dứt lời, hấn liền vui đầu vào mái tóc ta, hít sâu! Ta cảm giác được tình cảm của hấn!

“Theo ta đi! Theo ta trở lại Tuyên thành! Trở lại Tuyên thành rồi 2 chúng ta sẽ thành thân, được không?” Hấn nói nhỏ bên tai ta.

Trở về Tuyên thành? Ta có thể quay về được sao? Sau khi gây ra chuyện lớn như vậy, ta còn có thể quay về được sao? Ta mờ mịt . Không sai, ta muốn hấn nhưng lại không muốn quay về đó làm thành chủ phụ nhân!

“Không quay về được không? Bố trí 1 tiểu viện trong Hoàng thành, lúc rảnh rồi, chàng có thể đến thăm ta và ta cũng có thể đến tìm chàng. Không phải tốt hơn sao? Ta không muốn trở về Tuyên thành!” Ta nhỏ giọng nói.

Hấn sững sốt, chậm rãi đẩy ta ra, nghiêm túc nhìn ta, “Nàng thật sự không muốn sao? Tuyên thành rốt cuộc có cái gì không tốt! Hay là trong Hoàng thành có 1 người mà nàng không thể buông tay?” Sắc mặt hấn tái nhợt, ánh mắt chuyển nhanh về phía cửa sổ đang mở ra tại phòng của Đường Vãn Hiên!

Hấn để ý đến Vãn Hiên sao? Vốn là không thể không để ý đến Vãn Hiên! Dù sao mà nói thì ta và Đường Vãn Hiên đã bị đồn thổi không mấy tốt đẹp! Hơn nữa, nhất định bây giờ Đường Vãn Hiên đang đứng ở cửa sổ! Làm người khác quan tâm chú ý như vậy, Tuyên không muốn để ý thì cũng thật khó!

Ta quay đầu lại, nhìn về khung cửa sổ đang mở! Nơi này thật sự có 1 người mà ta không thể buông tay! 2 nam nhân này, ta thích người nào hơn, ta thật sự cũng không biết!

Bây giờ, ta chỉ cần biết là mình phải giữ chặt người đang đứng trước mắt, thế là đủ rồi! Dù sao Vãn Hiên cũng là đệ đệ của Đường Vãn Hiên! Không phải sao? Mặc dù Tuyên cũng được coi là trợ thủ của Đường Vãn Hiên nhưng quan hệ giữa hấn và Đường Vãn Hiên sẽ không thân thiết bằng Đường Vãn Hiên và ca ca mình! Cho nên, trong 2 người, ta chọn Tuyên!

Ta thở dài, nói nhỏ, “Trong Hoàng thành, không có thứ gì làm ta lưu luyến. Chỉ là, nếu ta muốn chàng từ bỏ chức thành chủ mà cùng ta đi tha hương, chàng có làm được không?” Ta ngẩng đầu nhìn hấn.

Hắn ngẩng ngực nhìn chăm chăm vào mắt ta, nửa ngày sau mới nói, “Sao lại có ý nghĩ này? Nàng nghiêm túc sao? Nếu là như thế, ta nhớ rằng ngày đó nàng nói: sẽ không làm vợ lớn, cũng không làm thiếp mà chỉ muốn làm thành chủ phu nhân! Xem ra, những gì ta hiểu về nàng còn quá ít!”

“Vậy rốt cuộc chàng có đáp ứng hay không?” Ta truy vấn. Nếu hắn không đáp ứng thì ta phải cùng hắn trở về cái nơi chán ghét kia sao? Mặc dù nơi đó có hoa mai xinh đẹp nhưng chung quy ta vẫn thật chán ghét

“Ta không đáp ứng!” Hắn kiên quyết nói.

Ta đang định đẩy hắn ra nhưng hắn lại kiên định ôm lấy ta, “Làm một nam nhân, nếu không thể làm người phụ nữ mình yêu có cuộc sống giàu có yên ổn thì đó vốn là 1 nam nhân thất bại! Nghĩ tới, cả đời Tuyên Tuyết Tán ta chỉ biết dụng binh chiến đấu. Sứ mạng từ khi sinh ra chính là để thống trị Tuyên thành, làm dân chúng Tuyên thành sung túc! Cho nên, ta sẽ không rời khỏi Tuyên thành! Mà nàng cũng hãy cùng ta trở về!”

A! Hắn cư nhiên nghĩ như vậy! Vốn là a! Trong mắt Tuyên, trọng lượng của dân chúng là nặng hơn hết thảy. A! Mà Diệp Dục Nô ta chỉ là người hắn yêu mà thôi! Bây giờ thì yêu sau chờ đến sau khi thành thân thì sẽ bỏ mặc ta ở Tuyên thành, không để ý đến nữa phải không? Tuyên Tuyết Tán, có phải là chàng nghĩ như vậy không?

“Nếu như ta không đi theo chàng thì sao?” Ta lạnh lùng nói. Cảm giác trái tim của chính mình càng lúc càng trở nên lạnh lẽo! Dân chúng của hắn! Tuyên thành của hắn! A! Nếu đã như vậy thì hắn còn đi tìm ta để làm gì?

“Hạ Tuyết, không nên không nói lý như vậy!” Hắn than nhẹ, “Đây không phải là vấn đề để lựa chọn, ta không đem nàng về Tuyên thành là không được! Đối với người dân Tuyên thành, nàng là chủ tử của họ, như vậy là được rồi! Đối với nàng thì bọn họ là hạ nhân! Mọi người, ai cũng phải nghe theo nàng! Như thế không tốt sao? Ta còn đang suy nghĩ, chờ sau khi chúng ta thành thân, tất cả mọi chuyện trong Tuyên thành sẽ giao hết cho nàng xử lý! Giao cho nàng quyền lực tuyệt đối, trong Tuyên thành sẽ không còn ai dám khi dễ nàng, như thế không tốt sao? Hay là nàng thật sự không muốn ở bên cạnh ta?” Câu nói cuối cùng, hắn vốn dĩ phải cắn răng mới thốt ra được!

Cảm giác được hắn đang run rẩy. Nước mắt của ta bất giác rơi xuống, hắn cũng đã suy nghĩ cạn kiệt rồi! Nguyên lai, đó là phương thức hắn yêu ta sao?

“Ta muốn biết, lúc đầu, chàng có nói với Thụy Nhạc Mai những lời như thế không?” Ta dùng tay vẽ vẽ trên ngực hắn.

Hắn sững sờ nửa ngày, thở dài nói, “Quả nhiên là nàng để tâm! Người cũng biết là nàng ấy đã trở thành Tam vương phi rồi mà! Nếu cứ lôi nàng ấy vào chuyện này thì thật không tốt! 2 người bọn ta vốn là bằng hữu từ thuở nhỏ. Có một ngày, nàng đột nhiên nói là nàng thích ta, muốn thành thân với ta! Vốn ta cũng không để ý lắm nhưng sau đó nàng ấy lại khóc, nói rằng nếu ta không đính hôn với nàng ấy thì nàng ấy sẽ đính hôn với Đình Hiên! Vì vậy, ta liền đáp ứng. Chỉ là không ngờ rằng cuối cùng nàng ấy cũng đã gả cho Đình Hiên! Thế sự thật sự rất khó lường! Hơn nữa, ta thấy nàng ấy mặc dù gầy hơn trước đây một ít nhưng cuộc sống lại rất khoái nhac! Đình Hiên, hắn rất thương yêu nàng ấy!”

Ôm lấy cổ hắn, không cho phép hắn nghĩ đến nữ nhân khác, ta nói, “Nếu như nàng ấy không gả cho Tam vương gia thì có phải chàng sẽ cùng nàng ấy tiếp tục tiền duyên?” Nếu không phải sợ rằng nàng ta sẽ quá quýt lấy thì ta cũng sẽ không xếp đặt nàng cho Đường Đình Hiên!

Phụ nữ là như thế, nếu mình không chiếm được thứ gì đó thì cũng không để cho người khác chiếm được! Nếu thứ mình không có mà bị người khác đoạt lấy thì trong lòng sẽ cảm thấy không thoải mái!

Vừa lúc nàng lại diễn trò trước mặt ta, dung túng ác nô khinh thường Tiểu Hỷ! Thế Có thể nào thì cũng phải trả đũa cho ra trò 1 chút, không phải sao?

Không làm nàng gả cho 1 lão già 50 tuổi thì vận khí của nàng cũng đã tốt lắm rồi! A! Cũng xuất phát từ tâm tư của ta, nếu gả nàng cho lão già 50 tuổi, ta sợ đến lúc đó khi nàng còn trẻ tuổi xinh đẹp mà phu quân già cả kia đã chết rồi! Hắn chết thì không lo. Mấu chốt là sau lúc hắn chết thì sẽ không có cơ hội để hành hạ mỹ nhân như hoa như ngọc này, không phải sao?

Cho nên khi tìm phu quân của nàng, ta đã rất cẩn thận! Phải cam đoan là người đó sẽ không chết quá sớm mà vừa phải cam đoan là đó cũng là nam nhân mà nàng không muốn gả!

Vừa lúc khi đó theo ý nghĩ của ta, Đường Đình Hiên là nam nhân vô dụng nhất trên đời, hẳn chính là lựa chọn tốt nhất!

Nói cách khác thì Đường Đình Hiên còn phải cảm ơn ta! Nếu không có ta thì căn bản là hẳn không thể có cơ hội mà ôm mỹ nhân về! A! Sớm cũng đã bị cự tuyệt rồi, không phải sao?

Bây giờ, ta vừa lại phá tan mưu kế của lão cha nàng, vừa lại không cẩn thận mà làm cho lão ta chết 1 cách không minh bạch! Bây giờ nghĩ đến, trái tim tim ghen ghét của phụ nữ đúng là không lường được!

Hết thấy tất cả, chỉ là vì nàng yêu mến Tuyên Tuyết Tán mà thôi! Hơn nữa, ta mới chính thức là người thứ 3!

Loại chuyện này, vào tay Diệp Dược Nô ta thì lại biến thành việc ta mới là người duy nhất bị hại! A! Quả nhiên là buồn cười!

Cả người hẳn chấn động, nửa ngày mới nói, “Cư nhiên nàng để ý đến nàng ấy sao? Ta tưởng rằng nàng ấy phải để tâm đến nàng mới đúng! Tại sao nàng lại lưu tâm đến nàng ấy?” Hẳn lặp đi lặp lại câu nói đó đến mấy lần, làm cho ta cảm giác rằng lời ta nói có vẻ rất thái quá!

Khóe môi nổi lên 1 nụ cười như hia, ta cười đến mức không thể khống chế được, “Ta như thế đấy, làm sao bây giờ? Ta nghĩ đến việc 2 người các người thương yêu nhau rồi đính thân, chính Đường Đình Hiên đã nói với ta như vậy! Sao ta lại không thêm để ý đây?” Ta cắn cắn thùy tai của hẳn.

Ta nghe thấy tiếng đóng cửa “bịch” 1 cái của Đường Vãn Hiên! Trong phòng vang ra âm thanh “bang bang”! Hẳn đẩy ta ra, cười với ta, nói, “Bây giờ theo ta xuất cung, không sao chứ? Nhưng bây giờ thân phận của nàng đang là Loan của Vãn Hiên? Không bằng ta hỏi ý kiến của Vãn Thiên, xin cho nàng xuất cung cùng ta!” Tay hẳn lướt trên mái tóc ta.

Ta sửng sốt. Ta cư nhiên đã quên mất Đường Vãn Thiên! Nếu hẳn biết ta là Hạ Tuyết thì tất nhiên cũng biết ta là Diệp Dược Nô! Biết ta là Diệp Dược Nô thì sao hẳn có thể buông tha ta?

“Xuất cung?” Ta ngây ngốc nói, “Nói với Thái thượng hoàng không được sao? 2 người chúng ta trực tiếp xuất cung không được sao? Tại sao lại phải nói với Hoàng thượng?”

Khoé môi hẳn hẳn chậm rãi hạ xuống, nửa ngày mới nói, “Nếu là cung nữ thì chỉ cần nói với Đường Vãn Hiên là được! Nhưng nàng là Loan! Loan phải được Hoàng đế ân chuẩn thì mới được rời đi!”

Ta bình tĩnh nhìn vào mắt hẳn, “Thân phận trong cung của ta vốn là Thu Vũ! Nếu cùng chàng rời đi thì phải ăn nói với Hoàng thượng thế nào?” Đường Vãn Thiên! Không ngờ rằng thánh chỉ của người còn có loại công hiệu này!

“Thì nói là đã tìm được thê tử rồi! Vãn Thiên cũng giúp ta đi tìm. Hẳn biết thì hẳn sẽ mừng cho ta!” Về mặt hẳn nóng lòng muốn thử!

Không hiểu sao mà trái tim của ta dần trở nên lạnh lẽo! Ta cầm tay hẳn, nhỏ giọng nói, “Nếu chàng muốn đi cùng ta thì không thể nói với Hoàng thượng rằng ta là Hạ Tuyết! Ở bên ngoài thì hẳn có thể bỏ qua. Nhưng bây giờ thân phận của ta lại là Loan, lừa dối hoàng đế là phạm tội khi quân! Nếu không thì chàng cứ về Tuyên thành trước! Ta sẽ tìm cơ hội nói với Đường Vãn Hiên, nhờ hẳn xin Hoàng thượng cho ta xuất cung, được không? Một tháng! 1 tháng thôi là ta có thể lấy lại tự do, trở lại bên cạnh chàng, được không?”

Đương nhiên là ta có thể rời đi nhưng bây giờ thì không được! Bây giờ, điều mà ta băn khoăn không chỉ có Tuyên!

Ta không thể rời đi mà không có ân chuẩn của Đường Vãn Thiên!

Ha ha! Ân chuẩn! Sao ta có thể quên rồi! Người mà hẳn coi trọng nhất chính là Đường Vãn Hiên! Mà Đường Vãn Hiên lại phát sinh tình cảm với ta! Nếu muốn xuất cung thì e là không dễ dàng! Một tháng, ta thật sự không nắm chắc! Lúc thâm tình thế này, ta chỉ hận 1 nỗi không thể đi theo hẳn ngay lập tức, một tháng chia lìa, đối với bọn ta mà nói là quá dài!

Hắn tái nhợt nghiêm mặt, cầm lại tay ta, lúc này trời đã dần dần về tối. 2 người chúng ta đứng ôm nhau dưới tán cây mai. Hắn nói bên tai ta, “Nhưng ta lại không đợi được, chỉ muốn mang nàng đi ngay!” Trong thanh âm của hắn có rất nhiều áp lực! Áp lực đối với cảm tình của ta!

Tìm kiếm lâu như vậy, tìm ra ta trong 1 bể người, vốn đã xác nhận dày tình mật ý, nhưng ai biết rằng chúng ta lại bị chôn hoàng cung này ngăn trở!

“Nếu tình cảm này dài lâu, vừa lại há tại triều hướng mộ mộ!” [ta hum hiểu câu nỳ, ai biết thì giúp ta với T.T] Ta ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ. Cảm giác thấy cả người hắn chấn động!

“Được rồi, ta sẽ chờ nàng! Một tháng mà thôi! Phải làm thế nào đây? Phải làm thế nào?” Hắn cười khổ.”Chỉ là a, nàng đang ở bên cạnh Vãn Hiên, ta lo lắng!” Hắn nói, vẫn chôn mặt vào tóc ta.

“Sao chàng lại lo lắng về Đường Vãn Hiên? A! Nguyên lai, chàng cũng ghen sao? Đúng không” ta khẽ cười nói.

Hắn không lên tiếng, khẽ đẩy ta ra.”Hạ Tuyết, ta không phải đồ dân! Về mặt vừa rồi của Vãn Hiên, ta với nàng đứng ở đây lâu như vậy mà hắn vẫn đứng trong phòng mà quan sát! Thấy 2 người chúng ta ôm nhau thì liền đập phá đồ đạc trong phòng! Ta có thể nhận ra là hắn đã phát sinh tình cảm với nàng! Về phần nàng! Ta biết, ở bên cạnh 1 nam nhân ôn nhu và lại thâm tình như vậy thì nàng sẽ đau lòng vì hắn! Từ nhỏ ta đã biết, trong mấy người bọn ta, người được phụ nữ thích nhất không phải là Vãn Thiên, cũng không phải là ta, lại càng không phải là Đình Hiên mà chính là Vãn Hiên! Hắn luôn làm cho nữ nhân đau lòng vì hắn mà phát sinh tình cảm! Chỉ là hắn luôn muốn gặp được người tốt nhất! Mà bây giờ thấy hắn yêu nàng sâu sắc như vậy thì ta làm sao mà yên tâm để nàng ở bên Vãn Hiên đây? Ta sợ, đến lúc đó, nàng sẽ không còn muốn đi theo ta nữa rồi!”

Trong thanh âm của hắn lộ rõ vẻ đổ kỵ! Đổ kỵ với Vãn Hiên! Nguyên lai, không phải chỉ có phụ nữ mới ghen mà ngay cả nam nhân cũng giống như vậy!

Ta khẽ cười nói, “Từ lúc nào mà Tuyên của ta đã trở nên thiếu tự tin vào chính mình như vậy? Sao chàng lại có thể ăn dấm chua (*) với Đường Vãn Hiên! Sức khỏe của Vãn Hiên không được tốt, chàng nghĩ Vãn Hiên có thể làm gì được ta?”

Những lời vừa thốt ra, ta thiếu chút nữa là muốn chặn dứt lưỡi của mình! Sao ta lại có thể nói ra những lời này? Sao ta lại có thể giẫm đạp lên tự tôn của Đường Vãn Hiên?

Đó là bệnh tật của hắn, ngay cả sự tôn nghiêm của 1 nam nhân mà ta cũng không buông tha! Hắn cũng có tôn nghiêm của 1 nam nhân! Nếu không phải là ta không chịu ra tay cứu giúp thì bệnh tật của hắn đâu có trở nên như vậy?

Chiêu ta thị tẩm cũng chỉ vì để nâng cao địa vị của ta trong cung? A! Hắn vẫn cứ suy nghĩ cho ta! Vậy mà ta lại thốt ra những lời này!

Sắc mặt của Tuyên Tuyết Tán trắng không còn chút máu, nửa ngày sau mới nói, “Ta biết, hắn đã chiêu nàng thị tẩm rồi! Có thể chiêu người thị tẩm, liền biết giai kỳ của hắn đã gần đến. Ta thấy hắn không để ý đến 1 ai trong Xuất Vân điện này, chỉ có mình nàng!” Nói cách khác, hắn đang hoài nghi ta! Hoài nghi ta và Đường Vãn Hiên có quan hệ không rõ ràng?

A, Bất cứ nam nhân nào gặp tình cảnh này cũng sẽ nảy sinh hoài nghi, đúng không?

“Quan hệ giữa ta và Đường Vãn Hiên không giống như chàng nghĩ đâu!” Ta nói nhỏ. Thiếu chút nữa là đã nhảy dựng lên. Nguyên lai, bị người mình yêu mến hiểu lầm mình với nam nhân khác lại là thứ cảm giác khó chịu không ra nước mắt thế này!

“Trong lòng ta đã rất rõ ràng, nhưng nàng cũng không thể cam đoan rằng mình không hề phát sinh tình cảm với Vãn Hiên, đúng không?” Hắn tái nhợt nghiêm mặt nói.

Ta thừa nhận! Ta đã nảy sinh tình cảm rồi! Nhưng nam nhân mà ta đã đuổi theo từ đại điện đến đây chính là lựa chọn của ta! Mặc kệ phụ nữ có kiên cường đến thế nào cũng được, có rắc rối đến thế nào cũng được; nhưng không thể ngăn cản được nàng phát sinh tình cảm với nam nhân mình yêu mến, tình đầu luôn làm

cho người ta khó có thể quên! Bởi vì mất đi cho nên mới biết quý trọng! Bởi vì đã trải qua đau đớn nên mới biết yêu nhiều hơn, biết trân trọng nhiều hơn!

“Nếu ta đã nảy sinh tình cảm với Vãn Hiên thì chàng cho rằng lúc này ta sẽ còn đuổi theo chàng sao? Nếu tình cảm Vãn Hiên dành cho ta là chân thật thì chàng cho rằng hẳn sẽ còn để cho ta đuổi theo chàng sao?” Lúc này, thật sự rất muốn cùng 2 người hẳn đi đến chốn thâm sơn không ai biết đến, thế thì ta đây sẽ không phải phiền não! 1 nữ 2 chồng. Aizz, nếu làm như vậy thì tất cả mọi người trên thế giới này sẽ cười vào mũi người!

Khoa trương một ít thì sẽ bị mọi người bắt đi thiên táng mất! A! Mặc dù Diệp Dược Nô ta vốn không sợ điều này, nhưng, nhưng... 2 người bọn họ vốn là quý tộc Hoàng quốc! Làm sao mà ta chỉ có thể quan tâm đến cảm thụ của riêng mình mà không để tâm đến cảm thụ của bọn họ được đây! A!

Tuyên Tuyệt Tán không lên tiếng, khẽ thở dài, “Một tháng! Ta sẽ chờ nàng một tháng! Nếu sau 1 tháng mà nàng không xuất hiện thì ta sẽ xông vào cung đòi Vãn Hiên thả nàng!” Hẳn như thế đã hạ quyết tâm!

Gật nhẹ đầu, ta tỏ vẻ biết.

Hắn lưu luyến đi xuống cầu thang. Lúc đó, ta không hề biết rằng, sau lần ra đi này của hắn, 2 người bọn ta sẽ không còn có cơ hội gặp lại! Từ nay về sau, chỉ có thể khắc ghi mối tình này trong hồi ức!

Ta đứng trên đỉnh cầu thang, hắn đứng bên dưới cầu thang, cứ đi được vài bước là hắn lại quay đầu nhìn ta, nói với ta, “Trở về đi! Trời rất lạnh! Không khéo bị nhiễm lạnh mất!”

Ta si ngốc nhìn theo bóng lưng của hắn, nói với hắn, “Ta nhìn chàng rồi đi! Chàng đi rồi thì ta sẽ tự động trở về!”

Hắn thoáng giật mình, liền tự đi xuống! Nếu biết đây là lần cuối thì ta mãi mãi sẽ không để cho hắn rời đi! Chỉ là, thế sự làm sao có thể như ý người!

Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của hắn, ta mới phục hồi lại tinh thần, chậm rãi tiêu sái tiến vào chính điện.

“Tại sao lại trở về? Ta tưởng rằng người đã đi cùng hắn rồi!” Thanh âm của Đường Vãn Hiên truyền đến từ trong đại điện!

Ta nhìn hắn, khóe môi nở ra 1 nụ cười, vốn định nói với hắn nhưng bên tai lại vang lên câu nói của Tuyên!

Nếu đã quyết định ở bên cạnh Tuyên thì không thể phát sinh tình cảm với Vãn Hiên! Ta gật đầu với hắn, nhún người, nói, “Một tháng! Một tháng sau, ta sẽ xuất cung!”

Sắc mặt hắn tái nhợt, như không thể chấp nhận được điều ta vừa nói! Ta nhìn vào mặt hắn, đột nhiên phát giác là mình đã làm tổn thương hắn đến dường nào! Xin lỗi, Vãn Hiên! Xin lỗi!

Ta không lên tiếng, xoay người, quay đầu lại, đi về phòng!

Tiên Tình và Tiên Vũ đã khuya mới quay về Xuất Vân điện. 2 người các nàng, ai nấy đều tự động trở về phòng, không ai quan tâm đến ai!

Thấy hai người các nàng như thế, trong lòng ta thấy đau xót.

Quả nhiên không sai lệch với những gì ta sở liệu, Đường Vãn Thiên đã chú ý đến Tiên Tình, phong tú phi. Sau đó lại phát hiện ra Tiên Vũ bên người nàng. Trong 6 phú tử còn lại, đã không còn vị trí của nàng cho nên Đường Vãn Thiên liền trực tiếp chiêu nàng thị tẩm, cũng để lễ quan ghi chép lại (*).

Sau đó lập tức phong nàng làm Vũ phi! Có địa vị cao hơn đám nữ tử khác, thậm chí còn lấn lướt cả Tiên Tình

Tiên Tình vốn tự cho rằng mình sẽ là nữ tử được Hoàng đế sủng ái đầu tiên, ai ngờ đầu lại bị Tiên Vũ 1 bước chiếm mất!

Mà nàng đành phải chấp nhận lấy cái hư danh Tú phi nhưng thực chất lại không được sủng hạnh!

Tiên Vũ đã không còn dám liếc mắt nhìn Đường Vãn Hiên lấy 1 cái. Nữ tử này cũng là một loại bi ai. Yêu mến địa nam nhân không thương nàng cũng thôi mà ngay cả quyền được ở bên cạnh hắn để ngày ngày chỉ được liếc mắt 1 cái mà cũng bị tước đoạt!

A! Hoàng cung quả là 1 nơi tàn khốc! Tỷ muội tình thân cũng chỉ vì ân sủng mà trở mặt vô tình.

Nữ tử chung 1 chồng, thật là bi thương!

May sao, ta đã tìm được Tuyên! A!

Thật sự rất muốn cười nhưng loại không khí trong Xuất Vân điện này hình như không thích hợp để cười

Tối ngày thứ 2, trong cung có lời truyền Tiên Vũ cô nương di dời đến Tiên Vũ tiểu trúc.

A! Đường Vãn Thiên làm việc cũng thật nhanh gọn! Mới chỉ trong 1 đêm mà đã đổi tên 1 nơi trong hoàng cung thành Tiên Vũ tiểu trúc! Quả nhiên là đã cực sủng hạnh nàng! Nghĩ đến đây, ta không biết chuyện gì xảy ra nhưng nhớ lúc khi cùng hắn ở trong quan tài, trong lòng không khỏi cảm thấy đau xót.

Ta chưa xót cái gì! Ta hắn là cao hứng mới đúng! Tất cả chuyện này cũng là kế hoạch trốn thoát của ta! Có gì đâu mà lại chưa xót! Nếu ta đã quyết định xuất cung thì tất cả mọi chuyện ở nơi này đều không liên quan đến ta, không phải sao?

Tiên Tình và Tiên Vũ rốt cuộc cũng đã rời khỏi Xuất Vân điện. Mấy ngày nay, Vãn Hiên cứ ho khan không ngớt. Tiểu Quyên cầm chiếc khăn đầy máu của hắn bước ra từ trong phòng, cúi đầu xuống khóc .

Mấy ngày nay, là ta quên rồi hắn sao? Lòng ta thất kinh. Chỉ là, nếu mềm lòng với hắn thì ta đây sẽ không để rời đi được! Ta than nhẹ. Bất ngờ phát hiện rằng dưới đồng bùn dưới gốc hoa mai lại bay lên hương thuốc thơm ngát! Hắn lại bắt đầu không uống thuốc rồi! Hắn rốt cuộc muốn thế nào! Không phải là hắn bảo Tuyên đến tìm ta sao? Nếu không phải hắn giả trò thì sao ta lại quyết định cùng Tuyên rời đi?

Bây giờ biết ta muốn cùng rời đi với Tuyên thì lại bắt đầu không uống thuốc! Ta thở dài, bưng chén thuốc lên, quyết định phải nhìn thấy hắn uống xong thì mới rời đi! Đang định đẩy cửa ra thì nghe thấy thanh âm trò chuyện của hắn và Lâu Nhạc Khanh!

“Hoàng thượng thật sự muốn chém Tuyên Tuyệt Tán? Hắn cũng là làm như vậy thì sẽ làm dân chúng nổi giận? Tuyên gia cũng sẽ nhất đao lưỡng đoạn (**) với hắn!”

Ta cả kinh, suýt nữa thì đã làm rơi chén thuốc xuống đất. Tại sao có thể như vậy? Sao lại có thể?

“Hắn sát chủ quan, phòng thủ lơ là, làm Diệp Hàn Tuyệt thừa cơ hội đánh hạ được 1 thành trì của ta! Nếu Đường Vãn Thiên không xử lý việc này thì sẽ không đòi được công đạo cho những người trong thiên hạ!” Lâu Nhạc Khanh thở dài .

A! Đúng rồi! Ta cứ nghĩ tại sao ngày ấy hắn lại đột nhiên trở về! Không ngờ rằng hắn lại bỏ thành để về đây!

“Trước khi lâm trận, phạt tướng đã là chuyện không khôn ngoan. Mà tại sao trước khi lâm trận, hắn lại muốn trảm (chém đầu) tướng?” Đường Vãn Hiên ho nhẹ .

“Vãn Hiên, sợ là hắn đã hạ lệnh rồi!” Lâu Nhạc Khanh trầm thống nói nhỏ.

Cái gì? Cái gì? Đường Vãn Thiên muốn giết tuyên? Đã xảy ra chuyện gì? A! Ta đã quên rằng kế hoạch của 3 người bọn hắn đều là nhắm vào Tuyên! Ta cũng đã quên rằng hắn cố gắng phá hỏng hôn sự giữa Tuyên và Thuỵ Nhạc Mai! Rốt cuộc là tên nam nhân này đang nghĩ cái gì? Tuyên Tuyệt Tán không phải là ca ca của Tuyên Tuyệt Nhi sao?

“Đại ca không giết thì các đại thần cũng yêu cầu hạ lệnh giết! So với việc để cho các đại thần động thủ thì không bằng chính mình động thủ!” Vãn Hiên than nhẹ .

Hắn đã nói những gì, ta đều không thể nghe thấy! Đúng rồi. Đường Vãn Thiên muốn giết Tuyên

Nếu những lời đó được nói vào những ngày trước đây thì ta chỉ có thể thán một tiếng bất đắc dĩ nhưng lúc này làm sao mà ta có thể để cho Tuyên chết đây? Hết thấy tất cả đã không còn quan trọng! Mấu chốt bây giờ là làm cách nào để cứu Tuyên! Nếu như tính mạng của Diệp Dược Nô có thể đổi lấy con đường sống cho

Tuyên thì ta không ngại ngần! Nếu như việc Diệp Duyệt Nô đáp ứng hôn sự với Đường Văn Hiên có thể tha cho Tuyên thì ta cũng không ngại ngần!

Bên môi ta nở nụ cười khê, đẩy cửa đi vào, bắt gặp vẻ mặt kinh ngạc của 2 người bọn hắn!

Ta khê hành lễ, cười nói, “Tham kiến Thái thượng hoàng, tham kiến sư phụ!” Sau đó đứng lên, để chén thuốc nóng lên mặt bàn.

Lâu Nhạc Khanh ho nhẹ, nói, “Là Thu Vũ sao! Sao ngươi lại tới đây?”

Ta không để ý tới hắn, kính tự nhìn Đường Văn Hiên, nửa ngày mới nói, “Thái thượng hoàng có chuyện gì muốn nói với Thu Vũ không?”

Đường Văn Hiên thấy ta như thế, biết ta đã nghe được mọi việc liền ho nhẹ nhẹ, nhỏ giọng nói, “Ngươi biết rồi!”

Ta lạnh lùng nhìn hắn, “Ta thì biết cái gì? Thái thượng hoàng!” Chưa bao giờ ta thấy hận Đường Văn Thiên đến như vậy! Hận hắn tại sao lại là đệ đệ của Đường Văn Thiên!

Nhìn vẻ mặt lạnh như băng của ta, Lâu Nhạc Khanh sờ sờ mũi, chấp tay nói, “Nhạc Khanh cũng nên cáo lui rồi! Thu Vũ, ngươi nhớ chăm sóc tốt cho Văn Hiên!” Dứt lời, hắn liền cấp bách rời đi!

Đường Văn Hiên tái nhợt nghiêm mặt nhìn ta chăm chăm, nửa ngày mới nói, “Tuyên đã bị phán quyết xử tử vào hôm này! Theo tính toán thì chỉ còn 1 canh giờ nữa là hành hình rồi!”

Trong đầu ta “ầm” 1 tiếng! Tại sao không ai nói cho ta biết? Tại sao! Tại sao! Đột ngột lại đem hung tin đến, ta quát to, “Ở nơi nào! Hành hình ở nơi nào?”

Hắn cười khở, nói nhỏ, “Tại Tuyên thành! Xin lỗi, hắn bị xử tử tại Tuyên thành! Cho dù ngươi có mọc cánh bay đến thì cũng vẫn không kịp!”

Tay ta run rẩy hết nắm vào rồi thả ra.”Tại sao lại ở tuyên thành! Tại sao! Tại sao?” Ta quát to với hắn. Hắn là đệ đệ của Đường Văn Thiên! Hắn là đệ đệ của Đường Văn Thiên! Lúc này ta hoàn toàn không chế không được, thuận tay cầm lấy chén thuốc tạt vào người hắn. Ta bỗng chết người! Ta muốn bỗng chết người!

Hắn cả kinh, vội vàng xé quần áo trước ngực ra.”Ngươi bình tĩnh một chút! Thu Vũ! Chuyện không phải giống như ngươi nghĩ đâu! Ta cũng đã phái người đi cứu hắn nhưng bây giờ lại hoàn toàn không có tin tức gì thôi!”

Che mặt, chậm rãi ngồi xổm xuống, Tuyên, thật sự đã chết sao? Mà ta, còn ở nơi này một ngày một ngày chờ đợi hắn!

Sẽ không, hắn sẽ không chết! Làm sao mà hắn có thể chết được! Hắn chính là Tuyên! Hắn là ca ca của Tuyên Tuyệt Nhi, có thể nào đi nữa thì Đường Văn Thiên cũng sẽ không đưa hắn vào chỗ chết!

Còn có, Văn Hiên có nói là hắn đã phái người đi! Có phái người đi, có phải là sẽ cứu được hắn không? Có phải không?

Ta lau nước mắt, buông 2 bàn tay che mặt xuống, “Xin lỗi, ngươi có sao không?”

Hắn thở dài, “Không sao, thuốc đã nguội bớt rồi! Chỉ làm đỏ da 1 chút thôi!” Hắn thay quần áo. Ta cúi đầu không nhìn hắn.

“Nếu có người hỏi thì ngươi nói là ta tự làm đổ thuốc là được rồi!” Hắn tái nhợt nghiêm mặt nói. Mặc dù như thế nhưng khoe môi hắn vẫn hơi rũ xuống, cho thấy hắn thật sự rất thương tâm.

Chỉ là, Văn Hiên, cho dù ngươi có thương tâm, có tốt bụng đến thế nào thì vẫn là đệ đệ của Đường Văn Thiên! Ta nghĩ qua trăm ngàn loại lý do, nghĩ rằng Tuyên là quân cờ của hắn, nhưng thật không ngờ rằng hắn lại giết chết Tuyên!

Tuyên! A, có một người, có một người tất nhiên sẽ cứu hắn! Sao ta lại quên mất hắn chứ! Tuyên sẽ không chết! Vì Tuyên, ngay cả việc hút độc cho Tuyên mà hắn cũng đồng ý thì làm sao hắn lại để cho Tuyên chết được? A! Thật sự? Thật sự?

Ta hít sâu mấy hơi, nói nhỏ, “Lần này xử trảm Tuyên, mọi người bên ngoài có biết không?”

Đường Văn Hiến im lặng rồi im lặng. Nửa ngày sau mới nói, “Xử trảm Tuyên thành chủ vốn là chuyện đại sự! Chỉ cần là người Hoàng quốc thì sẽ biết!”

Nói cách khác thì người đó cũng biết! Phải không? Phải không? Người nọ đó biết thì sẽ không để phát sinh việc này! Phải không? Lúc này, ta mới chậm rãi thở ra 1 hơi.

Đúng rồi, là ta quá sốt ruột rồi! Sao ta có thể quên mất chứ A! Tuyên, sao ta có thể quên mất ước định của 2 chúng ta đây?

Hít sâu 1 hơi, rồi lại hít sâu! Tâm tình của ta dần dần bình tĩnh trở lại!

Mở miệng cười, “Tuyên Tuyệt Tán sẽ không chết!” Như là một loại tuyên cáo, như là một loại khiêu khích, ta dương cầm nói với hắn.

Đường Văn Hiến miễn cưỡng cười cười, nói nhỏ, “Ta cũng tin rằng hắn sẽ không chết!”

Gân xanh trên trán hắn giật giật.

Ta thấy hắn như thế, liền xoay người quay đầu lại!

“Lần này có thể cứu hắn, lần sau ca ca lại có thể tiếp tục giết, làm sao bây giờ?” Hắn ở nói ở phía sau ta.

Ta quay đầu lại, nói với hắn: “Thì tiếp tục cứu.”

Hắn vô lực nói, “Ha hã! Cứu được một lần nhưng không cứu được cả đời!”

Ta ưỡn ngực, lạnh lùng nói, “Nếu thật sự không cứu được, ta sẽ chết cùng hắn!”

Con người là như thế, chỉ có khi chính thức mất đi thì mới biết quý trọng những thứ tốt đẹp! Kể cả cảm tình, kể cả người cũng giống nhau! Ngay lúc này ta vừa mới trải qua nỗi đau khi mất đi hắn, mặc dù chỉ là trong chốc lát nhưng đã giúp ta xác định được tình cảm của mình! Tuyên Tuyệt Tán mới là nơi cuối cùng ta thuộc về!

Đường Văn Hiến, cho dù ta có vì hắn mà đau lòng nhưng cuối cùng hắn chỉ là 1 người qua đường mà thôi! Hãy để hắn biến mất trong trí nhớ của ta đi!

Kiên định địa cất bước, nhưng lại không thấy được Đường Văn Hiến đang kinh ngạc, đang rơi lệ!

“Ta thất bại!” Hắn cúi đầu nói.

Ta không biết hắn đang nói cái gì, xuyên qua lớp cửa, ta nhìn hắn, “Thua trong tay Tuyên, tuy thất bại nhưng cũng rất quang vinh!” Hắn cười khổ. Nhẹ lắc đầu, ta kiên định đóng cửa lại, xoay người rời đi!

Dùng bờ câu đưa tin chứng thực rằng Tuyên không có việc gì! Hắn đã giải cứu Tuyên thành công! Ta cầm tờ giấy trong tay, áp vào ngực, cho đến lúc này, ta mới thật sự yên tâm! A! Hắn không có việc gì, thật là tốt quá! Ta thầm nghĩ.

Nhìn kỹ lại tờ giấy 1 lần nữa, chưa có lúc nào ta cảm thấy Đường Văn Hiến tốt bụng đến như vậy! A!

Mặt sau của tờ giấy có viết 1 dòng chữ, “Đường Văn Hiến cố ý muốn giết tuyên, cứu được nhất thời nhưng không cứu được cả đời! Hãy nhanh nghĩ biện pháp mới!”

Ta ngẩn người, cầm tờ giấy trong tay, rốt cuộc dụng ý của hắn là gì? Thật sự muốn ta giả cho Đường Văn Hiến sao? Làm sao bây giờ? Đáp ứng sao? Không đáp ứng sao? Nhưng trái tim của ta đã hoàn toàn thuộc về Tuyên rồi!

Làm sao bây giờ?

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, truyền đến giọng nói the thé của nam nhân, “Thánh chỉ đến! Loan Thu Vũ tiếp chỉ!”

Ta sững sốt, đã đến rồi sao? Hắn quả nhiên là muốn ta giả cho Đường Văn Hiến sao? Lúc này, nếu ta cự hờn thì chẳng khác nào gián tiếp hại chết Tuyên! Lúc này...

A! Sửa sang sắc mặt, ta đẩy cửa đi ra ngoài.

Bọn Tiểu Quyên đã quỳ đầy đất, Đường Vãn Hiên 1 mình ngồi trên ghế cao, tái nhợt nghiêm mặt, cười khổ.

Người mặc cung phục màu đỏ cười nói, “Chúc mừng Thu Vũ cô nương, chúc mừng Thu Vũ cô nương, ta sớm biết cô nương không phải vật tầm thường. Sau này, nếu nô tài có chỗ nào không phải thì xin cô nương chỉ giáo!”

A! Hắn tự xưng là nô tài! Thế thì cũng được, ta đưa mắt nhìn Đường Vãn Hiên, hắn vẫn tái nhợt nghiêm mặt, không nhìn ta.

Ta quỳ xuống tiếp chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: nay Thu Vũ trí tuệ vô song, tài mạo song toàn, đặc biệt phong làm Nô phi! Ban thưởng Được Nô cung! Từ nay về sau, bệnh tình của Thái thượng hoàng đều do Nô phi đảm nhận! Khâm thủ!” Hắn đọc xong rồi cầm cuộn thánh chỉ màu vàng bằng 2 tay, đưa cho ta.

“Nô phi nương nương, 1 tháng sau, mời ngài chuyển đến Được Nô cung!” Tên thái giám vừa dứt lời, liền xoay người rời đi.

2 tay ta tiếp nhận thánh chỉ! Một tháng, đó chính là thời gian ta ước định với Tuyên! Lúc này nếu xuất cung thì quả thật không có khả năng!

Tay của ta bắt đầu phát run! Lạnh lùng địa nhìn chăm chú vào Đường Vãn Hiên, hắn, không phải đã bỏ quên sao? Tại sao lại phát sinh biến cố này?

“Người hưu(**) ta!” Ta lạnh giọng ra lệnh nói.

Đường Vãn Hiên bất đắc dĩ, “Ta không thể hưu! Người không có rõ sao, Đường Vãn Thiên đã phong người là Nô phi của hắn! “Nô” là lấy từ chữ cuối cùng của tên người! Bây giờ, người chính là phi tử của Vãn Thiên, muốn hưu thì cũng là hắn hưu!”

Chú thích

(*) lễ quan ghi chép: Ngày xưa, việc thị tẩm của vua là được lễ quan (thái giám có phận sự) ghi chép lại. Khi vua sủng hạnh (XXOO) với phi tần nào đó thì lễ quan sẽ ghi chép lại tên phi tần đó + ngày tháng mà 2 người XXOO. Sau đó khi phi tần đó mang thai sinh con thì sẽ đem ghi chép đó ra đối chiếu xem có đúng là con vua hay không. Còn những phi tần không được lễ quan ghi chép lại ngày tháng sủng hạnh thì sau khi XXOO với vua, sẽ bị ban thuốc tránh thai [theo hiểu biết của editor ==]

(**) Dứt đao lưỡng đoạn: đoạn tuyệt

78. Q.2 - Chương 1: Bị Bắt Khi Rời Cung

Hay cho người, Đường Vãn Thiên! Nguyên lai là người vẫn luôn biết ta là Diệp Được Nô! Nguyên lai! Ta cơ hồ như quên mất việc hít thở. Không thở được, yết hầu đột nhiên cảm thấy ngọt ngọt, 1 ngụm máu tươi bất ngờ bị phun từ trong miệng ra!

“Thu vũ! Người thế nào rồi?” Trong thanh âm của Đường Vãn Hiên lộ ra sự lo lắng nồng đậm, “Tiểu Quyên! Tiểu Quyên! Mau đem khăn đến! Thôi! Dừng của ta đi!” Hắn vội vàng móc từ trong ngực áo ra 1 cái khăn trắng!

Màu trắng của chiếc khăn này đã ngả cũ, đây cũng không phải là chiếc khăn mà hắn thường dùng nhưng hình như hắn rất quý trọng! Ta cũng không khách khí với hắn, cầm lấy chiếc khăn, lau đi vết máu ở khoé môi, trên chiếc khăn đó cũng có dính mấy vết máu đã khô! Ta nhìn rồi bỗng dưng nhớ lại, đây là chiếc khăn mà ta đã dùng để lau máu cho hắn trong lần đầu tiên! Hắn nói là sau khi giặt sạch thì sẽ đưa cho ta nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa trả lại! Hắn giữ lại chiếc khăn đó sao? Giữ lại để tranh thủ sự đồng tình của ta sao? Ta cười lạnh, xé đôi chiếc khăn nhiễm máu, ném xuống đất, dùng sức giẫm cho nát vụn! Ta không hại người thì người cũng đừng hại ta! Nếu đã giao ta cho Đường Vãn Thiên thì tất phải nhận lấy hậu quả này!

Sắc mặt của hắn đột nhiên hoá trắng bệch. Hai mắt đỏ ngầu, cơ hồ như sắp rơi lệ!

“Vấn Hiên, ta muốn biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! Tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy? Rốt cuộc là người và Đường Vấn Thiên đang mưu tính cái gì?” Ta trợn mắt nhìn Đường Vấn Hiên! Tên nam nhân này cũng tham dự rồi, có phải hay không? A! Ta nhớ ra rồi! Lúc ta đóng cửa phòng hắc, hắc có nói một câu, “Ta thất bại!”

Lắc lắc đầu. Lúc ấy ta vội vã trở về phòng nên không để tâm đến thâm ý trong lời nói và hành động của hắc! Bây giờ nhớ tới lại! Chắc chắn là hắc biết được gì đó! Chắc chắn là hắc đang mưu tính cái gì đó! A! Vấn Hiên! Ta đã tin nhiệm người như vậy! Tại sao đến ngay cả người cũng muốn liên thủ với tên đại ca vô lại của người để lừa gạt ta?

Môi hắc tái nhợt, cười khổ, “Ta bại trận dưới thâm tình của người và Tuyên! bởi vì người đối với hắc thật thâm tình cho nên ta quyết định buông tay! Ta không đúng sao? Nô phi nương nương!” 4 chữ cuối cùng cơ hồ được hắc nói ra đầy nghẹn ngào

Ta quay đầu, không nhìn hắc, lạnh lùng nói, “Mặc kệ người và Đường Vấn Thiên đang mưu tính cái gì, lúc này ta tiếp chỉ không có nghĩa là ta sẽ tiếp tục ở lại nơi đây để Đường Vấn Thiên bài bố! Ta cũng không phải là người Hoàng quốc!” Ta đến từ giang hồ! Sinh trong giang hồ, lớn lên trong giang hồ! Ta không tin rằng chốn hoàng cung này có thể vây hãm được ta!

“Thu Vũ, làm phi tử của đại ca, người sẽ không hối hận!” Hắc nói nhỏ. Dứt lời, lại bắt đầu ho khan kịch liệt!

Ta nhìn hắc không chớp mắt, không lên tiếng, lúc này, người mà ta nhìn thấy không phải là hắc! Mà là 1 tên Đường Vấn Hiên cực kỳ ghê tởm! Quả không ngoài dự đoán, hắc phun ra một ngụm máu tươi!

Không biết vì sao, khi nhìn thấy hắc học máu, trong ta lại dâng lên 1 tia vui sướng! Những lúc đau lòng vì hắc, những lúc mềm lòng vì hắc, lúc này đã không còn sót lại chút gì! Tại sao hắc vẫn còn chưa chết? Tại sao hắc vẫn còn sống lâu như vậy? Tên Đường Vấn Thiên, đến ngay cả mẹ ruột của mình mà còn không thương tâm thì nếu biết đệ đệ yêu quý của mình đã chết thì hắc có thương tâm hay không đây? Có mất lý trí hay không? Đột nhiên ta rất muốn biết!

Ta đi bước một bước về phía Đường Vấn Hiên. Hắc ngăn người, cười khổ, “Người muốn giết ta sao? Ta cũng chẳng còn sống được mấy ngày nữa, loại thân thể này còn đáng giá để người xuống tay giết chết sao?”

Ta cười lạnh, “Cả đời Diệp Dược Nô ta, số người đã giết: không nhiều hơn 1 ngàn, cũng không ít hơn 100. Như thế nào, Thái thượng hoàng đã giao cho ta tính mạng mà ngài quý trọng thì ta sẽ không dám động thái với Thái thượng hoàng sao?” Ta muốn hắc chết! Trong đầu ta chỉ có mỗi ý niệm này! Dùng tay tháo trâm cài tóc xuống, nắm chặt. Tóc đen tán loạn, buông xuống tại bên hông, trước ngực là 1 đoá hoa máu đỏ tươi. Đôi mắt ta đỏ ngầu, cả người giống hệt như huyết thị yêu ma. Chỉ cần đâm vào tử huyết của hắc! Chỉ cần đâm vào tử huyết của hắc! Hắc sẽ chết! Sẽ có thể khiến cho Đường Vấn Thiên thương tâm! Sẽ có thể khiến hắc ném thử thâm tình lúc bấy giờ của ta!

Nắm cây trâm trong tay, để tại cần cổ của hắc, hắc vẫn không nhúc nhích, kinh ngạc nhìn ta. Một hồi lâu mới nói, “Nếu như ta chết có thể làm tâm trạng của người thoải mái hơn 1 ít thì không cần người động thủ! Ta tự mình làm!” Dứt lời, hắc liền tóm lấy tay của ta, nhanh chóng nhắm mắt, bàn tay dùng sức, đâm vào huyệt (*) của chính mình. !

Ta cả kinh, như là đột nhiên sực tỉnh lại. Ta đang làm cái gì vậy? Hắc Vấn Hiên! Chính hắc đã cứu ta khỏi tay của Đường Vấn Thiên. Chính hắc đã từng cố gắng để cứu Tuyên! Sao ta có thể động thủ với người nam nhân trong tay không 1 tắc sắt như vậy? Nếu muốn Đường Vấn Thiên thương tâm thì quyết không cần phải xuống tay với hắc!

Ta mạnh dùng sức, rút tay trở về nhưng cũng đã chậm! Cây trâm đã đâm vào cổ hắc! Trên cổ hắc dần nở ra 1 đoán huyết hoa (hoa máu) đỏ tươi!

“Người đang làm gì! Biết rõ ta muốn giết người mà người còn giúp ta giết!” Ta một chương tát thẳng vào mặt hắc làm mặt hắc lệch cả sang một bên. Vừa khóc vừa quát, “Làm như vậy thì người được lợi lộc gì? Người nói đi!”

1 cái tát này của ta rất dùng sức, dùng sức đến mức khóe môi hắc cũng bị rách bươm! Hắc lau đi tơ máu

bên khoe môi, vẫn duy trì tư thế đó, một hồi lâu mới nói, “Người muốn hấn thương tâm, ta liền làm cho hấn thương tâm!”

Chỉ 1 câu nói đã giải trừ ma chú trên người ta, cây trâm vốn nắm chặt trong tay bỗng nhiên “đing đang” 1 tiếng, rơi xuống trên mặt đất! Ta nhìn 2 tay đang run rẩy của mình, suýt nữa là ta đã giết Vắn Hiên! Suýt nữa là ta đã giết hấn! Ta yên lặng rơi lệ, chậm rãi, bắt đầu nhẹ giọng khóc. Tới cuối cùng, ta lớn tiếng khóc lớn!

Hấn không lên tiếng, yên lặng mà ngồi ở một bên cùng ta. Bên ngoài, sấm sét bắt đầu vang lên. Tiếng sấm ầm ầm, chỉ chốc lát sau, mưa đã kéo đến! A! Quả nhiên, xuân đã đến rồi! Tiếng khóc của ta bị chìm hết hấn vào trong tiếng sấm ầm ầm!

Trên đời này, bất cứ người nào ta cũng có thể gả, nhưng ta chưa từng nghĩ rằng sẽ có 1 ngày ta gả cho Đường Vắn Thiên! Ta vẫn nghĩ rằng nếu mình lập gia đình, quả quyết sẽ không làm vợ lớn, không làm vợ nhỏ mà phải làm người vợ duy nhất của hấn! Chỉ là, thiên ý trêu người! Ta cứ nhiên lại trở thành người phu nữ của đế vương! A! Hơn nữa, chỉ là 1 con mồi của hấn mà thôi!

Phong phi, chỉ là vì làm cho ta thương tâm! Làm cho ta đau đớn! Hấn làm cho ta thích Tuyên Tuyết Tấn, vừa chính tay phá tan giấc mộng của ta! Vừa đúng lúc ta định rời đi với Tuyên Tuyết Tấn mà phong phi cho ta, nhả tâm chia rẽ 2 người bọn ta! Đường Vắn Thiên! Đường Vắn Thiên! Tại sao, trên thế giới này, đã có Diệp Dục Nô ta mà sao lại còn sinh ra Đường Vắn Thiên!

Nguyên lai, nguyên lai! Nguyên lai, ngay khi bắt đầu việc đánh cuộc với người tại Tuyên thành, ta đã lọt vào bẫy kế hoạch của người rồi sao? Ta tưởng rằng, ta bỏ trốn khỏi hôn lễ hoàn mỹ của Tuyên, cũng thông tri Hấn Tuyết dẫn người lên vào Hoàng thành của người là đáp lễ cho người, chỉ là, không ngờ rằng ta lại thua trong tay người! Người, muốn cướp đi người duy nhất ta thương yêu sao? Muốn như vậy sao?

Người đã định liệu được rằng ta sẽ không nở xuống tay với Đường Vắn Hiên sao? Đường Vắn Thiên! Ngay cả mẫu thân mà người cũng có thể hi sinh thì thủ đoạn của ta là thật không đáng nhắc tới, có phải không? Tại sao ta vẫn cứ phải đấu đá với người! Cho dù đem chiến trường chuyển sang Hoàng quốc, chuyển sang hoàng cung của người mà vẫn không đấu lại người!

Tại sao! Tại sao! Với tính tình của Tuyên, nếu ta muốn cùng rời đi với hấn thì hấn tất sẽ không đáp ứng, phải không? Phải không? Đường Vắn Thiên! Người đúng là rất hiểu rõ ta, hiểu rõ tuyên! Trên đời này, rốt cuộc còn có chuyện gì mà người không biết?

Đưa Đường Vắn Hiên đến bên người ta, rốt cuộc dụng ý của người là gì? Là để cho ta mềm lòng với hấn hay là để cho ta giết hấn? Tới giờ này, sao ta có thể tin rằng người có người mà người thật sự yêu thương!

Nếu người thật sự yêu thương Đường Vắn Hiên thì sao lại ra tay cướp lấy ta khỏi hấn? Ta tưởng rằng, người phong phi cho ta là vì hấn nhưng không ngờ, người là vì chính mình! Người biết rõ, biết rõ rằng Đường Vắn Hiên đã nảy sinh tình cảm với ta! Vậy mà người lại ra tay chia rẽ! Làm cho 2 người nam nhân bên cạnh ta, người nào ta cũng không thể lựa chọn!

A! Hay là, người đang ép ta phải rời khỏi chốn hoàng cung này? Rời đi thì có thể mặc kệ mọi chuyện ở nơi này! Rời đi! Rời đi!

Ta rốt cục cũng dừng khóc. Chậm rãi đứng dậy, hung hăng mà lau đi nước mắt, nói với Đường Vắn Hiên bằng giọng khàn khàn, “Ta phải rời khỏi hoàng cung! Không ở trong hoàng cung này nữa, ta xem đại ca người phải làm sao bây giờ!” Khóe mắt bị hấn tơ máu ở căn cổ của hấn hấp dẫn! Lúc này, ta muốn thanh tỉnh! Lúc này, lúc này!

Không do dự, ta cúi người, ngậm lấy vết thương của hấn, cảm giác được cả người hấn run rẩy. A! Máu thật thơm ngon! Mang theo mùi thơm thuần khiết! Đây hấn là hiệu quả của việc uống thuốc trường kỳ đây! Nuốt nhẹ, ta nuốt hết máu của hấn vào bụng!

“Thu, Thu Vũ! Người đang làm gì!” Rõ ràng là trong thanh âm của hấn có mang theo sự run rẩy.

Ta ngẩng đầu lên, cười với hấn, nói, “Ta đang uống máu của người! Ngon lắm! Bây giờ uống máu của người, trong lòng ta thấy thoải mái một ít! Cũng xem như đã trả thù Đường Vắn Thiên rồi! Thôi!” Ta đứng lên, vỗ vỗ tay, “Chỉ là thất bại lần này! Ta còn chưa chết! Đại ca người cho ta hai con đường lựa chọn! Thứ

nhất, rời khỏi hoàng cung! Rồi đi hoàng quốc! Thứ hai, ở lại hoàng cung! Con đường nào cũng là tuyệt lộ (**)! Không phải sao? Rồi đi thì ta sẽ mang theo trợ thủ đắc lực của hắc cung đi theo! Ở lại hoàng cung thì ta sẽ làm loạn hậu cung của hắc! Lựa chọn thế nào thì cũng gây phiền phức cho hắc! Hơn nữa, ta nghĩ, nếu rời đi thì sẽ đem theo con tin mà hắc yêu mến nhất! Như vậy, con tin tiên sinh, nếu ta thật sự không muốn rời đi thì người có anh dũng luôn đứng ra bảo vệ ta không? Ta chỉ có thể cam đoan, trong lúc phát bệnh, người sẽ không chết thôi! Thế nào? Có hứng thú không?”

Hắn thấy ta vừa mới đó đã trở nên tươi cười, khoe môi cũng nhanh chóng nở ra 1 nụ cười, một hồi lâu mới nói, “Không có hứng thú, cũng muốn có năng lực phản kháng mới được!”

Nói cách khác, nếu nhiên ta bỏ đi thì hắc sẽ đồng ý đi theo cùng ta! Không giết hắc, ta có thể lừa gạt hắc! Khi 1 đệ đệ mạng sống mong manh không có ở bên cạnh thì hắc có gấp gáp đến mức giờ chân giờ cẳng không?

Nghĩ đến cảnh tượng đó, ta thật sự rất muốn cười! A! Đúng vậy! Diệp Dược Nô còn chưa chết, không phải sao? Chưa chết thì làm sao mà dẫn thân vào tuyệt lộ được? Chỉ cần còn sống thì không có gì là không vượt qua được!

Cùng lắm thì dùng mỹ nhân kế! Ta có tổn thất gì đâu! Ta vốn chính là một người như thế!

Nói là liền làm, rất nhanh địa thu thập hành lý, cứ tưởng Đường Vãn Hiên chỉ nói giỡn nhưng không ngờ hắc lại nghiêm túc! A! Sao ta có thể rời đi bỏ mặc hắc sống chết ở nơi này! Đeo bao quần áo trên lưng, ta lên rời đi vào nửa đêm!

Đi tới dưới cây mai đã nở hoa, ta quay đầu lại. Ta phải đi rồi! Đường Vãn Hiên! Rất đáng tiếc, thật sự là ta không thể mang người cùng theo! Nếu mang người cùng đi thì chưa biết chừng là cho đến khi bình minh mà ta vẫn còn chưa thể rời khỏi ngự hoa viên! Đến lúc đó, xui xẻo lại bị người khác hoài nghi là ngược đãi Thái thượng hoàng!

Hơi khinh thân (***), ta bay nhanh trên không! Nhưng không nhìn thấy cánh cửa sổ đang đóng lại ở phòng của Đường Vãn Hiên!

Bước xuống cầu thang, ta dừng lại trong ngự hoa viên. Theo ta biết, thì có đến 3000 thủ vệ canh gác cổng chính của hoàng cung! Mà canh gác ở những cổng khác, cũng cỡ chừng này! Bây giờ, đường thoát thân duy nhất của ta chỉ có Long Dược cung ở phía tây! Từ nơi đó đi ra thì sẽ gặp phải kim sơn (****) lớn nhất của Hoàng quốc! Hơn nữa, nơi đây lại vắng người canh gác. Nếu đã quyết định phải đi thì đây chính là nơi an toàn nhất để lựa chọn!

Ta biết, ở nơi đây có chứa quốc bảo của Hoàng quốc – Xích hoàng! Trứng của Xích hoàng là mục tiêu lần này của ta! A! Nếu không phải vì Đường Vãn Hiên làm vườn chân vườn tay thì mấy đêm hôm trước ta đã đi thăm dò rồi!

Ta phía trước Long Dược cung, dùng khinh công bay vào. Lúc này, trong Long Dược cung không có lấy 1 tia sáng! Quả nhiên là trời cũng giúp ta! Ta thầm nghĩ.

Đi vài bước thì thấy 1 dải đất giống hệt như trong Tuyên phủ! Bên trong ôn tuyền phía sau hòn giả sơn chứa thật nhiều kỷ niệm giữa ta và Tuyên; còn có cả Đường Vãn Thiên! Ta lắc mạnh đầu! Sau lại nghĩ đến tên đó! Ta rửa thầm 1 tiếng trong lòng!

Khinh thân lên, đột nhiên chân lại bị 1 người bắt lấy! Ta cả kinh, quặc tay lại theo phản xạ, ai ngờ tay lại bị người đó tóm được! Hắn hơi dùng lực một chút, liền khiêng ta vác trên vai! Ta tức giận giãy dụa tứ tung, lại hắc điểm huyết!

“Chết tiệt! Là ai!” Tại sao trong lòng ta lại có dự cảm không tốt? Sẽ không khéo như vậy chứ! Hoàng cung lớn như vậy!

Trong bóng tối, mặt của ta chạm vào lưng áo hắc, những đường nét thêu trên áo đập vào mắt ta, là những cái móng vuốt của 1 loài chim! Đáng chết! Là long! Là long bào! Theo ta biết thì trong cung này chỉ có 2 người được mặc long bào, một người là Đường Vãn Hiên bệnh tật! Người còn lại chính là tên ăn no rửng mỡ, không có việc gì làm, sống trong Long Dược cung – Đường Vãn Thiên!

Không cần phải nói, Đường Văn Hiên chắc chắn là không có võ công! Người này, tất nhiên là Đường Văn Thiên rồi!

Hắn muốn mang ta đi nơi nào? Lòng ta phát hỏa, “Đường Văn Thiên! Người muốn mang ta đi đâu?” Ta quát.

Hắn hừ lạnh một tiếng, đi đến phía hòn giả sơn. Tên này thù dai như vậy, không phải là muốn ném ta vào trong ôn tuyền đó chứ! Ta thầm nghĩ.

Đang nghĩ đến đó thì hắn đã nhấc bổng cả người ta lên, “rầm” một tiếng – ném ta vào trong ôn tuyền! Đúng là ta đoán không sai! Tên nam nhân ghê tởm! Thân thể của ta cứ thế lao thẳng xuống nước! Ta không thể hô hấp được, cho đến lúc cảm thấy mình sắp chìm xuống đáy thì liền cảm giác được nước ao mãnh liệt chộp lên!

A! Diệt Được Nô ta cả đời anh minh, không thể chết dễ dàng như vậy! Không thể cứ vậy mà chết đuối trong ôn tuyền, cũng chưa kịp rửa sạch mấy vết ban đỏ trên mặt! Quả nhiên là chết mà cũng chết 1 cách thật khó coi! Không được!

Khi ý thức của ta dần trở nên mơ hồ thì bên hông ta được 1 bàn tay to kéo lên! Ta nhanh chóng há mồm, nước suối từ 4 phương 8 hướng trào vào trong miệng ta, tràn vào trong lỗ mũi. Chưa bao giờ ta cảm thấy cái chết lại ở gần mình đến vậy!

Yết hầu không nhịn được, khối nước lập tức tràn thẳng vào dạ dày! Chết cũng không cho ta chết đẹp 1 chút! Thật đáng ghét! Chết như vậy rất khó coi!

Đang nghĩ đến đó thì ta bị kéo lên khỏi mặt nước! A! Ta chết rồi sao? Nếu không thì sao lại thấy nóng như vậy? Trời lạnh như thế thì ta cũng phải cảm thấy lạnh mới phải! Sao lại cảm thấy rất nóng? Từng đợt khí nóng cứ lần lượt lần lượt truyền từ môi vào trong cơ thể ta! Cho đến khi không thể chịu được nữa, ta mới ho ra tiếng. Ho ra 1 lượng nước lớn!

Ta mãnh lực ho, theo bản năng nôn hết đám nước đó ra. Có 1 bàn tay đặt trên lưng ta, vỗ nhẹ. Ghê tởm! Ai cần lòng tốt của hắn chứ!

“Thế nào? Không có việc gì chứ? Ta cứ nghĩ người sẽ chết!” Tên ác ma đó nói nhỏ bên tai ta.

Ta lại ho 1 cái. Hắn đang làm gì! Nói với ta những lời này làm gì! “Tại sao lại cứu ta? Không phải đến cả nằm mơ người cũng muốn ta chết sao?” Ta lạnh lùng nói. Bởi vì ngâm nước nên thanh âm của ta có chút khàn khàn !

Hắn cúi đầu cười, nói, “Đâu có nghiêm trọng đến vậy! Ít nhất mà nói, nếu người chết thì trong thiên hạ này sẽ không còn ai đủ tài cán để chữa bệnh cho Văn Hiên rồi, không phải sao? Thật xin lỗi, mới vừa nãy là do ta trượt tay!”

“Đa tạ ơn cứu mạng của Đường quốc chủ [1 cách gọi khác của Hoàng thượng], tiểu nữ nguyện dùng cả đời để báo đáp!” Ta lạnh giọng cười nói, nhưng bởi vì thanh âm khàn khàn nên thành ra chẳng có chút khí thế nào!

Hắn cúi đầu cười, “đúng theo tính toán, người sẽ giao cả cuộc đời cho ta! Ngẫm lại, ta thật đúng là có lỗi! 1 Nô phi còn sống thì tốt hơn nhiều so với 1 Nô phi đã chết! Không phải sao? Ít nhất mà nói, còn sống thì có thể đấu võ mồm với ta, không phải sao?” Hắn vươn tay lau đôi môi ta.”Ta còn nhớ rõ mùi vị của đôi môi đỏ mọng này! Đôi môi này hé ra, còn nói ra những lời thật êm tai! Người nói, ta phải làm thế nào mới được đây?”

Chính là bây giờ! Ta há mồm cắn mạnh vào tay hắn! Sắc mặt hắn khê biến, định giựt tay lại nhưng ta vẫn không chịu nhả miệng ra. 1 tay hắn vỗ vỗ vào lưng ta, một tay bị ta cắn, có xái quai hàm thì cũng phải cắn đứt tay hắn !

Trong miệng ta đã bắt đầu nếm được vị máu tươi! Phải cố gắng thêm 1 chút! Phải cố gắng thêm 1 chút, biến cánh tay của hắn thành thức ăn trong miệng ta!

Hắn buông bàn tay đang đặt tại thắt lưng ta ra. Hắn cười lạnh, “Người biết không? Nếu bị chó cắn thì phải làm sao cho nó nhả ra? Để ta dạy người!” Dứt lời, liền ấn tay xuống! Ta dùng sức địa cắn. Hắn dùng lực

ấn!

A! Nước ôn tuyền lại từ 4 phương 8 hướng tràn vào trong mũi ta! A! Thật tốt! Ít nhất lần này có thể chôn cùng cánh tay của hần!

Thật là khó chịu! Trong miệng hỗn loạn mùi máu tươi và mùi nước suối, cảm giác chính mình vừa lại sắp chết! A! Thật tốt! Bàn tay to, dùng sức siết chặt lấy cầm ta, ta đau đớn, nhả tay hần ra theo bản năng, sau đó ta thẳng tắp ngã xuống nước. Hần đỡ lấy tay của ta, kéo ta lên!

Đi ra từ trong nước, hần vẫn vác ta trên vai nhưng lần này mặt ta lại ở trước ngực hần! Nước trong dạ dày bị đè ép, từ trong miệng điên cuồng trào ra! Lần này, có phải sẽ chết thật hay không?

Ta nói bằng giọng khàn khàn “Đường Vãn Thiên, nếu như lần này ta không chết thì ta nhất định sẽ đem những việc ngày hôm nay trả cho người gấp đôi!”

Thân thể hần chấn động mãnh liệt. Từ cười khẽ rồi chuyển sang cười ha ha!

“Cho đến ngày hôm nay ta mới biết, nguyên lai, đã 1 lần trở về từ quỷ môn quan thì hết thấy những chuyện trên đời này đã không còn quan trọng! Người nào đã chết qua 1 lần đều biết rằng tất cả những mọi thứ trên đời này đều là giả dối! Kể cả tình, kể cả ái! Tiểu nữ vẫn chưa cảm tạ Đường quốc chủ đã ra tay chặt đứt tơ tình của tiểu nữ! Từ nay về sau, chuyên tâm một ý, cùng với các phi tử của ngài tranh ngai, đoạt ngai! Nói vậy, trò chơi sẽ vui lắm!” Ta cười lạnh nói.

“Nếu như thế thì ta không có ý kiến? Diệp Dục Nô! Có người, hậu cung sẽ rất náo nhiệt đây! Thật đáng chờ mong! Nếu nữ tử không tranh sủng của ta thì người làm hoàng đế như ta sẽ không còn cảm thấy thú vị, đúng không? Ha ha!” Hần cười đầy đắc ý. Hôm nay, thiếu chút nữa là ta đã giết chết đệ đệ yêu quý nhất của hần, còn hần lại thiếu chút nữa là đã giết chết ta!

“Đường quốc chủ thích đấu như vậy, thì lần sau đấu thai, hãy nói trước Sâm la điện [sảnh điện của diêm vương] rằng mình không muốn làm người mà muốn làm gà là được!” Ta lãnh đạm nói.

Hần cũng không tức giận, chỉ cười to, nói, “Thật đúng là ý kiến hay! Cũng sẽ nói trước Sâm la điện, biến người thành kẻ thù mạnh nhất của ta!”

Ta cười nói, “Nếu Hoàng thượng thật sự trở thành gà đấu thì Diệp Dục Nô không thể làm gì khác hơn là chịu khổ cực một ít, cố gắng đá chết ngài, sớm trở thành thức ăn trong miệng người khác, sớm ngày lại đấu thai mới đúng!”

“Ha ha! Có thể gần gũi đấu đá với người là tâm nguyện lớn nhất của cả đời ta! Ta thấy, chỉ 1 thân 1 mình người mà cũng dám bỏ trốn khỏi cung!” Hần cười to nói.

Ý cười bên môi ta không thay đổi, “Như Hoàng thượng chứng kiến! Dục Nô cho rằng, cuộc đời này nếu làm phi tử của Hoàng thượng thì Dục Nô sẽ sống không bằng chết! Cho nên, không thể làm gì khác hơn là đang đêm trốn đi!”

Hần cười nói, “Chính vì ta muốn hành hạ người nên mới ban ý chỉ này! Trên đời này, chính là bởi vì có yêu tinh hoá giới (*****) Diệp Dục Nô nên mới tồn tại Ma vương Đường Vãn Thiên này! Người nói xem, nếu 2 người chúng ta không ở cùng 1 chỗ thì chẳng khác nào phụ ý tốt của trời cao? Ta tuy là hoàng đế nhưng cũng là 1 con người! Cho nên, ta chỉ tuân theo thiên mệnh, chịu khổ 1 chút, thu phục con yêu tinh này, để tránh tai hoạ cho nhân thế!”

“À! Ta tưởng rằng, ta tuy là yêu tinh hoá giới nhưng lại chỉ muốn sống 1 cuộc sống bình thường! Ai ngờ rằng Ma vương người lại không buông tha cho ta, hàng ngày cứ muốn ta rơi vào ma chướng của người! Người nói xem, trên đời này, yêu tinh có trước hay ma vương có trước?” Ta cười lạnh nói.

Hần vuốt ve mái tóc của ta, lạnh lùng nói, “Lúc này mới giống với người! Cái gì cũng muốn đối chọi với ta! Ta cơ hồ đã bắt đầu nhớ nhung đến ngày đó khi người ở trong Phòng Hoàng cốc, ta cuối cùng cũng tìm được cánh cửa đến đầu pháp để đối phó với người! Chỉ là, người lại muốn đem chiến trường chuyển sang hoàng cung! Là vì lần trước ta dùng đàn trâu [nguyên văn là “ngưu trận”] phá hủy nhà của người sao? Ta đã lừa đàn trâu đi cho người tu sửa căn phòng rồi còn gì! Tại sao hoàn lại nhỏ mọn như vậy? Tại sao lại còn xông vào Hoàng quốc của ta?”

“Nọ hỏi Đường quốc chủ, ta là đại phu! Nếu người bệnh không trả nổi tiền thuốc thì ta có nên cứu chữa cho hần không?” Ta lạnh lùng nói.

“Không cứu cũng được! Nhưng ngược lại cũng không thể hạ độc cho hần chết!” Hần hừ một tiếng. Dễ dàng mà cắt đứt sự nguy hiểm của ta!

“Nếu người bệnh quá mức thống khổ, sống không bằng chết, làm đại phu phải có nhiệm vụ giải thoát cho nàng! Ta có làm gì sao?” Cho tới bây giờ, ta còn tưởng rằng, liều thuốc độc hại chết Tuyên Tuyết Nhi thật là có hữu dụng!

Hần cười lạnh, “Nếu người không muốn cứu nàng thì trên đời này còn nhiều đại phu khác có thể cứu nàng! Mà người lại giết chết nàng! Người chết thì sẽ không còn có cơ hội cứu chữa nữa! Người nói sao đây? Ít nhất mà nói, người cũng phải chữa lại cho ta nữa tía hi vọng! Nhưng người làm đại phu như người lại đẩy ta vào tuyệt vọng!” giọng nói của hần vang vọng trong tiếng gió! Cho đến lúc này mà hần vẫn còn nhớ rõ nỗi đau của con tim khi đó! A! Nam nhân này! Nói về hần thế nào đây, thoát nhìn vô tình vô nghĩa, có thể gián tiếp giết chết mẫu thân của mình, nhưng trên thực tế lại trọng tình trọng nghĩa như vậy! Tuyên Tuyết Nhi đã chết nhiều năm như vậy mà một khi nhắc tới là hần vẫn còn thấy đau đớn!

Cả đời của Tuyên Tuyết Nhi cũng không uổng rồi! Được 1 nam nhân ưu tú thương tâm vì mình nhiều năm như vậy! Nếu Diệp Dược Nô ta chết đi mà được Tuyên thương tâm lâu như vậy thì ta có chết cũng đáng!

“Ta tưởng rằng, ta đã ẩn dấu rất khá, không ngờ vẫn bị người tìm ra! Xem ra, sau này ta cũng không cần dịch dung nữa rồi! Thứ vô ích đó, ta không cần dùng nữa” Ta lạnh lùng nói.

Hần cười, lướt qua tóc ta, “Đúng, thứ vô ích đó thì không nên dùng! Người nhất định đang suy nghĩ, tại sao ta có thể tìm ra người từ trong đám người đó, phải không? Lúc đầu ta sắp xếp người giả cho Tuyên Tuyết Tấn, vốn là tính đợi đến sau khi thành thân thì sẽ nói chuyện người là kẻ thù giết cha cho hần biết! Ta rất muốn nhìn xem hần sẽ đối xử với người như thế nào! A! Nhìn Diệp Dược Nô thống khổ là chí nguyện lớn nhất của cả đời ta!” Hần ngừng nói, hai tay hoàn trụ thất lưng của ta.

Ta cười lạnh, “Đáng tiếc, mưu kế này của người đã bị ta phá hỏng! Người cho người giả danh Tuyên, nhưng không ngờ hần ta lại cùng nữ nhân khác ân ái trong phòng, ta thấy được, liền tự tay an bài ra trò khôi hài này! Như thế nào?” Ta không ngại chia sẻ mưu kế này của mình cho hần!

“Người kia đúng là ta an bài địa! Thế nào? Người cho rằng, ta không biết người sẽ làm như vậy sao? Là ta đã dự tính rằng người sẽ trả thù ta! Ta đã dự tính rằng trong 3 điều kiện đánh cuộc, ta sẽ làm yêu Tuyên Tuyết Tấn! Như vậy, dựa vào Diệp Dược Nô người, sao có thể ngây ngốc không ra tay? Hơn nữa, lúc này, muốn thành thân với Tuyên, người chỉ có thể đi cầu cạnh Vãn Hiên! Mà người! 1 người cao ngạo như người, 1 người phụ nữ tự cao tự đại như người! Sao người lại có thể mở miệng yêu cầu Vãn Hiên giúp đỡ người? Tất nhiên là người sẽ trao đổi điều kiện với hần! Ta không nghĩ là Vãn Hiên còn muốn thứ gì đó trên đời. Cho nên, cứ nghĩ là người tất nhiên sẽ ra tay với hần! Chỉ là không ngờ rằng hần lại chịu uống thuốc! Thiếu chút nữa là đã khiến cho kế hoạch của ta thất bại trong gang tấc! Lúc đó ta thật sự rất muốn bóp chết người! Vốn đã bố trí binh lính cẩn thận tại hôn lễ, tránh trường hợp người đào hôn, nhưng sau đó tất cả lại bị ta giải tán! Bởi vì, ta thay đổi chủ ý! Ta không muốn người giả cho Tuyên! Ta muốn người vào đến hoàng cung của ta!” Dứt lời, hần liền nuốt lấy môi ta!

Ta há mồm muốn cắn, hần đẩy ta ra trước khi ta kịp hành động! Hần cười, nói, “Người cho rằng, ta sẽ cho người cơ hội lần thứ 2 sao?”

“Vậy thì phải xem Đường quốc chủ có cái can đảm này hay không! Nếu lưới của Đường quốc chủ bị cắn đứt thì có bị người trong thiên hạ bêu rêu không? Đến lúc đó, sẽ hình thành câu chuyện lan truyền khắp nhân gian, nội dung : trời giáng kỳ tài (*****), Hoàng quốc hoàng đế bị người trong cung của mình cắt đứt lưới! Trở thành quốc chủ đầu tiên đi vào trong sử sách! Ha ha, nói vậy thì chẳng khác nào, 13 nước còn lại đều biết người bị đứt lưới như thế nào! Đến lúc đó, nếu 1 người nào đó không cẩn thận làm lộ danh tính của ta! Hả à! Làm sao bây giờ? Ta sẽ biến thành thiên cổ tội nhân mất! Hơn nữa, đúng vậy! Là ta muốn tiến cung! Ta chỉ là muốn tiến vào gây nên 1 trận náo loạn nho nhỏ thôi! Sự thật chứng minh, ta không thành công, không phải sao?” Ta cười nói. Lạnh ý trong mắt đủ để đông cứng bất cứ người nào!

Nhưng, nhưng không kể cả hần! Trăng, chậm rãi hiện ra từ tầng mây ở phía sau! Nương theo ánh trăng,

ta thấy rõ gương mặt hắc có chút co quắp! A, Đường Vãn Thiên rốt cuộc cũng bị ta làm cho nổi giận rồi! Lúc này, cả người hắc ẩm ướt, trên người mặc long bào đen thêu chỉ vàng, cả người thoát nhìn hết như long vương giáng thủy!

Hắc lạnh lùng nói, “Ta đã tính toán rằng ngươi sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, chỉ là ngươi vẫn không hiện ra cho nên chẳng có biện pháp nào! Ta thừa nhận, sau khi ngươi biến mất, ta có đi tìm! Không có biện pháp nào thì ta không thể làm gì khác hơn ngoài việc dùng bồ câu đưa tin, thỉnh cầu phụ hoàng giả bệnh, tung tin sắp băng hà ra ngoài! Diệp Dược Nô, cho tới bây giờ, ngươi vẫn không rõ sao? Phụ hoàng giả bệnh là do ta yêu cầu! Ngươi hoàng cung là chính ta đã nhử ngươi tới! Ngươi vừa vào hậu cung, muốn tìm ra ngươi trong 3000 mỹ nhân là chuyện rất đơn giản!”

“Phụ hoàng của ngươi đúng là lão hồ ly, cư nhiên đã hợp tác diễn trò với lão Thục thái y! Chỉ là không ngờ, ta lại trúng cái kế giả chết của bọn họ! Làm cho Thục thái y chết thật! Ta sửa lại di chiếu, nhưng lại không ngờ vẫn còn trúng gian kế của lão già kia! Ta đã quên mất, người sinh ra loạn thế mà vương như ngươi thì tuyệt đối không thể là cái đèn cạn dầu! Tưởng rằng chuyện đã thành công, nhưng cũng không ngờ là ngươi giết chết phụ hoàng của mình! À! Đường quốc chủ, hình như tốt nhất là nên xuống tay với ta, giết người diệt khẩu! Nếu không, chỉ sợ lúc nào đó ta không cẩn thận, làm lộ hết tội danh của ngươi ra. Ngươi nói xem, các đại thần sẽ làm sao đây? Một Hoàng thượng ra tay giết phụ hoàng của mình!”

Ta cười lạnh nói.

Hắc cả người chấn động rồi, cười ha ha nói.”Diệp Dược Nô ngươi thông minh như vậy mà không biết rằng cái chết của phụ hoàng ta chỉ là 1 âm mưu thôi sao? Bây giờ chắc là hắc đang cùng mẫu thân tiếu ngạo giang hồ rồi! A! Thuận tiện nói một câu, mẫu thân của ta không có chết! Phận làm con như ta, sao có thể để mẫu thân của mình chết đây? Có đúng không? Chỉ là, Tuyên phi thì đã chết! Hắc, bị ta chính ta ban cho cái chết! Thuận đường, giúp ta sửa đổi tổ chế! Từ nay về sau sau lúc, trên đời này không còn Tuyên phi nữa, ngươi nói, kế hoạch này có tốt không?”

Ta chỉ biết rằng cái chết của Tuyên phi là 1 trong những âm mưu của hắc! Đó là mẫu thân của hắc, sao mà hắc có thể dễ dàng để mẫu thân của mình chết đi như vậy? A! Ít nhất mà nói thì ta rất hâm mộ hắc vì hắc có thể bảo vệ mẫu thân của mình, mà ta lại không làm được! Trên 1 góc độ nào đó mà nói thì nam nhân này là 1 người đáng tin! Chỉ cần không đối địch với hắc thì hắc sẽ là người bạn rất tốt!

Chỉ là, hàng ngày đối địch với hắc đã là thói quen của ta rồi!

“Đã sớm biết ta là Diệp Dược Nô! Tại sao lại còn đi 1 vòng tròn lớn như vậy, giả vờ là mình không biết?” Ta lạnh lùng nói, cảm giác như bản thân mình chính là 1 tên đàn!

Hắc cười lạnh, “Nếu ta cứ thế mà vạch trần ngươi thì sẽ không còn thứ cảm giác run sợ trong lòng. Trò chơi sẽ không còn vui, không phải sao? Đã quá lâu ta không có cảm giác run sợ trong lòng rồi! Hưng phấn đến mức làm người ta phát run! A! Diệp Dược Nô! Chỉ có ngươi! Chỉ có ngươi mới có thể đem đến cho ta cái cảm giác này!”

[eo, trình biến thái của 2 anh chị đúng là 49 – 50, biến thái đến mức ko chấp nhận đc >.<>

Ta cười nói, “Có thể làm cho Đường quốc chủ có loại cảm giác này, là vinh hạnh của tiểu nữ!”

“Chỉ là không ngờ tới rằng trò chơi ta vui đùa trong chốn lát với ngươi lại làm Vãn Hiên phát sinh tình cảm! Thật sự là thật không ngờ! Ngươi hành động còn nhanh hơn ta nhiều! A! Nếu ta đoán không sai thì sau lần gặp đầu tiên, trong mắt Vãn Hiên chỉ toàn có ngươi, Diệp Dược Nô! Ngươi biết chứ! Mặc dù Đường Vãn Hiên rất ít khi xuất đầu lộ diện nhưng hắc rất thông minh! Không mở miệng vạch trần là muốn ngươi ở bên cạnh hắc lâu hơn 1 chút! Vốn ta còn rằng, ở bên hắc lâu ngày, ngươi sẽ mềm lòng! Sau đó sẽ ra tay cứu chữa cho hắc! Nhưng ta đánh giá thấp ngươi! Không ngờ ngươi lại nhẫn tâm như thế! Không hãm hại mà cũng không cứu giúp! Thấy tình cảm của Vãn Hiên dành cho ngươi càng lúc càng sâu đậm, nếu ta không ra tay thì chỉ sợ rằng hắc sẽ vì tương tư mà chết! Vậy thì chẳng có gì bù đắp được mất mát đó!” Đùa nghịch với mấy sợi tóc của ta, động tác của hắc rất ôn nhu, giống như đang vuốt ve người yêu.

“A! Rõ ràng chỉ biết hắc tình nồng ý thâm với ta mà người làm ca ca như ngươi lại muốn chia rẽ 2 người chúng ta, ngươi đúng là 1 ca ca tốt!” Ta cười lạnh.

Tay hắn đột nhiên nắm chặt lấy tóc ta, “Người không biết sao? Tuyên vì người từ biên cảnh gấp gấp trở về, ta liền xuôi dòng đẩy thuyền, cho người hai người các người gặp mặt! Ta đã đánh cuộc với Văn Hiên, nếu người nghe thấy hung tin Tuyên bị xử trảm thì có trở nên mất không chế hay không; nếu có thì hắn sẽ buông tay, ta phong người làm phi; nếu ngược lại thì người sẽ trở thành chính thất của hắn! Mà hắn, thất bại! Hắn quá âm lương [âm áp + lương thiện]! Thất bại cũng là chuyện đương nhiên!”

Hả! Nguyên lai, câu nói “ta thất bại” của Đường Văn Hiên có ý nghĩa như thế! Cự nhiên là như thế!

“Không rõ? Ta sẽ nói cho người biết! Ta không thể để người ở bên cạnh Văn Hiên! Một người đã dành tình cảm cho nam nhân khác thì vốn là không có tư cách ở bên cạnh đệ đệ của ta! Đã như vậy, ta lại không muốn để người đi theo Tuyên, liền không thể làm gì khác hơn là ủy khuất chính mình, thu thập người! Người xem! Có phải ta rất tốt bụng hay không? Sợ mai sau người lớn tuổi không gả ra ngoài được!” Hắn cười nói.

“Đúng là ăn no rửng mỡ không có chuyện gì làm!” Ta kết 1 câu.

Hắn cười, lãnh đạm nói, “Đúng vậy! Nếu người không giúp Tiên Tình trở thành Tú phi, lại còn thuận đường giao Tiên Vũ ra cho ta, ta còn thật sự không nghĩ là sẽ vạch trần người sớm như vậy! Thật sự rất muốn cảm ơn hảo tâm của người!”

Ta cười 1 trận thật to, lạnh lùng nói, “Không cần khách khí! Đây là việc mà phi tử phải làm!”

Hắn sưng sốt, khoé môi nổi lên nụ cười, vươn tay ra, lau những nốt ban trên mặt ta, “Lúc này, những nốt ban trên mặt người đã bị nước ôn tuyền làm nhòe rồi! Để ta xem diện mạo thật của người 1 chút! Diệp Dược Nô!”

Chú thích:

(*) hầu gian: 1 bên cổ

(**) tuyệt lộ: đường cùng

(***) Khinh thân: dùng khinh công bay lên

(****) kim sơn: núi có chứa mỏ vàng

(*****) giới: thể giới, hoạ giới: gây hoạ cho thể giới

(*****) trời giáng kỳ tài: ông trời ghen tỵ với người tài

79. Q.2 - Chương 2: Nàng Là Diệp Dược Nô!

Ta cắn môi, từ từ nhắm mắt lại. Tùy ý để hắn lau đi mấy nốt ban trên mặt! A! Ít nhất mà nói, sau khi lau mấy vết ban này đi, có chết thì cũng còn xinh đẹp, không phải sao? Ta thầm nghĩ.

Nương theo ánh trăng, trong đôi mắt hắn loé lên vẻ bất ngờ, kinh diễm, mang theo chút khiếp sợ! Nếu ta không nhìn lầm thì khoé môi của hắn đang nở nụ cười, 1 nụ cười đầy vẻ không cam lòng! Hắn đang không cam lòng về cái gì? Không phải hắn vừa mới vạch trần tất cả âm mưu của ta rồi hay sao? Tại sao lúc này còn trưng ra cái vẻ mặt đó? Hay là, trong đầu hắn đang có điều gì chưa xác định?

“Quả nhiên là giống như ta đã nghĩ! Ông trời thật không công bình! Tại sao người phụ nữ thông minh như người lại có 1 dung mạo cực kỳ xinh đẹp như vậy? Phụ nữ, hơn nữa lại là nữ tử chốn hậu cung! Người cũng biết, trí tuệ và nhan sắc thường sẽ không bao giờ song hành với nhau! Người có diện mạo bình thường thì trí tuệ vô song; người cực kỳ xinh đẹp thì đầu óc vô cùng đơn giản! Nhưng tại sao 2 thứ này lại hội tụ cả trên người người! Tại sao 1 phụ nữ tâm địa ác độc như người lại có dung mạo xinh đẹp như vậy!” Thanh âm của hắn mang theo sự bất bình nồng đậm! Cứ như thế, ta xinh đẹp cũng là 1 sai lầm!

“Đường quốc chủ quá khen! Ta xem những lời này của người như là lời ca ngợi! Đường quốc chủ nghĩ thế nào?” Ta nở 1 nụ cười mỉa hoặc với hắn, “Dược Nô tưởng rằng Đường quốc chủ cũng giống như Dược Nô. Nhưng mà những thứ hội tụ trên người Đường quốc chủ còn nhiều hơn! Một là Hoàng quốc, 2 là trí tuệ!”

Hắn sững sốt, tay hắn chế trụ gương mặt tay, bình tĩnh địa nhìn vào mặt ta , một hồi lâu mới nói, “Ta sẽ nghĩ là người đang ca ngợi ta! A! Đáng tiếc, còn thiếu 1 vài thứ! Còn thiếu 1 vài thứ nữa! A! Bao nhiêu đó vẫn chưa đủ!”

Cái gì mà còn chưa đủ! Hắn đang đến cái quái gì! Ta rất vùng khỏi tay hắn nhưng có thể nào hắn cũng không buông tay ra!

Đôi môi của hắn cứ trở nên lớn dần lớn dần trước mắt ta. Một hồi lâu, môi của hắn cơ hồ đã chạm vào môi ta! Trước khi ta há mồm thì hắn đã nhanh chóng thoát ra! Vuốt ve mái tóc của ta, nhìn ta cười khê, hắn nói, “Còn thiếu 1 thứ! Ngay lúc này ta có thể cưỡng bức người! Nhưng bây giờ không phải lúc! Còn thiếu 1 vài thứ! Chờ số lượng đủ rồi, tự nhiên người sẽ trở thành của ta thôi!” Hắn vỗ vỗ vào mặt ta . Lực tay rất ôn nhu. Cứ như thể hắn không phải là tên nam nhân mới vừa hại ta chết đuối ban nãy, rốt cuộc tên này đang có chủ ý gì?! Lòng ta bốc hỏa!

“Đã quên nói với người! Nếu 1 tháng sau mà ta không nhìn thấy người ở trong Dược Nô cung, người nói xem, ta sẽ đối phó người thế nào đây? Không bằng, đem mối thù sát cha nói cho Tuyên biết, thế nào? Cho 2 người các người, từ nay về sau sẽ trở thành cừu địch (*), được không? Nếu không thì bắt hết đám người trong Phượng Hoàng cốc! Người biết không? Không có người ở bên cạnh, các nàng rất yếu ớt! Ha ha!” Hắn ôn nhu nói nhỏ bên tai ta.

Ngực pháp phồng kịch liệt. Tên nam nhân này! Rõ ràng là được trời cao ban đến để khảo nghiệm tính nhẫn nại của ta! Ta cắn răng nói, “Nếu ta bảo Hàn Tuyết đưa quân tấn công Hoàng quốc thì sao?”

Hắn nghe vậy liền cười ha ha, “Người thật sự tưởng rằng Diệp Hàn Tuyết có thể đánh bại ta sao? Nếu không phải khi đó ta không có mặt trong quan doanh thì người cho rằng nàng tay sẽ có cơ hội tấn công? Mặc dù người muội muội đó của người mưu lược chiến thuật đến mức làm cho người khác kinh ngạc nhưng chắc là người không biết, ngay sau đó nàng đã bị Hoàng đế của Phong quốc bắt về làm hoàng phi! A! Vốn tưởng rằng hắn ta sẽ phong nàng làm hoàng hậu! Không ngờ chỉ là một hoàng phi mà thôi! Quả nhiên là bị ai đến cực điểm! Diệp Dược Nô! Bây giờ người đã bao nhiêu tuổi rồi? Người có biết không, bởi vì được người bảo bọc quá chặt chẽ nên đám muội muội của người chẳng được nam nhân nào ngó ngang tới!”

Ta tức giận đến mức run rẩy cả người! Nói gì vậy! Cái gì mà không có ai thêm ngó ngang đến các muội muội của ta? Cái gì mà các nàng đã đến tuổi lập gia đình rồi? Ta nghiêng đầu trầm nghĩ. Không thể nào! Trong mắt ta, các nàng vẫn còn rất nhỏ, vẫn phải được ta bảo vệ!

Tiểu Hạ đã 15 tuổi rồi! Ách! 1 cô gái 15 tuổi bình thường thì đã sớm thành thân! Mà nhất ngôn cử chỉ của Tiểu Hạ lại chẳng khác gì một tiểu hài tử! Đây chính là lỗi lầm của ta sao? Mà Tiểu Hạ lại là con thứ 11! Nói cách khác, các muội muội còn lại cũng đã quá tuổi lập gia đình rồi. Nhưng trong mắt ta, các nàng chẳng khác nào những tiểu hài tử! Là ta sai rồi sao?

“Đường quốc chủ, ta cũng không nói là ta muốn bỏ trốn!” Bên môi nở ra nụ cười mỉa hoặc, mặc dù trong lòng ảo não đến chết khiếp nhưng vẫn không thể để hắn xem nhẹ!

“Vậy bao quần áo trên người của người lúc này là sao? Là muốn đến Long Dược cung để trộm đồ? Hay là, để được thứ người muốn, người phải băng qua Long Dược Cung? Thế nào? Đã tìm được thứ người muốn chưa?” Hắn lạnh giọng cười nói. Trong thanh âm ẩn chứa hàn ý.

“Sao Đường quốc chủ lại nói vậy?Chỉ là bản thân ta nổi hứng muốn chạy lung tung thôi! Đường quốc chủ, người nói xem, trải qua những gì ngài vừa nói, nếu ta không lưu lại ở chốn hậu cung thì chẳng phải đã phụ tâm ý của ngài sao?” Nụ cười của ta ngọt ngào đến chảy mặt! Trên đời này, không có mấy người có thể cười được nụ cười như thế này!

Quả nhiên! Ta thấy được tia mê hoặc bên trong đôi mắt của hắn!”Ồ bên cạnh người, thật sự rất khoái nhạc! Ít nhất mà nói thì ta cũng không cần phải che giấu thân phận mình! Có thể quang minh chính đại giao đấu với người là niềm vui lớn nhất cả đời ta!” Hắn thở dài nói.

Ta cười nhìn hắn, “Đường quốc chủ, ta có nên xem rằng đây là 1 lời ca ngợi không? Chính là Đường quốc chủ có tâm ý này với tiểu nữ, quốc chủ biểu hiện lộ liễu như vậy, thật khiến tiểu nữ ngại ngùng!” Ta làm ra bộ dạng then thùng, hài lòng nhìn vào khoé môi đang co quắp của hắn!

Hắn lạnh lùng nói, “Ta nói, liền bên này! Bây giờ, mời Diệp Dược Nô cô nương trở về Xuất Vân điện! Ha, đúng rồi, quên nói với ngươi! Nếu Vãn Hiên đi đời nhà ma thì ta liền sẽ lấy cái nhỏ của Diệp Tiểu Hạ và Diệp Nhận Hỷ! Diệp Tiểu Hạ ngu xuẩn thì cũng thôi! Diệp Nhận Hỷ sáng dạ thông minh, bản lãnh làm cho ta khó quên! Tuổi còn nhỏ mà đã biết nhiều sự tình như vậy! Nếu trưởng thành thì nàng sẽ trở thành mối đại họa của ta! 2 chị em song sinh, nếu chết 1 trong 2 thì có vẻ quá mức tịch mịch rồi! Có phải hay không? Cho nên, ta liền từ bi, để cho 2 nàng cùng nắm tay nhau xuống hoàng tuyền! Ngươi xem, có được không?”

“Ngươi dám! Nếu ngươi dám động đến 2 người các nàng thì ta sẽ hạ độc giết chết hậu cung 3000 này của ngươi!” Ta âm thanh lạnh lùng nói.

“Đương nhiên là ta biết bản lãnh của ngươi! Giết người vu vô hình! Chỉ là, điều kiện mà ta nói đến chính là: nếu Vãn Hiên chết! Nói cách khác, nếu Vãn Hiên không chết thì chuyện này sẽ không xảy ra! Còn nữa, nếu ngươi bỏ trốn thì ta có thể tìm rất nhiều nam nhân giống như Tuyên Tuyết Tán đến mê hoặc các nàng! Nếu như các nàng giống với ngươi, phát sinh chân tình với bọn họ thì đến lúc đó, ta sẽ sai khiến cho những nam nhân đó bỏ rơi các nàng! Ngươi nói, thế đã đủ để trị tội bỏ trốn của ngươi chưa?” Bên trong nụ cười của hắn có hàm ẩn 1 thứ dự cảm máu nào đó!

Nếu nói hắn là ác quỷ hút máu thì ta chẳng là cái gì! Bởi vì, ta chưa từng có ý nghĩ sẽ hãm hại Đường Vãn Hiên! Nghĩ đến hầu gian dính máu tươi thơm mùi thuốc của hắn, 2 mắt ta không khỏi loé lên hồng quang (**)!

A! Thật sự rất muốn hút máu hắn a!

Hắn nhìn ta, như là đã hiểu rõ ý của ta, liền lấy mấy ngón tay dính máu của mình nhét vào miệng ta. Ta há mồm, nhìn thẳng vào mắt hắn! Môi miệng mút lấy ngón tay hắn. Cảm thấy đôi mắt hắn thật sâu.

“Uống máu của ta, có phải ngươi cảm thấy thoải mái hơn không? Ta đã làm cho ngươi hận ta đến thế này rồi? Phải không?” Không biết vì sao, mấy câu nói đó lại mang theo vẻ đau xót!

Tại sao! Tại sao ta lại nghĩ như vậy! Tại sao, ta cảm giác thấy lúc làm việc này, hắn rất bi ai! Ta nằm mơ sao? Làm sao mà hắn có thể bi ai chứ? Hắn chính là Đường Vãn Thiên! Đường Vãn Thiên lấy việc thương tổn ta để làm niềm vui ỉn!

Thu tay lại, hắn giải huyết cho ta. Đưa ta ra khỏi ôn tuyền, nói với ta, “Nếu bây giờ không phải là lúc không thích hợp, thì ta tắt dùng loại hồng y (y phục màu đỏ) đẹp nhất để phủ lên thân thể ngươi! Diệp Dược Nô, ngươi mặc y phục màu đỏ thì sẽ rất đẹp!” Hắn nhìn vào mắt ta với đầy vẻ tiếc nuối.

Khoé môi ta phỉếm nụ cười, nói nhỏ, “Chỉ tiếc, hồng y vốn là y phục của chính thất! Nếu muốn ta mặc hồng y thì ngươi phải phong hậu cho ta mới được! Chỉ là, làm hoàng hậu của ngươi, Diệp Dược Nô này không thích, cũng không muốn”

Hắn sợ run một hồi lâu, lạnh lùng nói, “Ta sẽ không phong ngươi làm hậu! Yên tâm đi! Cả đời này, ta cũng sẽ không phong bất cứ ai làm hậu!” Dứt lời, sắc mặt của hắn rất khó coi, quay đầu đi không thèm nhìn ta!

Xem ra, ta đã chạm đến chỗ đau của hắn rồi! Há! Ta nghĩ, hắn phong phi, phong tất cả là thiếp phi! Không có đại phi thì không nói, mà vị trí hoàng hậu thì luôn bị treo lơ lửng! Ta tưởng rằng hắn đang đợi một thời cơ, chưa biết chừng là đang chờ hỉ sự với 1 gia tộc có gia thế cực lớn. Nhưng không ngờ rằng hắn lại nói như thế! A! Đường Vãn Thiên, rốt cuộc ngươi đang nghĩ cái gì!

Hoàng hậu! Hắn nói như thì ta mới sực nhớ, hình như trong hết cả 14 nước, chưa có quốc gia nào lập hậu! Ngay cả Viêm Mạnh sau khi cưới Hàn Tuyết cũng không lập Hàn Tuyết làm hậu! Cứ như thế là cả 14 nước đều đã giao kèo với nhau!

Rốt cuộc, có phải trong 14 nước có còn tại 1 bí mật nào đó mà ta không biết hay không? Tại sao tất cả mọi người đều không lập ngôi hoàng hậu? Rốt cuộc bí mật này là cái gì? Ta lắc đầu, không sao nghĩ ra được!

Nếu Tuyên Tuyết Nhi còn sống thì hắn có phong nàng ta làm hậu không?

Hắn không lên tiếng, ôm nang thất lưng của ta, phi thân về Xuất Vân điện!

Đúng là 1 ca ca tốt! Nhưng tên ca ca này cũng chỉ là đồ đàn! Biết rõ là Vãn Hiên thích ta mà còn cướp ta đi khỏi hắn! Đàn độn như vậy, không biết là vì Đường Vãn Hiên hay là vì 1 nguyên nhân nào khác; mà ta

cũng chẳng còn hứng thú để tìm hiểu!

Thở dài 1 hơi. Ta rất muốn khóc. Đúng là vẫn không thể trốn được!

Đứng dưới tán cây hoa mai, hắt buông ta xuống, nâng cầm ta lên, lạnh lùng nói, “Nhớ kỹ lời! Không được tùy ý xuất cung! Vãn Hiên đã giao cho người rồi! Ta đáp ứng người, cho dù có lập người làm phi thì cũng sẽ không chạm vào người! Nghĩ đến việc chung đụng với kẻ thù, ta thấy rất khó chịu! Chỉ là, người không nên giờ trò! Biết chứ? Muốn náo loạn hậu cung thì ta không có ý kiến, nhưng muốn làm gì Đường Vãn Hiên thì hãy suy nghĩ cho kỹ càng!” Dứt lời, hắt liền ôn nhu vuốt ve mái tóc ta, thấy cửa sổ phòng của Đường Vãn Hiên đóng lại “cách” 1 tiếng, liền thu tay lại, rút vào trong tay áo, nhìn ta 1 cái thật sâu rồi phi thân rời đi!

Cái này nam nhân cũng rất tự đại! Hắt thì ta phải nghe theo sao? Di chuyển tầm mắt, thấy cửa sổ phòng của Đường Vãn Hiên đã được đóng kín. A! Hết thấy, cũng là vì hắt, phải không? Đường Vãn Thiên! Tại sao ta với người lại giống nhau như vậy? Ta vì Tiểu Hạ, hắt vì Vãn Hiên! Đều không thể để cho người khác thương tổn người mình yêu thương! Mặc dù người không nói, nhưng ta biết mỗi lần người đều xuống tay lưu tình với Tiểu Hạ, hắt là không nỡ đi! 1 Tiểu Hạ đáng yêu vô hại như vậy, cho nên người cảm thấy không nỡ!

Người đã phong ta làm phi thì tại sao lại còn để ý đến cảm giác của Đường Vãn Hiên? 2 huynh đệ này thật sự là điên rồi! Ta rốt cục đã có kết luận.

“Đường Vãn Hiên, mở cửa sổ ra!” Ta lạnh giọng hạ lệnh. Gió lạnh quất vào mặt, tuy là đầu xuân nhưng cơn gió thổi vào người vẫn còn lạnh như băng! Hắt không cho ta trêu chọc Đường Vãn Hiên thì ta càng muốn trêu chọc! Nếu đã phong ta làm phi thì ta sẽ đội nón xanh (***) cho hắt! Ta xem, mặt mũi Hoàng quốc hoàng đế của hắt còn có thể giấu vào chỗ nào! A! Nhất cử nhất động của ta ở chỗ này hắt đều biết sao? Là người nào? Người nào là tay chân của hắt? A! Ta thật sự rất muốn biết!

Trong phòng đầu không có tiếng động. Ta chớp mắt, tên nam nhân nà đang giả ma sao? Tưởng rằng không lên tiếng là ta sẽ không biết rằng hắt vẫn còn thức?!

“Ta nói, Vãn Hiên, mở cửa sổ ra!” Thanh âm của ta rất lạnh, cũng đầy bức tức. Nếu không ngoài ý muốn thì trời đã lạnh hơn phân nửa rồi!

“Ta đã ngủ!” Hắt nói nhỏ, “Có chuyện gì thì để ngày mai đi!” Thanh âm của hắt cũng đầy bức tức. Ta không lên tiếng, khinh thân phá cửa sổ ra mà trèo vào! Hắt đang ngồi ở mép giường, duy trì tư thế nửa muốn ngủ nửa muốn không! Thấy ta tiến vào, hắt đành phải đứng dậy, nói, “Ta đang muốn ngủ!”

Ta lạnh nghiêm mặt nhìn hắt. Không nói một tiếng, đốt ngọn đèn lên. Nếu nơi này cháy thì tên này có chạy thoát ra khỏi phòng được không? Ý nghĩ này làm cho tay ta run rẩy. Ta nghĩ cái gì? Giết chết hắt! Bản năng khát máu bên trong đang điên cuồng hét lớn.

Hỏa quang (****) chiếu sáng gương mặt hắt, hắt có 1 vẻ mặt rất thanh tú, nếu hắt không phải là đệ đệ của Đường Vãn Thiên, nếu hắt không phải...

Hắt kinh ngạc nhìn vào mặt ta. “Sao quần áo lại ướt hết rồi? Mau trở về thay quần áo! Nếu bị cảm lạnh thì không tốt đâu!” Hắt nói với vẻ lo lắng.

“Chỉ hơi lạnh thôi, không chết được!” Ta ho nhẹ. Sự thật chứng minh, ta đã bị cảm lạnh rồi!

Hắt cả kinh, nhanh chóng đứng dậy, lấy tấm long bào màu trắng khoác lên người ta! Cả người đột nhiên cảm thấy ấm áp, làm cho ta mê hoặc, ta cười nói, “Long bào chỉ dùng cho người cao quý, người làm vậy, e là không được!”

Nhưng hắt chỉ cười không nói, đôi mắt sâu thẳm nhìn vào ta! “Những vết ban trên mặt đã biến mất. Nguyên lai, đây là diện mạo thật của người!”

Trong mắt hắt loé lên kinh diễm, loé mê hoặc, như nhìn không rõ ta! A! Đúng rồi! Nam nhân này cũng thông minh giống như Đường Vãn Thiên! Đường gia toàn là những người thông minh, thật đúng là khiến cho người khác phải phẫn nộ!

“Vãn Hiên, người nói thật cho ta biết, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy là người đã nhận ra ta là ai rồi, đúng không?” Ta lơ đãng nói.

Hắn xem ta , một hồi lâu sau mới thở dài một tiếng, “Một người dù thuật dịch dung có cao siêu đến đâu thì đôi mắt vẫn không thể thay đổi, tính tình cũng không thể thay đổi!! Ngày đó người cùng Lâu Nhạc Khanh đến gặp ta, 1 người tinh thông y dược như vậy căn bản không giống một tiểu cung nữ bình thường! Sau đó ta liền phát hiện, ánh mắt của người rõ ràng chính là đôi mắt của Diệp Dược Nô! Không phải là Diệp Dược Nô thì là ai!”

Ta đột nhiên có cảm giác như mình bị lừa gạt! Trong lòng nổi hỏa nộ, lạnh lùng nói, “Thái thượng hoàng, xin hỏi, nếu đã biết ta là ai thì tại sao lại không vạch trần! Mà còn để cho 1 mình ta tự xưng tự diễn?”

Hắn sửng sốt, khê thở dài, “Ta sợ người mất hứng!”

Sợ ta mất hứng! Nói gì vậy! Hắn như vậy thì ta cao hứng sao? Ta đứng lên. Ném long bào của hắn xuống đất, “Không hỏi ý kiến ta mà đã đem ta ra để đánh cược với ca ca ngươi, đem ta cá cược rồi thất bại dưới tay hắn, đã xảy ra chuyện gì? Người làm như thế không sợ ta mất hứng sao? Người biết rõ ! Người rõ ràng là biết, ta đối với đại ca ngươi.....ghê tởm!” Nghĩ đến hôm nay phải chịu sự sỉ nhục của Đường Vãn Thiên, không khỏi thấy thật uỷ khuất, nước mắt cứ thế không nghe lời mà rơi xuống!

Ta không khóc! Không nên khóc trước mặt hắn! Chết tiệt! Ta oán hận lau đi nước mắt.

Hắn nhìn ta một hồi lâu, cười khổ nói, “Đại ca hắn rất tốt với ngươi! Gả cho đại ca, ngươi sẽ không hối hận!”

“Hắn rất tốt với ta? Người nói hắn rất tốt với ta? Ta hôm nay thiếu chút nữa bị hắn hại cho chết đuối đến 2 lần! Người nói hắn rất tốt với ta? Tốt đến mức ngay khi nằm mơ cũng muốn ta chết? Đường Vãn Thiên, người đang nói cái quái gì! Không bằng ta cũng đối xử tốt với ngươi, ném ngươi vào trong nước thử xem, thế nào?” Ta chỉ vào mũi mình, không thể xác định có phải chính mình không biết đến cái gì gọi là thiên hạ chê cười hay không!

Hắn ngẩn người, nhìn ta từ đầu đến chân, “Có phải người định bỏ trốn từ Long Dược cung không?”

Cái này mà hắn cũng có thể đoán được!”Đúng vậy! Làm sao vậy? Người cho rằng chốn hoàng cung này ta nói đến là đến, nói đi là đi sao?”

Hắn thở dài, nói nhỏ, “Đích thật là không thể! Cũng may là không đi ra ngoài, nếu đi ra ngoài thì liền chỉ có một con đường chết ! Người cũng biết vì sao này hoàng cung này canh phòng nghiêm ngặt trong khi nơi đó không 1 ai canh giữ không? Bởi vì nơi đó vốn là cấm địa! Người nào bước chân vào đó đều cầm chắc cái chết! Trăm ngàn năm qua, người có thể đi vào nơi đó chỉ quốc sư và Hoàng thượng! Người bình thường đi vào, sẽ bị xích hoàng trong đó ăn sạch! Hơn nữa, con đường kia lại có vách núi cao nhất của Hoàng quốc! Vách núi đó dựng đứng như thân bút! Chỉ chim và mây trên trời mới có thể bay qua, con người không thể thoát khỏi chỗ đó! Cùng với Tuyết sơn của Viêm quốc, Hắc sơn của Phong quốc, Phượng sơn của Hoả quốc, Lang sơn của Sí quốc được thể nhân truyền tụng là năm vách núi cao nhất! Cho nên người trong giang hồ gọi nó là Tuyết Mạng sơn! Trong đó, Tuyết sơn của Viêm quốc là cao nhất, tiếp theo Xích sơn của Hoàng quốc! Bên trái Xích sơn là ao đầm rộng đến ngàn thước, bên phải là biển rộng ngàn dặm! Người bình thường nếu lọt vào nơi đó thì không còn cơ hội sống sót! Việc này chớ nói đại ca của ta, ngay đến cả ta cũng không thể đáp ứng! Đại ca đối đãi với ngươi như vậy, ta tán thành!”

Nếu ta biết Xích sơn hôm nay hắn nhắc đến có liên hệ lớn lao với tương lai của ta thì ta đã chăm chú nghe nhiều hơn 1 ít

Tán thành! Hắn nói tán thành! Tán thành Đường Vãn Thiên đối đãi với ta như vậy! Ta cười lạnh, nói với hắn, “Nếu ta đã là phi tử của đại ca ngươi, ngươi hẳn là có nghe câu: đại tẩu như hiền mẫu!”

Hắn ngẩn người, một hồi lâu sau mới gạt đầu, “Có gì phân phó?”

Ta chỉ vào quần áo trên người hắn, lại chỉ vào hắn, “Bây giờ ta quyết định sẽ ở lại! Người đồng ý không?”

Thấy trên mặt hắn xuất hiện vẻ ngây ngốc, ta thấy thật thống khoái! Lột mặt nạ của 1 tên nam nhân thông minh như vậy, thật sự rất khoái nhạc!

“Cái, có ý gì?” Hắn lắp ba lắp bắp!

“Không có! Chỉ là đang suy nghĩ, đại ca người phong ta làm phi tử, nếu ta cứ thế mà ở chung 1 chỗ với hần rất tiện nghi cho hần rồi! Không bằng, ta giao sự trong sạch của mình cho người, thế nào?” Ta nháy mắt với hần. Cảm giác như mình đang trêu đùa với tiểu bạch Thỏ! Thật đáng xấu hổ!

Hần cả kinh, bắt đầu lùi về phía sau, “Không được! Không được! Hay là thôi! Cái này! Cái này! Người trở về phòng đi! Trời không còn sớm nữa rồi! Quần áo trên người người lại ẩm ướt! Cái này! Cái này!”

Ta bắt đầu cởi quần áo trên người xuống! Hần nhìn ta đầy kinh hãi, càng lùi về phía sau.

Ta cười nhìn hần.

Phi thân qua, áp sát người hần, lạnh lùng nói, “Đã có lá gan cùng đại ca người xếp đặt ta thì liền phải nhận lấy hậu quả này!” Dứt lời, liền cắn vào môi hần!

Hần cả kinh, bắt đầu giãy dụa!

Ta ghé vào lỗ tai hần uy hiếp, “Không nên cử động! Ta sẽ ôn nhu!”

Hần liều mạng thúc ta, “Không nên! Tránh ra! Nếu muốn đội nón xanh cho đại ca thì không bằng cho Tuyên còn hơn là cho ta! Ta giúp người an bài việc này!” Hần hô lớn.

Ta ngừng tay, bình tĩnh nhìn vào mắt hần. Suy đoán tính chân thật của việc này!

Lúc này nơi đây, thật sự là ta đã bị Đường Vãn Thiên bức đến tuyệt lộ rồi. Không thể ở bên cạnh Tuyên, lại không thể rời cung, nếu Vãn Hiên chịu giúp ta! Nếu nhiên hần đồng ý, hần tất có thể làm được! Không phải sao?

Không thể giao sự trong trắng cho Tuyên chính là tiếc nuối lớn nhất của cả cuộc đời ta! Ta bình tĩnh nhìn vào mắt hần, một hồi lâu mới nói, “Người đã nói thì đừng nên đổi ý! Dứt lời, xoay người lại. Liền tự đứng dậy, nhặt long bào của hần lên, mở cửa phòng đi ra ngoài!

Ta nghe thấy hần ở phía sau thở dài 1 hơi!

Ta lạnh nhạt chớp mắt, một hồi lâu sau mới đóng cửa phòng của hần lại. Trở lại trong phòng của mình!

Chú thích

(*) cừu địch: kẻ thù ko đội trời chung

(**) hồng quang: tia sáng màu hồng

(***) đội nón xanh: căm thù

(****) hoả quang: ánh lửa

Hần nói thật sao? Ta thâm nghĩ trong lòng . Hần thật sự có thể an bài cho Tuyên ở lại đây sao?

Lúc nào thì mới an bài? Có thể an bài thật không? Trong lòng đột nhiên bắt đầu thấy nôn nóng.! A! Ta đang suy nghĩ cái gì! Tuyên! Tuyên!

Ta với người từ đây liền sẽ vô duyên vô phận rồi!

Chỉ là, Đường Vãn Thiên, nếu người cho rằng ta sẽ an phận thủ thường trong hậu cung của người thì người sai lầm trầm trọng rồi!

Khi người quyết định giữ ta lại bên cạnh người thì phải chuẩn bị tâm lý này, ta sẽ làm náo loạn cả hậu cung của người!

Thật sự rất chờ mong!

Cứ thế, ta tiến vào giấc ngủ trong sự chờ mong này!

Quả nhiên, trời lạnh như thế thì nước cũng rất lạnh! Đợi đến ngày thứ hai, ta đã thấy đầu óc bắt đầu trở nên mơ mờ màng nặng. Đầu, rất đau. Cổ họng cũng rất đau. Cơ hồ nói không ra lời!

Nếu nhiên ta còn tỉnh thì không có việc gì, nhưng mấu chốt bây giờ chính là: ta đang hôn mê! Một thần y đang hôn mê thì không thể tự chữa bệnh ỉn!

Trên trán có cảm giác ẩm ướt. Thật thoải mái! Là ai, là ai đang ở bên cạnh ta? Là ai đang bón thuốc cho ta? Là ai?

Cả người ta đều đau đớn! Chỉ là cảm lạnh mà thôi! Vốn là tâm cũng lạnh! Nếu nhiên tâm không lạnh thì căn bệnh nho nhỏ này cũng đã hết rồi! Đau đau quá!

Thuốc thật sự rất đắng! Đắng đến mức ta muốn bật ngay dậy, cảm giác cả người như nặng thêm vài phân!

Không nên uống! Ta nhổ thuốc ra! Nhưng người đó lại dùng môi để đẩy thuốc vào miệng ta! Người nào mà to gan như vậy! Ta muốn cắn môi hấn nhưng lại không có khí lực! Rốt cuộc vẫn nuốt đồng thuốc đó xuống

Chiếc khăn ướt lạnh như băng trên đầu lại được thay đổi. Bàn tay của nam nhân đó lại 1 lần nữa vuốt ve lên trán của ta, cho đến khi thấy hài lòng, hấn mới cất chiếc khăn lạnh đó đi!

Ai ngờ, hấn vừa mới rút tay lại là ta bắt đầu ho! Cứ lặp đi lặp lại liên tục.

Ta nghe thấy hấn thở dài đầy bất đắc dĩ.

Vốn là nếu bây giờ tỉnh dậy thì ta phải đối mặt với nhiều thứ ta không muốn nhìn thấy! Tỷ như Đường Vãn Thiên!

Cho nên, ta không muốn đối mặt! Tiềm thức không muốn tỉnh lại!

“Người cho rằng, người ngất đi như vậy thì ta sẽ không dám làm gì người sao? Thật ngây thơ! Nếu người chết thì dù có chèo thuyền xuống hoàng tuyền ta cũng sẽ lôi đầu người lên! Sao người lại có thể dùng phương thức này để tránh né ta? Chỉ ngâm nước 1 chút mà thôi? Sao người lại yếu ớt như vậy? Không phải người muốn trả thù ta sao? Không phải muốn phản kháng ta sao? Không phải người muốn chọc giận ta sao? Chẳng lẽ, đây chính là cách thức mà người dùng để chọc giận ta sao? Người muốn cứ thế này mà bỏ mạng ở đây sao? Người không phải là 1 người không sợ trời không sợ đất sao?! Có thể đoạt người khác lại từ Sâm la điện nhưng chính mình lại không thể thoát ra sao? Hay là, người muốn dùng phương thức này để nói cho ta biết: chỉ vì 1 trận phong hàn mà người chấp nhận thua cuộc? Người cho rằng ta sẽ tin sao? Người cho rằng ta là đồ đàn sao? Đứng lên! Đứng lên!” Hấn vỗ mặt của ta .

Ta trở mình, tiếp tục ngủ. Rất mệt, không nên âm ỉ ta!

Tay ta được người khác cầm lấy để bắt mạch. Ta biết, ta biết, nhưng ta không muốn tỉnh lại, không phải vì muốn trốn tránh, tuyệt đối không phải! Chỉ là, khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi 1 chút, chi bằng bây giờ tranh thủ tận hưởng! Chỉ cần ta nghỉ ngơi đủ rồi thì sẽ tự động tỉnh dậy! Thật sự! Không nên âm ỉ ta! Không nên, không nên âm ỉ!

“Không có việc gì nữa! Chỉ là hơi mệt chút mà thôi! Không có việc gì đâu!” Nam nhân đó nói.”Không chết được!”

Nam nhân kia lấy tay xoa mặt ta , hấn thở dài bên người ta, “Nhìn thấy người như vậy, thật là không quen! Người hấn là 1 nữ tướng giàu sức chiến đấu, nguyên lai, nữ tướng quân cũng chỉ là 1 người bình thường mà thôi! Cũng chỉ vì 1 căn bệnh nho nhỏ mà trở nên mệt mỏi, muốn trốn tránh người khác! Mất đi Tuyên Tuyệt Tán thật sự làm người thương tâm đến vậy sao? Thương tâm đến mức phải dùng cả cách này để trốn tránh? Có 1 ngày nào đó, tình yêu mãnh liệt này của người sẽ chuyển đến bên người ta hay không? A! Có thể không? Rất đáng chờ mong đây! Còn chưa đủ! Số lượng còn chưa đủ! Chờ đến khi ta đấu với người đủ rồi thì ta sẽ nói với người lý do tại sao ta lại đối xử với người như vậy! Nếu biết được điều đó..... thì không biết người sẽ thế nào đây?” Hấn nuốt vào nửa câu nói phía sau

Chết tiệt! Đùng có 1 mực âm ỉ bên tai ta như vậy! Rất chán ghét! Ta lấy tay muốn che tai lại.

“Đại ca, hay là để cho nàng nghỉ ngơi đi! Nhìn bộ dạng của nàng, trong 1 thời gian ngắn thì chưa thể tỉnh lại đâu! Ngày mai khi huynh tới thì chắc là nàng đã tỉnh rồi!” Thanh âm của Đường Vãn Thiên thật êm ái, thật dễ nghe.

“Số lượng còn chưa đủ! Còn chưa đủ! Còn rất lâu mới đủ được! Người nói, tại sao ta chỉ có thể làm như vậy? Vãn Thiên, người nói cho ta biết!” Trong thanh âm của hấn tràn ngập thống khổ! Hấn đang thống khổ cái gì! Thấy ta như vậy, hấn nên rất cao hứng mới phải?

A! Đúng rồi! Chắc là hần đang nghĩ: nếu ta chết thì hần sẽ mất đi 1 món đồ chơi, không đúng sao? Cho đến nay, ta vẫn luôn là món chơi của hần! A! Chỉ là, hần không ngờ rằng món đồ chơi này cũng có lúc ngã bệnh! Ta nhớ đến lúc trước ở Tuyên thành hần có cho ta uống 1 loại thuốc nào đó! Ta nghĩ, hần là hần không muốn món đồ chơi này nhanh như vậy mà đã chết đi!

“Ai cần người giở vờ hảo tâm!” Ta thét chói tai tỉnh lại, chảy mồ hôi lạnh cảm tức hần. Trong mắt hần loé lên tia kinh hỉ, cũng có chút bất đắc dĩ!

“Người tỉnh dậy! Tỉnh dậy thì tốt rồi! Tiểu Quyên, đi chuẩn bị một ít thức ăn! Nô phi nương nương muốn ăn cái gì!” Đường Vãn Hiên vô lực cười nói.

Tiểu Quyên tuân lệnh quay đi.

“Tỉnh dậy là tốt rồi! Ta còn tưởng rằng người chết chắc rồi! Thu Vũ đồ nhi!” Lâu Nhạc Khanh cười nói, lau đi mấy giọt mồ hôi trên trán. Chậm rãi thu thập hòm thuốc lại.

“Nói như vậy thì sẽ không chết tòi? Ta tưởng rằng người đã chết! Ta thật sợ, sợ sau khi người chết, ta không còn có thể lấy việc hành hạ người để làm thú vui! Người biết, con người mà không có đối thủ thì luôn tịch mịch!” Hần cười, lộ ra một hàm răng trắng đều tăm tắp. Lấy tay xoa gương mặt của ta, “ta còn muốn chiêm ngưỡng gương mặt xinh đẹp này nhiều hơn 1 chút, sao có thể để người chết sớm như vậy được?” Hần lạnh nhạt nói.

Ta gạt tay hần ra, cả giận nói, “Như thế nào? Đường quốc chủ nhân rồi đến mức ngay đến cả việc sinh tử của người khác mà cũng phải tự tay trông nom sao? Ăn no không có việc gì làm? Hậu cung của người nhiều phi tử như vậy, mỗi ngày đi sủng một người, cũng đủ làm người bề bộn rồi! đến chỗ ta làm gì? Người nghĩ rằng ta sẽ bỏ trốn?”

Đường Vãn Hiên che miệng ho nhẹ, cố gắng nén cười, một hồi lâu mới nói, “Ta cũng cảm thấy như vậy! Đại ca, dù sao thì trong hậu cung còn nhiều phụ nữ! Mấy ngày nữa, nô phi nương nương sẽ vào ở trong Dục Nô cung rồi. Đến lúc đó, đại ca muốn đến Dục Nô cung lúc nào cũng được!” Câu nói cuối cùng, hần cơ hồ phải cắn răng mà thốt ra!

Đường Vãn Thiên! Nhìn đệ đệ yêu mến nhất của mình thống khổ, trong lòng người thấy dễ chịu sao? Rõ ràng là rất yêu thương hần sao lại làm ra những việc gây tổn thương hần như vậy!

Đường Vãn Thiên oán hận liếc nhìn ta 1 cái, một hồi lâu sau mới nói, “Nếu tân phong Nô phi của ta đi đời nhà ma thì thật uổng công sức ta bố trí! Nếu người chết bất thành linh như vậy thì ta sẽ rất thương tâm! Không phải sao?” Thanh âm của hần rất lạnh, giống hàn băng vào mùa đông, đủ để đông chết bất kỳ người nào. Nhưng những người đó, không bao gồm ta.

Đang định nói thì Lâu Nhạc Khanh đã thở mạnh 1 hơi, “Nếu sớm biết đồ đệ của mình xinh đẹp như vậy thì ta đã theo đuổi! Nếu thế thì bây giờ còn đến phiên Vãn Thiên sao? Cũng là này tiểu đồ nhi Thu Vũ không tốt, cư nhiên lại vẽ lên mặt mình đây nốt ban đỏ, vừa vào cung đã dọa cho ta sợ té ngựa! Người làm thầy như ta, quyết phải theo đuổi 1 lần! Ít nhất mà nói thì cả đời này cũng sẽ không phải tiếc nuối, không phải sao? Bây giờ, người mau trả lại thân phận như cũ cho nàng!” Hần hô ta. Ta phát hiện chiếc nhẫn ngọc biết đổi màu của hần đã từ trắng chuyển thành xanh. Lúc này, bởi vì hần đang phần nộ mà nó mãnh liệt chớp lên! Như là thể hiện sự bất mãn của chủ nhân!

Nhớ đến cảnh tượng hần bị ta chế phục lúc ban đầu tiến cung, ta liền cười rộ lên

Bên môi của Đường Vãn Thiên cũng nổi lên 1 nụ cười, ngồi bên mép giường của ta, thở dài nói, “Nhạc Khanh ơi là Nhạc Khanh! Người sao mà may mắn, cũng dám tự xưng là sư phụ của nàng! Người có biết, người đang ngồi trước mặt người chính là Diệp Dục Nô trong truyền thuyết! Người cho rằng, Diệp Dục Nô, cả đời này không gả cho Đường Vãn Thiên ta thì còn ai có dũng khí để theo đuổi nàng sao?” Dứt lời, hần liền bắt đầu cười ha hả!

Ngón tay của Lâu Nhạc Khanh run rẩy chỉ vào ta, cứ hết há miệng rồi ngậm miệng, quả nhiên là khiếp sợ đến cực điểm!”Diệp, Diệp, Diệp Dục Nô! Sao lại có thể! Sao ta lại có thể nhìn thấy Diệp Dục Nô ở chỗ này! Sao có thể nhìn thấy thiên tiên [tiên tử trên trời] Diệp Dục Nô! Nguyên lai, diện mạo của Diệp Dục Nô là như vậy sao? A! Thật đẹp! Thật sự giống với trong tưởng tượng của ta! Xinh đẹp như thế! Ha

ha! Trách không được, lúc ta dạy y thuật cho người, người không có hứng thú, nguyên lai là người còn tình thông hơn ta nhiều! A! Không được! Không được! Ta rất kích động rồi! Chuyện này không thể để chỉ 1 mình ta biết! Ta phải nói cho Thụy Triệt!” Dứt lời, hần liền muốn chạy đi nhưng lại bị Đường Vãn Thiên lắc mình 1 cái, bay ra chắn lại!

“Việc này không được nói ra ngoài! Thụy Triệt yêu cầu tiến cung hành tấu là cũng vì nàng! Nếu đã đã phong Nô phi thì không được để hần thương tâm!” Đường Vãn Thiên lạnh lùng nói.

Lâu Nhạc Khanh cười khan hai tiếng, ho nhẹ nói, “Không nói! Không nói! Có thể nào cũng không nói! Ta rất muốn biết vẻ mặt của Thụy Triệt lúc đó! Người cũng biết là hần luôn mang vẻ mặt nghiêm chỉnh, nửa điểm tình thái cũng không có! Nếu hần biết Thu Vũ mà mình mang vào cung chính là Diệp Dược Nô trong truyền thuyết, người nói xem có đáng chờ mong không? Ha ha! Ta không thể đợi được đến lúc đó!” Hần cơ hồ vốn nhảy nhót mà kêu lên.

Đường Vãn Thiên lạnh lùng ném cho hần cái nhìn cảnh cáo. Một hồi lâu, chờ hần qua cơn kích động, lúc này mới sờ sờ mũi, tươi cười, nói nhỏ, “Ách, thôi! Ta không nói cũng không sao! Thật không cam lòng! Không thể tự mình nói tin này cho hần biết! Thôi! Ta đi!” Dứt lời, hần liền quay đầu, nhìn ta 1 cái thật sâu, lúc này chạy đi!

“Thuốc, cái hòm thuốc!” Đường Vãn Thiên lên tiếng nhắc nhở hần nhưng không còn kịp nữa rồi! Hần đã lao ra khỏi Xuất Vân điện với tốc độ như 1 con trâu! Thở dài, Đường Vãn Thiên nói, “Nếu đã tỉnh dậy thì ta liền đi xem Tiểu Quyên làm thức ăn ra sao rồi? Đại ca, người ở đây chăm sóc nàng một chút! Ta đi!” Dứt lời, hần liền chậm rãi đi ra ngoài!

“Ta không cần hần chăm sóc! Đường Vãn Thiên! Trở về!” Ta quát, cũng đã muộn!

Đường Vãn Thiên đứng lên, trở tay đóng cửa lại, đi tới trước giường của ta, lấy tay nâng cằm ta lên, “Mới chỉ trong chốc lát mà đã thu phục được cả 3 trợ thủ đặc lực của ta, bao gồm cả đệ đệ yêu quý nhất của ta. Bây giờ ta đổi ý rồi! Ta không thể kéo người vào hậu cung rồi để mặc, ngày mà người chuyển đến Dược Nô cung cũng là ngày mà ta sẽ sung sướng hạnh phúc! Tốt nhất là người hãy chuẩn bị tâm lý cho thật kỹ!”

80. Q.2 - Chương 3: Độc Sủng Phi

Hần tuyên cáo như vậy, căn bệnh của ta mãi mà vẫn không thể hồi phục. Rõ ràng chỉ là bị nhiễm phong hàn nhẹ thôi nhưng ta lại cố ý bỏ thêm vài vị thuốc vào thang thuốc của Lâu Nhạc Khanh. Vì vậy, bệnh nhẹ liền trở thành bệnh nặng. Dần dần chuyển nặng đến mức không thể rời giường!

1 người bệnh nặng như thế, ta không tin là Đường Vãn Thiên còn muốn sung sướng hạnh phúc! Trong hậu cung, kỳ nhất là hậu phi ngã bệnh, những phi tử bệnh tật sẽ được miễn việc hành lễ với Thái hậu vào mỗi sáng, và cũng miễn luôn việc thị tẩm!

Đường Vãn Thiên đã thử rất nhiều biện pháp. Uy hiếp, dụ dỗ. Chỉ là, bệnh tình của ta vẫn không có chuyển biến tốt đẹp! Bình thường thì vài tiếng. Nếu nghiêm trọng hơn thì nôn ra máu tươi. Bệnh trạng của ta không khác biệt lắm so với Đường Vãn Thiên! Cho nên, sau đó Đường Vãn Thiên lại trở thành người chăm sóc cho ta! Thường thường hay lui đến Dược Nô cung!

Đường Vãn Thiên cũng rất thích đến nơi ở của ta, sau khi tới thường chứng kiến cảnh ta học máu, sau khi hần tới, ta lại càng nôn ra nhiều thuốc hơn. Dần dần, hần cũng không tới nữa!

Những phi tử khác thấy tẩm cung của ta yên ắng, liền cũng không để ta vào mắt! Dần dần, tất cả ánh mắt của các phi tử đều bị hấp dẫn bởi Hương phi mới tiến cung. Mọi người thường nói nàng ta chính là yêu nghiệt họa quốc

Khi ta mới chuyển đến Dược Nô cung, Tiên Tình cũng có mang theo chút lễ vật đến thăm, thấy những vết ban trên mặt ta đã biến mất, liền mạnh miệng xưng tỷ gọi muội với ta! Loại này nữ tử, ta thấy nhiều lắm rồi! Chung quy, bọn họ cũng thích đến xu nịnh Diệp Dược Nô ta, chính là ngay lúc đó nhìn thấy Đường Vãn Thiên và Đường Vãn Thiên tiến vào nên các nàng cũng thường xuyên lui đến đây hơn! Chỉ là qua 1 thời gian khá lâu, thấy ta vẫn chưa được sung sướng hạnh phúc nên dần dần trở nên xa lánh!

Ta cũng lơ đãng, Hoàng quốc vào đầu hạ rất mát mẻ! Quốc gia mùa đông này, trừ hoa mai ra thì ta cũng không biết là ở đây còn có cái gì! Nếu nhiên không có mỏ vàng ở phía tây thì ta đã nghĩ rằng Hoàng quốc là nước nghèo nhất trong 14 quốc gia!

Ho nhẹ, nhìn lên trời cao. Nhìn thấy ta như vậy, Đường Vấn Thiên liền lập tức mất đi hứng thú, không phải sao? Chỉ cần hấn mất hứng thú với ta thì đó chính là cơ hội của ta!

“Nương nương, Thái thượng hoàng tới!” Tiểu San nhẹ giọng nói. Nàng là thiếp thân cung nữ của ta. Tướng mạo dễ nhìn, cũng là dạng người cần mẫn.

Ta quay đầu lại, nhìn nàng cúi đầu hạ mị, khẽ cười nói, “Cho hấn vào đi! Hôm nay lại mang theo gì đến đây?” Không biết mỗi ngày Vấn Hiên đào đâu ra lắm thứ mới lạ mà tặng cho ta đến vậy! Hấn tựa hồ đã quên điều hấn ước định với ta. Ta mặc kệ hấn nói thật hay nói dối, chỉ cần Đường Vấn Thiên không còn chú ý đến Dược Nô cùng này thì đó là lúc ta hành động!

“Hôm nay tinh thần đã tốt hơn nhiều rồi đấy! Xem ra lần trước mang đến Tuyết Liên hoa đã có hiệu quả rồi! Thế nào? Có còn ho khan nữa không?” Hấn bước nhanh đến với nụ cười trên môi.

Ta bình tĩnh nhìn hấn, lúc này, hấn 1 thân long bào màu trắng, tóc dài quá vai, gương mặt đầy đặn hơn trước đây một ít. Ta nghĩ là hấn đã nghiêm túc uống thuốc theo đơn mà ta đã kê khai! Bây giờ lại gánh trên vai trách nhiệm về ta, cho nên đường nhiên là thần sắc nhìn tốt trước!

“Khí sắc của Thái thượng hoàng tốt lắm! Để ta đoán thử xem, có phải trong thời gian này Thái thượng hoàng đã nghiêm túc uống thuốc của ta? Sau khi uống thuốc, bệnh tình chuyển biến tốt hơn nhiều, phải không?” Ta cười nói.

“Nếu sớm biết rằng Tuyết Liên hoa kia hữu hiệu như vậy thì ta liền đã sớm đi tìm cho người rồi! Chỉ là, căn bệnh này vẫn không thể chữa khỏi! Muốn mời đại phu cho người nhưng người lại là đệ nhất thần y, có thể nào thì người cũng không chịu để người khác chẩn bệnh ỉn! Muốn ghé qua xem người có chịu thuốc thuốc hay không nhưng bây giờ lại thấy người nghiêm túc uống thuốc mỗi ngày! Thật không biết là làm sao nữa!” Hấn cau mày, ngồi vào ghế.

Đương nhiên là ta có uống thuốc! Nếu không uống thì làm số máu này ở đâu mà ra! Muốn mỗi lần khi Đường Vấn Thiên tới thì phải học máu đầu phải là chuyện dễ dàng! Phun máu xong rồi lại uống thuốc bổ máu! Đương nhiên, bởi vì uống thuốc bổ máu để bù lại lượng máu đã mất đi cho nên thân thể mới khoẻ mạnh như vậy! Chỉ là, người bên ngoài thoát nhìn vào lại cứ nghĩ rằng chứng học máu của ta rất trầm trọng! Dần dần, liền phát sinh ý nghĩ sợ hãi, muốn xa lánh ta!

Nếu bọn họ biết ta chính là Diệp Dược Nô trong truyền thuyết thì không biết họ có còn tỏ thái độ đó hay không? Đó là có thể nào cũng thường xuyên lui đến đây! Kết giao với ta, đối với bọn họ mà nói là trăm lợi chứ không hại! Đường Vấn Thiên đương nhiên là biết điều này, cho nên không công bố thân phận của ta ra ngoài, chỉ nói ta là cung nữ Thu Vũ!

Về chuyện ta thị tẩm trong Xuất Vân điện, không biết hấn dùng cách gì mà không còn ai dám nhắc đến!

“Mặc dù ta là đệ nhất thần y nhưng có 1 loại bệnh mà ta không có cách nào chữa khỏi! Đó chính là tâm bệnh! Vấn Hiên, người hiểu ta đang nói đến điều gì, phải không?” Ta bình tĩnh nhìn hấn.

Hấn không nói, sắc mặt dần dần trở nên tái nhợt.”Lâu như vậy rồi mà người vẫn chưa quên được hấn!”

“Đúng vậy! Cho đến bây giờ vẫn còn nhớ, là vì ta biết rằng người sẽ không lừa gạt ta! Đúng không? Vấn Hiên, người đã đáp ứng là sẽ giúp 2 người bọn ta an bài!” Ta nhìn hấn, rồi lại cúi đầu ho khan.

Hấn ngăn người, “Ta vẫn cứ không thể đoán ra nguồn gốc căn bệnh của người! Không ngờ lại là vì nguyên do đó! Nếu ta an bài cho người và Tuyên gặp mặt thì bệnh của người có chuyển biến tốt hơn không?” Chân hấn đi đi dưới sàn nhà.

Ta lạnh lùng liếc mắt nhìn hấn một cái. Lạnh nhạt nói, “Sao ta có thể nói chính xác được? Có lẽ, sau khi gặp mặt thì sẽ càng thấy thương tâm mà học máu đến chết cũng nói không chừng!” Võ ngực thè thốt trước mặt nam nhân này không phải là hành động sáng suốt! Nam nhân này cũng thông minh chẳng khác gì Đường Vấn Thiên! Đối với hấn, tuyệt đối không thể yếu lòng!

Hắn ngây ngốc nhìn ta, một hồi lâu mới nói, “Nếu không gặp mặt hắn thì bệnh của ngươi nhất định là không có hi vọng, nếu gặp mặt thì sẽ có hi vọng, đúng không?” Khoé môi của hắn rũ xuống vài phần.

Ta lạnh nhạt nhìn hắn, “Năm nửa năm qua, ta đã học được cách để làm tình này phai nhạt! Ở trong Dược Nô cung lâu như vậy, cảm giác rằng tất cả mọi chuyện có thể như bị gió cuốn đi! Chỉ là, vẫn còn 1 chút cố chấp, không cam lòng khi bị khoá chặt trong chốn thâm cung này như vậy! Ta vẫn muốn có thể gặp mặt hắn 1 lần! Chỉ là, nếu muốn giao sự trong sạch cho hắn thì thật đáng chê cười! Hắn có cuộc sống mà hắn mong muốn! Mà ta cũng không còn là Diệp Dược Nô dễ xúc động khi đó nữa!”

Với thái độ lạnh nhạt này, ta tin là có thể đả động hắn! Ta cũng tưởng rằng, sau 1 thời gian dài, ta có thể quên đi mọi tưởng niệm về Tuyên Tuyệt Tấn, nhưng 1 người khi càng muốn lãng quên người mình yêu thì lại càng khắc ghi rõ ràng. Rõ ràng đến mức, ta chỉ cần nghe Đường Vãn Thiên nhắc đến việc thị tẩm là cả người đã run lên! Ta sợ sẽ có một ngày, hắn cuối cùng cũng không nhin được mà đoạt đi sự trong sạch của ta!

Mà trong sạch của ta, ta lại muốn trao cho Tuyên! Đây chính là quyết tâm của ta! Nếu giao sự trong sạch cho Tuyên thì chi bằng cứ giết chết ta đi!

Ra cũng đã thương lượng trước với Đường Vũ Hiên, ý kiến của hắn là: nếu đã lỡ bị phong phi rồi thì hãy trở thành người phụ nữ có quyền lực cao nhất trong hậu cung! Sau đó, ra tay trục xuất những phi tử gây sóng gió trong hậu cung là ổn!

Những lời hắn nói, ta còn nhớ rất rõ. So với việc hao tâm tổn sức tranh giành ngôi vị hoàng hậu thì cứ đoạt hết quyền lực trong hậu cung này đã! Ít nhất mà nói, người là người phụ nữ duy nhất trên đời không si mê Đường Vãn Thiên, cũng là người duy nhất không muốn trở thành người phụ nữ của Đường Vãn Thiên! Cho nên, người phải giết hết các phi tử trong hậu cung, bao gồm cả những phi tử có khả năng tranh đoạt ngôi hoàng hậu thì ta mới có thể yên tâm!

Hắn rốt cuộc là yên tâm về cái gì? Hắn rốt cuộc muốn nói gì? Ta không biết cũng không muốn tìm hiểu, ta chỉ biết là rằng mục đích của 2 người bọn ta là giống nhau! Vì vậy mới có khả năng! Hơn nữa hắn đã cứu Tuyên!

Bởi vì hắn đã cứu Tuyên nên ta đã nói lỏng cảnh giác với hắn! Nếu hắn muốn gây sóng gió trong hậu cung này thì còn phải nhờ vào sự giúp đỡ của ta!

Hắn thở dài một tiếng, nhỏ giọng nói, “Quả nhiên là ngươi vẫn chưa thể quên hắn! Chỉ là, mọi thứ đâu có như ngươi muốn! Nếu ta để cho 2 người các ngươi gặp mặt thì mọi chuyện đều không còn cơ hội quay đầu lại nữa rồi! Ta vẫn nói 1 câu, đại ca, hắn đối xử với ngươi rất tốt! Tin tưởng ta! Cho hắn một cơ hội!”

Ta cho hắn cơ hội thì hắn phải cho ta cơ hội trước mới được! Nếu không phải hắn buộc ta thật chặt thì làm sao ta có thể như thế này đây? Ta thật sự là khóc không ra nước mắt. Có phải hắn đã nói ngược rồi hay không.

“Đại ca của ngươi, hắn còn có rất nhiều phụ nữ! Không phải chỉ có riêng 1 mình ta! Vãn Hiên, bỏ qua đề tài này đi! Lần này ngươi mang đến cho ta cái gì mới? Ta muốn nhìn một chút!” Thấy ta khó khăn lắm mới hăng hái như vậy, hắn cười cười, lôi ra 1 cây trâm có hình con chim nhỏ được chế tạo khéo léo! Con chim nhỏ cả người tuyết trắng, phía sau lưng còn có 1 đôi cánh. Thật sự rất đáng yêu!

“Đây là do Lâu Nhạc Khanh mua từ xưởng chế tạo trong Hoàng thành! Mặc dù không đáng mấy đồng tiền nhưng ta thấy rất đáng yêu, liền cầm lại đây tặng cho ngươi! Ngươi xem! Con chim nhỏ còn có cánh này!” Hắn đặt con chim trong lòng bàn tay, thoạt nhìn, thật sự ngọc tuyết đáng yêu, khoé môi ta bất giác nở 1 nụ cười.

Ta cầm lấy nó, đặt trong lòng bàn tay. Thật là một món quà đáng yêu! Nên đeo nó ở nơi nào đây? Sau cổ toàn gần đây ngân châu bảo liên mà Đường Vãn Thiên mang đến! Con chim nhỏ này tuy đáng yêu nhưng chỉ có thể để ngắm! Ta cười thầm. Vô nhẹ lên môi của con chim nhỏ. Đột nhiên cảm thấy đầu ngón tay đau đốn. Ta rút tay về theo bản năng. Con chim nhỏ này cắn ta!

Lại nhìn vào nó, vẻ mặt thay đổi! !

A! Xem ra, hắc đúng là đã đem đến nhất kiện bảo vật đây! Ta cười, “Con chim nhỏ này, ta muốn rồi!” Dứt lời, liền bảo cung nữ cất nó vào trong hộp trang sức!

Tên Đường Vãn Thiên này mắc phải 1 loại bệnh kỳ quái, có loại trang sức gì, hắc cũng đều tổng hết đến nơi này của ta. Hắc nói: nếu phi tử Diệp Dực Nô không có trang sức gì thì chẳng khác nào nói là Hoàng quốc của hắc nghèo nàn! Vì vậy, số lượng trang sức của ta càng lúc càng nhiều!

Ngày thường ta cũng không thể nào dùng hết. Chỉ lúc nào gặp Đường Vãn Thiên, ta mới đeo hết đồng trang sức này lên người! Thể hiện cho hắc biết là ta có sử dụng trang sức của hắc đưa tới! Nếu hắc thông minh thì sẽ không tiếp tục tổng mấy món đồ tới nữa!

Chỉ là, hắc như là đã hoá ngu ngốc, thường xuyên lui đến nơi này thì không nói, đã thế, vẫn còn tiếp tục tổng mấy món trang sức đó đến nơi này!

Khiến ôi lần gặp hắc ta đều phải đeo trang sức châu báu khắp thân người! Xức nước hoa, đánh phấn đầy cả mặt!

Trâm cài đầu hình con chim nhỏ lại rất hợp với tâm ý của ta ! Thật nhỏ, thật đáng yêu! Mặc dù rất có khả năng là yêu vật.

Diệp Dực Nô ta chưa bao giờ tin vào quỷ thần, ta vốn là người cực ác nhất trên đời này, nếu sợ thì cũng là yêu vật phải sợ ta! Sao ta lại sợ được?

“Người thích thì tốt rồi! Nhớ uống thuốc đấy! Ta đi!” Hắc lưu luyến liếc mắt nhìn ta 1 cái. Ta nhìn bộ dáng của hắc, không nhịn được cất giọng nói, “Vãn Hiên, người cũng phải uống thuốc!”

Hắc gật nhẹ đầu. Xoay người, quay đầu đi, bước ra khỏi Dực Nô cung!

Kỳ thật Dực Nô cung cũng cách Xuất Vân điện không xa. Nơi này cũng giống như Xuất Vân điện: ở gần sát Bằng Tuyết cung! Chỉ cần ta muốn là chỉ vài bước liền có thể đi đến ngự hoa viên! Chỉ là, ở cùng với nam nhân mà mình không thích thì có thể nào cũng không hứng thú lên nổi!

Cửa sổ phòng ta đối diện với ngự hoa viên. Chỉ cần mở cửa sổ ra là có thể nhìn thấy Bát Giác đình trong ngự hoa viên! Hoa mai trong hoàng cung này giống hệt với trong Tuyên thành, nơi phảng phất giống như vườn hoa trong Tuyên phủ! Hắc là vì Tuyên Tuyết Dung! Hắc, tất nhiên là muốn nếu Tuyên Tuyết Dung gả cho hắc thì hắc sẽ đem tất cả những sự vật tốt đẹp trong Tuyên thành chuyển hết qua trong hoàng cung!

Chỉ là, điều này lại để cho 1 kẻ thù như ta chiếm mất! Tuyên Tuyết Dung không bao giờ còn được nhìn thấy những cảnh vật này nữa rồi!

Hắc rất thích ở trong Bát Giác đình mà ngắm hoa uống rượu. Có điều gì phiền nào thì cũng đi đến chỗ này. Đám phi tử cũng thường xuyên lui đến Bát Giác đình để đưa tình với hắc.

Cũng không phải ta muốn xem, nhưng thật sự là có đôi khi bọn họ quá ồn ào làm cho ta phát hỏa! Không quấy rầy ta nghỉ ngơi thì ta cũng không muốn liên can vào. Nhưng thế sự làm sao có thể như ý người! Mà thời gian Đường Vãn Thiên ở trong Bát Giác đình lâu hơn so với trong tưởng tượng của ta nhiều!

“Nương nương! Tuyên thành vừa mới đưa đến quả ô mai, Hoàng thượng cho ngài 2 hộp, ngài có muốn nếm thử 1 ít không?” Tiểu Lục ở sau người ta nói nhỏ.

Ta phục hồi tinh thần lại, lấy tay vén mấy sợi tóc trên trán, “Là ai đưa tới?”

Tiểu Lục cúi đầu trả lời, “là Tuyên Tuyết Băng đưa tới! Nói đây là loại quả ô mai hiếm nhất! Nương nương!”

“Mấy ngày này, trong miệng đều không có mùi vị gì! Đi lấy 1 bát ra đây ọi người nếm thử!” Ta chậm rãi đứng dậy.

A! Chỉ có 2 hộp quả ô mai mà cũng làm ta lại nhớ đến hắc! Nam nhân phong thuần tuấn lãng kia! Nghe nói, hắc đã thẳng trận trở về, nghe nói người nhà của hắc đã chọn cho hắc đối tượng xem mắt. Tất cả chỉ là nghe nói mà thôi! Bây giờ ta đã là phi tử của hoàng đế rồi, hắc có to gan lớn mật đến thế nào thì vẫn không dám tiếp tục giữ tình ý với ta. Chỉ là, trong lòng lại tràn ngập cảm giác không cam tâm, cảm giác này nhắc nhở cho ta về sự thất bại của nửa năm trước. Tình đầu đã không còn nữa rồi

Không cam lòng bị Đường Vãn Thiên chai rẽ như vậy! Chỉ là, ta đã quên, ngay từ ngày đầu xuất hiện, Tuyên Tuyên Tán đã là 1 quân cờ mà Đường Vãn Thiên dùng để đối phó với ta! Chỉ là ta không đủ bình tĩnh nên mới trúng kế của hắn mà thôi !

Tiểu Lục chọn vài quả để vào trong bát, dùng đũa gấp 1 quả đưa vào trong miệng ta. Quả mai này được ngâm vừa đúng, chua chất, giống như tâm tình của lúc này. Cho đến khi trong miệng ta tiết ra nước miếng! Thứ này vốn là dùng để khai vị! Đúng thật là Đường Vãn Thiên hiểu rất rõ tâm ý của ta! Không được nhìn thấy Tuyên nhưng ăn quả ô mai Tuyên thành cũng là 1 loại an ủi đối với ta!

Ta nói, “Được rồi! Ta tự ăn được rồi! Đem bát ô mai xuống dưới ồi người ném thử 1 quả!”

Lúc này Tiểu Lục mới đặt đôi ngân đũa (đũa bạc) xuống, thấp đầu lui xuống!

Đứa nhỏ này cũng khá ngoan ngoãn! Tuy chỉ là Thiếp phi của Đường Vãn Thiên, nơi này của ta đã có đến 8 cung nữ. Tám người đảm nhiệm việc nặng trong cung! Mặc dù không muốn ủy khuất bọn họ nhưng đã là người do Đường Vãn Thiên phái tới thì ta đành phải cho họ ở ngoài cử.

Tiểu Lục này là 1 trong những thiếp thân cung nữ của ta. Nàng thấy ta không thích nói chuyện với nhiều người, suốt ngày nhìn ra cây mai bên ngoài nên liền biết tâm tư của ta không đặt ở chỗ này!

Trong 16 người bọn họ, ta không biết người nào hoặc những người nào là do Đường Vãn Thiên phái đến để giám thị ta! Vì để diễn trò giống như thật nên ta thường hay học máu trước mặt bọn họ!

Thậm chí nửa đêm trong khi ngủ, ta cũng sẽ chú ý không mơ tới Tuyên Tuyết Tán! Là ta muốn hắn tưởng rằng ta đã quên Tuyên Tuyết Tán rồi! Là ta muốn hắn tưởng rằng quân cờ này của hắn kỳ thật cũng không làm tổn thương ta như hắn đã tưởng tượng!

Trong ngự hoa viên truyền đến tiếng đàn. Qua cửa sổ, ta bình tĩnh nhìn vào “nam nhân” của ta trong Bát Giác đình ! Nam nhân đó vận long bào đen. Tóc đen buông xuống tại trước ngực, hấn nhắm mắt, chuyên tâm tấu đàn, cảm giác như vạn vật trên thế gian này đều không được hấn để vào lòng! Trong lòng hấn chỉ có giang sơn, chỉ có thiên hạ! Bình thường nhìn hấn hẹp hòi nhưng thực ra hấn lại là 1 nam nhân có chí lớn! Tiếng đàn truyền tải 1 ý chí rất lớn, từ hào hùng núi sông chuyển thành nhu tình vạn tượng, vừa thương cảm lại vừa bất đắc dĩ! Phảng phất như 1 người vừa mất đi người yêu, thật cô đơn, thật thống khổ!

Hắn, nguyên lai, hấn cũng là người có máu có tim! Hấn cũng biết thương tâm! Hấn cũng biết nảy sinh tình yêu! Chỉ là, nam nhân này đã vì giang sơn mà làm mất đi nhiều thứ! Chỉ là, ta và hấn có mối thâm cừu đại hận! Ta giết người hấn yêu, hấn chia cắt ta và Tuyên!

Nếu nhiên Đường Vũ Hiên sớm ra tay thì hấn đã đem Tuyên xử trảm! Nếu hấn thật sự xử trảm Tuyên thì ta sẽ thiêu rụi cả hoàng cung của hấn!

Nhìn rừng mai, trong tâm cả ta không hề có 1 tia hữu tình, chỉ nghĩ đến việc nếu ta đốt trụi vườn mai này của hấn thì hấn sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Mỗi ngày hấn đều lui tới Bát Giác đình, làm cho ta ngày ngày đều nhìn thấy, rốt cuộc là hấn có dụng ý gì? Chỉ là đơn thuần thích nơi này hay còn mục đích gì khác thì ta cũng không muốn tìm hiểu, bởi vì, hấn không phải là người mà ta hiểu rõ! Ta chỉ muốn hiểu rõ người đã từng luyện kiếm ngay trước mặt ta trong Mai lâm!

Nhớ đến lần đầu gặp gỡ, hấn múa kiếm trong Mai lâm, hoa bay đầy trời, thân người chìm trong màn mưa hoa, dưới gốc cây mai cổ thụ, hấn âm thầm rơi lệ. Hết thấy phảng phất như ngày hôm qua!

Chỉ là, Mai lâm vẫn như trước nhưng sự việc đã đổi thay! Vốn định chuyển chiến trường sang hoàng cung, nhưng lại không nghĩ rằng mình lại trở thành Nô phi của Đường Vãn Thiên!

Thế sự trêu người! Vị chua trong miệng đã tiêu biến hết, ta nhả hạt mai ra. Cầm đũa, gấp lên 1 quả nữa. Sau đó vội vàng phun quả ô mai trong miệng ra. Ta cười lạnh. Quả ô mai này được tắm nước thơm! Vốn nó được đặt chung với những quả giống nhau nên không phát hiện ra! Dùng đũa để gấp mà đầu đũa cũng không bị đen. Nếu lạm dùng hương dược này quá nhiều thì sẽ dẫn đến mất trí.

Là ai? Là ai đã tắm hương liệu này vào quả ô mai? Mục tiêu của hấn là ta hay là Đường Vãn Thiên?

Ta buông dưa xuống, cất giọng gọi, “Tiểu Lục! Lại đây!”

Tiểu Lục vội vàng chạy tới! Ta thấy miệng nàng vẫn đang ngậm 1 quả ô mai, cười nói, “Ô mai này là do Hoàng thượng ban tặng?”

Nàng nghe xong ngẩn ra, cúi đầu ứng tiếng nói, “Nương nương! Đây là cống phẩm của Tuyên thành! Cộng được hai trăm hộp! Hoàng thượng đều ban cho các nương nương khác vài hộp! Là vì quả ô mai Tuyên thành vốn là đặc sản của Hoàng quốc nên các nương nương đều rất thích! Đây cũng vốn là ban cho Hương phi nương nương! Vị thế của Dục Nô cung chúng ta đối với Hoàng thượng là cực nhỏ, nô tỳ cũng là cực lực tranh thủ nên mới giành được 2 hộp! Nương nương, có gì không ổn sao?” Nàng cẩn thận nhìn ta.

“Nếu các nương nương thích thứ gì thì không nên tranh đoạt với bọn họ, biết không? Dục Nô cung chúng ta chưa bao giờ được Hoàng thượng ngó ngang tới nên phải tự mình biết chừng mực! Đi! Dem hộp còn lại đưa cho Hương phi nương nương được sủng ái nhất! Hương phi nương nương vốn bụng dạ hẹp hòi, lại là người được Hoàng thượng sủng ái nhất, nếu tặng hộp quả ô mai cho các nương nương khác thì 1 ngày nào đó nàng sẽ báo thù! Bây giờ, Hương phi nương nương bắt quả chỉ thích ô mai Tuyên thành mà thôi, người là nô tài mà cũng không biết tặng phần ô mai của chúng ta cho Hương phi nương nương sao? Muốn việc gì cũng phải đến tay ta trông nom sao? Đi xuống!” Ta lạnh giọng ra lệnh, chán chường tựa vào thành giường.

Tiểu Lục kinh ngạc giật mình, cuống quýt dập đầu, “Xin lỗi, nương nương! Nô tỳ sai rồi! Sau này nô tỳ không dám nữa! Xin lỗi nương nương!”

“Tốt lắm, sai có thể sửa, cũng đã lỡ rồi! Đi! Phải làm gì với hộp ô mai còn lại cũng không cần ta phải dạy chứ!” Ta lạnh lùng nói. Móc ra khăn tay ra, che miệng lại, ho nhẹ, “Chủ tử nhà người thân thể yếu đuối, có thứ tốt cũng không nên hưởng dụng! Thứ tốt đương nhiên là xứng đáng với Hương phi nương nương xinh đẹp! Hoàng thượng sủng hạnh nàng liên tiếp như vậy, nếu hoài thai rồi thêm chua thì số quả ô mai này liền có tác dụng rồi! Đi đi!” Ta phát tay, trên chiếc khăn dính 1 ít máu!

Tiểu Lục nhanh chóng gật đầu rồi lui ra ngoài!

“Còn lại bao nhiêu quả ô mai? Chừa lại để ta phối thuốc!” Ta gọi nàng lại.

Nàng cả kinh, cúi đầu, “Nô tỳ đi làm ngay!” Dứt lời, liền vội cấp bách lui ra ngoài.

Mấy quả ô đó có thể ăn, có thể không. Dục Nô ta là phi tử trong cung, tuy là mạng khổ nhưng vẫn không thể để nhân gian hãm hại!

Đường Vãn Thiên! Mặc kệ là ai hạ độc các phi tử của người, việc này là thuận nước giong thuyền, ta không quan tâm! Ta cười lạnh.

Từng phi tử cũng ăn loại ô mai bị tẩm hương liệu này! Là ai mà cũng có mối thâm cừu đại hận với Đường Vãn Thiên như vậy?

Ta cười. Lúc này, tiếng đàn đã ngừng lại! Trong Bát Giác đình đã được bố trí thêm 1 cái bàn. Hẳn là hẳn muốn dùng cơm ở chỗ này! Chính điện không đi, chung quy lại cứ thích đứng trong Bát Giác đình!

Hôm nay, hẳn sẽ cho truyền phi tử nào đây?

Rất nhanh, ta liền đã có đáp án! Đó chính là Hương phi!

Sau khi ăn phần ô mai của ta thì nàng sẽ thế nào đây? Điểm trọng yếu chính là dung mạo của nữ tử này giống với Tuyên Tuyết Nhi đến 4 phần!

Vốn là nó sờ sờ ra ngay trước mắt, tất cả các phi tử của Đường Vãn Thiên đều giống Tuyên Tuyết Nhi

Nàng chậm rãi tiêu sái vào Bát Giác đình, bên môi của Đường Vãn Thiên nở ra 1 nụ cười. Nụ cười ảm áp động lòng người. Hẳn cư nhiên cũng có lúc ảm áp như vậy!

Hắn dịu dàng, cả 2 người bọn hắn cùng nhau ngồi xuống ngắm hoa dùng cơm.

Sau đó, bọn họ cùng nhau tấu đàn soạn nhạc. Tới cuối ngày, Đường Vãn Thiên sẽ ở lại tẩm cung của Hương phi! Ngày đó việc làm hằng ngày!

Ngày qua ngày, nữ tử đám được đổi đi đổi lại, hoặc lãnh diễm cao ngạo, hoặc nhỏ nhắn xinh xắn vui vẻ, hoặc ngây thơ tinh khiết. Nhưng là, nhưng nam tử lại chỉ có 1 mình hắn! Hắn không phiền lụy, ta cũng không muốn bị phiền lụy! Trời mưa đi! Mưa xuống thì tên này không thể tiếp tục ở lại trong Bát Giác đình rồi! Sấm sét đi! Phải dọa cho các phi tử của hắn sợ chết khiếp, làm cho hắn không còn ngày ngày đều lui đến Bát Giác đình nữa!

Tốt nhất là sét đánh sập Bát Giác đình luôn đi, còn hơn là ngày ngày nhớn nhoe làm chứng mắt ta! Làm hoàng đế mà nhàn rồi như hắn thì sớm muộn gì Hoàng quốc cũng có ngày diệt vong! Lòng phát hỏa.

Đôi khi hắn luyện kiếm, đôi khi đọc sách nhưng chưa bao giờ đến chỗ này để xử lý việc công! Nếu có việc thì sẽ thường quay về ngự thư phòng! Lúc này, Thụy Triệt và nhiều đại thần sẽ được mời vào ngự thư phòng để gặp hắn.

Ngáp 1 cái, quả nhiên hoàng cung thật là nhàm chán! Hôm nay không biết có mưa hay không đây! Bởi vì phải uống thuốc trường kỳ nên trong miệng hầu như đã mất đi vị giác! Ăn cái gì cũng không thấy ngon! Thế cho nên, ta trở nên gầy gò hơn trước rất nhiều! A! Vốn là trái tim đã mệt mỏi rồi! Ngày ngày đều nhớ đến nam nhân tại Tuyên thành kia nhưng lại phải đối mặt với nam nhân mà mình căm hận, quả nhiên là thật bức tức, thật thương tâm!

Lúc đầu nói là sẽ làm náo loạn hậu cung của hắn, bây giờ ngẫm lại, nếu có thể giữ lại được sự trong sạch để trao cho Tuyên thì cái gì cũng không quan trọng nữa! Chỉ là bây giờ, cơ sở ngầm của Đường Vãn Thiên đã trải rộng khắp cả hậu cung!

Ta không thể cam đoan rằng nô tài nào trong cung này là người của Đường Vãn Thiên, nô tài nào là thuộc hạ của Hương phi, nô tài nào là thuộc hạ của Cẩm phi và người nào là thuộc hạ của Thái hậu! A! Trong hoàng cung thật phức tạp, nhưng lại đều chỉ là vì tranh quyền đoạt lợi mà thôi!

Tình cảnh của ta bây giờ, tranh quyền chưa nói tới, đoạt lợi càng lại không sao cả. Tuy là ở trong cung bị lạnh nhạt, tuy thế mà sống, nhưng cũng phải tự bảo vệ mình mới được!

1 phi tử không được sủng như vậy vốn chỉ được có 4 người hầu nhưng vì Đường Vãn Thiên thường xuyên đến đây, Lâu Nhạc Khanh thường hay chạy đến, Thụy Triệt thường xuyên đến chiếu cố, cho nên vẫn có đến 16 người hầu!

Thôi! Phải viết tiếp phương thuốc chưa hoàn thành! Lúc này, trong Bát Giác đình đã lên đèn rồi! Ánh đèn dầu sáng ngời làm cho đến ngay cả ngự hoa viên cũng được thấp sáng! Đường Vãn Thiên và Hương phi đang đàm tiếu. Hương phi thường cúi đầu. Rõ ràng là 1 người phụ nữ cường thế, vì sao lại phải giả vờ ngượng ngùng trước mặt hắn như vậy?

Ta cười thầm. Cất giọng nói, “Tiểu Tử có ở đó không? Đi! Thắp đèn lên cho ta mài mực!”

Cung nữ ở ngoại gian lên tiếng, liền vội cấp bách thắp nến lên cho ta. Cái lồng to làm sáng sủa lan tỏa. Từ sau sự việc của Tiểu Hỷ, ta đã học cách không giành nhiều cảm tình cho bất cứ người nào!

Thấy nàng chuẩn bị ma mực, ta lạnh nhạt nói, “Không cần người đâu! Gọi Tiểu Thanh vào đi! Người thắp sáng hết cả căn phòng này cho ta!” Ta không nên để ánh sáng của hắn từ ngự hoa viên hắt qua đây! Ta không muốn khi viết đơn thuốc mà còn phải dính líu đến hắn!

Tiểu Tử lên tiếng rồi đi làm!

Chỉ sau chốc lát, căn phòng đã được bày đầy đèn. Bởi vì không có nhiều đèn dầu nên các cây đèn bình thường không sử dụng cũng được các nô tỳ đem ra. Có hình hoa sen, có hình hoa mai! Nhưng trong không khí lại chẳng có lấy 1 tia vui mừng!

Thêm mực vào nghiên (*), động tác mài mực của Tiểu Thanh rất lạnh lợi.

Ta ngồi vào thư bàn bên cửa sổ, không khách khí đóng cửa sổ lại. Linh thảo, đó là loại cây mà ngày đó Đường Vãn Thiên dùng để hạ độc Tiểu Hạ, hại nàng đến nỗi mất đi vị giác. Nếu không phải ta thì sao Tiểu Hạ lại bị mất đi vị giác khi tuổi đang còn nhỏ như vậy? Không thể không thừa nhận, trong tất cả các tỷ muội, nàng là người hiểu chuyện nhất! Nàng tuy còn nhỏ nhưng lại rất hiểu lòng người.

Chuyện nàng bị mất vị giác, phải đến 2 năm sau khi nàng bị hạ độc, ta mới biết được! Điều đó càng làm ta thêm thấy áy náy với nàng!

Linh thảo. Ta cắn cắn chuôi bút trong miệng. Ta đã nghiên cứu nhiều năm như vậy. Thử trăm ngàn lần cũng không tìm ra thuốc giải cho loại độc này! Lúc ở trong Phương Hoàng cốc, ta và Dược nhi đã thử qua nhiều loại thuốc, trong đó có một loại thuốc mà ta xác định rằng nó có công hiệu! Chỉ là số lượng lại quá ít!

Núi Xích Hoàng là nơi giao thoa của 3 nước. Ra khỏi núi Xích Hoàng, có thể tiến vào Viêm quốc, cũng có thể tiến vào Sí quốc! Vì vậy, ta liền cùng Dược nhi xuống núi đi một hồi. Đã lấy cả máu của Sí quốc Hoàng đế về làm như thuốc dẫn nhưng cũng vẫn chưa đủ! Vì vậy, không thể làm gì khác hơn là bỏ qua phương thuốc này!

Đường Vũ Hiên từng nói, trong hoàng cung có thuốc trị chứng mất vị giác! Trong hoàng cung đầu, ta chỉ biết có mỗi Đường Vãn Thiên là biết dụng độc! Bất quá, việc làm vua 1 nước và việc biết dụng độc lại không hề liên quan tới nhau! Từ sau lần đó đến nay, ta chưa 1 lần nào nhìn thấy hắc dụng độc!

["lần đó" là lần hạ độc Tiểu Hạ đó nhá ^^ . Tại trong bản cv ghi là "đó" nên ta cứ để "đó" lun]

Nếu không thì trong hoàng cung này chỉ còn có 1 người là biết giải độc!

Người này, nếu ta đoán không sai thì chính là Lâu Nhạc Khanh!

Ta từng nghe Thụy thái y nói qua, phụ thân của hắc chính là độc y, độc y! Nếu ta không có đoán sai thì khả năng dụng độc của Đường Vãn Thiên là được truyền từ Lâu Nhạc Khanh, thường ngày người này cứ biểu hiện hi hi ha ha, nhưng trên thực tế lại thâm sâu khôn lường!

Tất cả những nơi trong hoàng cung ta đều đã đi qua, nhưng chỉ có 3 nơi là ta thấy khả nghi!

Nơi đầu tiên là Băng Tuyết cung của Đường Vãn Thiên, nơi thứ 2 là phòng sách trong ngự dược phòng! Nếu 2 nơi này mà không có thì phải đào hoàng lăng lên để hỏi lão hoàng đế kia rồi!

Bây giờ, hắc ở bên ngoài tiêu dao sung sướng, còn ta lại bị vây hãm khổ sở trong chốn hoàng cung!

Nếu như không phải biết là hắc không chết thì ta đã phá hủy hết lăng mộ, linh bài của hắc!

Nếu quang minh chính đại đi đến phòng sách để tìm phương thuốc thì Đường Vãn Thiên tất sẽ biết! Nếu lên đi thì hắc cũng sẽ biết! Trong hoàng cung này, căn bản không có cái gì được gọi là bí mật!

Hết thấy đều được hắc nắm trong lòng bàn tay!

Ta vốn cho rằng tình tình của Đường Vãn Thiên vốn là như thế nhưng sự thật lại không phải như ta nghĩ. Trước mặt các đại thần và các phi tử, trên mặt hắc vẫn luôn giữ nét cười ôn nhu!

Nụ cười đơn thuần vô hại đó làm cho ta có cái nhìn khác về Đường Vãn Thiên!

Đó chính là người mọi người tung hô!

Nụ cười ác ma, giết người không chút lưu tình!

Nếu để cho bọn họ biết, nguyên lai Đường Vãn Thiên ở trước mặt ta chính là ác đồ như thế, không biết các nàng sẽ nghĩ thế nào đây? Rất muốn biết!

Ta bắt giác nở nụ cười.

A! Mùa hè sắp trôi qua! Đầu mùa thu, tuyết lại rơi! Chỉ cần một chút tuyết thì cây mai này sẽ ra hoa rất tươi tốt!

Thật sự đúng là 1 quốc gia làm con người ta chán ghét! Nào có phải là 1 vương quốc của hoa mai! Viêm quốc mặc dù cũng có loài hoa dài ngày, nhưng hoa của Viêm quốc là hoa mẫu đơn! Phẩm loại của hoa mẫu đơn nhiều không kể xiết, không giống hoa mai! Đơn điệu vô vị! Do người đứng trong vườn hoa giống hết vườn hoa trong Mai lâm này chính là Đường Vãn Thiên! Làm cho người ta nhìn sinh ghê tởm!

Nếu người này đổi thành Tuyên hoặc là Vãn Hiên, hoặc bất cứ 1 người nào khác thì mãn viên hoa mai này liền trở nên đẹp không sao kể xiết rồi!

A! Máu chốt chính là con người!

Cúi đầu tính toán phương thuốc, lúc này, chắc hẳn là Đường Vấn Thiên và Hương phi đã đi về Phiêu Hương cung rồi! Ít đi 1 người chướng mắt, 1 chuyện chướng mắt, các tính toán trong đầu liền trở nên thuận lợi hẳn lên.

Bất tri bất giác, đã qua canh ba.

Ta dụi dụi mắt. Chỉ còn chút nữa, chỉ còn chút nữa phương thuốc của ta có thể hoàn thành rồi! Có phương thuốc mới thì có hi vọng mới!

Tiểu Hạ! Chờ tỷ tỷ! Tỷ tỷ nhất định giúp ngươi tìm lại vị giác!

Cầm Linh thảo lên, đưa vào trong miệng cắn 1 miếng! Ta tin rằng chỉ cần thử nghiệm mấy lần là có thể tìm ra phương thuốc!

“Ta không biết chừng nào ngươi mới tìm ra được phương thuốc. Thế nào? Ngươi vẫn không từ bỏ việc giúp Tiểu Hạ trị chứng mất vị giác sao?” Đường Vấn Thiên đứng bên cửa sổ trong rừng hoa. Ta quét mắt đến phía sau hắn, phát hiện không biết từ lúc nào mà hắn đã đuổi Hương phi đi rồi!

Đột nhiên gió nổi lên, làm ánh nến trong phòng cứ nhún nhảy không ngừng! Có vài ngọn nến đã bị gió thổi tắt!

Nhìn bản mặt của hắn, ta càng thêm chán ghét! Ta nhẫn nại thở dài, không lên tiếng, kiên định đóng cửa sổ lại!

“Chạm” một tiếng, chập cửa sổ lại, hắn xanh mặt cảm tức nhìn ta. Khinh thân, nhảy vào trong phòng.

“Bao nhiêu phi tử đều đang chờ Trầm ân sủng, mà ngươi, thấy Trầm mà cư nhiên nhốt Trầm ở bên ngoài!”

“Hoàng thượng, sức khỏe của Nô phi không tốt. Ngày ngày ho ra máu, chỉ sợ đến lúc sẽ lây bệnh cho Hoàng thượng, liền thành thiên cổ tội nhân!” Ta cúi đầu âm thuận nói. Người này, không xung đột với hắn thì không cảm thấy thú vị!

Hắn cười lạnh, “Một người đang mắc chứng ho ra máu mà còn có thể ăn Linh thảo! Một người là thiên hạ đệ nhất thần y mà lại để cho bản thân mình ho ra máu! Ngươi xem! Sao Trầm có thể tin tưởng ngươi? Ngươi có biết ta đã pha trộn bao nhiêu loại thuốc với Linh thảo không? Để làm cho Tiểu Hạ không chết mà chỉ mất đi vị giác, ngươi có biết ta hao tổn đầu óc đến thế nào không?”

Lòng phát hỏa, ta đang cầm trong tay nghiền mực để mài bút, bây giờ, hắn đang ở phía sau ta, ta cầm bút lên, xoay người. Chính là như thế này!

Hắn không chú ý, môi bị ta quẹt lên 1 vệt mực đen thật to! Ta biết, loại mực này, ít nhất phải 3 ngày mới có thể tẩy sạch! Bộ dạng của hắn lúc này, thoát nhìn thật khôi hài! Như vậy thật là tốt cười!

“Diệp Dược Nô! Ngươi làm cái gì?!” Hắn lấy tay lau khóe môi, nhìn vệt đen sì trên tay, hét lớn với ta.

Chú thích

(*) nghiền: nghiền mực

81. Q.2 - Chương 4: Chọc Tức Đường Vấn Thiên

Ta bất đắc dĩ chớp chớp mắt với hắn, thấy hắn như thế, liền cúi đầu khom người nói, “Nô phi đáng chết! Nô phi không biết là Hoàng thượng đang đứng phía sau Nô phi! Nếu mắt của Nô phi dài hơn thì việc này đã không phát sinh! Nhưng mà tiếc là lại không phải như thế! Xin lỗi Hoàng thượng!”

Khóe môi của hắn co quắp, bước đến trước mặt ta, hỏa quang (*) bùng lên trong đôi mắt băng lãnh, “Nếu thì không thể làm gì khác hơn là như vậy rồi!” Dứt lời, liền dè cái ót của ta lại, môi đang định áp vào môi ta, ta biết được, ho một tiếng, một búng máu tươi cứ thế phun lên mặt hắn! Trên mặt hắn vừa dính máu vừa dính mực, 1 tay đẩy ta ra, ta ngã ngồi trên giường, nói với hắn, “Hay là Hoàng thượng mau rửa mặt đi,

nếu để cho cung nữ nhìn thấy truyền rồi đi ra ngoài thì không dễ nghe đâu!” Ta chớp mi nói. Muốn luyện đến cảnh giới “muốn phun máu là phun máu” không phải là chuyện dễ dàng!

Nhìn bộ dáng hần tức giận muốn phát tác mà không phát tác được, ta thật sự rất muốn cười. Nhịn xuống! Không thể cười được!

Có tiếng “cốc cốc” tiếng truyền đến, “Nương nương! Chuyện gì? Chúng ta nghe thấy có tiếng động trong phòng ngầu!” Tiểu Thanh bên ngoài vội vàng hô lên.

Ta nhìn hần một cái, hần bắt đầu dùng tay áo màu đen lau vết máu trên mặt, thuận tiện cảm tức liếc nhìn ta 1 cái. Ý bảo ta không nên để lộ ra.

Ta đứng lên, quay người lại, cất giọng nói, “Không có! Mới vừa rồi có mèo hoang nhảy vào phòng! Ta đã đuổi đi rồi!”

Hần nghe vậy, ánh mắt thiếu điều muốn phun ra lửa!

Ta đặt 1 ngón tay lên môi, làm động tác “chớ có lên tiếng”, nói, “Nếu có việc thì ta sẽ gọi người! Chỉ là mèo hoang mà thôi. Nếu nhiên không tiến vào là không tốt với công đạo của chủ tử người thì cứ tiến vào đi! Tiện thể để cho bọn họ đi khắp cung lòng sục con mèo hoang đó luôn! Bản thân ta bị kinh động thì không sao, nếu để kinh động đến các nương nương khác thì không tốt!”

Tiểu Thanh ngẩn ra, nói nhanh, “chủ tử của nô tỳ chỉ có 1 người là nương nương, nếu nương nương không thích thì nô tỳ không tiến vào cũng được!” Dứt lời, ta liền nghe thấy tiếng bước chân của nàng trở nên xa dần!

Không biết hần tìm thấy chiếc khăn lau mặt của ta ở đâu, muốn lau vết máu nhưng không cẩn thận đã làm lem vết mực. Khiến cho gương mặt của hần đen sì! Nam nhân này, còn đâu là uy nghiêm thường ngày.

Ta tìm 1 chiếc khăn phương quyên [chẳng biết khăn gì ==], đưa cho hần! Hần lấy lau mặt “Người biết cung nữ vừa rồi là do ai phái tới sao? Nếu như không thích thì ta đuổi nàng đi, được không?” Hần nói với vẻ lơ đãng nhưng đôi mắt lại nhìn ta đầy dò hỏi.

Ta ngẩn ra, “Không nên rồi! Đuổi đi rồi cũng tuyển người mới, có gì khác đâu! Cần gì phải phiền toái như vậy? Bây giờ sức khỏe của ta lại không tốt, nàng cũng không gây cản trở gì cho ta, vả lại cũng không có nhiều người để tâm đến ta! Nếu nàng là do người khác dụng tâm phái đến thì sao ta lại không nhận ra nàng là người nơi nào. Cứ để đó cho hần xem cũng được!” Ta dò hỏi ngược lại hần.

Hần không lên tiếng. Ném chiếc khăn qua 1 bên rồi lại đổi lấy chiếc khác.

Nhìn gương mặt đầy “hoa” của hần, ta không nhịn được, cầm chiếc gương trong phòng lên, đưa cho hần chiêm ngưỡng bộ dáng của chính mình!

Hần sững sốt hạ. Hung hăng trừng mắt liếc nhìn ta 1 cái.”Như ta vậy buồn cười lắm sao? Lại còn cố ý mang gương đến cho ta!”

Ta mặc dù rất không muốn cười, nhưng hần vẫn cứ nhìn vào ta với gương mặt đó, cho nên ta không nhìn được mà cười to ra thành tiếng! Từ khi chuyển đến Dục Nô cung, ta chưa từng có 1 nụ cười thật tâm nào!

Đôi mắt sắc lém của hần nhìn vào ta.”Đi! Lấy cái áo choàng nào dày 1 chút, đem lại đây!” Hần lạnh giọng hạ lệnh!

“Hoàng thượng thật có nhã hứng ,mùa hè mà cũng cần áo choàng! Chỉ là xin lỗi Hoàng thượng, bởi vì Dục Nô cung chưa từng có nam nhân nào lui đến cho nên áo choàng đều là do ta dùng! Cũng hay là qua mùa xuân rồi! Nếu Hoàng thượng cần thì ta mượn cũng không sao!” Lời vừa nói ra khỏi miệng, ta liền nghĩ muốn cắt đứt lưỡi của mình! Hạ sách! Hạ sách! Không nên đấu võ mồm với hần! Một khi đấu võ mồm với hần thì hần sẽ không dứt ra! Sau này sẽ lại muốn đến Dục Nô cung! Phải tránh xa hần! Thắt sách! Thắt sách!

“Nhanh lấy nhanh lên! Nhớ kỹ, phải là cái màu đỏ!” Bởi vì tang kỳ trong cung vẫn chưa qua, cho nên các nữ tử trong cung không được mặc trang phục xanh đỏ tím vàng, mà tất cả quần áo lót, yếm mà tên nam nhân này hằng ngày ban cho ta đều là màu đỏ chói! Có thể hần có chủ tâm muốn ta phạm vào điều cấm kỵ.

Ngay lúc này muốn ta tìm cái áo choàng màu đỏ cho hần, hần muốn làm gì?

“Bây giờ tang kỳ trong cung vẫn chưa qua, cái áo choàng này của Nô phi vẫn chưa được dùng đến, nếu Hoàng thượng thích thì ta sẽ đưa cho Hoàng thượng!” Ta lãnh đạm cười, dưới chân bắt đầu hơi run rẩy.

Tuy lúc này mùa hạ sắp kết thúc và lại là ban đêm nhưng chỉ những động tác nhỏ như vậy cũng làm ta đổ mồ hôi ướt đầm!

Hắn an vị nhìn ta tìm áo choàng, mở tủ quần áo ra, bên trong là đám áo lót (**), áo yếm!

Ghe tởm! Lòng ta phát hoá, đang định đóng tủ lại thì bị hắn dùng tay cản trở!

“Hoàng thượng! Đây là áo lót của Nô phi, Hoàng thượng thân thể cao quý, Nô phi sợ làm bẩn mắt Hoàng thượng!” Dứt lời, liền định đóng cửa tủ nhưng lại bị hắn mạnh mẽ giằng ra! Hắn rút 1 chiếc yếm màu đỏ thêu hình uyên ương ra, tinh tế nhìn, một hồi lâu mới nói, “Đường nét may vá của chiếc yếm này cũng không tệ lắm! Lấy cái này đi!” Dứt lời, liền cất chiếc yếm vào ngực áo!

Hắn đang làm gì! đầu óc ta cứ vang lên tiếng “ầm ầm”! “Nguyên lai Hoàng thượng thích cái yếm! Vậy thì chỉ cần nói một tiếng, ta tin là các nương trong hoàng cung người nào cũng nguyện ý đem yếm tặng cho Hoàng thượng! Hoàng thượng cần gì phải đến nơi này lấy yếm của ta?” Ta cúi đầu chớp mi, rất muốn nhảy dựng lên mắng chửi người, nhưng lại chịu đựng. Trong lúc lơ đãng lại ho ra 1 vài tơ máu nhỏ!

Sắc mặt của hắn biến đổi liên hồi, từ gương mặt màu đen đầy “hoa”, bây giờ trở thành gương mặt xanh mét, biến dạng đến nỗi không còn nhìn ra nhan sắc! Nhìn bộ dáng này của hắn, ta lại suýt chút nữa lại bật cười. Thật sự rất muốn giúp hắn vẽ 1 bức tranh để làm kỷ niệm! Bức tranh tên là: Diệp Dược Nô trêu tức Đường Văn Thiên.

“Tại sao mỗi khi thấy ta là người lại bắt đầu học máu? Từ nay về sau, ít nhất 1 lần khi ta tới, người đừng học máu nữa, có được hay không?” Hắn nửa bắt đắc dĩ nói.

Ta cúi đầu nói nhỏ, “Nô phi tuân mệnh!” Nhưng khoe mắt mắt lại nhìn vào trước ngực hắn, nơi đó đang giữ món đồ của ta

Hắn thấy ánh mắt của ta, liền cho tay vào ngực áo tìm kiếm.”Thứ này, ta tạm thời giữ lấy! Người đừng có bát nháo!” Dứt lời, liền lấy thêm 1 cái áo choàng màu đỏ của ta, một tay còn lại ôm lấy thắt lưng ta, khinh thân bay qua cửa sổ.

Ta không lên tiếng, tùy ý để hắn ôm. Trong bóng tối, không nhìn thấy rõ những đường nét trên gương mặt hắn, vòng tay của hắn rất ấm áp. Nam nhân này, rõ ràng vốn là 1 người lãnh băng vô tình, tại sao vòng ngực lại ấm áp như vậy? Hướng hắn đi đến là hướng tay! Hắn muốn dẫn ta đến Long Dược cung sao?

Hả! Đúng rồi! Bên trong Long Dược cung có ôn tuyền! Như vậy thì gương mặt đầy “màu sắc” của hắn sẽ được rửa sạch rồi! Tên nam nhân này thật thông minh!

Vốn đang muốn tính kế để trong 3 ngày hắn không dám lộ mặt ra, xem ra, này kế hoạch này đã không ổn. Thất bại rồi!

Vậy hắn còn ôm ta theo làm gì? Ta trầm nghĩ. Gió mát quạt vào mặt, lòng ta âm thầm giật mình, sẽ không muốn ném ta vào trong nước nữa chứ! Lần trước bị hắn làm vậy 1 lần, tuy là phần lớn đều là giả bệnh nhưng đích thật là cũng đã ngã bệnh trong 1 thời gian! Mà cũng nhờ căn bệnh này làm cho ta nảy sinh ý tưởng học máu! Vì vậy, lần này phải thật chú ý!

Chỉ là bây giờ lại đi đến đây tiếp? Ta âm thầm cau mày!

Đang nghĩ đến đó thì hắn khinh thân, 2 người bọn ta tiến vào trong Long Dược cung!

Kỳ quái quá! Là trong cung không có lấy 1 bóng người! Ta nhớ kỹ lần trước ta đến đây với hắn thì nơi này cũng không có ai! Đang suy nghĩ miên man thì nghe “ầm” 1 tiếng. Hắn đã ôm ta nhảy vào trong nước!

Thật đúng là 1 người kỳ quái! Chỉ là tắm ôn tuyền thôi mà sao cũng lôi ta đến? Ta lắc lắc đầu. Hắn không phải còn nhiều phi tử sao? Tùy tiện một vợ 1 cái là liền có rồi, đem ta đến đây để đầu võ mồm với hắn sao? Hay là để ta giữu cột gương mặt “xinh đẹp” của hắn? Đang nghĩ đến đó thì đã thấy hắn hụp mặt vào trong nước ôn tuyền!

Mặc dù không nói, nhưng hần là hần rất khó chịu với gương mặt như vậy! Ta thầm nghĩ. Bàn tay to đặt bên hông ta bỗng dùng sức, ta không cẩn thận, bị hần kéo xuống! Quả nhiên là oán quỷ quần thân!

Bởi vì trong thời gian này thường hay học máu, cho nên hô hấp có phần khó khăn hơn người bình thường, bị hần làm như vậy, nước cứ không ngừng tràn vào khoang miệng ta! Ngực khó chịu đến mức muốn nổ tung! Tay chân không ngừng vùng vẫy. A! Tuyên Tuyệt Tán! Có phải thật sự là ta sẽ chết như thế nào không? Có phải thật sự không còn được nhìn thấy người nữa không? Ta không cam lòng!

Hần như là đã thấy đủ rồi, một tay nhấc ta lên, ta khép hồ mắt, một hồi lâu sau mới nôn toàn bộ lượng nước trong bụng ra! Lượng nước mang theo ngụm máu cơ hồ nhiễm đỏ y phục xanh biếc mà ta đang mặc trên người!

Hần nhẹ vỗ về mặt của ta, “Sẽ không chết đi như vậy chứ! Chỉ là chút hành hạ, Thật sự là không thú vị!” Dứt lời, liền buông tay ra. Ta không cẩn thận, liền lại rơi xuống vào trong nước

Ghe tởm! Nếu sớm biết như thế thì hôm nay đã không uống thuốc rồi! Khiến cho cả người suy yếu, không còn chút khí lực!

Hần thấy ta rơi xuống, không thể làm gì khác hơn là vươn tay ra đỡ lấy ta, đi lên khỏi mặt nước. Ta vô lực gục lên vai hần mà nôn, nôn ra nước máu. Ôn tuyền này đủ ấm, đủ nóng! Người bình thường khi chịu độ nóng này cũng phải nôn máu! Càng hưởng chi là ta!

“Lại học máu rồi sao?” Hần bắt đầu dĩ nói. Thán 1 hơi thật dài. Một tay lấy ta dìu ta ngồi lên tảng đá bên cạnh ôn tuyền.

“Xin lỗi Hoàng thượng, sức khỏe cả nô phi không tốt, không tắm được trong ôn tuyền!” Ta cười suy yếu. Bên môi tràn ra một ngụm máu. Xem ra, lần này trở về lại phải uống thuốc bổ máu rồi!

Hần không lên tiếng, bình tĩnh nhìn ta, một hồi lâu sau mới nói, “Khoác áo choàng vào! Đừng để lại bị cảm lạnh!”

Áo choàng này hần đem đến vì ta sao? Thật không biết có nên cảm ơn hần hay là tức giận hần!”Bây giờ trong cung đang có tang, hay là thôi! Thân thể của nô phi mặc dù suy nhược nhưng còn có thể chịu đựng được! Hoàng thượng, sao nô phi có thể làm trái luật mà mặc đồ đồ đây?”

Hần không nói, khinh thân ngoài, chiếc áo choàng liền được phủ xuống người ta! Áo choàng đỏ tươi làm cho người ta mê muội! A! Đây vốn là màu sắc mà ta yêu thích nhất! Ta không nhận được kéo chặt áo choàng.

Hần không lên tiếng, liền tự nhảy vào trong nước.

Hần vốn là không hi vọng ta sẽ chết sớm như vậy nên mới mang áo choàng đến cho ta! Ta thầm nghĩ, người ngộp ẩm ướt rất khó chịu. Cau mày không nói.

2 người chúng ta không ai nói lời nào. Hần toàn tâm toàn ý muốn rửa đi vết mực trên mặt, mà mỗi khi ở bên cạnh hần là ta không muốn nói chuyện!

Rõ ràng là 1 nam nhân tuấn mĩ như vậy, tại sao ở trong mắt ta lại là 1 người mà ta không sao ưa được?

Hần yên lặng rửa đi vết bẩn trên mặt, một hồi lâu sau mới đi ra khỏi mặt nước, chìa gương mặt đến trước mắt ta, “Thế nào? Có còn bẩn không?”

Tẩy rửa như vậy thì đương nhiên không hết! Ta bình tĩnh nhìn vào đôi mắt hần, một hồi lâu sau, bật cười thành tiếng.

Hần ảo não thán to 1 tiếng. Sau đó lại quay lại trong ôn tuyền tiếp tục công việc tẩy rửa! Nếu hần biết vết bẩn trên mặt đã phai đi 1 ít mà ta lại cố ý nói dối hần thì không biết hần sẽ có vẻ mặt như thế nào đây?

“Nghe nói, loại mực này là loại mực tốt nhất Tuyên thành! Bởi vì ta không nghe thấy mùi nồng của mực nên ta đã bỏ thêm 1 ít hơn liệu vào trong! Chỉ là này hương liệu tuy là có tác dụng gây mùi nhưng cũng làm cho này loại mực này được vết lên nơi nào là dính chặt vào nơi đó! Việc tẩy rửa đương nhiên cũng khó hơn bình thường đến 3 phần! Giống như những vết kim may trên vải, vĩnh viễn cũng không rửa sạch!” Ta nghiêm trang nói!

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn ta 1 cái, “Người nói như vậy, có phải muốn ta cũng vẽ mực lên mặt của người không? Nếu vẽ mặt của người cũng giống ta thì có thể nào ta cũng phải vẽ lại 1 bức tranh làm kỷ niệm!” Hắn vung tay.

Ta cười nói, “Nếu phi tử của Hoàng thượng có giở trò đi chẳng nữa thì kẻ dọa người cũng chính là Hoàng thượng!” Gió lạnh quất vào mặt, ta lại ho nhẹ một tiếng.

Đường Vãn Thiên bình tĩnh nhìn ta. Gương mặt vốn đen sì đã được chà tẩy đến mức đỏ bừng. Hắn muốn chơi đùa thì ta sẽ chơi đùa với hắn!

Ta nhìn hắn, bên môi nở 1 nụ cười. Ta biết, cười như vậy thì chẳng khác nào nói cho hắn biết là mấy vết mực trên mặt vẫn chưa được rửa sạch! Trong tiếng gió, ta che miệng, ho nhẹ. Hắn thấy ta như thế, thở dài một tiếng, bước ra khỏi ôn tuyền, một tay bế lấy ta, phi thân đi!

Mái tóc của hắn bay bay trong gió đêm, mái tóc có phần ẩm ướt, nghĩ tới bộ dáng cật lực rửa mặt trong ôn tuyền của hắn, không khỏi lại cười rộ lên! Nguyên lai, trêu cợt hắn mới là chí nguyện của cả đời ta! Thấy hắn trúng kế, so với ăn mười lần quả ô mai, so với việc nghe 100 câu chuyện cười còn thoải mái hơn!

Hắn nghe thấy ta cười, liếc mắt nhìn ta một cái, cắn răng nói, “Thấy ta như vậy, người rất cao hứng?”

Ta gật đầu, hào phóng thừa nhận. “Nguyên bốn tưởng rằng Đường Vãn Thiên vốn là 1 nam nhâm vĩnh viễn không thất bại. Nhưng không ngờ, người cũng có lúc ngu ngốc đến vậy!” Dứt lời, hai mắt cong lên tạo thành hình ánh trăng khuyết.

Khoé môi hắn co quắp, lạnh lùng nói, “Cười ta! Người cứ chờ đi!”

Ta che miệng nhin cười. Ta cứ như vậy trên suốt cả đoạn đường, mặt hắn cũng xanh mét trên suốt đoạn đường!

Càng cười như thế thì hắn sẽ càng cho rằng vết mực trên mặt vẫn còn chưa rửa sạch! Chính ta muốn hắn có loại cảm giác này! Khó coi như vậy, Đường Vãn Thiên, hay là thôi đi!

À! Nếu bản mặt đỏ của hắn bị các phi tử nhìn thấy thì tốt biết bao nhiêu! Vãn Hiên cũng được! Thái hậu cũng không sao! Chỉ cần làm cho hắn không mặt mũi gặp người hác là được rồi!

Ta cười thầm phá hư chủ ý của hắn! Hắn không lên tiếng, nhìn vẽ mặt của hắn liền biết, hắn sao có thể làm cho ta toại nguyện! Đang lúc này, ta thấy cổ kiệu của Đường Vãn Hiên chậm rãi đi qua trong cung, đi theo phía sau còn có Thụy Triệt và Lâu Nhạc Khanh, chắc là có sự tình gì đó! Trong lòng vui vẻ, liền cất giọng nói, “Đường Vãn Hiên!”

Đường Vãn Thiên giận dữ liếc mắt nhìn ta một cái, ôm ta ẩn thân vào trong bóng tối! Cúi đầu nói, “Người kêu 1 tiếng nữa xem! Có tin ta bóp chết người hay không?”

Ta ôm lấy cổ hắn, đứng trong bóng tối cùng với hắn. Thụy Triệt và Lâu Nhạc Khanh hiển nhiên đã nghe thấy được thanh âm của ta, dừng lại nhìn xung quanh. Cổ kiệu cũng ngừng lại theo!

Đường Vãn Hiên bước ra khỏi kiệu, nhìn quanh 4 phía 1 chút, một hồi lâu mới nói, “Triệt! Nhạc Khanh, các người có nghe thấy tiếng gì không?”

“Hình như là giọng của Nô phi nương nương! Sao lại có thể? Bệnh tình của nàng đã như vậy, cho tới bây giờ cũng sẽ không thể đi ra khỏi Dục Nô cung được, sao có thể nghe thấy thanh âm của nàng ở đây? Triệt! Người có nghe thấy không?” Hắn dùng khuỷu huých vào Thụy Triệt.

Thụy Triệt vuốt vuốt tóc, nghiêng đầu, “Một người có thể sẽ nghe lầm, chúng ta nhiều người như vậy, sao tất cả lại có thể nghe lầm” ánh mắt của hắn xẹt qua chỗ bọn ta đang ẩn thân!

Ta há mồm miệng muốn ho nhưng bị hắn bịt mồm lại! Ta chớp mi! Tình cảnh này thật chẳng bình thường chút nào! Hơn nữa, tất cả đều là hắn muốn trốn mà ta lại không thể làm gì khác được! Tại sao ta lại phải cùng hắn trốn ở chỗ này? Ta ho nhẹ một tiếng. Nhưng lại bị hắn nuốt hết vào trong miệng! Lượng máu đó không thể nôn ra được! Nếu nôn ra nữa thì sẽ thật sự ngã bệnh!

Ta vươn tay, đẩy hắn ra ôi hắn tách ra khỏi môi ta. Che môi của hắn lại, quay đầu lại nhìn Đường Vãn Hiên và bọn Thụy Triệt.

Hắn bắt đắc dĩ, đành phải để cho ta che môi.

“Mấy người chúng ta đều nghe được, như vậy có nghĩa là nàng đang núp trong bóng tối ở 1 nơi nào đó!” Đôi mắt Đường Vãn Hiên quét về phía ta và Đường Vãn Thiên!

Ta có thể cảm giác được hắn siết lấy ta ngày càng chặt! Ha ha! Ta thiếu chút nữa đã quên mất 3 người đó vốn là người của Đường Vãn Thiên! Không thể nói, thậm chí Đường Vãn Hiên còn thông minh hơn cả Đường Vãn Thiên!

Lòng bàn tay đột nhiên thấy ngứa ngứa khó chịu, hắn đang liếm tay ta! Tên nam nhân này! Ta nhìn vào mắt hắn nhưng bên trong đó không lộ ra điều gì! Bên môi ta chậm rãi nở ra 1 nụ cười, một hồi lâu sau mới quay đầu lại, cất giọng nói, “Đường Vãn Hiên! Chúng ta ở chỗ này!”

Ta mới dứt lời, Lâu Nhạc Khanh và Thục Triệt liền bay ngay đến đây! Đường Vãn Thiên đã muốn trốn tránh thì ta càng làm cho hắn không trốn được! Hắn cắn vào lòng bàn tay của ta 1 cái coi như là trừng phạt!

Ta vội vàng rút tay về, tươi cười với hắn. Lấy 1 chiếc khăn từ ngực áo ra, ho nhẹ một tiếng, ôm lấy cổ hắn, nắm lấy phần giữa của chiếc khăn, thắt chiếc khăn thành hình con bướm, tay vòng qua phía sau tai của hắn, chỉ trong chớp lát con bướm đó đã được gắn lên phía sau đầu của hắn!

Thục Triệt nhìn ta, hai tròng mắt nhắm lại, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lâu Nhạc Khanh lại phản ứng trước, bước lại, kéo Thục Triệt rồi chấp ta, nói, “Tham kiến Hoàng thượng! Tham kiến nương nương! Hoàng thượng, sao ngài và nương nương lại ở chỗ này?” Bên môi của hắn rõ ràng là đang nén ý cười

“Việc này đừng thâm cứu nữa! Còn các người, đã trễ thế này, sao vẫn còn ở lại trong cung?” Hắn tận lực cúi mặt xuống thật thấp. Thiếu chút nữa là đã vùi mặt vào trong ngực của chính mình.

2 người bọn hắn dùng ánh mắt để hỏi ta, ta không lên tiếng, chỉ là lung lay chiếc khăn trong tay. Hắn hai người chứng kiến tình cảnh này, một người không nhịn được, liền cười phụt ra!

Mặt của Đường Vãn Thiên lại càng đỏ hơn! Có dấu hiệu của việc thẹn quá hoá giận! Lúc này, Đường Vãn Hiên đang chậm chậm đi tới, thấy 2 người bọn ta như thế, sắc môi trắng bệch không còn chút màu, lại thấy chiếc khăn trong tay ta, có muốn nín cười cũng không nín được. Liền che môi nhẹ cười rộ lên.

“Đừng có cười. Vui lắm hay sao mà cười?” Hắn lạnh lùng nói. Lúc này, hắn còn muốn chạy, nhưng lại bị 3 người họ vây lại, sợ là chỉ muốn chui xuống đất để trốn đi!

Hắn vừa nói dứt câu, cả 4 người chúng ta đều cười ra tiếng! “Còn chưa hỏi đến các người đâu. Đêm đã khuya như vậy rồi mà sao còn ở lại trong cung!”

Đường Vãn Hiên nói, “Đại ca! Vốn là ngài bảo chúng ta đến ngự thư phòng chờ ngài! 3 người bọn ta thấy ngài không đến, liền không thể làm gì khác hơn là phải trở về! Vốn không biết đã xảy ra chuyện gì, không ngờ là như thế này!” Dứt lời, liền che môi trộm cười rộ lên.

Chú thích:

(*) hoả quang: ánh lửa

(**) áo lót: áo mặc phía trong vào thời xưa, hay mặc lúc đi ngủ, còn được gọi là trung y

Lâu Nhạc Khanh vốn là không biết nói nặng nói nhẹ, lúc này càng lại cười đến mức khoa trương, “Nô phi nương nương, quả nhiên không hổ danh là cự đồ nhi của ta! Thật lợi hại!” Hắn làm bộ đáng thẳng lợi với ta. Cười đến nổi ra nước mắt.

Thục Triệt cũng cười nhưng đôi mắt lại bình tĩnh nhìn vào ta. Đây là lần đầu tiên ta gặp lại hắn sau lần bị phong phi. Trước đó mặc dù hắn có đến Dược Nô cung để cầu khiến nhưng lại bị ta hoàn toàn từ chối.

Ta càng từ chối thì số lần hắn lui đến càng nhiều! Ta đương nhiên là biết tâm tư của nam nhân này. Nhưng tâm tư của ta lại không đặt trên người hắn! Người khác không thể chiếm lĩnh trái tim ta! Thấy mặt rồi thì

sao? Ta không thể trở lại ngày hôm đó mà nhốt hấn trong phòng khách? Ta đang một mực nghĩ xem hấn có phải là 1 trong những con cờ của Đường Vãn Thiên hay không

Ta nhìn vào đôi mắt tràn ngập sự mê hoặc và kinh diễm của hấn, trong đấy có chất chứa nhiều điều gì đó! Nam nhân này, nếu không phải là thời điểm không đúng thì chắc hẳn ta đã động tâm với hấn!

Nếu không phải 2 mắt của Đường Vãn Thiên vẫn 1 mực dán xuống đất thì ta nghĩ hấn sẽ phát hiện ra thứ đồ vật xuất hiện sau đầu hấn!

“Đồ nhi có chiêu thức ấy vốn là do sư phụ chỉ bảo!” Ta khiêm tốn nói.

3 người bọn hấn thấy ta nói thế liền cười to thêm 1 trận.

Đường Vãn Thiên không quay đầu, lạnh lùng nói với 3 người bọn hấn, “Có chuyện gì thì để ngày mai! Nếu không thì quay về! Nô phi nương nương sắp bị nhiễm lạnh rồi! Lần trước bị nhiễm lạnh, bệnh tình cho đến nay vẫn chưa khỏi hẳn! Bây giờ nếu lại bị nhiễm lạnh thì không tốt!” Dứt lời, hấn liền lướt qua 3 người kia để rời đi!

Ta lướt qua bờ vai của hấn, tươi cười với 3 người bọn họ, tay kia cầm 1 chiếc khăn khác vẫy vẫy, lộ ra nụ cười thật rạng rỡ! Cơ hồ như che lấp cả ánh sáng của vầng trăng!

Ta thấy trong mắt 3 người họ loé kinh diễm. Tay vẫn chỉ vào chiếc khăn sau đầu hấn. Sau đó nheo mắt lại.

Đường Vãn Thiên không lên tiếng, khinh thân bay đi. Ở phía sau lưng hấn, ta bắt tay vào việc kết hình cho chiếc khăn. 3 người bọn hấn cũng đang cười, tâm tình của Đường Vãn Thiên lúc này tất hẳn là sống không bằng chết! Một hoàng đế cao cao tại thượng mà lại bị giễu cợt như vậy! Hơn nữa, mấu chốt nằm ở chỗ: hấn còn không biết chúng ta rốt cuộc đang cười cái gì!

Khó khăn lắm mới trêu cợt được Đường Vãn Thiên, tâm tình của chưa bao giờ tốt như vậy! Những khúc mắc trong lòng cơ hồ đã bị quét sạch!

Nguyên lai trêu cợt một người cũng có thể có công hiệu như thế này! Xem ra, duy trì mối thù địch với hấn cũng không tồi!

Đang lúc ta suy nghĩ miên man, 2 người bọn ta đã tiến vào Dục Nô cung! Hấn vẫn nhảy vào từ cửa sổ như cũ. Thở mạnh 1 hơi, hấn lạnh lùng nói, “Trêu cợt ta, ngươi vốn rất cao hứng? Nếu ta cũng vẽ lên mặt người 1 bức tranh như vậy thì không biết ngươi sẽ thế nào đây?”

Dứt lời, hấn liền đi đến bên thư bàn cầm lấy cây bút.

Ta chỉ vào nghiên mực trên bàn, nói, “Hoàng thượng! Cái kia, nghiên mực!”

Hấn ngẩn người. Một hồi lâu mới nói, “Đúng là phải mài mực!” Hấn vốn nói là sẽ làm, không phải là thực sự đứng đó mà nghiêm túc mài mực đó chứ!

Nam nhân này vốn sẽ không nghiêm túc đâu! Ta thầm nghĩ trong lòng. Từng bước từng bước đi về phía cửa phòng.

Hấn không lên tiếng, thân thủ tóm lấy tay ta, “Đến đây! Đừng chạy! Khi thế mới vừa cưỡi cợt ta hồi này đâu rồi? Chỉ là vẽ thêm vài nét lên mặt mà thôi! Muốn xấu thì 2 người chúng ta cùng xấu!” Dứt lời, hấn liền cầm lấy bút, chấm mực, chậm rãi đưa đến trước mặt ta

Bọn ta đang làm cái quái gì? Đây căn bản vốn là trò vui đùa của 2 tiểu hài tử! Mà 2 tiểu hài tử này đã đổi thành ta và Đường Vãn Thiên!”Hoàng thượng! Không nên!” Mặc dù ta rất muốn một chưởng tát thẳng vào mặt hấn nhưng lúc này ta còn có nhiệm vụ quan trọng hơn, đó chính là bảo trụ sự trong sạch!

Đối mặt với một nam nhân như vậy mà muốn bảo trụ sự trong sạch thì chỉ cần không chọc giận hấn là được! Chỉ cần như vậy!

Không nên phản kháng! Không nên chọc giận hấn! Không thể chọc giận hấn! Ta từ từ nhắm 2 mắt lại. Vẽ thì vẽ luôn đi! Cùng lắm là rửa sạch chứ có gì đâu!

Cũng không phải là muốn giết ta! Đợi một hồi lâu, đầu bút cũng đã chạm vào mặt ta! Ta nhanh chóng mở mắt ra, đôi mắt đen của hấn loé lên nhiều điều mà ta không rõ!

Ta thừa dịp hấn ngăn người, đang định đẩy ra nhưng thất lưng vẫn bị hấn ôm chặt! Hấn cầm bút vẽ lên mặt ta! Ta sốt ruột, nhắm mắt lại, cây bút của hấn đang lướt trên hàng lông mày của ta! Hấn đang làm gì? Ta muốn vùng ra nhưng lại bị hấn kéo trở về! Hấn đang chuyên chú, tinh tế vẽ. Đây là chuyện mà chỉ có vợ chồng mới làm! Ân tình sâu đậm, phu quân vẽ mi (lông mày) cho thê tử, đó là chuyện chốn khuê phòng mà mọi người thường đó! Mà bây giờ! Đường Vãn Thiên lại đang vẽ mi cho ta? Hấn muốn làm gì? Ta không nhìn được, chụp lấy tay hấn!

Cũng phá vỡ khung cảnh mê đắm này! Hấn nhìn cây bút trong tay, một hồi lâu mới nói, “Đưa gương cho ta!” Hấn bước vào bước đến trước gương đồng, liếc mắt vào đó một cái, khoe môi liền không nhìn được mà trở nên co quắp!

Hấn biết rồi!

“Diệp Dưc Nô! Lá gan của ngươi càng lúc càng khác trước rồi! Trước còn hiềm tị ta, bây giờ không còn sợ ta nữa sao?” Hấn cười lạnh nói.

Nhìn hấn, cuối đầu hạ mắt, thật tình thành ý nói, “Hoàng thượng! Nô phi không dám!”

“Vết mực trên mặt rõ ràng là đã được tẩy sạch, tại sao ngươi muốn còn nói là chưa sạch? Trêu cợt ta, ngươi thấy rất vui vẻ?” Hấn cắn răng nói.

“Hoàng thượng nếu nhớ kỹ là liền biết, nô phi cũng không có nói là vết mực trên mặt Hoàng thượng chưa được rửa sạch! Nô phi chỉ là thấy bộ dạng khổ sở của Hoàng thượng nên không nhìn được mà thôi!” Ta dám cá với ông trời, ta đích thật là không hề nói qua những lời đó!

Hấn ngăn người, lồng ngực phập phồng kịch liệt, một hồi lâu mới cắn răng nói, “Vây ngươi và bọn Vãn Hiên là cười cái gì!”

Ta sững sốt, “Có thể là bộ dáng của 2 người chúng ta làm cho họ thấy buồn cười!” Đi nhanh đi! Đi nhanh đi! Ta than thầm trong lòng.

Hấn đương nhiên không chịu thừa nhận điều ta nói! Khoe môi rũ xuống vài phần. Mở cửa sổ ra, hấn bắt động không lên tiếng, ngắm nhìn hoa mai bên ngoài, một hồi lâu mới nói, “Ngươi thường thường ở trong phòng nhìn lên ta!”

Lòng ta cả kinh, chậm rãi tiêu sái đến trước cửa sổ, nhẹ giọng nói, “Phòng của Nô phi vốn là ở chỗ này, nếu nhiên Hoàng thượng cảm thấy Nô phi chướng mắt thì chuyển Nô phi ra khỏi Dưc Nô cung này là được! Nếu không nữa thì, chờ khi nào Hoàng thượng lại đến Bát Giác đình thì Nô phi đóng cửa sổ lại là được! Không biết ý của Hoàng thượng thế nào!”

Hấn quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái, nói, “Tiếng đàn của ta hôm nay có điểm gì khác với lúc trước?”

“Nô phi vốn xuất thân từ giang hồ, không hiểu biết nhiều về âm luật! Mặc dù không biết đàn như thế nào, nhưng trong tiếng đàn mang mang theo nỗi nhớ về cố nhân! Hoàng thượng kiến tạo Mai viên, kiến tạo Bát Giác đình chắc hẳn cũng là vì vị cố nhân đó!” Ta lạnh nhạt nói.

Hấn hài lòng gật đầu, không biết tại sao, ta cảm giác được khoe môi và khoe mi của hấn lộ ý cười. Hấn đang cười cái gì? Ta đã nói điều gì sao?

“Ngươi đã nhìn ra! Đúng vậy. Nơi này chính là cảnh trí trong Tuyên phủ! Nếu nàng còn sống trên thế giới này thì đã cùng tấu cầm (tấu đàn) với ta!” Nói đến chỗ này, hấn nghẹn ngào một tiếng. Ta âm thầm cau mày. Sao hấn lại nói với ta những lời này? Ta chính là cừu nhân sát hại nàng! Hấn rốt cuộc muốn làm gì?

“Không ngờ Hoàng thượng lại là người trọng tình như thế, nếu Hoàng thượng không ngại, Nô phi sẽ thối 1 khúc sáo cho ngài nghe, được không?” Ta nhẹ giọng nói.

Hấn quay đầu lại liếc mắt nhìn ta một cái, một hồi lâu sau mới gật nhẹ đầu.

Ta nghiêng đầu nghĩ ngợi một chút, liền lấy cây sáo ngọc từ dưới gối nằm ra, tiếng sáo bay xa, thích hợp nhất là thổi sáo vào buổi chiều! Nếu ta thổi không sai thì Vãn Hiên cũng sẽ nghe được! Ta cũng hy vọng, hấn có thể nghe được!

Đưa cây sáo lên bên môi, ta nhắm mắt, tiếng sáo nức nở ngân vang, giống như tâm tình của ta lúc này. Đi nhanh đi! Hắn ở lại trong đây thì có bao nhiêu nguy hiểm, ta biết! Cho nên, liền tận dụng khả năng khơi gợi cho hắn nhớ về Tuyên Tuyết Nhi! Chỉ 1 khúc sáo mà thanh âm thương tâm đến cực điểm, làm rung động lòng người đến cực điểm! Hắn hướng tầm mắt ra xa. Quả nhiên tiếng sáo của ta làm cho rung động.

Ta hy vọng, người ở phương xa đó cũng có thể nghe thấy tiếng sáo của ta.

Nước mắt của ta cứ thế mà rơi xuống! Nhớ đến Tuyên thành, nhớ đến Tuyên! Trong tiếng sáo của ta chất chứa điều gì thì hắn cũng rõ rồi!

Hắn bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ. Nửa ngày sau mới quay đầu lại, lạnh lùng nói, “Sáo ngọc này rơi vào tay người từ lúc nào?”

Lúc này ta mới ngừng thổi, thu cây sáo lại, nói với hắn, “Thái thượng hoàng sức khỏe không tốt, có thể tấu cầm nhưng không thể thổi sáo. Cho nên ta tịch thu sáo ngọc của hắn. Hôm nay coi như lần thứ 2 đem ra thổi!”

Hắn nhắm nhắm mắt. Nửa ngày mới nói, “Thái thượng hoàng sức khỏe không tốt, còm sức khỏe của người thì tốt lắm sao? Đưa cây sáo cho ta! Không thể thổi nữa!” Hắn vươn tay về phía ta!

Ta giấu cây sáo ra sau lưng, vội la lên, “Đây là của Thái thượng hoàng! Sao ta có thể đưa cho Hoàng thượng đây? Nếu có 1 ngày Thái thượng hoàng đòi lại thì Nô phi biết ăn nói thế nào?”

Hắn cau mày.”Ta sẽ nói với Vãn Hiên! Đưa lại đây!”

Ta lui ra phía sau từng bước rồi lại từng bước, nếu không phải là sợ kinh động đến cung nữ thì đã đập văng cửa mà chạy rồi! Nhưng nếu ta chạy đi thì bọn họ sẽ nhìn thấy! Bọn họ thấy được thì sẽ biết là Đường Vãn Thiên đang ở chỗ này của ta! Sau đó, các nương nương khác trong hoàng cung đều sẽ biết! Được Nô cung này của ta cũng sẽ bị người khác chú ý đến! Đến lúc đó, Vãn Hiên có muốn an bài cho Tuyên tiến cung thì cũng gặp nhiều chướng ngại!

Không thể trốn! Không thể trốn! ta nghĩ thầm.

Hắn bình tĩnh nhìn vào mắt ta, nửa ngày mới nói, “Người muốn giữ thì cứ đi! Chỉ là, người phải nhớ kỹ, người đã là Nô phi của ta! Nghĩ tới nam nhân khác, cho dù là đệ đệ của ta cũng không được!”

Ta cúi đầu nói, “Làm sao Nô phi dám nghĩ đến nam nhân khác! Chỉ sợ nỗi nhớ này chính là con dao 2 lưỡi nguy hiểm!” Dứt lời, ta lại ho nhẹ. Vốn là định ho ra máu tiếp. Chỉ là hôm nay trong Dục Nô cung đã nôn ra máu quá nhiều! Lúc này, có muốn nôn cũng không nôn được!

Hắn không lên tiếng, chỉ bình tĩnh nhìn ta. Như là muốn nhìn thấu tim gan ta, làm cho ta run sợ trong lòng!

Ta không nhịn được sờ sờ lên mặt mình, cảm gương đến. Người trong gương vận 1 thân áo choàng đỏ, bởi vì gió đêm nên mái tóc dài bị thổi tán loạn! Mi thanh, môi anh đào. Bức tranh hẳn vẽ cho ta nhìn thật đẹp! Nghĩ đến hắn vừa mới vẽ mi cho ta, mặt không khỏi ửng đỏ.

“Thế nào? Đẹp chứ?” Hắn nói.

Ta ngẩn ra, phục hồi tinh thần lại, nói nhỏ, “sao lại như thế? Khả năng vẽ tranh của Hoàng thượng rất cao! Chỉ là dùng gương mặt của 1 phi tử như ta để vẽ thì thật lãng phí! Không bằng, Hoàng thượng dùng luôn khung cảnh Mai viên này để vẽ luôn 1 bức tranh, thế nào?” Vẽ 1 bức tranh phải mất đến 2 canh giờ, khi đó trời đã sáng! Mà trời sáng thì hắn sẽ trở lại Bồng Tuyết cung thay quần áo để thượng triều sớm!

Hắn không lên tiếng, nửa ngày sau mới cầm tờ phương thuốc ta để trên bàn lên, vung bút vẽ lên đó!

Lòng ta thầm oán hận, mấy bức tranh mà Hoàng đế vẽ vốn là được chuẩn bị để lưu danh muôn đời! Cho nên muốn vẽ thì cũng phải vẽ trên loại giấy tốt. Mà nam nhân này lại hoàn toàn không giống như thế, chỉ tiện tay cầm lấy 1 tờ giấy để vẽ tranh!

Nhìn ánh mắt chuyên chú của hắn, ta không khỏi thở dài! Kỳ thật, nam nhân này cũng rất đẹp! Bởi vì thường ngày vẫn hay cười tủm tỉm với người khác, khoé mắt có hiện lên những đường vân thật nhỏ nhưng lại càng thể hiện mị lực của hắn!

Chỉ là, đối với ta, nam nhân này lại là địch nhân lớn nhất trên đời! Ta âm thầm bóp mạnh lòng bàn tay của mình. Nhắc nhở chính mình không nên bị hấn mê hoặc. Lâu lâu mới thể hiện chút ôn nhu không có nghĩa là hấn muốn đối xử tốt với ta!

Đang lúc tâm tư của ta ngàn chuyển trăm chiết (*), hấn cầm trong tay bức tranh tiến lại đây, nói với ta, “Đẹp chứ!”

Ta tiếp nhận bức tranh từ tay hấn, làm gì có phải là phong cảnh của Mai lâm, rõ ràng chính là nữ tử xinh đẹp! Nữ tử này mặt trái xoan, tóc đen như mực, môi anh đào, trong tay đang cầm 1 nhành hoa mai đưa đến bên mũi ngửi nhẹ. Nữ tử này, nếu ta nhìn không sai thì đó chính là ta!

A! Hấn rốt cuộc là hấn muốn làm gì?

“Không giống sao? Chỉ là không phải là xiêm y xanh mà là y phục đỏ rực, người mặc đồ đỏ nhìn rất đẹp!”

Chỉ là vài câu ngắn ngủn mà thôi, tại sao lại làm cho ta có cảm giác sợ hãi như vậy!

Không phải hấn cũng yêu ta rồi chứ! Mặc dù biết này dung mạo này của ta có tính sát thương rất mạnh, nhưng nếu nói là có thể làm cho Đường Vãn Thiên động tâm thì làm sao mà ta tin đây?

Ta cảm thấy hai tay bắt đầu run rẩy. Cả người bắt đầu phát lạnh! Lại nhiễm phong hàn rồi sao?

“Hoàng thượng! Trời không còn sớm rồi! Hay là Hoàng thượng quay về băng tuyết cung nghỉ ngơi đi! Sắp phải lâm triều rồi!” Ta cúi đầu nói.

Hấn ha ha cười, đóng cửa sổ lại, tháo thắt lưng ra, “Các nương nương khác hằng ngày mong ngóng ta đến ở lại trong tẩm cung của các nàng, mà Nô phi người lại ngày ngày mong chờ đề đuổi ta đi! Trẫm có điểm không bằng tuyên sao? Nếu phong phi thì không thể không ở lại trong Dục Nô cung này rồi! Thôi! Hôm nay chỉ bằng ở lại Dục Nô cung 1 đêm!”

Chú thích

(*) ngàn chuyển trăm chiết: tâm trạng biến đổi không ngừng

82. Q.2 - Chương 5: Thị Tẩm, Phá Hư

Ở lại Dục Nô cung! Sắc mặt của ta bắt đầu trắng bệch, muốn học máu nhưng lại không làm được! Chỉ cúi đầu không nói lời nào. Trơ mắt địa nhìn hấn cời long bào trên người ra. Cảm giác như trái tim sắp nhảy tọt ra khỏi miệng! Tên nam nhân này, hấn không nghiêm túc đấy chứ! [cái này giống giống câu “are you serious?” ý =)]

Ta âm thầm nắm chặt hai tay. Một hồi lâu mới ngẩng đầu nói, “Hoàng thượng, trời đã sắp sáng rồi! Hôm qua Nô phi vừa mới ói ra máu, thân thể rất yếu! Hoàng thượng đến Dục Nô cung thăm Nô thì là Nô phi đã vô cùng cao hứng rồi! Sao dám để Hoàng thượng ở lại đây đây? Nếu nhiên Nô phi lấy chứng ho ra máu cho ngài thì không tốt rồi!” Ta hai mắt đỏ ngầu, cơ hồ muốn rơi lệ!

Lúc này, trên người hấn chỉ còn lại lớp áo lót, cau mày, không biết trong đôi mắt đen đó loé ra cái gì, “Nếu Nô phi cứ muốn mặc quần áo ướt đầm như thế mà ngủ thì ta không phản đối!” Hấn vung tay tay. Dứt lời, tung chăn ra, chui vào! “Nơi này của Nô phi có mùi thuốc thơm ngát, mùi hương này rất hợp với khứu vị của ta! Hay là, Nô phi không muốn thị tẩm?” Hấn gỡ cườ long quan trên đầu xuống, đặt trên giường, mái tóc đen như mực buông thả xuống trên giường, bình tĩnh địa nhìn ta.

Trốn không thoát sao? Ta đã rất cố gắng để không làm hấn tức giận rồi! Ta ngửa đầu ngăn cho nước mắt không chảy. Tuyên a! Sự trong sạch mà ta muốn giao cho người, qua hôm này, e là không còn rồi! Nếu là như thế, ta phải làm gì đây chứ? Ta gỡ trăm gài tóc trên đầu xuống, nắm chặt trong lòng bàn tay! Cây trâm này chính là công cụ mà ta dùng để giết người; nếu ngay lúc đó, dùng thanh trâm này để giết hấn thì có được không?

Ta cởi áo choàng ra. Bên trong áo choàng là lớp quần áo ẩm ướt tinh thấu dán sát vào trên người. Ta thấy đôi mắt hấn phát ra ánh sáng sáng quắc. Đưa lưng về phía hấn, ta tìm quần áo khô để thay.

Lúc này, ta thấy bên trong long bào của hần có chứa cái yếm của ta. Đột nhiên trong lúc đó, lệ ý bắt đầu tuôn rơi, ta không nhận được, quay đầu, nói với hần, “Hoàng thượng có thật là muốn nô phi thị tẩm không? Không lo lắng? Không hối hận?”

Bên môi hần phỉếm nụ cười, “Không cho người thị tẩm thì ta mới sẽ hối hận! Có 1 phi tử xinh đẹp như vậy bên cạnh, sao ta lại để phí phạm dung nhan được trời cao ưu ái của người?”

Ta cười khổ, “Nguyên lai Hoàng thượng cũng rung động trước dung mạo của nô phi sao? Nếu như dung mạo này không đẹp thì Hoàng thượng có còn hứng thú với được nô không?” Dứt lời, ta liền kề thanh trâm lên mặt mình.

Hần lấy làm kinh hãi, nhanh chóng ngồi dậy, “Người muốn phá huỷ dung mạo của chính mình? Người nghĩ kỹ rồi chứ? Nếu nữ tử mà không có nhan sắc thì sẽ rất bị thảm! Tuyên và Vấn Hiên cũng sẽ không còn thích người! Người thật sự nghĩ kỹ rồi sao?”

Ta cười lạnh, “Nếu dung mạo này là lý do mà bọn hần yêu ta, nếu dung mạo này chính là lý do mà người sủng hạnh ta, như vậy, nếu không huỷ đi thì ta phải làm thế nào đây!” Dứt lời, liền không chút do dự đâm thanh trâm vào mặt! Hần cả kinh, khẩn cấp đứng dậy, tóm lấy tay ta, cả giận nói, “Người hận ta đến mức này sao?!”

Mặc dù đâm vào không sâu, nhưng là, trên mặt nhưng lại vẫn là phá da! Tơ máu, một chút địa rơi xuống, ta thân thủ đi mặt, đem tơ máu phóng tới trước mắt.

Ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên thanh âm của 1 cành cây bị người nào đó giẫm lên. Hần nâng mày nhưng lại không hề để ý tới.

Nước mắt của ta cứ liên tục rơi xuống. Cầm tức hần, “Ta đã nghĩ qua chuyện lập gia đình, nghĩ tới việc gả cho Tuyên, nghĩ tới việc gả cho Vấn Hiên nhưng ta chưa bao giờ nghĩ đến việc phải gả cho người! Nhưng, hằng ngày, ta vốn đã gả cho người rồi! Người nghĩ ta làm sao mà cam tâm! Ít nhất cũng phải để ta giữ lấy sự trong sạch! Đường Vấn Thiên, nếu dung mạo của ta lọt vào tầm mắt của người thì chi bằng ta huỷ đi! Ta nhận thua rồi! Ta sai lầm rồi! Lúc đầu, ta không nên hạ độc nàng, ta hần là phải để cho nàng chết trong đau đớn, hần là phải làm cho nàng đau đớn đến tận cùng, hần là phải để nàng chết đi trong bộ dạng xấu xí!”

Đôi mắt hần loé lên tia sáng ta không nhìn rõ, một hồi lâu sau mới hất mạnh tay ta, cây trâm “đình đang” 1 tiếng, rơi xuống mặt đất. Khí lực của cả người ta như bị rút hết, chán nản ngồi dưới đất!

“Mất hứng!” Hần giận dữ hét, một chưởng đập nát chiếc bàn bằng gỗ hoa lê! Cầm long bào lên, mặc lại, rồi phi thân đi!

Ít nhất mà nói thì hần đã đi, không phải sao? Ít nhất mà nói thì đã tránh được ngày hôm nay rồi, không phải sao? Che mặt, nước mắt rơi xuống từ những kẽ hở! Nếu khuôn mặt này chỉ chuyên gây hoạ thì cứ để ở đó vài vết sẹo đi! Trong chốn thâm cung này vốn tàn khốc, trên mặt của các phi tử, tuyệt đối không thể có nửa vết sẹo; mà bây giờ, mặt của ta lại bị trâm đâm rồi!

A! Thật tốt! Thật tốt! Không cần phải nghênh đón những ánh mắt nóng rực hướng vào được nô cung nữa! Không cần phải sợ hần ngày nào cũng muốn ở lại trong được nô cung này nữa! Bởi vậy, nơi này, liền tạm thời an toàn rồi, phải không? Phải không?

Dùng khăn trắng che mặt, ta không lên tiếng, thay quần áo, nằm lên trên giường. Nước mắt vẫn không ngừng chảy. Hôm nay là ngày vui vẻ nhất mà cũng là ngày bi thương nhất kể từ khi ta chuyển đến được nô cung đến nay. Đều là vì Đường Vấn Thiên!

Có tiếng “cốc cốc” vang lên. Tiểu Thanh nói, “Nương nương, Lâu đại phu tới!”

Ta cả kinh, sao hần lại tới? Trước khi ta kịp lau nước mắt thì hần đã đẩy cửa vào!” Đồ đệ hư! Ta vừa mới tưởng rằng người đang ân ái với Hoàng thượng, chỉ chớp mắt 1 cái mà gương mặt của người đã bị tàn phá! Xem một chút nào, xem một chút nào! Còn lại đập nát cái bàn nữa! Sợ là Hoàng thượng đã “nộ bách công tâm” [nổi trận lôi đình] rồi! Đến đây! Để sư phụ xem mặt của người của người 1 chút!” Vừa nói, hần vừa mở hòm thuốc đặt dưới đất ra, định tiến lại đây.

Ta che mặt lại, nửa quay đầu nói, “Không nên nhìn!”

Hắn ngậy cả người, thấy trên chiếc khăn rõ ràng có dính máu, liền lấy kim sang được ra, đưa cho ta, “Ta không biết giữa 2 người các người đã phát sinh cái gì! Nhưng người làm thầy như ta có 1 câu muốn nói! Thân thể của chồng, tay chân là của cha mẹ, không dám hủy mà cũng không thể hủy! Thế nào? Để người làm thầy như ta xử lý gương mặt của người 1 chút!”

Ta không lên tiếng, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Hắn thở dài một tiếng, quay đầu lại nói, “Tiểu Thanh, lui xuống đi! Ta có chút chuyện muốn nói nói với chủ tử của người! Cần thận miệng mồm của người!”

Tiểu Thanh hành lễ rồi lui ra ngoài!

“Vết thương này ta không biết là có sâu hay không, mặc dù ta biết người là thần y nhưng người lại làm ăt mình bị thương, ta nghĩ ta phải đến xem xét cho cẩn thận! Nếu để lại tí vết gì trên mặt thì có hối hận cũng không kịp! Người cũng không muốn Tuyên thấy người trong bộ dạng như thế này, phải không?”Hắn thở dài.

Ta che mặt, im lặng rồi một hồi lâu mới nói, “Là ta muốn phá huỷ gương mặt này để nó khỏi hại người!”

Hắn nghe vậy liền bắt đầu cười ha hả, ta đột nhiên có cảm giác muốn giết người! Lúc này rồi mà hắn còn cười được!

“Thật sự là ngoan cố! Người có biết là có biết bao nhiêu phụ nữ trên đời nay thèm muốn dung mạo của người không? Theo như người nói thì chưa kể đâu xa, nội trong hoàng cung này cũng đã lên đến 3000 người! Mà bây giờ người còn nói là muốn phá huỷ dung mạo này! Quả nhiên là không biết trời cao đất rộng! Người cũng biết rằng dung mạo xinh đẹp chính là con dao 2 lưỡi? Người nghĩ rằng vì dung mạo này mà Hoàng thượng mới thương tổn người nhưng người có nghĩ rằng hắn cũng sẽ vì dung mạo của người mà người gây thương tổn? Đồ đệ à! Suy tính cẩn thận! Ta chỉ có thể nói được nhiều đó thôi!” Dứt lời, hắn liền ngồi lên ghế. Chờ ta khôi phục lại!

Ta không lên tiếng, co quắp rồi một hồi lâu mới chậm rãi đứng dậy, “Thuốc này của người căn bản là không thể xóa tận gốc vết thương!”Ta cau mày nhìn vào kim sang được của hắn.

Hắn ho 1 tiếng, “Nếu có biết thì cũng không nên nói toạc ra như vậy! Thật là làm tổn thương trái tim thầy y của ta!”Hắn vỗ ngực, thán lớn. Ta nhìn đôi mắt chứa đầy vẻ vui sướng của hắn. Chỉ vì bệnh nhân hợp tác chữa bệnh mà cũng làm cho hắn vui sướng đến vậy! Không ngờ rằng trong số những người không muốn ta mất đi dung mạo xinh đẹp này lại bao gồm cả hắn! Tâm tình của ta cũng dần dần trở nên thoải mái!

Hắn lấy toàn bộ băng gạc trong hòm thuốc ra, “Làm thầy nhiều năm như vậy nhưng mà ta chưa có thực hành băng bó trên mặt bao giờ! Không biết phải làm sao đây! Nếu băng bó không đẹp thì đồ nhi đừng phiền lòng!”Hắn chấp tay với ta, sợi tua rua (*) bên tai buông xuống 1 nửa, trông vừa quái dị vừa đẹp mắt.

[(*) trong lần đầu tiên gặp, tác giả có miêu tả là anh LNK có đeo 1 thứ giống như bông tai ý, mà là dạng buông rũ xuống]

“Đưa gương đây, tự ta làm!”Ta nhỏ giọng nói, trong thanh âm mang theo vẻ uy nghiêm không thể nghi ngờ! Hắn cũng không nói gì, liền lấy gương mang đến cho ta, ta cẩn thận không làm đau vết thương, chậm rãi bôi thuốc. Hắn cứ cầm gương đứng im như vậy, yên lặng nhìn ta thoa thuốc.

“Thuốc này không tốt! Cho ta tờ giấy, ta tự ghi đơn thuốc! Được không?”Ta nói với hắn.

Hắn cười với ta, nói, “Việc này tất nhiên là được! Chỉ cần người đồng ý là được!” Phương thuốc của thầy y, vốn là không thể tiết lộ. Mà ta lại nói là sẽ đưa đơn thuốc cho hắn!

“Cho dù có đơn thuốc thì cũng không làm gì được! Thuốc dẫn, ta sẽ tự mình chuẩn bị!” Bên môi ta nở nụ cười.

Khoé môi của hắn rũ xuống vài phần, một hồi lâu mới nói, “Ta biết rồi!”

Ta cười nói, “nếu sư phụ muốn đơn thuốc thì Dược Nô đưa cho là được! Điều kiện là phải đổi lấy thứ gì đó! Chỉ là sư phụ bí kiếp gì thì có phải là cũng nên tiết lộ cho Dược Nô hay không đây? Nghe nói, sư phụ điều chế độc rất giỏi! Lúc nào đó Dược Nô theo chân sư phụ luyện độc là được rồi!”

“Người muốn học cách điều chế độc? Người là phi tử của Hoàng quốc, muốn học dụng độc để làm gì làm gì?” Hắc hơi nghiêng đầu .

Ta cười thầm, “Sư phụ nói sao rồi, Đường Vãn Thiên vốn là Hoàng thượng mà hắc cũng biết dụng độc, tại sao ta sẽ không thể học dụng độc đây?”

Hắc thoáng giật mình , “Đồ đệ của ta, tư chất phải rất cao! Đương nhiên, tư chất của người thì không cần phải nói! Chỉ là không biết là so với Đường Vãn Thiên thì như thế nào? Ôi! Không phiền rồi! Nếu thật sự muốn học thì ta sẽ bê toàn bộ án thư trong phòng sách của ngự dược phòng đến đây!”

Ta cúi đầu chớp mi nói, “Tạ ơn sư phụ!” Quả nhiên, hắc đúng là sư phụ của Đường Vãn Thiên!

Hắc cười ha ha, “Không ngờ rằng ta còn trẻ mà lại có đến 4 tên đồ đệ xuất sắc như vậy! Ha ha! Quả nhiên là thành tựu bất phàm! Hắc bắt đầu không biết xấu hổ mà tự biên tự diễn.

Ta không lên tiếng, xử lý miệng vết thương kỹ càng, sau đó dùng khăn lụa mỏng che mặt. Khăn lụa mỏng làm dung mạo ta cứ như ẩn như hiện, không hề có điểm nào thua kém lúc trước, rõ ràng cứ như là khuôn mặt bị che khuất của thiên ngoại tiên nữ! [eo, trình tự kỷ của nữ 9 đúng là..... ==]

Hắc mở to mắt, cười lớn, nói, “Vừa xinh đẹp lại vừa che lấp được vết thương, Diệp Dược Nô, ta thật phục người! Quả nhiên là 1 nữ tử vừa thông minh vừa xinh đẹp! Thật tốt! Ngay cả sư phụ ta cũng muốn động tâm với người rồi!”

Ta không nói. Nếu tên nam nhân này thật sự động tâm thì hắc sẽ chẳng biểu hiện như thế này! Về ngoài của hắc thoát nhìn rất háo sắc nhưng thật sự hắc là nam nhân duy nhất không động tâm trước dung mạo của ta! Quả nhiên là kỳ quái!

“Sao sư phụ lại biết chuyện ta bị thương? Hay là mọi chuyện trong Dược Nô cung này đã trở thành “bí mật” khắp toàn bộ hoàng cung?” ta ngạo mạn mà chậm rãi viết đơn thuốc.

Hắc nghiêng đầu nhìn ta, một hồi lâu sau mới nói, “Đương nhiên là Hoàng thượng bảo ta tới! Hắc! Ta vừa mới thấy 2 người các người lúc đó hào khí cực kỳ tốt, liền nghĩ là dù sao trời cũng đã sắp sáng nên định ghé qua Xuất Vân điện của Vãn Hiên chờ đến lúc thượng triều luôn! Chưa đi được nửa đường thì đã nghe thấy tiếng sáo của các người từ nơi này vọng đến, đang nghĩ rằng hôm nay 2 người các người nhất định là sẽ thành chuyện tốt, ai ngờ mới chỉ trong chốc lát mà Hoàng thượng đã bay đến Xuất Vân điện, bảo ta đến nhìn người 1 chút! Người ơi là người! Không phải ta nói quá mà là trong hoàn cung nào có 1 nương nương nào là không mòn mắt trông ngóng Vãn Thiên lưu túc lại trong tẩm cung của các nàng? Mà sao lúc nào người cũng phải đối chọi với hắc! Thật sự là không thể hiểu được!” Hắc thán dài đầy bất đắc dĩ. Vỗ vỗ vào vầng trán đang đau đớn.

Ta không để ý tới hắc, tiếp tục viết cho xong đơn thuốc, dùng 2 ngón tay kẹp lấy, “Được rồi! Đem đơn thuốc này đi đi! Nương nương trong cung tẩm nào thì ta không biết nhưng ta lại không giống vậy! Ta và hắc là cừu thế địch nhân! Kiếp trước là oan gia. Cả đời ta chưa bao giờ nghĩ là phải lập gia đình với 1 người như hắc! Đạo lý đơn giản như vậy mà sao sư phụ lại không rõ?”

Hắc sờ sờ mũi. Thở dài nói, “Nói thật, nếu không phải Hoàng thượng nhanh tay phong phi cho người thì chưa biết chừng Tuyên đã đưa người đi rồi! Cũng chưa biết chừng, Vãn Hiên cũng đã phong người làm chính thất! Còn có Triệt! Xinh đẹp, quả nhiên là hại người! Ta lúc ấy còn đang suy nghĩ, phụ nữ xinh đẹp như vậy, không biết đến khi nào thì ta mới có phúc khí để lấy nàng đây, bây giờ nghĩ lại, Vãn Thiên phong phi cho người quả nhiên là 1 hành động sáng suốt! Dân chúng bình thường, nếu có được người thì coi như là thoả niềm mơ ước! Nhẹ thì cướp người đi, còn nặng thì nhà tan cửa nát! Cũng chỉ có đế vương mới có thể chứa trụ được 1 nữ tử xinh đẹp như người” nói xong, hắc cười lớn rồi thở dài!

“Phải không? Hay là muốn khuyên bảo cho ta bớt thương tâm?”Ta nhìn hắc với đầy vẻ nghi ngờ.

Hắc không lên tiếng, mái tóc bay bay tạo nên 1 cung độ tuyệt đẹp! “Làm thầy dù sao cũng không chỉ nói! Chỉ sợ tới lúc đó có muốn nói cũng không được! Từ xưa đã có câu “hồng nhan hoạ thủy”. Cũng không tại vì

hồng nhan mà là vì lòng người! “Hắn vuốt vuốt chiếc tua rua bên tai.” Chính là cường thế như Tuyên, thông minh như Vần Hiên, còn có, một đời nình tương Thụy Triệt, cũng quả quyết không dám dấn thân vào nguy hiểm này! Hoạ hồng nhan đúng là khó dò!”

Ta lạnh lùng nhìn hắn, một hồi lâu mới nói, “Từ xưa, hồng nhan chinh là họa thủy? Thế tại sao lại cứ muốn chiếm đoạt hồng nhan cho bằng được? Tại sao không để cho hồng nhan được lựa chọn người mà mình yêu mến? Sự phụ quá hạ thấp thân phận của phụ nữ! Từ xưa, nữ tử anh hùng, nhiều không kể xiết. Phong quốc có Diệp Hàn Tuyết, Hoàng quốc có Diệp Dục Nô! Hay là sự phụ cho rằng những thủ đoạn của Dục Nô không đủ để tự bảo vệ mình?”

Hắn thán dài, chỉ vào mặt ta, nói, “Có thể tự bảo vệ mình thì sẽ không tự phá huỷ dung mạo của chính mình! Có thể tự bảo vệ mình thì sẽ không tách ra khỏi Tuyên! Diệp Dục Nô, người đối lập với người chính là nam nhân có quyền lực lớn nhất Hoàng quốc! Chỉ cần hắn muốn thì hắn có thể làm! Ta nói rồi, dung mạo của người chính là con dao 2 lưỡi, có thể làm tổn thương người mà cũng có thể làm tổn thương hắn!”

Nói cách khác, hắn bây giờ đang rất khổ sở bởi vì ta không chịu giữ hắn ở lại! Ta đoán được rồi sao? Chính là hắn không thương ta nên tự tôn cả đời để vương của hắn cũng quyết không thể để cho 1 người phụ nữ như ta cự tuyệt!

A! Hắn chỉ là bị tổn thương lòng tự tôn mà thôi, còn ta thì sao? Ta đã tổn thương chính da thịt của mình! Nếu lúc này không diễn trò như vậy thì đến lúc đó, tất cả là khó mà bảo trụ được sự trong sạch!

Cả đời Diệp Dục Nô này đã gả cho Đường Vần Thiên làm thiếp phi thì thứ mà ta có thể trao cho Tuyên còn lại là gì đây? Chỉ còn sự trong sạch của tấm thân thể này mà thôi! A! Chỉ là a! Thiên ý trêu người! Cho đến nay, ta vẫn chưa 1 lần gặp mặt hắn!

“Nói như vậy thì Vần Hiên và Thụy Triệt cũng đã biết rồi? Ta chẳng còn muốn gặp ai nữa!” Ta che mặt than khóc. Chỉ 1 chuyện chốn nhỏ nhỏ khuê phòng phòng như vậy, nếu chỉ 1 người không cẩn thận thì sẽ làm ọi người đều biết! Có thể nào cũng không tốt! Làm phụ nữ của hoàng đế thật là thảm!

“Chúng ta cũng không biết rõ sự việc diễn ra sau đó, chỉ sợ việc này đã truyền đến tai Thái hậu rồi! Ta không biết Thái hậu sẽ làm gì với Đường Vần Thiên đây!” Hắn thở vắn than dài. Lấy tay chạm nhẹ vào chiếc khăn che mặt của ta, “Ta tưởng rằng, người sẽ đâm Đường Vần Thiên chứ không phải là đâm vào chính mình! Không ngờ là mọi chuyện lại như thế! Tiểu đồ đệ của ta đột nhiên đã sửa lại tính tình rồi!”

Cự tuyệt 1 nam nhân vốn là 1 chuyện rất nhỏ, nhưng người này lại chính là vị Hoàng thượng như châu như ngọc mà mọi người vẫn thường ngắm nhìn chờ đợi!

Ta cười nói, “Sự phụ quá khen! Ám sát Hoàng thượng vốn là thiên cổ trọng tội! Nhẹ thì chém đầu, nặng thì tru di cử tộc! Thân phận của Diệp Dục Nô vốn không phải là người Hoàng quốc, ta sợ đến lúc Hoàng thượng và Thái hậu trách tội thì sẽ làm liên lụy đến sự phụ, như thế thì không tốt rồi! Hơn nữa!” Dừng lại, hít thở 1 hơi, “Công phu của Hoàng thượng lại rất cao cường!’ ánh mắt của ta hướng vào chiếc bàn gỗ hoa lê đã bị sập tan tành!

Hắn nhìn theo ánh mắt của ta, bưng tỉnh đại ngộ, tỏ vẻ đồng ý với thuyết pháp của ta! “Đích xác! Muốn đâm bị thương hắn, vốn là rất khó!”

Ta cười lạnh, “Dưới tính huống này, muốn đâm bị thương hắn, vốn là rất khó! Nhưng muốn đâm bị thương chính mình lại rất dễ dàng! Lưu túc 1 đêm mà gương mặt phi tử lại bị đỏ máu, người nói xem, đó có phải là điềm xấu hay không? Thật ra, nếu không chắc chắn kỹ lưỡng thì sao ta có để đem dung nhan của mình ra là đùa cợt đây? Mặc dù gương mặt xinh đẹp vốn là con dao 2 lưỡi, nhưng chỉ cần ta vận dụng tốt thì 2 lưỡi dao kia sẽ chỉ nhắm vào 1 hướng và chỉ đâm bị thương 1 người là hắn!”

Hắn cơ hồ há hốc miệng mà nghe ta nói hết!

“Hảo hay ! Hảo hay! Diệp Dục Nô! Nguyên lai người đúng là 1 nữ tử thủ đoạn như vậy! Ta quả nhiên đã xem thường người rồi! Ha ha! Làm sao bây giờ? Ta thật sự rất thích nữ tử thông minh như người đây! Thông minh nhưng cũng không giấu giếm mưu kế châu chính mình! Chính là như thế nên Đường Vần Thiên mới để tâm tới người!” Hắn cười nói.

“Sao sư phụ lại nói như thế? Hắn để tâm đến ta? Nếu nhiên không phải năm đó ta hạ độc giết Tuyên Tuyết Nhi thì cũng không có lý do gì để hắn tìm ta gây phiền toái trong 1 thời gian lâu như vậy! Nếu lúc đầu biết hắn là người như thế thì có đánh chết ta cũng sẽ hạ độc hắn chết cho xong!”Ta lạnh lùng nói.

Hắn ngẩn ra, ý cười bên môi vẫn không mất, “Người tưởng rằng đây chính là lý do mà Vãn Thiên cứ bám theo người?! Người gây thù chuốc oán với Đường Vãn Thiên thì chỗ nào cũng có! Từ lớn đến nhỏ cũng hận hắn! Mà những người này bây giờ đều đã chôn thân dưới đất rồi! Đâu có giống người, ở chỗ này sinh long hoạt hổ, quyết tử với hắn? Nếu không phải là phát sinh tình cảm với người thì sao hắn lại bỏ ra nhiều thời gian công sức để nghiên cứu tìm hiểu người như vậy! Lại còn giết hết những nam nhân dám đến Phụng Hoàng cốc cầu hôn với người? Người thật sự tưởng rằng, hắn làm vậy là vì hận người?”

Ta thoáng giật mình. Nhớ tới mấy năm nay, đích thật là không còn 1 ai cầu hôn với ta! Là do tên nam nhân sao? Hay đây là 1 trong những mưu kế của hắn? ? Lâu Nhạc Khanh a, đến ngay cả người cũng muốn thông đồng với hắn để lừa gạt ta!

“Đó là bởi vì hắn đối với bọn họ còn chưa đủ hận! Mà hắn thì hận ta thấu xương! Ta đã giết chết Tuyên Tuyết Nhi! Hắn thích trả thù thì ta cũng vui vẻ tiếp nhận! Dù sao đấu đá với nhau nhiều năm như vậy rồi, lúc đầu là vì nguyên nhân gì thì chẳng còn nhớ rõ nữa! Hai người bọn ta chỉ là đơn thuần đấu đá với nhau! Mà ta đã quen với thân thân này, với lập trường như thế này! Nếu nhiên làm cho ta đột nhiên trở thành bằng hữu tốt với hắn thì quả thật là không quen!” Ta tỉnh táo nói.

“Thật sự là loại đầu gỗ! Thật giống với Hoàng thượng! Thật không biết có phải lúc sinh ra 2 người các người bị bẻ nhầm hay không! Nói chuyện với 2 người các người thì chỉ bằng chỉ nói với 1 người! Cũng khó trách người có thể trở thành sủng phi của hắn a! Không phải người một nhà thì không tiến vào cửa! Tính tình giống hệt nhau như vậy! Hả! Ta xem xem! Nhìn nhận cận thận thì cũng cảm thấy 2 người các người cũng có nét tương đồng! Chẳng lẽ, đây chính là “vợ chồng tương thân” trong truyền thuyết! Ha ha ha! Phát hiện rồi! Nguyên lai đúng là như thế! Ha ha!” Hắn oa oa kêu to. Nhảy dựng lên, cứ như đàn trâu ngày đó, điên cuồng nhảy nhót trong phòng ta!

Ta vỗ vỗ trán, rất muốn đuổi hắn đi, rốt cục cũng biết tại sao mỗi khi nhìn thấy hắn thì Đường Vãn Hiên và Đường Vãn Thiên đều lộ ra bản mặt nhăn như khổ rồi

“Di! Đau đầu sao? Vừa mới tàn phá khuôn mặt của chính mình thì không nói, lại còn bị đâm tới mức đau đầu sao?”Hắn nhanh nhẩu nói.

Bên môi ta nở nụ cười hạ lệnh đuổi khách “Lâu sư phụ! Ta một đêm không ngủ rồi! Hơn nữa đêm qua ói ra rất nhiều máu, có phải nên nghỉ ngơi rồi không?”

Hắn như là không hiểu những lời ta nói, ha ha địa cười, “Được Nô tiểu đồ nhi! Ta một mực cứ nghĩ là có phải thật sự là người bị mắc chứng nôn ra máu không! Thiên hạ để nhất thần y mà lại không chữa trị được chứng bệnh nôn ra máu! Người nói xem, nếu bất kỳ ai nghe thấy điều này thì có tin được không! Không bằng, nhân cơ hội này, ta liền giúp người đem đem mạch,thế nào?”Hắn nháy mắt với ta mấy cái.

A! Đường Vãn Thiên! Nguyên khi gọi hắn đến, người đã biết rõ tính tình của hắn! Mà với tính tình của hắn thì bằng mọi giá nào hắn cũng phải đòi xem mạch ta cho bằng được!

Đã 1 thời gian dài cho đến nay, ta đều uống thuốc theo đơn hắn kê mà không hề cho hắn xem mạch! Mà ngày hôm nay, hắn lại đang ở nơi đây, ta cũng không còn lý do gì mà không cho hắn xem mạch, đúng không? Nguyên lai, hắn chính là quân cờ mà Đường Vãn Thiên đưa tới để thám thính!

A! Nam tử này tính tình vô cùng tốt, nếu lợi dụng thích đáng thì hắn sẽ là đồng bọn tốt! Nếu hắn thật sự chẩn mạch cho ta, thì với y thuật của mình, hắn sẽ biết được sự thật! Ta lạnh lùng nói, “Ta không mắc bệnh ho ra máu! Ta, vốn là giả vờ!”

Hắn ngẩn ra, như thể không tin là ta nói ra sự thật nhanh đến vậy! Hơi giật mình nói, “Người người người! Tại sao!”

Ta cười khỏ, “Sư phụ không biết không? Trong tim Dược Nô chỉ có 1 người! Nếu nhiên không gỡ vờ bệnh như thế này thì đa sớm bị Hoàng thượng chiêu đến thị tẩm! Ta không muốn trao sự trong sạch cho 1 nam nhân mà mình không hề yêu thương! Chính là có chết thì cũng muốn chết 1 cách trong sạch! Cho nên,

không thể làm gì khác hơn là phải bỏ thêm vài vị thuốc vào trong thang thuốc của sư phụ! Xin lỗi, Lâu sư phụ!”Ta thẳng thắn thành khẩn. Tính tình của người này, nếu thật tâm năn nỉ thì hẳn sẽ mềm lòng với người! Ta đang đánh cuộc là hẳn sẽ không nói điều này với Đường Vấn Thiên! Đánh cuộc rằng hẳn cũng thấy nuối tiếc cho chuyện giữa ta và Tuyên!

Hắn thở thật dài 1 hơi, “Nếu hẳn muốn chiêu người thị tẩm thì người thật sự không chịu sao?”Hắn cẩn thận nhìn ta .

Bên môi ta phấp phất cười, chỉ vào mặt mình, nói nhỏ, “Sư phụ đã nhìn thấy rồi! Hôm nay đã hỷ dung, ngày mai phải tụy vào số vận rồi! Nếu nhiên thật sự bị chán ghét thì chi bằng cứ việc ban cho ta chiếc dải lụa trắng để ta đi theo Thụy thái y luôn đi!”Dứt lời, nước mắt của ta liền rơi xuống!

Sắc mặt hắn đột nhiên trở nên nghiêm túc, “Chuyện của Thụy thái y, người biết được bao nhiêu?”

Ta nói nhỏ, “Ta chỉ biết là, đêm mà Thụy thái y chết, ta thấy 2 người Tiểu Lý tử và Tiểu Hạnh tử đứng nói chuyện bên cái giếng khô ở phía tây ngự dược phòng. Ta thấy tâm tình của 2 người bọn hắn không được tốt lắm nên không đi theo xem. Lúc rời đi, ta có gặp được Tam hoàng tử! Có cái gì không đúng sao?”Ta nghiêng đầu.

Hắn nhảy dựng lên, liếc mắt nhìn ta một cái. Một hồi lâu mới nói, “Vốn là buổi tối Đình Hiên mới tiến cung! Sao người lại nhìn thấy hắn?”Hắn lạnh lùng nói. Trong thanh âm lộ ra hơi lạnh như băng, điều này cho ta biết: ta đã thành công rồi!

Thành công đem cái chết của Thụy thái y đổ hết lên người Đường Vấn Thiên!

Ngày đó, mọi người đều nói là Đường Vấn Thiên và Đường Đình Hiên đều xuất hiện tại Băng Tuyết cung! Nhưng người nào tiến vào trước thì không ai biết!

2 người bọn hắn ở cùng một chỗ, thấy được Đường Đình Hiên thì chẳng khác nào là thấy được Đường Vấn Thiên! Nếu hẳn đến cái giếng khô đó để tìm kiếm thì liền sẽ biết, Tiểu Lý tử ngày ấy căn bản là không cùng Thụy thái y tiến vào Băng Tuyết cung! Việc đó thể hiện 1 điều! Tiểu Lý tử mà cùng Thụy thái y đi vào Băng Tuyết cung chính là 1 người khác! Mà hẳn cũng biết: trong cung này, người biết đến thuật dịch dung chỉ có mỗi mình ta và Đường Vấn Thiên mà thôi!

Nghĩ thế nào cũng thấy khả nghi! Cái ta muốn chính là làm cho hắn hoài nghi! Chỉ cần hắn vẫn duy trì sự hoài nghi này thì hẳn sẽ có sự kiêng dè với Đường Vấn Thiên! Liền sẽ không tiết lộ việc ta giả bệnh nôn máu ra ngoài! Mặc kệ hắn hoài nghi Đường Vấn Thiên hay hoài nghi ta thì đối với ta: cả 2 đều là chuyện có lợi!

Dù sao ta cũng quen với việc bị người khác hoài nghi rồi! Không sao cả! Nhưng ta có thể đánh cuộc, trong đầu hẳn vốn là hoài nghi Đường Vấn Thiên nhiều hơn! Bởi vì, không có người nào dẫn đến mức tiết lộ sự việc cho người khác hoài nghi mình! Cho dù là “kẻ trộm tổ cáo kẻ trộm” thì cũng có nguyên nhân!

Ta lắc đầu rồi nghiêng đầu, nói, “Ta cũng không biết, có thể là nhớ lầm rồi?” Ta mê hoặc nói.

Hắn lạnh lùng nói, “Người khác thì có thể nhớ lầm nhưng ngươi – người mà ngay cả khi xem qua phương thuốc 1 lần cũng có thể nhớ kỹ – sao có thể nhớ nhầm?” 2 mắt hắn bắt đầu trở nên đỏ ngầu. Oh oh oh! Hẳn thật sự đang hoài nghi Đường Vấn Thiên!

“Lâu như rồi thì đừng nên truy cứu nữa! Chuyện của Thụy thái y ta cũng không muốn nhắc lại, chỉ là nhắc đến Thụy thái y thì lại nghĩ đến 2 nô tài tụy thân bên người hắn. Tự nhiên sau đêm đó là bọn họ biến mất! Bây giờ nói, chỉ là có thể hỏi sư phụ mới có thể tìm ra đầu mối tung tích của 2 người họ mà thôi!” Ta càng tỏ ra không có hứng thú về việc này thì càng có vẻ như việc này đối với ta chẳng có chút liên quan! Loại thuần túy muốn xem chuyện vui này, loại nói 1 đằng nghĩ 1 nẻo này đều có ở mọi phụ nữ trong chốn hoàng cung! Chỉ là, có người hiểu được phải tránh xa điều cấm kỵ của hoàng cung và 1 số người thì không

Sắc mặt hắn thoáng trở nên tốt hơn 1 tí.”Nếu đồ nhi muốn nghiên cứu y thì không bằng cứ đến dược phòng sách! 2 người cùng nghiên cứu thì sẽ có hiệu quả hơn 1 người!”

Ta thở dài nói, “Bây giờ Dược Nô đang muốn nghiên cứu chứng bệnh mất vị giác! Mà này chứng mất vị giác này lại chỉ có mình Đường Vấn Thiên mới biết! Sư phụ có sẵn phương thuốc đó không? Như vậy thì

còn tốt hơn là ngày ngày ở nơi này vắt óc suy nghĩ!”

Hắn cười to nói, “Ta tưởng rằng cả đời Diệp Dược Nô lấy việc nghiên cứu y thuật làm quang vinh, không ngờ người cũng có lúc đi học đơn thuốc của người khác! Quả nhiên là chuyện lạ!”

Ta cười nói, “Không dùng phương thuốc có sẵn mà ngày ngày đi nghiên cứu mới là chuyện lạ! Tận dụng thời gian đó để nghiên cứu phương thuốc các chứng bệnh chưa có thuốc chữa không phải là tốt hơn sao?”

Hắn thở dài một tiếng, gật đầu nói, “Nghe quân buổi nói chuyện, thắng đọc mười năm thư (*)! Đúng vậy! Có thể điều này đúng! Kỳ thật việc này, trên đời này ước chừng chỉ có một mình Vãn Thiên là biết! Hắn cực kỳ thông minh. Năm mấy năm nay tiến bộ rất nhiều. Trong lúc hạ độc, hắn liền nghĩ đến thảo dược mà người hay dùng điều chế thuốc! Hơn nữa, thành phần của độc dược và của giải dược hoà lẫn lại với nhau, người bình thường vốn không thể biết, nhưng lại có thể sinh ra một loại thuốc độc mới! Như làm ất vị giác và làm mù mắt! Không thể không nói, nếu hắn không làm Hoàng đế thì sẽ còn siêu việt hơn ta! Bình khởi bình toạ (**) với người!”

Nói cách khác, chứng mất vị giác của Tiểu Hạ phát sinh vì bị trúng độc! Một loại độc do phương thuốc của ta và của hắn hợp lẫn lại với nhau! Ta ảo não. Nếu biết trước thì ngay từ đầu ta đã chỉ dùng thuốc để điều chế giải dược! Vậy thì hắn đâu có thể chế tạo ra loại độc dược đó!

“Ta chỉ có thể nói nhiều đó, còn lại là phải tùy vào người rồi” Hắn gật đầu. Vuốt ve sợi dây tai 1 hồi lâu. Cúi đầu nói, “Nô phi nương nương, vậy thì ta xin cáo lui!” Dứt lời, hắn liền thối lui ra sau!

Ta định nói tiếp thì đã thấy hắn khẩn trương đóng cửa lại, người đi mà cứ như bay nhảy!

“Cái hòm thuốc!” Trí nhớ của người này quả nhiên là không tốt! Đi tới đâu là cứ bỏ quên đồ tới đó, với cái trí nhớ như thế này mà cũng có thể làm đại ngự y trong cung! Thế giới này, quả nhiên là loạn rồi!

Ta không khách khí mở hòm thuốc của hắn ra, bên trong đó cần thuốc gì là đều có. Ta tìm thấy vài vị thuốc mình muốn, nếu nhiên không phải tính tính tính của hắn như thế thì ta có muốn tìm được liệu cũng e là không dễ dàng!

Đang định đóng hòm thuốc lại thì từ bên trong đó lộ ra 1 vật bằng lục màu đỏ! Rút ra nhìn kỹ, đó là 1 cái yếm tuyết mai! Cái yếm này được thêu xảo tinh tế, vừa nhìn đã biết đó không phải là 1 vật bình thường! Tuyệt đối cũng không phải là đồ vật của hạng thiếp thân cung nữ! Ta cau mày hoài nghi. Tên này quả thật đào hoa, ngày thường đều chạy đi chạy lại đến tấm cung của các nương nương, cái yếm này không phải là của 1 trong các nương nương đó chứ! Nếu là như thế thật thì chắc hẳn sẽ có chuyện hay rồi!

Ta đưa tay lên vuốt vuốt tóc! Chết tiệt! A! Cửu lòng quan của hắn còn ở nơi này! Một đêm nay thật khiến ta khó chịu! Hắn không thể không ám ta được 1 chút nào hay sao?

Từ bên trong nội giương, ta tìm lấy ra 1 bao thuốc bổ máu. Liều mạng đổ hết vào miệng. Không biết lúc nào khỏi mà vật này đã thành 1 trong những thứ mà ta hay dùng rồi! Nếu Đường Vũ Hiên không nghĩ ra ý kiến bổ máu thì e là vở kịch giả bộ nôn ra máu của ta đã phải hạ màn sớm!

Thở dài một hơi, nhắm mắt lại, chờ trời sáng thì toàn bộ lượng máu mất đi sẽ được bù trả lại trong cơ thể ta rồi!

Ta thầm nghĩ, nếu ta sở liệu không sai thì cuộc sống yên bình đã qua đi! Hoàng thượng đã đuổi Hường phi được sủng ái nhất đi, lại còn muốn ở lại chỗ ta, chuyện này sợ là đã lan truyền khắp hoàng cung!

Chuyện ta huỷ dung để tránh thị tẩm chắc hẳn cũng trở thành đề tài để mọi người đàm tiếu! Những chuyện này, tất nhiên là ta không bao giờ muốn nó xảy ra. Chỉ là, thế sự không như ý người!

Phá vỡ thì cứ phá vỡ đi! Ta áng binh bắt đầu đã lâu! Các phi tử thích thủ đoạn thì cứ giở thủ đoạn! Ta đợi để xem thủ đoạn của các người! A, trong ngực trần đầy hưng phấn.

Đến cả nằm mơ cũng phải cười đây!

Mơ mơ màng màng, từ trên ngoài cửa sổ có âm thanh truyền đến, ta nhanh chóng mở mắt ra, “Người nào?”

“Là ta! Vãn Hiên! Ta đến xem người! Người thế nào rồi?” Đường Vãn Hiên nhỏ giọng nói.

Ta chạm nhẹ vào chiếc khăn che mặt, mở cửa sổ ra, trong ánh sáng mặt trời mùa hạ, hân 1 thân long bào trắng, tóc dài quá vai, cả người cứ phiêu diêu xuất trần như vậy! Theo phía sau hân là 1 nam nhân áo xanh, ta híp mắt, thấy mái tóc hung đỏ liền nhận ra hân chính là Thụy Triệt!

“Chuyện gì?” Ta tựa vào cửa sổ nói, hôm nay đã đủ phiền phức, hân còn đến đây nữa.

“Người thật sự huỷ dung? Thật sự làm thế sao! Ta cứ tưởng rằng đêm qua đại ca sẽ lưu túc lại ở nơi này của ngươi! Thế nào? Không có việc gì chứ?” Hân lướt qua cửa sổ, chạm nhẹ vào chiếc khăn che mặt của ta nhưng lại bị ta nhanh chóng tránh ra.

“Không có gì trở ngại! Không chết được!” Ta lạnh lùng nói. Không biết thế nào mà trong lòng thấy thật chán ghét.

“Thật sự không có việc gì thì tốt đi! Chúng ta đi lâm triều!” Thụy Triệt gật nhẹ đầu với ta rồi xoay người rời đi!

Đường Vãn Hiên buông tiếng thở dài, “Thật sự không có việc gì thì cứ hải hảo nghỉ ngơi đi! Ta đi!” Hân nói nhỏ với ta.

Ta vô lực gật đầu, đóng cửa sổ lại. Không đúng! Đường Vãn Hiên vốn thân thể yếu đuối, không cần phải vào triều sớm như vậy; vậy thì, Thụy Triệt nói “chúng ta” là ám chỉ ai?

Không phải Đường Vãn Hiên. Đó là 1 người khác. Tại sao hân lại che dấu thân phận? Ta lập tức mở cửa sổ ra, thấy bóng lưng cao ngạo của nam nhân vận quân trang màu bạc.

Bóng lưng kia, tóc dài phía sau được dùng sợi dây để búi gọn, mặc áo choàng màu bạc. Ở chỗ rẽ, ta còn thấy được chiếc ngân diện của hân!

Tuyên Tuyết Tán! Chắc chắn phải hân! Ta che đến miệng hét chói tai! “Đường Vãn Hiên! Người ở nơi nào?”

Trái tim của ta thiếu chút nữa là nhảy tọt ra khỏi miệng! Hân là Tuyên Tuyết Tán! Hân đến thăm ta nhưng lại che giấu ta! Rõ ràng là lo lắng nhưng sao lại che giấu ta?

“Người phát hiện rồi? Ta nghĩ đến người sẽ không phát hiện ra! Không sai! Chính là Tuyên! Hôm qua, hân đến Xuất Vân điện của ta là muốn tới gặp người nhưng vẫn còn chưa tới!”

Đó cũng là lý do tại sao mà Đường Vãn Thiên đi đến nơi này của ta! Vốn là sợ ta nhìn thấy Tuyên Tuyết Tán! Hả! Đúng rồi! Đêm qua hân tới cũng là lúc ta dùng trâm đâm lên mặt!

“Vãn Hiên, ta hỏi ngươi một câu, hân có phải là do người an bài tới để gặp mặt ta không?” A! Nếu đã gặp được thì có thể nào ta cũng muốn giữ hân ở lại, trao sự trong sạch cho hân

Đường Vãn Hiên tái nhợt nghiêm mặt gật đầu, “Đúng vậy!”

Chú thích

(*) Nghe quân buổi nói chuyện, thắng đọc mười năm thư : nghe 1 buổi nói chuyện, còn hơn là đọc 10 quyển sách

(**) bình khởi bình toạ: cân tài cân sức

83. Q.2 - Chương 6: Đoạn Tình? Ta Mời Người Uống Rượu!

“Hân đêm qua đã tới rồi!” Ta dựa vào bên cửa sổ nói nhỏ.

Hân sửng sốt, cau mày, “Chuyện khi nào?”

“Lúc ta cầm trâm đâm vào mặt! Ta nghe được bên thanh âm 1 người giẫm lên cành lê! Mặc dù chưa nói, nhưng hôm nay gặp hân, ta liền biết, hân đã tới rồi!” Bên môi ta chạm rai nổi lên 1 nụ cười. Thấy cuộc sống của ta như thế, hân có cảm thấy đau lòng không? Vì sao đau lòng mà lại không xuất hiện? Vì sao hôm qua, không tiến vào ngăn cản Đường Vãn Thiên?

Ngẩng đầu lên, ngửa đầu nhìn bầu trời. Hắn đang sợ cái gì! Trái tim hắn đã nguội lạnh rồi sao? Ta làm phi tử của Đường Văn Thiên, hắn có thương tâm hay không? Nước mắt của ta cứ thế rơi xuống.

“Hắn không tiến vào là có lý do của hắn! Chỉ là người lại vì vậy mà tức giận! Tử huy dung, người bị thiệt cũng chính là mình! Cần gì phải làm như thế?” Văn Hiên cau mày nói.

“Nhưng là, ngay lúc đó tình huống rất cấp bách, ta đã bị bức tới rồi tuyệt lộ rồi! Nếu không làm như thế thì sự trong sạch khó mà giữ được!” Ta cười lạnh. Cảm thấy tâm cũng lạnh như băng.

“Người vẫn chưa bỏ qua ý niệm giao sự trong sạch cho Tuyên đúng không?” Hắn lạnh lùng nói. Không biết vì sao, vẻ lạnh lùng trong mắt hắn làm cho ta run rẩy! Hắn, cũng thương tâm rồi sao?

Ta kiên định gật đầu.”Văn Hiên, trong chốn hậu cung này không có gì để ta lưu luyến! Nếu có thể giao sự trong sạch cho Tuyên thì có chết ta cũng cam lòng! Dung mạo này thì thế nào? Ta rất muốn! rất muốn! Văn Hiên, người giúp ta an bài đi! Lần này ta chỉ huy dung mà thôi, tiếp theo, chưa biết chừng là sẽ tự vẫn!” Nói với hắn những lời như vậy, ngay chính ta cũng cảm thấy bản thân mình thật vô sỉ!

Lấy cái chết uy hiếp hắn mặc dù biết rõ là hắn động tâm với ta. Rõ ràng biết là hắn phát sinh tình cảm với ta! Mà lại nói những lời làm hắn thương tâm như vậy! Chỉ là, ta đã không có đường rút lui rồi! Nếu không thì sợ ta ở trong hậu cung thời gian lâu thì sẽ gặp vướng vào ái tình, vướng vào đau đớn!

Bây giờ tất cả mọi luân thường đạo lý cũng không thể ngăn cản ý muốn của ta! Ta muốn hắn! Muốn Tuyên Tuyệt Tán! Ta thích hắn! Ta phi thường thích hắn! Chỉ là, Tuyệt Tán. Tâm tình của người có giống ta hay không?

Đường Văn Hiên sững sốt một hồi lâu, nói nhỏ, “Hoa mai lại sắp nở! Ô mai Tuyên thành, người đã ăn chưa?”

Lòng ta cả kinh, ô mai Tuyên thành? Không phải là có tẩm hương liệu sao? Hắn nói đến chuyện này làm gì? Hay trong quả ô mai đó có nội tình khác? Chậm đã! Ô mai có tẩm hương liệu, chẳng lẽ ý hắn đúng là như vậy sao?

“Những quả ô mai đó là tự tay Tuyên ướp chế của người. Ăn quả ô mai đó thì người đã biết ý tứ của hắn rồi!” Hắn tàn nhẫn nói.

Lúc này, cái gì ta cũng không nghe lọt!

Quả ô mai đó, nếu ăn lâu dài thì sẽ dẫn đến mất trí nhớ! Nói cách khác, hắn muốn ta quên hắn sao? A! Tuyên a. Người đúng là nghĩ như thế sao? Hắn biết rõ ta nơi này vì không được sủng, phần được phân chia hắn là rất nhỏ, cho nên mới cố tình để lại 2 hộp cho ta, phải không? Tâm tư lớn như vậy, hiểm độc như vậy, đó là muốn ta biết rõ là ta phải quên hắn đi! Từ nay về sau, đến chết cũng không thể gặp lại!

Hết thấy, đều là bởi vì Đường Văn Thiên! Nếu không phải bởi vì hắn thì 2 người bọn ta đâu có đi đến kết cục ngày hôm nay? Nước mắt của ta làm ướt đầm chiếc khăn che mặt. Đường Văn Hiên cau mày không nói. Chỉ yên lặng đứng đó.

“Nguyên lai, việc mà người cố chấp cả đời để đạt được sắp thành công nhưng lại phát hiện người mà người 1 lòng 1 dạ kia lại muốn người quên hắn, chính là loại cảm giác này đây! Văn Hiên, người nói xem, Tuyên thật sự sợ ta quên hắn sao? A! Chỉ là, ta đã là phi tử mà đích thân đại ca của người sắc phong. Hắn nếu có muốn thì cũng làm sao mà đạt được? Cuối cùng không được! Phải không? Như vậy, tại sao ta còn ở chỗ này? Tại sao ngày ngày lại phải đối mặt với cái Bát Giác đình đó!” Ngón tay ta chỉ về phía Bát Giác đình.

Hắn ghen ngào một tiếng, “Ta tin đại ca không hề bức ép người! Đem qua, đại ca nói, vốn là hắn không muốn làm mọi chuyện trở nên thế này! Hắn từng hỏi người rằng tiếng đàn của hắn nghe như thế nào? Người trả lời hắn, tiếng đàn đó cho thấy hắn đang nhớ cố nhân! Nói cách khác, mấy ngày này nay, người vẫn luôn chú ý tới hắn! Hắn nói, nếu chú ý đến hắn thì cứ thể hiện cảm tình! Chỉ là không ngờ tới, sự chú ý của người lại bởi vì người thấy tịch mịch! Người vốn là người không có trái tim! Lòng dạ của người đã bị người khác mang đi rồi!”

A! Ta chỉ nói qua như vậy, hắn dựa vào cái gì mà cho rằng ta đã phát sinh tình cảm với hắn? Chỉ vài câu nói kia? Tên nam nhân này hình như quá mức hoang tưởng rồi!

Hắn dựa vào cái gì mà tưởng rằng ta đã yêu hắn? Hắn là cừu nhân (kẻ thù) của ta, ta không thể chú ý đến hắn sao? Ngày ngày hắn đều lui đến nơi này, ta không thể không chú ý đến hắn sao? Hắn đang giở trò kỳ quái gì? A! Đúng rồi, trách không được, hôm nay khi nghe câu trả lời của ta, khóe mắt hắn lộ ý cười, nguyên lai đúng là như thế sao? Chờ tới khi đoạt được trái tim ta rồi sau đó sẽ đem ta vứt bỏ, đây là chiêu thức mới mà hắn vừa nghĩ ra để hành hạ ta sao?

Đường Vấn Thiên, vì hận ta, người lại gây ra loại tình cảnh này! A! Ta chia rẽ hắn và Tuyên Tuyết Nhi, hắn cũng chia rẽ ta và Tuyên Tuyết Tán! Hắn hận ta, ta không nên hận hắn sao?

Lúc trước, ta quá mức cố chấp mà lao theo hắn đấu đá để tận hưởng niềm vui thú, nhưng lại không bao giờ có kết quả. Mà bây giờ, ta muốn đánh bại hắn! Ta muốn hắn phải thương tâm đến gần chết! Ta muốn hắn đau đớn, ta muốn đem tất cả những đau đớn trên người ta trả lại cho hắn gấp bội!

“Vấn Hiên, người nói xem, ta phải làm sao bây giờ? Người ta yêu thì muốn ta quên hắn, người ta hận thì lại trở thành phu quân của ta! Người nói xem, rốt cuộc thế giới này là như thế nào?” Ta lạnh giọng hỏi hắn.

Hắn không nói. Nhưng sắc môi lại trắng không 1 giọt máu! Ta biết, mấy ngày nay, hắn đang mạnh mẽ chống giữ.

Ta vươn tay về phía hắn, hắn không nói, ngẩng ngốc nhìn ta.

“Vấn Hiên, người cho ta chẩn mạch. Xem một chút xem sức khỏe của người đã ra sao rồi!” Hắn bình tĩnh liếc mắt nhìn ta 1 cái, một hồi lâu sau mới vươn tay ra.

Ta ấn vào mạch môn của hắn. Nếu ta giết chết hắn thì không chắc là Đường Vấn Thiên sẽ rất thương tâm! Trái tim của người này vốn lạnh lẽo, vốn mạnh mẽ, vốn vô tình!

Một hồi lâu, ta ngẩng đầu nói, “Tình trạng của người tốt lắm! Vấn đều đặn uống thuốc ta kê khai. Vấn Hiên, ta hỏi người, bên trong hoàng cung này, có phải là có loại trướng gọi là Xích Hoàng? Tại sao này trướng Xích Hoàng lại được bảo vệ nghiêm ngặt đến vậy?” Sắc mặt ta không chút thay đổi, nhìn hắn.

Hắn thoáng giật mình, bên môi nổi lên nụ cười khổ, “Bởi vì, Xích Hoàng là loài chim thủ hộ của kim mạch [mỏ vàng] Hoàng quốc. Nếu mất đi trướng Xích Hoàng thì Hoàng quốc sẽ gặp biến cố lớn. Mất đi Xích Hoàng thì vĩnh viễn sẽ không tìm thấy được kim mạch. Hoàng quốc sẽ trở thành nước nghèo bản nhất trong 14 quốc gia! Một quốc gia nếu không có tiền thì sẽ không còn là 1 quốc gia! Phải không?”

Đây cũng là nguyên nhân tại sao mà Đường Vũ Hiên muốn ta đánh cắp trướng Xích Hoàng!

“Chỉ là, trăm ngàn năm qua, có vô số địa người đi vào cấm địa, nhưng lại không 1 ai còn sống trở về! Xích Hoàng vốn là loại động vật nhận chủ! Chỉ có quốc sư và Hoàng thượng mới có thể đến gần! Ngay cả ta cũng không được!” Hắn lạnh nhạt nói. Cực lực muốn ngăn cản không cho ta làm chuyện điên rồ!

Ta quay đầu, lạnh lùng liếc hắn 1 cái, 1 cái liếc mắt này cho hắn biết rằng ta sẽ không nghe theo hắn! “Phải không?”

Hắn ngăn người, vươn tay về phía ta, bàn tay tới nhợt cho thấy người này mắc rất nhiều bệnh. “Đưa cây sáo cho ta!”

Hắn muốn thổi sao? Ta không lên tiếng, trở về phòng lấy cổ cầm [đàn cổ] đưa cho hắn. Người bệnh thì phải biết hợp tác chút sẽ tốt hơn!

Hắn không nói, chớp chớp mắt, cầm cây đàn ngồi trên chiếu, đối diện với cửa sổ phòng ta, nhắm mắt lại, bắt đầu đánh đàn.

Tiếng đàn du xa thâm trường, làm cho ta nghĩ đến nửa năm trước, ta đứng dưới tán cây mai trong Xuất Vân điện, hắn ở trong phòng mình, ta rơi lệ suốt 1 đêm, 1 đêm đó hắn cũng ngồi tấu cầm.

Chỉ là bây giờ, đến lượt ta ở phía bên trong cửa sổ, mà hắn thì đang ngồi dưới tán cây mai. Vẫn như cũ, hắn đánh đàn, ta rơi lệ! Vấn Hiên, tại sao, mỗi lần ta chột vật nhất thì người luôn ở bên cạnh ta? Làm cho ta muốn xuống tay với người cũng không thể?

Ta nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống. A! Chỉ có hôm nay thôi, phải không? Chỉ có hôm nay, ta còn có thể nhớ đến Tuyên! Qua hôm nay, thế giới của ta liền sẽ không còn 1 người như thế tồn tại! Hắn sẽ không còn

được khắc ghi trong lòng ta! Hắn không bao giờ có thể trở thành phu quân của ta! Có một số việc, làm chính là làm, sai lầm chính là sai lầm rồi! Có nói như thế nào, có làm như thế nào cũng không được! Nếu không phải lúc đầu quá hành động theo cảm tính thì ta theo Tuyên sao có thể bị tách rời đây? A! Hết thấy, chỉ có thể tự trách mình chứ trách được người nào đây?

Hả! Đúng rồi! Còn có Đường Vãn Thiên! Còn có thể trách Đường Vãn Thiên! Là hắn! Hết thấy sai lầm nối tiếp từ khi bắt đầu, chính là vì hắn! Tên nam nhân này! Đúng vậy! Có thể coi nơi trút giận, muốn phát tiết thì chỉ cần tìm hắn! Mềm lòng với Vãn Hiên thì sao? Sao ta lại không nghĩ ra đây? Bây giờ ta đang ở trong hoàng cung của hắn!

Sao ta lại không nghĩ đến những thân bên cạnh hắn? Hắn có thể đối phó với các muội muội của ta thì ta cũng có thể đối phó với những người trong hoàng cung này của hắn, kể cả các đại thần, một việc, một người, có lẽ hắn sẽ để ở trong lòng, nhưng 10 việc thì sao? Một trăm việc thì thế nào? Hắn chung quy sẽ bị hao kiệt tâm trí!

Còn có, hoàng tự [anh em] của hắn! Ngoài 2 hoàng muội thì hắn còn có nhiều hoàng đệ như vậy! Đây là quốc gia của hắn! Lúc này, sao hắn có thể uy hiếp 1 phụ nữ tựa Tula như ta đây? Hắn sẽ không ngờ rằng, lúc mới hơn 10 tuổi, ta đã có thể giết chết nhiều người trong Lá Rụng cốc như vậy, thế thì sao lại sợ hắn đây?

Công phu của Dược Nhi và Nhận Hỷ cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, ta tin, dựa vào bản lãnh và tài trí của 2 nàng, hắn phải đến 1 người thì 1 người đó không đáng để 2 nàng để vào mắt! A, Mấy hài tử này, mỗi người đều có 1 điểm độc đáo của riêng mình, nếu Đường Vãn Thiên thật sự muốn đối phó thì cũng còn tỷ tỷ ta chống đỡ bên người hắn, không phải sao? A!

Từ bỏ đi ! Từ bỏ Tuyên Tuyết Tán! Từ bỏ tình yêu dành cho hắn! Buông tay hắn cũng là buông tha cho hắn! Lần sau gặp mặt, chưa biết chừng hắn sẽ hận đến nỗi muốn giết chết ta!

A! Thì tính sao? Bất quá, ta chỉ là giết phụ thân của hắn thôi! Cả đời Diệp Dược Nô này, số người bị ta giết là ít sao? Giết hắn rồi thì sao? Là ta muốn giết hắn!

Nếu không phải hắn quá yếu thì sẽ không bị 1 phụ nữ trong tay không 1 tác sát giết chết! Muốn trách thì chỉ có thể tự trách mình!

Ta giết hắn chẳng lẽ là sai sao? Không! Ta giết hắn, không sai 1 chút nào! Ta là vì báo thù ấu thân thì sao ta có thể thoái thác? Diệp Dược Nô ta có làm gì sai? A! Vốn là, ta không sai!

Ta ngừng khóc. Ngẩng đầu nhìn bầu trời. Tiếng đàn của Đường Vãn Hiên vang lên không ngừng, đã như vậy, liền chỉ có đoạn tình với hắn thôi, đúng không? A! Tại sao hắn lại quay về? tại sao hắn lại quay về? Ta lạnh lùng nhìn bầu trời, cảm giác mùa thu đã sắp đến!

Dưới bầu trời trong xanh, ta vươn tay ra đón lấy 1 bông tuyết, đúng là tuyết rồi. Ta cười khổ. Nguyên lai, trời mùa thu đã tới rồi sao? Hoàng quốc đúng là 1 quốc gia làm người ta sinh ghê tởm!

“Là Hạ Tuyết [tuyết mùa hạ]! Là Hạ Tuyết đây! Ta vẫn tưởng rằng, trong mùa hè vốn không có tuyết, nhưng hôm nay tuyết đã rơi rồi! Tuyết mùa hạ, nguyên lai, thật giống với tên của ngươi đấy! Khi mới gặp ngươi lần đầu, ta cứ suy nghĩ xem, có thật là mùa hạ có tuyết rơi hay không! A! Thật là đẹp quá!” Đường Vãn Hiên kinh hỉ nói. Ngẩng đầu nhìn cảnh tuyết.

Ta ngẩn người, cúi đầu, “Ta tưởng rằng, nên gọi là Thu Vũ mới đúng! Chỉ là, thu vũ [mưa mùa thu] ở Hoàng quốc là rất hiếm thấy! Hoàng quốc chỉ có thu tuyết [tuyết mùa thu]! Thật sự là 1 quốc gia gớm giếc! Giống hệt như hoàng đế của nó!”

Hắn ngẩn người, mở miệng cười nói, “Ngươi không biết sao? Hôm nay vốn là ngày cuối cùng của mùa hạ! Nói cách khác, trận tuyết này vốn là của mùa hạ! Cũng chính là Hạ Tuyết! A! Không ngờ rằng, cả đời Đường Vãn Hiên ta mặc dù ngăn ngủ nhưng lại vẫn có thể nhìn thấy kỳ cảnh [cảnh đẹp] như thế này! Quả nhiên cả cuộc đời không hối tiếc!”

Hắn nhắm mắt lại, từ 10 ngón tay chảy ra dòng âm luật xinh đẹp, giống hệt với con người hắn: bắt phàm!

“Qua trận tuyết này, cây mai sẽ càng thêm tươi tốt đây! Rồi nó sẽ vẫn nở ra hoa mai! Quả nhiên là làm cho người ta sinh ghê tởm!” Ta cau mày nói.

Bất giác ta nhìn vào rừng mai trong Bát Giác đình. Vào mùa hè không có hoa mai mà ngày ngày hắc đều lưu luyến đi tới đây, nếu tuyết rơi, hoa mai nở, hẳn là hẳn chỉ hận không thể di dời của tấm cung đến đây rồi? Nếu đã quyết định đối nghịch với thì không nên để ý đến ý nghĩ của hẳn, phải không?

“Vấn Hiên, Tuyên đã không quan tâm đến ta rồi! Người nói xem, ta có phải là quá bi thảm hay không?” Ta cười nhìn hẳn.

Lúc này, trên đầu, trên người hẳn đã bị tuyết phủ trắng không còn 1 sắc máu. Hẳn nâng mắt lên, “Nếu như đây là điều người muốn!”

Bên môi ta phỉếm nụ cười lạnh lùng, “Tìm Tuyên Tuyết Tán đến đây, ta muốn cùng hẳn uống rượu! Người cũng cùng đến! Đến Được Nô cung của ta! Gọi luôn cả Lâu Nhạc Khanh và Thụy Triệt cùng đến! Ta muốn ở chỗ này, chiều dài hẳn!”

Hẳn sững sốt, thở 1 hơi thật dài, nói nhỏ, “Người muốn làm gì?”

“Người nói xem, ta muốn làm gì?! Ta nơi này, chỉ cần mở cửa sổ ra là liền có thể nhìn thấy cảnh trí trong ngự hoa viên! Thật xinh đẹp! Hoa mai sắp nở! Nếu được nhìn thấy hoa mai nở thì không biết sẽ có tâm tình gì đây? Rất muốn biết! Người nói xem, có được hay không? “Được” thì chỉ có 1 chữ còn “không được” thì có đến 2 chữa!” Ta lạnh lùng nhìn vào mắt hẳn.

Hẳn ngẩn ra. Một hồi lâu mới nói, “Được! Bất quá, không thể ở tại Được Nô cung, đến Xuất Vân điện của ta đi! Nơi đó an tĩnh! Ta sợ 1 phi tử như người mà ở nơi này chiều dài chúng ta thì sẽ làm trong cung sinh lời đồn đại!”

“Hảo! Một lời đã định! Bây giờ ta phải nghỉ ngơi rồi! Việc này, liền phiền ngài quan tâm rồi! Thái thượng hoàng!” Là ta muốn người nói những lời này! Ta đóng cửa sổ, cách cửa sổ lạnh lùng nói, “Thái thượng hoàng, trời lạnh, ngài nên trở về đi! Hôm nay sự tình rất bề bộn! Được Nô thân thể hư nhược, xin được đi ngủ trước!” Dứt lời, liền đi tới bên giường.

Ta nghe thấy thanh âm của hẳn rời đi. Tối nay! A! Tối nay! Nâng mắt lên, nước mắt của ta liền tự nhiên rơi xuống! Nếu đã đến nước này rồi thì đừng làm ta dừng lại!

Ma mực, viết thư. Dùng bồ câu đưa tin. Ta đã án binh bất động đủ lâu rồi! Đây chính là thời điểm để hành động!

Các cung nữ không biết bị ai phân phó, 1 người tiến vào xem ta! A! Chắc hẳn là Lâu Nhạc Khanh rồi! Mấy cung nữ vướng chân vướng tay như thế thì không nên dùng! Ta không cần một người vô dụng bên cạnh!

Cất giọng lạnh nhạt nói, “Tiểu Thanh! Tiến vào!”

Người bên ngoài nghe thấy cả kinh, liền đẩy cửa tiến vào. A! Nguyên lai, nàng vẫn là đang ở bên ngoài! Ta không biết nàng đã nghe được bao nhiêu, ta chỉ muốn nàng phải trung thành với ta!

Tiểu Thanh cúi đầu trước ta, nói, “Nương nương! Có gì phân phó?”

Ta lạnh lùng nói, “Hôm nay trong phòng ta, người đã nghe được những gì? Nói cho ta biết!”

Nàng cả kinh, cúi đầu đáp lời nói, “Nô tỳ không nghe thấy gì cả! Nương nương!”

Ta cười lạnh, “Chuyện lớn như vậy mà người lại không nghe thấy gì? Có cái gì thì cứ nói ra đi! Hay là, có nói thì người cũng không thể nói trước mặt ta mà muốn đi tới nơi khác để nói?”

Nàng thoáng giật mình. Vội la lên, “Nương nương! Nô tỳ tuyệt không ý này! Nương nương! Nô tỳ cho tới bây giờ cũng chỉ thuần phục một mình nương nương! Những lời đáng nói thì nô tỳ sẽ nói, những thứ không nên nói thì nô tỳ tuyệt không hé lời! Tình nương nương minh xét!”

“Tốt lắm! Như vậy, ta muốn người nói, người, rốt cuộc đã nghe được cái gì!” Ta nâng mi, khoanh tay lãnh đạm nói.

Nàng nhanh chóng ngẩng đầu, “Nương nương hôm qua không chịu thị tẩm, còn huỷ dung của chính mình! Hoàng thượng giận dữ, rời khỏi Dục Nô cung! Hơn nữa, những gì nương nương nói với thái y, nô tỳ cũng nghe được! Một chữ không làm lộ ra ngoài! Thái thượng hoàng thăm nương nương, chuyện nương nương chung tình với Tuyên thành chủ, nô tỳ cũng đều biết, chỉ là không nói mà thôi!”

Lúc này, bên môi ta mới nổi lên ý cười, “À! Nguyên lai là người nghe được nhiều như vậy! Còn những ai nghe được chuyện đó?”

Nàng sửng sốt, cúi đầu đáp lời nói, “Còn có Tiểu Tử! Tiểu Lục, các nàng cũng nghe được! Tiếng động mà Hoàng thượng gây ra lớn như vậy, có thể không nghe được sao?”

“Những việc làm của Hoàng thượng, ngay đến cả Hoàng hậu cũng không được phép xen vào! Nếu không, đó là mạo phạm long diện, là tội chém đầu! Tiểu Thanh, người thông minh như vậy, tất phải hiểu được chuyện kiêng kỵ giữa ta và Hoàng thượng, sao có thể nói ra ngoài đây? những lời này nói với ta còn được nhưng nếu đã truyền ra khắp hoàng cung thì bây giờ ta có còn gọi người đến đây để nói chuyện không?” Ta phải phải tay, lạnh nhạt nói.

Nàng nghe vậy, cuống quýt dập đầu, “Nương nương! Tiểu Thanh sai rồi! Tha mạng cho Tiểu Thanh đi! Lần sau Tiểu Thanh không dám!”

Ta thay đổi tư thế ngồi, lạnh nhạt nói, “Đi! Gọi mấy người bọn họ tới đây cho ta! Dục Nô cung này của ta, xem ra là phải được quét dọn 1 ít rồi! Người xem!” Ta lấy tay quét qua mép cửa sổ, rồi thổi sạch ngón tay, “Cũng tích đầy bụi như thế này rồi! Tiểu Thanh, người xem, Hoàng thượng có lại đến Dục Nô cung nữa không?”

Nàng cả kinh, cúi đầu hạ mi nói, “Hoàng thượng quan tâm đến Nô phi nương nương như vậy, nương nương ngã bệnh mà vẫn còn muốn lưu tước lại đây. Tất nhiên là cực kỳ để tâm đến nương nương! Hơn nữa, Hoàng thượng tuy là tức giận rồi đi, nhưng lại không quên mời thái y đến xem bệnh cho nương nương! Thật sự là Hoàng thượng có vài phần xem trọng ngài! Tiểu thanh dám chắc chắn, không lâu sau Hoàng thượng sẽ lại đi đến Dục Nô cung!”

Ta không lên tiếng, lãnh đạm nói, “Đúng vậy! Đây chính là chuyện mà bao nhiêu phụ nữ trong hậu cung này mong ngóng! Tiểu Thanh, nhà của người ở nơi nào? ở đâu? Trong nhà có mấy người?”

Nàng nghe vậy ngẩn ra, một hồi lâu mới nói, “Trong nhà nô tỳ có một đệ đệ! Từ nhỏ đã cùng nô tỳ sống nương tựa lẫn nhau! Lúc này, một mình nô tỳ tiến cung, đệ đệ tuổi còn nhỏ, chỉ có thể gởi tạm nhà thúc phụ [chú]! Sợ là đã sớm bị khi dễ, ngay từ nhỏ, đệ đệ của nô tỳ đã rất nhát gan!” Nàng dứt lời, liền nghẹn ngào một tiếng.

Ta cười, “Đem người đệ đệ tiến cung cùng người, được không?”

Nàng cả kinh, cuống quýt dập đầu nói, “Nương nương tha mạng! Nương nương tha mạng! Thanh Thủy còn nhỏ! Lại không hiểu chuyện! Sao có thể thích ứng với cuộc sống trong cung đây? Hơn nữa, nếu Thanh Thủy tiến cung, thì Hà gia ta sẽ tuyệt đường hương khói! Xin nương nương khai ân!”

Ta bất động, lạnh lùng địa nhìn nàng.”Người là do nương nương nào phái tới?”

Lúc này, nước mắt của nàng đã chảy dài, thấy ta nói như thế, liền nói luôn, “Là Tú phi nương nương”

Ta thu tay lại, lạnh nhạt nói, “Oh?” Vốn là nàng! A! Dã tâm của nàng không nhỏ! Làm ta thấy thật thú vị!

“Nô tỳ cũng nên trở về nói với Tú phi nương nương là sẽ không giúp được việc cho nàng! Xin lỗi nương nương! Xin lỗi!” Nàng khóc rống nói.

“Ta đâu có nói là không cho người giúp việc nàng! Chỉ là, cái nào nên nói thì nói, cái nào không nên nói thì phải giấu kín! À! Nếu làm được như vậy thì ta sẽ giúp đệ đệ của người đi học đồ! Theo Lâu Nhạc khanh học y, tương lai có thể lên chức ngự y, cũng không phải không có khả năng!” Ta thở dài nói.

Cứ như vậy, nắm đệ đệ của nàng trong tay, lại vừa nhờ người chiếu cố hẳn, nhất cử đem của nàng ta đều biết được! Làm cho nàng toàn tâm toàn ý làm việc cho ta!

Nàng cúi đầu tạ ơn nói, “Tạ ơn nương nương đại đức! Nô tỳ thay mặt Thanh Thủy cảm ơn nương nương!”

Ta lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, “Đi! Gọi bọn họ tới đây! Ta có lời muốn hỏi bọn hân!”

Nàng cúi đầu lĩnh mệnh rồi đi. Không lâu sau, tám cung nữ và 8 nô tài đã quỳ gối trước mặt ta.

“Trong Dục Nô cung có bao nhiêu rượu?” Ta lãnh đạm nói.

Bọn họ mặc nhiên không lên tiếng, chỉ có Tiểu Thanh đáp lời, “Nương nương, trong Dục Nô cung chỉ có 1 vò rượu! Hơn nữa, rượu này được đưa tới lúc nương nương mới vào cung!”

“Hả! Như thế cũng được! Các người nói xem, trong ngự phòng thì có rượu không? Ta muốn rượu mạnh, càng mạnh càng tốt!” Ta cười nói.

“Nương nương muốn uống rượu? Thì cứ để các nô tài trong kho rượu dẫn đi cũng được!” Một gã thanh y nô tài đáp lời nói.

“Nhưng ta lại muốn rất nhiều rượu! Tốt nhất là rượu mạnh!” Ta cười nói. Hai tay vẽ ra một cung độ thật to.

“Hân là nương nương muốn mời mọi người Thái thượng hoàng uống rượu! Sức khỏe của Thái thượng hoàng không tốt, không uống được nhiều rượu mạnh như vậy!” Tên nô tài trả lời.

Ta cười, “Ta không cho các người đi lấy! Ta muốn các người đi trộm! Thế nào? Có thể không? Buổi tối, mỗi người các người đi trộm 1 vò về đây cho ta! Không trộm được thì sẽ không có chỗ đứng trong Dục Nô cung! thế nào?”

Một gã nô tài áo xanh xinh đẹp đứng dậy, lãnh đạm nói, “Mấy người chúng ta ở trong Dục Nô cung là để phụng dưỡng Nô phi! Nương nương bảo ta đi trộm rượu, ta sẽ không đi! Nếu Dục Nô cung không lưu ta lại, ta đi là được!” Dứt lời, hân liền xoay người cất bước muốn chạy.

Ta cười nói, “Chân đã đi rồi đây! Quả nhiên là vô tình! À, quên nói, Tiểu Đào tử! Trên người của người, ta – đã – hạ – độc! Làm sao bây giờ? Giải được lại nằm trong tay ta! Nếu người bước ra khỏi Dục Nô cung này thì ta có muốn đưa giải được cho người cũng không được! Làm sao bây giờ đây! Khổ nào à!” Ta nâng đầu bắt đầu dĩ nhiên.

Hân ngẩn ra. Lạnh lùng nói, “Nương nương nói dối thì cũng phải chuẩn bị 1 bản nháp đi! Đột nhiên nói ta bị người hạ độc, cũng muốn có chứng cứ mới được! Nếu không, tất cả mọi người chúng ta cũng không thể tin nương nương! Tiểu Chính tử, Tiểu Thanh, 2 người các người nói đi!”

2 người bọn hân chỉ cúi đầu không nói.

Ta cười, lắc lắc ngón trỏ.”Tiểu Đào tử, người thật không khôn ngoan! Người nói xem, tại sao ta lại phải gạt người? Chỉ là sai người đi trộm một vò rượu mà thôi! Hân là sẽ không quá khó khăn! Nhưng người lại không đồng ý, người nói, ta làm sao bây giờ đây? Nói là đến đây hầu hạ ta, đó là hầu hạ như thế này sao? Ta không hạ độc người! Ta chỉ hạ độc tất cả mọi người trong Dục Nô cung này mà thôi! Cửa ở ngày đó!” Ta chỉ vào cửa, “Bây giờ cứ đi đi! Ta sẽ chứng minh cho người xem, rốt cuộc lời ta nói là thật hay là giả!”

Hân thoáng giật mình, cắn răng, thấy những người khác đều bất động, liền quay lại, quỳ rạp xuống trước mặt ta.

“Nếu tất cả mọi người quyết định không đi, như vậy trước buổi tối, trong Dục Nô cung này đã có đến 16 cái đầu người để nhắm với rượu rồi? Ta mặc kệ các người đi trộm, hay là chém giết, nói tóm lại, không thể để cho người khác biết là bốn cung sai bảo các người làm những chuyện như vậy! Thế nào? Nếu thành công thì khi trở về sẽ có thưởng, còn nếu không thành công thì chỉ có nước bị trục xuất khỏi Dục Nô cung! Rất không kéo, nếu qua hôm nay mà các người không có được giải được của bốn cung thì liền chỉ có thể thán một tiếng bất đắc dĩ rồi! Lúc đó, bốn cung sẽ thông báo cho người nhà các người đem thi thể của bọn người về! Cũng tốt hơn ở nơi đây không chỗ an thân!”

Bên môi ta phẩm nụ cười lạnh, giờ tay chống cằm.

Hài lòng chứng kiến mấy người bọn họ run lập cập. A! Đúng là ngoài ý muốn! Mấy ngày nay, thoát nhìn cứ tưởng là 1 nữ tử ôn nhu âm thuận, thế mà hôm nay đột nhiên biến hoá nhanh chóng, trở thành 1 nữ ma đầu, cần ngược lại bọn họ một cái.

Thấy đám người bọn họ quỳ bất động trên mặt đất, ta cười nói, “Đứng lên đi! Mau đứng lên. Không đứng dậy thì sao mà làm việc cho ta đây?”

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, mặc dù không thể xác định rằng lời ta nói có phải là sự thật hay không, nhưng, có thể xác định rằng nếu bọn họ không làm được việc mà ta phân phó thì không có chốn dung thân trong Dục Nô cung này rồi! Không thể trở về Dục Nô cung thì chỉ có 1 con đường, đó là sống lê lết bần hàn qua ngày bên trong Trư xá [chuồng heo]! Ngự phòng ngày ngày cung cấp thức ăn cho nhiều người như vậy thì chung quy cũng có vài người đặt chân lưu lại! Mà muốn lưu lại thì chỉ có thể ở trong trư xá. Nói cho cùng thì trư xá cũng chỉ là trư xá mà thôi! Điểm khác biệt so với những chỗ khác là cảnh vật trong trư xá rất đẹp! Hơn nữa, cung nữ lại hầu hạ trong trư xá giống như là hầu hạ chủ tử của mình! Không thể có nửa điểm làm tổn hại! Người ta thường gọi là “thị trư nữ” [người phụ nữ chăn heo]! Một khi đã làm thị trư nữ, số lần được ăn cùng với các cung nữ bình thường sẽ ít hơn thì không nói, mà sẽ chẳng còn có 1 cơ hội nào để xoay chuyển trong hoàng cung này !

Nếu hầu hạ bên người chủ tử thì còn có thể nghĩ tới 1 ngày nào đó sẽ được Hoàng thượng nhìn trúng, một khi được nhận ân sủng thì có thể từ chim sẻ bay lên làm phượng hoàng! Cho dù Hoàng thượng có không nhìn trúng đi nữa, nếu khi chủ tử cao húng thì sẽ đứng ra làm chủ hôn cho 1 người tương xứng. Ít nhất thì cũng có thể kìm được 1 tấm chồng! Mà một khi đã làm thị trư nữ thì tất nhiên không thể hi vọng rằng mấy con heo trong chuồng sẽ đứng ra sắp xếp ình 1 cuộc hôn nhân tương xứng! Người cũng không trông cậy rằng 1 ngày nào đó, khi cao húng, Hoàng thượng sẽ đi dạo qua chuồng heo!

Cho nên, không một ai muốn đến trư xá này!

Vì vậy, trước khi trời tối đen, trong phòng ta đã được xếp sẵn 16 vò rượu mạnh!

Nguyên lai, mọi người không phải không làm, chỉ là không muốn làm mà thôi! Một khi đã thật sự muốn làm thì cái gì cũng làm được! Ta buồn cười, mở ra rồi đẩy từng vò rượu lại.”Không tồi! không tồi! Có người phát hiện không?” Ta cười hỏi.

Mấy người bọn hắn cúi đầu đáp lời nói, “Nương nương, chỉ là vài vò rượu mà thôi. Chúng ta đem đi, bọn họ cũng không nói gì.” Trong hoàng cung đâu có thiếu vài vò rượu như thế này

“Buổi tối hôm nay, bốn cung đã quên mất là mình sẽ đi đâu! Các người người nào có thể nhắc nhở bốn cung một chút?” Ta vô lực tựa vào ghế

Bọn họ cả kinh, lo lắng về ngụ ý của trong lời nói này, một hồi lâu sau Tiểu Đào tử mới cất giọng nói, “Nương nương, hôm nay, ngài muốn đến Xuất Vân để dự tiệc! Nếu nhiên nương nương còn không trang điểm, mặc trang phục thì e là không kịp!”

Ta cười liếc hắn một cái, hắn cũng thông minh, có thể nói ra nhanh như vậy, cho thấy hắn là người hành xử quyết đoán, muốn nói gì là liền nói, nếu biết lợi dụng tốt thì hắn sẽ rất được được! Muốn gây sóng gió ở hậu cung, nếu chỉ dựa vào 1 mình ta thì không được!

Ta mỉm cười gật đầu, “Nói không sai, nhưng mấy người các ngươi bê nhiều vò rượu đi vào Dục Nô cung như vậy thì có bị người khác chú ý không?”

Hắn mỉm cười, nhẹ giọng nói, “Cho nên, 16 người chúng ta nên chia làm bốn tổ, bốn người bê rượu, 4 người rót rượu, bốn người đi cất rượu còn 4 người đi mua rượu! Cứ như vậy thì số lượng rượu sẽ không còn nhiều như vậy. Vì thế nên không bị người khác chú ý”!

Ta cười một hồi lâu, thật sự là một ý kiến hay! “Là ai phân phó các ngươi làm như vậy?”

Tiểu Thanh nói, “bẩm nương nương! Là Tiểu Đào tử!”

“Ha! Như vậy cũng được! Tiểu Đào tử, từ nay giao cho ngươi làm tổng quản nơi này. Quản lý tất cả mọi người trong Dục Nô cung, bổng lộc gấp bội!” Ta cười nói. Nhân tài như thế mà không dùng thì thật đáng tiếc! Mặc dù trong tâm của hắn không hề cảm thấy phục nhưng lại có thể quản lý tính mạng của nhiều người như vậy thì hắn chẳng có lý do gì mà chối từ!

Tiểu Đào tử cúi đầu, nói nhanh, “Tạ ơn nương nương!”

“Bây giờ, chỉ còn cần 1 phó tổng quản, cung nữ thì còn cần 2 đại cung nữ, việc này thì còn đành phải xem biểu hiện của các người đêm nay rồi” Ta lạnh lùng nói.

Bọn họ cả kinh, cúi đầu, cùng kêu lên, “Vâng! Nương nương!”

Ta đứng lên khỏi ghế, “Bây giờ, Tiểu Thanh! Lại đây giúp ta trang điểm! Cho dù dung mạo này có bị phá huỷ thì cũng muốn xuất hiện trước mặt người khác với bộ dáng xinh đẹp!”

Bọn họ ứng tiếng rồi tự động lui ra.

Tiểu Thanh rất khéo tay, rất nhanh liền đã làm xong tóc cho ta. Ta đột nhiên đổi ý, bảo nàng ngừng tay, rồi xoắn tóc ra.

“Nương nương muốn xoắn tóc đi dự tiệc sao?” Tiểu Thanh nhẹ giọng nói.

Ta cười, “Ta đâu có nói là muốn xoắn tóc! Đi! Tìm 1 sợi dây buộc tóc, buộc gọn tóc ta lên trên đầu là được!”

Nàng đáp ứng rồi rời đi. Tối nay, ta chọn y phục màu đỏ tươi, màu đỏ tươi sáng tôn lên nước da trắng ngần của ta. Hồng sa (*) che mặt, trên đầu không cài 1 món trang sức! Trong hậu cung này, chỉ có 1 mình ta là thể mặc y phục đỏ tươi mà không bị Đường Vãn Thiên trị tội! Còn có thể muốn đem ta hạ tẩn [ta ko hiểu từ này T.T]! Bởi vì. Chỉ có 1 mình ta là biết chuyện lão hoàng đế giả chết!

Tất cả vàng bạc trang sức cũng không nổi bật bằng 1 kiện y phục đỏ tươi! Thoa son. Đầu ngón tay nhiễm màu sáng của nước phượng tiên [cũng ko biết là nước gì T.T] Cười 1 tiếng, sau đó đứng dậy.

Lúc này, Tiểu Thanh đã đem sợi dây buộc tóc màu vàng tới, hai tay dâng lên, thấy ta một thân hồng y, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Có cái gì thì cứ nói!” Ta cười nói.

Nàng cả kinh, cúi đầu nói, “Nương nương mặc như vậy là phạm vào điều tối kỵ của hoàng cung! Xin nương nương đổi y phục khác!”

Ta cười, “Phải không? Nhưng ta lại cứ muốn mặc như vậy!” Tốt lắm, lòng của nàng đã hướng về ta rồi! Đủ tư cách!

Nàng quỳ xuống đất không đứng dậy nổi, “Nương nương! Hay là Tiểu Thanh nói 1 câu, không nên mặc hồng y!”

Ta cười nhìn nàng, “Tiểu Thanh không biết sao? Hoàng thượng rất thích bồn cung mặc hồng y! Người nhìn số quần áo được Hoàng thượng ban thưởng là liền biết rồi! Bồn cung không có việc gì! Hôm nay mặc bộ hồng y này, cũng để cho các nương nương khác nhìn ngắm 1 cung! Chỉ có vốn cung là có thể mặc y phục đỏ tươi như thế này! Các nàng, không được!” Dứt lời, liền khoác thêm bên ngoài chiếc áo choàng màu đỏ, chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Ta vốn là loại người kiêu ngạo cuồng vọng, bảo ta suốt ngày ru rú trong nhà chính là làm khó ta! Mặc đồ đỏ thì làm sao? Diệp Dục Nô ta trước giờ, lúc nào mà chẳng mặc hồng y ! Ta chẳng quan tâm cái gì gọi là chính phi với chả không chính phi, ta chẳng quan tâm đến cái gì gọi là hoàng hậu với chả không hoàng hậu! Trời uốn ta họa thủy thì tại sao ta lại phụ ý tốt của trời cao? Đường Vãn Thiên nếu có muốn mượn cơ hội này để kéo ta xuống thì cũng phải lộ diện mới làm được!

Là ta muốn để cho bọn họ đi tố cáo ta với Thái hậu. Nhân cơ hội này, xem xét xem trong hậu cung này người nào là kẻ mà ta sẽ đối phó, còn người nào là kẻ an phận thủ thường ! Bây giờ chỉ là làm cho các nàng lộ đuôi cáo ra thôi!

Ta đi ra khỏi cửa phòng. Bọn họ thấy ta một thân hồng y, liền há to miệng. Đám người kia đã quên mất phản ứng!

Ta cười nói, “Như thế nào? Chỉ là mặc một hồng y mà thôi! Có chuyện gì sao?”

Tiểu lục nói, “Nương nương! Trong cung này, chỉ có 2 người là Hoàng hậu và Thái hậu với được mặc đồ đỏ! Hơn nữa, bây giờ quốc tang vừa mới qua đi! Xin nương nương suy tính cẩn thận!”

Nàng vừa dứt lời, những người khác cũng liền quỳ xuống thỉnh cầu.

Ta cười, hồng y phiên nhiên, nói nhỏ, “Vây người các người nhìn xem một chút, bồn cung mặc như vậy có đẹp không?”

Bọn họ nhanh chóng ngừng đầu, một hồi lâu mới nói, “Rất đẹp! Có thể mặc hồng y đẹp như vậy, trên đời này, sợ là chỉ có một mình nương nương!”

Không phải! Còn có người khác! Bởi vì chịu ảnh hưởng từ ta, các muội muội của cũng rất thích mặc đồ đỏ. Màu đỏ tươi sáng! Màu đỏ là đại diện cho Phượng Hoàng cốc của Diệp gia!

Xoay người, quay đầu lại, “Đẹp thì tốt! Tối nay, bồn cung sẽ phá vỡ các quy tắc trong cung! Bồn cung cam đoan, sau này nếu trong hậu cung có biến cố gì, chỉ cần các người đi theo ta thì ta bảo trụ các người! Bất quá, tối nay, việc các người nên làm không phải là khuyên bảo ta đừng mặc hồng y! Mà là.....”

Đôi mắt ta chứa ý cười.

Bọn họ không lên tiếng, cúi đầu nghe.

“Các người ở chỗ này nhìn ngự hoa viên! Chờ khi Hoàng thượng đến Xuất Vân điện rồi thì liền lấy toàn bộ rượu ra, đốt sạch ngự hoa viên và Bát Giác đình cho ta! Nhớ kỹ, phải làm cho sạch sẽ!”

Chú thích:

(*) hồng sa: sa màn màu đỏ

84. Q.2 - Chương 7: Tên Hoàng Đề Này Yêu Ta

“Cái... cái gì?” Bọn họ há to mồm, cả đám người ngây ngốc nhìn ta. Cứ như thể ta vừa nói ra 1 việc gì kinh thiên động địa! Ta có nói so? Ta nghiêng đầu. Hình như không có! Không phải mới chỉ nói là đốt Bát Giác đình thôi sao?

“Nương nương... Ngài... Ngài... Ngài sẽ không là thật sự muốn... Muốn...” Ngay cả Tiểu Thanh cũng trở nên cà lăm.

Ta ngộ ra, nguyên lai thật là việc này sao? Nguyên lai vì việc này mà bọn họ bị ta dọa cho sợ hãi sao?

“Nếu không thì các người tưởng rằng số rượu này dùng để làm gì? Có uống thì cũng không uống được nhiều như vậy!” Ta cười nói. “Nếu như việc này cũng làm không xong thì sau này sao có thể giúp việc cho ta?” Ta đẩy 2 vật áo choàng ra sau, quay đầu lại nói: “Nhớ kỹ, nhất định phải thấy Hoàng thượng vào trong Xuất Vân điện thì mới được động thủ!”

Dứt lời, liền mặc kệ bọn họ, chậm rãi tiêu sái ra khỏi Dực Nô cung, chui vào nhuyển kiệu màu vàng mà Đường Vãn Hiên thường dùng

Nô tài đó thấy ta mặc hồng y, cứ nghĩ là do Đường Vãn Hiên có tình cảm với ta nên cũng không nói chuyện. Liền đem kiệu đi về Xuất Vân điện!

Tuyết hạ rất lớn. Kiệu phu đi đường rất gian nan. Âm thanh bước chân đạp lên nền tuyết vang vọng trong buổi đêm yên tĩnh, phi thường vang dội!

Tối nay, hẳn là lần cuối cùng ta có thể thấy mặt Tuyên Tuyết Tán? Tối nay, trong trận hạ tuyết này! Ta nhớ kỹ, lần đầu tiên ta gặp hẳn là trong rừng hoa mai Tuyên thành. Hẳn và ta cùng cười ngửa trên những cánh hoa trong Mai lâm, hết thấy vẫn còn rất rõ ràng. Trận tuyết tối ta là vì ta mà rơi xuống! Đột nhiên như vậy, trong ngày cuối cùng của mùa hè, tuyết rơi

Hẳn là để ghi dấu ối tình giữa ta và Tuyên! Qua tối nay, hết thấy liền sẽ qua đi! Ta vén rèm kiệu, vươn tay ra, đón lấy vài đoá hoa tuyết. Bông tuyết rơi trên bàn tay ửng hồng của ta, từ từ tan ra thành 1 vũng nước nhỏ! Giống như mối tình giữa ta và hẳn!

Tan thành sương khói, nước mắt của ta cứ thế rơi xuống. A! Tối nay, không thể khóc! Cho dù có đau đớn đến thương tâm liệt phế thì cũng không thể khóc!

Ta lau nước mắt. Cắn đầu lưỡi. Hôm qua sáng nay, hắn không bước vào Duyệt Nô cung của ta là ta đã quyết định rồi, giữa ta và hắn không còn gì để nói!

Nhìn bầu trời màu xám, tuyết bay như hoa, giống như tâm tình của ta lúc này. Lạnh triệt cốt (*)!

Nhìn bậc thang phủ đầy tuyết trắng, không hiểu sao ta lại đột nhiên cảm thấy hăng hái.

“Được rồi, dừng kiệu lại đi! Tự ta đi lên!” Ta cất giọng nói.

Kiều phu cũng không phản đối, liền ngừng kiệu lại, ta từ bên trong kiệu đi ra, hồng y phiêu nhiên, đứng trong nền tuyết trắng giống hệt như 1 đoá hoa nở rộ! Khinh thân, ta bước đi! Mang đôi cung hài màu đỏ, nhẹ nhàng đạp lên trên nền đất đầy tuyết, chưa kịp để lại dấu chân thì đã lướt sang bước tiếp theo. Cả người chìm trong thế giới màu trắng, giống như hồng y yêu ma!

Hoa mai trong Xuất Vân điện đã đơm nụ, nụ hoa đầy sức sống kết đầy cả cây mai! Đây là lần đầu tiên ta trở lại Xuất Vân điện kể từ khi chuyển đến Duyệt Nô cung tới nay! Nhớ tới ngày đó, dưới tán cây hoa mai, lần đầu ta và Tuyên gặp gỡ, cứ như chỉ vừa mới là hôm qua! Hoa mai gọi ta nhớ nhiều thứ về Tuyên Tuyết Tán! Nhưng phàm là nữ tử, một khi mối tình đã tan vỡ thì cũng luôn là người đau khổ! Phải không?

Bên trong Xuất Vân điện hiem khi náo nhiệt như vậy. Ngạo mạn chậm tiêu sải tiến vào chính điện, nhìn thấy sắc mặt kinh diễm của bọn họ! A! Đã che mặt đi rồi mà bọn họ còn có sắc mặt như thế này!

Ánh mắt của ta chỉ nhìn đến 1 người mang mặt nạ bạc – Tuyên Tuyết Tán, ôn nhu nhìn hắn!

Hắn cũng nhìn thẳng vào ta! Cứ như thể tất cả mọi người trên đại điện này không hề tồn tại, thâm sâu mà đối mặt như vậy!

“Thu Vũ! Người đã đến rồi! Người đã trễ rất nhiều đây! Chúng ta đã bắt đầu từ rất lâu rồi!” Đường Vãn Hiên cười nói. Trong đầu hình như đang suy nghĩ cái gì!

Ta phục hồi tinh thần lại, thấy bọn Lâu Nhạc Khanh và Thụy Triệt đều có mặt ở đây, liền cười nói, “Có một chút chuyện nên trì hoãn!”

Lượn lờ qua vài chỗ, chọn lấy 1 vị trí rồi ngồi xuống.

“Đúng vậy đúng vậy! Nữ tử xuất môn đương nhiên là phải trang điểm cho kỹ càng! Hơn nữa, đồ nhĩ của ta vừa mới mới bị thương! Lại còn thêm chứng hộc máu nữa, bệnh nôn ra máu này cần phải nghỉ ngơi nhiều, bổ sung nhiều máu là được! Bất quá, đồ nhĩ, điều mà ta muốn nói là tại sao người lại ăn vận như vậy? Trong cung tối kỵ màu đỏ tươi! Đồ nhĩ à, nếu bị Hoàng thượng biết được thì không xong rồi!” Lâu Nhạc Khanh liếng thoảng nói. Tối nay, sợi dây bên tai hắn vẫn là màu xanh. Vẫn là một bộ bạch y, ngồi lẫn trong đám người nhưng lại không có 1 điểm nào thua kém!

Thụy Triệt ho nhẹ, nói, “Nếu muện thì chúng ta đâu thể không làm gì! Đầu tiên là phạt 3 chén rượu, thế nào?” Bên môi hắn phỉếm nụ cười nhưng, ý cười lại chưa đạt đến nơi đáy mắt! Giống như đang dò hỏi cái gì đó.

“Thôi, trên mặt có thương tích thì không thể uống rượu, hay là lấy trà thay rượu thì tốt hơn!” Tuyên Tuyết Tán lên tiếng ngăn cản.

“Đúng vậy! Muốn phạt thì lần sau phạt cũng được!” Đường hồi hiên nói.

Ta cười lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Tuyên Tuyết Tán một cái, cầm bầu rượu lên, chính mình rót đầy 1 chén, hai tay bưng lên, nói với bọn họ, “Nếu Thụy tương đã lên tiếng thì không còn cách nào khác là làm theo rồi!” Dứt lời, liền vén khăn che mặt, đưa chén rượu kê lên đôi môi đỏ mọng!

Không một người nào dám nói! Bọn họ chỉ yên lặng nhìn ta! Thấy bọn họ bất động, ta lại rót đầy thêm 2 chén nữa, uống cạn rồi nói với bọn họ, “Xem này! Ta uống xong hết rồi! Một người nữ tử như mà cũng có thể uống hết, thế thì các người có thể uống hay không?” Ta cười nói với bọn họ, mỉa mai như tở (**).

Lâu Nhạc Khanh là người đầu tiên phản ứng lại. Cười nói, “Đương nhiên là uống! Đương nhiên là uống! Thụy Triệt, người đã châm lửa thì người phải uống 3 chén cho bọn ta! Thiếu 1 giọt thì ta sẽ chặt đứt 1 chân của người! Nào, ta kính rượu trước!” Hắn khẩn cấp rót rượu ỉnh rồi tức tốc dốc vào cổ họng! Cách uống này vốn gọi là cách uống liều mạng!

Ta biết, 3 chén rượu của ta đã phát huy tác dụng! Đám người bọn họ cũng không muốn thua kém ta! Phải biết rằng, nếu uống rượu thua phụ nữ thì là quá mất mặt!

Trong số bọn họ, chỉ có mỗi Đường Văn Hiên là không lên tiếng mà chỉ bình tĩnh quan sát ta là Tuyên! Ta uống vào bụng 3 chén rượu, liền nhét thức ăn vào cái miệng nhỏ. Rượu rất mạnh. Lúc này ta mới phát hiện, rượu đã thiêu đốt gương mặt ta đến đỏ bừng.

“Văn Hiên” ta giơ chén rượu lên, đặt ở trước mắt, mặt nước rượu êm đềm trong tay bỗng tạo thành cơn nước xoáy!”Người nói xem, sao tối nay lại có hạ tuyết?”

Đường Văn Hiên sững sốt, nửa ngày nói không ra lời.

“Tối nay là ngày cuối cùng của mùa hè! Hạ tuyết, đúng! Tên của người có phải được đặt dựa theo cơn tuyết mùa hạt?” Tuyên Tuyết Tấn cầm chén rượu trong tay, bình tĩnh nhìn vào ta .

Ta chỉ vào mũi mình, cười to “Ta? Ta là Hạ Tuyết! Sao? Tuyên, người còn không biết sao? Ta lúc nào đã thành Hạ Tuyết rồi? Văn Hiên! Người biết không?” Ta quay đầu lại nhìn vào mặt hắn, nghiêm trang nhìn hắn.

“Nếu không phải là Hạ Tuyết thì người tên gì! Chẳng lẽ, ngay cả tên cũng là giả? Người cũng là giả sao?” Hắn nhỏ giọng nói. Cả người bắt đầu phát run.

Ta cười nói, “Đúng vậy! Từ ngay từ đầu đã là giả! Cho tới bây giờ cũng chẳng có Hạ Tuyết nào cả! A! Có! Có! Ta đã quên mất!” Ta vỗ trán.

Mấy người bọn họ nhìn nhau, “Nàng say! Hay là đỡ nàng trở về nghỉ ngơi đi!” Thụy Triệt nói.

Ta cười, nhìn mấy người bọn họ, “Các người không phải là ta, ta chưa nó nói là sau, sao các người lại biết ta say? Ta đâu có say? Rõ ràng là không có say? Lời ta nói chính là thật! Văn Hiên, người biết, đúng không?”

Lâu Nhạc Khanh kêu to lên, “Đúng vậy đúng vậy! Nàng đâu có phải là Hạ Tuyết! Nàng tên là Thu Vũ mà! Đồ nhi của ta quả nhiên không có say, người say chính là người, Thụy Triệt! Người mang nàng tiến cung đến, người đã quên sao? Ha ha!” Hắn chỉ vào mũi Thụy Triệt, kêu lên.

Thụy Triệt thở dài, hiển nhiên đã bị 2 người bọn ta chọc tức rồi! Hắn lạnh lùng nói, “Ta đương nhiên biết nàng tên là Thu Vũ, chỉ là, người xem nàng bây giờ, sắc mặt như đỏ như vậy, không phải say thì là cái gì?”

Hả? Mặt đỏ lên sao? Ta sờ sờ mặt, trên mặt quả nhiên là nóng vô cùng!

“Ta không có say! Đỏ mặt cũng không phải là do say rượu! Có phải không, Văn Hiên, sư phụ, Tuyên?” Ta hỏi ý kiến của bọn họ.

Ta thấy khoé mắt Đường Văn Hiên giật giật, khoé môi của Tuyên Tuyết Tấn thì co rút, buồn cười nói, “Sư phụ cũng nói sai rồi! Ta cũng đâu có phải là Thu Vũ! Thu Vũ cũng chỉ là tên giả! Các người có biết tại sao Đường Văn Thiên lại phong phi cho ta không? Nói cho các người biết, không phải bởi vì ta rất xinh đẹp, cũng không phải bởi vì hắn nhìn trúng ta, muốn đoạt ta từ tay Văn Hiên! Mà là... Ta, họ Diệp... tên là Dược Nô” Ta nói rồi rồi róc rách cười rộ lên.

Hài lòng chiêm ngưỡng gương mặt xanh mét của 4 người bọn họ!

“Bởi vì hắn hận ta, cho nên muốn giữ ta ở bên người! Sợ ta ra tay với Văn Hiên! à! Tuyên, chắc là người biết tại sao Đường Văn Thiên lại hận ta đến như vậy!” Ta cười nhìn hắn.

Khoé môi hắn co quắp .”Đương là biết đến! Xá muội Tuyết Dung là bị người hạ độc giết chết!”

Ta cười lạnh, “Vậy có phải người cũng tìm ta báo thù không? Đối với cái chết của Tuyên Tuyết Dung, 1 chút ta cũng không thấy áy náy! Trong đầu nàng có chủ ý gì, ta tin rằng người không phải là không biết! Tuyên thành Tuyết Dung, thủ đoạn cao siêu, không ai có thể so bì với nàng! A! Chỉ là, nàng đã chết! Nhưng ta lại còn sống! Nàng mượn tay ta để được chết trong vòng tay của Đường Văn Thiên! Làm cho Đường Văn Thiên đến lúc chết cũng không thể quên được nàng! Mà ta lại trở thành vật hi sinh của nàng! Thật sự là tuyệt diệu!” Nói rồi, ta tự mình vỗ tay!

Sắc mặt Tuyên Tuyết Tán lúc xanh lúc trắng. Lâu Nhạc Khanh và Thụy Triệt thì lộ ra ánh mắt đầy vẻ hứng thú.

Đường Vãn Hiên thì vỗ vỗ trán, không lên tiếng.

“Không được! Vãn Hiên, người không nên cử động! Cứ ở đó nhìn ta!” Ta mắt lại, chống cằm.

“Thật sự say rồi! Say đến nỗi ngay cả mình đang nói gì mà cũng không biết!” Đường Vãn Hiên gượng cười hai tiếng.

Tuyên Tuyết Tán thì xem ta nói 1 tràng. Lâu Nhạc Khanh thì lắc đầu nhìn ta. Thụy Triệt thì cau mày không, như là đang lo lắng cái gì.

Ta không có say! Ta đương nhiên không có say! Chỉ là nhờ vào rượu mà nói ra mọi chuyện của Tuyên Tuyết Dung mà thôi! Ta không quan tâm bọn họ sẽ nhân việc này mà chê cười ta! Mặc dù ta đã làm lộ ra thân phận Diệp Dục Nô. Nhưng ta cũng không cảm thấy hối hận! Nếu hắn đã thật sự muốn đoạn tình với ta thì ta cũng sẽ không bao giờ cho hắn cơ hội để quay đầu!

Nếu không thì chiếm được tình yêu của hắn thì hãy làm cho hắn khắc ghi ta, ngày ngày hận thù ta! Hắn là việc ta giết chết muội muội của hắn đủ làm cho hắn hận ta rồi!

“Đầu có ta có hơi choáng váng! Thụy Triệt! Nhạc Khanh! Các người có cảm thấy say không?” Đường Vãn Hiên vừa dứt lời, liền gục xuống bàn! Thấy hắn gục xuống, Lâu Nhạc Khanh cũng gục xuống theo, tiếp theo, như là bị lây bệnh cho nhau, Thụy Triệt cũng gục xuống theo!

Bên môi ta phỉm ý cười như hoa, Vãn Hiên! Vì để tạo cơ hội cho ta là Tuyên ở riêng với nhau mà người đã làm như vậy sao? Đã như vậy thì ta không nên phụ ý tốt của người!

Ta cười nói, “Các người đã say thì ta quay về Dục Nô cung đây! Tuyên thành chủ, bọn họ cũng say, không bằng, người tiễn ta 1 đoạn, thế nào?” Ta đứng lên khỏi ghế. Mềm mại dựa vào ghế. Cả thân thể mềm mại không xương, giống như một con độc xà xinh đẹp

Hắn nhìn ta, khóe môi rủ xuống vài phần, nửa ngày sau mới nói, “Được!”

Dứt lời, liền đứng dậy, dìu ta. Ta cơ hồ đem cả sức nặng của thân thể dựa vào trên người hắn. Hắn đỡ lấy thất lưng của ta, 2 người bọn ta chậm rãi đi ra khỏi Xuất Vân điện!

Tuyết vẫn còn đang rơi không ngừng. Trong bầu trời đêm tối, trong Xuất Vân điện vẫn còn sáng đèn, có vẻ tinh trong suốt ónh. Cả Xuất Vân điện cứ như tiên cảnh trên những tầng mây. Có hương thơm thoang thoảng, ngẩng đầu, hoa mai không biết từ khi nào đã nở ra 1 đóa hoa xinh đẹp như vậy!

A! Ngay lúc hoa nở cũng là lúc phải cùng hắn chia tay đoạn tình. Nở ra đóa hoa đẹp như vậy, quả là thật đáng chiêm chọc!

Ta cười lạnh, hít sâu 1 hơi, cảm nhận mùi hương thơm lạnh [thơm mát + lạnh lẽo].

“Tuyên Tuyết Tán, ta có đẹp không?” Ta nhẹ giọng nói. Đẩy hắn ra. Dựa vào cây mai, đứng trong trời tuyết. Cả người, so với đóa hoa mai vừa nở còn đẹp hơn bội phần!

Hắn ngẩn người, không biết phản ứng như thế nào, nửa ngày sau mới nói bằng giọng khàn khàn, “Đẹp! Nàng là nữ tử xinh đẹp nhất mà ta đã từng nhìn thấy! Cơ hồ có thể nói là tuyệt đẹp! Cũng chỉ có nàng mới có thể xứng đôi với Hoàng thượng! Có thể cùng hắn chỉ điểm giang sơn (***)!”

Khi hắn nói ra những lời này, lòng ta cực lạnh, giống như băng tuyết trong ngày hè!

“ô mai Tuyên thành là do tự tay người yếm chế sao? Người đặc biệt tắm hương liệu vào đó là muốn ta và người đoạn tình với nhau sao? Chỉ là, Tuyên Tuyết Tán, trong lòng ta thật sự không thoải mái! Người có biết ta tiến cung là vì ai không? Người có biết khi người là ta cùng nhau ước định ở đây rằng 1 tháng sau sẽ cùng xuất cung, khi nghe tin người sẽ bị xử trảm ở Tuyên thành thì ta có cảm giác gì không? Nhưng người có biết là người đã làm cho ta thất vọng?” Ta nói trong tiếng gió thổi. Cảm giác trái tim của mình đang tan nát ra từng mảnh!

Hắn ngẩn người, nửa ngày sau mới nói, “Ta không biết rằng việc này lại ảnh hưởng lớn tới nàng như vậy! Nhưng nàng đã là phi tử của Hoàng thượng! Ta có thể đòi lại 1 Loan, nhưng ta tuyệt đối không thể rời đi cùng 1 nương nương! Nàng có biết không? Vì Tuyên thành, vì Tuyên gia, ta phải làm như vậy! Hạ Tuyết! Chuyện giữa 2 người chúng ta tựa như một ngày cuối hè trong cuộc sống con người, theo gió bay đi! Ngày mai sẽ là 1 ngày mùa thu rồi! Hoàng quốc vào mùa thu sẽ không còn hạ tuyết và đó cũng là thời kỳ hoa mai nở! Nàng xem!” Hắn chạm ngón tay vào đoá hoa trên cành mai.

Ta nhìn theo ngón tay hắn chỉ vào cành mai, “Mặc dù hoa mai đã nở nhưng rốt cuộc cũng không phải hoa mai ngày đó ta và nàng gặp nhau tại Xuất Vấn điện. Nàng có biết không?”

A! Hắn đang nói rằng chuyện của 2 người bọn ta đã thuộc về dĩ vãng của ngày hôm qua rồi, phải không? Phải không? Mặc dù sớm cũng đã biết tâm tư này của hắn nhưng khi nghe hắn nói ra, ta vẫn cứ cảm thấy thật thương tâm!

“Ta biết rồi!” Ta cười lạnh. Gật nhẹ đầu.”Chỉ là a! Tuyên, ta không phải là người Hoàng quốc! Ta cũng không phải là người Tuyên thành! Người có thể vì Hoàng quốc, vì Tuyên thành, nhưng ta lại không làm được! Người đã có thể vì Hoàng quốc, vì Tuyên thành mà từ bỏ ta, vậy thì tại sao ta phải khắc ghi người trong lòng mình đây? Từ lúc người tẩm hương liệu vào quả ô mai là người đã không còn xứng đáng với ta rồi! Tuyên

Tuyết Tán! Có 1 ngày người sẽ biết, vì Tuyên thành mà từ bỏ ta vốn là 1 chuyện ngu xuẩn đến dường nào! Người vì Tuyên thành, ta sẽ phá huỷ Tuyên thành! Bần lãnh của Diệp Dực Nô ta không cao, đầu óc cũng không thông minh! Nhưng có cừu oán thì tất sẽ báo! Nếu muốn ta quên đi sỉ nhục ngày hôm nay thì chỉ có thể đợi đến ngày ta chết!” Cả người ta lạnh đến phát run, bởi vì hắn nói mà trái tim ta trở nên lạnh lẽo!

Hắn không lên tiếng, chỉ yên lặng đứng đó. Ta thấy hắn không nói, liền cười lạnh nói.”Ta tưởng rằng, Tuyết Tàn sẽ vì ta là Diệp Dực Nô mà hận ta thấu xương, nhưng sự thật có phải là như vậy hay không! Người căn bản không muốn giết ta, phải không? Tuyên Tuyết Tán! Hay là hận ý của người đối với ta vẫn chưa đủ sâu? Vậy thì, ta nói với người, kỳ thật, lúc trước ta đã gặp qua lão thành chủ! Cũng là bởi vì như thế nên ta mới ta được tín vật của hắn trong tay! Hắn căn bản là không có chọn ta làm con dâu! Hết thấy đều bởi vì ta nhìn thấy Tuyên thành thành chủ, hết thấy đều bởi vì ta chịu trọng thương nên mới nghĩ ra 1 âm mưu như vậy! Hơn nữa, người nói xem, tại sao tín vật này lại nằm trong tay ta? Bởi vì, ta – đã – giết – chết – lão – thành – chủ, cũng là hung thủ sát hại nhiều người trên giang hồ!” Nói xong, ta liền bắt đầu cười ha ha. Tiếng cười vang lên trong đêm đen lạnh tịch, có vẻ thật cuồng cuồng, thật bi thương!

Nếu đã quyết định buông tay thì cứ làm cho hắn hận ta 1 ít! Hận đến nỗi muốn giết chết ta! A! Bởi vì chỉ có hận như thế thì mới có thể nhớ 1 cách kỹ càng!

Cả người hắn bắt đầu run rẩy, dùng tay bóp lấy cổ ta. Lạnh lạnh nhìn ta, nửa ngày sau mới nói bằng giọng khàn khàn, “Quả nhiên là nàng sao? Sao lại có thể là nàng? Có phải vì muốn ta hận nàng nên mới dựng lên 1 câu chuyện như vậy? Tại sao? Tại sao lại nói dối?”

“Người nghĩ rằng ta đang nói dối?” Ta lãnh đạm nói, “Tại sao ta biết hắn chết trong Lá Rụng cốc? Tại sao ta lại lấy tên là Hạ Tuyết? Nói cho người biết! Bởi vì, nữ tử tên Hạ Tuyết này là vì năm đó ta diệt môn cả nhà họ Hạ! Là ta muốn người không thể tìm ra, là ta muốn cho người có cảm giác rằng sự xuất hiện của ta là do phụ thân người an bài! Như thế nào? Ta đã làm được rồi, không phải sao?” Ta ở dưới bàn tay chứa hơi ấm của hắn mà cười, giống như một đoá hoa nở rộ!

Hai mắt hắn dần dần đỏ ngầu, hai tay càng siết chặt. Sắc mặt của ta đỏ đậm, nửa ngày, ngay lúc ta sắp mất đi ý thức thì hắn đột nhiên buông ra ta. Đẩy ta ngã xuống đất! Chiếc khăn che mặt của ta cứ thế mà rơi xuống đất!

1 khắc khi chiếc khăn che mặt rơi xuống, ta nhìn thấy gương mặt thương tâm đến gần chết của hắn!

A! Thật tốt! Ít nhất mà nói thì mục đích của ta đã đạt được rồi, không phải sao? Làm cho hắn... hận ta!

“Người không giết ta sao? Ta đã giết muội muội và phụ thân của người! Tại sao không giết ta?” Ta cười với hắn, vết thương trên mặt đã nứt ra, cuộn cuộn chảy máu. Nhưng ta lại không hề có cảm giác!

Hắn không lên tiếng, nửa ngày mới nói, “Trên mặt... có máu!”

Ta lấy tay chạm vào gương mặt, nhìn vết máu trên đầu ngón ta, nửa ngày mới nói, “Đã bị huỷ dung rồi, người nói gì đây?” Ta mỉm nhìn hân.

Hân sửng sốt, “Ta muốn suốt đêm chạy về Tuyên thành! Tuyên thành đang chờ ta! Lần sau gặp mặt, ta sẽ đích thân giết ngươi!” Hân rút thanh kiếm bên hông ra, dùng kiếm chĩa thẳng vào mặt ta!

Ta cười lạnh, nghen ngào nửa ngày mới nói, “Ta đợi ngươi!”

Dứt lời, liền đứng dậy từ trong đám tuyết, bước đi trong bóng đêm!

Hân mặc dù không lên tiếng, nhưng ta biết, hân đang nhìn theo bóng lưng của ta! Cuộc đời này, vô duyên! Chỉ là không ngờ rằng ta và hân lại quyết liệt như vậy!

Quả nhiên là thương tâm cùng cực!

Ta đeo lại khăn che mặt, chậm rãi tiêu sái suốt cả 1 đoạn đường, đột nhiên, trên cổ có cảm giác mát lạnh, cả người đã bị người khác tóm lấy!

Người phụ nữ dè dặt thanh âm, lãnh đạm nói, “Đừng cử động! Nếu cử động, ta sẽ giết ngươi!” Nàng giật giạt thanh kiếm trong tay!

Ha ha! Lúc này lại bị người khác bắt được! Quả nhiên là lão thiên [ông trời] có mắt!

Ta cười nói, “Vị nữ hiệp này, hình như đã lạc đường trong cung này rồi! Làm sao bây giờ? Hoàng cung này, so với mê cung thì không sai biệt lắm. Chỉ là, ta chỉ là 1 nữ tử suốt ngày không ra khỏi cửa, không có giá trị lợi dụng gì! Nếu ngươi thật sự muốn thoát thân thì không bằng cứ đi tìm những người khác là được!”

Nàng ngẩn ra, như là không ngờ rằng ta sẽ nói như vậy, lãnh đạm nói, “Ta biết, ngươi vừa mới đi ra từ buổi tiệc trong Xuất Vân điện! Như thế nào? Ta thấy trong mấy nam nhân bọn họ thật ra chỉ có 3 người là động tâm với ngươi! Có thể thấy được, ngươi còn rất hữu dụng với ta! A!” Dứt lời, nàng liền bắt lấy ta, đi về Xuất Vân điện!

Quả nhiên là đồ sinh khúc chiết! Ta thầm nghĩ. Hôm nay thật sự là 1 ngày tồi tệ, ta vừa đoạn tình với Tuyên xong thì bị 1 người khác bắt cóc!

Hay là lúc xuất môn không có xem hoàng lịch? Ta thầm nghĩ trong lòng.

Đang định vùng ra thì nàng đã đem ta tới Xuất Vân điện! Gác thanh kiếm trên cổ ta, vẽ ra trên cổ ta 1 đường máu!

Mấy người bọn hân đang ngồi nghỉ ngơi, đâu có chút nào gọi là say! Sắc mặt bọn họ vốn đang ngưng trọng, thấy ta và người phụ nữ đó bước vào, mỗi người đều thay đổi sắc mặt!

Chú thích:

(*) Lạnh triệt cốt: lạnh thấu xương

(**) Mỉm như tơ: Chỉ ánh mắt mỉm hoặc

(***) Chỉ điểm giang sơn: cai trị giang sơn

Thục Triệt và Đường Văn Hiến đứng lên khỏi ghế, bình tĩnh nhìn ta!

“Xin lỗi, ta bị bắt rồi!” Ta cười, nói với mấy người bọn hân. Trong nụ cười mặc dù có vài phần bất đắc dĩ nhưng trong lòng lại cười lăn lộn! Tuyên Tuyết Tán! Hận ta mà sao ngươi lại có loại vẻ mặt này?

“Ngươi muốn thế nào?” Đường Văn Hiến nói.”Muốn tiền hay muốn cái gì!”

Nữ tử đó cười lạnh một tiếng, lãnh đạm nói, “Ta không vì tiền, ta chỉ muốn 1 người trong số các ngươi! Hừ! Nếu không giao nàng ra thì ta không thể làm gì khác hơn ngoài việc thiêu cháy Xuất Vân điện này của ngươi! Không phải muốn tiền mà là muốn mạng!”

Trong lòng ta cả kinh. Tính tình của nữ tử này thật nóng nảy.

Mấy người Đường Văn Hiến và Tuyên Tuyết Tán cùng nheo mắt lại, tinh tế đánh giá nàng.

Ta nói, “Bọn họ không thể giao người nào cho người! Trong hoàng cung này, chỉ có một người có thể giao người cho người! Người kia chính là hoàng đế trong cung này! Người tìm bọn hắc là sai lầm rồi!”

Nàng hừ một tiếng, thanh kiếm trong tay ấn vào cổ ta, “Xem ra người nói cũng có lý! Hoàng đế nhiều lão bà như vậy, ta bắt người thì không bằng đi bắt hắc!” Nàng giơ 1 ngón tay về phía Đường Vấn Hiên.

“Thế nào, người lại đây hoán đổi vị trí với nàng, thế nào? Nhìn khí sắc của người, thì người cũng không sống được lâu, lại còn chung tình với nàng như thế, chỉ bằng người xả thân cứu nàng đi, thế nào?” Thanh âm của nàng rất lạnh, ý tứ cũng rất minh xác. A! Quả nhiên là một nữ tử có năng lực quan sát cực mạnh! Một nữ tử thông minh như vậy, gan dạ như vậy, công phu cao cường như vậy, đơn thân độc mã xông vào hoàng cung chỉ vì 1 người! Quả nhiên là 1 kỳ nữ! Lòng ta trong không khỏi cảm thấy bội phục. Nữ tử như vậy mà cũng dám uy hiếp 1 nam nhân cường thế, quả nhiên là làm cho ta vừa phục lại vừa thương! Mặc dù nàng đang gác kiếm vào cổ ta nhưng lại làm cho ta nổi lên 1 niềm xúc động muốn bảo vệ nàng!

“Được! Ta đổi!” Đường Vấn Hiên gật đầu. Nàng đang định đẩy ta ra, qua đó bắt hắc nhưng lại bị ta 1 chưởng nắm thanh kiếm lại!

“Cô nương! Bắt hắc không bằng bắt ta! Người biết không? Cái nam nhân kia, nhiều lắm thì cũng chỉ sống được 1 tháng! Người nói, hoàng đế có vì 1 nam nhân chỉ còn sống được 1 tháng như thế mà thoả hiệp với người không? Đáp án là không biết! Nhưng là, người bắt ta thì lại có hữu dụng rất lớn! Người có biết Hoàng quốc hoàng đế gọi ta là gì không?” Ta cười nói.

Nàng cười lạnh nói, “Sao ta lại không biết? Được rồi! Đừng có hỏi ta vấn đề ngu xuẩn này! Người muốn nói cái gì thì mau nói ra đi! Nếu người vẫn không buông tay, ta liền không thể làm gì khác hơn chặt cái đầu mị hoặc của người xuống!”

Ta âm thầm bật cười. Nếu ta sợ chết thì đã không tóm lại tay nàng!

Đường Vấn Hiên sắc mặt tái nhợt, Thục Triệt khước môi co quắp. Ta quét mắt nhìn bọn họ, nói, “Có thể chặt đầu ta được không! Cô nương! Người cũng biết là tại sao hắc lại biết rõ như vậy, nếu đệ đệ của hắc thích ta thì hắc còn có thể phong ta làm phi sao? Vốn là bởi vì hắc thích ta! Hắc yêu ta! Yêu đến mức không thể tự kiềm chế. Tình nguyện cướp đoạt thể tử của người khác để giữ ta ở lại chỗ này! Người nói xem, bắt ta có phải là hữu dụng hơn nhiều so với bọn họ hay không?”

Ta thấy khước môi Tuyên Tuyết Tấn co quắp. Sắc mặt Đường Vấn Hiên và Thục Triệt đều đầy vẻ hổ thẹn. Chỉ có mỗi 1 mình Lâu Nhạc Khanh là nhếch miệng cười to. Ngồi chồm hổm nhìn bọn ta, như thể là đang xem kịch vui!

Nàng thoáng giật mình, “Sao đột nhiên có thể xuất hiện 1 nữ tử như người? Thật hay giả?” Trong giọng nói của nàng tràn ngập sự nghi vấn.

Liếc mắt qua bọn họ một cái, nàng lạnh lùng nói, “Lời nàng nói có phải là thật không?”

Bọn họ nhìn nhau, gật nhẹ đầu. Chỉ cần ta còn có giá trị lợi dụng thì nàng liền sẽ không khinh địch mà giết ta! Đây chính là quy tắc của trò chơi ẩn dấu!

Chỉ là không ngờ, trong chốn thâm cung này, có 1 một ngày ta cũng phải giả mạo ái phi của Đường Vấn Thiên! Những người gây rối trong hoàng cung của hắc, hắc không phụ trách thì ai phụ trách?

“Vậy các người tìm hoàng đế đến cho ta! Ta có chuyện muốn nói với hắc! Nửa canh giờ, nửa canh giờ nếu hắc không tới thì ta ném cái gương mặt xinh đẹp này đến trước mặt hắc! Bản thân ta muốn nhìn vẻ mặt của Đường Vấn Thiên khi mất đi người phụ nữ mà hắc yêu thương! Ha ha ha!” Nàng trương cuồng (*) cười nói.

Đường Vấn Hiên ra hiệu với Tuyết Tuyết Tấn, Tuyên Tuyết Tấn đứng lên, nói với nàng, “Nếu cô nương muốn Hoàng thượng đến thì ta đây liền đi gọi hắc!” Dứt lời, chậm rãi bước qua người nàng.

Nhưng lại thừa dịp nàng không chú ý, định đoạt lấy thanh kiếm của nàng! Nàng lắc mình 1 cái tránh ra, 1 chưởng đánh vào ngực hắc! Hắc kêu lên một tiếng đau đớn, liền lánh khai đi! Công phu của nữ tử này cư nhiên có thể ra chiêu với Tuyên Tuyết Tấn! Hơn nữa lại còn hoá giải được ám chiêu của hắc! Nữ tử này,

rốt cuộc là ai? Lòng ta mơ hồ! Lo lắng chu đáo, quả nhiên là 1 chân thân anh hùng (**)! Ta đột nhiên sinh lòng ngưỡng mộ đáng anh hùng với nàng!

“Đừng có làm xiếc với ta! Loại sự tình này ta xem nhiều lắm rồi! Không muốn nàng chết thì đi gọi Đường Vãn Thiên tới đây!” Nàng khê kêu nói.

Ta không lên tiếng. Chỉ nhắm mắt lại. Lúc Đường Vãn Thiên tới nơi thì chưa biết chừng đó cũng là lúc ta chết! Sao hắn có thể vì ta mà chấp nhận bị nữ tử này uy hiếp đây?

Ta cười thầm trong lòng, như vậy cũng được? Phải không? Cứ như vậy mà chết trong tay nữ tử này! Không được, mặc dù là bình thủy tương phùng, ta cũng không muốn nàng chết ở chỗ này.

Đây là một nữ tử tốt đẹp đến dường nào, tốt đẹp đến mức làm cho ta muốn xả thân cứu nàng! Thật đúng là không giống với tính cách của ta chút nào!

Đương nhiên, cũng là vì nàng có liên quan tới Đường Vãn Thiên. Quả nhiên là hợp với hứng thú của ta!

“Theo ta mà nói, ta cảm giác rằng nếu giết nàng thì cô nương sẽ hối hận cả đời!” Thụy Triệt lạnh nhạt nói. Trong đôi mắt loé lên tia sáng sáng quắc.

Không có nhiều người có thể làm cho nam nhân lộ ra vẻ mặt này, điều này càng làm ta nảy sinh tò mò về nàng

“Người giết đi! Nữ tử trong tay người chính là người mà ta hận nhất! Ta đang lo là không có lý do gì để giết nàng, nhưng người đã tới rồi, giết nàng thật đúng lúc!” Đường Vãn Thiên nhàn nhã tiêu sái bước vào từ bên ngoài. Vẫn là 1 thân long bào đen thêu chỉ vàng, không khỏi làm cho ta cảm thán, làm hoàng đế kỳ thật cũng không sung sướng! Mỗi ngày chỉ có thể mặc long bào!

Nàng thoáng giật mình, cười lạnh nói, “Đường Vãn Thiên! Người cho rằng, người nói như thế thì ta sẽ tin sao? Người cho rằng ta là đồ điên sao? Nếu không quan tâm đến nàng thì người tới đây làm gì? Không quan tâm tới nàng thì người nạp nàng làm phi để làm gì? Người cho rằng, người nói mấy câu nói đó thì ta sẽ cảm thấy nàng vô dụng mà thả nàng ra sao? Ta cứ tưởng rằng Đường Vãn Thiên vốn không phải là 1 người ngu xuẩn như vậy, không nghĩ là: vì nàng, mà ngay cả phương pháp pháp ngu ngốc kia cũng lôi ra dùng! Ha ha! Cùng nói nam nhân vừa rồi, các người đang có âm mưu gì?”

À! Hảo thông minh! Ngay cả ta cũng thiếu chút nữa bị hấn lừa, mà nàng có thể lật tẩy hấn nhanh như vậy!

Đường Vãn Thiên cười ha ha, “Hắn đang cứu hoạ ở Bát Giác đình! Đó cũng là 1 trò xiếc của người sao? Muốn đốt cháy hoàng cung của ta!”

Bọn họ đã hành động rồi! Ta thầm nghĩ trong lòng, chỉ là thật không ngờ lại có người ban đêm đột nhiên xông vào hoàng cung, thể thân chịu tội cho ta! Lòng ta không khỏi thấy chút áy náy.

Hắn quét mắt nhìn về phía mấy bàn ăn trong đại điện, cười nói, “Vãn Hiên, hoá ra là các người tổ chức tiệc rượu đây mà cũng không kêu ta! Sai bọn họ lấy thêm chén, ta muốn uống rượu!” Dứt lời, hấn làm như không có chuyện gì, ung dung ngồi xuống!

Ta ngẩn ra, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên 1 chương đánh chết hấn! Tên nam nhân này, rốt cuộc hấn đang có chủ ý quỷ quái gì mà lại nói ra những lời này!

Ta nghe thấy nữ tử phía sau cười lạnh một tiếng, lại rút từ bên hông ra 1 thanh nhuyễn roi màu đỏ, không nói lời nào, quất thẳng vào bàn cơm của hấn!

Trong tích tắc, thức ăn trên bàn cơm đã bị nàng quất nát báy! Cái bàn cũng từ giữa mà nứt ra làm 2. Nàng lại quất thêm 1 roi, mục tiêu lần này là vào mặt của Đường Vãn Hiên!

Đường Vãn Thiên cả kinh, phi thân qua, kéo Đường Vãn Hiên sang 1 bên, hiểm nguy né qua! Sắc mặt cũng đã đại biến!

Nàng dùng roi chỉ vào Đường Vãn Thiên, “Đây là tên hoàng đế mà người nói là thích người đến điên cuồng? Sao ta thấy thể nào cũng không giống như vậy?”

Nếu không phải đang đeo hồng sa che mặt, ta tin là gương mặt củ ta lúc này rất khó coi!

Ta thấy khoé môi của Đường Vấn Thiên co quắp, liền mở miệng nói trước, “Đúng vậy! Người không biết sao? Toàn bộ mọi người trong hoàng cung đều biết! Hoàng thượng là vì ta mà ra tay giết phụ thân của mình, độc chết đệ đệ của mình, lại còn muốn xử trảm vị đại thần mà mình coi trọng nhất! Đêm hôm qua còn nán nã lại nơi ở của ta, mãi không chịu đi! Nói là muốn ta thị tẩm! Nếu không mang lòng yêu thương ta thì hẳn làm nhiều chuyện như vậy để làm gì?”

Mỗi 1 câu ta nói ra là liền thấy sắc mặt của Đường Vấn Thiên xanh thêm 1 ít, trong lòng cảm thấy thật thống khoái.

“Phải không?” Ta suy nghĩ một chút, như là tiếp nhận từng từ ta nói.

“Ta đã cảm nhận thấy tâm ý của Hoàng thượng rồi! Đang định đáp lại thì cô nương xuất hiện! Nếu cô nương không bắt giữ ta lâu như vậy thì ta đã đi gặp hoàng đế để nói với hắn rằng ta nguyện ý thị tẩm, nếu cô nương không đem ta đi, thế thì ta sẽ hảo hảo hưởng thụ cảm giác ái ân với hắn! Mặc dù mang ta đi sẽ làm cô nương thoát thân, nhưng ta thỉnh cầu cô nương: đừng mang ta đi!” Nước mắt của ta cứ thế rơi xuống! Nhìn ở góc độ này thì ta thật đau đớn đáng thương, chân tình ý thiết cầu xin. Ta hài lòng chứng kiến khoé môi co quắp của các nam nhân ở đây!

Cô nương này vốn là người thông minh sáng suốt, tất nhiên là có thể nhận ra ý tứ của ta. Nếu là không dẫn ta theo thì nàng cũng không trốn thoát!

Nàng cười lạnh, thu kiếm, năm ngón chụm lại, đặt lên cổ ta.

“Người đã nói như vậy rồi, thì không bằng phải mang người theo, đành xin lỗi người rồi!” Nàng cười lạnh, khinh thân bay ra khỏi Xuất Vân điện!

Đường Vấn Thiên buông Đường Vấn Hiên ra, trực tiếp lao theo!

Bên ngoài, hỏa quang đã bốc cao đến tận trời. Ngọn lửa bên trong nền trời đầy bông tuyết như vậy, có vẻ thật xinh đẹp.

“Đi về phía ngọn lửa đi!” Ta nhỏ giọng nói.

Nàng không lên tiếng, nhưng lại bay tới đó theo chỉ thị của ta!

“Đường Vấn Thiên còn đuổi theo ở phía sau! Người dẫn ta vào trong đám người đó!” Ta nhỏ giọng nói.

Không ngờ khinh công của nàng còn cao hơn Đường Vấn Thiên mấy lần!

Nàng không nói, quay đầu, hừ lạnh một tiếng, liền khinh thân đi ra ngoài.

Lúc này dùng kiếm nên ta không thấy được, bây giờ mới phát hiện ra tay áo của nàng là 1 màu đỏ tươi!

“Đi về phía tây, ở đó có Long Dược cung, nếu ta có sở liệu không sai thì nơi đó không có 1 ai!”

Nàng không lên tiếng, cứ thế bay về phía tây!

“Phải nghĩ cách cắt đuôi hắn! Nếu không, trong 2 người chúng ta, 1 người cũng không thoát được! Người đến đây 1 mình sao?” Ta hỏi. Khó khăn lắm mới có thời gian tâm tình với nàng.

“Ta còn mang Nhận Hỷ đến đây! Đại tỷ!” Trong thanh âm của người phía sau có chứa 1 tia ảo não.

“Muội rốt cục đã phát hiện rồi? Ta còn tưởng rằng sau khi giết chết ta thì muội mới phát hiện ra đây! Dược Nhi!” Ta tóm lấy 2 tay nàng, quay đầu, xé khăn che mặt của nàng xuống, cảm giác như mình đang nhìn qua gương.”Lúc này người chỉ có một người, có phải việc này có nghĩa là người đã đánh mất Nhận Hỷ?” Trong hoàng cung của Đường Vấn Thiên?

Chú thích:

(*) trương cuồng: khoa trương + điên cuồng

(**) chân thân anh hùng: anh hùng thật sự

85. Q.2 - Chương 8: Thợ Săn, Con Mồi!

Trên mặt Được Nhi phiếm tia ảo não.”Nếu không thì chẳng làm thế này! Chính là sau lúc mang nàng đến đây, trên đường xảy ra biến cố nên để lạc nàng! Thật vất vả mới vượt qua những khó khăn để tiến cung, nhưng nàng lại mất tích! Bây giờ mấu chốt là đại tỷ giúp ta tìm xem nàng đang ở nơi nào! Ta sợ nàng lại giống hồi đó trong Tuyết thành, tự mình biến mất mà không 1 lời nói, làm cho chúng ta không ai biết là nàng đi đâu! Trong khoảng thời gian đó, 2 người chúng ta cơ hồ đã lật dở toàn bộ Tuyết thành đến 2 lần mới tìm được nàng! Hừ!” Được Nhi lắc đầu nói.

Đúng rồi! Mới vừa rồi cứ không hiểu tại sao Thụy Triệt lại nhìn nàng đầy kỳ quái như vậy! Nguyên lai đúng là bởi vì 2 mắt của nàng với ta rất giống nhau! A! Không chỉ có mỗi đôi mắt mà từ đầu đến chân không có chỗ nào là không giống!

“Không ngờ rằng tỷ lại ở trong hoàng cung của Đường Vãn Thiên! Quả nhiên là kỳ quái! Còn nữa! Đại tỷ! Tỷ không phát hiện sao! Nam nhân kia vốn chính là Đường Vãn Thiên giả trang! Mới đi ra ngoài một chút mà đã trở về nhanh như vậy! Hẳn cho rằng mấy người chúng ta là đồ đàn sao? Lại còn không muốn cho ta và tỷ phát hiện ra!” Nàng lạnh nhạt nói.

“Muội nói nam nhân đeo mặt nạ? Muội cảm giác được hẳn chính là Đường Vãn Thiên giả trang?” Không phải đâu! Nhưng ta rất tin vào năng lực quan sát của Được Nhi. Nếu nàng đã nói như vậy thì chắc chắn là đúng! Cả người ta bắt đầu phát lạnh.

“Tỷ không phải là đồ đàn đó chứ!” Nàng buồn cười nhìn ta.”Lúc ở bên ngoài, ta nhìn thấy giữa tỷ và hẳn có cảm giác giống như người yêu! Bộ dáng chết đi sống lại đó trông thật buồn cười! Thật sự là 1 điểm tỷ cũng không phát hiện ra đó chứ! Cũng khó trách! Tỷ không nhận ra nhưng ta làm được! Ta đã giao thủ với hẳn, đương nhiên biết chiêu thức của 2 người đó hoàn toàn là cùng 1 loại! Tỷ không nhận ra cũng là chuyện bình thường! Người đương cục thì u mê!” Nàng thản nhiên cười.

Ta thấy thấy thân ảnh của Đường Vãn Thiên càng lúc càng gần, nói với nàng, “Chậm một chút! Chờ cho hẳn đuổi lại gần thì giao ta cho hẳn! Ta giữ chân hẳn! Người nhân cơ hội thoát thân! Đi về phía có đám cháy, căn phòng đối diện với Bát Giác đình chính là chỗ ở của ta! Ta biết Nhận Hỷ nếu thấy trong cung có đám cháy thì cũng sẽ đi xem náo nhiệt! Nếu không thì có thể khi vào cung, nàng sẽ đi đến ngự phòng. 1 trong 2 nơi này, ta tin là có thể tìm được nàng! Nếu không nhanh chóng, ta sợ đến lúc đó nàng sẽ gây ra họa!” Tỷ như bắt cóc 1 mĩ nam nào đó! Mà mĩ nam trong cung, tính đi chính lại thì chỉ có 2 người là Lâu Nhạc Khanh và Đường Vãn Hiên! Đường Vãn Thiên thì nàng sẽ không động thủ, nhưng nếu ra tay với Đường Vãn Hiên thì không xong rồi!

Được Nhi hiển nhiên cũng lấy làm kinh hãi, cùng ta nhìn nhau, gật nhẹ đầu. Điều quan trọng bây giờ là phải tìm ra Nhận Hỷ!

Nàng bước chân rất nhanh nhẹn, cứ như thế mà thả chậm tốc độ lại. Mà tốc độ của hẳn cũng rất nhanh, trong nháy mắt đã vọt đến trước mặt 2 người bọn ta!

“Buông ra nàng!” Hẳn lãnh đạm nói. Trong thanh âm mang theo vẻ băng lạnh. Người này, quả nhiên là giả danh Tuyên Tuyết Tấn như Được Nhi đã nói sao? Trong lòng đang tự nghi hoặc, Được Nhi liền cười lạnh nói, “Người muốn? Cho người!”

Thân thể bị nàng đẩy về phía hẳn, ta cố ý bắt động 2 chân, ngã thẳng vào trong lòng hẳn! Thuận tiện hét lên một tiếng, thể hiện ra vẻ sợ hãi! Vừa mới bị người xấu bắt cóc, ta là hẳn là nên sợ hãi, không phải sao?

Hẳn ngăn người, đang định đẩy ta sang một bên, nhưng ta lại run rẩy ôm lấy thắt lưng của hẳn! “Nàng trốn không thoát đâu! Trên đường có dấu chân!” Ta dúm đầu trong lòng hẳn, nhỏ giọng nói. Ta phải tranh thủ thời gian nhiều hơn 1 ít, nếu không, Được Nhi mà bị hẳn bắt được thì không tốt rồi!

Hẳn rõ ràng sợ run người, kiên định đẩy ta ra, đang định đuổi theo nàng, nhưng ta lại ngã thẳng xuống mặt đất đầy tuyết! Hẳn cả kinh, đang định ra tay kéo lại nhưng ta đã ngã sấp lên nền tuyết! Trong tuyết đọng lại hình dáng của 1 con người!

Hẳn ngăn ra, lúc này mới bỏ ý định đuổi theo, đỡ ta dậy, vỗ vỗ vào mặt ta, nói, “Thế nào! Người tỉnh tỉnh!”

Ta nôn 1 tiếng, phun ra một ngụm máu tươi. Vốn hôm nay không định học máu, chỉ là vì Được Nhi nên có thể nào cũng phải nôn ra vài ngụm máu!

Hắn ngẩn ra, “Làm sao ta đi bắt người bây giờ?” Dứt lời, liền ngồi xuống ôm lấy ta. Đi về phía Được Nô cung!

Đúng vậy, cứ như thế này! Ta híp mắt đánh giá hắn. Hắn quả nhiên là Tuyên sao? Như thế nào có thể? Ta bây giờ hồi tưởng lại, hắn và Tuyên chưa từng cùng nhau xuất hiện lần nào! Tại sao trên mặt Tuyên lại có mặt nạ! Chuyện gì xảy ra? Nếu nói rất xinh đẹp sợ bị địch nhân xem thường thì Tuyên Tuyết Băng và Tuyên Tuyết Hạo cũng rất xinh đẹp!

Ta muốn nhiều chứng cứ hơn mới có thể xác định rằng nam nhân này rốt cuộc có phải là Tuyên hay không!

Nếu nhiên thật sự là như thế! Nếu nhiên thật sự là như thế! Vậy thì ta nên làm gì bây giờ? Ta chỉ cảm thấy trong đầu “ầm” 1 tiếng thật lớn! Bởi vì phải cứu Được Nhi nên không thể nói ra việc này, thế thì không thể không 1 mình đối mặt với hắn!

Làm sao bây giờ? Trong lúc bị kẹt ở đáy giếng, ta hoài nghi hắn là Tuyên, nhưng lúc ở đại phạt tự, hắn liền nhảy ra nói cho ta biết rằng nam nhân bị ta giữ trò kia chính là Tuyên mà ta yêu!

Hắn nhanh như vậy đã tuyên cáo, trên mặt, trên cổ, không có một điểm nào có vẻ là đã từng bị ong cắn! Lúc ấy, Vãn Hiên lại đi ra và nói là Tuyên đã rời đi rồi! Vãn Hiên! Được rồi! Ngày đó ta ở trên đỉnh thành lâu, thấy trong xe ngựa của bọn hắn, có một bàn tay vén rèm ra và giờ ngón cái với ta, nên ta liền tự nhận rằng chủ nhân của bàn tay đó chính là Đường Vãn Thiên! Nếu người kia không phải là Đường Vãn Thiên mà người ở trên thành lâu mới chính là Đường Vãn Thiên thì như vậy, ta đã diễn trò 1 màn thật to cho hắn thưởng thức!

Tại lúc ta tưởng rằng hắn sẽ không nói với ta 3 chữ đó, nhưng ngoài ý muốn hắn đã nói ra! Có thật không, là ngoài ý muốn sao? Ta nhú mày.

“Ta cứ nghĩ là người học máu đến bất tỉnh rồi!” Giọng nói lạnh lùng của hắn vang lên. Ta cả kinh, mở mắt ra, thấy đôi mắt lạnh như băng của hắn.

Hắn thật sự là Tuyên Tuyết Tấn sao? Nhưng, nếu hắn là Tuyên Tuyết Tấn, hắn lại sống trong hoàng cung lâu như vậy, thế thì Tuyên Tuyết Tấn trấn thủ biên cương là ai? Ta đột nhiên cảm thấy mơ hồ! Nếu hắn thật sự giả trang Tuyên Tuyết Tấn thì tất hắn là có âm mưu! Là người nào? Vãn Hiên vốn rất trọng tình! A! Ta nhớ ra rồi. Vãn Hiên đã từng nói qua, “có phải là Tuyên thì có thể hay không?” Sau đó, hắn liền đem ta ra cá cược với Đường Vãn Thiên!

Lại còn từng nói, ta gả cho hắn thì sẽ không hối hận, Đường Vãn Thiên rất tốt với ta! Nguyên lai là có ý này sao? Quả nhiên là huynh đệ tình thâm!

Ta cảm giác trái tim của mình đã rối loạn! Một chút manh mối cũng không có! Phải làm sao đây! Nếu hắn không phải là Tuyên Tuyết Tấn thì Tuyên bị xử tử trong Tuyên thành là ai? Nam nhân đánh bại cự xà dưới ánh trăng, làm cho ta động tâm là ai? Đầu hảo đau. Hắn là vì đã uống nhiều rượu? Mới có 3 chén thôi mà!

Bát Giác đình lúc này, trải qua sự cố gắng của các cung nữ, lửa đã bị dập tắt hoàn toàn! Chỉ còn lại 1 chút thôi. A! Cuối cùng cũng bị đốt rồi!

“Khí trời lạnh như vậy mà sao lại cháy rồi?” Ta cười thầm nói.

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn ta 1 cái, không nói một câu, nửa ngày sau mới nói, “Ta tưởng là do người phóng hỏa!”

Ta hả à một tiếng, kêu lên, “Hôm nay ta một mực ở trong Xuất Vân điện! Sao có thể đi phóng hỏa? Hoàng thượng quả nhiên là nói đùa! Vừa lúc đình bị đốt thì xuất hiện 1 người!”

Lồng ngực hắn rõ ràng phập phồng. Rõ ràng là bị ta nói tới mức tức giận rồi!” Người không thích ta lui đến Bát Giác đình thì cứ nói 1 tiếng là được! Tại sao muốn đốt nó! Diệt Được Nô! Người hôm nay cố ý vận hồng y thì ta liền đã biết rằng tất hắn hôm nay người sẽ hành động. Mọi nơi trong hoàng cung đều được canh phòng cẩn thận, mục đích của người tất nhiên phải là Bát Giác đình! Người quả nhiên là muốn

hạ bệ uy danh của ta, phải không?” Thanh âm của hắn rất thô, cảm giác như hắn đang thở hổn hển, là vì 1 chương vừa rồi của Được Nhi làm cho hắn bị thương sao?

Hắn không nghĩ rằng Được Nhi vẫn còn là Được Nhi khi trước, căn bản là không đánh lại hắn đấy chứ! Quả nhiên là ngậy thơ đến cực điểm! Ta cười thầm trong lòng. Tư chất của Được Nhi và Nhận Hỷ cực cao. Công phu bây giờ chưa bắt chùng đã tiến hoá vượt bậc! Không phải là hắn trong lúc không phòng bị trúng 1 chương của nàng, rồi lại đuổi theo nàng lâu như vậy sao. Bây giờ còn ôm ta chạy vội trong tuyết, có thở hổn hển cũng là chuyện bình thường!

Bàn tay nhiễm nước phương tiên đặt tại trước ngực hắn. Là nơi này sao? Vị trí này, nếu ta không đoán sai, thì vết thương kia của hắn là ở tại nơi này, phải không?

Đường Vãn Thiên, cho ta nhìn ngực người 1 chút thì ta đây liền biết được người có phải là Tuyên Tuyết Tán hay không rồi! Hả! Chỉ là, nam nhân làm cho ta thất tình thương tâm lại chính là tên nam nhân này, ta thật sự rất muốn trực tiếp chém hắn một đao!

Vì thương tổn ta mà đến loại sự tình này cũng có thể làm được! Tên nam nhân này! Tên nam nhân này!

A! Nguyên lai, cho tới bây giờ, ta chính là con mồi, vui đùa thực hiện nhiều quỷ kế nhưng con mồi chung quy vẫn là con mồi. Lúc nào lấy mạng con mồi thì chỉ cần nhìn vào tâm tình của thợ săn là biết rồi!

Phải không? Phải không? Ta cảm thấy trong lòng lạnh như băng. Nếu thật sự là như thế, nói cách khác thì việc ta bỏ đi trong hôn lễ, việc đánh cuộc trong Xuất Vân điện, việc đoạn tình với hắn trong Xuất Vân điện đều là do 1 tay hắn an bài! An bài nhằm để làm cho ta thương tâm!

Lần này, nếu không phải lần này ta tự tay huỷ dung thì ta tin rằng hắn sẽ không giả trang Tuyên Tuyết Tán 1 lần nữa! Giả mạo Tuyên Tuyết Tán vì cái gì? A! Dĩ nhiên là để làm cho ta chết tâm với Tuyên Tuyết Tán!

Tên nam nhân này, rốt cuộc là đang suy nghĩ như thế nào? Tại sao lại phải hao tổn nhiều tâm trí như vậy? Tại sao lại nghĩ ra nhiều mưu kế như vậy! Hắn rốt cuộc muốn làm gì ta! A! Một nữ tử nhỏ nhỏ như ta mà cũng có thể được hắn hao hết tâm tư để trêu cợt, quả nhiên là vinh hạnh đến cực điểm!

Ta cũng không nên lụy tình mà đau buồn rồi! Ít nhất mà nói thì nam nhân ta thích hay nam nhân ta ghét, cho tới bây giờ cũng chỉ có mỗi mình 1 người trước mặt!

Không! Ta còn không thể xác định! Còn không thể xác định hắn có phải là Tuyên hay không!

Thế này là thế nào đây! Nếu hết thấy giống như ta suy nghĩ thì Tuyên Tuyết Tán bên ngoài kia là ai? Người mà làm cho Đường Vũ Hiên dùng hết tâm cơ để bảo vệ là ai?

Đường Vũ Hiên không phải là đồ đàn. Nếu nhiên hắn biết Tuyên Tuyết Tán chính là Đường Vãn Thiên thì không biết sẽ có vẻ mặt như thế nào đây?

Hả! Tuyên Tuyết Tán rất ít khi quay về Tuyên thành. Được rồi!

Vốn đang tưởng rằng vẫn còn đang trấn thủ biên cương, nhưng không ngờ tất cả đều là kế hoạch của Đường Vãn Thiên! Thế thì có thể giải thích cho việc tại sao Đường Vãn Thiên muốn xử trảm Tuyên Tuyết Tán rồi! Bởi vì hắn đã làm hoàng đế, không thuận tiện để tiếp tục giả mạo Tuyên Tuyết Tán, cho nên hắn mới diễn trò như vậy!

Bản thân ta muốn nhìn xem hắn có phải giống như những gì ta đã nghĩ không! Nếu đúng là như thế thì ta nên đáp lễ hắn như thế nào đây? Quả nhiên là hao tâm tổn trí đây!

Thấy hắn ôm ta trở về, đám người trong Được Nô cung đồng loạt quỳ rạp xuống đất, miệng hô vạn tuế. Hắn không lên tiếng, chỉ ôm ta đi thẳng vào phòng!

Ngày hôm qua buổi tối hắn vừa nổi giận đùng đùng lao ra khỏi đây, bây giờ lại ôm ta trở về! Sao mà hắn lại không biết xấu hổ? Ta thầm nghĩ trong lòng. Hải lòng chứng kiến khoé môi của hắn rủ xuống vài phần! Ha ha! Hắn quả nhiên không phải như hắn biểu hiện ra ngoài – không chút động lòng!

Rất muốn cười nhưng lại nhủ chính mình phải nhịn xuống! Hả! Ta nên vạch trần người người như thế nào cho đáng đây? Đường Văn Thiên! Lúc này trong lòng ta không thấy ảo não, không thấy bị tổn thương, nếu có thì cũng chỉ có dấu chí hững hục!

Bị địch nhân của mình hại cho bi thảm như vậy, thất bại như vậy là đã rất thương tâm rồi! Ta không nên yếu đuối như thế! Xé hồng sa che mặt ra, ta nói với hắn, “Hoàng thượng có phải là thấy vết thương trên mặt ta rất xấu hay không?”

Hắn sửng sốt, buông ta xuống, nhìn thoáng qua, khoe môi khê động dậy một chút, “Rất xấu!” Hắn tất nhiên là không muốn nhìn đến vết thương của ta vì vết thương này cũng đã dả thương tới sự tự tôn của hắn, phải không?

“Hôm qua Hoàng thượng đâu có nói như vậy! Hôm qua, Dưộc Nô nhớ kỹ là Hoàng thượng có nói khuôn mặt này rất xinh đẹp! Thế nào? Nhanh như vậy mà đã thành xấu rồi sao? Thế thì phải làm sao vậy?” Ta cầm lấy tay hắn, đưa lên, ấn vào chỗ vết thương trên mặt! Máu, cứ như vậy mà rơi xuống từ đầu ngón tay của hắn!

Hắn kinh ngạc. Rút tay về theo bản năng như lại bị ta giữ chặt không tha. Mắt ta nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn. “Như thế nào? Đường quốc chủ cũng sợ sao? Sợ gương mặt của Diệp Dưộc Nô như vậy? Chỉ là, Đường quốc chủ có biết: nơi đau đớn nhất của Diệp Dưộc Nô lúc này không phải trên mặt mà là trong tâm?” Ta cầm tay hắn, dời qua trước ngực mình.

Nơi đó có 1 vết thương rất cũ, mơ hồ nhói đau.

Đôi mắt sáng quắc của hắn nhìn chằm chằm vào ta, không biết đang suy nghĩ cái gì. Chỉ là ngây ngẩn nhìn ta, không lên tiếng. Tay của ta chậm rãi xoa xoa ngực hắn, ôn nhu tựa đầu vào trước ngực hắn. Đôi môi đỏ mọng nhiễm ý cười mỉa hoặc. Nói nhỏ, “Hôm nay, lời ta nói trong Xuất Vân điện đều là thật! Như thế nào? Có phải ta đã làm người sợ hãi không?”

Hắn ngẩn người, hiển nhiên không biết nên phản ứng như thế nào! Tay của ta vỗ về gương mặt hắn rồi chậm rãi dời xuống. Hải lòng chứng kiến trái cổ của hắn lên xuống liên tục.

“Diệp Dưộc Nô! Người đã quên ngày hôm qua người đối xử với ta như thế nào? Sao mới chỉ có 1 ngày mà đã trái ngược lại rồi?” Hắn nói bằng giọng khàn khàn. “Chơi đùa với lửa là muốn tự thiêu!”

Ta mỉm cười, đẩy hắn ra. Mở cửa sổ, nhìn đám tro bụi bên ngoài. Buồn cười nói, “Bây giờ mở cửa sổ ra là đã nhìn thấy tro bụi rồi! Hả! Hoa mai nở, thật tương xứng với phong cảnh khó coi này!” Mặc dù phong cảnh này là do chính tay ta tạo thành! Nhưng bây giờ, xem ra, đã có chút hối hận!

Bên môi hắn nổi lên ý cười, chậm rãi tiêu sái đến bên người ta, cùng đứng sánh vai với ta. “Ta tưởng rằng người sẽ ở bên cạnh Tuyên!” Trong thanh âm của hắn có chút gấp gáp!

Hắn đang khấn nguyện cái gì? Ta không lên tiếng, quay đầu chỉnh đèn cho sáng hơn, hắn vô thanh vô tức đi theo bên người ta.

Ta cầm con dao lên, cắt đứt dây đèn. Hắn không lên tiếng, yên lặng quan sát từng động tác của ta.

Ta chớp mi. Lúc này, có thể là Dưộc Nhi đã tìm thấy Nhận Hỷ rồi! Nếu lý trí 1 chút thì nên trực tiếp đuổi cổ hắn ra! Nhưng bây giờ, ta đã rất muốn biết chuyện chân tướng sự thật đến phát điên rồi!

“Phải thêm chút dầu đây!” Ta cười nói. Xoay người, cầm cái bình nhỏ đựng dầu lại.

“Việc này để cho cung nữ làm là được!” Hắn yên lặng nhìn động tác của ta.

Ta cười nói, “Làm như vậy cũng là 1 niềm vui thú!” Ta cười, cẩn thận mở chai dầu ra, chậm rãi đổ vào.

Hắn như là đang mê muội quan sát động tác của ta. Chưa bao giờ ta và hắn yên lặng ở bên cạnh nhau như vậy. Hình như, loại sự tình này đã là trăm ngàn năm chưa xảy ra rồi! Không cảm thấy tự nhiên 1 chút nào!

Ta hải lòng chứng kiến khoe môi của hắn hơi nhếch lên. Thu cái chai lại, không biết như thế nào mà lại trượt chân, cả chai dầu cứ thế mà đổ hết lên trước ngực hắn! Hắn đang định nhảy lên, ta cả kinh kêu một tiếng, lửa từ ngọn đèn cứ như vậy mà bén qua thân thể hắn!

“À! Làm sao bây giờ? Cháy rồi?” mắt ta đỏ ngầu, bức ép mình không nên cười.

Thấy quần áo trước của Đường Vãn Thiên bị đốt 1 mảng lớn. Hắn hừ lạnh một tiếng, nhảy ra ngoài cửa sổ, cả người nằm sấp vào trong nền tuyết! Ngọn lửa liền bị dập tắt như thế!

Ta khinh thân, đi theo hắn vào Mai lâm.

“Hoàng thượng! Người có làm sao không? Người có khỏe không!” Ta lo lắng nói.

Hắn bên trong đám tuyết, chậm rãi xoay người lại. Xanh mặt nói, “Như vậy, người hài lòng rồi? Diệp Dực Nô?”

Ta không lên tiếng, nhìn chằm chằm vào trước ngực hắn. Lộ ra lồng ngực bị lửa bén cháy đen! Nhẹ nhàng chạm tay lên phía ngực bị trúng tên của hắn, hắn ngẩn người. Nhanh chóng ngừng đầu nhưng vẫn nằm bên trong đồng tuyết! Tóm lấy tay của ta!

Hình chữ thập! Là vết thương giống hệt với vết thương trên ngực của ta! Chỉ là không nghĩ tới, người đó và hắn là cùng 1 người!

Trái tim của hắn làm từ cái gì? Ký hiệu mà ta không thể nhận lầm đó lại đang nằm trên người hắn! Năm ngón tay chụm lại, ta muốn moi tim hắn ra để xem một chút, rốt cuộc là tim hắn được làm từ cái gì! Có giống trái tim của người bình thường không! Tại sao hắn có thể làm nên loại sự tình này, giả trang hai nhân vật! Tại sao hắn lại làm như vậy!

Tay của ta run rẩy. Hít sâu 1 hơi, muốn để cho chính mình bình tĩnh một ít. Nhưng không thành công!

“Người biết rồi?” Hắn trần thuật.

“Đường Vãn Thiên! Lòng của người được làm từ cái gì?” Ta lạnh lùng nói. Chậm rãi cúi người, ngay lúc đôi môi đỏ mọng chạm vào vết thương của hắn, nước mắt của ta liền rơi xuống! Hắn cảm nhận thấy nước mắt của ta, cả người run rẩy.

Ta cắn vào vết thương của hắn 1 cái. Vết thương này vốn chỉ của riêng ta và Tuyên! Hắn dựa vào cái gì mang theo vết thương này. Hắn! Dựa vào cái gì!

Hắn đau đớn, muốn đẩy ta ra, nhưng không hiểu sao hắn lại không làm! Cho đến khi nghe thấy mùi máu tươi trong khoang miệng, ta mới biết rằng ta đã cắn phá chỗ vết thương của hắn!

“Người hận đến mức chỉ muốn ăn thịt ta!” Trong đôi mắt hắn loé lên vẻ đau đớn khôn cùng.”Người thật sự thương hắn như vậy?”

Ta cười lạnh, nhổ miếng thịt trong miệng ra, cười nói, “Đây là thịt cả đế vương đây! Không biết bán đi thì được bao nhiêu tiền?”

Khoé môi hắn co rút, cắn răng nói, “Ta hỏi người, người thật sự thương hắn như vậy?”

Hắn nằm trên mặt đất đầy tuyết, tóc đen xoả đầy trên nền đất trắng tuyết, hỏi ta với vẻ đầy tuyệt vọng, ta cười nói, “Đúng vậy! Người ta yêu, cho tới bây giờ, cũng chỉ có hắn mà thôi! Mà người lại lượn lờ trước mắt ta lâu năm như vậy, nếu yêu người thì ta sẽ không biết sao?”

“Cho dù ta là hắn thì người cũng không yêu ta sao?” Hắn nói bằng giọng khàn khàn.

Ta cúi người nhìn hắn, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt hắn, nửa ngày mới nói, “Nhưng bây giờ, hắn đã làm cho ta đã quên hắn rồi! Sao người lại có thể là hắn? Đường Vãn Thiên, dù có thể nào thì người vẫn chính là Đường Vãn Thiên! Mà ta, vẫn là Diệp Dực Nô! Trên đời này, ai cũng có thể yêu nhau, nhưng chỉ có 2 chúng ta là không thể!” Dứt lời, liền tự đứng dậy.

Nhẹ nhàng nhảy vào trong phòng mình, thấy hắn vẫn còn nằm trên nền tuyết, yên lặng nhìn ta . Ta cười lạnh, kiên quyết đóng cửa sổ.

Tựa vào bên giường, chân của ta cơ hồ ngay cả 1 chút khí lực cũng không có! Nam nhân này sao lại như vậy! A! Thế giới này rốt cuộc là bị làm sao vậy? Tại sao Tuyên Tuyết Tấn lại chính là Đường Vãn Thiên?

Từ ngay từ đầu, hần là thật tình với ta sao? Như vậy, bộ dáng của hần nằm trong tuyết là làm cho ai xem? Ta sao?

Tại sao, ta có thể cảm giác rằng hần rất thương tâm? Hần đang thương tâm cái gì? Thương tâm bởi vì ta không giống như hần tưởng tượng?

A! Nếu đúng như hần tưởng tượng thì ta đã không phải là ta!

Mùi máu tươi trong miệng nhắc nhở ta, ta thật sự đã cắn đứt 1 miếng thịt của hần!

Hần không còn nằm trong đồng tuyết đó chứ! Hần rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Nghĩ đến hành động ác độc của hần trong những năm gần đây, lúc đầu thì ném 1 cái đầu heo vừa giết vào trong cốc, Tiểu Hạ vừa khóc là liền ra tay lửa gạt nằng, vẻ giận dữ của hần sau cái chết của Tuyên Tuyết Dung, một màn rồi lại một màn, cứ rõ ràng như vậy!

Hai ba ngày đầu thì chạy đến nháo sự trong Phượng Hoàng cốc, hạ độc Tiểu Hạ !

Mặc dù không biết tại sao hần không hạ độc Nhận Hỷ nhưng không hề nghi ngờ oán hận tích tụ qua nhiều năm đã quá sâu, quá nhiều! Sâu đến mức ta cứ nghĩ đến việc hần chính là Tuyên Tuyết Tán là muốn phát điên rồi!

Cư nhiên ta lại thích 1 người chính là nam nhân đầu đá với mình nhiều năm làm mình chán ghét nhất

Mỗi lần hần dùng kế đều là muốn hành hạ ta, đều là muốn hại ta! Mà ta cũng đâu có lưu tình với hần! Chỉ là, cứ thường xuyên trúng kế hần! Ta điên rồi sao? Chẳng lẽ, đúng như Được Nhi nói, người trong cuộc thì u mê?

Mở cửa sổ ra, thân ảnh nằm trên tuyết đã biến mất! A! Hần đi rồi sao? Sao lại hần lại có thể bỏ đi sau khi đã đối xử với ta như vậy?

Ta đang định đóng cửa sổ thì cánh cửa bị người khác níu lại, một bả tóm lấy tay ta! Là Đường Vãn Thiên!

Muốn giăng ra nhưng hần lại không buông tay! Long bào của hần bị cháy nát vụn, vết thương trước ngực còn đang cuộn cuộn chảy máu. Hần cứ thể bình tĩnh nhìn chăm chăm vào, muốn nói nhưng lại thôi!

“Buông ta ra! Đường Vãn Thiên!” Ta lạnh lùng nói.

Hần nói, “Không buông! Người mở cửa sổ là có nghĩa là người đã lo lắng cho ta, phải không? Tại sao ta muốn buông tay? Nếu buông tay, người sẽ lui vào trong Được Nô cung của người, không bao giờ nữa đi ra nữa, phải không? Đốt cái Bát Giác đình này không phải là vì người không muốn ngày ngày nhìn thấy ta sao? Ta làm cho người chán ghét như vậy sao?”

Hần hai mắt đỏ ngầu, cơ hồ rơi lệ!

“Như thế nào? Đường Vãn Thiên! Không phải là người đã yêu ta đấy chứ! Biết rõ đây chỉ là 1 trò chơi của người, nhưng mà ta vẫn cứ trúng kế của người, biết rõ người không hề thật tình, người nói xem, ta phải làm sao để đáp trả lại người? Ngay cả Tuyên, từ lúc bắt đầu cũng chỉ là 1 âm mưu của người, người nói xem, làm sao ta có thể tin tưởng người? Còn nữa, người diễn trò trông rất giả tạo!” Ta chỉ vào mặt hần, “Nếu như không phải bị ta phát hiện thì có phải người sẽ tiếp tục lừa gạt ta? Người nói xem! Bị người lừa gạt đến như vậy, sao mà ta có thể tin rằng lúc này địa vị người đang thật tâm? Cho nên, Đường Vãn Thiên, buông tay ra!” Nói xong, ta liền muốn rút tay lại.

Nhưng tay hần lại càng siết chặt hơn! “Người đã quên, mọi người của người!” Hần trừng mắt nhắc nhở.

Ta cười lạnh, “Chúng ta ở chỗ này, người không thể làm trái với ước định của người! Lúc đầu ta đáp ứng làm phi tử của người không có nghĩa là ta đáp ứng rằng mình nhất định phải trúng kế của người!” Dứt lời, tay lại dùng lực, nhưng hần vẫn không buông tay!

Lửa giận công tâm. Cúi đầu, ta cắn 1 phát vào cánh tay hần! Hần bất động, cứ như vậy để mặc cho ta cắn! cho đến khi trong miệng nếm thấy mùi máu tươi, ta mới biết được, ta cư nhiên đã để lại 1 loạt dấu răng trên cánh tay hần! Nếu thịt trên tay bị ta cắn nát thì hần sẽ ra sao? À! Vết thương trên ngực thì hần có thể che giấu, nhưng vết thương trên tay, có muốn giấu cũng không giấu được!

Ta ngẩng đầu, nói với hắn, “Đường quốc chủ thật sự là sẽ không buông tay đấy chứ!”

Hắn kiên định gật đầu. Cho đến lúc này, ta mới phát hiện rằng trên khuôn mặt kiên nhẫn của hắn không có chút biểu hiện đau đớn!

“Cứ không buông tay như vậy! Đường quốc chủ, cho ta xem xem, lòng của người có bao nhiêu kiên định!” Đôi môi đỏ mọng nở ra ý cười mê hoặc, ta hài lòng chứng kiến sắc thái mê hoặc cộng kinh diễm của hắn.

“Đem tuyết lại đây!” Ta nhỏ giọng ra lệnh cho hắn. Lúc này, ta rõ ràng chỉ là 1 con mèo nhỏ ấm thuận. Hắn nhú đầu mày, không biết ta đang suy nghĩ cái gì, nhưng lại ngồi xổm xuống đất, vốc lấy 1 nắm tuyết rồi đưa cho ta.

Ta nhận lấy nắm tuyết từ trong tay hắn, bỏ thêm 1 ít vào nghiền mực được đặt trên chiếc bàn cạnh cửa sổ, chậm rãi mài mực.

Chậm rãi, đám tuyết trắng đã nhiễm đầy mực. Hắn không lên tiếng, ngây ngốc nhìn ta.

Ta nghiêng đầu, cầm lang hào (*) lên, hai mắt bình tĩnh nhìn hắn, đột nhiên lộ ra 1 nụ cười với hắn, làm cho hắn giật mình!

Dưới tay không chút lưu tình, dùng nước mực đổ thẳng vào vết thương của hắn! Hắn cả kinh, nhanh chóng rút tay về

Hắn ôm lấy tay, kinh hãi nhìn ta! Vội vàng ngồi chồm hổm xuống đất, dùng nước tuyết để rửa tay!

Bên môi ta nhiễm ý cười, nói nhỏ, “Vết thương trên ngực, sau khi tắm sạch thì không sao nữa! Nhưng vết thương bị ta cắn trên tay sẽ vĩnh viễn dính nước mực! Đường Vãn Thiên! Sau này nếu người giả trang thành người khác thì ta có thể dễ dàng phát hiện mà xử lý rồi! À! Sao tuyết vẫn còn rơi chứ?” Ta vui sướng cười.

Mặc kệ gương mặt kinh ngạc của hắn, tay lấy tay đóng cửa sổ lại!

Ta mặc kệ hắn có nhiều ý đồ, ta chỉ biết là ta không kham nổi những mưu kế của hắn! Nếu như thế, nếu như thế.... A! Những đau đớn ngày hôm nay, chỉ hận là không thể trả lại cho hắn gấp đôi! Thế nhưng ta không thể dùng bạo lực, đành không thể làm gì khác hơn là phải dùng kế!

Đang nghĩ tới đó thì cửa sổ bị lại mở ra!

Thật đúng là chưa từ bỏ ý định! Ta thầm nghĩ. Hắn khinh thân, tiến vào trong phòng.

“Không ngờ là Hoàng thượng còn có thể trở về! Thần thiếp quả nhiên là vinh hạnh đến cực điểm!” Ta dựa tại giường vừa cười nói. Thấy vết mực trên tay hắn đã hoàn toàn được tẩy sạch, chỉ để lại vết thương bên trong. Chưa biết chừng nó sẽ để lại dấu vết đến trọn đời!

Sắc mặt hắn xanh mét, chỉ vào bộ dáng chật vật của chính mình, “Với bộ dáng này, người nói xem, ta có thể đi nơi nào?” Dứt lời, liền không khách khí ngồi xuống ghế. “Nếu nói thì cũng đã nói, thân phận cũng bị người vạch trần rồi, người cũng không động tâm với ta, như vậy, mọi người cũng không ai lừa gạt ai rồi! Chỉ là, Diệp Dực Nô, lúc đầu khi giả trang Tuyên Tuyết Tán, căn bản là không ngờ rằng người sẽ phát hiện! Vì vậy, liền thực hiện cuộc cá cược kia! Chỉ là, Chỉ là a, việc cá cược kia còn chưa hoàn thành mà người đã yêu Tuyên Tuyết Tán! Ta tưởng rằng Diệp Dực Nô vẫn còn tỉnh táo để phân tích mọi chuyện, nhưng nguyên lai, khi đối mặt tình yêu, người lại xuất hiện trong tư thế nhiệt huyết dâng trào như vậy! Vốn là đã nghĩ là sẽ dùng thân phận của Tuyên Tuyết Tán để cưới người, dù sao thì vẫn chưa từng có ý nghĩ rằng mình sẽ buông tay nữ tử này! Nhưng không ngờ lại bị người giở trò đào hôn! Cũng chính vì người giở trò nên ta đã nổi lên ý định “săn” trái tim của người! Đáng tiếc, đã bị người phát hiện” Hắn phủi phủi tay, làm ra vẻ tiếc nuối.

Ta cười nói, “Lúc này mới đúng là Đường Vãn Thiên! Cái nam nhân tình thâm chân thành vừa rồi thật đúng là làm cho ta không quen! Nhìn người nhiệt huyết sôi trào như vậy, thật sự là không khỏi làm cho ta giật mình! vốn biết rằng, sao Đường Vãn Thiên có thể lấy tư thái đầy nhiệt huyết mà xuất hiện trước mặt Diệp Dực Nô đây? Không phải là ta thông minh mà là chuyện này quá mức hoang đường mà thôi! Người không thua! Ít nhất mà nói thì trong chuyện này, người đã thắng rồi! Chỉ là thân thể bị thương nho nhỏ 1 chút! Sao nào? Đường đường là 1 đại nam nhân như Đường quốc chủ, sao lại có thể sợ 1 vết thương nho nhỏ như thế này? Có phải không?”

Ta vỗ tay, cười nói, “À! Biết Đường quốc chủ chính là người đó, Diệp Dược Nô thật sự không để từ bỏ hết mọi chân tình! Đáng tiếc, Đường quốc chủ lại đang bị thương, làm sao bây giờ đây? Còn nữa, nếu đi ra ngoài với bộ dáng này thì biết làm sao bây giờ đây? Không bằng, ta cho Đường quốc chủ mượn áo choàng, thế nào? Chỉ là, đáng tiếc, áo choàng Đường quốc chủ ban thưởng cho ta chỉ toàn màu đỏ! Làm sao bây giờ? Hay là, Đường quốc chủ cứ thế mà dùng đi?” Hải lòng địa chứng kiến sắc mặt xanh mét cùng với khoé môi co quắp của hắn!

Hắn lạnh lùng nói, “Bây giờ ta quá chật vật, bất quá, nếu nhiên phải về cung thì cũng không phải là không có khả năng! Chỉ là phải hi sinh danh tiếng trong sạch của Nô phi nương nương 1 chút thôi!” Hắn lộ ra với ta 1 nụ cười như ác ma, đứng dậy, 1 tay ôm ta vào trong lòng, áp người ta vào trước ngực hắn. Hai người cứ thế cùng áp vào 1 chỗ như vậy, vừa lúc làm cho quần áo của hắn dính sát vào vết thương đang chảy máu!

Ta cười đầy yêu hoặc. Không đẩy hắn ra, ngược lại còn trở tay ôm lấy thắt lưng của hắn, gắt gao dán sát vào hắn, hải lòng chứng kiến khoé môi của hắn rũ xuống vài phần! Chà sát vào vết thương như vậy, sao hắn lại không đau đây?

Hắn cắn răng, cầm lấy áo choàng màu đỏ trên ghế rồi dùng nó bao phủ lấy ta. Cũng hảo hảo che khuất bộ dáng chật vật của hắn, hắn kiên định gỡ bàn tay của ta đang ôm lấy thắt lưng của hắn ra mà vòng qua ôm cổ hắn. Một ôm lấy thân thể ta, hắn đá văng cửa phòng, chậm rãi đi ra ngoài. Giống như nghi thức của thần thánh, 2 người chúng ta không có ai lên tiếng.

Các cung nữ thấy hắn đi ra đều quỳ xuống. Bên môi ta phỉếm nụ cười, bàn tay đặt trong áo choàng lại hung hăng ấn xuống vết thương của hắn. Khoé môi của hắn rũ xuống vài phần, sắc mặt cũng không biến, vẫn cứ mỉm cười như thế.

“Hôm nay Trẫm dẫn Nô phi đến Băng Tuyết cung để thị tẩm! Các người không cần chờ cửa! Đi thông báo cho lễ văn ghi chép lại!” Hắn cười nói.

Người này, quả nhiên là tiếng đồn không sai: mặt cười dạ hồ! Rõ ràng đã đau đến không thể chịu được mà còn có thể nói ra loại chuyện này!

Bên môi ta phỉếm ý cười, mềm mại nói, “Không cần thông báo! Bỏ cung sẽ lập tức trở về!”

Mấy người cung nữ không biết phải phản ứng như thế nào. Hoàng thượng tuy lớn, nhưng nương nương ta vừa mới sai bọn họ đi phóng hỏa đốt nhà xong! Nếu làm cho ta mất hứng, nói rõ mọi chuyện ra thì bọn họ liền chỉ có một con đường chết! Bởi thế, ai cũng không dám mở miệng đáp lời!

Bàn tay bên trong áo choàng chậm rãi ấn lên chỗ vết thương của hắn. Dùng tay lau đi vết thương trên người hắn, hưởng thụ niềm vui thú khi hành hạ hắn! Tên nam nhân này hành hạ ta đã đủ lâu!

Đi ra khỏi Dược Nô cung, xác định chung quanh không có ai, hắn liền xanh mặt cảnh cáo, “Xem ra, tối nay người quả nhiên là muốn thị tẩm, phải không? Chọc giận ta thì kết quả như thế nào, người không biết sao? Ta nói rồi, chơi đùa lửa thì có ngày chết cháy!”

Ta cười thâm, dưới tình cảnh này mà hắn còn nói ta đang chơi đùa với lửa? Hắn thì không có việc gì sao! Ý nghĩ này của hắn quá mức buồn cười, buồn cười đến mức trong lúc đó ta đã cười to thành tiếng.

Hải lòng chứng kiến sắc mặt xanh mét của hắn, ta cười nói, “Hoàng thượng, tối nay ngài đã bị thương mà còn có thể nghĩ như vậy sao?” Tay của ta lại dùng sức, lần này là ấn thẳng ngón tay vào vết thương của hắn!

Hắn rốt cục kêu lên một tiếng đau đớn. Phần nộ trùng mắt liếc ta một cái, khinh thân vào trong Băng Tuyết cung!

Băng Tuyết cung không còn giống ngày đó khi ta tới đây, linh đường màu trắng đã đổi thành hoàng đường màu vàng, biểu hiện rõ thân phận của chủ tử.

Hắn lên tiếng, bay nhanh vào trong phòng ngủ!

Vừa vào phòng, liền lập tức buông ta ra! Mà ngón tay của ta vẫn nằm sâu trong vết thương của hắn!

Hắn rút ngón tay của ta thì trong vết thương ra. Siết thật chặt đầu ngón tay dính máu đỏ tươi, lộ rõ vẻ khát máu của chủ nhân.

“Người thật đúng hạ thủ tàn nhẫn! Diệp Dược Nô! Ta quả nhiên phải ăn sạch ngươi! Mau giúp ta băng bó vết thương! Việc ngươi làm thì ngươi phải phụ trách!” Hắn lạnh lùng nói. Bỏ ngón tay của ta ra phía sau.

Ta đau đớn, nhưng lại cười ra tiếng, “Như thế nào? Đường quốc muốn bỏ gãy ngón tay của ta sao? Gãy tay rồi thì làm sao có thể băng bó vết thương cho Đường quốc chủ đây? Thật hao tâm tổn trí!”

Trước ngực hắn phập phồng kịch liệt. Lạnh giọng cười nói, “Bỏ gãy thì có làm sao? Ngón tay của phụ nữ là dùng để chữa lành vết thương cho nam nhân, còn ngón tay của có ích lợi gì? Không bỏ gãy thì thật có lỗi với ngươi rồi?”

Oh oh oh! Hắn đang tức giận! Vừa không nói nhưng ta biết hắn đang rất đau đớn!

“Nguyên lai, Đường quốc chủ cũng đau đớn! Thật đáng thương! Nô nhi đang cảm thấy thật đáng thương đây!” Ta cười, rút ngón tay ra khỏi tay hắn. Cười lạnh nói, “Bỏ gãy cũng được, nhưng ta tuyệt đối sẽ không giúp ngươi băng bó vết thương!”

Hắn cười lạnh, “Xem ra, có người không biết tình cảnh của chính mình đây! Ngươi cũng biết, chỉ cần ta muốn là đủ làm ngươi chết một trăm lần rồi. Nếu không phải không muốn con mỗi mình bị giết chết sớm như vậy thì ngươi cho rằng ta sẽ nhẫn nại đến bây giờ?”

Ta cười đầy yêu mỹ.”Ai da! Thật đáng sợ! Nếu quốc chủ đã nói như vậy thì ta đành phải giúp ngươi băng bó vết thương rồi”

Mấy ngón tay âm thầm siết chặt. Đường Văn Thiên, ngươi phải chuẩn bị tâm lý cho thật tốt!

“Nếu băng bó không tốt thì ta sẽ giữ ngươi lại để thị tẩm.” Hắn cười lạnh nói.

chú thích:

(*) lang hào: đồ đựng mực [khác với nghiên mực]

86. Q.2 - Chương 9: Tỷ Muội

Ta cười lạnh nói, “Đáng tiếc, ta là phi tử chứ không phải ngự y! Trách nhiệm của ngự y là giúp Hoàng thượng xem bệnh trị thương, còn phi tử thì trái ngược, phi tử là phải giúp Hoàng thượng gây ra vết thương!” Nói xong, liền đi tìm cầm phẩm màu trắng của hắn. Dùng kéo cắt thành từng đoạn, hài lòng nhìn vào khoé môi co quắp của hắn, tháo cườ long quan và mấy thanh trâm trên đầu hắn xuống. Nhìn thấy tóc của hắn tán loạn rơi xuống từ cườ long quan.

Cầm cườ long quan, ném xuống đất, ta bước tới rồi giẫm lên, cả kinh nói, “Hà à! Xong rồi! Giẫm cườ long quan của ngươi rồi! Làm sao bây giờ?”

Sắc mặt hắn xanh mét, nhin một hồi lâu mới nói, “Không cần lo nhiều như vậy! Nhanh lên một chút, giúp ta cầm máu!”

Ta thấy hắn không tức giận, bất giác không thấy thú vị, lúc này dời bước chân đang đạp trên cườ long quan của hắn ra, dùng trâm ngọc đâm thẳng vào huyết đạo trên vết thương của hắn. Thành công nhìn máu của hắn đã hoàn toàn ngừng chảy, mà hắn lại đau đến mức đầu đổ đầy mồ hôi! Trong khí trời hạ tuyết này!

“Kỳ thật Đường quốc chủ tinh thông y thuật, sao lại muốn 1 nữ tử nhỏ nhoi như ta giúp ngươi băng bó?” Ta cười lạnh. Lực đạo trong tay cũng hơi mạnh thêm. Nếu như sở liệu không sai thì nam nhân này rõ ràng cố ý muốn ta tiến vào Băng Tuyết cung!

Bên môi hắn nở lên nụ cười tái nhợt, mái tóc dài đen như mực buông xuống sau lưng, nhỏ giọng nói, “Cho ngươi một cơ hội báo thù ta, không tốt sao?”

Lòng ta cả kinh. Nhất thời không biết rõ lời nói của hắn là thật hay là giả! Một người tại sao lại đồng thời có đến 2 thân phận, hơn nữa lại còn vào vai rất khá? Một người tại sao lại có đến 2 diện mạo khác nhau, khi thì ôn nhu, khi thì như ác ma khát máu. Rốt cuộc, người nào mới thật sự là hắn?

Ta dần dần bắt đầu trở nên mơ hồ.

Lực đạo trong tay bắt giắc nhẹ đi rất nhiều. Như là cảm giác được ta mê hoặc, 2 người chúng ta không ai lên tiếng, yên lặng giúp hấn bằng bó vết thương.

Cuối cùng cũng thắt xong nút thắt trước ngực hấn, lúc này ta mới hài lòng địa thở phào nhẹ nhõm. Nâng mắt, cư nhiên phát hiện ra khoé mắt hấn phiếm ý cười không đối! Hấn đang nhát ma sao? Tại sao lại cười?

Ta cả kinh, liền đứng lên định rời tay nhưng lại bị hấn kéo tay lại.”Ta đã phân phó xuống để bọn họ ghi lại chuyện hôm nay ngươi thị tẩm rồi. Ngươi trở về như vậy, không phải là bôi tro trát trấu vào mặt ta sao?”

Ta cười lạnh, “Nhưng là ta cũng đã nói với bọn họ là ta sẽ lập tức trở về! Ngươi nói xem, mặt mũi của ngươi quan trọng hay mặt mũi của 1 người là chủ tử như ta quan trọng đây? ?”

Hấn ngăn ra, “Ngươi quả nhiên còn đang tức giận! Ngươi tức giận vì ta giả mạo Tuyên Tuyết Tán, phải không?” Hấn nhỏ giọng nói. Trong tay dùng sức, một tay ôm ta vào lòng, nói nhỏ bên tai ta, “Bây giờ thấy ngươi tức giận, mới biết được, ngươi cũng là phụ nữ có máu có thịt! Cũng biết thương tâm, cũng biết sợ hãi! A! Ngươi như vậy mới có thể cho ta cảm giác chân thật!”

Hấn rốt cuộc đang nói cái gì? Tại trước đó làm cho ta chết khiếp với bộ dáng ngông cuồng vô cùng, rồi bay giờ lại dùng tư thái này để đối diện với ta? Rốt cuộc, người nào mới chân chính là hấn? Rất muốn cứ như vậy để hấn ôm chặt trong lòng, bỏ qua hết mọi ân oán với hấn, nhưng nghĩ đến Được Nhi và Nhận Hỷ lúc này còn đang ở trong hoàng cung của hấn đầu đá lung tung, ta liền cả kinh nhảy dựng lên.

Cẩn thận để không đụng đến chỗ bị thương của hấn, ta đẩy hấn ra, “Mặc kệ ngươi nói cái gì, người bị thương thì nên hảo hảo nghỉ ngơi cho thoải mái. Đừng nên nói nhiều nữa?” Ta cười với hấn 1 cái. Nụ cười này, ta rõ ràng, hấn cũng rõ ràng. Hấn thôi không kéo ta lại nữa, ta thối lui vài bước, lấy áo choàng, khoác vào. Chậm rãi đi ra ngoài.

“Cứ thế mà ném 1 nam nhân đang bị thương ở lại chỗ này, sao ngươi lại nhẫn tâm như vậy?” Trong thanh âm của hấn lộ đầy đầy vẻ bất đắc dĩ.

Ta liếc mắt về phía sau nhìn hấn, đôi mắt băng lãnh giống như làm muốn đem hấn đâm chết. Hấn thoáng giật mình, không lên tiếng.

Ta như là đã hài lòng với biểu hiện của hấn, liền nhanh chóng tiêu sái ra ngoài chính điện, cẩn thận không để cho cung nữ ở ngoài cửa nhìn thấy vết máu trên người.

Ra khỏi Băng Tuyết cung, ta khinh thân, nhanh chóng đi ra ngoài. Trở lại Được Nô cung với tốc độ nhanh nhất. Đám cung nô trong Được Nô cung thấy ta quả nhiên đã trở về, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, không dám nhiều lời. Chỉ yên lặng cúi đầu. Ta đi qua, vỗ vai Tiểu Thanh, “Tối nay, khổ cực các người!”

Mấy người bọn hấn nghe vậy liền lập tức “bùm” 1 tiếng, quỳ xuống, đồng thanh nói, “Không khổ cực, không khổ cực! Nương nương! Không khổ cực chút nào! Vì nương nương mà làm việc là vinh hạnh của nô tài/nô tỳ!”

Chuyện mới vừa rồi, ta có lưu ý cho họ biết, ta nói là sẽ trở về, hoàng đế vốn là không có biện pháp để giữ chân ta! Nói cách khác, sau này, ai được nghe mấy người bọn họ nói thì đều sẽ nghĩ sai lệch! Một Hoàng đế như vậy mà cũng không có cách nào để giữ chân nương nương, thế nào cũng nghĩ rằng ta là người trong lòng của hoàng đế. Cái mà bọn họ không biết chính là: mặc dù ta ở trong lòng hoàng đế, nhưng không phải là 1 miếng thịt mà chính là 1 cây trâm!

Thủ đoạn như thế thật đủ độc ác, bọn họ dù có đi theo người nào thì không bảo toàn! Chỉ có đi theo ta mới là nơi chốn tốt nhất!

Ta nâng tay, nói, “Hãy bình thân! Bọn cung có chút việc riêng, các người lui đi!” Dứt lời, liền hất tay đi vào phòng, nhốt bọn họ ở bên ngoài.

“Không sai, không sai! Bây giờ đã là nương nương rồi! Đại tỳ! Không ngờ là tỳ lại ở trong hoàng cung của Đường Vãn Thiên! Vừa có mỹ nam làm bạn, vừa được làm nương nương, ha ha! Thật tốt! Đáng tiếc là không có tự do!” Tiểu nữ tử vận y phục hiệp khách màu đỏ mở cánh cửa tử, nhanh nhẩu nhảy ra

Màu trắng nõn, đôi mắt khi cười có hình trăng non. Môi anh đào không son và vẫn đỏ thắm, mặc dù cười hơi khoa trương nhưng lại đáng yêu làm cho người ta yêu thương thì tận đáy lòng!

“Nhận Hỷ!” Ta kinh hãi nói. Nàng phi thân lại đây, ôm cổ ta, kêu lên, “Đại tỷ, đại tỷ! Không ngờ là tỷ lại tới nơi này! Tỷ đột nhiên đã thất tung [mất tích], đem chúng ta ném ở nhà, Tiểu Hạ mỗi ngày âm ỉ muốn đại tỷ! Nhị tỷ lại thường thường khi dễ chúng ta! Đại tỷ, tỷ trở về đi! Ở chỗ này để làm chi? Tên họ Đường kia mà dám làm gì tỷ thì ta sẽ phóng hỏa đốt trụi hoàng cung của hắn!”

Trong lòng ta nổi lên 1 cổ ảm ảp. Đây chính là Nhận Hỷ a! Nàng thoát nhìn, cứ tưởng là vĩnh viễn độc lập, ý nghĩ trong đầu, không ai có thể thấu hiểu được. Ta tưởng rằng, nếu ta đi thì nàng sẽ không có việc gì, không ngờ rằng nàng lại nhớ ta như vậy! Cứ nhiên muốn vì ta mà đốt trụi hoàng cung của Đường Vãn Thiên! Nữ tử nhỏ nhỏ này mặc dù chỉ có mười lăm tuổi nhưng đã có sự bình tĩnh của tuổi 30, có trí tuệ của tuổi 50. A!

“Chỉ biết nói xấu ta! Biết thế lần này không đi tìm người! Cứ để người bị lạc, xem người phải làm sao bây giờ?” Được Nhi một thân y phục đỏ, trong tay ôm 1 cái hũ to màu trắng.

Ta nhìn thấy cái hũ, mũi thấy cay cay. Đẩy Nhận Hỷ ra, Được Nhi hiểu tâm tư của ta, liền đặt cái hũ to lên bàn.

Đang định quỳ xuống thì Nhận Hỷ nói, “Chậm đã! Còn chưa giống!”

Ta cả kinh, thấy nàng khấn cấp bên cạnh giường của ta, từ trong chăn mềm lấy ra 1 bao quần áo tròn tròn, đặt bao quần áo bên cạnh chiếc hũ, ta cúi đầu, ba người nhất tề quỳ xuống.

Không lên tiếng, 3 người bọn ta dập đầu 3 cái trước chiếc hũ.

Ta đứng dậy, ôm cái bao quần áo tròn tròn vào trong ngực. Nước mắt chảy dài.

2 người các nàng cũng rơi lệ theo. Một hồi lâu, ta khôi phục lại, nói với Được Nhi, “Được Nhi, vừa rồi tìm thấy Nhận Hỷ ở đâu?”

Khoé môi của Được Nhi rũ xuống vài phần, lạnh lùng nói, “Tiểu Vương bát dẫn có thể đi nơi nào! Đường nhiên là ngự phòng rồi! Lần sau mà người còn lén lút trốn ta thì ta sẽ buộc sợi dây vào trên người người! Ta xem người chạy đi nơi đâu!” Nàng vừa nói vừa hận không thể xông lên đánh Nhận Hỷ!

Nhận Hỷ sờ sờ mũi, nhỏ giọng nói, “Nhân gia không phải cố ý địa! Khinh công của Nhị tỷ tốt hơn ta, ta không đuổi kịp thì lạc đường thôi!”

“Lại còn dám cướp Tam công tử của Tuyết thành về? Nếu người cứ như vậy mà mất trinh [nguyên gốc cv đó nhá ==]! Diệp Nhận Hỷ, ta nói cho người! Mặc kệ người có phải là muội muội của ta hay không, ta cũng sẽ diệt trừ cái nữ tử bại hoại như người!” Được Nhi cắn răng nói.

Nhận Hỷ nhảy dựng lên, nói, “Nhị tỷ, nói thật, là người rất bảo thủ rồi! Thời đại này, sao mà tỷ đến từng tuổi này mà vẫn chưa có ai thèm để ý! Cũng nên sửa đổi 1 tí! Học học ta! Thấy nam nhân là không thể buông tha! Đại tỷ, đúng không?” Nàng cười đẩy đẩy vai ta.

Ta cau mày. Nuôi cún không thể thả rông. Muội muội này không biết học ở đâu cái gì còn trẻ không phong lưu là đại bị thương ... Mà từ khi nàng chào đời cũng đã được bắt giáo dục nàng nghiêm hơn Tiểu Hạ rồi!

Nếu không phải bản tính của đứa nhỏ Tiểu Hạ này vốn hồn nhiên thì chắc là nàng đã bị Nhận Hỷ dạy hư! Đây cũng là lý do tại sao mà giữa nhiều tỷ muội như vậy, Được Nhi lại được nàng thích nhất

“Tỷ tỷ, lần này, có phải tỷ sẽ đi cùng chúng ta không?” Nhận Hỷ cười tủm tỉm nhìn ta.

Ta lạnh nhạt nhìn nàng.”Ta không đi! Nhận Hỷ, muội cũng không cần phải đốt hoàng cung!”

Nàng nhảy dựng lên, cơ hồ vốn là cười to, chĩa vào người của ta nói, “Đại tỷ, tỷ thật xấu! Có phải tỷ đã yêu Đường Vãn Thiên rồi phải không? Nếu không phải yêu hắn thì sao tỷ lại không đi, tại sao lại không muốn ta đốt hoàng cung của hắn? Đại tỷ! Oh oh oh! Tỷ là đại bàng đẳng [thủ lĩnh] của Diệp gia chúng ta mà lại có can đảm để yêu hắn! Đại tỷ! Ta sùng bái tỷ rồi! Ha ha! Thế nào? Thế nào? Tỷ bây giờ đã là hắn địa phi tử rồi! Oh ha ha! Xem ra tiến triển địa không ít đây! Lúc nào hoài thai thì nói cho ta biết 1 tiếng! Tốt xấu gì thì ta cũng coi như là a di! [di]“

Khoé môi của Được Nhi co quắp, “Diệp, Nhận, Hỷ! Người muốn ta đánh chết người hay sao!” Tay nàng sờ vào thanh nhuyễn roi bên hông. Thấy 2 người các nàng sắp lao vào đánh nhau, ta cả kinh, lạnh lùng nói, “Được rồi! Nơi này không phải là chỗ để đánh nhau!”

“Vậy tỷ nói xem! Nơi nào có thể đánh nhau!” Đôi mắt Được Nhi bắt đầu trở nên đỏ ngầu.

“Nơi nào cũng không thể đánh! Đúng vậy! Là ta yêu hấn rồi, không được sao? Bất quá, mọi chuyện không giống như các người nghĩ, làm phi tử của hấn nhưng giữa ta và hấn vẫn là trong sạch! Ôi, các người không biết chuyện tình ở khúc giữa!” Ta cau mày nói.

Nhận Hỷ nhảy vào ngồi trước mặt ta, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thương lóe ra tia sáng hứng thú, “Không biết thì đại tỷ có thể nói cho chúng ta biết! Có chuyện gì thì nghe ý kiến của tỷ muội chúng ta cũng là chuyện tốt!” Nàng nháy mắt với ta. Bộ dáng tinh quái đó làm ta nhớ đến Tiểu Hạ! Mặc dù khuôn mặt giống nhau nhưng trên mặt Tiểu Hạ luôn mang nụ cười ngượng ngùng. Mà nàng, luôn bày ra bộ dáng hứng thú trước bất cứ chuyện gì!

Đây đúng là muội muội của ta rồi, phải không?

Có chuyện gì, ta cũng nên tâm sự với tỷ muội, không phải sao?

Vì vậy, ta liền đem chuyện đã xảy ra trong mấy ngày nay, nhất ngũ nhất thập nói cho các nàng.

Nói xong, Được Nhi vỗ đầu kêu đau. Nhận Hỷ thì cao hứng mà vỗ tay, “Đại tỷ! Nhiều năm như vậy, ta vẫn cứ xem tỷ là tỷ tỷ của ta, là bởi vì tỷ thật sự đủ tư cách để là đại tỷ của chúng ta! Nếu chuyện này xảy ra với ta! Thì ta sẽ từ bỏ luôn chức chủ nhân của Diệp gi! Ha ha!”

Ta chỉ biết nàng sẽ nói như vậy! Muội muội này, mỗi lần gặp chuyện gì là cứ đơn thân xử lý. Vốn tưởng rằng nàng phản đối, ai ngờ, nàng cứ nhiên giờ hai tay tán thành!

Được Nhi trợn mắt nhìn nàng. Nhìn bộ dáng của nàng là biết nàng lại muốn xông lại đánh Nhận Hỷ! Nhận Hỷ cũng thông minh giác ngộ ra, không dám lên tiếng trước mặt ta. Che mặt, lộ ra 1 nửa nhìn Được Nhi! Được Nhi thấy ta ở đây, cũng không dám động thủ. Chỉ là lạnh một tiếng, nói, “Theo hấn, tỷ chắc chắn rồi!?”

Ta ôm đầu, “Hấn lừa gạt ta như vậy thì làm sao ta có thể suy nghĩ rõ ràng đây? Các người nói xem, việc này nên làm thế nào?” Cuối cùng không thể tin tưởng hấn sao!

Nhận Hỷ kiên định địa nói, “Đương nhiên là lựa chọn tin tưởng! Đại tỷ! Không phải ta đang nói! Với dung mạo và thủ đoạn của tỷ, mê hoặc tên họ Đường kia đến ngất ngây là không phải không có khả năng! Mặc dù trước đây đại tỷ có xích mích với hấn! Nhưng không phải hấn vẫn không hạ độc thủ (*) với tỷ sao? Đại tỷ! Tỷ cũng không còn nhỏ nữa! Vốn là lúc cho hấn nếm thử mùi vị bị tổn thương rồi! Tên nam nhân này, đến thất tình cũng chưa bao giờ trải qua! Có câu nôi, “không cần thiên trường địa cửu, chỉ cần có 1 khoảnh khắc”! Đến lúc đó, đại tỷ có thể phát ống tay áo, ra đi không lưu luyến! Làm cho hấn cả đời nhớ đến tỷ! Tỷ nói xem, thật tốt quá!” 2 tay nàng vẽ ra 1 cung độ hình người trong không trung.

Bộ dáng của nàng mặc dù nhỏ nhưng lại làm như kinh nghiệm đầy mình. Muội muội này vốn là từ nơi nào tới đây? Nếu không phải là gương mặt của nàng và Tiểu Hạ giống hệt nhau thì có lẽ ta đã tưởng rằng nàng không phải là con ruột của mẫu thân! Những chuyện thế hải kinh tục như vậy mà nàng cũng có thể nói ra!

Cái gì mà gọi là “không cần thiên trường địa cửu, chỉ cần 1 khoảnh khắc”? Cái gì mà gọi là “phát ống tay áo, ra đi không chút lưu tình”? Mấy lời này là nàng nghe được ở đâu? Bất quá, không thể không thừa nhận, khi nghe những lời này, ta cũng có 1 tia động tâm!

Mặc kệ là loại phụ nữ như thế nào, lúc đối diện với tình yêu, các tỷ muội chỉ cần ơ đăng nói vài câu là họ có thể xem như thánh chỉ mà chấp hành! Chính là mạnh mẽ như Diệp Được Nô ta mà cũng vì 1 câu nói của muội muội mà dao động!

“Người đang nói cái quái gì! Diệp Nhận Hỷ! Ta nhận nại người đã rất lâu! Đại tỷ! Ở đâu có chỗ cho bọn ta đánh nhau? Ta không nhịn được nữa rồi!” Được Nhi xanh mặt nổi trận lôi đình.

“Được Nhi! Hay là vẫn cứ nhẫn nại đi!” Ta kết 1 câu.

Mấy ngón tay cầm kiếm của nàng run run. Cấn rằng hừ lạnh nói, “Diệp Nhận Hỷ! Đừng tưởng rằng có đại tỷ ở chỗ này thì ta không có biện pháp xử lý ngươi! Hôm nay Diệp Được Nhi ta đã muốn đánh ngươi thì quyết không đợi đến ngày mai”

Dứt lời, nàng liền khinh thân phóng qua! Trong ánh lửa, 2 bóng người màu đỏ tươi bay ra ngoài, trông thật xinh đẹp

2 người các nàng nhảy ra ngoài cửa sổ, bay vọt qua các ngọn cây mai! Xong rồi! Xem ra là ngăn không được các nàng rồi!

Đánh nhau ở chỗ này rất dễ bị người khác bắt được! Ta nghĩ đến Long Được cung không 1 bóng người, vốn là 1 nơi rất an toàn! Muốn đánh nhau thì cũng không có việc gì!

Đeo hồng sa che mặt, ta thả người phi thân đi. Quanh gốc cây mau, thấy 2 người các nàng: 1 người trốn 1 người đuổi, thở dài, khinh thân đi về phía Xuất Vân điện!

2 người các nàng thấy ta bay vọt đi trong trời tuyết, nhìn thoáng qua rồi bay về phía Xuất Vân điện!

Ta phải đuổi toàn bộ các cung nô ở phía trước Xuất Vân điện đi rồi! Nếu không, để cho bọn hắc chúng kiến, mặc dù cũng xem như là có giao tình với ta nhưng sẽ không tránh khỏi việc phát sinh đại sự!

Ta chưa kịp bước lên bậc thang thì 2 người các nàng đã đuổi đến nơi rồi!

Thở dài. Ta cùng với 2 người các nàng bay vọt lên. Đâu có giống 1 nữ nhân thường ngày bệnh tật? Thân thủ và dáng người tuyệt đẹp, giống hệt như 1 hiệp nữ!

Mới đi tới đã thấy toàn bộ cung nô trong Xuất Vân điện bị 2 nàng điểm huyết rồi! Ta cau mày, cảm thấy thật bất đắc dĩ

“Phần còn lại đành giao cho tỷ rồi! Đại tỷ!” Được Nhi hét to với ta 1 tiếng, liền vung roi về phía Nhận Hỷ! Ta thở dài một tiếng, tiến vào chính điện xem xét có còn ai chưa bị điểm huyết hay không.

Đẩy cửa phòng của Đường Vãn Hiên ra. Lúc này, hắc là hắc đã ngủ rồi! Nếu nhiên không thì ta sẽ giúp hắc điểm huyết ngủ, thuận cả đôi đường! Trong phòng không có ai lên tiếng. Ta cười khẽ, đẩy cửa ra. Nhưng lại bị 1 người khác vọt qua, bịt miệng lại!

Đáng chết! Hoá ra là có người! Ta trợn mắt nhìn. Một cước vào chân hắc! Quay đầu lại, thấy bộ dáng đang ôm chân của Thụy Triệt, “Sao 2 người các ngươi vẫn chưa trở về?” Ta cả kinh nói. Nguyên lai trong phòng đầu không chỉ có 1 mình Thụy Triệt, còn có Lâu Nhạc Khanh!

Đường Vãn Hiên nói nhỏ, “Ngươi không có việc gì thì tốt rồi! Bên ngoài có người đang đánh nhau! Mới vừa rồi, không phải chúng ta đang thương lượng sự chuyện ở trong phòng thì đã ra đó giúp bọn Tiểu Quyên 1 chút rồi!”

Ta liếc mắt nhìn hắc 1 cái, cười nói, “Ta vừa mới nhìn qua rồi, bọn họ không sao! Chỉ là tạm thời ngủ thiếp đi mà thôi!”

“2 người bọn họ cũng ở chỗ này chờ tin tức của ngươi, lúc này vẫn chưa đi!” Đường Vãn Hiên nhỏ giọng nói.

“Thụy tương lo lắng cho ta sao?” Ta quay đầu lại nhìn hắc, nói.

Hắc ngẩn người, một hồi lâu mới không được tự nhiên nói, “Mới vừa rồi nương nương đi ra ngoài như vậy, ai cũng lo lắng!”

Cái nam nhân này, rõ ràng là yêu ta, quả nhiên là nhảm chán!

“Thụy tương! Tóc của ngươi vướng vào 1 thứ rồi!” Ta chỉ vào hắc nói.

Hắc cả kinh, “Cái gì?”

“Ta giúp ngươi gỡ ra là được rồi!” Ta cười nói. Nhưng tay lại rút cây trâm gài tóc trên ngọc quan [mũ ngọc] của hắc ra. Mái tóc hung đỏ của hắc cứ như vậy mà rơi xuống.

Lâu Nhạc Khanh và Đường Vãn Hiên liền ngay ngốc nhìn ta ! Ta cười, đâm thanh trâm vào ma huyết của hắc!

Hắn không phòng bị, liền cứ như vậy mà ngã xuống!

Hai người bọn hắn thấy ta như vậy, liền thay đổi sắc mặt, “Ồ ồ! Người làm gì hắn! Giết hắn làm gì!” Lâu Nhạc Khanh chạy trốn khắp xung quanh.

Ta cười nói, “Không có! Hắn chỉ hôn mê thôi! 2 người các đi có phải cũng muốn ngất đi không? Tự đánh ngất chính mình. Hay là ta giúp các người một tay. Chính mình lựa chọn!” Ta nắm thanh trâm trong tay, giờ lên trước mặt bọn họ!

Đường Văn Hiến cười nói, “Người lúc này quả nhiên là người của người!”

Hắn biết rồi? Ta sững sốt, nhìn hắn, “Đôi khi, làm người không thể quá thông minh! Không biết người biết ta sẽ đưa đến sát khí đấy! Văn Hiến!”

“Chuyện người nói với 2 người bọn ta đâu có sự tình gì to tát! Chỉ là ta tò mò, người bên ngoài có quan hệ như thế nào với người? Hoàng huynh không có ở đây, ta cam đoan là sẽ không có 1 ai hé miệng lộ ra!” Hắn cười cam đoan!

Đúng vậy! Hắn là Văn Hiến! Đường Văn Hiến, ta có thể tin tưởng địa, không phải sao? Trên đời này, nếu trong Đường gia còn có 1 người cho ta tin tưởng thì có chính là Đường Văn Hiến!

“Văn Hiến, nếu tò mò thì sao không tự mình ra đó xem xem người bên ngoài có quan hệ gì với ta?” Ta cười mở cửa sổ ra, bỗng người đổ rục bên ngoài, lúc này càng đông càng vắng. Căn bốn không có 1 chút nào là đáng về của thích khách!

Đường Văn Hiến nhìn Dược Nhi rồi lại nhìn ta. Bên môi nổi lên một nụ cười, “Nếu không đích thân thấy thì có thể nào ta cũng không ngờ sẽ xuất hiện đến 2 Diệp Dược Nô! Trên đại điện, ta liền đã nhìn ra, thân hình vóc dáng của nữ tử này, thậm chí ngay cả điệu bộ cũng giống người đến 10 phần! Nếu không phải người đang đứng trước mắt ta, ta sẽ thật sự tưởng rằng người kia chính là người!”

Nguyên lai, nam nhân này đã sớm nhận ra rồi! Rồi lại không thể xác định, chỉ có thể ở chỗ chờ đợi!

“Như vậy, người có nhìn ra rằng Tuyên Tuyệt Tán chính là đại ca của người không?” Ta cười lạnh.

Hắn cả kinh, nói nhỏ, “Người đã biết rồi!”

Ta không nói, nhìn hắn không lên tiếng. Hắn bình tĩnh nhìn vào mắt ta. Một hồi lâu mới nói, “Cho nên, ta mới nói, người giả cho hắn, sẽ không hối hận!”

Ta cười lạnh.”Ta hối hận đến chết! Tại sao lúc đầu lại phát sinh tình cảm với Tuyên Tuyệt Tán. Đúng là bởi vì đã trúng kế của Đường Văn Hiến! Người nói xem, làm sao mà ta cam tâm! Chỉ là, Văn Hiến, việc này nếu không liên can đến người thì thật khó tin! Rõ ràng là người đã biết rõ nội tình, phải không? Như vậy, tại sao, người không nói với ta?”

“Ồ ồ, ồ ồ! Người không nên nói hắn như vậy! Hắn cũng rất bi ai! Nếu có thể thì hắn đã quang minh chính đại ở bên cạnh người!Ồ ồ! Lừa gạt người như vậy, hắn cũng không muốn đâu!” Lâu Nhạc Khanh dứt lời, thở dài một tiếng.

Còn có cái gì gọi là không muốn sao? Lừa gạt chính là lừa gạt

“Nói trở lại thì muội muội nhà người cũng khá đó! Dung mạo giống hệt như người thù không phải nói, vốn là khuynh quốc khuynh thành. Còn tiểu cô nương kia càng lại ngọc tuyết đáng yêu, quả nhiên là làm cho người ta nhìn mà muốn cắn một cái! Không bằng, ta liền không làm sự phụ của người nữa mà làm muội phụ của người, được không?” Hắn oa oa kêu to. Thiếu chút là đã nhảy căng lên rồi!

Nhận Hỷ và Lâu Nhạc Khanh? Nếu nàng đụng tới hắn thì 2 người họ sẽ ăn nhíp với nhau!”Hay là quên đi! Muội muội của ta còn nhỏ, không thể thành hôn sớm như vậy!” Hơn nữa, ta còn thấy hắn cất giấu cái yếm của phụ nữ! Nam nhân như vậy, sao muội muội của ta có thể theo hắn đây?

Đang định nói tiếp thì 2 người các nàng đã thu kiếm lại. Thấy ta dựa vào cửa sổ nhìn bọn họ, liền khinh thân bay qua cửa sổ.

Nhận Hỷ thấy 2 người Lâu Nhạc Khanh và Đường Văn Hiên, sớm đã hai mắt tỏa sáng, bay chạy tới nói, “Đại tỷ! Đánh xong rồi! 2 vị này là ai? Cái này, không phải là mỹ nhân Thái thượng hoàng đó chứ! Gầy như vậy, yếu như vậy! Đẹp như vậy! Đại tỷ! Tỷ mau chữa hết bệnh cho hần! Ta muốn mang hần về!” Nàng phi thân đến trước mặt Đường Văn Hiên.

Đường Văn Hiên cả kinh, cuống quýt lui về phía sau, muốn đẩy nàng ra nhưng đẩy thế nào cũng không ra. Bộ dáng chân tay luống cuống, thật sự rất buồn cười!

Đang định nói thì Dục Nhi đã tùm lấy cổ nàng, lôi lại đây, lạnh lùng nói, “Có tin ta ném ngươi xuống núi không?”

Nhận Hỷ chu một cái miệng nhỏ nhắn, không phục nói, “Nhị tỷ tại sao lại luôn đối nghịch với Nhận Hỷ? Không phải Nhị tỷ cũng thích hần đấy chứ. Mặc kệ! Hần là ta nhìn thấy trước! À!” Nàng đột nhiên chỉ vào Thục Triệt, “Sao lại thế này! Nam nhân tóc đỏ kia hảo đẹp trai a! Ta thích!” Dứt lời, liền muốn giằng tay nàng ra mà bay về phía Thục Triệt!

Dục Nhi không khách khí vút cho nàng 1 cái tát, đánh nàng đến cả khoé môi cũng bị nứt ra! Mặc dù Dục Nhi thông minh tinh táo không kém gì ta nhưng không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy Nhận Hỷ là sẽ thường xuyên mất kiểm soát!

Nhận Hỷ oa ô một tiếng, há mồm khóc thành tiếng đến, nói với ta, “Đại tỷ! Tỷ xem Nhị tỷ đi! Lần nào cũng tát vào mặt ta! Sau này 1 mỹ nữ như ta không thể ra ngoài gặp người khác rồi? Tiểu Hạ cũng giống hệt ta mà Nhị tỷ chẳng bao giờ đánh nàng!” Nàng đã bị Dục Nhi đánh thành thói quen rồi.

Lâu Nhạc Khanh nói, “Đúng vậy đúng vậy! Đánh khuôn mặt xinh đẹp này đến sưng lên thì không tốt rồi! Diệp gia Nhị tỷ, hay là hạ thủ lưu tình 1 chút!”

Dục Nhi cảm tức liếc mắt nhìn hần 1 cái, lạnh lùng nói, “Ngươi là ma quỷ nơi nào!”

Hần thoáng giật mình, sờ sờ mũi ủy khuất nói, “Ta không phải quỷ! Ta là Lâu Nhạc Khanh! Vốn là ngự y oh! Ha hã!”

Nhận Hỷ nhìn hần, đột nhiên kêu lên, “Nguyên lai, nơi này còn có 1 mỹ nam như vậy! Thời đại này! Thật sự là thuộc về thời đại của ta! Mỹ nam thời này, quả thật là đi nhầm đường mà cũng có thể gặp được! Oh! Thật tốt quá!” Nàng lộ ra vẻ mặt mơ mộng.

Lâu Nhạc Khanh cười hắc hắc nói, “Cô nương quá khen! Tiểu sinh tự nhận là Hoàng quốc đệ nhất!”

Dục Nhi không nhin được nói, “Không phải mỗi ngày ngươi đều đi nhầm đường sao?”

Ta thấy cứ ở mãi nơi đây cũng không phải là biện pháp tốt, nếu 2 người các nàng đã đánh xong rồi thì không còn lý do gì để lưu lại nơi đây.

“Quay về Dục Nô cung!” Nói xong, ta liền dẫn 2 người các nàng ra khỏi Xuất Vân điện.

Trên đoạn đường, 2 người các nàng cũng không ai nói chuyện với ai.

“Xong việc này, ta sẽ quay về nhà với các muội!” Ta nói nhỏ.

2 người các nàng kinh hãi. Cao hứng nói, “Thật sự về nhà là tốt rồi!”

Thở dài một tiếng, ta mở cửa sổ ra, phi thân vào phòng. 2 người các nàng cũng kích động vào theo

Ta lạnh lùng nói, “2 người các muội, không nên đùa giỡn trước mặt Đường Văn Thiên! Hần là dạng người nào, ta rõ hơn 2 người muội! Dục Nhi! Nhiệm vụ của muội là tìm ra hoàng lang?”

Nàng hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn cúi đầu nói, “Biết rồi, đại tỷ!”

“Đại tỷ, tuyệt đối không thể đem mẫu thân vào hoàng lăng của lão hoàng đế! Bây giờ lão hoàng đế không chết nưng khó có thể nói rằng sau khi hần chết, họ Đường kia sẽ không mang hần vào hoàng lăng, đến lúc đó đem mẫu thân đổi đi đổi lại thì không tốt rồi, có phải hay không, đại tỷ?” Nhận Hỷ nhỏ giọng nói.

Ta nghĩ rồi cũng đúng! Bên môi Dục Nhi lộ ra ý cười hiếm hoi.

Thấy bao quần áo tròn tròn đang đặt trên bàn, ta lấy tay ôm vào trước ngực, nói nhỏ, “Mẫu thân, đem người vào hoàng lăng của Hoàng quốc, chung quy là muốn người sống khá giả hơn nơi hoang sơn dã lĩnh. Nhưng thân thể người cũng không còn nguyên vẹn rồi! Ta muốn Hoàng quốc hoàng đế và cả thế giới này đều phải bái lại người, tôn kính người.”

Không đúng! Ta lắc lắc bao quần áo hai cái, trở nên cả kinh, nói với 2 người các nàng, “Các người xác định đây là bao đồ mà các người đã mang đi?”

2 người các nàng nhìn nhau, “Hẳn là không sai!”

Ta vội vàng mở bao đồ ra, bên trong lộ ra một hòn đá tròn tròn.

Trong cổ họng tắc nghẹn hồi lâu, ta nói giọng khàn khàn, “Sao thủ cấp (**) của mẫu thân lại biến thành hòn đá rồi?”

Chú thích

(*) hạ thủ độc: ra tay độc ác

(**) thủ cấp: đầu người

87. Q.2 - Chương 10: Cường Hôn

Sắc mặt Dược Nhi trở nên đỏ bừng, một hồi lâu sau mới lấy tay lôi Nhận Hỷ tới, “Tiểu Vương bát đản! Người đã làm mất thủ cấp của mẫu thân!” Nàng cơ hồ là cắn răng mà nói!

Nhận Hỷ cúi đầu không nói 1 lời!

Dược Nhi 1 chưởng đánh ặt nàng lệch hẳn sang 1 bên! “Người mau đền 1 trước mặt mẫu thân mà sám hối cho ta!” Nàng cả giận nói.

Nàng ủy khuất ôm lấy miệng, nhìn ta 1 chút rồi lại nhìn sang Dược Nhi, một hồi lâu không lên tiếng, quỳ rạp xuống đất.

Ta vô lực mà ngồi vào trên giường. Tại sao có thể như vậy? Ta cứ luôn muốn làm ầu thân 1 nơi an nghỉ tốt, nhưng không ngờ là đã làm mất thủ cấp của mẫu thân! Ta sai rồi sao? Ta sai rồi sao? Ta ôm đầu, nước mắt chảy dài.

Dược Nhi bước lại ôm lấy đầu ta, nói nhỏ: “Đại tỷ, không nên thương tâm! Ta có thể xác định rằng thủ cấp của mẫu thân nhất định là ở trong hoàng cung này! Chạy nơi nào cũng không thoát đâu! Nếu đã ở chỗ này thì chắc chắn sẽ tìm ra!”

Ta nâng mắt, “Muội có thể xác định sao? Các muội đem thủ cấp của mẫu thân từ Xích Hoàng sơn đến đây cũng đã mất tới nửa năm. Bây giờ lại làm mất rồi! Các muội nói ta làm sao có thể tin tưởng các muội đây!” Ta trách mắng.

Dược Nhi cúi đầu, kiên định nói, “Nếu chính tay ta đã làm mất thì bằng mọi giá ta cũng phải tìm trở về! Chân trời góc biển, biển khô đá nát! Cho dù mất ăn mất ngủ, ta cũng quyết tìm thủ cấp của mẫu thân về!” Ta không biết rằng cũng có lúc nàng nói đầy kiên quyết như vậy. Thế cho nên, vì tìm kiếm thủ cấp của mẫu thân mà từ nay về sau muội muội này của ta sẽ biến thành linh ngục [cai ngục, ám chỉ những người độc ác]! Ta cũng không biết rằng thủ cấp của mẫu thân hiện giờ đang lưu lạc ở đâu, nếu muốn tìm thì phải tìm ở 1 nơi rất lớn!

“Thủ cấp của mẫu thân, 1 trong những chiếc răng bên trái bị hỏng 1 lỗ lớn, phải nhớ rõ điều đó! Hơn nữa, trong thủ cấp của mẫu thân có chứa 1 khối hàn băng ngọc ngàn năm. Người bình thường vốn sẽ không thể chạm tay tới được! Bây giờ, chỉ cần tìm được này dấu hiệu của hàn băng ngọc là có thể tìm được mẫu thân! Đại tỷ! Tỷ nói không sai! Chúng ta có thể đã làm mất thủ cấp của mẫu thân ở bên ngoài cung! Nhận Hỷ, theo ta xuất cung!” Dứt lời, nàng liền tóm lấy Nhận Hỷ, gấp gáp rời đi!

“Chuyện còn chưa xong, các người đi đâu! Trước tiên kể cho ta sự tình sau khi các người vào cung! Nếu có manh mối thì hẳn sẽ tìm được!” Ta lãnh đạm nói.

Nhận Hỷ nhỏ giọng nói, “Mẫu chốt là lúc bị lạc đường, ta không biết là mình đã đi qua nơi nào!” Nàng cúi đầu nói.

Được Nhi bình tĩnh lại, lãnh đạm nói, “Hoàng cung này, chúng ta không thông thuộc, đại tỷ, mọi chuyện trong cung đành giao cho tỷ rồi! Thi thể của mẫu thân, ta không thể để lại chỗ này! Ta phải luôn mang theo bên mình! Ta sợ đến lúc đó ngay cả thi thể cũng không gặp được!”

Cái gì mà gọi là “sợ là đến lúc đó ngay cả thi thể cũng không gặp được”? Có ý tứ gì? “Hay là đặt ở chỗ ta đi!” Ta nói nhỏ.

Được Nhi bắt Nhận Hỷ quay đầu lại, kiên định nhìn ta, nói, “Trước lúc chúng ta xuất phát, mộ của mẫu thân đã bị đào trộm mấy lần! Thi thể người bị biến mất! Nếu không phải ta ra sức truy đuổi thì sao có thể mang thi thể của mẫu thân đến nơi này của tỷ? Việc này chỉ có 1 cách giải thích: có người rắp tâm muốn đoạt thi thể của mẫu thân! Ta không biết là ai, nhưng có thể xác định rằng: nếu để thi thể mẫu thân ở bên cạnh tỷ thì tuyệt đối là không an toàn! Ta muốn mang theo người! Ân, ngủ ta đều phải mang theo! Ta không tin là có người nào có thể cướp lấy mẫu thân từ trong tay Được Nhi ta!” Nàng vung tóc, rõ ràng là phong tình vạn chủng, nhưng thoạt nhìn thật kiên định, đáng để cho ta tin tưởng!

Đây cũng là nguyên nhân tại sao mà nàng nhắc đến hàn băng ngọc ngàn năm rồi! Ta ngộ ra, gật đầu nói, “Được, Được Nhi, việc này giao uội làm! Về phần hoàng cung thì ta sẽ lo liệu! Nếu tìm được thủ cấp của mẫu thân thì ta sẽ báo cho các muội! Được không? Lần này cũng không phải là do muội cố tình! Đừng để nó trong lòng! Hảo hảo luyện công phu! Làm gì thì làm nhưng đừng để chính mình đi quá xa!”

Nàng cảm động gật đầu. Chỉ là ta không biết rằng khi gặp lại muội muội này đã là 1 thời điểm khác, 1 địa phương khác, hơn nữa, nàng còn đã có bầu! Càng không nghĩ rằng chính muội muội này sẽ tạo nên cuộc chiến giữa Viêm quốc và Sí quốc, quả nhiên là hồng nhan họa thủy. Đương nhiên, hồng nhan này bây giờ đang còn nhỏ.

Được Nhi liền đeo chiếc hủ to màu trắng lên lưng, gật đầu với ta rồi bay vọt đi!

Tính tình của Được Nhi luôn như phong như vũ. Năng lực quan sát lại rất mạnh, như vậy có nghĩa là nàng đã có phương hướng! Hoàng cung! A! Vốn là nghĩ sẽ đi cùng với các nàng, không ngờ lại phát sinh phong ba như vậy! Lại còn làm mất thủ cấp của mẫu thân! Nếu ta biết trước rằng thủ cấp của mẫu thân sẽ mất rất nhiều năm để tìm được thì ta đã xuất cung cùng các nàng. Nếu vậy, mọi chuyện sau này sẽ không phát sinh!

A! Việc này, tất cả đều do ta, sau khi chết, mẫu thân cư vô định viện [không có chỗ chôn] thì không nói, mà lại còn “đầu thân phân ly”! Nước mắt ta chảy dài.

Tại sao lại phát sinh loại sự tình này! Là Đường Vãn Thiên sao? Ta nghĩ đến hành động của hần hôm nay, ngay cả Vãn Hiên cũng nhìn ra quan hệ giữa ta và Được Nhi, có phải hần cũng đã biết hay không?

Bởi vì biết, cho nên mới phái người theo dõi, phát hiện ra thủ cấp của mẫu thân liền ra tay cướp đi sao? Không phải là hần! Không ai mà đi trộm 1 cái thủ cấp! Nhưng tại sao mộ của mẫu thân lại bị đào trộm đến mấy lần? Hơn nữa, mỗi lần đều là vì đánh cắp thi thể? Là vì cái gì? Hay là hần có âm mưu gì?

Hần là người như vậy sao? Vì muốn giữ ta lại trong cung mà đánh cắp thủ cấp của mẫu thân? Có thể là hần hay không? Trái tim của ta thấy có chút giá lạnh.

Ta không biết rốt cuộc tên nam nhân này đang suy nghĩ cái gì, nhưng bây giờ thủ cấp của mẫu thân lại biến mất ngay trong nơi này của ta! Hơn nữa, nói không chừng là ngay tại phòng của ta! Làm sao bây giờ? Chuyện gì đã xảy ra? Ta suy nghĩ muốn nát óc nhưng vẫn không thể nghĩ ra. Rốt cuộc là ai mà cư nhiên đánh cắp thủ cấp của mẫu thân? Nữ nhi bất hiếu, không thể bảo vệ được thủ cấp của mẫu thân!

Ta không thể tóm lấy người khác mà hỏi “các người có nhìn thấy ai lấy cắp 1 cái thủ cấp không”? Làm sao bây giờ? Ta ôm đầu, cảm thấy trái tim mình đau đến mức sắp vỡ tan!

Nếu không phải vì ta vô năng thì người sẽ không chết 1 cách bí ẩn như vậy! Nếu không phải vì quyết định sai lầm của ta thì thủ cấp của người có thể nào mà bị đánh mất đây? Chuyện gì đã xảy ra? Mọi chuyện là như thế nào?

Ta mặc y phục dạ hành, cứ như vậy, đi lòng sục khắp hoàng cung trong trời tuyết, hàng đêm tìm kiếm!

Ban ngày, trước mặt Đường Vãn Thiên thì ta luôn giả bệnh nhưng trên thực tế lại chẳng khác gì. Ngày ngày phải nôn mửa. Đêm thì không ngủ mà đi dò xét khắp hoàng cung. Ngủ vào ban ngày cũng là chuyện bình thường!

Bởi vì ta bị bệnh mà công việc trong Dược Nô cung trở nên lu bu hẳn lên! Mà ta lại không rảnh để bắt chuyện với bọn họ, chỉ có thể “ban đêm hành động, ban ngày tắm bổ”!

Bọn họ hết đi tới rồi đi lui. Về mặt lo lắng bày ra khắp nơi. Chỉ là, đã thế này thì làm sao ta có thể mở miệng nhờ sự hỗ trợ của bọn họ đây!

Trong hoàng cung, ta tìm 1 lần rồi lại 1 lần nữa. Nhưng vẫn không hề tìm thấy thủ cấp của mẫu thân! Ta tin rằng thủ cấp của mẫu thân hẳn phải đang ở tại 1 nơi nào đó trong hoàng cung này, chỉ là ta vẫn chưa tìm được mà thôi! Chỉ cần cố gắng thêm chút là có thể tìm ra! Chỉ cần!

Ta mơ tới lúc mẫu thân chết, cảnh tượng ta dùng tay vuốt mắt cho người, lòng bàn tay ta run rẩy đầy xúc cảm! Mỗi lần tỉnh lại, y phục luôn ẩm ướt, lệ vương đầy mặt.

Khí trời lạnh như vậy mà hàng đêm ta cứ ra ngoài tìm kiếm, rốt cục, khí cực công tâm, nộ khí công tâm, cứ vậy mà ngã bệnh!

Uống thuốc do chính mình kê khai, bệnh tình thuyên giảm, tinh thần tốt hơn 1 chút, liền tiếp tục công việc hàng đêm. Ta như 1 ác quỷ trong đêm tối cả hoàng cung, xinh đẹp và chỉ hành động về đêm.

Tại sao thủ cấp của mẫu thân lại mất tích? Tại sao? Vấn đề này vẫn luôn bao vây quanh ta, ta ăn không ngon, ngủ không yên. Tương đối chuyện này mà nói thì chuyện của Tuyên Tuyết Tấn và Đường Vãn Thiên thật sự chỉ là chuyện nhỏ! Ta rất bề bộn, căn bản là không có thời gian mà để tâm đến chuyện này!

Mấy ngày nay Đường Vãn Thiên cũng không đến tìm ta gây phiền toái, chắc là thấy ta bệnh nặng, có tới cũng không còn thú vị! Trong khoảng thời gian này, các nương nương trong cung đều thi nhau tranh sủng. Bệnh tình của Đường Vãn Thiên dần dần cũng đã có dấu hiệu phát tác! Nếu thường lui tới đó thì ta sẽ cho hắn thuốc, nhưng bây giờ ngay đến chuyện của mình mà ta cũng còn lo không xong, sao có thể rảnh rỗi quan tâm đến hắn!

Bây giờ, cũng chỉ còn có đại lao và cấm địa là ta chưa tìm qua! Nhưng, là tại cấm địa này sao? Ta thâm nghĩ. Nếu thủ cấp của mẫu thân ở trong cấm địa thì rõ ràng là người đánh cắp thủ cấp của mẫu thân chỉ có 2 người Đường Vãn Thiên và Đường Vãn Hiên! Ta ôm đầu, cảm thấy đầu mình thật đau.

Tại sao mọi chuyện lại phức tạp như vậy! Mẫu thân, tốt xấu gì thì người cũng hãy báo mộng cho ta, nói cho ta biết người đang ở phương nào! Mặc dù không tin vào quỷ thần nhưng ta cũng đã bắt đầu nhìn lên trời cầu khẩn!

Cả người như phát điên lên! Đầu có còn 1 chút thông minh tài trí gì!

Trong nháy mắt, hoa mai đã nở được nửa quý, sắp đến lễ mừng năm mới rồi. Nghĩ đến việc thủ cấp mẫu thân giờ đang lưu lạc nơi nào không biết, ta không khỏi rơi lệ đầy mặt.

Đường Vãn Thiên ban thưởng cho ta rất nhiều quần áo và đồ trang sức. Không biết hắn lại đang muốn làm cái quái gì nữa đây? Ta chán đến chết, không có hứng thú.

Hả! Ta đã quên, tới mùa xuân thì tang kỳ trong hoàng cung cũng kết thúc! Phi tử các có thể ăn mặc quần áo tươi sáng, vừa lại có thể xinh đẹp mà tranh đấu rồi! Quả nhiên là một chuyện tốt! Lần trước phạm phạm vào chuyện cấm kỵ, thái hậu vốn là cũng muốn truy cứu, nhưng lại bị Đường Vãn Thiên và Đường Vãn Hiên đổ chuyện có thích khách lên người. Cho nên cũng không giải quyết được gì.

Việc này cũng không liên quan tới ta, không phải sao? Ta dựa vào bên cửa sổ, 1 lần nữa nhìn vào Bát Giác đình đã được tu kiến, từ sau khi Bát Giác đình bị đốt, hắn cũng tí lui tới. Chỉ là mấy ngày nay, không biết vì sao lại dần dần lui đến nhiều hơn! Hắn không đến 1 người mà dẫn theo cả đoàn phi tử, lại còn kêu Đường Vãn Hiên tới.

Xuyên qua cửa sổ, ta nhìn vào sắc mặt tái nhợt của Đường Văn Hiên. A! Nam nhân này vừa dùng kế với ta lại vừa muốn tranh thủ sự đồng tình của ta. Hạ được Đường Văn Hiên! Là hắn có chủ ý này, phải không?

Từ sau khi biết hắn là Tuyên Tuyết Tấn, ta liền sinh ra 1 cỗ cảm tình vi diệu đối với hắn, có đôi khi muốn tới nói chuyện với hắn, nhưng lại thấy hắn vui vẻ cười đùa với các phi tử khác nên lại thôi!

A! Phụ nữ! Cuối cùng vẫn không thể qua ải ái tình! Nhìn Đường Văn Hiên ngã bệnh thành như vậy nhưng hắn vẫn yếu ớt mà cười, ta không xác định rằng có phải chính mình đã mềm lòng với hắn hay không!

Chỉ trong 1 hoàng cung như vậy, mà ta lại làm mất thủ cấp của mẫu thân! Bây giờ, càng tìm lại càng không thấy! Ta sinh khỏi thấy hận cái hoàng cung này! Rất vậy khốn! Nhiều ngày nay đã có theo quen “ban ngày nằm sấp, ban đêm hành đông”, bây giờ có thể tỉnh táo đã là cực hạn của ta rồi!

Đang định nằm xuống thì Đường Văn Thiên lại bắt đầu tấu cảm! Hắn là có chủ tâm không cho ta nghỉ ngơi phải không? Ta thầm nghĩ trong lòng. Oán hận mà cắn răng. Trong lòng ta rất mệt, liền phân tích mọi chuyện lại lần nữa. Bây giờ đã không còn là vấn đề thời gian mà là cần phải nhờ đến vận khí!

Ta vỗ lên mặt. Vết thương trên mặt sớm đã khỏi rồi. Chỉ là, vết thương trong tâm thì không bao giờ lành được! Đám cung nô trong Dược Nô cung dần dần trở nên trung thành với ta! Ai cũng không dám cam đoan là rốt cuộc ta có hạ độc trên người bọn họ hay không!

Ta giống như một yêu ma khát máu, cả ngày cứ lưu luyến trong hoàng cung của Đường Văn Thiên! Tiếng đàn ngừng lại. Ta ngẩn người.

“Nô phi! Có thấy khá hơn chút nào không? Nếu khoẻ lên rồi thì cùng đi thưởng mai với chúng ta, được không?” Thanh âm của Đường Văn Thiên truyền đến từ bên ngoài cửa sổ, rất nhỏ nhẹ, như là sợ ta bị đánh thức!

Ta thở dài, nhỏ giọng nói: “Hay là thôi! Sức khoẻ của Nô phi không tốt! Hay là Hoàng thượng cứ cùng các nương nương khác thưởng mai đi! Sức khoẻ của Thái thượng hoàng cũng không tốt, Hoàng thượng đừng nên để Thái thượng hoàng ra gió nhiều quá!” Nói xong, ta liền ho nhẹ 1 tiếng.

Hắn thoáng giật mình, thở dài một tiếng, mở cửa sổ ra, kích động phi thân vào trong, nghiêm mặt lạnh lùng nói với ta, “Nô phi nương nương còn quan tâm đến sức khoẻ của Văn Hiên sao? Lúc đầu, ta phong Nô phi cho người là muốn người chăm sóc bệnh tình cho Văn Hiên! Nhưng người chẳng những không biết chăm sóc mà còn làm chính mình bệnh tật đến như vậy! Cũng không biết thật hay giả! Một thần y mà ngay cả bệnh của mình cũng không chữa được, việc này mà truyền ra ngoài thì có ai tin? Hơn nữa, Diệp Dược Nô, nếu Văn Hiên chết thì người cũng phải chết theo!”

Vài lời này được mấy người bên ngoài nghe xong, tất cả liền trở nên kinh sợ, thế nào cũng muốn chữa khỏi bệnh cho Văn Hiên! Nhưng người là hắn đối mặt lại là ta! Một người bởi vì thủ cấp của mẫu thân bị mất tích mà không còn tâm tư cho tất cả mọi chuyện – Diệp Dược Nô!

Ta yên lặng nhìn hắn, nhẹ giọng nói, “Sinh tử có mạng! Người muốn ta lần thứ hai ra tay cứu hắn, nhưng ta lại không có lý do gì để cứu hắn! Nếu ta không phải là thần y, một thần y mà ngay đến cả bệnh tình của mình mà còn không chữa được, sao người có thể trông cậy rằng nàng có thể chữa bệnh cho người khác! Người đi đi! Đường quốc chủ!” Ta làm động tác “mời”. Đã mệt đến mức 2 tròng mắt sắp không thể mở ra được nữa rồi!

Hắn ngẩn người, đi tới ngồi vào bên người ta, một bả tóm lấy tay ta để xem mạch, cau mày. Như là nghĩ đến cái gì!

“Chỉ là 1 căn bệnh bình thường mà sao người lại không chữa khỏi? Ta không nghĩ ra! Diệp Dược Nô! Ta tưởng rằng mấy ngày nay người giả bệnh đến phát ngiên rồi! Không ngờ, đúng là người bị bệnh thật! Tại sao? Tại sao mạch đập của người yếu như vậy? Người có khúc mắc gì? Ta muốn biết!” Hắn yên lặng nhìn ta.

Ta quay sang, che mặt trong đồng chắn mền, rất muốn rên rỉ nhưng chỉ có thể nhịn xuống! Chỉ cần lúc ban ngày hắn và Đường Văn Hiên và mấy người họ dừng đến đây âm ỉ ta thì ta liền có thể nghỉ ngơi tốt, tự nhiên thân thể cũng tốt lên rồi! Bệnh tình lâu ngày không khỏi vì sự quan tâm của bọn họ vốn là đại đầu sỏ! Đôi khi, quan tâm cũng là một loại gánh nặng!

“Ta không có khúc mắc! Chỉ là cảm thấy rất mệt! Mệt đến mức nói không nên lời! Đường quốc chủ, nếu như có thể thì xin người dừng dẫn bọn họ tới thăm ta nữa! Thấy người 1 lần là tâm tình bất hảo 1 lần! Thấy người 1 lần là phải đấu võ miệng với người 1 lần, cả ngày tức giận, không uống thuốc được, làm sao mà sức khỏe của ta có thể tốt lên? Cho nên, cứ cho là ta cầu xin người! Đường quốc chủ, ngày các xa ta ra 1 tí đi! Có được không! Cảm ơn!” Ta cau mày, hai tay tạo thành chữ thập, nghiêm túc nói.

Bên môi hần nở nụ cười không thể nghi ngờ, nói, “Còn có khí lực để đấu võ mồm với ta, xem ra không có gì trở ngại! Bây giờ! Đi xem Vãn Hiên 1 chút đi! Ta không tin, Diệp Dược Nô người có thể đau ốm thành như vậy!”

Thở dài một tiếng, ta không khách khí mà ngáp 1 cái, nói nhỏ, “Chuyên của chính mình cũng còn lo chưa xong mà lại đi trông nom chuyện người khác! Hoàng thượng đi thông thả, Nô phi không tiễn!”

Hần thấy ta không để 1 tới hần, trong lòng không thoải mái, nhìn ta một hồi lâu mới phát tay áo mà đi.

Kế tiếp, Vãn Hiên tất nhiên sẽ đến nhìn ta 1 lần! Đứng dưới tàng cây hoa mai! Như vậy đáng thương mà nhìn ta, hi vọng ta sẽ cứu mạng hần!

Chỉ là, thứ mà Diệp Dược Nô ta muốn, hần có thể tìm đến cho ta sao? Không thử thì sao mà biết? Ta đứng dậy, mở cửa sổ ra, không ngoài ý muốn chứng kiến bộ dáng túng quẫn của hần sau khi bị ta phát hiện.

“Sao Thái thượng hoàng lại rảnh rỗi mà đến nơi này của ta chơi đùa vậy? Không cùng tấu cảm thưởng mai với các đại tỷ sao?” Ta lạnh lùng nói.

Hần ngăn người, một hồi lâu mới nói, “Ta nghĩ rằng người vẫn ngủ, không biết ta tới đây!”

Ta cười lạnh, “Các người hăng hái như vậy, thiếu chút nữa là làm cho trời cũng phải trở mình, sao ta có thể không biết đây? Chỉ có người chết mới không biết thôi!”

Khoé môi hần rủ xuống vài phần, bắt đầu ho nhẹ, không nhịn xuống được, đám tuyết dưới chân đã bị nhiễm thành 1 màu đỏ! Ta thấy những giọt máu trên nền tuyết trắng nhanh chóng thấm vào trong, bên trong nền tuyết nở ra 1 đóa hoa màu đỏ tươi! Ta ho 1 tiếng, 1 bùm máu tươi cứ như vậy mà được nôn ra! Cùng với vết máu của hần trên tuyết đã không còn phân biệt rõ rệt cuộc là máu của ai nhiều người, máu của ai ít hơn!

Hần giật mình, vội vàng móc ra từ trong lòng 1 chiếc khăn, đưa cho ta.

Ta cầm khăn trong tay, lau khoé môi. Một hồi lâu mới nói, “Còn có ba ngày nữa là đến lễ mừng năm mới rồi! Vào Hoàng quốc cũng đã 1 năm!” Ta thở dài nói, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

“Nguyên lai, thái thượng hoàng cũng là người biết thương hương tiếc ngọc! Thái thượng hoàng, quả nhiên là thật hăng hái. Cùng gấp gờ với Nô phi nương nương ở đây! À! Hai người vừa lại cùng nhau nôn máu! Quả nhiên là hữu duyên đây! Nô phi nương nương sức khỏe không tốt, không nên mở cửa sổ ra mà chịu rét lạnh! Nếu làm bệnh tình của Nô phi nương nương trầm trọng thêm thì không tốt rồi! Thái thượng hoàng, có phải không? Hả à! Đã quên đã quên! Thái thượng hoàng cũng đang là người bệnh! Đương nhiên là biết nỗi thống khổ của Nô phi nương nương, không phải sao?” Thanh âm của nữ tử vang lên từ phía sau của Đường Vãn Hiên.

2 người chúng ta cả kinh, nâng mắt, đã thấy Tiên Tình đang đứng ở phía sau Đường Vãn Hiên! Bây giờ, nàng đã là sủng phi của Đường Vãn Thiên! Chỉ tiếc, theo như ta thấy thì tâm tư của nàng vẫn đang còn đặt trên người Đường Vãn Hiên trước mắt!

“Hoá ra là Vũ phi! Sao lại rảnh rỗi đến đây?” Vãn Hiên khép cửa sổ, nhẹ nhàng nói.

“Ta chỉ là đến xem xem rốt cuộc là Thái thượng hoàng tựa như thần tiên của chúng ta đang cùng Nô phi nương nương nói cái gì mà thôi! Không cần để ý đến ta! Các người cứ tiếp tục, ta sẽ không nói với người khác là ta đã thấy 2 người các người hồ truyền tình nghĩa!” Bên môi nàng phẩy ý cười hung tợn.

Đây là nữ tử âm thuận thẹn thùng lúc trước, từ khi nào mà biến thành 1 người “phần kỵ đồ đệ” [người hay ghen tuông, đồ kỵ] như vậy? Là bởi vì không chiếm được tình của Đường Vãn Hiên sao? Nếu là vì không chiếm được tình yêu của Đường Vãn Hiên mà biến mình thành như vậy thì nàng cũng quá là ngu si!

“Vũ phi nương nương nói xem, Nô phi và Thái thượng hoàng có điểm gì giống nhau! Hay là, Vũ phi có ý gì với Thái thượng hoàng – 1 người không có trái tim đây? Chỉ là, Vũ phi, nếu người còn nhớ thì liền sẽ minh bạch, sủng ái của người ngày hôm nay là do ai xúc thành! Bây giờ lại nói những lời này trước mặt ta, rốt cuộc là người bị người nào sai khiến!” Ta lạnh lùng nói. Mặc dù có chút hổ thẹn với nàng, nhưng nếu nàng có trái tim thì nàng đã phản kháng Đường Vãn Thiên để có thể ở bên cạnh Vãn Hiên, nhưng nàng không có làm! Nàng cứ như vậy mà xuôi theo dòng nước, cứ theo sự sắp đặt mà 1 bước lên mây xanh! Mà lúc này, nàng có tư cách gì để thuyết tam đạo tứ [giảng giải đạo lý] trước mặt ta và Vãn Hiên?

Nàng cười lạnh, “Thật sự là đa tạ Nô phi nương nương! Nếu không phải vì Nô phi nương nương thì bây giờ Vũ phi vẫn còn đang lưu lại Xuất Vân điện, hảo hảo đóng vai 1 tú nữ nho nhỏ, chưa biết chừng là đã thành thân với Thái thượng hoàng! Mà bây giờ! Mặc dù được sủng, nhưng cũng chỉ là 1 trong đông đảo những người phụ nữ của hần mà thôi! Hần thậm chí ngay cả tên ta cũng không nhớ! Chỉ gọi ta là Vũ phi! Người rất thông minh sao? Thông minh mức đẩy ta vào trong lòng hần! Rồi trở thành phi tử của hần! Dem tầm mắt của hần toàn bộ chuyển dời đến trên người người!” Cả người nàng run rẩy. Hai mắt đỏ ngầu, cơ hồ sắp rơi lệ!

Cuộc sống trong thời gian dài ở chốn hậu cung đã làm tính tình của nàng hoàn toàn thay! Nàng từ 1 tiểu nữ tử ngượng ngùng mà biến đổi thành tính tình cường hãn như bây giờ

Là ta sai rồi sao? Không! Ta không sai!

Ta cười nói, “Thế thì Vũ phi còn không biết thân phận của chính mình sao? Nói đi nói lại thì người cũng chỉ là 1 thể phẩm mà thôi! Một thể phẩm cho dù có siêu việt đến thế nào thì cũng không thể thay thế được nữ tử trước kia! Là ta biết có tồn tại 1 nữ tử như vậy nên mới giả bệnh để không thị tẩm! Như thế nào? Vũ phi nương nương còn không biết sao? Lúc đầu đem người đến trước mặt Đường Vãn Thiên là bởi vì Tú phi nương nương có chí tâm tranh sủng! Mà người lại nổi lên lòng tham với Đường Vãn Hiên! Người đã nói là giữa ta và Vãn Hiên có cái gì đó, nếu như không phải là thật là có lỗi với Vũ phi nương nương?” Ta cười nhìn nàng.

Nàng xanh mặt, trước ngực kịch liệt phập phồng, một hồi lâu mới hừ lạnh nói, “Hoàng thượng bảo Thái thượng hoàng nên trở về Xuất Vân điện! Hôm nay trời lạnh!” Dứt lời, liền xoay người quay đầu lại, đập trên tuyết, đi về phía Bát Giác đình!

“Sao nàng hà tất phải như vậy?” Vãn Hiên cau mày nhìn bóng lưng của nàng.

“Tâm tình của nữ tử, sao Vãn Hiên lại không rõ? Vì tình yêu, có thể biến thành 1 đối tượng khiến người ta chán ghét! Đó chính là nữ tử! Chỉ là, nữ tử này nếu không thay đổi thành như vậy thì ta còn có chút áy náy với nàng, bây giờ thấy nàng như vậy, ta liền thật sự thở dài một hơi rồi! Cuộc sống trong hậu cung đối với nàng mà nói cũng là 1 môi trường luyện tập rất tốt! Mỗi người đều đã biến! Chỉ cần có một cơ hội là liền thành công. Ta cũng thay đổi đây, Vãn Hiên. Trái tim ta trở nên lạnh giá! Ngay cả Vãn Hiên đứng trước mặt ta mà ta cũng không muốn cứu đây!” Ta lãnh đạm cười nói.

Bên môi hần phỉếm nụ cười khổ, nói nhỏ, “Ta biết, ta như vậy là đã đủ rồi! Cả đời này, có một nữ tử để yêu mến, hưởng qua cảm giác động tâm, hưởng qua cảm giác đau lòng là đã đủ rồi! Ta không còn muốn sống lâu thêm nữa. Chỉ là, ta muốn nhìn người nhiều hơn 1 chút mà thôi!”

“Vãn Hiên, nếu người đồng ý với ta 1 giao dịch, người giúp ta làm một chuyện, mà ta thì giúp người chữa bệnh, người nói xem, được tốt không?” Ta nâng cằm, nhìn hần.

Hần sửng sốt, yên lặng nhìn ta, nói nhỏ, “Chỉ cần là chuyện có lợi cho người thì tùy thể nào cũng được, chỉ là, ta không nên để người giúp ta chữa bệnh! Cuộc sống sau này, không thấy người làm phi tử của ta thì ta sẽ không khổ sở. Nếu thật sự khỏi bệnh thì năm tháng sau này ta phải làm sao bây giờ? Ngày ngày đều nhìn thấy người và đại ca ở chung 1 chỗ, người nói xem, ta phải làm sao bây giờ?”

Ta thoáng giật mình. Không nghĩ rằng bởi vì yêu ta mà hần muốn sống sót, cũng không nghĩ rằng cũng bởi vì yêu ta mà hần không còn muốn sống!

Con người quả nhiên là loài động vật đầy mâu thuẫn! Giống như từ rất lâu người luôn muốn 1 thứ, nhưng khi chiếm được rồi thì sẽ nghĩ: kỳ thật cũng không phải là không chiếm được

Ta cười khỏ nói, “Người thật sự nghĩ rằng ta vẫn sẽ làm phi tử của đại ca người sao?”

Hắn yên lặng nhìn vào mắt ta, thở dài một tiếng, nói, “Lúc đầu, nếu không đem người ra đánh cược với đại ca, thì bây giờ người có thể làm thê tử của ta không?”

Hắn nói tùy ý như vậy nhưng lại làm cho người ta rất khó trả lời. Nếu đáp là “có thể” thì sẽ làm hắn có nhiều ý nghĩ không đúng. Nếu nhiên trả lời “không phải” thì sẽ là 1 đả kích lớn đối với người bệnh.

Suy nghĩ một chút, ta thành thật nói, “Không thể! Nếu nhiên đại ca của người không phong ta làm phi thì bây giờ ta đã về tới Phượng Hoàng cốc, không còn quan hệ gì với hậu cung này rồi!”

Hắn nghe vậy cười nói, “Ta cũng đoán được! Người sẽ không vì bất luận kẻ nào mà dừng lại! Vốn tưởng rằng người yêu Tuyên nên mới giữ người ở lại hậu cung, chỉ là không ngờ rằng sau khi người biết Tuyên chính là đại ca mà cũng không ở bên cạnh hắn. Ta đoán là bởi vì hắn lừa gạt người nhiều lần như vậy, trái tim đã băng giá rồi, phải không? Hay là...” hắn dừng 1 lúc, quay đầu lại nhìn bộ dáng của Đường Vãn Thiên và các phi tử đang cùng nhau uống rượu, cười đùa “Vì phi tử của đại ca quá nhiều cho nên người không muốn ở bên cạnh hắn?”

“Nếu ta yêu hắn thì cho dù phi tử của hắn có nhiều đến mức nào, ta cũng diệt trừ toàn bộ, chỉ là tình cảm bây giờ rất phức tạp, như yêu mà cũng không phải là yêu. Như hận mà cũng không phải là hận! Cứ biến đổi không ngừng, rất hỗn loạn!” Ta thở dài nói.

“Người đang tìm cái gì?” Hắn đột nhiên nói.

Ta cả kinh, “Cái gì tìm cái gì?”

“Mấy ngày này, hàng đêm người đều lòng sục khắp hoàng cung, ban ngày ta đến thì người luôn ngủ. Rốt cuộc người đang tìm cái gì?” Đường Vãn Thiên cau mày nói.

“Người đoán đi? Vãn Thiên?” Bên môi ta nở nụ cười.

“Nếu nói là trướng Xích hoàng thì người sẽ không lòng sục khắp hoàng cung. Nếu nói không phải, ta không nghĩ ra là cái gì có thể làm người tìm kiếm lâu như vậy! Đại ca cũng từng thương lượng với ta, rốt cuộc là vật gì mà làm cho người bất chấp cả tán mạng để đi tìm!”

Ta thở dài, thấy Đường Vãn Thiên đang chấp chén uống rượu ở phía xa xa, đôi mắt hắn yên lặng nhìn ta và Đường Vãn Thiên.

Hắn cử Đường Vãn Thiên đến dò hỏi ta sao? Tại sao hắn không trực tiếp hỏi ta?

Đường Vãn Thiên cũng y như hắn, a! Diệp Dục Nô ta sao mà may mắn! Cứ nhiên được 2 huynh đệ của họ quan tâm như vậy!

Ta khiêu khích mà liếc mắt nhìn hắn 1 cái. Bây giờ, ta còn 2 nơi chưa lục soát! Có thể không lợi dụng Đường Vãn Thiên thì không nên lợi dụng hắn nữa! Hắn đã đủ đáng thương rồi!

Nhưng là, ta lại thật sự không thể nghĩ ra biện pháp nào để đi vào đó. Vào không được thì chỉ có 1 cách!

“Vãn Thiên!” Ta nói nhỏ.

Đường Vãn Thiên nhanh chóng quay đầu lại, “Chuyện gì?”

Ta nâng cằm hắn lên, làm cho hắn đối diện ta, “Môi của người đẹp lắm!” Dứt lời, liền áp xuống môi hắn, ngay trước mặt Đường Vãn Thiên.

88. Q.2 - Chương 11: Tình Định Xuất Hiện

Bên tai vang lên tiếng kinh hô, Vãn Thiên lùi ra sau vài bước, kinh ngạc nhìn ta.

Trong chớp mắt, Đường Vãn Thiên đã vọt tới trước mặt ta, một chưởng đánh sầm mặt của ta .

A! Hắn tức giận! Ta lau đi tơ máu bên môi, khóe môi nổi lên 1 nụ cười không chút nghi vấn: “Hoàng thượng quả nhiên là không biết thương hương tiếc ngọc rồi!”

“Thương hương tiếc ngọc? Hương là người nào? Ngọc là người nào? Hôm nay người dám bêu xấu ta trước mặt nhiều phi tử như vậy, chộc giận ta thì phải nhận lấy hậu quả!” Hắc xanh mặt, một tay lôi ta ra từ cửa sổ! Không chịu thua, khoé môi ta phiếm nụ cười lạnh.

“Tốt nhất là giết ta đi!” Ta lãnh đạm nói. Cả người đều rất đau, máu ở khoé môi liên tục rơi xuống.

Hắc hừ lạnh một tiếng, cất giọng nói, “Người đâu! Đem Nô phi giải vào đại lao!” Trước ngực hắc pháp phòng kịch liệt. Rõ ràng là đang tức giận đến không chịu được!

“Đại ca! Người hãy nghe ta nói, chuyện không phải người nghĩ đâu!” Vãn Hiên đứng ở 1 bên gấp đến độ méo mó của tay.

Đường Vãn Thiên cũng không nhìn hắc cái nào, liền 1 chưởng vút ta trên nền đất đầy tuyết! Ta ghé vào mặt đất phủ tuyết, giống như một đóa hoa nở rồi! Thật lạnh, thật đẹp!

Thoáng cái, toàn bộ thị vệ đã bao vây lại đây! Định động thủ muốn bắt ta, ta hất cằm.”Không cần các người bắt. Muốn vào đại lao thì ta tự vào!” Dứt lời, liền đứng lên từ trong đám tuyết, đầu ngẩng cao, tóc xoả dài, giống như một tướng quân kiêu ngạo, đi theo bọn họ vào nữ lao [nhà giam dành cho nữ]!

“Được Nô! Được Nô!” Đường Vãn Hiên kêu lên đầy sợ hãi. Một cái máu tươi liền từ trong miệng hắc phun ra, hai tròng mắt hắc lộn ngược, sau đó té xỉu!

Đường Vãn Thiên không nói, thân thủ đỡ lấy Đường Vãn Hiên, thở dài một tiếng, lạnh lùng nói: “Vãn Hiên! Người không sao chứ!” Thấy hắc không có phản ứng, liền cúi xuống ôm lấy hắc, chạy về Xuất Vân điện.

Hắc cứ thế mà chạy, từ lúc đó đến nay, không hề liếc mắt nhìn ta 1 cái. Mặc dù biết làm như vậy sẽ đưa tới kết quả này, nhưng khi chính thức chứng kiến thái độ này của hắc thì trong lòng không khỏi có chút thương tâm! Lúc này, ta hy vọng hắc có thể quay đầu liếc mắt nhìn ta 1 cái! Dù là chỉ liếc mắt 1 cái cũng không!

Nhưng , hắc không có! Cứ ôm Đường Vãn Hiên bay lên cầu thang.

“Nguyên lai, “không có tư tình” của Nô phi nương nương là như thế sao? Hả! Thái thượng hoàng vốn rất quan trọng trong lòng Thái hậu nương nương, người nói xem, nếu như Thái hậu nương nương biết chuyện Nô phi nương nương câu dẫn thái thượng hoàng thì không biết Thái hậu nương nương sẽ làm gì đây? Ban thưởng dải lụa trắng hay là chén rượu độc? Thật sự rất muốn biết à! Ha ha!” Tiếng cười đầy đắc ý của 1 nữ tử vang lên bên tai ta. Ta quay đầu lại, thấy Vũ phi đang đứng bên người đi.

Ta lúng túng nói: “Nhưng phải làm sao bây giờ đây? Nếu thái hậu biết rồi việc này, biết đâu sẽ tam quỳ chín khấu, đến đại lao để đón ta ra! Vũ phi nương nương! Chỉ cần người có bản lãnh nói với Thái hậu thì ta liền có bản lãnh làm cho Thái hậu phải cầu xin ta đi ra! ! Người tin cũng tốt, không tin thì có thể thử 1 chút!” Nói xong, ta liền ngẩng cao đầu, uốn ngực, ung dung đi theo bọn họ vào đại lao.

Vũ phi tức giận đến cắn răng, một hồi lâu mới quay đầu lại nói: “Bọn tỷ muội! Mọi người các người cũng nghe cũng thấy được! Nô phi nương nương cư nhiên dám ở trước mặt mọi người, thừa nhận mình câu dẫn Thái thượng hoàng! Còn nói Thái hậu nương nương sẽ cầu xin cho nàng trở về! Cũng quá không để chúng ta vào mắt rồi! Thật sự là.....! Thật sự là.....!” Nàng dứt lời, liền bắt đầu tức giận đến mức dậm chân.

Những người khác thấy ta bị giải vào đại lao, liền cũng đi theo trào cười rộ lên.

Ta thấy cục diện có chút không thể vãn hồi, liền quay đầu lại nói, “Vũ phi nương nương, xin hỏi, căn bệnh của Thái thượng hoàng, trên đời này, ai có thể chữa trị?”

Nàng ngẩn ra, một hồi lâu mới nói, “Đương nhiên là Diệp Dược Nô!”

“Vậy thì xin hỏi, tại sao nơi ở của ta lại được gọi là Dược Nô cung?” Nói xong, ta liền không để ý đến bộ dạng sững sờ của các nàng, xoay người, quay đầu lại, đi thẳng về phía đại lao!

Ta nói như vậy, cũng chẳng khác nào nói cho nàng biết là ta không hề nói bậy! Chỉ cần Thái hậu biết rằng ta là nữ tử có thể cứu mạng con trai bà ta thì cho dù có dùng hết tâm cơ, bà ta cũng sẽ cứu ta ra!

Cũng chẳng khác nào trực tiếp nói cho nàng, nàng muốn cáo trạng thì có thể! Nhưng đừng bép xép ra ngoài thì tốt hơn!

Từ xưa đến nay, bất luận hoàng cung có xa hoa đến thế nào thì chung quy cũng sẽ tồn tại đại lao! Đại lao trong hoàng cung được canh gác nghiêm ngặt, đãi ngộ cũng không tốt hơn mấy đại lao bên ngoài là bao! Những nữ tử bị nhốt trong nữ lao, phần đông là các cung nữ phi tần phạm vào cung quy. Khi thấy 1 nữ tử xinh đẹp như ta bị áp giải đến, mấy người bị giam giữa trong nữ lao cũng chỉ giương mắt nhìn ta 1 cái rồi thôi.

Có nhìn cũng chỉ là nhìn các thị vệ. Vốn là, những người bị giam trong nữ lao đều là nữ tử, cũng chỉ có lúc này mới có thể nhìn thấy 1 nam nhân. Đơn điệu trong không gian vắng vẻ, thêm vài mảnh lá xanh phụ trợ, liền cũng có vẻ có nhan sắc hơn!

Phòng giam của ta không lớn, nhưng là phòng giam đơn. Ta đi vào bên trong, ngồi xuống, hưởng thụ sự thanh nhàn hiếm hoi.

“Ngươi! Vào bằng cách nào?” Cai ngục mặc quân phục tối màu, thô lỗ quát ta.

“Chỉ là bị hoàng đế tổn vào vì đội nón xanh cho hấn thôi!” Ta không có hứng thú nói.

Những lời này mới vừa nói ra khỏi miệng, ánh mắt của tất cả các nữ tử trong lao đều nhìn chăm chăm vào ta! Bên môi ta nở nụ cười cao ngạo. Trong số nhiều người phụ nữ, chỉ có mỗi mình ta dám nói như thế! Ngang nhiên nói là mình đội nón xanh cho hoàng đế!

“Chứng minh ngươi là 1 người bất gia bất giáo [không có giáo dục]! Cư nhiên làm cho hoàng đế phát hiện!” Cai ngục mở mồm thối. Một cước đá văng cửa lao. Trở tay nhốt ta vào bên trong.”Thành thật! Ở nơi này của ta, ta mặc kệ ngươi là nương nương trong cung nào! Được sủng như thế nào! Tốt nhất là nên ngoan ngoãn cho ta!” Cai ngục rống hét xong, liền đình đương đình đương tiêu sái ra ngoài!

Thẳng đến lúc này, ta mới phát hiện là trên người tên cai ngục có treo đầy hình cụ [công cụ dụng hình]! Thanh âm đình đương đình đương vừa rồi là phát ra khi bước đi! Nếu có người nào muốn chạy trốn thì cũng dễ dàng bắt về, hơn nữa còn nhân tiện mà dụng hình luôn!

Ta tới gần cửa lao, nói với cai ngục, “À! Cai ngục! Chân trái của ngài có vết thương? Sao lại không chữa trị?”

Nàng cả kinh, quay đầu nhìn ta. Một hồi lâu nheo mắt lại, chỉ vào mặt ta, nói, “Ngươi! Ngươi! Ngươi! Sao lại biết?” Nàng ôm đầu. Mặc dù chỉ là vài chữ nhưng lại có thể cảm giác được sự mơ hồ và kinh ngạc của nàng! Chắc nghĩ là mới vừa rồi chưa nhìn rõ dung mạo của ta! Bây giờ nhìn thấy dung mạo của ta, nàng lấy làm kinh hãi!

“Ta chính là Diệp Dục Nô, ngươi nói xem, ta có biết không?” Ta cười trả lời!

Lời này được thốt ra, các nàng liền mở to mắt! Cai ngục lại khoa trương đến cơ hồ là bay chạy tới, một bả mở cửa lao ra, “bùm” một tiếng quỳ xuống trước mặt ta.”Xin Dục Nô cô nương cứu mẫu thân nhà ta!” Dứt lời, liền dập đầu “cốc cốc”.

Ta thấy mặc dù mặc quần áo tối màu nhưng sắc mặt cũng coi như là thanh tú, nhân tiện nói, “Đứng dậy đi! Muốn chữa cũng phải biết bà ấy bị bệnh gì thì mới chữa được!” Ta cau mày nói.

“Dục Nô cô nương! Dục Nô cô nương! Lão cha nhà ta cũng bị bệnh rất nặng! Xin cô nương chẩn nhất mạch!” Nữ tử ở phòng giam bên trái cũng quỳ xuống, dập đầu “cốc cốc”.

Nhà ai mà không có thân thích bị bệnh? Các nàng liền như vậy nhất tề dập đầu với ta. Bên môi ta nở nụ cười âm áp, nói, “Chỉ là, bây giờ thân Dục Nô đang gánh trách nhiệm nặng nề! Hải cốt của mẫu thân bị đào trộm, bây giờ chỉ có mỗi một bộ thân thể, còn thủ cấp chưa biết ở nơi nào! Ngay cả chính bản thân mình cũng còn lo không xong thì sao có thể chữa bệnh ọi người đây?” Dứt lời, liền ho nhẹ một tiếng, thuận tiện nôn ra một bùm máu tương.

Các nàng thấy ta như thế, đám người địa không có chủ ý gì, cai ngục nói, “Cô nương nói đi! Cô nương nói đi! Thủ cấp của mẫu thân cô nương, rốt cuộc là bị mất ở nơi nào? Chúng ta sẽ gắng hết sức, giúp nô nương tìm ra là được!”

“Theo theo ta đoán thì là ở trong nữ lao này! Xin lao đầu [cai ngục] giúp ta chuyển bề bộn này! Đại ân đại đức, Dục Nô trọn đời không quên!” Ta chấp tay nói.

Nàng gật đầu, nói, “Được Nô cô nương, trong nữ lao của chúng ta vốn không có cái thủ cấp! Người sau khi chết, sẽ gặp bị ném ra bãi tha ma bên ngoài hoàng hoàng, chúng ta đi tìm một chút, nếu không có thì hẳn là không có rồi! Tin tưởng ta, ở đây, không ai chết mà không bị chặt đầu đâu!”

Ta cũng biết đạo lý này! Nhưng, ta cuối cùng không thể đi khắp nơi để đào mộ của người ta lên, rồi kiểm tra xem thủ cấp của người đó có phải là hàn băng ngọc ngàn năm hay không!

Ta cũng vậy. Rối loạn lắm mới có thể nghĩ ra hạ sách này!

“Chỉ cần Được Nô cô nương muốn thì chúng ta liền lật lung cái nữ lao này! Đào sâu ba thước, nếu mà còn không tìm thấy thì hết cách!” Cai ngục thật thà nói. 1 người thành thật như vậy, ta thật không khỏi nảy sinh hảo cảm với nàng.

Ta cười nói, “Nếu phải chữa bệnh ấu thân của cô nương thì tiến luôn ở chỗ này, được chứ?” Ta chỉ chỉ vào vị trí bên người. Nếu làm việc trong địa lao thì cũng không phải là 1 chỗ thuận tiện! Ta không có năng lực cứu sống mẫu thân của mình, thấy người khác cố gắng muốn cứu mẫu thân, chung quy cũng sẽ mềm lòng. Không nhịn được, muốn giúp nàng!

Cai ngục kinh hỉ nói, “Nếu Được Nô cô nương thật sự muốn cứu thì ta liền mang Được Nô cô nương xuất cung! Cam đoan là Được Nô cô nương không thể ở tại nơi bẩn thỉu thế này!”

Không biết tại sao, ta lại cảm thấy tín nhiệm nữ tử này như thế.

Ta xoay người, cất giọng nói với các nàng, “Viết tên của mẫu thân các người và địa chỉ cho ta, sau khi xuất cung, ta sẽ chữa trị hết cho bọn họ rồi trở về, được không?”

Các nàng cảm động nói, “Hảo! Đa tạ Được Nô cô nương!” Cũng không phải là ta muốn cứu thân nhân của các nàng, mà là nếu làm như vậy thì các nàng sẽ không có lý do gì để bán đứng ta!

Như thế như thế rất không phù hợp với tác phong của Diệp Được Nô, nhưng bây giờ ta có thể làm thế nào đây? Không có biện pháp rồi a!

Chuyện xuất cung được tiến hành 1 cách thuận lợi. Ta không biết quyền lực của 1 cai ngục thì lớn đến cỡ nào, nhưng đêm hôm đó nàng đã mang ta xuất cung! Vô thanh vô tức!

Nếu có thể ở ngoài cung, hành y 100 lần là có thể mang thủ cấp của mẫu thân trở về thì ta không ngại đi làm! Chỉ là, trong thiên hạ làm gì có chuyện tốt như vậy!

Ta chữa bệnh cho thân thích của bọn họ, được bọn họ hán ngàn lần tạ ơn, nhưng vẫn không thể tìm được thủ cấp của mẫu thân! Bất tri bất giác đã đến hè! Ta đã ở bên ngoài cung được nửa năm!

Hoặc là, biết đâu Đường Vũ Hiền sẽ có cách. Vì vậy, ta liền đi về phía thần điện của quốc sư.

Đi vào chính thính, liền thấy hai cái bình nhỏ. Có hình của 1 loại ích tà thù [thú dùng để đuổi tà], dùng huyết phù [máu] của gà để ngăn chặn. Đứng trước án đài, hương khói cung phụng không ngừng.

Thấy ta nhìn khung cảnh này, Đường Vũ Hiền cười nói, “Nhang khói của Hoàng quốc không bao giờ tắt! Được Nô tiểu thư, người cũng đến thấp hương sao?”

Ta không lên tiếng, chỉ cầm lên 3 nén nhang, đốt rồi xá bái. Ta biết cách bài trí này, nó cũng là cách bài trí của đại đa số các quốc sư. Nói chung, cũng là 1 loại phong thủy. Trong 2 cái bình hẳn là hài cốt của thần thú Xích Hoàng – Hoàng quốc hộ quốc [thần bảo vệ], ích tà thú đại biểu cho việc Hoàng quốc sẽ không bị tà thú xâm phạm. Đây chính là cổ vu thuật, không nghĩ rằng sẽ thấy ở chỗ này!

Đang định cắm hương vào lò thì trong từ đại sảnh đột nhiên chạy ra 1 con chó to lớn! Hình thể của con chó đó thật lớn, lớp lông thật dài trên người có màu đen tuyền. Đầu chó ước chừng là lớn gấp đôi so với những con chó bình thường!

2 trông mắt như chuông đồng của nó cảm tức nhìn ta, thấy ta là liền muốn chạy lên cắn! Lòng ta máy động, một chương chụp lấy cái mũi của nó! Con chó mặc dù hung dữ nhưng lại không giống với các loài động vật khác, điểm yếu nhất của loài chó chính là cái mũi! Chỉ cần ta hơi dùng một lát lực thì con chó này sẽ chết!

Đường Vũ Hiên thấy tay ta chụp trước mũi con chó, lắc mình đi ra, tóm lấy tay ta, 1 cước đá con chó sang 1 bên, con chó bị đau, ô ô địa kêu. Rồi lại không dám tiến lên!

“Cần gì phải tức giận đây? Chỉ là một con chó mà thôi! Trong khoảng thời gian này người đi nơi nào? Trong cung xảy ra lớn như vậy chuyện mà sao người ở chỗ này?” Hắc nói.

“Trong cung phát sinh chuyện gì?” Ta không có hứng thú nói. Nếu trong nữ lao, bên ngoài bãi tha ma cũng không tìm được thủ cấp của mẫu thân thì ta có thể dò xét vào cấm địa rồi!

“Người không biết? Ha ha! Cũng khó trách! Người vẫn không ở trong cung. Trong cung không biết có chuyện gì xảy ra mà trong khoảng thời gian này, đột nhiên đã chết rất nhiều nương nương và cung nữ! Còn nữa, bên trong nữ lao cũng không biết đã xảy ra chuyện gì mà cũng đã chết rất nhiều lao nữ! Đây cũng chỉ là việc nhỏ! Người biết Viêm quốc không? Vừa mới rồi Hoàng thượng đã muốn đi Viêm quốc! Người biết không? Trong khoảng thời gian người không ở trong cung, bên cạnh Hoàng thượng có xuất hiện 1 cung nữ! Diện mạo của cung nữ này giống Tuyên Tuyết Dung y như đúc! Bây giờ toàn bộ tâm tư của Hoàng thượng hoàn toàn đặt trên người cung nữ này! Đã đến 10 ngày chưa lâm triều rồi! Người biết cung nữ này tên là gì không? Ta nói cho người, tên là Tuyên Tuyết Nhi! Mà người! Bây giờ đang làm gì? Xuất cung chữa bệnh cho người ta? Quả nhiên là không biết trời cao đất rộng! Thái thượng hoàng bây giờ đã ngã bệnh nặng, 2 ngày nay vẫn hôn mê bất tỉnh! Việc đi Viêm quốc, người nghĩ thế nào? Nguyên lai, Sa Hận Thiên của Viêm quốc đã quyết định tại mùa hè năm nay sẽ phong đại phi! Mà vị đại phi này coi như là đỉnh đỉnh nổi danh rồi! Lại nói tiếp, nàng ta cũng là họ Diệp! Tên là Diệp Tiểu Hại!” Hắc thao thao bất tuyệt nói. Ta cũng 1 bả tóm lấy hắc, quát to với hắc, “Mau đưa ta tiến cung đi!”

Hắc cúi đầu xuống, đối với ta nói, “Tuân mệnh!”

Mấy ngày nay ở bên ngoài cung, ban đêm không cần hành động, thân thể của ta đã hoàn toàn khỏe mạnh.

Chỉ là không ngờ trong cung lại phát sinh chuyện lớn như vậy! Vãn Hiên lại ngã bệnh nặng. Việc này cứ nối tiếp việc kia mà cai ngục cũng không nói với ta 1 lời! Cũng không biết nàng tổn hao tâm tư như thế để làm gì!

Trở lại nữ lao, cơ hồ là ngay lập tức, trong cung truyền thánh chỉ, truyền ta đi Xuất Vân điện! Nhìn cung nhân đang cầm hồng y sáng màu, ta cười lạnh trong lòng. Chuyện đó đã được giải quyết rồi? Sao có thể đem hồng y tới đây cho ta rồi? Hả! Đúng rồi! Trong cung đầu đột nhiên chết nhiều người như vậy là vì giấu diếm chuyện này sao? Vì để ta chữa bệnh cho Vãn Hiên, Đường Vãn Thiên, người hao tổn thật nhiều tâm tư!

Lúc này liền muốn đi Xuất Vân điện, tất nhiên là vì bệnh tình của Đường Vãn Hiên! Trang điểm, trang phục. Toàn 1 thân hồng y sáng màu, mặc dù không nói nhưng ta lại không muốn Đường Vãn Hiên phải chết!

Các nữ tử trong nữ lao đều đã chết sạch không còn 1 người! Ta cười lạnh trong lòng. Cũng là vì chuyện của ta!

Ta không biết bọn họ dùng biện pháp gì mà giết chết toàn bộ các nàng như vậy, nhưng có thể biết là ta rất không thích phương pháp này!

Ta còn nhớ bộ dáng của các nàng khi cầu xin ta cứu thân nhân! Chân thành như vậy, đã động lòng người như vậy! Mà bây giờ, thân nhân đã được cứu sống nhưng các nàng thì đã chết!

Thế giới này quả nhiên là vô tình! Ta thâm nghĩ.

Vì ta! Hết thấy cũng là vì ta! Ta thấy phần nợ trong lòng! Tên Đường Vãn Thiên này! Quả nhiên là thiên nhân cộng phần (*).

Ta không thể lại làm cho người khác chết đi vì ta! Ta thâm nghĩ.

Ta thấy cai ngục cúi đầu, đầu vai thẳng rợn, liền biết nàng cũng đang rất thương tâm! Lúc đi ra, ta vỗ vỗ vai nàng. Ta nói nhỏ, “Ta sẽ tra ra chân tướng!”

Nàng cả kinh, lược ngẩng đầu. Nhìn ta, nước mắt rơi xuống. Thời gian liền dừng lại ở hình ảnh này!

Ta chưa ra khỏi nữ lao thì thân thể của nàng đã ngã xuống bên cạnh! Ta cả kinh, vội vàng quay đầu lại! Đã chết! Ta vuốt mạch môn [mạch đập] của nàng. Nước mắt chảy dài. Là độc! Là trúng độc! Hơn nữa lại là Xích Luyện Chi độc! Ta biết, trong hoàng cung, người có thể sử dụng loại kỳ độc này chỉ có 2 người. Một người là Lâu Nhạc Khanh, nhưng ta biết tính tình của hắn ôn nhu, sẽ không làm ra loại chuyện hại người này! Người còn lại, chính là Đường Vãn Thiên !

Người này vốn luôn không để ý đến sự sống chết của người khác! Lần này, vì cứu Vãn Hiên, mang ta ra khỏi nơi này mà cứ nhiên giết nhiều người như vậy!

Ngẩng đầu, ưỡn ngực. Ta đi nhanh đi theo cung nô về phía Xuất Vân điện!

Ta muốn Đường Vãn Thiên xem 1 chút, phụ nữ trong đại lao cũng là người! Tại sao, hắn cứ đem các nàng, toàn bộ giết chết? Cảm giác bất lực mà đau lòng lại kéo tới! Ta chán ghét cảm giác bất lực! Chán ghét!

Đẩy cửa phòng của Đường Vãn Hiên ra, 1 phụ nữ toàn thân cảm y quỳ gối trước mặt ta. Cầm tay của ta nói, “Được Nô cô nương! Được Nô cô nương! Van cầu người, hãy làm việc tốt, cứu lấy Vãn Hiên của chúng ta đi! Vãn Hiên của chúng ta tuổi còn rất trẻ! Được Nô cô nương! Cho dù có đổi bằng tánh mạng của cái thân già này! Xin ngài cứu cứu hắn đi!” Nàng vừa nói vừa gạt nước mắt.

Người này chính là Thái hậu, phải không? Từ khi tiến cung đến nay, ta chưa hề gặp qua bà ta. Bây giờ nhìn thấy lại phát hiện ra bà ta cũng không lớn tuổi lắm! Bộ dáng nhu nhược, đau đớn đến đáng thương trước mặt ta, làm cho ta nhớ đến mẫu. Không khỏi mềm lòng.

Việc thương tâm nhất trên đời này là “người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh! Nhìn như vậy một người mẫu thân như vậy, trái tim của ta sao có thể chịu nổi? Ta cầm lấy tay bà ta nói nhỏ, “Ta sẽ cố gắng hết sức!”

Bà ta nghe vậy, liền vui quá mà khóc.

“Diệp Dược Nô! Người mau tới đây xem Vãn Hiên 1 chút! Hắn, đã hôn mê rồi 2 ngày rồi!” Sắc mặt Đường Vãn Thiên tiêu tụy. Hiển nhiên là đã rất lâu không ngủ rồi!

Ta gạt đầu, đi vài bước, đang định xem mạch cho hắn thì bị Đường Vãn Thiên tóm lấy tay, kéo ta ra ngoài!

“Chữa khỏi cho hắn! Mặc kệ thế nào, chữa khỏi cho hắn!” Hắn ra lệnh .

“Chữa khỏi cho hắn?” Ta ngây ngốc nhìn hắn.

“Chữa khỏi cho hắn thì ta sẽ giúp người vài chuyện, ta sẽ trả lại cho người thủ cấp của mẫu thân!” Hắn nói giọng khàn khàn.

Ta cả kinh nhảy dựng lên. Quả nhiên là hắn sao?

1 chuông tát thẳng vào mặt hắn, “Đường Vãn Thiên! Người quá vô sỉ!”

Mặt hắn bị ta đánh lệch sang 1 bên. Lạnh lùng nói, “Người đánh nữa là ta sẽ trở về mà đánh mẫu thân người!”

Ta không nói, tức giận đến cả người phát run. Hất tay, liền tự trở lại trong phòng, xem mạch cho Vãn Hiên! Lúc này, 2 tay của cửa cũng đang run rẩy!

Vãn Hiên quả nhiên đã tới rồi cực hạn! Nếu ta còn trì hoãn vài bước nữa thì hắn liền đi đời nhà ma. Chết hắn!

Ta chờ Lâu Nhạc Khanh đem ngân châm lại đây. Thở dài, nói với Thái hậu, “Xin Thái hậu và Hoàng thượng bây giờ đi ra ngoài, được không?”

Đường Vãn Thiên chần chờ. Nhưng Lâu Nhạc Khanh nhanh chóng buông tay, tự mình lui ra ngoài! Thái hậu thì nói, “Vãn Thiên! Còn không mau đi! Không nên làm chậm trễ Diệp tiểu thư!”

Dứt lời, liền đi ra ngoài!

Đường Vãn Thiên liếc mắt nhìn ta một cái, 1 tiếng cũng không nói, đi ra ngoài.

Ta cầm đầy ngân châm trên người Vãn Hiên. Chỉ trong chốc lát, hắn liền chậm rãi tỉnh dậy.

Mở mắt, vô lực nói, “Ta nghĩ rằng ngươi không bao giờ trở về nữa!”

Chỉ 1 câu nói mà làm cho trái tim của ta chua xót! Đau đớn! Mấy ngày nay, mặc dù chữa bệnh cho rất nhiều người nhưng ta vẫn không thực sự vui ! Bởi vì, chỉ còn 1 mình hần là ta chưa chữa trị! Cũng hoặc là bởi vì thành ý của ta đã động trời cao, lúc này mới biết mẫu thân đang ở nơi nào!

“Vấn Hiên, ngươi phải khoẻ lên!” Mấy ngày nay tới nay, tâm cảnh [tâm trạng] chuyển đổi rất nhiều. Nếu nhiên không phải trong tâm có chút hận Đường Vấn Thiên thì chưa biết chừng ta đã chính thức biến thành 1 thần y chuyên đi cứu người!

“Ta còn có thể không?” Hần nhỏ giọng nói.

Ta bình tĩnh nhìn vào mắt hần, kiên quyết nói, “Chỉ cần ngươi nghĩ muốn, ngươi liền có thể!”

Bên môi nổi nụ cười như hoa, hần nói, “Đúng vậy! Ta không thể chết được, ta muốn sống! Ta muốn sống mới có thể bảo vệ ngươi! Để ngươi chịu khổ rồi, xin lỗi!”

Chịu khổ? Hần ám chỉ cái gì? Sẽ không là ám chỉ chuyện ta bị giam vào nữ lao chứ! Ta vỗ về gương mặt hần hần, nói nhỏ, “Chuyện vào nữ lao là do ta tự nguyện! Không liên quan chuyện đến ngươi! Ngươi không nên đau lòng!”

Bên môi hần nổi lên ý cười lạnh lùng, “Ta biết, ngươi muốn đi tìm thủ cấp của mẫu thân, phải không? Tại sao ngươi không nói với ta? Nói với ta thì không cần tiến vào nữ lao rồi!”

Ta cười lạnh, “Việc này vốn là đại ca của ngươi gây nên, ngươi cho rằng nói với ngươi sẽ hữu dụng sao? Hơn nữa, ta cuối cùng cũng không thể nói với ngươi, Vấn Hiên, ngươi giúp ta tìm thủ cấp của mẫu thân?”

Hần nghe vậy ngẩn ra, như là rốt cục nhận thức được việc ta nói.

“Vì vậy trong 1 thời gian dài, ngươi cứ “ban ngày nằm sấp, ban đêm hành động”, nên từ bệnh nhỏ mới biến thành bệnh nặng, phải không?” Hần nói nhỏ.

“Đúng vậy! Đây cũng là nguyên nhân tại sao ta lại khinh bạc ngươi trước mặt nhiều người , cũng là vì muốn tiến vào nữ lao! Chỉ là không ngờ là đã hại nhiều người như vậy! Nếu như ta sở liệu không sai thì do biết chuyện của ta nên bọn họ mới chết, có phải hay không? Đường Vấn Thiên đối xử với ngươi thật tốt! Vì ngươi mà giết sạch toàn bộ nữ tử trong đại lao! Kể cả cai ngục! Từ nay về sau, nữ lao chỉ gắn với tên 1 người mà thôi! Chỉ là vì một mình Diệp Dược Nô ta mà thôi!” Ta cảm thán.

“Vì ngươi, giết nhiều người như vậy, cũng là đáng giá! Bây giờ trong cung không còn ai biết việc này, ngươi có thể trở lại làm Nô phi của hoàng huynh!” Hần cẩn thận nhìn ta .

Ta cười, “Hần muốn đi Viêm quốc, mà Viêm quốc có người mà ta muốn gặp, ta chỉ muốn đi Viêm quốc mà thôi! Hơn nữa, trong tay đại ca của ngươi có cái ta muốn! A!” Thủ cấp của mẫu thân ta! Tên nam nhân này, quả nhiên không chỗ là không có chân tay của hần!

Hần cười khổ, nói, “Sau việc này, 2 người chúng ta đi đến thiên nhai (**), được không?”

Ta bình tĩnh nhìn hần, “Vấn Hiên, trước tiên phải chữa bệnh cho tốt!”

Cái nam nhân này, sao có thể nói như thế vào lúc này! Biết rõ là trong lòng ta luôn hận đại ca của hần, rõ ràng là hần biết rõ!

A! Không phải hận! Ta không thể lừa gạt chính mình, nhiều lúc, ta vẫn ngóng trông hần có thể quay đầu lại liếc mắt nhìn ta một cái, như thế sao có thể gọi là hận? Rõ ràng chính là yêu! Nguyên lai, loại tình cảm vì diệu này chính là tình yêu!

Cũng khó trách, mấy ngày nay, trái tim của ta yếu đuối hơn trước kia rất nhiều! Nguyên lai, ta đúng là đã yêu Đường Vấn Thiên! [nữ 9 đã thừa nhận *tung bông*]

Thật là thất bại. Cứ nhiên lại đi yêu cừu nhân [kẻ thù] của mình!

Hơn nữa, đến bây giờ mới phát hiện!

Có phải bây giờ bên người đại ca của người đã xuất hiện 1 Tuyên Tuyết Nhi giống hệt với Tuyên Tuyết Dung năm đó?” Ta lạnh lùng nói.

Hắn cả kinh, một hồi lâu mới cười khở nói, “Nguyên lai, lòng của ngươi vẫn 1 mực hướng về hắn! Mặc kệ là Tuyên Tuyết Dung hay là Đường Vấn Thiên! Người ngươi yêu vẫn là hắn!” Dứt lời, liền nôn ra một bùm máu đen. Từ nay về sau, bệnh tình hoàn toàn khỏi hắn!

Ta cất giọng nói, “Đường Vấn Thiên! Có thể rồi!”

Đang nói mới rơi, Đường hỏi thiên và Thái hậu khẩn cấp vọt vào.

Thấy Đường Vấn Thiên đã tỉnh dậy, không khỏi rơi lệ đầy mặt. Thái hậu càng lại ôm lấy đầu Đường Vấn Thiên, hô to “tâm can bảo bối”.

Đường Vấn Thiên không nói, chỉ là yên lặng đứng thẳng, một hồi lâu mới quay đầu, nói với ta, “Bây giờ ta vẫn không muốn trả lại cho ngươi! Ta còn muốn ngươi ở lại bên cạnh ta, bởi vì, ta còn hành hạ ngươi chưa đủ!”

Ta cười khở. Hắn không nói, ta cũng đã quyết định là sẽ ở lại bên cạnh hắn rồi! Còn nói những lời này?!

“Nghe nói Hoàng thượng muốn đi Viêm quốc. Ta cũng muốn đi! Đây là yêu cầu của ta! Như thế nào?” Ta chấp 2 tay ở phía sau, nói với hắn

Hắn xem ta , một hồi lâu mới nói, “Vấn Thiên thì phải làm sao bây giờ? Hắn mới khoẻ lại 1 chút!”

Ta cười, “Ngươi có thể đem hắn mang theo cùng đi!”

Nếu ta biết, lần này đi viêm quốc chính là mục tiêu của kiếp số thì có thể nào, ta cũng không đi!

Nhưng, có vài chuyện, thật sự ta không thể không chế

Đường Vấn Thiên nhìn vào mắt ta, một hồi lâu gật đầu.”Ngươi muốn đi thì cứ đi theo!”

Ta tưởng rằng hắn sẽ ở lại nói chuyện với ta 1 chút, nhưng hắn không có! Cũng không ở lại trông Vấn Thiên, rất nhanh trở về Băng Tuyết cung!

Trong Băng Tuyết cung có người mà hắn đã thề phải bảo vệ!

Lúc đầu, ta cứ tưởng rằng, ít nhất mà nói thì hắn đối với ta cũng có 1 chút tình cảm, trước khi bị giam vào nữ lao, ta còn có thể cảm nhận được tình ý của hắn rất rõ ràng. Nhưng là, bây giờ, ta chỉ có thể cảm nhận thấy lãnh của hắn!

A! đo chính là mị lực của Tuyên Tuyết Dung, phải không?

Sau khi chết mà còn chiếm cứ trái tim của hắn, bây giờ, cư nhiên xuất hiện 1 người còn sống sờ sờ!

Tuyên Tuyết Nhi đang ở đâu! Ta rất muốn nhìn, rốt cuộc là mị lực của ai lớn hơn, là ngươi hay là Diệp Dược Nô ta!

Nguyên lai, sau khi chết, ngươi đã giúp đỡ nữ tử này, xếp đặt tốt lắm! Mưu kế trong lòng ngươi mạnh hơn nhiều so với những gì ta tưởng tượng! A!

“Ngày mai, liền đi Viêm quốc! Xem xem, tại sao Sa Hận Thiên lại phòng Tiểu Hạ làm đại phi?” Lòng ta nói.

Chú thích:

(*) thiên nhân công phần: người mà sinh ra để làm cho người khác tức giận

(**) thiên nhai: chỉ nơi xa xôi, tựa như “chân trời góc bể”

89. Q.2 - Chương 12: Phong Hậu – Phần 1

Viêm quốc – 1 trong 14 đại quốc! Giáp với Xích Hoàng sơn.

Nói là đi xem Sa Hận Thiên phong đại phi, trên thực tế, người biết chuyện cũng chỉ có mình ta và Đường Vũ Hiên mà thôi! Theo lời hần nói, là hần đã đoán trước được kết quả. Người khác cũng không tri tình!

Quốc sư biết quá khứ tương lai, trong mắt mọi người đều có tên của hần! Đây cũng là lý do mà Hoàng đế sẽ không có quyền lực khi không có quốc sư! Quốc sư không tham gia nhiều vào chuyện triều chính, chỉ xuất hiện 1 chút tại thời khắc mấu chốt. Nói đại khái, lập trường giữa quốc sư và hoàng đế hần là phải nhất trí, chỉ là không biết tại sao, Đường Vãn Thiên và Đường Vũ Hiên lại đối lập nhau như vậy!

Đại đa số các quốc sư đều xuất phát từ hoàng gia. Nếu Đường Vũ Hiên cố tình thì có thể thay thế được vị trí hoàng đế của Đường Vãn Thiên dễ như trở bàn tay! Cũng sợ đây chính là nguyên nhân mà Đường Vãn Thiên kiêng kỵ hần!

Nổi danh nhất Viêm quốc là hoa mẫu đơn. Hoa mẫu đơn của Viêm quốc cũng giống hoa mai của Hoàng quốc, cũng có thể nở trong nhiều năm! Một loại thì được người đời công nhận là đế vương của các loài hoa, loại thứ 2 cũng không thua kém. Mỗi năm Viêm quốc đều tiến hành cuộc thi hoa khôi, nghe nói, người đạt được ngôi hoa khôi có thể yêu cầu Viêm quốc hoàng đế bất cứ việc gì! Kể cả phong hậu!

Người đạt được ngôi Viêm quốc hoa khôi từ trước đến nay chỉ có 2 người – là 1 cặp song sinh. 1 trong 2 người đó chỉ có vị lão nương hiện tại của Sa Hận Thiên! Không biết có phải là người đương nắm quyền thao túng hay không, nói tóm lại, cặp hoa khôi song sinh đó vẫn chỉ là 1 truyền thuyết của Viêm quốc mà thôi!

Mà Tiểu Hạ cư nhiên bị 1 nam nhân nổi danh là sát tướng đoạt về làm đại phi! Ta thật là không biết nói cái gì với ông trời! Rõ ràng, nàng luôn là 1 người luôn được bảo bọc ở giữa các tỷ muội bọn ta! Nàng vốn được chiếu cố, trông nom, nhưng là bây giờ lại nhảy ra 1 tên nam nhân! Còn nói, muốn phong nàng làm vợ cả!

Ta tưởng rằng, trong số tất cả các tỷ muội, cũng chỉ có nàng là không thích hợp để làm đại thê [vợ lớn] của nhà người ta. Bởi vì do tính tình của nàng quá hám ăn! Bởi vì nàng không “ăn miếng trả miếng” là không chịu được, ngoài miệng luôn mắng chửi nhưng trong bụng rất ấm lương! Đó là con người của nàng hàng ngày! Thoáng cái, liền làm đại phi của Sa Hận Thiên!

Sa Hận Thiên có chính thức là người trong lòng của nàng hay không, chưa ai biết, ta chỉ biết là nếu hần đối xử không tốt với Tiểu Hạ thì cho dù có chết, ta cũng sẽ mang nàng đi!

Đường Vãn Thiên không chỉ mang theo 1 mình ta! Hần cơ hồ mang tất cả các phi tử có tư sắc đến đây! Cảm giác như là 1 con khổng tước kiêu ngạo đang nhảy múa biểu diễn. Mà ta lại là 1 trong những sợi lông của con khổng tước đó! !

Hôm nay cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy Tuyết Nhi! Một thân cung trang màu xanh, thật thanh tú, thật thoát tục. Thật trẻ trung! Thoạt nhìn rất hồn nhiên, ta 1 thân hồng y đứng trước mặt nàng, cảm giác như một vở hài kịch đáng tức giận!

Vốn là ta đã 23 tuổi rồi! Mà nàng mới chỉ có 16 tuổi! Nếu không phải đích thân trông thấy thì ta sẽ tưởng rằng tiểu nhân nhi đó chính là muội muội của Tuyên Tuyết Dung! Dĩ nhiên là vì 2 người họ giống nhau y như đúc!

Đường Vãn Thiên cũng là muốn bảo vệ nàng! Không phong phi, cũng không triệu thị tẩm, chỉ để nàng hầu hạ bên cạnh hần. Sủng nịch nàng như vậy, nhìn nàng đầy ôn nhu như vậy! Từ trong ánh mắt đó có thể hoá ra nước!

Mà nàng cũng thường liếc mắt nhìn hần 1 cái. Một cái liếc mắt này bao hàm bao nhiêu ý tứ, chỉ có 2 người bọn họ mới biết được! Chỉ yên lặng nhìn như vậy cũng có thể khiến 10 ngày trôi qua nhanh chóng! A! Hần, rốt cuộc là đang nhìn Tuyên Tuyết Nhi hay là nhìn Tuyết Dung?

Tại sao, lúc tới Tuyên thành, ta không có gặp qua nữ tử Tuyết Nhi này? Nàng rốt cuộc từ đâu tới đây?

Hương phi, Vũ phi, tất cả các phi tử, ta cũng có thể không để vào mắt, nhưng tiểu cung nữ này lại đoạt đi tất cả tâm mắt của ta! Ta biết, nàng tên là Tuyên Tuyết Nhi! A! Thật sự đúng là châm chọc! Uống cho sự thông minh 1 đời của Diệp Dược Nô ta, lại thua trong tay Tuyên Tuyết Dung – 1 người đã chết!

Ta nhắc rèm cửa sổ lên, thấy hắc mặc long bào màu đen, ngồi trên lưng ngựa, ôm nàng vào lòng đầy trân quý, lời nói nhỏ nhẹ, khéo mắt như ánh sao, lộ ra ý cười ôn nhu. Giống hệt như hắc đối với Tuyên Tuyết Dung lúc trước! A! Ta nhớ ra rồi! Lúc đầu, khi vào Phượng Hoàng cốc của ta, hắc cũng 1 thân hắc y, cẩn thận ôm Tuyên Tuyết Dung trong lòng, như là đối đãi với một búp bê dễ vỡ!

Nguyên lai, trong lòng hắc, ta cho tới bây giờ cũng chỉ là 1 cừu nhân mà thôi! Ngàn loại ôn nhu, phong tình vạn chủng, hắc chỉ bày ra trước mặt nàng!

Thu tay lại, cảm thấy chính mình đau lòng. Lệ từ trong hốc mắt rơi xuống! Nếu không phải thủ cấp của mẫu thân vẫn đang nằm ở trong tay hắc thì nơi này sẽ không bao giờ còn là nơi ở của ta rồi!

Tiểu Hạ, hài tử làm cho người ta lo lắng đó...!

Bên môi ta nổi lên nụ cười vô lực, nhớ tới bộ dáng của hắc khi kể mi cho ta, nhớ tới vẻ mặt kinh sợ của hắc khi bị ta cắn lên vết thương! Còn có, còn có vết thương trên tay hắc!

Hết thấy cứ hệt như ngày hôm qua! Con người chung quy là như thế này, những thứ rõ ràng ngay trước mắt thì chưa bao giờ quý trọng, chỉ biết tưởng nhớ đến quá khứ! Bởi vì, trên thế giới này, khi người có trong tay 1 thứ gì đó, người không bao giờ biết rằng đó là thứ quý giá nhất; chỉ có khi làm mất đi, mới biết được, kỳ thật, thứ quý giá nhất đã luôn ở bên cạnh người!

Nhắm mắt lại, nhớ đến lần gặp mặt với hắc ngoài Tuyên thành, bộ dạng của ta thật chật vật, cả người người thì đang bị thương, hắc xuất hiện trước mắt ta tựa như thiên thần; ta nhớ đến lúc ta bị thương, trong Tuyên phủ, hắc mang theo Tuyên Tuyết Băng và Tuyên Tuyết Hạo tiến vào dò xét, ý tứ trong lời nói của Tuyên Tuyết Băng đầy thâm sâu, nếu ta đủ thông minh thì sẽ liền nhận ra, hắc chính là Tuyên Tuyết Tấn! Mà ta, không có!

Hình ảnh ta đẩy hắc vào trong ôn tuyền, trên cột hắc, thân ảnh của hắc chiến đấu với cự xà dưới ánh trăng, hình ảnh ta ném thanh kiếm cho hắc, hình ảnh khi ta và hắc cùng nhau tỉnh lại! Hình ảnh ta và hắc bên trong ôn tuyền của Long Dược cung! Hình như, ta và hắc luôn gắn liền với trước! Lúc ở Phong quốc, lúc ở Tuyên thành, và lúc ở Long Dược cung!

A! Rõ ràng là 1 người ta thù hận nhưng lại cùng ta xảy ra nhiều chuyện như vậy!

Chỉ là, bây giờ, trái tim của hắc lại đang đặt trên người 1 nữ tử khác!

Dọc đường đi, đụng phải rất nhiều đội ngũ của nhiều quốc gia, bọn họ cũng không khác gì với Đường Vấn Thiên, cơ hồ cũng dẫn theo rất nhiều phi tử lại đây! Bọn họ tới Viêm quốc để làm gì? Ăn no rồi chống không có chuyện gì làm, truyền phi tử ra, xem xem phi tử nào đẹp nhất?

Hả! Đúng rồi! Đứng trước là Viêm quốc rồi! Trong Viêm quốc có Tiểu Hạ! Ta đang suy nghĩ cái gì? Chuyện của Đường Vấn Thiên đành gác sang 1 bên, chuyện của Tiểu Hạ mới là quan trọng!

Chuyện trọng yếu nhất bây giờ là phải khảo sát một chút xem tên Sa Hận Thiên này có đủ tư cách cứu Tiểu Hạ thoát khỏi ma trảo của Đường Vấn Thiên hay không!

Đây hắc phải là tâm tình của đáng bề trên khi gả nữ nhi!

Thức ăn của Viêm quốc cơ hồ là ngon nhất trong 14 nước. Bởi vì, thần bếp thiên tài Mạc Ngôn đang ở chỗ này! Ta cơ hồ muốn nuốt luôn cả lưỡi! Nếu không phải bởi vì Tiểu Hạ đang ở đây thì có thể nào ta cũng muốn bắt cóc hắc về Hoàng quốc!

Chỉ mỗi điểm này, Sa Hận Thiên đã đủ tư cách rồi!

Nam nhân Sa Hận Thiên này rất tuấn tú, rất đẹp. Có thể nói, đứng chung 1 chỗ thì không thua kém gì Đường Vấn Thiên.

Khi tiến vào hoàng cung, ta nghe các cung nữ nói: Diệp Tiểu Hạ đã bị cai ngục cướp đi từ nữ lao. Không biết thật hay giả! Nghe được tin này, ta ngồi không yên mà đứng cũng không xong.

Nếu thật sự bị cai ngục cướp đi thì có gặp nguy hiểm hay không! Tên cai ngục này rốt cuộc là ai? Tại sao lại bắt cóc Tiểu Hạ nhà ta! A! Mọi người nhà ta đáng yêu như vậy, ngay cả đương kim Viêm hoàng cũng bị mê hoặc, làm mê đảo 1 cai ngục thì không phải là không có khả năng! Không phải Sa Hận Thiên muốn

phong nàng làm đại phi sao? Tại sao lại ném nàng vào trong đại lai? Đầu óc càng lúc càng đau đớn, ta khóc không ra nước mắt.

Cái ngực của nữ lao không phải là nữ sao? Nếu là nữ thì sao lại bắt cóc muội muội ưu3a ta? Hay là nàng quá mức đáng yêu? Đáng yêu đến mức kích thích tình mẫu thân trong 1 con người? Tiểu Hạ mặc dù có hơi ngu ngốc, nhưng cũng không biết tại sao, hễ đi đến nơi nào là nơi đó liền có người muốn bảo vệ nàng!

Nhiệm vụ mỗi ngày của ta là chế thuốc cho Đường Văn Hiến. Cho hắn dùng. Mặc dù thân thể của hắn đã không còn trở ngại gì, nhưng ta vẫn muốn chiếu cố cho thân thể hư nhược của hắn!

Trong khoảng thời gian này, hắn rất nghe lời, ta cho hắn cái gì, hắn cũng ăn! Sức khỏe của hắn liền tốt lên 1 cách nhanh chóng.

Mấy ngày này, các quốc chủ ngày ngày truyền cho các phi tử đấu nghệ, làm cho ta lại liên tưởng đến con khổng tước. Trước đó có nghe nói, nếu các phi tử cầm kỳ ca múa thắng lợi thì có thể lên 1 chức bậc. Nếu phi tử có thể thắng lên 3 cấp thì có thể làm hoàng hậu rồi! Nhưng, xem ra, ta có muốn thắng các phi tử này cũng không phải là chuyện dễ.

Ngay từ đầu vốn đã là nội đấu. Chính là trận đấu giữa các phi tử trong chính quốc gia của mình. Rút thăm rồi tiến hành thi đấu! Cái này thì ta dễ dàng! Cũng không phải là ta háo thắng, mà là các nàng quá yếu!

Tính tình của ta vốn kiêu ngạo, sao có thể để cho các nàng thị uy trước mặt ta? Do đó, 4 trận đấu, ta đều thắng lợi! Chiến thắng cuộc đấu!

Chứng kiến sắc mặt xanh mét của Đường Văn Hiến, ta nâng cằm. Hừ lạnh một tiếng.

Đợi đến ngày thứ sau, Diệp Tiểu Hạ cuối cùng cũng xuất hiện!

Ta ngồi ở trong đám người, nhìn thấy nàng vận triều phục đỏ tươi, trên đầu cài 1 thanh trâm phượng hoàng, ung dung xuất hiện trước mắt người khác, trong lòng ta thấy cảm động.

Tiểu muội muội của ta rốt cuộc đã trưởng thành! Ta thiếu chút nữa vui quá mà khóc!

Trong bữa tiệc, ta thấy nàng đi ra ngoài một lúc, khi trở về thì đã thay đổi quần áo, nhưng ta lại nhận ra, đây không phải là Tiểu Hạ nhà ta! Mà chính là tiểu yêu tinh Nhận Hỷ!

Cho đến lúc này, ta mới phát hiện, cung nữ cứ cuối đầu đi bên cạnh nàng chính là Dục Nhi nhà ta!

Thật sự là rối loạn! Ta vỗ vỗ cái đầu đau đớn.

Hôm nay đến phiên các phi tử của Viêm quốc. Bọn họ cầm kỳ ca múa theo trình tự. Ta thấy trong đám phi tử của Sa Hận Thiên, có mấy người đặc sắc.

Mai phi vận triều phục màu hồng. Trên đầu cài 1 thanh trâm hoa mai, mái tóc vấn lên, dáng vẻ đẹp hơn, ánh của đó của nhiên là ánh mắt câu hồn đoạt phách! Cả người toả hương thơm phức, hẳn là nàng dùng nước thơm hoa mai! Hình như loại mà nàng dùng chính là hoa mai nguyên chất! Trong đất nước này, có thể dùng hoa mai để người khác chú ý thì đủ để thấy nàng đã hao tổn khá nhiều tâm tư! Càng hướng chỉ bản thân lại là 1 cầm nghệ mỹ nhân! Bây giờ ngay cả Hoàng quốc mà còn không có hoa mai, ở Viêm quốc nóng cháy này sao lại có hoa mai xuất hiện đây? Nếu là các nàng này thiếp phi đem nàng cái này đại phi liền như vậy so với rồi đi xuống, tương lai, nàng tại đông đảo phi tử giữa, muốn như thế nào đặt chân?

Lúc này, nàng thần nhiên cười, trong tay đầu ôm 1 chiếc cổ cầm, tấu lên một khúc núi cao nước chảy, thanh nhã động lòng người. Giống như hành vân, giống như nước chảy tuôn ra từ các ngón tay của nàng! Quả nhiên là một người tuyệt vời!

Nếu là Tiểu Hạ thì ta còn lo lắng, nhưng lúc này lại là Nhận Hỷ! Thế thì không cần phải lo lắng cho nàng rồi! Muội muội này, có thể nói là mọi thứ đều tinh thông. Thông minh ngời ngời.

“Tỷ tỷ thật sự là sắc nghệ tuyệt hảo! Chứng kiến tỷ tỷ tấu cầm hay như vậy, Tiểu Hạ cũng muốn đàn 1 khúc đây!” Nàng cười dài nói.

Ta cười thâm trong lòng. Bắt đầu rồi! Hải lòng chứng kiến khoe môi co quắp của Sa Hận Thiên. Hẳn là nam nhân này đang lo lắng cho Tiểu Hạ! Về điểm này là lại đủ tư cách rồi! Ta thâm nghĩ.

Quốc quân 14 nước đều tán tào! Đều nói muốn nhìn một chút xem người yêu trong lòng của Viêm hoàng tấu cầm có dễ nghe hay không! Kể cả Đường Vấn Thiên!

Ta thấy Mai phi sắc mặt tái kinh [tái nhợt + cả kinh]. Hẳn là trong lòng không thấy thoải mái đây! A! Chỉ cần đứng đến Nhận Hỷ nhà ta thì chỉ có thể tính là người xui xẻo!

Chỉ thấy Diệp Nhận Hỷ đứng lên, ngồi vào cây cổ cầm bên cạnh. Hai tay nhẹ nhàng gảy cầm. Thử mấy âm đầu, từ đầu ngón tay chảy ra 1 chuỗi thanh âm!

Chỉ nghe được nhạc âm như nước thủy triều tiếng xé gió, giống như sóng biển. Mê hoặc hồn người. Nghe không ra, đây là âm nhạc gì, khúc nhạc gì. Mọi người chỉ cảm thấy nó tuyệt vời vô thường! Ngay cả chim bay trên trời cũng dừng chân lại lắng nghe, đứng ở trước đại điện, bồi hồi không chịu rời đi! Bất tri bất giác, dường như câu dẫn toàn bộ tâm hồn của mọi người!

1 khúc nhạc này, không cần phải đi nói, chỉ nhìn phản ứng của đám chim thì liền đã có thể kết luận, Nhận Hỷ nhà ta đã thắng! Bọn họ không biết nhưng ta lại biết! 1 khúc này chính là khúc nhạc đoạt phách câu hồn! Khúc nhạc này hỗn hợp rất nhiều nội công bên trong, tu tập rất công phu, người nghe xong sẽ lạc tâm rồi trí, sau khi nghe thì chim sẽ thần kinh tê dại, liền chỉ có thể dừng chân lại, chìm đắm vào khúc nhạc câu hồn nhiếp phách này! thoát nhìn cũng biết nguyên nhân tại sao chim lại phải dừng lại để lắng nghe rồi!

Một khúc hoàn tất, trên đại điện không 1 người nào phản ứng. Một hồi lâu, ta vỗ tay dẫn đầu. Ta vỗ, mọi người cũng liên tục vỗ tay theo! Nhận Hỷ nhẹ nhàng đứng dậy, cúi đầu hành lễ, nói, “Tấu đàn không hay, xin mọi người đừng chê cười!”

Lời nói vừa thông minh vừa khiêm tốn. Mai phi vô lực ngồi vào 1 bên, rõ ràng không thể tiếp nhận được sự thật này! Nói thật, không phải cầm nghệ của nàng không tốt, chỉ là lần ra chiêu này của Nhận Hỷ quá lợi hại! Chính là tiên nữ hạ phàm cũng sẽ không thắng được. Ta âm thầm bật cười.

Cúc phi vận triều phục màu xanh biếc, trên đầu cái thanh trâm hoa cúc màu bích lục [xanh ngọc]. Cúc xanh là loài cúc nổi tiếng nhất, vừa lại thêm triều phục màu xanh lá, có vẻ phá cách. Cúc phi xướng hát 1 khúc ca. Một khúc nhạc có thể câu dẫn hồn phách của nhiều người. Nàng ra hiệu với Mai phi, muốn nàng an tâm một chút, nói xong liền đi lên đài, bắt đầu ca hát, là 1 khúc nhạc phổ biến. Chỉ nghe thấy tiếng hát của nàng như tiếng oanh vàng, uyển chuyển động người. Tình thâm tình tới, làm mọi người không khỏi rơi lệ!

Một khúc hoàn tất, mọi người vỗ tay!

Lúc quay về chỗ ngồi, nàng hát cầm với Nhận Hỷ!

Đây là khiêu khích! Xong hết rồi! Nàng ta bị thảm rồi! Ta thầm nghĩ trong lòng. Chỉ thấy khoé môi của Nhận Hỷ phỉếm ra 1 nụ cười lạnh, nói với Sa Hận Thiên, “Ta cũng muốn xướng một bài.”

Sa Hận Thiên cũng không phản đối. Từ xưa, trong cuộc đấu tranh giữa các phi tử vốn sẽ không có nam nhân như hắn tham dự! Hắn chỉ cần làm tốt vai trò lắng nghe là được!

Nhận Hỷ đứng lên, nói với các vị quốc quân, “Khó được hôm nay chư quốc quốc chủ cũng tập hợp lại trong hoàng cung Viêm quốc, ở đây, vì mọi người, ta sẽ xướng 1 khúc ca!” Dứt lời, liền xoay người lại, cất giọng hát.

Gió xuân thổi vào lòng ta

Tưởng niệm lòng chàng, không thể ngủ

Vì sao chàng không biết hoa rơi cổ ý

Chỉ có thể nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ

Vàng trắng giống như khoé mắt của chàng

Tưởng niệm lòng chàng không bao giờ dứt

Ta biết chàng cũng không phải nước chảy vô tình

Mang ta tung bay trên bầu trời với ánh trăng khuyết

Rồi đêm trăng tròn lưỡng tâm yêu nhau tình cùng vui vẻ
Dưới ánh trăng tròn đêm này hữu tình thiên hạ thành song
Trên đời này còn có người nào
Có thể cùng chàng uyên ương hí thủy, bỉ dục song bay

Trăng sáng bao lâu

Uống rượu hỏi trời xanh

Không biết trăng khuyết bao lâu

Ngay lúc này trong đêm trăng tròn lưỡng tâm yêu nhau tình cùng vui vẻ

Dưới ánh trăng tròn đêm này hữu tình thiên hạ thành song đối với

Trên đời này còn có người nào

Có thể cùng chàng uyên ương hí thủy, bỉ dục song bay

[làm cái khúc hát hò nỳ, ta chết mắc >.<, bắt="” lực=""]>

Tình ý tràn đầy, mọi người cũng được niềm vui của nàng làm cho vui lây, mọi người đều trở nên cao hứng

“Xem ra, lần này là đại phi thắng rồi!” Chúng quốc chủ cười ha ha.”Khá lắm, đêm trăng tròn , ca tân, từ tân, lại còn phối hợp với hào khí”

Nàng cười, hành lễ, rồi bình thần trở lại!

Quay đầu lại, xoay người. Nàng nhếch môi với Cúc phi 1 cái, ý tứ phi thường rõ ràng, làm người không nên quá mức tự mãn! Ta nhìn thấy sắc mặt của Cúc phi hết xanh rồi trắng. Chọc tới Nhận Hỷ, nàng lãnh hậu quả này cũng đáng, tự làm tự chịu!

Lan phi vận triều phục màu hoa tử lan [hoa lan tím]. Trên đầu cài chiếc trâm hình hoa lan. Cả người thanh tú nhã trí, so với Mai phi và Cúc phi không có điểm nào thua kém! Lan phi thiện thạo vũ nghệ. Dáng vẻ thướt tha yêu kiều, mỗi bước đi bình thường mà thoát nhìn như đang nhảy múa. Càng hướng chi, từ nhỏ nàng đã được học vũ nghệ rồi. Một khúc thiên tiên tử, điệu nhảy xuất thần nhập hoá. Đạt đến cảnh giới xa nhất!

Lúc này Lan phi đang ôm quyết tâm chiến thắng, một khúc Phi Yến, nhẹ nhàng động lòng người, bước chân linh hoạt, nhẹ nhàng! Mọi người đều khen vũ khúc này đẹp, giống hệt như thiên tiên!

Nhận Hỷ tất nhiên là muốn nàng đầu hàng! Nàng đứng dậy đến, chuẩn bị tư thế. Nhẹ nhàng vũ động. Bộ dáng giống hệt như tiên tử trên cung trăng! Chính vào lúc này, kỳ tích lại phát sinh, chỉ thấy chung quanh người nàng, không biết từ lúc nào đã bay đến rất nhiều bướm! Người múa bướm bay! Kỳ cảnh như vậy làm ọi người mê mẩn!

Bọn họ trầm nghĩ trong lòng, trên đời sao lại có 1 nữ tử tuyệt hảo đến thế! Trách không được Sa Hận Thiên lại phong nàng làm đại phi! Ta cười thầm trong lòng. Vì chiến thắng, cái gì Nhận Hỷ cũng làm được! Ngày đó ta chỉ dạy cho nàng đơn thuốc chế tạo son phấn thu hút bướm, nàng liền nhớ kỹ, liền cũng dùng đó để chế thành son! Lúc ngồi thì không cảm thấy, khi vừa đứng lên thì hương thơm sẽ toát lên, hoà vào trong không khí, thu hút loài bướm, đây cũng không phải là việc gì đáng ngạc nhiên! Đây cũng chính là phương pháp mà ta đã từng áp dụng để giúp Tiên Tinh! Chứng kiến loại này kỳ cảnh, dù 1 người có ngu ngốc đến đâu thì cũng cho nàng chiến thắng!

Vì vậy, lần này, Diệp Nhận Hỷ lại thắng!

Sau lần chiến thắng này, dường như Nhận Hỷ đã mệt lắm rồi, nàng thì thầm với Sa Hận Thiên vài câu rồi liền rời khỏi đại điện! Được Nhi cũng đi theo nàng!

Cái làm cho ta để ý chính là phản ứng của Nguyên quốc quốc chủ. Sắc mặt xanh mét! Nhìn Được Nhi rời đi, muốn đuổi theo nhưng lại không thể!Được Nhi có quan hệ với hắn từ lúc nào? Lòng ta nói.

Đang lúc này, Tiểu Hạ đã đổi quần áo và lại tiến vào đại diện. Nàng đảo qua đoàn phi tử. Lòng ta thấy cả kinh, rốt cuộc 2 tiểu vương bát đản này đang đùa giỡn cái gì! Lúc này, người tiến vào chính là Tiểu Hạ thật sự! Ta cúi đầu xuống, trong lòng biết rõ là nàng đã nhìn thấy ta rồi!

Chỉ thấy nàng nhìn quanh đại diện, đem tay nhỏ bé sờ sờ lên trán mình, “Ta có phải đã phát sốt hay không? Hay là hoa mắt rồi? Nhất định là hoa mắt rồi!” Nàng vừa thì thào vừa nói. Chậm rãi tiêu sái đến bên cạnh Sa Hận Thiên. Ngồi vào chỗ của mình.

Ta nhìn theo ánh mắt của nàng, quét khắp đại diện! Mấy ngày nay tới nay, ta vẫn chỉ lo chờ Tiểu Hạ xuất hiện, căn bản không có chú ý rằng trong đám phi tử đó, cư nhiên còn tồn tại 1 người!

Diệp Bảo Nhi, Bảo Nhi! Điên rồi! Thế giới này làm sao vậy? Sao lại gặp Diệp Bảo Nhi ở chỗ này? Ta thiếu chút nữa là nhảy dựng lên!

Khoé môi của nữ tử đó đang mỉm cười. Phong độ bất phàm. Đầy xinh đẹp, đầy phong tình! Nhưng ở trong mắt ta chỉ có hai chữ: điên rồi!

Đang lúc này, nàng kia quay đầu, ném 1 cái nhìn mị nhãn về phía Tiểu Hạ! Rồi quay đầu về phía đoàn phi tử

Tiểu Hạ nhìn theo ánh mắt của nàng. Vẻ mặt thay đổi trong nháy mắt! Ta cũng nhìn theo ánh mắt của nàng. Tức khắc chỉ cảm thấy đầu choáng váng hoa mắt. Thế giới này, rốt cuộc là làm sao vậy?

Đám phi tử đó đều đang mỉm cười. Phong tình vạn chủng.

Nhưng trong đám phi tử đó, đã có đến 4 người là tỷ muội nhà mình! Hơn nữa, trong cái đám đang đánh cờ kia còn có đến 6 người! Sao toàn bộ mấy người các nàng đều đến Viêm quốc? Trong đầu ta vang lên 1 tiếng “ầm” thật lớn!

Ta thấy Phù Dung ra hiệu ấy người các nàng: Ban đêm đi tìm người! Tiểu Hạ vui vẻ ra dấu “Hảo”!

Các nàng cứ trực tiếp mà ra hiệu với nhau như thế, bên cạnh có một phi tử đang quay đầu nhìn vào Phù Dung!

Diệp Phù Dung nói là mình có vài chuyện chưa hiểu rõ, muốn cùng Diệp Tiểu Hạ trao đổi.

Khoé môi của phi tử đó nhếch lên 1 nụ cười. Đương nhiên là nụ cười trên gương mặt thất sắc! Mà sắc mặt của ta, cũng đã thay đổi! Diệp Hàn Mai! Cư nhiên là nàng, bây giờ mới thấy nàng mặc y phục nữ trang, đúng là có chút không nhận ra!

Diệp Vô Song ra hiệu. Tổ vẽ đã biết rồi. Ban đêm tập hợp!

Diệp Nhuận Hồng cũng gật đầu. Biết rồi! Hôm nay đã phò ước ổn thoả!

Ta cũng nhẹ gật đầu, tỏ vẻ biết! Có thể gặp các nàng ở đây là ta không muốn nghĩ ngợi gì nữa! A! Chuyên đi Viêm quốc này xem như cũng có giá trị! Còn nữa, tại sao các nàng xuất hiện trong đoàn phi tử cũng là một điều bí ẩn! Ta rời nhà mới ít lâu!

Cuối cùng còn lại 7 nhóm phi tử, mà trong mỗi nhóm đó đều có tỷ muội nhà mình, những người khác không biết nhưng lại biết! Hàn Mai! Giang quốc hải chiến đại nguyên soái! Cũng vừa là quân phi của Giang quốc. Năm đó, nàng dẹp gọn bọn giặc trên biển! Vốn được dân tộc Giang quốc phong anh hùng! Chiến lược mưu hoa, có thể coi nhất tuyệt! Nếu không phải giang quốc quốc chủ phát hiện ra nàng là nữ nhi thì chỉ sợ lúc này nàng đang còn trần thủ trên biển! Bởi vậy mới phong cho nàng làm quân phi! Ý là tướng quan phi tử

Nàng nhìn các nàng, thường xuyên nở nụ cười với các nàng! Các nàng không rõ nhưng ta thì biết, nàng đang nhìn vào biểu hiện của họ!

Lúc này, sắc trời đã đã khuya rồi, Sa Hận Thiên tuyên bố trận đấu ngày mai tiếp tục.

Tối nay, ta và các tỷ muội sẽ gặp nhau rồi! Trong lòng ta thấy cao hứng, bên môi vẫn luôn phấp phấp ý cười, mặc dù mọi chuyện khác xa với dự đoán ban đầu của ta nhưng cuối cùng cũng là hữu kinh vô hiểm! Ngay cả Tiểu Hạ cũng không cần ta phải bảo vệ rồi!

Ban đêm, ta thay y phục dạ hành, đang định đi từ phòng ra ngoài thì lại bị 1 người chặn trước cửa! Đường Vấn Thiên! Ta than thầm trong lòng.

“Như thế nào? Tỷ muội Diệp gia người cũng tới rồi đây! Không đơn giản chút nào! Cự nhiên đã trở thành sủng phi của quốc chủ 14 nước rồi! Diệp Tiểu Hạ cũng đã trở thành đại phi, thật sự là một hoạ thuỷ gia môn!” Hắn trở tay đóng cửa lại, lạnh lùng nói.

Ta cười, “Đường quốc chủ cũng biết rằng nữ tử Diệp gia vốn là hoạ thuỷ sao? Chỉ là, nữ tử diệp gia trở nên hoạ thuỷ cũng là do nữ tử Tuyên gia bức ép!”

Hắn ngăn ra, tức giận đến sắc mặt xanh mét! “Người ăn mặc như vậy là muốn đi gặp Diệp Tiểu Hạ? Hôm nay, nơi nào người dừng hòng đi đâu! Ngoan ngoãn ở trong phòng cho ta!”

Ta cười lạnh, “Vậy thì phải xem Đường quốc chủ có bốn sự giữ ta lại nơi này hay không!” Dứt lời, liền khinh thân, muốn bay qua người hắn! Nhưng lại bị hắn tóm lấy cánh tay! Một bả ném ta vào trong phòng, một ngón tay điểm huyết ta!

Lòng ta phát hoả, mắng to nói, “Đường Vấn Thiên! Vương bát dẫn nhà ngươi! Người đã vậy còn quá đáng! Mau thả ta! Đêm nay nếu ta không đi thì các nàng đã lo lắng! Đường Vấn Thiên! Nếu người không thả ta ra thì ta liền không bao giờ hành y nữa! Không bao giờ chữa trị cho Đường Vấn Thiên nữa! Tuyên muội muội của người có chết thì cũng đừng tìm ta!”

Hắn không nói, bình tĩnh xem ta, một hồi lâu mới nâng cằm ta lên, lạnh lùng nói, “Trận đấu nghệ, người, không thể thắng!” Hắn có nói trước, người thắng sẽ được thăng cấp. Nếu ta thắng chức quán quân của buổi đấu nghệ thì không nhiều không ít, vừa vặn lên chức hoàng hậu của hắn!

“Người sợ ta làm hoàng hậu thì sẽ bất lợi cho Tuyên Tuyệt nhi của người phải không?” Ta lạnh lùng nói. Oán hận nhìn hắn. Tại sao hắn lại làm nên những chuyện làm cho người ta chán ghét như vậy! Rõ ràng chính là nam nhân trong lòng ta nhưng lại làm ta không thể ôn nhu với hắn dù chỉ 1 chút. Cái có, chỉ là nghiêng răng nghiêng lợi phát hoả

“Người biết thì tốt rồi! Nhớ kỹ! Không thể thắng! Có thắng thì ta cũng sẽ không phong người làm hậu! Hơn nữa! Thủ cấp!” Dứt lời, hắn liền đi ra ngoài, trở tay đóng cửa lại!

Ta hận được đến mức cắn răng, nhưng lại không có cách nào! Chỉ có thể trở mặt nhìn hắn rồi đi! Đường nhiên là ta không muốn làm hoàng hậu của hắn! Chỉ là không nghĩ ngờ rằng sự vắng mặt của ta tối nay lại làm cho bọn muội muội nhất trí quyết định muốn đẩy ta lên ngôi vị hoàng hậu! Hơn nữa, danh phong của ta có chữ “nô” nên cứ làm cho người ta tưởng rằng ta là Nô phi thấp hèn nhất của hắn, nhưng thực ra chữ “nô” này lại chính là tên của ta! Nhưng lại làm cho các nàng hiểu lầm! Vì vậy, liền nhất trí quyết định đẩy ta lên ngôi vị hoàng hậu!

Bên ngoài bắt đầu nháo lên, cũng không biết vì chuyện gì! Suốt 1 đêm, ta cứ lo lắng chờ đợi! Tới buổi sáng, cửa phòng được mở ra, vài tên thị vệ tiến vào, không nói lời nào, liền ra tay trời ta lại, đem ta bắt ra ngoài! Trên đường, ta thấy tất cả các tỷ muội nhà mình đều bị bắt!

Đã xảy ra chuyện! Ta thầm nghĩ. Chuyện gì mà bọn họ lại kinh động! Dem mười tất cả phi tử của 14 nước bắt tới đây! Liên quan đến thậm nghiêm!

Sa Nhạc Thiên cầm đầu đoàn quốc sư, ngồi trên thủ vị, ngay cả quốc chủ cũng bị gạt sang 1 bên! Ta nghe được hầu hạ địa thanh âm, nàng cũng bị bắt lại đây!

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Tiểu Hạ cố gắng không để mình khóc thành tiếng. Run rẩy hỏi.

“Hôm qua, các phi tử cùng đấu nghệ với các người đã chết 14 người, các nàng đều là người đấu với các người trong trận cuối cùng. Sau khi các nàng bị loại, chỉ còn lại 1 mình các người! Ta nghĩ không ra, còn có người nào có thể giết chết 14 phi tử này! Mà các người, đêm hôm qua cũng không rõ tri tung tích! Như vậy còn chưa rõ ràng sao? Hôm qua, 14 phi tử đó đã bị các người hạ độc giết chết! Quốc chủ 14 nước đã đáp ứng giao các người cho bọn ta xử lý!” Nói xong, Sa Nhạc Thiên duỗi tay, trên bầu trời xuất hiện 1 thuỷ tinh cầu.

“Nếu đã bị loại thì tại sao phải giết! Muốn giết, không phải hẳn là phải giết nhưng người sẽ thi đấu với chúng ta hôm nay sao? Sao chúng ta lại giết các nàng?” Ta lạnh lùng nói.

Lời vừa nói ra, mọi người trên điện đều bắt đầu ầm ĩ lên. Nói Sa Nhạc Thiên xử sự bất công.

Da mặt Sa Nhạc Thiên giật giật 2 cái, quát to, “Ai dám nghi ngờ quốc sư nói như thế?”

“Quốc sư? Quốc sư mà không biết xử án sao?” Phù Dung cười lạnh nói.

“Như thế nào? Ta không biết thì người biết sao?” Hắc cảm giác chính mình có điểm then quá hoá giận!

“Xử án thì có gì khó khăn? Người mau đem thi thể của các nàng tới đây, ta phải khám nghiệm qua tử thi thì mới biết nguyên nhân cái chết. Cũng diệt trừ trường hợp có người vu oan! Quốc sư, người nói như thế nào?” Phù Dung lạnh nhạt nói.

“Trong triều đình, có chỗ cho phụ nhân như người nói sao! Người đâu! Vả miệng cho ta!” Sa Nhạc Thiên phẫn nộ nói.

Đang lúc này, bên ngoài không biết khi nào đã vọt ra 1 đám cung nữ, bọn họ thấy Sa Nhạc Thiên như vậy, đám người cũng oa oa kêu to lên, “1 người xinh đẹp như vậy, sao có thể dụng hình! Cứ cắt luôn thanh quản, đến lúc đó, có muốn nói thì cũng không nói ra được!”

Tiểu Hạ kinh hãi, quát to với đám người đó, “Ai dám dụng hình!”

Đám người đó bị khí thế của nàng hù dọa, dĩ nhiên không dám tiến lên.

“Tiểu Hạ” đại phi! Người bây giờ cũng chỉ là tù nhân! Người đã ra mặt giúp nàng thì hình phạt của nàng, người cũng nên chịu thay mới phải! Người đâu! Dụng hình!” Mấy người đó không hề sợ hãi, vọt lên, bắt lấy Diệp Tiểu Hạ, mấy người Diệp Phù Dung muốn ngăn cản nhưng lại không dám, một khi đã thừa nhận quan hệ tỷ muội thì chỉ có nước chết!

Thiết bản tử [1 dụng cụ hành hình làm bằng sắt] gõ xuống môi nàng. Diệp Tiểu Hạ nhin đau. Không khóc ra một tiếng. Chỉ là, môi của nàng đã sưng đỏ, miệng đầy máu tươi!

Người nọ cũng không nữa phần thương xót, lại tiếp tục ấn thanh sắt xuống, nàng một tiếng kêu, nhưng vẫn không mở miệng cầu tha!

“Các người ai dám động tới nàng nàng!” Muội muội của ta mà cũng dám dụng tới! Trong lòng ta. Giận dữ hét! Đứng dậy đạp đổ đám người đang dụng hình sang 1 bên. Bảo vệ Diệp Tiểu Hạ.

“Người dám!” Đường Vãn Thiên đứng lên khỏi ghế, cả giận nói.

“Sao ta lại không dám? Hôm nay người nào còn dám động tới nàng một sợi tóc của nàng thì các người cứ chờ xem xem!” Trong mắt ta phun ra lửa, giống như muốn thiêu đốt sạch sẽ toàn bộ bọn họ! Muội muội mà mình vẫn luôn bảo vệ trong tay như 1 tiểu bảo bối cư nhiên bị đối đãi như thế, dĩ nhiên đã bị như thế địa đối đãi, bảo sao ta có thể tỉnh thái?

“Ta càng muốn làm!” Đường Vãn Thiên dứt lời, liền đứng dậy, đi đến, muốn lấy mạng Tiểu Hạ!

Mấy tỷ muội của đang bị trói, quỳ xung quanh Tiểu Hạ, đem nàng bao quanh.

90. Q.2 - Chương 13: Phong Hậu – Phần 2

Sa Hận Thiên ra tay ngăn hãm lại.”Đường Vãn Thiên, đây là nữ nhân của ta!” Muốn giết thì không tới phiên hãm!

Ta tán thưởng liếc mắt nhìn hãm 1 cái. Nam nhân này lại đủ tư cách! 2 người bọn hãm lúc này đã bay lên đánh nhau! Sau mấy chục chiêu, Sa Hận Thiên vẫn không có 1 dấu hiệu thất bại. Ta thầm hét trong lòng “hảo”! Có thể so chiêu với Đường Vãn Thiên nhiều như vậy, đương thời, không có mấy người!

Đường Vãn Thiên trong lòng giận dữ, toàn tâm toàn ý muốn giết Tiểu Hạ.

Lúc này, các cung nữ bên ngoài cũng bắt đầu ồ ồ ào.

“Sao quốc chủ Hoàng quốc này lại muốn giết đại phi của Viêm quốc chúng ta? Thật sự đúng là không biết đạo lý!”

“Muốn giết cũng không giết được rồi! Ở đây có mặt nhiều người như vậy! Người xem, người Hoàng quốc chẳng có 1 ai dám động thủ! Ngu sao mà chạm vào hần?”

“Nếu Viêm hoàng giết người phụ nữ yêu quý nhất của hần thì phải làm sao bây giờ đây?” Trong đám người, có 1 tiếng cười ha ha. Đánh thức Sa Hận Thiên, không nên cứ 1 mực bảo vệ Diệp Tiểu Hạ, hần có thể giết nữ nhân của Đường Vãn Thiên, hần cũng có thể làm giống như vậy!

Sa Hận Thiên nghe vậy cả kinh, nhìn về phía Đường Vãn Thiên. Thấy gương mặt nhỏ nhắn của Tuyên Tuyết Nhi ở chỗ hần vừa ngồi, hần cười lạnh một tiếng, chuyển hướng tấn công sang nàng!

Đường Vãn Thiên hô lên một tiếng, xoay người bay lại cứu Tuyên Tuyết Nhi! 2 người bọn hần lại tiếp tục giáp vào đánh nhau! Trong đại điện, không 1 ai dám ra tay tham gia vào trận đấu của 2 người họ! Quả nhiên, vì vậy mà Đường Vãn Thiên liền bị dồn vào thế hạ phong!

” dừng tay!” Sa Nhạc Thiên vung 2 tay. Hét lớn một tiếng.

” không ngừng!” 2 người bọn hần đều cùng quát lên.

“ai cũng không được giết người phụ nữ này! Bồn tọa quyết định đem vụ án này vào phân tích!” Cứ như vậy, trận tranh đấu giữa 2 quốc vương liền biến thành cuộc chiến giữa 2 nước!

Ở bên này, 2 người bọn hần đồng thời dừng tay. Lùi ra sau 3 bước!

Trong mắt ta lộ ra tia tán thưởng. Vận khí của Tiểu Hạ quả là không tồi! Mới gặp mặt mà đã có thể khiến Đường Vãn Thiên đánh nhau với Sa Hận Thiên! Hơn nữa, máu chốt nằm là, thể lực của hần không thua kém gì Đường Vãn Thiên! Hần cũng đủ năng lực để bảo vệ tiểu bảo bối của ta!

“Mau đem thi thể của 14 phi tử lên đây!” Sa Nhạc Thiên ra lệnh.

Người dụng hình với Tiểu Hạ lĩnh mệnh! Chỉ trong thoáng chốc đã mang 14 khối thi thể của 14 mỹ nhân ra.

Phù Dung tiến lên vài bước, 14 mỹ nhân đó tất hần là chết cùng 1 cách, 2 mắt của mỗi người đỏ ngầu, hai mắt trợn tròn, thất khiếu chảy máu mà chết! Cũng không có dấu vết của sự giãy giụa! Trên người cũng không có vết thương nào rõ ràng.

Nàng kiểm nghiệm xong, nói với mấy người bọn hần, “14 người này cùng chết vì 1 nguyên nhân. Đều là trúng độc mà chết! Về phần trúng loại độc gì thì phải thỉnh giáo quốc chủ Đường Vãn Thiên rồi!” Một câu nói, chỉ ra hần chính là cao thủ dụng độc duy nhất ở đây.

Ánh mắt của mọi người chuyển về phía hần.” Đúng rồi! Nơi này chỉ có mỗi Đường Vãn Thiên là biết dụng độc!” Các cung nữ thở dài nói.

Thủ cấp của mẫu thân còn đang nằm trong tay hần! Thủ cấp của mẫu thân còn đang nằm trong tay hần! Nghĩ đến đây, ta đứng lên, nói, ” ai nói nơi này chỉ có một mình hần biết dùng độc? Ta cũng biết dùng!”

Khoé môi của Đường Vãn Thiên nở ra 1 nụ cười lạnh, nói, “không sai. Các người biết nàng là ai không? Nàng chính là thiên hạ đệ nhất thần y, Diệp Dược Nô! Biết giải độc thì đương nhiên cũng biết dụng độc rồi!”

Chúng nữ trợn mắt nhìn hần!

“người ta đã đứng ra giải vây cho người mà người còn chết giẫm, thật đúng là phụ lòng!” Các cung nữ thốt ra lời cảm khái.

Sắc mặt hần lạnh lẽo, khoé môi rủ xuống, không nói lời nào. Nhận Hỷ xem lần trong đám cung nữ, muốn ngăn lại miệng mồm của nàng thì đương nhiên là không có khả năng.

Ta cười khở một tiếng, nói, “Chất độc này đều là cùng 1 loại, cứ xem tử mạch của các nữ tử này là biết, các nàng trúng 1 loại quả độc đặc biệt của Viêm quốc, quả Xích Dược, thoát nhìn thì ăn rất ngon. Nếu ăn ít thì là 1 loại thuốc bổ. Nếu ăn nhiều thêm 1 chút thì sẽ nóng trong người, sức nóng 3 ngày 3 đêm không

tiêu biến. Nếu ngay cả hạt quả cũng nuốt, thì đó là chất độc trí mạng, nếu ta không nhìn lầm thì trong bụng 14 phi tử này chắc chắn có hạt của quả Xích Dược.

“Có phải là ăn ngon lắm không?” Tiểu Hạ vui mừng khấp khểnh nói.

“Người không thể ăn!” Ta và Sa Hận Thiên đồng thời rống to.

Tiểu Hạ kéo kéo lỗ tai. Ủy khuất nói, “Tại sao lớn tiếng như vậy?”

“Người nói có, thì có sao?” Đường Vãn Thiên lạnh lùng nghiêm mặt nói.

“Có ai có dũng khí hoài nghi y thuật của Diệp Dược Nô không? Thầy bói thì có thể lừa người 10 năm, 8 năm; người bán thức ăn thì khỏi phải nói, phong thủy tiên sinh cũng có thể lừa gạt người. Nhưng người có bao giờ nghe nói là Diệp Dược Nô chuyên đi gạt người chưa?” Tiểu Hạ oa oa nói.

Đường Vãn Thiên có cảm giác đầu đau choáng váng, tiểu nữ sinh này, tiền bối là hắn có cừ oán với nàng đến 8 phần! Cái gì mà thấy bói, người bán thức ăn, cái gì phong thủy tiên sinh. Hắn nghĩ nát óc cũng không ra, việc này có liên quan gì đến hắn? Từ khi đụng độ với nàng, cuộc sống của hắn không có 1 ngày nào là tốt đẹp!

“Đúng vậy, đúng vậy! Nàng vốn là đệ nhất thần y, việc nho nhỏ ấy sao có thể làm khó nàng?” Mọi người cũng nêu ý kiến phản đối.

“Nếu như muốn biết chân tướng thì chỉ có 1 biện pháp! Chỉ là không biết mọi người có chịu hay không!” Sa Hận Thiên quay đầu lại, nói với quốc chủ 13 nước.

“Ý của Viêm hoàng là gì?” Nguyên quốc quốc chủ nói.

“Giải phẫu tử thi! Nếu là muốn biết những gì Diệp Dược Nô nói có phải là thật hay không thì giải phẫu tử thi!” Hắn nói. Mặc dù lãnh khốc, nhưng lại làm không làm mất lòng người khác.

Các phi tử đó mặc dù không phải là sủng phi, có thể được quốc chủ mỗi nước mang theo tới đây thì cũng được xem là có vị trí trong lòng bọn hắn! Ít nhất cũng không phải là có phẩm cấp thấp! Bây giờ chết thì chết rồi, cứ nhiên còn muốn phẫu thi [mổ xác], trong khoảng thời gian ngắn, các quốc quân đều nghị luận.

Sa Hận Thiên thấy mấy người bọn hắn do dự, khóe môi nở ra 1 nụ cười.

“Xin tiến hành với Cúc phi trước! Bất luận như thế nào thì nàng cũng đã từng là sủng phi của ta, nếu là không thể thay nàng tìm ra hung thủ thì ta khó mà an tâm!” Sa Hận Thiên vung tay lên. Diệp Phù Dung tiến lên phía trước vài bước, hắn mở trời cho nàng, nàng cởi bỏ quần áo tên người Cúc phi.

Bản lãnh và đáng vẻ của Cúc phi cũng thật tốt, lại giống như đã chết chưa lâu, làm mọi người đều cảm thấy đáng thương. Tiếc cho 1 nữ thi [thi thể nữ nhi] tuyệt sắc.

Động tác tay của Diệp Phù Dung không ngừng, mổ bụng Cúc phi ra. Lấy ra từ trong dạ dày 1 cái hột màu đen.

“Đây chính là quả Xích Dược!” Ta làm chứng nói.

“Nguyên lai, đây là quả Xích Dược sao?” Chúng quốc quân nhắm mắt, chỉ nói ái phi bị chết thật bi thảm.

“Nếu đã biết nguyên nhân cái chết thì sẽ bắt được bạo đồ (*)! Sa Hận Thiên, nếu là chuyện trong hoàng cung của người thì người có trách nhiệm tìm ra bạo đồ!” Đường Vãn Thiên nói.

“Không cần tìm!” Diệp Phù Dung nói.

“Sao mà không cần tìm?” Đường Vãn Thiên nói giọng đầy thù hận.

“mọi người xem bên ngoài.” Ngón tay nhỏ bé của nàng chỉ ra 2 cây đại thụ che trời ở phía ngoài.

” như thế nào?” Mấy người bọn hắn nói.

“Đó là quả Xích Dược! Bình thường là các nàng thấy quả này ăn ngon thì nhất thời tham la, liền hái về ăn!” Nàng phân tích.

“Đây không phải là Đoạt hồn quả sao?” Sa Nhạc Thiên nói.

“nếu nói là các phi tử khác không biết thì cũng đúng. Nhưng sao Cúc phi có thể ăn Đoạt Hồn quả?” Sa Hận Thiên nói

Nói thế không sai chút nào, ở hoàng cung Viêm quốc này, sợ là không một phi tử hội nào dám ăn Đoạt Hồn quả.

“nhưng nếu có người cố ý hái xuống rồi đưa cho các nàng thì sao? Phù Dung nói. Mấy người các nàng không có 1 điểm tương đồng với nhau, nếu có thì cũng chỉ giống nhau ở điểm: cùng là phi tử của hoàng đế mà thôi! Các hoàng đế dẫn theo nhiều phi tử như vậy mà tại sao chỉ có bao nhiêu đó bị hạ độc? Mấy người các nàng nhất định phải có điểm gì tương đồng nên mới có thể như thế!

“Là người nào ra tay hạ độc giết các phi tử của ta đây?” Đường Vãn Thiên.”Cũng không phải là phi tử được đặc biệt sủng ái, nếu là các phi tử được đặc biệt sủng ái thì cũng còn chút hợp lý!”

“Như vậy thì phải xem xem hôm qua các nàng đã đi đâu rồi!” Diệp Phù Dung phân tích.

“Hôm qua? Hôm qua tất cả các phi tử đều ở trong phòng, không có đi ra ngoài” Nam nhân khuôn thi [người lúc này vác xác chết tới] nói.

Diệp Phù Dung quay đầu, lạnh lùng nói, “Đêm qua, vị tiểu ca này, người ở nơi nào?”

Nam nhân đó ngơ ngác nói, “Ta ở trong phòng của mình.”

“Vậy tại sao vị tiểu ca biết là 14 phi tử này đều ở trong phòng, chưa từng đi ra ngoài?” Đôi mắt câu hồn của Phù Dung nhìn thẳng vào linh hồn ở sâu bên trong của hắn!

2 tròng mắt của nam nhân nhìn nàng đắm đắm, nhất thời đã quên mất mình đang ở nơi này. Trong chớp lát sau mới nói, “Bởi vì các nàng đều chết trong phòng!”

“Đều chết trong phòng sao? Nói cách khác, tất cả đều chết trong cung Huyền Cùng rồi?” Diệp Phù Dung nói.

“Đúng vậy, rốt cuộc là Dung phi muốn hỏi cái gì? Loại câu hỏi này mà còn muốn tiếp tục đặt ra sao?” Nếu cứ tiếp tục được hỏi thì hẳn là nàng có chủ ý!

Khoe môi Phù Dung nở ra nụ cười lạnh lùng. Ngón tay ngọc chỉ ra bên ngoài, “xin mọi người nhìn ra 2 cây đại thụ che trời bên ngoài!”

Bọn họ nhìn ra xa theo ngón tay nàng

“Loại quả mọc trên 2 cây đại thụ che trời đó chính là quả Xích Dược mà mọi người vừa được thấy! 1 loại độc dược như thế, chỉ cần là người thì đều có hiềm nghi, hơn nữa, cũng có vài người được cảnh báo rồi! Vì sao còn có thể trúng loại này độc, thật đáng nghi ngờ!Ở đây, người biết quả Xích Dược có độc, trừ ra những người trong hoàng cung Viêm quốc ra thì trong Huyền Cùng cung cũng chỉ có 3 người biết, 3 người này chính là đường Vãn Thiên, Diệp Dược Nô và ta, như vậy, việc này hẳn đã có đáp án, phải không?” Nàng thu hẹp phạm vi lại còn rất nhỏ. Chọn 1 trong 3.

“nói vậy! Đường Vãn Thiên vốn là quốc chủ của 1 quốc gia, sao có thể giết người!” Bên cạnh lập tức có người nói.

“quốc chủ thì sẽ không giết người? Ta có nghe lầm hay không? Quốc chủ, nam chinh bắc thảo, vì ngôi vị hoàng đế thì có chuyện gì mà không làm được? Sao lại không thể giết người?” Diệp Tiểu Hạ oa oa kêu to. Máu tươi trong miệng đã được nôn ra sạch sẽ rồi. Bây giờ nàng như 1 con rồng vừa hồi sinh! ” Càng hướng chỉ, Đường Vãn Thiên vốn là 1 nam nhân giết người không gớm tay!”Một câu nói, đem mọi hiềm nghi về Đường Vãn Thiên đẩy đến điểm cao nhất.

Đúng vậy, tên Đường Vãn Thiên này am hiểu thuật dụng độc! Hơn nữa, lại giết người không chớp mắt, dựa vào cái gì mà hắn không phải là hung thủ? Giết người giá họa, Đường Vãn Thiên mà là thứ 2 thì không ai dám tự nhận là đệ nhất! Tâm tình của mọi người thoáng cái trở nên hỗn loạn.

“người nói là được sao?”Đường Vãn Thiên nói

“tính một xác suất, mọi người thử nghĩ một chút!” Nàng hươ hươ bàn tay nhỏ bé, để ọi người tính.” Hơn nữa, đêm hôm qua, chúng ta cũng tụ tập lại 1 chỗ để ngắm hoa giống 14 người đó!”

“như thế nào? Các người cứ nhiên tụ tập tại một chỗ ngắm trăng ngắm hoa sao?”Sa Hận Thiên nói.

Gật nhẹ đầu, nàng nói, “Chúng ta vốn là những người xuất sắc trong cuộc đấu nghệ, người ta nói anh hùng tích anh hùng (**), tâm tính của chúng ta cũng giống nhau. Chúng ta vốn là mỹ nhân tích mỹ nhân! Vì vậy, chúng ta liền vui mừng uống với nhau 1 phen. Các cung nữ trong cung có thể làm chứng! Sau lại, nếu không phải các cung nữ nhắc nhở hò hét nhiều quá thì các nàng cũng không về sớm như vậy!” Lời nàng nói chúng là sự thật. Đã có tác dụng cung cấp chứng cứ ngoại phạm cho các nàng.

“Mấy người các người đều 1 mực ngắm hoa nên không thể có thời gian gây án!” Sa Hận Thiên tiếp lời.

“Quân phi cũng cùng góp vui với các nàng sao?” Đường Vãn Thiên. Bởi vì chưa từng thấy nhìn thấy bộ dạng nữ trang của nàng nên hẳn dĩ nhiên cũng muốn xem.

“Bây giờ, người có hiềm nghi chỉ còn lại 1 mình Đường Vãn Thiên!” Mấy người có nàng nói.

“Oh, nguyên lai là “người giết người, hô giết người” (***), ngày đó trinh thám Kha Nam nổi danh cũng đã phá án thành công 1 vụ giống thế này! Không ngờ Đường Vãn Thiên lại là 1 người như vậy! Hay là vốn đã nhìn trúng sắc đẹp của 14 vị phi tử đó rồi! Cho nên, ăn không được thì đập đổ!” Trong đám người vang lên 1 giọng nữ tử nói ọi người biết rằng Đường Vãn Thiên chính là người như thế! Đúng là làm người khác tin phục!

Không cần phải nói, người thốt ra những lời này chắc chắn là Nhận Hỷ rồi. Hôm nay, nàng mặc y phục cung nữ, đứng lẫn vào trong đám người, có muốn tìm cũng không tìm thấy.

“Giết người chính là ta, ta hạ độc!” Ta thừa nhận nói. Chính là hận hận nhưng nói đến cùng thì vẫn là thương hận!

“Sao có thể là người?” Tỷ muội nhất trí kinh hô. Ta biết các nàng đang nghĩ gì, nhưng thủ cấp của mẫu thân vẫn đang còn nằm trong tay hắn! Hơn nữa, chuyện mẫu chốt là ta muốn giành cho hắn 1 phần nhân tình! Còn nữa, ta tin tưởng Phù Dung.

Đang lúc này, trên đại điện loé lên 1 bóng người. Phù Dung phi thân đứng lên thân thể nhanh như rồng bay, như tia chớp. Một chương tóm tên nam nhân kia lại!”Như thế nào? Muốn chạy? Nghĩ là không có ai bắt người?”

Nam nhân đó chỉ liếc mắt nhìn nàng 1 cái, liền cắn môi dưới, liền ngã ra phía sau.

Cách chết giống hệt như 14 phi tử đó

“Kẻ giết người đã tìm được! Xin các quốc chủ thả người!” Diệp Phù Dung nói.

“Sao có thể kết luận đây là kẻ giết người?” mấy quốc chủ tỏ vẻ hiếu kỳ!

“Xin mọi người nhìn hắn! Hắn cũng là vì ăn quả Xích Dược mà chết! Nếu là trong lòng không có quỷ, vì sao phải trốn? Vừa lại vì sao phải tự vẫn?” Diệp Phù Dung lạnh nhạt nói.

“Nguyên lai là như vậy! Vậy phi tử kia của Đường Vãn Thiên thì phải làm sao? Nàng nhận tội rồi!” Trong đám người vang lên tiếng nóng.

“Rất đơn giản! Các vị quốc chủ, nữ nhân này là muốn thoát tội cho Đường Vãn Thiên! Người phụ nữ hiền đức như thế, hẳn là phải được thăng phẩm cấp!” Diệp Tiểu Hạ ha hả cười nói.

Không sai! Bảo vệ hắn trước mặt nhiều người như vậy, ta đích thật là hắn là nên được gia tăng phẩm cấp! Mỗi nước chủ cũng tận sức khuyên bảo hắn thăng phẩm cấp cho ta.

Đường Vãn Thiên đắc dĩ. Đành phải nói “Hảo, vậy thì phong người làm quý phi đi. Đứng dậy!”

“Trận đấu hôm nay còn chưa kết thúc! Sao đã đi rồi? Mặc kệ, như thế nào cũng phải ấy người chúng ta 1 kết quả!” Nàng kêu to.

Mọi người bất đắc dĩ nhìn đôi môi bị đánh đến mức sưng đỏ của nàng. Nàng còn dùng nó để nói chuyện được sao? Hình tượng này của nàng thật làm cho người khác thương cảm!

Được rồi! Cứ như vậy đi!

Đương nhiên, loại kết quả này vốn là có thể đoán trước!

Mấy trận đấu nghệ liên tiếp ta đều giành thắng lợi, vượt mặt hết mọi đối thủ, nếu không sai biệt lắm thì ta cũng đã được phong làm hoàng đế rồi!

Vì vậy, trong 14 nước liền xuất hiện 1 vị hoàng hậu đầu tiên!

Nhưng ta lại chỉ cười khổ. Ta chỉ là muốn giành cho hấn 1 chút nhân tình, lấy lại thủ cấp của mẫu thân, nhưng không ngờ lại trở thành hoàng hậu của hấn.

Lúc các nàng vui sướng, hết thảy không hề nghĩ rằng hành động của các nàng chính là đẩy ra đến tuyệt lộ đầy lửa! Đương nhiên, về điểm này, rất nhiều năm về sau các nàng mới biết.

Chỉ là, bởi vì 14 quốc chủ đều tập hợp lại 1 chỗ nên hoàng cung Viêm quốc nhất định là không thể tĩnh mịch.

Yến hội được cử hành trong hoàng cung Viêm quốc, lần này bởi vì trong Huyền Cung xảy ra chuyện nên phải chuyển sang Đường Cung điện.

Diệp Tiểu Hạ mặc dù môi sưng đỏ to nhưng lại không ảnh hưởng đến việc ăn uống của nàng chút nào, . Nàng vừa ăn vừa cười. Sa Hận Thiên cũng đã đang cười. Mười bốn quốc cũng cười. Tất cả mọi người đều cười. Chỉ có một người là trốn vào 1 nơi bí mật mà khóc, đó là Tuyên Tuyết Nhi.

Đường Vãn Thiên không hề để tâm đến hoàng hậu vừa được sắc phong là ta, chỉ ở trong nơi bí mật đó, 1 mực an ủi nàng

Tiểu Hạ đột nhiên đứng dậy cầm một bầu rượu đi tới bên người Sỉ quốc quốc chủ!

” Lãnh lão cha! Ta kính rượu ngươi! Nào! 2 người chúng ta cùng cạn chén” Nàng cầm cả bầu rượu mà tu, lão quốc chủ lạnh lùng kia cũng không từ chối, bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch!

Xong rồi! Sao Tiểu Hạ lại uống rượu! Ta thầm nghĩ trong lòng. Lúc này, Tiểu Hạ đã uống khá nhiều, đã có chút say! Thấy hấn uống hết 1 chén liền xúc động, lại tiếp tục kính hấn 1 chén. “Tứ lượng của quốc chủ thật tốt! Tiểu Hạ còn nhỏ tuổi, quốc chủ lớn tuổi, không bằng như vậy, quốc chủ uống một chén, ta uống 1 bình!” Dứt lời liền ngửa đầu lên tu ừng ừng bầu rượu.

Đây là kính rượu, hay là muốn hại mạng? Lão quốc chủ này còn có thể uống nhiều rượu sao? Nàng kính rượu nhưng thật ra là lấy mạng người ta rồi!

Trong nháy mắt, Tiểu Hạ đã đem rượu toàn bộ uống hết!

Tiểu Hạ vung tay, ” mang thêm rượu lên, hôm nay, ta sẽ cùng uống rượu với lão quốc chủ, không say không về!”

Tất cả mọi người bị nàng hấp dẫn lại đây. Ngay cả Đường Vãn Thiên và Tuyên Tuyết Nhi cũng đi ra từ 1 nơi bí mật gần. Ta cười thầm, nhìn 1 màn như trò cười này.

Nàng liếc mắt thoáng nhìn, ” Đường quốc chủ, cung nữ kia của ngài thật cao giá !” Nàng cười tủm tỉm nói.

“nàng không phải cung nữ!” Đường Vãn Thiên rống to.

” Nhưng sao nàng lại mặc y phục cung nữ? Thế là thế nào?” Tiểu Hạ chỉ ra sự thật.

“nàng là nữ nhân của ta, vốn là sắp sửa sắc phong tử! Bây giờ ta phong nàng làm phi luôn! Như thế nào? Tiểu Hạ đại phi có ý kiến gì?” Đường Vãn Thiên lạnh nhạt nói.

” Đường quốc chủ, điều này không hợp với quy củ! Sau khi phong hậu, nhất định là trong 3 tháng không thể phong phi đâu! Đường quốc chủ sao lại làm ra chuyện trái ngược với đạo lý thiên hạ như vậy! Thật xấu!” Lãnh lão quốc chủ sắp bất tỉnh kia không nhịn được ra mặt thay cho Tiểu Hạ.

Lời vừa nói ra, các quốc chủ xung quanh cũng đồng ý! Việc này liên quan đến lợi ích của cả thiên hạ, sao hẳn có thể nói phong là có thể phong?

Đường Vấn Thiên bị hạ nhục, Tuyên Tuyết Nhi cũng lả chã khóc!

Đường Vấn Thiên vỗ nhẹ lên vai nàng. Nói, " không có việc gì, 3 tháng sau, ta sẽ phong nàng làm phi!

"hừ!" Tiểu Hạ cười. Rót thêm 1 chén rượu cho lão quốc chủ.

Nàng đưa cho hắn chén rượu nhỏ, cầm vò rượu trong tay, hướng đến trước mặt hắn, nói, "Lãnh quốc chủ, cảm ơn người! Ta kính người! Người uống một chén, ta uống một vò!" Dứt lời liền tự ngửa đầu dốc rượu!

Lúc này, cung nô đã bắt đầu mang thức ăn lên. Những thức ăn đó, ta chưa bao giờ nhìn thấy.

Mấy người cung nô đó không rõ sang hướng khác mà chỉ đi thẳng đến trước mặt Lãnh quốc chủ. Chỉ thấy món cá cũng to gấp 3 lần con cá bình thường! Bên trong nhồi thịt dê! Ngoài vị chi thơm mát, chỉ cần ngửi cũng đã thấy thơm!

"Đây là món ăn mới mà đầu bếp mới phát minh, vốn là lấy từ cá, từ thịt dê, tạo thành hình chữ "tiên" ! Các vị quốc chủ, xin mới dùng!" 1 cung nô lên tiếng, nói nhỏ. Đang nói thì phía sau lại xuất hiện thêm mấy chục người đang cầm trong tay cùng 1 loại thức ăn đó!

"Như vậy, đầu bếp gọi món ăn này là gì?" Mọi người cười tùm tùm nói.

Tiểu Hạ không nhận được nữa, đoạt lấy chiếc đĩa của Lãnh quốc chủ, gấp miếng cá cho vào trong miệng.

Lãnh quốc chủ bị nàng đoạt chiếc đĩa vốn có chút tức giận, nhưng bởi vì nhìn thấy nàng ăn uống vui vẻ như vậy, hạnh phúc như vậy nên cảm thấy tâm mình của mình không hiểu sao lại tốt hơn nhiều.

Tiểu Hạ ăn liên tục không ngừng, chỉ trong chốc lát mà đĩa cá đã được ăn hết phân nửa.

Mọi người thấy nàng ăn nhanh như vậy, không khỏi cũng muốn nếm thử.

Mọi người định động đĩa thì lại bị Diệp Tiểu Hạ quát to 1 tiếng "Có độc!" Liền té xuống đất.

Hiện trường xôn xao, không ai tưởng tượng nổi, 1 nữ tử khỏe mạnh như long như hổ thế này mà nói ngất là liền ngất rồi. Ta vội chạy đến, cầm lấy tay nàng lên xem mạch.

Đường Vấn Thiên quát, "Hoàng hậu! Không phải người đã nói là không hành y nữa sao?"

Ta mặc kệ hắn.

"Tiểu Hạ đã sớm biết con cá này có độc mới không để cho Lãnh quốc chủ ăn con cá này!" Ta lạnh lùng nói.

"Đúng vậy đúng vậy, như thế thì Tiểu Hạ đại phi chính là ân nhân cứu mạng của chúng ta rồi!" Nguyên quốc quốc chủ nói.

"Có phải là ân nhân cứu mạng hay không, bây giờ nói thì còn hơi sớm!" Đường Vấn Thiên nói.

"Có độc hay không thì chỉ cần thử qua là biết! "Diệp Phù Dung lấy ngân châm ra, cho vào trong bát để thử độc, trong chốc lát sau, nàng vươn tay ra, nói, "Mọi người xem! Bên trong con cá này thật sự là có độc! Cho nên, Tiểu Hạ đại phi đích thật là vì mọi mà hiến dâng thân thể quý giá của mình! Vốn là ân nhân cứu mạng của 14 quốc chủ!" Đương nhiên, làm gì có độc, chỉ là nàng làm to chuyện ra, tẩm vào ngân châm ít độc thì ngân châm chuyển màu, sau đó chứng minh là có độc thôi!

Nghe nàng nói như vậy, tất cả mọi người đều chỉ trích Đường Vấn Thiên! Sao hắn có thể có thái độ như thế đối với ân nhân cứu mạng? Có sẵn thân y mà lại không cần, cư nhiên còn bảo nàng không nên cứu người, thật sự là quá phận rồi!

Từ nay về sau, địa vị của ta trên giang hồ, từ "thấy chết mà không cứu" đã chuyển thành "trái tim nhân hậu, 1 mỹ nữ người gặp người thích"!

Ta châm cứu cho Tiểu Hạ. Sa Hân Thiên ở một bên quan sát. Toàn bộ tỷ muội Diệp gia đều vây quanh lại 1 chỗ, trong lòng sốt ruột thấy rõ.

"Diệp thần y! Tiểu Hạ đại phi, nàng rót cuộc thế nào?" Lãnh quốc chủ run rẩy hỏi.

“Vẫn còn chưa qua cơn nguy kịch, bắt quá, có ta ở đây, xin mọi người yên tâm! Ta nhất định sẽ chữa trị cho nàng!” Ta nói nhỏ.

Bất quá phải đợi đến ngày mai, đứa nhỏ này làm gì có trúng độc, rõ ràng là do uống quá nhiều rượu! Ta thấy buồn cười trong lòng nhưng nét mặt không biểu hiện ra ngoài. Vô cớ trở thành ân nhân của 14 quốc chủ!

Mười bốn quốc chủ nhất trí cho rằng, nếu còn tiếp tục ở lại thì sẽ dẫn đến cừu sát [thù hận giết chóc]. Liên quyết định về nước! bây giờ trong cung, công văn hắc đã chất đống cao như ngọn núi nhỏ rồi! Về điểm này, mấy người bọn hắc cũng rất rõ ràng. Chỉ là, Tiểu Hạ nhà ta đã đúng tính mạng để cứu chúng nó một lần, có thể nào bọn họ cũng muốn trả ơn cho nàng!

Vì vậy, vài quốc quân cũng nói với Tiểu Hạ, “Nếu Tiểu Hạ đại phi có yêu cầu gì muốn tiểu vương làm, tiểu vương sẽ toàn lực giúp sức, không phụ ơn của Tiểu Hạ đại phi!” Mười bốn quốc quân, kể cả Đường Vãn Thiên đều là bạo quân tàn bạo, ở trước mặt nàng lại biến thành tiểu vương. Nói cách khác, Tiểu Hạ có chết hay không cũng đều là đối tượng mà bọn hắc muốn trả ơn!

Diệp Tiểu Hạ ha hả cười khúc khích. Hoàn toàn không ngờ rằng sau khi mình uống say sẽ phát sinh chuyện này. Mặc dù lúc đó ta có thể dùng thuốc giải rượu nhưng nếu là đối tượng đang có chuyện toan tính và phải cần đến rượu để giả vờ thì có làm như vậy cũng vô dụng!

Nàng liền nói ra vài yêu cầu nho nhỏ, nội dung như sau: Xin quốc chủ mỗi nước mỗi ngày phải yêu thương các nữ tử mấy hôm trước bị bắt trời về việc hạ độc 14 phi tử, bởi vì Tiểu Hạ đã kết làm tỷ muội với các nàng. Thứ nhất, nếu có sắc phong hoàng hậu thì phải nghĩ đến các nàng đầu tiên. Thứ hai, có thức ăn ngon thì phải nghĩ đến các nàng Thứ ba, nếu không thương yêu thì mỗi ngày cũng phải nghĩ đến các nàng. Thứ tư, có đồ tốt thì không thể quên các nàng. Thứ năm, lúc phi tử tranh sủng thì phải bảo vệ các nàng, giúp đỡ các nàng vô điều kiện. Thứ sáu, nếu các nàng ngã bệnh thì thân làm quốc chủ phải đến thăm các nàng mỗi ngày, chăm sóc các nàng. Nếu các nàng muốn ra ngoài vui chơi thì không nên ngăn cản các nàng. Thứ bảy, khi các nàng sinh tiểu hải tử, nếu là nam thì nhất định phải phong làm thái tử, nếu là nữ thì phải phong nữ hoàng. Thứ tám, không thể lấy bất cứ 1 lý do gì để thích 1 phi tử khác nhiều hơn các nàng. Thứ chín, ngày sinh nhật của các nàng, phải hát bài chúc mừng sinh nhật, nếu không biết hát thì bây giờ nàng có thể dạy cho bọn họ:

“Cung chúc người phúc thọ cùng trời đất, chúc người sinh nhật vui vẻ. Hàng năm đều có ngày hôm nay, mọi tuổi đều có ngày hôm nay, chúc mừng người, chúc mừng người!”

Thứ mười, ngày lễ hàng năm đều phai chúc các nàng ngày lễ vui vẻ, không thể để cho tâm tình của các nàng có 1 điểm không thoải mái. Thứ mười một, nếu các nàng tâm tình không tốt, bị các nàng mắng thì phải nhẫn nại. Thứ mười hai, nếu có người dám bất kính với các nàng thì có 3 lựa chọn: một là lột da, hai là bẻ xương, ba là róc thịt. Thứ mười ba, nếu các nàng phạm lỗi, tỷ như là đi tìm nam nhân, sát nhân.... thì nhất định chỉ có thể dùng tình cảm, dùng sự ấm áp để kéo các nàng trở về. Một người không cẩn thận yêu người khác thì bọn họ cũng không thể làm khó. Thứ mười bốn, các nàng...Này! Này! Này! Ta còn chưa nói hết đây!

Lúc đó, Tiểu Hạ đang đọc 1 cuốn sách dày trong tay, chỉ mới đọc được vài tờ đầu mà đã rống to với các quốc chủ đã rời đi.

Ta quay đầu lại, nắm trong tay tín vật nàng giao cho ta, nhắc màn xe, nhìn Tiểu Hạ, nàng đã trưởng thành rồi! Tìm được 1 nam nhân tốt với nàng như vậy, từ nay về sau, liền không cần ta phải quan tâm rồi! Hoàng quốc đang ở phía trước. Cuộc sống sau này ra sao, không ai biết được. Điều mà ta có thể xác định chính là: Đường Vãn Thiên sẽ không vì ta đã trở thành hoàng hậu của hắc mà đối xử với ta tốt hơn.

Chú thích:

(*) bạo đồ: kẻ tàn bạo

(**) anh hùng tích anh hùng: anh hùng ở chung với anh hùng [giống như “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” ý ^^]

(***) người giết người, hô giết người: giống với “vừa ăn cắp vừa làng”

91. Q.2 - Chương 14: Ta Làm Chủ Đông Cung

Mới vừa quay về Hoàng quốc, Đường Văn Thiên liền ban cho ta Xích Hoàng cung – vốn là cung tẩm dành cho hoàng hậu! Xích Hoàng cung này cách Xuất Vân điện chỉ 1 chút nhưng lại các Bằng Tuyết cung rất xa. Trong cung có ôn tuyền, có hoa mai, có các loại hoa cỏ đa dạng. Rộng lớn do với Dục Nô cung rất nhiều, uy phong lẫm liệt, thống lĩnh bách điều! Vào mùa hạ, chim muôn đậu đầy trên các cành cây hoa mai. Nhưng là cũng ngửa đầu nhìn con chim Xích Hoàng trên cao. Đó chính là “bách điều hướng phượng”! Ngụ ý là dù trong hậu cung có tranh đấu đến mức nào cũng là lấy ta làm đối tượng tôn kính. Một vòng ánh sáng mặt trời chậm rãi dâng lên, mọi vật dần dần chìm trong ánh sáng mặt trời! Ngụ ý ta làm chủ Đông cung!

Tất cả cá nô tài trong Dục Nô cung đều theo ta chuyển vào Xích Hoàng cung này, cung nô bên người ta, từ 16 người tăng đến 60. Có thể nói xa hoa nhất thời.

Còn chưa kịp ngồi yên trong Xích Hoàng cung thì các tặng phẩm đều thi nhau được đưa tới. Có đến 100 bộ triều phục thêu phượng hoàng, hơn nữa đều là màu đỏ sáng chói. Đường thêu tinh tế làm cho người ta có cảm giác mới mẻ. Các loại vàng vạc trang sức thì 100 khay. Còn có vô số loại đồ vật lạ.

Mấy cung nữ đi theo ta liền biến thành chủ nhân của các cung nô mới

Tối ngày thứ hai, này phi tử các liên lục tục lại đây bái kiến ta

“Hương phi và Tú phi đến cầu kiến” Tiểu Thanh nhỏ giọng nói với ta

Ta nâng mắt, lạnh lùng nói “truyền”

Tiểu Thanh xoay người lại, nói với người đứng ngoài gian “truyền”

Vừa dứt lời thì bên ngoài đã liên vang lên giọng nói của cung nhân “truyền Hương phi và Tú phi tiến vào”

Trong chốc lát, liền thấy Hương phi và Tú phi cầm khăn tay tiến vào, chứng kiến ta ngồi trên cao, nhìn nhau, hai người đồng loạt nhún mình hành lễ, nói “tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương kim an”

Ta gật đầu, đứng lên nâng bọn họ dậy “đều là người 1 nhà, các muội đừng khách khí với tỷ tỷ, ngồi đi”

2 người các nàng liếc mắt nhìn nhau 1 cái rồi nhanh chóng cúi người, nhẹ giọng nói “tạ ơn tỷ tỷ ban thưởng” rồi tiêu sái đến bên cái ghế ở phía dưới ta, ngồi xuống

Hương phi mặc y phục màu tím, có vẻ tươi mát thoát tục, Tú phi lại là 1 thân bào tử lĩnh đậm màu hồng nhạt! Nhị phi ngồi cùng một chỗ có vẻ thật thuận mắt

Ta cất giọng nói “Tiểu Thanh, nếu nhị vị nương nương đã tới rồi thì mau mang 1 ít trà Hoàng thượng ban tặng ra đây, để ta muốn cùng các nương nương nhấp nhấp”

2 người các nàng cẩn thận nhìn ta, bởi vì sau khi phong phi, địa vị của ta vốn rất thấp, chỉ biết là quan hệ giữa ta và Thái thượng hoàng dường như rất tốt, chỉ là không ngờ rằng 1 người không đáng quan tâm như vậy mà lại đột nhiên được phong làm hoàng hậu

2 người các nàng cẩn thận liếc mắt nhìn nhau 1 cái, như đã hạ quyết tâm “Hương phi nói tỷ tỷ vừa mới được phong hậu, 2 tỷ muội bọn ta hẳn là phải sớm đến chúc mừng. Chỉ là, biết được nương nương mới từ Viêm quốc trở về, chắc đã mệt vô cùng. Vì vậy, sáng sớm hôm nay mới đến, không biết tỷ tỷ có trách móc hay không?” Dứt lời, liền vỗ vỗ tay, 2 gã cung nô bên ngoài liền dùng 2 tay nâng hộp gấm, đi lên chính điện, đồng loạt quỳ xuống đất, nói với ta “tham kiến nương nương”

Đúng là thật hồi hả. Con người quả nhiên là loài động vật có thể lực. Khi nàng làm cấp trên của người thì nàng có 1 vẻ mặt với người, bây giờ người trở thành lãnh đạo trực tiếp của nàng, nàng lại có 1 loại vẻ mặt khác với người

Ta phát tay, cười nói, “Sao lại thế! Muội muội quả nhiên là khách khí rồi! Tiểu Đào tử, còn không mau nhận đi? :

Đã có người muốn đưa thì 1 lúc nào đó, người cũng phải tặng lại cho người ta! Nếu ta nhận thì sẽ làm các nàng yên tâm thoải mái một ít, ta đây thuận tiện chịu chút khổ, nhận lấy cũng được!

Thấy ta nhận lễ vật của Hương phi, Tú phi lập tức nói, tỷ tỷ đã nhận lễ vật của Hương phi thì không thể không nhận của Tiên Tình rồi, nàng cười, vỗ tay

Bên ngoài tiến vào 2 gã cung cung, 2 tay nâng lễ vật

Ta cười nói. “Sao ta lại không biết xấu hổ mà phụ lòng tốt của muội muội đây? Tiểu Đào tử, còn không nhận lấy đi?”

Tiểu Đào tử lên tiếng nhận lấy.

Lúc này Tiểu Thanh đã bê trà lên. Loại trà đó ta đã phân phó, là hồng trà nguyên chất. Chê tạo cũng nguyên chất, thu về cũng nguyên chất, nhưng đối với thân thể là hữu ích vô hại!

Nước pha trà chính là dùng nước giếng lạnh!

2 người các nàng uống 1 ngụm vào, sắc mặt đại biến!

“Muội muội không nên khách khí, đây là loại trà hảo hạng được Hoàng thượng ban tặng hôm qua, loại trà này được hái từ nơi cao nhất của Xích Hoàng sơn, hái vào sang sớm lúc sương chưa tan, lại còn được hái bởi 1 trinh nữ. Lúc hái, cũng chỉ hái được 3 phiến lá trà. Những cô gái hái trà lại rất xinh đẹp. Khi chế biến, cũng là do cô trinh nữ kia đích thân chế biến, lá trà thơm mát, thể gian hiếm có. Được gọi là trà Bích Phong, chỉ là, trà này chế biến rất khó. Cũng chính trong Xích Hoàng cung này mới có được mấy lạng Bởi vì thể gian hiếm có nên có nhiều người thấy tiếc không uống. Chỉ là không biết, loại trà này có hợp ý các muội muội không?” Bên môi ta phỉm ý cười ôn nhu, thân thiết. Nhưng những tia tính toán trong mắt lại được ẩn giấu rất kỹ càng

Hương phi che miệng nói, “trà này của tỷ tỷ thanh lương ngon miệng, chuyết khẩu [vị giác vụng về] của muội muội cũng có thể nhắm nháp ra, lá trà này đúng thật là trân quý! Cũng chỉ có nơi này của tỷ tỷ mới có loại trà ngon như vậy! Cũng chỉ có loại trà hảo hạng này mới tương xứng với phượng nhan [nhan sắc đẹp như phượng] của tỷ tỷ”!

Nàng cũng thông minh, biết ta chỉ lộ vi ngựa muốn do xét sự trung thành của nàng nên liền nói ra những lời này!

Nàng vừa nói, Tú phi cũng hoạ theo, “Tỷ tỷ, trà này có thể nói vốn là loại trà tốt nhất đương thời. Chỉ là, nếu không phải chính miệng tỷ giải thích điều nghi hoặc trong lòng Tiên Tình thì chuyết khẩu của Tiên Tình cũng không nếm ra vị đặc biệt của loại trà này. Trà ngon như thế mà nếu ban thưởng cho Tiên Tình thì chẳng khác nào trâu đứng trước mẩu đơn [=bông hoa nhài cắm bãi phân trâu], thật đúng là không lãnh phí đồ tốt”

Nghe thấy nàng nói như thế, ta không khỏi liếc mắt nhìn nàng 1 cái. Nữ tử này, tâm kế tranh sủng cũng thật lớn. Người này nét mặt ôn nhu, lời nói nhún nhường nhưng tính tình tuyệt không nhu nhược.

Ta cười nói, “Nhị vị muội muội hiểu được, thưởng thức loại trà này thì chỉ bằng ta sai Tiểu Thanh gói 1 ít, mang về trong cung của nhị vị để 2 muội chậm rãi hưởng dụng, cũng xem như là 1 phen tâm ý của người làm tỷ như ta đi”

Khoé môi Hương phi nổi lên nụ cười mừng rỡ. 1 người nhu thuận như vậy, cũng khó trách trước khi Tuyên Tuyết Nhi xuất hiện, Đường Vãn Thiên lại sủng nàng rồi!

Chỉ là, các nàng này dựa vào dung mạo có vài phần tương tự với Tuyên Tuyết Nhi nên mới chiếm được sủng ái. Bây giờ sau khi Tuyên Tuyết Nhi xuất hiện, thời đại của các nàng đã qua đi. 1 mình Tuyên Tuyết Nhi mà có thể làm cho Đường Vãn Thiên bỏ quên, không đoái hoài gì đến các phi tử khác, các nàng đương nhiên là có câu oán hận rồi

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương tặng phẩm!” Hương phi nói.

Tiên Tình cũng nói theo “Tạ ơn Hoàng hậu nương nương tặng phẩm!”

Ta hướng ánh mắt về phía Tiểu Thanh. Tiểu Thanh đi xuống, gói cho ta 2 gói trà rồi mang lại đây.

Không thể làm người phi lễ được. Nếu ta đã nhận lễ của các nàng thì nhất định phải đáp lễ. Nếu không thì sẽ làm cho người ta mất lòng, tiếng đồn không hay!

2 người các nàng cả kinh, muốn nói lại thôi.

Ta nâng tay phải lên, mười ngón hoa lan, lạnh lùng nói, “Cứ nói, đừng ngại! Chỗ hậu cung không thể thoát khỏi chuyện tranh đấu. Dúng hết thủ đoạn để tranh sủng. Nhưng cũng tuyệt đối không thể để 1 người độc sủng. Đó chính là quy củ của hậu cung. Nếu Hoàng thượng đã sắc phong ta làm hoàng hậu thì hoàng hậu ta liền muốn giúp hần quản lý cái hậu cung này”. Nói cách khác, hần muốn thị tẩm người nào, ta đều có quyền can thiệp

2 người các nàng nhìn thoáng qua nhau, Hương phi hạ mi nói, “Đã 2 tháng rồi!” Nói cách khác, từ khi Tuyên Tuyết Nhi tiến cung, nàng không được triệu thị tẩm! Người được sủng như Hương phi mà còn như thế, các phi tử khác thì không cần phải nói!

Ta cười nói, “Như vậy sao! Ta biết rồi!”

2 người các nàng cũng không biết trong lòng ta muốn làm gì, muốn nói nhưng lại không biết nói như thế nào. Vốn tưởng rằng, Tuyên Tuyết Nhi được sủng như vậy thì sẽ được phong hậu, ai ngờ ở phía sau, ta lại nhảy lướt qua Tuyên Tuyết Nhi, trở thành người đứng đầu lục cung. Hơn nữa lại biết rằng ta chính là Diệp Dược Nô trong truyền thuyết. Trong lại càng thêm kính sợ ta. Sợ rằng nếu không cẩn thận đắc tội với ta thì cuộc sống sau này trong hậu cung sẽ không được tốt đẹp

“Tiểu Thanh, đem châu ngọc hoàng thượng ban tặng ra đây cho bổn cung. 2 muội xem thích cái nào thì cứ chọn lấy đi” Ta miễn cưỡng ngồi đó. Mấy đám trang sức làm đầu ta nặng trĩu! Rất muốn tháo chúng xuống nhưng ngại có người ở đây nên không thể làm.

Sắc mặt Hương phi và Tiên Tinh mang vẻ vui mừng

Hoàng thượng ban thưởng tặng phẩm cho hoàng hậu, hoàng hậu ta cũng nên lấy ra cho các nàng lựa chọn, cũng chứng minh luôn rằng ta đã xem các nàng như người 1 nhà rồi

Chỉ chốc lát, Tiểu Thanh đã đem 1 cái mâm vàng lại đây, trên mâm có khắc hình phượng hoàng, vốn là vật chuyên dụng của hoàng hậu trong cung. Bên trong mâm được trải 1 lớp vải nhung. Trên lớp vải nhung có là tám miếng ngọc bội được bày trí chỉnh tề

Có bạch ngọc, có thủy ngọc, có lục ngọc, có hắc ngọc, tinh điêu tể mai [mài khác tinh tể], chỉ nhìn thôi cũng thấy mê mẩn! Trong tích tắc khi chiếc mâm được bưng ra, ta nhìn về mặt như muốn ngừng thở của 2 người các nàng!

Thiếp phi và hoàng hậu phẩm bậc bất đồng [phẩm bậc giữa thiếp phi và hoàng hậu không giống nhau], vì vậy, tặng phẩm cũng sẽ bất đồng. Mà bây giờ, ta lại là người quản lý hậu cung, mọi việc ăn mặc tiêu dùng trong hậu cung đều phải do 1 mình ta gánh vác, nói cách khác, tặng phẩm tốt hay không cũng là do ta quyết định. Mặc dù trước đây các nàng được sủng nhưng Đường Vãn Thiên cũng không ban thưởng những bảo vật quý hiếm như thế. Bây giờ, nhìn ngọc bội tinh xảo sáng long lanh, 2 người các nàng nổi lòng tham cũng là bình thường!

Tiểu Thanh đem chiếc mâm đến trước mặt 2 người các nàng, 2 người các nàng cúi đầu nhìn kỹ, bạch ngọc là vua của các loại ngọc, lại còn là dương chi bạch ngọc, chỉ 1 khối dương chi bạch ngọc nhỏ bằng đầu ngón tay cũng giá trị liền thành, càng huống chi đây lại là 1 khối lớn. Trên bạch ngọc có chạm khắc hình hoa mẫu đơn, là đế vương của các loài hoa, nói cách khác, đây chính là loại hoa chuyên dụng của hoàng hậu, các nàng không thể chọn. Lục ngọc trong suốt, màu lục làm cho người ta động tâm. Trên lục ngọc có chạm khắc hình hoa mai, hoa mai chính là hoa khôi của các loài hoa. Nếu 2 nàng cố tính thì cũng biết khối ngọc này cũng không thể lấy

Thủy ngọc vốn nho nhã như băng, bên trên điêu khắc hình phượng hoàng giương cánh. Nói cách khác, loại ngọc này, các nàng cũng không thể chọn. Vậy nên, chỉ còn lại hắc ngọc, trên đó được điêu khắc hình chim Xích Hoàng. Xích Hoàng tượng trưng cho thân phận chủ tử của ta trong Xích Hoàng cung. Nếu các nàng có dũng khí chọn nó thì có nghĩa là nàng có âm mưu đoạt quyền

4 thứ còn lại là loại mã não tốt nhất. Có màu đỏ, có màu xanh biếc, cũng có màu vàng. Trên các khối mã não có hỉ thước, có hoa sen, có sơn trà, cũng có chữ “hỉ”. Các nét điêu khắc vô cùng tốt, cực kỳ tinh xảo

Hương phi chọn lấy 1 khối mã não màu xanh biếc, trên 1 nửa trong suốt của khối mã não, có khắc 1 đoá hoa sen. Màu xanh biếc ánh lên 1 tia sáng kỳ dị, có vẻ thật đẹp mắt!

“Nương nương! Hương phi hợp với y phục màu xanh nên chọn khối lục mã não này!” Dứt lời, liền để trong tay chơi đùa không ngừng, bộ dáng yêu thích đến mức không buông tay, đặt vu ngôn biểu [1 câu thành ngữ, ta không biết nghĩa :D].

Tiên Tình chọn lấy khối mã não màu vàng, trên đó có khắc 1 đoá hoa sơn trà – loài hoa chuyên sống trong núi. Ta âm thầm ghi nhớ trong lòng. Mặc dù chỉ là lựa chọn 1 khối ngọc nhưng lại ám dụ tham vọng tranh sủng

Ta thán to, “Ánh mắt của các muội muội thật tốt, dám chọn 2 khối ngọc bổn cung ưng ý nhất!”

2 người các nàng cả kinh, Hương phi vội nói, “Nếu hoàng hậu nương nương thích thì Hương phi chọn cái khác là được!”

Tiên Tình cũng nói, “Đúng vậy! Nếu hoàng hậu thích thì sao Tiên Tình có thể lấy của người!”

Ta nâng cằm, bên môi nhiễm ý cười, triều phục đỏ tươi thêu hình Xích Hoàng, bộ dáng ngạo mạn.”Phần thưởng cho các người thì là của các người! Trên đời này, những món trang sức tốt nhiều không kể xiết, 1 mình ta thì có thể dùng được bao nhiêu? Sau này, chỉ cần các muội muội thích thì liền đến nơi này của ta là được. Chỉ cần tỷ tỷ có thì nhất định sẽ có các người”

Nói cách khác, đã nhận ngọc của ta thì phải nên làm việc cho ta! Trước hứa lấy lợi, ân uy cũng thi, sau này, các nàng cũng liền biết chừng mực!

2 nàng cũng là người thông minh, nghe ta nói như thế, liền nhất tề từ trên ghế đứng dậy, đứng trước mặt ta, nhất tề phúc thân [hành lễ], nói: “Tạ ơn hoàng hậu!”

“Sau này, lúc không có ai thì gọi ta là tỷ tỷ cũng được! Bất quá...” Ta đặt ngón tay trở nhiễm nước phượng tiên lên bên môi, nhỏ giọng thở dài, nói “Chỉ là ở lúc không có ai” Nói cách khác, trước mặt người khác thì các nàng không đặc quyền đó

2 nàng gật đầu, thấp giọng nói: “Vâng! Hoàng hậu nương nương!”

Đang định nói thì cung nô bên ngoài xướng giọng, “Thục phi nương nương cầu kiến!”

Ta khoát khoát tay, nói: “Không có gì thì lui ra đi!” 2 nàng phúc thân rồi vung khăn rời đi!

Thấy 2 nàng đi ra ngoài, “Truyền, thục phi nương nương!”

Tiểu Thanh cất giọng nói: “Truyền, thục phi nương nương!”

Thanh âm vừa truyền ra ngoài, đã thấy Thục phi 1 thân triều phục màu xanh biếc, vung khăn đến gần. Thục phi này chỉ có 1 điểm giống với Tuyên Tuyết Nhi

Đó là cái lỗ tai! Nếu cứ nhìn như vậy thì nàng được coi như là 1 giai nhân xinh đẹp. Đáng tiếc, Đường Vãn Thiên sẽ không thưởng thức đến điều này, mỗi lần cho truyền đều chỉ nhìn cái lỗ tai của nàng, quả nhiên là uỷ khuất cho 1 phụ nữ xinh đẹp như vậy

Thục phi đi đến vào bước, phúc thân với ta: “Tham kiến Hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu nương nương kim an!”

Ta nâng tay phải lên, lạnh lùng nói, “Miễn lễ. Ban ngồi!”

Nàng đứng dậy, xoay người đi tới chiếc ghế phía dưới ta. Cất giọng nói, “Chúc mừng Hoàng hậu nương nương trở thành chủ đông cung! Người đâu!” Dứt lời, nàng “ba ba” vỗ tay hai tiếng.

2 gã tiểu cung nô từ ngoài bước vào, trong tay cầm lễ vật, đưa cho ta.

Ta vẫn đang định thử dò xét như trước thì cung nô bên ngoài đã cao giọng truyền xướng “Thái hậu nương nương, thái thượng hoàng giá lâm!”

Lúc này 2 người họ tới đây làm gì? Trong lòng ta nghi hoặc. Nhưng không thể không đứng lên, Thục phi cũng nhu thuận, cùng ta đứng lên khỏi ghế, đứng ở phía sau ta. 2 người bọn ta phúc thân với Thái hậu và Thái thượng hoàng

“Thần thiếp bái kiến thái hậu nương nương, thỉnh an thái thượng hoàng! Thái hậu nãi nãi cát tường, thái thượng hoàng cát tường!”

Thái hậu cười kéo tay của ta, nói, “Hoàng hậu đứng dậy đi! Thục phi, người cũng đứng lên!”

Ta theo lời đứng dậy. Nhưng lại bắt gặp phải ánh mắt sáng quắc của Đường Vãn Hiên. Ta nhanh liếc mắt nhìn hắn 1 cái, hôm nay hắn vẫn mặc 1 thân long bào màu trắng thêu hoa văn vàng như trước, tướng mạo tuấn tú. Vì gương mặt bớt tái nhợt nên càng có vẻ tuấn mỹ!

Nhanh chóng cup mắt xuống. Đi theo sau Thái hậu. Thái hậu ngồi ở ghế trên. Đường Vãn Hiên và ta ngồi ở 2 bên.

Thái hậu kéo tay áo ta, “Hoàng hậu à! Ngày ấy tại Xuất Vân điện, ta chỉ chú tâm vào bệnh tình của Vãn Hiên nên không nhận ra, nguyên lai, hoàng hậu lại là 1 nữ tử xinh đẹp như thế”. Dứt lời, nàng liền vỗ vỗ tay ta, “Người là ân nhân cứu mạng của Thái thượng hoàng, là ân nhân cứu mạng của hoàng thất Hoàng quốc. Nếu người không đi Viêm quốc thì ta đã xin Hoàng thượng ban hôn cho người và Vãn Hiên rồi. Ai nha, Vãn Hiên của chúng ta quả thật là có phúc khí. Thật vất vả mới có thể trở về từ quỷ môn quan” Ta cảm giác thanh âm của bà có gì không ổn, ngẩng đầu lên, cũng không ngoài dự liệu, bà ta đang rơi lệ

Dù sao Thái hậu này cũng là mẫu thân ruột của Đường Vãn Hiên. Chính là bởi lâu nay con mình vốn không thể phát sinh tình cảm nam nữ, bây giờ đã động tình rồi, lần đầu tiên bà có cảm tình với ta. Nếu là phi tử của đường Vãn Thiên thì cũng thôi. Cùng lắm thì nghĩ ra 1 biện pháp để Đường Vãn Thiên hưu ta. Không ngờ ta lại trở thành Hoàng hậu. Nói cách khác, Vãn Hiên và ta không còn có khả năng nào rồi

Đường Vãn Hiên ho nhẹ nói, “Mẫu hậu! Người đang nói cái gì đó! Làm cho người ta không thể tiêu hoá!” Đôi mắt hắn nhìn về phía Thục phi đang trợn mắt há mồm

Thái hậu như là lúc này mới nhớ rằng có người khác tồn tại, cất giọng nói, “Thục phi, người nghe được cái gì?”

Thục phi cả kinh, vội vàng phúc thân nói, “Thần thiếp nghe được quan hệ giữa Thái hậu và Hoàng hậu rất tốt! Những cái khác đều không nghe thấy!”

Thái hậu lạnh lùng nhìn nàng một cái, cũng không gọi nàng đứng dậy, lãnh đạm nói, “Oh?”

Một chữ “oh” này bao hàm bao nhiêu ý tứ thì chỉ có mỗi Thái hậu biết.

Thục phi sợ đến hồn bay phách tán, đến cử động cũng không dám.

Ta cười nói, “Thái hậu, thục phi nói không sai! Quan hệ giữa Thái hậu và thần thiếp vốn rất tốt! Có phải không, Thục phi?” Ta bất động thanh sắc, giúp Thục phi giải vây

Thục phi vội nói, “Đúng thế, đúng thế, đúng thế!” Âm thầm cảm kích liếc mắt nhìn ta 1 cái.

Trầm mặc một hồi lâu, Thái hậu nói, “Nếu Hoàng hậu cho là như vậy thì bổn cung cũng liền cho là như vậy rồi! Thục phi, đứng dậy đi!”

Một câu nói, liền làm cho nàng thiếu nợ 1 lần ân tình của ta!

Thục phi vội vàng phúc thân, thấp giọng nói, “Tạ ơn thái hậu nương nương!”

Thái hậu hừ lạnh, “Hoàng hậu, ta thấy Thục phi là 1 người nhu thuận, đáng về lại thanh tú, rất hợp mắt ta, ta ngày thường đi đến phật đường lễ phật, không có 1 ai để chuyện trò cung, không bằng, sau này, Thục phi đến trường trụ [ở lâu] với ta trong Từ An cung, được không?”

Thái hậu nhìn thì có vẻ âm lương, kỳ thực là người đã sống trong cung lâu như vậy, vừa mới nhìn thấy ta, nhất thời cảm lòng lại, rồi lại sợ Thục phi nhất thời lỡ miệng nói ra nên liền muốn nàng bần bôn người. Muốn nàng dù có chuyện gì thì cũng không thể nói ra. Cũng là cướp nàng từ bên người Đường Vãn Thiên.

Như thế, sau này, liền chớ đến trong mong ân sủng gì nữa. 1 chiều này bao hàm thật nhiều thâm ý. Làm cho Thục phi 2 mắt lúng tròng. Ta ơn cũng không được mà không tạ ơn cũng không xong

Ta cười nói, “Phúc khi của Thục phi thật tốt. Có thể cùng Thái hậu lễ Phật tụng kinh, Được Nô cũng rất muốn cùng Thái hậu trường trụ trong Từ An cung. Chỉ là, Xích Hoàng cung này sự tình bề bộn nên đành thôi rồi”. Nói xong, ta liền thán dài 1 tiếng, 1 tiếng này nghe thấy thật nhiều sự bất đắc dĩ

Thục phi nghe ta nói, lúc này mới phản ứng lại, phúc thân nói, “Đa tạ Thái hậu!”

Thái hậu buông tay ta ra, phẩy tay nói, “Kỳ thật, có bao nhiêu nữ tử chốn hậu cung có thể xuất giới? Từ xưa đến nay, tử nữ như thế cũng không phải nhiều, chỉ là ủy khuất rồi Thục phi rồi!”

2 mắt Thục phi đỏ ngầu, vội vàng nói, “Người vợ không ủy khuất! Có thể sớm chiều phụng dưỡng Thái hậu chính là phúc khí của người làm vợ!”

Bên môi Thái hậu phẩm ý cười nhưng bên trong đôi mắt lại lộ tia lãnh đạm. Nàng chính là vì chuyện ta trở thành Hoàng hậu

Thục phi này, miệng thì nói là cao hứng nhưng vẻ mặt lại chực muốn khóc. Ta nghĩ, cũng là ví duyên duyên địa vị. Chỉ là không ngờ rằng sáng nay lại nhìn thấy người không nên nhìn, nghe phải điều không nên nghe, chặt đứt tiền đồ của nàng trong hậu cung. Liền thoáng cái đã đem nàng đá tới Phật đường

Lễ Phật! Có nữ tử thanh xuân nào lại thích lễ vật?

Vào nơi của Thái hậu, nghe nói là ăn chay niệm Phật. Người ngoài thì vốn cứ tưởng Thái hậu đang tìm cho mình 1 tri kỷ nhưng nhìn vào đôi mắt của Thái hậu thì liền biết: đó là sẽ tìm 1 cơ hội đem nàng diệt khẩu

Phụ nữ chốn hậu cung chính là như thế này, dù cho có là người âm lương hay vô hại thì cũng có thể vì lợi ích của mình mà giết người

Thái hậu vốn có thể phớt lờ chuyện này nhưng vì chính con mình, 1 người làm mẫu thân thì chuyện gì cũng có thể làm

Trong lòng ta thấy tiếc cho Thục phi nhưng ta cũng biết biết, việc này, tuyệt đối không thể mềm lòng. Một khi những lời này bị truyền ra ngoài, 3 người bọn ta có thể trở thành tội phạm thì không nói, nhưng uy vọng của ta trong hậu cung cũng sẽ giảm đi!

Thái hậu dường như đã hài lòng, kéo tay Vãn Hiên, nói nhỏ “Vãn Hiên! Bây giờ thân thể đã tốt đẹp rồi, trong lòng mẫu hậu vô cùng cao hứng. Thấy con của Đình Hiên cũng đã 6 tháng tuổi rồi. Nhưng người vẫn đang lẻ loi 1 mình, đang muốn tuyển phi cho người đây. Nếu có nhìn trúng khuê nữ nhà ai thì nói 1 tiếng, mẫu hậu lo liệu cho người” Bà vỗ vỗ vào tay Vãn Hiên

Vãn Hiên nâng mắt, liếc mắt nhìn ta 1 cái. Cúi đầu nói “Mẫu hậu, Vãn Hiên vừa mới khỏi bệnh, bây giờ bàn đến việc này thì hơi sớm. Xin mẫu thân đừng nhúng tay vào việc này”

Thái hậu mở to mắt, buông tay hất ra, nói, “Nói cái gì đây! Lòng bàn tay vốn là thịt, cẳng tay cũng là thịt [ai hiểu câu này, giải thích dùm ta T.T]. Trước đây sức khỏe của người không tốt thì cũng không nói, bây giờ khỏi bệnh rồi, tại sao không tuyển phi? Người đã 28 tuổi rồi! Không còn nhỏ rồi. Lúc hoàng huynh của người 28, phi tử đã hơn 10 người. Hoàng hậu, người nói xem, có phải hay không” Bà hữu ý vô tình [vô tình mà lại cố tình] đẩy vấn đề về phía ta, thứ nhất là muốn mượn ta để khuyên nhủ, thứ 2 là muốn Vãn Hiên hoàn toàn chết tâm với ta

Ta nhìn ánh mắt cầu cứu của Vãn Hiên, cúi đầu trả lời, “Thái hậu, mặc dù sức khỏe của Thái thượng hoàng đã không còn trở ngại nhưng bởi vì lúc trước bị bệnh lâu năm nên trong khoảng thời gian ngắn còn cần phải điều dưỡng, sợ là bây giờ không phải là thời cơ tốt để nạp phi”

Nâng mắt lên, thấy Vãn Hiên nở 1 nụ cười với ta, biết là trong lòng hẳn rất hài lòng với đáp án này. Khóe môi rướn xuống, ta lại cúi đầu không nhìn hẳn. Đều là hẳn tự rước lấy!

Thái hậu cười nói, “Muốn điều dưỡng thì phải có người chăm sóc! Như ta thấy, bây giờ chính là thời cơ tốt để nạp phi! Cũng là tìm 1 nữ tử để chăm sóc Vãn Hiên. Sức khỏe của Vãn Hiên vẫn còn phải nhờ vả người làm đại tẩu như người chiếu cố thì cũng không phải là kẻ lâu dài. Người nói xem, Hoàng hậu?”

Bà ta đặc biệt nhấn mạnh ngữ khí vào 2 từ “hoàng hậu”, đó là nhắc nhở thân phận của ta. Ta đã là Hoàng hậu của Đường Vãn Thiên! Không thể thường xuyên thân mật với Vãn Hiên được!

Đồng thời, cũng nhắc nhở Vãn Hiên loại bỏ những ý nghĩ không nên có mà cũng không thể có

Vãn Hiên ngây cả người, cơ hồ là thỉnh cầu nói, “Mẫu hậu, việc này để cho chính ta làm chủ, được không?”

Thái hậu cười nói, “Nếu Vãn Hiên tự mình quyết định, mẫu hậu sợ là tâm lý Vãn Hiên sẽ thống khổ” Thân thể của hân chẩn động mạnh, động tác này làm cho người ta cảm nhận được cảm giác khẩn trương của hân. “Hay là, muốn Hoàng hậu tác hôn cho Vãn Hiên à?”

Trong lòng ta cả kinh. Bà ta dĩ nhiên đem vấn đề đổ lên đầu ta!

Nói như vậy là muốn Hoàng hậu ta mở miệng tuyển phi cho Vãn Hiên

Ta cúi đầu đáp lời nói, “Đúng vậy! Thái thượng hoàng! Thái hậu nói rất có đạo lý, Thái thượng hoàng cũng không còn nhỏ nữa rồi, lúc này nên vì Hoàng quốc mà nối dõi tông đường rồi. Vậy thì không bằng, ta nói với Hoàng thượng mở 1 cuộc tuyển tú, tìm ra khuê nữ hợp ý với Thái thượng hoàng, được không?”

“Vậy việc này giao cho Hoàng hậu làm, được không Vãn Hiên?” Thái hậu phẩy tay cười nói.

Sắc mặt Vãn Hiên tái nhợt, cả người run rẩy. Nửa ngày sau mới nói, “Nếu Hoàng hậu có ý này thì nên làm thoả mãn thâm tư của Hoàng hậu thôi!”

“Vãn Hiên à, có 1 số việc, không phải người muốn là có thể làm; có 1 số chuyện, không phải người muốn nói là có thể nói! Hoàng hậu dù sao cũng là Hoàng hậu! Nếu lúc đầu, người cứng rắn thêm 1 ít..... ôi!” Thái hậu thở dài, nói

Đường Vãn Hiên cúi đầu, mặt xám như tro tàn, cúi đầu nói, “Con biết rồi!”

Thái hậu như là hài lòng rồi, liền gạt đầu, nói với ta, “Hả! Hôm nay là ngày vui của Hoàng thượng và Hoàng hậu mà, người xem trí nhớ của ta này! Người đâu!”

Ngoài cung đầu lập tức tiến vào 2 cung nhân, trong tay mỗi người đều có 1 chiếc mâm. Thấy chúng ta, liền đồng loạt quỳ xuống đất. Cao giọng nói, “Tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương kim an!”

Ta nâng tay, nói, “Tiểu Thanh, nhận lấy tặng phẩm của Thái hậu!” Quay đầu, cúi đầu với Thái hậu, nói, “Tạ ơn thái hậu tặng phẩm!”

Thái hậu nâng tay, nói, “Chuyện nhỏ! Ta để cho bọn họ đem tới đây chút hồng táo, hoa sinh, quế viên, hạt sen để đặt vào trong chậu bông của người, đêm nay Hoàng thượng và Hoàng hậu sẽ viên phòng, cần phải hảo hảo hầu hạ Hoàng thượng”

Ta lấy làm kinh hãi, nhanh chóng quỳ xuống, nói, “Tạ ơn thái hậu quan tâm!”

92. Q.2 - Chương 15: Rời Đi

Đúng rồi! Đây mới chính là mục đích tới đây của bà ta, đó là muốn hôm nay ta viên phòng với Đường Vãn Thiên. Đồng thời, đoạn tuyệt những ý nghĩ của Đường Vãn Hiên

Ta nâng môi, thấy Vãn Hiên sắc mặt xám như tro tàn, sắc môi tái nhợt

“Hoàng hậu, người cũng biết, hoàng tự đối với Hoàng quốc mà nói là rất quan trọng. Mặc dù Vãn Thiên đông phi tử nhưng lại chưa có 1 phi tử nào hoài thai. Người là hậu nhân của Diệp gia, Diệp thần y, mọi chứng bệnh gian nan đến thế nào cũng có thể chữa khỏi. Cũng hoặc là vận khí của hậu cung này không tốt, làm đường hoàng tự gian nan. Mặc kệ là nguyên nhân gì, hoàng hậu nên trợ giúp thuốc thang cho chúng phi tử. Vì hoàng tự, đây cũng là điều Hoàng hậu phải làm, đúng không Hoàng hậu?” Thái hậu hoà nhã nói

Nói trắng ra là muốn ta trợ giúp các nữ tử trong cung mang thai. Ta cười thầm trong lòng, con nói dối của Đường Vãn Thiên thì có liên quan gì đến ta? Hẳn cả đời không có con thì thế nào? Dựa vào cái gì mà Hoàng hậu ta phải quan tâm đến con nói dối của hắn

Ta cúi đầu, cung kính nói: “Thái hậu nương nương, trước đây Dục Nô có thoả thuận rõ với Hoàng thượng là sẽ không hành y. Cho nên, bây giờ Dục Nô chỉ là 1 nữ tử bình thường mà thôi. Nếu Thái hậu muốn hoàng gia có con nói dối thì Dục Nô để cử Lưu Nhạc Khanh cho ngài, người này vốn là đồ đệ của Thụ thái y. Lại là độc y hậu nhân, còn từng làm sư phụ của Dục Nô, ta tin rằng hắn sẽ làm mọi việc ổn thoả theo chỉ thị của Thái hậu. Xin Thái hậu thứ lỗi!”

Bà ta biến sắc, nhìn ta “Thế nào? Trước mặt bốn cung mà hoàng hậu cứ nhiên dùng thái độ chồn giang hồ này ra để đùa giỡn với ta sao? Bốn cung mặc kệ lúc trước người là thần y nổi danh đến mức nào, đã vào cung thì phải tuân thủ quy củ trong cung. Chuyện hoàng tự phải do Hoàng hậu lo toan cho Hoàng thượng. Hoàng hậu có năng lực này nhưng lại cứ nhiên không chịu, hay là có dã tâm gì với các phi tử? Dục Nô nhi. Trong cung này không giống với bên ngoài, làm phi tử thì có thể ghen tuông, có thể tranh sủng bởi vì các nàng không có địa vị cao như người. Nhưng đã làm Hoàng hậu thì phải độ lượng! Người đã là nữ tử có địa vị cao nhất hoàng cung này rồi, có được những thứ mà người khác khao khát. Quyền lực chỉ thua hoàng đế. Nên làm thế nào thì Hoàng hậu hãy giấu lại cho rõ ràng”

Nói cách khác, ta không làm thì cũng phải làm! Bảo ta chế thuốc cho thiếp phi của nam nhân mình yêu mến. Đúng là hoang đường!

Đường Vãn Thiên cất giọng nói: “Mẫu hậu, ngài không biết là Hoàng hậu không còn hành y sao? Trong hành trình đi Viêm quốc lại có xích mích với đại ca. Bây giờ bắt nàng làm việc này là quá miễn cưỡng rồi. Hay là thôi!”

Thái hậu ngắt lời hắn, lạnh lùng nói “Vãn Thiên, chuyện của chị dâu ngươi, không cần ngươi lăm lờ! Đương nhiên là ta biết tính tình của nàng. Chẳng những ta biết mà mọi người trong thiên hạ cũng đều biết. Chỉ là, nàng đã vào hoàng cung rồi. Bây giờ còn làm Hoàng hậu của Hoàng quốc thì không bao giờ có thể hành động lỗ mãng như trên giang hồ được. Nữ tử chốn hậu cung không thể chỉ làm theo ý nghĩ của mình. Hết thấy đều phải vì Hoàng thượng. Đúng không Hoàng hậu?”

Ta cười lạnh nói: “Đúng vậy! Thái hậu! Nói vậy là Thái hậu cũng biết được tính tình của Dục Nô Dục Nô bây giờ là Hoàng hậu chứ không phải là ngự y. Nếu thật sự muốn Dục làm ngự cung trong hoàng cung thì liền không thể làm Hoàng hậu. Một người Hoàng hậu thì đương nhiên sẽ thay Hoàng thượng lo toan mọi việc, chỉ là, nếu quá mức thì cũng đành chịu thôi. Cùng 1 lúc, ta có thể là ân nhân cứu mạng của hoàng thất Hoàng quốc, cũng có thể là sát tinh trong hoàng thất Hoàng quốc. Chỉ là còn phải xem Thái hậu quyết định như thế nào mà thôi. Nữ tử giang hồ có chỗ tốt của nữ tử giang hồ. Nữ tử giang hồ muốn giết người thì liền giết người. Dục Nô nhi sinh ra trong giang hồ, lớn lên trong giang hồ, nếu muốn ta thay đổi thì tuyệt đối không thể! Trên thế giới này, có nhiều người, có nhiều việc không thể như ý muốn, Thái hậu không nên quá mức lưu tâm!”

Sắc mặt của bà ta trong nháy mắt trở nên xanh mét. Chắc là nghĩ là từ trước tới nay, vẫn không ai dám nói chuyện như vậy với bà ta. Ngón trở run rẩy chỉ vào người ta, cười lạnh nói “Hảo! Hảo! Hảo! Hay cho Diệp Dục Nô ngươi. Không ngờ rằng ngươi đúng là 1 nữ tử mạnh mẽ đến thế. Cái hậu cung này cũng không so được với giang hồ. Hậu cung có nghĩa là địa vị, là thế lực, là thủ đoạn. Người cũng dám nói như vậy với ta! Hảo hảo hảo!”

Đường Vãn Thiên lập tức ôm lấy bà ta, bàn tay đặt tại sau lưng bà ta khe vuốt. “Mẫu hậu, đừng nên tức giận. Nếu mẫu hậu chế thuốc cho các phi tử của phụ hoàng thì tâm tình của mẫu hậu sẽ như thế nào? Chuyện hoàng tự, trong thời gian ngắn cũng không đến nỗi cấp bách. Hôm nay là ngày vui của Hoàng hậu và hoàng huynh, chúng ta không nên ở chỗ này sinh sự. Hồi cung đi”

Bà ta 1 bả đẩy hắn ra, lạnh lùng nói “Hảo hảo hảo. Ngươi cũng giúp đỡ nàng. Rốt cuộc tiểu hồ ly tinh này đã làm gì tốt cho ngươi mà ngươi lại giúp đỡ nàng như vậy. Nàng đã là người phụ nữ của Vãn Thiên, ngươi có muốn cũng không được

Vốn cho là nàng ăm lưong vô hại, không ngờ rằng khi nóng giận lại không biết nói lý thế này. Ta cau mày

Lạnh lùng nói: “Lại nói tiếp, Thái hậu hình như như là tỷ tỷ của Tuyên phi nương nương! Nếu Tuyên Tuyết Nhi làm Hoàng hậu thì không biết, có phải Thái hậu cũng sẽ muốn nàng lo toan chuyện hoàng tự cho Hoàng thượng không?”

Bà ta cười lạnh nói “Nếu thật sự là Tuyết Nhi nhà ta làm Hoàng hậu, như vậy, đương nhiên là ta cao hứng”

Nguyên lai, người mà bà ta chính thức muốn giết không phải là Thục phi, mà là ta. 1 nữ tử chốn hậu cung như ta mà để cho 2 huynh đệ bọn họ tranh giành, liền phạm vào điều cấm kỵ trong hậu cung. Bà ta không muốn 2 người bọn hắn huynh đệ tương tàn vì 1 nữ tử Vì vậy, biện pháp tốt nhất là diệt trừ nữ tử đó

Mà Đường Vấn Thiên lập phi hơn 10 năm mà ngay cả 1 tin vui cũng chưa từng có. Nếu là 1 phi tử thì đó là chuyện bình thường. Đằng này là hơn 1 người, thậm chí là còn hơn 10 người nhưng đều có cùng 1 vấn đề giống nhau. Vì vậy, chuyện này có nghĩa là vấn đề không nằm trên người các phi tử. Mà là nằm trên người Đường Vấn Thiên [=)) pà Nô suy đoán quá hay, rắc hợp ý ta => ông Thiên yếu sinh lý =))]

Nói cách khác, bà ta muốn ta chế thuốc cho các phi tử là muốn đổ chuyện này lên đầu ta. Nếu thành công thì thanh danh đệ nhất thần y sẽ không bị tổn hại, lại còn được thêm mỹ danh. Nhưng nếu không thành công thì bà ta sẽ làm lớn chuyện này ra, nói là ta phạm vào 7 điều tối kỵ, tùy thời có thể kéo ta xuống khỏi ngôi Hoàng hậu. Thậm chí là còn ban khăn lụa trắng, xử chết!

Ta cười nói: “Chỉ là, Thái hậu, bây giờ nàng không phải là Hoàng hậu. Bây giờ nàng đang là người dưới quyền ta. Đương nhiên, có 2 người là Hoàng thượng và Thái hậu chống đỡ cho nàng, nên nàng tuyệt đối không có việc gì!”

Ta đang uy hiếp, uy hiếp bà ta, 1 nữ tử giang hồ như ta, nói là không có danh chấn giang hồ cung cũng là được nhiều người ủng hộ. Nếu dám đắc tội với ta thì cho dù 2 người bọn họ có bản lãnh đến tận trời, ta cũng có biện pháp giết chết Tuyên Tuyết Nhi

[mỗi cái Diệp gia của bà thoy thý cũng hãi rồi ==, cần gì ai ủng hộ nữa]

Ta tin là người thông minh như bà ta hẳn có thể đoán ra ý tứ trong lời nói của ta

Quả nhiên! sắc mặt của bà ta có chút thay đổi. Bên môi phẩm ý cười lạnh lùng, cười nói “ta đã quên, bây giờ Hoàng hậu là người đứng đầu lục cung. Vấn Hiên, chúng ta đi!”

Dứt lời, liền nổi giận đùng đùng đứng lên khỏi ghế. Đi ra khỏi Xích Hoàng cung “Thục phi! Người quay về thu thập đồ đạc cho ta. Lập tức theo ta vào Từ An cung!” Bà ta giận dữ hét

Không thể nổi giận với ta thì liền trút giận lên người Thục phi! Quả nhiên là vô sỉ!

Thục phi nhỏ giọng vang, vội vàng chạy ra ngoài theo 2 người bọn họ

Ta với Đường Vấn Thiên vốn như nước với lửa, bây giờ lại thêm đắc tội với Thái hậu, xem ra, cuộc sống trong cung sau này của ta quả là gian gian rồi

Ta cười lạnh trong lòng. Cuộc sống đấu đá 4 bề thế này quả thật là kích thích

Ta ngồi trên thủ vị [ghế], Tiểu Thanh nói nhỏ với ta “Hoàng hậu, như vậy được không?” Nàng nhỏ giọng

Ta cười lạnh, phẩy tay nói “ Diệp Dược Nô ta làm việc sao có thể để cho người khác đến mặt ta vung tay múa chân? Thái hậu thì sao? Thái hậu thì có thể chỉ vào mặt ta để nói chuyện sao? Bà ta vốn là người của Tuyên gia, mưu tính cho Tuyên Tuyết Nhi cũng là bình thường. Hôm nay nếu ta không đắc tội với nàng thì sẽ trúng kế hãm hại của bà ta? Người làm thì không được, không làm cũng không được, chỉ bằng cứ trở mặt làm loạn! Cũng khá là thông minh!”

“Tính tình của Thái hậu thoát nhìn rất tốt, cũng không hay tranh giành với người khác, ít nhất thì trước mặt Tuyên phi là như thế, hôm nay là lần đầu tiên thấy ngài ấy nổi giận đến vậy” Tiểu Thanh nhỏ giọng nói

Tiểu Thanh này cư nhiên biết được nhiều chuyện về Thái hậu như vậy. Thật đáng để nghiên cứu

Ta miễn cưỡng nói “Làm Hoàng hậu thì nhất định phải thị tẩm sao?” Ta tưởng là làm Hoàng hậu cũng cũng không khác gì lúc trước

Nàng ngẩn ra, nửa ngày mới nói: “Nương nương, làm Hoàng hậu thì là viên phòng, làm thiếp phi thì mới thị tẩm. Đây là điểm khác biệt giữa Hoàng hậu và thiếp phi!”

“Oh?” Ta cười, nâng cằm “Tiểu Thanh, lại đây giúp ta tháo cái kim phượng [1 món trang sức có hình bông hoa nào đó, ta không biết T.T] này xuống. Đợi trên đầu thật nặng”

Tiểu Thanh làm theo lời ta, tiến lên vài bước đến trước mặt ta, ta quay đầu lại, đưa lưng về phía nàng, để cho nàng gỡ mấy món trang sức trên đầu ta xuống! “Có phải Hoàng hậu muốn đổi trang sức không? Tiểu Thanh đem mấy món trang sức lại đây cho Hoàng hậu chọn 1 chút, được không” Nàng vừa chải tóc ta vừa nói

Ta cười “Ta vốn không quen đeo mấy cái đồ phụ tùng, cứ dùng mỗi cây trâm gài tóc, vấn tóc lên đơn giản 1 chút là được rồi. Chỉ là, bây giờ đã làm Hoàng hậu, xem ra, điều này chỉ còn là 1 giấc mộng rồi!” Tóc không gài đồ trang sức, làm gì có Hoàng hậu nào như thế?

Tiểu Thanh nói: “Kỳ thật, kim phượng trên đầu nương nương là được bao nhiêu nữ tử ma ước mà lại không đạt được đấy. Mặc dù nặng nhưng lại tượng trưng cho thân phận địa vị, trong hậu cung hoa nở ngàn đoá nhưng kim phượng lại chỉ có 1”

Ta cười nói: “Nha đầu người thật ngọt miệng. Đi, đem trang sức trong Được Nô cung lại đây, chọn ra vài món hợp ý người. Coi như bổn cung cho người giả trang. Ở trong cung đã lâu, bây giờ xuất cung, muốn tìm được 1 lang quân như ý thì không thể không trang điểm 1 chút”

Nàng mừng rỡ phúc thân nói: “Tạ ơn nương nương ban thưởng!”

“Không có gì mà tạ ơn, người hầu hạ ta vốn khổ cực, vốn tự cho là đi theo ta, các người sẽ không chịu khổ, ai ngờ chính mình lại phạm tội, vào nữ lao đến nửa năm. Hẳn là các người chịu không ít khổ sở! Phân phó xuống, hôm nay trong cung, mỗi người được 12 ngân lượng, đi chọn chút vải vóc... gọi ngự phòng nấu thêm thức ăn. Nói là hôm nay Hoàng hậu nương nương có chuyện vui” Nếu ta đã ở trong cung này thì ta không thể để các nàng 2 lòng với ta. Cực khổ hay sung sướng, chỉ có 2 cách chọn

Tiểu Thanh quả nhiên cảm kích rơi nước mắt, cổ họng nghẹn ngào đến nửa ngày mới nói “Nương nương, từ lúc Tiểu Thanh vào cung đến nay, chưa từng có người nào đối xử tốt với nô tỳ như Hoàng hậu nương! Cho tới bây giờ, cho dù nương nương có phạm tội, nô tỳ cũng muốn giành vác theo, bọn ta làm nô tài đã quen rồi. Chỉ là không ngờ khi ở nữ lao, nương nương vẫn nhớ đến các nô tài. Sau khi được phong hậu, liền mang theo tất cả các nô tài đến Xích Hoàng cung! Nương nương” Nói đến chỗ “tốt với nô tỳ”, nàng quý xuống đất, khóc không thành tiếng!

“Được rồi! Tiểu Thanh, đừng khóc! Làm cho người ta tưởng rằng ta đang khi dễ người mất! Thân là nữ tử trong cung, vốn là mạng bạc như tờ giấy. Hoàng như như thế, cung nữ lại càng như thế. Thôi! Gặp người thích hợp thì sẽ giúp người chủ hôn” Ta thở dài nói

“Nàng khóc ròng nói: “Tiểu thanh nguyện cả đời hầu hạ nương nương! Xin nương nương thành toàn!”

Ta vỗ vỗ lên mái tóc nàng, nói “Không thành thạo 1 nghề nào, lại không phải là nữ tử có tiền tài, chung quy cũng phải tìm 1 nam tử. Ta cứ không nghĩ đến tuổi xuân của người. Hôm nay người cũng thấy Thái hậu nói chuyện với ta, Thái hậu muốn kéo ta xuống khỏi ngôi vị Hoàng hậu, đó chỉ là chuyện sớm hay muộn. Ta nhất định không thể ở lâu trong Xích Hoàng cung này. Tiểu Thanh, người nên biết lo toan cho chính mình. Bây giờ nương nương còn có năng lực cho người tùy ý quyết định, đợi đến lúc ta không còn năng lực thì người không còn quyền lựa chọn rồi. Biết không?”

Nàng nghe vậy khóc không thành tiếng. Nàng cũng là một người thông minh sáng suốt, nàng cũng biết, ngôi vị Hoàng hậu này của ta sẽ không dài lâu. Hơn nữa, ta lại không chiếm được sủng ái của Đường Vãn Thiên. Lại còn có thêm Đường Vãn Hiên và Tuyên Tuyết Nhi ở giữa phá hỏng, hết thấy đã không còn khó đoán nữa rồi!

Thấy nàng khó lóc, ta thấy mềm lòng, dịu dàng đứng dậy, nói “Được rồi! Hôm nay vốn là ngày vui của nương nương, Tiểu Thanh, người đừng khóc nữa! Đến đây, cười 1 cái xem”

Nàng lau nước mắt: “Nô tỳ đáng chết, cư nhiên ở chỗ này khóc lóc, xin lỗi, nương nương!”

“Tân phòng có được bố trí hay không?” Bà đứng lên, nhẹ giọng nói.

Nàng đáp lời nói: “Đã bố trí tốt rồi! Tất cả đều làm theo ý chỉ Thái hậu, bây giờ chỉ chờ nường nường tắm rửa thay quần áo thôi!”

Ta cười nói: “Trong hoàng cung này, trừ Long Dược cung và Xích Hoàng cung là có ôn tuyền thì còn nơi nào có nữa?”

Nàng nhỏ giọng nói: “Hoàng cung chỉ có 2 nơi đó là có ôn tuyền. Hơn nữa là xuất phát từ cùng 1 con suối. Ngay đến cả Bằng Tuyết cung của Hoàng thượng và Từ an cung của Thái hậu cũng không có. Chỉ là, Long Dược cung, từ lúc tiên đế qua đời là không còn ai ở. Vì vậy ôn tuyền đó cũng giống như bị bỏ hoang!”

Không phải là bị bỏ hoang, Đường Vãn Thiên rất thường xuyên tới nơi đó. Nơi đó lưu giữ rất nhiều ký ức của hắn. Nếu ta sở liệu không sai thì Long Dược cung đó là được hắn xây lên cho Tuyên Tuyết Dung

“Có phải ôn tuyền trong Long Dược cung đã được xây từ rất lâu rồi?”

Tiểu thanh gật đầu, “Trước khi Tiểu Thanh vào cung, Hoàng thượng đã cho người xây ôn tuyền này. Nghe nói ôn tuyền này là được đưa tới từ cấm địa. Rất là trân quý. Chỉ là, khi Thái hậu nhìn thấy thì liền nói, Long Dược cung có ôn tuyền thì Xích Hoàng cung cũng phải có. Vì vậy, liền cũng xây nên cái ôn tuyền này. Chỉ là, cho tới nay, nước trong ôn tuyền đã có phần nguội bớt. Chung quy không có ấm như nước ôn tuyền trong Long Dược cung!”

Ta cười nói: “Không có việc gì! Tiểu Thanh, đem chút cánh hoa đến, ta muốn tắm rửa trong ôn tuyền này”
Mấy lần vào ôn tuyền đều bị Đường Vãn Thiên hành hạ, lần này có nhà tắm thiên nhiên tốt như vậy mà không dùng thì thật là lãng phí rồi. Ta biết rõ, nước ôn tuyền rất có lợi cho cơ thể. Làm tinh thần sảng khoái, thân thể tráng kiện, rất có công hiệu. Nếu làm Hoàng hậu của hắn có nhiều đặc quyền như vậy thì không hưởng dụng chính là đứnà ngu!

Tiểu Thanh đi tìm 1 chút cánh hoa, thả vào trong ôn tuyền, lại vẩy thêm chút hương nước hoa, ta cởi quần áo, chậm rãi tiêu sái vào trong ôn tuyền. Nước ôn tuyền này rất tốt. Ít nhất mà nói là tốt hơn 1 chút so với nước trong Long Dược cung. Tính cách của ta vốn thích lạnh, nước ở nơi đó đối với ta mà nói là quá nóng! Mà nơi này lại vừa hoàn hảo

Tối nay là viên phòng rồi sao? Chỉ là, vì trong lại còn không cam lòng nhiều như vậy? Không cam lòng vì trong tim hắn có nữ tử khác! Không cam lòng! Hoàng hậu này phải là sao đây?

Ngửa đầu nhìn bầu trời, bên môi ta nổi lên nụ cười khổ, trái tim này sao với trời cao, mạng so với chỉ bạc. Cả đời cao ngạo của ta phải làm như thế nào đây? Ở trong hoàng cung cung, nữ tử cao ngạo thì ở chỗ nào cũng có. Hậu cung là nơi mà cả đời 1 nữ tử giang hồ như ta chưa bao giờ nghĩ tới. Chỉ là, bây giờ ta chẳng những đã vào đây, mà lại còn làm chủ hậu cung

Chậm rãi đem cả thân thể chìm vào đáy nước. Ta ngừng thở. Bất động không lên tiếng!

Nữ tử trên đời này đều mạng bạc. Trong hậu cung là càng không đáng giá đồng tiền. Thái hậu có thành kiến với ta cũng là năm tron dự liệu, bởi vì bà ta vốn là người Tuyên gia. Ta còn nhớ rõ, đêm trời tuyết kia, ta và Tuyên Tuyết Tấn thẳng thắn với nhau, hắn nói với ta, lần sau gặp mặt, hắn sẽ giết ta. Mặc dù sau đó đã biết hắn là Đường Vãn Thiên giả trang, nhưng nỗi đau đó vẫn còn ăn sâu trong lòng

Ta vỗ vỗ ngực, cảm thấy không khí trong quần ngày càng mỏng manh. Ta vẫn không nhấc thân lên nổi. ta phải học cách nhẫn nại. Nơi này có ôn tuyền nên có thể khi gặp mặt, Đường Vãn Thiên sẽ lại thường xuyên ném ta vào trong ôn tuyền. Ta không bao giờ còn muốn trải qua thứ cảm giác sống không bằng chết đó. Nếu biết thế thì liền không thể để hắn lại thực hiện được nữa

“Nường nường! Nường nường! Ngươi làm sao vậy? Nường nường! Ngươi đừng hù dọa Tiểu Thanh!” Thanh âm của Tiểu Thanh từ xa xa truyền đến, ta đẩy người lên trên, ngoi lên khỏi mặt nước, cả người giống hệt như yêu tinh trong nước

“Tiểu thanh, không có việc gì địa! Ta muốn gội đầu! Đi, cầm chút bông tắm đến đây!”

Tiểu thanh thở ra 1 hơi thật dài, bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ ngực, nhỏ giọng nói “Làm ta sợ muốn chết! Nường nường, sau này đừng như vậy nữa! Quả nhiên là dọa người!”

Ta cười cười với nàng. Rồi lại lặn vào trong nước!

Thật muốn ngâm mình như vậy cho đến mai. Qua đêm nay, bọn họ không tìm thấy ta thì liền không cần phải viên phòng rồi, không phải sao? Ta chỉ cảm thấy hồi hộp. Rốt cuộc là ta đang chờ mong ngày nay sao?

Viên phòng với ta trong lúc hấn đang nghĩ đến 1 nữ tử khác!

Đối với việc phong hậu cho ta, ta biết trong lòng hấn rất không muốn, nếu không phải lúc đó sợ mất mặt, sợ mang tiếng thất hứa trước mặt chúng quốc chủ thì có thể nào hấn cũng sẽ không đáp ứng!

Hấn, tất nhiên sẽ tìm 1 cơ hội để kéo ta xuống khỏi ngôi vị hoàng hậu. Hoặc là giết chết ta

Ta không rõ, hấn đã trả thù ta nhiều năm như vậy nhưng tại sao lại không giết ta?

A! Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Tâm tư của tên Đường Vấn Thiên này, sao mà ta có thể hiểu được. Lúc này đang là giữa hạ. Cách 1 khoảng thời gian cho đến mùa hoa mai nở vào mùa thu, nhưng lại chỉ có 1 mảnh trăng. Hoàng quốc chính là 1 quốc gia đơn điệu, không thú vị như vậy! Chỉ là, bởi vì trong Hoàng quốc có cái nam nhân suốt ngày đấu đá với ta, giữ ta lại nơi này!

“Hoàng hậu nương nương! Bông tắm đã đem đến rồi!” Tiểu Thanh đứng ở mép ôn tuyến nói

Ta cười, nhận lấy. Đặt lên trên cánh tay, nhàn nhã lau, nhỏ giọng nói “Tiểu Thanh, tron Xích Hoàng cung này có bao nhiêu người là được điều tới từ các cung khác?”

Tiểu thanh trầm ngâm, cúi đầu đáp lời : “Nương nương! Theo tiểu thanh biết, cung nữ Tiểu Phàm, Tiểu Tuyên, Tiểu Ngọc, đều được điều tới từ nơi của Nhạc phi. Tiểu Lan và Tiểu Tâm là từ Băng Tuyết cung điều tới. Còn lại Tiểu Hồng là từ Từ An cung của Thái hậu điều tới. Những người khác, đều là do chủ tử của các tiểu cung điều tới”

Ta gật đầu, nói nhỏ “Biết rồi, đi xuống đi! Quay đầu lại, chờ ta tắm rửa xong rồi liền gọi Tiểu Tâm tới cho ta

Nàng nhẹ giọng đáp: “Vâng!”

Cung nữ trong Băng Tuyết cung sao? Ta cười lạnh trong lòng, nếu là cung nữ đến từ Băng Tuyết cung thì quan hệ với mọi người trong Băng Tuyết cung hấn rất tốt. Ta thấy Tiểu Tâm này là người hoà nhã, so với Tiểu Lan thì hiểu việc hơn 1 ít, ta đoán rằng nàng có thể giúp việc cho ta

Nếu ta không thể vào trong Băng Tuyết cung để lục soát thì để cung nữ trong Băng Tuyết cung giúp ta lục soát là tốt rồi. Chỉ cần biết vị trí xác thực thì ta liền có thể lấy thủ cấp của mẫu thân

Mất đi thủ cấp của mẫu thân, ta xem Đường Vấn Thiên còn có thể kiêu ngạo thể nào. Đứng dậy, khoác áo, ngạo mạn tiêu sái quay về tắm cung. Để cho Tiểu Thanh chải chuốt mái tóc ẩm ướt Giang 2 tay để nàng mặc cho ta cái yếm màu đỏ thêu uyên ương, áo lót màu đỏ. Từ trong ra ngoài, mỗi lớp quần áo đều là màu đỏ tươi

Đường Vấn Thiên ban thưởng nhiều triệu phục như vậy là đang châm chọc ta sao? Ý nói cho ta biết, nếu làm hoàng hậu thì liền mất đi quyền lợi mặc những bộ y phục khác

Hết thấy đỏ tươi, phi tử nào nhìn thấy cũng sẽ phát điên!

Nhưng hấn không đoán ra tâm tư của ta. Trong lòng ta vốn rất thích màu đỏ. Y phục đỏ tươi càng làm nổi bật màu da trắng nõn nà của ta! Hơn nữa, còn 1 điều nữa, chỉ cần ta khoác lên mình là liền hiện ra vẻ phong tình vạn chủng

Người ta nói rằng làm hoàng hậu đều phải hiền lương thực đức, mà ta lại hoàn toàn trái ngược

“Nếu trên đời có người nào thích hợp với màu đỏ tươi nhất thì đó chính là Hoàng hậu nương nương rồi. Nương nương vốn là do trời sinh ra để làm Hoàng hậu!” Tiểu thanh cười nói.

Ta cười nói: “Chỉ là loại này hơi đơn điệu 1 chút, không sao, ta có biện pháp. Được rồi, người đi tìm Tiểu Tâm lại đây. Nơi này để ta xử lý được rồi!”

Tiểu Thanh lên tiếng đi! Ta xoa tóc ra, để cho cơn gió tự nhiên hong khô những giọt nước còn đọng lại. Mùi hương hoa từ mái tóc bay ra. Ta xúc thêm 1 ít nước hoa

Loại hương thơm này rất mịn hoặc.

Bên môi ta phấp phất cười lạnh lùng. Tên nam nhân này, không biết tại sao, rõ ràng chính là thương hấn nhưng không biết vì sao lại luôn làm những chuyện làm cho nhau thương tổn

Nếu “tình dày ý mật” với hấn thêm 1 ít thì sẽ liền nhớ tới chuyện hấn che chở cho Tuyên Tuyết Nhi. Trong lòng có thể nào cũng không thể bình tĩnh

Ném chiếc lược ngà sang 1 bên, thở từng ngụm từng ngụm hổn hển. Cảm giác tâm cam đau đớn này! Tên nam nhân này!

“Tiểu Tâm thỉnh an nương nương! Không biết nương nương gọi Tiểu Tâm đến có gì phân phó?” 1 tiểu cung nữ thanh tú sinh động đang đứng ở phía sau ta

Ta quay đầu lại, giả bộ tươi cười, cất giọng nói: “Tiểu Tâm, người vào cung đã bao lâu?”

Nàng thoáng giật mình, nhỏ giọng đáp lời: “Thưa nương nương, đã 3 năm rồi!”

Ta nâng mắt, nhìn phía xa xa “3 năm rồi. Trong Băng Tuyết cung làm việc không phải tốt hơn sao, sao lại được điều đến Xích Hoàng cung đây? Hay là người hầu hạ Hoàng thượng không tốt?”

Tiểu Tâm nghe vậy, “bùm” 1 tiếng quỳ rạp xuống đất, vội vàng nói “Hoàng hậu nương nương tha mạng! Ngày đó trong Băng Tuyết cung, Tiểu Tâm không cẩn thận, làm vỡ 1 cái bình hoa. Vốn tưởng rằng sẽ chịu phạt nhưng Hoàng thượng dày đức, vừa lúc Xích Hoàng cung thiếu người, liền điều Tiểu Tâm tới đây!”

Nguyên lai, sự tình là như thế. Bây giờ buông ta cho nàng, chờ đến khi có âm mưu vui đùa gì là liền có thể khiến nàng vì trả ơn mà giúp hấn làm!

Ta chớp mi, cười lạnh nói “Nguyên lai là làm vỡ 1 bình hoa. Nếu Hoàng thượng đã không truy cứu thì Hoàng hậu ta cũng không so đo với người. Mọi chuyện trong cung, cũng hấn là lấy Hoàng thượng làm vì tôn [ý là lấy hoàng thượng làm chuẩn mực ==]. Hoàng thượng muốn cái gì, không muốn cái gì, Tiểu Tâm, người phải cân nhắc kỹ mới tốt!”

Nàng nghe vậy, cúi đầu nói: “Tạ ơn nương nương!”

Ta cười nói: “Nếu làm việc trong Xích Hoàng cung của ta thì sau này là người 1 nhà rồi. Không cần khách khí như vậy! Nếu sau này, bốn cung còn quy củ gì chưa biết, còn phải nhờ Tiểu Tâm nhắc nhở bốn cung”

Nàng ngẩn người, không rõ ý tứ của ta.

Ta cười lạnh, 1 ngón tay điểm huyệt nàng, trước khi nàng kịp phản ứng, nhét 1 viên thuốc vào trong miệng nàng!

Nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, viên thuốc đó liền vào trong cơ thể của nàng. Sau đó liền giải huyệt đạo

Nàng ôm cổ, cúi đầu nôn khan, muốn nôn viên thuốc ra

Ta cười nói: “Độc của ta hoà tan rất nhanh. Bây giờ nôn cũng muộn rồi. Không nên cấp bách. Chỉ cần ở bên cạnh bốn cung, nghe lời bốn cung thì chất độc trong người người sẽ vĩnh viễn không có cơ hội phát tác. Nếu không, chất độc này sẽ làm cho gương mặt xinh đẹp của người chậm rãi trở nên hư thối rửa nát, cho đến khi trên mặt người không còn chút thịt nào mới thôi!”

Phàm là nữ tử, có thể không sợ thất trinh, có thể mạnh mẽ, có thể không sợ chết nhưng lại sợ nhất là trở nên xấu xí

Quả nhiên, ta thấy cả người nàng run rẩy, yếu đuối bên chân ta, nhỏ giọng nói “Tiểu Tâm nhất định tận tâm hết sức vì nương nương, có nhảy vào biển lửa cũng không do dự!”

“Oh? Như vậy, ngày mai, liền tìm đại cung nữ của Băng Tuyết cung đến nơi này cho ta, người, có thể không?” Ta lãnh đạm nói.

Nàng run rẩy nói: “Đại cung nữ vốn là đồng hương của Tiểu Tâm, nếu nương muốn gặp thì ta kêu nàng đến là được!”

Ta cười lạnh, nâng cằm của nàng lên, vuốt ve đôi môi của nàng, nói nhỏ “Nhưng, phải làm sao bây giờ? Ta muốn lúc nàng tới đây, không 1 ai biết! Người, có thể sao?”

Nàng ngẩn ra, nhìn ta. Nửa ngày mới nói: “Tiểu Tâm sẽ dùng toàn lực để thu xếp ổn thỏa”

Ta cười nói: “Tốt lắm! Người xem, gương mặt này thật đẹp! Không phải sợ a!”

Lúc này, cung nô bên ngoài xướng giọng: “Hoàng thượng giá lâm!”

“Được rồi! Đi xuống đi!” Ta huy phát tay, nàng nghe vậy đứng dậy rời khỏi phòng

Nhanh như vậy đã tới rồi, xem ra, đêm nay, hắc tất nhiên sẽ không khinh địch như vậy mà bỏ qua ta!

93. Q.2 - Chương 16: Chân Tướng Người Luôn Làm Tổn Thương

Cầm lấy cây lược ngà, chậm rãi chải sơ qua mái tóc dài. Lúc này đã gần khô

Đường Vấn Thiên bước vào phòng, cười nói “Hoàng hậu trước sau như một, nhìn thấy Trẫm tới cũng không thêm hành lễ”

Ta bông cây lược ra, bên môi phỉm ý cười mỉa hoặc “ta tưởng rằng Hoàng thượng còn lâu lắm mới đến. Không ngờ chỉ trong chốc lát, Hoàng thượng đã đến rồi”

Hắn cười nói: “Nói như vậy là Hoàng hậu đang trách Trẫm vắng vẻ người?” Hắn chậm rãi đi về phía ta, nâng cằm ta lên, ôn nhu vuốt ve đôi môi ta. Nhưng ánh mắt lại nguy hiểm như 1 ác thú!

Thẳng đến lúc nàng ta mới tin rằng người ngày đó giết chết cự xà trong ôn tuyền chính là hắn

Ta cười, đẩy tay hắn ra “Ta cũng không có nói như vậy. Chỉ là, bất quá nếu Hoàng thượng cứ nghĩ như vậy thì ta đây cũng không có biện pháp!”

Hắn cười, ngồi xuống, lúc này ta mới nhìn rõ, hôm nay thật hiếm thấy hắn mặt long bào màu đỏ tươi thêu hoạ tiết vàng, kim quan (mũ vàng) màu đỏ, giống hệt như chú rết. Mà ta cũng là 1 thân triều phục đỏ tươi. Thẳng đến lúc này, ta mới có cảm giác hắn là phu quân của ta

Trong lúc ta đánh giá hắn, hắn đã đồng thời híp mắt đánh giá ta. 2 người chúng ta cứ như là đôi nam nữ lần đầu gặp mặt, mới lạ đánh giá đối phương, như vậy những thật tốt, như vậy cũng thật hưng phấn!

“Hoàng hậu! Trẫm đã nói với người rằng kỳ thật người rất đẹp chưa? Thanh âm của hắn có chút khàn khàn. Với bầu không khí như vậy, thân phận như vậy, thời điểm như vậy, hắn có loại phản ứng này cũng là bình thường

Ta chớp mi, cười lạnh “Trong Xích Hoàng cung nhiều gương như vậy, Dục Nô có tự soi gương. Trong hậu cung của Hoàng thượng, nữ tử đẹp hơn Dục Nô thì nhiều không kể xiết. Trong thiên hạ, nữ tử đẹp hơn Dục Nô lại càng không thể đếm rõ. Bây giờ Hoàng thượng nói Dục Nô như vậy là đang nói Dục Nô đã già đi rồi, phải không?” Tại thời điểm hắn đang sủng ái Tuyên Tuyết Nhi mà lại nói rằng ta rất đẹp, hắn đang lừa gạt ai chứ?

Sắc mặt hắn biến đổi, lạnh lùng nói “Hôm nay là ngày 2 người chúng ta viên phòng, chúng ta tạm thời ngừng chiến. Hoàng hậu nên vội vàng đến trong hỉ đường mới phải” Nam tử Hoàng quốc, lúc thành thành thì phải vào tân phòng biểu lộ tâm ý với nương tử. Để cuộc hôn nhân sau này được mỹ mãn.

Đương nhiên, loại tình huống này, cũng không thể áp dụng cho ta và Đường Vấn Thiên, Hắn đi dậy đi ra ngoài

Hắn mới vừa đi ra, Tiểu Thanh liền tiến vào, định giúp ta vấn tóc. Ta ngăn cản, nói “Hay là thôi! Hôm nay là ngày tân hôn của hắn và ta, ta tự mình làm thôi!”

Ta nhớ kỹ, trang sức mà hắn đưa tới, có 1 bộ là hoàng quan bách trĩ [cái mũ vàng có hình 1 loại chim] là từ hoàng kim chế thành. Hay là hắn nghĩ rằng ta sẽ không đội cái mũ này nên tống lại đây cho ta. Sẵn

kim [vàng] của Hoàng quốc là nhiều nhất, tất cả đồ trang sức phụ tùng đều được làm bằng vàng, ta lại càng muốn đội cái mũ này lên, để cho hấn xem 1 chút, cho dù có đội đầy phụ kiện trên đây, ta cũng vẫn khuyhnh quốc khuyhnh thành!

Cái tốt của đội mũ là không cần phải vấn tóc, chỉ chải chuốt đơn giản rồi đội hoàng quan bách điệu lên đầu. Vừa chứng minh cho Đường Vãn Thiên thấy, cho dù ta không vì hấn mà chải đầu vấn tóc cũng không sẽ không mất đi vẻ hoa lệ tôn quý

Điều mà Đường Vãn Thiên không biết chính là: từ xưa đến nay, màu đỏ tươi rất tương xứng với màu vàng hoàng kim, đó sự kết hợp đẹp nhất trên đời

Khẽ thoa lên môi chút son. Ta nhìn vào gương, hài lòng cười lạnh. Từ xưa đến nay, tân hôn của hoàng hậu cũng sẽ không thêm không vấn tóc như ta. Rồi lại cảm giác là làm như vậy là vừa đúng. Nếu Đường Vãn Thiên hiểu ý thì liền sẽ biết hôm nay không phải là thời điểm tốt nhất để viên phòng

Tiểu Thanh ở 1 bên, thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày sau mới nói “Chẳng trách tất cả mọi người đều nói nương nương chính là loài Phượng Hoàng xinh đẹp, không ngờ khi đội hoàng quan bách điệu lại càng xinh đẹp như vậy!”

Ta cười nói “Đeo vàng kim vốn có khí chất cao quý, chỉ là trong hoàng quốc, sản kim nhiều vô kể, vàng kim cũng không còn trân quý như vậy! A! Thôi!”

Ta lấy từ hộp trang sức ra tín vật mỗi nước mà các muội muội cho ta, đã là tín vật thì đương nhiên là bảo vật trân quý nhất. Lại lấy ra 1 khối thủy ngọc kim liên [thủy ngọc có khắc nhìn sen vàng], cài trước ngực. Từ xưa, hoàng kim tương với với thủy ngọc, càng ít thì lại càng thấy đẹp mắt. Nếu hôm nay ta chỉ cài 1 cây trâm bằng gỗ thì hôm sau sẽ trở thành đối tượng đáng chú ý trong cung

“Nương nương! Hoàng thượng đã ở tại chính điện chờ ngài rồi! Ngài mau đi ra đi!” Tiểu Lục tiến vào nói

Ta cười, lạnh lùng nói: “Biết rồi!”

Lúc này sắc trời đã ngả tối. Nguyên lai, sau khi làm hoàng hậu lại càng có nhiều chuyện phức tạp hơn trước. Ta lạnh lùng nhớ ta cuộc sống nhàn nhã ngày đó trong Dược Nô cung và Xuất Vãn điện, sợ là không bao giờ còn có thể quay trở lại nữa rồi

Đứng lên, trùm lên đầu 1 chiếc sa màn màu đỏ. Trong tích tắc khi chiếc hồng sa phủ lên, nước mắt của ta liền bất giác rơi xuống. Dung nhan sau lớp hồng sa như ẩn như hiện, càng thêm xinh đẹp, càng thêm câu hồn nhiếp phách. Tiểu Thanh đi đến phía sau ta, đỡ lấy bàn tay nhiễm nước phượng tiên của ta, chậm rãi đi đến chính điện. Mặc kệ con đường đang chờ ta phía trước là gì, ta cũng phải bước đến

Cho dù hiểm trở, nguy ác ta cũng phải kiên trì bước đến

Từ xa đã nhìn thấy Thái hậu và Đường Vãn Thiên ngồi trên thượng thủ [ghế cao], 2 bên các phi tử đã ngồi đầy. Còn có Đường Đình Hiền và Đường Tiển, các huynh đệ tỷ muội trong hoàng thất đều có mặt. Đường Vãn Thiên 1 thân hỉ phục, đứng trước cửa, lạnh lẽo thản nhiên nhìn ta

Hài lòng nhìn vẻ kinh diễm trong mắt mọi người, ta bước từng bước nhỏ đến bên cạnh hấn. Cung nhân bên người cầm 1 sợi dây đỏ tươi, 1 đầu đưa cho Đường Vãn Thiên, 1 đầu đưa cho ta

Hấn cầm lấy, chậm rãi đi về phía thượng thủ, cung nhân lập tức đưa lên 2 người mang theo chữ “song hỉ” màu đỏ tươi, thấy 2 người bọn ta tiến tới, liền lập tức xướng giọng, nói “Nhất bá thiên địa! Trời cao làm chứng, từ nay về sau, Hoàng thượng và Hoàng hậu chính thức làm phu thê. Quý, nhất bá!”

2 bọn ta xoay người lại, quỳ xuống dập bái lạy, mái tóc phía sau lại bị hấn cầm trong tay. A! ta đã quên, mái tóc dài chưa vấn lên, nếu quỳ xuống thì mái tóc đó sẽ phủ xuống đất.

Ta cư nhiên đang cùng Đường Vãn Thiên bái đường. Trong lòng mơ hồ cảm thấy đau đớn, chung quy cảm giác được rằng từ nay về sau, tất cả chuyện tình sẽ không giống như trước nữa

“Nhị bá!” 2 người bọn ta lại tiếp tục cúi lạy. Từ nay về sau, ta chỉ có thể ở lại trong hoàng cung Hoàng quốc này thôi, phải không? Thật không cam lòng! Mặc dù yêu hấn nhưng cũng không thể cản trở bước chân của ta. Ta vốn là thuộc về chốn giang hồ. Sinh ra trong giang hồ, lớn lên trong giang hồ

“Tam bái!” Lại cúi lạy, ta còn muốn chết trong giang hồ

“Đứng dậy” Hắc chậm rãi dìu ta đứng dậy. Từ nay về sau, liền phải cùng chung tay, cùng già cùng chết sao? Đã từng, ta cũng đã từng có 1 cơ hội như vậy ở Tuyên thành, cùng hắc già đi. Nhưng đó chỉ là 1 người thiên đại nói dối

“”Nhị bái thái hậu, thái thượng hoàng! Từ nay về sau, cuộc sống hoà hợp, giống như người 1 nhà! Nhận hồng bao, từ nay, Thái hậu chính là mẹ ruột. Quỳ, nhất bái”

2 bọn ta xoay người lại, cung nhân bên cạnh lập tức giúp chúng ta đặt chiếc đệm bạc xuống trước mặt. Theo lời, quỳ xuống, nhớ tới hôm nay ta và bà ta có chuyện không vui, bây giờ nghe câu nói của cung nhân này, không khỏi muốn cười. Cả đời này, ta và bà ta nhất định phải bà ta chết thì là ta chết; sao có để coi ta như con ruột. Mẫu thân cả ta, cho đến bây giờ, chỉ có 1

“Nhị bái!”

Lực đạo trong tay hắc càng chặt. Ta cau mày, trong lòng phát hỏa. Mà bây giờ, thủ cấp của mẫu thân ta vẫn còn đang nằm trong tay Đường Vấn Thiên. Tên này, bây giờ nhìn như đang ôn nhu cầm tóc cho ta nhưng kỳ thật đang âm thầm dùng sức

“Tam bái!”

2 người bọn ta lại cúi lạy. Lực đạo trong tay hắc lại chặt hơn. Tên nam nhân này muốn làm cái quái gì? Ta cảm tức liếc mắt nhìn hắc 1 cái. Đau đến chảy nước mắt

Hắc lạnh lùng liếc mắt nhìn ta 1 cái, ánh mắt chuyển về hướng Vấn Hiên. Ta cả kinh, muốn ngẩng đầu nhưng lại bị hắc kéo lấy mái tóc

Không cần nhìn, ta cũng biết, ánh mắt sáng quắc của Vấn Hiên lúc này tất nhiên là đang nhìn chăm chăm vào ta. Hắc [Đường Vấn Thiên] càng muốn không cho ta biết, ta càng không để cho hắc toại nguyện

“Phu thê giao bái! Từ nay về sau cùng nắm tay, cùng già cùng chết, cử án tề mi [thành ngữ: vợ chồng quý trọng nhau] Quỳ! Nhất bái!”

Thấy ta không đứng dậy nổi, hắc ôn nhu đỡ ta đứng dậy, người bên ngoài nhìn vào thì thấy 2 người bọn ta đúng là ân ái như thế. Mà ta cũng đã nghe thấy mùi máu tươi trong miệng! Lửa giận công tâm

Cung nhân đặt 2 cái đệm bạc trước mặt bọn ta, ta cùng hắc quỳ xuống. Lúc này ta mới nhìn rõ, khoé môi của hắc vẫn luôn khê nhếch lên

Rốt cuộc cũng thấy 1 nữ tử tính tình mạnh mẽ như ta rơi vào lòng bàn tay mình, hắc hắc là đang thật cao hứng đi. Lòng ta phát hỏa, rất muốn cho hắc 1 cái tát. Nhưng lại chỉ có thể ấn sau móng tay vào lòng bàn tay

“Nhị bái!” Hắc chớp mi, trong tay có chút dùng sức, ta bị đau, đành phải cúi đầu xuống. A! Từ nay về sau, người này sẽ là phu quân của ta sao?

“Tam bái!” Hắc cầm mái tóc của ta, 2 người bọn ta lại cúi đầu.

“Lễ thành!” Cung nhân cao xướng.

Lời vừa nói ra, ta liền đứng dậy. Dưới chân giả vờ loạng choạng, cả thân thể ngã vào trên người hắc. Nhân cơ hội đạp lên chân hắc 1 cước. Hắc cả kinh, thả mái tóc đang nắm trong tay ra. Mái tóc dài bay lên trong gió, cũng làm bay lên chiếc hồng sa trong suốt

Hắc một tay bế ngang người ta, một ta đè chiếc hồng sa xuống lại. Nửa ngày mới nói “Hoàng hậu, cẩn thận!”

Ta nhìn hắc đầy thâm tình, bên môi lộ ra nụ cười ôn nhu triền miên “Cám ơn Hoàng thượng!”

Người ngoài nhìn vào thấy 2 người bọn ta kháng lệ tình thâm đến cỡ nào. Tình ý liên tục.

Nhưng lại không biết, trong lòng hắc vốn không có ta!

Ta giãy dụa, nhắc bàn tay đang giẫm lên chân hắc ra. Bất động thanh sắc [mặt ko biến sắc] đẩy tay hắc ra

“Hoàng thượng, hoàng hậu kính trà Thái hậu!”

Khoé môi của ta rủ xuống. Xem ra, đây đúng là 1 màn xiếc của bà ta. Bà ta tất nhiên là muốn làm mất mặt ta trước mặt nhiều người như vậy. Là vì Tuyên Tuyết Nhi sao? Ta cười lạnh trong lòng. Nếu lúc này không kính trà bà ta, ta sẽ bị mang tiếng “bất hiếu không hiền”, còn nếu kính trà thì sẽ làm khó chính mình. Việc này truyền ra ngoài sẽ thành Thái hậu cố ý làm khó Hoàng hậu. Uy tín của ta trong cung cũng khó mà giữ được

Chiêu này, ta tiếp cũng không phải, không tiếp cũng không phải! Bà ta hẳn là đoán chắc rằng ta sẽ không nhận lời nên mới thiết lập cục diện này

Ta vén mái tóc ra trước người, không cần đệm bạc mà quỳ thẳng xuống đất. Cùng với Đường Vãn Thiên song song quỳ gối trước mặt bà ta, cung nữ bưng trà lên, ta nhận lấy bát trà, cổ tình run tay, nước trà liền bắn ra. Khiến cho quần áo trên người ta và Thái hậu đều ẩm ướt

“Nóng quá!” ta kêu lên 1 tiếng. Bà ta quả nhiên là muốn làm nhân cơ hội mượn nước trà làm bồng ta. Đáng tiếc, đã bị ta hiểu rõ và ra tay trước rồi

Bà ta kêu lên sợ hãi, nhảy người đứng lên “Ai da! Nóng quá! Sao Hoàng hậu lại không cẩn thận như vậy!”

“Mẫu hậu, ngài không có việc gì chứ? À, Hoàng hậu, có phải người cũng bị bỏng rồi không?” Đường Vãn Thiên liên tục hỏi. Nhưng lại hữu ý vô ý nhắc nhở cho bà ta không nên làm khoa trương lên

“Mẫu hậu, ta thấy Hoàng hậu cũng không phải là cố ý. Hôm nay cũng mệt mỏi rồi, nên quay về Từ An cung thôi” Đường Vãn Thiên nói

“”Mẫu hậu, hôn này vốn là ngày tân hôn của Hoàng hậu, đừng làm phát sinh nhiều chuyện, ngài trở về Từ An cung đi” Đường Đình Hiền nói

Không ngờ rằng hần cư nhiên lại nói đỡ cho ta

“Đang êm đẹp như vậy sao nước trà lại bị đổ?” Thụy Nhạc Mai ôm hài tử lạnh lùng nói. Một câu nói liền hữu ý vô ý chia mũi dùi vào ta rằng có phải cố ý đánh đổ nước trà hay không!

“Hôm nay là ngày vui của Hoàng hậu, đổ xuống là điềm báo có chuyện tốt. Thứ nhất, tuổi tuổi bình an; thứ hai, là nước đổ. Hơn nữa, nước lại cùng đổ vào Thái hậu và Hoàng hậu. Đây chính là ngụ ý Hoàng quốc trọn đời giàu có, thiên hạ vui vẻ” Tuyết Tuyết Nhi đứng ở 1 bên, cất giọng nói

Ta nhìn nàng 1 cái. Mặc dù vẫn đang giả làm cung nữ nhưng nhan sắc xinh đẹp vẫn hiện ra. Nàng giúp ta giải vậy sao? Sao nào? Nàng muốn ban ơn cho ta trước mặt mọi người sao?

Thái hậu nghe được lời nàng nói, sắc mặt nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp, chỉ nói: “Thôi! Thôi! Hôm nay cứ như vậy hồi cung đi, nếu bị nước trà làm bỏng thì không tốt! người đâu! Bưng trà lên cho ta, để 2 người bọn hần dâng trà xong, liền quay về Từ An cung”

Bà ta bị bỏng, còn ta thì không bị sao? Thay vì bị bà ta làm mất mặt thì chi bằng để cả 2 cùng mất mặt! Cũng nói luôn cho bà ta biết, ta cũng không phải là 1 nữ tử chốn hậu cung bình thường! Ta vốn không sợ bà ta

Chỗ bị trà bắn lên rất đau. Ta cố nén, không lên tiếng, vẫn quỳ ở đó, cung nữ vừa mới đổi 1 bát trà khác lại đây, ta đang định nhận thì lại bị Đường Vãn Thiên va vào, thân người ta không vững, đụng tới bát trà. Toàn bộ nước trà nóng hồi liền cứ thế đổ thẳng vào bộ triều phục đồ tươi trên người ta

Ta thấy Vãn Thiên bước lùi ra sau.

Ta cười lạnh. Hẳn là vì báo thù cho bà ta, phải không?

“Hoàng hậu! Người không sao chứ! Hoàng hậu!” Đường Vãn Thiên vội vàng nói.

Nam nhân giả mù sa mưa [giả vờ ngu ngơ]! Rõ ràng chính là cố ý mà rồi lại nói thế này!

Bên môi ta nở nụ cười lạnh, nói “Xem ra, trà của người vợ này khó uống rồi! Ta có thể có chuyện gì? Chỉ là lại thêm 1 người tuổi tuổi bình an, thêm 1 người bị đổ nước mà thôi! Đáng tiếc, lần này, chỉ có 1 mình Diệp Dược Nô ta bị đổ”

“Thật sự không có việc gì sao?” Hấn cẩn thận hỏi.

Bên môi ta phỉếm nụ cười sáng lạn như hoa “Nước trà này đã nguội đi phân nửa, sao có thể có việc gì đây?”

Trên thực tế, trên người ta đã nổi phao nước rồi! Đau đớn! Cũng không để cho bọn họ chê cười!

Sắc mặt của Thái hậu lúc này mới tốt lên 1 chút. Quan tâm nói “Ai da! Hôm nay làm sao vậy? Chén trà của người vợ này quả là khó uống đây! Người đau, bưng lên 1 chén nữa. Quá tam ba bận. Hoàng hậu, phải uỷ khuất người quỳ thêm chốc nữa rồi!”

Ta cười nói: “Thái hậu, là do con dâu sai trước”

Bàn tay trong ống tay áo nắm chặt đến mức mấy ngón tay trắng bệch! Đau quá! Nếu nhanh trí thì lúc này hẳn nên cởi quần áo ra, dùng nước lạnh chườm lên, rồi bôi thuốc. Đáng tiếc, thời gian kính trà kéo dài lâu hơn ta tưởng tượng

Ta bưng bát trà, giơ cao quá đầu, cất giọng nói “Mời Thái hậu dùng trà!”

Thái hậu hài lòng nhận lấy bát trà trong tay ta. Chậm rãi thổi nguội rồi nhẹ nhàng uống. Đưa bát trà cho cung nữ bên cạnh, kéo tay ta “Hoàng hậu, sau này phải hảo hảo chăm sóc Hoàng thượng. Người cũng biết, cho đến bây giờ Hoàng thượng vẫn chưa có con nối dõi. Người làm Hoàng hậu thì phải đảm đương nhiều hơn 1 ít. Bất hiếu có 3 tội, không có con nối dõi là tội lớn nhất” Bà ta vỗ vỗ tay ta, cười nói “Sau này, tất cả các sự vụ lớn nhỏ trong hậu cung, ta liền giao cho người rồi! Người đâu!” Bà ta nói với cung nữ bên cạnh

Cung nữ đó nâng trong tay 1 cái phượng bàn [giống giống cái hộp], bên trong là 1 khối kim ấn lớn bằng bát trà. Trên kim ấn có khắc hình Xích Hoàng

Bà ta 2 tay nhận lấy kim ấn từ trong tay cung nữ, đặt vào tay ta, cười nói “Phượng ấn, giao cho người rồi. Hôm nay đề cập với người về chuyện của Thái thượng hoàng, thật không phải rồi”

Ta hơi thấp đầu, hai tay tiếp nhận kim ấn, trả lời: “Tạ ơn thái hậu! Chuyện của Thái thượng hoàng, Được Nô nhi đã cho ra khỏi đầu rồi!”

Dứt lời, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vãn Hiên 1 cái, bên môi hấn phỉếm nụ cười khổ, sắc mặt lộ vẻ tái nhợt!”

“Có những lời này của Hoàng hậu là ta an tâm rồi!” Bà ta cười, vẫn kéo tay ta, đâu có chút nào giống với việc truyền đạt ý nguyện, thoát nhìn thì có vẻ như muốn đàm chuyện với ta. Bà ta vốn là cố ý! Tổ vẽ thân mật với ta, nhưng trên thực tế là muốn kéo dài thời gian của ta. Cứ như vậy, vết thương nhỏ sẽ hoá nặng

“Đừng nói là để lại sẹo, làm thế này là đủ để ta đau đớn thật lâu!”

“Mẫu hậu! Hay là uống chén trà này của ta đi! Không phải là trên người mẫu hậu có vết bỏng sao? Hay là sớm hồi cung đi!” Đường Vãn Thiên 2 tay giơ bát trà, cười nói với bà ta

Tròng mắt của bà ta đảo nhanh, vỗ lên trán mình, cười nói “À, người xem trí nhớ của ta này! Lo nói chuyện với Hoàng hậu mà quên mất Hoàng thượng của chúng ta rồi! Hoàng hậu à, sau này ta đã là mẫu thân của người rồi. Có yêu cầu gì thì cứ trực tiếp nói với ta! Ta cũng sẽ đối đãi với người như con ruột của mình” Dứt lời, liền nhận lấy bát trà trong tay Đường Vãn Thiên, tinh tế thổi nguội rồi cho vào miệng

Bà ta đang kể chuyện cười đây. Ta thâm nghĩ trong lòng, con ruột! Thật mau là bà ta có thể nói ra! Nguyên lai, âm lương chỉ là mặt ngoài của bà ta mà thôi. Bà ta giả tạo hơn bất cứ người nào. Vãn Hiên, người là thân nhi [con ruột] của bà ta, có phải cũng không như bà ta, ngoài mặt hoà khí nhưng bên trong lại tính kế không?

Vãn Hiên tất nhiên không phải là người như thế. Trong lòng ta âm thầm phủ nhận. Nếu Vãn Hiên có là người như thế đi nữa thì cũng sẽ không tính kế với ta!

Bà ta cười, lấy từ trong tay cung nữ ra 1 đôi long phượng vàng ngọc, đặt ở trong tay, nói với 2 người bọn ta. “Song ngọc này vốn là bảo ngọc quốc truyền. Nay giao lại cho 2 người. Mong Hoàng thượng và Hoàng hậu vĩnh viễn viết đồng tâm. Hoàng hậu, ta vừa mới đưa tới 100 hộp trang sức tốt nhất. Người nhớ sai người đi nhận. Thôi thôi! Ta đi đây! Nhớ kỹ, 1 lát nữa, ai cũng không cho tiền vào trong tân phòng” 3 ngón tay cầm khăn của bà ta chỉ chỉ vào mọi người

Mọi người đều cúi đầu ứng tiếng nói: “Vâng, thái hậu!”

Bà ta chậm rãi đứng dậy rời đi, “minh không được nhưng ám cổ võ” [có nghĩa là] ban ngày thì không được nhưng ban đêm thì có thể hành động]. Hôm nay, xem ra, bọn họ không quấy phá đến khuya thì sẽ không rời đi

Chỗ bị thương rất đau. Ta cắn răng, không kêu 1 tiếng

“Hoàng thượng và Hoàng hậu hướng Thái thượng hoàng kính trà” Cung nhân xuống giọng, nói

Bởi vì ta quỳ đã lâu, hơn nữa trên đùi lại bị thương, định đứng lên nhưng lại sợ làm cho người khác nhìn ra rằng ta không khoẻ. Đang do dự thì Đường Vãn Thiên từ phía sau 1 tay ôm lấy ta. Ngạo mạn chậm rãi duỗi thẳng 2 chân, mấy phao nước trên đầu gối liền nhô lên. Lúc này, ta chỉ vừa cử động làm vết thương liền đau đến tận tận tâm. Ta nghĩ, thương thế của Thái hậu cũng chẳng tốt hơn thế này là bao

Ta cười lạnh trong lòng. Kéo 1 mình bà ta xuống nước, vậy là đủ rồi

Ta nhận lấy chén trà từ tay cung nữ, 2 tay dâng đến trước mặt Đường Vãn Thiên. Cố gắng nhịn xuống, không để cho 2 bàn tay của chính mình run rẩy

Hắn liếc mắt nhìn ta 1 cái, muốn nói nhưng lại thôi, 2 tay tiếp nhận chén trà của ta, đưa đến bên môi, nhẹ nhàng uống. Cất giọng nói “Ta có tặng chút lễ vật mới lạ cho Hoàng hậu, đã được cung nữ nhận lấy rồi!”

“Ta ơn thái thượng hoàng!” Ta chấp tay lạnh lùng nói. Hồng sa che mặt, thấy không rõ vẻ mặt của ta lúc này.

Đường Vãn Thiên cũng kính trà, cười nói với Vãn Thiên “Rõ ràng là nhỏ tuổi hơn ta nhưng lại lớn hơn ta”

Đường Vãn Thiên cười, định cầm lấy chén trà lên miệng, bàn tay khẽ run, nước trà cứ thế bắn lên cánh tay của hắn và Đường Vãn Thiên. Hắn bị đau, liền đưa bát trà cho cung nữ bên cạnh “Đại ca, muốn chính ta là không cần phải làm như vậy đâu! Nóng quá! Nhất định là nổi phao nước rồi! Lễ vật đã đưa đến, ta liền phải đi rồi!”

Đường Vãn Thiên cười, lui lại phía sau vài bước, hất tay nói “Thật sự là nóng quá, ta cũng bị bỏng rồi đây! Cũng may, Hoàng hậu vốn là danh y, nếu không thì mời Nhạc Khanh tới đây!”

Đường Vãn Thiên vừa nói nóng, Đường Đình Hiền liền vội vàng tiến lên vài bước, diu lấy hắn “Nhị ca, người không có việc gì chứ? Hôm nay, chuyện nước trà này là thế nào?” Dứt lời, hắn liền cầm lấy chén trà

Chỉ thấy hắn biến sắc. Định mở miệng nhưng rồi lại không lên tiếng.

Đám đệ đệ muội muội của Đường Vãn Thiên cũng đối với hắn ân cần đứng lên. Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong hỉ đường đã trở nên rối loạn, có tiếng truyền gọi ngự y, có tiếng đánh chửi cung nữ bê trà

Đường Vãn Thiên giơ tay, nói “Không nên ồn ào! Đình Hiền, người dẫn ta quay về Xuất Vân điện!”

2 người bọn hắn vừa động thì tất cả những người đó đều rời đi theo. Đường như mọi người đều quan tâm đến người vừa mới đắc tội với Thái hậu và người mà Thái hậu yêu thích

Đường Vãn Thiên thấy ta thân thể bất động, liền cúi xuống ôm lấy ta, vội vàng lướt qua mọi người. Hoàn thành bước lễ nghi cuối cùng, đưa vào động phòng! Ta không lên tiếng, ôm lấy cổ hắn, cứ thế để mặc cho hắn ôm. Không biết từ khi nào, gió đã nổi lớn. Ta thấy cây mai trong hoa viên bại gió thổi nghiêng sang 1 bên

Đang định ngửa đầu nhưng lại không ngờ, cơn gió tinh nghịch đã thổi bay hồng sa của ta, ta lấy tay muốn bắt lại nhưng không bắt tới. Chỉ có thể để cho chiếc hồng sa theo gió bay lên

1 bàn tay nam nhân bắt được chiếc hồng sa. Hồng sa che khuất gương mặt của nam nhân đó. Ta nhìn xuyên qua chiếc hồng sa, tay thì là tay của Đường Đình Hiền, mặt thì là mặt của Đường Vãn Thiên. Vãn Thiên nâng mắt, chạm phải ánh mắt của ta, khoé môi nhướn lên, nói nhỏ với Đường Đình Hiền vài câu, Đường Đình Hiền gật nhẹ đầu; trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, 2 tay cầm hồng sa, đi tới trước mặt ta và Đường Vãn Thiên, cười nói “Đại ca, hồng sa vốn là do đích thân đại ca gỡ lên. Không ngờ là cơn gió này còn nóng lòng hơn đại ca, muốn nhìn thấy kinh thể dung nhan của tân Hoàng hậu Hoàng quốc đây!”

Đường Vần Thiên buông ta xuống, nhận lấy hồng sa, cười nói “như thế, liền đa tạ Tam đệ rồi!”

Đứt lời, liền run rẩy phủ hồng sa lên mặt ta như trước. Nhưng bàn tay lại giữ chặt lấy nó, để đảm bảo sự tình này đã không phát sinh lần thứ hai!

Đường Đình Hiên cười, xoay người cười nói “Hay là mọi người nhanh đi Xuất Vấn điện đi! Không biết vết thương này của Vần Hiên là nhẹ hay nặng! Không thể đùa giỡn như vậy!”

Nói xong, liền đi lấy Vần Hiên, đi về hướng Xuất Vấn điện

Đường Vần Thiên không lên tiếng, cúi xuống ôm lấy ta, bước nhanh về tân phòng

Qua bờ vai của hắc hắc, ta nhìn theo bóng lưng của Vần Hiên, 1 cái liếc mắt này, ta biết, ta và Vần Hiên, từ nay về sau “gặp lại không bằng không gặp”

Chữ “hỉ” to màu đỏ được dán phía ngoài, màu đỏ là đại diện cho niềm vui, sự thịnh vượng; vừa tiến vào, hắc hắc liền phủ lên người ta 1 chiếc áo ngủ bằng gấm

Sau đó nói với cung nữ bên cạnh “Được rồi! Các người lui đi!”

Cung nữ nhỏ giọng nói: “Nhưng Hoàng thượng và Hoàng hậu còn chưa uống rượu giao bôi! Vần còn chưa dùng giáo tử! Như vậy là không hợp quy củ”

Hắc hắc trợn mắt, đang định phát tác nhưng ta lại nói: “Nàng không có nói sai.”

Hắc hắc ngẩng lên thấy cũng đúng, liền vén hồng sa của ta lên, cầm chén rượu vàng khắc hình long phượng trong tay

1 đầu kia của chén là hắc hắc. Hắc hắc cùng ta “đối ẩm 1 chén” [uống chung 1 chén]. Cất giọng nói “Chuyện sau nữa không cần các người dạy bảo! Lui ra đi!”

Các nàng ứng tiếng, lúc này mới chậm rãi lui ra ngoài

Thấy các nàng vừa đi ra, hắc hắc liền 1 bả xé đai lưng của ta

“Làm gì?!” Ta lạnh lùng nói.

Hắc hắc cắn tức ta liếc mắt một cái.”Không nhìn ra sao? Người phụ nữ không biết tốt xấu này!”

Quả nhiên không sai, trên đầu gối ta lúc này đã nổi lên phao nước. Trên vết thương truyền đến 1 cảm giác thoải mái, hắc hắc tự nhiên đang giúp ta thổi thổi cái phao nước. Lấy từ trong ngực áo ra chút dược cao [kem thuốc] lạnh lạnh, tinh tế thoa cho ta. Hắc hắc tự nhiên quan tâm tới ta rồi!

“Sao người lại mang theo thuốc trị bỏng?” Ta lạnh lùng nói.

Khoé môi hắc hắc khẽ nhếch, hừ lạnh nói “Người và Thái hậu nháo chuyện [làm loạn], ta nghe nói rồi, Thái hậu này thoát nhìn ầm lương như ngọc, kì thực trong tâm rất hiểm ác. Ta đoán là bà ta sẽ nhân hôn lễ này mà cho người đẹp mắt. Cũng không nghĩ rằng vấn đề lại là lúc kính trà. Người thấy nước trà nào dùng để kính trà mà lại nóng như thế chưa? Đây chính là cố ý. Ai biết khi người vừa tiến lên là liền làm đổ nước trà lên người bà ta rồi. Ta đoán là cuộc sống sau này của người tất hắc hắc sẽ không thoải mái. Nên liền không thể làm gì khác là phải làm bỏng người. Mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn. Nếu không làm vậy thì ta sợ là thật không biết rằng bà ta sẽ nghĩ ra chiêu kế gì để đối phó người!”

“Mà Vần Hiên làm đổ chén trà cũng là 2 người các người cố ý, Vần Hiên bị thương thì bọn họ sẽ không còn tâm tư để đến đây nháo đêm động phòng. Vì vậy cũng không kéo dài, trì hoãn thời gian ta trị thương, có phải không?”

Hắc hắc cười gật đầu, “Xem ra, người cũng không ngu!”

“Mà Đường Đình Hiên lại biết rằng 2 người các người dùng mưu nhưng cũng không vạch trần!”

Hắc hắc nâng cằm ta lên, bình tĩnh nhìn ta, bên môi hắc hắc nổi lên 1 nụ cười “Người đã nhìn ra?” Đứt lời, liền khóa trụ môi ta

Ta cả kinh, đẩy hẳn ra, lạnh lùng nói “Hay là Hoàng thượng nên quay về Băng Tuyết cung đi! Hôm nay, thấy thế nào cũng không giống như 1 thời điểm tốt để viên phòng!”

Hắn buông ta ra, cười nói: “Hoàng hậu tưởng rằng ta là 1 người như vậy sao? Ta thừa nhận, hoàng hậu có thể làm cho nam nhân điên cuồng. Nhưng Hoàng hậu, thân thể của ngươi bây giờ, bỗng thành như vậy, Hoàng hậu cho rằng ta sẽ cường bức ngươi sao?” vừa nói, hắn vừa gỡ phượng quan bách điều trên đầu ta xuống

Tóc của ta liền cứ như vậy rơi vào trong chiếc áo ngủ bằng gấm màu đỏ tươi. Hắn chớp mi, lui ra phía sau vài bước, bưng chén bánh giáo tử (*) trên chiếc bàn gỗ hoa lê lên, trong tay cầm 1 đôi đũa, gấp lấy 1 cái bánh trôi, bên môi hắn phỉm ý cười “Hoàng hậu cũng đói bụng rồi có phải không?”

[(*) . Giáo tử là 1 món ăn giống như bánh trôi nước, nhưng chiếc bánh lại được nặn giống hình người, thường ăn vào đêm tân hôn của vua chúa, ý là sinh con để cháu đầy đàn. Nghĩa đen của “giáo tử” là dạy con]

Hắn đi tới vài bước, gấp 1 chiếc bánh trôi, đưa đến bên môi ta, ôn nhu nói “đến đây, ăn 1 cái!”

Nói thật ra, bề bộn cả ngày nay, ta đích thật là đói bụng! Ngậm một miếng bánh vào miệng, nhưng lại lập tức phun ra.”Sinh!”

Khoé mi hắn lộ ra ý cười ôn nhu, ranh mãnh nói “Ngươi đã nói rồi! Không cho đổi ý!”

Ta vốn biết món giáo tử vì mục đích này nên mới được đặt trong tân phòng, nên đã quyết định không nói lời này ra. Ai ngờ rằng, hắn như đã sớm đoán được tâm ý của ta, liền cắn lấy 1 “người” trước. Ta cũng không chú ý, cũng ăn cùng 1 “người” với hắn. Vì vậy nên mới nói ra chữ này

[cái bánh có hình người nên ta để luôn chữ “người”. Khúc nỳ giống như chơi chữ ý, ông Thiên cố ý để pà Nô nói ra chữ “sinh”, ý là sẽ sinh con =))]

Tình cảnh này giống hệt như 1 đôi vợ chồng son, ôn nhu như vậy, nặng tình như vậy. Nhưng ta biết, sự ôn nhu của hắn cho tới bây giờ đều là giả. Sự nặng tình của hắn chỉ dành cho 1 mình Tuyên Tuyết Nhi

Khoé môi rũ xuống vài phần, lạnh lùng nói “Hoàng thượng, nếu lúc này không trở về Băng Tuyết cung thì sợ là trong Băng Tuyết cung sẽ có người không được thoát mái dấy!”

Hắn chớp mi, đặt chén giáo tử lên bàn “Có phải Hoàng hậu đang ăn dấm chua với Tuyết Nhi không? Bản thân ta còn nhớ rõ, hôm nay nha đầu này đã giải vây cho ngươi trước mặt mọi người đấy! Làm hoàng hậu thì sao lại không độ lượng như vậy?”

“Có phải Hoàng thượng đã hối hận vì lập ta làm hậu hay không? chỉ là, làm sao bây giờ? Trước mặt tất cả quốc chủ 14 nước, ta đã được phong hậu rồi. Nếu hoàng hậu này bị 1 chút gì ỷ khuất, truyền tới tai 14 quốc gia khác, người nói xem, những quốc chủ khác sẽ nghĩ gì đây? Trong ngày tân hôn, hoàng hậu bị ác bà bà dùng nước sôi hắt bỏng” Bên môi ta nở nụ cười xinh đẹp

Hắn bình tĩnh nhìn ta, cười nói “A! Hoàng hậu! Trong hậu cung, nếu không có 1 người như hoàng hậu thì người nói xem, có phải ta sẽ thấy nhàm chán?” Dứt lời, hắn liền tháo đai lưng của chính mình

Xem ra, hắn muốn ở đây không rời đi rồi

Mới nghĩ đến đó thì trong nháy mắt, hắn liền thối tất long phượng hỉ chúc [nền long phượng]. Trong bóng tối, ta chỉ cảm thấy chiếc nệm bên người lún xuống. Hắn đưa tay thả hỉ trường [màn]

Không cho ta có nhiều thời gian để lo lắng, hắn liền ôm ta vào lòng, nói bên tai ta “Ngủ đi! Đêm tân hôn, nếu ta không ở trong Xích Hoàng cung này thì ngày mai mọi người liền có đề tài đàm tiếu rồi. Hôm nay Hoàng hậu cũng đủ bộn bề rồi, ngủ no rồi thì không phải sẽ có tinh thần để tính kế với ta sao?”

Rất muốn đẩy hắn ra nhưng lại tham luyến sự ấm áp của hắn lúc này. Ta tưởng rằng, trong đêm tân hôn, hắn sẽ tìm các phi tử khác đến chọc giận ta, ta cũng tưởng rằng hắn sẽ rời khỏi Xích Hoàng cung. Một đêm thức trắng không ngủ, ta tưởng rằng hắn sẽ hành hạ ta hoặc là cưỡng bức ta, ta đã nghĩ ra trăm ngàn loại tình huống có thể có vào đêm tân hôn, nhưng lại không nghĩ đến tình cảnh bây giờ

Hắn ôn nhu ôm lấy ta, cẩn thận không chạm vào vết thương của ta, cứ như vậy mà ngủ thiếp đi

Hôn lễ hôn nay, ta đã biết rõ nhiều chuyện. 1 câu nói lúc ấy của Tuyên Tuyết Nhi hơn hẳn 10 câu nói của nhiều người khác. Tuyên gia đã hao tổn không ít tâm sức đây. Nàng xuất thân từ nơi nào, ta không biết, ngay cả Đường Vãn Thiên cũng không biết. Lai lịch của người này không đơn giản như vậy

A! Ta lại còn thiếu nợ nàng 1 ân tình trước mặt mọi người đây! Nếu đã thi ân với ta thì ta không thể không trả ân. Mặc dù nàng có thể nói là tình địch của ta nhưng ta đã có ân thì tất phải báo, có cừ oán thì phải trả lại gấp bội

Nhưng nàng cố ý ban cái ân tình này cho ta, ta đây không trả thì liền có vẻ như là ta không làm được việc gì lớn

Trước mắt là vậy, nhưng chuyện phong phi mới là chuyện nàng muốn lúc này

Nếu Đường Vãn Thiên hẳn thì cứ để nàng ta ở bên cạnh hẳn, ban cái ân tình này cho 2 người bọn họ, cũng có vẻ như hoàng hậu ta hiểu người hiểu đời! Ta cần môi dưới

Đẩy nhẹ vào lồng ngực của Đường Vãn Thiên “Hoàng thượng, người ngủ chưa?”

Hắn nói nhỏ, “Uh?”

“Ngày mai, liền phong Tuyết Nhi làm phi đi!” Ta phải nói cho hắn một tiếng.

Hắn cứng đờ cả người, không lên tiếng, nửa ngày sau, giọng nói như là ác quỷ vừa mới bò lên từ địa ngục, thô lỗ nói “Tuỳ Hoàng hậu”

Hắn đang tức giận sao? Ta cảm giác được thân thể hắn thoáng run rẩy. Hắn đang tức giận cái gì? Ta thầm nghĩ? Không phải là hắn nên cao hứng sao? A! Trong tâm phòng, thê tử của chính mình cứ nhiên lại nói sẽ nạp thiếp, hẳn tất nhiên là bị tổn thương lòng tự tôn rồi!

Lúc này, có vẻ như nam nhân này yêu ta đến cỡ nào. chỉ tiếc, ta biết, tất cả đều là mưu kế của hắn. Tên Đường Vãn Thiên này, cả đời hẳn dùng biết bao mưu kế với ta, ta đã quen rồi. Nhưng điều có thể xác định chính là cho tới bây giờ hắn vẫn đang dùng kế với ta

Loại tình cảnh này, đem tâm hôn của 2 người bọn họ. Vốn nên nặng tình mật ý, nhưng lại hết lần này đến lần khác tính kế với đối phương

Mặc dù thương hắn nhưng điều ta muốn không phải là ở lại bên cạnh hắn. Mà là đoạt lại thủ cấp của mẫu thân từ trong tay hắn, từ nay về sau sẽ rời khỏi hoàng cung của hắn. Các muội muội đã không cần ta bảo vệ. Bây giờ trong hoàng cung này, cũng chỉ có hắn là làm ta ghi nhớ

Cho tới bây giờ, ta vẫn không nghĩ ra, tại sao lại có người đi đào trộm mộ phần của mẫu thân. Một nữ tử giang hồ, thậm chí có thể nói là vô danh vô tính, nhắc nhở mọi người chỉ biết nàng là thê tử của Diệp thần y – Diệp phu nhân. Tại sao lại có người đào trộm mộ phần của mẫu thân

Hàng trăm tâm tư vẫn chưa được giải đáp. Biết đâu người đó chính là Đường Vãn Thiên? Tên Đường Vãn Thiên này mặc dù ác cực nhưng cũng sẽ không đến mức đi đùa giỡn với người chết. Nhưng việc thủ cấp mẫu thân nằm trong tay hắn thì phải giải thích như thế nào đây?

Nhẹ khê đẩy đẩy hắn, ta nói nhỏ, “Hoàng thượng! Hoàng thượng!”

Hắn hô hấp đều đều, phát ra tiếng ngáy rất nhỏ. Người tập võ, ngay cả lúc ngủ cũng sẽ điều chỉnh hô hấp của chính mình. Cho nên, tuyệt không thể phát ra tiếng ngáy, mà bây giờ hắn lại đang phát ra tiếng ngáy rất nhỏ như vậy! Đó là nói cho ta biết, hắn sẽ thật sự ngủ rồi

Ta nhẹ nhàng đẩy hắn ra, đứng lên, khoác thêm quần áo. Rất nhanh đứng dậy, che mặt, vấn tóc lên thành 1 kiểu đơn giản! Tháo tất cả phụ kiện trên người xuống, chỉ để lại trên cổ 1 viên dạ minh châu

Hôm nay, lần đầu tiên ta tắm rửa trong ôn tuyền, sai Tiểu Thanh rắc 1 lượng lớn cánh hoa vào nước, mà ta biết, trong Xích Hoàng cung của ta, loại hoa bây giờ có thể sử dụng chỉ có hoa lan Tử La. Một khi dùng loại hoa này, ta phối hợp thêm 1 ít hương liệu, qua khoảng thời gian dài, mùi hương này sẽ trở thành loại thuốc mê tốt nhất

Ta vốn tưởng rằng hôm nay Đường Vấn Thiên tất hẳn sẽ không bỏ qua cho ta, nên sớm điều chế thuốc mê. Ai ngờ hẳn lại đột nhiên ôn nhu ôm lấy ta như vậy, cái gì cũng không làm. Bởi vì ở gần bên cạnh nên hẳn khó tránh khỏi việc vô tình hít phải mê hương trên người ta. Vì vậy mới có tiếng ngáy này

Nhẹ mở cửa sổ, ta nhảy ra khỏi Xích hoàng cung

Có thể nào Đường Vấn Thiên cũng sẽ không nghĩ rằng ta sẽ đột nhập vào Băng Tuyết cung của hẳn. Tối nay, bởi vì Đường Vấn Thiên không có ở trong Băng Tuyết cung nên nơi này liền có vẻ thanh lãnh

Ta từ mái ngói nhảy vào phòng Đường Vấn Thiên. Căn phòng của Đường Vấn Thiên vẫn giống hệt như lần hẳn bị ta cắn bị thương, không giống như trong tưởng tượng của ta là sẽ chứa 1 người phụ nữ nào đó

Hắn thường cất đồ ở nơi nào đây? Ta ở trong phòng hẳn tìm kiếm khắp nơi, rốt cuộc là hẳn giấu thủ cấp của mẫu thân ở nơi nào rồi? Lòng ta phát hỏa. Hận không thể đào tung nơi này của hẳn lên. Xốc chăn gối lên, ta không ôm hi vọng tìm kiếm bên dưới gối đầu của hẳn. Mặc dù biết rằng sẽ không có khả năng nào hẳn cất 1 cái thủ cấp trên giường của chính mình, nhưng lúc này ta đã thật sự rối loạn

Cửa phòng giật giật, có người ở mở cửa. Ta cả kinh, sửa sang lại chăn gối trên giường, xoay người trốn xuống gầm giường của hẳn

Có người bước vào phòng

Cung nữ bên ngoài nói

Bên ngoài địa cung nữ nói: “Có cái gì?”

“Oh, không có! Ta nghe lầm rồi!” cung nữ đó đóng cửa rồi rời đi

Ta đang định đi chuyển gì tay đụng đến 1 thứ, trong lòng vui vẻ, dịch chuyển cái thứ đó, bên trong cứ nhiên có 1 ám thất

Bên trong ám thất có rất nhiều giấy tờ. Những giấy tờ đó, có mấy trang giấy đã rất cũ, à, còn có 1 bức tranh mới được vẽ gần đây. Ta lấy viên dạ minh châu ra, ngậm trước miệng, lật mấy tờ giấy lên. Bởi vì có chút tối nên không nhìn rõ người bên trong bức tranh là ai. Chỉ thấy bóng lưng của 1 người phụ nữ. Nữ nhân đó mặc y phục màu đỏ tươi, dáng người xinh đẹp

Lật thêm 1 tờ giấy nữa, lại là 1 nữ tử mặc hồng y, nữ tử này đang đứng cười trong trời tuyết. Mặc dù có lụa mỏng che mặt nhưng ta lại biết rõ, người này chính là ta.

Khẽ cau mày, xem lại thật kỹ 2 bức hoạ, trái tim trong ngực nhảy thành thịch. Đường Vấn Thiên rốt cuộc đang làm gì? Tại sao lại cất giấu bức hoạ của ta? Sao lại vẽ tranh ta? Mà lại vẽ cẩn thận như vậy

Lật thêm vài tấm, hai tròng mắt của ta càng ngày càng mở lớn. Bức hoạ lần này có nhiều hơn 1 người, người này đang luyện kiếm trong Mai lâm, anh tuấn như vậy; mà ta thì đang đứng bên cạnh gốc mai, trên đùi rõ ràng đang bị thương!

Còn có bức tranh vẽ lại cảnh ta và hẳn bên trong giếng nước ở Phong quốc. Còn có bức ta và hẳn trong Xuất Vân điện

Lúc hẳn dùng đàn trâu phá kỳ môn trận của ta, lúc 2 người ta bên trong ôn tuyền, hẳn giết chết cự xà, Mỗi bức hoạ như ghi chép lại toàn bộ quá trình 2 người bọn ta quen biết!

Trừ 1 bức tranh, đó chính là bóng lưng kia. Hình như đã thuộc về niên đại rất xưa. Bởi vì chỉ vẽ có 1 bóng lưng nên không thể biết người này rốt cuộc là ai

Ta tưởng rằng hẳn sẽ cất giấu bức tranh của Tuyên Tuyết Dung, không ngờ rằng, lại là của ta. Hay là, hẳn biết là ta tất hẳn sẽ tìm cơ hội tới nơi này lục soát phòng ốc của hẳn nên đã bày ra mấy bức tranh này? Ta đột nhiên cảm thấy đầu óc bấn loạn. Căn bản không hiểu rõ hẳn rốt cuộc đang làm cái gì! Lúc thì hẳn có vẻ âm độc, hận người. Lúc thì hẳn có vẻ ôn nhu, yêu người

Hạ độc muội muội của ta, đoạt lấy thủ cấp của mẫu thân ta, xếp đặt ta yêu Tuyên Tuyết Tấn, nghĩ thế nào cũng không thấy hẳn có chút nào yêu thương ta. Tại Viêm quốc, hẳn đã như vậy, bây giờ bên người hẳn lại xuất hiện 1 nữ tử giống hệt Tuyên Tuyết Dung

Những bức tranh này, hết thấy chỉ có thể giải thích là yêu thôi! Sao có thể! Sao có thể là yêu! Ta ôm đầu rên rĩ. Muốn bỏ đầu hẳn ra xem 1 chút xem bên trong rốt cuộc là chứa cái gì

Nếu lúc ở Tuyên thành hẳn đã động tâm với ta thì những chuyện sau đó, kể cả chuyện thành thân với ta ở Tuyên thành cũng là thật tâm sao? Đầu thật đau. Cảm giác như chính mình sắp bị gấn 1 kỳ danh “mê người” vậy. Hơn nữa, hẳn rốt cuộc là động lòng với ta từ khi nào? Ôm đầu, nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của chính mình

Hay là, đó chính là mưu kế của hẳn! Đường Vấn Thiên động tâm với ta? Điều này sao nghe thật hoang đường chẳng khác nào thấy heo bay trên trời

Có người đến. Ta cười lạnh, xếp tất cả các bức tranh lại cùng 1 chỗ, cầm trong tay. Giờ chân đá về phía long chẩm [giường]

Cái giường vang lên thanh âm đinh tai nhức óc, cũng làm đau chân ta! Đáng chết! Ta ôm chân chui lên từ dưới sàn nhà, vừa lúc va vào 1 cung nữ và Tuyên Tuyết Nhi

“Có thích khách” cung nữ bên người Tuyết Nhi quát to 1 tiếng

Ta chớp mắt, kinh thân lên nóc nhà, nhanh chóng đào tẩu.

Bọn thị vệ cầm mấy cây đuốc để lần theo ta. Ta không lên tiếng, khẩn cấp chạy về phía Long Dược cung

Bọn họ đuổi theo ta vào Long Dược cung. Ta cười thầm trong lòng, nhảy vào ôn tuyền. Ôn tuyền ở đây thông với ôn tuyền trong Xích Hoàng cung. Ta ngậm viên dạ minh châu trước miệng, trong suốt đoạn đường không hề gặp trở ngại, bọn họ có thể nào cũng không nghĩ ra, đông tẩm phía đông lại có chỗ thông với cung tẩm phía tây

Ngoi lên mặt nước, ta thở phì phò từng ngụm, từng ngụm. Mở cửa phòng ra, thay quần áo, nằm vào bên cạnh Đường Vấn Thiên như trước

Làm 1 phen mạo hiểm này là muốn Tuyên Tuyết Nhi nhìn thấy những bức tranh kia

Ta tin, ngày mai sẽ xảy ra chuyện

Ta cười thầm trong lòng.

Trên thực tế, ta căn bản không có đợi được đến hừng đông! Chuyện Bằng Tuyết cung có thích khách, các cung nhân sớm đã thông tri ra bên ngoài rồi. Ta nghe thấy tiếng huyền náo hò hét bên ngoài, liền biết, chuyện đã tới

Mà lúc này Đường Vấn Thiên vẫn còn đang ngủ rất say! Chích cho hẳn 1 cái là hẳn liền có thể tỉnh

Nhưng lại lại không muốn hẳn tỉnh. Ta lặng lẽ đứng dậy, mở cửa ra, lạnh lùng nói “Có chuyện gì mà ồn ào không ngớt như vậy?”.

Thái giám đang bị người của ta ngăn cản bên ngoài vội vàng tiến đến, quỳ xuống hành lễ, nói “Hoàng hậu nương nương! Nô tài đặc biệt đến đây mời Hoàng thượng quay về Bằng Tuyết cung 1 chuyến! Chỉ là, những cung nhân canh gác không cho tiến vào

Ta cười nói “Chuyện gì mà nửa đêm canh ba đến đây gọi người? Như thế nào? Công công không biết đêm nay là đêm tân hôn của bốn cung và Hoàng thượng sao? Sao lại không biết quy củ như vậy?”

Hắn cũng không kinh hoảng, cười nói, “Nương nương! Sự tình trọng đại, hay là xin nương nương nói với Hoàng thượng 1 tiếng cho thoả đáng!”

“Oh? Nói cái gì? Có chuyện gì? Có thể quan trọng hơn giấc ngủ của Hoàng thượng sao?” Ta lãnh đạm nói.

Khoé môi hẳn rủ xuống, nửa ngày mới nào “Là chuyện của Tuyên Tuyết Nhi”

Hắn nói cứ như thể là chuyện của Tuyên Tuyết Nhi là chuyện đại sự quan trọng nhất trên đời này! Ta cười lạnh trong lòng! Mới vậy đã nháo lên rồi? Là chuyện gì? Khóc lóc, quây phá hay bị thương?

Ta lạnh lùng nói “Công công cho rằng chuyện của Tuyên cô nương trọng yếu hơn chuyện của Hoàng hậu sao?”

Khoé môi hần lại buông xuống vài phần nữa, lãnh đạm nói “Xin Hoàng hậu vào thông truyền 1 tiếng!”

Ta nói “Nếu công công cảm thấy như vậy thì hoàng hậu ta cũng chỉ có thể làm theo rồi!”

Ta bước đến , điểm vào huyết đạo của hần “Hoàng thượng, tỉnh, tỉnh. Băng Tuyết cung xảy ra chuyện rồi!”

Hần bị ta đẩy như vậy, liền thật sự tỉnh giấc, ngồi dậy nói “Xảy ra chuyện gì, Tiểu Đức tử?”

Cung nhân đó nghe thấy hần lên tiếng, liền ở ngoài cửa giường giọng nói “Hoàng thượng! Băng Tuyết cung có thích khách. Tuyên cô nương bị kinh động, đang rất thương tâm! Hoàng thượng, hay là đi xem nàng 1 chút đi”

Tên này ở trước mặt ta cũng không dám nói đến chuyện Tuyên Tuyết Nhi phát hiện ra mấy bức tranh trong phòng của Đường Vấn Thiên, mà chỉ nói là bị kinh hãi

Nếu Đường Vấn Thiên thật sự không yêu ta, hôm nay là đêm tân hôn của bọn ta, thì hần sẽ không rời đi! Hơn nữa, là rời đi vì 1 người phụ nữ khác! Nếu chuyện này chỉ là mưu kế của hần thì tất hần là hần sẽ đi theo công công. Nếu như nam nhân này, ngay cả mặt mũi cũng không thèm giữ cho người thì người có thể trông cậy rằng hần yêu người sao?

Đường Vấn Thiên trầm mặc nửa ngày, trở mình, nói, “Người trở về đi! Hôm nay là đêm tân hôn của ta và Hoàng hậu! Sao có thể không có chừng mực như thế! Lúc đầu ta để người ở bên người là vì thấy người làm việc cơ trí, người đừng để cho ta nghĩ là mình đã nhìn lầm người rồi!”

Cung nhân đó ứng tiếng, liền lui ra ngoài

Hần không rời đi! Tim ta đập thành thạch. Cảm thấy mình đang động tâm. Sau này, ta cảm thấy rằng có chết vì hần cũng là đáng

Hần vươn hai tay về phía ta, miễn cưỡng nói “Hoàng hậu, sao còn không đến đây?”

Ta thở dài, ngã vào trong lòng hần. Cảm thấy cõi lòng mình đang dao động. Hần đúng là đã yêu ta lâu như vậy, là thật sao? Là thật sao?

Hần xoay người lại, ta có thể cảm giác được tâm tình xúc động của hần

“Hoàng thượng muốn đi Băng Tuyết cung thì cứ đi đi! Ta ở nơi này, đừng lo!” Ta cắn răng nói

Hần thoáng giật mình, lạnh lùng nói “Hoàng hậu còn chưa ngủ?”

Ta cười “Hoàng thượng cứ cựa quậy như vậy thì sao ta ngủ được? Băng Tuyết cung phát sinh chuyện lớn như vậy, Hoàng thượng, hay là đi xem 1 chút cho thoả đáng”

Vừa dứt câu, hần liền đứng dậy, mặc quần áo rồi đi ra ngoài

A! ta cười thầm chính mình tự đa tình

Tên nam nhân này! Lúc này mà hần vẫn còn nghĩ đến nữ tử khác thì sao lại yêu thương ta được? Cuối cùng, giữa 2 người bọn ta vẫn tồn tại khúc mắc! Nếu có thể yêu đến mức vứt bỏ cừu hận thì cũng được rồi, nhưng bởi vì đấu đá với đối phương càng lâu, có thể nào cũng không đạt được cái trình độ kia

Yêu vốn là yêu! Ta biết! Nhưng tình yêu không phải là nhất! Hần cho dù có yêu ta nhưng cũng không yêu đến mức có thể vứt bỏ cừu hận!

Mà ta, cho dù thương hần nhưng cũng không quên được chuyện hần hạ độc muội muội ta, đoạt đi thủ cấp của mẫu thân ta!

Yêu sao? Ta đúng là yêu hần. Trải qua ngày hôm nay, ta tin rằng hần đã yêu ta. Chỉ là, tình yêu này còn quá bạc nhược yếu kém, còn không thể vượt qua mối hận hần dành cho ta! Trên đời này có bao nhiêu nữ tử sinh tình, vì tình yêu có thể vứt bỏ hết thấy; cũng có bao nhiêu nam tử vì mỹ nhân mà vứt bỏ giang sơn! Những gì nam nhân muốn, không giống với những gì phụ nữ muốn; phụ nữ có thể vì tình yêu mà sống, nhưng nam nhân lại không như thế! Trong thế giới của nam nhân, tình yêu tuyệt đối không phải là tất cả

Ta tin rằng hần cũng đang bị giày vò như vậy! Cùng 1 lúc vừa yêu ta, vừa thấy có lỗi với Tuyên Tuyết Dung; cho đến khi Tuyên Tuyết Nhi xuất hiện, tình yêu hần dành cho ta liền bị vứt sang 1 bên!

Ta để ý, tất cả các bức hoạ của hần từ sau khi Tuyên Tuyết Nhi xuất hiện liền không còn được vẽ nữa

Như thế cũng được! Thông minh như hần sao lại không biết mưu kế của Tuyên Tuyết Nhi đây! chỉ là, có vài thứ, cho dù có biết rõ, người cũng không thể làm gì được; biết rõ là thiên la địa võng, người cũng không thể thoát khỏi

Nếu như hy sinh 1 Diệp Dược Nô mà có thể đổi lấy sự an bình cho Tuyên thành thì 1 Diệp Dược Nô đó có là gì?

Người Tuyên thành đưa Tuyên Tuyết Nhi đến trước mặt hần; thứ nhất là để đọc thấu tâm tư của hần; thứ hai, hần cũng không thể không đợi nàng! Hơn nữa, bây giờ ta ngồi ở cái ngôi vị hoàng hậu này, cũng là vì chuẩn bị cho nàng. Giang sơn của nam nhân vĩnh viễn quan trọng hơn giang sơn của nữ nhân

Lần này, nếu không phải phát hiện ra các muội muội của ta có mặt ở hoàng cung Viêm quốc, ta tin, hần cũng sẽ không đơn giản như vậy mà phong hậu cho ta! Một nữ tử giang hồ! Một nữ tử giang hồ mà thôi

Điểm này, Sa Hận Thiên so với hần thì tốt hơn nhiều! Ta có thể tin, cho dù hần không biết chuyện của tỷ muội ta thì hần vẫn phong Tiểu Hạ làm đại phi

Ta cảm thấy trái tim của mình băng giá. Dã tâm của nam nhân này lớn thế nào, ta đương nhiên là biết, trong hậu cung hần cho tới bây giờ cũng có không biết bao nhiêu hạng người vô danh; 1 hoàng đế, có thể lấy nhiều thê thiếp là vì cơ hồ đem tất cả những nữ tử có lợi ình vào cung. Cảm giác này giống như là cảm giác làm công chúa hoà thân!

Chỉ là, công chúa chỉ có thể bị gả cho người được định trước mà không thể lựa chọn; nhưng hần lại có thể lựa chọn ra người mà mình yêu thích trong đám nữ tử chốn hậu cung

Ít nhất mà nói thì điều đó có thể thấy ngay trước mặt! Đó chính là chức trách của hoàng đế rồi! Mà hoàng hậu ta, nếu không phải nhờ cái muội muội muội thì có thể nào cũng không đủ tư cách ngồi vào vị trí hoàng hậu này! Cho dù làm hoàng hậu nhưng cũng không có ý nghĩa của 1 hoàng hậu thực sự

Nghĩ thông suốt điểm này, tâm ý của ta liền càng thêm kiên định Nếu không phải toàn tâm toàn ý yêu thì đối với ta mà nói, nói chẳng có bất cứ ý nghĩa gì. Những thứ ta muốn không nhiều lắm, chỉ là từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng của mẫu thân, chỉ yêu cầu nam nhân đó chung thủy với mình tuyệt đối mà thôi! Mà điểm này, Đường Vấn Thiên có thể nào cũng không làm được

Một nam nhân bình thường thấy 1 nữ tử như ta, hơn nữa lại là thê tử của mình, động tâm với thê tử của mình thì được cho là gì?

Lúc này, có phải hần đang an ủi Tuyên Tuyết Nhi hay không? Chỉ là, nếu hần càng coi trọng Tuyên Tuyết Nhi như vậy thì ta càng muốn nàng thương tâm! Bản thân ta muốn nhìn xem, Tuyên thành thế lực lớn hay là Diệp Dược Nô ta thủ đoạn cao

“Hoàng hậu nương nương! Việc lớn không tốt rồi!” Tiểu Thanh ở ngoài cửa giường giọng nói.

“Chuyện gì?” Ta cách cánh cửa, hỏi.

Nàng nói, “Trong Băng Tuyết cung truyền đến tin tức, nói là thích khách đã cướp Tuyên Tuyết Nhi cô nương đi rồi! Hoàng thượng lúc này đang đuổi theo thích khách”

Hả? Ra cung rồi sao? Chạy ra khỏi cung rồi! Nữ tử này cư nhiên là người trong giang hồ sao? Được rồi! trước kia Đường Vấn Thiên cũng không có gặp qua nàng, đó là nguyên nhân trước đây nàng có thể học võ công

Trong 1 thời gian dài như vậy, cư nhiên không có 1 tin tức cho thấy nàng vốn là 1 người có võ! Thích khách! Thích khách chính là ta, sao ta lại không biết? Như vậy, chỉ có 1 cách giải thích, đó là nàng thấy được bức hoạ của ta, không chịu được nên lao ra khỏi cung. Mà Đường Vấn Thiên lại còn đuổi theo

Ta nhớ đến cung nhân lúc này mạo hiểm việc có thể bị ta giết chết mà cũng muốn bám báo với Đường Vấn Thiên. Trong lòng đột nhiên sáng tỏ

“Sao Hoàng thượng lại đuổi theo? Mau phái người đi theo! Chuyện của Tuyên cô nương, các người có thể không cần phải xem vào, nhưng Hoàng thượng thì các người nhất định phải trông nom! Nếu Hoàng thượng

thật sự xảy ra chuyện không hay thì không xong rồi!” Ta giương giọng nói. Nếu nói là thích khách cướp nường ra ngoài thì không bằng, liền an bài 1 ít thích khách, như thế nào?

“Đã có thám tử truy đi ra ngoài! Hoàng hậu yên tâm, là người của chúng ta!” Tiểu Thanh hạ giọng nói.

Ta cười lạnh trong lòng “Quốc sư làm việc thì bồn cung yên tâm” 1 cung nữ nho nhỏ mà lại liên quan đến nhiều người trong cung như vậy, nói ra thì ai tin? Nếu không phải chuyện này có lợi cho ta thì sao ta phải lợi dụng nường?

“Nường nường, ngài biết rồi?” Tiểu Thanh ứng tiếng nói.

“Ta biết là trong Xích Hoàng cung này có mấy người là làm việc cho ta” Ta cười lạnh nói

“Hoàng hậu yên tâm, cung nữ nơi này đều là thủ hạ của quốc sư đại nhân. Chúng ta biết rằng không thể lừa gạt nường nường! tối nay nường nường ra cung hành động, mà Băng Tuyết cung lại có thích khách, nếu không phải nường nường nói ra thì Tiểu Thanh còn không biết là nường nường đã biết thân phận của bọn ta rồi” Nường ở bên ngoài cười nói

Ta cười lạnh, “Muốn biết thân phận của người cũng không khó. Chỉ cần thoáng chú ý là được. Có cung nữ nào biết rõ là hàng đêm ta đều xuất động mà lại ngậm miệng không nói? Mà các người cũng không phải là người của Đường Vãn Thiên, lại càng không phải là người của Đường Vãn Hiên! Như vậy, người nào mà lại cử người đến bên cạnh ta, âm thầm giúp đỡ ta đây? Đáp án chỉ có 1! Như vậy, ta vào trong Xích Hoàng cung, tiếp tục lưu dùng các người cũng là đúng đắn! Phải không?”

Tiểu Thanh cười nói, “Hoàng hậu thật sự là hảo thông minh! Cư nhiên ngay cả cái này cũng nhìn ra! Trong Băng Tuyết cung cũng có người của chúng ta. Có thể nói, người của chúng ta trải rộng khắp cả hoàng cung! Trong đám phi tử cũng có người của Hoàng hậu, chỉ là phải xem xem Hoàng hậu có thể nhận ra hay không! Quốc sư làm việc không đơn giản như vậy! Có phải không, hoàng hậu?”

Ta cười nói, “Ta đoán được. Sợ rằng, trước đây đã chết nhiều phi tử như vậy cũng là do quốc sư hạ thủ đi! Một nữ tử đồng thời được 2 chủ cung yêu thích như vậy, rất là hữu dụng”

Tiểu Thanh cười nói, “Hoàng hậu thật thông minh! À! Tin tức truyền đến rồi! Hoàng hậu, người mau ra đây xem! Người nói 2 người bọn hần đang ở nơi nào? Hảo thú vị!”

Ta chớp mi, không nhận vì nơi nào thú vị. Mở cửa ra, chứng kiến ngoài cung đầu có mấy cột khói, làm trên bầu trời sáng ngời lên 1 chữ “thanh”

Thanh lâu sao? Đích xác thú vị!

94. Q.2 - Chương 17: Y Y Các

Ngày thứ hai, trong hoàng cung liền xôn xao chuyện Đường Vãn Thiên rời đi trong đêm tân hôn. Tất cả mọi người đều suy đoán có phải 2 người bọn ta không hợp nhau hay không

Ta đã sớm đoán được cục diện này, cho nên cũng không để ý tới. Dứt khoát cũng không đi thỉnh an Thái hậu. Vì vậy, tất cả mọi người đều đồn đại, cái ghế hoàng hậu này ta ngồi không được lâu rồi. Không hợp với Hoàng thượng cũng không hợp với thái hậu! Chưa biết chừng lại còn có cùng với Thái thượng hoàng có tư tình

Chưa từng có người hoàng hậu nào giống ta, vừa lên ngôi là đã trêu chọc người khác. Cũng chưa từng có người hoàng hậu nào giống ta, tính tình mạnh mẽ đối địch với bọn họ

“Tiểu Thanh, Hoàng thượng đã bao lâu chưa hồi cung rồi?” Ta lạnh giọng hỏi

Tiểu Thanh lo lắng nói “Thưa hoàng hậu, đã 10 ngày rồi!”

Mới 10 ngày mà thôi? Tại sao ta cảm giác như là đã 10 năm? “Bây giờ hần đang ở đâu, các người biết không?”

Tiểu Thanh đáp lời, nói “Ở tại Y Y các, nghe nói hoa khôi nơi đó là mỹ nữ nổi danh xinh đẹp nhất Hoàng quốc”

“Ta tưởng rằng, mọi nam nhân trên đời này, ai ai cũng đều trầm mê nữ sắc, riêng chỉ có Đường Vấn Thiên là không; nhưng rõ ràng là ý nghĩ của ta đã sai rồi, không phải sao? Thanh lâu sao? Ta có nghe nhầm không?” Ta cau mày nói

Tiểu Thanh đáp lời, nói “Nương nương không nghe sai, Hoàng thượng vẫn đang ở lại trong Y Y các! Các đại thân có đến đó khuyên bảo nhưng hoàng thượng vẫn không chịu trở về!”

Trong lòng ta không thoải mái, hít thở không thông, qua 1 lúc lâu mới nói “Thanh lâu, là nơi nam nhân hay đến cầu hoan!”

Tiểu Thanh cúi đầu, giúp ta chải sơ mái tóc, nhỏ giọng nói “Là nơi nam nhân tìm hoan, nhưng ta nghe nói cô nương kia chỉ bán nghệ không bán thân”

“Trong số những người này, công phu của ai cao hơn?” Nếu vẫn cứ chờ đợi như vậy, ta sợ rằng hần sẽ chết say trong thanh lâu mất! Tốt xấu gì thì ta cũng được xem là chính thê của hần, đôi khi, có vài việc cũng có thể là trách nhiệm của chính thê, tỷ như: đến thanh lâu bắt trượng phu đang chơi đùa trở về

Tiểu Thanh thoáng giật mình “Rốt cuộc nương nương cũng muốn ra tay rồi? Trong số những người này, công phu của Lạc Phong và Tuyết Đồng là cao nhất! Hơn nữa, là người làm việc nghiêm chỉnh, quốc sư rất tín nhiệm 2 người bọn hần. Nếu mang theo ra ngoài làm việc thì không thể còn người nào tốt hơn

Ta ngẩng đầu, cười nói “A! Ngay cả chuyện này mà quốc sư cũng suy nghĩ cho bổn cung, quả nhiên là chu đáo! Tiểu Thanh, cầm cái rượu đến đây cho ta! gọi 2 người bọn hần vào, nói cho ta biết cách nào để xuất cung. Đêm nay ta có việc cần làm

Nàng cười cười, gật đầu, nói nhỏ, “Biết rồi, Hoàng hậu nương nương!”

Y Y các sao?

Ban đêm, trăng sao lấp lánh, trong Y Y các.

Ta và Lạc Phong cùng Tuyết Đồng dịch dung thành 3 vị công tử, cùng nhau tiến vào Y Y các

Bên trong Y Y các đều là nam nhân, mà con người củ ta, vốn là cả đờ dịch dung nhưng chưa bao giờ dịch dung thành nam nhân; nếu không phải là nơi này không tiếp khách nữ tử có thể nào ta cũng không phá vỡ nguyên tắc của chính mình

3 người bọn ta 1 thân cảm ỳ, ung dung tiến vào đại sảnh, đập vào mắt là 1 nữ tử yêu lệ, nàng ước chừng hơn 30 tuổi, dung nhan lả lướt, nhìn trang phục của nàng là ta đã đoán ra được vài phần

“3 vị công tử, biết bao địa khuôn mặt! Hôm nay đến, là muốn nghe khúc nào đây? Hay là muốn uống rượu đây?” Nàng thân thiết kéo kéo tay ta, cười nói.

Mắt nhìn của người này thật lợi hại; vừa mới xuất hiện, liền đã nhận ra ta là người dẫn đầu 2 người bọn hần

“Chúng ta tới đây là để gặp đệ nhất hoa khôi! Không biết vị mama này danh xưng như thế nào?” Lạc Phong chấp tay cười nói

“Ai da! Công tử quả nhiên là khách khí! Mama ta cho dù có bản lãnh tận trời thì cũng không thể làm cho công tử khách khí như vậy! Chấp ta vi lễ, thật sự là làm Y Y khó xử rồi!” Nàng che miệng cười

Ta cười nói, “Mấy người bọn ta đi khắp các thanh lâu kỹ quán 14 nước nhưng chưa từng thấy lão mama nào xinh đẹp như vậy! vốn tưởng rằng ở trong Hoàng quốc này sẽ không tìm thấy tuyệt sắc giai nhân, ai ngờ rằng vừa đến Y Y các này đã liền đụng phải 1 đại mama thanh tú tuyệt luân như vậy, thật là làm cho người ta bất động không muốn rời đi rồi. Nếu không thể gặp đệ nhất hoa khôi của nơi này thì uống rượu cùng với YY cũng đã là chuyện sướng khoái rồi!” Ta vừa nói vừa đưa tay nâng cằm nàng lên

Nàng bị tia ánh mắt thâm tình chân thành của ta làm cho ngây cả người, đẩy tay ta ra “Công tử cứ thích nói đùa! Công tử anh tuấn tiêu sai như vậy, sao có thể thích 1 nữ tử phong trần, một đoá hoa già héo tàn như ta? Cứ đi gặp Thanh Thanh đi! Thanh Thanh mới là đại mama của nơi này. Hơn nữa, bây giờ muốn tìm nàng thì cũng không khó” Nàng lấy tay che miệng, rướn người tiếp cận ta “Thanh Thanh của chúng ta, tương lai sẽ là 1 đại nhân vật đây! Hôm nay có thể nhìn thấy nhưng qua ngày mai thì không nhất định

là còn có thể nữa! Công tử đã có duyên tới đây thì phải xem xem công tử có đủ thành ý để đi gặp Thanh Thanh hay không rồi” Dứt lời, liền nở 1 nụ cười với ta

Ta ôm lấy thắt lưng mềm như rắn của nàng, bình tĩnh nhìn vào mặt nàng, nếu ta là nam nhân thì tất nhiên sẽ bị 1 nữ tử như nàng làm cho khuynh đảo “Nhưng Y Y, hôm nay ta lại muốn ở cùng 1 chỗ với nàng! Hay là nàng chê ta không đủ tuấn tú, không muốn cùng ta uống rượu đánh đàn?” Dứt lời, liền móc từ trong lòng ra 1 tờ ngân phiếu 1 ngàn 2, lại móc ra thêm 1 đôi vòng ngọc, quơ quơ trước mặt nàng

Ta thấy 2 mắt của nàng sáng rực lên. Loại nữ tử như nàng thường hay tiếp xúc với nhiều vương tôn công tử, ngân phiếu thì có thể nàng sẽ không để tâm, nhưng, đối với chiếc vòng ngọc trong tay ra thì lại nhất định sẽ để mắt

Đây chính là loại bạch ngọc tốt nhất ta đặc biệt sai người mang đến từ Giang quốc. Vẻ đẹp của ngọc, thể gian ít có. Ta cũng không tin là sẽ có 1 nữ tử nào có thể chống cự lại mị lực của nó

Nàng vươn tay muốn cầm lấy nhưng ta lại ra tay trước nàng, cất vào trong lòng

Nàng không thuận theo nói, “Công tử thật là xấu! Cứ nhiên lại làm chuyện này với 1 lão nhân gia. Được rồi, nếu không tử thích, ta đây không thể làm gì khác hơn là phá lệ rồi” Dứt lời, liền xấu hổ đỏ mặt

Ta biết, sắc mặt này của ta cũng đủ mê hoặc ánh mắt của bất cứ 1 người phụ nữ nào. Hơn nữa, ngôn từ lại ôn nhu, ta tin rằng không có 1 nữ tử nào có thể cưỡng lại được

Ta thâm tình nhìn vào mặt nàng, cười nói “vậy thì còn đứng đây làm gì? Tìm 1 sương phòng tốt nhất, 2 người chúng ta cùng ngồi xuống mới phải”

Khoé môi nàng phỉm nụ cười thật tươi, gương ngáp nói “Công tử, người nói có thật không?”

Ta cười nói “Mama, nếu nàng không phải là mama thì ta còn muốn chuộc thân cho nàng đây! Quả nhiên là thiên tư quốc sắc, làm cho người ta không thể kìm hãm được!” Tay ta chậm rãi vuốt ve đôi môi của nàng

Nàng im lặng 1 hồi lâu, đẩy ta ra “Công tử đi theo ta!”

Cái nơi này, đều phải nghe sự an bài của nàng. Phòng bao tốt nhất nơi này của nàng bây giờ đang được Đường Vấn Thiên bao dùng; lúc này để cho nàng đi tìm thêm 1 gian tốt nhất nữa, đơn giản là muốn cách vách với Đường Vấn Thiên

Bên trong Y Y các này không giống với những nơi khác, mặc dù được coi là nơi cầu hoan nhưng lại thanh nhã như vậy, cũng khó trách Đường Vấn Thiên ở chỗ này ngay người nhiều ngày như vậy mà không chịu hồi cung

Tuyên Tuyệt Nhi có quan hệ gì với nữ tử này? Ta trầm nghĩ trong lòng. Tại sao khi xuất cung, nàng liền đến nơi đây? Nàng ở chỗ này làm gì? Ngoài thân phận là 1 tiểu nha đầu bưng trà rót nước thì nàng còn là ai, nói tóm lại, nàng tất hẳn có liên quan đến người phụ nữ trước mặt này

Lướt qua vài cây hoa mai, xa xa truyền đến tiếng khóc hô đánh chửi. Ta chớp mi, cười nói “Chuyện gì mà ầm ĩ như vậy? Ở nơi khó khăn lắm mới yên tĩnh thế này nghe thật chói tai!”

Y Y cười nói “Nơi này đâu có phải là chốn yên tĩnh? Vốn là chốn ô trọc nhất thế giới này, có phân tranh phiến nhiễu cũng là chuyện bình thường! Nếu công tử không thích thì ta không để cho bọn họ ồn ào nữa là được!”

Nàng che miệng, đi lên vài bước, đứng trước 1 sương phòng bao, giọng nói “Chuyện gì mà ồn ào như vậy?”

Ta đứng im, không có ý định đi theo. Lạc Phong bước lên, cúi đầu nói bên tai ta “Hoàng hậu muốn thu thập nữ tử này? Quốc sư đã 1 mực tra lai lịch của nữ tử này nhưng kết quả lại không rõ ràng! Hơn nữa, chỗ dựa sau lưng nàng cũng rất lớn! Có thể không đụng đến nàng thì đừng đụng đến!”

Ta cười lạnh nói, “Ta đã nhìn ra! 1 người phụ nữ không đơn giản như vậy sau lưng có chỗ dựa gì thì ta cũng mặc kệ, nhưng nàng có thể giúp chúng ta! Người bằng hữu này, ta đã giao định rồi! Các người đi chung quanh xem xét 1 chút xem Đường Vấn Thiên đang ở nơi nào, nhân tiện xem 1 chút coi Tuyên Tuyệt Nhi

nhỏ bé của chúng ta bây giờ đang ở nơi nào! Nhân tiện dò xét nơi này luôn! Ta có mỹ nhân làm bạn, không đi theo các người được”

Ta vỗ vỗ đầu, cảm giác chính mình có điểm bị Nhận Hỷ phá phách. Tới nơi này không phải để làm chuyện không đứng đắn, mà là, ách, kết bằng hữu với 1 nữ tử như vậy! Từ xưa đến nay, kỳ nữ đều xuất thân từ thanh lâu

Các nữ tử trong cung, mặc dù tuổi còn rất trẻ nhưng chỉ biết tranh cướp 1 người nam nhân, làm cho ta cảm thấy chán ghét. Mà nữ tử này, không biết vì sao lại làm cho ta nổi ý muốn kết giao bằng hữu với nàng

2 người bọn hắn ứng tiếng rồi lui đi

“Tên nô tài nhà ngươi, nếu không phải lúc đầu ta nhân từ nương tay, cầu đại lão bản lưu ngươi lại thì ngươi còn có miệng ăn cơm sao? Ngươi còn có thể mặc quần áo sao? Ngươi có thể dung thân ở chỗ này sao? Muốn trách thì trách chủ tử Hạ Tuyết của ngươi. Cư nhiên không nói 1 tiếng nào mà đào tẩu khỏi hôn lễ ở Tuyên thành! Mà ngươi lại rơi vào tay ta! Lúc đầu không phải ngươi rất kiêu ngạo sao? Như thế nào? Bây giờ làm vỡ 1 chén rượu mà cũng không dám thừa nhận” Thanh âm bén nhọn của 1 nữ tử truyền vào tai ta

Ta cau mày, đột nhiên như phát điên, mở cánh cửa sương phòng ra. Quả nhiên thấy Tiểu Hỷ đang quỳ gối ở 1 bên, nước mắt ràn giụa, đang bị 1 đã nam tử mặc đồ tím nắm tóc đánh đập

Y Y đứng ở bên cạnh cười cười. Có vài nam tử đang ngồi phía trong, đó là, ta nhẹ mặt lại, cư nhiên là nàng – ác phó của Thục Nhạc Mai!

A! Thế giới này đúng là nhỏ hẹp

“Công tử, không chờ được nữa sao?” Y Y chào đón cười nói.

Ta chớp mi, lạnh lùng nói “Nghe thấy ầm ĩ như vậy, ta nghĩ có phải là liên quan đến nhân mạng hay không? Liền đến xem, nguyên lai đúng là nhân mạng rồi”

Nam tử áo tím như là đánh đã tay rồi, nhẹ buông tay ra, ném Tiểu Hỷ xuống đất, cười lạnh nói “Nhớ kỹ! Sau này đừng có đụng đến Ngưng nhi cô nương! Nếu không, lần sau sẽ đánh nát khuôn mặt nhỏ xinh đẹp của ngươi”

Y Y cười kéo tay hắn, “Thôi thôi, tức giận với 1 tiểu cô nương làm gì! Đây, cứ ngồi xuống uống rượu!”

Ta cười nói “Phát sinh động tĩnh lớn như vậy, ta còn tưởng rằng là vì 1 vị cô nương xinh đẹp như hoa, lúc này mới qua đây xem, không ngờ rằng chỉ là như thế mà thôi! Mất hứng! Y Y! Gọi tiểu cô nương qua hầu hạ ta”

Từ lúc ta nói ra 2 chữ “mất hứng”, bọn họ đều đứng lên khỏi ghế, vây quanh ta!

Ác phó Ngưng nhi đó xanh mặt, cười lạnh nói “Công tử nói nư vậy, có phải muốn nói là công tử đã từng gặp qua rất nhiều nữ tử xinh đẹp không? Ngay cả Ngưng nhi mà ngài không thèm để vào mắt? Cho nên, công tử tình nguyện muốn tiểu cô nương này mà cũng không thèm liếc mắt nhìn Ngưng nhi 1 cái? Nếu là như thế thì liền làm cho công tử nhìn xem 1 chút, xem ta và tiểu cô nương này, 2 đẹp hơn!”

Dứt lời, liền xé quần áo của chính mình, cũng xé luôn quần áo của Tiểu Hỷ, ánh mắt của mấy tên nam nhân liền nhìn thẳng vào đó

Y Y cau mày không nói.

Nàng khiêu khích tiêu sái đến trước mặt ta, “Công tử, bây giờ xem xem, Ngưng nhi hấp dẫn công tử hay vị tiểu cô nương này hấp dẫn công tử đây” Đôi môi đỏ mọng của nàng liền hiện ra trước mặt, nhưng lại làm cho ta cảm thấy sự ác tâm của nàng! Nàng muốn nam tử bên người rút đao giết ta

Mắt thấy môi của nàng sắp ấn xuống môi ta, ta thiếu chút nữa là đã nôn ra. Chỉ nghe thấy “ba” 1 tiếng, mặt của nàng đã bị Y Y đánh cho trật sang 1 bên

Nàng bùm mặt nói, “Như thế nào? Lão bản nương có tình ý với hắn sao! Có tin ta nói cho lão bản không?!”

Y Y cười lạnh nói, “Trách không được tư sắc của ngươi vốn mình thường mà lại được nhiều người thối phồng lên như vậy! Nguyên lai là ngươi thích làm mấy trò này! Tất cả mọi người thấy không, nữ tử này tự biến

mình thành như vậy trước mặt các người, thế thì các người còn khách khí cái gì? Mọi người muốn làm cái gì, Y Y ta sẽ không xen vào” Dứt lời, liền giúp Tiểu Hỷ che quần áo lại, đỡ lấy thân thể đang khóc lóc của Tiểu Hỷ rồi cùng ta đi ra ngoài

Phía sau vang lên tiếng cười của nam nhân cùng với tiếng kêu sợ hãi của nữ nhân. Ta quay đầu lại, hỏi “Không có việc gì chứ?” Nữ tử thanh lâu, mắt trợn chỉ là việc nhỏ là thôi! Ta không nghĩ là nàng sẽ có việc gì!

Nàng lắc đầu cười lạnh, “Đây là nàng tự tìm! Tiểu Hỷ, không phải sợ!”

Ta không hề lên tiếng, trong phòng truyền đến tiếng thét chói tai của nữ tử, tiếng nữ tử tận lực cầu xin tha thứ. Ta hừ lạnh 1 tiếng. Đúng là tự mình hại mình

Tiểu Hỷ vẫn khóc rống không ngừng, ta cười nói, “Y Y! Tiểu cô nương này nhìn cũng thanh tú, ta sợ Ngưng nhi cô nương sẽ lại gây bất lợi cho nàng, không bằng, ta chuộc nàng về làm nô tài nấu nước bồ cùi, được không?”

Mặc kệ thế nào, nàng thành ra như bây giờ, ta cũng có trách nhiệm. Không nhìn thấy cũng thôi, đã nhìn thấy rồi thì ta không thể cứ nhìn nàng ở chỗ này chịu khổ

“Mua nàng, cũng không tiện nghi đâu! Công tử nghĩ kỹ rồi?” Y Y lại cười nói.

“Đương nhiên là nghĩ kỹ rồi! Vừa mới nghe được Y Y là danh hoa đã có chủ rồi! Quân tử không tranh đoạt, chỉ có thể thán 1 tiếng, chỉ hận chưa gặp được người có duyên rồi! Thôi, hay là Y Y giúp cho ta gặp hoa khôi của nơi này đi! Ta cư nhiên đã quên tên của đệ nhất hoa khôi cô nương rồi! Người xem trí nhớ của ta này!” Ta vỗ vào trán

Y Y cười nói, “Nếu công tử cố ý, liền đi theo ta! Ta thấy công tử cũng là một quân tử khiêm tốn, lúc này trong phòng Thanh Thanh đang có 1 người có đuổi cũng không đi! Thật sự là oan nghiệt! Ôi!”

Ta chớp mi, từ chối cho ý kiến. Tuyên Tuyết Nhi, quả nhiên chính là chủ nhân của nơi này! Mà lúc này, vị khách nhân đang ở trong phòng tất nhiên là Đường Vấn Thiên rồi!

Nguyên lai, nàng vẫn chưa xuất hiện là vì có người thu dưỡng ở tại thanh lâu để làm cầm kỳ sao?

Có vài người, vài chuyện trên thế giới này thật là cổ quái! Một nữ nhi Tuyên gia mà cư nhiên bị tống đến nơi đây, là vì cái gì? Là từ nhỏ đã bị thất lạc hay là nàng đến đây để học hỏi bản lãnh hầu hạ nam nhân

Tuyên thành, thật đúng là 1 địa phương làm cho người ta chán ghét. Hết thấy mọi cực khổ của ta tựa hồ đều có liên quan đến Tuyên thành

Tuyên Tuyết Tấn vốn liên quan đến Tuyên thành, Tuyên Tuyết Nhi cũng thế. Như vậy đúng là 1 áp lực lớn cho Đường Vấn Thiên. Trong triều, có thể lực lớn như vậy, quả nhiên là làm cho người ta sinh lòng ghê sợ

Thật sự rất muốn phá huỷ cái nơi đó. Chỉ là, đôi khi, điều mình muốn không nhất định là có thể thực hiện được

Nàng dẫn ta đi về phía sương phòng phía đông

Xa xa truyền đến thanh âm tấu cầm! Là 1 khúc “phượng cầu hoàng”! Khúc nhạc này, triền miên đả động lòng người, nhưng lại ẩn chứa ý chí rộng lớn

Ta biến sắc! Người đang tấu cầm không phải là Tuyên Tuyết Nhi! Mà là....” Tiểu Hỷ, ở đây

Tiểu Hỷ nói nhỏ, “Vâng!”

Y Y đẩy cửa ra, ta thấy nam tử 1 thân bạch y đang ngồi tấu cầm trong sương phòng – Đường Vấn Thiên

Hắn cư nhiên cũng có lúc mặc bạch y. Một thân bạch y này là vì Tuyên Tuyết Nhi mà mặc

Tuyên Tuyết Nhi lúc này cũng 1 thân lụa trắng, tay trái cầm 1 cánh hoa lam Tử La, tay dùng 1 đôi đũa gấp quả ô mai cho vào miệng

A! 2 người bọn họ, lúc này ở cùng 1 chỗ, thật như 1 bức tranh xinh đẹp. Nam tuấn tú, nữ tinh khiết

Lọt vào trong mắt của ta, làm đau đốn trái tim ta!

Tuyên thành, làm sao bây giờ? Lại muốn phá huỷ Tuyên thành rồi!

“Thanh thanh! Vị công tử này, đặc biệt đến gặp mặt ngươi! Ta cứ cảm thấy tiếng đàn vừa rồi có phần không đúng, cứ nhiên là vị khách nhân này đang gảy đàn! Thật sự là rất không quy củ rồi! Vị công tử này...” Y Y quay đầu lại nói

“Tại hạ, họ Thạch!” Thạch, đó là từ đồng âm, vạch thêm 1 nét nữa sẽ thành từ “Diệp”!

Nàng cười nói, “Thạch công tử, vị này là đại lão bản của chúng ta – Thanh Thanh cô nương! Ngài muốn nghe Thanh Thanh tấu cầm, quả nhiên là cơ duyên đúng dịp đây! Thanh Thanh, nào, đàn cho Thạch công tử 1 khúc”

Khoé môi Đường Vãn Thiên rủ xuống, lúc này mới ngưng đàn, hừ lạnh 1 tiếng “Không phải nói là không tiếp khách sao?”

Y Y cười nói “Công tử cứ nói đùa, Y Y các mở cửa là để buôn bán, sao chỉ có thể tiếp đãi 1 mình công tử! Thạch công tử vừa ra giá tiền, lại là 1 người nhã nhặn, 1 quân tử khiêm tốn, lại đặc biệt đường xa mà đến, muốn nghe Thanh Thanh đàn 1 khúc, sao lại không thể đáp ứng ý nguyện của hân đây! Công tử khiến cho Y Y thích như vậy, thật sự là không nhiều”

Bên môi ta phỉếm ý cười, nói nhỏ “Chỉ là nghe 1 khúc mà thôi! Một mình công tử nghe thì cũng là nghe, 2 người chúng ta cùng nhau nghe thì cũng là nghe! Khác biệt không lớn lắm! Cần gì phải vì việc nhỏ này mà mất lòng nhau? Làm uống phí 1 thần cảnh như vậy!”

Đường Vãn Thiên lạnh lùng liếc mắt nhìn ta 1 cái, 1 hồi lâu không lên tiếng

Tuyên Tuyết Nhi lạnh lùng nói “Y Y, bây giờ người làm việc càng ngày càng không đúng mực rồi!”

Y Y nghe nàng nói xong, sắc mặt biến đổi, len lén liếc mắt nhìn Đường Vãn Thiên 1 cái, thấy Đường Vãn Thiên không lên tiếng, cắn răng, cố lấy dũng khí nói “Chỉ là nghe 1 khúc mà thôi! Hôm nay ngươi đàn được, ngày mai ngươi sẽ theo hân rời đi rồi” Nàng dứt lời, nước mắt liền bao quanh hốc mắt

Ta chớp mi cười nói “Y Y, hay là không nên ép buộc! chỉ là nghe 1 khúc mà thôi! Không nên tức giận, Thanh Thanh cô nương không muốn đàn thì 2 người chúng ta sang gian phòng cách vách, ta đàn cho ngươi nghe, được không?”

Đường Vãn Thiên nghe vậy sắc mặt không khỏi xanh rồi xanh, sắc mặt Tuyên Tuyết Nhi cũng lộ vẻ hổ thẹn, 1 hồi lâu mới miễn cưỡng nói “Thôi, Y Y, ở lại đây cũng được”

Ta cười chấp tay, “Đa tạ Thanh Thanh cô nương! Hôm nay Y Y các này cứ nhiên ản giấu 2 vị tuyệt sắc giai nhân! Hôm nay Thạch mỗ đến đây, cũng xem như là cùng 2 vị mỹ nhân có duyên! Thôi! Để cho tiểu sinh tấu 1 khúc cầm, xem 1 chút xem 2 người chúng ta có tri âm hay không!”

Nàng không lên tiếng, chỉ hơi giật mình liếc mắt nhìn Y Y 1 cái, ta cười nói “Y Y hôm nay cũng không đi! Y Y, ngồi bên cạnh ta đi!”

Y Y nhìn Tuyên Tuyết Nhi 1 chút, rồi lại nhìn Đường Vãn Thiên 1 chút, trong lúc lâu không nói 1 câu

Gân xanh trên trán Đường Vãn Thiên giật giật. Một hồi lâu mới nói “Cho ngươi ngồi thì ngươi cứ ngồi”

Nàng thấy hân mở miệng đồng ý mời ngồi xuống. Bất an nhìn trộm hân. Ta cười thâm trong lòng. 3 người bọn họ trong lúc đó thăm ra hiệu cho nhau, không phải là ta không nhìn ra. Lúc ta khen Tuyên Tuyết Nhi xinh đẹp, Đường Vãn Thiên vờ như không có cảm giác gì, ra hiệu muốn ta và Y Y đi sang chỗ khác; tên Đường Vãn Thiên này.... trong lòng đột nhiên chấn động lớn! Chẳng lẽ..... hân mới chính là lão bản [chủ nhân] của nơi này?

Sẽ không! Ta lập tức bác bỏ ý nghĩ này. Y Y, nhìn thấy nào cũng không bị Đường Vãn Thiên xỏ mũi cho dù có quan hệ như thế nào

Như vậy, nàng chính là người mà hân coi trọng? Còn coi trọng hơn cả Tuyên Tuyết Nhi sao? Sao lại có thể?

Tay, nhẹ nhàng gảy cầm, 5 ngón tay có cảm giác tiếp xúc với dây đàn, cảm thấy thật thân thiết

Ta rất thích đàn, 1 hồi trầm thấp như màn đêm, 1 hồi trong trẻo như ánh bình minh lúc sớm, chim thú kinh động bay đi. Tiếng đàn quanh quẩn khắp không gian. Làm cho lòng người vui vẻ thoải mái

Một khúc nhạc kết thúc, để lại chút dư âm. 3 người bọn hắn ngồi ở 1 bên, có chút ngáy dại

Một hồi lâu, Đường Vãn Thiên mở đầu, “ba ba” vỗ tay

Ta thoáng giật mình, nhìn 3 người bọn hắn vỗ tay. Đường Vãn Thiên thì nhìn chăm chăm vào ta thật sâu. “Thạch công tử đúng là 1 tay hảo cầm, cứ nhiên không hề thua kém Thanh Thanh! Thanh Thanh ở tại Hoàng quốc cũng xem như là nhất phẩm, nhưng bởi vì tâm cảnh chuyển đổi mà mất đi cảm xúc nguyên thủy. Mà công tử đi khắp 14 nước, tâm cảnh đương nhiên là tốt hơn Thanh Thanh. Công tử nghĩ thế nào?” Đường Vãn Thiên cười nói, đôi mắt khép hờ không biết đang suy nghĩ cái gì

Ta cười nói, “Thạch mỗ nào dám so với tiểu thư, chỉ là Thạch mỗ thích đàn nên tùy tiện sáng tác 1 khúc nhạc mà thôi”

“Công tử không nên khiêm nhường, khúc nhạc của công tử đích thân là thể gian ít có. Chỉ là, khúc nhạc này không giống với tâm tình của 1 người đi ngao du khắp 14 nước, mà như 1 oán phụ nơi khuê phòng. Ha ha!” Y Y che miệng cười nhẹ

Nữ tử này! Ta cười nói, “Y Y quả là thánh tai! Cứ nhiên nghe ra tâm cảnh này của ta! Không sai! Tiểu sinh vốn ngao du khắp 14 nước, chỉ là gần đây bị lão cha bắt được, nhốt ta trong phòng suốt 1 tháng, thẳng đến đêm nay mới có thể thoát thân, tâm cảnh này đúng là có thật; bất quá, không phải là oán phụ, mà là si nam!”

Mấy người bọn hắn nghe vậy che miệng mà cười. Tuyết Nhi thở vắn than dài nói “Ý cảnh của Thanh Thanh thì tốt hơn công tử, chỉ là, sợ tương lai cũng sẽ chính thức trở thành oán phụ đây!” Dứt lời, liền liếc mắt nhìn Đường Vãn Thiên 1 cái

Đường Vãn Thiên vội vàng khoát tay, nói “chỉ cần Thanh Thanh thích thì cứ thường xuyên ra ngoài dạo chơi, như thế có tốt không?”

Lòng ta đau đớn hẳn lại sủng nạng tới thế này. Sủng đến mức, cứ nhiên nói ra là có thể cho nàng thường xuyên ra ngoài dạo chơi

Ta cắn môi dưới, không lên tiếng

Y Y nghiêng đầu nhìn ta. Ta cười cười với nàng “Xem ra, vị công tử này là phu quân tương lai của Thanh Thanh cô nương rồi! Quả nhiên là tuần tú lịch sự. Cùng đứng chung 1 chỗ với Thanh Thanh cô nương, quả nhiên là trời sinh 1 đôi. Chỉ là, vị công tử này làm cho giai nhân phải thốt ra 1 câu oán hận như thế thì chính là công tử có lỗi rồi!”

Đường Vãn Thiên cười nói “công tử nói đúng, chính vì vậy, ta ở đây suốt 10 ngày là để chờ 1 cái gật đầu của nàng. Nếu Thạch công tử có kế sách gì thì cứ nhắc nhở Đường mỗ 1 tiếng, cũng giúp cho Đường mỗ sớm có ngày được ôm mỹ nhân trở về!”

Muốn ta góp ý cho hắn! thật tốt

Ta cười nói, “Cô nương không đáp ứng là vì công phu của Đường công tử còn chưa tới chốn! Công tử tự xưng họ Đường! Cô nương lại gọi là oán phụ khuê phòng, xin hỏi, công tử có phải là người hoàng thất không?”

Đường Vãn Thiên cả kinh, 1 hồi lâu mới cười nói “Anh hùng chớ hỏi tận nơi. Khó được chúng ta hợp ý như vậy, công tử họ Thạch, theo ta biết thì trong Hoàng thành Hoàng quốc này, họ Thạch cũng không nhiều! Công tử lại nói là tối nay vừa mới được thoát khỏi lồng giam, nói vậy, công tử có phủ nhà ở trong Hoàng thành này, phải không? Không biết, phụ thân Thạch công tử làm nghề gì?”

Hắn bắt đầu hoài nghi ta rồi! Trong lòng ta thất kinh, nét mặt bất động thanh sắc, cẩn thận nói “Gia phụ cũng chỉ là người hay đi làm ăn xa, tại thành đô của mỗi nước đều có xây biệt viện. Lần trước, Thạch mỗ từ Viêm quốc trở về, liền bị phụ thân nhốt trong phòng, nghĩ đến việc này, tiểu đệ lại không muốn nhớ tới! Hay là thôi, nếu đã thoát được khỏi lồng giam thì không nên nhớ lại nữa! À, Y Y, hôm nay hiếm khi cao hứng như vậy, liền mang 1 bàn rượu lên cho ta, thế nào?” Ta nói xong, liền thân mật vỗ vỗ vào tay của Y Y

Sắc mặt Đường Văn Thiên biến đổi. Đôi mắt sáng quắc muốn đốt cháy bàn tay ta. Ta cười thầm trong lòng, thu tay lại

Y Y cười nói “Công tử thích thì Y Y lập tức sai người đưa rượu và thức ăn đến. Công tử chờ Y Y” Dứt lời, liền đứng dậy, đẩy cửa đi ra ngoài

“Y Y! Giúp ta xem tiểu cô nương đó 1 chút, được không?” Ta cười nói với nàng

Nàng nhanh chóng quay đầu lại, cười nói với ta “Biết rồi, nếu công tử đã chuộc thân cho nàng thì từ nay về sau, nàng là người của công tử! Y Y sao dám chậm trễ Tiểu Hỷ đây? Bây giờ sẽ sai người rửa mặt tắm rửa cho nàng, chờ khi công tử rời đi sẽ mang nàng cùng theo” Dứt lời, liền đóng cửa rồi đi

Đường Văn Thiên nhướn mày nhìn ta

Hắn hoài nghi rồi! Ta thầm nghĩ trong lòng. Đang nghĩ tới đó thì hắn đã đứng lên khỏi ghế, ngồi vào bên cạnh ta, cười nói “Cầm nghề của công tử rất cao, có phải không? Có thể mời công tử tấu thêm 1 khúc đàn cho 2 người bọn ta không?”

Dứt lời, hắn liền tóm lấy tay ta!

95. Q.2 - Chương 18: Xem Chỉ Tay

Ta muốn thu tay lại cũng đã không còn kịp rồi!

“Đường công tử, Thạch mỗ đến đây là muốn xin Thanh Thanh cô nương 1 khúc nhạc, chỉ là không biết tại sao, Thanh Thanh cô nương còn chưa đàn mà mình đã đàn rồi! Thật sự xấu hổ!” Dứt lời, liền muốn rút tay về

Lại bị hắn mở lòng bàn tay ra. Quả nhiên là hắn đang hoài nghi. Muốn vui đùa trước mặt nam nhân này thật đúng là khó khăn. Chỉ có nói mấy câu, làm mấy động tác mà hắn đã hoài nghi ta rồi, chưa biết chừng, hắn đã biết ta là ai rồi

Tuyên Tuyệt Nhi chớp mi nhìn ta, không nói 1 câu

“Thạch công tử biết không, Đường mỗ có 1 sở trường, chỉ cần xem chỉ tay của 1 người thì liền có thể đoán ra người này làm nghề gì, có lai lịch thế nào! Nếu Thạch công tử ngại nói thì Đường mỗ xem chỉ tay cho công tử 1 chút, thế nào?” Hắn nói

Nghe thì có vẻ như đang hỏi ý kiến ta, kỳ thực thì 1 tay nắm chặt lấy tay ta, tay kia ấn vào mạch môn của ta. Động tác này, ta có không đồng ý thì cũng phải đồng ý, không chịu cũng phải chịu

Cười hỏi ta địa ý kiến, kì thực một tay nắm chặt tay của ta, một tay khấu nắm chặt địa mạch môn. Cái này động tác, ta đồng ý, cũng phải đồng ý, không chịu, cũng phải đồng ý!

Hắn đang thử ta! Đương nhiên ta biết! Một nam nhân như hắn sao có thể biết xem chỉ tay chứ? Bàn tay của nam nhân và bàn tay của phụ nữ khác nhau rất lớn. Nếu nhìn từ xa thì có thể không cảm thấy nhưng đã nắm trong tay rồi thì không có chỗ nào mà ẩn trốn nữa

Hắn vốn đã biết chuyện của ta, chỉ là, ta đoán, hắn còn chưa biết ta là Diệp Dược Nô

“Nếu Đường công tử muốn xem chỉ tay thì có phải nên xem chỉ tay cho Thanh Thanh cô nương trước xem xem nàng có số vượng phu hay không?” Ta động động thanh sắc cười nói

Tuyên Tuyệt Nhi thay đổi sắc mặt, nửa ngày mới nói “Công tử không muốn, liền quên đi!”

Ta muốn rút tay ra nhưng lại bị nắm chặt đến mức không động đậy được! Đường Văn Thiên cười nói “Vị công tử này cũng không nói là mình không muốn! Có phải không, Thạch công tử” Dứt lời, hắn liền cường ngạnh mở lòng bàn tay ta ra

Ta cũng không phản kháng, để mặc cho hắn bắt tay vào làm, nhìn kỹ chỉ tay

“Chỉ tay của công tử cho thấy công tử là 1 đại phú đất tiền xa hoa đây. Chỉ là, tay phải của công tử, giữa ngón trỏ và ngón cái 1 dấu kiến tử rất rõ, xem ra, công tử vốn là người thích đọc sách! Lòng bàn tay của công

tử rất mềm mại, hình như cho tới bây giờ chưa bao giờ làm việc nặng! Có phải không, công tử?” Hắc dùng ngón tay cái hữu ý vô ý vuốt ve lòng bàn tay ta. Lực đạo vừa phải nhưng lại không để cho Tuyên Tuyết Nhi nhìn thấy

Ta ngược mắt lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt sáng quắc của hắc. 1 cái liếc mắt này, 2 người bọn ta cũng đã hiểu rõ rồi! Hắc đã biết ta là người thế nào!

Hắc không giận mà cười, nói với hắc “Như vậy, công tử thử nói xem, ta làm nghề gì? Bây giờ trong nhà đã có thể thiếp chưa?”

Hắc hạ mắt xuống, nhìn nửa ngày mới nói “Công tử đã thành thân! Chỉ là, tâm tư của công tử không đặt trên người của thê tử! Đáng tiếc! Hắc lời, hắc liền nắm lấy bàn tay kia của ta, tinh tế quan sát

“Đường công tử cư nhiên nhìn ra được rằng tâm tư của ta không đặt đặt tại trên người thê tử? Chỉ là, có 1 số việc, nếu như chỉ có 1 mình ta đơn phương nỗ lực thì sẽ quá mức đơn điệu, không thú vị. Hơn nữa, thê tử của ta cũng không nhất định sẽ cảm kích! Nhưng thật ra, Đường công tử đặt nhiều tâm tư vào Thanh Thanh cô nương như vậy, tương lai, 2 người nhất định sẽ là 1 cặp thần tiên đồng hành!” Ta cười đáp lại

Hắc ngẩn người, nắm chặt lấy tay ta, bên môi phiếm nụ cười bất đắc dĩ “Có thể, trong lòng thê tử của Thạch công tử cũng có ý nghĩ đó, vì không nói rõ nên mới như vậy! Nếu đã cưới nàng thì cứ cùng nàng trò chuyện; nếu có thể, vợ chồng mỹ mãn hạnh phúc thì chung quy còn tốt hơn so với bây giờ, công tử ngày ngày chạy đi cầu hoan, tìm kiếm niềm an ủi khác!”

Ta cười nói “Đường công tử nói như vậy, nếu lòng của nàng thật sự đặt trên người ta thì liền sẽ không để ta đến nơi đây đánh đàn nghe nhạc mà không quan tâm gì tới ta. Có phải không, Đường công tử?”

Thấy 2 người bọn ta, ta ta người người nói chuyện, khoe môi Tuyên Tuyết Nhi rủ xuống, cảm thấy không thú vị, liền nói “Xem ra, chàng và vị công tử này nhất kiến như cố [lần đầu gặp mặt mà như biết nhau đã lâu], sao Y Y này còn chưa trở về? Không bằng, ta đi xem xem nàng phân phó tiệc rượu thế nào rồi! Chờ khi ta trở lại, chắc 2 người đã kết thúc việc xem chỉ tay rồi” Dứt lời, nàng liền thanh nhả ngáp 1 cái, rồi chậm rãi đứng lên, đi ra ngoài

Nhìn động tác của nàng, ta biết là nàng muốn Đường Vãn Thiên cùng theo nàng ra ngoài. Nhưng Đường Vãn Thiên không hề nhúc nhích, chỉ nói “Có muốn gọi người cùng đi với nàng không?”

Nàng quay đầu nhìn, cười nói “Không cần! Chỉ là vài bước mà thôi! Hơn nữa, mới vừa nãy bên ngoài ẩm ỉ như vậy, ta cũng muốn đi xem xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra! Thạch công tử, người vừa vào đây, chắc là biết? Bất quá, ta không biết là tới nơi đó có nguy hiểm gì không?”

Ta cười nói “Đường công tử, đây là yêu cầu của giai nhân đấy. Xem ra, chỉ tay này của ta, hôm nào lại xem tiếp là được rồi! Công tử ở đây lâu như vậy, hay là đi cùng Thanh Thanh cô nương đi! Một mình ta ở đây tự tấu cầm là được rồi!”

Tuyên Tuyết Nhi cũng đứng ở cửa, nửa quay đầu lại nhìn hắc, muốn nói nhưng lại thôi. Chỉ cần là người thì ai cũng biết tâm ý của nàng lúc này. Đường Vãn Thiên cân nhắc 1 lúc lâu, có thể nào cũng không ngồi dậy nổi, nói với Tuyên Tuyết Nhi “Nàng đi 1 mình đi! Nhân sinh khó có tri âm, ta và Thạch công tử quả nhiên là “nhất kiến như cố”, nhân tiện nàng nói cho Y Y chuẩn bị bàn ăn luôn, hôm nay 2 người bọn ta muốn kết bái huynh đệ!”

Lúc hắc nói lời này, ánh mắt vô cùng chăm chú, chăm chú đến mức Tuyên Tuyết Nhi cũng chỉ có thể đóng cửa rồi đi

“Làm cho được giai nhân mất hứng, Đường công tử, người thật hồ đồ rồi!” Ta giễu cợt.

“Không phải là Thạch công tử muốn biết là ta có thể nhìn ta thân phận của Thạch công tử hay không sao? Đường mỗ có 1 cách, chỉ cần Thạch công tử không thấy phiền lòng là được!” Nói xong, hắc liền kề mũi sát lòng bàn tay ta. Hơi thở ấm áp phả vào lòng bàn tay ta. Trong lòng ta phát hỏa, rất muốn nhảy dựng lên mà cãi cộ ẩm ỉ với hắc, nhưng không thể

“Vốn là mùi thơm của thuốc! Nhất định là công tử hành y” hắc cười nói, nhưng đôi môi lại làm vào lòng bàn tay ta. Ta thử rút tay về nhưng hắc vẫn không buông tay

“Người làm gì!” Ta chụp lấy tay hắn “Ta không có long dương chi phích [bị đồng tính]! Ghê tởm! Tránh ra”

Hắn vẫn không buông tay, đôi mắt tựa tiểu phi tiểu [cười như ko cười] nhìn ta. Ta cũng xác định, ta không có long dương chi phích! Chỉ là, công tử có phát hiện ra không, tay của công tử, 10 đầu ngón ta tay nhọn, không giống với đôi tay của nam nhân” Hắn xoè bàn tay của mình ra, đặt cạnh bàn tay ta

Bàn tay to lớn ngăm đen, 10 ngón thon dài, khác biệt rất lớn so với bàn tay của ta!”

“Bàn tay trắng hồng! công tử có bao giờ thấy thẹn với bàn tay thế này không?” Dứt lời, liền nắm lấy tay ta thật lâu trong lòng

Ta liễu mạng thúc hắn. Hắn tựa tiểu phi tiểu nhìn ta. Nửa ngày mới nói nhỏ bên tai ta “Được rồi! Ta đã biết ngươi là ai rồi! Làm bộ làm tịch trước mặt ta cũng vô ích! Nếu không phải là người chưa bao giờ giả nam trang thì ta cũng không mất nhiều thời gian như vậy mới nhận ra ngươi. Đã chạy đến nơi này, chứng tỏ trong lòng ngươi có ta” Thanh âm của hắn vẫn bình bình như vậy

Bình tĩnh đến mức ta hận không thể đánh tan nụ cười trên gương mặt hắn!

Ta cười lạnh nói, “Đúng vậy! Trong lòng ta đương nhiên là có ngươi! Người nói xem, 1 nam nhân ngày ngày muốn đấu đá với ngươi, dồn ngươi vào chỗ chết, trong lòng ngươi có thể không có hắn sao? Có phải không? Cho nên, nếu trong lòng ta không có hắn thì sao mà cơ hồ hàng đêm đều cần răng nghi về hắn” Tay kia của ta ôn như vuốt ve gương mặt hắn

Hắn ngẩn người, rồi cười ha hả. Bên trong tiếng cười lộ ra vẻ đắc ý đến vô tận. Nửa ngày sau, hắn mới nói “Đối với ngươi, muốn làm cho ngươi ngày ngày nhớ đến 1 người thì chỉ có 1 biện pháp duy nhất, đó là làm cho ngươi ngày ngày hận người đó. Nhưng, ngươi có trả thù hắn thế nào, cuối cùng cũng sẽ không hạ đòn sát thủ. Xét đến cùng, trong lòng ngươi vẫn có hắn. Hận thù chỉ là 1 lý do của ngươi mà thôi! chỉ là, trong cuộc sống có rất nhiều điều bất đắc dĩ Nếu thật sự muốn làm ngươi dứt bỏ thù hận đối với hắn thì ngươi sẽ phát hiện rằng: nguyên lai, trên đời này không có người nào đáng để cho ngươi quan tâm! Vì vậy, chỉ có lựa chọn việc làm cho ngươi tiếp tục hận hắn!”

Hắn muốn nói cái gì? Ta không thốt nên tiếng, kinh ngạc nhìn hắn nói đông nói dài. Đúng là hắn luôn nghĩ như vậy sao?

Bây giờ thì ta đang nghe nói, nhưng ta lại chưa từng nghĩ rằng nhiều năm sau cũng sẽ tới phiên ta nói những lời này, cũng có cảm xúc giống như hắn lúc này. Nguyên lai, vừa yêu vừa hận 1 người trong thời gian dài, lòng thù hận của ngươi sẽ cuộn cuộn không dứt, có hận thế nào cũng hận không xong

Ta cứ kinh ngạc như vậy mà nghe, cảm thấy trong tâm đau đớn Ta biết tâm tình của hắn lúc này, ta làm sao mà không ném phải đây? hắn có 1 quốc gia để chiều cố, cũng muốn trông nom đến tâm tình của người nhà Tuyên gia, quan trọng nhất là trong tâm của hắn còn có nàng. Mà ta có thể làm gì đây? Ta chỉ là 1 nữ tử giang hồ mà thôi, cho dù nổi danh thì có sao? Đối với Tuyên thành mà nói, cuối cùng ta cũng chỉ là đối tượng mà bọn hắn muốn diệt trừ

Hắn sao có thể vì ta mà đắc tội với Tuyên thành! Loại tình yêu này quá mức yếu ớt, yếu ớt đến mức, chỉ cần chạm 1 chút sẽ vỡ tan

Ta cảm thấy trong tâm cực lạnh, rõ ràng đang là mùa hè nhưng lại lạnh đến mức run rẩy

“Có phải bị bệnh không? Sao lại phát run?” Hắn ân cần nói, cau mày suy nghĩ 1 chút, cuối cùng ôm ta vào lòng “Làm sao vậy?”

Ta không lên tiếng, chỉ lắc lắc đầu. Nửa ngày sau mới đẩy hắn ra, lạnh lùng nói “Khi nào ngươi mới quay về triều?”

Hắn thoáng giật mình , “Có thể đem nàng mang về thì liền sẽ quay về triều. Ta tưởng rằng, ngươi là vì ghen nên mới đến đây!”

“Hoàng thượng có yêu thương 1 nữ tử đến thế nào thì cũng không thể bỏ mặc quốc sự! Phải biết rằng, ngoài trăm phương ngàn kế để ngồi lên cái đế vị này, vốn là bao nhiêu người cầu cũng không được! Hoàng thượng nên quý trọng những thứ trong hiện tại. Ta chỉ muốn nói như thế” Bên môi ta nổi nụ cười

Hắn thoáng giật mình.”Đúng vậy! Mấy ngày nay, ta đích thật là quên rồi! Các đại thần cũng đã tới không ít, người tới đây còn chậm hơn 7 ngày so với dự tính của ta! Vốn tưởng rằng, ngày tân hôn nhét nàng vào hoàng cung, nhiều nhất là 3 ngày thì người sẽ không chịu nổi. Chỉ là không ngờ rằng người lại nhịn đến 10 ngày! Lúc ta sắp từ bỏ hi vọng này, nghĩ rằng người sẽ không đến, thì người lại xuất hiện. Người nói xem, trong lòng người rốt cuộc có ta hay không? Diệp Dưc Nô, ta thật sự không hiểu nổi người rồi!”

Ta cười lạnh, rút tay về “Trong lòng hoàng thượng có ít người sao? Trong đó sẽ gia tăng thêm 1 người là ta sao? Ta tới nơi này là vì Hoàng thượng không tự mình ngấm lại, hay ít nhất cũng vì Tuyên cô nương mà ngấm lại. Tự gánh lên mình cái tội danh này, đối với hoàng hậu ta cũng là 1 loại chướng ngại!”

“nói như vậy thì ta không thể không hồi triều rồi” Có 1 hoàng hậu hiền đức như vậy, thật đúng là phúc khí kiếp trước ta đã tu luyện!” Hắn cười nói

“Người phải đi về? Nàng ở lại đây?” Ta nghiêng đầu hỏi

“Nàng không muốn đi theo thì ta cũng không có biện pháp! Chỉ có thể chờ đến khi nào có thời gian thì sẽ đến chỗ nàng! Hoàng hậu có để bụng không?” Hắn cười nói

“Chỉ cần hoàng thượng không chậm trễ sự tình, cho dù ngày ngày tới đây thì ta cũng không xen vào! Chỉ là, chuyện ta tới chỗ này, ta không hi vọng có nhiều người biết! Ta sợ, sẽ làm cho người càng khó mang nàng trở về!” Ta cười, rút tay ra, bắt động thanh sắc cách xa hắn 1 ít

Lại bị hắn phát hiện, hắn kéo ta trở về “Hoàng hậu vốn nên ngồi ở bên người hoàng đế! Xem tâm tình mà định rồi! Nếu người không muốn cho nàng biết, cũng không muốn ọi người trong cung biết, thì liền phải xem biểu hiện của Hoàng hậu rồi!” Dứt lời, hắn liền cất giọng cười ha ha

Nếu không không làm rõ ràng cho ta, ta cũng không làm rõ cho hắn. Rõ ràng đã đuổi theo Tuyên Tuyết Nhi mà lại đối xử với ta như vậy! nói là yêu ta, rồi lại hận ta. Nói là hận ta, rồi lại thâm tình với ta! Thật phức tạp

Ta cảm giác thấy đau đầu. Một tay đẩy hắn ra, lạnh lùng nói “Nếu hoàng thượng muốn Tuyên cô nương quay về triều sớm 1 chút, thì nên chú ý cho đúng mực! Tuyên cô nương không có để nói chuyện như ta!”

Hắn ngẩn ra, ôm bụng cười bò lên trên bàn “Phụ nữ Diệp gia người thật thành thực! Cứ nhiên nói ra những lời này má mặt không 1 chút đỏ! Sao Diệp Dưc Nô người không nói là khắp thiên hạ không có ai dễ nói chuyện như người luôn đi! Thật là..., ha ha ha!”

Đang cười thì cửa bị đẩy ra, Y Y chậm rãi đi vào, cười nói “Đã để nhị vị công tử đợi lâu! Thật đúng là không yên tâm! Rượu và thức ăn đã sắp tới rồi!” Nàng giấu tay trong ống tay áo, ngồi vào cạnh chiếc bàn bát tiên trong phòng

Ta thấy bộ dáng của nàng hình như không đúng, chớp mi cười nói “Y Y, mới vừa rồi có thấy Thanh Thanh cô nương không? Đường công tử vừa nói với ta 1 chuyện đáng chê cười, nói là muốn kết huynh đệ với ta!”

Đường Vãn Thiên cười nói “Nói như thế sao lại là chê cười? Khó khăn lắm mới gặp được 1 tiểu huynh đệ tâm đầu ý hợp như vậy, kết huynh đệ thì có gì kỳ quái!?”

Y Y cười nói “Kỳ thật, căn bản không cần hình thức cầu kỳ, không phải là có câu “Tứ hải giai huynh đệ” [người trong 4 biển đều là huynh đệ] sao? Nếu đã đều là huynh đệ rồi thì còn cần kết bái gì nữa?”

Sắc mặt của Đường Vãn Thiên trong nháy mắt trở nên hổ thẹn. Ta rất muốn cười nhưng lại không dám cười thành tiếng. Nói “Đúng vậy, đúng vậy! Nếu đã là huynh đệ rồi thì còn cần nghi thức gì nữa, đó là quá mức phô trương rồi, đúng không?”

Y Y cười nói “Tiểu Hỷ đã thay y phục! Ngày thường không nhìn ra được, Tiểu Hỷ quả nhiên là xinh đẹp. Mới lúc này bị nữ phó khi dễ, thật sự là ủy khuất nàng. Về phần Ngưng nhi, ta vừa mới đi qua, không có chuyện gì hết. Nếu không phải là nữ tử này quá mức kiêu ngạo thì ta cũng sẽ không ra hạ sách này. Các cô nương trong Y Y các này, cho tới bây giờ đều là tự nguyện bán thân, cho nên được quyền quyết định trao thân cho ai. Đã như vậy, ta cũng chỉ thành toàn cho nàng!” Nói đến câu sau, nàng cơ hồ cắn răng

Thoạt nhìn, trong chuyện này có 1 phen biến cố!

Trong lòng ta thấy nghi ngờ, đứng dậy đi đến trước mặt nàng, bắt lấy tay nàng, xóc tay áo nàng lên, bắt ngờ nhìn thấy vết thương trên tay nàng

“Tại sao có thể như vậy!” Đường Vấn Thiên nhảy qua, cầm lấy tay nàng, nói “Người nào đã thương người? Mau nói!”

Khoé môi Y Y rủ xuống vài phần, nhẹ giọng nói “Lúc này gặp phải mấy người khách nhân không biết nói lý, Y Y các chúng ta đã xử lý rồi! Ta đã cho gọi hộ viện! Bình thường thì khách nhân có nháo sự thể nào cũng vô ích! Chỉ là lần này, ta không cẩn thận”

Thật tốt! Nói đi nói lại mà cũng không nói mọi chuyện cho rõ ràng! Nàng vốn là có chủ tâm muốn làm cho hấn mơ hồ! Lòng ta thâm lĩnh hội, nhất định là có chuyện khó nói nên lời nên mới không nói ra!

Cũng không thể tiếp tục truy cứu, chỉ lấy từ trong lòng ra 1 chiếc khăn màu trắng, tinh tế băng bó chỗ bị thương của nàng

“Không nên để vào nước! không thì sẽ bị hoại tử! Mặc dù không phải là vết thương gì lớn nhưng nếu lưu lại sẹo thì không tốt rồi!” Ta nhẹ giọng nói

Sắc mặt của Đường Vấn Thiên vẫn hờn. A, quả nhiên là thú vị!

“Việc nhỏ mà thôi! Không cần khẩn trương như vậy!” Nàng cười, giấu chỗ bị thương vào trong tay áo như trước “Nhưng thật ra, nếu Đường công tử có việc muốn làm thì cứ làm! Có ta nhìn cũng không sao!”

Đường Vấn Thiên giật giật khoé môi, lạnh lùng nói “Ngày mai liền quay về! Như vậy người hài lòng rồi chứ?”

Quả nhiên là giữa hấn và nàng có giao tình! Chỉ không ngờ là hấn lại khẩn trương vì nữ tử này như vậy! Là mối tình đầu? Tình đầu của hấn hấn phải là Tuyên Tuyết Dung mới đúng. Hay là..... ta tinh tế nhìn chăm chăm vào mặt Y Y

Nửa ngày cũng chẳng nhìn ra được cái gì, lắc lắc đầu, không thể làm gì khác hơn là thôi đi

Có vài thứ, không phải người muốn là người liền có thể làm. Quốc sư cũng đã điều tra lai lịch của nàng nhưng lực bất tòng tâm

Sợ rằng, quốc sư muốn điều tra nàng cũng bởi vì vì bộ dáng khẩn trương của Đường Vấn Thiên đối với nàng! Một nữ tử được hoàng đế coi trọng như vậy, có thể nào cũng đáng để điều tra

Cừu nhân và bằng hữu của Đường Vấn Thiên, chỉ sợ là vị quốc sư đại nhân này đều biết được “nhất thanh nhị sở” [biết không sót 1 ai]

Không ai hiểu rõ người bằng kẻ thù của người! Chưa biết chừng, ngay cả chính người còn không hiểu được bản thân mình

Lòng ta trong cười khổ. Tựa như Đường Vấn Thiên hiểu rõ ta!

Bởi vì ngày ngày muốn đánh bại, cho nên càng muốn tìm hiểu rõ

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. Y Y cất giọng nói “Tiến vào!”

Cửa phòng mở ra, mấy phó nữ lục tục tiến vào. Ta thở dài trong lòng. Xem ra, tối nay mới chỉ là bắt đầu

“Sao Thanh Thanh cô nương còn chưa vào? Không bằng, ta đi ra xem nàng 1 chút, thế nào?” Không muốn tiếp tục ngày ngốc như vậy trước mặt 1 nam nhân, bên môi ta mỉm cười, chuẩn bị quang minh chính đại trốn ra ngoài

Nhưng Đường Vấn Thiên lại cười nói “Công tử sợ rằng nàng sẽ lạc đường trong Y Y các sao? Xem ra công tử thật để ý tới Thanh Thanh! Nàng chỉ có lo lắng cho người chứ chưa người nào lo lắng cho nàng! Thật giống với 1 vị bằng hữu ta quen biết!”

Ta cười nói, “Như vậy thoát nhìn, vị bằng hữu này của công tử quả nhiên là bầu trời có, trên mặt đất không đó! Hấn có tuyệt thế giai nhân đây! chỉ là không biết, Thạch mẫu có vinh hạnh gặp mặt vị giai nhân này

hay không?” Ta biết rõ, người hấn đề cập đến chính là ta, nhưng lại đang ở trước mặt Y Y, ta nói vậy là để nhìn xem, trong tim hấn, Y Y có vị trí như thế nào!

“Nguyên lại, công tử còn quen biết 1 vị giai nhân tri kỷ như thế sao? Thật muốn gặp mặt đây! Nữ tử như thế thật đúng là đặc biệt! Công tử có thể mang nàng đến đây gặp ta không?” Y Y cẩn thận nhìn hấn, ánh mắt đầy chờ mong, đầy khát vọng

Nếu là tình nhân thì tất hấn sẽ không nói ra những lời thế này, như vậy, liền chỉ có 1 khả năng! Ta hi vọng mình đoán không sai

Đường Vãn Thiên hứng thú 10 phần nhìn nàng 1 cái, nửa ngày mới nói “Vị hồng nhan này của ta chưa chắc đã đồng ý. Y Y, nếu thật sự muốn gặp phải xem xem vị hồng nhan này có nguyện ý hay không thôi” đôi mắt sáng quắc của hấn nhìn chằm chằm vào ta, phiếm ra tia chờ mong

Hấn cũng muốn ta gặp riêng Y Y? Y Y này rốt cuộc là ai? Tại sao mà được Đường Vãn Thiên coi trọng như vậy? Chỉ 1 câu nói bình thường như thế cũng làm hấn coi trọng! Một mực muốn thực hiện cho nàng

Nếu không biết thì đến lúc gặp mặt đó, ta tự điều tra là được rồi! Bên môi ta phiếm nụ cười, nói “Ta tin rằng vị hồng nhan này của Đường huynh cũng là 1 người thông tình đạt lý, nếu biết có 1 vị giai nhân xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành như vậy đang ở đây, cho dù là thiên sơn vạn thủy cũng tất hấn sẽ đến đây để gặp người, Y Y à!”

Ta nâng cằm nàng lên, cười đến gian trá

Quả nhiên, khoé môi của Đường Vãn Thiên có rút. Nếu sự thật đúng như ta suy đoán thì động tác này của Đường Vãn Thiên cũng là tự nhiên! Khó có được cơ hội trêu chọc Đường Vãn Thiên, trong lòng đương nhiên là cao hứng rồi

Mà nàng, bởi vì bị ta hành động lỗ mãng trước mặt Đường Vãn Thiên nên sắc mặt cực mất tự nhiên

Ta tiếu chút nữa là bật cười. Chuyện này càng ngày càng chơi đùa thật vui! Không ngờ ở đây lại phát hiện 1 chuyện kinh hỉ như thế này

Thức thời thu tay lại. Lúc này, cánh cửa cũng bị Tuyên Tuyết Nhi mở ra. Thần sắc của nàng không hề tốt, quần áo đã được thay toàn bộ

Ta chớp mi, thay quần áo mà lại không thay trong phòng của mình, chắc hấn đã xảy ra chuyện! Bên môi ta nở nụ cười! 2 người Lạc Phong đã làm việc rồi! Bên môi ta nổi lên nụ cười lạnh! Nếu chuyện đã hoàn thành thì bản thân ta muốn nhìn xem, Đường Vãn Thiên còn đón nàng hồi cung thế nào!

“Thanh Thanh! Người đã về rồi? Đến đây, ngồi xuống, 1 chén rượu!” Y Y hô.

Nàng ngẩn người, chậm tiêu sái ngồi xuống bên bàn, tiếp lấy chén rượu trong tay Y Y, uống 1 hơi cạn sạch. Xem ra, Y Y đã biết chuyện! ta cười lạnh trong lòng

Ta thậm chí nhìn thấy bàn tay cầm chén rượu của nàng đang run rẩy! Hôm nay đến đây, nhìn thấy cảnh tượng thú vị như vậy, quả nhiên là có tổn nhiều tiền thì cũng nguyện ý

Đường Vãn Thiên ấn ta ngồi xuống, cười rót cho ta 1 chén rượu, 2 tay nâng chén nói “Công tử, vì 2 người chúng ta “nhất kiến như cố”, Đường mỗ xin kính trước 1 chung” Dứt lời, hấn liền ngửa đầu đổ chén rượu vào miệng, đặt cái chén sang 1 bên, bình tĩnh nhìn ta

Ta cười 1 chút, nhìn lại hấn

Hấn chớp mi, trong ánh mắt lộ ra tia sáng sáng quắc, bên môi phiếm ý cười, tiếp tục “ta 1 chén người 1 chén”

Bữa cơm 4 người lúc này đã trở thành trận quyết đấu giữa 2 người bọn ta! Vốn chỉ là cuộc tỉ thí tửu lượng nho nhỏ, bây giờ lại biến thành cuộc tỉ thí dũng khí! Tối cuối cùng đã trở thành “ai không muốn sống hơn ai”

Nhìn thấy 2 người bọn ta uống vào bụng 10 chén rượu mà không hề dùng 1 chút thức ăn, Y Y nói “cho dù 2 vị công tử này có tâm đầu ý hợp thì cũng không thể uống 1 cách như vậy! Uống rượu không phải là uống

như thế! Phải chậm rãi nhắm nháp, nghe 1 khúc nhạc, thưởng thức mỹ nhân. Lương thần, cảnh đẹp. Uống như 2 người, rất tổn hại sức khỏe” nàng cất giọng nói

Ta cười, mị mắt như tơ “Thật không? Vậy thì lại càng muốn uống rồi! có phải không Đường huynh?”

Bên môi hân phiếm nụ cười đầy hứng thú, nửa ngày mới nói “Nếu Thạch huynh khiến trì thì Đường mỗ liền bồi quân tử!”

“Các người uống nhiều rượu như vậy, ta đây cũng muốn uống!” Tuyên Tuyết Nhi đột nhiên cầm chén lên, uống 1 hơi cạn sạch. Đường Vấn Thiên chớp chớp mi, nửa ngày không lên tiếng

“Y Y, đem tất cả loại rượu tốt đến đây! Ta muốn uống!”

Y Y nhìn nàng 1 cái, nửa ngày không lên tiếng “Hay là quên đi! Uống nhiều rượu như vậy làm gì?”

“Làm sao vậy, Thanh Thanh? Sắc mặt của nàng không tốt!” Đường Vấn Thiên nói

“Chàng quan tâm xem ta làm sao ư? Cái mà chàng quan tâm, cho tới bây giờ không phải là ta, mà là thể lực của Tuyên thành! Là thể lực của Tuyên thành! Là khuôn mặt này của ta! Mới vừa rồi ta bước vào, chàng không hề hỏi xem ta làm sao vậy, mà là cùng uống rượu với tên công tử kia! Chàng quan tâm ta sao?” Dứt lời, nàng đột nhiên đứng dậy, 1 tay đẩy tung cái bàn, mọi thức ăn và rượu đều rớt hết xuống đất. Nàng khóc ngất xuống đất!

Xem ra, là 1 người giả bộ đến điên cuồng! Ta thức thời đứng lên, chấp tay nói “Nếu tiểu thư mất hứng thì Thạch mỗ đành cáo từ rồi!”

Đường Vấn Thiên cau mày, nửa ngày mới nói, “Vậy không tiễn công tử rồi!”

Ta cười nói, “Đường công tử nên trong nom Thanh Thanh tiểu thư mới đúng!” Dứt lời, liền đi ra ngoài!

Nhìn phản ứng của nàng, có vẻ chuyện đã hoàn thành!

Ta không ngăn được tâm tình vui vẻ. Hôm nay thật sự thu hoạch không ít, vừa thu nhận được Tiêu Hỷ, vừa nhổ được cái đinh trong mắt mình. Sau đó lại phát hiện ra 1 người như Y Y

Một mình Y Y là đủ để so được với 10 Tuyên Tuyết Nhi!

Trở lại trong cung, ta tinh tế hỏi tình hình làm việc của Lạc Phong, nửa ngày sau mới cau mày nói “Các người xác định chuyện này không phải do các người làm? Có người đã làm chuyện này trước chúng ta? Vậy các người đã làm gì trong Y Y các rồi?”

Ta đột nhiên có 1 loại cảm giác bất hảo. Cảm giác như ta đang bị người khác nắm trong tay. Rõ ràng là thắng, nhưng lại có người nương tay cho chiến thắng của ta.

96. Q.2 - Chương 19: Vào Ở Lãnh Cung

2 người bọn hắn cúi đầu đáp lời, nói “Chúng ta chỉ biết rằng lão bản nương nơi đó không phải là người đơn giản! Lúc 2 người bọn ta định ra tay thì Tuyên tiểu thư đã bị người khác cưỡng hãm. Nếu không phải lão bản nương đề xuống thì việc thì sẽ nhiệt náo thành cuồng phong bão táp!

Ta cười lạnh. 2 người này vốn là do Đường Vũ Hiên an bài giả trang thành cung nhân trong Xích Hoàng cung. Dẫn 2 người bọn hắn đi theo là muốn cho bọn họ tìm cơ hội cưỡng hãm Tuyên Tuyết Nhi. Ai ngờ lại bị người khác đi trước 1 bước. Người nào có thể làm ra loại chuyện này với Tuyên Tuyết Nhi đây? Ta vỗ vỗ cái đầu đau đớn

Bên môi nổi lên nụ cười lạnh “Đã an bài Tiểu Hỷ ở nơi nào rồi?” Nếu đặt bên người ta thì chẳng khác nào không đánh đã khai rằng ta chính là Thạch công tử

Lạc Phong cười nói “Nương nương, nô tài đã giúp nương nương phân phó, bố trí cho Tiểu Hỷ ở tại 1 biệt viện trong thành! Còn mời mấy nha đầu trong nom, không có ai làm phiền nàng!”

“Làm tốt lắm! Không có việc gì, lui ra đi! Lúc rảnh rỗi thì đi đến biệt viện thăm nàng 1 chút! Cuộc sống bên ngoài của 1 tiểu cô nương như nàng vốn không nên có chút gì thay đổi!” Giao phó chuyện Tiểu Hỷ cho

hắn cũng bởi vì tên nam nhân này có cảm giác rất đáng tin! Nếu Tiểu Hỷ đi theo hắn thì sẽ không phải chịu ủy khuất

Lạc Phong cúi đầu trả lời “Vâng, nương nương!” Dứt lời, liền cúi đầu lui xuống

Đường Vãn Thiên quả nhiên trở về hoàng cung. Rất kỳ quái, mỗi ngày hắn không hề đi tìm Tuyên Tuyết Nhi, cũng không tới tìm ta! Vẫn án binh bất động, xử lý sự tình

Bởi vì quá lười biếng nên công văn chất đống như núi rồi! Ta cười lạnh trong lòng, nhìn thái độ của hắn, lòng ta có chút rõ ràng! cảm thấy hàn ý trong tâm hắn càng ngày càng đậm

Hôm nay là một ngày cuối cùng của mùa hè! Ta nhìn bầu trời, nhớ tới ngày này năm ngoái, trên bầu trời mùa hạ rơi xuống 1 trận tuyết! Cũng chính là ngày đó, ta biết rằng Đường Vãn Thiên chính là Tuyên Tuyết Tán! Ta vẫn không biết tại sao Đường Vãn Thiên lại bận tâm đến Tuyên gia như vậy, cho đến cái lần phát hỏa hôm nọ của Tuyên Tuyên Tuyết Nhi mới biết, vấn đề nằm ở trên người Tuyên phu nhân

Nữ nhi của Tuyên gia đều có chữ “Tuyết”! Đó là bởi vì Tuyên phu nhân vốn là họ Tuyết. Bà ta chính là muội muội của thành chủ Tuyết thành! Dem chữ “tuyết” vào tên của bọn họ là muốn nói cho thế nhân biết rằng Tuyên thành và Tuyết thành vốn đã hợp thành 1 thể! Hôn lễ của 2 thể lực lớn nhất Hoàng quốc, năm đó vốn là sự kiện đại sự oanh động của Hoàng quốc

Mà sau hôn lễ, bọn họ sinh ra Tuyên Tuyết Tán và Tuyên Tuyết Dung, còn có huynh đệ Tuyên Tuyết Băng! Đây cũng là nguyên nhân tại sao Tuyên Tuyết Nhi nhất định tiến cung với tư thái chủ nhân Đông cung rồi!

Cũng bởi vì Đường Vãn Thiên vẫn chưa dứt tình với Tuyên Tuyết Dung, một nữ tử giống hệt với Tuyên Tuyết Dung là 1 sự hấp dẫn lớn đến cỡ nào đối với 1 vị hoàng đế. Đây cũng là lý do tại sao trong hoàng cung Hoàng quốc, Hoàng hậu là nữ tử Tuyên thành, mà người được sủng ái nhất lại là Tuyên phi! Hoàng đế cũng chỉ vì trục lợi mới lấy nữ nhân kia làm hoàng hậu! Hoàng đế, ngay đến cả tình cảm của chính mình mà cũng có thể bán đứng lợi dụng

Hoàng đế, nói không chừng, chính là người đáng thương nhất trên thế giới này! Mà Đường Vãn Thiên lại là 1 trong số các hoàng đế đó

“Hoàng hậu đang suy nghĩ cái gì? Nghĩ đến nhập thần như vậy?” Cửa phòng bị đẩy ra, Đường Vãn Thiên dựa vào cạnh cửa, tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn ta

Ta lấy làm kinh hãi, một hồi lâu mới cười lạnh nói, “Như thế nào? Sao Hoàng thượng lại rảnh rỗi đến Xích Hoàng cung này của ta chơi đùa đây? Ta tưởng rằng, Hoàng thượng gần đây bị chuyện của Tuyết Nhi muội muội làm phiền lòng cũng nhiều!”

Hắn chớp mi, chậm rãi đi về phía ta, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào ta 1 hồi lâu mới nói “Hoàng hậu! Người đang ghen!”

Bên môi ta nở nụ cười lạnh, ôm lấy cổ hắn, dùng ngón tay nhấm nước phượng tiên điểm lên môi hắn “Đúng vậy! Ta đang ghen đây! Xem 1 chút xem, Hoàng thượng trấn an nổi tức giận của ta như thế nào đây!”

Hắn cười, giắt lại tay của ta “Hoàng hậu muốn ta trấn an như thế nào đây? Hay là đem Hoàng hậu vào lãnh cung để trấn an 1 chút?”

Bên môi ta nở nụ cười lạnh, tới rồi sao? “Ta còn đang suy nghĩ xem lúc nào Hoàng thượng mới ra tay đây! Cứ nhiên làm cho ta chờ đợi nhiều ngày như vậy! Bây giờ mới hạ quyết tâm ném ta vào trong lãnh cung, Hoàng thượng, người đối xử với ta thật sự là rất nhân từ!”

Hắn ôn tồn cười, ôm lấy thắt lưng của ta “Người biết rồi? Vậy thì ta tổng người tới đó!” Dứt lời, liền cúi xuống ôm lấy ta

Lúc này, những cung nữ bên ngoài đã quỳ đầy 1 nhà. Bọn thị vệ vốn định tiến lên nhưng thấy hắn ôn nhu ôm ta như vậy, đám người đó không lên tiếng, lui sang 1 bên

Ta ôm lấy cổ hắn, bên môi phẩm ý cười ảm áp. Mặc dù đã sớm nghĩ đến kết quả như vậy, nhưng chưa từng nghĩ rằng hắn sẽ ôm ta tới đó!

Ra khỏi Xích Hoàng cung, đã thấy Thái hậu đặc ý đi về phía ta, nhìn thấy hắc ôm lấy ta như vậy, khoe môi rỏ xuống vài phần, hừ 1 tiếng rồi rời đi

Hắn đem ta đến Dược Nô cung trong ngự hoa viên, lúc này mới bỏ ta xuống

“Nơi này là lãnh cung sao? Không giống!” Khoé môi ta phiếm nụ cười

Hắn cười nói “Sao mà không giống! Ta nói nó là lãnh cung thì nó chính là lãnh cung!” Hắn ôm ta rêu rao như vậy là muốn nói ọi người trong cung 1 điều: Cho dù ta có vào lãnh cung thì cũng vẫn đang là hoàng hậu của hắn!

“Ta thích Dược Nô cung này hơn, căn phòng của ta, ít nhất mà nói thì mở cửa sổ liền có thể thấy được hoa mai! Hơn nữa, hôm nay hoa mai sắp nở rồi, phải không?” Ta cười nói

“Đúng vậy! Hoàng hậu! Nếu hôm nay là hạ tuyết thì đương nhiên hoa mai sẽ nở! Đi thôi! Hoàng hậu, chúng ta đi xem hoa mai!” Dứt lời, liền ôm lấy ta, 1 cước đá văng cửa phòng

Bố trí trong phòng giống hệt với lúc ta còn ở đây. Ta cười nói, “Hoàng thượng thật đúng là tỉ mỉ nhập vi, cư nhiên đã cho người an bài tốt!”

Hắn buông ta xuống, cười nói “Nếu không bảo bọn họ sắp xếp tốt nơi này thì sao ta có thể mang hoàng hậu xinh đẹp của ta tới nơi này đây?” Hắn bước vài bước, mở cửa sổ, nhìn cây mai bên ngoài

“Sao hoàng hậu không hỏi ta tại sao lại đột nhiên ném hoàng hậu tới lãnh cung?” Hắn nhìn Bát Giác đình, giống như lơ đãng nói

Ta thay đổi tư thế ngồi, cười nói “À! Tại sao lại ném ta vào trong lãnh cung?”

Hắn lạnh lùng nói, “Hoàng hậu ngày ấy đi Y Y các, hoàng hậu vừa đi thì Tuyết Nhi liền bị cường hãm! Người nói xem, ta phải ăn nói với Tuyên thành và Tuyết thành thế nào đây?”

Ta che miệng mà cười, “À! Lại là vì việc này sao? Nguyên lai Hoàng thượng biết việc này sao? Ta tưởng rằng mấy ngày nay Hoàng thượng không đi Y Y các là bởi vì quá bận rộn xử lý quốc sự! Nguyên lai, đúng là bởi vì như thế!”

Hắn lạnh lùng nói “Người có biết tư vị khi bị người khác cưỡng hãm không? Mà lại còn phải đến 2 người đi làm! Người, đủ tàn nhẫn” Dứt lời, hắn liền đóng cửa sổ, quay đầu lại

Ta cười nói, “Trong lòng Hoàng thượng biết rõ là Tuyết Nhi muối muối bị người nào cưỡng hãm. Thật là ta sao? Hoàng thượng? Trong lòng ngài đều biết hết, có phải không? Chỉ là không ngờ Hoàng thượng cư nhiên biểu hiện si tình với Tuyết Nhi muối muối nhưng thực chất sau lưng lại làm ra những chuyện như vậy! Ta đoán 1 chút, ta gơ tay lên “Có phải Tuyên thành và Tuyết thành đem Tuyết Nhi muối muối đến đây là muốn Hoàng thượng phong nàng làm Hoàng hậu đúng không? Một nữ tử cực kỳ giống Tuyên Tuyết Nhi như vậy, ngài không có lý do gì mà không sủng đến cực điểm, không yêu đến cực điểm, có phải không? Chỉ là, Hoàng thượng vì sợ như vậy sẽ làm cho bọn họ đắc ý! Vậy nên mới làm cho người Tuyên thành và Tuyết thành từ bỏ dã tâm lập nàng làm hậu, có phải không? Cho dù mai này có phong hậu thì nhược điểm của nàng vẫn nằm trong tay Hoàng thượng, nàng có kiêu ngạo thì cũng sẽ không kiêu ngạo được, phải không? Ở Y Y các chờ ta đến tìm ngài về là muốn Hoàng hậu ta chết thay cho Hoàng thượng, có phải không? Hoàng thượng quả là inh!” Ta khen

Nguyên lai, Hoàng hậu đã biết! nhưng hoàng hậu lại không vạch trần ta! Ta phải tạ ơn người như thế nào đây! Như vậy đi, ta không phế người, mặc dù người ở trong lãnh cung nhưng vẫn làm hoàng hậu, được không?” Đôi mắt hắc loé lên ánh quang sáng quắc

Ta cười đứng dậy, đốt đèn lên. Cười nói, “Ta không nói là vì ta không muốn làm cái chức vị hoàng hậu này! Người biết ta ở lại trong hoàng cung này là vì chuyện khác! Cần gì phải chiếm lấy cái Đông cung này đây? Hơn nữa, người làm việc này với Tuyên thành, ta dùng 2 tay để tán thành còn không kịp! Người sớm đã nổi lên sát tâm với Tuyên thành thì ta không thể để cho bọn hắn lấy bất cứ cơ nào để đối phó người, có phải không? Chỉ là, ta còn có chuyện chưa rõ, hi vọng Hoàng thượng có thể giải thích nghi hoặc này của Dược Nô”

Hắn bình tĩnh nhìn ta , một hồi mới nói, “Hoàng hậu có chuyện gì, có thể nói thẳng, ngươi và ta vợ chồng, có thương có lượng cũng là đúng!”

Ta cười nói, “Ta chỉ muốn biết, tại sao Hoàng thượng lại giả mạo Tuyên Tuyết Tấn! Không muốn nói cho ta biết vì dự tính là sẽ rời xa ta nên mới làm như vậy! ta không nên trên đời này lại có chuyện khéo léo như vậy! Tuyên Tuyết Tấn thật đã đi đâu rồi? Ta phải biết!”

Tới câu cuối cùng, ta cơ hồ là rống lên!

Hắn chớp mi nhìn ta, không lên tiếng, 1 hồi lâu mới nói “Ngươi còn đang thích hắn?”

“Ta chỉ muốn biết chân tướng mọi chuyện! ta thay ngươi gánh chịu lửa giận của Tuyên thành, mà ngươi cũng phải nói chuyện này cho ta biết! Nếu không, đổi lại 1 điều kiện cũng được! Trả thủ cấp của mẫu thân lại cho ta, ta lập tức rời đi!” Ta cười lạnh nói.

Hắn trầm mặc một hồi lâu mới nói, “Cho tới bây giờ cũng không có người nào là Tuyên Tuyết Tấn! Ngươi có muốn thích cũng không thích được!”

Ta cả kinh, liền đứng dậy. Đi vài bước về phía hắn? Người này là do hắn tạo ra? Không có khả năng này! Ta đã điều tra hắn, hắn trong triều có quan có lộc, lại trấn thủ biên quan nhiều năm! Mọi người đều biết là có 1 Tuyên tướng quân đại nhân tồn tại! Mà lúc này ngươi lại nói là không hề có Tuyên Tuyết Tấn?” Ta cơ hồ cắn răng rống lên

Hắn gật đầu, 1 hồi lâu mới nói “Vốn là có, nhưng sau khi Tuyên Tuyết Dung chết 1 năm, hắn cũng liền tử trận! Cái chết của Tuyên Tuyết Dung đối với mọi người mà nói là 1 đả kích lớn, lúc ấy cường địch 4 phía, nếu biết được Tuyên Tuyết Tấn đã chết thì chúng sẽ hạ lệnh công thành! Còn Tuyên phu nhân, bởi vì Tuyên Tuyết Dung chết nên cũng gần như phát điên. Không ngờ là Tuyên Tuyết Tấn cũng chết! Nếu biết Tuyên Tuyết Tấn đã chết thì Tuyên phu nhân tất hẳn sẽ phát điên! Lúc ấy ta tin rằng Tuyên Tuyết Băng cũng là bất đắc dĩ, lúc này mới giả mạo Tuyên Tuyết Tấn! Nhưng, 1 người không thể dùng cả 2 thân phận để sống! Cho nên, Tuyên Tuyết Tấn liền do mấy người bọn ta thay phiên nhau giả trang! Ta, Tuyết Băng, Tuyết Hạo, Triệt, Vấn Hiên, Đình Hiên! Bởi vì mang ngân diện, thân người lại cao giống nhau, cho nên, trừ bọn ta ra, người biết chuyện này chỉ có 1 mình ngươi mà thôi!”

Ta vỗ tay cười nói, “Hảo hảo hảo! Thật tốt! Đường Vấn Thiên! Ta cư nhiên bị các ngươi lừa bôn lâu như vậy mà lại không biết! Như vậy, xin Đường quốc chủ nói cho ta biết, người đầu tiên ta gặp lúc ở ngoài Tuyên thành là ai?”

Hắn thoáng giật mình , “Là ta!”

“Ngươi bị ta ném vào ôn tuyền trong Tuyên phủ là ai? Người giết chết đại xà là ai?” Ta cơ hồ là gào thét lên

Khoé môi hắn phỉếm ra 1 nụ cười “Là ta!”

“Ngươi cùng ta có 1 màn kỳ ái trên thành lâu là ai?” Ta tiến gần về phía hắn.

“Cũng là ta!” Nụ cười tên khoẻ môi hắn càng ngày càng lớn “Người bên trong cái giếng kia cũng là ta! người mà ngươi thấy vào mấy ngày trước khi thành thân là Vấn Hiên! Người mà ngươi thấy cùng dây dưa với nữ nhân trong phòng là Đình Hiên! Tuyên Tuyết Tấn mà không nói chuyện với ngươi phần lớn đều là bọn họ giả trang. Người nói chuyện với ngươi, tiếp xúc với ngươi, cho tới bây giờ chỉ có 1 mình ta!”

Cũng là lý do tại sao mà bây giờ Đường Vấn Thiên lên làm hoàng đế, Tuyên Tuyết Tấn lại biến mất. Nếu nhiều người bọn họ cùng làm 1 việc, chỉ cần 1 trong số bọn họ vắng mặt ở đây thì sẽ có khả năng giả trang thành Tuyên Tuyết Tấn. Mà ta căn bản không có khả năng đồng thời hoài nghi nhiều người như vậy! Toàn bộ sự chú ý của ta đều tập trung trên người hắn

Ta lui ra sau từng bước rồi lại từng bước, cuống quýt phát ra tiếng cười lạnh. Mọi chuyện, mọi người trên thế giới này ta đã thấy nhiều lắm rồi, nhưng chưa từng thấy 1 chuyện âm tàn độc ác nào có thể giấu diếm mọi người trong nhiều năm như vậy! Thay phiên nhau giả dạng Tuyên thành thành chủ! Thật may là bọn họ đã nghĩ ra

“Đây cũng là nguyên nhân ngươi muốn thực hiện cuộc cá cược 3 người đó? Ta nói là sẽ rời xa ngươi, nhưng không ngờ ngươi lại không lấy Thụy Nhạc Mai! Nhiều người làm phu quân của nàng như vậy, lúc đầu ta hẳn là nên thành toàn nàng! Ha ha!” Ta cắn răng cười lạnh

“Đây cũng là nguyên nhân tại sao mà chuyện thối hôn làm kinh động đến cả thái hậu! Ha ha! Thật là tốt! Làm nhiều chuyện như vậy là vì sợ chuyện giả mạo Tuyên Tuyết Tấn bị nàng vạch trần, phải không? Chỉ là, tại sao ngươi lại đáp ứng thành thân với ta?” Ta vỗ vỗ cái đầu đau đớn

Hắn cười nói “Ta cũng không định thành thân với ngươi! Cho nên mới có thể để cho Đình Hiên làm diễn trò trước mặt ngươi tại đêm trước khi thành thân! Mà ngươi cũng không phụ sự kỳ vọng của ta mà đào hôn! Ngươi thật sự tưởng rằng, nếu ta thật sự muốn thành thân thì ngươi sẽ đào tẩu dễ dàng như vậy sao? Là ta để tất cả các thị vệ rút lui, còn dặn bảo bọn họ không được cản đường của ngươi! Vì thế nên ngươi mới có thể đào tẩu! Nếu không, bằng Diệp Dược Nô ngươi mà ngươi cho rằng thật sự có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta sao?” Bàn tay của hắn để ở trước mặt ta, mở ra rồi lại nắm lại

“Đường quốc chủ quả nhiên là mất không ít tâm tư! chỉ là, Đường quốc chủ có nghĩ rằng bây giờ ta sẽ mở cửa Dược Nô cung, rống lên 1 tiếng ọi người trong thiên hạ đều biết việc này hay không? Làm sao bây giờ! Thật là muốn hét lên!” Ta cười, làm bộ đi mở cửa, nhưng lại bị hắn kéo vào lòng

“Như thế nào? Biết rằng không có Tuyết Tấn tồn tại, trong lòng không thoải mái sao? Kỳ thực, Tuyết Tấn thật sự ngươi cũng đã gặp qua! Ngươi suy nghĩ 1 chút!” Hắn cười, nói nhỏ bên tai ta

Ta ngẩn người. Không sai! Ta đã gặp qua! Ngay lúc 2 người bọn ta gặp nhau lần đầu tiên! Tại mai Lâm trong Tuyên thành! Hắn đưa ta đến bên dưới gốc cây mai cổ thụ để luyện kiếm! Lúc ta tưởng hắn múa kiếm cho lão thành chủ xem, không ngờ lại là để cho Tuyên Tuyết Tấn xem! Nếu ta biết, người được chôn bên dưới cây mai cổ không phải là lão thành chủ mà chính là Tuyên Tuyết Tấn thì tất thấy mọi sự việc đã khác đi

Cũng sẽ không có 1 cừu nhân ta vừa yêu vừa hận! Chuyện đời, chuyện người trên thế giới này thật khó đoán trước!

Ta nhìn vào mặt hắn, lòng bàn tay hoá ngứa, không khác chế được chính mình, 1 chưởng đánh sầm mặt hắn!

Mặt hắn bị ta đánh cho lệch sang 1 bên, 1 hồi lâu mới quay đầu lại nói “Hoàng hậu đang tức giận cái gì? Bây giờ, không phải ta đã ở cung 1 chỗ với hoàng hậu rồi sao? Ngươi làm hoàng hậu của ta là gánh nặng đến thế sao?”

Về mặt của hắn cứ thản nhiên như vật, cứ như thể lừa gạt ta đến mức bi thảm như vậy là chuyện hắn nên làm!

Ta cười lạnh “Nhưng thật ra là ngươi nói, làm ra nhiều chuyện như vậy chính là vì gạt ta, lừa gạt mọi người trong thiên hạ! Đường Vãn Thiên! Ngươi thật sự là hết thuốc chữa rồi! Ngươi! Ngươi có thể cho ngươi cường hãm Tuyên Tuyết Nhi, cũng có thể cho ngươi đánh cắp thủ cấp của mẫu thân ta! Vì thắng lợi, có chuyện gì mà ngươi không làm được? Ngươi nói cho ta biết!”

Hắn kinh ngạc nhìn ta “Ngươi đang tức giận! Ta tưởng rằng sau khi ngươi biết ta là Tuyên Tuyết Tấn, chỉ có chuyện của muội muội ngươi mới có thể khiến cho ngươi tức giận! ai ngờ ngươi lại tức giận như vậy! Ta thật sự không biết ngươi đang tức giận cái gì! Vì thành công mà hi sinh 1 người, hi sinh 1 việc không phải là đúng đắn sao? Ngươi rốt cuộc đang tức giận cái gì? Tuyên Tuyết Tấn mà ngươi yêu mến bây giờ là người đang đứng trước mặt ngươi, trở thành phu quân danh chính ngôn thuận của ngươi, ngươi hẳn là nên cao hứng mới đúng! tại sao lại tức giận!”

Tại sao lại tức giận? Hắn cứ nhiên nói ra những lời này! “Đường Vãn Thiên, ta muốn nói cho ngươi biết, ngươi..., đúng là 1 nam nhân hết thuốc chữa!” Dứt lời, ta liền mở cửa phòng ra, hô ra bên ngoài “Ngươi đâu! Mau tới đây! Ngươi đâu! Các ngươi có biết hoàng đế của các ngươi đã làm ra chuyện gì không? Hắn cứ nhiên.....! Đứng!”

Hắn từ phía sau che lấy môi ta, 1 tay kéo ta vào trong phòng, thuận tay đóng cửa phòng lại

“Ngươi cứ nhiên làm như vậy!” Hắn thương tâm nói.

“Sao ta lại không thể làm như vậy? Mặc dù ngươi là phu quân của ta, nhưng chỉ cần 1 ngày ta không thừa nhận thì ta có thể đuổi ngươi đi khỏi người ta! Phu quân! Ha ha! Có phu quân nào mà lại đối xử với thể tử của chính mình như thế? Có phu quân nào mà lại đối xử với nữ tử mình yêu mến như thế! Nàng mới 16 tuổi! Nàng còn trẻ như vậy! Bởi vì nàng làm trở ngại nghiệp lớn của ngươi, ngươi cư nhiên đối xử như vậy với nàng” Ta vừa rống vừa thối lui ra sau

Hắn lạnh lùng nói, “Đương nhiên ta biết nàng mới 16 tuổi! Sau này ta sẽ đối xử tốt với nàng là được! Chỉ cần nàng không thương tổn tới đế quốc của ta thì ta sẽ đối xử tốt với nàng ta là không thành vấn đề rồi!”

Đây là lựa chọn của đế vương sao? Một đời đế vương, cho dù là nữ tử mình yêu mến nhất, chỉ cần nàng nguy hại tới hoàng quyền của hắn thì hắn sẽ trở mặt không chút lưu tình!

Ta lại thối lui ra sau 1 bước, cảm thấy nam nhân này thật sự đáng sợ! Ta tưởng rằng Diệp Dược Nô ta vốn là người độc ác nhất thế gian này! Cũng không ngờ là còn thua xa hắn! Hắn cố tính sao? Có phải trái tim của hắn đối với Tuyên Tuyết Dung cũng là giả ý?

“Ngươi đang sợ cái gì? Ngươi đang thối lui cái gì? Hoàng hậu! không phải ngươi cũng nghĩ ra chuyện giống ta sao? Nếu không phải như thế thì sao ta lại đổ tội danh lên đầu ngươi? Hơn nữa, hoàng hậu, nàng ta dùng sự trong sạch để đổi lấy ân sủng cả đời của ta, nàng ta có cái gì mà oán trách? Nàng chỉ là vật hi sinh của Tuyên thành và Tuyết thành mà thôi! Hơn nữa, nàng ta vốn sinh ra tại thanh lâu! Đối với loại chuyện này, vốn là sự giác ngộ nhất định” Hắn bước từng bước tới gần ta

“Nhưng nàng thích ngươi! Sao ngươi có thể như vậy? Có phải tất cả nữ tử, chỉ cần có mối uy hiếp đối với hoàng triều của ngươi thì ngươi đều sẽ đối xử như vậy?” Ta run rẩy hỏi

Bên môi hắn nổi lên nụ cười tàn nhẫn “Đúng vậy! Hoàng hậu, xin ngươi đừng có bày ra cái vẻ mặt “hôm nay mới biết được bộ mặt thật của ta!” Ngươi biết, vì nghiệp lớn, người nào ta cũng có thể giết, người nào cũng có thể lợi dụng! Kể cả Văn Hiên, kể cả mẫu thân!”

“Phải không? Còn Y Y thì sao?” Ta nâng mắt, bình tĩnh nhìn hắn, hài lòng chứng kiến sự chật vật trong mắt hắn

“Nàng ta và ta không có vấn đề gì! Đề cập đến nàng ta làm gì!” Hắn phát tay áo nói.

“Nếu thật sự không có vấn đề gì thì ta liền phái người đi cưỡng bức nàng, ngươi nói xen, được không” Bên môi ta phiếm nụ cười lạnh lẽo khát máu

“”Ngươi dám!” Hắn tức giận rồi, ta biết!

“Sao ta lại không dám? Đường Văn Thiên, nếu ta đoán không sai thì nàng ta mới là mẫu thân thực sự của ngươi! Một người có thể đem mẫu thân của chính mình đến cái loại địa phương đó, ta tưởng rằng, ngươi đã không thêm để ý đến sinh tử của nàng! Càng huống chi là sự trong sạch! Ta nhớ, lúc ngươi ban chết cho Tuyên phi, Văn Hiên cũng đã liệu đến vấn đề này, bây giờ nhớ lại, tất cả mọi chuyện cũng là hợp lý! Ngươi nói là mẫu thân của ngươi lúc này đang cùng phụ thân ngươi khoái ý giang hồ! Ta phái người đi xem qua hoàng lăng, nữ tử bên trong hoàng lăng vốn là Tuyên phi không sao! Nói cách khác, Tuyên phi vốn không phải là mẹ ruột của ngươi! Phụ thân của ngươi thật sự rất yêu mẫu thân của ngươi nên mới để nàng ở ngoài cung, không cho nàng tiến cung! Chình là vì sợ rằng trong cung nàng sẽ bị người khác xa lánh! Phải không?” Ta lãnh đạm nói

Hắn nghe vậy, liền cười ha ha “Nữ nhân đó vốn là đáng chết! Con của mình không sinh mà lại xuất cung cướp đoạt tiểu hài tử của mẫu thân ta! Đoạt 1 người còn chưa đủ, đằng này lại cướp đoạt tới 3 người! Ngươi nói xem, vì sao phụ hoàng ta chỉ yêu thương 3 người bọn ta trong số nhiều hài tử như vậy? Đó là bởi vì 3 người bọn ta là do mẫu thân sinh ra! Chỉ cần người bọn ta mới có thể đủ tư cách trở thành chủ tử của Hoàng quốc! Nếu không phải là hoàng hậu thì không thể ban chết thì ta đã sớm ban chết cho Thái hậu rồi! Nếu không phải trong nhiều năm, bà ta tận tâm với Văn Hiên như vậy thì ta đã sớm giết chết bà ta! Còn để bà ta ở trước mặt ta cung tay múa chân sao? Chỉ là, hoàng hậu, ngươi có biết tại sao ta vẫn không phong hậu không? Bởi vì, Đường Văn Hiên có nói qua, mấy năm sau, thiên hạ 14 nước sẽ đại loạn! Cho nên, sau khi lập hậu, nhiều nhất là 3 năm thì sẽ phải giết! Ngươi cũng biết, ta toàn tâm toàn ý muốn bảo toàn người, ai ngờ rằng các muội muội của ngươi lại liên thủ đẩy ngươi vào tuyệt lộ! Mặc dù con người của ta không tin vào trời, không tin vào số mệnh, mà chỉ tin tưởng chính mình! Nhưng, nếu mọi người đều nhất

trí thì ta cũng không ngăn cản. Trong 3 người, mặc dù người sinh sống tại lãnh cung nhưng ta sẽ cho người quyền lực tuyệt đối. Cho người ở trong cung này hô phong hoán vũ, được không?”

Chớp mi, rất ngoài ý muốn là hần cư nhiên lại nói như vậy! Lần trước, tại Viêm quốc, hần là vì muốn bảo vệ ta?

“Ít đi 1 người tranh đấu với ta thì người biết đó, cuộc sống của ta sẽ mất đi rất nhiều niềm vui thú!” Hần cười to nói

“Cho nên, trước hết người vẫn thắng ta, không phải bởi vì ta ngu, mà là bởi vì người của người quá nhiều, phải không? Ngay cả Vãn Hiên cũng giúp người tính kế với ta, phải không?” Ta lạnh lùng nói

Hần cười, “Đúng vậy! Nữ tử thông minh như người không có nhiều lắm, cư nhiên đến 6 người bọn ta hợp lực mới có thể thắng được người! Mọi chuyện so với lần người đào hôn cũng không dễ dàng hơn đâu! Về phần Vãn Hiên, trước đó hần có chủ ý, nhưng từ sau khi ta phong hậu cho người, hần chưa từng cùng bọn ta thương lượng qua. Xem ra, đúng là đã phát sinh chân tình với người rồi! Bản lãnh thật cao! Cư nhiên nắm Vãn Hiên – người thông minh nhất trong bọn ta – trong tay! Diệp Dục Nô! Cho người đến bên cạnh Vãn Hiên là vốn định để người ra tay cứu giúp Vãn Hiên, chỉ là, người chữa khỏi bệnh cho Vãn Hiên nhưng lại cướp Vãn Hiên khỏi bọn ta! bọn ta đã quá coi thường người rồi!”

Ta lui ra sau mấy bước, ngã ngồi xuống trên chấn bông. Nguyên lai là Vãn Hiên có tham dự

Phát sinh chân tình sao?

“Vui đùa ta như vậy, người rất khoái nhạc sao? Đường Vãn Thiên!” ta cười lạnh

“Chiến thắng Diệp Dục Nô là chí nguyện lớn nhất cả đời ta!” Hần cười lớn.

“Như vậy, tại sao người còn ôm ta tiến vào cái lãnh cung này? Có phải muốn nói cho bọn họ biết rằng mặc dù vào lãnh cung nhưng vẫn là người phụ nữ người chú ý? Cho nên, những người nhắm vào ta sẽ không ít? Đường Vãn Thiên, người làm như vậy khiến cho ta thật sự rất xúc động, rất muốn cho người cho cưỡng bức mẫu thân của người!” Ta cười lạnh

Sắc mặt hần thay đổi liên hồi, nắm lấy cằm ta “Một người phụ nữ mà cư nhiên nói ra loại chuyện này! Người có biết tư vị được người khác cưỡng bức là như thế nào không? Mà cư nhiên đã nói ra như vậy! Loại chuyện này, nam nhân muốn thì là chuyện bình thường, nữ nhân mà muốn thì bất hảo rồi! Người đã muốn, hơn nữa, ta đã xem thương thế của người – cũng không nghiêm trọng lắm, vậy thì ta liền cho người nếm tử xem tâm tình của Tuyên Tuyết Nhi lúc đó là như thế nào” Trong mắt hần phấp phấp ý cười khát máu

Chuyện của Tuyên Tuyết Nhi, hần ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong tâm hần là rất khổ sở. Có nam nhân mà lại nguyện ý cho nam nhân khác cưỡng bức người phụ nữ mình yêu mến?

Đột nhiên ý thức được hần muốn làm cái gì, ta nhảy người lên, chạy như điên

Hần sải vài bước lại đây, túm lấy tóc ta, kéo ta đến trước ngực hần, chế trụ đôi môi của ta

Cả người hần đang run rẩy, cả người giống như là điên cuồng

Quơ tay túm hất rơi ngọn đèn dầu trên bàn, ta kinh hãi kêu lên 1 tiếng, muốn cắn hần nhưng lại bị hần nắm tóc làm cho đau đớn. Hần ấn ta ngã vào trên bàn, kéo cao chiếc váy của ta lên. Cho đến lúc này, ta biết, đêm nay, có thể nào ta cũng không thoát được rồi!

97. Q.2 - Chương 20: Sinh Con Ở Lãnh Cung – Phần 1

Một tháng! Hần mỗi đêm đều đến nơi này của ta. Nếu không phải ta ra vẻ giận dữ ngút trời thì ta nghĩ hần còn có thể trở lại

Chưa từng có 1 nương nương nào đã vào lãnh cung mà còn có thể được hoàng đế liên tục sủng hạnh trong 1 tháng. Nơi này làm gì có phải là lãnh cung, nơi này rõ ràng là nơi hần yêu thích nhất

Thái độ này của hần cũng nói ọi người rằng cho dù ta đang ở lãnh cung nhưng vẫn là vị hoàng hậu hần sủng ái nhất. Tuyên Tuyết Nhi đã tiến cung rồi. 3 tháng sau khi phong hậu đã qua, như ước định lúc trước,

Đường Vần Thiên hẳn phải phong nàng làm quý phi, nhưng rất kỳ quái là hắn lại không làm như vậy, hắn vẫn để nàng mang thân phận 1 cung nữ ở tại bên người hắn. Chắc hẳn là có liên quan đến chuyện hôm nọ

Không thể phủ nhận, bước đi này của Đường Vần Thiên rất sáng suốt! Tuyên thành và Tuyết thành sẽ không còn ôm bất cứ hi vọng gì đối với 1 nữ tử đã mất trinh

Trong lòng ta có cảm xúc khác thường với Tuyên Tuyết Nhi, cái loại cảm giác này thật sự không tốt. Đối với nam nhân đã cưỡng bức ta, trong lòng ta vẫn yêu hắn. Mà nàng lại không giống như thế. Trong lòng nảy sinh 1 niềm thương tiếc với nàng

Nữ tử này, khi sinh ra đã phải gánh vác sứ mạng của Tuyên thành và Tuyết thành, lúc này mới bị đưa đến thanh lâu học cách lấy lòng nam nhân. Ai ngờ, cũng bởi vì chuyện này mà hại nàng

Hôm nay hắn không tới. Ta cau mày, nguyệt sự đã trễ. Trong lòng ta biết, chuyện ta lo lắng nhất đã xảy ra

Vượt ve vùng bụng bằng phẳng, trong đây đang có 1 sinh linh đang tồn tại. Đây là hài tử của Đường Vần Thiên! Ta nào có muốn! Mà nơi này, ta không thể sử dụng được liệu. Nếu muốn phá thai thì chỉ có thể nhờ đến sự trợ giúp của Lâu Nhạc Khanh!

Muôn gặp Lâu Nhạc Khanh không phải là chuyện dễ dàng, bây giờ thân phận của ta không giống lúc trước. Đã là hoàng hậu mà lại bị nhốt trong lãnh cung

Nhược điểm duy nhất của chốn lãnh cung này là không thể tự do ra vào. Mặc dù Đường Vần Thiên thường xuyên đến đây nhưng 2 người bọn ta lại thường xuyên cãi vã không vui! Hắn cũng thường mang theo các phi tử đến Bát Giác đình để thưởng mai. Bộ dáng ôn nhuận như ngọc thật sự làm cho ta muốn phóng ta cửa sổ, đánh tan nọ cười ôn nhu trên mặt hắn!

Rất khó tin, 1 nam nhân có nọ cười ôn nhu như vậy mà lại là người như thế. Hắn luôn mang theo Tuyên Tuyết Nhi bên người. Ta nhìn ra được, sắc mặt của Tuyên Tuyết Nhi rất không tốt. Cho đến 1 ngày, ta nhìn thấy sắc môi trắng bệch của nàng. Ta biết, nàng cũng giống như ta! Cũng đã hoài thai; hơn nữa, đã sẩy thai

Mới cùng hắn ở 1 chỗ trong thời gian ngắn như vậy mà đã mang thai rồi, ta không khỏi bắt đầu hoài nghi, tại sao các phi tử khác lại không hoài thai? Rõ ràng không phải là vấn đề nằm ở Đường Vần Thiên, tại sao hắn lập phi nhiều năm như vậy mà lại không có con nối dõi? Có người sát hại sao? Hay là, hắn không muốn có hài tử?

Nếu nếu không muốn thì hắn đã xử lý việc này rồi! Còn cần gì ta phải xin phần hoa hồng [1 loại thuốc phá thai] của Lâu Nhạc Khanh? Cứ làm theo ý muốn của hắn là được. Một nam nhân ngay đến cả nữ tử mình yêu mến mà cũng có thể bán đứng cho người khác, ta không biết hắn sẽ làm nên loại chuyện gì nữa!

Mở cửa sổ ra, ngoắc ngoắc hắn, hắn thoáng giật mình, chỉ chỉ vào mũi mình, cứ như thể ta gọi hắn là chuyện khó tin đến cỡ nào! Hắn chau mày, tựa tiểu phi tiểu nhìn ta

Nửa ngày sau mới cúi đầu nói với Kỳ phi bên cạnh 1 câu, Kỳ phi ứng tiếng, phúc thân với hắn rồi lui ra. Hắn đứng dậy, chậm rãi đi về phía ta

“Hôm nay hoàng hậu cứ nhiên chủ động muốn gặp ta, quả là chuyện khó tin! Như thế nào? Ngoan ngoan bên trong lãnh cung, không nhịn được rồi sao? Không có người cùng trò chuyện, có phải cảm thấy phần nọ? Hay là, hoàng hậu muốn ta?” Ý cười bên môi hắn càng ngày càng đậm, cảm giác như là sắp chảy tràn ra

Ta vẫy tay với hắn, ý bảo hắn đến gần 1 tí. Hắn hiểu ý, tiến lại gần, thả người, nhảy vào giữa phòng, thuận tay đóng cửa sổ lại, ôm lấy ta “Quả nhiên là hoàng hậu muốn ta rồi!”

Dứt lời, môi hắn liền rơi vào cằm cổ ta. Kế tiếp hắn muốn làm gì, trong lòng ta rất rõ nhưng đây phải phải là mục đích ta gọi hắn tới đây

“Hoàng thượng! Ta có chuyện muốn nói!” Ta đẩy môi hắn ra

Hắn cau mày, kéo ta lại, ngồi vào trên chiếc áo ngủ bằng gấm, ôn tồn dựa vào ta, nửa ngày mới nói “Chuyện gì? Hoàng hậu?”

“Có phải bên người hoàng thượng có rất nhiều được liệu?” Ta vòng tay ôm lấy cổ hắn

Hắn cười “Người muốn đem thuốc đến đây nghiên cứu sao? Có phải cảm thấy chỗ này rất buồn bực không? Được, ngày mai ta bảo Lâu Nhạc Khanh đem những thứ người muốn lại đây! Còn mấy quyển sách thuốc trong phòng sách của hắn. Người bây giờ là hoàng hậu, tất cả mọi thứ trong cung đều là của người! Kể cả ta!”

Hoá ra nam nhân này cũng biết nói lời ngon tiếng ngọt. Mặc dù mỗi lần ta đều cãi cọt ầm ĩ với hắn, nhưng không thể phủ nhận rằng có những lúc hắn rất ôn nhu

“Ta muốn phần hoa hồng!” Ta cười nói “Người sẽ không đáp ứng?”

Hắn biến sắc. Cầm lấy tay ta xem mạch “Người có?”

Ta gật đầu, “Xin lỗi, Hoàng thượng, không ngờ nhanh như vậy đã đó rồi! Chỉ cần có phần hoa hồng là có thể phá thai! Không còn phiền toái nữa!” Ta cam đoan với hắn

Sắc mặt hắn xanh mét, siết lấy tay ta càng ngày càng chặt, nửa ngày mới nói “Người không muốn hài tử của ta sao?”

Ta liều mạng đẩy hắn ra “Người làm đau ta!”

Hắn cười lạnh, “Còn hơn bụng dạ của người, bao nhiêu đó của thì có thấm gì? Nếu đã làm hoàng hậu của ta thì người đừng hoàng phá thai! Có thai thì phải hảo hảo sinh ra cho ta!” Hắn buông ta ra, đứng lên, xúc động đi đi lại lại trong phòng

Hắn đang tức giận! Hắn đang tức giận cái gì? Không phải hắn không muốn có hài tử sao? Nếu hắn muốn thì dựa vào năng lực của hắn, hài tử của hắn đã bỏ đầy đất rồi [cách so sánh ko đỡ được =)).]. Tại sao đến bây giờ chưa có phi tử nào mang thai, đây vốn là vấn đề mà mọi người vẫn chú ý

“Người chỉ đơn thuần không muốn có hài tử! Diệp Dược Nô! Hay là người không muốn hài tử của ta?” Hắn lạnh lùng nói

Ta cười, “Đường quốc chủ cũng quan tâm đến vấn đề hài tử sao? Ta tưởng rằng, quốc chủ có nhiều phi tử như vậy mà không có 1 ai mang thai là vì quốc chủ có vấn đề, nhưng sự thật chứng minh rằng sức khoẻ của quốc chủ rất tốt, 1 chút vấn đề cũng không có! Như vậy, tại sao phi tử của ngài vẫn không hoài thai? Ta đoán, có phải quốc chủ không muốn có hài tử hay không?”

Hắn ngậy cả người, “Người nghĩ ta là người như vậy? Hổ dữ không ăn thịt con, người cho rằng ta so với con hổ còn ác độc hơn sao?”

Ta cười nói, “Hoàng thượng không biết sao? Hoàng thượng vốn là độc thánh đấy! 1 người am hiểu thuật dụng độc, sao lại có thể không độc ác? Ta đang suy nghĩ, Hoàng thượng vẫn không muốn hài tử của những nữ nhân khác là vì trong lòng Hoàng thượng vẫn yêu Dược Nô, cho nên mới có thể hi sinh mọi hài tử của Hoàng thượng mà lưu lại 1 mình hài tử của Dược Nô, thật không?”

Hắn thoáng giật mình, nửa ngày nói không ra lời! “Người đã biết rồi?”

“Đúng vậy! Đương nhiên là ta biết! Hoàng thượng vốn là người vì giang sơn mà cái gì cũng có thể hi sinh, người có thể si tình với ta như vậy hay không? Ha ha ha! Thật sự rất là buồn cười! hoàng thượng, hay là đừng nhắc tới chuyện cười này nữa được không!” Ta cười đến mức ôm bụng

Hắn híp mắt nhìn ta, sắc mặt không chút thay đổi, khoé môi rủ xuống “Hoàng hậu cho rằng đây là chuyện cười? Nếu đây chính là sự thật thì sao? Người có thể giúp ta sinh hạ hài tử không? Ta biết hoàng hậu vốn là thần y, biết rất nhiều phương pháp phá thai. Chỉ là, xin hoàng hậu hỏi lại trái tim của mình 1 chút, nếu hoàng hậu không muốn có hài tử thì hoàng hậu có thể dùng rất nhiều biện pháp; nhưng hoàng hậu lại để cho chính mình mang thai; tại sao?”

Ta lạnh mặt. Không sai, ta vốn có biện pháp tránh thai! Nhưng không biết sao lại không chịu làm. Chẳng lẽ, ta giống như lời hắn nói, muốn hài tử của hắn sao?

Ta rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Ta ôm cái đầu đau đớn, tự vấn bản thân. Tại sao tới lúc này rồi mà cư nhiên còn vì 1 câu nói của hắn mà hoài nghi chính mình

Ta thật sự muốn hài tử sao? Ta không biết!

“Hoàng hậu ngẫm lại xem! Hoàng hậu thông minh như vậy, mà ta lại không ngu ngốc, nếu kết hợp lại, hài tử được sinh ra nhất định là “người gặp người thích”, lại còn thông minh tuyệt đỉnh, có phải không? Ta muốn 1 hài tử có thể thừa kế giang sơn của ta, mà người không phải là muốn 1 hài tử có thể thừa kế vị trí chưởng môn thần y của người sao? Thế thì tốt rồi, hoàng hậu, nếu sinh con trai thì cho làm hoàng đế, còn nếu sinh con gái thì cho làm thần y, được không?” Hần ngồi ở trước mặt ta phân tích

Về mặt của hắn vô cùng chăm chú, chăm chú đến mức ngay cả ta cũng cảm thấy phương pháp này thật sự rất tốt! Không sai, thần y gia của ta không thể xuống dốc trong tay ta! Mà hắn còn nói rõ ràng, ba năm sau sẽ ban độc dược xử tử ta, như vậy, trong 3 năm ta phải chọn ra người thích hợp! Vốn là ta đã hướng vào Phù Dung; nhưng người này đối với việc chữa bệnh lại không hề có hứng thú gì, chỉ thích giải phẫu tử thi. Người sống mà lọt vào tay nàng thì sẽ biến thành người chết, người như vậy sao có thể trở thành thần y đây! Nhận Hỷ cũng được, nhưng điều có thể xác định là tâm tư của nàng không đặt vào việc này

Như vậy, còn ai vào đây đây? Được nhi thì tinh thông võ nghệ, nên công phu của nàng là tốt nhất trong các tỷ muội. 1 người tập võ sao có thể dốc lòng nghiên cứu đây? Phục Linh rất thông minh, cũng học tập rất tốt, nhưng tài hùng biện của nàng không ai có thể địch nổi, tinh lực cũng không thể tập trung vào 1 việc, cũng không phải là lựa chọn tốt. Hàn Tuyết thì suốt ngày nghĩ đến chiến tranh, cũng không phải là lựa chọn tốt. Điện Thanh thì ngày này nghiên cứu xem nơi nào có bảo vật, không có bảo khố nào là không thoát khỏi tay nàng, về y dược thì chỉ biết mỗi vài loại thuốc trị thương

Về phần Nhuận Hồng lại càng không muốn nói, suốt ngày chuyên nghiên cứu mấy cái kỳ quái; Bảo Nhi và Bối Bối thì ham thích chơi bời, thiên chất mặc dù không tồi nhưng ta sợ các nàng không phải chữa bệnh cho người mà là chữa người ra thành đầu heo, nếu giao cho 2 người này thì căn bản là không thích hợp. Còn có người nào nữa sao?

Hoan Hỷ thì suốt ngày mơ mộng tới nam nhân. Tuyết Trần thì lắm tiểu mưu kế. Nhật Quang thì tiểu còn nhỏ, lại bị ảnh hưởng từ Nhận Hỷ, suốt ngày nghĩ tới mỹ nữ; Nhật Xuất thì chứng chặc hơn 1 ít, bất quá, bọn chúng suốt ngày đùa giỡn hoán đổi thân phận cho nhau, ngay cả ta cũng không nhìn ra được điểm khác biệt giữa 2 người bọn họ

Bảo Nhi thừa dịp 2 bọn hắn còn nhỏ không hiểu sự tình, đã đánh dấu 2 kỳ hiệu khác nhau trên người bọn hắn. Cho nên, nếu nhận không ra thì cứ vạch quần áo nơi cổ của họ ra là có thể phân biệt được ai là ai rồi

Lúc ấy, 2 người hắn khóc lóc cáo trạng với bọn ta, mấy tỷ muội chúng ta nói với Bảo Nhi “Làm tốt lắm!”

Cũng bởi vì sinh hạ 2 người hắn mà mẫu thân ra đi, cho nên, sâu trong lòng ta vẫn không muốn truyền vị trí thần y cho bọn hắn

Về phần Hàn Mai, muội muội này, ta không biết được nhiều. Chỉ biết là nàng đã bị người của đảo Ác Long bắt giữ rồi! Vốn là hải tặc mà lại mang binh cơ tiêu diệt sạch sẽ hết tất cả các đảo hải tặc. Chỉ còn lại mỗi Ác Long đảo

Nếu không phải nàng đang mất tích, ta rất muốn để nàng kế thừa vị trí của ta. Từ nhỏ, ngộ tính của nàng đã cực cao, gặp bất cứ cái gì đều không quên. Tính tình cũng vừa đúng, yêu ghét rõ ràng. Rất thích hợp để làm thần y. Chỉ là không ngờ lão này nảy sinh biến cố đó

Ta cũng được khá nhiều tin đồn về Giang quốc quốc chủ. Giang quốc này rất kỳ quái. Trong cả đời hoàng đế mặc dù phi tử đông đảo nhưng hài tử thì mặc kệ là do ai sinh nhưng đều sinh ra đúng 9 người. Hơn nữa, 9 người này đều là con mình, ai ai cũng xuất sắc, văn võ tinh thông. Đây là điều phi thường hiếm thấy trong 14 nước. Trạch quốc thì không giống thế, bởi vì người dân Trạch quân đa số dựa vào biển để sinh sống cho nên thiên hậu trên biển là rất trọng yếu

Bọn họ chuyên môn săn long nhân, đối phó gây sóng gió với ác long! Chỉ là, điều có điều là nghe đồn mà thôi. Nghề nghiệp săn long nhân này cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi

Trong truyền thuyết, nam nhân Long Nộ là người rất hung bạo, lòng hạ lại hẹp hòi! Nói đến lòng dạ hẹp hòi, ta cứ nhiên quên mất Đường Vấn Thiên! Nói đến bụng dạ hẹp hòi trong thiên hạ, hắn mà là thứ 2 thì không ai là đệ nhất

Thở dài, ta thừa nhận, ta đích thật là muốn người kế thừa vị trí của ta!

“Người đồng ý chứ? Hoàng hậu?” Hấn như là thở phào nhẹ nhõm.

Ta cười nói, “Thôi! Sinh thì sinh vậy! Bất quá, ta nói trước, Diệp gia ta chuyên sinh con song sinh. Mặc dù người nghe thì có điểm khó tin. Nhưng, người biết rồi, cặp song sinh Diệp gia rất nổi danh trong 14 nước. Người cũng biết, trên người này nhiều cặp sinh sinh như vậy, cơ hồ đều là do lão cha ta giúp

Hấn bình tĩnh nhìn ta, không lên tiếng, bên trong đôi mắt loé lên ánh quang sáng quắc “Ta biết!”

“Như vậy, giao ước của chúng ta phải sửa lại! Sinh ra 2 nam tử thì người 1, ta 1! Nếu như sinh ra 2 nữ nhi thì ta muốn cả 2! Dù sao, người cũng sẽ không phong nó là Nữ Đế, phải không?” Ta cười nói

Hấn cười nói “Nếu sinh ra con gái thì 2 người chúng ta chỉ có thể tiếp tục cố gắng, cho đến khi sinh ra nam hài mới thôi!”

Ta ngẩn người! Hấn cư nhiên nhìn thấu ý nghĩ của ta. Ta đích thật có ý định chế ra 1 loại dược liệu. Phụ thân không làm được nhưng ta thì có thể! Ta đã có thể tùy ý khống chế tính trạng của hài tử

Đã như vậy, ta chỉ có thể sinh 1 nam 1 nữ rồi. Từ đó về sau, ta và hấn không còn chút quan hệ nào

“Còn nữa, 3 năm sau, trước khi uống Xích Hoàng độc của ta, người đã chế ra thuốc giải, đúng không? Lúc đó, ta sẽ trả lại thủ cấp của mẫu thân cho người! Ta sẽ trả người về cho thiên hạ!” Hấn ôn nhu ôm ta, trong thanh âm lộ ra vẻ tuyệt vọng

Hấn đang làm gì? Hấn đang nói cho hấn biết hấn sắp sửa dùng loại độc gì để giết chết ta? Hấn biết rõ, danh y như ta hiện tại không thể có thuốc giải độc, nhưng 3 năm cũng đủ để ta nghĩ ra phương pháp hoá giải rồi! Tại sao hấn còn muốn nói với ta? Rốt cuộc hấn đang suy nghĩ cái gì?

Chẳng lẽ là không muốn ta chết sớm như vậy! Mất đi 1 người tranh đầu với hấn, hấn cảm thấy mất hứng?

Đột nhiên cảm thấy đầu mình càng lúc càng đau đớn. Nam nhân này rốt cuộc muốn làm gì? Ta càng lúc càng không hiểu rõ hấn rồi

Nếu nói là bởi vì yêu ta thì có thể nào ta cũng không tin! 1 nam nhân yêu ta thì sao có thể đối xử với ta như thế! Rõ ràng hấn chính là hận ta, không phải sao?

Đôi môi thân mật hạ xuống, hấn nói bên tai ta “Có phải đang suy nghĩ xem tại sao ta lại làm như thế? Nhưng, làm sao bây giờ? Nô nhi, ta rất muốn nói cho người nhưng ta lại không muốn nói ấu thân của hài tử biết! Nô nhi, cho tới bây giờ ta mới biết được cảm giác được làm cha là như thế nào! Làm sao bây giờ! Ta thật là cao hứng” Ta đem mặt ta áp sát vào ngực hấn “Người nghe 1 chút, có phải nơi này đang nhảy nhót rất mạnh? Ta thật sự rất vui! Nô Nhi!” Hấn nói bên tai ta

Đây là mưu kế của hấn sao? Ta không nhận thấy là hấn thật tâm! Nếu 1 nam nhân nói với người cả vạn câu nhưng người lại chỉ có thể cảm thấy rằng bên trong cả vạn câu nói này, câu cũng không thể nghe lọt. Như vậy, bây giờ hấn nói với ta những lời này, bảo ta sao có thể tin tưởng đây?

Đầu thật đau! Thôi! Thôi! Không nên suy nghĩ! Cần gì phải nghĩ nhiều như vậy đây? Cứ coi như hấn là vì hài tử, cứ coi như những lời hấn nói là sự thật thì có thể nào?

Ta không quan tâm lúc trước hấn tính kế tràn ngập với ta. Tin tưởng hấn 1 lúc thì có làm sao? Đã bị lừa nhiều lần như vậy nên không cần nữa rồi, phải không? Coi như là vì hài tử

Hấn cẩn thận không đụng tới bụng ta, ôn tồn ôm lấy ta. Suốt 1 đêm này, 2 người bọn ta cứ lẳng lặng ôm nhau vậy, thẳng đến lúc bình minh

Ngày thứ hai, hấn không đến nơi này của ta nữa. Cũng không sai người đem thức ăn bỏ được tới, không sai người tới xem mạch cho ta. Lại còn nhổ sạch hết các loại hoa cỏ trong Dược Nô cung!

Ngự hoa viên chỉ còn lại mỗi hoa mai để ngắm! Mọi loại hoa khác đều bị cung nhân nhổ sạch hết. Cả ngự hoa viên, thoát nhìn trụi lủi, không có 1 chút sinh động

Ta nhìn bầu trời, ta biết, hấn lo lắng cho ta. Hấn sợ ta gặp phải chuyện gì mất hứng rồi lại không muốn hài tử của hấn nữa

Vì vậy, chỉ có thể để lại hoa cỏ vô hại, còn mấy loại có thể làm thuốc đều bị nhổ toàn bộ

Hắn thật sự rất kín tiếng, chuyện ta mang thai không hề truyền vào trong cung

Cứ như vậy, ta ở trong lãnh cung này lẳng lặng chờ hài tử ra đời

Từ sau ngày hôm đó, lúc nửa đêm hắn đều nhảy vào cửa sổ thăm ta! Mặc dù rất kín tiếng để không cho người khác phát hiện, nhưng ta lại có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn

Hắn rất khê tiếng không đánh thức ta. Đôi khi vỗ về vùng bụng của ta, đôi khi lại vuốt ve mái tóc ta, đôi khi lại nắm lấy tay ta không buông

Nhưng ta lại chỉ giả bộ ngủ, không để ý đến hắn; hắn cũng biết nhưng không đánh thức ta. Qua chốc lát lại trở mình nhảy qua cửa sổ, rồi đi

Chắc là thấy ta mang hài tử, phải cần nghỉ ngơi

Cuộc sống cứ thế tiếp diễn ngày qua ngày! Bụng của ta cũng có chút to ra, ngay cả khi ngồi cũng nhìn thấy

Lúc này, người Tuyên thành đã tiến cung rồi

Đầu tiên là Đường Vãn Thiên đến Bát Giác đình thưởng mai, sau đó truyền đến tin: người Tuyên Thành và Tuyết thành đến vấn an thái hậu

Nếu như bọn họ nghĩ rằng tên đầu sỏ trên danh nghĩa là ta cứ nằm sấp [ý là án binh bất động] thì khẳng định bọn họ không thể đạt được mục đích. A! lòng ta thấy buồn cười. Hắn ra tay trước bọn họ 1 bước, đưa ta vào lãnh cung; 1 hoàng hậu mà thoáng cái đã bị tống vào lãnh cung rồi! Trước tiên là ra đòn phủ đầu ngăn chặn bọn họ

Nói đến đây, Tuyên Tuyết Nhi cũng chưa chết, nếu dám dồn ta vào chỗ chết thì có thể nào cũng sẽ không thành công. Mà nếu việc này truyền ra ngoài thì tiền đồ tương lai của Tuyên Tuyết Nhi trong hậu cung sẽ gặp trở ngại

Nếu lúc này bọn họ muốn gây chuyện ồn ào thì thành ra thật vô đạo lý rồi

Mặc dù biết rằng hắn muốn giúp ta, nhưng không biết tại sao ta lại mong là trước đây hắn chưa từng hãm hại ta

Nếu hài tử trong bụng biết phụ thân là 1 người như thế thì tất hẳn sẽ trách cứ người làm mẫu thân này, có phải không?

Bên môi nở nụ cười. Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì Đường Vãn Thiên sẽ mau chóng thành thân..... Với Tuyên Tuyết Nhi

A~ Hoàng đế là như thế, mặc kệ người có nguyện ý hay không.

Người ta nói gần vua như gần cọp, kỳ thật, muốn yên ổn làm hoàng đế há là chuyện dễ dàng?

Mặc dù ta biết rằng Đường Vãn Thiên hoàn toàn có năng lực ngồi yên ổn ở ngôi vị hoàng đế, nhưng ta cũng tin rằng hắn cũng không phải dạng nam tử vì nữ tử mình yêu mến mà từ bỏ cả giang sơn. Mà ta, mặc dù coi như là nữ tử trong lòng hắn, nhưng cũng không phải là yêu. Ta không tin rằng Đường Vãn Thiên lại yêu ta đến mức độ này

A, có lẽ bây giờ đừng nên nghĩ gì nữa. Ôm bụng, nơi này có 2 sinh mạng nhỏ nhoi đang phát triển. Ta có thể nghe thấy tiếng tim đập đầy hữu lực của chúng nó

Cùng ta huyết mạch tương liên!

Ta biết hắn đang băn khoăn cái gì. Hoàng hậu mang bầu bên trong lãnh cung, nghĩ thế nào cũng là 1 đại sự trong cung nhưng vì hắn cố ý giấu diếm cho ta, nên trong cung không 1 ai biết

Kể cả cung nữ bên người ta

Bình thường lúc đứng dậy, ta thường khoác thêm 1 chiếc áo choàng màu đỏ tươi rất lớn, vừa lúc tiết trời Hoàng quốc trở lạnh, bởi vậy, bụng vẫn không có người nào phát hiện

Tới mùa xuân năm thứ hai, bụng ta đã to đến mức chính mình cũng không còn nhìn thấy được bàn chân nữa. Chân cũng sưng lên. Thiếp thân cung nữ chỉ nói, nương nương gần đây béo lên rất nhiều

Ta thì cười nói, “Hoàng thượng trong khoảng thời gian này không có nơi đây của ta, không phải cãi vả ầm ĩ với hần thì đương nhiên là béo lên rồi!”

Đến lúc hài tử được 8 tháng, Đường Văn Thiên lập Tuyên Tuyệt Nhi làm quý phi

Lệ lập quý phi so với lễ phong hậu cũng không khác biệt nhiều, mặc dù không giống với ngày đó của ta nhưng bọn họ cũng phải trải qua đêm tân hôn

Một ngày này ta chỉ ngắm hoa mai, nửa ngày không có ăn chút gì vào bụng

Gỡ trâm cài tóc xuống, đắm vào huyết đạo của mình

Chờ đến lúc bọn hần vào động phòng, bụng ta bắt đầu truyền tới từng đợt đau đớn. Muốn sinh rồi!

Chỉ có loại đau đớn này mới có thể làm cho ta quên đi chuyện 2 người đó ở cùng 1 chỗ

Trên trán ta đầm đìa mồ hôi, nhưng không phát ra 1 tiếng. Nếu ta kêu hần lên, cung nữ bên ngoài sẽ biết ngay

Ta cắn răng, hần đang thành thân! Ta muốn hần... hối hận cả đời! Oh, cơn đau đáng chết này!

Không được! Không được! “A!”

Ta thét lên chói tai. Cung nữ định tiến vào nhưng ta ngăn lại, không thể để cho các nàng phát hiện

“Nương nương! Ngài làm sao vậy? Mở cửa nhanh, nương nương!”

“Không có! Không có! Ta không có việc gì! Các người mau nấu nước cho ta tắm rửa!”

“Nhưng lúc này không thể tắm rửa! Hoàn hậu nương nương! Ngài mau mở cửa cho chúng ta vào xem!” Nàng ở ngoài cửa vội la lên.

Ta không biết nàng là do người trong cung nào phái tới. Chỉ biết là ta không thể để cho nàng ta tiến vào. Nếu để cho nàng thấy bộ dạng này của ta thì hài tử trong bụng ta sẽ gặp nguy hiểm

“Nghe! Chuyện nơi này, người không cần xen vào. Vừa mới này ta té ngã, thật ra là muốn các người đến Bàng Tuyết cung mời hoàng thượng lại đây. Nhưng bây giờ ta đã nghĩ thông suốt rồi! Hoàng thượng đang đại hôn, sao có thể đến lãnh cung này thăm hoàng hậu là ta đây? Các người không cần lo nhiều như vậy! chỉ cần..... chỉ cần.....” Trên trán, mồ hôi từng giọt rơi xuống

“Hoàng hậu, nghe thanh âm của ngài rất thống khổ! Hoàng hậu, ngài thế nào rồi?”

“Ầm ĩ cái gì ầm ĩ! Tránh ra cho ta! Chính là tại lãnh cung, ta cũng vậy. Một hoàng hậu!” Ta giận dữ hét.

Cung nữ không lên tiếng, lui đi ra ngoài.

Nếu hần biết rõ thì hần sẽ đến! Nếu hần biết thì hần sẽ đến, phải không? Phải không?

Ta mở cửa sổ ra, nhìn hoa mai bên ngoài, nhớ tới lần gặp đầu tiên giữa ta và hần, đó là loại khí trời này! chỉ là, hần đang lầy người mới, mà ta..... đang sinh hài tử!

Gió lạnh quất vào mặt, phần dưới váy ta đã ẩm ướt. Nước ối... vỡ rồi

Hần có đến không? Ta biết, hần cố tình phái người trông nom nơi này của ta Nếu có tình thì hần sẽ đến, đúng không?

Ta đột nhiên không thể xác định được.

Nếu ... hần thật sự không đến, như vậy... như vậy!

Bầu trời bắt đầu rơi tuyết. Ta ngẩng đầu nhìn bầu trời. Nhớ tới lúc mẫu thân sinh hạ Nhật Quang và Nhật Xuất, đã băng huyết mà chết; tại sao, lúc này lại lại nhớ rõ gương mặt của người như vậy? Vốn là không cam lòng! Đã chết nhiều năm như vậy mà thủ cấp lại bị mất tích

Mẫu thân, người đang trách ta sao? Trách ta vì đã sinh hạ hài tử cho nam nhân đã đánh cướp thủ cấp của người sao? Nhưng, mẫu thân, sự tình cho tới bây giờ..... xin người hãy cho ta thêm sức mạnh đi

Bàn tay run rẩy tìm lấy cầm khăn, cắn vào trong miệng. Nuốt hết những tiếng kinh hô đầy đau đớn

Không có việc gì! Không có việc gì! Ta là Diệp Dược Nô! Ta sẽ sống sót

Cho đến khi trên chiếc khăn đều là vết máu, răng của ta vẫn không buông lỏng. Ta không biết, phụ nữ sinh con lại phải chịu sự đau đớn như vậy!

Đường Vãn Thiên, người rốt cuộc có tới hay không? Lúc này, ta biết làm gì đây? Đau quá!

Ta kéo bụng, bò ra cửa sổ. Nếu Đường Vãn Thiên không đến, ta lại không muốn để lộ chuyện này ra cho cung nữ, thì không thể làm gì khác hơn là tìm 1 nơi để tự sinh hài tử rồi!

Áo choàng đỏ tươi buông xuống bên trong tuyết, ta chậm rãi tiêu sái bên trong tuyết, vết máu để lại trên suốt cả đoạn đường!

Tuyết lúc này là trận tuyết cuối cùng sao? A, xuân tuyết! Ta tựa vào gốc cây mai, rốt cuộc cũng tới được Bát giác đình, cái đình đã từng bị ta đốt! Cơn đau lại kéo tới. Ta không nhịn được, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Vậy mà nói, lần ngồi xuống này, ta liền không có chút khí lực để đứng lên

Nhìn sắc trời 1 chút, như vậy chắc là khó sinh rồi! Nếu khó sinh thì ta cũng sẽ giống như mẫu thân, băng huyết. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên sinh con, trong lòng của ta cũng rất sợ hãi!

Ồ trong Bát Giác đình này sao?

98. Q.2 - Chương 21: Sinh Con Ở Lãnh Cung – Phần 2

Ta nhớ tới năm đó, là bởi vì trong tay không có dược liệu nên mới không cứu được mẫu thân; không ngờ sau nhiều năm như vậy, hôm nay lúc ta sinh con, trong tay vẫn như cũ, không có dược liệu

A, là thiên ý [ý trời] sao? Trời uốn ta giống như mẫu thân sao? Vì 2 đứa con! Vì hài tử của Đường Vãn Thiên

Tuyết càng rơi càng lớn! Ta ngẩng đầu nhìn bầu trời! Vốn là như vậy, vốn là như vậy, nếu không phải là ta vô dụng thì sao lại không có biện pháp cứu sống mẫu thân? Năm đó, nếu ta dùng trăm gài tóc làm ngân châm, tuy đau thì có đau nhưng cũng không phải là không cứu được! Mà ta lại không nghĩ đến! Hôm nay, bên người ta chỉ có 1 cây trăm gài tóc. Chỉ cần đâm lên người là không có việc gì.... nhưng.... nhưng.....mẫu thân năm đó lại không như vậy.... thế thì tại sao ta phải làm

Hắn hẳn là sẽ không tới! Lúc này hẳn đang cùng Tuyên Tuyết Nhi ăn giáo tử, uống rượu giao bôi, uyên ương giao cổ, nâng nâng ta ta. Ta không nên ôm hi vọng gì với hắn nữa! Không nên..... để cho chính mình sinh hài tử vào hôm nay

Không nên.... còn muốn..... hắn rời bỏ Tuyên Tuyết Nhi.....đến nơi này với ta.....A! Sự thật lại không như vậy...!

1 nam nhân coi trọng giang sơn như vậy, 1 nam nhân biết rõ ta là thần y, sao hắn lại có thể nghĩ rằng thần y lại bị khó sinh đây?

Hắn là như thế, phải không? Hắn tưởng là như thế, phải không? Chỉ là, tại sao trong lòng có chút không cam tâm? Rõ ràng đã phái người âm thầm bảo vệ nơi này, mà tại sao lúc này lại không có ai xuất hiện? Là không biết sao? Không...! Hắn biết!... Hắn biết ... ta đang sinh con trong Bát Giác đình

Chỉ là a, sao hắn có thể từ bỏ giang sơn của hắn mà chạy tới nơi này với ta! Ta rốt cuộc cũng hiểu rõ tâm tình của mẫu thân chờ đợi phụ thân trở về trước lúc chết rồi! Lúc ấy, ta nói mẫu thân ngu si, mà bây giờ ta rốt cuộc cũng ném trái rồi! A! thật buồn cười! Tại sao lại tưởng rằng hắn yêu ta! Tại sao lại muốn chứng minh điều đó?

Gió lạnh thấu xương.

Răng của ta đã cắn đến mức chết lặng rồi! Đau đớn... chính là cảm giác duy nhất của ta! Thế giới này làm sao vậy? Ta không nghĩ ra, cũng biết không rõ.

Sẽ chết sao? Ta sẽ chết sao? Chết.... nguyên lai chính là loại cảm giác này! A! Chưa từng nghĩ rằng ta sẽ chết như vậy! Một đời thần y mà lại chết như vậy! A! Thật sự là rất buồn cười! Tại sao lại bị ai như vậy!

Phụ thân cho tới nay vẫn không có tin tức, có phải bởi vì hắn cũng đã chết, phải không? Một người mất tích trong thời gian càng thì hi vọng sống sót càng xa vời. Ta đã sớm biết đạo lý này. Chỉ là, ta vẫn không chịu tiếp thu. Mặc dù không nhìn thấy thi thể nhưng ta biết, hắn chắc chắn đã chết rồi! Hắn, chẳng khác nào là do ta hại chết

Như vậy, ta còn mặt mũi nào để đối mặt với muội muội, còn mặt mũi nào để sống đây? A! Phải không? Phải không? Phụ thân cũng đang trách ta, có phải không? Trách ta không hỏi lý do mà bức hắn ra khỏi gia môn, từ nay về sau không được hành y! Trách ta không hỏi lý do mà đã không cho hắn đến thăm mộ phần của mẫu thân. Đáng lẽ phải để bọn họ vĩnh viễn bất tương thân [thể xác ko rời ra]. Là ta quá cố chấp sao? Bây giờ, ta rốt cuộc cũng nếm trải tâm tình của mẫu thân khi chờ đợi phụ thân về nhà, ta rốt cuộc cũng biết rồi! Ta... sai rồi! Nhưng.... cũng không còn kịp nữa

Vùng bụng truyền tới từng đợt co rút, máu vẫn chảy ra. Hơi lạnh từ trên mặt đất thấm vào tận xương tuỷ, đông lạnh làm cho cả người ta phát run. Thời gian càng kéo dài, trái tim của ta càng ngày càng lạnh

Nếu cứ như vậy mà làm cho ta thấy cha mẹ là được rồi! Trên đời này, ngay cả muội muội thân nhất, ta cũng không thể đối mặt, ta..... sao có thể nào sống tiếp đây! Ta... còn có lý do gì!

Ngửa đầu nhìn bầu trời, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của mẫu thân. Ta vươn tay “Mẫu thân! Người tới đón con rồi, phải không?” Mẫu thân đã tới đón ta rồi!

Bên môi phỉếm ra ý cười lạnh lùng, ta thoả mãn cười nhẹ. Bụng đau, lòng đau, tâm cũng chìm vào tình trạng chết lặng rồi. Tại sao Diệp Dược Nô ta lại lâm vào tình trạng bi thảm này? Tốt xấu gì cũng là hoàng hậu 1 nước! Cứ nhiên lại sinh con trong trời tuyết! A!

Là vì bảo trụ 2 đứa con trong bụng; tuy hắn không nói nhưng trong lòng ta biết rất rõ, rất nhiều người đang nhìn ngó vào hậu cung của hắn, trong hậu cung của hắn nhiều phi tử như vậy mà không có lấy 1 người mang thai. Xem từ thái độ mong muốn hài tử của hắn, việc này tất nhiên không phải do hắn gây nên. Như vậy, là 1 người khác rồi!

A! Gia tộc đế vương! Thật sự là cái gia tộc làm cho người ta sinh ghê tởm

Ầm ầm ! Ta hí hóp mắt. Sấm sét rồi! Trời hạ tuyết, cứ nhiên có sấm sét. Đây chính là cái mà người ta thường nói “xuân lôi [sấm sét mùa xuân] mới dám cùng quân tuyết” sai? Quả nhiên là hợp với tình hình lúc này

Ầm ầm ! Tia chớp cắt ngang phía chân trời, chiếu sang của hoàng cung! Tia sét này đánh xuống đầy vang dội. Ta bị tai, thét lên chói tai

2 tròng mắt ta bắt đầu mơ hồ. Dần dần, đã không còn nhìn rõ hình ảnh của hoa mai! Trận đau đớn đến vô tận này vẫn còn đang tiếp tục!

“Đại tỷ! Đại tỷ! Đại tỷ? Mau ôm đại tỷ lên! Đại tỷ! Người tỉnh tỉnh!”

Mơ hồ trong lúc đó, ta nghe được thanh âm của 1 nữ tử, là ai? Là ai mà lại đến nơi đây? Ta mở mắt, thấy Hàn Tuyết đang đứng trước mặt ta, 1 thân hồng y bên trong trời tuyết, đang nhìn ta đầy lo lắng. Phía sau nàng còn có 2 nam tử tuấn tú, trang phục giống nhau, diện mạo cũng giống nhau, bên hông mỗi người là 1 thanh trường đao sáng loáng

Nghe thấy nàng nói thế, nam tử phía bên trái liền cúi xuống ôm lấy ta, lại bị sức nặng của ta khiến cho khoe môi rú xuống vài phần, hắn nhìn vết máu trên mặt đất, nửa ngày mới nói “Tiểu thư, nàng thật sự đang sinh hài tử!”

Hàn Tuyết lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn 1 cái “Đương nhiên là ta biết nàng đang sinh hài tử! đại tỷ, phòng của tỷ ở đâu? Không phải nói đã vào lãnh cung rồi sao? Sao lại ở trong các Bát Giác đình này? Chẳng lẽ tin tức của ta đã lầm? Sao tỷ lại sinh hài tử 1 mình ở đây? Tên Đường Văn Thiên đáng chết này!”

Bên môi ta nở ra ý cười lạnh lùng, nói nhỏ “Đúng vậy! Muội xem!” Ta chỉ vào căn phòng trong Dược Nô cung “Đó là phòng của ta, chỉ là...”

Nàng nhanh chóng gạt đầu, cười lạnh nói “Quý Nguyệt! Đưa đại tỷ đến Xuất Vân điện! Bắt Đường Vấn Hiên trực tiếp đưa nàng vào phòng hắc! Các cung nữ các thì toàn bộ điểm ma huyết! Quý Phong, đi theo ta!” Dứt lời, liền khinh thân đi

Một nam nhân khác gạt nhẹ đầu rồi theo nàng rời đi! Nàng muốn đi đâu? Ta thầm thắc mắc, bụng lại bắt đầu trở nên đau đớn!

Nam nhân đó không lên tiếng, ôm lấy ta rồi khinh thân lên. Không thể không nói là công phu của nam nhân này thật sự rất tốt! Ngay cả Tiểu hạ cũng không có khinh công tốt như vậy! Đạp lên nền tuyết mà không để lại bất cứ dấu chân nào đã là rất khó, nhưng hắc lại ôm ta với cái bụng lớn như vậy mà không hao tổn chút khí lực nào!

Đến Xuất Vân điện, động tác hắc rất lưu loát, trực tiếp đá văng cửa sổ của Đường Vấn Hiên ra, ôm ta khinh thân tiến vào!

Đường Vấn Hiên không có trong phòng

Hắc đưa ta đến bên giường rồi xoay người đi về hướng chính điện của Xuất Vân điện. Hắc thuần thực địa hình nơi này có như thể đây là nhà của chính mình. Ta không nhớ là bên người Hắc Tuyết có nhân vật nào như thể tồn tại! Nhưng lại nghe nói, bên người Hắc Mai có tồn tại 1 đôi nhân vật như vậy. Chỉ là lần trước tại Phong quốc, 2 người bọn hắc đi ra ngoài làm việc, nên ta không thấy được 2 người hắc mà thôi

Như vậy, người này không phải là Hắc Tuyết mà là Hắc Mai, phải không? Tại sao Hắc Mai lại tới đây vào lúc nào? Ta không tin rằng đây là một sự ngẫu nhiên

Đang nghĩ tới đó thì bên ngoài tiến vào liền 1 lúc mấy nam nhân, 1 người là Đường Vấn Thiên, 1 người là Thụy Triệt, 1 người là Lâu Nhạc Khanh. Tất cả bọn họ đều ở chỗ này

Sắc mặt Đường Vấn Hiên tái nhợt, nhìn vào bụng ta đầy hoài nghi, như thể trước đây chưa từng nhìn thấy ta; nửa ngày mới nói “Người mang thai rồi!”

“Không những mang thai mà bây giờ còn đang sinh con!” Thụy Triệt nuốt 1 ngụm nước miếng

Lâu Nhạc Khanh thì nói “Được rồi! Được rồi! Các người cũng ra ngoài đi! Chỉ là đỡ đẻ thôi, 1 mình ta làm là được! Đi đi” Hắc vừa nói vừa đẩy mấy người kia ra ngoài

Đường Vấn Hiên kiên định địa nói, “Người giúp nàng đỡ đẻ! Ta cũng muốn!”

Lâu Nhạc Khanh thoáng giật mình, quay đầu hỏi ta “Người muốn hắc bồi người không?”

Bên môi ta nổi lên 1 nụ cười suy yếu, lắc đầu. Mượn nơi ở của hắc đã rất vô phép rồi, sao có thể để cho hắc đỡ đẻ giúp ta đây? Hắc có gì sai? Nếu đã không cho hắc 1 chút hi vọng nào không cũng không thể để hắc hiểu lầm

Hắc thoáng giật mình, khóe môi rủ xuống.”Người hy vọng đại ca đến sao? Nếu như thế thì ta đi gọi hắc!” Dứt lời, nhắc chân muốn chạy.

“Không nên! Hôm nay là đêm tân hôn của hắc, chỉ là sinh con mà thôi! Không có gì đâu! Đi ra ngoài đi!” Ta nhỏ giọng nói. Lúc này, chỉ có nói 1 câu thôi mà cũng làm ta mệt! Chết tiệt! Đau quá

Hắc không lên tiếng, lui ra ngoài! Hắc vừa đi là liền có người tiến vào

Ta nâng mắt lên, là hắc! Là Đường Vấn Thiên “Sao người lại tới đây?”

Khóe môi hắc rủ xuống 3 phần, nửa ngày mới nói “Người có 1 muội muội thật tốt! Sinh hài tử mà cũng không nói với ta! Ta nhớ là người mang thai nhiều nhất chỉ mới 8 tháng mà thôi? Sao bây giờ lại sinh?” Hắc ngồi vào bên giường, cầm lấy tay ta, nói nhỏ

Tại sao sinh con vào lúc này? Hắc không đoán được sao? Sao hắc không thể đoán được! “Muội muội của ta đã làm gì?”

Hắn lau mồ hôi trên trán ta, nhẹ giọng nói “Không có! chỉ là bắt Tuyết Nhi đi mà thôi! Ta tưởng rằng nàng sẽ trực tiếp tới tìm ta. Nhưng không ngờ nàng lại bắt đi Tuyết Nhi. Một mình Tuyết Nhi là được rồi, đằng này lại còn bắt cả Thái hậu. Bắt các nàng đi là muốn để cho ta tới với người! Muội muội của người là cái dạng quái thai gì vậy” Nói đến đây, hắn không nhịn được mà đề cao thanh âm

Nàng không đáng trách! Nàng chỉ là dùng kế mà thôi. Nếu trực tiếp tìm tới Đường Vãn Thiên thì nàng không có tự tin để bắt Đường Vãn Thiên đi! Bắt hắn không được mà lại muốn làm cho hắn đến đây thì không thể làm gì khác hơn là bắt đi tân nương của hắn. Không có tân nương thì hắn không thể động phòng! Vì phòng ngự vạn nhất [phòng trường hợp vạn nhất có gì phát sinh] nên cũng bắt cả Thái hậu

Dù cho bản lãnh của Đường Vãn Thiên có cao tới đâu thì cũng không thể động thủ. Hơn nữa, hàng lại để cho ta sinh con tại Xuất Vân điện. Nói đúng hơn, tâm phúc của hắn, đệ đệ yêu mến của hắn đều bị nàng nắm trong tay. Chiêu tấn công bất ngờ tốt nhất. Cả 3 nhân vật quan trọng nhất với Đường Vãn Thiên trong cung đều bị nàng nắm trong tay

Đường Vãn Thiên không muốn đến thì cũng phải đến, cũng phải đến

Bên môi nổi lên nụ cười lạnh, nội trong thời gian ngắn mà làm được nhiều chuyện như vậy, thoáng cái đã nắm trong tay toàn cục; hoàng cung của Đường Vãn Thiên, xem ra cũng không phải là không có gì phá nổi

“A!” Ta sợ hãi kêu lên. Lại bắt đầu rồi. Người bên cạnh liền chấn động, khoé môi rũ xuống, nhỏ giọng nói “Không có việc gì chứ? Nhạc Khanh?”

Lâu Nhạc Khanh đang xem mạch cho ta, nửa ngày mới nói, “Có điểm không thuận!”

“Tại sao có thể như vậy?” Hắn cau mày.

“Đi chuẩn bị nước sôi! Ta đỡ để cho nàng” Hắn xắn ống tay áo, đang định xốc vấy ta lên thì lại bị Quỷ Nguyệt hất tay ra

“Người làm gì? Làm vậy thì sao ta đỡ để cho nàng? Người tìm ta đến đây, không phải là muốn ta đỡ để cho nàng sao?” Hắn oa oa kêu ta, dải dây bên ti đổi màu; lúc này ta mới phát hiện, dải dây nó đã đổi thành màu đỏ tươi. Đó là huyết sắc [màu máu]

Hắn không lên tiếng, nửa ngày mới đi “Trong tư liệu ta điều tra, không có người! Nếu không có thì có nghĩa là người không phải là nhân vật quan trọng! Nếu không phải người mặt dày muốn đi theo thì ta thực không định đem người đến!”

Lâu Nhạc Khanh nghe vậy, tức giận đến nỗi oa oa kêu to, chỉ vào mũi mình, nói “Tốt xấu gì ta cũng là sư phụ của Diệp Dục Nô! Y thuật của xem như là cao siêu nhất trong hoàng cung Hoàng quốc. Ta nghĩ là người phải biết chứ! Cứ nhiên nói ta không phải là nhân vật gì quan trọng? Người thật sự rất là không chuyên nghiệp!”

Quỷ Nguyệt lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn 1 cái, nửa ngày mới nói “Chuyên nghiệp đến mức nào cũng không thể điều tra ra hết tất cả mọi cung nhân, cung nữ”

“Người đang nói cái quái gì? Người rốt cuộc có nghe ta nói không! Ta! Chính là sư phụ của Diệp Dục Nô” Hắn hét lớn

“Oh!” Quỷ Nguyệt không có hứng thú lên tiếng, cũng không có ý buông tay hắn ra

Hắn không muốn ta tự sinh đó chứ? Vậy thì hắn mời nhiều người như thế đến đây làm gì? Ta đang thâm thắc thắc thì cửa sổ lại bị mở ra

“Tiểu thư! Người đã đến rồi!” Quỷ Nguyệt nói.

Nàng gật đầu, tìm lấy 1 mảnh vải từ trong hòm thuốc của Lâu Nhạc Khanh, cho ta ngậm vào trong miệng. có mảnh khăn, ta nhất thời có tinh thần trở lại

“Hàn Mai! Có chút bất chính! Muội giúp ta một chút!” Ta nhỏ giọng phân phó.

Nàng nhanh chóng gật đầu, trên trán chảy ra từng giọt mồ hôi tinh tế. Nàng quay đầu, nói với Quỷ Nguyệt “Tất cả nam nhân đều ra ngoài cho ta! Không có mệnh lệnh của ta, không cho tiến vào!” Trong thanh âm

của nàng lộ ra sự bằng giá đến vô tận, lại còn có năng lực uy hiếp. Đường Vãn Thiên nắm lấy tay ta “Người trăm phương ngàn kế làm cho ta đến đây, ta không ra ngoài!”

Lâu nhạc khanh cũng nói, “Ta là đại phu! Ta cũng không đi!”

Nàng không lên tiếng, móc từ trong lòng ra 1 chiếc châm chi điệp [trâm hình bướm], hung hăng bẻ gãy. Đường Vãn Thiên biến sắc, liền lui ra ngoài

Quỷ Nguyệt cười lạnh, rút trường đao bên hông ra, gác lên cổ Lâu Nhạc Khanh! Lâu Nhạc Khanh sờ sờ mũi, cũng chỉ có thể chậm rãi đi ra ngoài. Vãn Hiên và Thụy Triệt cũng thức thời, cũng đi ra khỏi phòng

Đóng cửa phòng lại, nàng móc từ trong lòng ra 1 bao thuốc “Đại tỹ, uống 1 viên!”

Ta không rõ cho nên ngây ngốc nhìn nàng. “Là thuốc tê! Cam đoan lúc sinh, tỹ sẽ không thấy quá đau đớn! Không có việc gì! Có ta ở đây!”

Không biết tại sao, lời nói của nàng có sức mạnh làm cho ta tin tưởng! oh! Cơn đau đáng chết này! Ta há mồm, ngậm vào 1 viên được hoàn. Ta tin tưởng vào năng lực của nàng

Quả nhiên, sau khi uống xong viên thuốc, cơn đau không còn dữ dội như trước nữa

“Đại tỹ, có phải tỹ muốn hỏi tại sao tại sao ta đã tốn nhiều tâm tư như vậy để làm cho Đường Vãn Thiên đến đây mà sau đó lại đuổi hắn ra khỏi phòng? Một nam nhân, lúc phụ nữ mình sinh hài tử, vốn là nhất định phải bồi ở bên cạnh. Hắn hắn là muốn ném thử xem tư vị được làm phụ thân là như thế nào! Cứ việc hét to lên, càng to càng tốt! ta muốn cho hắn ném thử loại tư vị này! Nàng cười lạnh

Ta rùng mình một cái, bên môi chậm rãi phỉm ra 1 nụ cười, nghe theo nàng, lớn tiếng hét ầm lên!

Đúng vậy! Nàng nói không sai, lúc sinh hài tử thì có áp lực gì? Lúc này, hắn là phụ nữ có quyền hét lên chói tai, không phải sao? Nàng chỉ muốn ta hét chói tai cho người đáng nghe có thể nghe được mà thôi! Có cái gì sai?

“A!” Tiếng hét chói tai cắt ngang bầu trời đêm. Hoà với tiếng xuân lôi, ù ù bên tai không dứt. Có nàng ở bên cạnh, ta cảm giác được rằng ta sẽ không có việc gì! Rất nhanh, nàng đón lấy hài tử thứ nhất ra đời! Lúc hài tử định phát ra tiếng khóc đầu tiên, ta thấy nàng dùng 1 ngón châm thật nhỏ, đâm nhẹ vào hài tử 1 chút

Hài tử liền không khóc nữa! Ta nâng mắt lên. Nàng lộ ra với ta 1 nụ cười, “Không có việc gì!”

Sau đó, là hài tử thứ 2! Nàng chăm lo thoả đáng cho chúng nó, nói với ta “Đại tỹ, tỹ cứ ngủ trước 1 chút, ta gọi tên họ Đường kia lại đây!”

Ta thoáng giật mình. Không nghĩ ra là nàng muốn làm gì

Mới đang nghĩ tới đó thì nàng đã mở cửa, thò đầu ra, nói với Đường Vãn Thiên “Gọi 1 cung nữ vào đây!”

Đường Vãn Thiên nói “Nàng thế nào rồi?”

“Người nói có thể thế nào? Hôm nay nếu không phải ta chạy tới thì đại tỹ đã chết rồi! Đường quốc chủ, tiểu tình nhân của ngài cũng đừng hòng sống!” Nàng lạnh lùng nói

“Có phải là khó sinh rồi?” Đường Vãn Thiên hỏi bằng giọng run rẩy.

“Còn chưa được!” Dứt lời, liền kéo 1 cung nữ vào cửa, đóng cửa lại, nàng cười, rút thanh kiếm trong tay ra, nói với cung nữ “Nào! Kêu lên 2 tiếng cho ta nghe!”

“Tiểu, tiểu, tiểu thư đang nói cái gì?” Cung nữ nói không thành tiếng.

Nếu là nàng thì ta cũng không nói nổi nên lời

“Người có thể lựa chọn, bất quá, ta cũng rất có hứng thú với gương mặt xinh đẹp này của người. Đột nhiên muốn vẽ lên trên mặt người 1 bức tranh hoa mai! Người nói xem, nên vẽ ở đâu cho đẹp đây? Ở đây, hay là ở đây?”

Đối với một người phụ nữ mà nói, thứ quan trọng nhất không phải là tánh mạng mà là sắc đẹp!

Cung nữ sợ đến cả người phát run. Muốn kêu lên nhưng không kêu được!

Nàng giật nhẹ môi, gỡ trâm cài tóc xuống, đâm vào bả vai người cung nữ! “A!”

Tiếng kêu của cung nữ vang đến tận mây xanh. Bởi vì muốn Đường Vãn Thiên thống khổ mà nàng cứ nhiên dùng phương thức này để đối phó với hắn!

Ta đột nhiên cảm giác rất muốn cười, sự tuyệt vọng trong trời tuyết vừa rồi đã không còn sót lại chút gì!

“Đại tỷ nhất định cảm thấy kỳ quái rằng tại sao ta lại ở chỗ này, phải không?” Nàng cười nói.

“Đúng vậy! Tại sao muội lại ở chỗ này? lại còn hiểu rõ hoàng cung nhất thanh nhị sở như vậy! Muội đã đến bao lâu rồi?” Ta yếu ớt nói

“Lúc ta ở Giang quốc, thám tử đã báo rằng đại tỷ bị vào lãnh cung. Theo thám tử hồi báo từ mấy ngày gần đây, đại tỷ vẫn luôn mặc áo choàng, người cũng béo lên rất nhiều. Ta nghĩ là đại tỷ đã mang thai mà lại không muốn nói cho người khác biết nên mới mặc áo choàng, phải không? Thiên cơ lão nhân nói, tỷ sẽ có 1 kiếp, đó là kiếp sản tử [sinh con]. Vốn là không tính tới đây hôm nay. Nhưng ta được biết hôm nay là ngày vui tân hôn của Đường Vãn Thiên, với tính tình của đại tỷ, ta đoán là tối nay nhất định tỷ sẽ sinh con! Vì vậy, liền dẫn Quý Phong và Quý Nguyệt vào hoàng cung! Lúc này mới kịp cứu tỷ 1 mạng! Cuối cùng cũng hoàn thành sứ mạng!”

“Muội biết lịch kiếp nạn của ta? Muội còn biết cái gì nữa?” Ta cảm thấy đầu óc có chút choáng váng hoa mắt

“Ta sở dĩ cứu đại tỷ, thứ nhất là bởi vì vi đại tỷ chính là đại tỷ! Thứ hai là bởi vì mấy năm sau, ta có đại nạn, chi bằng đại tỷ ra tay. Thứ 3 là, nếu đại tỷ chết đi thì Hoàng quốc sẽ gặp đại nạn!”

“Đều là thiên cơ lão nhân nói uội? Cái này lão già kia!” Ta cười nói.”Tại sao không nói với ta?”

“Nói với tỷ thì hữu dụng sao?” Nàng lạnh lùng nói.

“A!”

Người cung nữ đó vẫn ra sức kêu to.

Hàn Mai bắt đầu ôm hài tử nhìn kỹ “Nói thật, 2 đứa con này mới sinh ra mà đã sinh đẹp như vậy, tương lai sẽ rất khuynh quốc khuynh thành đây!”

“Thế nào? Nàng thế nào rồi?” Đường Vãn Thiên ở bên ngoài mắt kiên nhẫn mà rống ta

“Còn đang sinh! Đừng có ầm ĩ!” Nàng chuyên tâm chơi đùa với hài tử! Lúc này nàng mới giống lúc còn bé Bên môi ta nở 1 nụ cười. A! Thật tốt! Ta tưởng rằng mình đã chết rồi, ai ngờ muội muội lại đến cứu ta. Nhìn 2 đứa bé không khóc nháo trong bảo khố, bên môi ta nở nụ cười

“A!”

Ta rất mệt rồi! Thân thể mệt, trái tim cũng mệt mỏi! Đến nơi này của Vãn Hiên vốn là không đúng; đã đến nơi này của hắn mà lại còn mượn phòng hắn để sinh hài tử. Thôi! Cứ coi như cả đời Diệp Dược Nô ta nợ hắn đi

Chờ đến khi trời sáng, tiếng hét của cung nữ tắt hẳn, nàng mới làm cho hài tử khóc thành tiếng

Đường Vãn Thiên vọt vào nhưng lại bị nàng ngăn cản ở ngoài cửa, “Vừa mới sinh hài tử cả đêm, nàng muốn nghỉ ngơi! Không nên đi vào ầm ĩ nàng!”

Ta cứ thắc mắc tại sao cung nữ này không kêu hét nữa, ai ngờ, nàng đã cắt lưỡi của cung nữ này rồi! Nàng có muốn nói cũng không nói được

Mẫu thân, người không trách ta, phải không? Nếu trách ta thì sao lại mang nàng đến nơi này? Ở ngay lúc này! Nàng đã lưu lạc bên ngoài nhiều năm như vậy, sao hôm nay lại đến cứu ta?

Khoé môi ta hàm chứa ý cười, các muội muội của ta đã lớn đến mức có thể bảo vệ ta rồi!

Ở cử trong Xuất Vân điện có chút không tiện; vì vậy, ban đêm ngày thứ 2, bọn ta liền dời đến Long Dược cung. Nơi này vốn vẫn bỏ không, lúc này mới thật hữu dụng

Một nương nương trong lãnh lung mất tích cũng không phải là chuyện nhỏ, ta không biết Hàn Mai đã dùng biện pháp gì, nói tóm lại, việc này không hề truyền ra ngoài, hơn nữa, cũng không làm bất cứ người nào chú ý

Về phần Thái hậu và Tuyên Tuyết Nhi, ta cũng không nghĩ ra nàng dùng biện pháp gì để làm cho các nàng không hé miệng. Chỉ biết là sau đó, các nàng cũng không có việc gì giống như những người khác

2 cục cưng rất khoẻ mạnh, cũng rất đẹp. Ta ở chỗ này, Vần Hiên và Thụy Triệt thường thường tới thăm ta Nhưng Đường Vần Thiên, cơ hồ là 1 lần cũng chưa từng tới

Quý Phong và Quý Nguyệt ở bên ngoài giúp ta canh cửa. Bản lãnh của 2 người đó rất cao, lại nghe lời Hàn Mai; lúc này, ta mới biết, nguyên lai cũng có những người như thế

Một loại bằng hữu cả đời.

“Mộ phần của mẫu thân bị người ta đào trộm rồi?” Hàn Mai hoài nghi chớp mi. “Thủ cấp cũng không thấy? Tỷ xác định?”

Ta gật đầu.

“Đại tỷ! Việc này không phải chuyện đùa, phải nhanh chóng tìm ra thủ cấp của mẫu thân! Sự tình hoá thành trọng đại rồi! Ta đã liên lạc với Nhị tỷ Nhận Hỷ và mấy người khác, ai cũng muốn tìm ra thủ cấp của mẫu thân!” Nàng lãnh đạm nói

“Ở trong tay Đường Vần Thiên! Chính miệng hắn đã nói với ta!” Khoé môi ta nở nụ cười “Trên đời này còn có người nào làm ra loại chuyện này? Chỉ có hắn!”

Nàng ngẩn người. “Nếu đã biết ở nơi nào, vì sao không đi lấy về?”

“Ta đã lục soát cả hoàng cung này, cũng không biết là hắn giấu thủ cấp ở đâu!” Ta cau mày.

“Đại tỷ không tin quý thân, lâu như vậy không tìm ra cũng không kỳ quái! Nhưng đại tỷ có từng nghĩ rằng, đại tỷ thủy chung muốn tìm ra thủ cấp của mẫu thân! Nếu ta đoán không sai thì hắn không giữ thủ cấp của mẫu thân trong tay! Nếu đại tỷ muốn thì hoàn toàn có thể lấy thủ cấp của lão cha hắn để trao đổi! Hoàng lăng lại ở chỗ này, hắn ngu như vậy sao?”

“Nếu những lời hắn nói là sự thật thì sao?” Ta nói nhỏ.

Nàng cười, “Mặc kệ thật hay giả, thấy được thủ cấp mới hợp lý! Đại tỷ! Đã đặt tên cho hài tử chưa? Ta thấy 2 đứa bé trai này rất đáng yêu, lại là hài tử của tên họ Đường, Đường Vần Thiên lại yêu thích chúng, vậy thì dứt khoát gọi là Đường Ái [được họ Đường yêu thích] đi!”

Nụ cười của nàng lộ tia tinh quái. Giống như khi còn bé!

Khoé môi ta co quắp. 2 đứa con trai này, tốt xấu gì cũng thiếu chút nữa là đã lấy mạng đi! Sao lại có thể đặt tên như thế “Không bằng gọi là Tuyết Thế đi!”

Nàng chau mày. “Thiếu chút nữa là tuyết mạng của mẫu thân? Tên này hay, nhưng chỉ có 1, đặt cho ai đây?”

Ta lắc đầu, cười nói, “Một người là Tuyết Thế công chúa, một người là Tuyết Thế hoàng tử, có cái gì bất hảo! Cứ thế là được rồi!” Ta phát phát tay.

Bên môi nàng nở nụ cười. Cười nói, “Không bằng, một người tên là Truy Mệnh đi ! Truy tẩu táng mạng của phụ hoàng nàng!”

Ta rốt cục không nhịn được, cười ra tiếng. “Liên như vậy quyết định đi!”

“Đường Vần Thiên cho đến nay không hề đến đây thăm tỷ. Quả là vô tình vô nghĩa! 2 đứa bé này hắn phải nên đổi tên, một đứa tên là Vô Tình, 1 đứa tên là Vô Nghĩa” Nàng lạnh giọng, cả giận nói. Âm Âm Bầu trời trên Long Dược cung lại bắt đầu có sét đánh

“Muội bỏ đi, Long Nộ không biết sao? Lúc nào trở về?” Ta bên môi phiếm ý cười, nói nhỏ.

Nàng thoáng giật mình, ảm đạm hạ mắt, “Thật vất vả chạy đến đây! Sao có thể trở về? Không có việc gì! Đại tỷ, không thì trở lại Phượng Hoàng cốc là được. Ta đã sớm muốn trở về!”

Ta cau mày. Muội muội này rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

“Muội xác định, trở về đó sẽ không bị người khác bắt được?” Ta nghi hoặc nói.

Nàng cười nói, “Yên tâm đi! Hắn không biết ta là Diệp gia địa nữ tử! Người đang lúc chạy trốn, trọng yếu nhất là không thể đến nơi của bằng hữu. Vậy thì chẳng khác nào chui đầu vào lưới. Ta vào Phượng Hoàng cốc, cam đoan còn có thể trốn lâu 1 chút!” Nói đến chỗ này, sắc mặt của nàng đột nhiên thay đổi

Quỷ Phong và Quỷ Nguyệt vọt vào, vội la lên, “Tiểu thư! Có một đại đội nhân mã đang đi tới đây!”

Nàng ôm lấy Truy Mệnh, lạnh lùng nói, “Quỷ Nguyệt, người mang theo ta và đại tỷ; Quỷ Phong, người mang theo Tuyệt Thế, đi!”

Vừa dứt lời, cánh cửa đã bị đá vỡ ra! Thái hậu chỉ vào mũi Hàn Mai, cả kinh kêu lên “Chính là nàng! Chính là nàng!”

Bên môi nàng nở nụ cười, “Chúng ta đi!”

99. Q.2 - Chương 22: Mối Hận Đoạt Con

Quỷ Nguyệt cúi xuống, ôm lấy ta; thanh trường trao bên hông bắn ra, vẽ vài nét lên trên gương mặt của Thái hậu

Trong nháy mắt, thanh đao liền được thu hồi về trong tay

“Quỷ Nguyệt! Đừng có ở nơi này vẽ tranh hoa lá nữa! Vẽ chữ thì đẹp hơn nhiều!” Quỷ Phong lạnh lùng nói

Nhìn sang Thái hậu đã sợ đến 2 mắt trợn trắng, mềm nhũn ngã xuống đất! Trên trán của bà ta đã có đến mấy đoá huyết hoa mai [hoa mai máu]! Ta chớp mi, không nhận được mà khen “công phu không tồi!”

Quỷ Nguyệt hừ lạnh 1 tiếng “Vẽ chữ thì rất xấu! Vẽ 1 bức tranh hoa mới là đẹp!”

Hàn Mai không lên tiếng, thân hình như như chớp, xuyên qua đám thị vệ, trong nháy mắt, thanh kiếm đã gác lên cổ Thái hậu. Nàng cười nói “Xin lỗi cái vị! Không biết trong mắt các người, tánh mạng của Thái hậu quan trọng hay thích khách ta là quan trọng đây? Lui ra!”

Đám thị vệ hét “người nhìn ta rồi ta nhìn người”. Người ngu cũng biết tính mạng của Thái hậu thì quan trọng hơn nhiều so với 1 thích khách!

Vì vậy, bọn chúng liền lui xuống

Hàn Mai cười lạnh, mang mấy người bọn ta ra khỏi phòng, nói với ta “Đại tỷ, tỷ ở trong hoàng cung này quá mức nguy hiểm! Không bằng theo ta quay về Phượng Hoàng cốc đi!”

Quỷ Nguyệt hừ lạnh nói “Mấy ngày nay, người ngày ngày tức giận, hẳn tất hẳn đã biết người ở chỗ này! Nếu sơ liệu không sai thì hẳn sẽ lập tức tới bắt thê tử bỏ trốn của mình! Đến lúc đó, không thể tránh khỏi không liên lụy đại tỷ!”

Mặt nàng biến sắc, cư như đang sợ cái gì đó! Tên Long Nộ này rốt cuộc là gì của nàng?

“Thôi! Buông ta ra đi! Có thể nào thì ta cũng xem như là hoàng hậu! Bọn họ sẽ không thất kính với ta! Hài tử thì không cần nói, chúng nó vốn được Đường Vãn Thiên yêu thích. Ta không tin là Đường Vãn Thiên sẽ làm khó chúng” Ta lạnh lùng nói

Hàn Mai nghiêng đầu nghĩ ngợi, đang định nói chuyện thì nghe thấy trên bầu trời ầm ầm 1 tiếng nổ. Biến sắc, nàng lạnh lùng nói “Thôi! Quỷ Phong, Quỷ Nguyệt, mang đại tỷ và 2 cục cưng về Long Dược cung! Chúng ta gặp nhau ở chỗ cũ bên ngoài!” Dứt lời, liền nhét 2 hài tử vào lòng ta, hướng vào trong ôn tuyền mà nhảy vào!

Nàng đang làm cái gì? Ta không biết là bên trong ôn tuyền sẽ có đường ra!

“Nàng....nàng...”

“Việc nhỏ ấy không làm khó được tiểu thư! Ôm lấy cổ ta” Quỷ Nguyệt lạnh lùng nói

Ta nghe lời, ôm lấy cổ hắn, hắn khinh thân bay lên. Quỷ Phong đi theo phía sau hắn, rất nhanh liền trở về Được Nô cung!

Nhìn 2 vật nhỏ này, trong lòng ta không có 1 tia thương tiếc. Bọn chúng là hài tử của Đường Vãn Thiên, ta thậm chí còn không muốn cho bọn chúng bú sữa, mà Đường Vãn Thiên lại không muốn mà vù cho ta. Cho nên việc ăn uống của bọn chúng cũng không khác gì các hài tử bình thường

Ta thật sự không biết hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì! Trước đó, vì muốn ta sinh hài tử mà nói chuyện nói ta lâu như vậy; lúc mang thai hài tử, mặc dù hắn không nói nhưng ta lại cảm nhận được sự trân trọng của hắn; mà bây giờ, khi sinh con rồi, hắn lại cũng không thèm tới liếc mắt nhìn 1 cái

Nhìn vào bọn chúng sẽ làm cho ta nhớ tới cảnh ngộ bi thương đến gần chết trong trời tuyết. Dần dần, đã nhìn rồi thì cũng không muốn lại nhìn nữa

Mùa xuân, đã tới.

Ngoài cửa sổ vang tiếng “cốc cốc”. Ta thở dài, Vãn Hiên tới!

Đẩy cửa sổ ra, trong tay hắn cầm 1 cái nôi đất nhỏ! Lại tới nữa! Đường Vãn Thiên thì chưa có tới mà Vãn Hiên ngày ngày cứ mang đồ ăn tới. Cứ như thể 2 đứa con này không phải là của hắn mà là của Vãn Hiên. Thở dài, vươn tay đón lấy

Ta cười nói “Cứ ngày ngày làm người đem đồ ăn cho ta như vậy, thật đúng là không có ý tứ!”

Bên môi hắn nở nụ cười “Người vừa mới sinh hài tử xong, ăn nhiều 1 chút cũng là chuyện tất nhiên! Nói thế nào thì cũng là 1 hoàng hậu! 2 cục cưng thế nào rồi?”

Ta cười lạnh, “Rất tốt! Có thể ăn có thể ngủ, rất khoẻ mạnh! Hôm nay người khoan đi đã, ta có 1 món đồ cho người”

Hắn cười nói, “Cái gì thứ tốt? Kỳ thật không cần đâu!”

Ta không lên tiếng, xoay người quay đầu lại. Tiến vào phòng, đặt chiếc nôi đất lên bàn, ôm hài tử vào trong ngực, phủ thêm áo choàng cho 2 bọn chúng, trở lại phía trước cửa sổ, đưa hài tử cho hắn

Hắn đầu tiên là cả kinh, tiếp theo liền cao hứng ôm lấy hài tử.”Mới mấy ngày không gặp mà đã lớn như vậy rồi! Phần nộn thật đáng yêu! Hài tử này là nam hay nữ?” Hắn cười nói

Bên môi ta nở nụ cười lạnh lùng, bảo hắn bế nốt hài tử còn lại trên tay ta

Hắn cũng bế luôn hài tử đó, đang định nói thì ta lại đóng cửa sổ lại “Người thích thì ta cho người!”

Hắn kinh ngạc đứng bên ngoài cửa sổ, không thể tin vào những gì mình vừa nghe được! Làm gì có mẫu thân nào mà lại vứt hài tử của mình đi như vậy?

Lúc này, hài tử gặp gió, liền mở cái miệng nhỏ nhắn, khóc lên

“Cái này! Cái này! Hay là người ôm trở về đi! Cái này! Cái này!” Hắn bên ngoài gấp đến độ xoay quanh. Ta bịt tai, không thích nghe tiếng khóc của 2 bọn chúng

Hảo, hảo chán ghét! Giữ 2 chúng nó lại thì phụ thân của chúng cũng đâu có đến đây! Sữa thì không chịu uống mà cứ khóc mãi, cũng nhắc nhở ta, trong người của 2 chúng ta đang chảy dòng máu của Đường Vãn Thiên. Giữ lại hài tử của ác ma khát máu thì có tốt đẹp gì? Tương lai có lẽ sẽ thông minh, sẽ xinh đẹp, nhưng lại có 1 trái tim tàn nhẫn tới cực điểm

Ta rất khó tưởng tượng ra bộ dáng tương lai khi ta bị 2 chúng nó tính kế. So với việc đó thì không bằng, từ bây giờ dứt khoát không có cảm tình với bọn chúng

Tiếng khóc của hài tử càng lúc càng xa, hân đã bỏ đi. Rốt cuộc cũng ôm bọn chúng về Xuất Vân điện, phải không? Ta thăm thử dài 1 hơi. Cảm thấy chính mình nhẹ nhõm hơn rất nhiều

Đang nghĩ tới đó thì “Đùng” 1 tiếng, cửa phòng bị đá văng ra. Đường Vấn Thiên nổi giận đùng đùng ôm 2 đứa con vào phòng. Cẩn thận đặt hài tử xuống, lạnh lùng nói “Đưa hài tử cho Vấn Hiên, không phải là ước định lúc đầu của chúng ta!”

Ta cười lạnh, “Bọn chúng rất ầm ỹ!”

Hân hít sâu mấy hơi, lãnh đạm nói “Ta chưa từng thấy qua 1 người phụ nữ nào đối xử với hài tử của mình như vậy! Diệp Dục Nô! Người rốt cuộc là loại người gì?”

Trong thanh âm của hân lộ ra vẻ tuyệt vọng, hình như ta đã làm ra chuyện gì có lỗi với hân “Sự thật là như thế! Không phải ta không thích là tử, mà là, bọn chúng là hài tử của người!”

Hân thoáng giật mình. Nửa ngày mới nói, “Người đã quên, người sinh bọn họ đến tê tâm liệt phế. Thống khổ sinh hạ hài tử như vậy, người đành lòng giao cho người khác như vậy?”

Hân nói làm ta nhớ tới đêm trời tuyết lạnh lẽo, sấm sét đầy trời

Hân thấy thần sắc của ta không đúng, liền tự nói, “Thôi thôi! Người không thích thì ta gọi 1 bà vú lại đây! Vốn tưởng rằng người là thần y thì cho người mang thai hài tử sẽ tốt hơn 1 chút! Ai ngờ người lại là người phụ nữ như thế này. Ta cũng từng nghe Nhạc Khanh nói qua, sau khi sinh con, phụ nữ rất dễ nổi nóng. Xem tình hình của người, ta nghĩ, đúng là loại chứng bệnh này rồi! Có thể chữa người mà không tự chữa mình!” Hân lắc đầu thở dài nói

“Đương nhiên là ta biết căn bệnh này! Chỉ là, ta không có mắc bệnh đó! Ta chỉ là nhìn bọn chúng giống người đến 5 phần, trong lòng không thoải mái mà thôi! Sinh ra bọn chúng, cơ hồ là dùng hết tánh mạng của ta mà người còn nói cái gì? Người cái gì cũng không cần phải xen vào, mà lại cưỡng bức ta, hài tử lại có đến 5 phần giống hệt người! Người bảo ta sao có thể thích bọn chúng!” Ta cơ hồ là rống lên

Hân ngăn người, sắc mặt xanh mét, ôm ta vào lòng, lạnh lùng nói “Người nói những lời này, ta sẽ nghĩ là người đang oán trách ta sao không đến thăm người! Có phải là người đã nghĩ tới ta rồi?” Hân nặng nề nói

Ta cười lạnh nói, “Ta chỉ là muốn biết, nếu Hàn Mai không bắt cóc Tuyên Tuyệt Nhi và thái hậu thì người có đến Xuất Vân điện để thăm ta không?”

Hân nâng cằm ta lên, cười nói “Nếu người không phải là Diệp Dục Nô thì ta sẽ tưởng rằng người đã mong mỗi ta tới thăm người. Nhưng ta biết, người sinh hài tử trong lúc ta không có mặt, mấu chốt là người không muốn ta được tiêu dao sung sướng, phải không? Chỉ là, Nô nhi, người biết không? Ta sớm đã đoán được đêm đó người sẽ sinh hài tử, vậy nên không có tâm tư nào mà động phòng; nếu không phải là ta cho nàng ta cơ hội thì người cho rằng, trong tân phòng, nàng ta sao có thể bắt được Tuyệt Nhi? Ta đã rất sốt ruột, chỉ là người không thấy được mà thôi!”

“Hừ! Nói ra thật dễ nghe” Ta vui mặt vào trước ngực hân. Không thể phủ nhận rằng sau khi hân nói những lời này, ta thấy dễ chịu hơn nhiều. Lúc trước ta đã thấy rất kỳ quái, tại sao Hàn Mai có thể bắt được Tuyên Tuyệt Nhi. Nguyên lai đúng là bởi vì như thế! Nếu như Đường Vấn Thiên đã muốn nàng bắt thì có lý do gì mà nàng không thành công đây?

“Nếu không, sao mọi người có thể biết là người sắp sinh hài tử? Nếu không phải ta truyền tin ra ngoài thì nàng dựa vào cái gì mà biết!” Hân lãnh đạm cười

“Người? Như thế nào có thể?” Ta nghiêng đầu, hân cứ nhiên làm nhiều chuyện như vậy cho 2 cục cưng của ta?

“Bởi vì người là Diệp Dục Nô nên lúc sinh hài tử phải có người quen tới chiếu cố! Nhạc Khanh thì không được bởi vì hân là nam nhân; mục đích để càng nguy hiểm, ta liền nghĩ tới phụ nữ của Diệp gia. Cũng may là nàng kịp chạy tới. Cũng coi như là thông minh!”

“Người biết nàng đến Hoàng quốc?” Ta hoài nghi nói.

“Long Nộ đã sớm cảnh báo khắp các nước lớn. Nếu ai dám che giấu cho Diệp Hàn Mai thì là đối nghịch với Long Nộ. Thiên sơn vạn thủy cũng muốn khai chiến với ta!” Hấn cười nói

“Vì vậy, người liền bán đứng muối muối của ta để thoát thân, phải không? Ta cứ thắc mắc tại sao nam nhân kia có thể tìm đến nơi này! Đường Vãn Thiên! Người là tên Vương bát đản!” Ta phát hỏa giờ tay đánh hấn nhưng lại bị hấn dễ dàng tóm được

“Ta tin rằng chưa người nào muốn khai chiến với Long Nộ! Tên nam nhân này trong cuộc đời chưa bại trận lần nào. Hơn nữa, hấn thuộc về Trạch quốc. Nếu Hoàng quốc đánh hấn thì sẽ trở thành cuộc hỗn chiến giữa 14 nước đại lục và Trạch quốc. Một mình Diệp Hàn Mai mà đối lấy hoà bình của 14 nước, tính toán như thế nào cũng là đáng giá! Bất quá, muối muối của người sẽ không bị hấn bắt được dễ dàng như vậy!” Hấn lạnh lùng nói

“Người bán đứng nàng là người không đúng! Đường Vãn Thiên, người không rõ đạo lý này sao? Không phải là vấn đề bắt được hay không bắt được; mà là, người đã bán đứng ân nhân cứu mạng của 2 bảo bối!” Ta giận dữ hét

“Oa! Oa! Oa!”

Hài tử bị tiếng hô của 2 bọn ta làm cho bưng tỉnh, oa oa khóc lớn .

Thật đúng là hài tử phiền phức! Ta tức giận bước sang 1 bên, mặc kệ hấn. Hấn thở dài, ôm lấy hài tử, chậm rãi dỗ dành

“Ta cũng vậy. Không có biện pháp! Người có giảng đạo lý cũng vô ích!” Hấn bắt đầu dĩ nhiên nói.

Ta hừ lạnh một tiếng, ngồi vào bên giường.

Nửa ngày, chờ hài tử ngừng khóc, hấn mới nói, “Nàng làm cho hoàng cung của ta gà chó không yên [náo loạn], còn vẽ 1 đoá hoa mai lên mặt thái hậu, khiến cho thái hậu ngày ngày rơi lệ đầy mặt, ta còn chưa có tìm nàng tính sổ!”

Hấn vừa dứt lời, lửa giận của ta lại bốc tới tận trời “Nếu không phải tại Thái hậu bức người trước thì nàng sẽ ra tay sao? Chưa từng thấy tên hoàng đế nào vô dụng như vậy! Ngay cả việc hoàng hậu của mình sinh con mà cũng phải giấu diếm! Ngay cả 1 bà đỡ đẻ cũng không mời được! Truyền ra ngoài chắc chắn sẽ trở thành trò cười khắp 14 nước!”

Hấn ngẩn người, một hồi lâu mới thở dài một tiếng, “Nếu không phải trong cung có nhiều cố kỵ thì ta cũng sẽ không làm như vậy! Nô nhi! Người phải thông cảm cho ta!”

“Thông cảm cho việc khi hài tử ra đời, người không đến với ta? Thông cảm cho người việc khi bụng ta đã lớn mà người lại nạp quý phi? Trên đời này, người thông cảm cho người rất nhiều! Đi tìm các nàng đi! Ta không cần! Đưa đây!” Ta chìa tay ra

Hấn ngẩn người, nói nhỏ, “Cái gì?”

“Đương nhiên là thủ cấp của mẫu thân! Người không đưa cho ta thì ta rời đi như thế nào? Đợi đến khi bị người giết hại ta mới đi? Người cho rằng ta là kẻ ngu sao?” Ta hừ lạnh.

Khoé môi hấn rủ xuống, nửa ngày mới nói “Muốn thủ cấp? Trên cổ ta cũng có 1 cái! Có bản lĩnh thì người lấy đi!” Dứt lời, liền duỗi cổ đến trước mặt ta

Lòng ta phát hỏa, cảm giác như bị hấn vui đùa

“Người không phải nói là thủ cấp của mẫu thân đang ở chỗ người sao? Đưa cho ta!” Ta hét lớn.

Hấn thoáng giật mình , lãnh đạm nói, “Bây giờ muốn thì cũng không có cửa! Người cứ ngoan ngoãn ở trong cái lãnh cung này, lúc nào ta chưa cao hứng thì ta sẽ không cho người rời đi!” Dứt lời, liền lấy tay kéo ta lại. Đôi môi sít sao ẩn xuống

Ghê tởm! Tên nam nhân này bây giờ đang suy nghĩ cái gì? Ta mới sinh chưa được bao lâu

Đẩy hấn ra, ta cả giận nói, “Đường Vãn Thiên! Người không nên quá phận! Hài tử đang nhìn đây!”

Hắn cười nói, “Bọn chúng bây giờ không nhìn rõ!” Dứt lời, liền cùng ta ngã lên giường

Ta đang sợ cái gì? Đã vốn là vợ chồng rồi, ta còn đang sợ cái gì?

Ta đã ở bên cạnh hắn 2 năm rồi, tại sao ta còn sợ!

Vòng tay ôm lấy hắn. Cùng với hắn trầm luân

“Ta sẽ chọn ngày mở tiệc mừng hài tử được 100 ngày!” Hắn nhẹ giọng nói bên tai ta

“Đột nhiên lòi ra 2 đứa con, người ăn nói với người khác thế nào?” Ta không cho là đúng, không làm lộ thân phận của chúng thì an toàn hơn

“Làm hoàng tử, công chúa, nếu không đủ mạnh mẽ thì không đủ tư cách để thành Vương! Chỉ là, có người luôn miệng nó không thích, mà bây giờ lại giống như từ mẫu [mẹ hiền] bảo vệ con hư rồi!

“Bọn chúng không phải là hài tử của người sao? từ mẫu bảo vệ con hư! Người xem ta có chỗ nào giống từ mẫu? Cho nên bọn chúng cũng không phải con hư! Người còn dám nói 1 câu đụng chạm tới bọn chúng, Đường Vãn Thiên, ta không ngại đào tung hoàng lăng của Hoàng quốc! Được rồi! Đường Vãn Thiên, người cất thủ cấp ở đâu rồi? Sẽ không phải là ngay trong hoàng lăng đó chứ? Có phải không?” Ta thúc hắn.

Hắn không lên tiếng, nửa ngày mới nói, “Không nên làm ta tức giận! Người có phải lại muốn tiếp tục không?”

Hắn cười, vùi đầu vào tóc ta.

Ta hừ lạnh, “Như thế nào? Tuyết Nhi của muội muội của người không có thỏa mãn người sao? Cư nhiên đến nơi của 1 sản phụ như ta mà phát tiết?”

Hắn cười thầm, “Người tại ghen! Tuyết nhi tuổi còn quá nhỏ, nhưng người lại vừa đủ! Nô nhi! Người nói, nên đặt cho hài tử tên gì?”

“Vô Tình, Vô Nghĩa!” Ta lạnh lùng nói.

Hắn thoáng giật mình, “Vô tình vô nghĩa? Người nói ta vô tình sao? Trong mắt người, ta là người như vậy sao?”

Ta cười lạnh, biết là hắn hiểu sai ý rồi “Ta nói, hài tử 1 đứa tên là Vô Tình, 1 đứa tên là Vô Nghĩa!”

Hắn thoáng giật mình. Xoay người, đè lên ta “Vậy thì liền cho người xem xem cái gì gọi là vô tình!” Dứt lời, liền bắt đầu 1 phen triển miên khác

Ta cầu xin tha thứ nói, “Thôi, thôi! Được rồi! Được rồi!”

Hắn cười khê bên môi ta, “Không còn kịp rồi!” Dứt lời, liền động thân, quấn ta vào trong 1 cơn sóng lớn. Ta ôm lấy bờ vai hắn, giống như 1 khúc gỗ chuyển động trong sóng biển, đầu ngón tay bắt giắc lưu lại ấn ký trên lưng hắn.

“Gọi là Tuyết Thế và Tuyết Hoàng! Nam gọi là Tuyết Thế, nữ gọi là Tuyết Hoàng!” Hắn thản nhiên nói

Ta suy nghĩ 1 chút, cũng không tồi. Suýt chút nữa là làm mẫu thân tuyết thế, cũng có thể làm Hoàng quốc bị tiêu diệt! Gật nhẹ đầu, ta tỏ vẻ đồng ý.

Ngày hôm sau, Đường Vãn Thiên thật sự phái bà vú lại đây, bớt đi tiếng khóc của hài tử, trong Dục Nô cung của ta thanh tịnh hơn nhiều! chỉ là không biết tại sao trong lòng lại không thoải mái. Đêm nào cũng lén lén đi nhìn hài tử

Hài tử ngày 1 lớn lên, càng ngày càng xinh đẹp, càng ngày càng giống Đường Vãn Thiên. Bây giờ chẳng phân biệt được ai là nam, ai là nữ. Chỉ có màu sắc quần áo của chúng nó là khác nhau mà thôi. Tuyết Thế 1 thân hắc y, giống với Đường Vãn Thiên; Tuyết Hoàng luôn 1 thân hồng y, giống ta!

Lúc chơi đùa với Tuyết Thế, ta suy nghĩ, tương lai nam nhân này sẽ là chủ tử của Hoàng quốc, bộ dáng lâm quân thiên hạ, cao ngạo cuồng vọng, chắc hẳn sẽ hơn Đường Vãn Thiên nhiều. Tương lai Tuyết Hoàng sẽ trở thành 1 mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, hoàng tử mọi nước nhìn thấy nàng se tranh nhau đến Hoàng quốc để cầu thân! A! Đến lúc đó, tình hình sẽ ra sao đây?

Đột nhiên rất muốn biết! Ta vuốt ve gương mặt đang say ngủ của hài tử! Quả nhiên lúc ngủ, hài tử trông thật đáng yêu. Ta thầm nghĩ trong lòng. Lúc ở bên ta, bọn chúng vừa khóc lại vừa nháo, cứ tranh nhau bú sữa, trong thời gian dài thật rất phiền phức. Nhưng lúc không có bọn chúng bên cạnh, ngẫu nhiên đi xem 1 chút, liền đau lòng không tả được

Tiệc rượu 100 ngày, ta tưởng rằng Đường Vãn Thiên sẽ dùng chiêu thức cao cường gì để làm cho hài tử xuất hiện trước mặt người khác, ai ngờ hần lại trực tiếp ôm hài tử tiến vào tiệc rượu 100 ngày

Hơn nữa còn dùng nhuyễn kiện minh vàng đến đón ta đi, để cho ta ôm hài tử toả sáng trước mặt mọi người

Mọi người đều lên tiếng nghị luận, nhất là Thái hậu và chúng thiếp phi sắc mặt đều hỏ thẹn. Đường Vãn Thiên dẫn ta ngồi trên ghế thượng [ghế cao], cười nói “Mẫu hậu, các chúng khanh, hôm nay tiểu nhi, tiểu nữ mãn 100 ngày; Đường Vãn Thiên ta tuyên bố phong hoàng tử Tuyết Thế làm thái tử, ban thưởng Long Dược cung! Hoàng nữ Tuyết Hoàng phong làm Xuất Vân công chúa!”

Các đại thần thấy hần giới thiệu hài tử cho bọn họ, liền đứng lên khỏi ghế, chấp tay với Đường Vãn Thiên, nói “Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng hậu sinh được quý tử!”

Nhìn bộ dáng của bọn họ, ta nghĩ lúc này họ mới biết được tin này! Bên môi nở nụ cười lạnh, nâng tay nói “Đứng dậy đi!”

Đường Vãn Thiên bế hài tử, ý bảo ta đến trước mặt Thái hậu, cười nói “Mẫu hậu, ngài xem! Có phải bảo bối rất đáng yêu không?”

Thái hậu lạnh lùng đưa mắt nhìn, nửa ngày mới nói “Hoàng hậu hoài thai lúc nào, sinh tiểu bảo bối lúc nào, vì sao ta trong Từ An cung 1 chút cũng không biết? Hoàng thượng, ngài xác định hài tử thật sự là của người sao? Quy củ của hoàng cung là Hoàng thượng không thể lưu túc trong lãnh cung. Bấy giờ Hoàng hậu cư nhiên hạ sinh hài tử!”

Ta cứng lại, đang định nói nhưng Đường Vãn Thiên đi trước 1 bước, nói “Thái hậu đa tâm rồi. Trước đây, ta và Hoàng hậu có 1 đêm chi duyên, Thái hậu cứ nhớ lại rồi sẽ biết! Ta và Hoàng hậu có 1 đêm tân hôn! Mẫu hậu, hôm nay ái nữ, ái nhi mới mãn 100 ngày, có phải là hoài thai trong lúc đó không?”

Nam nhân này! Trong lòng ta thất kinh! Sở dĩ hần đại hôn với Tuyên Tuyết Nhi trong lúc ta đang mang thai 8 tháng là do hần đã đoán trước là hôm đó ta sẽ sinh con. Như vậy, cộng thêm thời gian từ đêm tân hôn của bọn ta nữa là đủ! Sao hần có thể xác định là hần và ta ở cùng 1 chỗ thì ta sẽ hoài thai?”

Ta cười lạnh nhắc nhở, “Nếu thái hậu không nhớ rõ thì dấu vết trên trán sẽ làm Thái hậu nhớ lại. Ta nhớ là trong lúc ta sinh hài tử thì có người gọi thích khách đấy! Trong hoàng cung này ai cũng biết chuyện đó!”

Sắc mặt của bà ta biến đổi, ta nhắc đến chỗ vết thương đau đớn nhất của bà ta

Bà ta phất tay áo, lạnh nhạt nói, “Mẫu quý nhờ tử, chỉ là, hoàng nhi, người chớ quên việc ăn nói sao cho phải với người Tuyên thành và Tuyết thành!”

Đường Vãn Thiên cười nói “Không sao, mẫu hậu. Hài nhi cũng không định cho nàng ra khỏi Dược Nô cung, nàng cũng không có cơ hội thử tẩm. Hài tử ta sẽ giao cho Tuyết Nhi. 2 đứa con còn này huyết mạch của hoàng thất. Ta tin, Tuyết Nhi sẽ tận tâm chăm sóc bọn chúng!”

Sắc mặt Tuyên Tuyết Nhi trắng không còn chút máu, lập tức cười nói “Có thể chăm sóc hoàng tử và hoàng nữ là phúc khí của Tuyết Nhi! A! thật đáng yêu!” Dứt lời, liền muốn ôm lấy Tuyết Hoàng trong tay ta!

Ta nhanh chóng lắc mình, cười nói “Hôm nay hay là thôi đi! Để mẹ ruột là ta ôm, được chứ?”

Nét mặt ta thì đang cười nhưng trong tâm thì lạnh đến cực điểm! Vì giang sơn mà Đường Vãn Thiên lái bán đứng thân nhân của chính mình! Sao ta có thể hy vọng hần sẽ đối tốt với hài tử đây? Sao ta có thể nghĩ rằng hần sẽ “hồ phụ không ăn hổ tử” đây? Thật buồn cười

Trông cậy vào người nào, cũng không thể trông cậy vào hần!

Mặc dù vốn là trưởng tử cháu ruột, mà vừa mới ra đời đã được phong làm Long Dược thái tử và Xuất Vân công chúa, ta biết ý tứ trong 2 cái tên này: ta sinh ra bọn chúng trong Xuất Vân điện, ở cũ trong Long Dược cung!

Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã bộc phát như vậy, ta buồn cười nhìn bọn chúng

Bây giờ hài tử không còn nết nhả như lúc mới sinh, 2 tròng mắt đen như ngọc trai khảm trên gương mặt tròn tròn đáng yêu. Cái miệng nhỏ nhắn của Tuyết Hoàng giống y hệt ta, lúc đầu khi bú sữa, nó không thể ngậm được “quả hồng mai” của ta! Nghĩ đến tình cảnh đó, trai tim của ta mềm mại đến nỗi có thể hoá thành nước

Ta nghĩ, dưỡng dục hài tử chính là công trình gian nan nhất

Âm thanh cứ như thủy triều vang lại đây. Nghĩ đến sau này, hài tử phải giao cho Tuyên Tuyết Nhi, trong lòng ta nổi lên 1 trận khó chịu

Bây giờ tỉnh táo lại, liền nghĩ, dù giao cho bất cứ người nào trong cung, cũng không như giao cho Tuyên Tuyết Nhi!

Hài tử được giao vào trong tay nàng thì nàng phải có chức trách bảo vệ bọn chúng, nhưng đây không phải là 1 đứa mà đến 2 đứa. Quyền lợi lớn cũng đại biểu cho 1 việc: trọng trách gánh trên lưng cũng nặng

Lưng đeo vận mệnh của 2 người, nàng có thể nào cũng muốn chu toàn cho bọn chúng

Trong đầu, cứ nhiên bắt đầu đồng tình với Tuyên Tuyết Nhi. Nữ tử này làm sao mà không bị Đường Vãn Thiên tính kế đây? Chỉ là không biết, có phải nàng cũng bị hấn tính kế hạ sinh hài tử cho hấn hay không

Mấy ngày ta ở trong lãnh cung, hài tử ở bên cạnh, hấn cũng không đến với ta! Ta vẫn không nghĩ ra tại sao hấn muốn 1 hoàng hậu hạ sinh hài tử trong cái lãnh cung này. Cho đến lúc này, ta mới có chút rõ ràng! Hấn sợ người khác sẽ hạ độc sát hại hài tử

Nếu biết ta mang thai hài tử thì những người đổ kỵ sẽ ra tay hạ độc, chỉ cần hấn giữ được bí mật đến phút chót thì hết thấy không còn là vấn đề

Hài tử nếu nhiên hoài tại ta địa trong bụng đầu, nghĩ đến, đến đây hạ độc địa người, sẽ gặp có điều cố kỵ, đang nói, chỉ cần hấn địa giữ bí mật công phu làm được về đến nhà, hết thấy, liền không là vấn đề.

Nghĩ đến việc hấn làm thế là bởi vì quyền lợi của chính mình. Trong lòng ta cực lạnh. Nghĩ đến ngày hôm sau, hài tử sẽ bị đưa đến chỗ của Tuyên Tuyết Nhi, trong tâm giống như bị dao cắt, không thở nổi!

“Hoàng hậu! Người vừa mới sinh con xong, không nên ăn cay!” Vãn Hiên cúi đầu nói nhỏ

Khoé môi ta rủ xuống “Thái thượng hoàng còn có tâm tư trông nom đến việc này?”

Hấn thở dài, nhẹ giọng nói, “Ta sắp thành thân rồi, 3 tháng sau!”

Ta chớp mi, cười nói “Chúc mừng thái thượng hoàng! chỉ sợ đến lúc đó, ta không thể ra mặt để chúc mừng! Thật xin lỗi! Thái thượng hoàng cũng biết tình cảnh của ta mà! Ngài sẽ thông cảm, phải không?”

Trong tâm thật chua xót. Ta âm thầm nắm chặt tay. Người bạn thân thiết vẫn ở bên cạnh ta – Vãn Hiên – rốt cuộc cũng thành thân rồi; kiếp này, chỉ có thể nợ người! Vãn Hiên, tất cả mọi chuyện không thể lùi lại rồi! Sắc mặt ta tối nhợt, cảm thấy chính mình không thể thở nổi. Từ nay về sau, chỉ còn 1 mình ta ở trong lãnh cung rồi sao?

Hấn có gia đình của riêng mình, có thể tử của hấn, hấn rốt cuộc cũng sẽ yêu nàng! Cùng nàng đầu bạc răng long! Vĩnh viễn kết đồng tâm!

Khoé môi của Vãn Hiên tái nhợt, nửa ngày mới nói “Đa tạ hoàng tẩu, ta sẽ nhớ kỹ!” Dứt lời, liền không để ý đến ta mà liên tục uống rượu, 1 chén rồi lại 1 chén

Ta cau mày, rất muốn lên tiếng ngăn cho hấn không uống tiếp nhưng lại bị Đường Vãn Thiên tóm lấy tay dưới bàn. Quay đầu lại, hấn lắc đầu với ta

Đẩy tay hấn ra, hấn đang nhìn vào Vãn Hiên, cũng đã có chút say

Đường Vãn Thiên cuối xuống ôm lấy ta, nói với các đại thần “Hoàng hậu có chút không thoải mái, ta mang nàng về Dụcê Nô cung. Vãn Hiên, không nên uống nhiều rượu! Nhớ kỹ!” Dứt lời, liền ôm ta rời đi trước mặt mọi người

Trên đoạn đường, ta ôm lấy cổ hắn, cảm thấy lệ ý của chính mình

Hắn đang tức giận! Đương nhiên là ta biết, chỉ là, hắn đang tức giận cái gì? Ta cúi đầu

Một cước đá văng cửa phòng, hắn buông ta xuống, lạnh lùng nói “Vấn Hiên sẽ mau chóng thành hôn! Mà ngươi, đã là Hoàng hậu của ta! Tiếng đồn không sai! Có muốn làm gì cũng phải chú ý tình cảnh của mình 1 chút!”

“Giao hài tử cho Tuyên Tuyết Nhi, ngươi có hỏi qua ý kiến của ta sao? Ngươi có thể không nói 1 tiếng mà giao hài tử cho Tuyên Tuyết Nhi, không chút nào nghĩ tới cảm giác của ta; như vậy, có phải ta cũng không cần nghĩ đến cảm thụ của ngươi? Ngày mai ta sẽ đi xin Vấn Hiên, ngăn cho hắn không thành thân!” Ta cả giận nói

Hắn xanh cả mặt, một tay ấn ta xuống “Giao hài tử cho Tuyết Nhi là vì cam đoan sự an toàn cho bọn chúng! Trong hoàng cung này, chỉ có Tuyên Tuyết Nhi là có quyền lực lớn nhất, mà ngươi!... cứ nhiên nói ra những lời này! Làm cho ta thật sự muốn bóp chết ngươi!”

Hắn xúc vấy ta lên, đan định cử động thì ta cho 1 cái tát đánh sầm mặt hắn. Trong nháy mắt, sắc mặt hắn xanh mét! Nói bằng giọng khàn khàn “Nguyên lai, ngươi thích Vấn Hiên!”

100. Q.2 - Chương 23: Cướp Đi Tín Vật

Hắn đứng dậy, phát tay áo rời đi!

Hắn đang tức giận! Ta biết! Nhưng tại sao ta không thấy tức giận? tại sao ta lại không tức giận đến mức nóng nảy. Tại sao hắn không nói 1 tiếng liền đã đem hài tử giao cho 1 người mà ta không thể đội trời chung. Hắn rốt cuộc muốn là gì? Biết rõ trong đêm trời tuyết kia, ta cơ hồ dùng hết cả tánh mạng để sinh hạ bọn chúng, mà lúc đó nàng ta đang làm gì? Nàng ta đang tân hôn! 10 tháng hoài thai, ta 1 mình khổ sở! Loại thống khổ này, hắn có thể bồi thường cho ta sao?

Cho đến lúc này, ta mới phát hiện, nguyên lai, trong tim ta, hài tử lại quan trọng đến như vậy! từ 1 khắc khi biết được bọn chúng nằm trong bụng. Đã có thói quen làm bạn với chúng nó! Cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ, cùng nhau tắm rửa! Cùng nhau hít thở, cùng nhau sống!

Tại sao ta lại tưởng rằng bọn chúng là hài tử của Đường Vấn Thiên thì ta liền sẽ không thích chúng nó? Sai lầm rồi! Sai lầm rồi! Bọn chúng cũng là hài tử của ta! Lúc đầu, chỉ là nhìn thấy 2 chúng nó trông rất giống Đường Vấn Thiên nên tự nhiên có chút không thoải mái, cảm thấy không công bằng mà thôi. Tại sao lại cướp hài tử của ta đi rồi?

Mặc dù đã là mùa hè nhưng trong tâm lại lạnh như băng! Lòng ta bắt đầu run lên, Vấn Hiên cũng sắp thành thân rồi! Sự tình cho tới bây giờ, ta có thể làm gì đây? Lúc đến Xuất Vân điện của hắn để sinh con, ta đã biết rõ, hắn đã hoàn toàn hết hi vọng với ta rồi! Có lẽ, còn sớm hơn lúc đó!

Chỉ là hắn rất tốt bụng, tốt bụng đến mức không đành lòng nói nặng lời với ta mà thôi! Dựa vào cái gì khi ta đã ở bên cạnh đại ca của hắn, sinh cho đại ca của hắn 2 đứa con mà lại còn hi vọng hắn còn đối xử với ta trước sau vẫn giống nhau? Chỉ dựa vào gương mặt này sao? Ta biết, nếu chỉ dựa vào tính tình của ta thì trên đời này sẽ không có bất cứ người nào thích ta! Kể cả 1 thánh nhân như hắn!

2 huynh đệ bọn họ cứ như thế là được trời cao phái tới khảo nghiệm ta. Một người thì hãm hại ta, một người thì tử tế với ta! Nếu lúc đầu lòng ta tàn nhẫn 1 tí thì bây giờ sao lại phải dây dưa không rõ với Đường Vấn Hiên đây? Biết đâu bây giờ ta mới là người sắp thành thân với hắn!

Chỉ là, sự thật luôn không như ý người

Mở cửa sổ ra, ta nhìn cây hoa mai. Bây giờ quả mai đã kết trái rồi. Chỉ cần vươn tay là ta có thể hái được. Nhìn quả mai màu xanh non, bên môi ta nở nụ cười đau đớn, dùng tay hái quả mai. Thật chua xót!

Ta cau mày, vị chua này thấm đến tận trong lòng! giống hệt với tâm tình của ta! Hài tử đã bị Tuyên Tuyết Nhi đoạt đi rồi, Vấn Hiên cũng bị 1 phụ nữ không biết tên đoạt đi rồi! Ta nên làm cái gì bây giờ? Ta ngẩng đầu nhìn bầu trời! Kiếp này chỉ có thể nợ ngươi sao? Vấn Hiên?

Ta cúi đầu, nếu hài tử đã được đưa tới nơi của Tuyên Tuyết Nhi thì cũng không sao? Ta cười, muốn đưa trở về cũng không phải là không có biện pháp!

Nếu Vãn Hiên đã sắp thành thân thì ta nên trả lại hết những món quà cùng với tâm ý của hân. Bề bộn trong phòng nửa ngày, lúc này mới nhớ, hoá ra tất cả mọi đồ vật đều còn đang ở trong Xích Hoàng cung. Lúc ta vào ở Xích Hoàng cung, đã đem tất cả mọi đồ vật tới đó! Sau khi đến đây, vì là ở trong lãnh cung nên không có mang theo!

Thừa dịp đêm xuống, ta đi vào Xích Hoàng cung. Bởi vì trong Xích Hoàng cung không có chủ tử nên có vẻ trở nên lạnh lẽo

Các cung nữ và cung nhân trong cung cũng đều bị phái đến nơi khác. Ta nghĩ, nhưng chỗ đó cũng chẳng phải là nơi tốt đẹp gì! Chậm rãi tiêu sái đi vào, mở cánh cửa ra. Bên trong không có 1 cái gì! Lòng ta cả kinh. Đi đâu hết rồi? Nhưng món đồ Vãn Hiên tặng ta đã ở đâu? Còn có, tín vật của muội muội ta ở đâu?

Ngoài cửa vang lên tiếng “cốc cốc”, Tiểu Thanh đẩy cửa tiến vào. Thấy ta ở đây, ngẩn người, đột nhiên che miệng khóc thành tiếng, chạy như bay đến quỳ rạp xuống bên người ta, liên thanh nói “Nương nương! Sao ngài đã trở về? Thật dọa chết nô tỳ rồi!

Ta thấy nàng tình ý rõ ràng, liền biết là nàng thật tâm, liền cúi người đỡ nàng lên, nói nhỏ “Được rồi! Đứa nhỏ ngu ngốc này, có cái gì mà khóc! Ta hỏi người, mấy thủ ở trong phòng đâu rồi?”

Tiểu Thanh nghe vậy, thoáng giật mình, nửa ngày mới nói “Bởi vì nương nương gây ra chuyện có lỗi với Tuyên phi nương nương, cho nên, vì trấn an người Tuyên thành nên đã đem những thứ kia ban thưởng cho quý phi nương nương rồi? Nương nương, ngài thật sự làm ra những chuyện đó sao? Lạc Phong nói là hân không làm! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ta cười nói “cô nương ngốc nghếch, chuyện này không nên truy cứu nữa! Người xác định, tất cả những thứ đưa đều đã bị đưa cho quý phi nương nương rồi? Không chứa lại 1 thức gì sao?

Tiểu Thanh móc ra từ trong lòng 1 vật, đặt trong lòng bàn tay “Chỉ để lại con chim nhỏ này! Quý phi nương nương nhìn nói không thích, liền không muốn nên ném trên bàn, cũng không ai quan tâm. Tiểu Thanh biết thứ này là ngày đó Thái thượng hoàng tặng cho Hoàng hậu nương nương, liền mang nó theo bên người, có lẽ sẽ có 1 ngày hoàng hậu nương nương cần đến”

Ta đưa ta tiếp nhận. Ta nhớ kỹ con chim nhỏ này, là 1 con chim biết cắn người! a! chỉ là cả đời Diệp Dục Nô không tin quỷ thần, liền tự nhận

Nhưng bây giờ, khi cầm trong tay con chim này, ta cảm thấy đó là thứ trân quý nhất trên đời! Ta đã từng kim châu đầy đủ, quần áo mặc trên người đều là đồ tốt nhất; bây giờ, mặc dù có danh là hoàng hậu, nhưng bên người chỉ còn lại mỗi con chim nhỏ này!

Lúc ta tiến cung, trên người ta cái gì cũng không có, mấy thứ này là của Đường Vãn Thiên ban tặng sau này. Còn 1 vài thứ do các nương nương trong cung khác tặng cho ta, còn có thái hậu! A! cũng không phải là đồ của ta. Nhưng, bây giờ những thứ thuộc về có là tín vật của các muội muội và những món Vãn Hiên cho ta.

Cái gì cũng có thể lấy đi, nhưng mấy thứ đó thì không thể

“Tiểu Thanh! Là nương nương ta quá vô dụng! Bất quá, ta sẽ nói với thái thượng hoàng, nhờ hân giúp người tìm 1 chỗ tốt! Thôi! Hôm nay người có thể giao con chim nhỏ này cho ta, trong lòng ta còn cảm kích không kịp đây!” Ta cười nói

Ta thấy nàng cúi đầu không nói, chớp chớp mi, cười nói “quốc sư đại nhân nói thế nào?”

Tiểu Thanh thương liễu thương khải [ta ko biết câu thành ngữ này T.T], nhẹ giọng nói “Quốc sư đại nhân nói, nương nương đã hết giá trị lợi dụng, nói rằng chúng ta không cần đi hầu hạ! Chì là, mới vừa rồi nương nương hạ sinh thái tử và công chúa, cho đến bây giờ quốc sư vẫn chưa nói gì!”

Không nói gì nghĩ là không có hành động? Dã tâm của hân lớn như vậy, sao có thể không hành động?

“Người lấy món đồ này có bị người khác thấy không?” Ta nhẹ giọng hỏi

Nàng đáp lời nói, “Hồng Tuyền có nhìn thấy!”

Như vậy cũng được! Đường Vãn Thiên đã không tin tưởng nàng. Hơn nữa còn đang suy tính biện pháp đối phó với ta! Tên nam nhân này, lúc đầu cùng hợp tác với hần, đúng là làm bạn với cọp. Chỉ là, lúc ấy ta không có lựa chọn nào

Bây giờ, ta nghĩ, hần lại bắt đầu nịnh hót Tuyên Tuyết Nhi rồi! Ta thầm cười lạnh. Chỉ là, Đường Vãn Thiên mặc dù nhốt khoá ta ở lãnh cung nhưng lại không tước 1 đi danh phẩm của ta, là để cho ta gây nên sóng gió đầu tiên!

Bên môi nở nụ cười “Nói các khác, tất cả những thứ muối muối của ta tặng cũng đều bị nàng lấy đi! Thật sự?”

Nàng sững sốt, gật đầu nói “Vâng, hoàng thượng khi đưa cho quý phi nương nương có đó là nữ trang của nương nương. Nhưng quý phi nói, nếu muốn tặng đồ cho nàng thì không thể tặng những thứ đã qua sử dụng!”

Ta chớp mi, nàng ta ăn dấm chua sao? Ghen tuông có nghĩa là trong lòng nàng ta, ta cũng là 1 đối tượng có sức uy hiếp

Thật sự là vinh hạnh. Mới vừa lên được ngôi vị quý phi được sủng ái, đại biểu cho Tuyên thành và Tuyết thành mà cư nhiên đã coi 1 người phụ nữ trong lãnh cung như ta là cái định trong mắt, dấm vào trong thịt sao? Hay là, nghĩ rằng ta phái người đi cường bức nàng nên nàng cảm thấy không cam lòng?

“Thôi! Tiểu Thanh, ở chỗ này chờ tin tức của ta, chuyện hôm nay gặp ta, không nên nói ra ngoài, ngay cả quốc sư cũng không được nói! Ta sợ ta sẽ liên lụy người!”

Khoé môi của nàng nổi lên 1 ý cười ôn nhu, nhẹ giọng nói “Nô tỳ biết rồi! Cảm ơn nương nương!”

Ta thở dài, cắt con chim nhỏ vào trong lòng, bay vọt đi!

Tuyên Tuyết Nhi sao?

Ta nhìn bầu trời. Xem ra, Đường Vãn Thiên đã đưa ra cho ta 1 vấn đề nan giải đây! Ta phải đến Hoa Tuyết cung 1 chuyến rồi! Phải đi gặp quý phi Tuyên thành này!

Ta 1 thân triều phục màu đỏ, trên đầu gài 1 thanh trâm phượng hoàng màu vàng! Liền ra khỏi Dục Nô cung. Ta biết, ta không khỏi đi ra khỏi cái lãnh cung này, nếu vừa bước ra thì Đường Vãn Thiên liền sẽ biết, thái hậu sẽ biết, quốc sư sẽ biết, Đường Vãn Thiên cũng sẽ biết! Là ta muốn để cho họ biết! Ta là người biết rõ nhất nhưng lại giả vờ không biết

Ta đi thẳng về hướng Hoa Tuyết cung. Lúc này, trong Hoa Tuyết cung tràn ngập tiếng hài tử khóc. Lòng ta truyền đến 1 trận đau đớn. Đây vốn là hài tử của ta! Rất muốn tiến lên xem xem rốt cuộc bọn chúng đã xảy ra chuyện gì nhưng ta lại chỉ có thể nhìn xuống

Đứng ở ngoài cung, cung nhân thủ vệ thấy ta đi lại đây, liền cúi đầu hài lễ với ta, Ta đứng im, nói “Đứng dậy đi! Quý phi ở nơi nào?”

Cung nhân cúi đầu đáp lời nói “Bây giờ quý phi đang chơi đùa với tiểu công chúa và thái tử bên trong hoa viên!”

Ta gật đầu, liền tự muốn đi vào, hần nhanh chóng bước lên phía trước, xướng cao giọng “Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Ta bước nhanh vào, từ xa đã thấy cây mai trong Hoa Tuyết cung. Bên cạnh cây mai là 1 ao sen sâu hoắm, bên trong chứa đầy hoa sen. Trong hoàng cung này, chỉ mỗi Hoa Tuyết cung là có. Đủ thấy Đường Vãn Thiên quan tâm nàng tới cỡ nào. Tuyên Tuyết Nhi quả nhiên đang chơi đùa với 2 hài tử, thấy ta lại đây, liền đứng lên, nhìn vào ta

Ánh mắt của nàng vô cùng oán độc, cứ như thể hận nỗi không thể làm cho ta chết đi! A! Nếu nàng làm ra chuyện này với ta thì ta đương nhiên sẽ trả lại gấp 10 lần, làm gì có chuyện mà bày ra sắc mặt tốt như thế này

Cung nữ bên cạnh nhún mình hành lễ với ta “Tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương kim an!”

Ta cười nói, “Quý phi bình thân đi! Cũng là người một nhà, sao lại hành lễ làm gì!”

Sắc mặt Tuyên Tuyết Nhi hổ thẹn, sững sốt đến nửa ngày mới nói “Hoàng hậu ngày thường bên trong đại môn [cửa lớn] không ra ngoài, hôm nay đột nhiên đến Hoa Tuyết cung này của ta, có phải là muốn đến thăm thái tử và công chúa không?”

Lời nói của nàng giống như 1 lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào tim ta! 1 người tuổi còn trẻ như vậy mà cư nhiên nói ra những lời làm cho ta thương tâm

Ta cười nói, “Nếu bọn chúng đã giao cho quý phi rồi thì sau này sẽ là hài tử của quý phi. Ta cũng không muốn lòng vòng quanh co với quý phi, hôm nay ta đến là muốn lấy lại từ quý phi vài món đồ!”

Khoé môi nàng buông xuống “Hoàng hậu nói đến cái gì?”

“Lúc trước Hoàng thượng có ban thưởng 1 số đồ vật uội muội, ta cũng không nói đến, chỉ là, trong số đồ vật này có tín vật của muội muội ta và 1 số đồ chơi nhỏ. Xin quý phi trả lại cho ta! Ta tin là đồ dùng của gia đình ta, muội muội cũng không muốn lấy, phải không?” Ta xoa tay cười nói

Nàng thoáng giật mình, nửa ngày mới nói, “Sao tỷ tỷ có thể nói ra loại chuyện này? Nếu đã là quà tặng của hoàng thượng thì ta không có quyền tặng cho người khác! Chỉ là nếu tỷ tỷ thật sự thích thì Tuyết Nhi không thể làm gì khác hơn là cho người đem đến. Chỉ là, những món phụ kiện đó nơi đây có rất nhiều, ta sợ là trong khoảng thời gian ngắn không thể tìm được! Thanh Cúc, đi, mang Hoàng hậu nương nương đi tìm đi!”

Ta chớp mi, không ngờ nàng lại dễ nói chuyện như vậy

Cung nữ tên Thanh Cúc liền đi tìm suốt 1 canh giờ. Ta ngẩng đầu nhìn bầu trời. Lúc này, hẳn là bọn họ đang chạy đến đây

Đang nghĩ tới này thì Thanh Cúc đã mang 1 chiếc hộp gấm lại

Ta nhận ra cái hộp kia, có là cái hộp mà lúc đầu ta dùng để cất tín vật của muội muội! Nàng mở hộp ra. Ta kinh ngạc phát hiện rằng tất cả những thứ ta muốn tìm đều ở đây! Xem ra, nàng đã sớm đoán trước là ta sẽ tới đây! Muốn chờ ta để “hất ta xuống ngựa” [làm nhục] 1 lần!

Ta cười lạnh trong lòng nhưng nét mặt lại kinh hỉ, nói “A! cư nhiên tất cả đều ở chỗ này rồi! Thật tốt! Cảm ơn người, Tuyết Nhi muội muội!” Ta cười nói.

Nàng cười, cầm lấy hộp gấm, chậm rãi tiêu sái đến bên cạnh ao sen, cười nói “Tỷ tỷ không nói thì ta thật sự cũng không biết rằng những thứ này của tỷ tỷ đúng thật là trân quý. Thật sự xinh đẹp! Tại sao ta lại không phải hiện ra đây? Nàng cười, quay đầu lại. Lấy những món đồ của ta ra, tinh tế xem kỹ

Ta cười nói “Căn bản không thể so với những món của quý phi nương nương!”

Nàng quay đầu lại, cười với ta, đột nhiên vung mạnh tay, toàn bộ những thứ bên trong hộp gấm đều bay vào trong ao sen “A! Tỷ tỷ! Ta đã làm rớt toàn bộ nữ trang của ngài vào trong nước rồi! Làm sao bây giờ? Ta không có cố ý đâu, xin tỷ tỷ đừng trách tội!”

Ta vừa mới thấy nàng đến bên cạnh cái ao là liền biết ngay rằng nàng sẽ giở chiêu này. Ta giả vờ lo lắng, nói “Vậy phải làm sao bây giờ? Muội muội. Đó là tín vật của muội muội ta đấy! Làm sao bây giờ? Hay là gọi 1 cung nữ xuống đó giúp ta vớt lên đi! Nơi này của muội muội nhiều cung nữ mà”

Nàng cười nói “Nhưng phải làm sao bây giờ? Tỷ tỷ, nước trong ao sen này là được hoàng thượng dùng để trồng loại sen mang về từ Trạch quốc, lấy từ băng tuyết trong núi Xích Hoàng. Nước suối cả ngày lạnh như băng thấu xương; ngay cả trong mùa hè, người nào xuống nước cũng bị đông lạnh đến mất đi nửa cái mạng đấy! Xin tỷ tỷ cứ xem, có phải trong nước suối này chỉ có 1 loại hoa không? Hay là xin tỷ tỷ tha cho các cung nữ bên trong Hoa Tuyết cung của ta đi! Nếu tỷ tỷ thích thì cứ chọn vài món trang sức của Tuyết Nhi là được!”

Đương nhiên là ta biết băng tuyết này, ta cũng biết là nàng sẽ cố tình làm khó ta, chỉ là không ngờ rằng nàng đã vậy còn quá kiêu ngạo, công khai làm khó ta

Ta đến gần vài bước, rõ ràng có thể thấy được hoa sen bên trong, bởi vì rơi vào nước nên đồ vật không bị hư hao. Chỉ là, ta chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn

“Nếu tỷ không còn việc gì nữa thì hồi cung đi, Tuyết Nhi đã rất mệt rồi” Dứt lời, liền cho người bế hài tử về chính điện của Hoa Tuyết cung!

Ta đứng ở chỗ bờ nước, nhìn những món đồ trong ao bởi vì bị nước cuốn đến chỗ có ánh nắng mặt trời nên có vẻ trong thấy rất rõ ràng

Cúi người xuống, chạm tay vào nước, ta cảm thấy nước suối lạnh như băng! Nàng không hề nói đùa. Nước suối này quả nhiên là lạnh triệt cốt [thấu xương]. Nghĩ đến mấy năm nay Văn Hiên đối xử tốt với ta, lòng ta thấy bi ai, nếu không thể trả lại những món đồ này cho hắn trước khi hắn thành thân thì ta sợ trái tim của hắn còn có thể lại đặt trên người ta! vậy thì thật xin lỗi hắn rồi

Nhìn sắc trời, ta hạ quyết tâm, cởi đôi giày tú hoa trên chân ra, “bùm” 1 tiếng nhảy xuống nước. Nước suối lạnh liệt thấm vào đến tận xương! Ta lạnh đến mức run rẩy, nín thở, lặn xuống. Bởi vì nước này được lấy từ bằng tuyền nên thoát nhìn thì rất cạn nhưng thật ra lại rất sâu. Ta bơi xuống phía dưới 1 hồi, lấy được 1 khối liên kim phi thủy. Muốn lấy tiếp món khác nhưng lồng ngực lại đau như muốn vỡ tung ra. Không có các nào khác, ta ngoi lên trên. Ngay lúc không khí trong phổi bị ép đến cạn kiệt, ta nhảy ra khỏi mặt nước

Ta đặt đồ vật ở trên bờ, nhìn thoáng qua, rồi lại tiếp tục nhảy vào nước

Ta cứ như vậy, 1 mực ở trong bằng tuyền, tìm những món đồ Đường Văn Hiên tặng ta! Cho đến khi kiệt sức, cho đến khi mất hết khí lực! Chỉ có thể trơ mắt nhìn bầu trời trong đáy nước!

Cho đến khi nghe thấy tiếng người gọi tên ta, lúc này ta mới nheo mắt lại, thấy trên bờ đứng đầy người, nhưng ta cũng đã không còn khí lực nào để nổi lên mặt nước nữa

Ta rất muốn nhắm mắt lại, cứ thế vĩnh viễn chìm vào giấc ngủ! Đường Văn Thiên cầm trong tay 1 cây gậy trúc thật dài, xuyên vào trong đáy nước, ý bảo ta tóm lấy. Ta nhắm mắt, cũng không còn khí lực để nắm cây gậy trong tay hắn nữa rồi. Lúc này, tiếng khóc của hài tử truyền vào trong tai ta. Ta nhanh chóng mở mắt ra, bàn tay, không biết được truyền khí lực từ nơi nào, tóm lấy cây gậy trúc của hắn. Hắn rất nhanh lôi ta lên khỏi đáy nước

Ra khỏi mặt nước, cảm giác không khí lại tràn vào lồng ngực thật là tốt. Ta cười, vươn tay ra, muốn sờ vào mặt hài tử nhưng có thể nào cũng không sờ tới

“Sao người lại rơi vào trong nước? Quý phi! Người cứ nhiên để cho Hoàng hậu rơi xuống nước! Người thật sự có thể!” Đường Văn Thiên tức giận gào thét

“Không có, chỉ là trang sức của ta bị rơi vào trong ao mà thôi! Hoàng thượng không nên trách Tuyết Nhi muội muội, không phải là nàng cố ý vứt nó xuống đâu!” Ta vừa nói, trong miệng vừa nôn ra nước. Bởi vì nôn quá nhiều nên trong miệng cũng toàn mùi máu

Đương Văn Thiên cầm mấy món trang sức bên cạnh ao sen lên, chất vấn ta “Người liều mạng nhảy xuống nước là muốn đi tìm mấy thứ này về, phải không?”

Bên môi ta phiếm nụ cười, mở lòng bàn tay kia ra, những đồ vật ta dùng hết tánh mạng để thu hồi cuối cùng nằm yên trong đó!

“Những món đồ kia vốn là do Hoàng thượng ban tặng cho ta! Ta không cần nữa nên ném vào trong nước, nhưng hoàng hậu lại nhảy vào nước để mò! bọn ta đã quay về chính điện nên không biết rằng hoàng hậu đang ở chỗ này! Xin lỗi, hoàng thượng!” Nàng nhỏ giọng nói, nhưng khoé môi lại phiếm nụ cười

Từ nay về sau, 1 chút áy này cuối cùng ta dành cho nàng sẽ không còn tồn tại nữa. Những thứ đáng là của ta thì ta phải đòi lại, không thiếu 1 món

Đường Văn Thiên lạnh lùng nhìn ta, Tuyên Tuyết Nhi đã nói rất rõ ràng, những thứ ta nhảy xuống nước để tìm vốn là của nàng. Nàng ở phía sau, nhắc nhở hắn rằng hắn đã ban thưởng toàn bộ đồ vật của ta cho nàng rồi. Nửa ngày sau hắn mới cười nói “Tuyết Nhi thích mấy thứ này sao?”

Bên môi Tuyên Tuyết Nhi nổi lên nụ cười đầy ác ý, lãnh đạm nói “Mấy thứ này vốn là Tuyết Nhi lúc đầu xin Hoàng thượng ban tặng! Lúc đầu, Tuyết Nhi đã nói rất rõ ràng, Tuyết Nhi cái gì cũng không muốn nhưng lại không thể không muốn những món này!”

“Người thích mà lại ném vào trong ao sen sao?” Ta nói giọng khàn khàn

“Nước trong ao sen này rất trong, bỏ đồ vật vào bên trong, ánh mặt trời chiếu vào thì sẽ càng xinh đẹp! nơi đáy ao cũng không còn đơn điệu không thú vị, mà ta đã bỏ rất nhiều trang sức vào đó rồi! Bỏ vào đáy nước, vốn là để cho đẹp mắt thôi, không ngờ lại suýt nữa lấy đi 1 mạng của tỷ tỷ! Thật xin lỗi!” Khoé môi của Tuyên Tuyết Nhi càng ngày càng nhướn lên

“Nếu đã bỏ vào trong ao sen, lại là được hoàng hậu dùng cả tánh mạng nhảy xuống đáy nước để thu hồi, vậy thì liền cho hoàng hậu đi, quý phi cũng không thèm để ý đến vài món phụ kiện nho nhỏ này, phải không?” Vần Hiên lạnh lùng nói

“Không được! Đây là đồ vật của ta, ta không buông tay!” Nàng cười lạnh, phất tay áo “Người thì có bản lĩnh gì? Lớn tuổi như vậy rồi mà còn vào lãnh cung, cư nhiên còn phải dựa vào ân sủng của hoàng thượng mà lừa gạt người khác, sinh ra 2 đứa con! Đang chăm chọc ta sao? Nhìn bộ dáng của người bây giờ. Nơi nào còn nửa phần tôn nghiêm của hoàng hậu. Rõ ràng là 1 con chó mắc nước! Yên tâm, người đã giao hài tử cho ta thì ta nhất định sẽ hảo hảo đối xử với bọn chúng!” Nàng cười lạnh nói

“Hoàng thượng, người nói như thế nào?” Vần Hiên lạnh lùng nói.

Hắn im lặng nửa ngày mới nói, “Nơi này là Hoa Tuyết cung! Một cành cây cọng cỏ nơi này đều thuộc về quý phi!”

Lời hắn nói nhưng 1 lưỡi dao sắc bén lạnh như băng đâm vào trong tâm ta! Hắn cư nhiên lại che chở nàng! Ta cười lạnh “Ta từ bỏ mấy món trang sức của gia đình ta!”

Tuyên Tuyết Nhi cười nói “Mấy món hoàng hậu thích nhiều như vậy thì người liền lấy mấy thứ này đi!” Dứt lời, liền lấy mấy món đồ chơi của Vần Hiên tặng ta ra khỏi hộp gấm. Mấy thứ này vô danh bất quý nhưng là do chính tay Vần Hiên chọn cho ta

Ta cắn răng, không lên tiếng, đang định đưa tay nhận lấy nhưng nàng lại ném mười mấy món vật nhỏ đó vào trong nước

Ta thấy sắc mặt mọi người đều biến đổi, thật là khóc không ra nước mắt

“Quý phi làm cái gì vậy!” Đường Vần hiên lạnh lùng nói, “Nếu tưởng rằng mấy thứ trò đùa trẻ con ấy có thể giải quyết được ân oán giữa người và hoàng hậu thì thật đúng là 1 sai lầm thái quá!”

“Vậy người bảo ta phải làm thế nào để đối phó với nàng! Người hỏi nàng 1 chút xem nàng đã làm nên loại chuyện gì đối với ta!” Nàng chỉ tay vào mũi ta, rống lớn

Ta cười khổ, ta lúc nào làm ra chuyện gì với nàng? Người làm ra chuyện gì với nàng rõ ràng chính là Đường Vần Thiên. Ta ho ra 1 ngụm nước cuối cùng. Lạnh lùng ngồi dậy, đẩy Đường Vần Thiên ra

“Hay là quên đi! Ta gọi vài người vào trong ao để mò!” Đường Vần Hiên nói.

“Quên đi? Ta thường nghe người ta nói, thái thượng hoàng và hoàng hậu có chuyện không rõ ràng, ta nói là không có khả năng, nguyên lai cư nhiên là thật sự! Tại sao thái thượng hoàng lại che chở hoàng hậu như vậy? Tại sao hoàng thượng chưa nói gì mà Thái thượng hoàng đã ra mặt vì nàng rồi?” Nàng giận dữ hét.

Ta lắc đầu, “Thôi! Chúng ta đi thôi! Không nên âm ỉ nữa!” Sắc mặt Vần Hiên tức giận đến xanh mét, sắc mặt Đường Vần Thiên cũng hổ thẹn. Ta đứng lên, nhìn mấy món đồ chơi trong mặt nước. Đang định đứng lên, trong lòng đây bi ai, ta muốn bắt bọn họ trả lại cho Vần Hiên

Đi vài bước, rồi đột nhiên xoay người lại chạy như điên. Trước khi bọn họ có phản ứng, ta đã nhảy vào trong nước

“Người điên rồi! Mau lên đây!” Đường Vần Thiên hét lớn.

“Người sẽ chết đấy! Mau lên đây!” Đường Vần Hiên cũng quát theo.

Cách 1 mặt nước xanh, ta nhìn thấy gương mặt đặc y của Tuyên Tuyết Nhi. Bây giờ, ta chẳng có chút ý nghĩ nào đối với nàng, ta chỉ muốn nhanh chóng vớt tất cả mọi thứ trong nước lên! Ngoài chuyện đó, cái gì cũng không còn quan trọng nữa

Đường Văn Hiến thấy ta kiên quyết như thế, liền không lên tiếng, đem gậy rúc ra, đuổi đến trước mặt ta, ta im lặng, hiểu được ý hẩn, tóm lấy cây gậy trúc, ngoi lên, hít thở từng ngụm

Chờ đến khi hít thở thông trở lại, lại tiếp tục lặn xuống nước. Cứ như vậy, thời gian ta tĩnh táo trong nước rất nhiều. Lúc này đây, ta đều vớt lên được tất cả mọi thứ

Hẩn thấy ta đưa tay lên, liền rất nhanh chuyển gậy trúc đến

Ngoi lên, ta phun ra 1 ngụm nước, cười nói “Ta lấy được rồi!”

Đường Văn Thiên 1 tay lôi ta lên trên bờ, lạnh mặt nhìn ta. Một hồi lâu, quay đầu lại nhìn Tuyên Tuyết Nhi “Quý phi nương nương hôm nay cũng đã mệt mỏi rồi, hôm nay ta muốn lưu túc lại đây, quý phi giúp ta làm mấy món ăn sáng, chúng ta cùng hài nhi nhắm nháp, được không?”

Lúc này, sắc mặt Tuyên Tuyết Nhi mới chậm rãi chuyển thành tốt đẹp, cười với Đường Văn Thiên “Có gì không thể?”. Dứt lời, 2 người liền song song trở về chính điện của Hoa Tuyết cung!

Thân thể ta cực lạnh, trong tâm cực lạnh, lúc này hẩn đã cùng rời đi với Tuyên Tuyết Nhi rồi! Thôi

Ta quay đầu lại, cả người lạnh như băng. Ôm mấy món đồ trước ngực, chậm rãi trở về

Đường Văn Thiên nhìn ta, 1 hồi lâu mới bước nhanh tới trước mặt ta “Người không sao chứ?”

“Không sao! Không chết được!” sinh con trong trời tuyết mà còn không chết được thì huống gì việc nhỏ nhoi này! Ta không sao nói được 1 câu trọn vẹn, vừa nói, nước mắt cũng vừa rơi xuống. Nguyên lai, ta không phải là không thương tâm, chỉ là không thể lấp được lỗ hổng trong tim mà thôi!

“Ta cũng không ngờ là cư nhiên cũng có lúc người cố chấp như vậy!” Trong giọng nói của hẩn chứa đầy sự bất ngờ

“Mỗi người đều có những lúc cố chấp!” Nói xong, ta cũng không buồn quay đầu lại mà ngẩng cao đầu đi về Dục Nô cung

Trở lại Dục Nô cung, ta cũng không vội mà tắm nước nóng, thay quần áo. Lạnh lòng nhìn mấy thứ vật nhỏ ta dùng cả tánh mạng để đánh đổi. Hôm nay ta cơ hồ dùng hết tánh mạng vì chúng, ta biết, ngày khác, bọn họ sẽ nhận được 1 sự kinh hãi không tưởng từ ta

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng “cốc cốc”, ta im lặng rồi mở cửa sổ ra. Đường Văn Hiến với thần sắc tái nhợt đang đứng dưới cây mai

“Người thế nào rồi?”

“Không chết được!” Dứt lời, liền lấy toàn bộ đồ vật ra, 2 tay đưa đến trước mặt hẩn “Thái thượng hoàng, đây là những thứ người đã tặng cho ta, người đã thành thân rồi, như vậy, ta không thể giữ mấy thứ này nữa! thái thượng hoàng, xin nhận lại!”

Hẩn nhìn ta, hít mạnh mấy hơi, nói giọng khàn khàn, “Người bề bộn trong nước nửa ngày, thiếu chút nữa là mất đi nửa cái mạng là vì cái này?”

Ta nghe vậy, trong tâm đau xót. Nhẹ giọng nói, “Dục Nô chỉ là không muốn thiếu nợ Thái thượng hoàng! Thái thượng hoàng, xin thu hồi đi!”

Mới vừa nói như vậy, trong cổ họng liền nghẹn ngào 1 tiếng, nước mắt cứ thế rơi xuống.

101. Q.2 - Chương 24: Theo Ta Rồi Đi

Ta che miệng, quay đầu đi, cố gắng muốn lau đi nước mắt, cũng không biết chuyện gì xảy ra, nước mắt càng rơi càng nhiều

Đường Văn Hiên đến gần vài bước, nắm tay ta, lôi ta xoay người lại, hắt nhìn vào ta “Ta chỉ hỏi 1 lần, nếu như mấy thứ này không phải là của thì nàng có nhảy xuống nước tìm không?”

Ánh mắt của hắn vô cùng nóng rực, cứ như muốn nướng chín ta! Cố gắng nuốt nước mắt, ta hạ quyết tâm nói “Sẽ không!”

Môi hắn trắng bệch nhưng sắc mặt lại rất hồng, 2 tay run rẩy lau đi nhưng giọt lệ bên khoé mắt ta, 1 hồi lau mới nói “Cả đời Đường Văn Hiên ta được nàng đối xử như thế cũng là mãn nguyện rồi!” Dứt lời, liền móc từ trong lòng ra 1 chiếc khăn tay, chiếc khăn mặc dù đã cũ nhưng ta lại có thể nhận ra nó, chiếc khăn đó là chiếc khăn lúc đầu ta dùng để lau máu cho hắn, là ta đã xé nó thành 2 mảnh. Chì là, hắn cứ nhiên thêu liền lại, tạo thành 1 đường chỉ chính giữa chiếc khăn

Cầm chiếc khăn, lòng ta mềm nhũn, nước mắt càng rơi càng nhiều. Ta nhớ đến lần đầu gặp hắn, lúc đó hắn đã ra mặt giải vật cho ta. Nhớ đến khi ở tại Xuất Vân điện, ta cùng ta tấu cầm thưởng mai, nếu không phải hắn cùng với Đường Văn Thiên tính kế ta thì trong lòng ta đã không thể phân biệt được rõ ràng rằng rốt cuộc tình cảm của ta đối với người này là loại tình cảm gì rồi? Là chung tình sao? Không phải! Là động tâm!

Lúc này, ta rõ ràng cảm giác được ta đã động tâm của hắn. Giống như lúc trước khi ở Xuất Vân điện. Chỉ là, bây giờ 1 người thì đã có chồng, 1 người thì sắp thành thân mà thôi!

“Thôi! Thái thượng hoàng, ngài sắp thành thân rồi, bây giờ nói những lời này chỉ càng thêm thương tâm mà thôi! Thái thượng hoàng, xin trở về đi! Nếu bị người khác thấy, nhàn ngôn vỡ lẽ [nhàn rồi mà nói nhiều] thì không dễ nghe đâu! Có 1 số việc, đã bỏ lỡ rồi thì cả đời cũng không thể quay đầu lại được! Được Nô cũng đã nhận được 1 bài học của số mệnh rồi! Hẹn gặp lại!” Dứt lời, liền đẩy tay hắn ra, nhốt hắn bên ngoài cửa sổ

Dựa vào cửa sổ, ta nghe tiếng hắn ở bên ngoài thở vắn than dài, nước mắt lại không nghe lời mà rơi xuống

Hôm nay thiếu chút nữa đã bỏ mạng là vì muốn trả trái tim của hắn trở về. Bây giờ, ta thành công rồi! chỉ là, không biết tại sao, nhớ đến bóng lưng Đường Văn Thiên cùng nhau rời đi với Tuyên Tuyết Nhi, trong lòng ta trở nên thật thương tâm

Ngay lúc hắn giao hài tử cho nàng, không phải ta đã chết tâm rồi sao? Ta còn ôm hy vọng gì với hắn đây?

“Bây giờ ta chỉ muốn nói với nàng 1 câu. Nếu.... nếu nàng không muốn ta thành thân thì hãy nói với ta 1 tiếng, ta sẽ không thành thân nữa! Ta sẽ vẫn chờ nàng!” Trong thanh âm của hắn lộ ra tia nức nở

Ta trầm mặc một hồi lâu, cách cửa sổ nói, “Xin Thái thượng hoàng trở về, Được Nô không tiễn!”

Hắn đập mạnh vào thân cây, gào lên 1 tiếng thấu tâm can. Rồi lão đảo rời đi. Ta mở cửa sổ ra, qua màn nước mắt, nhìn hắn chạy vội về Xuất Vân điện. Nếu không có nỗi đau khắc cốt ghi tâm này thì hắn sẽ không biết rằng ta đối với hắn là có tình. Nếu không cương quyết cự tuyệt như vật thì hắn sẽ không phải nếm trải mùi vị thống khổ khi không chiếm được! Hắn cũng sẽ không bị chuyện đích thân tặng ta cho đại ca của mình làm cho hối hận. Hối hận đến triệt tim triệt phế

Chỉ là, lúc tính kế với hắn, trái tim của ta làm sao mà không đau? Ta làm sao mà không đau đến triệt tim triệt phế? Hai tay cầm chiếc khăn hắn đưa cho ta, lúc này đây, không không xé đôi nó ra nữa, không vứt xuống mặt đất rồi giẫm đạp nữa. Ta biết, khi ta xé vụn chiếc khăn, giẫm đạp nó trên mặt đất, ta cũng đồng thời ném trái tim của chính mình lên mặt đất mà đạp vỡ

Tại sao cho tới bây giờ ta mới cảm thấy trái tim đang rất đau! Lân nọ, làm tổn thương hắn, làm sao mà ta không nếm được mùi vị khi hắn làm tổn thương ta

Văn Hiên, người sẽ làm ta thất vọng sao? Giống như đại ca của người, làm cho ta thất vọng sao?

Đừng!

Cửa phòng bị đá văng ra

Ta lau đi nước mắt, ôm chiếc khăn trước ngực. Đường Văn Thiên với sắc mặt xanh mét nhìn ta “Diệp Được Nô! Hôm nay ngươi diễn màn kịch này rốt cuộc là để cho ai xem? Liều mạng nhả xuống nước chỉ để nhặt 1

món đồ vật, người cho rằng ta sẽ tin sao? Người đang có chủ ý gì? Người đang mưu tính cái gì?”

Ta ngậy cả người, một hồi lâu mới nói, “Người không phải đang ở chỗ quý phi sao? Tôi nơi này làm gì?”

Hắn hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống “Trầm mặc lâu như vậy, ta còn đang đoán xem lúc nào người sẽ hành động, không ngờ, người đầu tiên người xuống tay lại là Tuyên Tuyết Nhi! Khổ cho người tính kế, ở trước mặt ta cũng là vô ích thôi! Diệp Dực Nô!”

“Có thể Hoàng thượng đã quên rồi, ta không hề mời Hoàng thượng tới xem màn kịch này. Nếu Hoàng thượng thật sự tưởng rằng như thế thì cũng không cần để ý tới mà cứ đi ăn cơm uống rượu cùng với quý phi là được rồi! Trông nom 1 nương nương bên trong lãnh cung như ta làm gì! Nếu thật sự cho rằng ta lại giở quỷ kế gì thì xin hoàng thượng phế hậu ta đi, lập quý phi làm hậu, như vậy cũng tốt hơn là Hoàng thượng cứ ngày ngày hao hết tâm tư để đoán xem bước tiếp theo ta sẽ làm gì!” Ta cười lạnh nói “Kỳ thật, nếu trái tim hoàng thượng đủ tàn nhẫn thì có thể tương kế tựu kế, không chuyển gây trúc xuống dưới nước cứu ta, để cho ta cứ như vậy chết đi thì cũng tốt lắm rồi! Cũng tốt hơn là cứ cãi vã ầm ĩ với ta như vậy!” Ta ngồi xuống đối diện hắn, chau mày nhìn hắn

Hắn trầm mặc, 1 hồi lâu mới nói “Người đi thăm hài tử?”

Ta cười lạnh “Hoàng thượng tưởng rằng ta sẽ thích 2 đứa con đó sao? Không phải hoàng thượng đã kết luận rằng ta sẽ không đối xử tốt với 2 chúng nó nên đã giao cho Tuyên phi rồi sao? Sao Hoàng thượng còn nói những lời này với ta? Sao ta có thể đi thăm hài tử. Đó là hài tử của Hoàng thượng!”

Trong nháy mắt, hắn tức giận đến xanh mặt, hô hấp dồn dập, 1 hồi lâu mới nói “Hảo! Tốt lắm! Không ngờ người là 1 vị hoàng hậu lãnh huyết như vậy, cũng có lúc không muốn sống như vậy! Ta không biết người đang mưu tính cái gì nhưng ta có thể xác định 1 chút, người, đừng có lui lại Hoa Tuyết cung! Người không thích hài tử thì vĩnh viễn cũng không được nhìn thấy hài tử! Nhớ kỹ lời ta nói! Đừng có lui tới Hoa Tuyết cung!” Dứt lời, liền 1 chưởng đập lên chiếc bàn gỗ hoa lê

Ta cười lạnh “Hoàng thượng tưởng rằng ta sẽ khai đao với Tuyên Tuyết Nhi sao? Người lúc trước khai đao với Tuyên Tuyết Nhi là ai? Hoàng thượng, là người! Người cũng thấy được thái độ của Tuyên Tuyết Nhi lúc vừa rồi! Người nghĩ rằng Diệp Dực Nô ta là ai? Tại sao ta phải nhẫn nhịn nàng? Bởi vì 2 đứa con của ta đang nằm trong tay nàng! Bây giờ ta nhảy vào trong nước, rất lạnh, rất đau! Nhưng 2 đứa con của ta chỉ mới có mấy tháng mà thôi, nếu như nàng hành xử giống như hôm nay, ném bọn chúng vào trong sao sen bằng tuyền; cho dù người có giết chết nàng thì hài tử cũng không trở về được!” Nói xong, 1 cũng dùng sức đánh mạnh lên mặt bàn

Hắn thoáng giật mình, một hồi lâu mới nói, “Ta cứ không biết Diệp Dực Nô người nhẫn nhịn là vì cái gì! Cứ nghĩ là người dùng khổ nhục kế. Không ngờ chuyện là như thế này! Người không muốn đắc tội với nàng nhưng người lại ngụy tạo cảnh nàng bắt người nhảy xuống nước! Người làm cái gì? Khơi mào sự tình sao? Cái mà người liều mạng nhảy xuống để lấy không phải là tín vật của muội muội người mà chính là của Vãn Hiên! Người muốn lừa gạt ai chứ? Người có trân trọng những món đồ của Vãn Hiên thì cũng đã muộn! Vãn Hiên sắp thành thân rồi! Người có muốn cũng không được!” Dứt lời, hắn liền cười ha ha. Bên trong tiếng cười tràn ngập sự tuyệt vọng

Ta lạnh lùng nhìn hắn. Ngày hôm trước, tình của của ta đối với hắn còn mãnh liệt nhưng từ nay về sau, trái tim của ta đã nguội lạnh. Nhìn hắn cười đến gần chết như vậy, ta đột nhiên bắt đầu hỏi chính mình, tại sao lúc đầu lại gặp phải 1 người như vậy! Những năm gần đây, mỗi ngày đều đấu đá với hắn, thật sự là chán ghét

“Trong tay người không có thủ cấp của mẫu thân!” Ta nhẹ giọng nói.

Hắn thoáng giật mình.”Người đang nói cái gì! Ta nói có thì đương nhiên là có!”

Ta cười lạnh “Người lấy đi thủ cấp của mẫu thân ta thì ta cũng có thể lấy đi thủ cấp của mẫu thân người! Đường Vãn Thiên, người tưởng Diệp Dực Nô không thể làm được sao? Mặc dù ta có giao tình với Y Y, nhưng, người biết không? Đôi khi, phải hi sinh 1 ít người, ta, sẽ không bỏ qua lựa chọn đó!” Ta buông tay, bình tĩnh hoà khí nói với hắn

Hắn thoáng giật mình, cười lạnh nói “Người sẽ không làm như vậy! Nếu người giết nàng thì người cũng không lấy được thủ cấp của mẫu thân người! Còn có hài tử nữa, ta sẽ giết luôn hài tử! Người có tin không?”

Bên môi ta nở nụ cười, cứ như thế những lời hắn nói buồn cười đến cỡ nào, buồn cười đến mức làm cho ta vui vẻ “Hài tử? Người muốn giết thì cứ giết! Mặc dù là ta sinh ra nhưng nếu ta đồng ý thì ta có thể sinh rất nhiều hài tử! Nhưng, mẫu thân thì chỉ có 1! Làm như thế nào là tùy người!”

Sắc mặt của hắn hết xanh rồi đỏ, hết đỏ rồi lại xanh, biết rằng ta tất hẳn đã quyết định chủ ý, cộng biết, nhưng hành động của hắn trong Hoa Tuyết cung đã làm tổn thương trái tim ta. Một hồi lâu, hắn cười nói “Ta biết Diệp Dược Nô có thể giết mẫu thân của ta dễ như trở bàn tay, nhưng, người có nghĩ là ta có thể dễ dàng 1 lưới bắt hết các muội muội Diệp gia người? Nước bài này của ta, ta vốn không định nói với người; sự tình cho tới bây giờ, người không nên có bất kỳ ý niệm hành động nào trong đầu! Nếu không, ta chỉ có thể nói cho người biết tin tức bất hạnh này thôi!”

Ta lãnh đạm nói “Giết các nàng? Người muốn khai mào cuộc chiến giữa 13 quốc gia với Hoàng quốc thì ta không có ý kiến!”

Hắn cười, duỗi tay ra, lướt qua cái bàn, nâng cằm ta lên “Người biết không? Tình thế bây giờ của Viêm quốc, Diệp Tiểu Hạ ngày ngày vui vẻ trong cung, chỉ ăn với hắn, Sa Hận Thiên cư nhiên không có lưu tước lại các tẩm cung khác! Chỉ là, muội muội của người rất tham ăn, tham ăn đến mức các đầu bếp trong cung cũng không kiềm chế được nàng. Mọi người đều nói muội muội người là 1 phụ nữ chuyên phá hoại, người biết không? Người không có ở bên cạnh thì việc hạ độc nàng thật sự rất dễ dàng. Người nói xem, người làm đại tỷ như người không có ở bên cạnh này, nàng ngơ ngác với độc dược như vậy, có phải sẽ lập tức chết hay không? Trong số tất cả các muội muội của người thì nàng là đối tượng tốt nhất để hãm hại. Cũng là người duy nhất cho người niềm vui! Chỉ là, Diệp Dược Nô! Các muội muội khác của người mặc dù rất mạnh mẽ nhưng ta vẫn có biện pháp để đối phó! Người ngấm lại cho kỹ!”

Ta càng nghe càng kinh hãi, mặc dù đã sớm nghĩ rằng hắn đã phá hoại gian tế trong hoàng cung của mỗi nước, nhưng khi nghe được các gian tế này có thể làm ảnh hưởng đến các nàng, trái tim ta lại thấy sợ hãi. Không sai! Ta đang sợ hãi! Trong số nhiều muội muội, người mà ta lo lắng nhất chính là Tiểu Hạ. Những người khác đều có năng lực để tự bảo vệ mình nhưng nàng thì không hề có. Chỉ cần nàng còn ở trong hoàng cung Viêm quốc 1 ngày thì ngày đó ta không thể giết mẫu thân của hắn!

“Tốt lắm, xem ra hoàng hậu đã nghĩ thông rồi! Chúng ta đã đàm luận xong rồi, như vậy, chuyện hôm nay, ta sẽ giao cho hoàng hậu! Hoàng hậu muốn gì thì ta cũng có thể cho!” Dứt lời, liền ôn nhu vuốt ve mái tóc ta, đứng lên khỏi ghế, ôn nhu ôm lấy ta, nói nhỏ bên tai ta “Chỉ cần hoàng hậu muốn, chỉ cần mở miệng với ta thì ngay cả sao trên trời, ta cũng hái xuống cho hoàng hậu, càng huống chi là mấy vật nhỏ này! Chỉ cần hoàng hậu không đi nháo sự, chỉ cần hoàng hậu ngoan ngoãn nghe lời thì thế nào cũng được! Người nói sao? Hoàng hậu?”

Dứt lời, liền kéo vạt áo của ta ra. Đương nhiên là ta biết hắn muốn cái gì, nhưng lúc này ta cũng không muốn cử động, chờ cho hắn tức giận rồi rời đi

Quả nhiên, hắn lấy từ trong lòng ta ra 1 chiếc khăn tay, xanh mặt run rẩy nửa ngày mới lãnh đạm nói “Hôm nay người đi lấy mấy thứ kia là muốn đổi lại chiếc khăn này từ Vãn Hiên?”

Ta cười, ôm lấy cổ hắn, “Hắn sắp thành thân nên ta trả lại cho hắn những gì trước đây hắn tặng ta, có gì không đúng? Hay là người hi vọng ta giữ lại những thứ kia?”

Hắn thoáng giật mình, 1 hồi lâu mới nhẹ giọng nói “Hoá ra là hoàng hậu có chủ ý này! Chỉ là, lúc người nhảy vào trong nước quá mức chán sống. Làm cho ta cảm thấy trong lòng rất không thoải mái! Thật sự rất muốn trực tiếp bóp chết người!”

“Phải không? Hay là Hoàng thượng đang ghen? Đây không giống người, Hoàng thượng! nếu Hoàng thượng đang ăn dấm chua với Vãn Hiên thì Dược Nô có thể cho rằng Hoàng thượng vốn đã thích Dược Nô hay không?” Ta ôn nhu tựa vào trước ngực hắn

Hắn ngậy cả người, một hồi lâu mới nói, “Thích thì có thể thế nào? Trong lòng người có thể có ta sao? Thôi, chỉ là còn chưa đủ! Hôm nay ta đến là muốn nói cho hoàng hậu biết, Diệp Hàn Mai đã bị Long Nộ bắt về. Ta tưởng rằng nàng có thể thoát được lâu hơn 1 ít. Chỉ là ta đã đánh giá thấp Long Nộ rồi!”

Ta cả kinh, nhanh chóng ngẩng đầu “Phải không? Mặc dù ta không biết tại sao Hàn Mai lại tới đây cứu ta nhưng ta chung quy vẫn nợ nàng 1 phần ân tình! Giúp ta hỏi thăm 1 chút, nếu trong hoàng cung Giang quốc có người của người thì hẳn có thể chiếu cố nàng được không?”

Hắn nhanh chóng gật đầu, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ta “Người cũng biết, hoàng tử và hoàng nữ trong Hoàng quốc của ta nếu muốn lớn lên khỏe mạnh thì nhất định phải được sinh ra lúc trời đông giá rét! Gặp được Hàn Mai liền có thể phát triển khỏe mạnh. Nếu không, thì sẽ chết non giữa chừng!”

“Mà lúc ta sinh hài tử là trận tuyết cuối cùng sang mùa xuân, ngày thứ 2, hoa mai tất cả liền nở. Như vậy, hài nhi của ta.....?” Ta cả kinh nói

Hắn lắc đầu, “Hài nhi nhất định sẽ phát triển khỏe mạnh. Bởi vì, xuân tàn vừa là lúc Diệp Hàn Mai tới. Ta nghĩ, đây cũng là tại sao mà cái lão thiên cơ kia muốn Hàn Mai giúp người mà không phải là người khác! Bởi vì cứu người cũng là cứu hài nhi!”

Nguyên lai là vậy! ta thầm kinh hãi, nguyên lai hết thảy đều là do trời cao nhất định an bài! Có người muốn tử muội bọn ta chết, có người thì muốn tử muội bọn ta sống!

“Thiên cơ lão nhân, nói như thế, thật sự có thể tin sao?” Ta hoài nghi nói.

Hắn cười nói, “Lời hắn nói có đáng tin hay không thì ta không biết nhưng ta lại biết rằng sức khỏe của mọi người rất tốt là bởi vì được sinh ra trong trời đông giá rét, mà Văn Hiến cũng sinh cùng ngày với các hài nhi khác, có lẽ người không biết, sức khỏe của Văn Hiến vẫn không tốt, thiên cơ lão nhân đã từng nói qua, cho dù sức khỏe của hắn có tốt lên thì cũng không sống được dài lâu! Thiên cơ lão nhân, người này chưa bao giờ ra tay như thế nào, năm đó, hắn từng nói với ta, hắn sẽ đem hàn mai 500 năm trước tới cứu hoàng đế tương lai của Hoàng quốc chúng ta. Hắn đã làm được rồi! Đem muội muội của người tới nơi này!”

Ta âm thầm cau mày. Cứ mỗi năm mới, lão già kia cứ quẩn quít lấy Diệp gia ta là bởi vì ăn no rồi nhàm chán, không ngờ là hắn đã làm nhiều chuyện như vậy! Cái gì mà gọi là đem đến cho hắn hàn mai 500 năm trước! Không phải là Diệp Hàn Mai sao?

Hàn mai 500 năm trước là hàn mai cổ mà vạch thêm 1 đường ngang nữa thì sẽ thành chữ Diệp, có là 1 loại cổ ngữ, nói cách khác là Diệp Hàn Mai!

Ta thậm chí bắt đầu hoài nghi, lúc đầu Hán Mai và Hàn Tuyết bị thuyền biển bắt đi cũng là do lão già đó giở trò quỷ. Hoàng đế tương lai của Hoàng quốc là ám chỉ Tuyết Thế của ta sao? Hết thảy cũng là vì Tuyết Thế sao?

Vì để cho 1 hài nhi nho nhỏ có thể phát triển thuận lợi mà ném các muội muội của ta tới nơi phương xa, lại còn nói với nàng cái gì mà muốn cứu kiếp sản tử của ta! Thiên cơ lão nhân mỗi ngày đi theo phía sau bọn ta, còn nói cái gì mà thiên cơ không thể tiết lộ, nguyên lai, trong thiên hạ không chỉ có mỗi mình bọn ta biết việc này, ta tuy tiện tóm lấy 1 người thì hẳn cũng đã biết việc này

Tại sao phụ nữ Diệp gia bọn ta nhất định phải hoặc loạn [mê hoặc + não loạn] thiên hạ? Tại sao bọn ta không nên bị người khác đuổi giết? Hết thảy những việc này là do người nào tạo nên cho bọn ta?

Chính là lão già kia! Hắn dựa vào cái gì mà muốn quẩn chuyện vận mệnh của bọn ta? Dựa vào cái gì?

Trong lòng ta cực lạnh. Cảm thấy rất mệt “Thái thượng hoàng đại hôn, Hoàng thượng hẳn là có nhiều việc bề bộn, không bằng, Hoàng thượng hồi cung đi!”

Hắn cười nói, “Hoàng hậu không muốn biết Văn Hiến sẽ thành thân với đàn nữ tử nào sao?”

Cả người ta chấn động, nhanh chóng quay đầu lại “Ta chỉ biết là, khi nàng kia vào cửa thì tất cả chúng ta đều phải gọi nàng là Thái hậu. Hắn là thái hậu sẽ mất hững đây, tóc chưa bạc mà đã trở thành Hoàng thái hậu rồi! Vì nghiệp lớn của hoàng thượng mà thái thượng hoàng hi sinh thật không nhỏ, chỉ là lúc này đây, không biết hoàng thượng có thể để cho Thái thượng hoàng lựa chọn nữ tử mà mình yêu thích hay không đây? Hay là để cho Thái thượng hoàng vì hoàng thượng mà lấy lại 2 toà thành về?”

Hắn xoa tay cười nói “Lại nói tiếp, nữ tử này xem như cũng có chút quen biết sâu xa với hoàng hậu! Trong Tuyết thành có 1 vị Tam công tử, Tam công tử đó xinh đẹp vô song, ai ai cũng biết đến, chỉ là Tam công tử này lại bị muội muội người – Diệp Nhận Hỷ – cướp về. Nghe mới là cướp sắc. Bây giờ, Tam công tử này

cũng có thể coi là muội phu của hoàng hậu đấy. Mà nữ tử này lại là muội muội của Tam công tử, tên là Tuyết Vô Ngân. Nàng được gả lại đây thì người nói xem, có phải thân lại càng thêm thân không?”

Tuyết Vô Ngân? Không phải là nơi này không có bạc sao? [ngân = bạc] Ta rất muốn cười nhưng có thể nào cũng cười không nổi! Nữ tử này! A! Nữ tử này là nữ nhân tương lai của Vãn Hiên sao?

“Muội muội của Tam công tử? Tam công tử xinh đẹp vô sinh, vậy thì vị Vô Ngân cô nương này hẳn cũng không xấu?” Ta lạnh lùng nói

“Vốn là mỹ nhân của Tuyết Thành. Ta biết trong lòng hoàng hậu vẫn còn có Vãn Hiên, ta không thể trách người! chỉ là, Hoàn hậu, bây giờ người là đại tẩu của hần, xin khuyên hoàng hậu 1 câu, mọi việc, có thích thì cũng không làm được!” Hần lạnh lùng nói

Ta cười lạnh, “Quan tâm thái hậu thì hẳn là không sao! Hoàng thượng không biết rằng trong hậu cung vốn có nhiều nữ nhân, nơi có nhiều nữ nhân không phải là nhiều! Chúc mừng Hoàng thượng đoạt được giang sơn, cũng không phải là nam nhân duy nhất ở chỗ này!” Ta cười chấp tay

Hần tức giận nắm lấy tay ta, sắc mặt lúc xanh lúc trắng

Ta nhẹ ho khan vài tiếng. Hần ngẩng cả người, một hồi lâu mới thu tay về “Hôm nay hoàng hậu ngâm người trong nước bằng tuyền lâu như vậy, cho dù là thần y thì cũng là người! Sớm nghỉ ngơi đi! Đây không là chuyện đùa!”

Ta lạnh lùng nói “Hoàng thượng đừng quên đáp ứng chuyện của ta! Khụ khụ!” Ta lại ho thêm 2 tiếng, phun ra 1 búng máu

Hần thoáng giật mình , một hồi lâu mới nói, “Biết rồi! Ta sẽ phái người đưa tới!” Dứt lời, liền đứng dậy, đẩy cửa đi ra ngoài.

Ta lạnh lùng nhìn hần. Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì trong Hoa Tuyết cung sẽ có trò hay để nhìn! Ta xoa đi ý cười ở khóe môi.

Đường Vãn Thiên mấy ngày nay không thấy bóng dáng nhưng thật ra tất cả những tín vật của muội muội đều được trả trở về cho ta! Cung nhân mang đồ tới nói là ngày ấy tiểu công chúa cứ khóc không ngừng, Tuyên Tuyết Nhi nghe thấy cũng không đoái hoài, vừa lúc ấy Đường Vãn Thiên đi đến, liền nổi cơn giận dữ mà đánh Tuyên Tuyết Nhi mười đại bản. Sau đó ở trong phòng nói chuyện với nàng 1 hồi lâu, lúc này mới mang những thứ ra ra, trả về cho ta

Ta cau mày, chỉ có 10 đại bản. Ta tưởng là sẽ nhiều hơn. Hần hiểu rõ mưu kế của ta nhưng vẫn lựa chọn trúng kế. Lại còn chuyện Tuyên Tuyết Nhi để mặc cho ta rơi xuống nước đã chọc giận hần. Xem ra, lần tới, phải tự mình động thủ thôi

Cuộc sống trôi qua rất nhanh, 3 ngày sau là ngày thành thân của Vãn Hiên rồi. Mấy ngày nay, ta chưa gặp được hần. Thất bại rồi sao? Hay là đã bị hần hiểu rõ rồi! Lâu quá không có ra tay nên bị thoái hoá rồi. Ta thậm chí cười nhạo chính mình. Nếu hần không đến gặp ta vậy thì ta liền đi gặp hần!

Bầu trời bắt đầu đổ mưa. Xoay người ra ngoài cửa sổ, ta bay nhanh về phía Xuất Vân điện. Mưa càng lúc càng to, làm cho cả người ta ẩm ướt. Ta đứng dưới tàng cây hoa mai, nhìn về phía cửa sổ. Thấy bên trong cửa sổ có ngọn đèn, liền vỗ nhẹ vào cửa sổ

Cửa sổ mở, Vãn Hiên đứng trước cửa sổ. Nhìn thấy ta như vậy, như là giật mình kinh ngạc, môi run lên nửa ngày mới nói “Sao lại đứng trong mưa thế này? Đã đứng bao lâu rồi?”

Trong cổ họng ta nghẹn ngào 1 tiếng, 1 hồi lâu nói không ra lời, hít sâu 1 hơi, nhẹ giọng nói “3 ngày sau là ngày thành hôn rồi, ta đến là muốn nói với thái thượng hoàng 1 câu, nói xong ta sẽ đi ngay!”

Cả người hần run rẩy, 1 hồi lâu mới nói “Nàng nói đi!”

“Tuyết tiểu thư, rất đẹp, rất xuất chúng, thái thượng hoàng có ở bên cạnh nàng thì hãy quên ta đi!” Ta run rẩy nói, nói đến chỗ này, trong cổ họng nghẹn ngào một tiếng, đã khóc không thành tiếng .

Hần một hồi lâu không lên tiếng, cười lạnh nói, “Nàng gặp qua nàng ta rồi sao?”

Ta lắc đầu.

“Chưa từng thấy nàng ta mà nàng lại nói rằng nàng ta rất đẹp. Nàng ta có đẹp hay không thì cũng không liên quan đến nàng! Nàng nói nàng ta đẹp thì nàng ta sẽ đẹp sao?” dứt lời, hần liền thở phì phò, tựa vào bên cạnh cửa sổ, không lên tiếng

Ta giật nhẹ khóe môi, nhỏ giọng nói, “Tam công tử Tuyết thành vốn là 1 tuyệt sắc mỹ nam, việc này toàn bộ mọi người trong Hoàng quốc đều biết! Mà nữ tử này lại là muội muội của Tam công tử! 1 nữ tử giống như thần tiên như thế mới xứng đôi với thái thượng hoàng, đó là ông trời hợp tác!”

Ánh mắt hần sáng quắc nhìn chăm chăm vào ta “Nàng tới đây là để nói ho ta biết nàng ta xinh đẹp đến cỡ nào sao? Chỉ là, làm sao bây giờ. Trong mắt ta chỉ thấy được 1 người phụ nữ. Nữ tử này đã cứu mạng ta, nếu lúc đầu không phải do ta ngu ngốc thì nữ tử này đã vốn là thê tử của ta! Lúc nhìn thấy nữ tử này bị đại ca của ta giam trong lãnh cung, trong lòng buồn bực đến nỗi thật đáng thương, thật thê thảm. Còn ở trong cung của phi tử khác mà nhảy vào trong băng tuyết vì ta, thiếu chút nữa là mất mạng. Nàng có biết là bây giờ ta hối hận đến bao nhiêu không, tại sao lại đem nàng ra để cá cược với hần. Ngày đó mặc dù thân thể ta yếu ớt nhưng nếu ta thật sự thành thân với nàng thì sẽ không để cho hần có cơ hội làm thương tổn nàng. Cho dù ta có chết đi thì cũng để lại cho nàng quyền lợi cao vô thượng. Hết thấy, cũng là sai lầm của ta!” Dứt lời, hần liền thở phì phò. Nguyên lai, hần vẫn luôn nghĩ như vậy! Vẫn còn cảm thấy áy náy. Ta càng chịu khổ thì hần càng thương tiếc cho ta, trái tim cũng càng dính chặt trên người ta, không thu nhận trở lại!

“Vấn Hiên!” Ta nhẹ gọi, đi về phía trước từng bước

Hần ngẩng đầu nhìn trời, mưa bụi xuyên thấu qua cửa sổ, làm ẩm ướt mái tóc của hần, hần nói “Ngày ấy, ta một mực nghe hết những lời nàng nói với đại ca dưới tàng cây mai. Ta tưởng rằng, giao nàng vào trong tay của hần thì có 1 ngày, nàng sẽ nhận được hạnh phúc. Nhưng sau khi nàng được phong phi vẫn cứ bị bệnh triền miên, lại còn bị giam vào nữ lao. 1 ngày sau khi nàng được phong phi, ta liền mua chuộc cai ngục, chỉ cần nàng bị giam vào nữ lao thì sẽ nghĩ mọi biện pháp cho nàng xuất cung, ta hạ độc tất cả cung phi hôm đó, hạ độc giết tất cả lao nữ là để cho nàng thuận lợi hồi cung. Có thể nào ta cũng muốn lại được nhìn thấy nàng!” Dứt lời, hần hít sâu 1 hơi

Ta lùi lại phía sau 2 bước “Nguyên lai là ngươi! A! Đúng rồi! Ngày đó Lâu Nhạc Khanh có nói rằng hần tuổi còn trẻ mà đã có đến 4 đồ nhi, một người vốn là Đường Vấn Thiên, 1 người là ta, một người là ngươi. Như vậy, còn 1 người, là ai? Ta cứ nghĩ không ra tại sao Lâu Nhạc Khanh lại không phân biệt lớn nhỏ với ngươi. Nguyên lai... Nguyên lai, ngươi là thái thượng hoàng mà hần lại là sư phụ của thái thượng hoàng. Chỉ là vì ta mà 1 người không màng đến thể sự như ngươi mà cư nhiên 2 tay nhiễm đầy máu tươi. Loại tội nghiệt này, sao ta có thể thừa nhận!”

Hần cười nói, “Ta không muốn nàng thừa nhận. Hết thấy mọi tội lỗi đều do 1 mình ta gánh chịu. Hồng nhân vĩnh viễn không phải hoạ thủy, cái chính thức bị hoạ chính là lòng người! Nàng không có làm gì sao? Người sai là ta! Chỉ là, ta không còn biện pháp nào để bảo vệ nàng. Xin lỗi! Ta không thể thương tổn đại ca của ta! Cho dù là vì nàng thì cũng không được! Cũng giống như hần không thể thương tổn ta!”

Một nam nhân hết lòng vì ta như vậy! A! Kiếp này ta cũng chỉ có thể đành bỏ qua hần. Nhưng 1 người cơ hồ gần như hoàn mỹ như vậy, bởi vì ta mà 2 tay lay dính máu tanh!

Cả người ta run rẩy, khóc không thành tiếng.

“Diệp Dực Nô! Bây giờ ta hỏi nàng lần cuối, nàng có thể từ bỏ hết thấy mọi thứ nơi này mà đi theo ta không? Chúng ta mang theo hải tử, cao chạy xa bay! Từ nay về sau, không còn Đường Vấn Thiên, không còn Hoàng quốc. Ta cũng không còn là thái thượng hoàng, nàng cũng không còn là 1 vị lãnh cung hoàng hậu. Ta sẽ đối xử với hải tử như chính con ruột của mình. Nếu như nàng không thích Tuyên Tuyết Nhi thì ta sẽ giết chết nàng ta cho nàng. Dù sao, giết 1 người cũng là giết, giết 1000 người cũng là giết! Nàng đừng lo lắng!” Hần hạ quyết tâm, hét lớn với ta qua 1 màn mưa bụi.

102. Q.2 - Chương 25: Lãnh Cung?

Trong lúc này ta thật sự rất muốn bắt chấp tất cả mà đáp ứng hần, không cần suy nghĩ nhiều mà cùng hần cao chạy xa bay. Ta ngẩng đầu nhìn khoảng không trên trời, nước mưa rơi vào trong mắt ta, hoá thành nước mắt, chảy đầy mắt. Hít sâu mấy hơi, nức nở nói “Vấn Hiên, nếu là kiếp sau, Diệp Dược Nô ta quyết sẽ không phụ người!” Dứt lời, liền xoay người, quay đầu đi, không nhìn hần nữa, chạy vội đi! Nước mắt và nước mưa hỗn loạn rơi xuống. Ta nghe thấy ở phía sau, Vấn Hiên gào lên 1 tiếng té tâm liệt phế, tiếng theo là âm thanh va chạm. Lúc này, ta muốn quay đầu lại nhìn hần 1 chút nhưng ta lại chỉ chạy vội về nơi ở của mình, lui vào bên trong lãnh cung của mình! Vấn Hiên, từ nay về sau, ta không còn được nhìn thấy người nữa! Tại sao người lại như thế? Cự nhiên làm cho ta cảm thấy rằng ta lợi dụng người là điều rất vô sỉ, rất hèn hạ. Đứng chun g1 chỗ với hần, ta không khỏi tự ti mặc cảm. 1 người âm lương tốt bụng nhất thiên hạ như vậy mà vì ta đã làm cho 2 bàn tay kia nhiễm đỏ. Tay hần lúc cầm sáo, tay hần lúc đánh đàn, tay hần lúc viết chữ, tay hần lúc ôn nhu lau đi nước mắt cho ta, một đôi bàn tay thật ôn nhu, tinh khiết! Bây giờ, vì ta mà cự nhiên làm cho 2 bàn tay sạch sẽ này trở nên ô uế. Hần cự nhiên nói với ta, hồng nhan chưa bao giờ hoạ thủy. Cái bị hoạ cho tới bây giờ chính là lòng người! 1 người nam nhân như vậy, 1 nam nhân như vậy...! Ta vỗ vỗ ngực, cảm thấy chính mình đau đến mức không thở nổi! Nếu như không có Đường Vấn Thiên, nếu như không có Tuyên Tuyết Tán lúc trước thì ta và hần đã là 1 cặp đôi đẹp nhất trên đời này rồi, phải không? Phải không? chỉ là bây giờ, lại thêm 1 người là Tuyết Vô Ngân. A! 1 nữ tử như vậy, nữ tử đến từ Tuyết thành sẽ đi vào cuộc đời của Vấn Hiên, phải không? 1 người thông minh sáng dạ như vậy. Lúc trước, ta tưởng rằng làm cho 1 nam nhân thông minh sáng dạ như vậy trúng kế của ta, sa vào cảm tình của ta là chuyện rất dễ dàng! Nhưng khi chính thức bắt tay vào, ta lại không muốn tiếp tục đi sâu. Nguyên lai, 1 lần nữa động tâm với 1 người là như vậy, tình nguyện bỏ quên mọi thứ! Nguyên lai, tình yêu là phải được đáp lại. Nếu chỉ là đơn phương thì tình cảm đó sẽ không kiên trì được lâu. Tình yêu có thể chia thành rất nhiều loại, có người đơn thuần chỉ vì yêu. Có người vì dung mạo của người khác mà yêu, có người vì được yêu mà yêu. Mặc kệ là loại nào, chỉ cần nỗ lực thật tình thì sẽ chính thức là yêu. Sẽ khắc cốt ghi tâm. Nếu tình yêu giữa ta và Đường Vấn Thiên là bất đắc dĩ, là tuyệt vọng; vậy thì, tình yêu giữa ta và Đường Vấn Hiên chính là thương cảm. Hoá ra, trái tim của 1 người phụ nữ có thể chia làm 2 nửa, 1 lòng người mà có thể đồng thời chứa đến 2 người nam nhân! Chỉ là, ta và Vấn Hiên chỉ có thể thán 1 tiếng bất đắc dĩ rồi.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, Đường Vấn Thiên cũng không đến làm phiền ta. Ta ở bên cửa sổ nhìn về bọn người ra ra vào vào Xuất Vân điện, liền biết, hỉ sự đã đến gần. 3 ngày ta, ta ăn không ngon, ngủ không yên. Đôi khi, thật sự rất hận Đường Vấn Thiên, nếu như không phải tại hần thì ta sẽ không cần đến nơi Hoàng quốc đáng chết này. Nếu như không đến Hoàng quốc thì làm sao mà phát sinh nhiều chuyện như vậy. Ngày hôm đó, trên các bậc thang của Xuất Vân điện có rất nhiều người trước nay chưa từng có. Ta nhìn vào trong mắt, đau đớn trong lòng. Vấn Hiên đúng là vẫn sẽ thành hôn. Ta ngẩng đầu nhìn bầu trời. Mùa hè đã sắp hết sao? Tại sao hoa mai còn chưa nở? Nhìn ra ngoài cửa sổ, nước mắt của ta lại không kiềm được, rơi xuống. Thời gian cứ chậm rãi trôi qua như vậy! Ta không biết đã dựa vào cửa sổ ngắm nhìn bao lâu, chỉ biết, kiểu hao độ chói đã đưa lên Xuất Vân điện, những thứ khác thì không còn nhìn thấy, cũng không còn nghe thấy! Nước mắt vẫn không ngừng rơi. Cho đến khi có 1 nữ tử nhỏ nhắn, lưng đeo 1 bao quần áo rất ta, trốn xuống từ trên cầu thang, chột vật xuất hiện trước mặt ta “Oa! Mỹ nhân tỷ tỷ! Mỹ nhân tỷ tỷ thật xinh đẹp! Tỷ biết nơi này là đâu không?” Nàng mở to mắt nhìn ta. Vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, mặc 1 thân tuyết sa màu trắng, màu da như ngọc, có thể bóp ra nước. Trên lưng nàng là 1 bao quần áo to, trông rất khả nghi. Ta không khỏi tưởng tượng xem trong bao quần áo này rốt cuộc là chứa thứ gì “Nơi này là Dược Nô cung, lãnh là lãnh cung trong Hoàng quốc. Người đang làm cái gì? Đi trộm?” Ta chỉ chỉ vào bao quần áo của nàng. Nàng nghe vậy liền cao hứng nhảy nửa người lên, lộ ra bao quần áo rất to ở phía sau “Mỹ nhân tỷ tỷ nhìn 1 chút, xem ta có giống trộm không? Không gạt người, mỹ nhân tỷ tỷ, muốn bỏ nhà đi, không mang theo vài thứ thì không được. A! Lãnh cung! Mới vừa rồi mỹ nhân tỷ tỷ nói, là lãnh cung! Hay là ngài chính là cái quái vật 3 đầu sáu tay, trên đầu có sừng, phía sau có đuôi, là nương nương yêu quái sẽ ăn thịt người? A! Sao lại xinh đẹp như vậy?” Nàng tò mò tiêu sái đến gần trước mặt ta, nhìn chằm chằm vào mặt ta, 1 hồi lâu mới nói “Yêu quái nương nương! Ngài đang khóc đấy! Tại sao lại khóc? Lúc khóc, nương nương cũng không rất đáng sợ!”. Ta không nhịn được, nhếch môi, cười thành tiếng “Sao lại hỏi như vậy? Nhưng thật ra, sao người lại trốn ra khỏi Xuất Vân điện được? Người trộm trong Xuất Vân điện sao? Trộm cái gì? Bao quần áo lớn như vậy, không phải là trộm cả mũ phượng của tân nương đó chứ?”. Nàng nghe vậy, liền vội vàng tiến lên, che miệng ta lại, nhỏ giọng nói “Mỹ nhân tỷ tỷ hảo thông minh! Sao người

lại biết ta trộm mũ phượng? Người có muốn xem không?”. Dứt lời, liền phi thân nhảy vào trong phòng ta; nhưng ai biết rằng bao quần áo đó lại không lọt vừa vào cửa sổ được, nàng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đã hoá đỏ bừng.

Ta thiếu chút nữa đã bật cười, lúc này mới tháo toàn bộ bao quần áo của nàng ra. Nàng phát hoảng, liền chụp lại cái bao quần áo đang bị bung ra. Những thứ bên trong đổ rầm rầm ra. Ta nhìn vài thứ kia, có mũ phượng, có gương, có gối đầu, còn có rất nhiều vàng bạc châu báu, ngân phiếu,... ta cảm thấy thú vị, liền nhìn nàng mà bật cười. Nàng thật sự trộm cả mũ phượng của tân nương. Bộ dáng của nàng thật buồn cười. Nàng thì oa oa kêu to, vội vàng bắt tay nhặt những thứ đổ đầy trên mặt đất vào trong cấm bó [1 loại vải], kêu lên “Mỹ nhân tỷ tỷ, đừng cười nữa, giúp ta nhặt lên đi! Nhanh 1 chút!” Ta nhìn bộ dáng của nàng, cũng giúp nàng nhặt đồ lên. Cho đến lúc này, ta mới phát hiện, cái cấm bó mà nàng đang trải trên mặt đất kia là Tôn thượng chẩn. Món đồ này chỉ bên trong tân phòng mới có. Nói cách khác, cô nương này vừa chạy ra khỏi tân phòng!

“Có phải cô nương muốn bỏ trốn?” Ta cười nói, giúp nàng cột cao quần áo lại

nàng thử cột bao quần áo lên vai, lúc này mới nói “Đương nhiên là muốn trốn. Hơn nữa là quang minh chính đại chạy trốn! oa ha ha, hoàng cung này sao có thể làm khó dễ được ta!” Dứt lời, liền đông gõ, tây gõ vào mặt sàn của ta “Người sẽ không nói là nơi này có mật thất thông ra ngoài đó chứ?”

Ta lĩnh ngộ.

“Đúng vậy, mật thất trong lãnh cung! Tại sao không có? Tại sao không có?” Nàng vừa gõ vừa nói

Ta vỗ vỗ cái trán đau đớn, một hồi lâu mới nói “Thực ra thì nơi này không phải là lãnh cung!”

“Vậy thì nơi nào mới là lãnh cung, nơi này không phải là Long Dược cung sao?” Nàng mở to mắt hỏi ta

“Nơi này là Dược Nô cung!” ta hảo tâm trả lời

“Nhưng người nói rằng nơi này là lãnh cung” Nàng nói to

“Nơi này chính là lãnh cung! Người nói Long Dược cung mới là lãnh cung thì ta mang người tới Long Dược cung là được!” Nói xong, ta liền đi ra khỏi phòng, ta phía trước, nàng phía sau, bay vọt về phía Long Dược cung. Ta cứ thắc mắc tại sao bên trong Long Dược cung lại không có 1 ai, hoá ra, nơi đó chính là lãnh cung ngày trước. Tại sao trong lãnh cung lại có ôn tuyền đẹp đẽ như vậy! Làm gì giống với lãnh cung, rõ ràng ở nơi ở của phi tử mà hoàng đế yêu nhất. Nói thế nào cũng không giống. Hơn nữa, trong Tuyền phủ cũng có phong cảnh giống hệt thế này. Lãnh cung? Bọn họ đang đùa phải không? Ta tưởng rằng nơi này là chỗ Đường Vãn Thiên vì Tuyền Tuyết Dung mà kiến tạo nên, nhưng không ngờ lại là lãnh cung! Một nơi lãnh cung mà Đường Vãn Thiên phải 3 ngày đều chạy đến thăm 2 lần! Đang nghĩ tới đó thì 2 người bọn ta đã đến Long Dược cung. Trong Long Dược cung vẫn như cũ, không có 1 bóng người. Ta thấy nàng đi vài bước về bên cạnh ôn tuyền, đột nhiên nở nụ cười với ta “Mỹ nhân tỷ tỷ, sau này còn gặp lại!” Dứt lời, liền nhảy vào trong nước ôn tuyền! Nguyên lai, mật thất thông ra bên ngoài là trong ôn tuyền này sao? Ta thầm nghĩ trong lòng. Ta nhớ tới lúc Hàn Mai rời đi, cũng là nhảy vào trong ôn tuyền này, nói như vật thì nơi này thật sự có đường ra rồi! Ta nhìn nước ôn tuyền, hôm nay độ ấm của ôn tuyền không giống với ngày xưa, ngày xưa, chỉ cần đến bên cạnh ôn tuyền thì sẽ cảm nhận được hơi ấm của nó; nhưng hôm nay, 1 chút cũng không có! Ta thò tay vào trong nước, lạnh như băng! Cầu may. Ta hoài nghi có phải chính tim đã cảm giác sai rồi hay không, liền thò tay xuống làn nữa, vẫn là lạnh như băng. Nhiệt độ so với băng tuyền không sai lệch nhiều lắm. Xoay người, quay đầu đi về Dược Nô cung. Lúc này Xuất Vân điện hẳn đã nóng nhiệt đến mức không thể phát hiện ra tân nương đã mất tích rồi đây! Trên đời này chưa người nào trộm đồ trong tân phòng mà có thể trốn thoát, còn khôn bị người khác phát hiện. Nếu tiểu cô nương kia chính là tân nương, vậy thì hôn lễ coi như xong rồi. Mặc dù ta không biết vì sao Tuyết Vô Ngân lại muốn đào hôn nhưng có thể xác định rằng: nàng sở dĩ có thể thành công là vì có người cố ý để cho nàng hành động. Cũng nó người cố ý tung tính đồn xấu về con người trong hoàng cung. Ngay cả 1 hoàng hậu trong lãnh cung – 1 người vốn không có giao tình – mà cũng bị hình dung thành yêu quái, cố thể thấy được người này đã tổn hao bao nhiêu tâm tư. Chưa biết chừng, người này là do Đường Vãn Hiên an bài! Không cần phải đích thân ra mặt mà cũng có thể giải quyết được hôn sự này, hẳn lại sắm vai là 1 tướng công bị tân nương vứt bỏ, tranh thủ sự đồng tình của mọi người. Bộ dáng đáng thương thành thật sẽ thấm sâu vào lòng người. Ta vốn tưởng rằng hẳn sẽ bỏ trốn khỏi cung nhưng không ngờ hẳn lại dùng phương thức này để giải quyết vấn đề. Không

rời cung mà lại được thay thế bởi 1 người khác. Đáng thương cho 1 tiểu cô nương tuyết ngọc đáng yêu, bị làm cho đáng thương như vậy, Vãn Hiên thật thông minh. Cho đến lúc này, ta muốn không cười thì cũng không được. Nguyên lai, sau khi chuyện này được giải quyết, tâm tình của ta lại tốt như vậy! Nam nhân này cũng không nhu nhược như vẻ bề ngoài ta thấy. Lúc cần phải mạnh mẽ, hắn sẽ mạnh mẽ hơn bất cứ kẻ nào. Hơn nữa, quan trọng nhất là hắn toàn tâm toàn ý chờ đợi ta! vốn là cái hôn lễ này sẽ cho hắn 1 tân nương nhưng hắn lại không muốn. Chỉ bởi vì 1 câu nói cuối cùng của ta! Nếu có kiếp sau, Diệp Dược Nô ta quyết không phụ người, hắn đang đợi! Hắn đang đợi kiếp sau của ta. Hắn không nói, ta không nói, nhưng trong lòng bọn ta lại biết rất rõ rằng kiếp sau trong lời nói của ta là ám chỉ cái gì. Là lúc ta có thể đánh bại Đường Vãn Thiên, cũng là lúc có thể từ bỏ. Là lúc ta đoạt lại thủ cấp của mẫu thân. Nhìn bầu trời, ngửa mặt lên trời, thở dài. Quả nhiên nhìn thấy Xuất Vân điện loạn cả lên. Trên bậc thang người lui qua lui lại nhiều không kể xiết. Mỗi người đều đang cầm 1 cây đuốc để tìm kiếm tân nương. Ha ha! Hôm nay hoàng cung thật náo nhiệt. “Đùng!” cửa phòng bị đá ra. Ta thở dài, người mà ta không muốn gặp lại tới nữa. Quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Đường Vãn Thiên đang nổi giận đùng đùng đứng ở cửa, phát hỏa nhìn ta “Tuyết Vô Ngân đào tẩu, người có thấy không?”. Ta cười nói “ Các người náo lên như vậy là vì tân nương đã đào tẩu rồi sao? Ta chưa bao giờ gặp qua Tuyết Vô Ngân. Cho nên, dù nàng xuất hiện trước mặt ta, ta cũng sẽ không nhận ra!”

Hắn thứ nổi giận đùng đùng, đứng trước cửa sổ, nhìn ra ngoài dò xét 1 hồi lâu “Ồ 1 góc độ nào đó thì hắn có thể nhìn thấy! Người thấy nàng đi về hướng nào?”

Ta cười nói, “Hoàng thượng bây giờ hình như đang cầu khẩn ta, sao lại không nói lý như vậy, bộ dáng này không nên bày ra đâu!”

Hắn cau mày. Một hồi lâu đột nhiên ôm lấy thất lưng của ta “Vậy thì, Hoàng hậu, ta nên hỏi hoàng hậu như thế nào đây? Ở ngay chỗ này hay trên giường?”

Ta hoài nghi quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Vãn Hiên với gương mặt tái nhợt đang đứng dưới cây mai, đứng ở trong đám người mà nhìn vào 2 người bọn ta. Hắn cố ý! Ta có dám thề là như vậy! hắn vốn đã thấy trước được Vãn Hiên nên mới làm như vậy với ta! Đường Vãn Thiên, tại sao mỗi lần khi hạnh phúc sắp đến được với ta thì người liền phá hỏng? Ta không giận mà còn cười, ôm lấy cổ hắn cười nói “Hoàng thượng, nếu hoàng thượng cố tình thì ta đàm chuyện với hoàng thượng mấy ngày mấy đêm cũng được!” nếu làm giận 1 người cũng là thế mà làm giận vài người cũng là thế, tại sao lại không làm giận vài người? ta hài lòng nhìn gương mặt tái nhợt của Tuyên Tuyết Nhi! Những người khác cũng đang đứng đầy ở ngoài. Đường Vãn Thiên lúc này mới cả kinh. Hai tròng mắt khê đảo. Nói thế nào thì 1 hoàng đế như hắn mà ở chỗ này thân mật với 1 lãnh cung nương nương như ta, cũng sẽ có những tiếng đồn bất hảo về danh tiếng của hắn. Mà ta thì còn có cái gì để mất? đã là 1 yêu tinh 3 đầu 6 tay thì ta còn sợ cái gì? Cài gì cũng không còn sợ nữa. Nhiều nhất cũng là bị người ta đồn ra ngoài, hoàng thượng và hoàng hậu “trọng thập cử hoan” [nói lại tình cũ], nói với ta mà nói, chỉ có lợi chứ không hại. Loại tin tức này “nhiều hơn ích thiện”. Chưa biết chừng, hắn sẽ thực sự thả ta ra khỏi cánh cửa này, sau đó là có người thúc ngựa tới xu nịnh. Hoàng đế sủng ái 1 người nương nương là chuyện tốt. Sủng người rồi, ái người rồi, thế giới này cũng có thể là của người. Không sủng người, không thương người thì thế giới này sẽ đối địch với người. Bọn họ có thể đoán tới đoán lui rằng có phải ta đã xảy ra chuyện gì trong hoàng cung rồi hay không.

“Hoàng thượng, nơi nào cũng không phát hiện ra Tuyết tiểu thư! Nàng là 1 cô nương khuê các, còn đem theo nhiều đồ như vậy, căn bản là không đi được xa, bọn ta tin tưởng rằng nàng tất hẳn còn đang ở trong hoàng cung này. Chỉ cần lục soát từng nơi là có thể tìm ra Tuyết tiểu thư!” Tiểu tướng thống lĩnh chấp tay bẩm báo. Ta nhận ra hắn, hắn là tiểu tướng mà có diện mạo giống với Tuyên Tuyết Tấn. Bộ dáng của hắn làm cho ta nhớ tới ngày đó ta và Đường Vãn Thiên vì bị tóc quần lấy mà không các cách nào thoát thân, đành cùng nhau chạy đến Long Dược cung

“Biết rồi! Lục soát thì cứ lục soát đi!” Đường Vãn Thiên phát tay

“Không thể lục soát” Đường Vãn Hiên nâng tay nói

“Sao lại không thể? Tân nương của ngài mất tích, Thái thượng hoàng, ngài không thấy lo lắng sốt ruột chút nào sao?” Tuyên Tuyết Nhi vội vã dậm chân

“Nơi này không có chỗ cho Quý phi xen miệng vào! Bây giờ đi tìm tân nương không phải là việc đúng đắn!

Nếu việc này truyền ra ngoài thì Hoàng quốc còn mặt mũi nào? Tuyết thành giao cho chúng ta 1 vị Tuyết Vô Ngân đánh cắp đồ dùng trong tân phòng rồi chạy trốn, vậy thì còn cái gì? Chưa biết chừng là đã cao chạy xa bay với tính lang rồi? Như vậy người mới hài lòng?” Vần Hiên lạnh lùng nói.

Tuyên Tuyết Nhi nói muốn nhưng lại thôi. Một hồi lâu mới nói “Ta biết Tuyết Vô Ngân sẽ không tự tiện trốn đi như vậy. Chắc chắn là nàng bị người khác uy hiếp”

“Sự thật là trên mặt đất không hề có dấu vết giãy giụa đánh nhau, tất cả đều bình yên. Nàng còn để lại 1 phong thư cho ta! Nói là, Vô Ngân đi đây! Trời đất bao la, hoàng cung tuy lớn nhưng không thể giữ chân được Vô Ngân” Hần móc ta phong thư từ trong lòng ra, lớn tiếng đọc lên. Đích thật chuyện này là tiểu cô nương đó. Ta cười thầm trong lòng. Nữ tử này thật là 1 người có phong cách. Tính tình của nàng cũng giống như Tiểu Hạ. Làm cho trái tim ta mềm yếu. Ta thậm chí có thể nhìn thấy gương mặt nho nhỏ đáng yêu của nàng, đôi mắt sáng quắc của nàng qua hình ảnh của Tuyết Vô Ngân. Nếu không gặp phải ta thì nàng quyết sẽ không khinh địch như vậy mà xuất cung. Hay là, căn bản nàng có cao nhân chỉ điểm? Ta đẩy Đường Vần Thiên ra, nói với Vần Hiên “Nếu tân nương đã trốn ra khỏi hoàng cung thì chúng ta không nên giống trống khua chiêng đi tìm. Nếu việc này truyền ra ngoài thì hoàng cung Hoàng quốc chúng ta sẽ thành trò cười cho thiên hạ. Sẽ không còn uy tín nữa. Hoàng thượng, người nói xem, có phải không?”

Đường Vần Thiên híp mắt nhìn ta, bàn tay ôm lấy thắt lưng của ta càng chặt, giống như hận không thể giết chết ta. Bên hông ta đau đớn nhưng sắc mặt không đổi, cũng híp mắt cười như vậy. Bàn chân cũng đã giẫm lên chân hắn. Về mặt của hắn cũng không đổi. Nhưng ta biết, ngón chân của hắn nhất định đã hoá xanh mét rồi “Hoàng hậu nói đúng! Nếu Tuyết tiểu thư thích giang hồ thì chúng ta cũng chỉ có thể mặc nàng. Một nữ tử thích giang hồ, chúng ta còn có thể có biện pháp nào đây? Có phải không? Tuyết Nhi”

Tuyên Tuyết Nhi thấy 2 người bọn ta cười đến cao hứng như vậy, tức giận đến chà chà chân, xoay người rời đi. Đường Vần Hiên nhìn bộ dáng của 2 người bọn ta, khoe môi chậm rãi nở ra nụ cười tái nhợt, cất giọng nói “Thôi, các người đi tìm nàng đi! Hôm nay ta đã quá mệt mỏi rồi, ta quay về Xuất Vân điện” Dứt lời, liền 1 mình bước lên cầu thang. Ta nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng cảm thấy được an ủi. Hắn đã nhìn ra. Khoé môi ta mỉm cười, trong mắt chậm rãi tràn ra sự ôn nhu

“Đã như vậy thì mọi người làm việc đi! Hôm nay ta và hoàng hậu có chuyện muốn nói. Nhớ kỹ, mặc kệ nhìn thấy người trong bộ dáng là gì đi nữa thì không cũng được được làm kinh sợ mọi người! Được rồi! Làm việc đi!” Đường Vần Thiên vung tay lên, đám người liền tự có quy luật chia làm vài nhóm đi tìm Tuyết Vô Ngân.

Kéo ta ra phía sau, đóng cửa sổ lại, hắn cười lạnh, vận thân thể của ta qua “Hoàng hậu thật là có tình ý chân ý thiết với Vần Hiên. Ngay cả lúc có nhiều người ở đây như vậy mà cũng không quên truyền tình đưa ý với hắn. Sao nào? Hoàng hậu, người thực sự đã quên rằng mình đang là hoàng hậu của ta rồi sao? Người chính là thê tử của Đường Vần Thiên ta. Người nhớ không? Hôn môi, động phòng, lại còn sinh hài tử. Người cẩn thận 1 chút, đừng có để ta phát hiện ra điều gì, tại sao hết lần này tới lần khác đều nhằm vào Vần Hiên. Người có ý đồ gì? A! Ta biết rồi, lần trước không muốn sống, biểu diễn 1 màn nhảy vào trong nước là muốn tác tình với Vần Hiên, phải không? Ta đã đánh giá thấp người rồi. Người bây giờ đã không còn là người ngày đó, người của ngày đó sẽ không lợi dụng Vần Hiên, nhưng người của bây giờ, ngay cả 1 người không màng thế sự như Vần Hiên cũng muốn lợi dụng! Người, đã thay đổi!” Tay hắn nắm mạnh cánh tay phải của ta đến phát đau

Ta nhú mày, cười lạnh nói, “Hoàng thượng không biết sao? Người lợi dụng Vần Hiên đâu chỉ có 1 mình ta. Hoàng thượng vì muốn kết thân nhân với Tuyết thành mà làm bao nhiêu chuyện, trong lòng hoàng thượng đều biết. Để thuyết phục Vần Hiên đồng ý thành thân với Tuyết Vô Ngân, hoàng thượng đã làm bao nhiêu chuyện. Vì giang sơn của người, thái thượng hoàng đã làm biết bao nhiêu chuyện. Hoàng thượng, sao ngài có thể quên sạch sẽ không còn 1 chút nào như vậy? Hôm nay là ngày hỉ của thái thượng hoàng, mà hắn lại bị tân nương bỏ lại 1 mình trong tân phòng, người nói xem, lúc này ta không thể quan tâm tới hắn 1 chút sao? Hắn chính là Vần Hiên, là Vần Hiên mà người đã từng quan tâm nhất! Hoàng thượng, không phải trước đây người ngay cả Vần Hiên mà cũng hoài nghi sao! Lúc này, không phải người hắn nên quan tâm tới khí phụ [người chồng bị vứt bỏ] là Vần Hiên 1 chút sao? Tại sao người lại ở nơi này của ta!”

Hắn cười lạnh, bóp lấy cằm ta, lạnh lùng nói “Thế nào? Người không biết sao? Người vừa mới diễn trò thật tốt, ta xem đến nhất thanh nhị sở. Hắn đã đi mà người còn nhìn theo hắn như vậy! Người cho rằng ta là

đứa trẻ sao? Đường Văn Thiên ta là ai chứ? Cầm bị hấn bóp tời phát đau. Nhưng muốn bóp thì bóp được sao? Thật sự là ngây thơ

“Buông tay” Ta không chịu thua nhìn hấn

“Người dám nói chuyện Tuyệt Vô Ngân bỏ đi không liên quan gì tới người sao? Người dám nói 1 câu không?” Hấn trợn mắt, rống to với ta

“Đường Văn Thiên, người biết tình cảnh của không bây giờ không? Ta bây giờ bị người khoá chặt tại lãnh cung, ta cũng không có quyền thế như Tuyền Tuyết Nhi có rất nhiều người thể đi theo. Người đừng tưởng rằng, trong hậu cung của người có người gây ra sóng gió thì người này liền nhất định phải là ta! Ta không có đầu óc sao? Ta không có gặp qua Tuyệt Vô Ngân, cũng không gặp qua bất cứ 1 người Tuyệt thành nào. Hoàng thượng, người đã quá để cao ta rồi! Ta bây giờ chỉ là 1 nương nương thất sủng trong hậu cung mà thôi. Đã không còn bản lĩnh để gây sóng gió rồi!” Ta rút cuộc cũng không nhịn được, tuôn ra 1 tiếng rống to. Hấn sững sốt, chậm rãi buông lỏng ta, trầm mặc 1 hồi lâu, lúc này mới mở miệng nói “Người ở bên trong hậu cung của ta, trời đêm để phòng người ra chiêu nên tinh thần chặt chẽ. Cho dù hoa cỏ trong hậu cung chỉ bị 1 cơn gió thổi lay thì ta cũng nhớ tới người!” Dứt lời, liền muốn đi ra ngoài. Ta lắc mình, ngăn ở cửa, nói “Nếu hoàng thượng đã tới rồi thì không nên rời đi nhanh như vậy! Không bằng, Được Nô đàn 1 khúc cho Hoàng thượng nghe, thế nào?” Khoé mắt ta phiếm ý cười mỉa hoặc. Ta muốn hấn lưu lại. Hấn thoáng giật mình, một hồi lâu mới nói “Nguyên lai là hoàng hậu muốn trầm rồi! chỉ là, hôm nay trầm không thể lưu túc ở đây!”. Cái này đương nhiên là ta biết. Hôm nay hấn làm tổn thương trái tim của Tuyền Tuyết Nhi nên muốn vội vàng đi trấn an đây “Hoàng thượng, nếu biết là Được Nô muốn hoàng thượng thì hãy lưu lại đi! Chẳng lẽ trên đời này còn có người quan trọng hơn Được Nô sao?” Ta cười, ôm lấy cổ hấn. Hấn kinh ngạc nhìn ta, trong mắt loé lên tia mê hoặc. Ta lấy môi mình chặn đôi môi của hấn lại. Hấn thở dài 1 tiếng, cúi xuống ôm lấy ta, cùng ta ngã vào trên giường gấm. Thả sa màn xuống, hấn tháo đai lưng của ta ra. Sau đó, nhắm mắt lại, chán nản ngã sang 1 bên. Thành công, ta giằng thắt lưng của mình trong tay hấn ra. Bây giờ loại hình thuốc mê mới này được tẩm ở trên đai lưng, chuyên dùng để đối phó với hấn! Hấn muốn thân mật với ta thì tất nhiên phải tháo đai lưng của ta ra trước. Đai lưng được tháo thì thuốc mê của ta cũng thấm. Vuốt ve mái tóc của hấn, ngơ ngác ngắm nhìn hấn. Lúc này, hấn đang nằm mơ giấc mộng gì vậy? Ngón tay tinh tế lần theo ngũ quan của hấn, ngày mai tỉnh lại, chắc hấn hấn sẽ rất tức giận. Mà lúc này, Tuyền Tuyết Nhi hấn đang sống không bằng chết trong Hoa Tuyết cung. A! Thật tốt! Rút cuộc cũng làm cho nàng ta nếm trải mùi vị chua xót của trái tim ta rồi! Đoạt đi hài tử của ta, hấn là nàng muốn trả thù ta, mà lúc này, Đường Văn Thiên vốn muốn lợi dụng ta để đối phó với Tuyền Tuyết Nhi đây, chưa ai biết là hấn vẫn chưa thật tâm thật ý yêu nàng. Kéo đai lưng của hấn, cởi quần áo của hấn ra. Ta gối lên trước ngực hấn. Lúc này rất thật an tĩnh, không hề cãi vã âm ỉ với ta, cũng không tính kế với ta! Quả thật là tuyệt hảo đáng yêu. Giấc mộng tối nay của hấn hấn sẽ là 1 đêm hoan hảo với hoàng hậu ta đây! Ta đã thử nghiệm rất nhiều lần mới điều chế thành công. A! cho người mộng đẹp cũng là nghĩa vụ của người làm thê tử như ta! Ta lạnh lùng bật cười, ngơ ngác nhìn vết thương bị ta cắn ở trước ngực hấn. Chỉ là vậy giờ cũng chỉ là 1 vết thương cũ. Hấn chưa từng bị ai đã thương như vậy. Lại còn là 1 người phụ nữ. Tháo trâm cài tóc xuống, rất xuống đầm hấn lần nữa. Nhưng giấu lại, lại thôi! Ta đang làm gì? Ta sao ta phải đối xử với hấn như vậy? Thôi, thôi, bây giờ có làm thế cũng có ích lợi gì? Thở dài, ta đứng dậy, lúc này không hành động thì còn đợi khi nào! Ta cử cung nữ dò xét trong Băng Tuyết cung hơn nửa ngày, có thể xác định rằng trong Băng Tuyết cung căn bản không có thủ cấp của mẫu thân. Mà Long Được cung lúc này đang là đối tượng ta quá mức tò mò, ôn tuyền. Cư nhiên không còn là ôn tuyền mà đã là băng tuyền. Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, ta chưa biết. Ta mặc y phục dạ hành, khinh thân nhảy ra ngoài. Nếu ở chỗ kia có đường dẫn ra ngoài cung thì có phải ta cũng có thể xuất cung từ nơi này?

103. Q.2 - Chương 26: Tuyệt Tình Bạt Tai

Ta ngồi trước gương trang điểm, tô son lên môi. Nhìn ra ngoài cây mai trong hoa viên, lúc này, hấn là trong Hoa Tuyết cung đã náo nhiệt đến tận trời rồi! Thật muốn biết! Đáng tiếc

Thở dài 1 tiếng, từ sau khi sinh hài tử xong, nơi này lại bắt đầu trồng trọt các loại hoa cỏ. Có hoa có cỏ thì đồng nghĩa với việc có thể dùng được liệu

“Đùng” cửa bị đánh văng ra. Đã tới rồi. Ta nhướn mày, quay đầu lại, người phía sau như 1 cơn lốc xuất hiện đến trước mặt ta. Ngay trước khi ta kịp phản ứng, đã 1 chưởng đánh thẳng vào mặt ta. Mặt của ta bị hấn đánh cho lệch hẳn sang 1 bên. Khoé môi bị nứt ra, cuồn cuộn chảy máu. Híp mắt, chậm rãi quay đầu lại, hấn lại thêm 1 chưởng quắc thẳng vào mặt ta. Mùi máu tươi trong không khí làm cho ta mơ hồ

Ta vỗ vỗ lên mặt, lạnh lùng nói “Thế nào? Hoàng thượng, nàng đã chết?”

Vừa dứt lời, hấn liền lại tiếp 1 chưởng đánh sầm mặt ta “Chết! Nàng mà chết thì ta cũng muốn người chết!”

Ta quỳ rạp trên mặt đất, trong miệng phun ra máu tươi, cười lạnh nói “Đây là biểu hiện của Hoàng thượng khi có việc phải cầu xin sao? Thật không có thành ý”

“Diệp Dược Nô! Bằng năng lực của ta, muốn giải loại độc này của ngươi thì dễ như trở bàn tay! Chỉ là ta không ngờ ngươi lại độc ác như vậy! Ngươi...! Ngươi...! Ngươi!” Hấn xanh mặt, chỉ nói được 3 chữ “ngươi” rồi phát tay áo rời đi!

Ta cũng biết rằng loại độc này không độc chết người. Chỉ là được chế tạo từ những thứ dược liệu có hạn từ nơi này mà thôi! Cũng không ngờ là hấn cư nhiên tức giận đến như vậy!

Ta nằm trên mặt đất, nhìn lên nóc nhà, sắc mặt tái nhợt. Vốn tưởng rằng ta đã chuẩn bị tâm lý thật tốt để đón nhận hết thảy những chỉ trích của hấn. Nhưng khi sự việc xảy ra đến tình trạng này, trong lòng ta có thể nào cũng không thể bình tĩnh được. Nước mắt cứ thế mà từng giọt từng giọt rơi xuống. Ta không lên tiếng, vẫn cứ duy trì tư thế này

Hấn cư nhiên vì Tuyên Tuyết Nhi mà đánh ta! Ta chưa từng thấy hấn tức giận đến như vậy! Diệp Dược Nô cho tới bây giờ vẫn luôn là độc ác, không phải hấn đã sớm biết sao? Tại sao mới vừa rồi, hấn còn có thể nói ra những lời đó? Còn có thể làm ra loại chuyện đó! Ta cố gắng hít thở, vỗ vỗ gò mặt

Nước mắt từ lúc bắt đầu vẫn không rơi không ngừng. Nguyên lai, sự thật trước mắt là như thế. 3 chưởng của hấn đánh vào trên mặt ta, cũng đánh vào trong tâm ta. Trái tim nát vụn. Nguyên lai, chính là cảm giác tan nát cõi lòng này. Ta tưởng rằng, ta đã hoàn toàn chết tâm với hấn nhưng lại không phải. Trái tim của ta còn có thể tiếp tục vỡ nát, còn có thể tiếp tục thương tâm

Ta đang thương tâm cái gì? Ta đang tức giận cái gì? Nếu như bình thường thì tất hấn hấn sẽ ở chỗ này của ta mà đòi công đạo đến nhất thanh nhị sở rồi mới rời đi! Nhưng, bây giờ hấn không hề đòi công đạo, cũng không hỏi 1 tiếng mà liền đánh ta 3 chưởng. Nổi giận đùng đùng, dùng 3 chưởng đánh nát trái tim ta

Ta đã đánh giá quá thấp tình cảm của hấn dành cho Tuyên Tuyết Nhi. Một nam nhân vì 1 người phụ nữ khác mà ra tay đánh người phụ nữ của chính mình thì có nghĩa là gì? Có nghĩa là hấn thật sự rất yêu nữ nhân đó. Mặc dù đã biết nhưng hằng ngày ta vẫn cứ tưởng rằng nàng chỉ là 2 thế lực lớn của Tuyên thành và Tuyết thành mà thôi

Ta dựa vào cái gì mà tưởng rằng nàng chỉ là thế phẩm của Tuyên Tuyết Dung? Trong 1 thời gian dài tới nay, Đường Vấn Thiên làm tất cả vì nàng, từ đầu là yêu thương, sau đó là tính kế, sau đó là đánh nàng 10 bản. Hết thảy đều là giả sao? Có phải hấn vẫn cảm thấy nàng rất đáng thương? Một nữ tử đáng đáng đáng buồn đích thật là làm cho người ta để tâm hơn nhiều so với 1 nữ tử kiên cường

Hấn thấy đáng thương cho nàng rồi sau đó lại yêu dung mạo giống như người kia của nàng, phải không? Bất kể nàng có phải do Tuyên thành và Tuyết thành phái tới hay không thì hấn chỉ muốn toàn tâm toàn ý bảo vệ nàng, phải không?

Trong tâm thật đau xót, đau quá! Nguyên lai, một trái tim tan nát cũng có thể đau đớn như vậy, chua xót như vậy! A!

Cho đến lúc này, ta mới phát hiện, ta thật sự đã rất mệt mỏi rồi! Mệt đến mức không còn muốn đấu đá với hấn. Nguyên lai, tâm tình của một người phụ nữ bị chính nam nhân mình yêu thương vung tay bạt tai 3 cái là như thế này đây! Loại tâm tình sống không bằng chết này

Nhỏ trâm gài tóc xuống, vô ý vô thức chậm rãi rạch vẽ bên trong lòng bàn tay. Thanh trâm dính đầy máu, nhưng không biết tại sao ta lại không hề cảm thấy đau đớn. Nguyên lai, ta đã tới bước này rồi, đã đau lòng đến mức chết lặng rồi

“Nàng đang làm gì?” Từ xa truyền đến giọng nói của 1 nam nhân? Là ai? Là ai đang gọi ta? Thanh tâm trong tay bị người đó cướp đi. Hắn cầm lấy bàn tay của ta, nhẹ giọng nói “Tại sao lại như vậy? Được Nô?” Hắn nhẹ vỗ về gò má sưng tấy của ta, một hồi lâu mới nói “Tại sao có thể như vậy?”

Là ai? Người nào âm ỉ bên tai ta như vậy? Ta gạt tay hắn ra, ngây ngốc nhìn lên nóc nhà. Lệ... đã cạn, không còn chảy được nữa rồi! Vậy thì, cứ để ta nhìn nóc nhà như vậy đi

“Là ai làm? Là hoàng huynh sao? Nô nhi!” Hắn gầm nhẹ bên tai ta

Ta không lên tiếng. Cả người run rẩy. Cho đến lúc này, ta mới phát hiện, nguyên lai, trên mặt đất đang rất lạnh!

Vốn là lạnh ở trong tâm! Ta mở to mắt. Cho đến khi... cho đến khi.. có người chặn lấy môi ta... bằng môi của hắn

Một hồi lâu sau, ta không biết chính mình hiện đang ở nơi nào. Bên trong tai cứ vang lên ù ù. Nháy mắt mấy cái, phát hiện ra hắn đang hôn môi ta. Một hồi lâu mới phản ứng lại, vươn 2 tay ôm lấy cổ hắn, nghẹn ngào 2 tiếng, lúc này mới “oa” 1 tiếng khóc rống lên!

Hắn ôm lấy ta, chậm chậm vỗ vai ta “Được rồi! được rồi! Không có việc gì rồi! Nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao hoàng huynh lại đánh nàng?”

“Đừng hỏi! Đừng nói! Đánh chính là đánh! Đáp ứng ta, đừng bao giờ nhắc tới chuyện này! Đừng bao giờ nhắc tới người này!” Là một người phụ nữ, quyết không thể vì loại chuyện mà mà đánh mất tự tôn

Cái mà hắn đánh nát, không chỉ có trái tim của ta mà còn có lòng tự tôn của ta! Ta vẫn luôn dựa vào lòng tự tôn này để sinh tồn

Hắn ngẩn người, 1 hồi lâu mới thành dài 1 hơi “Được!”

Bọn ta cứ duy trì tư thế này trên mặt đất. Hắn ở bên cạnh ta, ta vẫn còn ngơ ngác nhìn nóc nhà. Mặc dù có Văn Hiên bên người, ta cảm thấy tốt hơn 1 chút nhưng bị hắn nhìn thấy bộ bây giờ, thật sự rất mất mặt. Một người phụ nữ thất bại. Một người phụ nữ bị nam nhân khác đối xử như vậy, ở bên cạnh hắn, thật rất tự ti mặc cảm. Ở bên cạnh hắn cảm giác thật xa xôi

Hai người ở 2 thế giới khác nhau. Một người là người phụ nữ bị toàn bộ thế giới này vứt bỏ. Một người là một nam nhân dịu dàng như ánh trăng. Làm sao ta có tư cách? Làm sao ta có tư cách?

“Ta hạ độc Tuyên Tuyết Nhi!” Ta đột nhiên nói.

Hắn ngẩn người, một hồi lâu mới nói, “Ta cứ không biết nàng sẽ nhẫn nại đến khi nào! Trách không được trong Hoa Tuyết cung lại âm ỉ như vậy!”

“Chỉ là 1 loại độc nho nhỏ mà thôi! Không có cố tình lấy mạng của nàng” Ta lại nói.

Hắn gạt đầu, vuốt ve mái tóc ta “Ta cũng biết, hoàng huynh cố ý cách trở, không cho nản tiếp xúc với nhiều được liệu, nàng chỉ có thể dùng 1 ít hoa cỏ. Lực sát thương hẳn là không quá lớn!”

“Ta cho tới bây giờ chưa từng thấy hắn tức giận như vậy! Lúc trước xuống tay với người, hắn cũng chỉ bóp cổ ta mà thôi, người có thể chết nhưng tự tôn thì không thể mất. Hắn biết rõ, nhưng bây giờ hắn lại động thủ. Ta có cảm giác, hắn sẽ không bao giờ còn chừa mặt mũi cho ta nữa. Người nói xem, Văn Hiên, tại sao lúc đầu ta lại ở bên cạnh hắn?” Ta nghiêng đầu hỏi, có thể nào cũng không rõ, không phải là ta tới nơi này của hắn để trả thù sao? Tại sao hình như lại bị hắn trả thù rồi?

“Là lỗi của ta! Nếu không phải tại ta...! Xin lỗi! Nô nhi! Ta không thể thương tổn đại ca! Nhưng ta lại có thể thương tổn Tuyên Tuyết Nhi. Nếu hắn coi trọng nàng ta như vậy thì ta sẽ làm cho hắn thương tâm! được không?” hắn nhỏ giọng nói

“Người có cái gì sao? Nếu ta thật sự còn muốn chạy trốn, nếu không phải ta quyết định sai lầm thì sao có thể trở thành phi tử của hắn, lại còn ngu ngốc yêu hắn! Từ lúc ta bắt đầu gặp Tuyên Tuyết Tấn, ta đã tiến vào cái bẫy mà hắn giăng sẵn. Người nói xem, Văn Hiên, người có cái gì sao? Người sai cho tới bên giờ lại đại ca luôn tự mình là đúng của người! Không phải! Không phải! hắn cũng không có sai! Hắn đang báo thù cho Tuyên Tuyết Dung! Tất cả mọi người đều không có sai, nhưng lại xếp đặt cho chúng ta tới cùng nhau.

Người nói xem, có phải không? Ta biết rồi! Là lỗi của Tuyên thành! Là Tuyên thành! Tuyên Tuyết Dung! Nhưng nàng đã chết rồi! Vãn Hiên, người biết không? Tuyên Tuyết Dung, kỳ thật là nàng tự nguyện uống độc dược của ta!” Ta bắt đầu có chút loạn ngữ

Hắn gật nhẹ đầu “Ta biết! Từ nhỏ, nàng ta đã là người như thế, thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói toàn. Nàng ta lựa chọn chết trong tay nàng là có lý do của nàng ta! Đại ca biết, ta biết, tất cả mọi người đều biết! Biết rõ là nàng ta vốn tự tìm đường chết nhưng đại ca cũng chỉ có thể hận nàng! Rõ ràng.. rõ ràng.. đây chính là chỗ inh của nàng ta. Một nữ tử vì nam tử chính mình yêu mến mà làm được như vậy, chúng ta vốn là không bằng nàng ta!”

Ta cười lạnh, nhưng lại làm đau vết thương trên mặt “Thật sao? Không bằng sao? Nhưng, Vãn Hiên, Tuyết Tuyết Dung đã chết. Mà ta thì chưa. Người nói xem, 1 người đã chết thì sao đấu đá với 1 mình còn sống? Tuyên thành! Ta đã có toàn bộ kế hoạch, chỉ là bây giờ còn thiếu cơ hội mà thôi! Người nói xem, sau khi làm cho toàn bộ thế lực của Tuyên thành bị tiêu diệt thì tình cảnh sẽ làm gì? Đại ca của người có thể còn đối xử tốt với Tuyên Tuyết Nhi như vậy không? A! còn có Tuyết thành! Sao ta lại quên đây?”

Vãn Hiên vỗ vế vàng trán của ta, khẽ thở dài “Người Tuyết thành không liên quan đến chuyện này! Quan hệ giữa Tuyên phu nhân và người Tuyết thành cũng không phải là tốt lắm, nếu không muốn nói là đã tới tình trạng quyết liệt rồi! Chỉ là vì làm cho Tuyên Tuyết Nhi được sung nên mới đánh nước cờ này. Trong lòng Vãn Thiên rất rõ, chỉ là không muốn nói mà thôi! Trong lòng người Tuyết thành cũng rất rõ, chỉ là không nói được mà thôi! Một nữ tử họ ngoại dù sao cũng là cách biệt tới 1 tầng!”

“Vãn hiên có thấy thẹn với Tuyết Vô Ngân không? Chuyện của Tuyết Vô Ngân, có phải do Vãn Hiên an bài không?” Ta vào thẳng vấn đề

“Nếu không phải do ta an bài thì nữ tử này làm sao có thể chạy trốn thành công?” hắn cười nói, thật cao hứng vì rốt cuộc cũng có đề tài khiến cho ta chú ý “Đầu tiên ta an bài cho Thụy Triệt và nàng ta gặp nhau, nàng ta vốn là nữ tử giang hồ, đương nhiên sẽ thích nam tử mạnh mẽ hơn nàng ta, nhưng nếu nam nhân này thông minh hơn nàng ta gấp 10 phần thì nàng ta đương nhiên sẽ động tâm với hắn. Triệt đương nhiên là không biết rằng nàng ta là Tuyết Vô Ngân của Tuyết thành! Ta an bài 1 chút nho nhỏ ở khúc giữa, làm cho 2 người họ ở chung 1 chỗ cả đêm, rồi lại làm cho hắn trúng mị dược của ta, cùng nàng cả đêm! Một nữ tử chung đụng với 1 nam tử lại là bạn tốt của phu quân thì sẽ sống không bằng chết! Sau đó sẽ muốn chạy trốn! Nhưng hoàng cung lại giống như mê cung, muốn tìm được đường ra thì dễ vậy sao? Vì vậy, ta liền nghĩ tới nàng. Nàng ta đi ra khỏi Xuất Vân điện, đương nhiên sẽ gặp mặt nàng. Nhưng, rốt cuộc nàng ta có thể đào tẩu hay không thì lại phải xem vào nàng rồi!” Dứt lời, hắn liền cúi đầu nở nụ cười

Ta cau mày. Hắn thử ta! Xếp đặt cho nàng gặp ta, ta nhất định sẽ đoán được tình cảnh của hắn. Nếu ta không đưa nàng ra cung thì hắn sẽ biết, tình cảm ta dành cho hắn chỉ là giả. Tuyết Vô Ngân trốn không thoát thì cái hôn lễ này chỉ bị 1 khúc nhá động nho nhỏ mà thôi! Nếu ta đưa nàng ra cung thì hắn liền xác định được tâm ý của ta đối với hắn

Đây cũng là lý do tại sao mặc dù hôm qua khi nhìn thấy ta và Đường Vãn Thiên cùng nhau cười, sắc mặt hắn tái nhợt nhưng vẫn hiểu rõ ta

Nguyên lai, đúng là bởi vì như thế. Trong tâm đột nhiên cảm thấy rất lạnh. Tại sao ca ca đối xử với ta như vậy, mà đệ đệ cũng thử ta như vậy? Ta là người nào chứ? Tại sao phải cẩn thận khắp nơi để sống! Thật mệt mỏi

Hắn thấy sắc mặt ta không ổn, nhẹ giọng nói “Làm sao vậy? Nàng đang suy nghĩ cái gì?”

Ta lãnh đạm nói, “Vãn Hiên, trở về đi!” Dứt lời, liền ngồi dậy. Hắn chau mày. Duỗi tay lên mái tóc, ta rút đi trăm gài tóc của hắn. Hắn không ngờ ta sẽ làm như vậy, ngăn người

Xé quần áo của mình ra, chuẩn xác đâm vào vết thương hình chữ thập. Hắn cả kinh nhảy dựng lên, muốn ra tay đoạt lấy trăm gài tóc trên tay ta

“Không nên cử động!” Ta cúi đầu. Hắn ngăn người.”Không nên cử động! Vãn Hiên! Người để ta đem cái vết thương này.... bỏ đi!”

Dứt lời, liền vẽ 1 đóa hoa ở chỗ vết thương. Dùng lưỡi dao sắc bén đâm vào miệng vết thương, vết thương

rất sau, nhưng lại chỉ là 1 đường rạch. Rất nhỏ, cũng rất nhanh. Lúc người cảm giác được thì cũng đã xong. Tương đối nhanh, vì nhanh nên vết thương không có đau đớn như vậy! Nhưng nếu chỉ dùng 1 cây trâm để rạch lên da thịt thì sẽ vừa chậm lại vừa đau

Lúc này ta thừa nhận loại đau đớn toàn tâm này. Loại đau đớn này sao mà đau mà nổi đau trong trái tim. Trái tim của ta lạnh giá! Thật lạnh. Tại sao cả huynh đệ đều tính kế ta?

Mặc dù Văn Hiên tính kế không trầm trọng như Đường Văn Thiên nhưng lại giống nhau ở chỗ là đều làm cho ta thương tâm. Giống nhau ở chỗ làm cho lòng ta lạnh giá

Không biết đã qua bao lâu, cho đến khi Văn Hiên đoạt lại cây trâm từ trong tay ta, ta mới biết, nguyên lai, ta vẫn đang đang nước mắt. Vết 1 bông hoa lên chỗ vết thương có đồng nghĩa với việc ta muốn tuyệt tình với Đường Văn Thiên. Nếu hần quay trở lại, nhìn thấy vết thương này thì liền sẽ biết, hần lần này làm tổn thương ta nặng đến nhường nào

Đã thương trên người ta là ta muốn trong tâm hần phải đau đớn! A! Ta đang ngu ngốc cái gì? Trái tim của hần sao mà sẽ đau đớn đây? Cái đau đớn cho tới bây giờ chỉ có mỗi trái tim ta mà thôi? Tại sao lúc đầu ta lại tưởng rằng hần thích ta! Ta điên rồi sao? Ta đang suy nghĩ cái gì? Trong đầu ta đang suy nghĩ cái gì?

Bởi vì hần đã từng là Tuyên Tuyết Tán nên ta đối xử với hần như vậy sao? Rõ ràng chính là hận, tại sao lại biến thành yêu rồi? Phụ nữ, một khi đã thân mật với nam nhân thì cho dù là hận, cũng sẽ biến thành yêu! Cho dù là yêu thì sẽ càng thêm kiên định. A! Đã từ trăm ngàn năm rồi, phụ nữ thật bi ai! Nam nhân thì không như vậy! Người ta thường nói, nam nữ hoan ái, chỉ có mỗi nam nhân là vui sướng mà thôi, còn phụ nữ thì nhất định sẽ yêu nam nhân đó

Tại sao thế giới này lại không công bằng như vậy? Ta vô về vết thương, đang muốn che vết thương lại thì bị Văn Hiên ngăn cản, hần ôm lấy ta; cho đến khi đôi môi của hần dán lên chỗ bị thương của ta, ta mới biết, nam nhân này đang hút máu của ta! Giống như ngày trước ta đã hút máu hần

Nước mắt liền cứ thế rơi xuống. Không sao, ta là Diệp Dục Nô. Ta là Diệp Dục Nô sắt thép. Tại sao ta lại đẩy chính mình xuống vị trí bị thảm như vậy? Ta còn ở trong hoàng cung này mà mong chờ cái gì? A! Đúng rồi! Ta đang chờ đợi thủ cấp của mẫu thân! Đường Văn Thiên đoạt đi thủ cấp của mẫu thân, nhưng ta thì không thể đoạt đi thủ cấp của Y Y!

Không cam lòng! Không cam lòng! Trong hoàng cung chỉ có 1 mình Đường Văn Hiên là hần quan tâm, Tuyên Tuyết Nhi, a! Bây giờ hần cũng rất quan tâm Tuyên Tuyết Nhi, phải không? Vì Tuyên Tuyết Nhi mà hần hung hăng bạt tai ta!

Hơn nữa còn là 3 cái bạt tai! Cho tới bây giờ, ta vẫn có thể cảm nhận được nỗi khiếp sợ cùng thương tâm trong lúc đó. Đẩy Văn Hiên ra, ta che quần áo lại, đứng lên “Trở về đi, Văn Hiên! Giờ này ngày này ta đang còn là đại tẩu của người! Sau này cũng vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Kiếp sau trong ước định là ở kiếp sau! chứ không phải kiếp này!” Dứt lời liền quay đầu đi

Hần từ phía sau ôm lấy thắt lưng của ta, nói bên tai ta “Đi theo ta đi! Ta không muốn nhìn thấy hần hành hạ nàng như vậy! Ta không ngờ... ta thật sự không ngờ rằng hần cư nhiên đánh nàng như vậy! xin lỗi! Là ta không tốt! chúng ta... đi thôi. Rời khỏi nơi này! Mang theo hài tử! cao chạy cao bay! Được không?”

Ta hít sâu, 1 hồi lâu mới nói “Văn Hiên, người cho rằng ta còn có thể sao? Nếu không phải vì không thể đi thì người cho rằng, ta sẽ còn ở lại cái hoàng cung này sao? Kỳ thật, hần nhìn thấy ta cũng là rất phiền não. Lúc trước, hần thậm chí còn nói, trong hậu cung này, cho dù 1 ngọn cỏ bị gió thổi lay thì hần cũng nghĩ đến ta! Hần đã phòng ngự ta rồi! Cho nên, lần hạ ngục này, cho dù ta không động thủ thì hần cũng nghĩ ngờ ta đầu tiên! Rõ ràng có chứng cứ để chứng minh ta trong sạch nhưng hần lại không thêm hỏi 1 tiếng mà đã tát ta 3 bạt tai! Cái hậu cung này khóa trụ ta thì sao lại không khóa trụ hần? Ta vốn là nữ tử giang hồ, nhưng bây giờ, nhiều muội muội của ta cũng gả cho hoàng đế, phân bố trong hoàng cung mỗi nước! Người nói xem, Văn Hiên, ta có được coi là người có tình cảnh bị thảm không? Ngày ngày nhìn thấy hần chuyển tâm đối xử tốt với Tuyên Tuyết Nhi. Thôi! Thôi! Đã đủ rồi! Ta cũng đã rất mệt rồi! Làm sao hần không ném phải đây? Buông tha cho hần, chẳng khác nào buông tha cho chính ta!” Ta lãnh đạm nói

Hần rung mình, một hồi lâu mới nói “Ta tưởng rằng, Diệp Dục Nô mà ta biết sẽ không khinh địch bỏ qua đại ca ta như vậy! Chỉ là không ngờ nàng cư nhiên cũng sẽ có 1 ngày buông tay!”

Ta cười đến vân đạm phong khinh, “Là vì trái tim ta dành cho hần đã chết rồi! Không muốn đấu đá với hần nữa! Rất mệt, rất chán ghét! Rất chán ghét tên nam nhân này! Rất chán ghét cùng hần để phòng đấu qua đầu lại! 3 bạt tai của hần đã đánh tỉnh ta! nhiều năm ta đấu với hần như vậy, hần chưa từng hạ thủ với ta như thế này! Hần biết lòng tự trọng của ta rất cao, có thể nào cũng không bạt tai ta. Nhưng, lúc này, hần đã vì Tuyên Tuyết Nhi mà làm vậy! Người nói xem, sao ta còn có thể thích hần nữa đây! Làm không được rồi!” Nói xong, ta liền trở nên nghẹn ngào

Hần định ôm tay nhưng lại bị ta đẩy ra. Rất chán ghét! Bây giờ là sao mà ta không chán ghét hần. Nơi này, lúc này cư nhiên còn đang tính kể với ta!

Hần thoáng giật mình , “Ta để cho nàng ta đến tìm nàng, nàng rất phản cảm? Phải không? Cho nên, ngay cả ta mà nàng cũng chán ghét rồi! Phải không?” Trong thanh âm của hần lộ ra sự tuyệt vọng khôn cùng

Đúng vậy! Ta là như vậy! chán ghét Đường Vãn Thiên, đồng thời ngay cả 1 cành cây cọng cỏ họ Đường cũng thấy chán ghét, càng huống chi là đệ đệ hần yêu nhất! chán ghét! Có thể, đây là điều mà mọi người thường nói “hận ốc, hận cả vỏ”!

Ta không trả lời, hần cũng đã biết đáp án. Hần ôm ta từ phía sau, nói liên tục bên tai ta “Tại sao nàng lại chán ghét ta? Tại sao nàng lại như vậy? Nàng rốt cuộc muốn thế nào? Rõ ràng lúc thích đại ca thì còn thích ta, tại sao bây giờ ghét đại ca rồi, liền lại bắt đầu chán ghét ta? Nàng là người phụ nữ như thế nào? Tại sao lại như vậy?”

Ta vốn là người như vậy sao? Ta cúi đầu. Ta cư nhiên làm ra loại chuyện này sao? Cái gì mà gọi là “lúc thích Đường Vãn Thiên thì ta còn thích hần”? Ta cho rằng mình chưa có nói cái gì. Biểu hiện của ta rõ ràng như vậy sao? Nhưng bây giờ ta chán ghét Đường Vãn Thiên, ta đích thật cũng chán ghét ngay cả Đường Vãn Hiên

Ta quá chủ quan rồi. Nhưng ngay lúc đó, bảo ta làm sao có thể tỉnh táo lại? Cứ ngây ngốc mà làm ra chuyện gây tổn thương Vãn Hiên

“Đi đi! Vãn Hiên, rời khỏi nơi này đi! Để cho ta yên lặng 1 chút. Đừng đi tìm đại ca của người để cố gắng đòi công đạo cho ta, ta cũng không muốn bắt luận kẻ nào nhắc tới chuyện này, cứ để chuyện này nát vụn trong lòng, vĩnh viễn biến mất tại chỗ sâu nhất trong trí nhớ của người! Ta lạnh lùng nói

Hần ngẩn ra. Hình như đã hiểu rõ, lúc này nói buông tay ra. Qua 1 hồi lâu mới mở cửa sổ, xoay người đi ra ngoài. Ta ngồi lại 1 mình. A! Nguyên lại, ta là người như vậy. Hận Đường Vãn Thiên mà cư nhiên cũng hận Đường Vãn Hiên. Như vậy, có phải sẽ có 1 ngày ta cũng hận luôn hài tử của ta hay không?

Cự tuyệt suy nghĩ, bằng bó chỗ bị thương lại. Hôm nay, hần có thể đến hay không? Ta đang suy nghĩ cái gì? Hành động của hần đã rất rõ ràng rồi! Hần bây giờ ngay cả nói chuyện với ta cũng không muốn, người phụ nữ như ta thật không chỗ nào chịu đựng nổi. Hần hần cũng rất mệt! hần hần đã chán ghét! A! 2 bọn ta ghê tởm lẫn nhau thì sao lại ở bên cạnh nhau đây?

Chuyện trên đời này thật nực cười. Vết thương ở ngực và vết máu trong lòng bàn tay có chảy 1 chút. Cho tới bây giờ, ta mới cảm thấy nguyên lai vết thương đúng là rất đau đớn

Vết thương đau xót, trái tim của ta cũng thấy khá hơn 1 ít! Đúng vậy! Ta chán ghét cái hoàng cung này! Ta càng căm hận cái lãnh cung này!

Tại sao ta lại ở chỗ này? A! Đúng rồi, là vì thủ cấp của mẫu thân, là vì sự an toàn của Tiểu Hạ. Tất cả đều là do 1 mình Đường Vãn Thiên gây ra. Sao ta lại không nghĩ ra đây? Bây giờ lại còn có hài tử

Hoàng đế tương lai – Tuyết Thế, và Tuyết Hoàng. A! Đúng rồi! ta nhớ ra rồi! Tuyết Hoàng sẽ đảm kế thừa vị trí thần y của ta! Không phải sao? Sao mà Đường Vãn Thiên cũng giao nó cho Tuyên Tuyết Nhi rồi? Ta nhớ tới ngày ấy bên trong băng trì [áo băng] ở Hoa Tuyết cung, Tuyên Tuyết Nhi có nói qua 1 câu, nàng nói.... người muốn châm chọc ta sao?

Tại sao nàng lại nói như vậy? Cái gì mà gọi là châm chọc! A! đúng rồi! Bởi vì lần trước Tuyên Tuyết Nhi bị phá thai nên không thể sinh hài tử! Đây cũng là nguyên nhân mà Đường Vãn Thiên giao hài tử cho nàng chăm sóc, phải không? Đây cũng là nguyên nhân tại sao mà nàng hận ta như vậy, phải không?

Chỉ là, hài nhi của ta làm sao có thể phát triển trong tay của địch nhân đây? Bọn chúng sao có thể có cuộc sống tốt đây? A! Cho dù đích thân hạ độc giết hài tử, ta cũng không để cho chúng ta có cơ hội nhận người khác làm mẫu thân! A! Nếu ta đã dùng cả tánh mạng mới sinh ra được hài tử thì ta đây cũng có quyền xử lý việc sinh tử của bọn chúng, ta có thể cho chúng nó tánh mạng, đồng thời cũng có thể thu hồi lại tánh mạng của bọn chúng

Còn hơn sinh ra rồi bị phụ thân sử dụng làm công cụ để lừa gạt, bị mẫu thân chán ghét

Cẩn môi! Mặc dù lúc này, đưa ra loại quyết định này là điều rất không nên. Nhưng ta cũng chỉ là bất đắc dĩ

Thay y phục dạ hành, ta phi thân đi ra ngoài, không muốn thừa nhận rằng lúc này 2 chân ta còn đang phát run! Từ nơi này đến Hoa Tuyết cung không xa nhưng lại cơ hồ tốn hết hết thời gian của cả cuộc đời ta

Trong Hoa Tuyết cung có thấp vái ngọn đèn dầu. Đường Vãn Thiên còn đang tiền thính. Ta lặng yên, không 1 tiếng động tiến vào trong phòng ngủ của hài tử. Đóng cửa phòng lại. Ra tay điểm huyết bà vú. Trong bóng tối, nhìn thấy gương mặt say ngủ của 2 đứa con, thật an tĩnh, thật động lòng người

Đây vốn là hài tử của ta! Nhìn thấy gương mặt của bọn chúng, ta liền nhớ đến sự thống khổ lúc sinh con trong đêm tuyết. Yên lặng nhìn 2 người bọn chúng, ta dùng tay nhẹ vỗ về vào gương mặt của chúng. Ôn nhu, cẩn thận ồ về. Ta chậm rãi móc bột thuốc từ trong lòng, run rẩy mở ra

Đang định chạm vào góc áo của hần thì nước mắt cũng đã rơi xuống gương mặt của hần. Tuyết Thế “ừ” 1 tiếng, trở mình qua

Ta chuyển sang Tuyết Hoàng, thấy 2 tròng mắt của nàng sâu hoắm. Mặc dù lúc này đã ngủ thiếp đi nhưng vẫn có thể nhìn ra được rằng nàng đã khóc rất lâu

Nàng thương tâm cho ta sao? Thương tâm cho vị mẫu thân vô duyên của nàng sao? Hài tử là gắn liền với cả trái tim của ta. Lúc ta đau đớn, làm sao mà nàng không đau? Hài tử! Ta đây bao thuốc lại. Ta đang làm gì? Ta cư nhiên đang muốn hạ độc sát hại hài tử của chính mình. Nàng vốn là hài tử của! Ta kiên trì trong thời gian dài, liều mạng che giấu sự tồn tại của nàng, chính là để cho nàng bình an ra đời

Mà bây giờ, ta cư nhiên muốn độc chết nàng? Ta điên rồi sao? Ta điên rồi!

Lúc này, ta nhất định rất xấu. Ta vỗ về gò má, một người phụ nữ muốn giết chết con của chính mình thì làm sao có thể đẹp

A! Sai lầm rồi! Lúc ta đưa ra quyết định này thì ta đã quá sai lầm rồi!

Vỗ về gò má 1 hồi lâu, sao ta có thể hạ độc hài tử đây? Ta hần là nên hạ độc Tuyên Tuyết Nhi mới đúng. Ta hần là nên hạ độc mấy người trong hoàng cung mới đúng! Sao ta lại muốn độc sát hài tử của chính mình đây

Hài tử chính là tánh mạng của ta! Cho dù ta có chết đi thì có 1 ngày nàng sẽ biết, cũng sẽ báo thù cho ta

Nhắc chiếc khăn che mặt lên, ta nhẹ nhàng hôn lên mặt của hài tử, đầu tiên là Tuyết Hoàng, sau đó là Tuyết Thế. Bên mai chậm rãi nở 1 nụ cười

Đẩy cửa đi ra ngoài, bây giờ hần là ngự dược phòng đã đóng cửa rồi.

104. Q.2 - Chương 27: Ước Định

Cuộc sống sau này, hần không hề ghé qua thăm ta. Một lần cũng không. Vết thương ở ngực chậm rãi hồi phục lại, cũng không còn nhìn ta bộ dáng xấu xí ngày đó dùng trăm tàn nhẫn đâm xuống. Vết thương trong lòng bàn tay cũng đã hồi phục. Nhưng bởi vì ta cố ý không bôi thuốc mà trở nên xấu xí dữ tợn. Mỗi lần nhìn đến vết thương ngang dọc trên lòng bàn tay này, ta lại có thể kiềm chế cơn giận

Hoa mai tàn rồi lại nở. Không biết qua bao lâu. Ta hạ độc trong khắp hoàng cung của hần, đầu tiên là hạ độc cung nữ cung nhân, sau đó là phi tử, sau đó nữa là Thái hậu, sau nữa là Tuyên Tuyết Nhi. 2 người bọn ta cứ đổi vai cho nhau như vậy. Ta hạ độc 1 người, hần cứu 1 người

Ta hạ độc 2 người, hấn cứu 2 người. Ta tưởng rằng hấn cuối cùng sẽ tìm đến, cuối cùng sẽ giải thích về hành động ngày đó. Hoặc là sẽ cãi vả ầm ĩ với ta. Nhưng, hấn không có. Một lần cũng không. Thậm chí, hấn không bao giờ đến Bát Giác đình nữa. Bọn ta cứ đầu đá trong bóng tối như vậy. Không ai nói ra nhưng mọi người trong cung ai cũng không muốn bị kẹt giữa 2 người bọn ta, làm ngòi pháo. 2 người bọn ta cuối cùng đã đến hồi quyết liệt rồi

Không bao lâu sau, hấn liền tìm lý do tách rời Xuất Vân điện khỏi hoàng cung. Đường Vãn Hiên vẫn xem như là ở trong hoàng cung, nhưng muốn vào hoàng cung thì phải đi qua nhiều cửa. Mỗi cửa đều có 2 thị vệ canh gác, nếu cách khác, nếu Vãn Hiên đến nơi này của ta thì không chỉ có 2 người bọn ta biết!

Ta biết là hấn cố ý. Hấn cố ý khôn cho ta tiếp xúc với Vãn Hiên. Cố ý tách rời bọn ta ra. Chỉ là, bây giờ đối với ta mà nói, việc này chỉ là chút chuyện nhỏ Tâm nguyện lớn nhất của ta bây giờ là làm cho hoàng cung của hấn gà chó không yên [náo loạn]

Hấn tựa hồ cũng liệu được trước sau khi đánh ta 3 bạt tai,, hấn liền không bao giờ lộ diện nữa. Ta không gặp hấn, hấn cũng không gặp ta!

Chuyện vẫn diễn ra như vậy. Sau khi ta phát hiện rằng hạ độc Tuyên Tuyết Nhi kỳ thật là 1 trò đùa rất vui, ta liền không hạ độc những người khác nữa mà vẫn hạ độc Tuyên Tuyết Nhi. Giống như lúc trước hấn vẫn luôn hạ độc Tiểu Hạ. Tiểu Hạ là người mà ta yêu thương thì Tuyên Tuyết Nhi làm sao mà không phải là người trong lòng của hấn?

Ta giống như ác thú thường xuất hiện lúc nửa đêm, cứ như vậy hãm hại mọi người. Nếu đưa theo tể văn pháp lật thì 1 hoàng hậu bất lương như ta đã sớm bị bắt giữ và phán tội tử hình. A! Đã không còn xa rồi! Ta nghĩ thầm. Hấn có 1 giao ước 3 năm với ta, mặc dù ta không biết là lúc nào, nhưng ta biết, trong khoảng thời gian gần đây, Đường Vũ Hiên đã phái người đưa tin tới

Sau tin tức của Đường Vũ Hiên là thư tín của quốc sư 13 nước khác. Một phong rồi lại tiếp 1 phong. Đã đến lúc rồi sao? Ta nhìn bầu trời. Hoa mai đã sắp nở. Chờ khi hoa mai nở, đó cũng là lúc ta rời khỏi, phải không? Ta nghĩ trong lòng

Ta cờ hồ đã quên rằng Đường Vũ Hiên vốn là quốc sư. Quốc sư của 1 nước đáng lẽ phải vì cái quốc gia này mà rửa sạch mọi họa phượng hoàng trong truyền thuyết của 14 nước. Chỉ là, ta lại là do hấn đưa vào cung. Vốn là đến đây để làm loạn hậu cung của hấn, nhưng ai biết, ta lại sinh ra 2 hài tử cho Đường Vãn Thiên

Vì vậy, ta liền từ 1 đối tác mà trở thành người đối địch. Hấn là sẽ giết ta

Ngoài cửa vang lên tiếng “cốc cốc”. Ta sững sốt. Lúc này, còn người nào đến nơi này của ta?

Đang nghĩ tới có thì cánh cửa sương phòng đã bị mở ra, Tiến vào là 1 nam nhân mặc áo choàng đen, nam nhân đó thân thể rắn chắc cao lớn, nhìn thấy ta, liền cởi áo choàng, lộ ra gương mặt. Nguyên lai, đúng là Đường Vũ Hiên

“Ngọn gió nào thổi quốc sư tới đây?” Ta cười lạnh. Lúc này, ta đã là 1 người vô dụng, hấn đến đây làm gì?

“Ta đến, là vì hoàng hậu mà đến! Hoàng thượng, chuẩn bị xử tử hoàng hậu, hoàng hậu không biết sao?” Hấn cau mày nói. Ta biết bộ dáng ta bây giờ không thể gặp người khác, một đầu tóc tán loạn. Nhưng, có quan hệ gì? Sẽ có ai đến nhìn?

“Hoàng thượng muốn giết ta vốn là chuyện sớm muộn, ta còn đang nghĩ xem quốc sư sẽ xử lý quân sớ vô dụng là ta như thế nào đây! Không ngờ rằng quốc sư là người trọng tình trọng nghĩa như thế. Cư nhiên âm thầm đưa tới lò than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!” Bên môi ta nở nụ cười. Tên nam nhân này vẫn tuần lảng như cũ, giống hệt như lần đầu tiên ta gặp gỡ

“Nói thế nào thì hoàng hậu cũng đã hợp tác với ta nhiều năm như vậy rồi! chỉ là, 2 không ngờ hoàng hậu tính tình mạnh mẽ như vậy mà mới làm hoàng hậu có mấy ngày đã liền bị hoàng thượng giam vào trong lãnh cung này. Cũng không ngờ rằng hoàng hậu cư nhiên lừa gạt ta, sinh cho hoàng thượng 2 đứa con. Người nói xem, chuyện trên đời này là như thế nào? Quốc sư ở các quốc gia khác toàn bộ đã gửi thư tín tới. Hoàng hậu, người nói xem, ta nên làm cái gì bây giờ đây?” Hấn xoa tay, lạnh lùng nói

“Quốc sư, Dực Nô có một chuyện không rõ! Nghe nói quốc sư tinh thông thiên văn địa lý, vậy thì, quốc sư có thể xem cho Dực Nô 1 chút xem tánh mạng của Dực Nô còn đến khi nào!” Ta cười, châm trà cho hần

Hần chần chờ, hiển nhiên hần cũng phòng bị ta, mấy ngày nay, ta gặp ai là hạ độc người nấy, hần sợ ta hạ độc hần cũng là chuyện thường tình

Ta chau mày, tự rót 1 ly trà rồi uống cạn

Hần thấy ta uống, lúc này mới uống theo. A! Uống! ta nhìn hần, không lên tiếng

Hần thở dài, nhìn vào mặt ta, một hồi lâu mới nói “Trên mặt nương nương có hắc ký, sợ rằng sẽ gặp tai ương tới tính mạng. Nếu nương nương đồng ý thì để quốc sư ta ra mặt, giúp nương nương đi đến 1 chỗ khác tốt hơn, thế nào?”

Ta cười nói “Quốc sư nói rất đúng, chỉ là phải đi nơi nào? Lúc trước quốc sư đưa ta vào cung, bây giờ lại nói rằng sắp xếp cho ta 1 chỗ tốt hơn? Chỗ tốt đó có phải là 1 vị trí tốt trong hoàng lăng?”

Hần bình tĩnh nhìn vào mặt ta, 1 hồi lâu mới nói “Xuất gia! chỉ cần nương nương xuất gia thì có thể từ bỏ những ý niệm trong đầu, và cũng có thể xuất cung, người xuất gia thì sẽ có thể thoát khỏi mọi hoạ phượng hoàng khắp 14 nước. Nương nương, ngài nghĩ thế nào?”

Ta cười nói “Nguyên lai, là xuất gia sao? Xuất gia! Đúng vậy! Xuất gia chỉ là thay đổi chỗ ở mà thôi. Nơi này vốn là lãnh cung, đổi tới nơi khác đối với 1 lãnh cung nương nương mà nói thì cũng không có gì khác biệt, phải không? Mái tóc dài 3 thước này của ta liền từ nay về sau trở nên vô duyên với ta rồi, phải không?” ta cầm mái tóc

Hần thở dài “Hoàng hậu, cũng không nhất thiết phải như thế! Nếu hoàng hậu muốn giữ lại tóc thì không cần phải cắt! chỉ là, hoàng hậu, ta khuyên người 1 câu cuối cùng, suy tính cẩn thận!” Dứt lời, hần nhẹ gõ ngón tay lên bàn

Ta nhìn hần rồi bật cười. 1 hồi lâu mới nói “Quốc sư, nhưng làm sao bây giờ? Diệp Dực Nô ta cho tới bây giờ vốn không phải là 1 tên lính đào ngũ. Mặc dù đã chết tam với nam nhân này nhưng ta còn muốn hạ độc giết chết Tuyên Tuyệt Nhi. Chỉ cần 1 ngày ta không thành công thì ta sẽ không rời đi! A! Bây giờ vai diễn của ta và Đường Vấn Thiên đã đổi lại rồi đây; ta là độc thánh, hần là thần y! Người nói xem, chuyện trên đời này có phải rất đáng châm chọc hay không?”

Hần cau mày, ngẩng ngốc nhìn ta “Nương nương hần nên ra cung cho khuây khoả. Suốt ngày buồn bực ở chỗ này, con người cũng thay đổi. Nếu lúc trước không phải do ta thì nương nương cũng sẽ không tiến cung! Là ta hại nương nương!” Dứt lời, hần chậm rãi cúi đầu xuống

Ta nhìn vào mặt hần, một hồi lâu mới nói “Quốc sư nói quá lời. Nếu không phải ngày đó quốc sư cứu sống Tuyên Tuyệt Tan, đụng tâm với hần thì sao ta có thể nhận ra rằng kỳ thật quốc sư cũng là 1 nam tử hán trọng tình trọng nghĩa? Cho tới bây giờ, ta vẫn còn nhớ rõ cảm giác lúc đó. Quốc sư còn thiện lương hơn Dực Nô nhiều!”

Hần thoáng giật mình, một hồi lâu mới nói, “Ta vẫn không biết rằng nương nương nghĩ về ta như vậy! Quả nhiên là cực kỳ vinh hạnh. Ta tưởng rằng trong lòng người ta chỉ là 1 người thập ác bất xa [ác độc không thể tha thứ], một nam tử chuyên làm chuyện xấu, không ngờ rằng người lại nghĩ về ta như thế!” Hần vừa nói, sắc mặt vừa ửng đỏ. Một hồi lâu mới nói “Lần nọ ở ngoài cung, ta không nên cho người tiến cung! Nếu không cho người tiến cung thì người sẽ đang còn là 1 người vui sướng bên ngoài cung! Là ta hại người!” Hần dứt lời, bên trong đôi mắt mơ hồ phấp phấp

Ta vô lực cười, nhẹ giọng nói, “Tại sao quốc sư lại nghĩ như vậy! Cho dù Dực Nô có ra cung thì cũng tự mình tiến cung. Dực Nô không có lý do gì mà không tiến cung. Quốc sư có nhiều cơ sở ngầm trong cung như vậy, sao có thể không biết! Nếu Dực Nô cứ như vậy mà bỏ đi thì cả đời này của Dực Nô không bao giờ có thể làm 1 người vui sướng được nữa. Thôi! Thôi! Dực Nô vốn không phải là 1 người tận tụy, làm 1 đại phu, cho tới bây giờ cũng chưa từng làm phúc cho người bệnh. Chỉ cần nhìn thấy 1 người bệnh không vừa mắt, 1 người bệnh không có tiền, 1 người bệnh mắc loại bệnh kỳ quái là Dực Nô 1 mực không chịu chữa trị. Người nói xem, có đại phu nào mà như thế không! Bây giờ lại càng thái quá hơn, không những

không chữa bệnh mà bây giờ còn chuyên môn hại người! Người nói xem, một người như ta nếu vào phật môn thì Phật tổ khi thể nào vì không thể chữa chấp ta mà đi hoàn tục không?”

Hắn nhìn vào ta. Một hồi lâu, hít 1 hơi thật lâu, cầm lấy tay ta, nói giọng khàn khàn “Thôi! Thôi! Hết thấy tội nghiệt đều là do ta gây nên! Được Nô! Người xuất cung đi thôi! Xuất cung rồi thì sẽ không có người đuổi giết người! Từ nay về sau, người sẽ là 1 người tự do! Đối với người ngoài thì ta sẽ truyền tin rằng người đã chết! Người thấy thế nào?”

Ta cau mày nhìn hắn. Nam nhân này thật sự là tên nam nhân âm trầm kia sao? Tại sao hắn lại như thế với ta? Ta nghĩ không rõ, nghiêng đầu nhìn hắn 1 hồi lâu “Tại sao quốc sư lại mạo hiểm như thế vì 1 người vô dụng này? Vô ích! Cho dù ta có ở nơi chân trời góc biển, cũng sẽ bị Đường Văn Thiên truy ra. Hắn quyết sẽ không tin rằng ta đã chết. Hơn nữa! Thôi, Diệp Được Nô ta có chết thì đã sao? Có sợ cũng chỉ sợ rằng hắn gây bất lợi cho các muội muội của ta! Đến lúc đó, cho du chạy trốn đến chân trời góc bể thì ta cũng sẽ trở về! Cần gì phải làm chuyện tổn công vô ích này?”

“Nguyên lai, hoàng hậu cũng đã sớm lạnh nhạt với những chuyện như thế. Chỉ là, người đã lạnh nhạt với thế sự mà lại làm ra loại chuyện nhiệt tình như thế này!” Hắn chỉ chỉ vào vô số bình nhỏ phía sau ta. Một thân y lấy việc nghiên cứu độc dược để làm thú vui

Ta cười nói “Nếu quốc sư cho rằng ta đang trả thù, thì đúng như vậy! Ta đang trả thù Đường Văn Thiên! Ta đang trả thù việc hắn hạ độc muội muội của ta, bây giờ, ta chỉ là trả lại cho hắn cảm giác ngày đó ta ném trái mà thôi! Không có gì đặc biệt!”

Khóe môi hắn khẽ động, 1 hồi lâu không nói gì “Tóm lại, xin người lo lắng 1 chút đi! Dù sao cũng là chuyện liên quan tới tánh mạng. Còn nữa, hắc khí trên đầu người đã tới trước mắt rồi! Đã rất nhiều! Ta nhắc lại lần nữa, người nên lo lắng 1 chút, xuất gia là chuyện tự nguyện! Xuất gia không có nghĩa là không thể hoàn tục!”

Ta cười lắc đầu, “Đa tạ ý tốt của quốc sư. Trước ngày hôm nay, Được Nô vẫn tưởng rằng nếu ta chết đi thì quốc sư sẽ không mấy may để ý. Chỉ là không ngờ rằng quốc sư cứ nhiên xuất hiện với tư thế này. Lại còn hết lời hết tâm như vậy! Được nô quả là thụ sủng nhược kinh. Chỉ là quốc sư, làm sao bây giờ? Hình như Được Nô nhất định phải phụ ý tốt của quốc sư!”

Hắn thở dài, rốt cục không nhịn được lớn tiếng nói, “Diệp Được Nô! Tốt nhất là người rời đi với ta! Đừng có cứng đầu như vậy! Ngậy ngốc ở lại chỗ này làm gì? Đường Văn Thiên đối với người không nghe không hỏi. Đường Văn Thiên bây giờ còn không thể tới thăm người! Người cho rằng người sẽ có biện pháp nào nữa sao? Ta đã sớm nói với người, đi theo ta đi! Xuất gia đi! Sau đó rồi hoàn tục, thay đổi 1 thân phận, làm phu nhân của quốc sư ta! Được không?” Hắn nói lời cuối cùng, cơ hồ là nín thở để nói ra

Ta nghiêng đầu nhìn hắn trong chốc lát, trong khoảng thời gian ngắn, ta cứ nhiên không nghĩ ra rằng hắn rốt cuộc đang nói cái gì! Ta không ngờ rằng trong tình cảnh này, ta tưởng rằng 1 quốc sư như hắn căn bản không thể thích nữ sắc, trong tình cảnh ta không coi hắn là nam tử thì hắn cứ nhiên nói ra loại chuyện này!

Ta nói giọng khàn khàn, “Quốc sư đại nhân, ngài biết ngài đang nói gì không? Cái gì gọi là quốc sư phu nhân? Quốc sư phu nhân là cái gì?” Lời này nói ra, ngay cả chính ta cũng cảm thấy mình ngu ngốc. Nhưng ta lại bị hắn làm cho ta ngây ngốc choáng váng, liên cứ vậy mà ngơ ngác thốt ra!

Hắn thoáng giật mình, cúi đầu địa cười ra tiếng, “Quốc sư phu nhân chính là quốc sư phu nhân! Nàng nói quốc sư phu nhân có thể là cái gì?” Khóe môi hắn phẩm ý cười ranh mãnh. Như thế là đang cười ta, Diệp Được Nô cứ nhiên cũng có 1 ngày hỏi ra 1 câu ngu ngốc!

“Quốc sư, không phải là thần nhân sao? Sao có thể có phu nhân? Hay là....?” Ta hoài nghi nhìn hắn. Rốt cuộc hắn có tình cảm với ta từ khi nào? Tại sao ngay 1 chút ta cũng chưa từng cảm giác được

“Đúng! Quốc sư chính là thần nhân, nhưng không ai nói là thần nhân thì không thể yêu! Ta cũng vậy! Qua 1 thời gian thật lâu, lúc này mới hạ quyết tâm! Được Nô, người hãy đáp ứng ta!” Cách cái bàn, hắn nâng 2 tay ta lên

“Cả người ta run rẩy! Tại sao có thể như vậy “Ta tưởng rằng Đường Văn Thiên nhìn thấy ai cũng sẽ không động tâm, nhưng hoá ra lại không phải! Đường Văn Thiên cũng biết yêu! Cũng sẽ yêu nữ tử! Như thế nào có

thể?”

Hắn cười nói, “Nếu không, nàng cho rằng, quốc sư làm cách nào để truyền người kế thừa? Không phải nghĩ rằng sẽ tự tiện truyền cho 1 người nào đó chứ! Hơn nữa, tất cả các quốc sư cũng là họ hàng của hoàng tộc. Các quốc gia khác thì ta mặc kệ nhưng trong Hoàng quốc chúng ta là do ta định đoạt! Nàng hãy gả cho ta, nếu nàng không muốn sinh hài tử thì ta sẽ truyền ngôi vị quốc sư cho Tuyết Hoàng! Hài tử đó sẽ là quốc sư kế nhiệm. Nếu nàng không tin ta thì ta để lại thanh kim kiếm này cho nàng làm tín vật! Thế nào?” Nói đến khúc sau, hắn càng lúc càng vội vàng

Tên nam nhân này...! Tên nam nhân này...! Hoàn toàn trái ngược với những gì ta tưởng tượng. Tại sao ta lại tưởng rằng hắn là 1 người vô tình. Bởi vì hắn vẫn hay mưu tính sao? Chì là, 1 nam nhân một mực mưu tính như vậy mà lại đột nhiên xuất hiện trước mặt ta với tư thái tràn đầy nhiệt huyết thế này, nói với ta rằng hắn muốn kết hôn với ta – một phụ nữ đã sinh 2 con. Thật làm cho ta kinh ngạc

Ta tưởng rằng nếu Đường Văn Thiên muốn giết ta thì hắn sẽ là người đầu tiên gior 2 tay tán thành. Không ngờ rằng hắn lại nói như vậy!

Ta từng thấy hắn giết chết 1 rừng người trong nháy mắt. Có thể thấy được trình độ lãnh huyết của hắn. Nhưng bây giờ hắn lại lấy loại tư thái này để xuất hiện trước mặt ta. Một loại tư thái thâm tình, nhiệt huyết, nóng bỏng vì muốn cứu ta

Mọi người đều biến đổi, kể cả ta, kể cả nam nhân trước mắt này. Là biến đổi tốt hay xấu thì còn phải xem sao rồi!

Ta nhìn hắn, 1 hồi lâu không lên tiếng “Kim kiếm của quốc sư có ích lợi gì?” Theo ý nghĩ của ta thì nó bất quá chỉ là 1 khối hoàng kim mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ có thể, ách, bán lấy tiền!

“Kim kiếm là tượng trưng cho quyền lực cao nhất, tương lai Tuyết Hoàng làm nữ quốc sư sẽ có được quyền lực tối cao vô thượng, ngay cả Tuyết Thế cũng phải nghe theo nàng! Hơn nữa, có kim kiếm thì có thể thống lĩnh loài Xích hoàng. Cũng chính là hoàng kim Xích hoàng. Hoàng kim Xích hoàng che chở cho hoàng tử Xích hoàng, có được loài Xích hoàng này thì các Xích hoàng khác sẽ dò được nguồn kim mạch. Nói cách khác, nàng sẽ trở thành vua của bách điều! Sau này sẽ là 1 người rất giỏi!” Đôi mắt hắn phát ra ánh sáng sáng quất. Như thế ta không đồng ý cho Tuyết Hoàng tiếp nhận kim kiếm của hắn là 1 tội đại cực ác

Nhưng, làm sao bây giờ? Tuyết Hoàng tương lai sẽ làm thần y!

“Ta thay mặt Tuyết Hoàng cảm ơn ý tốt của quốc sư. Chỉ là, Tuyết Hoàng là trưởng nữ kế thừa của thần y thế gia ta, từ lúc bắt đầu mang nàng trong bụng, ta đã quyết định nàng sẽ thay mặt thần y ta để sống. Nếu không, quốc sư nghĩ là tại sao ta lại sinh đến 2 hài tử? Về phần Tuyết Thế, hắn có con đường mà hắn phải đi. Không biết tại sao Hoàng quốc có nhiều phi tử như vậy mà cư nhiên không 1 ai có thể sinh hạ hoàng tử. Đường Văn Thiên muốn 1 người thừa kế, ta cũng muốn có 1 người thừa kế, vừa lúc mang thai song song, liền sinh ra 2 người bọn chúng. Nói thật, Diệp gai ta vốn nữ nhiều hơn nam, ta thích con gái hơn. Nữ hài tử, dù sao cũng xinh đẹp 1 ít, đang yêu 1 ít, hiếu thảo 1 ít!” Ánh mắt ta xuyên thấu qua hắn, nhìn thấy bộ dạng lúc nhỏ của các muội muội!

Bộ dáng Tiểu Hạ ngậm đầy đồ ăn trong miệng, mở to mắt nhìn ta, bộ dáng Nhận Hỷ mỗi ngày đều bị lạc đường trong ngôi nhà của chính mình đến nỗi đói bụng. Bộ dáng Dược Nhi mỗi ngày đuổi bắt Nhận Hỷ. Bộ dáng Phù Dung mỗi lần nhìn thấy có người bệnh là 2 tròn mắt toả sáng. Bộ dáng Hàn Tuyết chống nạnh cười to trương cuồng trước ngọn lửa ngút trời, bộ dáng anh tấp tư sáng của nàng khi lấy được hoàng tử Phong quốc

Có có Nhật Quang và Nhật Xuất. Mặc dù rất không muốn thừa nhận nhưng ta không thể phủ nhận rằng hai đệ đệ của cũng rất ưa nhìn

Ít nhất mà nói, coi như là đáng yêu đi! Mặc dù đối vẫn có khúc mắc với 2 người bọn hắn nhưng không thể không thừa nhận rằng mẫu thân đã dùng cả tính mạng để đổi lấy sự sống cho 2 bọn hắn, bọn họ có thể nào thì cũng là huyết mạch của 14 tỷ muội Diệp gia ta

Là nam nhân duy nhất của Diệp gia

Đệ đệ của ta, muội muội của ta!

“Có phải Hoàng hậu đang nhớ tới người thân? Nếu những người này biết rằng hoàng hậu đã chết thì bọn họ sẽ thương tâm đến nhường nào! Ngài nói xem! Hoàng hậu? Cho nên, hay là hoàng hậu hãy nghĩ tới lời đề nghị của ta đi!” Hấn vội vàng nói

Lúc này, ta mới không thể không thừa nhận, hồng nhan không phải họa thủy, nhưng nếu 1 hồng nhan có thể làm cho nhiều nam nhân ưu tú, có thực lực đồng thời thích mình thì nàng không muốn họa thủy thì cũng không được

A! Ta chính là 1 người họa thủy như vậy! Làm cho 1 người vốn không nên yêu động tâm, phát sinh cảm tình. Mà ta thậm chí còn không biết rằng hấn động tâm với ta từ khi nào!

Nhìn vào mặt hấn, không thể không thừa nhận, phẩm loại trong hoàng thất hoàng quốc thật sự rất tốt. Một mình Đường Vãn Thiên chiếm hết thiên cơ, dung mạo rất đẹp. Đường Vãn Hiên cũng tuấn lãng vô địch, Đường Vãn Hiên thì lại càng đẹp mắt không thể phản đối. Mà nam nhân này tuy nói là người ngoài nhưng cũng xinh đẹp không giống người thật. Có 1 loại xinh đẹp tà mị khác!

Làm đế vương thật tốt. Hấn có thể nắm giữ tất cả mỹ nhân trong thiên hạ. Như vậy, đời sau của hoàng thất có muốn không đẹp thì cũng không có khả năng

Cho nên, nam nhân hoàng thất đều anh tuấn đẹp trai cũng là do đạo lý này. Ta nhìn hấn, một hồi lâu mới nói “Quốc sư, ta đã từng nói với ngươi rằng, kỳ thật, quốc sư rất đẹp!”

Ta đang giễu cợt hấn. Nếu hấn cẩn thận 1 chút thì liền có thể nghe ra. Thế nhưng lúc này hấn đã chẳng nghe ra bất cứ cái gì, chỉ cảm thấy ta đang khen ngợi hấn. Đương nhiên là trở nên mừng rỡ

Ta thiếu chút nữa cười phun ra

Ranh mãnh nhìn vào mặt hấn. Hấn cầm tay ta, nhẹ giọng nói “Kỳ thật, nàng đẹp hơn! Lần đầu nhìn thấy dung mạo thật sự của nàng, ta liền đã thích nàng! Kỳ thật...” Hấn buông tay ta ra, sắc mặt dần dần đỏ tới mang tai, một hồi lâu mới nói “Kỳ thật, ngày đó, trong Tuyên phủ, lúc ngươi thay quần áo, ta có nhìn thấy hết. Chỉ là không nói ra mà thôi!” Dứt lời, liền trộm nhìn ta

Người này! Người này! Cư nhiên là tên quốc sư dã tâm rất lớn, lòng dạ độc ác, không thể thương yêu, 1 thiên nhân không thể động vào? Mà bây giờ thiên nhân ấy cư nhiên nói những lời này với ta! Như thế nào... như thế nào có thể?

Ta chỉ vào mũi mình, lãnh đạm nói “bây giờ quốc sư nói cho biết cái này, có phải là đại hạn của Diệp Dực Nô đã đến không? Đến đây để làm cho ta vui vẻ 1 chút? Chỉ là quốc sư, nếu ngươi suy nghĩ 1 chút thì hấn sẽ biết rằng ta và ngươi vốn là 2 người thuộc 2 thế giới khác nhau. 1 cành cây ngọn cỏ của người họ Đường ta cũng hận. Đừng nói rằng ngươi mang họ Đường, ngay cả 1 thành viên trong hoàng cung này ta cũng hận không thể độc chết! Cho nên, ý tốt của quốc sư Dực Nô chỉ có thể tâm linh [ghi nhận trong tâm]. Xin quốc sư trở về. Tội danh câu dẫn thần nhân, ta không dám đương nổi!” Ta bày ra tư thế “mời”

Hấn ngẩn người, cứ như thể căn bản là không nghe rõ ta đang nói cái gì. Tại sao mới vừa rồi còn tốt đẹp mà trong nháy mắt đã biến thành như vậy rồi!

Ta là người không dễ thay đổi, thích chính là thích, không thích chính là không thích! Mặc dù ta biết rằng vì sự phát triển khỏe mạnh của hài nhi, ta hấn là nên nghe theo sự chu toàn của hấn. Nhưng nếu ngay cả bản lãnh để bảo vệ hài nhi của chính mình mà Đường Vãn Thiên cũng không có, vậy thì, sao hấn xứng đáng đấu đá với ta trong khoảng thời gian dài như vậy!

“Ngươi, ngươi....?” Hấn đột nhiên đứng lên, hai tay chống lên bàn, chồm nửa người qua, kinh ngạc nhìn ta

Ta cười với hấn, đột nhiên đứng lên, lãnh đạm nói “Nếu quốc sư muốn nữ tử thì trên đời này còn nhiều mà. Cần gì phải đơn phương yêu mến 1 mình Dực Nô! Đường Vãn Thiên muốn lấy mạng của ta thì cứ để cho hấn làm. Cho dù có chết thì ta cũng muốn đấu 1 hồi quyết liệt với hấn. Cho dù đốt cả hoàng cung, cho dù đốt cả Tuyên thành, cho dù Diệp Dực Nô vạn kiếp bất phục thì cũng không muốn xuất cung hay xuất gia thì hết. Ta cũng sẽ không mượn lực lượng của quốc sư để đạt được cái mình muốn! Nữ tử giang hồ, chết chính là chết. Cùng lắm thì chỉ là 1 cái mạng mà thôi! Sợ cái gì!” Đôi mắt ta phát ra ánh sáng sáng quắc, nhắc tới điều này, ta thật sự hưng phấn, thật sự hào tình vạn trượng

Hắn nhìn ta, đôi mắt phát ra ánh sáng sáng quắc, một hồi lâu khéo môi mới nở nụ cười, nói với ta “Người có biết Diệp Dược Nô đẹp nhất là lúc nào không? Là lúc đầu chí cao ngất, không chịu khuất phục! Ta không nhìn lầm nàng. Đôi tay của nàng sẽ trụ vững đến 1 khắc cuối cùng, phải không? Dược! Nếu nàng đã nói như vậy rồi thì ta cam đoan Tuyệt Hoàng sẽ bình an trưởng thành!”

Nói chuyện với hắn 1 phen, cứ nhiên kích khởi đầu chí yên lặng lâu nay của ta như vậy! ta cảm thấy cả người mình hừng hực lửa đốt. Giống như muốn thiêu trụi cái hoàng cung này

Cái gì tình cảm nam nữ lúc này đều bị vứt khỏi đầu, bây giờ ta chỉ nghĩ tới việc làm thế nào mới có thể đắc thắng trong tay Đường Vãn Thiên

“Nếu nương nương đã nghĩ thông suốt, vậy thì ta sẽ không quấy rầy nương nương! Chỉ là, xin nương nương nhớ kỹ, nếu 1 ngày nào đó nhớ lại, muốn làm quốc sư phụ nhân thì cứ báo cho cung nữ bên ngoài 1 tiếng là được!” Hắn cười nói.

“Cám ơn ý tốt của quốc sư! À! Quốc sư, Dược Nô còn có 1 việc muốn hỏi quốc sư” Ta cười nói, đem bóng ma quá khứ quét sạch sẽ

Hắn ngồi xuống, cười nói, “Hoàng hậu cứ nói đừng ngại!”

Bên môi ta nở nụ cười “Ngày đó, trước khi bọn ta đi Viêm quốc, không ai biết là Sa Hận Thiên muốn phong đại phi, tại sao quốc sư lại biết? Hơn nữa còn biết rằng đại phi kia chính là muội muội của ta?”

Hắn nhìn ta cười, một hồi lâu mới nói, “Đó là lực lượng của quốc sư, vị muội muội này của ngài sắp có 1 đại kiếp sinh tử. Cơ hồ là cùng ngày với đại kiếp của nương nương!”

Ta biến sắc, “Chuyện gì xảy ra? Vậy thì không bằng, ta liền ra cung đi cứu nàng!”

Hắn cười lắc đầu.”Nương nương không thể đi! Nếu nương nương đi thì ai sẽ thay nương nương gánh chịu đại kiếp của nương nương? Còn nữa, thứ mà nương nương muốn tìm làm sao lại có thể trở về trong tay nương nương?”

Ta cười lạnh, “Đường Vũ Hiên! Dược rồi! Người giấu thủ cấp của mẫu thân ta ở đâu rồi? Đã nhiều năm như vậy, không sợ ta sẽ đột nhiên đốt hoàng cung sao? Đến lúc phải trả lại cho ta rồi!”

Hắn nhìn ta, lắc đầu, “Ta tưởng rằng Diệp Dược Nô rất thông minh nhưng ai ngờ rằng người lại có thể ngu ngốc như vậy! Ta muốn thủ cấp của Diệp phụ nhân thì cũng không phải đưa nữ tử mà mình yêu mến vào trong hoàng cung này. Ngược lại, ta còn muốn thả nàng ra ngoài. Bây giờ, thời gian đã đủ rồi! cục diện phong thủy ta thiết lập đã đủ thời gian rồi! Ta không những có thủ cấp của Diệp phụ nhân mà ta còn có thủ cấp của Diệp thân y! Nàng, rốt cuộc muốn cái nào?”

Ta lửa giận công tâm, “Cả 2 đều muốn!”

“Chỉ cần nàng ở đây uống xong độc dược mà Đường Vãn Thiên điều chế cho nàng thì ta sẽ đặt thủ cấp của Diệp phụ nhân và Diệp thân y trên núi Xích sơn, nàng có thể tự mình đi lấy. Có muốn hay không thì do 1 mình nàng quyết định mà thôi!” Hắn lạnh lùng cười

“Hảo!” Ta quyết nhiên đáp ứng!

105. Q.2 - Chương 28: Quỳ Ta

Cuộc sống cứ như vậy từng ngày từng ngày trôi qua. Từ sau khi biết thủ cấp của mẫu thân nằm ở nơi Đường Vũ hiên, ta không còn hạ độc Tuyên Tuyệt Nhi nữa. Đột nhiên cảm thấy không cần phải như thế. Đột nhiên cảm thấy chán chường hết thảy, cứ như thể ta đã hoàn thành tất cả sứ mạng trên đời. Không còn tha thiết gì nữa

Đúng vậy! Mấy ngày nữa, Đường Vãn Thiên sẽ mang độc dược lại đây, ta có tha thiết với thế gian này đến thế nào thì cũng là uống công

Đường Vũ Hiên không còn xuất hiện nữa, sau ngày đó, hần tối thiểu cũng 3 ngày không thể xuống giường được. Hần muốn ta uống độc dược của Đường Văn Thiên, vậy thì cũng nên co hần uống độc dược, không phải sao?

Mặc dù chỉ là liều thuốc đau bụng nho nhỏ, nhưng cũng không dễ sống. Ta thăm buồn cười. Sao ta lại không nghĩ rằng hần cứ nhiên động tâm với ta. Một thần nhân ấy! A! Quả nhiên là buồn cười cực kỳ

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, ta ngẩn ra. Lúc này còn có người nào? Mở cửa ra, Đường Văn Thiên vọt vào 1 cơn lốc, ta chỉ có thể ngơ ngác nhìn hần. Lúc ta, ta không ngờ rằng mình còn gặp lại hần

Lúc này trên người hần là long bào màu đen, trước sau như 1 vãn tuần tú đẹp trai, đứng trước mặt ta thật đẹp trai, thật anh tư hoán phát. Nhưng, ta đã già, mái tóc tàn loạn, ta thậm chí chỉ mặc 1 kiện áo màu đỏ tươi, bộ dáng đáng thương tái nhợt, giống hệt như 1 khí phụ

A! Không phải là giống 1 khí phụ, ta vốn là 1 khí phụ a. Có thể nào thì ta cũng không muốn xuất hiện trước mặt hần với bộ dạng đáng thương như thế này! Đáng tiếc! Ta không ngờ hần sẽ cứ nhiên xông vào đây

Hần khiếp sợ nhìn vào ta, mà ta cũng khiếp sợ nhìn hần. 2 người bọn ta cứ lẳng lặng nhìn nhau như vậy. Từ sau 3 cái tát kia, đây là lần đầu tiên 2 bọn ta chạm mặt. Bọn ta cứ đứng ngơ ngác như vậy. Như thế, cái nhìn này là cái nhìn cả đời

Hần chậm rãi định thần lại, nói với ta “Người còn đang nghiên cứu độc dược?”

Ta gật nhẹ đầu, chỉ là mấy chai thuốc độc “Nhờ hồng phúc của người, bây giờ ta chắc có thể ngang hàng với Lâu Nhạc Khanh” Nếu sau 3 cái bạt tai đó, hần lập tức tới tìm ta thì 2 người bọn ta sẽ có 1 trận đấu võ mồm, mọi chuyện bất hảo còn có thể hoá giải. Nhưng bây giờ, hần cứ nhiên xuất hiện sau 2 năm phát sinh chuyện kia, lòng tức giận của đối với hần đã biến thành nỗi tư luyến nồng đậm

Lúc này nhìn thấy hần, như là đã cách nhau đã đời

Lúc này chứng kiến hần, liền như là cách rồi cả đời lâu như vậy sao!

“Thật tốt! Tất cả địa độc dược đều có giải dược sao?” Hần nói giọng khàn khàn. Thanh âm run rẩy.

Ta xoay người, một hồi lâu mới nói: “Có có, có, không có! Ta không cho người giải dược thì người cũng giải dược toàn bộ rồi, không phải sao?”

Hần hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói, “Cho ta giải dược!”

Ta ngẩn ra, hần đang nói cái gì? Ta đã thật lâu không ra tay rồi! Cái gì mà cho hần giải dược? “Cái gì giải dược?”

“Loại giải dược mới nhất mà người nghiên chế! Ta muốn đi cứu nàng!” Dứt lời, hần liền trở nên nghẹn ngào “Ta không ngờ người lại cứ nhiên toàn tâm toàn ý muốn giết nàng như vậy! Ta tưởng rằng Diệp Dược Nô cũng xem như là có chút tính người, nhưng không ngờ...”

“Người đang nói cái gì? Ta đã thật lâu không có hạ độc nàng rồi! Người ở chỗ này nói nhăng nói cuội cái gì?” Ta lạnh lùng nói.

“Người thừa nhận, tất cả độc dược này đều không có thuốc giải?” Hần cắn răng nói.

Ta gật đầu, “Ta dám làm thì dám nhận! Đường quốc chủ đã sớm biết thì cần gì phải nói nhiều như vậy! Thôi! Không có là không có, mời Đường quốc chủ trở về!”

Hần thoáng giật mình, một hồi lâu mới nói, “Coi như, ta cầu xin người, có dược hay không! Ta thật sự tìm không được thuốc giải! Người cho ta giải dược đi! Ta không thể để nàng ấy chết! Ta nên làm gì bây giờ! Nô nhi!” Hần đi từng bước về phía trước

Ta lui về phía sau từng bước, phần nộ quá, “Đừng lại đây! Đừng có gọi ta bằng cái tên đó! Không có giải dược là không có giải dược! Cứ để cho nàng ta chết. Dựa vào cái gì mà từ khi sinh ra, nàng liền có được hết thấy những thứ tốt nhất? Là ta muốn nàng chết!”

“Là ta thương tổn người, phải không? Cho nên người mới như vậy, đúng không?” Trong đôi mắt của hần có ánh lệ. Hần không biết rằng bộ dáng này của hần đã làm tổn thương ta đến cực điểm

“Trừ phi, người quý xuống cầu xin ta! Ta còn có thể suy xét đưa giải được cho người!” Ta lãnh đạm nói. Ta muốn nhìn xem 1 người kiêu ngạo như hần có thể vì nàng mà quý xuống trước mặt ta hay không! Cho dù có chết cũng phải giành được mặt mũi

Hần ngấn người, trong cổ họng nghẹn ngào 2 tiếng, 1 hồi lâu mới nói “Được, chỉ cần người cứu nàng!” Dứt lời, liền “bùm” 1 tiếng, quý rạp xuống trước mặt ta

Cho đến giờ phút này, ta không thể không thừa nhận, ta... thật sự thất bại! Thất bại hoàn toàn. Trái tim “xoảng” 1 tiếng, rơi xuống mặt đất, vỡ tan đầy đất. Ta ngồi xồm xuống, muốn nhặt trái tim của ta lên, nhưng.. nhưng có dù có nhặt thế nào cũng không nhặt được! Làm sao vậy?.. Tại sao?... Tại sao ta không nhặt được trái tim của ta?

Hần vươn hai tay, cầm lấy tay ta, lạnh lùng nói, “Người đã nói, chỉ cần ta quý xuống, người sẽ chữa trị cho nàng! Người sẽ cứu nàng! Người nói phải giữ lời!”

Ta cười lạnh, lui ra phía sau 1 bước, 2 bước, cuối cùng dừng lại bên cái bàn, nhẹ giọng nói “Nàng thật sự quan trọng với người như vậy? Quan trọng đến mức ngay cả lòng kiêu ngạo của người, lòng tự tôn của người, người cũng từ bỏ?”

Hần nhìn ta, kiên định gật đầu. Ta 2 tay nhéo ngực, lãnh đạm nói “Nhưng, Đường Vấn Thiên, ta lại muốn nàng phải chết, làm sao bây giờ? Không phải người đã nhận được thư tín của các quốc sư 14 nước rồi sao? Hạ độc ta! Hạ độc giết ta rồi thì sẽ không còn người nào uy hiếp người nữa!” Ta bắt đầu không thở nổi.

Nguyên lai, 1 thời gian dài hết hi vọng, 1 thời gian dài tự mình lạnh nhạt đều là giả, chính thức nhìn thấy hần quý gối trước mặt ta như vậy, ta.... thật sự phát điên mất rồi

Hần đang vì Tuyên Tuyết Nhi mà quý xuống. Nam tử kiêu ngạo vì 1 người phụ nữ mà quý xuống! Đây là vì 2 toà thành sao? Không! Không phải! Đây là tình yêu thâm thiết của 1 nam nhân đối với 1 người phụ nữ

Ta lão đảo ngồi xuống ghế, đưa lưng về phía hần, lãnh đạm nói “Người đi đi! Trở về đi! Giải được, ta sẽ đưa cho nàng! Mau đi đi!”

Hần thoáng giật mình, trầm mặc rồi một hồi lâu, lúc này mới chậm rãi đứng dậy, lão đảo rời đi!

Đặt lòng tự tôn của mình dưới chân 1 người phụ nữ, trong lòng hần chắc cũng không dễ chịu Ta làm sao không nếm phải đây? Ta thừa nhận, ta thất bại! Diệp Dục Nô ta, thất bại! Giết Tuyên Tuyết Dung thì sao? Vạch trần ra nàng tự mình tìm cái chết thì sao? Cuối cùng cũng không chiếm được nửa phần thương tiếc của hần!

Sắc chưa suy, ái đã trì [nhân sắc chưa tàn mà tình đã hết]. Vốn tự cho là hần đối với ta có tình, nhưng không ngờ tất cả đều là do 1 mình ta suy diễn mà thôi! Không có! Không có chút tình ý nào!

Ta ngửa đầu nhìn nóc nhà. Cho đến hần đã đi được xa, trong miệng lúc này mới chậm rãi phun ra mau tươi. Ta lấy tay lau đi vết máu bên môi, gào lên 1 tiếng nát tim

Ta, thất bại!

Diệp Dục Nô ta, bại dưới tay Đường Vấn Thiên! Bại dưới tay Tuyên Tuyết Nhi Dung! Bại dưới tay Tuyên thành! Bại dưới tay Tuyên Tuyết Nhi

Cả đời ta luôn tìm kiếm cảm giác thắng lợi, nhưng bây giờ hần thật sự quý gối trước mặt ta, nhưng lại lại chính thức cảm thấy, ta thất bại. 1 người phụ nữ không phải đấu thắng nam nhân của nàng mới được coi như thắng, nếu nam nhân của người phụ nữ đó vì nữ nhân khác mà quý xuống trước mặt nàng, vậy thì sẽ phải thế nào đây?

Chiến thắng nam nhân này nhưng lại thất bại chính mình! A! Diệp Dục Nô cuối cùng bại bởi chính mình

Ta nhỏ giọng nức nở, giống như một cô lang mất đi người yêu. Ta tưởng rằng sau 3 cái bạt tai kia, ta đã chết tâm với hần rồi, nhưng hoá ra, cho tới lúc này, ta vẫn cứ nhiên bị thương tâm gần chết!

A! Hần thật sự yêu Tuyên Tuyết Nhi như vậy sao? Thôi! Thôi!

Thánh chỉ được ban đến vào lúc nửa đêm

Vẫn là cung nhân truyền thánh chỉ phong phi lúc trước, lúc này sắc mặt và bộ dáng của hần hoàn toàn khác hần với lúc phong phi cho ta trong Xuất Vân điện. Hần hếch mũi, 1 hồi lâu mới mở cuộn thánh chỉ màu vàng ra “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Nay, Hoàng quốc Được Nô hoàng hậu tàn nhẫn thủ độc, nhiều lần độc sát hoàng tự, để tránh sau này có nhiều tình huống không hay phát sinh, phế trừ thân phận hoàng hậu. Vĩnh viễn giam vào lãnh cung! Khâm thủ!”

Hần lạnh lùng nhìn ta, ta cũng lạnh lùng nhìn hần. Khoé môi hần rũ xuống, làm động tác mời ta tiếp chỉ, ta bất động, không lên tiếng

Hần vung tay, lãnh đạm nói “Không tạ ơn hoàng ân, không tiếp chỉ, ngươi muốn chết sao?”

Ta lạnh lùng nói “Ngươi cho rằng, tiếp chỉ rồi thì ta sẽ không chết sao?” Bên trong đôi mắt đỏ hoạc của ta như có thể nhỏ ra máu. Hần thấy ta như thế, cũng giật mình kinh ngạc, liền đóng thánh chỉ lại, đặt xuống trên bàn “Nhiệm vụ của bọn ta đã hoàn thành! Phải đi rồi!” Dứt lời, liền muốn rời đi

Hần đã sợ rồi sao? Sợ mấy bình thuốc nhỏ trong phòng ta! Ta cười lạnh, lắc mình tóm lấy tay hần, nói với hần “Công công, ta có lời muốn nhờ công công nói với quý phi!”

Hần thoáng giật mình, muốn giằng tay ta ra, rồi lại không dám. Cả người phát lạnh đến run rẩy. Ta cười nói “Ngươi giúp ta nói, chúc hoàng thượng và hoàng hậu vĩnh viễn kết đồng tâm, Diệp Được Nô ta.. thất bại! từ nay về sau, hậu cung chính là thiên hạ của ngươi! Nhớ kỹ, 1 chữ cũng không được truyền sai!”

Tay hần run rẩy, lúc này mới nói “Nô tài, nhớ kỹ!” Dứt lời, liền tránh tay ra ra, chạy như bay ra ngoài

Làm cho như vậy một nam nhân kiêu ngạo như vậy quỳ xuống trước mặt ta thì có gì tự hào? Với tính tình của hần, hần sẽ giết chết ta, phải không? A! Ngồi vị hoàng hậu này, ta thật sự đã làm đủ rồi! Độc sát hoàng tự. Quả nhiên là muốn gia tăng thêm tội

Nhìn bầu trời. Ta cười lạnh. Những bậc thang lên Xuất Vân điện đã bị xây tường vậy lại. Vần Hiên đang ở bên trong bức tường vậy đó. Ta muốn đi thăm Vần Hiên 1 chút. Ta biết, đại hạn của ta đã đến. Mặc dù không biết tại sao Đường Vũ Hiên nhất định phải bắt ta lên đỉnh ngọn Xích sơn, nhưng, hần có lý do của hần, ta có mục đích của ta

Ta không thể chờ! Xoay người ra cửa sổ, chạy vội về hướng Xuất Vân điện! Trong bóng tối, ta đứng trước mặt 2 thị vệ, 2 người bọn hần tỉnh táo nhìn ta, cứ như thể họ đã sớm biết rằng ta sẽ tới

“Mở cửa, cho ta qua!” Ta lãnh đạm nói.

“Hoàng thượng có lệnh, không có lý do chính đáng thì không thể bước qua cánh cửa này!” 2 người họ cùng nói

Ta cười lạnh, móc từ trong lòng ra 1 lọ thuốc, cười lạnh nói “Đây là loại độc độc nhất mà ta chỉ mới nghiên chế gần đây thôi, không có giải dược đâu! Vừa lúc có 2 người các ngươi ở đây, để cho ta thử thuốc cũng được!”

2 người hần nhìn nhau, 1 hồi lâu mới nói “Nửa canh giờ! Hoàng hậu chỉ có thể đi nửa canh giờ! Quá nửa canh giờ, bọn ta sẽ đi bắt với Hoàng thượng để hoàng thượng dời cung tẩm của Thái thượng hoàng sang nơi khác”

Được lắm, Đường Vần Thiên thật thấu hiểu lòng ta. Chì là, hết thấy đã không còn quan trọng nữa rồi!

Ta nhanh chóng gạt đầu. Lướt qua 2 người hần, chạy vội trên đoạn đường hướng tới Xuất Vân điện. Vần Hiên! Ta muốn thấy mặt ngươi 1 lần cuối cùng. Ta tính lặng chờ ngày đại hạn của chính mình rồi cuộc là vì cái gì? Ta ở trong cung này mất đi tất cả, tất cả mọi chuyện, tất cả mọi người đều đã xa lánh ta. Ngay cả Vần Hiên cũng bởi vì ta mà bị Đường Vần Thiên ngăn cách ở ngoài cung

Hết thấy đều là bởi vì ta! Ta là người như thế nào vậy! A! Hạ hết, sẽ có tuyết rơi, phải không? Mai cảnh [cảnh hoa mai] của Hoàng quốc là đẹp nhất. Chỉ là bây giờ, rồi cuộc ta cũng không còn nhìn thấy rồi!

Từ xa, nhìn thấy Vần Hiên đứng dưới gốc cây mai, một mình nhìn ra phương xa

“Vần Hiên!” Ta nhẹ gọi.

Hắn thoáng giật mình . Như thể không được điều mình vừa nghe. Một hồi lâu mới chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy ta, lập tức phóng lại, ôm ta vào lòng “Sao nàng lại tới đây? Sao nàng lại tới đây!”

“Ta đã không còn là hoàng hậu của hoàng huynh ngươi rồi!” Ta bình tĩnh địa nói.

Hắn ngần ra, một hồi lâu mới buông ra ta, “Chuyện khi nào? Sao ta không nghe tin?”

Ta cười, “Mới vừa rồi! Nói là ta độc sát hoàng tự! A! Ta chỉ hạ độc mỗi mình Tuyên Tuyết Nhi mà thôi! Sao có thể nói là ta độc sát hoàng tự đây?” Ta nghiêng đầu, ngây thơ nói

Hắn cứng lại, một hồi lâu mới nói, “Nàng độc sát hoàng tự. Nàng có biết là Tuyên Tuyết Nhi đã mang thai, bởi vì nàng nên mới mất hài tử không? Cho nên, đây không phải là gia tăng thêm tội!”

Mang thai rồi? Trong lòng ta khiếp sợ “ta tưởng rằng hài nhi của ta sẽ là hài tử duy nhất của đại ca ngươi! Là do ta quá đa tâm, phải không? Đại ca của ngươi cho tới bây giờ đâu có thiếu phụ nữ giúp hắn sinh hài tử, phải không? Chì là, không ngờ là Tuyên Tuyết Nhi! Ta tưởng rằng Tuyên Tuyết Nhi không mang thai được!” Ta nhỏ giọng nức nở

Hắn cả kinh, một hồi lâu mới nói, “Vốn là không thể hoài thai nhưng cũng không phải là không có cách”

Hôm nay Đường Vấn Thiên quỳ gối trước mặt ta, làm cho ta khiếp sợ; hắn truyền thánh chỉ đến, làm cho ta thương tâm; còn lúc này thì làm ta đau lòng. Hoá thành 1 bùm máu, từ trong miệng ta bắn ra. Nhiệm đồ cánh hoa mai

“Nô nhi! Nàng làm sao vậy?” Hắn kêu lên sợ hãi, lại đây đỡ ta!

“Xin lỗi, Vấn Hiên!”

Hắn cả kinh. Lãnh đạm nói, “Như thế nào?”

“Xin lỗi! Vấn Hiên! Xin lỗi!” Ta yếu ớt nói

“Tại sao nàng lại nói như vậy? A! Nàng đang học máu! Nô Nhi! Không phải nàng là thân y sao? Sao lại làm cho bản thân mình bị thảm như vậy? Nô Nhi! Nói cho ta biết! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hắn vuốt tóc ta, liên tục nói

Ta vòng tay ôm lấy thắt lưng hắn, co mình lại 1 hồi lâu, lúc này mới “oa” 1 tiếng khóc ra “Vấn Hiên, xin lỗi! Kiếp này vô duyên! Xin lỗi! Xin lỗi!”

“Nàng đang xin lỗi cái gì? Đừng nhắc tới chuyện này nữa. Bây giờ nàng đã không còn là hoàng hậu của đại ca, không bằng, chúng ta xuất cung đây, từ nay về sau, chúng ta lưu lạc góc bể chân trời. Được không?” Hắn vuốt tóc ta

“Ta chỉ có nửa canh giờ! Vấn Hiên! Đừng nói nữa! ta chỉ có nửa canh giờ mà thôi!” Ta chôn mặt ở trước ngực hắn, ô ô khóc như 1 tiểu hài tử

Hắn vỗ đầu ta, móc từ trong lòng ra 1 món đồ “Nàng xem, có phải con chim nhỏ này rất đáng yêu không? Lúc đầu, ta tặng nó cho nàng là muốn làm cho nàng vui vẻ! Nàng xem, Nó bây giờ đang cười đây! Nô nhi, tại sao nàng khóc thành như vậy? Không giống như người lớn chút nào, cứ như 1 tiểu hài tử vậy!”

Ta thoáng giật mình, nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn thấy con chim nhỏ, bộ dáng đáng yêu của con chim nhỏ thật sự làm cho người ta đau lòng. Ở nơi nào cũng không được hoan nghênh! Lúc đầu Tuyên Tuyết Nhi tổng khừ nó cho ta. Mà ta lại tổng trả lại cho Vấn Hiên, lúc này, Vấn Hiên lại đưa nó đến trước mặt ta!

Ta cầm lấy nó, đặt ở trong lòng bàn tay “Không ai thương, không ai yêu! Thôi! Để ta nhận nó là được rồi!” Dứt lời, cảm thấy ngón tay lại bị nó cắn 1 cái. Cái vật nhỏ này, thật đúng là một ma vật

Ta không lên tiếng, cuộn người trong ngực hắn. Vấn Hiên nói nhỏ “Ta biết nàng thích vật nhỏ này nhất nên vẫn luôn mang theo bên người, nghĩ rằng hôm nào gặp lại thì sẽ đưa trả lại cho nàng. Hôm nay, ta thật sự được như ý nguyện rồi! Mà nàng cũng không còn là hoàng hậu của hoàng huynh! Nàng nói xem, có chuyện nào đáng để cho ta cao hứng hơn chuyện này sao?” Đôi mắt hắn phát ra ánh sáng sáng quắc, nhiệt liệt nhìn ta. Cứ như thể hắn là 1 người tràn ngập hi vọng về tương lai!

Chỉ là, Vãn Hiên, ta đến không phải để nói cho người rằng ta với người đã chờ đợi được rồi. Mà là, ta với người sắp phải chia lìa! Kiếp này... vô duyên

Hắn nhìn ta, cảm thấy ta không ổn “Sao vậy? Sao vậy? Không phải nàng là thần y sao? Hoàng huynh đưa giải được cho nàng thì nàng sẽ không có việc gì, phải không?”

Chậm rãi ngẩng đầu lên, bên môi nở nụ cười “Đúng vậy! Trên đời này không có 1 căn bệnh nào mà Diệp Dược Nô ta không chữa được, không có loại độc nào mà Diệp Dược Nô ta không giải được! Hạ độc ta chính là để cho ta sống, phải không?”

Hắn nhanh chóng gạt đầu. Vỗ về mặt của ta, xem xét nói, “Nàng sẽ sống! Nàng sẽ không chết!”

Không biết từ khi nào, nước mắt ta đã rơi đầy mặt, nhìn vào đôi mắt nhiệt liệt của hắn, một hồi lâu mới gạt đầu nói “Ta sẽ không chết! Diệp Dược Nô sẽ không chết! Đại ca người ban thưởng rượu độc cho ta là để giết chết hoàng hậu của đại ca người. Mà Diệp Dược Nô lại còn sống! Từ nay về sau, Dược Nô sẽ vì Vãn Hiên mà sống!”

Bên trong đôi mắt hắn loé lên tia sáng kinh hãi. Kéo lấy ta, cả người run rẩy “ta tưởng rằng, cả đời này, ta sẽ không đợi được! Từ 1 khắc lúc đem nàng ra để cá cược với đại ca, ta liền không có 1 ngày nào sống yên ổn! Đôi khi, thậm chí còn hận nàng, tại sao nàng lại đem đến cho ta 1 thân thể tốt. Cứ làm cho ta chết đi thì có phải tốt hơn không? Chết đi thì không phải nhìn thấy nàng ngày ngày chịu khổ bên cạnh đại ca của ta! Nô nhi! Từ nay về sau, nàng không cần nghĩ tới hắn nữa. Nàng chỉ cần nghĩ tới 1 mình ta là đã đủ rồi!”

Ta không lên tiếng, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống. Ta còn có thể có 1 ngày như vậy sao? Đã không có! Đường Vãn Thiên muốn ta chết, Đường Vũ Hiên làm sao mà bỏ qua đây? Ngày ấy ta cự tuyệt đã chọc giận hắn. Hắn muốn ta lên đỉnh núi Xích sơn để lấy thủ cấp của mẫu thân và phụ thân là muốn ta chết. Một người bị trúng độc thì không đáng sợ, cái đáng sợ chính là sau lúc trúng độc mà còn vận động kịch liệt! Xích sơn! A!

Làm sao ta còn có thể còn mạng để sống đây? Mặc dù như vậy, ta vẫn muốn làm. Cho dù có chết thì 3 người bọn ta cũng chết cùng 1 chỗ. A! Vãn Hiên, kiếp này, chỉ có thể nợ người

Vạt áo của Vãn Hiên đã bị thấm ướt. Ta ngẩng đầu nhìn bầu trời. Trước lúc chết còn có thể nhìn mặt Vãn Hiên 1 lần cuối đã là niềm an ủi lớn nhất của ta rồi!

“Vãn Hiên! Ta có một chuyện muốn nhờ!” Ta yếu ớt nghẹn ngào, nhẹ giọng nói

Hắn nghe thấy. Nói nhỏ, “Cái gì?”

Ta nhìn bầu trời, hít sâu mấy hơi, “Nếu người không tìm được ta thì hãy phái người lên Xích sơn”

Hắn ngắt người, một hồi lâu mới nói, “Tại sao phải lên Xích sơn?”

Ta há mồm, một hồi lâu mới nói, “Muội muội của ta đi qua Xích sơn! Trong hoàng cung, người không tìm được ta, biết đâu ta lại lên Xích sơn để tìm muội muội! Vãn Hiên, đừng hỏi ta tại sao, cứ đáp ứng ta, được không?”

Hắn nhìn ta một hồi lâu, nói nhỏ, “Hảo!” Đôi mắt hắn rõ ràng loé lên tia nghi hoặc. Trong mắt có lệ, là nước mắt của niềm vui sướng. Là nước mắt của sự thư thái. Chỉ là, Vãn Hiên, từ nay về sau, 2 người chúng ta không còn cơ hội gặp lại rồi!

“Còn hạ tuyết không? Ngày cuối cùng của mùa hè năm nay có thể có hạ tuyết không?” ta nhẹ giọng nói. Không biết ta có thể còn được nhìn thấy hay không?

Hắn vuốt tóc ta, nhẹ giọng nói “Mấy ngày ta ta xem chiêm tinh, thiên hậu [khí trời] biến hoá. Năm nay, sáng sớm của ngày cuối cùng trong mùa hè sẽ có hạ tuyết. A! Chính là ngày mai! Ngày mai là hạ tuyết rồi! Ngày mai, đi sang Dược Nô cung thăm nàng, được không? Hai người chúng ta cùng nhau ngắm tuyết, thưởng mai, được không?”

Ta cười nhìn hắn, ngày mai sao?

Lắc đầu, ta nói nhỏ, “Ngày mai, người ở Xuất Vân điện thổi sáo, tiếng sáo vốn vang xa, ta có thể nghe được. Ta ở tại Dược Nô cung tấu cầm. Được không?” Bên môi ta nở nụ cười

Hắn nhìn ta, khẽ cười nói, “Bây giờ sức khỏe của ta đã tốt rồi! Nàng cũng nhất định phải như vậy!”

Ta ngắt lời hắn, nói “Để qua được ngày mai đi! Hơn nữa, bên người ta còn có nó bầu bạn!” Ta móc từ trong lòng ra con chim nhỏ đáng yêu, đưa đến trước mặt hắn. Ta đang lừa gạt hắn. Cho hắn 1 giấc mộng cuối cùng. Ta không nên cùng hắn thương tâm, không nên cùng đối mặt với nỗi tuyệt vọng!

“Ngày mai, hoàng huynh hẳn sẽ ban rượu độc cho nàng! Ta sợ 1 mình nàng sẽ không ứng phó được! Nói thế nào thì cũng là rượu độc đấy!” Hắn cau mày nói.

Ta lắc đầu, “Không có việc gì địa, Vấn Hiên, không có việc gì! Lúc người thổi sáo thì lắng tai nghe 1 chút xem ta có tấu đàn cùng người hay không. Nếu có tấu cầm thì liền biết, ta đã không có việc gì! Người biết không? Ngày mai đại ca người đã ban độc Xích hoàng cho ta, trước đó ta đã biết rồi!”

Hắn thoáng giật mình, “Sao nàng biết? Nàng cứ nhiên biết!” Hắn cả kinh kêu lên, nét mặt đầy kinh hãi “Vậy là, loại độc này, nàng đã có thuốc giải rồi, phải không?”

Ta cười khê. Gật đầu.”Đúng vậy! Ta đã có biện pháp!” Chỉ là, ngày mai, lúc ban rượu độc cũng là lúc ta xuất cung. Trên đỉnh Xích sơn có thứ ta muốn. Lấy được thủ cấp rồi thì ta sẽ cùng Đường Vấn Thiên và Đường gia, nhất đao lưỡng đoạn

A! Chưa biết chừng là âm dương ngăn cách. Ngăn cách tất cả. Từ ngày mai về sau, ta sẽ biến mất trong giang hồ. Biến mất trước mặt mọi người trên đời. Mấu chốt nằm ở chỗ, ta không còn bao giờ muốn dính dáng tới Đường Vấn Thiên nữa. Cũng không để ta mọi người biết, Diệp Dực Nô nguyên lai chỉ là 1 kẻ thất bại

“Nàng có biện pháp thì tốt rồi! Có biện pháp thì tốt rồi” Vấn Hiên nhẹ giọng nói, thân mật hôn lên môi ta. Cho đến lúc này, ta mới biết rõ cái mình muốn là gì!

Ta muốn rời khỏi hoàng cung. Rời bỏ hết thảy mọi nhân hoà sự tình với Đường Vấn Thiên. Cho dù có chết cũng không tiếc

Đẩy nhẹ Vấn Hiên ra, ta nhỏ giọng nói “Ta trở về, Vấn Hiên, bảo trọng!” Dứt lời, liền xoay người rời đi

Vấn Hiên đuổi theo từ phía sau, cầm lấy tay ta, đứng sóng vai với ta “Chúng ta cùng đi! Ta đi cùng nàng tới cửa!”

Ta ồn tồn nhìn hắn, cảm giác chình mình đau lòng! A! Đúng vậy! Nam nhân này cùng ta đi hết đoạn đường này là không thể còn gặp lại rồi! Gật nhẹ đầu, 2 người bọn ta cùng đi xuống cầu thang

Sở dĩ nói với hắn về Xích sơn là muốn nếu ta chết ta chết đi thì còn có 1 người nhặt xác cho ta, bản thân ta hoá thành thạch cốt ở Xích sơn thì không sao; mấu chốt nằm ở chỗ, ta không thể để cho thủ cấp của mẫu thân và phụ thân cùng thiên táng với ta.

Nếu thấy ta ôm lấy 2 thủ cấp kia thì hẳn sẽ biết ta rất trân trọng 2 thủ cấp đó. Vì vậy sẽ đem ta là 2 thủ cấp kia hợp táng tại 1 chỗ. Vậy thì tốt rồi! Nhưng vậy thì tốt rồi! A! Diệp gia thần y, từ nay về sau, diệt tuyệt!

Không có! Không có! Ta còn có Tuyệt Hoàng! Tuyệt Hoàng! A! Chỉ là, sinh tử của ta, ta còn chưa biết; sao ta có thể mang theo nàng đây?

Nếu ta mang theo Tuyệt Hoàng cùng đi thì ta sẽ đẩy nàng vào tuyệt lộ, phải không? Phải không?

Ta nhìn bầu trời, không nói lời nào, 2 người bọn ta yên lặng bước đi trên suốt đoạn đường. Tay hắn ôn nhu mà kiên định, như thể có thể cho ta tất cả; nhưng ta chỉ là 1 nữ tử không còn ngày mai! Lời từ biệt hôm nay chính là vĩnh viễn

Bọn ta đi con đường này như mất hết cả ngàn năm. Tới bên ngoài bức tường vây, ta quay đầu lại nhìn hắn. Một hồi lâu mới nói bằng giọng khàn khàn “Chớ quên ước hẹn ngày mai!”

Hắn gật đầu.

“Người đi trước đi!” Ta nhìn hắn, cười.

Hắn cúi đầu nhìn ta. Một hồi lâu mới nói, “Ta muốn nhìn nàng đi!”

Ta lắc đầu, nói giọng khàn khàn, “Hảo!” Dứt lời, liền xoay người, nước mắt đã rơi đầy mặt

Trở lại Được Nô cung, ta tái nhợt nghiêm mặt, thu thập tất cả mọi thứ. Cuộn thánh chỉ màu vàng vẫn ở trên bàn. Ta không có dũng khí mở ra xem kỹ. Nghĩ đến việc Tuyên Tuyệt Nhi có thai, trong tâm nổi lên 1 trận chua xót. Thôi! Thôi! Nữ nhân giang hồ mà lại ở đây trường tình, đã rất không giống ta rồi

Ta lấy tất cả tín vật của muội muội ra. Tỉ mỉ mà xem. Nguyên lai, ta đơn thân đến hoàng cung, cuối cùng, những thứ có thể mang đi chỉ là mấy thứ đồ vật này mà thôi!

A! Còn có 1 thân thể đầy thương tích! Còn có con chim nhỏ mà Văn Hiến đưa cho ta.

106. Q.2 - Chương 29: Đoạn Chương Tuyệt Tình

[Đoạn chương: chặt tay]

Sáng sớm ngày hôm đó, bầu trời quả nhiên đổ tuyết. Ta nhìn ra ngoài cửa sổ. Mới có 1 ngày mà quang cảnh nơi này đã đóng 1 lớp tuyết dày. Bông tuyết rơi xuống trên nhánh mai, thúc dục hoa mai nở nhụy

Nhìn cây đàn, ta nở nụ cười. Cầm lấy hương liệu, rửa tay. Tắm rửa, thay quần áo

Lúc bóng đêm phủ xuống, Băng Tuyệt cung cử người tới. Vẫn là tên cung nhân kia, phía sau là 2 gã cung nhân phẩm giá thấp hơn 1 chút, trong tay hấn cầm 1 cuộn thánh chỉ màu vàng. Người cung nhân phía sau bên phải tay cầm 1 chén rượu nhỏ, chén rượu màu trong suốt, phiếm lên sự hấp dẫn lộng lẫy. Cung nhân bên trái trong tay cầm 1 bộ triều phục màu đỏ, trên triều phục là trâm cài tóc kim phượng màu vàng, 2 hộp son, 1 cây bút trang điểm

Bên môi ta nở nụ cười, hấn cũng thật chu đáo

Cung nhân cầm đầu cất giọng nói “Tội nữ Diệp Được Nô, tiếp chỉ!”

Ta không lên tiếng, vẫn ngồi nguyên tại chỗ. Hấn cũng không tức giận, tự mở thánh chỉ màu vàng ra đọc “Tội nữ Diệp Được Nô nhiều lần độc sát nhiều người trong hậu cung, ban 1 chén rượu độc, 1 bộ triều phục và trâm cài tóc, ban táng hoàng lăng! Khâm thủ!”

Cung nhân bưng rượu độc tiến về phía trước từng bước “Mời Hoàng hậu nương nương!”

Ta cười nhìn hấn, “Hoàng thượng ban thưởng trâm cài tóc và triều phục là không ta chết 1 cách không khó coi, phải không? Các người muốn làm trái với ý chỉ của Hoàng thượng?”

Cung nhân lùi ra phía sau từng bước, cúi đầu nói “Không dám! Mời nương nương thay triều phục!”

Ta không lên tiếng, ngồi trước gương trang điểm. Cho đến lúc này, ta không thể không nói, Đường Văn Thiên thật sự biết ý ta. Hấn đưa tới bộ triều phục có màu ta yêu thích nhất, cũng là kiểu ta yêu thích nhất, tất cả son phấn cũng là mùi mà ta yêu thích nhất

Tinh tế trang điểm cho chính mình. Dùng bút nhẹ nhàng kẻ mi, nhớ đến ngày đó ta và hấn ằm ỉ ở trong phòng. Hấn dùng bút vẽ mi cho ta, hết thấy cứ như ngày hôm qua. Ta biết, hấn đưa ra quyết định này cũng không không có biện pháp nào khác, nếu không làm thì 14 nước sẽ không được an bình. Chỉ là hi sinh 1 mình Diệp Được Nô mà thôi, mà hấn lại còn hận ta như vậy

Ngón út quét chút son màu đỏ tươi, bôi lên môi. Dùng vết son trên đầu ngón út bôi lên trên mi mắt. Kiểu trang điểm này rất ít có người dùng, nhưng lại có thể làm cho đôi mắt ta thêm phần yêu mị

Diệp Được Nô rốt cuộc là cái gì trong lòng Đường Văn Thiên? Chỉ là 1 nhân vật trong vở hài kịch sao?

Thay triều phục, cài chiếc trâm kim phượng lên tóc. 1 mái tóc dài buông xoả phía sau người, cả người thoát nhìn vừa yêu hoặc vừa xinh đẹp. Vài tên cung nhân thấy ta như thế, liền trở mắt nhìn ta. Từ sự kinh diễm trong mắt bọn họ có thể nhìn ra: ta còn chưa già! Ít nhất mà nói thì trong mắt bọn họ, ta coi như là xinh đẹp, phải không?

Chỉ là, trong hậu cung, những nữ tử xinh đẹp giống ta nhiều đến mức không đếm rõ. Ta chỉ là 1 trong số mà thôi. Bớt đi 1 người Diệp Dực Nô, đối với Đường Vãn Thiên mà nói thì chỉ là bớt đi 1 cái gai trong thịt, 1 cây đinh trong mắt mà thôi!

Bọn họ thấy ta trang điểm kỹ càng. Cung nhân trong tay cầm rượu độc lại đi lên phía trước vài bước, cúi đầu nói “Nương nương! Mời!”

Bên môi ta vẫn giữ nguyên nụ cười, cười nói với bọn họ “Dực Nô còn chưa hoàn thành tâm nguyện, phiên công công chờ 1 lát, thế nào?”

Cung nhân cầm đầu đi lên phía trước vài bước, lạnh giọng quát “Nương nương! Vậy giờ bọn ta còn tôn trọng, gọi ngài 1 tiếng nương nương, ngài ở trong cung sở tác sở vi [làm loạn], không có chỗ nào mà không có người phản nân. Hôm nay nếu không phải hoàng thượng còn có tình với nương nương thì sẽ không sai bọn ta đưa son phấn, triều phục và trâm gài tóc tới đây! Xin nương nương đừng làm khó cung nhân bọn ta! Bọn ta còn phải giao chén rượu về cho Hoàng thượng!”

“Vậy thì để ta tấu cầm 1 khúc cuối cùng!” Ý cười bên môi ta vẫn không đổi, vẫn cười với bọn họ

Bọn họ tiến tới vài bước, quỳ xuống trước mặt ta “Nương nương, mời!”

Ta không lên tiếng, mở cửa sò ra, nhìn xuyên qua khung trời đầy tuyết. Ta thấy hoa mai đã nở ra nhụy hoa xinh đẹp

Tiếng sáo từ ngoài bức tường vây truyền đến, trong lòng ta chấn động. Ngồi xuống, 10 ngón khẽ vuốt, hoà cùng với tiếng sáo, truyền đi thật ra. Tiếng sáo và tiếng đàn tấu lên âm điệu đẹp nhất thế gian này

Mấy người bọn họ vẫn quỳ gối trước mặt ta, 1 khúc tấu, ta cười đứng dậy, thong dong đi tới trước mặt họ, cầm lấy ly rượu, ngửa cổ uống cạn

Cung nhân thấy ta uống rượu độc xong, liền thu chén rượu của ta lại. Đứng dậy lui ra ngoài

Lúc này Vãn Hiên đã biết ta không có việc gì rồi. Ta cười thâm trong lòng. Thật tốt! 2 người bọn ta còn có thể thưởng thức trận tuyết của ngày hè cuối cùng

Ta đem con chim nhỏ của Vãn Hiên và tín vật của các muội muội cất vào trong lòng, nhảy ra ngoài cửa sổ. Đang muốn đi tới Long Dực cung, lại đột nhiên nhớ tới bọn nhỏ. Đã bao lâu ta không nhìn thấy hài tử rồi? Ta nói lời từ biệt với Vãn Hiên nhưng lại chưa nói lời từ biệt với hài tử

Cước bộ vừa chuyển, phi thân lên, ngậm thuốc giải độc vào trong miệng, độc này quá mạnh, cho dù giải độc thì cũng phải nghỉ ngơi hơn nửa năm. Chỉ là, ta không có thời gian hơn nửa năm đó. Ta chỉ có thể uống giải được như thuốc tăng lực. Ta không thể để mình có chuyện trên đỉnh Xích sơn. Chỉ là, uống thuốc tăng lực xong, độc này chỉ có thể giải 1 nửa. Nếu không thể tìm 1 chỗ để giải toàn bộ lượng độc trên người thì cho dù là thần tiên cũng khó cứu

Lắc mình tiến vào phòng của bọn nhỏ. Lúc này, bọn nhỏ đã ngủ rồi. Lôi viên dạ mình châu ra, nương theo châu quang [ánh sáng của viên châu], ta thấy Tuyết Hoàng có chút gầy. Ôn nhu vỗ nhẹ vào gương mặt của Tuyết Hoàng, hài tử này là ta dùng hết tính mạng để sinh ra, là người chịu ơn của Hàn Mai

Dùng môi hôn lên trán nàng, lưu lại trên trán nàng 1 vết son môi nhỏ hình trái tim. Nhìn sang Tuyết Thế, Tuyết Thế so với Tuyết Hoàng thì béo hơn 1 ít, nhưng Tuyết Thế lại giống Đường Vãn Thiên thêm 1 ít. Ta vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, chậm rãi cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn

Tuyết Hoàng giật giật, một hồi lâu mới tỉnh lại, ngây ngốc nhìn ta, “Mụ mụ?”

Trong lòng ta không khỏi đau xót, nước mắt cứ thế liên rơi xuống “Tuyết Hoàng, con nhận ra mụ mụ?”

Tuyết Hoàng cười toe, ôm lấy cổ ta “Đương nhiên ta nhận ra mụ mụ! Ta biết, mụ mụ không phải là không muốn Tuyết Hoàng, chỉ là vì mụ mụ không có cách nào, phải không mụ mụ?”

Ta vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhỏ giọng nói “Đúng vậy! Sao mụ mụ lại không muốn Tuyết Hoàng? Mụ mụ còn muốn Tuyết Hoàng làm thần y đây!”

Nàng ôm cổ ta, “oa” 1 tiếng khóc ra “Mụ mụ! Mụ mụ! Tuyết Hoàng vẫn mong người đến thăm Tuyết Hoàng, nhưng mụ mụ vẫn chưa tới, lão yêu bà Tuyên Tuyết Nhi kia nói rằng mụ mụ không thích ta, quyết sẽ không trở lại thăm ta! Trong lòng Tuyết Hoàng thật khó chịu! Mụ mụ! Mụ mụ!”

Ta vỗ về gương mặt của nàng, nhẹ giọng nói “Tuyết Hoàng, kéo làm đệ đệ tỉnh dậy!”

Nàng thoáng giật mình, nhìn trang phục của ta, cười nói “Mụ mụ của Tuyết Hoàng là mụ mụ đẹp nhất trên đời. Là mụ mụ tốt nhất trên trời. Ta không tin, bọn họ nói cái gì Tuyết Hoàng cũng không tin! Ta tin rằng mụ mụ vốn yêu thương Tuyết Hoàng!”

Ta ôm chặt nàng, trái tim như bị cầu xé đau đớn. Cảm giác cốt nhục tương liên này làm cho lòng ta chua xót. “Tuyết Hoàng, mụ mụ phải đi rồi! Mụ mụ còn có chuyện rất quan trọng phải làm! Tuyết Hoàng ở chỗ này chăm sóc tốt cho đệ đệ, biết không?”

Nàng nghe vậy lại “oa” 1 tiếng khóc lớn “Mụ mụ thật sự phải đi rồi! Phụ thân không có gạt ta! Mụ mụ! Dẫn ta đi, mụ mụ! Ta không muốn ở lại chỗ này của lão yêu bà Tuyên Tuyết Nhi. Ta chán ghét nàng!”

“Ta thì cảm thấy người khi dễ nàng nhiều hơn!” Tuyết Thế mông lung xoa mắt, nhìn ta, 1 hồi lâu mới nói “Mẫu thân? Sao có thể?”

“Tuyết Thế? Con cũng nhận ra mẫu thân?” Ta muốn lại đó ôm hân nhưng lại bị hân né tránh, hân nhìn ta đầy phòng bị “Xem ra người thật sự phải đi rồi! Đi đi! Còn tới đây làm gì? 2 người bọn ta ở trong hoàng cung cũng tốt lắm”

“Tuyết Thế hảo chán ghét, rõ ràng lá nhớ mẫu thân đến mức nửa đêm cũng khác tính, bây giờ lại nói như vậy! Ta mặc kệ, ta muốn đi theo mụ mụ!” Cái miệng nhỏ nhắn của Tuyết Hoàng méo máo, xem ra lại sắp muốn khóc

“Ta không muốn đi theo người, ta muốn ở lại trong hoàng cung đầu, tương lai...” Hân ghen ngào một tiếng “Ta muốn làm hoàng đế! Nam nhân phải là đại sự! Còn chậm chạp làm gì? Người đi đi, ta sẽ không nói ra!” Dứt lời, liền hé cái miệng nhỏ, khóc lên

Sững sốt 1 hồi lâu, ta như hạ quyết tâm, bế lấy Tuyết Hoàng, lấy chân găm phủ trước ngực nàng. Tuyết Hoàng, sao mụ mụ có thể bỏ con được! Mụ mụ muốn dẫn con đi! Con sẽ là thần y kế nhiệm. Quay đầu lại, nhìn Tuyết Thế 1 cái. Hân quay đầu nhìn ta, ta không nói lời nói, lắc mình đi ra ngoài. Trong phòng truyền đến tiếng khóc của Tuyết Thế

Xin lỗi, Tuyết Thế!

“Mụ mụ, mụ mụ, đừng bỏ ta lại 1 mình, ta cũng muốn đi! Mụ mụ!”

Tiếng khóc của hân làm trái tim ta tan nát. Nhưng sao ta có thể mang theo hân đây? Mang theo hân thì sao ta có thể lên đỉnh núi Xích sơn đây?

Ta không quay đầu lại, chạy vội về hướng Long Dược cung!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Hoàng vì đông lạnh mà hoá hồng, hai tròng mắt nhiệt liệt nhìn ta. Bây giờ, nàng đang ở trong lòng ta, chân thật như vậy, làm cho người ta đau lòng! Vì nàng, ta không thể chết!

Ta chạy vội trên đường. Tuyết Hoàng làm tăng thêm gánh nặng của ta, nhưng ta vẫn còn sức lực, lúc trước, ta cảm thấy, rồi cung chính là chuyện tuyệt vọng chia cắt bọn ta, nhưng nguyên lai không phải! Có thể cùng rời đi với Tuyết Hoàng, trong tâm ta thật cao hứng

Ta còn nhớ, Tuyết Vô Ngân đi ra bên ngoài từ ôn tuyền trong Long Dược cung, nhưng ta cũng nhớ, lúc trước nàng có tìm đường ra dưới mặt sàn của ta. Vì vậy, ta liền dò đường trong Long Dược cung, quả nhiên thấy dưới sàn trong 1 gian phòng của Long Dược cung đích thật có 1 đường hầm

Mở đường hầm ra, ta nói với Tuyết Hoàng “Tuyết Hoàng, có sợ không?”

Tuyết Hoàng tuyệt nhiên lắc đầu với ta, kiên định nói “Ở bên cạnh mụ mụ, cho dù là chết, Tuyết Hoàng cũng không sợ!”

“Hảo!” Ta ôm nàng, nhảy xuống. Con đường này rất đen rất sâu. Cũng rất dài! Ta nương theo ánh sáng của dạ minh châu, đi dọc theo con đường gian nan.

Đến lúc này, ta mới cảm thấy bên trong dạ dày đau đớn. A! Quả nhiên là độc không hết nhanh như vậy! thấy hơi thở của ta không ổn, Tuyết Hoàng nhỏ giọng nói “Mụ mụ! Người thế nào rồi? Có phải Tuyết Hoàng quá nặng không? Nếu quá nặng thì Tuyết Hoàng có thể tự đi! Thật đo! Mụ mụ đừng bỏ Tuyết Hoàng lại!”

Ta vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhẹ giọng nói “Sao mụ mụ lại bỏ Tuyết Hoàng, nếu mụ mụ đã quyết định dẫn Tuyết Hoàng đi thì nhất định sẽ mang theo Tuyết Hoàng đi! Chỉ là sau này mụ mụ sẽ lưu lạc giang hồ, Tuyết Hoàng, con nguyện ý không?”

Nàng gật đầu, “Tuyết hoàng vốn không thích hoàng cung, mụ mụ của Tuyết Hoàng đến từ giang hồ, Tuyết Hoàng cũng muốn cùng mụ mụ đi giang hồ!”

Ta cười nói, “Hảo, đã như vậy, 2 mẹ con ta đồng tâm rời khỏi cái lồng giam người này!”

Cước bộ của ta rất nhanh, đến khi ra khỏi động thì tuyết đã tích dày đến nửa thước rồi. Ta ngừng đầu, Xích sơn đang ở trước mắt. Xích sơn giống như 1 vách núi dựng thẳng, cheo leo, rừng rợn

Ta đặt Tuyết Hoàng xuống rồi cõng nàng sau lưng, nói với nàng “Tuyết Hoàng, nếu sợ thì hãy nhắm mắt lại, ngủ 1 giấc. Chờ ngày mai tỉnh lại, chúng ta đã ra ngoài hoàng cung rồi! Biết không?”

Tuyết Hoàng nhẹ nhàng lắc đầu “Tuyết Hoàng không sợ, Tuyết Hoàng có thể nào cũng không sợ. Mụ mụ ở nơi nào, Tuyết Hoàng ở nơi đó!”

Ta gật đầu rồi leo lên núi, nếu bình thường, 1 mình ta leo thì không là việc gì khó, nhưng bây giờ lại dẫn thêm Tuyết Hoàng theo, 1 bảo bối ta nguyện dùng cả tánh mạng để bảo vệ

Ta không thể phạm chút sai lầm nào, tuyết đọng làm cho Xích sơn giống như 1 cây đại thụ phủ dày băng, bàn tay ta bám trên tảng đá gần như đã đi đông lạnh đến chết lặng rồi

Chờ đến khi lòng bàn tay có cảm giác đau đớn thì tay đã bị cắt. Ta cố nhịn đau, đi lên đỉnh núi

“Buông hài hài ra, buông Tuyết Hoàng ra! Diệp Dược Nô! Người đi thì cứ đi! Tại sao còn mang theo Tuyết Hoàng! Buông nàng ra!” Thanh âm của Đường Vấn Thiên truyền tới từ phía sau ta

A! Hẳn cư nhiên đuổi tới nơi này sao? Sao hẳn lại tìm đến nơi này? Ta nghĩ không rõ! Là Tuyết Thế! Trên trán Tuyết Thế có lưu lại dấu son môi của ta!

Ta không nói lời nào, một hơi leo lên phía trên. Hẳn cách ta rất xa, nhưng ta không thể cam đoan rằng hẳn sẽ không bắt được ta, bắt được Tuyết Hoàng của ta

“Phụ thân, người đừng đuổi theo! Là ta quyết định muốn đi theo mụ mụ!” Tuyết Hoàng ở trên lưng ta rống to với hẳn

Hắn tức giận nói “Tiểu hài tử như ngươi thì hiểu cái gì!”

“Là phụ thân không hiểu, chưa có ai mà không thích ở bên cạnh mụ mụ của mình. Chỉ là phụ thân quên nỗi thống khổ năm đó bị người khác chia cắt mình và mụ mụ, nhưng vẫn tách ta và mụ mụ ra Phụ thân, người sai lầm rồi. Trên đời này, không có mụ mụ nào mà không thương hài tử của mình! Cho nên, mụ mụ mới có thể dẫn ta đi!”

“Người không nên bị nàng lừa! Nàng mang người đi chỉ là muốn phụ thân thương tâm khổ sở, nàng ngay cả 1 đứa con gái nhỏ mà cũng có thể lừa gạt thì có chuyện gì mà nàng không làm được? Dừng lại, Diệp Dược Nô!”

Ta coi như không nghe thấy. Nguyên lai, đó là những lời hẳn nói hằng ngày với hài tử sao? Trong mắt hẳn, ta là 1 nữ tử như thế sao?

Đúng vậy! Ta và hẳn vốn vẫn luôn nói dối nhau trong quá trình đấu đá, ta không tin hẳn, hẳn cũng không tin ta!

Độc đã chảy đi khắp toàn thân, tay của ta càng lúc càng không có khí lực. Dùng hết khí lực cuối cùng, ta phi thân lên. Ta và Tuyết Hoàng đứng trên đỉnh Xích sơn

“Tuyệt Hoàng, đây chính là nơi cao nhất Hoàng quốc! Con xem, Tuyệt Hoàng, còn có cây mai này!” Ta chạy vội đến dưới gốc cây mai, khí huyết dâng lên, một ngụm máu tươi cứ thế từ trong miệng phun ra, nhiễm đỏ hoa mai!

“Mụ mụ! Mụ mụ! Người thế nào? Mụ mụ!” Tuyệt Hoàng khóc lớn lên.

“Không có việc gì, mụ mụ sẽ không chết, mụ mụ còn có việc phải làm!” Ta cười trấn an nàng. Lúc này Đường Vãn Thiên đã đuổi đến lưng Xích sơn,! hấn sợ ta sẽ không chết sao? Thân chinh đến đây đuổi giết ta?

Ta tìm thủ cấp khắp chung quanh. Hồi lâu cũng không tìm được. Nhìn thấy Đường Vãn Thiên đã sắp đuổi tới rồi. Ta gấp đến độ khí huyết dâng lên, 1 ngụm máu tươi lại từ trong miệng phun ra!

A! Có dùng địa giải được cũng vô dụng. Nơi này, bị trận Hạ Tuyết này làm ơ mơ hồ hồ, không phân biệt rõ đâu là hòn đá, đâu là thủ cấp. Ta chạy đến nơi có cái gì đó nổi lên, dùng tay đào tuyết. Hi vọng có thể tìm ra thứ ta muốn

Mặc dù đỉnh núi Xích sơn này không lớn nhưng muốn tìm 2 cái thủ cấp nho nhỏ cũng là rất gian nan!

Ta vừa đào vừa nhìn vách đá. Có phải Đường Vãn Thiên đã sắp lên đây? Trong lòng ta cực lạnh. Không được! Ta thật sự không thể tránh khỏi bàn tay của hắn sao? Hắn muốn ta chết sao?

“Mụ mụ, hay là để ta xuống đây đi! Ta sợ phụ thân hạ độc thủ với người! Tuyệt Hoàng muốn 1 mụ mụ còn sống chứ không phải 1 mụ mụ đã chết! Mụ mụ, vết thương của người phải được chữa trị!” Nàng ở trên lưng ta oa oa khóc

Lòng tay thấy bi thảm, nhẹ giọng nói “Không có việc gì, Tuyệt Hoàng, mụ mụ quyết sẽ không chết! Vì Tuyệt Hoàng, mụ mụ sẽ sống!”

Nàng “oa” một tiếng khóc lớn ra, ôm lấy cổ ta, ” mụ mụ, ngài đang tìm cái gì? Tuyệt Hoàng giúp người tìm!”

Ta cười nói, “nơi này tuyết đọng nửa thước, Tuyệt Hoàng còn nhỏ, có thể ở trên lưng để mẫu thân bảo vệ Tuyệt Hoàng. Nếu Tuyệt Hoàng muốn giúp mụ mụ thì giúp mụ mụ quan sát 1 chút xem có nơi nào nổi lên hình tròn. Mụ mụ đang tìm thủ cấp của bà ngoại và ông ngoại của con. Tìm được thủ cấp của ông ngoại và bà ngoại rồi, mụ mụ liền có thể cùng Tuyệt Hoàng rời đi!”

Tuyệt Hoàng nhẹ nhàng oh một tiếng, một hồi lâu chỉ vào cây mai cổ trước mặt bọn ta, “mụ mụ, ngài nói thủ cấp, có phải là cái kia không? Mụ mụ, người xem, bên trong cái thủ cấp kia có hàn quang đấy!”

Ta chỉ cố tìm trên mặt đất nhưng không ngờ Đường Vũ Hiên lại đặt ở trên nhánh cây

Hàn quang đó chính là hàn băng ngọc bên trong thủ cấp của mẫu thân. Quả nhiên đúng vậy! Mũi ta cay cay, tìm kiếm nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có kết quả rồi!”

“Tuyệt Hoàng thật tốt, vừa nhìn đã có thể thấy được!” Ta cười, đang muốn phi thân lên thì lại bị ngã xuống 1 bên

A! cứ nhiên là vậy! Ta móc thuốc tăng lực từ trong lòng ra, nuốt vào 1 viên, qua 1 hồi lâu, cảm thấy tất cả khí lực đều đã trở về bên trong cơ thể

Đường Vũ Hiên dùng hết tâm kế để đoạt lấy thủ cấp của mẫu thân và mẫu thân là vì cục diện phong thủy, là cục diện phong thủy gì?”

“mụ mụ, mụ mụ, người không có việc gì chứ? Hay là mụ mụ buông Tuyệt Hoàng xuống đi, Tuyệt Hoàng tự mình đi!”

Ta nhẹ nhàng lắc đầu “Tuyệt Hoàng, mụ mụ đã thấy được thủ cấp của ông ngoại và bà ngoại, mụ mụ đã tìm kiếm lâu lắm rồi!” Dứt lời, liền bắt đầu khóc không thành tiếng

“mụ mụ, đừng khóc! Mụ mụ!” Tuyệt Hoàng lớn tiếng nói

Hít 1 hơi, đang định tiến lên thì lại có người ra tay trước ta 1 bước, phi thân tới, đoạt lấy 2 thủ cấp đó. Là Đường Vãn Thiên!

Ta tái nhợt nghiêm mặt quay đầu, lúc này sắc trời đã dần sáng, nương theo sắc trời, ta thấy hắc tiều tụy hơn trước đây 1 ít. Vẫn xoả tóc, vận long bào màu đen. 2 người bọn ta, một người triều phục màu đỏ, hồng y pháp phối. Một người long bào màu đen, đứng trong tuyết giống như 2 ác quỷ trong địa ngục

Đôi mắt hắc đỏ ngầu, vươn tay về phía ta “Đưa Tuyết Hoàng cho ta!” Thanh âm của hắc rất khàn, như là đã khóc rất lâu

Khoé môi ta phiếm ý cười lạnh lùng “Đưa thủ cấp cho ta!”

Hắc nheo mắt lại “Tuyết Hoàng và thủ cấp, ngươi chọn cái nào?”

Ta nhắm mắt, cố gắng khống chế chính mình “Lúc đầu 2 người chúng ta đã nói, Tuyết Thế cho ngươi, Tuyết Hoàng cho ta!”

Cả người hắc run rẩy, miệng hết mở rồi đóng, hết đóng rồi mở, 1 hồi lâu mới nói “Đưa Tuyết Hoàng cho ta!”

” mụ mụ! Mụ mụ! Phụ thân! Tuyết Hoàng muốn cả 2 người! Oa!” Thân thể nhỏ nhắn của nàng vì khóc mà run rẩy

Ta cảm thấy khí huyết dâng lên. Một ngụm máu tươi liền cứ vậy phun lên nền tuyết

Hắc nhìn ta, tiến tới phía trước từng bước, muốn nói rồi lại nói không nên lời

” mụ mụ! Mụ mụ! Người đừng lo! Mụ Mụ! Người đừng chết! Ta không đi theo mụ mụ nữa! Tuyết Hoàng ở lại bên cạnh phụ thân, Tuyết Hoàng chiều cổ đệ đệ! Mụ mụ lấy thủ cấp của ông ngoại và bà ngoại đi đi! Mụ Mụ!” Nàng kêu khóc. Lệ trong đôi mắt ta liền cư thế rơi xuống, đôi mắt đỏ ngầu, nhìn chăm chăm vào Đường Vãn Thiên “Đưa thủ cấp cho ta, đưa Tuyết Hoàng cho ta!”

Trong đôi mắt hắc mơ hồ phiếm lệ quang. Đi lên phía trước từng bước, rồi lại từng bước! Hắc tiến lên phía trước, ta lùi về phía sau “Hoàng thượng, giao ước 3 năm ta đã tuân thủ, xin hoàng thượng hoàn thành ước định!” Chết tiệt! Máu bên khoé môi lại chảy xuống. Nhưng ta vẫn đứng thẳng, kiêu ngạo nhìn hắc

“Diệp Dực Nô! Người như vậy cũng vô ích! Mấy năm trước, ta đã nói với ngươi rằng ta sẽ dùng độc xích hoàng, với thực lực của ngươi, ta không tin ngươi cư nhiên không có giải dược! Người lại đang diễn kịch rồi, phải không? Phải không?” Hắc vội vàng nói

Ta híp mắt nhìn hắc, đột nhiên nở nụ cười “Hoàng thượng muốn xác định cái gì? Thôi! Tuyết Hoàng, đi theo mụ mụ! Đã tới nơi này rồi, ta nhất định phải mang theo con cùng đi!”

Thân thể nhỏ nhỏ của Tuyết Hoàng khóc đến phát run “Mụ mụ! Mụ mụ! Hay là quên đi! Đừng đi! Chúng ta ở lại hoàng cung cũng được! Mụ mụ!”

Bên môi ta nở nụ cười vô lực “Nhưng, làm sao bây giờ, Tuyết Hoàng, trong hoàng cung của phụ thân con đã không còn cho phép mụ mụ ở lại nữa! Nếu Tuyết Hoàng muốn ở lại thì mụ mụ để cho Tuyết Hoàng ở lại, được không?”

Đường Vãn Thiên giận dữ nói “Sao ngươi có thể nói như thế? Rõ ràng là hận ta như vậy! Rõ ràng là ngươi không muốn mang Tuyết Hoàng đi! Tại sao lại mang nàng đến đây? Ngươi muốn gặp mặt ta sao? Bọn ta đã ở trước mặt ngươi, ngươi còn muốn cái gì? Đưa Tuyết Hoàng cho ta!” Hắc vươn 2 tay về phía ta

Ta biết, ta đã không còn cách nào để mang Tuyết Hoàng đi rồi! Chì là, Tuyết Hoàng, mụ mụ cũng không muốn thế. Bên môi miễn cưỡng nở 1 nụ cười, lãnh đạm nói “Được, ta để Tuyết Hoàng lại, đưa thủ cấp cho ta!”

Hắc gật đầu, ” hảo!”

Tuyết Hoàng ôm cổ ta, khóc lớn nói, “xin lỗi, mụ mụ, Tuyết Hoàng không có năng lực bảo vệ mụ mụ! Tuyết Hoàng muốn trở thành người mạnh nhất trên đời, ta phải bảo vệ Tuyết Thế. Mụ mụ yên tâm đi! Mụ mụ, chờ lúc rảnh rồi, người tới thăm Tuyết Hoàng và Tuyết Thế cũng được!”

Ta tháo nút kết trước ngực ra, buông Tuyết Hoàng xuống. Quay đầu lại, ôm Tuyết Hoàng vào trong lòng, hải tử này tri kỷ như vậy, làm cho ta động tâm như vậy, làm cho ta ... không nỡ buông tay!

Ta không lên tiếng, cảm thấy tay hấn cầm lấy tay ta, ta tức giận muốn tránh ra nhưng lại bị hấn kéo lại, ôm vào trong ngực

“Đừng đi, đừng thề độc như vậy nữa! Ta muốn người thu hồi lời độc thệ của người!” Hấn giận dữ hét bên tai ta

Tại sao hấn lại như vậy? Ta không nghĩ ra. Bây giờ, nói những lời này không phải đã quá muộn sao? Trái tim của ta... cực lạnh. Nhìn Tuyết Hoàng, ta cười nói “Tuyết Hoàng, mẹ yêu con!”

Hấn buông ta ra “Sao người lại nói như vậy?” Trong đôi mắt hấn tràn ngập nghi vấn

“Ta hỏi người 1 việc, Tiểu Hạ ... thế nào rồi?”

Thân thể hấn cứng đờ, 1 hồi lâu mới nói “đã chết!”

A, đã chết sao?

Ta cười nói, rút đoản kiếm từ bên hông hấn ra, kê lên cổ của mình, lạnh lùng nhìn hấn “Được rồi! Đường Vấn Thiên! Lùi lại!”

Khoé môi hấn co quắp, xanh cả mặt “Người... thật sự không quay đầu lại sao? Cho dù là chết, người cũng không quay đầu lại, phải không?”

Ta cười khổ, “không phải ta không quay đầu lại,... mà là người... không cho ta cơ hội để quay đầu lại!” Dứt lời, liền không chút do dự chạy vội đi, thả người nhảy xuống vách núi! Tiểu Hạ đã chết, người làm tỷ tỷ như ta thật.... vô dụng

Nếu như không phải không còn cách nào khác thì ta sẽ không đến bước này, lượng độc trong cơ thể ta đã không còn khổng chế được rồi! cho dù là chết.... cũng muốn thoát khỏi hấn

Hấn nổi giận gầm lên một tiếng, tóm được tay trái của ta, 2 người bọn ta cứ vậy mà treo lơ lửng trên vách núi

Gió từ vực sâu thổi đến, hồng y tung bay. Tay phải ta đang cầm đoản kiếm, trên lưng còn đang mang thủ cấp của phụ thân và mẫu thân

“Cho dù là chết, người cũng muốn rời khỏi, phải không?” Đôi mắt của hấn như muốn nhỏ ra máu.... yếm mị, động lòng người

Bên môi ta nở nụ cười, ngẩng đầu lên, cười nói với hấn “Đúng vậy! Nếu không phải đã tới tuyệt lộ thì Diệp Dục Nô ta há phải tìm cái chết!”

“Ta đã cho người đường sống, tại sao không làm?!” Hấn giận dữ hét, khói môi tràn ra máu tươi

Ta bình tĩnh nhìn hấn, “Đường quốc chủ có biết vì sao độc xích hoàng nhiều năm như vậy mà vẫn không có người nào có thể giải không?”

Hấn đại giạt mình. Trên khuôn mặt tuấn tú tràn ngập sự sợ hãi

“Là bởi vì độc xích hoàng vốn khó giải! Diệp Dục Nô sở dĩ sống đến bây giờ là bởi vì Diệp Dục Nô dùng 3 năm nghiên chế giải được, cuối cùng chỉ có thể dùng thuốc tăng lực, giữ được bản thân đến hơi thở cuối cùng!”

“Như thế nào có thể! Như thế nào có thể! Trên đời này, không có loại độc nào mà Diệp Dục Nô không giải được. Hơn nữa, 3 năm trước ta đã có nói rồi, sao người lại không thể tìm ra cách nào!” Hấn gào thét, nước mắt nhỏ giọt lên mặt ta, thiêu đốt đau đớn trái tim ta

Ta vỗ về mặt mình.

“Đường Vấn Thiên, người đang làm gì? Người đang thương tâm sao? tại sao lại rơi lệ? Hay là, người vì ta mà thương tâm sao? Người bị tổn thương sao?” Ta nghiêng đầu, cảm thấy chính mình có nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra. Tại sao nam nhân này có lập đi lập lại bất thường như vậy. Chẳng lẽ, sự tuyệt tình ta nhìn thấy trong hoàng cung của hấn đều là giả sao?

Hắn hét lớn, “Ta đương nhiên là bị tổn thương, người phụ nữ lòng lang dạ sói này. Ta đối xử với nàng như vậy! Nàng cứ nhiên hỡi ta tại sao lại rơi lệ, tại sao lại bị tổn thương, nàng không biết sao? Sao nàng lại không biết? Không phải vì nàng đã biết nên mới đem ta chơi đùa xoay vòng vòng sao? Đừng đi! Đừng đi!”

Hắn đang nói thiên ngoại ngôn ngữ sao? Sao ta cảm thấy chính mình và hắn ngôn ngữ không thông? Trong đầu hồ hết văng, ta cảm thấy chình mình có chút choáng váng đau đầu. Một hồi lâu mới nói “Đường Vãn Thiên, buông ta ra!”

“Ta không buông, nàng mau đi lên! Cho dù là chết, ta cũng muốn nàng chết trong lòng ta! Ta không để nàng rời đi! Ta không để cho nàng dùng phương thức này, bộ dáng bi thê thế này để rời đi! Diệp Dược Nô hẳn phải vừa kiêu ngạo vừa xinh đẹp! Tại sao bây giờ lại bị thảm như vậy? Tại sao nàng lại cự tuyệt! Trên thế giới này, mọi người đều có khả năng cự tuyệt nhưng chỉ là Diệp Dược Nô là không! Nàng trở về đi!” Hắn gào thét lớn, thân thể lại bị trượt xuống 1 chút

“Người buông ta ra!” Ta lạnh lùng nói.

Hắn ngẩn ra, nhìn vào mắt ta, như thể đã nhìn thấy sự tuyệt tình trong mắt ta, hắn vẫn ngây ngốc duy trì tư thế này, không lên tiếng

“Buông ta ra, người mang theo Tuyệt Hoàng xuống núi đi! Tuyệt Thế đang chờ các người ở hoàng cung!” Ta lãnh đạm nói.

“Tuyệt Thế chẳng những tại chờ chúng ta mà còn đang chờ nàng! Nàng trở về đi! Đừng cố chấp như vậy!” tay hắn dùng sức, nhưng lại dùng chân bám chặt vào phiến đá trên vách núi

Hắn vẫn cứ kéo, gương mặt trở nên đỏ bừng

“Mụ mụ, mụ mụ! Không phải rời khỏi Tuyệt Hoàng. Cho dù có rời đi cũng phải còn sống mà rời đi! Tuyệt Hoàng sẽ ở trong hoàng cung đợi người!” Tuyệt Hoàng hẳn long bào rộng thùng thình của hắn, cả người nhỏ bé đứng bên trong tuyết

Trái tim của ta.... đau đớn. Nhỏ giọng nói, “Tuyệt Hoàng. Mụ mụ, không chết, mụ mụ... chỉ là rời đi!”

Nàng không lên tiếng, phi thân xuống, ta cả kinh, cảm đoán kiếm xuống vách núi, vươn tay ôm lấy nàng, cả người đổ đầy mồ hôi lạnh

Nàng ôm cổ ta, vui vẻ nói “mụ mụ, mụ mụ! Tuyệt Hoàng biết mụ mụ sẽ tiếp được ta! Mụ mụ, Tuyệt Hoàng không muốn rời khỏi người!”

Nước mắt của ta liền cứ vậy rơi xuống

Sắc mặt của Đường Vãn Thiên trở nên rất khó coi, một hồi lâu mới nói “Nàng xem, nữ nhi đã nói như vậy rồi, nàng dời chân ra, đi lên đi!”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn. Lúc này bầu trời lại tiếp tục rơi tuyết, nhìn đôi mắt đầy sợ hãi của hắn, trong lòng thấy buồn cười. Không khỏi bắt đầu cười ha ha. Một tay ném Tuyệt Hoàng lên trên vách núi, lớn tiếng nói “Tuyệt Hoàng, nhớ kỹ, mụ mụ yêu con! Hãy sống cho tốt! Nhớ kỹ nam gương mặt nam nhân này! Là hắn hại mẹ con!”

Trên bờ vực, Tuyệt Hoàng lại “oa” 1 tiếng khóc lên

Ta rút đoản kiếm đang cầm trên vách núi ra, cười nhìn hắn “thượng tuyền bích hạ xuống hoàng tuyền, chỉ mong đời đời kiếp kiếp không gặp lại!” Dứt lời, tay nâng, đao rơi, ta chặt đứt bàn tay của chính mình, mỉm cười..... rơi xuống

Trên vách núi tuôn ra 1 tiếng rống to. Giống như con sói mất đi người yêu. Tê tâm liệt phát

Ta nhắm mắt lại. A! Rốt cục, có thể rời rồi đi sao?

Nếu nhiên không phải là nghĩ đến Tuyệt Hoàng thì ta sẽ chặt tay của hắn, chỉ là.... hắn còn phải mang Tuyệt Hoàng xuống núi. Rớt xuống vực sâu như vậy... cho nên, ta chỉ có thể.... chết không toàn thây.

107. Q.3 - Chương 1: Chiêu Y Bảng Văn

“Này! Người đã chết chưa? Chưa chết thì tỉnh lại cho ta!” Trên mặt truyền đến cảm giác đau đớn. Tên nào đang đánh ta? Ta muốn lấy tay tóm lại nhưng lại bị người đó hất sang 1 bên

“Làm cái quái? Chết đến như vậy mà còn muốn giết ân nhân cứu mạng?” Cái thanh âm quỷ rống quỷ kêu

Ta cau mày, từ từ mở mắt ra. Ánh sáng quá mạnh làm ta rất chói mắt. Ta híp mắt một hồi lâu, vươn tay trái ra che ánh sáng, nhưng lại phát hiện thấy tay trái của mình đã bị chặt đứt. Ta ngây cả người. Lúc này mới nhớ rằng hoá ra, ta đã chặt đứt bàn tay của chính mình rồi

“Sao vậy? Không phải rất uy phong? Rất tiêu sái sao? Lúc chặt đứt bàn tay của chính mình, người không có 1 tia do dự. Bây giờ mới hối hận! nói cho người biết!” Cái thân ảnh nho nhỏ kia đứng đưa lưng về phía ánh sáng

Cho đến lúc này, ta mới phát hiện rằng ta chưa từng gặp qua tiểu hài tử này! Chỉ thấy hắn 1 thân bạch y trắng, tóc vàng mắt ngọc, trên đầu có 1 quầng hào quang màu trắng, phía sau còn có 1 đôi nhục sí màu trắng. Không sai! Chính là nhục sí! Ta cả kinh, chỉ vào hắn, nói “miếu Nguyệt Lão! Người là tên tiểu hài tử kia! Sao mà người vẫn còn nhỏ như thế? Sao còn chưa cao lên?”

Hắn nhú mày. Một hồi lâu mới tự chỉ vào mũi mình, nói “Cái gì là gọi là “sao không cao lên”? Người đứng có nghĩ là ta còn nhỏ, ta đã hơn 1000 tuổi rồi! Chính là ngàn tuổi đại nhân!”

Không biết vì cái gì mà ta cảm giác rằng trên người tên tiểu hài tử này mơ hồ lộ ra 1 chỗ sát khí!

Là áo giáp của ta sao? 1 tiểu hài tử như vậy mà sao trên người có thể lộ ra sát khí?

“Người đừng xem ta là thần tiên, người nhìn trang phục này của ta là biết ta không phải rồi!” Hắn hừ lạnh 1 tiếng

Ta chau mày, như là nghe thấy 1 loại ngôn ngữ khác

“Người phụ nữ này! Người đang nghi ngờ những gì ta nói” Hài tử đó bắt đầu rống to lên

Ta một hồi lâu không lên tiếng, “Người... không phải người sao?”

Hắn nghe vậy, bắt đầu cười ha ha, bàn tay đặt vào trường kiếm bên hông, ngoắc ngoắc ta

Ta ngây cả người, liền đi qua đó

“Đưa tay trái ra đây!” Hắn lãnh đạm nói.

Ta thoáng giật mình, chần chờ xem có muốn vươn tay ra không

Nhưng hắn lại nói, “Sao vậy? Dù sao tay trái của người cũng đã chặt đứt, chặt thêm lần nữa thì cũng đâu sao, sợ cái gì?”

Ta nghiêng đầu, suy nghĩ 1 chút, liền vươn tay ra. Hắn nở 1 nụ cười với ta. Rút thanh kiếm bên hông ra, trước khi ta có phản ứng, liền 1 kiếm chém xuống tay trái ta

Ta kêu lên 1 tiếng! Hắn... hắn ... hắn...chặt tay trái của ta

Không ngờ 1 hài nhi nhỏ nhỏ mà cứ nhiên ra tay như thế! Sắc mặt của ta tái nhợt. Ôm lấy chỗ bị thương trên cánh tay! Ngã ngồi xuống mặt đất

Không ngờ tới, như thế một người nho nhỏ địa hài nhi, dĩ nhiên xảy ra như thế trọng địa thủ! Sắc mặt của ta tái nhợt . Bưng cánh tay địa đã thương chỗ. Ngã ngồi đến trên mặt đất.

Hắn nhìn ta, cười lạnh, một hồi lâu nói, “Kiếm của ta, có phải tốt lắm không?”

Ta cười lạnh, “Nếu cứu mạng ta là vì muốn chứng minh kiếm của mình tốt, lại còn chặt tay của ta! Đừng có trông cậy vào việc ta sẽ tạ ơn người!”

muốn cứu mạng của ta, là một rồi chứng minh chính mình địa kiếm hảo, vừa lại chém tay của ta đi, bị cho là một cái gì! Không nên trông cậy vào ta sẽ tạ ơn người!”

Hắn nhìn ta rồi bật cười, “Người sẽ không tưởng rằng ta muốn người cảm tạ đó chứ! Ta cứu người là vì chủ nhân! Bây giờ đã cho người xem kiếm của ta thì ta nói với người, bắt cứ thần ma quỷ phạt nào, kiếm của ta cũng có thể chặt đứt! Dùng để trảm 1 người như người thì thật tốt!”

Ta cười lạnh, thở nói, “Ta thật sự cũng không muốn cảm ơn hảo ý của người đã chặt tay ta!”

Hắn cười ha hả, thu thanh kiếm vào bên hông “Người biết không? Nếu không phải người không gây nên 1 phen kia trong Lá Rụng cốc thì ta sẽ không quản người! Bởi vì, ta thích người đi phá hoại! Ha ha ha!”

Ta lạnh lùng nhìn hắn. Mặc kệ như thế nào, hắn cứu được tánh mạng của ta còn là chuyện thực không nghi ngờ. Mặc kệ hắn vô lý tới mức nào, ta bây giờ không phải là đối thủ của hắn !

“Người là yêu, hay là tiên?” Ta lãnh đạm nói.

Hắn cười lắc đầu, “Không phải yêu, không phải tiên! Không phải thần, không phải phật! Người chỉ cần nhớ ta là người đã cứu người là được

Ta cười lạnh, cứu ta, nhân tiện chặt luôn tay ta! Thật là ăn khớp!

Cho đến lúc này, ta mới phát hiện, ta mới phát hiện rằng 2 người bọn ta đang trên bầu trời biển rộng. Có thể nói là đang lơ lửng phía trên biển. 1 gian phòng nho nhỏ, ta chỉ cần bước vào bước là có thể tiên vào trong biển!

Sao hắn làm được như vậy?

Đang nghĩ tới đó thì bên ngoài vang lên âm thanh phá thủy [âm thanh người ta trồi lên khỏi mặt nước]

Hắn cả kinh, bàn tay đặt lên trường kiếm bên hông!

Trên bầu trời chợt loé kim quang [ánh sáng vàng] làm cho đôi mắt ta cũng bừng lên. Đang định nói chuyện thì 1 đạo kim quang đó đã vây quang căn phòng nhỏ của bọn ta! Cánh cửa bị một đầu rồng màu vàng thò vào

Ta chưa bao giờ chính thức nhìn thấy rồng. Cho nên, nhất thời đứng đó ngây ngốc! Lúc này, con rồng đó mở miệng nói tiếng người “Thiên sứ! Người chặt đứt cánh tay của nàng rồi! Người định bồi thường thế nào? Người có tin ta nói với lực đệ, để cho hắn đông lạnh người trăm năm không?”

Nguyên lai, nam hài này là thiên tử [con trời] sao? Ách, cái gì mà thiên tử? Sứ giả thiên thần? Sứ giả thiên thần giáng phàm đi thị sát sao? Không nghĩ ra!

2 mắt của con rồng đó chớp chớp với ta, 1 hồi lâu mới hoá thành hình người trong ánh kim quang, kim quan buộc tóc, khí vũ hiên ngang, đứng trước mặt ta, chấp tay nói “Tại hạ kim long, là Đông hải long vương! Đã là Diệp tiểu thư sợ hãi! Mong Diệp tiểu thư thông cảm cho tiểu hải tử không hiểu chuyện, đừng so đó với hắn!”

Đông hải long vương? Ta thiếu chút nữa đã sợ hãi kêu lên! Đông hải long vương không phải là 1 lão nam nhân rất già sao? Sao lại như vậy? Sao lại như vậy?

Hắn nhìn ta, cười nói, “Diệp tiểu thư là ân nhân cứu mạng của ta, chuyện cụt tay này, cứ để kim long ta xử lý cho người!” Dứt lời, liền gỡ 1 mảnh vẩy xuống, cầm lấy tay ta, đặt mảnh vẩy đó lên. Cánh tay của ta liền trở lại trên người ta. Cổ tay cũng lại chậm rãi mọc ra 1 bàn tay mới

Ta khiếp sợ nhìn hết thấy mọi người. Cảm thấy trái tim của chính mình sắp từ trong miệng nhảy ra ngoài

Người này... Người này ...Cư nhiên thật sự... Cư nhiên thật sự! Ta vuốt vuốt bàn tay trái của mình, đáng lẽ trên đó phải đầy sẹo. Mà bàn tay này lại giống hệt với bàn tay của trẻ con mới sinh, thật xinh đẹp

Ta kinh hỉ ngẩn đầu. Cười nói, “Đa tạ kim long! Tiếp nhận chi ân, cảm kích vô cùng!”

Hắn khoát tay chặn lại, cười to nói, “on cứu mạng của Diệp tiểu thư, ta còn chưa hảo hảo đáp tạ, việc này chỉ là nhắc tay chỉ lao mà thôi! Ngày sau, nếu có chuyện khó khăn gì thì cứ cầm lấy bàn tay này, gọi 3 tiếng “kim long”, tiểu vương sẽ lập tức xuất hiện!”

Không phải là tốt đến thế chứ?

Làm như nhìn ra vẻ nghi ngờ của ta, hắn cười nói “Trên người tiểu thư có 1 mảnh vảy rồng của tiểu long, đương nhiên tiểu thông có thể thông tâm hiểu ý!”

“Ta không nhớ rõ đã gặp ngươi lúc nào, có phải ngươi đã nhận nhầm rồi không?” Ta nghiêng đầu

Hắn lắc đầu, cười to nói, “Ân nhân cần gì phải khiêm tốn! Hết thấy đều là do duyên phận mà thôi! Ân nhân còn có tâm nguyện gì, tiểu long sẽ thay ân nhân hoàn thành!”

Ta cả kinh, theo tìm thức giấu bàn tay ra phía sau, không có!

Trong tích tắc, ta địa sắc mặt trắng bệch, nhỏ giọng nói, “Ta không tìm thấy thủ cấp của mẫu thân và phụ thân nữa! Không thấy nữa!” Dứt lời, liền nghẹn ngào 1 tiếng

Thiên sứ lạnh lùng hừ nói, “Chính là 2 món đồ trên lưng ngươi? Hừ! Ta tưởng rằng vô dụng nên ném xuống biển rồi!”

Ta gầm nhẹ một tiếng, liền lao ra nhưng kim long đã nhanh hơn ta 1 bước, hoá thành cự long, tiến vào trong nước

Sau chốc lát, hắn liền cầm bao quần áo bằng gấm đi tới trước mặt ta

Ta hai tay tiếp nhận. Nước mắt, liền rơi xuống.

“chết thì cũng đã chết, bây giờ không biết đã đầu thai ở nơi nào, còn ở đâu cầm thủ cấp của bọn họ! thật là ngu xuẩn!” Thiên sứ cười lạnh

Kim long thì nói, “Diệp tiểu thư, hay là sớm hạ thổ thủ cấp của nhị lão nhân đi! Cứ cầm theo như thế cũng không hay!”

Ta cười lạnh, “Ta vốn định đem 2 người họ vào trong hoàng lăng của hoàng đế Hoàng quốc, nhận sự quý lạ của hoàng đế mọi thời, không ngờ lại gặp phải mối hoạ như vậy!”

Hắn tiếp nhận 2 thủ cấp trong tay ta, cười nói “Có phải Diệp tiểu thư còn muốn làm như thế?” Hắn bình tĩnh nhìn ta

Ta ngây cả người. Một hồi lâu mới gật đầu.”Nếu đã cùng ra đi thì chôn cùng 1 nơi cũng là đã hoàn thành 1 đích!”

Hắn cười quay đầu lại. Nhìn thiên sứ nói, “Thiên sứ, việc này giao cho ngươi rồi!”

Thiên sứ hừ một tiếng, lãnh đạm nói, “Vì cái gì mà muốn ta đi?”

Kim long cười nói, “bên trong hoàng lăng có rất nhiều phong thủy. Ta là thần long phương đông, đương nhiên là không thể vào được. Nhưng ngươi thì khác, ngươi không nằm trong phạm vi này. Ngươi vốn là ác ma, nói cách khác, mấy cái phù chú đó cũng phải sợ ngươi! Có phải không? Cho nên, ngươi đi là thích hợp nhất!”

Hắn chau mày cười nói, “Cái này là đương nhiên! thần thành phương đông bọn ngươi thật buồn cười! Cứ thích bày ra phù chú! được, bọn họ muốn tới thì cứ để cho bọn họ tới!”

Ta nói, “Ta cũng muốn đi!”

Hắn khoanh tay trước ngực. Nhìn ta một hồi lâu, lạnh lùng nói, “Không được!”

Kim long cười nói, “Diệp tiểu thư, thiên sứ này mặc dù hơi ác khẩu [ác mồm ác miệng] 1 chút nhưng làm việc rất tốt. Chuyện này cứ giao cho hắn làm, hắn sẽ hoàn thành tốt cho ngươi!”

Ta thấy hắn nói như thế, cũng không tiếp tục kiên trì. Chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Thiên sứ thấy ta không kiên trì nữa, liền cầm lấy thủ cấp, khinh thân đi về phía hoàng lăng

“Long vương! Người có biết dạng phong thuỷ nào có thể ngăn cản được thủ cấp của phụ mẫu không?” Ta cau mày nói. Ta vốn không tin vào quỷ thần nhưng không ngờ lại có 1 phen kỳ ngộ này, thật đáng tiếc!

Hắn ngồi trên ghế, một hồi lâu mới nói, “Theo ta biết, có ba thứ! Thứ nhất là con rệp 1 năm. Thứ hai là phu cách [xa chồng] 3 năm. Thứ 3 là con cháu cả đời! Bây giờ xem ra, cục diện này thì chỉ có thể là loại thứ 2: phu cách! Nói các khác là thủ cấp của những người phụ nữ đã cùng phu quân chia lìa, hoặc là đã chết, hoặc là bị thương, hoặc là bị hù

A! Ta ngồi xuống. Nguyên lai, thật sự có chuyện này! Đường Vũ Hiên lấy thủ cấp của mẫu thân và phụ thân là muốn thiết lập cái phu cách chi cục này! Từ lúc hắn lấy đi là vừa đúng 3 năm

Trách không được! Trách không được.... Tiểu Hạ và Sa Hận Thiên lại đột nhiên chia cắt như thế! Tiểu Hạ cũng đã chết

Nguyên lai là bị ảnh hưởng của các thiết cục phong thuỷ này. Nói cách khác, con đường tình cảm nữ tử Diệp gia ta cũng sẽ không được như ý!

Ta nhớ, lúc đầu hắn nói với ta, thiết lập cục diện này là muốn ta rời khỏi hoàng cung. Hoá ra, đúng là chủ ý này. Một mình ta là được rồi, bây giờ lại còn làm liên lụy đến nhiều muội muội như thế! Trong lòng ta thấy bất bình, rất muốn mắng chửi người nhưng lại không mắng được. Việc này, ta cũng có trách nhiệm, phải không?

Ta nhìn ra bên ngoài, nguyên lai, đây là Trạch quốc sao? Trong Trạch quốc, ta có rất nhiều muội muội. Chỉ là, dưới chân không có cảm giác được chạm đất, thật sự rất chán ghét!

Mặc dù tất cả mọi chuyện đụng phải hôm này đều rất kỳ quái, nhưng bởi vì trong tâm của ta có chút khó chịu mà cảm giác có điểm chết lặng rồi!

Kim long cười nói, “lại nói cho Diệp tiểu thư một tin tốt, Diệp Tiểu Hạ chưa chết!”

Trong lòng ta cả kinh. Trong hôm nay, trời cao đã đem đến cho ta quá nhiều tin tốt “Tiểu Hạ... nàng... chưa chết sao?”

Hắn cười nói “Diệp Tiểu Hạ bị Sa Hận Thiên đuổi giết, nhảy từ trên đỉnh núi Tuyết sơn xuống. Bất quá, nàng không chết, hài tử trong bụng cũng không có việc gì! Lục đệ vừa mới nói cho ta biết! Cho nên, người không cần quá lo lắng

Ta không hại chết Tiểu Hạ! Ta nở 1 nụ cười mừng rỡ

“Trong hoàng cung còn có người tiểu thư lo lắng, tiểu long có thể mang tiểu đi quay lại xem 1 chút!” Hắn cười nói với ta

Ta kiên định lắc đầu.”Đã đứt khoác rơi đi như vậy là không bao giờ còn muốn liên quan tới hắn! thôi! Bây giờ ta không chết, nếu thật sự đã chết thì sao ta còn trở về thăm bọn hắn? Lần này, Diệp Dục Nô ta đã chết liền

Hắn nhìn ta rồi chậm rãi lắc đầu, “Nếu tiểu thư đã quyết định thì tiểu long cũng đành thôi! Chỉ là, thương thế của tiểu thư đã lành, nơi này cũng không thể để tiểu thư ở lâu dài! Tiểu thư có nơi nào muốn đi không? Tiểu long tiễn 1 tiểu 1 đoạn!”

Ta cười nói, “Phượng Hoàng cốc!”

Hắn cười, vung tay, bên tai của nghe thấy phong thanh thuỷ khởi, chỉ sau chốc lát, ta đã trở lại Phượng Hoàng cốc, ở trong nhà của chính mình

Lúc này trong nhà trống rỗng, mênh mông rậm rạp. Ta vuốt ve từng cọng cây ngọn cỏ trong nhà. Đã bao lâu rồi? Sau lúc quyết định chuyển chiến trường qua Hoàng quốc, ta đã hơn mấy năm không trở về!

Lúc này trở lại, cư nhiên sẽ phải gặp tình cảnh này. Bàn tay mặc dù đã tốt lắm rồi nhưng lại vẫn mơ hồ đau đớn. Vốn là đau lòng!

Nhớ đến Tuyết Hoàng đã khóc nhiều như vậy, trái tim của ta như tan nát

Từ trong lòng móc ra tín vật của các muội muội, bây giờ, ta muốn đi đến quốc gia nào cũng được. Nhưng ta không thể làm liên lụy các muội muội. Đường Vãn Thiên mặc dù đã tận mắt nhìn thấy ta rơi xuống từ sườn núi, nhưng với tình tình của hắn, hắn quyết sẽ không tin rằng Diệp Dược Nô cứ thế mà chết. Nếu ta sở liệu không sai thì hắn chắc chắn sẽ phái người đi thi thân [xác] của ta. Nếu không tìm được thì sẽ phái sát thủ đi tìm ta

Nếu lúc này đi đến chỗ của muội muội thì sẽ liên lụy đến các nàng. Đường Vãn Thiên quý kế đa đoan, ngoài mặt thì tươi cười với người, nhưng sau lưng lại vụng trộm cho người 1 đao

Ta không thể mạo hiểm. Mặc kệ có thể nào, ta không bao giờ để cho hắn tìm được nữa

.....
Ngồi trước gương trang điểm, mái tóc đen dài 3 thước đã biến thành 1 đầu đầy tóc bạc. Người trong gương vẫn xinh đẹp như cũ nhưng năm tháng lại để lại vết tích trên mái tóc ta, dễ dàng nhìn thấy

Bốn năm rồi sao? Ta, đã ba mươi tuổi rồi sao? Ta lạnh lùng nhìn ra bên ngoài.

Lúc này ta đang ở khách điểm, những năm qua, ta không lúc nào ta không lẫn trốn đám thám tử của Đường Vãn Thiên! Ta biết Đường Vãn Thiên sẽ không dễ dàng buông tha ta như thế, chỉ là không ngờ rằng đám thám tử của hắn lại truy đuổi chặt chẽ như vậy. Bốn năm nay, ta chưa từng có 1 giấc ngủ an ổn

Sợ ngủ thiếp đi sẽ bị bọn họ bắt được

Chẳng lẽ, hắn thật sự hận ta như vậy! Hắn đến mức ta đã chết mà còn chưa đủ sao? Trong lòng ta thấy bi ai. Một đôi vợ chồng mà cư nhiên đi đến tình trạng này, không thể không coi là 1 loại bi ai

Hắn không làm khó các muội muội của ta, nhưng các nàng cũng bởi vì bọn người Đường Vãn Thiên mà mỗi người bị làm cho bất ổn

Diệp gia ta rốt cuộc đã làm gì sao? Vì sao trời cao lại cứ đối xử như thế? Thiếu niên tóc trắng. Kỳ thật, lúc sinh ra, cha ta đã điều chế ra phương thuốc rất tốt, nhưng ta vẫn không hề hắn gì. Cho nên lúc này 1 đầu tóc đen mới hoá thành tóc bạc. Ta biết, trên đời này chẳng có ai là giống ta, bởi vì bị thương nên tóc đen biến thành tóc bạc!

Phụ thân không có cái gì có thể truyền cho bọn ta nhưng lại đem cái khuyết điểm này của Diệp gia truyền lại cho bọn ta! Lúc hắn chết, tóc mặc dù vẫn còn đen nhưng đó là bởi vì hắn đã uống thuốc. Lúc còn ta, ta thấy phụ thân 1 đầu tóc tơ ngắn

Căn bệnh này nếu không chữa rì thì chỉ nhìn thấy toàn tóc tơ ngắn mà thôi! Kỳ thật, cái này nguy hại rất lớn đến thân thể. Không tới 35 tuổi thì sẽ giống hệt như 1 lão nhân. Mà ta, bây giờ đã 30 tuổi rồi

Đến bây giờ, ta vẫn không nhớ nổi rằng mình đã cứu kim long lúc này! Chỉ là, bàn tay trái tóc rụng lực thì chỗ nối vẫn mơ hồ đau đớn. Đôi khi cũng có thể nhìn thấy phiến vảy rồng màu vàng khảm tại bên trong da thịt ta, loè loè phát sáng

Cũng nhắc nhở ngày đó ta bắt đắ dĩ bị buộc phải nhảy xuống vực như thế nào

Bây giờ nhớ lại, hành động của Đường Vãn Thiên ngày đó quá mức kỳ quặc, lời nói, hành động đều làm cho người ta thấy kỳ quái! Hắn nói ta lòng lang dạ sói. Hắn nói sẽ bố trí cho ta 1 biệt viện trong Hoàng thành, để cho ta sống ở đó. Nếu không phải rất hiểu rõ nam nhân này thì ta sẽ tưởng rằng hắn thật lòng với ta

Thế này thì chỉ có 1 giải thích, đó là có người cản trở

Qua mấy năm nay, ta cũng lưu ý tới động tĩnh của Hoàng quốc. Thụy Triệt quả nhiên đã cưới Tuyết Vô Ngân. Đường Vãn Thiên phế bỏ toàn bộ hậu cung, cho bọn họ xuất cung và lập gia đình. Trong hậu cung chỉ còn lại 1 mình Thái hậu

Còn có, Tuyền Tuyết Nhi

Đường Vãn Thiên cũng không bởi vì ta đã ra khỏi hậu cung mà sinh thêm con. Xét về tương đối thì Tuyết Thế và Tuyết Hoàng đã trở nên rất cao quý

Ta lạnh lùng cười. Vãn Thiên còn ở lại trong hoàng cung

Về phần Đường Vũ hiên, vẫn là ba đào không sợ hãi, vẫn ngồi ở vị trí quốc sư của hần

Trốn tránh như thế đã lâu! Ta không muốn tránh né nữa! Ta muốn chủ động phản kích! Nếu hần không buông tha ta, vậy thì để cho bọn ta đấu “ngươi chết ta sống”

Đứng lên khỏi ghế, ta hồng y tóc bạc, lụa mòng che mặt, nói với chính mình “Diệp Dược Nô! xuất phát!”

Thở dài một tiếng. Lưu lại cảm giác vô tận

Phủ Tam vương gia, Vương gia phu nhân bệnh nặng. ta chau mày. Cái nữ tử bản lãnh rất cao này, mấy năm không gặp mà đã bệnh nặng đến gần chết rồi?

Tam Vương gia phủ, Vương gia phu nhân khuyết điểm trọng. Ta chọn mi. Cái này từng bản lãnh rất cao địa nữ tử, mấy năm không gặp, liền khuyết điểm được như thế muốn chết muốn sống địa rồi?

Ta cầm bảng văn (*) đứng trước cửa phủ Tam vương gia

Nam tử thông truyền thấy ta mang khăn trùm đầu kín mặt cũng không nói lời nào liền dẫn ta đi vào. Trong phủ Tam vương gia rất đẹp. 1 vườn hoa mai nở tươi đẹp

Ta thở dài. Đã bao lâu rồi? Qua nhiều năm như thế, ta yêu mỗi mình hoa mai là bởi vì nơi này có người đọc được ý nghĩ của ta sao? Đúng vậy! Tuyệt thế và Tuyệt Hoàng của ta vốn được sinh ra bên trong mùa mai nở!

Tuyệt Thế, Tuyệt Hoàng, a!

Phủ Vương gia cư nhiên có thể tùy ý dẫn 1 nữ tử không rõ thân phận vào thì có thấy thế được căn bệnh của Tam vương phi đã cái tình trạng không còn thuốc chữa rồi! Bọn họ đang náo loạn tìm phương thức chữa bệnh

Cung nhân gác cổng dẫn ta vào 1 căn phòng. Trong phòng tràn ngập mùi thơm của thuốc . Ta chau mày nhìn nữ tử yếu ớt trước mắt. Nữ tử đó là Thụy Nhạc Mai?

Lúc này nàng đã gầy đến mức chỉ còn da bọc xương. Nữ tử này là nữ tử ngày đó bày kế muốn ta buông tay Tuyên Tuyệt Tán? Đây là nữ tử Đường Đình Hiên cả đời lưu luyến? Hồng nhan dịch lão, quả nhiên không sai!

Nam tử đó cung kính nói với nàng “Vương phi đây là nữ tử vừa mới tháo bảng văn!”

Bên môi nàng nở nụ cười, nhẹ giọng nói “Sao bây giờ còn có người lấy bảng văn? Thôi! Nếu là 1 nữ tử thì ta cũng không hại ngươi, nếu ngươi không cứu được ta thì Vương gia sẽ giết ngươi, hay là thôi đi! Ta không muốn thêm 1 người mất mạng nữa!”

Ta buồn cười nhìn nàng.”Vương phi tựa hồ đã kết luận rằng căn bệnh của Vương phi vốn không thể chữa khỏi, thật sao?”

Nàng gạt nhẹ đầu, cau mày phát phát tay “Đi đi! Đi đi!”

Đang định nói chuyện thì bên ngoài vang lên thanh âm vù vù của Lâu Nhạc Khanh

Ta cau mày, không ngờ người thứ nhất ta đụng phải là hần

“Ngươi thì biết cái gì, biện pháp của ta nhất định sẽ có hiệu quả! Tiểu đồ đệ của ta đã chết 4 năm, ta đã xem như là thần y rồi! Lâu Nhạc Khanh ta không chữa được bệnh thì còn ai có thể! Dán bảng văn cái gì? Có chủ tâm muốn làm ta tức chết sao?”

“Nếu trông cậy vào ngươi thì Nhạc Mai sớm đã chết!” Đường Đình Hiên lạnh lùng nói

Mới nói xong thì cửa phòng bị 1 cước đá văng ra!

Lâu Nhạc Khanh oa oa mà kêu to.”Này này này! Ngươi đã chết chưa? Di! Còn chưa chết!”

Trên người hần là 1 bộ quần áo màu trắng, vẫn là tề nhĩ tóc ngắn, sau tai buông xuống 1 sợi dây mà đỏ. Hần chuyển hần, thấy ta đứng ở 1 bên, liền oa oa kêu to lên

“Người người người! Người là người phương nào? Cầm trong tay bằng văn, người là người tháo bằng văn! Thật không tôn trọng ta rồi! Ta tốt xấu gì thì cũng là 1 thần y. Người người người! thật to gan!” Hấn nhảy lên nhảy xuống. Lúc này nếu có người nói rằng hấn biết công phu thì thật sẽ không có ai tin

“Họ Lâu kia! Người không nghe ta nói gì sao? Không tôn trọng người thì là không tôn trọng người! Nếu người chữa được bệnh thì ta có phải dán bằng văn không? Cứ ngoan ngoãn ở yên đó đi!” Đường Đình Hiền gạt hấn sang 1 bên

Lâu Nhạc Khanh bị hấn vứt sang 1 bên, nước mắt lưng tròng nhìn ta

Ta dè dặt thanh 1 rồi nói, “Ta đâu có cướp đoạt chén cơm của vị thần y đại nhân này, chỉ là trên người đang không có tiền, vừa lúc thấy nơi này có người bệnh, vốn là biết cách chữa bệnh cứu mạng, nên tiến vào xem xem có phải là vị vương phi này đã không còn có thể cứu thật không!”

Đường Đình Hiền chậm rãi tiêu sái đến bên cạnh ta, nói với ta “Muốn chữa bệnh cho vương phi thì phải có 1 điều kiện, không biết.... vị phu nhân này có thể làm được không?”

Ta cười nói, “Phu quân ta họ Cổ!”

“Vậy thì là Cổ phu nhân! Những người đến đây xin chữa bệnh cho vương phi của ta thật sự rất nhiều, trong đó không thiếu những người mạo danh, ta lập nên 1 quy củ, nếu chữa được bệnh cho vương phi thì ban thưởng, còn nếu không có chuyển biến tốt thì sẽ chém đầu thị chúng. Khép vào tội khi quân!” Hấn hí hửng, thoạt nhìn thật nguy hiểm

Ta buồn cười, “Trên đời này chỉ có đại phu có thể định đoạt sinh tử của người bệnh chứ làm gì có chuyện người bệnh định đoạt sinh tử của đại phu, sinh ra trong hoàng gia, lớn lên trong hoàng gia, ngay cả đạo lý của hoàng gia cũng nhất tịnh học thượng rồi. Người không muốn vương phi khoẻ lên sao? Thôi, hôm nay vốn định đến đây chỉ chữa bệnh cho vương phi, không ngờ lại gặp phải 1 quy củ như thế. Tánh mạng của ta rất quan trọng. Cho nên, căn bệnh của vương phi, ta không chữa, xin vương gia mời vị Lâu thần y này chữa bệnh cho vương phi đi! Ta cáo lui!”

Hấn không biết là chuyện sống chết của vương phi hấn chẳng liên quan gì đến ta sao?

Sắc mặt hấn biến rồi đổi. Lâu Nhạc Khanh thì che miệng cười trộm. Thụy Nhạc Mai ở trên giường nhẹ giọng nói “Thôi! Vương gia, quy củ này vốn là ép buộc. Vương gia cứ như thế, người xem tất cả đại phu trong phủ gần như đã bị người giết hết rồi! Chỉ là 1 mạng mà thôi! Thôi đi!” Trong thanh âm của nàng tràn ngập sự tuyệt vọng

Ta rất muốn cười. Nhưng lúc này mà cười ra thì Đường Đình Hiền lại có lý do để phát hỏa. Nam nhân này, ta tưởng hấn hoa tâm [đa tình] vô cùng, nhưng nguyên lai, sau khi lấy Thụy Nhạc Mai, hấn liền tẩy sạch tim, chung thủy với 1 mình nàng. Ta nghĩ, trong khoảng thời gian tam vương phi bị bệnh, hấn đã bị hành hạ đến chết khiếp rồi

Ta lạnh lùng nhìn hấn. Một nam nhân thâm tình như thế, ta thật sự rất chán ghét

Hấn nhìn ta 1 hồi lâu, lúc này mới nói “Thôi! Người cứ xem bệnh cho vương phi, bất luận thế nào, ta cũng không truy cứu!”

Ta chau mày. Đi lên vài bước, vươn tay ra, đặt lên mạch của nàng. Một hồi lâu mới nói “Tam vương gia, căn bệnh của vương phi đã tới tình huống không còn thuốc chữa rồi! Chỉ có thể kéo dài được nhất thời mà thôi!” Mà ta, không có hào phóng đến mức cứu mạng của nàng

Hấn thoáng giật mình, “Sao người có thể kết luận như vậy? Người dựa vào cái gì mà kết luận?”

Lâu Nhạc Khanh nghiêm mặt nói “Nàng nói không sai! Chỉ là chưa có ai dám nói với người chuyện này mà thôi! Nhạc Mai, nàng ... đích xác đã không còn có thuốc chữa rồi!”

Hấn mặt hấn biến đổi, chậm rãi lùi ra sau 3 bước “Nhạc Mai!”

Thụy Nhạc Mai nhỏ giọng nói, “Vương gia biết rồi cũng tốt! Chưa từng có đại phu nào nguyện ý nói sự thật cho người bệnh, ta đã sớm liệu trước kết quả này rồi! Thôi! Thụy Nhạc Mai ta cả đời được vương gia ưu ái như thế, có chết cũng không hối tiếc!”

Hắn sợ run một hồi lâu, rồi khóc ta thành tiếng

Nam nhân Đường gia đúng thật là chung tình, một người thì với Tuyên Tuyết Dung, một người thì với Thụy Nhạc Mai, còn 1 người thì với ta!”

“Vương gia không nên khóc rống nước mắt người bệnh. Sẽ ảnh hưởng tới tâm tình của người bệnh! Không có lợi cho việc chữa bệnh!” Ta ở 1 bên lạnh lùng nhắc nhở, cho dù là khóc, ta cũng không để cho bọn họ ôm đầu khóc rống!

Hắn gạt nhẹ đầu, lau nước mắt, lúc này mới nói, “Ta biết rồi!” Dứt lời, liền đứng dậy.

Lâu Nhạc Khanh đi theo phía sau hắn, trước khi quay đầu đi còn ném cho ta 1 nụ cười

Hắn đang hoài nghi ta! Tên nam nhân này, trước đây đã quá coi thường hắn rồi!

Ta chau mày, nhỏ giọng nói với Thụy Nhạc Mai “Căn bệnh này của vương phi chính là do uất ức quá mà thành, cảm giác thấy cả đời không thành công. Tiểu thư đương nhiên không có chí lớn gì, bây giờ xem ra là bị gả 1 phu quân không hợp với tâm ý của tiểu thư. Đây chính là bệnh, mà tâm bệnh của tiểu thư cũng không có loại tâm dược nào có thể điều trị

Nàng ngậy cả người, nhìn vào ta .

Ta đi lên vài bước, cúi đầu nhẹ giọng nói bên tai nàng “Tuyên Tuyết Tán đã sớm chết rồi!”

Nói xong, nàng liền giật mình chỉ vào người ta, một hồi lâu liền phun ra 1 ngụm máu tươi, 2 mắt trợn trừng rồi chết ngất

Chú thích

(*) Bảng văn: giống như tờ cáo thị, có việc gì thì vương quan ngày xưa sẽ dán bảng văn ở mấy bức tường ngoài đường, người nào đồng ý làm thì tháo cái bảng văn đó xuống rồi đem lại nhà người dán bảng văn.

108. Q.3 - Chương 2: Gặp Lại Nhau

Chuyện này của Tuyên Tuyết Tán vốn là tâm bệnh của ta, dựa vào đâu mà ta bị dây dưa đến chuyện này lâu như vậy mà nàng vốn là thê tử được an bài của Tuyên Tuyết Tán lại hảo hảo ở chỗ này hưởng thụ ôn nhu mật ái của Đường Đình Hiên? Ta nhận ra mối hận trong lòng nàng là không thể gả cho Tuyên Tuyết Tán, trong tâm muốn gặp mặt Tuyên Tuyết Tán, bây giờ ta thành toàn nàng, làm cho nàng sớm chết đi là có thể xuống hoàng tuyền gặp mặt Tuyên Tuyết Tán

Chậm chậm chau mày, mở cửa rời đi. Sau lúc này, ta muốn nàng hảo hảo nhận thức rõ sự thật này

Đi qua hành lang thật dài, ta tiến vào chính tẩm. Vương phủ mặc dù không thể quý phái như hoàng cung nhưng cũng là kim bích huy hoàng. Đường Đình Hiên đang cùng Lâu Nhạc Khanh nói chuyện, thấy ta tiến vào, liền đứng dậy, chấp tay nói “Cổ phu nhân! Nếu thê tử đã không còn thuốc chữa vậy thì bọn ta nên chuẩn bị hậu sự cho nàng, không phiền phu nhân hỗ trợ! Sự tình trong nhà bề bọn, hay là phu nhân đến trưởng phòng lĩnh bạc rồi rời đi đi!”

Thần sắc của hắn rất tiêu tụy

Ta nhìn bộ dáng của hắn, phong thái ngày xưa đã mất đi hơn phân nửa, mở môi nói nhỏ “Không biết vương gia có biết đến Tuyên Tuyết Tán?”

Ta vừa nói ra lời này, sắc mặt của hắn liền biến đổi

Đôi mắt của hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt ta “Có phải vương phi nhắc đến người này hay không?”

Ta cười nói, “Vương gia biết thì tốt rồi! Ta nghĩ, vương gia đã biết nên làm thế nào! Ta đây xin cáo lui!” Nói xong, ta liền cất bước định đi

Lâu Nhạc Khanh đứng lên khỏi ghế, vọt đến bên người ta, cười nói “Nếu Cổ phu nhân biết việc này thì không thể để cho nàng rời đi, phải không? Đình Hiên?” Hắn dùng ánh mắt hỏi Đường Đình Hiên

Ta âm thầm cười lạnh. Ta còn sợ người không đến ngăn cản ta đây! Bỏ qua 1 trận trò hay này, ta chẳng phải rất tiếc nuối?

Đôi mắt sắc như kiếm của Đường Đình Hiên bắn lại đây, bình tĩnh nhìn ta, một hồi lâu mới nói “Cổ phu nhân, mặc dù thể tử đã bệnh nặng không còn thuốc chữa nhưng tiểu vương luôn muốn đem đến cho nàng hết thảy mọi thứ tốt nhất. Trước đây, đại phu đều là nam tử, ta cũng không nói, mà Cổ phu nhân lại là 1 nữ tử, đi cùng phu nhân của ta đoạn đường cuối cùng, được không?”

Biến tướng giam lỏng! Ta cười trả lời, “Tuân mệnh!”

Lâu Nhạc Khanh cười nói “Bàn tay của Cổ phu nhân thật nhắn nhủ trắng ngần. Chì là, tay trái và tay phải hình như không quá giống nhau! Nếu không ngại thì cho ta xem xem đi!”

Hắn quả nhiên đã hoài nghi rồi! Ta cười thầm trong lòng. Ngày đó ta chặt đứt tay, hắn biết chuyện đó. Mà bây giờ hắn lại muốn nhìn là để xem xem ở chỗ cổ tay ta có vết thương không!

Cho dù là đại phu tốt nhất, khi nổi tay cũng sẽ lưu lại vết thương

Ta rút tay về, nhẹ trách mắng “Lâu thần y, nam nữ thụ thụ bất thân.”

Hắn sờ sờ mũi, càng hoài nghi rồi. Ta biết, ta càng né tránh thì hắn càng muốn nghĩ cách làm cho ta lộ ra sơ hở! cũng càng có cơ hội mang Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng đến nhận diện ta!

Một 1 người phụ nữ lộ ra sơ hở, biện pháp tốt nhất là đưa hài tử của nàng đến trước mặt nàng. Chỉ một động tác nho nhỏ này của ta là có thể nhìn thấy Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng

Tại sao ta không làm?

Đường Đình Hiên bây giờ giữ lại ta, lúc trước lại hại ta. Như vậy, phải làm cho hắn vì chuyện này mà thương tâm cả đời

Hiệu suất làm việc của bọn họ rất cao, rất nhanh đã thu xếp cho ta 1 phòng trong vương phủ. Căn phòng mặc dù không lớn nhưng cũng rất sạch sẽ. Có thể ví von như 1 con chim sẻ tuy nhỏ nhưng thịt rất ngon. Đối diện phòng là hoa viên, từ cửa sổ nhìn ra ngoài là một cây hoa mai rất lớn! So với Dược Nô cung thì không khác biệt lắm. Chỉ là lúc đó ta vốn là 1 con chim bị giam lỏng, lấy việc ngáy ngốc ngắm hoa làm thú vui bất đắc dĩ. Mà bây giờ, ta lại giống như 1 con chim được trở lại với bầu trời, tâm cảnh so với trước đây không giống nhau

Cảnh tuyết của Hoàng quốc rất đẹp. Vốn là đã xinh đẹp từ rất lâu. Ta không lên tiếng, chỉ yên lặng ngắm nhìn. Một hồi lâu sau, cầm phương thuốc lên, chậm rãi tính toán. Đây là trò tiêu khiển duy nhất ta dùng để giết thời gian

Làm 1 thầy thuốc, việc cao hứng nhất là một lòng nghiên cứu kỳ nan tạp chứng

Đường Vãn Thiên chắc chắn sẽ không ngờ rằng ta đang ở trong phủ của đệ đệ hân với thân phận là 1 nữ đại phu. Ta không sợ Lâu Nhạc Khanh đã bao1 cho Đường Vãn Thiên đến bắt ta. Nếu ta đã tới đây thì phải nắm chắc rằng hắn sẽ không nhận ra ta

Thứ cuối cùng là cái gì? Ta chống tay lên trán, muốn nghĩ cũng không nghĩ ra được. Căn cứ theo phụ thân ghi lại thì ta biết 2 tròng mắt của người sống cần dùng đến trứng Xích Hoàng. Mà trứng Xích Hoàng lại là bảo vật của Hoàng quốc. Năm đó ta ở trong hoàng cung hơn nhiều năm như vậy mà cũng không có cơ hội nhìn thấy mặt Xích hoàng, càng huống chi là trứng Xích Hoàng

“Ta chán ghét người! Ta chán ghét người! Máu thân sẽ không chết! Máu thân sẽ không chết! Chán ghét! Chán ghét!” Tiếng hài tử khóc làm cho trong lòng ta rung mình 1 cái. Là ai? Buồng bút, chống tay lên bàn, nghiêng người về phía trước, nhìn thấy 1 hài tử chừng 10 tuổi đang lớn tiếng khóc mắng Đường Đình Hiên

Nguyên lai, hài tử này là hài tử của Đường Đình Hiên à? Ta nghiêng đầu, hài tử của hắn đã lớn như thế

Đường Đình Hiên bắt được tay của hài tử, nhẹ giọng nói “Máu thân sẽ không chết! Máu thân vẫn ở bên cạnh chúng ta! Tiểu Dịch không phải sợ! Có phụ thân vẫn ở cùng con!”

Hài tử khóc lớn, “Hôm nay ta nghe thấy hạ nhân nói! bọn họ nói, mẫu thân sẽ chết! Mẫu thân sẽ chết! Người chán ghét!” Hần dùng hết khí sức đánh vào trước ngực Đường Đình Hiên. Ta chau mày

Hài tử này rất giống Thụy Nhạc Mai! Cái mũi chán ghét, cái mặt chán ghét! Đột nhiên trong lúc này cảm thấy có chút đồng tình với Đường Đình Hiên, thì tử sắp chết, còn bị con mình đánh như thế

Bên môi phiếm ý cười lạnh lùng. Ta nâng cằm xem kịch vui

“Tiểu Dịch không nên hồ đồ! Phụ thân đã rất phiền rồi!” Đường Đình Hiên xoa xoa mái tóc.

Ta nhìn mái tóc của hắn, đã mơ hồ phát hiện ra ngân tơ. Ta vuốt vuốt mái tóc của chính mình, hắn lớn hơn ta vài tuổi nhưng bên trong tóc lại chỉ là cái sợi ngân tơ mà thôi, mà ta lại là 1 đầu đầy tóc bạc

Ta tháo hồng sa che tóc ra, buộc tóc lại, tùy ý đặt ở trước ngực

Lúc trước dùng hồng sa che tóc nên bọn hạ chỉ có thể nhìn thấy 2 tròng mắt của ta

Lúc này, ta làm càng nhiều thì liền sai càng nhiều. Đeo mặt nạ da người, ngược lại còn làm cho người ta càng thêm hoài nghi

Một chiêu thức đã cũ, ta quyết sẽ không dùng lại lần thứ 2

“Phụ thân chán ghét! phụ thân chán ghét!” Hài tử dứt lời, liền tránh hắn ra, chạy ra ngoài

Hần đứng dậy, đang định đuổi theo thì thấy 2 ở trong phòng không chút kiêng kỵ nhìn hắn như vậy, sắc mặt biến đổi, 1 hồi lâu mới đi tới trước cửa sổ của ta, lạnh lùng nói “Cổ phu nhân đã nhìn bao lâu?”

Ta nhún vai, thành thật nói, “Ta một mực ở trong cái phòng này, thấy phụ tử 2 người cảm tình tốt như thế nên không lên tiếng quấy rầy. Bất cẩn để cho vương gia phát hiện ta xen vào chuyện người khác!”

Sắc mặt hắn hờ thẹn, im lặng 1 hồi lâu mới nói giọng khàn khàn “Xin hỏi phu nhân, phu quân họ Cổ, vậy thì phu nhân họ gì?”

Ta chau mày. Hoàn toàn không nghĩ rằng người đầu tiên hỏi ta vấn đề này lại là nam nhân này

Ta cười nói, “Xuất giá tòng phu, nữ tử đã xuất giá thì không nên tiếp tục theo họ cũ. Vương gia nghĩ thế nào?”

Hần thoáng giật mình, một hồi lâu mới nói, “Theo ta biết, nàng ta không dễ dàng ra tay cứu người, mà tiểu vương cũng chưa từng nghe qua là nàng ta đã có phu nhân. Nàng ta chữa bệnh cho vương phi không có nghĩa là nàng ta nguyện ý ra tay chữa trị. Rất nhiều người đều là do nàng không muốn động thủ chữa trị nên mới đi đời nhà ma. Tỷ như Tuyên Tuyết Dung năm đó!”

Nam nhân Đường gia thật sự rất chán ghét. Ta cười nói “Nếu ta chính là vị Diệp Dược Nô có thì ta chắc chắn đã tể thể thiên hạ. Có kỹ nghệ mà không tạo phúc cho người khác chính là thiên đại tội nghiệt! Phụ thân vẫn thường hay nói với ta, thầy y có trái tim người mẹ. Ta vẫn luôn làm theo di nguyện của hắn. Mặc dù là y thuật bình bình nhưng không làm trái với lương tâm!”

Hần híp mắt nhìn ta trong chốc lát. Một hồi lâu mới nói “Người và nàng, đích xác là khác nhau rất lớn. Chỉ là, ta còn nhớ rõ bộ dáng trong ngày hôn lễ của vị hoàng tẩu này của ta. Hồng sa che mặt, lúc vào động phòng bị gió thổi bay chiếc khăn che mặt, bộ dáng tuyệt mỹ đó cho đến nay còn làm lòng ta bồi hồi không thôi! Cảm giác người mang đến cho ta bây giờ chính là như thế. Người nói rằng người không phải nàng, vậy thì, người có thể tháo khăn che mặt ra cho ta nhìn 1 chút?”

Bên môi ta nở nụ cười “Hay là thôi! Vương gia, cả đời này của ta đã thề với trời, dung nhan chỉ để ột mình phu quân nhìn ngắm. Vương gia muốn nhìn thì sợ rằng không được!”

Hần chau mày, rồi cười nói “Sao không được? chỉ cần người trở thành người của bốn vương là được!”

Ta cười, tựa vào bên bờ cửa sổ, nói chuyện với nam nhân này quá mức nguy hiểm, hơn nữa, hắn không giống với Đường Vãn Hiên, hắn đã yêu 1 nữ tử, sẽ không yêu ta. Một nam nhân không thương ta lại nói muốn ta làm phi thì chỉ có 1 mục đích. Đó là gạ ta

Lúc 1 nam nhân hứa với người cả đời hạnh phúc chính là lúc hắn sẽ xuống tay với người. Dựa và thâm tình của hắn với Thụy Nhạc Mai, ta không tin hắn sẽ nói ra loại chuyện này trước khi nàng còn chưa trút hơi thở cuối cùng!

“Vương gia, phu quân của ta vẫn còn sống!” Ta cười, vuốt ve hàm dưới của hắn

Hắn cũng là 1 người hiểu chuyện phong tình, ôn nhu nhìn ta, cười nói “Nếu ngại hắn chướng mắt thì liền 1 đao giết hắn, chẳng phải sẽ thoải mái hơn sao!”

Ta cười lắc đầu. Lui lại mấy bước, cười nói, “Giết phu quân ta? Vương gia, hay là từ bỏ đi! Dung mạo của ta, rất xấu! Xấu đến mức không thể gặp người khác. Phu quân của ta không chê đã là phúc khí của ta! Sao còn có thể hi vọng xa vời được vương gia ưu ái đây? Hơn nữa, vương gia còn có vương phi!”

Ta hữu ý vô ý nhắc nhở, câu dẫn ra chuyện thương tâm của hắn. Hắn phát hỏa, liền trở mình từ ngoài cửa sổ nhảy vào. Đóng cửa sổ, lãnh đạm nói “Tốt nhất là phu nhân không nên đề cập đến vấn đề này! Người biết bí mật của vương phủ, ta hắn nên làm thế nào?”

Ta cười nói, “Cùng lắm thì giết cũng được. Còn phải xem ý của vương gia rồi!” Ta bất động thanh sắc thối lui đến cạnh cửa. Tên nam nhân này không thể so sánh với Đường Vãn Hiên, Vãn Hiên thật sự rất vô hại, ở bên cạnh hắn, chỉ có nỗi sợ ta chứ không chuyện có ta sợ hắn, mà bây giờ tên nam nhân này lại trái ngược, thê tử bệnh nặng trường kỳ, không cần thận chọc vào 1 nam nhân bất mãn như hắn thì ta liền không xong

Hắn tiếng đến từng bước, tóm lấy cổ tay ta “người nói xem, nếu như phu nhân trở thành vương phi của ta, ta có còn muốn hạ độc thủ với phu nhân không?”

Dứt lời, liền muốn xé khăn trùm tóc trên đầu ta

Ta nhanh chóng tránh ra, cười nói “Vương gia thật sự có thể phán quyết sự sống chết của người khác. Chỉ là, làm sao đây? Tính của ta là như thế. Chưa bao giờ muốn bị người khác cưỡng ép. Nếu vương gia thật sự muốn thì đó chỉ có thể là 1 cái xác chết!” Dứt lời, liền rút trâm gài tóc của hắn, kề ở ngay cổ của mình

Hắn cau mày, một hồi lâu mới nói “Không ngờ, phu nhân cư nhiên là 1 nữ tử tam trinh chín mạnh [trung trinh + mạnh mẽ], xem ra, là ta đã nhìn lầm phu nhân!”

Ta cười lạnh, “Vương gia nói sai rồi. Vì thích người, ta sẽ không để ý tới, nhưng 1 người mới gặp mặt lần đầu, người bảo ta phải làm sao tin người?”

Hắn thoáng giật mình, bắt đầu cười ha ha! “Vây cũng được! Vây cũng được! Hảo! Tính tình của phu nhân rất hợp với hứng thú của ta. Nữ tử nên có tính tình như thế này! Bất luận phu nhân có đeo bao nhiêu lớp mặt nạ thì tính cách này của phu nhân cũng có thể làm cho người ta hưng phấn không thôi!”

Tay hắn đột nhiên duỗi lại đây, xé khăn trùm đầu của ta, lộ ra 1 đầu đầy tơ ngân, hắn nhìn 1 hồi lâu, há mồm cứng lưỡi. Ta giận dữ công tay, hắn tránh khỏi tay hắn, đội lại khăn trùm đầu. Nếu chậm 1 chút thì hắn đã nhìn thấy tay trái của ta rồi!

Hắn hẳn là được Lâu Nhạc Khanh nhờ vả Ta cười thâm trong lòng. Chỉ là không ngờ, Lâu Nhạc Khanh cư nhiên vận dụng mã nam kế!

Thật đúng là không có chỗ nào có thể chấp nhận! Chán ghét đến cực điểm

Ta lãnh đạm nói, “Người vương gia muốn tìm không phải là ta! Mời vương gia trở về đi!” Ta mở cửa phòng, đứng ở cửa

Hắn âm thầm thở dài, một hồi lâu mới nói, “Xin lỗi, phu nhân! Là ta nhận lầm người!” Dứt lời, liền rời khỏi phòng!

Hôm nay mái tóc bạc của ta có thể đẩy lui con sóng dò xét thứ nhất của Đường Đình Hiên, cũng có thể làm giảm sự hoài nghi của Lâu Nhạc Khanh

Nhìn hoa mai, ta vô lực đóng kỹ cửa. Chuyện có thành không hay không thì phải xem sự biến hoá trong mấy ngày này

Mấy ngày sau, ta vẫn không gặp mặt Đường Đình Hiên

“Cổ phu nhân, mở cửa nhanh!” Là thanh âm của Lâu Nhạc Khanh

Ta chau mày, lúc này đã đem theo “vũ khí” đến sao? Ta cười thầm! Là Tuyệt Hoàng sao? Hay là Tuyệt Thế? Kịch động mở cửa phòng ra, nhưng lại phát hiện người tới không phải là Tuyệt Hoàng, cũng không phải Tuyệt Thế, đi theo phía sau hắn là 2 người; 2 người mặc quân trang màu bạc, 1 người mặc thường phục màu trắng

Ta nhìn người mặc quân trang màu trắng mà bật cười. Người này chính là Tuyên Tuyệt Tán. Ta còn đang suy nghĩ xem lúc nào Tuyên Tuyệt Tán sẽ xuất hiện, không ngờ lại là bây giờ

Về phần Bạch y nhân, đó là Đường Vấn Hiên! Mới nhìn thấy Vấn Hiên, tay ta âm thầm nắm chặt trong tay áo. Ta biết, Lâu Nhạc Khanh tất hẳn đã nói với hắn rằng trong phủ Tam vương gia có 1 nhân vật như ta tồn tại. Mái tóc bạc của ta có thể giấu diếm được Lâu Nhạc Khanh nhưng không lừa được Vấn Hiên

Vấn Hiên vốn là 1 người rất thông minh! Ta nghĩ rằng hắn sẽ hoài nghi, chỉ là, hắn không phải là mẫu người phóng túng, chắc chắn sẽ không hành động giống như Đường Đình Hiên. Nói các khác, ở trước mặt hắn, chắc chắn ta sẽ không có việc gì! Hắn hoài nghi thì cũng chỉ có thể hoài nghi mà thôi. Mà ta đương nhiên sẽ làm cho hắn hoài nghi! Ta vốn không thể giả danh làm Cô phu nhân được!

“Lâu thần y mang theo nhiều người như thế làm gì?” Ta cau mày, khoanh 2 tay trước ngực, bắt mắt nhìn hắn

Hắn không lên tiếng, vung tay lên, 2 người phía sau liền lách mình tiến vào phòng ta

“Khuê phòng của nữ tử, xin mời nhị vị trở về thì tốt hơn!” Ta làm tư thế “mời”

2 người hắn liếc mắt nhìn nhau 1 cái, nhưng lại không lên tiếng. Đường Vấn Hiên mở cửa sổ ra, bên ngoài cửa sổ chính là cây mai cổ thụ

Lâu Nhạc Khanh cười nói “Phu nhân hiểu lầm rồi! Xin phu nhân nhìn xem! Hôm nay vương phi muốn gặp mặt 1 người quan trọng, mà sức khỏe của vương phi lại không tốt, nàng ấy và hắn gặp nhau trong hoàn cảnh này thật tương tri, cho nên, bọn ta liền mời phu nhân đến đó để chứng kiến. Ta tin phu nhân sẽ không để ý, phải không?”

“Thật sao?” Ta hoài nghi. Tên Lâu Nhạc Khanh này đúng thật là 100 năm cũng không thay đổi

Hắn hưng phấn gật đầu. Chỉ chỉ là trước ngực Tuyên Tuyệt Tán, cười nói “Đây là người mà vương phi muốn gặp, có phải không? Tuyệt Tán!” Hắn hé miệng cười cười với người đó. Chỉ có ta biết rằng nụ cười này xảo quyệt đến thế nào

Để cho Đường Đình Hiên giả trang chính tình địch của mình rồi đi gặp người hắn yêu mến, ta nghĩ, lòng hắn hẳn là giống nhau bị đao cắt đi! Càng huống chi, còn bị nhiều người xem miễn phí như thế! Bọn họ đều là người thân thì cũng thôi, mấu chốt nằm ở chỗ: nơi này, còn có ta là ngoại nhân [người ngoài]!

Ánh mắt của Đường Vấn Hiên vẫn chăm chú vào trên người ta, nghe bên này liền thấp giọng trách mắng “Nhạc Khanh!”

“Vấn Hiên! Người thật xấu! cứ nhiên trách mắng sư phụ, chẳng có chút nào là tôn sư trọng đạo!” Lâu Nhạc Khanh cười ha ha, làm cho người ta rất muốn cho hắn 1 chưởng

Đường Vấn Hiên nhỏ giọng nói “Ta đi ra ngoài!” Dứt lời, liền đi ra ngoài, nhảy lên trên nóc nhà

Lúc này, bọn hạ nhân trong vương phủ đã dìu vương phi đến dưới cây mai ngấm hoa, Thụy Nhạc Mai nằm nằm giữa trên ghế, trên người đắp 1 lớp chăn dày, cầm trong tay cái lò nhỏ giữ ấm, nhìn ngấm hoa mai, khoe môi nở ra 1 nụ cười vui mừng

Ở góc độ này, vừa vặn chứng kiến bộ dáng thường mai của Thụy Nhạc Mai. Vị trí của gian phòng này thật sự không tệ

Hoa rơi đầy trời, hương thơm lưu động. Lúc này, Tuyên Tuyệt Tán từ trên trời giáng xuống. Nghĩ đến tình cảnh của bọn họ, ta không nhẫn nại được nữa, cúi đầu bật cười. Cảm giác như 2 người bọn họ đang tấu hài

Mà ta là 1 nghệ nhân trong màn hài đó

Lâu Nhạc Khanh rất cơ động, thiếu chút đã đuổi cả người ra ngoài cửa sổ để có thể nghe lén người ta nói, thật rất buồn cười. Cũng may là Thụy Nhạc Mai bệnh nặng, bệnh nặng đến mức không hề phát hiện ra hấn

Châm chậm quay đầu lại. Phát hiện rằng Đường Vãn Hiên không xem 2 người bọn hấn mà lại đang nhìn ta!

Trong lòng ta cả kinh, nhẹ giọng nói “Sao hôm nay không nhìn thấy vương gia?”

Bên môi hấn nở nụ cười “Nếu không phải thừa dịp vương gia có việc phải xuất môn thì Tuyên cũng không vào được vương phủ!”

Lời nói có vẻ hợp tình hợp lý. Nhưng tất cả đều là ngụy biện gạt người

Nếu không phải đã hiểu rõ nam nhân này thẹn thùng trước mặt nữ tử đến thế nào thì ta thật sự sẽ bị hấn lừa. Mặc dù hấn cứ nhìn ta như thế này, nhưng trong đầu đã biến ta thành Diệp Dược Nô, thật sao? Ta động đây khoẻ môi

Trong lòng dâng lên 1 nỗi đau đớn

“Nhạc Mai?” Tuyên Tán thâm tình nói, “Sao nàng lại như thế?”

Bàn tay Thụy Nhạc Mai chậm rãi giơ lên, chạm vào gương mặt của Tuyên Tuyết Tán “Chàng, sao lại ở đây?”

Tuyên Tuyết Tán vội vàng cầm lấy tay nàng, nhỏ giọng nói “Nhạc Mai! Lúc trước trời Tuyên thành không từ biệt nàng, không ngờ, khi gặp lại sẽ là trong tình cảnh này!”

Nàng run rẩy đưa tay chậm rãi vuốt ve chiếc ngân diện trên mặt hấn. đột nhiên tháo mặt nạ của hấn ra, khuôn mặt của Tuyên Tuyết Tán liền lộ ra. Ta chau mày, tựa vào bên bờ cửa sổ, hơi giật mình quan sát. Không thể phủ nhận rằng khi nhìn thấy gương mặt của Tuyên Tuyết Tán, ta thật sự rất rung động. Nguyên lai, không phải ta đã quên lãng nam nhân này, mà chỉ là đã chôn hấn vào chỗ sâu nhất trong tâm

Hai trong mắt của Thụy Nhạc Mai chậm rãi trở nên mơ hồ, rốt cuộc nhìn không được mà rơi lệ, vuốt ve gương mặt của hấn, nói nhỏ “Ta tưởng rằng, cả đời này không còn được nhìn thấy chàng nữa! Tán ca ca!”

1 tiếng này, sao mà ta lại không muốn gọi chứ? Ta quay đầu lại, mặt dù biết rõ nhưng gương mặt này chính là gương mặt ta ngày ngày mong nhớ. Là mối tình đầu của ta. Bây giờ nhìn thấy nàng và hấn trong tình cảnh này, trong lòng lại mơ hồ cảm thấy không thoải mái

“Xảy ra chuyện gì? Có phải không thoải mái không?” Đường Vãn Hiên nhẹ giọng nói

Ta không lên tiếng, chỉ im lặng đứng đó. Mảnh vẩy rồng trên cánh tay lại mơ hồ làm đau. Ta ôm cánh tay, cau mày. Lúc này, trên trán đã lấm tấm mồ hôi

“Nhạc Khanh! Phu nhân không thoải mái! Giúp nàng xem 1 chút!” Khoé môi của Vãn Hiên càng ngày càng cong lên

Lâu Nhạc Khanh quay đầu, gương mặt đáng yêu vì hưng phấn mà đỏ bừng “Đừng có âm ỉ ta! Thật đáng tiếc! Không mang theo quả ô mai để ăn!”

Biểu tình của hấn thật đúng như đang xem kịch

Bên môi ta nở nụ cười “Không cần phiền toái thần y, ta vốn là đại phu, tự biết bệnh tình của chính mình!” Dứt lời, liền chậm rãi lui về cái bàn. Ngồi xuống, tay trái run rẩy cầm lấy ấm trà trên bàn, rót vào chén

Ta thấy đôi mắt của hấn sâu hoắm. Hấn híp mắt nhìn ta 1 hồi lâu, khoé môi rủ xuống vài phần, 1 hồi lâu mới dời ánh mắt ra ngoài cửa sổ

Là ta muốn hấn nhìn thấy rằng ta của ta vốn là hoàn hảo. Không giống như bọn họ tưởng tượng, cho dù có nói lại cũng để lại vết sẹo

Đặt ấm trà xuống, ta lấy tay chống đầu. Chắc là ta đã bị bọn họ ảnh hưởng rồi. Lúc này nhìn thấy mặt của hần, ta cứ nhiên còn có thể run rẩy. Đặt tay lên trên mạch môn. Ta tưởng rằng nhìn thấy hần, ta mới như vậy; nguyên lai, là vết thương cũ trên tay tái phát

Hàng năm tới thời kỳ này, tay của ta sẽ mơ hồ đau đớn ở nơi mọc ra cánh tay mới và nơi nối lại bàn tay. Chỉ là cơn đau lúc này so với trước đây thì kịch liệt hơn 1 chút

Là tai nạn năm xưa. Giống như Tuyên Tuyệt Tan, là tai nạn năm xưa của ta. Nước, 1 chén rồi lại 1 chén rót vào hầu gian [cổ họng]. Nước trà lạnh lẽo giảm bớt 1 ít sự đau đớn

Lúc này, ta muốn mình phải tỉnh táo. Nhưng, lúc này, 2 người hần vẫn đang đứng ở trong phòng ta

Đứng lên khỏi ghế, mặc kệ 2 người hần, ta đẩy cửa đi ra ngoài

Bước nhanh qua hành lang, ta lao ra khỏi phủ Tam vương gia, từng ngậm từng ngậm thở phì phò. Mới vừa rồi, ta thiếu chút nữa đã lộ tẩy. Nếu như bị Vãn Hiên nhìn ra thì mục đích của chuyến đi này không để đạt thành, lại còn lộ hành tung. Xem ra, phủ Tam vương gia này vốn không thể ở lâu

Mặc dù Vãn Hiên vừa mới thấy tay cẩu ta, biết rằng ta không phải là Diệp Dược Nô, nhưng hần thông minh như thế, không có thể đảm bảo rằng hần sẽ không dò xét bả vai của ta. Chặt đứt tay, không nhất định của nối tay. Cũng có thể chỉnh lại cánh tay

Mà ta, mới vừa rồi bởi vì vết thương cũ tái phát, để cho hần nhìn thấy bàn tay run rẩy khi rót nước của ta. Bây giờ hần không nghĩ ra không có nghĩa là hần sẽ vĩnh viễn không nghĩ ra. Ta tuyệt không thể mạo hiểm như vậy

Nhưng, ta vẫn không nghĩ ra biện pháp để gặp mặt Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng

Nếu như tin tức Tam vương phi bệnh nặng có thể truyền tới nay bọn chúng thì bọn chúng đã sớm đến đây rồi! Vậy thì chỉ có thể là lúc Thụy Nhạc Mai chết, bọn chúng mới có thể đến Tam vương phủ, thật sao? Ta nghĩ thầm

Lâu Nhạc Khanh, người này cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài. Theo ta tính toán thì hần hần đã sớm đem 2 hài tử đến rồi, không ngờ rằng người mà hần mang đến lại là Đường Vãn Hiên

Hần không mang hài tử đến là vốn biết trước rằng ta muốn gặp mặt hài tử. Một khi nhìn thấy hài tử rồi thì sẽ rời đi! Cho nên, hần mới dẫn Vãn Hiên đến

Lại còn để cho Đường Đình Hiên ở trước mặt ta diễn 1 màn kịch hay. Mà 2 người bọn hần lại đang ở trong phòng ta! Trong phòng ta! Ta cả kinh nhả dựng lên! Tại sao lại cứ thế mà rời đi như vậy. 2 người bọn họ tiến vào phòng ta là muốn tìm chứng cứ để chứng minh ta là Diệp Dược Nô, ta rời đi như thế chẳng khác nào ta bọn họ cơ hội thừa dịp

Ta nghiêng đầu suy nghĩ một chút, ra khỏi phủ như thế, nếu trở về thì bọn họ đương nhiên sẽ càng thêm hoài nghi, liền đi mau chút quả ô mai

Lúc này mới đi vào phủ Tam vương gia

Lúc này Tuyên Tuyệt Tán đang cùng Thụy Nhạc Mai diễn khúc sinh ly tử biệt/ Ta đứng ở hành lang, hít sâu 1 hơi, đẩy cửa phòng ra

2 người hần lúc này đang đứng ở cửa sổ quan sát. Lâu Nhạc Khanh lại càng hận không thể bò đến giữa 2 người họ và vỗ tay khen hay. Bộ dáng của hần hưng phấn không nói nên lời

Đường Vãn Hiên thấy ta trở về, 2 mắt hết chớp rồi mở, một hồi lâu mới dời ánh mắt ra ngoài. Từ khoé môi rũ xuống của hần, hần rõ ràng đang tức giận

Ta cầm ô mai trong tay đưa cho 2 người hần, nhẹ giọng nói “Ta đi mua ô mai, 2 người các ngươi ăn 1 ít!”

Đường Vãn Hiên cười nói “Nếu phu nhân đi mua thì mời phu nhân ném trước 1 quả!” Hần đang cầm ô mai, rất thành khẩn

Hần muốn nhìn thấy ta vén chiếc khăn che mặt, thật sao?

Thở dài, tay trái ta cầm 1 quả ô mai, hắt chau mày

Bất động thanh sắc, vén hồng sa lên, cho vào trong miệng “Hảo chua!” Ta nhỏ giọng nói.

Hắn không lên tiếng, đôi mắt sáng quắc nhìn ta, nhưng khoé môi lại càng hạ xuống. Một hồi lâu mới quay đầu, không nhìn đến ta, nhét ô mai vào trong miệng như cho hả giận

Màn kịch của 2 người bọn hắn đã gần tới hồi kết, chỉ là Thụy Nhạc Mai vẫn còn cố gắng gượng, không chịu rời đi

Khoé môi ta nở 1 nụ cười, ném chén trà xuống! Nàng ta cả kinh, ánh mắt chuyển đến gian phòng của bọn ta

Hai người hắn lùi vào trong phòng

Ta chậm rãi tiêu sái đến phía trước cửa sổ, nghiêng người ra phía trước

Nàng lấy tay chỉ chỉ vào người ta, Tuyên Tuyết Tấn thì cúi đầu an ủi nàng

Ta tháo khăn che mặt ra. Xác định sau khi nàng đã nhìn thấy rõ mới đeo khăn che mặt lại. Lúc này mới giả vờ như không có chuyện gì, đóng cửa sổ lại. Bên ngoài lập tức truyền đến thanh âm khóc lớn của Đường Đình Hiên. Đã chết rồi sao?

“Tốt lắm! Tốt lắm! Diệp Dược Nô! Đừng giả bộ nữa! Ta vừa mới nhìn thấy mặt của ngươi rồi!” Lâu Nhạc Khanh cười nói.

109. Q.3 - Chương 3: Long Phượng Thai

Ta cười quay đầu lại. Hai mắt sáng quắc của hắn nhìn chăm chăm vào ta. Một hồi lâu ta mới nói “Hình như vương phi đã qua đời, các ngươi hắn có phải là nên ra nhìn 1 chút?”

2 người hắn lấy làm kinh hãi, đang định lao ra thì Lâu Nhạc Khanh lại nói “Vấn Hiên, ngươi ở lại! Ngươi không thể nhìn thấy người chết!”

Đường Vấn Hiên cau mày, một hồi lâu mới dừng cước bộ. Lâu Nhạc Khanh gật đầu với hắn, mở cửa, lắc mình đi ra ngoài

Tiếng khóc bên ngoài càng ngày càng vang. Đường Vấn Hiên cau mày ngồi xuống. Ta không lên tiếng

Hắn nhẹ giọng nói, “Lời Nhạc Khanh vừa mới nói có phải sự thật không?”

Tới rồi sao? Ta cười nói “Cái gì? Đang nói cái gì?”

Hắn chau mày nhìn ta “Ta nói, ngươi có phải Diệp Dược Nô không?”

Ta nhẹ nhàng lắc đầu, cắt đứt ảo tưởng của hắn “Các ngươi xem ta như 1 người chết, ta không biết phải cao hứng thế nào. Nàng tuy là thần y nhưng cũng là 1 nữ tử đáng thương. Ta lại không giống như vậy, phu quân của ta đôn hậu thật thà, hài tử đáng yêu thông minh; làm 1 người phụ nữ mà thành ra nông nổi như vậy, nàng ấy quả nhiên là quá bi ai! Ta nghĩ không ra, tại sao các ngươi lại nhận nhầm ta với nàng ấy! ta chỉ là 1 nữ đại phu bình thường mà thôi!”

Hắn thở dài “Cổ tay trái của nàng ấy đã từng bị chặt đứt, ngươi đưa tay ra đây! nếu không có vết thương thì biết được ngươi không phải là nàng ấy. Nhưng nếu có, thì ngươi chính là nàng. Ngươi có biết, bọn ta đã tìm nàng rất nhiều năm rồi không?” Dứt lời, hắn nghẹn ngào 1 tiếng

Ta biết, năm đó khi ta chết đi, hắn chắc hẳn đã thương tâm gần chết. Chỉ là, hôm nay nghe được chính miệng hắn nói ra nhưng lại vẫn cảm thấy trong lòng chua xót

Ta cười “Tại sao tất cả mọi người cứ muốn nhìn tay trái của ta? Đây là đạo lý gì. Trước đây, Lâu thần y cũng nói như vậy, bây giờ ngươi cũng nói như vậy! Bằng hữu à, hình như 2 người chúng ta chỉ có thể xem như là mới quen thôi!”

Hắn thoáng giật mình , hai mắt khê chớp, một hồi lâu, khoé miệng chậm chậm rủ xuống. Lạnh lùng nói “Trách không được Nhạc Khanh cứ lên tiếng hù dọa người! Chỉ vì người quá giống Diệp Dược Nô! Ngôn hành [hành động + lời nói], cử chỉ của người quá giống nàng ấy!”

Ta buồn cười. Nguyên lai, Vãn Hiên cũng có lúc gạt người! Nói rằng ngôn hành, cử chỉ của ta giống với Diệp Dược Nô. Sao ta có thể mắc mưu?

Ta chậm chậm đứng dậy, cả giận nói “Ta nói rồi! Đừng có gán ghép ta cùng với người phụ nữ đã chết kia nữa!”

“Vậy tại sai người không đưa tay ra cho ta xem? Còn nữa, tại sao lại đeo khăn che mặt hư hư ảo ảo như vậy? Ngữ khí nói chuyện của người tại sao lại giống nàng? Tại sao muốn chọc giận Thụy Nhạc Mai!” hắn nói xong 1 hơi, đã tức giận đỏ bừng mặt

Ta càng né tránh thì hắn càng hoài nghi. Ta đang ép hắn, buộc hắn đưa Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng đến trước mặt ta. Ta chỉ muốn nhìn thấy hài tử của ta mà thôi! Ta chỉ giúp cho Thụy Nhạc Mai sớm chết 1 chút mà thôi. Giúp cho 1 người sắp chết chết nhanh hơn 1 chút, ta có cái gì sao? Ta đang làm việc tốt đấy chứ! Ta đang tích phúc đức đấy chứ! Hắn dựa vào cái gì mà gây sự với ta như vậy!

Hắn đứng lên, quay đầu bỏ đi “Coi như Đường Vãn Hiên ta nhìn lầm người rồi!”

Dứt lời, liền đẩy cửa đi ra ngoài. Trong tích tắc khi cánh cửa đóng lại, nước mắt của ta liền rơi xuống. Vãn Hiên! Nếu biết ta là nàng thì hắn có thể làm gì? Muốn 1 Thái thượng hoàng như hắn đi theo ta cùng nhau lưu lạc chịu khổ, bốn ba lao碌 sao? Không thể! Hắn vốn là kiêu sinh quán dưỡng [ý là thân thể yếu đuối], cơ hồ có thể nói là không thể chịu được khói lửa chốn nhân gian. Một mình ta trốn tránh sự đuổi giết của Đường Vãn Thiên đã rất khó khăn rồi, sao ta có thể mang theo 1 người không biết chút công phu như hắn!

Ta làm sao có thể mang hắn đi! Nếu hắn bỏ đi khỏi hoàng cung, Đường Vãn Thiên không cần động não cũng biết người mang hắn đi chính là ta

Như vậy còn nói gì nữa

Mặc dù ta không biết mình đã khi nào để lộ rằng mình chưa chết, nhưng thấy Đường Vãn Thiên phách đi nhiều thám tử như vậy, ta liền biết, hắn không phải đang suy đoán, mà là hắn quả thật đã biết

Đấu đá với hắn nhiều năm như vậy, đối với con người của hắn, ta hiểu rõ hơn ai hết. Với tình tình của hắn, ta không biết hắn có thể gây bất lợi cho Vãn Hiên hay không!

Nếu bởi vì ta mà dồn Vãn Hiên đến nơi nguy hiểm, vậy thì chẳng khác nào ta đã làm thất vọng mối tình si mà Vãn Hiên dành cho ta?

Những năm gần đây, ta gửi thư cũng không truyền tin là vì muốn Vãn Hiên hoàn toàn quên ta. Xem ra, đây chỉ là 1 giấc mộng mà thôi! Vãn Hiên lại còn nhớ ta mãi không quên! A! Nam nhân Đường gia nguyên lai lại có thể chung tình như vậy sao? Chỉ là, đó là khi không ở cùng ta

Mở cửa sổ ra, lần này, ta có thể nhìn thấy Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng sao? Bây giờ, Thụy Nhạc Mai đã chết. Ấn theo quy củ của hoàng gia, 2 hài tử phải tới đây! Dù sao cũng là thân thích [cô]. Trong lòng ta không khỏi cảm thấy nôn nao

Nên mặc cái gì bây giờ! Nên..... nên....

Cứ để cho bọn chúng nhìn thấy 1 đầu tóc bạc này sao? Chỉ là, làm sao bây giờ? Bây giờ phải làm sao với 1 đầu tóc bạc này bây giờ?

Ta ngẩng đầu cười thành tiếng. Ta đang lo lắng cái gì? Ở trước mặt bọn nhỏ, mái tóc bạc của ta không phải xấu mà là không giống với người thường! Bọn chúng sẽ lấy ta làm tự hào

Bởi vì vương phu có tang nên ta thay đổi thành y phục màu tím nhạt. Nếu không nhìn kỹ thì ai cũng không nhìn ra rằng đây là màu tím. Loại màu này gần giống hệt với màu trắng. Chỉ có dưới ánh mặt trời mới có thể nhìn ra được sắc tím

Ta vẫn dùng sa che mặt như trước. Trong vương phủ bề bộn nhiều việc, không ai để ý đến ta. Ta vẫn bình thường như trước. Chỉ là không ngừng nhìn chăm chăm vào đám người lui ra lui vào. Ta đang chờ đợi, chờ đợi Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng xuất hiện

“2 người các người tới nhà của ta làm cái gì?” Là thanh âm của Tiểu Dịch

Ta chau mày, hắn đang mắng ai?

“Người không biết sao? Thật đáng thương! Lớn như vậy rồi mà còn không biết mẫu thân của mình đã chết! 1 người như thế, còn sống cũng mệt!” Thanh âm thâm thúy 1 nữ hài, cứ đeo đẳng không buông tha

Ta đáng lên khỏi ghế. Là Tuyệt Hoàng sao? Là Tuyệt Hoàng của ta sao? Rốt cuộc ta cũng đợi được rồi sao?

“Con của người xuân [ngu] thì cũng xuân!” Thanh âm lạnh lùng của nam hài. Mặc dù đã qua 4 năm nhưng có nằm mơ ta cũng nhớ rõ thanh âm này

Là hài tử của ta. Ta đẩy cửa sổ ta, nhìn mấy hài tử đang đứng dưới gốc cây

Tiểu Dịch so với 2 chúng nó thì cao hơn 1 cái đầu. Mà Tuyệt Hoàng đứng thẳng người, 1 thân hồng y, kiêu ngạo nâng cằm nhỏ, ánh mắt đó là cho ta có cảm giác như mình đang soi gương. Bất giác chớp chớp mắt, nước mắt đã đảo quanh trong hốc mắt. Là hài tử của ta!

“Mẫu thân đã chết, mà các người cư nhiên mặc hồng y tới trong phủ của ta! Các người... quả nhiên là giống như mẫu thân nói! Có cha sinh, không có nương giáo [mẹ dạy]” hắn chỉ là mũi Tuyệt Hoàng mà nói

Tuyệt Thế mặc long bào màu đen thêu kim tú [chỉ vàng], cao lớn giống như Đường Vãn Thiên, lại thêm vài phần tú khí [tuần tú + khí chất]. Tương lai sẽ làm chết mê chết mệt biết bao nhiêu cô nương. Lúc này, hắn nghe Tiểu Dịch nói như thế, sắc mặt hoàn toàn thay đổi

Tuyệt Hoàng cười ha ha, chỉ vào hắn mà nói “Thật không khéo léo, ta của ta vốn là đương kim hoàng đế, mà người, có nương dạy nhưng nương đã chết. Người đi mà gọi nàng ta nhảy dựng lên khỏi quan tài mà dạy người! Mẫu thân của người là cái gì? Người đời nhắc tới cùng lắm cũng chỉ là Tam vương phi, mà mẫu thân của ta lại không giống như vậy, bọn họ nhắc tới thì liền gọi là Diệp Dược Nô. Là Diệp Dược Nô! Nổi danh có họ! Danh chấn 4 quốc! Ta lấy 1 mẫu thân như vậy làm quang vinh! Chết thì đã có sao? So với 1 Tam vương phi thì tốt hơn nhiều! Ha ha!” Tiếng cười của nàng vô cùng đắc ý, vô cùng hưng phấn. Ta chau mày, Tuyệt Hoàng quả nhiên đã làm được những gì nàng hứa hẹn với ta, nàng... rất mạnh mẽ!

Tuyệt Thế cười lạnh, “Xuân tài [ngu ngốc]! Tam thúc sinh ra 1 đứa con trai như người cũng là 1 loại bi ai! Lớn hơn bọn ta nhiều như vậy mà cư nhiên không biết thân thân của bọn ta lớn hơn người! Đắc tội với bọn ta, người đã đem toàn bộ tánh mạng của phủ vương gia mà giẫm xuống lòng bàn chân rồi! Tỷ tỷ, chúng ta đi!”

Dứt lời, hắn phất tay định đi

Tiểu Dịch thấy bọn họ như thế, “oa” 1 tiếng khóc lớn, chỉ vào mũi 2 người kia mà hét lớn “Các người là hoàng tử, hoàng nữ mà cư nhiên ỷ thế hiếp người! Ta muốn nói cho bá phụ, để hắn đánh các người!”

Ta cảm thấy hứng thú quan sát. Không phải chứ! Sao lại giống Thụy Nhạc Mai như vậy? Năm đó, ta nhớ là nàng cũng rất thích mách lẻo, sao cái hài tử này cũng học tập nàng đến 10 phần? Ta không nghĩ là Đường Vãn Thiên sẽ thích 1 hài tử chuyên mách lẻo

Tuyệt Thế 1 bả tóm lấy cằm hắn, cười lạnh nói “ta chỉ sợ người không đi! Bây giờ cứ đi đi! Bản thân ta muốn hỏi phụ hoàng xem có phải bọn ta có thật như lời người nói hay không, có cha sinh, không có nương giáo. Đã quên nói cho người rồi, phụ hoàng rất không thích người khác nhắc tới mẫu thân. Xem xem 1 chút, người có lỗi mẫu thân của người ra mà thi roi [hành hình bằng roi] không? Ha ha ha! Đi!” Hắn lời, liền nắm lấy tóc hắn, muốn kéo hắn đi lên phía trước

Bộ dáng của hắn thật sự giống với Đường Vãn Thiên đến 10 phần. Ta âm thầm bật cười. Nguyên lai, hắn cũng không yếu nhược. Đang nghĩ tới đó thì đôi mắt sắc như kiếm của hắn bắn lại đây, nhìn thấy ta đang quan sát 3 người bọn hắn, hừ lạnh 1 cái, nâng cằm nói “Này, người đang nhìn cái gì?”

Ta ngẩn người, chỉ chỉ vào mũi mình. Dùng ánh mắt hỏi hắn

Hắn gật đầu.”Chính là ngươi, nhìn trộm bọn ta, có biết tội?” Bên giờ, trên đầu hắn là song long châu quan [mũ ngọc hình 2 con rồng], bộ dáng nho nhỏ, đã có khí phách quân lâm thiên hạ

Đây là hài tử của ta, ta nhìn hắn mà bật cười. Thiếu chút nữa là đã cười ra tiếng, khen hắn 1 chữ “hảo”

Tuyệt Hoàng nhưng lại bất động thanh sắc, híp mắt nhìn ta. Một hồi lâu mới nói “Ngươi là nữ đại phu kia?”

Ta ghé vào trên cửa sò, cười nói “Đúng vậy! chỉ là không ngờ rằng nhìn ra cửa cũng có thể xem 1 màn trò hay!”

Nàng cơ hồ là nhảy dựng lên, cảm tức nhìn ta, “Tháo khăn trùm đầu ra cho ta, để cho ta nhìn thấy mặt của ngươi! Tuyệt Thế, thái thượng hoàng nói người này rất có thể là mẫu thân của chúng ta! Ngươi nói xem, nàng có phải thế không?”

Tuyệt Thế nhẹ buông tay, híp mắt nhìn về phía ta. Tiểu Dịch được tự do, nhanh như chớp chạy đi

Hắn khoanh tay trước ngực, nói “Nàng không phải! Mẫu thân của chúng ta, nhìn thấy 2 người ta sao có thể còn đeo khăn che mặt! Hơn nữa, mẫu thân của chúng ta rất xinh đẹp, nữ tử này chắc là xấu đến mức không có cách nào gặp người ngoài nên mới phải che mặt, để cho người ta có nhiều phỏng đoán, hoài nghi xem nàng có phải là mỹ nhân hay không! Hừ !”

Tiểu tử này, ta vỗ vỗ tay, “Nếu không biết ta có phải là Diệp Dục Nô hay không thì sao thái tử điện hạ và công chúa điện hạ không tự mình xác định? Hay là, các người sợ 1 nữ tử đeo khăn che mặt như ta sẽ hại các người?”

Ta biết rõ, khi còn trẻ, ta hận nhất là người nào nhắc tới 1 chữ “sợ”! Đường Vãn Thiên cũng giống như vậy! Nếu tính tình của bọn chúng giống như ta thì sẽ không chấp nhận 1 chữ này của ta

Quả nhiên, Tuyệt Hoàng cố gắng nâng đầu nhỏ lên “không sợ, ta sẽ vào, Tuyệt Thế, ngươi thủ ở bên ngoài! Ta đi vào, nếu trong vào nửa canh giờ ta không đi ra, thì ngươi liền nói ọi người trong thiên hạ: nữ tử này chính là Diệp Dục Nô! Ha ha!”

Hảo cô nương, có dũng có mưu! Vừa muốn xem mặt của ta, vừa lại làm cho ta không thể làm gì nàng

“tỷ tỷ, hay là ta cũng vào luôn! chỉ là 1 phụ nữ mà thôi! Nàng có thể giam cầm ta thế nào! Ngươi không giống, ngươi không thể có 1 tia sai lầm!” Dứt lời, liền buồn bã cúi đầu, làm như chưa từng nói như vậy.

Trong lòng ta đau xót, cười nói “ta chỉ là 1 nữ tử mà thôi, không có việc gì đâu! 2 người cùng vào thì ta có thể làm gì? Đây là phủ Tam vương gia, thủ vệ nghiêm ngặt như vậy, các người không phải sợ ta đã trốn đi!”

Hai người bọn chúng liếc mắt nhìn nhau 1 cái, gật đầu, lúc này mới tề tề xoát xoát [âm thanh của chiếc váy khi ma sát vào mặt đất] đi vào trong phòng ta

Trái tim của ta vì hồi hộp mà nhảy thình thịch

Đóng cửa sổ lại, ta ngồi vào chỗ của mình, hai người bọn chúng mở cửa tiến vào

Ta thủ thế “mời” với bọn họ. Tuyệt Hoàng chau mày, ngồi vào bên bàn. Tuyệt Thế vào đặt tay trên đoàn kiếm bên hông! Thật sự là 1 hảo hài tử! Trong lòng ta thấy ấm áp

“ngươi mời bọn ta vào nhà, không phải muốn cho chúng ta xem mặt của ngươi sao? Bây giờ bọn ta đã vào rồi, sao ngươi còn chưa tháo khăn che mặt ra? Hay là, người lớn mà có thể nói lời không giữ lời sao?” Tuyệt Thế hừ lạnh nói

Ta cười “Ta đúng là có nói qua sẽ cho các người xem mặt của ta, nhưng không thể lập tức cho người xem được. Các người phải có thứ gì đó có thể thắng được thì mới được xem mặt của ta! thế nào? Tùy các người lựa chọn! Ta phụng bồi!” Nguyên lai, đây là chuyện của người làm cha mẹ. Lần gặp mặt đầu tiên chính là kiểm tra trình độ của 2 người hắn

Tuyệt Thế nhìn Tuyệt Hoàng 1 chút. Tuyệt Hoàng lại nhìn lại Tuyệt Thế. Một hồi lâu, Tuyệt Hoàng cười nói “Hảo, đó là người nói, không cho đổi ý!”

Ta gật đầu, đặt ra điều kiện này, ta đã nghĩ rằng mình sẽ thất bại rồi! Bản thân muốn mình thua thì có thể không thua sao?

Tuyệt Hoàng cười nói, “ta muốn người so chiều cao với bọn ta!”

Không phải chứ, hài tử này, ta vật cười. Nàng đang làm xiếc cái gì chứ. Cũng không muốn vạch trần nàng. Hài nhi nhỏ nhỏ này có thể nghĩ ra chuyện như vậy, thật là vui đùa rất tốt

Ta đứng lên, nàng cũng đứng lên cùng với ta. 2 người bọn ta đứng chung 1 chỗ. Nàng nhảy lên cái bàn, ta đứng trên mặt đất. Ta bật cười nói “Người cho là như vậy là độ chiều cao với ta sao?”

Tuyệt thể cười nói, “nói là so chiều cao nhưng không có nói là sẽ so 1 cách công bằng. Như vậy, cũng xem như là nàng đã thắng. Người, tháo khăn che mặt ra!”

Ta cười thầm, nhưng lại không động thủ, chỉ nói “Đáng tiếc, tỷ thí như vậy, ta không chấp nhận!”

Bên môi hần nổi lên 1 ý cười lạnh lùng nói “Tuyệt Hoàng! xuống đây, nàng muốn công bình thì cho nàng ta công bình!”

Ta không lên tiếng. Tuyệt Hoàng cũng rất nghe lời, nhảy xuống bàn, đứng ở bên người ta. Cười nói “Bây giờ được rồi, người có thể tháo khăn che mặt được rồi!”

“Hình như, người đâu có cao hơn ta! Tiểu bằng hữu! Tại sao muốn ta tháo khăn che mặt!” Mỗi chỗ trên người ta đều tràn ngập ý cười

Nàng cười nói “Nói cho người cũng không sao! Ta nói rồi, người so chiều cao với ta, ta thắng, người không thừa nhận. Bây giờ chúng ta so xem ai thấp hơn, ta lại thắng, người có thừa nhận không?”

2 tên tiểu ác phách này! Ta thầm buồn cười. Hào phóng nói “Hảo! Tính là người thắng rồi! 1 chiêu này, cả thập niên rồi, ta chưa dùng đến! Nếu như đối phương cao chiêu hơn các người, không chấp nhận lời người nói, thì chiêu này liền vô ích! Biết không?”

2 người bọn chúng liếc mắt nhìn nhau 1 cái, tươi cười đứng trước mặt ta

Ta cười nói, “mặt của ta rất xấu, rất đáng sợ! Các người nhìn thấy, ta sợ các người sẽ kêu to lên đấy. Dọa cho các người sợ phát khóc, làm sao bây giờ?”

Tuyệt Hoàng cười nói, “2 người bọn ta không khóc là được!”

Tuyệt Thể cũng gật đầu. Cười nói, “nói lời giữ lời!”

Ta cười, tháo khăn che mặt xuống! 2 người hần há to miệng, muốn gọi nhưng rồi lại lấy tay che miệng!

Ta ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói, “thế nào? Có phải sau khi chứng kiến, cảm thấy rất sợ hãi hay không? Sợ đến nỗi muốn khóc?”

Tuyệt Hoàng nghẹn ngào 1 tiếng, liền nhào tới trong lòng ta. Ôm lấy cổ ta, nhỏ giọng nói “Nguyên lai, thúc thúc không nói sai! Đúng là người rồi!” Dứt lời, nàng liền véo tai ta 1 cái

Cái tên tiểu bại hoại này

Ta cười nói, “thế nào? Có bóc ra được lớp mặt nạ nào không, Tuyệt Hoàng?”

Nàng đẩy ra ta, không tin nhìn ta, một hồi lâu mới nói, “như thế nào có thể! Ta rõ ràng nhìn người té xuống!”

Tuyệt Thể hí mắt nhìn ta, “trúng độc xích hoàng, lại té xuống từ ngọn núi cao như vậy, người nói ta làm sao có thể tin người?” Dứt lời, hần liền muốn chạy tới kéo lấy tay trái của ta

Ta nhanh chóng rút tay về, nói nhỏ “Tuyệt Hoàng, không phải con đã đáp ứng mụ mụ, phải mạnh mẽ để bảo vệ đệ đệ sao? Tuyệt Hoàng đã làm rất tốt! Tuyệt Thể cũng làm tốt lắm!”

Tuyệt Thể cau mày, lui ra sau mấy bước! Hài tử này! Hần còn đang trách ta năm đó không mang hần cùng đi, phải không?

Nước mắt của ta đang đảo quanh trong hốc mắt, nhẹ giọng nói “Tuyệt Thế! Mụ mụ nam đó không có cách nào mang 2 người các con cùng đi! Tuyệt Hoàng tỷ tỷ cũng không thể mang đi, lúc ấy, mụ mụ thật sự đã không còn năng lực để tự bảo vệ bản thân mình!”

Tuyệt Thế cả giận nói, “Người gạt người, người có, người có thể lựa chọn ở bên cạnh phụ thân! Cùng ở với bọn ta! Nhưng người không có! Người ích kỷ bỏ rơi ta và Tuyệt Hoàng! Người là loại mẫu thân gì chứ!”

Mũi ta cay cay, hần mắng không sai! chỉ là, muốn ta cứ như vậy mà ở lại bên cạnh Đường Vấn Thiên, ta thật sự sẽ chết

“Mụ mụ. Nếu không phải đã không có cách nào thì ta tin, nàng ở lại bên cạnh chúng ta? Mụ mụ! Có phải không? Mụ mụ sẽ không bỏ rơi Tuyệt Hoàng, có phải không?” nước mắt của Tuyệt Hoàng, từng giọt, từng giọt rơi xuống

Nhìn thấy nàng rơi lệ, trái tim của ta lại đau đớn!

Một tay ôm lấy nàng, ta nhỏ giọng nói “Tuyệt Hoàng! Tuyệt Hoàng của ta! Sao mụ mụ lại bỏ rơi Tuyệt Hoàng! Mụ mụ đến đây để thăm Tuyệt Hoàng và Tuyệt Thế đây!”

Tuyệt Thế thấy ta nói như thế, quay đầu đi, lạnh lùng nói “Mục đích của người đã đạt được rồi, hay là nhanh rời khỏi phủ Tam vương gia 1 chút đi. Người đã khiến cho thái thượng hoàng chú ý! Nếu thật sự bị hần bắt được rồi trở thành thái hậu thì rất buồn cười Mụ mụ, người sẽ không để là 1 hoàng đế tương lai như ta hổ thẹn đấy chứ!”

Ta sững sốt. A! Nếu ta ở cùng Vấn Hiên thì là thúc tẩu luyện [loạn luân chị dâu – em chồng ==] đây! Trong lòng hải tử đang lo lắng

1 bé trai nho nhỏ như vậy, thật giống như phụ thân hần. Ý chí chí lớn, rõ ràng là quan tâm ta nhưng lại nói trái ngược hoàn toàn!

Ta cười nói “Nhưng, làm sao bây giờ, mẫu thân rất muốn ở chung 1 chỗ với Vấn Hiên!” Nhìn bộ dáng cao ngạo của hần, ta nhin không được mà ở miệng đùa

Hần quả nhiên là tức giận đến xanh mặt, cả người run rẩy, chùi vào mũi ta 1 hồi lâu mới nói “Mẫu thân mà chẳng có bộ dáng của mẫu thân, thật sự là dọa người, Tuyệt Hoàng, chúng ta đi!” Dứt lời, hần liền muốn rời đi. Ta từ phía sau bế lấy hần, ôm vào lòng, cả người hần cứng đờ, cũng không đẩy ta ra, cứ để cho ta ôm như vậy

“Tuyệt Thế thật sự là 1 hải tử ngoan! Còn nhỏ như vậy mà hiểu được nhiều chuyện rồi! Tuyệt Thế, không nên trách mụ mụ, biết không?” Ta nhẹ nhàng nói .

Tuyệt Hoàng nhỏ giọng nói, “Mụ mụ, Tuyệt hoàng chỉ cần được mụ mụ thích thôi, không quan tâm nhiều như vậy. Mụ mụ đã vì Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng mà hi sinh nhiều như vậy. Tuyệt Hoàng biết, mụ mụ chặt tay là vì Tuyệt Hoàng ta mà chặt! Tuyệt Hoàng không muốn mụ mụ sống thương tâm, cô độc như vậy!”

Lòng ta đau xót, 1 người con gái như vậy cứ nhiên thông cảm cho ta!

Tuyệt Thế lạnh lùng nói “Một nữ hải tử như người thì biết cái gì! Người tương lai nắm giữ tương hạ cũng không phải là người! Người cũng biết, danh khí càng vang thì càng đưa tới nhiều nhân thoại [lời đồn trong lúc nhân rồi]. Nếu Diệp Dược Nô mà gả cho hoàng thúc, loại chê cười này nếu đến tai người dân 14 nước thì không phải trở thành trò hề sao?” Bộ dáng của hần rất dứt khoát, dứt khoát đến mức ta không nhin được mà tầm tắc hôn hần 2 cái.

Sắc mặt hần hai hồng, một hồi lâu mới bụm mặt, nhỏ giọng nói “Ta là nam nhân, không nên tùy tiện hôn ta như vậy! Rất dọa người!”

Ta cười, vỗ nhẹ vào 2 gò má hần “Thật đúng là nam nhân. Nhưng nam nhân người lại từng ở trong bụng của mụ mụ đấy. Là 1 bộ phận của mụ mụ đấy! Nếu Tuyệt Thế không thích ta ở bên cạnh thúc thúc, vậy thì mụ mụ nên ở bên cạnh ai mới tốt đây?” Ta không nhin được mà đùa hần

Hần chớp mắt rồi híp mắt, một hồi lâu mới nói “Ở bên cạnh ai cũng không tốt, tốt nhất là ở cạnh phụ hoàng!”

Ta biến sắc, buông hấn ra, đứng lên, một hồi lâu mới nói “Tuyệt Thế, trên đời này, có một số việc có thể trở lại, có một số việc.... không thể! Bên cạnh phụ hoàng con còn có Tuyên Tuyệt Nhi?”

Hấn bình tĩnh nhìn ta “Người khác không được, nhưng ngươi thì có thể, bởi vì ngươi là mẫu thân của Đường Tuyệt Thế. Nếu hấn không muốn thì ta sẽ cho hấn đẹp mặt. Mụ mụ có tin là Tuyệt Thế có bốn sự này không? Tuyệt Thế sẽ không để những người khác khi dễ mụ mụ!”

Trong lòng ta mềm nhũn, ngồi xổm xuống, vuốt ve gò má hấn, nhỏ giọng nói “Tuyệt Thế, con còn nhỏ, hạnh phúc miễn cưỡng thì không phải là hạnh phúc, mà chính là thống khổ! Nửa đời của mụ mụ đã ném trải quá nhiều nỗi thống khổ này. Không nói là phụ hoàng của con miễn cưỡng ta hay là ta miễn cưỡng phụ hoàng của con, nhưng, bây giờ mà nói, bây giờ mụ mụ sống rất tốt, cũng chưa từng nghĩ là sẽ trở về bên cạnh hấn!”

Đôi mắt hấn giận dữ, bốc hỏa nhìn ta “Ngươi xem! Mụ mụ cho tới bây giờ cũng chỉ là 1 nữ tử ích kỷ, rõ ràng có thể lựa chọn ở bên cạnh chúng ta, nhưng lại không đồng ý!”

Bên môi ta nở nụ cười khổ “Mụ mụ cũng rất muốn ở sống bên cạnh Tuyệt Thế!”

Tuyệt Hoàng 1 chưởng tát thẳng vào gò má cả Tuyệt Thế, cười lạnh nói “Biết rõ là làm khó mụ mụ! Ngươi đã quá ích kỷ rồi! Đường Tuyệt Thế, nếu ngươi còn tiếp tục như vậy, đừng trách ta nói ra mấy lời gièm pha về ngươi, ngươi không phải rất trợn sỉ diễn sao? Ta đây cho ngươi lãnh đủ!” Dứt lời, liền chống nạnh chuẩn bị rồng to

Tuyệt Thế biến sắc, xông lên bịt miệng nàng lại! Cẩn thận nhìn ta. “Ta không nói nhiều nữa,! Mụ mụ, ta không nói không có nghĩa là t đã thỏa hiệp!” Vừa nói xong, liền bị Tuyệt Hoàng vỗ cho 1 cái

“Đường Tuyệt Thế chán ghét, ngươi muốn ta nói mấy lần thì mới hiểu được?” Nàng cười lạnh nói

“Ghe tởm địa Đường Tuyệt Thế, ngươi muốn ta nói mấy lần mới hiểu được?” Nàng cười lạnh nói.

Tuyệt Thế lui sang một bên. Không cam lòng địa xem ta .

Tuyệt Hoàng đẩy Tuyệt Thế sang 1 bên, lúc này mới đến bên người ta, 2 tay mở ra, muốn ta ôm nàng. Bên môi ta nở nụ cười, cúi thấp người xuống, làm theo yêu cầu của nàng, ôm vào vào lòng, không ngờ nàng lại 1 bả kéo khăn trùm đầu của ta

Tuyệt Thế kinh hô che miệng! Tuyệt Hoàng cũng kêu lên sợ hãi

“Có phải mụ mụ bây giờ có phải rất xấu hay không? Hù dọa Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng rồi sao? Ta cười hỏi, trong lòng mơ hồ đau đớn.

Một hồi lâu, Tuyệt Hoàng nói “Tóc của mụ mụ thật xinh đẹp, tương lai, có phải Tuyệt Hoàng cũng sẽ có mái tóc đẹp như vậy? Oa!” Dứt lời, liền lôi mái tóc của ta ra, tinh tế xem xét! “Hảo! Hảo! Có cá tính!”

Tuyệt Thế chậm rãi tiêu sái đến bên cạnh bọn ta, ngửa đầu nhìn 2 người bọn ta, một hồi lâu mới nói “Tuyệt Hoàng, đưa tóc cho ta xem 1 chút!”

Ta ngẩn người, không nghĩ rằng bọn chúng sẽ có phản ứng thế này. Chậm rãi ngồi xuống. Bàn tay hấn run rẩy xoa xoa mái tóc của ta. Hơn nửa ngày nghẹn ngào nói không ra lời “mụ mụ, mấy năm nay ném trải không ít khổ sở!”

Ta buồn cười nhìn hấn, “mụ mụ mấy năm nay mặc dù chịu khổ nhưng so với trong hoàng cung thì vui sướng hơn trăm lần. Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng cứ 1 mực ở trong cung nên đương nhiên là không biết. Mụ mụ vốn là nữ tử giang hồ, sinh ra trong giang hồ, lớn lên trong giang hồ, tương lai, cũng sẽ chết trong giang hồ.! Nữ tử giang hồ mà sống trong hoàng cung thì sẽ cảm thấy khó chịu! Cho nên, nữ tử giang hồ chỉ có thể ở trong giang hồ!”

Trên mặt Tuyệt Hoàng chậm chậm hiện ra tia phấn khởi “mụ mụ! Mụ mụ! ngươi dẫn ta đi đi! Ta phải đi! Ta muốn cùng mụ mụ chơi đùa trong giang hồ! Ở đâu có giang hồ? Ta muốn đi! Tuyệt Thế, ngươi muốn làm hoàng đế thì đừng đi! Ta đi theo mụ mụ! Thật tốt quá! Ta cũng muốn làm thần y giống như mụ mụ! Danh chấn 14 quốc! Ta không muốn làm hoàng nữ gì hết!”

Gương mặt Tuyết Thế co rút vài cái, 1 hồi lâu mới nói “Người như vậy mà muốn hành tẩu giang hồ! Mụ mụ! đừng mang theo nàng!”

Ta cười, vỗ vỗ vai hấn, muốn hấn đừng kinh hoảng “Tuyết Hoàng đã đáp ứng mụ mụ cái gì? Tuyết Hoàng đã đáp ứng mụ mụ là sẽ chiếu cố đệ đệ, có phải không? Bây giờ sao lại có thể nói nói đi theo mụ mụ đây? Như vậy, có phải là không tuân thủ chữ tín hay không?”

Nàng nghiêng đầu nói, “Tại sao phải thủ tín?”

Ta cười, gõ đầu nàng, “điều quan trọng nhất của nữ tử giang hồ chính là giữ chữ tín!”

Tuyết Thế mắt tròn trắng. Tuyết Hoàng âm thầm cười trộm. Đang định nói chuyện thì bên ngoài vang lên 1 tràng tiếng bước chân, Tiểu Dịch oa oa hét lớn “Hoàng thượng bá phụ, bọn họ đang ở trong phòng của nữ nhân đó, nữ nhân đó suốt ngày che mặt, nàng chọc tức mẫu thân ta đến chết, không phải là người tốt gì! Nói không chừng đã đánh chết 2 người bọn họ rồi!”

“Oh? Người nói địa, chính là này gian phòng này?” Đường Vãn Thiên dứt lời, liền đến gõ cửa.

110. Q.3 - Chương 4: Mang Hải Tử Đến Thanh Lâu

Lúc này, muốn che mặt lại cũng đã không còn kịp. 3 người bọn ta liếc mắt nhìn nhau 1 cái, thay đổi ánh mắt. Lúc này, cửa phòng bị Đường Vãn Thiên đẩy ra, cửa vừa mở ra, Tuyết Hoàng liền ôm cổ ta kêu to lên “Phụ hoàng! Phụ hoàng! Người xem chúng ta tìm được ai rồi nào?”

Đường Vãn Thiên cười, chỉ chỉ bóng lưng của ta “Tuyết Hoàng! Nói cho phụ hoàng, con đã tìm được ai rồi nào?”

Mặc không không xoay người qua nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của hấn ngay sau lưng ta

“LÀ ĐƯỢC NHI A ĐI [dì]! A đi! Phụ hoàng tới!” Tuyết Hoàng cười ha ha, Tuyết Thế thì chạy tới, bắt động thanh sắc ôm lấy chân Đường Vãn Thiên. 2 hải tử này, hấn là sợ ta đánh nhau với hấn đây!

Ta nghiêm mặt quay đầu lại. Đứng khoanh tay trước ngực! “Đường Vãn Thiên! Giao tử tử của ta ra đây!”

Trong tích tắc hấn nhìn thấy bộ dáng của ta, rõ ràng là ngây ngẩn cả người. Nhìn điệu bộ của ta, ánh mắt hết chớp rồi mở. Ánh mắt rơi xuống tay trái của ta

Nhưng phàm khi Được Nhi xuất hiện thì nhất định sẽ sử dụng kiếm, nếu không thì dùng nhuyễn roi, lại càng muốn xông lên đánh nhau với hấn! Mà lúc này, bên hông ta không có kiếm, lại càng không có nhuyễn roi, lại càng không đánh nhau với hấn! Cũng khó trách hấn sẽ hoài nghi ta

Hấn vẫn anh khí bức người, nhưng lúc này, mái tóc đã có vài sợi ngân tơ [tóc bạc]. Trong mắt ta phiếm lãnh ý, rút kiếm ra, chỉ vào hấn, lãnh đạm nói “Như thế nào? Không giao được? Hay là, đã bị người giết chết?”

Tuyết Hoàng ôm chân ta, hét lớn “Được Nhi a đi, không nên đánh nhau với phụ hoàng nữa Tất cả mọi người là người 1 nhà! Không nên đánh nữa! Vết thương của ngài còn chưa lành! Công phu cũng không còn, sao lại là đối thủ của phụ hoàng! Được Nhi a đi!” Nàng phe phẩy dao động trong lòng ta

Ta chau mày. Hải tử này! Biết ta không có công phu, chỉ có điệu bộ nên mới nói như thế để làm cho Đường Vãn Thiên tin tưởng!

Ta cảm tức nhìn hấn, một hồi lâu, bên môi phun ra 1 ngụm máu tươi, dùng tay trái che ngực “Chết tiết! Đường Vãn Thiên, hôm nay tha tha cho người 1 mạng! Còn không mau rút!”

Hấn như là choáng váng, nhìn chăm chăm vào tay trái của ta Thời gian như đứng hình ở đó, trong 1 hồi lâu, tất cả mọi người ko nói lời nào

Tuyết Hoàng nói “Được Nhi a đi! Ngài rốt cuộc bị thương thế nào? Không bằng để cho phụ hoàng giúp người xem mạch đi! Phụ hoàng ta cũng có bản lãnh trị thương lắm!” Dứt lời, nàng liền quay đầu nói với Đường Vãn Thiên “Phụ hoàng! Còn không mau xem mạch cho Được Nhi a đi! Được Nhi a đi bị người xấu ám toán, bị thương rất nặng! Nếu không nhanh chữa trị, ta sợ sẽ càng không thể vãn hồi!”

Tiểu Dịch lúc này mới nói, “Ta còn tưởng là nữ tử xinh đẹp thế nào, không ngờ lại là 1 lão thái bà! Tóc trắng không còn chút sắc! Ta xem ngươi làm thế nào mà mê hoặc cha ta!”

Đang nói tới đó, đầu cả hần liền bị Tuyết Thế tàn bạo giáng 1 chưởng “Chưa từng thấy ai như thế sao? A di của ta không xinh đẹp, vậy thì nương đã chết của ngươi xinh đẹp chắc? Ngươi lôi nàng ta từ quan tài ra đây, cho bọn ta xem 1 chút, nàng ta có thật sự xinh đẹp hay không! Nghe nói, trước khi chết, đã bệnh đến nỗi chẳng khác gì quỷ rồi! Ngươi vốn nhất gan, bây giờ mà lôi nàng ta ra thì chưa biết chừng sẽ đem ngươi hù chết mất!”

Tiểu Dịch “oa” 1 tiếng khóc lên, kéo kéo tay áo của Đường Vấn Thiên, nói “Bá phụ! người xem! Tuyết Thế khi dễ ta!”

Đường Vấn Thiên giật nhẹ khóe môi, lạnh lùng nói, “Tuyết thế! Không nên hồ đồ! Thăm thăm vừa mới mất, các con ở chỗ này hồ đồ thành như vậy, còn thể thống gì! Còn con nữa, Tuyết Hoàng, lại đây!” Hần mở 2 tay ra với nàng

Nàng hừ một tiếng, phản thân ôm chặt ta “Ta không đi! Được Nhi a di rất giống mẫu thân! Khó khăn lắm mới gặp, ta thế nào cũng muốn ở bên cạnh với Được Nhi a di! Phụ hoàng, người mang cái tên ngu ngốc kia ra ngoài đi! Tránh làm tức giận bọn ta!”

“Ngươi mới là tên ngốc! Bá phụ! Người xem, 2 bọn họ vẫn khi dễ ta! Ta mặc kệ! oa! phụ, người phải giúp Tiểu Dịch!” Hần từ đó không ngừng giậm chân la khóc

Tuyết Thế tức giận trong lòng, 1 cước đá trúng bụng hần. Hần bị đau, che bụng khóc lớn lên

Đường Vấn Thiên cau mày, thu hồi ánh mắt trên người ta. 1 chưởng giáng vào gó má của Tuyết Thế, đem Tuyết Thế đánh cho té ngã trên mặt đất. Tuyết Thế khóe môi chảy máu, trợn mắt nhìn hần

Nhìn thấy hần bị đánh, ta liền nhớ tới 3 cái tát hần đã đánh ta! 3 cái tát làm cho ta thương tâm đến chết. Trước đây, hần là vì Tuyên Tuyết Nhi mà đánh ta, mà bây giờ, hần là vì ngoại nhân [người ngoài] mà đánh hài tử của chính mình. Trong mắt Tuyết Thế có lệ, trên mặt lộ vẻ thương tâm. Trong đầu ta vang lên thanh âm “âm âm”. Tay cầm kiếm bắt đầu trở nên run rẩy

“Đường Vấn Thiên, ít ở trước mặt ta mà đánh hài tử trút giận đi! Nếu ngươi không thích thì đem hài tử cho ta! Ta mang về, Diệp gia ta có thừa sức nuôi dưỡng 2 hài tử này!” Ta tức giận quát

Miệng của Tuyết Thế dẹt ra. Muốn khóc nhưng lại đem vết máu ở khóe môi lau đi, yên lặng đứng dậy

Tuyết Hoàng đi qua, ôm lấy đầu Tuyết Thế, nói với Đường Vấn Thiên “Phụ hoàng, không phải Tuyết Hoàng đã nói với người rồi sao? Không nên đánh Tuyết Thế! Muốn đánh thì đánh ta!”

Đường Vấn Thiên nhìn ta 1 chút, rồi lại nhìn Tuyết Hoàng 1 chút, 1 hồi lâu mới mềm mại nói “Tuyết Thế là nam hài, chịu 1 chút đau đớn thì có là gì! Tuyết Hoàng thì khác, Tuyết Hoàng là 1 cô gái, cô gái thì sao có thể bị đánh đây?”

“Theo ta thấy! Cả 2 người cũng nên bị đánh! Lúc làm chuyện xấu, 2 người đều có phần. Tại sao lúc bị đánh, chỉ đánh 1 mình Tuyết Thế!” Tiểu Dịch oa oa hét lớn

Tuyết Hoàng cảm tức liếc hần 1 cái, nhướn mày nhìn ta. Ta động đậy khóe môi. Đây là chuyện của tiểu hài tử, người lớn không nên nhúng tay vào. Ta ý bảo tự nàng giải quyết

Hần đang muốn làm khó dễ, Tuyết Thế lại thêm 1 cước đá vào bụng hần “Ngươi nói thêm câu nữa, ta sẽ đá thêm 1 cước nữa. Xem xem bụng ngươi mạnh hay là mặt của ta mạnh!”

“Tuyết Thế! Ta đã bảo là không nên động thủ rồi!” Đường Vấn Thiên lại định tát thêm cái nữa. Ta phóng kiếm về phía hần. Hần thiếu chút nữa đã chụp vào trên thân kiếm. Hần thấy tình thế không ổn, vội vàng thu tay lại “Ta dạy dỗ hài tử, ngươi xem vào làm gì! Diệp Được Nhi! Nếu ngươi không muốn phiền phức thì tốt nhất hãy dưỡng thương cho tốt! Đừng có sinh sự! Nếu không, ta không thể cam đoan sẽ phát sinh chuyện gì! Ta cũng không bởi vì ngươi bị trọng thương mà không xuống tay với ngươi!”

Ta cười lạnh “Chỉ bằng ngươi xuống tay với ta! Diệp Được Nhi ta sợ cái gì? Cùng lắm thì chỉ là 1 cái mạng! 1 Diệp Được Nhi đã chết thì còn lại 10 Diệp Được Nhi, còn một trăm người Diệp gia sinh sôi không ngừng!”

Tuyệt Thế, Tuyệt Hoàng! Nếu a di gặp bất trắc thì là do ai hạ thủ?”

Tuyệt Hoàng hét lớn “Đương nhiên là phụ hoàng!”

Sắc mặt hần biến rồi biến, nhưng lại không lên tiếng

Ta cười nói, “Như vậy, nếu a di gặp bất trắc thì Tuyệt Hoàng có thể đem tin tức này nói cho người Diệp gia hay không?”

Tuyệt Hoàng cười nói “Chỉ cần Tuyệt Hoàng còn sống thì sẽ đem tin tức này nói ọi người biết. Mục dù phụ hoàng rất tốt với Tuyệt Hoàng, nhưng, a di, người lại rất giống mẫu thân. 4 năm trước, Tuyệt Hoàng không có bản lãnh bảo vệ mẫu thân. 4 năm sau, Tuyệt Hoàng có liều chết cũng phải bảo vệ a di

Sắc môi Đường Vãn Thiên trắng không còn chút máu. Rất hiển nhiên, Tuyệt Hoàng đã chọn đúng chỗ vết thương đau đớn nhất của hần mà giẫm vào! Tiểu hài tử này rất giống Đường Vãn Thiên, rất biết sử dụng chiến thuật tâm lý. Đường Vãn Thiên vốn không thua nàng, nhưng nàng lại chính là nữ nhi của Đường Vãn Thiên. Xem bộ dáng của hần, có vẻ rất đau lòng với nữ nhi này Bị chính nữ nhi của mình tính kế, hần còn kiêu ngạo thể nào được

“Thật sự buồn cười! Hoàng bá phụ của ta công bằng nhất rồi, nếu không lúc đầu sẽ không chọn hần làm bá phụ! Hoàng bá phụ! Đánh bọn họ đi!” Tiểu Dịch ôm bụng cười lạnh nói, mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt từ trán rơi xuống

Hài tử này, thật sự rất đáng chán ghét. Trong lòng ta không khỏi phát hỏa, chậm chậm cau mày

Tuyệt Thế lạnh lùng cười. Bay qua, 1 bả túm lấy tóc hần, tay nắm thành quyền phòng tới trước mặt hần “Người thử nói thêm 1 câu nữa xem! Ta đập vỡ cái mũi anh tuấn của ngươi! Cho ngươi cả đời này cũng không cưới được lão bà [thê tử]!”

Tiểu Dịch “Oa” khóc lên thành tiếng

Đường Vãn Thiên 1 tay kéo Tuyệt Thế ra, Tuyệt Thế giãy dụa, không chịu đứng lên, Đường Vãn Thiên cau mày, vung tay lại muốn đánh hần

Tuyệt Hoàng chạy qua, khuôn mặt nhỏ nhắn che ở trước người Tuyệt Thế, lại bị Đường Vãn Thiên 1 chưởng đánh vào trên mặt

Nàng không lên tiếng, chỉ che chở Tuyệt Thế đi đến bên cạnh ta

Đường Vãn Thiên nhìn bàn tay của chính mình “Tuyệt Hoàng! Tuyệt Hoàng! Phụ hoàng không cố ý! Tuyệt Hoàng!”

Tuyệt Hoàng cũng không để ý đến hần. 2 bọn chúng dựa vào bên người ta. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của bọn chúng, lòng ta bắt đầu mềm nhũn. Đang định nói chuyện thì Tuyệt Hoàng lại nói “A di! người đang phát run! Có phải thương thể của người lại phát tác? Nào, để Tuyệt Hoàng xem mạch cho người!”

Nàng dứt lời, liền vén tay áo của ta lên, lộ ra cổ tay trắng như ánh trăng, nghiêm túc xem mạch cho ta

Nàng là muốn đem tay của ta lộ ra trước mặt hần. Nhìn khoe môi đầy máu tươi, trong lòng ta đã hoá thành nước. Động tác này là muốn nói cho Đường Vãn Thiên: Cho dù gương mặt có giống nhau, nhưng cuối cùng cũng không phải là Diệp Dục Nô

Sắc mặt hần tái nhợt. Ngây ngốc nhìn tay trái của ta bại lộ ra ngoài

“Đại ca, sao ngươi lại ở chỗ này?” Vãn Hiên từ phía sau hần, đi vào phòng. Nhìn thấy gương mặt và mái tóc xoả tung của ta, đầu tiên là sửng sốt. Sau đó lại nhìn thấy Tuyệt Hoàng xem mạch cho ta, sắc mặt trắng không còn chút máu. Khoé môi buông xuống, lúc này mới nói “Tuyệt Hoàng! Con đang làm gì?”

Tuyệt Hoàng cười nói “Hoàng thúc có thể vẫn chưa biết! Bây giờ người này là Dục Nhi a di của ta! Nếu không phải bị thương thì Dục Nhi a di sao có thể đến nơi này đây? Nói thật ra, có phải Dục Nhi a di rất giống mẫu thân, có phải không?”

Tuyệt Thế hừ lạnh “Đâu chỉ là giống, không không phải là màu tóc không đúng, nếu không phải tay trái không có vết thương, nếu không phải công phu đầy mình thì thật sự thoát nhìn cứ như là 1 người!”

Đường Vãn Thiên động dậy khoé môi, nói bằng giọng khàn khàn “Tuyệt Hoàng, con lại đây! Để phụ hoàng xem mạch cho a di!” Hắn dứt lời, liền muốn đi tới.

Ta thu tay lại, lãnh đạm nói “Ta không muốn mang ân huệ của họ Đường người! Tuyệt Hoàng! Tuyệt Thế! A di phải đi rồi! Lúc nào rảnh rồi sẽ đến thăm các con! Các con phải nhớ, gặp được mẫu thân thì phải báo cho a di đầu tiên!” Ta nói xong, liền đứng dậy muốn rời đi

“Hay là a di ở chỗ này của tam hoàng thúc dưỡng thương là được rồi! A di hành tẩu giang hồ, cứu nhân [kẻ thù] nhiều như vậy, nếu lộ mặt, sẽ bị người giang hồ đuổi giết! Nếu mọi người đã biết bây giờ a di bị thương nặng đến tận đây, đương nhiên sẽ đàn khởi mà công [ta chẳng biết cái này là cái quỷ gì ==]. Có oán báo oán, có thù báo thù! Ở chỗ này, tốt xấu gì cũng có thị vệ trong phủ! Phụ hoàng cũng sẽ phái người bảo vệ, có phải không, phụ hoàng?” Tuyệt Thế lạnh lùng nhìn Đường Vãn Thiên mà nói

“A di đến đây chỉ là muốn tránh cứu nhân!” ta cười, nhìn Tuyệt Thế, lại lạnh lùng nhìn Đường Vãn Thiên “Không ngờ, lại gặp cứu nhân!”

Đường Vãn Thiên một hồi lâu mới nói, “Ở đây tĩnh dưỡng! Tĩnh dưỡng cho tốt vết thương đi, ta sẽ trở lại đánh nhau với người!” Hắn dứt lời, liền xoay người rời đi.

Ta biết, 1 đầu tóc bạc này của ta đã làm tâm trí của hắn chấn động! Mà Vãn Thiên thì đứng ở 1 bên, ngơ ngác nhìn, bất động không lên tiếng, cũng không biết phản ứng như thế nào

Chờ Đường Vãn Thiên rời đi, Tuyệt Hoàng liền đi tới trước mặt Tiểu Dịch, 1 bả tóm lấy tóc hắn, cười lạnh nói “Dịch ca ca! Người nói xem, ta nên làm cái gì bây giờ mới tốt đây? Người thật sự tìm phụ hoàng ta tới đây! Nếu như ta không nể mặt a di, người nói xem, ta nên giết người thế nào mới tốt đây? Hay là nấu chín người?”

“Hay là, đem hắn trở thành tiên hoa, cắm ở trên bãi phân trâu cũng được! Tiên hoa mới có thể đẹp hơn!” Bên môi Tuyệt Thế chậm rãi nở nụ cười

Tiểu Dịch khóc đến tím mặt, nói “Thái thượng hoàng nhị thúc, cứu mạng! Thái thượng hoàng nhị thúc, cứu mạng!”

Đường Vãn Thiên xua xua, “Ta sẽ không xen vào! Bất lực!”

Tiểu Dịch khóc đến mức sắc mặt đỏ bừng “Ta muốn nói ự mẹ! Ta muốn nói cho phụ thân! Các người khi dễ ta! Oa!”

Tuyệt Hoàng rút đoản kiếm bên hông ra, ở trước mặt hắn mà lung lay 2 cái. Tiểu Dịch “oa” 1 tiếng, hôn mê

Tuyệt Hoàng ngậy người nhìn Tuyệt Thế “Ta không có làm gì hắn, hắn tự hôn mê!”

Tuyệt Thế gạt đầu, rút trường kiếm ra, chém thẳng vào hắn. Ta đổ mồ hôi lạnh! Sẽ không thật sự giết hắn đấy chứ! Thanh kiếm không chút lưu tình nào dừng lại ngay trước mặt Tiểu Dịch, hắn lại “oa” 1 tiếng, hé miệng kêu lên

Tuyệt Thế thu kiếm, chìa chìa hắn, “Tĩnh dậy!”

Tiểu Dịch tỉnh dậy nhưng lại cả lăm nói không ra lời, cả người phát run, chỉ vào 2 người bọn họ

Tuyệt Hoàng cười nói, “Tuyệt Thế!”

Tuyệt Thế cười lạnh, từ phía sau một tay bế lấy Tiểu Dịch. Tuyệt Hoàng cười nói với ta “Được Nhi a di, không nên xem! Đưa bút cho ta

Ta chau mày, theo lời đưa bút cho nàng. Nàng cười, đi tới trước mặt hắn, tại trên trán hắn, vẽ ra 1 đoá hoa mai xinh đẹp. Vẽ xong bức tranh, liền vỗ vỗ tay

Ta không nhịn được vỗ tay, “Hảo bút pháp!”

Tuyệt hoàng đem đầu ngựa lên cao, hừ 1 tiếng “Đi sang chuồng ngựa, tìm phân!” Vừa nói xong, 2 người liền thật sự khiên Tiểu Dịch đang cả người vô lực ra ngoài

Cả quá trình, Đường Văn Hiên không biểu hiện 1 chút kinh ngạc. Xem ra, 2 hài tử biến thành như vậy, công lao của hắn không nhỏ

“Được Nhi a di! Không nên rời đi! bọn ta xử lý hắn xong rồi, liền sẽ quay lại tìm người!” Tuyết Hoàng nhìn ta cười, 1 hồi lâu mới cùng Tuyết Thế biến mất

“Quả nhiên là hài tử của tỷ tỷ! Thật sự là đáng yêu!” Ta không nhận được khen. Trái tim đủ tàn nhẫn, ra tay đủ cay độc, cho dù là thân thích của mình cũng tuyệt không hạ thủ lưu tình. Làm tốt lắm, hài tử!

“Người thật là Diệp Được Nhi?” Đường Văn Hiên híp mắt nói.

“Nếu không thì thái thượng hoàng cho rằng ta là ai? Ta biết ý nghĩ của các người! Lần này nếu không phải ta bị kẻ gian ám toán, trúng kịch độc thì cũng sẽ không trốn đến chỗ này! Hừ! Chờ ta dưỡng khỏi vết thương rồi, ta thế nào cũng diệt môn bọn chúng!” Nói xong, ta liền bắt đầu ho khan

Đường Văn Thiên rời đi là vốn đã nhìn thấy tay trái của ta, cũng hiểu rõ tính tình của Được Nhi, mà Đường Văn Hiên còn ở chỗ này là bởi vì hắn không biết Được Nhi, mặc dù có gặp qua nhưng không có thâm giao

Bây giờ, nếu ta có thể lộ mặt mà không cần bắn khoan nhiều. Đường Văn Hiên, ta không muốn cùng hắn dây dưa; về phần Đường Văn Thiên, lại càng khỏi phải nói

“Những năm gần đây, 2 đứa con này đã bị đại ca làm hư rồi!” Hắn cẩn thận nhìn vào mặt ta

Ta chau mày, trên mặt dần dần hiện ra tia bức mình. Không có người làm cha mẹ nào mà thích hài tử của mình bị người khác phê bình. Ta đi vài bước, mở cửa ra, lãnh đạm nói “Thái thượng hoàng, nơi này là khuê phòng của ta. Ta và thái thượng hoàng cũng không phải là quá quen thuộc, xin mời thái thượng hoàng trở về đi! Cô nam quả nữ chung quy là không tốt. Ta mặc kệ giữa người và tỷ tỷ có cái gì, nhưng xin thái thượng hoàng nhận thức rõ, ta là Diệp Được Nhi, không phải Diệp Được Nô! Tỷ của ta bỏ mạng tại trong hoàng quốc của người, cuối cùng sẽ có 1 ngày, ta sẽ bắt từng người 1 trong hoàng cung của người đền mạng cho tỷ tỷ của ta!”

Hắn chậm chậm gật đầu, chậm rãi tiêu sái đến cạnh cửa, híp mắt nhìn ta trong chớp lát, lúc này mới chậm rãi rời đi. Ta đóng cửa lại, thở ra 1 hơi thật dài! Nguy hiểm thật! Nơi này đã không thể ở lâu. 2 người bọn hắn sớm muộn gì cũng có thể nghĩ thông suốt chỗ mấu chốt. Cho nên, phải thừa dịp bọn họ còn chưa nghĩ thông suốt mà rời đi!

Ta thu thập bao quần áo. Tuyết Thế và Tuyết Hoàng lại trở lại âm ỉ ở bên ngoài

Ta mở cửa ra, nhìn thấy cả người bọn chúng dơ bẩn lem luốc, nguyên lai, hại người cuối cùng lại hại chính mình. Ta cười nói “Như thế nào? Có thể Tiểu Dịch giã vụn phần kháng không? Làm cho trên người các con bẩn như thế này?”

Tuyết Hoàng ngẩng cằm, cười nói “Cái tên ngu ngốc kia đã bị bọn ta hù dọa đến mức tiểu ra quần rồi! Thật buồn cười! Bọn ta chỉ là không để ý rằng hắn cư nhiên lại nổi điên mà thôi! Chán ghét!”

Ta cười, kéo 2 đứa bọn chúng vào cửa, cởi quần áo trên người bọn chúng xuống, cười nói “Bọn con trong hoàng cung cũng thường xuyên làm làm chuyện này sao? Là ai dạy các con?”

Ta tìm trong bao quần áo 1 bộ hồng sam cho Tuyết Hoàng thay, Tuyết Hoàng mặc hồng y thật to, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ ửng hồng. Thoạt nhìn, như là 1 người đang xướng tuồng

Tuyết Thế thì không chịu mặc nữ trang nhưng Tuyết Hoàng thì lại rất cao hứng, nhất định phải bắt Tuyết Thế mặc!

“Tuyết Thế ngoan! Người mặc 1 lúc thôi! Ta rất muốn xem đây! Tuyết Thế ngoan! Van cầu người đấy! Cho tỷ tỷ xem 1 chút thôi mà! Cùng lắm là người mặc quần áo của mẫu thân, ta đây đi mặc quần áo của phụ thân là được!”

Tuyết Thế nghiêng đầu suy nghĩ 1 chút, cười nói “Người đã nói, không thể đổi ý! Bất quá, ta sẽ không giúp người hành sự!”

Tuyết Hoàng cười nói, “Biết rồi! Chỉ là muốn phụ hoàng cời long bào mà thôi! Không có khó khăn như vậy, cứ tin ta!” Nàng nhảy mắt với hắn

Ta cười nói, “Tốt lắm rồi! Tuyệt Thế, bây giờ, con mặc quần áo của ta trước!”

Tuyệt Thế không có dị nghị. Liền tự đem hồng y của ta mặc vào. “Nếu đã mặc nữ trang rồi thì nhất định phải vấn tóc mới được!” Ta chậm chậm gật đầu, cảm thấy trong lòng có 1 sự ấm áp chưa từng có, cùng với Tuyệt Hoàng trêu chọc Tuyệt Thế!

Hắn hừ lạnh một tiếng, “Nam nhân sao có thể vấn tóc?”

“Nhưng nam nhân lại mặc quần áo của phụ nữ! Lại đây đi! Tuyệt Thế ngoan! Cảm ơn người! Được rồi, được rồi! Cho tỷ tỷ nhìn 1 cái!” Tuyệt hoàng cười nói.

“Điều kiện!” Hắn ngửa cao đầu. Đến lúc này, mới có một chút bộ dáng của tiểu hài tử

“Ta mang các con ra ngoài chơi đùa, thế nào?” Ta cười nói “Nếu để cho phụ hoàng các con phát hiện ra hành tung thì phụ hoàng con đương nhiên rất nhanh sẽ biết ta chính là mẫu thân của các con. Ta không thể mạo hiểm như vậy, đương nhiên phải rời đi! Cho nên, trước khi rời đi, ta mang các con ra ngoài chơi đùa, thế nào?”

“Mà mang hoàng tử, hoàng nữ đi ra ngoài là rất nguy hiểm! Tuyệt Thế! Quan hệ của chúng ta bây giờ không thể để cho người khác biết. Cùng lắm là lần sau ta giả nam trang là được!” Tuyệt hoàng cười nói.

Tuyệt Thế chau chau mày. Cuối cùng không nhịn được mà kêu to lên “Nói cách khác! Người nói mặc long bào của phụ hoàng, căn bản sẽ không mặc!”

Tuyệt Hoàng cười, vỗ vỗ vào khuôn mặt của hắn “Hai chúng ta là tỷ đệ, so đo nhiều như vậy làm gì! Làm tỷ đệ chỉ đó kiếp này thôi, không có kiếp sau! Tuyệt Thế, người có muốn đi theo không? Hay là người thích ở chỗ này chờ bị phụ hoàng phạt? Nếu như người thật sự không muốn đi thì ta đây chịu khổ 1 chút, cùng đi chơi đùa với mẫu thân là được! Cùng lắm là chơi luôn phần của người! Sau lúc trở về sẽ kể cho người nghe toàn bộ những nơi bọn ta đã đi qua, những món ăn bọn ta đã dùng là được! Có được không? Tuyệt Thế?”

Khoé môi Tuyệt Thế co quắp, 1 hồi lâu mới quát “Còn không mau chải!”

Thành công! Ta và Tuyệt Hoàng làm 1 tư thế thắng lợi. Nói thật ra, ta thật sự không có thói quan giúp tiểu bằng hữu chải tóc. Vì vậy, sau khi vấn tóc xong, làm cho Tuyệt Thế nước mắt lưng tròng

Ta tìm 1 thanh trâm gài lên trên mái tóc của hắn. Nhìn bộ dáng phần nộn của hắn, không nhịn được mà hôn hắn vài cái

Hắn cau mày. Lãnh đạm nói, “Bây giờ được chưa?”

Ta ôm cổ hắn, cười nói, “Được rồi! Chúng ta đi!”

Ta từ sau cánh cửa đi ra ngoài. Trên lưng là 1 bao quần áo. Vừa ra cửa, liền nhìn thấy 2 con tuần mã. Tuyệt Hoàng và Tuyệt Thế cùng cười 1 con, 1 con khác, không cần phải nói, đương nhiên là chuẩn bị cho ta rồi

Hai người các “nàng” đều mặc hồng y, đầu cài trâm. Thật tuyệt mỹ! Đây là hài tử của ta a!

Ta cười, xoay người lên ngựa, 3 mẫu tử, ách, mẫu tử, 3 mẫu tử liền chạy vội đi

Phong cảnh của Hoàng thành rất đẹp, lúc trước ta cứ 1 mực ở trong hoàng cung nên chưa từng hảo hảo đi chơi đùa. Hoàng thành nổi tiếng với tam cảnh [3 cảnh]. Cảnh đầu tiên là mặt trời lặn phía tây sơn [ngọn núi phía tây]. Ở nơi đó xem mặt trời lặn, nghe nói là đẹp nhất, hữu tình nhất. Bao nhiêu văn nhân mặc khách cũng thích tới đó ngâm thơ đối chữ

Cảnh thứ 2 là cảnh tuyết ở Mai viên. Không cần phải nói, đặc trưng của Hoàng quốc vốn là hoa mai, cảnh tuyết cũng là 1 đại phong cảnh của Hoàng quốc, mặc dù không so được với mai cảnh của Tuyên thành, nhưng cũng không tính là quá kém. Cảnh cuối cùng chính là Xích sơn, nghĩ đến Xích sơn, lòng ta liền đau xót

Xích sơn chỉ có thể mong muốn là không làm được. Cơ hồ không ai có thể đi tới đó. Bây giờ đứng nhìn từ phía xa cũng cảm thấy rất cao, càng đừng nói đến tâm trạng của ngày đó khi bò lên trên đó

“Kỳ thật đây! Trên đời này có rất nhiều hảo ngoạn địa phương! Bất quá, bây giờ mù mù muốn mang các con đi 1 nơi, các con nhất định sẽ thích” Ta nháy mắt với 2 chúng nó

2 người bọn chúng hầu như chưa bao giờ ra ngoài chơi đùa, nghe ta vừa nói như vậy, liền trở nên háng hái Chỉ chốc lát sau, ta đứng trước Y Y các, nơi này vẫn tú khí ưu nhã như trước

Tú bà ra đón không phải là Y Y mà là 1 nữ tử còn trẻ

Nàng thấy 3 người bọn ta đứng ở trước cửa, chau mày nói “Vị phu nhân này, nơi này của bọn ta không tiếp khách nữ!”

“Hơn nữa, lại là khách nữ mang theo 2 đứa con!”

2 hài tử đưa mắt nhìn nhau 1 cái, liền lập tức nhảy xuống, Tuyệt Hoàng cười nói “Nguyên lai, mở cửa mà không muốn buôn bán đây! Y Y các, nghe nói là nơi bán nghệ không bán thân, nghe nói là nơi đánh đàn nghe nhạc, nhưng nguyên lai lại không phải! Mụ mụ! Nữ tử thì không thể nghe nhạc sao?”

Nàng kia bị nàng làm cho tức giận không thở được. Cười lạnh nói “Nghe nhạc, có thể đến nơi khác mà nghe, nơi này không tiếp các người, được không?”

Ta cười nói, “Y Y các hẳn là do Y Y đảm đương! Người là ai? Gọi Y Y ra đây, nói là có cố nhân đến thăm!”

Sắc mặt của nàng biến đổi “Y Y bây giờ đã mặc kệ mọi chuyện nơi này rồi! Chuyện lớn nhỏ nơi này là do ta định đoạt!”

Tuyệt Thế móc ra từ trong lòng vài tấm ngân phiếu “Chỉ là nghe 1 chút nhạc mà thôi, có thể trả nhiều tiền! Người thông minh sẽ không bảo qua bạc!”

Ánh mắt của nàng sáng lên, lại nhìn nhìn bộ dáng của 3 người bọn ta, bên môi nở nụ cười, lui ra sau từng bước, nói với 3 người bọn ta “Các người đã có thành ý như vậy thì xin mời!”

3 người bọn ta liếc mắt nhìn nhau 1 cái, liền theo nàng đi vào bên trong

Bởi vì lúc này là ban ngày nên trong Y Y các không cũng không có khách nhân nào

Nàng đi vào, liền vỗ vỗ tay, đám thủ vệ liền đóng cửa lại

3 người bọn lập tức quay đầu lại “Nữ tử đã vào đây thì không có đường ra! Ta thấy 3 người bọn người cực kỳ xinh đẹp, làm hoa khôi của Y Y các này hẳn là không thành vấn đề! 2 tiểu hài tử, lớn lên cũng sẽ đáng giá! Người đâu! Bắt lấy bọn chúng cho ta!”

Ta nghe vậy liền cười ha ha “Bắt ta? Nhưng là làm sao bây giờ? Lão mama, người thử ấn vào chỗ huyệt vị dưới cổ tay người, có phải cảm thấy có chút ê ẩm, đau đớn?”

Nàng cả kinh, tìm đúng huyệt vị mà ấn xuống, một hồi lâu, thay đổi sắc mặt

“Người, đã trúng ngũ độc tán của ta! Sau nửa canh giờ, cả người sẽ đau đớn ngứa ngáy mà chết. Máu chốt nằm ở chỗ, đau đớn ngứa ngáy cũng không nói, mà còn có thể bởi vì đau đớn ngứa ngáy mà làm bong cả da tay! Khi chết đi, trên người không còn 1 mảnh da nào. Đối với 1 mỹ nữ mà nói, kiểu chết này thật có chút bất nhã! Người có còn muốn bắt ta không?” Ta xoa tay nói

Nàng đổi đổi sắc mặt, nhìn vào ta , “Người, rốt cuộc là ai!”

Ta cười nói, “Ta là ai không quan trọng! Quan trọng là, người, đã trúng độc của ta! Mọi người nơi này cũng đã trúng độc, có muốn sống hay không, các người tự mình quyết định! Ôi! Đôi khi, ta thật sự rất hận chính mình, tại sao cứ thích hạ độc người khác đây!”

Nàng đột nhiên cười ha ha , “Thôi! Lui ra đi! Người muốn gặp Y Y, đi theo ta!”

Ta chau mày. 2 hài tử nhìn ta mà bật cười, âm thầm giơ ngón cái với ta

Ta cười lắc đầu. Nàng còn chưa đủ trình! [câu này nghe hơi hiện đại 1 chút, nhưng chính là như vậy đó ==]

Đi qua hoa viên, chúng ta đi đến một cửa phòng trang nhã. Nàng kia đi vào thông báo, qua chốc lát, liền đón 3 người bọn ta vào. Y Y hí hóp mắt nhìn 3 người lớn nhỏ bọn ta

“Ta là Y Y. Không biết các người là...?”

Ta cười nói, “Y Y, không nhớ rõ bằng hữu cũ sao?”

Nàng thoảng giật mình. Một hồi lâu mới nói, “Ta cứ thấy vị công tử ngày đó trên người toát ra 1 mùi hương của nữ nhi, nguyên lai, công tử cư nhiên thật sự là nữ tử! chỉ là không ngờ, công tử cư nhiên là 1 nữ tử xinh đẹp như vậy! Đáng tiếc” Nàng nhìn 1 đầu tóc bạc của ta mà lắc đầu

“Y Y không cần thương tiếc cho ta!” Ta cười. Thấy bên trong nội đường [gian phòng bên trong] của nàng có bóng lưng của 1 nam nhân. Trong lòng đột nhiên có dự cảm bất hảo

“Đáng tiếc, lúc người tới vốn là đang thanh xuân, lại còn tân hôn chi hỉ, bây giờ lại mang theo 2 hài tử. Ôi! Ta cứ thấy 2 hài tử này cứ giống giống Ván Thiên thể nào ấy! Nguyên lai, thật đúng là hài tử của Ván Thiên!” Nàng lắc đầu, bật cười

Ta giật nhẹ khóe môi. Lúc này, nam nhân kia đã từ bên trong nội đường đi ra, cười nói “Ta biết, người sẽ đến nơi này, mẫu thân, ta có nói sai không?”

Sắc môi ta thoảng trắng1 bệch. Nam nhân vừa bước ra, chính là Đường Ván Hiên.

111. Q.3 - Chương 5: Ván Cờ Vận Mệnh

“Nhưng tựa hồ cũng không phải là 2 hài tử của Ván Thiên. Nghe nói là 1 nam 1 nữ, lúc nào mà đã biến thành 2 nữ hài tử rồi?” Y Y che miệng cười nói

Sắc mặt Tuyệt Thế thoảng trắng bệch, như thể kẻ trộm bị bắt gặp. Tuyệt Hoàng mà vươn 2 tay che ở trước mặt Tuyệt Thế, như gà mái bảo vệ con. Đường Ván Hiên ranh mãnh nhìn nàng, khóe môi càng ngày càng cong lên

Ta cười nói, “Y Y, bây giờ muốn gặp người khó như vậy sao? Hay là, người bận tiếp khách quý ở chỗ này?” Ta cố ý điều chỉnh ánh mắt nhìn Đường Ván Hiên

Y Y cười nói “Khách quý thì thì không dám nhận, chỉ là con của ta mà thôi! Ván Hiên! Lại đây!” Nàng ngoắc ngoắc hân

Đường Ván Hiên nghe lời đi qua, híp mắt nhìn ta, khóe môi mang ý cười nhưng ý cười lại rất lạnh. Tuyệt Hoàng nhảy dựng lên, kéo tay Đường Ván Hiên “Thái thượng hoàng thúc thúc! Thái thượng hoàng thúc thúc! Sao người cũng ở chỗ này? Sao người biết ta sẽ mang a di đến nơi này của tổ mẫu? Thái thượng hoàng thúc thúc thật xấu. Muốn thử xem a di có phải mẫu thân hay không, đúng không? Vậy thì Tuyệt Hoàng nói cho Thái thượng hoàng thúc thúc là được! A di chính là a di! Mẫu thân chính là mẫu thân!” Khuôn mặt của nàng vô cùng kiên định, kiên định đến mức ta cũng suýt nữa cho rằng mình chính là Được Nhi!

Đường Ván Hiên chuyển ánh mắt sang phía nàng, cười nói “Thật thế sao? Tuyệt Hoàng? Nhưng thái thượng hoàng thúc thúc lại biết, lúc nói dối, Tuyệt Hoàng luôn luôn rất kiên quyết!”

Tuyệt Thế cười lạnh nói “Thế này là thế nào? Được Nhi a di! Xem ra chúng ta mang người đến nhầm chỗ rồi!” Dứt lời, hân liền kéo tay của ta, muốn dẫn ta đi

Ta chau mày, vỗ vỗ đầu Tuyệt Thế, nhẹ giọng nói “Tuyệt Thế, đừng nháo [quậy]! A di có chuyện muốn hỏi thái thượng hoàng!”

Hân cau mày, 1 hồi lâu mới buông tay ta ra, thối lui sang 1 bên. Y Y thấy hân đáng yêu, liền bước đến ôm lấy hân, liền thanh nói “Tuyệt Hoàng đáng yêu của lòng ta! Cuối cùng cũng đến thăm tổ mẫu rồi!”

Khoé môi Tuyệt Thế co quắp, nhần nại nói “Ta là Tuyệt Thế!”

Tuyệt Hoàng nhảy đến, ôm lấy cổ Y Y, hét lớn “Tổ mẫu. Ta mới là Tuyệt Hoàng đây! Tổ mẫu, nữ tử bên ngoài hảo đáng ghét! Tại sao còn cần nàng! Nàng ta còn muốn bắt giữ 3 người bọn ta đây! Lâu quá không đến mà mọi người đã thay đổi, cũng không nhận ra bọn ta rồi! Đáng ghét!”

Y Y cười nói “Đáng ghét thật sao? Hảo hảo hảo! Tổ mẫu mang các con đi thay quần áo, có được không? Nhận tiện để bọn họ nhận thức các con! Kẻo mai này 2 tiểu bảo bối các con tới đây, bọn họ lại đánh giết các con! Vãn Hiên đâu! Hảo hảo chiêu đãi khách nhân!”

Đường Vãn Hiên gật đầu với nàng, nàng được hân cho phép, lúc này mới mang hài tử ra ngoài

Ta cũng không nói nhiều với hắn, tự đi vào trong phòng, thấy nơi này có 2 cái chén, 1 cây cổ cầm, cũng không nói nhiều, liền tự ngồi xuống

Đường Vãn Hiên ngồi xuống đối diện ta, híp mắt nhìn ta 1 hồi lâu, lúc này mới nói “Rốt cuộc ngươi là Diệp Dục Nhi hay Diệp Dục Nô?”

Ta nhìn hắn 1 hồi lâu, cau mày, lạnh lùng nói “ta đã trả lời rõ ràng rồi! Chỉ có mỗi ngươi là không tin! Lần sau phải đánh ký hiệu lên trên mặt mới được! Để cho khỏi có người nhận nhầm!”

Đường Vãn Hiên hoài nghi nhìn ta 1 hồi lâu, nói giọng khàn khàn “Đưa cổ tay cho ta xem 1 chút!”

Ta chau mày, cười lạnh sao “Tại sao phải xem? Ta không thấy có cái gì đẹp mắt!” Ta tức giận nói

Hắn xoa tay cười nói “Mặc dù ta đã thấy cổ tay của ngươi nhưng ta lại biết, Diệp Dục Nô rất am hiểu thuật che mắt! Một người có thể biến gương mặt mình thành 1 nữ tử khác thì sao 1 vết thương trên cổ tay lại không thể dùng gì đó để che khuất? Cho nên, ta muốn xem!”

Ta cười lạnh, “Muốn xem, có thể! Nhưng trước hết mời thái thượng hoàng trả lời ta mấy vấn đề!”

Hắn thoáng giật mình, thủ thế “mời”, “Mời nói!”

Ta đi lên vài bước, lời nói ra đầy hung ý, 2 mắt tròn tròn “Diệp Dục Nô! Đã chết như thế nào? Nói!”

Hắn ngăn ra! cứ như thể ta hỏi vấn đề này làm hắn bất ngờ! hồi lâu, ánh sáng nóng rực bên trong đôi mắt mới chậm rãi tản đi, cúi đầu nói “Nhảy vực!”

“Còn nữa! Tại sao các ngươi cứ muốn xem tay trái của ta! Nói, có phải nàng đã thủ tòn [đứt tay] rồi?” Ta hét lớn

Hắn nhỏ giọng nói, “trước khi nhảy vực, đã chặt tay!”

“Ngươi nói cái gì!” Trong mắt ta có mối, nước mắt có thể vỡ òa chảy ra. Một tay đẩy hắn ra, ta ngồi vào trên ghế, thở hắt ra “Sao có thể? Là ai chặt?” Đường Vãn Thiên?”

Hắn lắc đầu, trong mắt chậm rãi hiện ra lệ quang tuyệt vọng “Chính là nàng ấy!”

Lúc này hắn vô lực ngồi dựa vào ghế, ta biết, màn biểu diễn của ta đã thành công hơn phân nửa. Ít nhất mà nói, đã tránh khỏi nguy cơ trước mắt

Ta thì thầm nói “Người khác thì có thể nhưng tỷ ấy thì không có khả năng! Có phải có người bức ép không? Có phải là Đường Vãn Thiên hay không? Hả? Sao tỷ ấy có thể đi nhảy vực? Ngươi nói cho ta biết! Ngày đó ở bên trong Xuất Vân điện, ta thấy ngươi rất quan tâm tỷ tỷ, chuyện của tỷ tỷ, chắc hẳn ngươi có biết 1 ít, có phải không? Ngươi hiểu rõ sao? Nói cho ta biết!”

Thanh âm của tay càng lúc càng gấp gáp, gấp gáp đến mức ngay cả ta cũng cảm giác rằng bản thân mình chính là Diệp Dục Nhi đến báo thù cho tỷ tỷ

Sắc mặt hắn tái nhợt, một hồi lâu, bên môi mới nở 1 nụ cười, nhẹ giọng nói “Ta không biết! Cho tới bây giờ ta cũng không biết tại sao nàng lại muốn đi lên bờ vực đó! Lại còn đứt khoát tìm cái chết như vậy! ta còn nhớ rõ, ngày đó nàng ấy và ta ước hẹn sẽ cùng nhau ngắm trận tuyết cuối cùng trong ngày hè. Ta thổi sáo, nàng tấu cầm để chứng tỏ, sau khi uống độc dược, nàng không có chuyện gì. Ai ngờ, ta thổi sáo, nàng cũng tấu cầm rồi. Ta ngủ 1 đêm ngon giấc, ngày thứ 2 tỉnh lại, nghe tin nàng ấy.... đã chết! cho tới bây giờ nhớ lại, ta vẫn nhớ rõ tâm tình ngày ấy, tuyệt vọng, mê vông, rõ ràng là còn rất tốt, rõ ràng là đã không có việc gì, tại sao trong 1 đêm, tất cả mọi chuyện đều thay đổi? Rốt cuộc khúc mắc nằm ở nơi nào? rốt cuộc, ta đã làm gì sai?” Hắn vừa nói vừa bắt đầu ho khan

Ta kêu to lên, “Ngươi nói! Nàng uống độc rượu! Sao nàng lại uống rượu độc? Là ai ban rượu độc cho nàng? Là Đường Vãn Thiên sao? Tại sao lại ban rượu độc cho nàng? Nàng đã phạm tội gì trong hoàng cung?”

Hắn lắc đầu rồi lại lắc đầu “Ta không biết! Nàng chưa bao giờ nói với ta về việc này! Ta cứ tưởng rằng người chính là nàng ấy, ta cứ tưởng rằng...” Dứt lời, hắn bắt đầu ghen ngào

“Nam tử hán đại trượng phu sao có thể tùy tiện khóc! Nam nhi vốn không có nước mắt! Nam nhân nên có khí khái anh hùng! Người như thế thì ra thế thống gì!” Ta trách mắng, trong tâm đã bắt đầu chậm rãi nhũn ra

Hắn lau đi nước mắt “Câu hỏi của người, ta đã trả lời xong hết rồi, người cũng có thể đưa tay cho ta xem rồi chứ?”

Ta chau mày, Đường Vãn Hiên người! Ta đã diễn nhiều trò như vậy, người đã tin, căn bản là không cần xem tay của ta nữa! Ai ngờ hắn cứ nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định

Ta vén tay áo lên, lắc lắc cánh tay trắng trước mặt hắn. Hắn thoáng giật mình. Chằm chằm nhìn, tham lam nhìn! 1 hồi lâu mới nói, “Ta không tin!”

Dứt lời, liền muốn cầm lấy. Ta cũng đã ra tay trước hắn 1 bước, dùng tay áo che lại! Hắn cả giận nói “Rõ ràng là đâu có cho ta xem! Thuật dịch dung của Diệp Dục Nô rất tốt, ta không tin trên tay người không có vết thương!”

Ta cười nói, “Người nói cái gì? Thái thượng hoàng! Ta chỉ đáp ứng cho người xem, cũng không đáp ứng là sẽ đưa tay cho người sờ!” Dừng lại 1 chút “hơn nữa, thái thượng hoàng cũng nói, thuật dịch dung của Diệp Dục Nô rất tốt, vậy thì tại sao lại không dịch dung gương mặt của mình mà lại phiền toái đeo khăn che mặt như vậy để khiến cho thái thượng hoàng hoài nghi? Đáp án của có 1, thuật dịch dung của ta không tốt! Y thuật cũng kém xa tỷ tỷ. Nếu không, căn bệnh của Tam vương phi cũng không phải là không chữa được rồi, không phải sao? Thái thượng hoàng!”

Sắc mặt hắn biến đổi, 1 hồi lâu không lên tiếng! Ta không biết lời ta nói, hắn nghe vào được bao nhiêu. Nhưng nam nhân này tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài

Hắn nói giọng khàn khàn, “Đúng vậy! Lời nói thật có đạo lý! Ta thật sự nên vỗ tay cho người! Nếu ta còn không khiên trì nghĩ người là Diệp Dục Nô thì cũng đã không thể nghe những lời này rồi, phải không? Phải không?”

Ta cười nói, “Thái thượng hoàng coi như là 1 mỹ nam ưu chất, 1 nam tử xinh đẹp, cùng với tỷ tỷ của ta đã đến mức nào? Ngày đó, nàng bị giam vào lãnh cung là bởi vì Thái thượng hoàng, phải không?” Ngạo mạn chậm rãi khuynh thân về phía hắn

Hắn kinh ngạc nhìn chằm chằm vào mắt ta, một hồi lâu hình như đã tiếp nhận lời ta nói “Năm đó, trước lúc phong phi, nàng ấy từng ở bên trong Xuất Vân điện của ta, thị tẩm!” Hắn cẩn thận nhìn ta

Tên nam nhân này! Ta đứng bật dậy. Mặc dù hắn không nói dối nhưng lại vô ý hữu ý chọc cho ta tức giận. Hắn biết rõ, ta để ý nhất là cái nhìn của người nhà, chuyện năm đó cũng không ai nói ra, nhưng hắn lại vẫn nói ra chuyện này!”

Ta lãnh đạm nói, “Nguyên lai, vốn là nam nhân của nàng! Như vậy, 2 hài tử bên ngoài rốt cuộc là của ai? Của người, hay của Đường Vãn Thiên?”

Hắn híp mắt nhìn ta, 1 hồi lâu mới cúi đầu nở nụ cười “Thôi, thôi! Hôm nay xem ra không được kết quả gì rồi! Đã chết thì là đã chết! Một mực cưỡng cầu cũng là uống công! Nhưng, ta phát hiện, bộ dáng của người và nàng ấy quả thực như được đúc ra 1 khuôn!”

Ta cười nói, “hai người bọn ta vốn là tỷ muội song sinh, song sinh thì phải giống nhau. Ta đã quen bị nhận nhầm rồi! 1 thân y hàng đầu, rất mệt! Thật sự rất không muốn giống với nàng ấy!”

Khoé môi hắn động đậy. Hừ lạnh một tiếng.

Ta cảm thấy không thú vị, định đứng lên nhưng lại phát hiện chính mình đã không còn động đậy được. Trong lòng ta không khỏi cảm thấy kinh hãi “người đã làm gì ta? Đáng chết! Ta đã nói ta không phải là Diệp Dục Nô rồi!”

Hắn cười lạnh đi tới. Một bà tóm lấy cằm ta “người không phải là nàng ấy, nhưng người lại rất giống nàng ấy! Từ giờ khắc này, người chính là nàng ấy! Ta không có yêu cầu gì khác, chỉ muốn người theo ta quay về Xuất Vân điện mà thôi!”

“Xuất Vân điện! Người muốn ta tới đó làm gì! Đường Vấn Hiên, người không sợ ta 1 kiếm chém chết người sao?” Ta giận dữ hét .Hài tử đâu? Bọn nhỏ đâu? Ta hướng ánh mắt ra phía cửa

Hắn nói giọng khàn khàn, “Bọn nhỏ đã bị ta đuổi về cung rồi! Ta không có ý đồ gì khác, chỉ muốn người làm mẫu cho ta vẽ vài bức tranh mà thôi! Tỷ tỷ của người đã mất! Mà ta mỗi ngày đều nghĩ tới nàng, rồi sau đó lại phát hiện ra, ta cứ nhiên đã không còn nhớ rõ gương mặt của nàng nữa rồi! Người nói xem, đáng châm chọc biết bao. Ta sợ thời gian trôi qua càng lâu, ta cũng sẽ không còn nhớ nổi bộ dáng của nàng. Có gặp, cũng không còn nhận ra nàng nữa. Ta nghe nói 1 loại tranh có thể hoạ [vẽ] được thần hình [thần thái + hình dáng] của người khác. Ta đã sai người đi tìm rồi. Chỉ là viện phí tu khi [ta chịu câu nỳ T.T]. Không thể làm gì khác hơn là mời người quay về Xuất Vân điện rồi!”

Ta tức giận nói, “Quay về Xuất Vân điện! Không nên nói giỡn nữa! Đường Vấn Hiên, có phải người muốn ta đốt trụ Xuất Vân điện của người hay không? muốn vẽ tranh thì cứ nói! Không cần phải hạ độc ta! Ghe tởm!” Chỉ là, ta tin tưởng hắn sẽ không loàn tổn thương ta! Cố ý nói như vậy là muốn hắn biết, ta không phải là Diệp Dục Nô! Bởi vì Diệp Dục Nô sẽ không khinh địch mà nói hắn như vậy!

Hắn đau khổ cười “Cũng không có biện pháp nào? Nếu ta cứ thế mời người đến Xuất Vân điện, người sẽ đồng ý sao?”

Ta kiên định lắc đầu.

“Cho nên, ta không thể làm gì khác là hạ độc người! Không có việc gì đâu! chỉ là làm công phu của người tàn mát mà thôi! Tỉnh dưỡng trong hoàng cung thì tốt hơn những nơi khác nhiều. Chung quy là sống khá giả hơn, người sẽ không bị những người trên giang hồ đuổi giết!” Hắn cúi đầu nói.

Ta cau mày. Không thể nhận thức đồng quan điểm của hắn. Chỉ là vì chứng minh ta không phải là Diệp Dục Nô, ta đã nỗ lực hết sức như vậy. Thoạt nhìn, trong khoảng thời gian ngắn, hắn sẽ không buông tha cho ta rồi đi!

“Ta tưởng rằng Đường Vấn Hiên vốn là 1 quân tử tao nhã như nước, không ngờ, sau lớp mặt nạ tao nhã cư nhiên là 1 trái tim ác độc. Thật sự làm cho ta thất vọng!” Ta lạnh lùng nói

Hắn cười khổ, “Đôi khi, làm quân tử thật sự không bằng làm ác ma. Nếu như có thể lựa chọn, ngày đó, ta tình nguyện làm ác ma, tình nguyện làm người xấu, cũng không muốn làm cái quân tử. Nếu ngày đó chuyện thị tẩm là có thật thì nàng ấy đã không phải chịu nhiều đau khổ như vậy! Cũng đã không chết bi thảm như vậy. Quân tử tao nhã như ngọc thật là vô dụng. Nếu như thật sự muốn làm thì nhất định phải làm người xấu! Nhất định phải làm kẻ mạnh!”

Ta cau mày. Trong lòng mơ hồ đau đớn. Nam nhân này vốn là nam nhân làm đau lòng người. Bởi vì ta mà 1 nam tử tao nhã như ngọc cư nhiên nói ra loại chuyện này, cư nhiên lấy chuyện làm 1 người xấu là quang vinh!

Nhìn tay hắn, ta nhớ tới những lao nữ bị hắn độc chết bên trong nữ lao. Nam nhân này đã làm nhiều chuyện cho ta như vậy, bây giờ nhìn thấy hắn như vậy, trái tim của ta, sao có thể không đau đớn đây?

Chỉ là a! Con người của ta. Cho tới bây giờ chính là hận ô và ố [hận ố hận luôn cả vô], không nói đến lý trí. Nhìn thấy hắn liền nghĩ đến cái nam nhân ghê tởm đáng chất kia, cho nên là nguyên nhân mà ta không muốn nhận thức hắn

Ta không ngờ, nhận thức hắn rồi, sau khi ở cùng 1 chỗ với hắn, mỗi ngày nhìn thấy hắn thì sẽ nhớ đến Đường Vấn Thiên. Nhớ tới Đường Vấn Thiên thì sẽ không khỏi thấy đau xót

Cho nên, ta lựa chọn không nghĩ, không thấy, cũng không nghe!

Mặc dù biết, chuyện này đối với hắn mà nói thật sự rất không công bình. Chỉ là, người nào lại băn khoăn tới tâm tình của ta?

Ta đã vì hấn mà làm trái với nguyên tắc của chính mình, kéo hấn trở về từ quỹ môn quan, tiếp tục đứng ở bên cạnh nam nhân này, ta sợ trái tim ta sẽ lại mềm yếu

“Nhưng, thái thượng hoàng nên làm quân tử thì hơn. Người xấu hấn nên để người khác làm!” Ta nhỏ giọng nói

Hấn cả kinh, híp mắt nhìn ta một hồi lâu, lúc này mới chậm rãi tiêu sái đến trước mặt ta, vén tay áo trái của ta lên, tinh tế nhìn vào nơi cổ tay, ta thậm chí có thể nghe thấy hơi thở của hấn phả lên trên cánh tay ta

Nhìn thật lâu, hấn như là thấy vậy là đủ rồi, lúc này mới không cam lòng thả tay ra, cau mày thở dài nói “Người quả nhiên không phải là nàng ấy” dứt lời, liền chán nản ngồi vào 1 bên

Trong lòng ta thở ra 1 hơi thật dài. Muốn qua mặt 1 người thông minh như vậy, thật không dễ dàng

“Họ Đường kia! Nếu như hôm nay người không cho ta đi thì tốt nhất là người cứ giết chết ta ở trong Xuất Vân điện. Nếu không, ta khó có thể đảm bảo sẽ không xẻ người ra thành từng mảnh! Đến lúc đó, ta sợ có lỗi với tỷ tỷ đã chết!” Ta cười lạnh nói.

Hấn thoáng giật mình, nhìn ta trong chốc lát, “Người quả nhiên không phải nàng ấy! Nàng ấy vốn là người ôn nhu. Nàng ấy, cho dù có hận, có giận cũng sẽ không nói ra những lời này. Mục đích của ta rất đơn giản, đã nói với người rồi, ta chỉ muốn người làm mẫu cho ta vẽ tranh là được. Tuyệt đối sẽ không làm khó dễ người. Cũng cam đoan sẽ không để cho hoàng huynh biết người đang ở trong Xuất Vân điện!”

Ta hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang 1 bên “Người là ai chứ? Tại sao ta phải tin tưởng lời nói của người!”

Hấn nói “Cho dù bị người xẻ thành trăm mảnh, ta cũng sẽ không thả người đi!” Dứt lời, như là đột nhiên có khí lực, đứng lên khỏi ghế, vỗ tay nói “Người đâu! Mang nàng đi cho ta!”

Cánh cửa, bị mở ra rồi, tiến vào hai gã thị vệ. Nhìn thấy ta, cũng không lên tiếng, liền nâng ta, mang ra ngoài

Trong lòng ta phát hỏa, nhưng nét mặt lại không biểu hiện ra ngoài. Hảo cho người một Đường Vãn Hiên, ta diễn trò thành như vậy mà người vẫn khư khư cố chấp. Xem ra, ta chưa đủ kích người đến chết khiếp

Đường Vãn Hiên đi theo phía sau 2 người bọn kia, chậm rãi tiêu sái. Ta cứ như vậy bị hấn bắt giữ, đi vào mật đạo dẫn đến Xuất Vân điện

Ta chưa bao giờ biết Xuất Vân điện cư nhiên có mật đạo nối thẳng ra ngoài cung

Hơn nữa, cái mật đạo này lại rất mới. Nếu ta đoán không sai, hấn là mới nào không bao lâu!

Miệng mật đạo ở ngay tại trong phòng Đường Vãn Hiên. Bọn họ đem ta lôi ra từ bên trong mật đạo, lúc này mới rời đi.

Ta không lên tiếng, liền quay đầu lại, nhìn cảnh tuyết bên ngoài cửa sổ. Đã bao lâu? Đã bao lâu ta không đến nơi đây rồi

Ta như thế nào đã quên, cảnh tuyết trong Xuất Vân điện vốn là cảnh tuyết đẹp nhất trong hoàng cung

“Có phải rất đẹp không? Lập tức muốn vẽ bức tranh về người, muốn người đứng dưới cây mai, ngồi cũng được! Yên tâm đi! Bên trong Xuất Vân điện toàn bộ là người của ta! Bọn họ sẽ không báo cáo với hoàng huynh!” Hấn cười nói.

“Hoàng quốc thật sự là một nơi làm kẻ khác ghê tởm. Khắp nơi đều là tuyết, khắp nơi đều là hoa mai! Cũng chẳng có loài thuốc nào khác! Ghê tởm!” Ta tức giận nói

Hấn cười, vươn tay ra ngoài cửa sổ, hái được 1 bông hoa mai, trước khi ta kịp có phản ứng, đã cài đoá mai lên tóc ta

Ta bị hành động của hấn làm cho ngây ngẩn cả người. Nam nhân này! Hấn đang làm cái gì?

“Người mặc dù không phải nàng ấy nhưng lại rất giống nàng ấy, trên đời này không người nào có thể giống nàng, cài hoa mai đẹp như vậy! Người cũng giống như thế!” Hấn có ý chỉ mái tóc bạc của ta

“Không phải người nói muốn vẽ tranh sao? Sao lại không vẽ? Vẽ tranh sớm thì chấm dứt sớm!” Ta lạnh lùng nói

Hắn bình tĩnh nhìn ta. Nhẹ giọng nói, “Họa sĩ còn chưa tìm được, loại tranh này, ta nghe nói phải vẽ rất lâu. Người chắc hẳn phải ở chỗ này nửa năm!”

“Nửa năm? Người nói nửa năm? Sao ta có thể ngây ngốc ở chỗ này nửa năm? Người đang đùa phải không?” Ta kêu lên

Hắn không lên tiếng, chỉ vào dưới chân cầu thang “Nơi này vốn không hợp nhất với hoàng cung, mấy năm trước đã xây 1 bức tường vậy, bây giờ đã đứt khoát phong kín rồi. Ta không tới trong hoàng cung, bọn họ cũng không đến nơi này của ta!”

Ta cau mày. Bọn họ huynh đệ trong lúc đó, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ta còn nhớ rõ, năm đó Đường Vãn Thiên bởi vì ta ném tuyết vào Đường Vãn Hiên mà muốn đưa ta vào chỗ chết, Đường Vãn Hiên càng vì hắn mà trao ngôi vị hoàng đế vào tay hắn. Mới có mấy năm mà thôi, hai người bọn hắn sống cách vách nhưng lại không qua lại

“Mấy năm trước ta đến đây, cũng không phải như thế!” Ta nhỏ giọng nói.

Hắn cười khỏ nói, “Đúng vậy! Đó là bởi vì lúc người tới, ta cam tâm thoái. Dem tỷ tỷ của người đánh bại bởi ca ca của ta Nhưng cũng bởi vì ta thoái nhượng mà đã đưa tỷ tỷ của người vào tuyệt lộ. Người nói xem, ta phải làm sao bây giờ đây? Trong lòng ta hận, trong lòng ta oán nhưng lại không thể làm ra chuyện thương tổn đại ca. Cũng giống như hắn không thể làm thương tổn ta. Chỉ là, cảm tình huynh đệ giữa bọn ta liền chậm rãi phai nhạt. Đây đúng là báo ứng của ta rồi!” Ta đưa 2 tay đến trước 2 mắt mình, bắt giắc run rẩy

A! hai tay này vì ta mà tất cả đều là mùi máu tanh. Hai tay này cũng vì ta mà tấu cầm suốt cả đêm, đem 10 đầu ngón tay tàn phá toàn bộ, trên cầm huyền [dây đàn] cũng nhiễm đỏ

Mà bây giờ, hắn lại vì ta mà nhốt chính bản thân mình bên trong cái Xuất Vân điện nho nhỏ này

Cổ họng ta nghẹn lại, trong khoảng thời gian ngắn không nói ra lời

Hắn thì bình tĩnh nhìn ra phương xa, không nói lời nào. Một hồi lâu mới nói “người hảo hảo nghỉ ngơi đi! Ta gọi cung nữ giúp người chuẩn bị mọi thứ!” Dứt lời, liền đứng dậy rời đi

Hắn muốn đi đâu? Ta cau mày. Nơi này không phải là phòng của hắn sao?

Bên trong căn phòng này tràn ngập mùi hương của hắn. Bây giờ đã bớt đi hương thơm của mùi thuốc. Thêm vài phần mùi hương của nam tử. Một nam nhân luôn ngâm mình trong bể được rốt cuộc cũng trở thành 1 nam tử hẳn rồi

Hắn vừa đi, ta liền lấy túi hương từ trong lòng ta, tinh tế ngửi. Một hồi lâu mới đứng lên, nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ

Hắn muốn ta ở lại chỗ này, ta rất không muốn ở, nhưng sau lúc nhìn thấy cuộc sống của hắn, nhìn thấy tình cảnh của hắn, trái tim của ta lại mềm xuống. Đúng vậy a! Hắn không phải là Đường Vãn Thiên, năm đó, trong hoàng cung, hắn đối xử với ta rất tốt. Rất nhiều lúc, không có hắn, ta không có dũng khí để tiếp tục bước đi. Ta thấy thời gian của Đường Vãn Hiên còn chưa đến 1 nửa là dành cho hắn. Nếu không phải Đường Vãn Thiên cường ngạnh xuất hiện như vậy, thì ta có thể tiếp nạp hắn hay không, cũng là chuyện không ai biết

Nhiều năm như vậy không gặp, hắn vẫn như cũ, đặc biệt làm cho người ta đau lòng!

Hôm nay chứng kiến mặt bất đồng [không giống] như trước của hắn, trong lòng ta sao có thể không đau! Hắn vốn hẳn phải giống như thần tiên, 1 nam tử không dính khói lửa nhân gian. Vì ta mà cứ nhiên cũng nổi lên âm mưu chơi đùa, cứ nhiên cũng bat91 đầu tính toán! Cứ nhiên! Cứ nhiên!

Hôm nay bị hắn bắt đến đây, cũng nhân tiện để ta trả ơn hắn

Hắn muốn vẽ tranh, ta đương nhiên không thể để cho hắn vẽ. Ta sợ sau này khi còn giữ bức họa, hắn sẽ không quên được ta!

Chỉ là a, bây giờ ta một đầu địa tóc bạc, để cho hấn vẽ, có thể như thế nào? Với lại, có thể như thế nào. Cuối cùng cũng vẫn là già

Qua được một hồi lâu, ta như đã hạ quyết tâm, xé bông hoa mai hấn gài lên tóc ta xuống, ném lên mặt đất, dùng chân giẫm nát. Ta và hấn, như thế nào có thể! Trong hấn đang chảy 1 dòng máu giống với Đường Vấn Thiên. Cùng 1 phụ thân, cùng 1 mẫu thân! Cùng mặt ngoài ôn nhu như ngọc, cùng nội tâm giống như ác ma!

Ta không nên lại bị họ Đường tính kế. Kéo bao quần áo ra, ta mở cửa mật đạo của hấn, đang định đi vào thì đã thấy hấn đứng bên trong mật đạo, nhìn ta, đầy thương tâm, tuyệt vọng

Ta ngăn người, ngăn môi cười nói, “Sao thái thượng hoàng lại ở chỗ nà! Đứng ở chỗ tối thế này, muốn dọa người sao?”

Hấn nói, “Ta từ khác phòng lại đây, vừa lúc chứng kiến tình huống ta không nên chứng kiến. Độc trên người người đã giải rồi sao? Ta đã quên, 1 chút độc đó, sao người có thể để vào mắt?”

Hấn chậm rãi đi ra từ bên trong mật đạo. Cau mày nhìn bông hoa bị ta giẫm nát trên mặt đất, khoé môi dần dần rũ xuống, một hồi lâu mới nói “Quả nhiên vốn là tỷ muội!”

Ta thoáng giật mình, lúc này mới nhớ tới khi ta làm trò trước mặt hấn, đã mấy lần hành động thế này. Sắc mặt thoáng trắng không còn chút máu. Cười nói “Đã giải độc rồi, vậy thì không quấy rầy thái thượng hoàng nghỉ ngơi! Được Nhi cáo lui!” Dứt lời, liền muốn rời đi.

Nhưng sau lưng lại đột nhiên tê rần, ta mở to 2 mắt! Người này, rốt cuộc có phải là Vấn Hiên hay không?

Hấn chậm rãi tiêu sái đến trước người ta “Xin lỗi, ta vốn không muốn điểm huyết người! Nhưng người lại rời đi lần nữa! Người cũng biết, Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng luôn đến nơi này của ta chơi. Tuyệt Hoàng thì nhiều hơn 1 chút. Bởi vì nó giống tỷ tỷ của người nên càng được ta yêu thích. Tuyệt Thế cũng rất tốt, vừa mới nhìn thấy bộ dáng hấn giả nữ trang, thật thật sự rất giống tỷ tỷ của người! Thôi! Hai người chúng ta đánh 1 ván cờ, thế nào? Người Diệp gia người vốn tinh thông. Hai người chúng ta đánh 3 ván để phân chia thắng bại, ta thắng thì người ở lại để cho hoạ sĩ vẽ tranh, ta thua thì ta sẽ thả người đi, được không?”

Nam nhân này, lúc nào mà đã mưu mô thế này! Xem ra, hiểu biết của ta về hấn thật sự còn chưa đủ

Không lo lắng thêm, liền gạt đầu, nhưng lại phát hiện chính mình đã phạm vào 1 sai lầm lớn

Hấn như 1 hải tử được cho kẹo, vô cùng cao hứng. Một tay cúi xuống ôm lấy ta. Cũng không quan tâm xem ta có đáp ứng hay không. Để ta ngồi vào bên cạnh chiếc bàn! Tìm ta 1 bàn cờ, bày ra 1 bộ quân cờ, hăng hái bưng bưng bày ván cờ phía đối diện ta

Hấn, từ lúc nào mà đã cường tráng như vậy? Mới bao lâu trước, hấn ngay cả bước đi còn cần phải có người dìu. Mà bây giờ, hấn cứ nhiên không cần tốn nhiều sức liền có thể ôm ta lên

Ở trong lòng ta, hấn vẫn vốn là 1 người yếu ớt, cần phải có người bảo vệ, mà bây giờ, cái người yếu đuối này đột nhiên trở nên cường đại, cứ nhiên làm cho ta chân tay luống cuống như vậy

Mới được 1 canh giờ, 1 ván cờ đã bị hấn dễ dàng giành phần thắng

Bên môi hấn phỉếm nụ cười. Nói “Không thể phân tâm, không thể phân tâm! Vừa phân tâm, người liền thất bại!”

Ta hừ lạnh một tiếng. Thật sự là cao chiêu! Ta đóng vai Được Nhi – 1 người kỳ nghệ vốn rất tệ, kỳ phẩm thì càng tệ hơn, hơi thua 1 ván thì không vội vàng, thua đến ván thứ 2 thì sẽ lật đổ bàn cờ, biến quân cờ thành ám khí, tấn công người đối địch với nàng

Ta thắng hấn, thì sẽ nói cho hấn, ta chính là Diệp Được Nô

Ta thất bại, thì sẽ ở lại chỗ này của hấn nửa năm

Nam nhân này, chỉ cần 1 chiêu này mà đã làm cho ta tiến không được, lùi cũng không xong.

112. Q.3 - Chương 6: Đại Hội Tuyển Phi

Thấy ta do dự, hần hơi giật mình nhìn chằm chằm vào ta “Tâm thần của ngươi không yên, kỳ này, nếu ta thắng thì là thắng chi không võ. Không bằng, chúng ta ăn cơm tối xong rồi trở lại tiếp tục!”

Ta chau mày, không lên tiếng “Ta tưởng rằng, Tam vương phi qua đời, thái thượng hoàng hần sẽ đa đa thiếu thiếu [bận rộn], có nhiều việc phải làm Sao lại giống như 1 người không có việc gì làm, ở chỗ này cùng ta ăn cơm đánh cờ?”

Hần buông tay, cười nói “Ta vốn là 1 người nhàn rỗi, hơn nữa, nàng ta chết cùng lắm thì Tam đệ và Triệt thương tâm thôi, chứ đâu có liên quan gì đến ta?”

Ta cau mày. Hần từ nhỏ đã là 1 người bế quan rãnh rỗi, cho tới bây giờ không quan tâm nhiều sự việc, không biết nhân [người] biết đời cũng không kỳ quái. Chỉ là, 1 người trí tuệ thông minh như vậy lại không biết rằng trên đời này, tiểu thúc tử [em chồng] và chị dâu ở cùng 1 chỗ sẽ bị người người trong thiên hạ nhạo báng. Hần thì không sao nhưng ta lại không thể không nghĩ tới Tuyệt Thế. Ta nợ đứa nhỏ này quá nhiều, ngày đó không mang hần đi đã là 1 nỗi ray rứt trong lòng ta. Cho nên, yêu cầu của hần, ta đương nhiên sẽ không làm trái

Đó là chuyện bậc cha mẹ trên đời này trên làm. Ta không nên để sau lúc Tuyệt Thế làm hoàng đế sẽ bị người khác giễu cợt, có 1 mẫu thân vi luân [không đoan chính]. Ta muốn 3 chữ Diệp Dực Nô được nhắc đến trong miệng hần phải là 1 loại kiêu ngạo

“Ta không muốn ăn, muốn ăn thì ngươi cứ ăn!” Ta lạnh lùng nói, lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ

Hần không lên tiếng, liền mang cầm ra, chậm rãi đánh đàn. Tiếng đàn chậm rãi truyền tống bên trong Xuất Vân điện, thấm vào lòng người. Hoa mai rơi, hương lạnh thơm mát làm cho người ta mơ màng buồn ngủ

Chậm rãi nhắm mắt rãi, giả vờ như đã ngủ

Tiếng đàn trong tay hần vẫn không ngừng, vẫn hữu ý vô ý đánh đàn. Cho đến khi tiến vào trong giấc mộng của ta

Ta đột nhiên mở mắt ra, “Mau đánh cho xong ván cờ!”

Dứt lời, liền ra nhắc tay trước. Lúc này tay hần cũng nhắc lên theo ta. Nói thật ra, cờ pháp của ta cũng không có gì đặc biệt, nhưng, ta đã có biện pháp đối phó hần nên lúc này mới hăng hái không giảm cùng hần đánh hết ván cờ

Cờ pháp của hần rất khá, 2 người bọn ta vừa nghĩ vừa đánh, 1 ván cờ cứ nhiên mất đến 2 canh giờ

Hần cười nói, “Ngươi thua, Dực Nhi cô nương, 3 ván ta thắng 2!”

Ta lật đổ bàn cờ, dùng quân cờ ném về phía các đại huyệt trên người hần. Hần ngồi yên, ngây ngốc nhìn ta “Ngươi thua! Ngươi là hiệp nữ nổi danh giang hồ, có tiếng nhất ngôn cửu định [quân tử nhất ngôn], ngươi sẽ không “nói lời mà không giữ lời”, có phải không?”

Ta nhìn hần mà bật cười, dùng tay nâng cằm hần lên “Ta đã từng nói qua rằng ngươi không thể bức Diệp Dực Nhi ta đi vào khuôn khổ chưa? Cho tới bây giờ, đối phó với người như ngươi, ta chỉ có 1 biện pháp, đó là đánh! Đánh! Đánh! Ngươi muốn ta tuân thủ lời hứa, ta đây liền nói cho ngươi, ta chưa từng đáp ứng ngươi bất cứ cái gì! Cho nên, không tồn tại cái lời hứa đó! Còn nữa, cho dù ta có đáp ứng thì thế nào? Ngươi nhìn ta xem có phải là người giữ lời không? Nếu như ta không muốn thủ tín thì không thể làm gì khác hơn là giết ngươi, 1 người đã chết thì ta như thế nào có thể thủ tín với ngươi? Nhớ kỹ, đừng có chơi đùa với ta!”

Ta nói xong, liền lấy bao quần áo ra, đang định rời đi thì bị 1 người từ phía sau ôm lấy

“Diệp Dực Nô! đừng đi!” Hần nức nở nói.

“Ta không phải nói ta là Diệp Dực Nhi rồi sao?” Ta cười lạnh nói

Hần nhẹ giọng nói, “Nếu quả thật là Diệp Dực Nhi thì sẽ không đánh cờ với ta, ta biết, những hành động của nàng đều là những việc làm theo tính cách của Diệp Dực Nhi, nhưng, nàng đã quên 1 điểm, Diệp Dực

Nô vốn là tỷ muội song sinh của Diệp Dục Nhi, biết được tính cách của nàng ta là chuyện không khó. Cho nên, nàng càng giả vờ làm nàng ta thì sẽ càng cơ hồ nhiều. Từ lúc nàng giẫm nát bông hoa mai kia, nàng đã không trốn được ta rồi! Từ lúc nàng tự giải độc trên người chính mình, nàng cũng không trốn được ta rồi! Diệp Dục Nô, ta không muốn cùng nàng chơi đùa cái trò chơi u mê này. Nàng ở lại với ta, được không?”

Nam nhân này quá thông minh. Hắn vẫn không tin rằng ta đã chết, có thể, đó là bởi vì không có chính thức nhìn thấy ta chết. Về phần Đường Vấn Thiên, mặc dù chính mắt thấy được nhưng lại không biết hắn sao có thể biết được tin ta còn sống. Nhưng, trong phủ của Đường Đình Hiên, hắn lại dễ dàng tin ta như vậy.

Một nam nhân như vậy mà cứ nhiên tin ta, nhưng nam nhân trước mắt này lại xếp đặt mời ta đến Xuất Vân điện của hắn. Là trước đây, hắn quá mức vô hại

Ta thở dài, nhỏ giọng nói, “Người chỉ bằng điểm này, liền có thể kết luận, ta là Diệp Dục Nô rồi sao? Không phải quá mức vô đoán [đoán mò, thiếu căn cứ]? Nếu không phải tình cảm của người dành cho tỷ muội của ta sâu nặng thì hôm nay ta đã không tha cho người!” Nói xong, ta liền bắt đầu giãy giụa, nhưng lại phát hiện, chính mình nguyên lai không tránh thoát khỏi lòng bàn tay của hắn

Hắn đau khổ cười “Nàng cho rằng, ta vẫn còn là Đường Vấn Hiên này đó sao? Nàng có biết ngày đó bản bí tịch của đại ca ta là do ai giúp hắn hợp thành 1 quyển không? Theo như nàng đã biết, đó chính là ta! Ta tổng hợp chúng nó thành 1 quyển, nhưng chính mình cũng nhớ kỹ tất cả các nội dung trong đó. Ngày đó, sau khi nàng chữa hết bệnh trên người ta, ta bắt đầu ở nơi này luyện công phi, bởi vì trước kia đã uống quá nhiều thuốc bổ, cho nên, công phu luyện được đã tăng gấp rưỡi. Bây giờ mặc dù không so được với đại ca, nhưng để không cho nàng đi thì cũng là có thể!”

Kỳ thật, 2 người bọn hắn cho tới bây giờ cũng là ngang nhau. Một người có dũng, 1 người có mưu, 1 người chí âm, 1 người chí dương, thiếu một thứ cũng không được!

Chỉ là, ta vẫn chẳng hay biết gì!

Một người vẫn bé quan như vậy, hắn sao có thể không thắng. Hắn thắng về trí thông minh, thắng về sự chuyên tâm, thắng về việc “nhất tâm không nhị dụng” [1 lòng, không có dụng ý khác]. Không giống bọn ta, bị nhiều thế tục phiền nhiễu, không thể chuyên tâm được!

“Buông tay, ta có chuyện hỏi người.” Ta lạnh lùng nói.

Hắn nghe vậy, liền buông tay ra. Ta quay đầu lại, đứng yên, bình tĩnh nhìn hắn “Ta không muốn tranh cãi với người cái đề tài “ai là Diệp Dục Nô” này nữa! Chỉ là, ta muốn người biết, mặc kệ người trước mắt người có phải là Diệp Dục Nô hay không, với người cũng không quan hệ gì. Ta không muốn ở nơi này của người dưỡng thương, ta không muốn ở trong hoàng cung này! Hiểu chưa?” Ta chau mày, gần từng chữ một.

Một hồi lâu, hắn cười rộ lên “Ta nghe đồn Diệp Dục Nhi trên giang hồ vốn có tiếng “nhất ngôn cửu đỉnh”, nhưng nguyên lai lại không phải. “Nhất ngôn cửu đỉnh” của người đều là gạt người! Nếu truyền ra ngoài, người nói xem, có bao nhiêu dễ nghe?”

Đích xác, Dục Nhi rất nổi danh giang hồ, nếu bị nàng biết ta mạo danh này, làm thối nát danh tiếng của nàng, thì sẽ lập tức gặp đầu giết đó, đem ta mắng “chó huyết lâm đầu” [mắng té tát, xối xả]

“Ta không muốn ở lại nơi này của người dưỡng thương, lại không muốn tuân thủ hứa hẹn, người nói xem, chúng ta phải làm sao mới tốt đây?” Ta lãnh đạm nói.

Hắn nghiêng đầu suy nghĩ 1 chút, một hồi lâu nói nói “Không bằng, nàng đến trong Y Y các dưỡng thương, lúc rảnh rỗi, ta sẽ mang Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng vào trong đó, nàng lại không cần lo lắng sẽ nhìn thấy đại ca của ta, cũng không xem như là tuân thủ lời hứa, thế nào?”

Lời hắn nói đã đã động ta. Ở nơi đó, ta có thể nhìn thấy Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng

Giao dịch liền như vậy mà hoàn thành

Hắn dẫn ta từ bên trong mật đạo đến Y Y các, trên đời này, 1 chỗ mà Đường Vấn Thiên vĩnh viễn cũng không dò xét đến, chính là Y Y các. Mà nơi này, hắn cũng tuyệt đối ít lui tới, cho nên, ta ở chỗ này gặp mặt Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng là an toàn nhất

Chuyện này ứng với câu nói “Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất!”

Cuộc sống ở chỗ này cũng coi như là thoải mái. Đường Vãn Hiên mang theo hài tử đến, mặc dù biết hân mang hài tử đến là vì muốn nhìn thấy ta, nhưng nhìn vào ánh mắt hân, ta vẫn hiểu được nỗi đau. Con người thật là 1 loài động vật kỳ quái, người rõ ràng hận hân như vậy, rồi lại không hiểu sao lại động tâm với hân

Ở bên trong Y Y các cư nhiên không hề nhìn thấy phụ thân của Đường Vãn Thiên. Tên nam nhân này không phải đã cung Y Y cao chạy xa bay sao? Tại sao ta tới nơi này lâu như vậy mà không có gặp qua hân?

Mà Y Y vẫn làm lão bản nương [bà chủ]. Mấy ăm trước, ta nói nơi này, nghe thấy có người nói muốn đem chuyện của nàng nói cho lão bản, lúc ấy ta cho rằng vị lão bản này đương nhiên là lão cha của Đường Vãn Thiên, là cái lão hoàng đế giả chết kia. Nhưng 3 ngày trôi qua, ta không hề nhìn thấy mặt hân, ngay cả khi bọn nhỏ tới, cũng không thấy hân lộ mặt

Ta không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là, nơi này có bí mật mà ta muốn tìm. Không sai, nhân vật mấu chốt này chính là Y Y

Chỉ là, lúc ta còn chưa kịp hỏi Y Y thì đã xảy ra 1 việc. Đường Vãn Thiên tuyển phi cho Đường Vãn Hiên, hơn nữa, đợt tuyển phi này vừa vội lại vừa lớn. Cơ hồ làm cho tất cả các cô nương đang tuổi kết hôn ở Hoàng quốc kích động đến chết khiếp

Tất cả mọi người đều biết, vị Hoàng quốc thái thượng hoàng này vốn đứng trong hàng đệ nhất nam tử độc thân của Hoàng quốc, hơn nữa lại mặt mày nguyệt mạo [chỉ dung nhan xinh đẹp] Mặc dù đem 1 nam nhân hình dung thành “mặt mày nguyệt mạo” có điểm không ổn nhưng đối với 1 người độc thân 32 tuổi mà nói thì vẫn là 1 thiên nhân chi tử mỹ nam thái thượng hoàng thì cũng không có chút nói quá

Điều kiện tuyển phi rất đơn giản, chỉ cần là nữ tử chưa lập gia đình, có thể dùng nhất kỳ biện pháp, hoặc dùng nhan sắc hoặc dùng giọng hát. Nói tóm lại, chỉ cần có thể làm rung động thái thượng hoàng thì liền có thể trở thành tân phi của thái thượng hoàng

Nữ tử Hoàng quốc nóng lòng muốn tham dự cũng không nói, nhưng nữ tử Đưng quốc cũng bắt đầu tiến vào trong Hoàng thành

Đường Vãn Hiên cũng bởi vì sự kiện này nên chỉ có thể tạm thời không đến Y Y các gặp ta

Lúc hân tới thì ta ngại hân phiền, hân không đến thì ta lại bắt đầu cảm thấy tịch mịch. Hân, rốt cuộc lại tuyển phi rồi. Ta tưởng rằng, hân hân luôn đứng ở nơi mà khi quay đầu lại, ta luôn nhìn thấy; ta tưởng rằng, hân hân còn nặng tình với ta. Nhưng, hân cũng là người, hân cũng có thất tình lục dục, hân cũng sẽ lấy vợ cùng sinh cùng tử. Ta dựa vào cái gì mà tưởng rằng hân sẽ vì ta mà chờ đợi cả đời?

Trong lòng ta có chút đau đớn. Rốt cuộc là tại sao Đường Vãn Thiên lại có hành động này, ta vẫn chưa biết. Nhưng, Đường Vãn Hiên không hề nhắc đến chuyện này với ta

Còn 1 tháng nữa sao? 1 tháng sang, hân sẽ tuyển phi, hơn nữa sẽ thành thân rồi sao?

“Mẫu thân, người tâm tình bất hảo sao?! Có phải bởi vì chuyện thái thượng hoàng thúc thúc tuyển phi hay không?” Tuyệt Hoàng cẩn thận nhìn ta

Tuyệt Thế thì hừ lạnh nói, “Thái thượng hoàng thúc thúc sớm muộn gì cũng tuyển phi. Bất quá, việc này tới quá mức đột nhiên, ta cũng có chút khó tin đây!” Hân ngồi trên ghế, tiểu cước [chân nhỏ] đá tới đá lui “Trước đây phụ hoàng vẫn nói sẽ tuyển phi cho hân, hân vẫn chối từ, lần này cư nhiên đáp ứng, có thể là có người làm cho tổn thương đây!” Hân hữu ý vô ý liếc mắt nhìn ta 1 cái

Ta không khỏi cong môi lên, hài tử này...!

“Đúng vậy đúng vậy, Hoàng thái hậu nãi nãi cũng gặp đến mức sắp nổi điên rồi. Cứ tưởng thái thượng hoàng thúc thúc đời này sẽ không nạp phi rồi, nếu biết hân sẽ như thế thì lúc đầu đã không giết người nào đó, cũng nhất định phải giữ người đó lại làm hoàng hậu đây!” Dứt lời, cũng hữu ý vô ý nhìn trộm ta

Ta cau mày, “Cái “người nào đó” này không phải là ám chỉ mẫu thân này đấy chứ! Tuyệt Hoàng, Tuyệt Thế, các con nói thế là không tốt. Hài tử hân phải nên tác hợp mẫu thân với phụ thân của mình mới đúng,

còn 2 con lại đi chế giễu, cứ nhiên ở trước mặt mẫu thân mà lên tiếng nói tốt cho nam nhân khác. 2 người các con, nót thật đi, có phải là có người có xúi giục các con nói?”

Tuyệt Hoàng hừ một tiếng, “Bản thân ta là muốn tác hợp cho người và phụ hoàng, nhưng năm đó lúc người nhảy vực đã làm cho ta rung động rất lớn! So với việc 2 người ở cùng 1 chỗ thì tốt hơn hơn là để ấu thân và thái thượng hoàng thúc thúc ở cùng 1 chỗ, có cuộc sống vui sướng!”

Ta chau mày, quan điểm của đứa nhỏ này ta không thể đồng tình. Ta cũng biết, ngày đó ta nhảy vực, trong lòng ta đương nhiên tổn thương rất lớn, cho nên, nàng muốn nói đến 1 mẫu thân vui sướng chứ không phải là 1 người đã chết, 1 nữ tử mặt ủ mày chau

Tuyệt Thế không phát biểu ý kiến, chỉ hừ lạnh một tiếng, quay đầu không nhìn ta, một hồi lâu mới nói “Mụ mụ không phải lo lắng lâu nữa, nếu như thật sự nạp phi thì không cần lo lắng cho thái thượng hoàng thúc thúc rồi, nửa đời sau của người cứ dựa vào ta đi! Mẫu thân của Hoàng quốc hoàng đế chính là Hoàng quốc thái hậu, ta xem ai còn dám khi dễ người!”

Cái này hài tử! Miệng hần thì nói không đồng ý nhưng rồi lại hữu ý vô ý nhắc nhở, nếu bỏ lỡ Vấn Hiên thì ta chỉ có thể sống cô độc suốt cả quãng đời còn lại

Ta đánh cho hần 1 cái “Tiểu bằng hữu, không nhắc tới chuyện này nữa có được không? Con mới có 6 tuổi, không phải 16, cũng không phải 26, muốn ta dựa vào con thì còn quá sớm!”

Khoé môi hần dần dần rủ xuống “Một ngày nào đó, ta sẽ là Hoàng quốc hoàng đế, người dựa vào ta, có cái gì không đúng? Ta muốn người danh chính ngôn thuận làm Hoàng thái hậu, để cho bọn họ nhắc tới Diệp Dực Nô thì phải nghĩ đến mẫu thân của Đường Tuyệt Thế, là thái hậu được người người tôn kính!”

Ta nghiêm túc ôm chặt hần, nghiêm trang nói, “Nhưng con mình thì làm sao bây giờ? Mẫu thân con thật sự không thích làm thái hậu, nghe thật già. Con không nên chỉ nhìn thấy tóc mẫu thân trắng bạc, nhưng trái tim của mẫu thân vẫn còn rất trẻ. Hơn nữa, ta làm thái hậu, có phải có nghĩa là sẽ ở cùng 1 chỗ với phụ hoàng con? Tuyệt Thế, con nguyên lai là nghĩ như vậy sao?”

Hần nhanh chóng gạt đầu “Người đã cùng với hần sinh ra 2 người bọn ta thì phải đối với 2 người bọn ta phụ trách. Phục hợp [tái hợp] vốn là lựa chọn tốt nhất!”

“Theo ta thấy, gả cho thái thượng hoàng nhị thúc thật ra cũng rất tốt, hần rất chuyên tâm, trong đầu cũng sẽ không có nhiều tạp niệm. Tương lai, Tuyệt Hoàng có gả đi cũng phải gả cho 1 người chuyên tâm 1 ý với Tuyệt Hoàng!” Tuyệt Hoàng ngửa cao khuôn mặt nhỏ nhắn nói.

Tốt lắm, cứ như vậy, ý kiến của 2 đứa con chẳng khác nào như không phát biểu!

Ta vỗ về cái trán đau đớn, nhẹ giọng nói “Cái kia, ta có ý kiến. Nữ tử không nhất thiết phải tìm nam nhân. Hai mươi mấy năm trước, mẫu thân không có nam nhân đã sống rất khá, rất tiêu sái, mà 4 năm nay, ta cũng cảm thấy như thế này. Ngược lại, cùng với phụ hoàng và thúc thúc của các con dây dưa nhiều năm, mỗi ngày đều phiền lòng, mỗi ngày đều tiến kế, các con không biết chuyện này mệt thế nào đâu! Cho nên, mụ mụ nghĩ rất rõ ràng, mụ mụ không nên tìm nam nhân nữa, mụ mụ muốn 1 mình 1 người xông pha giang hồ!” Ta gờ quả đấm lên, nhưng lại phát hiện 2 hài tử đang nhất trí khoanh tay trước ngực nhìn ta

“Ách, cái này...” Ta sờ sờ mũi, “Bây giờ nhìn thấy Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng, mụ mụ quyết định sẽ mang 2 con cùng đi! 2 con nếu muốn đi theo mụ mụ thì mau báo danh! Thái thượng hoàng thúc thúc cầu các con đã quyết định tuyển phi rồi, như vậy, ta cũng không cần phải ở lại chỗ này. Nhưng thật ra Hoàng quốc, mụ mụ lại có 1 chỗ muốn đi!”

“Mụ mụ nói đến Tuyên thành sao? Vùng đất của lão yêu bà Tuyên Tuyết Nhi?” Tuyệt Hoàng cười nói.

Ta gạt đầu.”Đúng vậy, mụ mụ đã bố trí hết thảy rồi, gọi Tiểu Thanh a di của các con đến hỗ trợ. Bây giờ, chỉ cần mụ mụ đi là được! Tiểu Thanh a di của các con có chủ trương khác là phóng hỏa, nhưng mụ mụ lại còn có 1 việc muốn làm. Cho nên, mụ mụ đến Tiểu Thanh a di không nên làm như vậy. Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng nên tạm thời ngoan ngoãn ở nơi của phụ thân, có được không? Chờ mụ mụ xong việc liền sẽ đến tìm các con, bây giờ mụ mụ đã biết nơi này có mật đạo rồi, có thể tùy thời vào cung gặp các con!”

Tuyệt Thế nhìn ta một hồi lâu, lúc này mới nói, “Người đã nói dứt khoát như vậy, không muốn nang theo 2 bọn ta đi cũng được. Tại sao còn nói nhiều lời vô dụng. Tuyệt Hoàng, không nên đi theo, làm trở ngại công việc của mẫu thân!”

Thấy hần như vậy, ta không nhịn được mà ôm chặt hần, tấm tắc khen, “Tuyệt thế còn đang trách mụ mụ cư nhiên không mang theo con đi đây! A, sáu tuổi mà cư nhiên đã ghi hận rồi, hảo đáng yêu! Đến đây, hôn 1 cái!” Hần nhịn không được, đẩy ta ra

Một hồi lâu mới nói, “Ta biết mụ mụ muốn làm cái gì, chỉ là mụ mụ nhiều năm như vậy rồi, có tìm được hay không đây? Lỗ mãng đi vào như vậy, tìm không được, lại bị người Tuyên thành bắt được thì bất hảo rồi. Tuyên Tuyết Băng và Tuyên Tuyết Hạo cũng không phải là dễ chọc. Mụ mụ phải cẩn thận khắp nơi mới được!”

Ta nhanh chóng gạt đầu. Khẽ cười nói, “Yên tâm đi, mụ mụ không phải đồ đàn. 2 người bọn hần ngày thường trấn thủ biên quan, nếu biên quan có chiến sự, con nói xem, 2 bọn hần có thời gian quay về Tuyên Thành hay không? Bọn họ không đến thì ai bắt mụ mụ?” ta cười, nháy mắt với bọn chúng

Bọn họ chỉ vào người của ta nói, “Mụ mụ, người thật xấu!”

Ta ngẩng đầu, ưỡn ngực, vung trường biện [đuôi tóc dài] màu trắng phía sau “Phụ nữ không xấu, nam nhân không thương!”

Đường Vãn Hiên lúc này mới đồng ý tuyển phi là vì muốn ép ta hiện thân. Nếu như ta hiện thân thì trùng kế của hần, nếu ta không hiện thân thì hần sẽ thành thân với nữ tử khác. Mấy ngày nay, hần vốn nhìn ra ta đối với hần còn có tình, cho nên mới có thể dùng hạ sách này!

Hần muốn bức ta đi vào khuôn khổ, ta hết lần này tới lần khác bất tuân. Hần muốn ta quấy rối đại hội tuyển phi, ta hần hết lần này tới lần khác không làm

Bây giờ bọn họ sợ dĩ nanh rồi mở hội tuyển phi là vì thấy Hoàng quốc đã an dật quá lâu rồi. Nếu biên quan chiến sự căng thẳng, ta xem hần làm sao mà tuyển phi được. Vừa đem Tuyên Tuyết Băng và Tuyên Tuyết Hạo vây ở biên quan, vừa khiến tiệc rượu tuyển phi ở nơi này bất thành, 1 hòn đó trúng 2 con chim, sao lại không làm?

Chim bay, thư truyền. Lúc này, Hàn Tuyết nhà ta đã bắt đầu công việc. Ta đã sớm thấy nàng muốn tính sổ với Đường Vãn Thiên, nóng lòng muốn thử đã lâu, nếu không phải vì bị Viêm Mạnh ngăn cản thì biên quan sớm cũng đã gió lửa không ngừng.

Lúc này, Viêm quốc và Sí quốc đang khai chiến, ta biết, là vì Nhận Hỷ mà chiến. bọn họ đánh 1 trận, nếu bọn ra ở nơi này khai chiến 1 trận nữa thì tứ quốc sẽ chiến tranh. Nói cách khác, nếu lúc này mà xảy ra tranh phách chi tâm [mưu đồ cướp ngôi] thì sẽ đại loạn

Bọn họ nói, Diệp gia nữ tử ta vốn là nữ tử làm loạn thiên hạ, nhất định phải đuổi tận giết tuyệt, lại càng ra sức bố trí “phu cách chi cục” [tình cảnh xa chồng] làm cho Diệp gia nữ tử không chỗ dung thân. Như vậy, nếu không thừa dịp gây lộn án thì thật có lỗi với bọn họ đã truy sát vài thập niên nay, phải không?

“Mụ mụ muốn phá huỷ Hoàng quốc của ta?” Tuyệt Thế ngửa đầu nhìn ta, vô cùng ngây thơ, vô cùng đáng yêu

Ta cúi đầu nhìn hần.”Mụ mụ chưa từng có nghĩ sẽ huỷ diệt quốc gia của Tuyệt Thế, chỉ là, cho tới nay, mụ mụ và các a di vẫn luôn bị người khác đuổi giết, nói mụ mụ là mối hoạ của 14 quốc, khiến ị mụ nửa đời không yên ổn, lại liên thủ muốn phụ hoàng người đem mụ mụ độc sát [hạ độc giết chết]. Mụ mụ mặc dù không chết, nhưng bọn họ lại tăng thêm người truy sát, ta hần nên hồi đáp lại cho bọn hần, phải không?”

Hần nghiêng đầu suy nghĩ 1 chút “Giống như Tiểu Hạ a di, chỉ là, Tiểu Hạ a di rất ngốc, không màng đến chuyện trả thù, cho nên phải do Nhận Hỷ a di ra mặt, khiến cho 2 quốc chiến tranh, phải không?”

Ta gạt đầu cười nói, “Ta cố ý làm cho người ta đem tin tức hoàng hậu tóc bạc Diệp Tiểu Hạ nói cho Sa Hận Thiên. Mà Sa Hận Thiên sau khi biết thì liền vào trong hoàng cung tìm Nhận Hỷ. Ta sai Mạc Ngôn điểm huyết hần, để cho hần đứng bên ngoài tân phòng của bọn họ, hưởng thụ 1 đêm gió thổi, bên tai nghe Nhận Hỷ và Lãnh Quân động phòng hoa chúc, nếu hần không phát binh thì không phải là nam nhân!”

“Cho nên, Sĩ quốc và Viêm quốc chiến tranh, cũng là do mù mù động tay động chân phải không?” Tuyết Hoàng cười nói với ta

“Mù mù vốn là đại tỷ của các nàng ấy, Tuyết Hoàng, nếu có người khi dễ Tuyết thế thì con có thể bảo vệ hần hay không? Do dù có huỷ diệt tất cả, cho dù máu chảy thành sông, cho dù thiếu chút nữa là huỷ diệt 1 cười quốc, cho dù lưng đeo thiên hạ đại tội nghiệt, con có thể vì Tuyết Thế mà làm hay không?” Ta nghiêng đầu nói

Tuyết Hoàng cười lạnh gật đầu.”Cái này đương nhiên! Bảo vệ Tuyết Thế, nghĩa bất dung từ!”

Ta cười gật đầu.”Cả đời này của mù mù, chưa bao giờ vì dân chúng thiên hạ mà lo lắng, không có tâm tình ưu quốc ưu dân, cũng không có tâm tình cứu người cứu mạng. Trên đời này, điều có thể lay chuyển mù mù chỉ có thể là thân nhân! Cho nên, trận chiến này, không thể tránh được!” Ta hướng ánh mắt ra phương xa

Mặc dù ta biết biên cương Hoàng quốc vốn là kim thang kiên cố, Hàn Tuyết muốn thắng cũng chỉ có thể thắng hiểm. Nhưng, nàng thắng về tài dụng binh thần tốc, thắng về tính dễ xúc động, thắng về việc: cho tới bây giờ ta nói một, nàng sẽ không nói hai. Cho dù Phong hoàng Viêm Mạnh không đồng ý khai chiến thì với tính tình của nàng, nàng đương nhiên sẽ 1 mình phạm hiểm. Khi 1 người phụ nữ đã trở nên xúc động thì cái gì cũng sẽ không để ý tới

Nhưng, nàng không phải là hạng người hữu dũng vô mưu. Với tính tình của nàng, mục tiêu đầu tiên của nàng sẽ làm lương thảo của bọn hần!

Mà địch nhân cũng đương nhiên sẽ cướp lương thảo của nàng, sẽ có đề phòng với nàng

Lúc này, quân đội của Nhận Hỷ hần đang ở biên cương của Hoàng quốc bồi hồi không đi. Không cần nhiều, chỉ cần đóng quân mấy ngày, không cần khai chiến, Hoàng thành đương nhiên sẽ cảnh báo trường mình

Quân đội Hoàng thành và quân đội Tuyên thành tất nhiên thì được điều đến biên quan, tùy thời chuẩn bị khai chiến

Mà, cũng chỉ là chuẩn bị mà thôi

Hàn Tuyết tại Phong quốc theo chân bọn họ quấy rối, mà Nhận Hỷ lại đóng quân ở 1 bên, ta xem Đường Văn Hiên như thế nào ngồi an ổn bên bảo toạ [= long ý]

“Mù mù, bọn ta biết mưu kế của người, chỉ là, mù mù, như thế có được không? Chiến tranh không phải là biện pháp giải quyết tốt nhất, đem Hoàng quốc của Tuyết Thế dán có đại thương nguyên khí, đến lúc đó, Tuyết Thế tiếp nhận quốc gia này thì sao có thể xưng hùng thiên hạ? Huỷ diệt Tuyên thành đi, chỉ cần huỷ diệt 1 Tuyên thành nho nhỏ là đủ rồi! Huỷ diệt Tuyên thành thì chúng ta không phải cố kỵ Tuyên Tuyết Nhi nữa, trận chiến trong hoàng cung mới chính là trận chiến của phụ nữ. Mù mù, suy tính cẩn thận!” Tuyết Thế lôi kéo tay ta, nhỏ giọng nói

Ta cau mày, không lên tiếng. Hần nói không sai, nhưng, ta đã chờ ngày này lâu lắm rồi

Vì tương lai của Tuyết Thế sao? Ta sinh ra hần thì phải có trách nhiệm với tương lai của hần. 14 quốc bây giờ đang đứng trong trạng thái nguy hiểm, ai cũng không cũng không dám làm rối loạn trạng thái này, sợ 1 khi khai chiến thì sẽ trở thành hỗn chiến của 14 nước

Thật sự phải làm như vậy sao? Ta cau mày không nói. Làm như vậy rồi, Tuyết Thế và Tuyết Hoàng sẽ bắt đầu học tập chiến tran ngay từ nhỏ, ở tuổi này hần phải là tuổi vô lo vô nghĩ. Ta không thể mang bọn chúng theo bên người cũng thôi, sao ta có thể phá huỷ cảnh sống an lạc của bọn chúng đây?

Ta thật sự là một ích kỷ địa người a!

“Bây giờ thư tin đã gửi ra ngoài, làm sao bây giờ?” Ta nói nhỏ nói.

Tuyết Hoàng cười nói, “Không có việc gì, mù mù!” Dứt lời, hướng cửa sổ mà hô to lên. Sau chốc lát, liền thấy 2 con chim khổng lồ bay qua

Trong chốc lát sau nữa, liền bắt trở về bỏ câu đưa tin ta vừa thả ra

Ta nhướn mày, cười nói, “Thư tín vẫn muốn đưa, chỉ là, muốn sửa vài chữ!”

Dứt lời, liền một lần nữa viết thư cho Hàn Tuyết. Sửa thì sửa lại, nhưng vẫn có thể làm đại hội tuyển phi của Đường Văn Hiên phá hủy sạch sẽ. Nếu nam nhân này vẫn yêu ta, cho dù ta không đáp ứng hắn thì cũng không thể để hắn thành thân với người khác

“Mụ mụ, người cư nhiên như thế, rất xấu rồi!” Tuyết Hoàng nhìn ta viết thư tít, cười ha hả với ta

Đang định nói chuyện thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Y Y chạy vội vào la lên “Văn Hiên dẫn theo quân đội bao vây Y Y các rồi, các người mau trốn đi!”

113. Q.3 - Chương 7: Ta Là Diệp Dưc Nô

Sắc mặt ta khê biến, với tình tình của Đường Văn Thiên, hắn nhất định là đang nhắm vào ta. Đến đây có nghĩa là hắn đã chuẩn bị mọi việc. So với việc đào tẩu, không bằng đối mặt

“Y Y, người đưa 2 đứa nhỏ vào mật đạo. Ta ở đây ứng phó!” Ta cười, vén mái tóc ở phía sau ra trước ngực Y Y cau mày liếc mắt nhìn ta 1 cái “Người phải cẩn thận! Các con, đi theo nãi nãi!”

Hai đứa con cau mày nhìn ta “Mụ mụ, cẩn thận một chút!”

Ta cười, xoa xoa đầu 2 đứa. Lúc này, bọn chúng mới cùng Y Y rời đi. Ta ngồi xuống trước gương trang điểm. Mặc dù đã không còn quan hệ với hắn, nhưng ta vẫn hy vọng có thể xuất hiện trước mặt hắn với dung mạo đẹp nhất

Cánh cửa nhả thất [= sương phòng] mở ra. Đường Văn Thiên chấp kiếm tiến vào, cười nói với ta “Diệp Dưc Nhi! Thương thế của người có tốt không? Ta đúng hẹn đi đến phủ tam đệ nhưng lại phát hiện ra người đã bỏ trốn. Không ngờ lại tìm được người ở chỗ này. Chọn nơi nào để quyết đấu?” Nụ cười của hắn vô cùng đáng ghét, đáng ghét đến mức ta hận không thể 1 kiếm chém chết hắn

Ta chau mày, hắn cư nhiên đến đây quyết đấu

Ta lạnh nhạt nói, “mấy ngày ta đã dưỡng thương tốt rồi, ta cũng không cần phải trốn bên trong Y Y các nữa. Mặc dù Tuyết Hoàng giới thiệu nơi này rất thanh tĩnh, nhưng bây giờ xem ra cũng chẳng phải là an toàn gì!” Ta cố ý nhìn hắn

Bên môi hắn nở nụ cười, chậm rãi tiêu sái đến bên bàn, ngồi xuống” Nếu hôm nay không so kiếm được thì không thể làm gì khác hơn là phẩm [bình phẩm] trà! Mấy năm trước nhìn thấy người, cảm giác như 1 tiểu hài tử, bây giờ xem ra đã trưởng thành rất nhiều rồi! Rất giống với tỷ tỷ người!” Đôi mắt sáng quắc của hắn nhìn chăm chăm vào mắt ta

Ta hừ lạnh một tiếng.”Hình như ta và nàng vốn là song sinh, nàng lớn bao nhiêu thì ta lớn bấy nhiêu. Cái gì mà tiểu hài tử! Người đang nói cái quái gì!”

Hắn cười ra tiếng. Một hồi lâu mới nói “Không ngờ, tóc của người đã trắng không còn chút sắc. Mặc dù vẫn là hồng nhan. Nhưng thoạt nhìn lại thật thê lương đáng thương!”

Là do ai hại? không lên tiếng, tự mình rót trà vào chén hắn “Nếu hôm nay không so kiếm được thì xin mời Đường quốc chủ trở về, được không?”

Hắn cười lạnh, “Người cũng biết, Hoàng quốc ta gần đây sắp tổ chức đại hội tuyển phi cho nhị đệ Văn Hiên. Tất cả các nữ chưa kết hôn cơ bản đều đã tham gia. Nhị đệ của ta vốn trọng tình trọng nghĩa, cho tới nay, không biết vì nguyên nhân gì mà không chịu tuyển phi, mà sau khi gặp người, hắn liền đồng ý tuyển phi, người nói xem, là chuyện gì xảy ra?” Hắn nâng chung trà lên, rót vào yết hầu

Ta cúi đầu cười nói, “Có thể là muốn tạo hỉ sự cho Hoàng quốc. Dù sao Tam vương phi cũng vừa mới qua đời!” Ta rót cho hắn 1 chén, đang định thu tay về nhưng lại bị hắn tóm lấy

“Người làm gì!” Ta cả giận nói.

“Tỷ tỷ của người không nói với người sao? Ta rất giỏi xem chỉ tay. Vận mạng của nữ tử như thế nào, ta vừa nhìn liền có thể đoán!” Dứt lời, hắn liền cường ngạnh kéo tay ta qua, tình tứ nhìn. Ta muốn tránh nhưng lại tránh không ra. Giống như mấy năm trước, ta trong nháy mắt đã bị mê hoặc rồi

Hắn cầm lấy tay ta, nói nhỏ “Đường sinh mệnh bị gián đoạn, cho nên, 3 năm trước nhất định đã gặp đại tai kiếp, thiếu chút nữa là mất mạng, phải không?” Hắn tựa tiểu phi tiểu nhìn ta

“Đường Vãn Thiên! Người đừng có biến ta thành tỷ tỷ, có được không? Ta là Diệp Dược Nhi! Không phải Diệp Dược Nô!” Ta giận dữ hét.

Khoé môi của hắn dần dần rủ xuống, 1 hồi lâu mới nói “Phải không? Phải không? Phải không? Như vậy, công phu của người đã mất đi đâu? Người rõ ràng là không có công phu! Người rõ ràng không có trúng độc! Tại sao người muốn gạt người!”

Hắn chế trụ mạch môn của ta, nói. Thanh âm đó vừa tức vừa vội, cơ hồ đã đến tình trạng hỗn hển, đây là Đường Vãn Thiên mà ta biết sao?

Tại sao hắn cư hiên dùng hình tượng như vậy để xuất hiện ở trước mặt ta? Ta lãnh đạm nói “Người có không có võ công có nghĩa là võ công của ta còn chưa khôi phục! Như thế nào? Đường Vãn Thiên không phải là không biết đấy chứ? Võ công của ta, từ 1 năm trước đã bị phế đi!”

Trong đôi mắt hắn có lệ, hít thật sâu mấy hơi, một hồi lâu mới nói “Người, với tỷ tỷ của người, thật sự rất giống!” Trong thanh âm của hắn tràn ngập hoài niệm. Ngữ khí vô cùng thâm tình, ngay cả ta – người bị hắn chính tay xử tử – cũng sắp muốn cảm động rồi!

Ta thu tay lại, lãnh đạm nói “Như thế nào? Các người không phải đối đầu sao? Nghe nói cũng là người ban rượu độc xử tử nàng. Sao bây giờ lại bày ra tư thái này ở trước mặt ta! Người muốn diễn trò cho ai xem?”

Hắn không lên tiếng, một hồi lâu mới thu bàn tay trống rỗng về “Người có biết, hận 1 người người yêu là loại tư vi nào không?”

Ta chau mày.”Tư vi gì?”

“Đó là 1 loại tư vi rất đau, rất tổn thương, rất đau lòng! Người phát hiện thấy, người hận nàng như thế nào cũng hận không xong. Hận nàng như thế nào cũng hận không đủ. Nhưng khi người chính thức phát hiện nàng đã dứt khoát biết mất tại trước mặt người, lòng của người lại rất đau. Vừa lại muốn đi theo nàng. Người nói xem, đây là thứ tình cảm gì đây? Là yêu? Hay là hận? Nếu ta với tỷ tỷ của người năm đó tài tử giai nhân gặp nhau [ý là gặp nhau như những đôi bình thường khác. Ngày xưa, khi tài tử với giai nhân gặp nhau thì được coi là xứng đôi vừa lứa], người nói xem, có phải bây giờ đã nên vợ nên chồng? Có phải bây giờ đã có rất nhiều hài tử rồi không? Người nói xem, con người tại sao phải có cừu hận?” Hắn nghiêng đầu, đầy thống khổ mà nói

Ta ha ha cười bật ra thành tiếng. Tại sao sau khi đối xử với ta tàn nhẫn, hắn lại cư nhiên nói rằng hắn bất như thế nào. Bảo ta sao có thể tin tưởng hắn? Hắn chắc không có việc gì đó chứ! Không cho rằng ta thật sự ngu ngốc mà còn có thể tin tưởng hắn đấy chứ?”

Hắn cảm tức nhìn ta , “Người tại sao cười!”

“Không có hay không! Chỉ là nhìn thấy Đường Vãn Thiên đột nhiên như vậy, rất không quen mà thôi! Người không phải là hận tỷ tỷ ta đến thấu xương, mỗi ngày đều nghĩ cách dồn nàng vào chỗ chết hay sao? Tại sao đột nhiên trở thành như vậy rồi? Người như vậy làm cho ta cảm thấy rất buồn cười! Ha Ha!” Ta lại bắt cười

Sắc mặt hắn xanh mét. 1 hồi lâu mới móc từ trong lòng ra 1 viên dược hoàn đưa cho ta “Đây là thuốc giải độc ta điều chế! Người ăn nó! 3 ngày sau, ta đến so kiếm với người!”

Hắn dứt lời, liền muốn rời đi!

Ta cất viên thuốc vào trong ngực áo, cười lạnh nói “Đường quốc chủ không sợ ta trốn đi sao?”

Hắn cười nói, “Ta đi cũng không có nghĩa là toàn bộ thuộc hạ của ta cũng đi! Y Y các đã bị ta bao vây rồi. Người nói xem, người có thể chạy thoát khỏi nơi này không? Nếu như thật sự đi, người nói xem, Tuyệt Thế đáng thương của người phải làm sao bây giờ? Là 3 ngày không ăn cơm. Hay đánh 30 bản? Tùy người lựa chọn!”

Trong lòng ta giận dữ, cười lạnh nói “Hài tử đó hình như là con của Đường quốc chủ! Ta chỉ là a di của hắn mà thôi! Dựa vào cái gì mà Đường quốc chủ cho rằng ta sẽ vì hài tử này mà ở lại đây?”

Hắn cười, nâng cằm ta lên “Chỉ vì ngươi là phụ nữ. Mà ta thì không phải!” Dứt lời, liền đứng lên khỏi ghế, cười ha hả.

Ta phát hoả, 1 chưởng quắc thẳng vào trên mặt hắn. Hắn bị ta đánh đến nứt môi, cuồn cuộn chảy máu. Khoé môi hắn co quắp, một hồi lâu mới chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt đỏ ngầu nhìn ta “Diệp Dược Nhi! Ngươi thật sự càng ngày càng giống tỷ tỷ ngươi! Cứ như vậy, ta khó đảm bảo sẽ làm ra những chuyện gì! Ngươi đã quên sao! Bây giờ, võ công của ngươi hoàn toàn không có! Hơn nữa, ta đối với tỷ tỷ của ngươi tưởng niệm! Ngươi có muốn thử xem hay không?”

Ta cười với hắn “Ngươi dám!”

Hắn một cước đá cái ghế sang 1 bên, lướt qua cái bàn, 1 tay hung hăng tóm lấy ta, kéo qua bên người hắn, trước khi ta chưa có phản ứng đã thô bạo, thâm tình mà hôn ta. Môi hắn rất lạnh, đầu tiên là vội vàng thẩn dò, sau đó chậm rãi ôn nhau miêu theo hình dáng môi ta. Trong đầu ta “ầm” 1 tiếng, cái gì cũng không còn nghe thấy được

Nguyên lai, ta vẫn còn nghĩ tới hắn, nghĩ tới nụ hôn của hắn, mùi hương của hắn, hết thấy. 1 nữ tử vì sao tới tuổi kết hôn thì phải lập gia đình, đó là bởi vì 1 nữ tử bình thường đều có ham muốn này. Mà Đường Vấn Thiên vốn là tay lão luyện. Mặc dù hận hắn đến cắn răng, nhưng.... chết tiệt!

Ta thật sự rất thích nụ hôn của hắn. Nam nhân có thể đem tách thân và thể xác tách ra, nguyên lai, tới lúc này, phụ nữ cũng có thể!

Tay bắt giác nín long bào thêu kim tú [chỉ vàng] trước ngực hắn, 1 hồi lâu, đem trâm cài tóc trên đầu hắn gỡ xuống, mạnh mẽ xẹt qua gò má anh tuấn của hắn. Hắn đau đớn, buông ta ra, máu trên mặt từng giọt từng giọt chảy xuống

Hắn lại vô cùng bất ngờ, vô cùng thương tâm nhìn ta. Ta hài lòng vươn lưỡi ra, liếm đi vết máu trên thanh trâm của hắn “Máu của Đường quốc chủ, thật sự hương vị ngọt ngào!”

Trong tích tắc lúc máu tươi của hắn tràn vào trong yết hầu ta, lòng thù hận của ta đối với hắn đã bình phục được chút ít

Hắn kinh ngạc nhìn ta .”Ngươi! Ngươi!”

Ta cười, bước lên trên bàn, cứ cao lâm hạ [từ cao nhìn xuống], giống như nữ vương nhìn hắn, 1 tay hung hăng kéo hắn qua, chiếc lưỡi linh hoạt liếm lên gò má của hắn. Đây là chiến quả của ta! Trong tích tắc chạm vào hắn, ta cảm giác được cả người cứng ngắc của hắn run rẩy! A! Hắn đang kích động sao? Hắn kích động cái gì? Kích động vì bị ta uống máu sao?

Môi dời đến chỗ bị thương của hắn, ta tham lam hút. Cảm thấy trong lòng của mình thật thống khoái! Cái này! Máu của cừu nhân [kẻ thù]! A! Cái này, máu của Đường Vấn Thiên

Nuốt xuống ngụm cuối cùng, ta chau mày nhìn chỗ vết thương trên gò má của hắn

Hắn nhắm mắt, vô cùng khấn nguyện, vô cùng hưởng thụ. Nhìn gò má anh tuấn của hắn, ta lại muốn đâm thêm 1 trâm! Hắn cau mày! Mở mắt ra nhìn ta “Diệp Dược Nhi, hút máu ta sẽ làm ngươi sống thoải mái hơn sao?”

Ta cười lạnh, “Máu của người khác, ta không hút! Ta chỉ hút máu của họ Đường!” Dứt lời, lại chạm vào gò má của hắn

Máu, trong tích tắc dung nhập vào yết hầu của ta, ta thoả mãn thở dài. Đường Vấn Thiên! Máu của ngươi, cứ nhiên còn ngon hơn máu của Đường Vấn Thiên

Một hồi lâu, ta đẩy hắn ra, cười lạnh, lau đi vết máu bên môi “Máu của Đường quốc chủ thật sự rất ngon, cây trâm này, trả lại cho ngươi!” Dứt lời, liền ném về phía hắn

Hắn một bả bắt được trâm gài tóc. Híp mắt nhìn ta.

Ta đứng ở trên bàn, nâng cầm hắc lên, khoá trụ môi hắc. Ta cơ hồ đã quên mùi vị của đôi môi hắc là như thế nào rồi! Nếu hắc đã đưa đến tận cửa, ta không có lý do gì mà không thưởng thụ phần lễ vật này, không phải sao?

Môi hắc rất lạnh, nhưng gương mặt lại rất nóng. Vết thương trên mặt còn đang chảy máu. Ta nắm tóc hắc, tận lực kéo đầu của hắc ngửa ra sau. Dùng răng cắn cắn môi dưới của hắc. Ta rõ ràng nghe thấy hắc hít sâu vài tiếng

Trong chốc lát sau, hắc lấy tay đẩy ta ra, sắc mặt hồng hồng, hai tròng mắt cũng rất phát sáng “3 ngày sau, ta sẽ tìm ngươi quyết đấu!” Hắc dứt lời, liền muốn rời đi.

“Như thế nào? Ngươi không phải nói ta rất giống nàng sao? Nàng có thể, tại sao ta không thể?” Ta vỗ về gò má của hắc

Một hồi lâu, trái cổ của hắc chuyển động lên xuống “Ngươi, chung quy không phải là nàng!” Dứt lời, liền xoay người sang chỗ khác. Nhưng thân thể lại dừng lại tại 1 nơi khác

Ta cười. Chậm rãi tiêu sái đến trước mặt hắc “Đường Vấn Thiên! Ta biết công phu dụng độc của ngươi rất tốt. Cho nên, hạ độc ngươi, thật đúng là không dễ dàng!” Ta cười, lấy tay chỉ xẹt qua chỗ bị thương của hắc. Nhìn đôi mắt kinh ngạc của hắc, trong tâm thấy thống khoái

“Nguyên lai, nụ hôn vừa rồi chính là hạ độc ta. Nếu không phải là tay ngươi thì ta sẽ tưởng rằng ngươi chính là tỷ tỷ ngươi! 2 người các ngươi thật sự quá giống! Giống đến mức ta hận không thể đem ngươi bắt về trong hoàng cung!” Hắc lạnh lùng nói

Ta ha ha địa cười ra tiếng. Trong thanh âm đầy vẻ đắc ý “Đường Vấn Thiên! Ngươi không biết, Diệp Dục Nhi kỳ thật cũng biết dụng độc. Hơn nữa còn rất tốt. Ngươi đã quên, ta cũng xuất thân từ thần y thế gia. Chỉ là thành tựu của tỷ tỷ nổi bật hơn bọn ta mà thôi! Tất cả mọi người cứ tưởng rằng Diệp Dục Nhi ta chỉ biết hô đánh hô sát [giết], khoái ý ân thù [thù dai]. Một người mất hứng thì liền diệt cả gia môn. Nhưng, ta cũng có chút cẩn thận. Ngươi đấu đá với tỷ tỷ nhiều năm như vậy, chưa từng phát hiện, kỳ thật, ta cũng vậy, cũng có khả năng thiên phú. Chỉ là, ta không dám thấy hứng thú với y thuật, cái ta thích, là chế độc. Các loại, các dạng độc! Đương nhiên! Chuyện này tại thần y thế gia mà nói thì không được cho phép. Cho nên, nhiều năm như vậy, cũng vẫn chẳng có ai biết! Muốn hạ độc ngươi! Ta thật sự mất một phen tâm tư đây! Tỷ phu!”

Khóe môi hắc co quắp. Ta thấy hắc lúc này ảo não cực kỳ. Thua trong tay 1 người cho tới bây giờ cũng không được cho là biết dụng độc thì thật uất ức

“Như thế nào? Đường Vấn Thiên? Cảm giác tốt không?” Ta cười lạnh. cầm mái tóc đen của hắc, ta nhớ tới mái tóc bạc của mình, trong lòng hận đến muốn xuất huyết

Hắc cười lạnh, “Không có cảm giác gì có được không?”

“Vì sao ngươi xác định tỷ tỷ của ta vẫn chưa chết? Những năm gần đây, ta vẫn không có chút tin tức của nàng, hay là ngươi có?”

Hắc hướng tầm mắt ra xa “Là thủ cấp! Trước đây, ta vẫn tưởng rằng nàng ấy đã chết, nhưng vẫn không hề tìm được hài cốt của nàng, qua 1 năm, Tuyết Hiên qua đời, phụ hoàng muốn ta an táng hắc vào trong hoàng lăng, ta liền mở hoàng lăng ra, đem Tuyết Hiên để vào hoàng lăng, nhưng không ngờ, mở quan tài, ta nhìn thấy 2 khối thủ cấp vô danh! Trong đó có 1 cái thủ cấp có hàn băng ngọc ngàn năm bên trong. Ta nhớ rõ, năm đó lúc ta cầm được thủ cấp trên Xích sơn, 2 thủ cấp trên tay có độ ẩm bất đồng [không giống nhau]. Lúc ấy, không hề suy nghĩ, liền đốt lửa lên nhìn, phát hiện ra 1 chữ “cổ”. Ta vẫn không nghĩ ra, tại sao lại là chữ “cổ”, rõ ràng chính là chữ “Diệp”! Nếu nàng chết thì ai đặt 2 khối thủ cấp vào trong hoàng lăng? Hơn nữa, theo tư thế của nàng lúc ngã xuống, 2 khối thủ cấp đó hẳn là phải bị đè nát bấy mới đúng, không có lý do gì mà vẫn hoàn hảo không bị tổn hao gì. Vì vậy, chỉ có 1 giải thích, nàng, không chết! Vì vậy, ta liền phái rất nhiều thám tử tìm kiếm tung tích của nàng khắp 14 nước. Chỉ là, vẫn chưa tìm thấy chỉ giao tí [không có duyên gặp nhau]! Lãng phí thời gian 4 năm. Nhìn thấy ngươi, ta nghĩ ngươi chính là nàng ấy, nhưng, tay ngươi vẫn là hoàn hảo! Tóc của ngươi lại trắng không còn chút sắc. Nếu ta không tìm được nàng, thì chỉ có 1 cách, là làm cho nàng đến tìm ta!”

“Cho nên, người sai binh vây quanh rồi nơi này?” Ta cả người run rẩy.” Ai là Tuyết Hiên?”

“Tuyết Hiên, là nữ nhi của phụ hoàng ta và Y Y. Chỉ là, chỉ sống được vài tuổi!” Hấn nói đến chỗ này, hốc mắt liền đỏ “Lúc này, tất cả mọi người bọn ta rất thương tâm, nàng còn nhỏ như vậy!”

Mấy năm trước, ta vì thủ cấp của mẫu thân nên mới ở lại trong cung, sau nhiều năm như vậy, lại cũng vì thủ cấp của bọn họ bị Đường Vãn Thiên phát hiện mà ta không có tin tức về thân tử [câu này ta cũng ko hiểu lắm ==]

Phụ thân và mẫu thân đang trách ta sao? Trách ta bức phụ thân ra khỏi gia môn, gián tiếp hại chết hấn, trách ta mang thủ cấp của mẫu thân đến Hoàng quốc, kết quả khiến cho đầu lìa khỏi thân, đến bây giờ, chỉ còn lại thủ cấp, không còn thân thể

Đúng vậy! Bọn họ đang trách ta. Mũi ta cay cay. Dụi dụi đôi mắt đỏ, quay lưng đi, không nói lời nào

Ta rút trường kiếm bên hông ra, gác ở trên cổ hấn “Người làm gì thủ cấp của bọn họ rồi? Đường Vãn Thiên? Nếu như người đem thủ cấp của bọn họ vứt đi, ta liền 1 kiếm giết chết người!”

Hấn cười khổ, “Biết là thủ cấp của nhạc phụ nhạc mẫu, ta sao có thể tùy ý xử trí đây? Tỷ tỷ của người đem bọn họ vào hoàng lăng là muốn Hoàng quốc hoàng đế mọi thời đại đều phải quỳ trước bọn họ, vậy thì làm thỏa mãn ý nguyện của nàng đi, tiếp tục để bọn họ ở hoàng lăng?”

Ta lạnh lùng nói “người mà tốt bụng như vậy sao?”

Hấn cười khổ “Nàng ấy vốn là quốc mẫu, như vậy, cha mẹ nàng cũng chính là cha mẹ của ta, tương lai, Tuyết Thế kế vị ngôi hoàng đế, quỳ lạy ông ngoại bà ngoại thì có gì không đúng?”

Ta híp mắt “Không nên xảo ngôn! Đường Vãn Thiên! Người là ai, tất cả chúng ta đều biết! Người vô duyên vô cớ vây ta ở chỗ này, nói cho cùng là vì tỷ tỷ, khiến cho nàng trở lại bên cạnh người, người là muốn báo thù cho Tuyên Tuyết Dung, có phải không? Người làm ra nhiều chuyện như vậy cũng là vì muốn dồn nàng vào chỗ chết, bây giờ người hà tất gì phải bày ra bộ mặt này với ta!”

Hấn cười khổ, “Đúng vậy! Nếu như không phải vì nàng, ta với tỷ tỷ người thật đúng là 1 đôi trời sinh đây! Chỉ là, có vài chuyện, thật sự chúng ta không thể không chế!”

“Vốn là Tuyên thành sao? Nếu là vì Tuyên thành, ta đây liền huyết tẩy Tuyên phủ [ý là dìm Tuyên phủ vào 1 bể máu]! Người chờ xem, Đường Vãn Thiên! Ta – Diệp Dục Nhi, vì tỷ tỷ báo thù. Huyết tẩy Tuyên thành!” Ta ha ha địa cười rộ lên.

“Không nên xằng bậy! Người bây giờ căn bản không có võ công, người muốn huyết tẩy Tuyên thành, người điên rồi sao?” Hấn rống to lên.

Ta cười lạnh, “Việc này, người không cần phải xen vào! Chỉ cần ta không có huyết tẩy hoàng cung của người là được, ta là nể mặt Tuyết Thế và Tuyết Hoàng! Như thế nào? Người cho rằng là vì người sao? Chê cười!”

Sắc mặt hấn tối nhợt. Một hồi lâu nói không ra lời. Những năm gần đây, hấn cũng thay đổi rất nhiều. Nếu vẫn là Đường Vãn Thiên ngày trước, hấn sẽ bỏ qua cho ta như vậy sao? [nguyên văn là “niết viên chìm biển”: thấy hòn đá xuống biển, ý là làm cho chuyện to hoá nhỏ]. Sao có thể? Chỉ là, sự thật xảy ra trước mắt.

“Huyết tẩy Tuyên thành sao? Tại sao người hận Tuyên thành như vậy? Là vì Tuyên Tuyết Dung, hay là vì Tuyên Tuyết Nhi? Nếu người là Diệp Dục Nhi thì còn dễ hiểu, nhưng người lại là Diệp Dục Nhi! Người đột nhiên lỗ mãng nói như vậy, ta sẽ nghĩ rằng người chính là Diệp Dục Nhi! A! Ta thật sự rất choáng váng, nếu người là nàng ấy thì tay người sao lại còn nguyên vẹn? Cái tay kia rõ ràng còn đang ở chỗ của ta! Ta là đích thân chôn cái tay kia, sao ta có thể quên!” Hấn nói giọng khàn khàn

Nguyên lai, không phải Đường Vãn Thiên trở nên ngu dốt, mà là hấn đích thân chôn bàn tay của ta, khắc sâu trong trí nhớ như vậy, hấn sao có thể quên! Nguyên lai, người chính thức biến đổi cho tới bây giờ vốn không phải là hấn, mà là ta!”

Vết thương trên mặt hấn còn đang cuộn cuộn chảy máu. Tóc tán [xoả dài và bay bay ==)] làm cho gương mặt của hấn thêm vài phần nguy hiểm hấp dẫn. Nếu không coi hấn là cừu nhân của ta, chỉ con hấn là 1 nam nhân, thì hấn sẽ phải là 1 nam nhân rất hấp dẫn

Như vậy một người, làm cho ta vẫn thống hận địa nam nhân, đột nhiên nhân tiện như vậy bằng bó thỏa đáng rồi, đưa tới ta địa trước mặt, làm cho ta như thế nào có thể không chế chính mình!

Ta im lặng không lên tiếng, lấy bút mực ra. Sau khi bỏ thăm trước trà vào mới chậm rãi mà. Hàng lông mày hấn vẫn nhíu. Ánh mắt càng ngày càng mê hoặc, càng ngày càng khó hiểu

Sau 1 thời gian, hương thơm của mực tràn đầy gian phòng. Nhắc bút lên, ta cười bất đắc dĩ với hấn. Hấn cau mày, “Người muốn làm gì?”

Ta cười lạnh, lông tơ tằm trên đầu bút không chút do dự chạm vào vết thương trên mặt hấn. Hấn híp mắt, tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm ta

“Ta chỉ vốn là muốn nhìn một chút, nếu tẩm mực vào vết thương thì sẽ có hiệu quả gì? Có thể lưu lại vài vết đen trên gương mặt tuần tú của ngươi hay không! Không thể không nói, mặt của ngươi thật sự rất đẹp. Ngươi phải cảm tạ người đã cho ngươi khuôn mặt này. Chỉ là, khuôn mặt này cũng chỉ có thể đi cùng ngươi cho đến bây giờ thôi! Bắt đầu từ bây giờ, trên mặt ngươi sẽ bị nhiễm đen!” Ta cười, tại trên mặt hấn mà tạo phản

Hấn cau mày, cũng không nói. Chỉ là bình tĩnh nhìn chăm chăm vào mặt ta .

Lúc này, hấn cư nhiên còn dùng nam sắc mà mỉa mai ta. Lòng ta phát hỏa, dưới cơn xúc động, đem tất cả mực trên bày đồ vào mặt hấn. Trong nháy mắt, khuôn mặt của hấn đã bị mực nhiễm thành đen nhánh!

Cư nhiên đã không còn thấy rõ vẻ mặt hấn

Đôi mắt sáng quắc của hấn vẫn nhìn chăm chăm ta, không lên tiếng, cho dù ta làm như vậy

Bây giờ khuôn mặt này đã không còn thấy rõ ngũ quan, nhưng 2 tròng mắt vẫn cứ nhìn chăm chăm ta đầy mỉa mai. Trong lòng ta phát hỏa. Thậm chí bắt đầu hoài nghi gihấn đã biết ta là Diệp Dục Nhi! Không khỏi buông bút xuống, chau mày nhìn hấn, vô thanh vô thức cõ long bào của hấn xuống

“Diệp Dục Nhi! Ngươi làm cái gì! Ta đã nói rồi, ngươi chung quy không phải là nàng ấy!” Thanh âm của hấn khàn khàn

Ta không lên tiếng, mặc dù lúc này biến hấn thành như vậy, ta cũng biết là rất ngầy thơ, nhưng, bây giờ hạ nhục hấn cho qua cơn xúc động đã

Ta tìm hồng sa của mình ra, đôi mắt nguy hiểm của hấn mỉa mai lên

Ta cười với hấn, mặc hồng sa vào cho hấn, mặc dù hơi nhỏ nhưng ta dùng áo choàng màu đỏ tươi che lại. Khoé môi đen nhánh của hấn vẫn co quắp, nặng nề nói “Người tốt nhất hãy thả ta ra! Tốt nhất là không nên làm ra chuyện này, nếu không, ta khó đảm bảo sẽ nể mặt tỷ tỷ của ngươi mà bỏ qua ngươi! Diệp Dục Nhi, có muốn cũng không được làm!”

Ta không lên tiếng, nhưng động tác trong tay vẫn không ngừng. Nam nhân này thì biết cái gì? Tâm tình của ta bây giờ rất vui sướng. Biến 1 nam nhân cường thế như hấn thành như vậy trong tay mình, trong lòng thống khoái đến cùng cực, thậm chí còn bắt đầu phát run

Vấn tóc cho hấn rồi gài 1 cây trâm lên, ta hài lòng ngắm nhìn kiệt tác của chính mình

“Đường Vấn Thiên, nguyên lai người giả nữ trang cũng rất đẹp. Mặc dù mặt hơi đen 1 chút, vóc dáng có hơi cao 1 chút, bắt quá, ta chung quy vẫn có biện pháp cứu vãn!” Nói xong, ta liền đỡ thân thể của hấn đến bên giường, để hấn ngồi lên cấm giường hoa lên [giường gỗ hoa lê], dùng chăn mềm bao lấy nửa người hấn “Như vậy thoát nhìn giống nữ tử rồi!”

Cả người hấn run rẩy, trong đôi mắt có thể phun ra lửa. Loại nam nhân như hấn đương nhiên rất coi trọng mặt mũi, mặc dù bên ngoài có rất nhiều nhân mã nhưng hấn tuyệt đối sẽ không gọi bọn họ tiến vào cứu hấn

Nâng cằm hấn lên, ta hài lòng gật đầu “Hiệu quả này, ta rất hài lòng. Ta chưa bao giờ đem mặt người nhuộm đen, nhưng vì ngươi, ta phá lệ! Vốn ta định vẽ lên trên mặt ngươi 1 đoá hoa mai xinh đẹp, bởi vì trong Hoàng quốc, hoa mai có rất nhiều, có phải không? Chỉ là, tay nghề của ta không tốt cho lắm. Nhìn thấy mặt ngươi là thấy chán ghét. Cho nên liền không thể làm gì khác hơn là đem mặt ngươi nhuộm thành màu đen! Ngươi nói xem, có phải rất đẹp không?” Ta cười đứng dậy.

Cố sức đem gương cầm lại đây cho hấn nhìn. Hấn quay đầu sang 1 bên, không nhìn. Ta đi lên vài bước, lấy tay xoay mặt hấn lại cho hấn nhìn bộ dáng của mình 1 chút. Gương mặt tối như mực đau đớn đáng thương ngồi ở bên trong chăn mền

Hấn không lên tiếng, nhắm mắt lại! Trong lòng ta phát hỏa, ghé vào lỗ tai hấn, nói “Tỷ phu, nếu như ngươi không mở mắt ra, ta đã đi vào Ngàn Hoa lâu rồi, tìm mười mấy nữ tử thanh lâu để cho các nàng hành hạ ngươi. Hơn nữa, ta sẽ chuyên chọn những lão bà có bệnh. Mặc dù trên mặt ngươi đã bị nhiễm đen, nhưng thân thể của ngươi vẫn còn đẹp lắm. Ta không ngại đứng ở 1 bên thưởng thức. Đợi đến ngày mai, ta sẽ vứt ngươi ra ngoài đường 3 ngày 3 đêm, mọi người nhất định sẽ tò mò xem ngươi rốt cuộc là ai! Chờ đến khi lòng hiếu kỳ của mọi người trong Hoàng thành đạt đến đỉnh điểm, ta sẽ xóa đi vết đen trên mặt ngươi! Đến lúc đó, cũng sẽ có một hai người nhận ra ngươi là hoàng đế, có phải không? Ngươi nói xem, đến lúc đó, đại chúng Hoàng quốc có thể rất hưng phấn hay không?”

Ta nói mỗi câu, khoé miệng hấn liền co quắp 1 chút

“Không nên quá trốn! Nếu không, ngươi sẽ hối hận!” Hấn cắn răng nói.

Ta biết, dựa vào sự kiêu ngạo của hấn, phương pháp này, chỉ nói cho hấn nghe như vậy là đã hạ nhục hấn đến cực hấn rồi

Hai ngón tay mang theo vài sợi tóc của hấn, ta cười lạnh, “Ta có cái gì hối hận! Chuyện người đời phải hối hận còn nhiều hơn. Nếu hôm nay không chinh ngươi, ta mới sẽ hối hận!”

Dứt lời, liền đeo hồng sam lên mặt hấn, ta thấy hấn nhắm hai mắt lại, thật sự rất buồn cười. Mặc long bào của hấn lên người, đi tới trước người hấn, nắm lấy cằm hấn

Hấn cau mày, mở mắt ta. Ta cười mỉa hoặc với hấn. Cầm tay hấn lên, đưa vào trong vạt áo của ta, khi chạm vào vết thương trước ngực, ta thậm chí có thể nghe thấy tiếng hấn cau mày

Ta cười phân nửa quần áo ra, để hấn nhìn vết thương thật nhỏ chỗ bả vai, ghé vào lỗ tai hấn, nói “Kỳ thật, ta là Diệp Dược Nô!”

114. Q.3 - Chương 8: Hành Trình 3 Người – Phần 1-2

“Ngươi! Ngươi! Ngươi!” cả người hấn bắt đầu phát run, chỉ nói được đúng 3 chữ đó

Ta cười với hấn “Xin lỗi Đường quốc chủ, ta bây giờ thật sự có việc muốn làm, hơn nữa, ngươi có quân đội bên ngoài, cho nên, không thể làm gì khác hơn là đổi y phục cho ngươi!” Nói xong, ta liền tiến hành dịch dung. Chỉ trong chốc lát, 1 gương mặt của Đường Văn Thiên đã hoàn thành

“Mấy năm nay, nàng thế nào rồi?” Hấn nói giọng khàn khàn.

“Nhờ hồng phúc của ngươi, mỗi ngày đều phái người đuổi giết, rốt cuộc làm áy náy của ta trắng không còn chút sắc, ngươi nói xem, ta có tốt hay không?” Ta nháy mắt với hấn, ta thấy sự mơ hồ trong mắt hấn. Ta biết, lúc này ta chính là Đường Văn Thiên, hấn thấy chính mình nháy mắt với hấn, có phản ứng thế này cũng là bình thường

“Ta không có đuổi giết nàng!” Hấn lớn tiếng nói.

Ta quay đầu, dùng kim quan búi tóc, nâng cằm hấn lên “Ngươi đang nói với ai? Ngươi cho rằng ta là đồ đàn sao? Nhiều lời vô ích, Đường quốc chủ, hảo hảo bảo trọng! Còn nữa, đối xử với Tuyệt Thế tốt 1 chút! Nếu không, ta khó có thể đảm bảo mình sẽ không mang hấn về làm chương môn của thần y gia!”

Dứt lời, liền buộc đai lưng hoàng kim lại. Nở 1 cười với hấn, dễ dàng quang minh chính đại tránh khỏi tai mắt của Đường Văn Thiên và Đường Văn mà đi ra ngoài Y Y các

Tìm 1 khách điểm, ta rửa mặt sạch sẽ, thay đổi quần áo, ta tản mạn trong Hoàng thành mà không có mục đích

Trong lúc bắt tri bắt giác đã cư nhiên đi tới bên ngoài Tam vương phủ Tam vương gia. Ta sao lại muốn tới nơi này? Trong lòng ta thầm mắng chính mình, đang định quay đầu lại thì thân thể đột nhiên tê rần

“Ta đã quan sát người thật lâu, người là ai ta mặc kệ, nhưng những chuyện người đã làm, người nhất định phải phụ trách!” Thanh âm của Đường Đình Hiên ma mị mà lạnh lùng

Ta hừ lạnh, “Tam Vương phi vừa mới qua đời mà Tam vương gia đã có lòng để quan sát nữ tử khác, quả nhiên là hảo tâm tình!”

Hắn hừ lạnh, “Hảo cho cái miệng lợi hại! Bất quá, đối với ta mà nói, là vô dụng!” Dứt lời, hắn liền cúi xuống ôm lấy ta rồi ném lên xe ngựa, chính mình cũng nhảy lên theo, ta tức giận đến xanh mét cả mặt

Xe ngựa bay nhanh như Mercedes Benz [= ta xin thề, đây là nguyên văn bản gốc đấy ạ], Đường Đình Hiên sắc mặt không chút thay đổi, ngồi ở bên cạnh ta!”

“Người rốt cuộc muốn thế nào? Đang êm đẹp, bắt ta để làm gì?” Ta giận dữ hét.

Hắn cười lạnh, nắm lấy cằm ta “Người trông rất đẹp! Mặc dù tóc trắng không còn chút sắc, nhưng vẫn là mỹ nhân hiếm thấy. Đây cũng là nguyên nhân tại sao 2 vị hoàng huynh của ta vì người mà đẩy lão tử đến cục diện “bất tương lai vãng”! Chuyện này còn chưa tính, người cư nhiên lại hạ sinh ra 2 tiểu yêu tinh, suốt ngày chạy đi khi dễ Tiểu Dịch của ta thành như vậy! Muốn tách cũng chỉ có thể trách người, tại sao người lại làm cho 2 vị hoàng huynh của ta yêu người như vậy? Bởi vì ta là tam tử (con thứ 3), ngay cả căn bệnh tai ương của Vãn Hiên, ở trong lòng hắn cũng còn hơn ta gấp trăm lần! Ta không phải là thân thích của hắn sao? Tại sao hắn lại đối xử như vậy? Chưa bao giờ đem ta để vào mắt. Ta còn là tam hoàng tử gì chứ!”

“Không phải là người muốn làm hoàng đế đấy chứ? Trước khi Thụy Nhạc Mai chưa chết, người không làm; bây giờ đã chết rồi, người muốn làm sao? Người làm hoàng đế thì có ai có thể chia sẻ với người?” Ta hừ lạnh.

Hắn cả giận nói, “Tiểu Dịch, ta muốn Tiểu Dịch trở thành vị hoàng đế dũng mãnh nhất trên đời! Ta muốn hắn làm hoàng đế!”

Tên hoàng đế chỉ biết khóc lóc kia? Lúc các đại thần phản đối hắn, hắn sẽ khóc lớn? Nữ tử hậu cung ầm ĩ không ngừng, hắn cũng sẽ khóc lớn? Ta cố gắng muốn tống khứ cái sự tưởng tượng không thực tế này ra khỏi đầu, nhưng lại phát hiện, nguyên lai là không được.

“Người bắt ta thì có ích lợi gì?” Ta lắc đầu “Ta bây giờ cũng đâu còn là hoàng hậu. Chỉ là 1 nữ tử trên danh nghĩa người chết!”

“Ta phải cảm tạ người! Cảm tạ người, giúp ta nhẹ nhàng như vậy liền có thể bắt hoàng huynh rồi, ha ha! Người cứ yên tâm, con người của ta rất trọng tình huynh đệ, sẽ không để cho bọn họ chết! Chỉ là muốn bọn họ biến mất trong mấy tháng mà thôi. Sau khi biến mất, quốc gia không thể 1 ngày không có chủ, khi đó, ta liền sẽ thay thế! Ha ha ha!” Hắn xoa tay cười to

Xe ngựa đi được 1 lúc, tới vùng ngoại ô của Hoàng thành, rất nhanh, ta đã có đáp án

Đường Đình Hiên xuống khỏi xe ngựa liền ném Đường Vãn Thiên và Đường Vãn Hiên lên, xe ngựa liền tiếp tục bay nhanh đi

Mặc dù Đường Vãn Thiên đã đổi quần áo lại rồi, cũng đã rửa sạch mặt, nhưng vết thương trên mặt đã mờ hồ có màu đen, lúc này, 2 người bọn hắn đều đang hôn mê

Đường Đình Hiên từ lúc nào đã cư nhiên có dã tâm này, ta không hề ngờ tới. Cái lão hoàng đế kia cũng thật là...! Cái gì mà nói tam tử không tuân theo ý chỉ của phụ hoàng rồi liền tống đến tông miếu ở ngoài cung, làm cho Đường Đình Hiên cả 1 đời buồn bực, bây giờ thì tốt rồi, phản công, bắt cóc hết 2 đứa con bảo bối của lão

Qua nửa ngày, 2 người bọn hắn vẫn như trước – không có dấu hiệu thức tỉnh, trong lòng ta liền bắt đầu có chút sốt ruột. Giấy giữa muốn cởi dây trói ra nhưng có thể nào cũng không cởi ra được

Xe ngựa lung lay lắc lắc, giống nhau lúc trước, 3 người bọn ta cùng đi Phong quốc, chỉ là lúc này 3 người bọn ta phải đi tìm Hàn Tuyết và Hàn Mai, mà bây giờ lại bị trói, ném ở trên xe ngựa

Nghĩ tới 1 đời anh danh của Dục Nô ta cư nhiên thua trong tay lũ nam nhân Đường gia, nếu truyền ra ngoài thì mất hết cả mặt mũi ta! Đường Đình Hiên sao?

Thừa dịp lúc bọn họ thay ngựa, ta nói với xa phu “Đi! Kêu Đường Đình Hiên đến đây cho ta, ta có lời muốn nói với hắn!”

Xa phu nọ hừ lạnh nói “Nữ nhân! Bây giờ các ngươi là tù nhân. Ngươi nên nhận thức tình huống cho rõ ràng, dưới tình huống này, ngươi cứ nhiên còn có thể ra lệnh cho ta sao! Ngươi cho rằng ngươi là ai? Nữ vương bệ hạ sao? Buồn cười chết đi được! Tục danh của vương gia không phải 1 nữ tử như ngươi có thể gọi!”

Ta có cừu oán với hắn sao? Tại sao hắn đối xử với ta như vậy?” ta ta gọi hắn là Đường Đình Hiên sao? Làm sao vậy? gọi tên hắn thì sai sao? “Nếu ngươi bây giờ không giúp ta đi tìm hắn lại đây, ngươi có tin ta hạ độc cho cả người ngươi không còn sót lại 1 miếng thịt hay không? Cái chết đó rất khó coi!”

Hắn cười lạnh, “Nếu như thật sự có thể hạ độc ta thì đã không cần phải uy hiếp ta rồi. Phụ nữ tốt nhất là nên an phận 1 chút, nếu không, ta không cần quan tâm ngươi là ai mà hành hung cho 1 trận. Có người nào đã nói với ngươi câu này chưa? 1 người phụ nữ cho dù xinh đẹp cũng không thể quá mạnh mẽ, phụ nữ mạnh mẽ thì nam nhân sẽ tránh xa 3 thước, thật không biết họ thích ngươi cái gì!”

“Xú nam nhân ngươi có giỏi thì tới đây! Cho ngươi làm việc là vinh hạnh của ngươi, cứ nhiên ở chỗ này khua môi múa mép, có tin ta hạ độc cả nhà ngươi không! Đêm liệt tổ liệt tông đã chết của ngươi từ dưới nền đất moi ra, roi thi [hành hình bằng roi] 3 ngày 3 đêm rồi phơi nắng 3 ngày 3 đêm. Sau đó lấy nước nấu canh 3 ngày 3 đêm, sao đó nữa là toả cốt dương cốt [phân tán tro cốt than khói bụi!] Ta giận dữ hết. Cho tới bây giờ, ta mới phát hiện, nguyên lai, nhân duyên của thật sự bất hảo. Bỏ đi vị trí thần y hàng đầu, cứ nhiên chưa từng có người nào đồng ý thân cận với ta. Cho ta ta có xinh đẹp thì kết quả vẫn giống vậy

Trong thanh âm của người thiếu niên lộ ra sự phẫn nộ “Ngươi đúng là 1 nữ nhân không biết tốt xấu, nếu như không phải là nhìn thấy mặt của ngươi, ta thật sự không biết ngươi có phải phụ nữ hay không, nếu như không phải là ngươi đã sinh hạ hài tử thì ta thật sự hoài nghi! Hừ, phụ nữ không nên quá mạnh mẽ, quá mạnh mẽ, nam nhân sẽ tránh xa 3 thước. Đại thẩm [bác gái], đừng vội đào tổ phần [phần mộ tổ tiên] của ta, ta cam đoan hôm nay ngươi sẽ hối hận vì những lời nói này!”

Môi ta bắt đầu phát run, tiểu tử này cứ nhiên bảo ta là đại thẩm! Ta ta ta..... ta già như vậy sao?

Phụ nữ để ý nhất là 3 chữ của nam nhân, đó là: già, xấu, béo. Trong 3 chữ này, “già” là đứng hàng thứ nhất. Mà hắn cứ nhiên chạm đến chỗ đau đớn nhất của phụ nữ. Tiểu tử này không muốn sống nữa rồi!

“Ôi! Đại chất tử [cháu trai], nếu đã gọi là là đại thẩm thì nên kính lão ái ấu [kính già yêu trẻ], ta già, phiền ngươi đi kêu Đường Đình Hiên 1 tiếng, có được không?”

Hắn ha ha cười, lúc này mới đặc ý nói, “Lúc này mới giống như 1 nữ tử, một nữ tử tóc bạc thì sao có thể hy vọng xa vời rằng 1 mỹ nam thanh xuân thương hương tiếc ngọc với ngươi đây? Gọi ngươi là đại thẩm đã không làm ngươi thất vọng rồi, cũng nên gọi ngươi là bà bà, ha ha ha!”

Khoé môi ta co quắp, bà bà! Được lắm! Tiểu tử! Ngươi chọc giận ta thành công rồi!

“Đường —— Đình —— Hiên! Ngươi lăn ra đây cho ta!” Cầu người không bằng cầu mình, so với việc bị 1 tiểu nam tử làm cho tức chết thì không bằng chính mình lên tiếng gọi

Qua chốc lát, cánh cửa gỗ của xe ngựa quả nhiên được mở ra, Đường Đình Hiên 1 tay vén màn che, mắt kiên nhẫn nhìn ta “Kêu la cái gì!”

“Gọi ngươi đương nhiên là có chuyện muốn nói với ngươi, kêu la cái gì? Ngươi giết 2 người họ làm gì?”

Hắn ngăn người, lên trên xe, duỗi tay đến dưới mũi bọn họ để dò xét “Ai nói là 2 người hắn đã chết? Rõ ràng chỉ là hôn mê mà thôi!”

“Tốt lắm, nơi này không còn ai nữa, ngươi rốt cuộc muốn đưa 3 người bọn ta đi đâu? Trói cột như vậy cũng không phải là chuyện hay! Ta không có võ công, sẽ không chạy thoát được. Bọn họ cũng đang hôn mê, không bằng, ngươi cởi trói cho ta, được không?”

Hắn hí hóp mắt nhìn ta một hồi lâu, chỉ chỉ vào mũi mình “Tại sao ta phải làm như thế, ngươi chỉ là 1 tù nhân, dựa vào cái gì mà chỉ thủ hoạ cước [khua tay múa chân] với ta? Ngươi cho rằng ngươi còn là Hoàng hậu trong Xích Hoàng cung sao? Nếu không phải như vậy, ta có thể bắt ngươi tới thì có nghĩa là ngươi không

có quyền lên tiếng!” Dứt lời, hần liền nâng cầm ta lên “Trước lúc Nhạc Mai qua đời, người làm nên nhiều chuyện như vậy, khiến cho nàng chết cũng chết không an ổn, người cho rằng ta sẽ khinh địch như vậy mà bỏ qua cho người sao? Diệp Dược Nô, người quá coi thường ta!” Hần lời, hần liền đẩy ta sang 1 bên

Ta cười lạnh “ta tưởng rằng, Đường Đình Hiên vốn là 1 nam tử sáng sủa thông suốt, 1 nam tử rất yêu Thụy Nhạc Mai, nhưng nguyên lai lại không phải. Người tình nguyện nhìn nàng chịu khổ, cũng không muốn nàng chết đi! Lúc còn sống, tâm nguyện của nàng là gì, người biết không? Chính là nhìn thấy Tuyên Tuyết Tấn. Mà người, lại trước lúc nàng chết 1 khắc mới để cho nàng nhìn thấy! Còn giữ bí mật này, làm cho lúc nàng chết cũng không biết, đây là tình yêu của người sao? Rõ ràng là có thể làm cho nàng vui sướng nhưng lại lựa chọn việc làm cho nàng thống khổ, biết rõ người nàng không phải là người nhưng vẫn muốn giữ nàng ở bên cạnh! Người xứng đáng nói đến chuyện yêu nàng sao?” Ta cơ hồ là cắn răng mà nói ra những lời này, vừa mới nói ra khỏi miệng, ta liền giật mình, đây không giống tình cảnh ngày đó khi ta bị Đường Văn Thiên vây hãm trong hoàng cung sao? Cư nhiên Thụy Nhạc Mai cũng giống ta như vậy!

Chỉ là, nàng chết thật; mà ta thì không!

Hần nghe vậy, một cái tát vút lại đây, đánh ặt ta lệch sang 1 bên “người đang nói cái quái gì! Một phụ nữ như người thì biết cái gì!” Hần như 1 con sư tử bị thương, vô cùng đau đớn

“Chính bởi vì ta vốn là một nữ tử, ta mới có thể hiểu rõ cảm giác này! Yêu mến nam nhân không thương mình, muốn gặp người yêu đã chết đi, loại thống khổ này, 1 nam tử như người sao có thể hiểu rõ!” Ta cười lạnh nói.

“Người biết cái gì! Nàng đã từng nói với ta, cả đời này, có được tình yêu của ta, nàng chết cũng không oán. Nàng rõ ràng là có chút tình cảm với ta! Nhưng, người đã đến nhưng lại không chữa cho nàng! Người làm thân y kiêu gì? 1 thân y không ra tay cứu người cũng có thể gọi là thân y sao? Không thích cứu người như vậy, chi bằng để ta rửa sạch loại người bại hoại như người!” Dứt lời, hần liền rút trường kiếm bên hông ra, chỉ vào mặt ta

Ta ngược mặt lên nghênh đón, cười nói “Có thể 1 kiếm chém ta chết. Nhưng nếu ta chết, ta cam đoan, người sẽ hối hận cả đời.”

Nụ cười của ta vô cùng tự đắc, vô cùng vui vẻ, làm cho hần tưởng rằng, nếu chém chết ta, hần thật sự sẽ hối hận

Một thân y, hơn nữa còn là 1 thân y thích hạ độc, lúc nói nói bình thường với người ta như vậy là bởi vì đã tính trước, nhắm đúng người quan trọng của hần mà hạ độc thủ

Sắc mặt hần đổi đổi, một hồi lâu, hét với với ta, “Người đã làm gì Tiểu Dịch?”

Quả nhiên, hiểu sai rồi! Ta chỉ nói rằng hần sẽ hối hận, chưa có nói là đã xuống tay với tiểu hài tử kia. Nhưng, hần lại liên tưởng đến rồi!

Ta nở 1 nụ cười thần bí với hần “Người nói xem?”

Sắc môi hần trắng bệch, thanh kiếm chuyển đến trên cổ Đường Văn Hiên “Nói! Nếu không, ta sẽ chém đầu hần!”

Ta không nhẹn được mà bật cười “Như thế nào? Không phải là người không biết nhị ca người vốn là đệ tử của Lâu Nhạc Khanh đấy chứ!”

Hần hoài nghi nhìn chằm chằm ta, một hồi lâu mới nói, “Hần cũng có phần?” Sắc môi hần thoáng trắng bệch, 1 chiêu bịa đặt này đã giẫm trúng chỗ đau nhất của hần

“Ta không biết, người không nên hỏi ta! Người tốt nhất hỏi chính hần!” Ta bất đắc dĩ lắc đầu, nói thật lòng

“Người không biết? Người vốn là biết cái gì đó, cái phải không? hần rốt cuộc đã làm gì Tiểu Dịch? Há? Còn Nhạc Mai, rõ ràng là còn trẻ tuổi như vậy, tại sao lại chết? Có phải là bị hạ độc không? Là ai hạ độc? Là nhị ca sao? Nhị ca sẽ không làm vậy! Là đại ca? Nàng ấy không thù không oán với hần, giấu lại cũng không có khả năng! Đó là người nào?” Hần ôm đầu kêu thán

Ta thấy hắn rất hỗn loạn, biết đây là 1 hội cơ hội của ta “Đường Đình Hiên, giết 3 người bọn ta đi! Giết bọn ta, người có thể làm hoàng đế rồi! Ta chúc người và Tiểu Dịch thuận buồm xuôi gió, vạn sự như ý!”

1 phen này, hắn hoàn toàn phát điên mất rồi

Một nam nhân yêu thế tử của mình, kỳ thật là rất dễ đối phó; trước khi lấy thế tử, hắn đã có dã tâm, cho dù có dã tâm cũng chỉ có thể xem như là “được việc không đủ, bại sự có thừa”

Hắn vĩnh viễn cũng không thể tuyệt tình giống như Đường Vấn Thiên, vì hoàng quyền, có thể phái người đi cưỡng bức nữ tử mình yêu mến, bởi vì trong lòng hắn có yêu, cho nên, hắn liền nhất định thua trong tay ta!

Nam đó, lần đầu tiên gặp mặt trên thành lầu Tuyên thành, ta đã biết, nam nhân này mặc dù thông minh, mặc dù không đơn giản nhưng vĩnh viễn cũng sẽ không đắc thắng trong tay ta

“Người rút cuộc muốn ta thế nào! Nữ nhân, người nói mau! Người làm gì Tiểu Dịch của ta rồi! Nếu Tiểu Dịch của ta có mệnh hệ gì, ta quyết đưa người đi chôn cùng!” Đôi mắt hắn đỏ ngầu, cơ hồ muốn nhỏ ra máu

Ta cười nói “Đường Đình Hiên, ta nói người cởi trói cho ta nhưng người lại không làm! Là người muốn giết chết ta, phải không? Ta chết rồi thì sao có thể đem đi chôn cùng với Tiểu Dịch của người đây?”

Thân thể hắn run lên, quả nhiên đã bắt đầu ăn nói lung tung

“Nếu như ta giết đại ca, cũng không biết nhị ca có hạ độc Tiểu Dịch hay không! Nếu như giết đại ca, cũng không biết đại ca có hạ độc hay không!” Hắn ôm cái đầu đau đớn của chính mình, thì thào tự nói, 1 hồi lâu, tuôn ra 1 tiếng rống to “Tên Lâu Nhạc Khanh đáng chết, không có việc gì mà nhận nhiều đệ tử như vậy làm cái gì!”

Ta cười lạnh, “Bây giờ, buông tay ta ra!”

Hắn thoáng giật mình, giơ kiếm lên với ta, 1 kiếm chém đứt sợi dây trên người ta, ta vội vàng ngồi xuống, tháo sợi dây ra, xoa xoa bàn tay tê dại, ta cười lạnh nói “Còn 1 việc nữa, tên xa phu bên ngoài kia, giết cho ta!”

Vừa dứt câu, xa phu liền cách 1 màn xe mà oa oa kêu to lên “Oa! Cũng quá độc ác đi, mới kêu người 1 tiếng đại thẩm mà thôi, liền thẹn quá mà hoá giận rồi! Nam nhân nào cười người thì thật là có phúc, ta chúc phúc hắn sẽ không sớm bị người giết chết! ta thề với trời!”

“Ta nói, mau giết hắn!” Ta cắn răng cả giận nói.

Đường Đình Hiên hí mắt nhìn ta 1 hồi, lạnh lùng nói “ta không giết người, không có nghĩa là người có thể ra lệnh cho ta! Sinh tử của thuộc hạ ta là do ta quyết định, nếu như bây giờ giết hắn, mà người lại muốn xin ta thả người đi, vậy thì có phải ta cũng phải tìm quỷ chín lay thả người đi hay không?”

Xem ra, nam nhân này mặc dù bị ta nói cho rối loạn tâm trí, nhưng tại thời khắc mấu chốt lại có thể khống chế chính mình, lão quỷ họ Đường năm đó sinh ra 3 tên quỷ đáng ghét này làm gì? Trong lòng ta bất mãn cực độ

Tại hạ này, sinh 1 người đã nhiều lắm rồi, không ngờ lại còn sinh đến 3 người!

Cộng thêm tên lão quỷ đó, tổng cộng là 4 người, hơn nữa, còn 1 người còn ngồi cái ghế quốc sư đại nhân

“Ít nhất mà nói, bọn ta coi như là con tin, cũng là thân nhân của người! Có thể nào, người cũng không thể dùng phương pháp này để đối xử với bọn ta! Để bọn ta thoải mái 1 chút là người đã làm tròn nghĩa vụ với thân nhân!” Ta lạnh lùng nói

Hắn cười lạnh, “Đã bắt cóc các người thì có nghĩa rằng ân tình giữa ta và các người từ nay về sau sẽ xóa bỏ! Cái gì thân nhân? Người cho rằng ta sẽ quan tâm sao? Buồn cười, còn muốn nói gì nữa, nói mau! Ta không muốn ở chung 1 chỗ với 1 nữ tử làm cho người khác tức chết như người!”

Khoé môi ta co quắp “Cư nhiên lại nói chuyện với đại tẩu như vậy! Thật sự là 1 tiểu thúc tử [em chồng] đáng chán ghét!”

“Đại thẩm! Người không nên nói mình là đại tẩu của hần! Thật rất buồn cười, hần trối các người lại, còn nói cái gì mà tiểu thúc tử với đại tẩu!” Tên đánh xe “quỷ rống quỷ gọi bên” ngoài

Ta tức giận đến mức muốn tát chết hần. Hần không nói thì người khác sẽ nghĩ hần đâm điếc hay sao?

Đường Đình Hiên nói “Nói rất đúng! Lập tức đi lĩnh bạc! Trông nom bọn họ cho ta, đừng để bọn chúng náo loạn! Làm tốt chuyện này, người sẽ có chỗ tốt!”

“Đa tạ tam Vương gia, chúng ta huynh đệ ổn thỏa cặn kiết có khả năng!”

Đường Đình Hiên hừ lạnh 1 tiếng, híp mắt nhìn ta 1 hồi lâu, 1 tay tóm ta lại đây, nâng cầm ta lên “Mặc dù tóc người đã toàn bộ trắng không còn chút sắc, nhưng nói thật ra, người vẫn rất xinh đẹp!” Dứt lời, liền chế trụ đôi môi của ta! Tên nam nhân này muốn làm gì? Ta liều mạng thúc vào ngực hần, muốn đẩy hần ra 1 chút, nhưng lại phát hiện trong tay mình không có chút khí lực nào

Hần nắm tóc ta, kéo đầu ta ngửa ra 1 sau 1 ít, môi, hạ xuống, cách 1 vạt áo, hôn lên chỗ rất tròn của ta! Đáng chết! Ta giựt trâm cài tóc xuống, kẻ vào cổ của hần “Buông ta ra!”

Hần không có chút do dự, 1 bả kéo hồng sa [y phục màu đỏ] của ta ra, tay kia tóm được bàn tay cầm trâm của ta, cười lạnh nói “một nữ nhân thì có thể làm chuyện gì! Ta chỉ là ném thử, 2 người bọn họ cũng đã hưởng thụ qua đó thôi, người có thể để cho bọn hần chạm vào thì không thể cho ta chạm vào sao?”

Dứt lời, liền lần tay vào dò xét cái yếm của ta, nhục nhã, phẫn nộ. Trong nháy mắt bộc phát, ta rống giận, ra sức đá hần, trong nháy mắt khi chạm vào vết thương, tay hần, ngừng lại

“Đình Hiên! Người tên hỗn đản này, người đang làm gì!” Đường Vãn Thiên giận dữ hét

Hần thoáng giật mình, lúc này mới chậm rãi đứng dậy, kéo lại quần áo trước ngực, lộ ra vết thương do trúng tên ở trước ngực. Vết thương hình chữ thập trước ngực mặc dù đã rất cũ nhưng lại ngoài ý muốn làm đau đớn trái tim của ta

Ta kéo lấy vạt áo hần, lạnh lùng nói “Sao người lại có vết thương này? Sao có thể!” Lại nhìn vào chỗ vết thương của hần, mặc dù là trúng tên, mặc dù có vết thương hình chữ thập, nhưng lại lớn hơn cái ta đã vẽ trước đây! Vết thương cũng thô hơn nhiều! Nhìn kỹ mới có thể xác định, đây là do có người nắm đó rút mũi tên từ trong ngực hần ra. Ta buông hần ra, không phải ta, không phải ta vẽ!

Hần cười lạnh, một tay đẩy ta ra, thương tâm gần chết mà nhìn Đường Vãn Thiên “Đây là nguyên nhân ngày đó người phái người bắn tên ta? Vì phụ nữ? Dùng mũi tên hình chữ thập. Làm cho người ta nhỏ ra rồi cũng để lại sao bên trong?”

Đường Vãn Thiên hừ lạnh 1 tiếng “Ta không phái người bắn tên người! 3 người chúng ta vốn là thân huynh đệ, ta như thế nào cũng không làm ra chuyện có lỗi với huynh đệ!”

Hần cười ha ha “Phải không? Là như thế này sao? Như vậy, năm đó, tại sao người còn muốn cướp người phụ nữ của nhị ca?” Hần chỉ tay vào mũi ta “Nữ tử này, rõ ràng đã được nhị ca thị tẩm qua, tại sao người còn muốn đánh cược với nhị ca, nạp nằng vào trong hậu cung của người? Nhị ca cả đời chưa bao giờ phát sinh tình cảm với nữ tử, khi có tính cảm rồi, người lại cướp nằng đi! Người còn nói người sẽ không làm chuyện có lỗi với huynh đệ sao?”

“Đó là ta yêu cầu đánh cược! Người không thể trách đại ca!” Đường Vãn Hiên tái nhợt nghiêm mặt, nhỏ giọng nói.

Đường Đình Hiên nhìn 2 người hần, người lạnh “Cái gì? Cái gì? Cái gì gọi không thể trách đại ca? Nếu như hần không có tư tâm, tại sao còn muốn đánh cược với người? Chỉ là 1 người phụ nữ mà thôi, tại sao hần lại tranh đoạt với người! Tư vị khi người phụ nữ mình yêu mến bị cướp đoạt, ta rõ hơn ai hết! Buồn cười cho nhị ca, vì đại ca mà nhường ngôi vị hoàng đế, lại còn nhường của phụ nữ! Người lại làm gì với hần? Hư tình giả ý đối xử với hần [đối xử 1 cách giả dối, ở đây là nói ĐVT đối xử giả tạo với ĐVH]?

Sắc mặt Đường Vãn Thiên trắng bệch, một hồi lâu nói không ra lời, Đường Vãn Hiên thì cau mày không nói, trong khoảng thời gian ngắn, trong xe ngựa, không 1 ai lên tiếng

Ta cười lạnh, “Một người phụ nữ mà thôi sao? Như vậy, nếu như người phụ nữ này đổi thành Thụy Nhạc Mai thì sao đây? Người có thể cướp đoạt từ tay nhị ca của người hay không?”

Hắn ngẩn ra, một hồi lâu nói không ra lời, tên nam nhân này cứ nhiên dám xem thường phụ nữ!

“Người cũng sẽ làm vậy, có phải không? Không bằng, ta nói thật với người, nếu như là Thụy Nhạc Mai thì 2 người bọn họ sẽ không tranh đoạt. Cũng chính vì ta là Diệp Dược Nô! Ha ha, Thụy Nhạc Mai vĩnh viễn là 1 người bại trận! Khi còn sống là vậy, sau khi chết cũng như thế!” Nói xong, ta liền cười ha ha thành tiếng

“Này, nữ nhân! Lời này ta nghe cũng muốn phát hỏa, thật sự là nhận thức không rõ trạng huống [tình trạng + tình huống]! Người không phải là người đã “chết” sao? Không phải là đã đi hạ độc con người ta sao? Đã vậy còn quá kiêu ngạo! Tên nam nhân nào cười người huynh đệ bọn ta nhất định phải tích nhiều bạc, làm cho hắn 1 cái biển tên, trên đó viết 4 chữ “dùng khí nhưng gia” [người dùng cảm] thật to! Lấy hắn làm nên sự tích “xá sinh lấy nghĩa”! cũng đưa cuộc đời của hắn viết thành tiểu sử, để cho hậu nhân tham khảo, không nên vì sắc mà u mê!” Tên tiểu tử bên ngoài kia lại oa oa xen miệng vào

Khoé môi Đường Vấn Thiên co quắp, Đường Đình Hiên thì “khì khì” 1 tiếng cười ra, Đường Vấn Hiên từ từ nhắm 2 mắt lại, khoé môi dần dần cong lên

Ta hít sâu mấy hơi, bên môi nở 1 nụ cười mê người “Đa tạ vị tiểu ca này khích lệ, nếu như không có thêm chút thủ đoạn ngoài sắc đẹp thì đã không khiến cho 3 nam nhân siêu ưu này yêu ta rồi, không phải sao? Nam tử trên đời này hễ gặp qua dung mạo của ta thì đều bị ta làm ê muội. Hồng nhan họa thủy, ta cũng vậy. Không có biện pháp!”

3 người bọn hắn nhìn người, lại bị ta dùng 1 ánh mắt giết người đảo qua, nên chỉ cần môi không lên tiếng

Tiểu tử kia cười lạnh nói, “Xinh đẹp? Có thể đi! Bất quá, nhìn tóc người toàn bộ trắng không còn chút sắc, cho dù có đẹp thì cũng là có hạn, đã như vậy, ta liền đến xem xem người có đúng như lời người nói – xinh đẹp vô song – hay không?”

Ta nghe được thanh âm hắn nhảy xuống xe, trong chốc lát liền có 1 thiếu niên đứng bên ngoài xe ngựa. Híp mắt nhìn kỹ, 1 thân cẩm phục màu trắng, mắt ngọc mây ngải, ngay cả ta cũng không nhận được mà thán 1 chữ “hảo”

Hắn híp mắt nhìn ta 1 hồi lâu, nâng đầu lên “Hừ! chỉ thường thôi! Đại tỷ của ta còn xinh đẹp hơn người gấp thập phần! Như thế này mà cũng gọi là xinh đẹp?” Dứt lời, hắn liền muốn rời đi

Nhưng ta lại ha ha cười lên

Hắn thoáng giật mình, “Người cười cái gì!”

“Nàng cười, có người trúng độc, còn không tự biết!” Đường Vấn Thiên cười nói.

“Người không biết nàng vừa mới thấy mặt người là đã hạ độc người sao? Lúc này nói như vậy mà vì muốn kích người lộ mặt! Thật đáng tiếc, người lại không kiềm chế được!” Đường Vấn Hiên cười nói

2 người bọn hắn mặc dù bây giờ bị trời ném cùng 1 chỗ nhưng vẫn không mất đi vẻ anh tuấn đẹp trai

Ta chau mày liếc mắt nhìn Đường Đình Hiên 1 cái “Thế nào? Tam Vương gia, thuộc hạ của người đã trúng độc rồi! Có muốn xem hay không?”

Hắn cười lạnh, “Ta chết thì không sao, nhưng ta nhất định phải kéo 3 người các người xuống nước! Tiểu tử! Không phải sợ! Người bây giờ không có việc gì, tương lai cũng sẽ không có việc gì! Theo kế hoạch mà làm việc!” Dứt lời, liền nhảy xuống xe.

Thiếu niên kia nhanh chóng gật đầu, đóng cánh cửa gỗ lại, xe ngựa lại bắt đầu di chuyển. Trong xe ngựa chỉ còn lại 3 người bọn ta.

115. Q.3 - Chương 9: Hành Trình 3 Người – Phần 3- 4

Trong khoảng thời gian ngắn, hào khí đã đóng băng. 2 người bọn họ “người nhìn ta, ta nhìn người”. Ai cũng không nói chuyện với ai

“2 đại nam nhân các người, một người là Hoàng quốc hoàng đế, 1 người là Thái thượng hoàng, cũng không biết tại sao mà cứ nhiên bị bắt tới đây đi vậy, bị trói thành như vậy! Thoạt nhìn thật sự rất buồn [ngu ngốc]!” Ta không nhịn được mà lên tiếng châm chọc

Khoé môi Đường Vấn Thiên co quắp, một hồi lâu mới lạnh lùng nói “Bọn họ có thể thuận lợi bắt ta như vậy thì phải cảm tạ nàng, Diệp Dực Nô! Nếu như không phải là nàng hạ độc ta thì nàng nghĩ rằng ta dễ dàng bị bắt như vậy sao?”

Khoé môi ta dần dần rũ xuống, nhìn về phía Đường Vấn Thiên đang nhắm mắt lại “Người đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn giật nhẹ khóe môi, “Ta đang đọc thi thì thì ngã bệnh, tất cả mọi người đều biết thân thể của ta rất yếu, bị bắt thì đâu có gì kỳ quái!” Hắn nói thật giống “cây ngay không sợ chết đứng”, nếu không phải đã từng chứng kiến qua công phu của hắn thì ta sẽ thật sự tưởng rằng hắn bị bắt vốn là chuyện bình thường!

Ta đột nhiên cảm thấy rất buồn cười. Rõ ràng là 3 người “Vương không gặp Vương” [để vương không gặp nhau], bây giờ lại bởi vì Đường Vấn Thiên đột nhiên mất khống chế mà bị trói đến cùng 1 chỗ. Rõ ràng ta chính là nữ tử yếu thế nhất trong bọn hắn nhưng bây giờ lại là người duy nhất có thể hành động!

“Diệp Dực Nô! Lại đây giúp ta tháo sợi dây ra!” Đường Vấn Thiên lạnh lùng nói

Ta nở 1 nụ cười với hắn “Không đâu! Đường quốc chủ. Người bị trói như vậy là sự tình ta nằm mơ đều muốn nhìn thấy! Sao ta có thể không thành toàn người! Thật ngốc!”

Khoé môi hắn nhanh chóng co quắp “Lúc này, 3 người chúng ta đều đang gặp nguy hiểm. Không phải lúc để nháo tính [ý là tình tình giả]! Vấn Thiên thân thể yếu đuối, mà nàng cũng không có võ công, nơi này chỉ có thể dựa vào ta!”

Ta chau mày, không muốn nói nhiều với hắn

“Hay là cởi trói cho ta đi!” Đường Vấn Thiên nhỏ giọng nói “Ta như vậy rất không thoải mái!” Hắn đau đớn đáng thương nhìn ta, trong đôi mắt hình như phiếm lệ quang như có như không. Về mặt này, ánh mắt này, rõ ràng chính là 1 chú cún con bị người ta vút bỏ

Khoé môi ta nhanh chóng co quắp rồi hạ xuống. Như thế nào cũng không được động tâm với hắn. Hắn thoạt nhìn ôn nhu vô hại nhưng lại có thể giam cầm ta! 1 đối thủ như vậy, ta như thế nào có thể xem thường hắn!

“Xin lỗi, Vấn Thiên, ta cũng không thể thả người ra!”

“Vậy nàng muốn thế nào!” Đường Vấn Thiên giận dữ nói

“Này! Các người đừng nên trông cậy vào nàng ta nữa! Nàng tuyệt đối sẽ không để mất ưu thế. Rất kỳ quái, thái độ của các người với nàng thật buồn cười! Nữ tử này rõ ràng chính là 1 lão bà tóc bạc rồi! 2 huynh đệ các người cứ nhiên còn yêu nàng! Trên thế giới này, tiểu cô nương xinh đẹp còn nhiều mà, nữ tử xinh đẹp còn nhiều mà, các người cần gì mà phải đơn phương yêu nàng – 1 đoá hoa đã tàn lụi! 2 người các người thật dũng cảm! Không bằng hãy gia nhập bang phái của ta! Lúc ta đánh đám, các người xông ra hỗ trợ, thế nào?”

Tiểu tử ngoài kia bổ bả nói 1 hồi

Khoé môi Đường Vấn Thiên co quắp, hé ra gương mặt đã hoá thành màu tím, ta 1 chưởng giáng vào mặt hắn “Muốn cười thì cứ cười!”

Hắn liền ha ha cười to lên

Đường Vấn Thiên thì nhắm mắt lại, xoay đầu sang chỗ khác, không nhìn ta. Nhìn bả vai run run của hắn, ta thấy, hắn đang cười trộm

Ta tức giận đến mức gân xanh trên trán giật giật, tay nắm chặt thành quyền “Tiểu bằng hữu, người biết cái gì? Trẻ tuổi thì là xinh đẹp sao? Tóc bạc thì không xinh đẹp sao? Ta tóc bạc thì có làm sao? Bọn họ chính là thích ta tóc bạc, thế nào? Người vừa mới truân độc, không biết sao?” Ta càng nói, cơn tức trong

lòng càng lớn, rớt cuộc, nhin không được mà nhảy người lên, mở màn xe ra, định nhảy ra thì lại phát hiện kiếm của Đường Đình Hiên đang ở đối diện cửa trước mặt ta

“Muốn chạy trốn? Tốt lắm! Ta đã nhắc nhở rồi! Người đâu! Đem xe ngựa đổi thành lòng sắt cho ta!” Hấn giận dữ hét.

Xe ngựa ngừng lại. Chỉ trong chốc lát sau, tên thiếu niên kia vén màn xe lên. Trường thân ngọc lập [thân thể cao lớn như ngọc], trên trán buông xuống 1 bó tóc, thoát nhin đứng là tú khí [tuần tú + có khí chất] ngoài ý muốn “A! A! A! Bây giờ mới nhìn thấy! Nguyên lai 2 nam nhân này cũng thật ưa nhìn! Như thế nào lại nhìn trún 1 phụ nữ độc ác như vậy! Các người có nghe thấy vừa rồi nàng muốn tam vương gia giết ta không? Thật là độc ác rồi!”

Ta cười lạnh “Độc ác? Người có muốn thử xem hay không?” Dứt lời, liền nắm chặt thanh trâm trong tay đâm vào người hắn, lại bị hắn 1 bả tóm lấy cổ tay

“Người tốt nhất là không nên làm ra loại chuyện nhảm chán này. Ta còn trẻ tuổi như vậy mà đã làm bang chủ, người cho rằng ta là hỗn giả sao? Sẽ nhanh thôi, ta sẽ là võ lâm minh chủ, nhất thống thiên hạ chính đạo hắc bang! Ha ha ha! Nữ nhân người sao có thể là đối thủ của ta!” Dứt lời, hắn liền buông tay ta ra!

Ta trợn mắt nhìn hắn.”Người cũng xứng làm võ lâm minh chủ? Người không biết võ lâm minh chủ chính thức tên là gì sao? Hả?”

Hắn cười nói, “Ta như thế nào không biết! Đó là Diệp Dực Nhi! Quan trọng hơn là nàng rất xinh đẹp! Không giống như người! Rõ ràng là đã rất già rồi mà cư nhiên còn ở nơi này diễn vở tình yêu tay ba! Giả vờ trẻ trung! Thật buồn cười!”

Ta cười nói “Xem ra là người chưa từng gặp qua nàng ấy rồi! Diệp Dực Nhi, người biết nàng thông thạo kiếm, vậy thì người có biết nàng bắt đầu tập kiếm từ mấy tuổi không? Người biết nàng thông thạo roi pháp, vậy thì người có biết roi của nàng vốn được làm thành từ cái gì không? Người không biết!”

Hắn thoáng giật mình . Một hồi lâu híp mắt nhìn ta, “Người biết? Người như thế nào lại biết?”

Ta cười nói với hắn “Muốn biết sao?”

Hắn ngây ngốc gật đầu.”Đương nhiên muốn!”

Ta cười, ngoắc ngoắc hắn “Ta chỉ nói cho 1 mình người nghe!”

Hắn nghe lời, đem đầu duỗi đến bên người ta, ta ghé vào lỗ tai hắn, nói “Không nói cho người!”

Hắn tức giận đến xanh mét của mặt, đột ngột tuôn ra 1 tiếng rống to “Người đâu! Đem xe ngựa này đóng thêm 2 tầng sắt! Ta xem nàng ta trốn như thế nào

Ta phe phẩy ngón tay với hắn “Người xem! 2 nam nhân này!”

Hắn nhìn theo tay ta.”Thế nào?”

Ta ngồi xổm xuống, chỉ vào Đường Vấn Thiên đang liêu mạng cười không dứt “Nam nhân này, yêu ta” Ta lại chỉ vào Đường Vấn Hiên đang cắn môi dưới “Nam nhân này, cũng yêu ta!”

“Sau đó đâu?”

“Sau đó, người cũng nói, tình yêu tay ba! Cám ơn người đem chúng ta ba người ném vào cùng một chỗ, vừa lúc dứt bỏ cái tình yêu tay ba phiền não này, 1 mình ta độc chiếm được 2 mỹ nam! Người nói xem, có phải là “không công đức nhất kiện” [không làm gì mà vẫn được hưởng] hay không?” Ta cười nói với hắn “Còn nữa, nếu như người thích thì cũng có thể gia nhập với bọn họ!” Ta cười, nháy mắt với hắn

Hắn lập tức nhảy xuống xe ngựa, thối lui ra sau 3 bước “Người người người! Người nữ nhân này! Ai muốn gia nhập với bọn họ! người đâu! Người đâu! Đóng thêm lớp sắt gia cố [cố định] vào

Ta cười đến mức té ngã ở trong xe ngựa

Đường Đình Hiên lạnh lùng nói “Gia tăng dày như vậy làm gì? Người muốn làm cho 3 người bọn họ ngây ngốc ơ đó, không họ đi ra sao?”

Hắn cả giận nói, “Người đừng quản ta!”

Đường Đình Hiên nổi giận, gầm lên 1 tiếng, tiếp theo là thanh âm của tiếng kim loại vang lên. Ý cười bên môi ta vẫn không dứt “Bọn họ sẽ không tự giết chết chính mình đó chứ!” Tên tiểu tử này, miệng mồm thì ác độc, tính tình thì lại nóng nảy ít suy xét. Là ta tính toán rằng hắn sẽ âm ỉ với Đường Vãn Hiên cho nên mới kích cho hắn tức giận. Cũng không ngờ, hiệu quả lại tốt hơn 1 chút so với dự định. Quả nhiên hắn bị lừa rồi

Đường Vãn Hiên cười nói “ta chỉ biết rằng nàng không phải là mẫu người dễ xúc động như vậy!”

“Lại còn nói 2 bọn ta mê luyện nàng! Rõ ràng là muốn khơi mào lửa giận của hắn!” Đường Vãn Thiên bật cười nói

“Nàng không phải là nói thật đó chứ!” Đường Vãn Hiên nghiêm mặt nói.

“Cái gì thật hay giả?” Ta nghiêng đầu, không nghĩ ra được lời hắn nói có ý tứ gì

“Nàng đang làm cho 2 người bọn ta phiền não!” Đường Vãn Thiên nhắc nhở.

Ta đột nhiên cười ha ha lên, “Ta làm người phiền não sao?” ta chỉ vào mũi mình, thở dài nói

Hai người bọn hắn trầm mặc 1 hồi lâu, lạnh lùng nói “Nàng cho tới bây giờ chưa hề nghĩ là sẽ trở về bên cạnh ta! Nàng sẽ lựa chọn Vãn Hiên, có phải không?”

Ta không lên tiếng, nhưng Đường Vãn Hiên lại cười khổ nói “Chỉ là là nam nhân họ Đường chúng ta không có cơ hội!”

Lời này vừa nói ra, 2 tròng mắt sáng quắc của 2 người bọn họ nhìn chăm chăm vào ta. Ta chau mày không nói

“Không ngờ là hai người các ngươi lại yêu loại phụ nữ này! Ở bên cạnh 2 người các ngươi mà nàng ta còn cư nhiên “phóng điện” với ta! Mặc dù ta rất tuấn tú không cần bàn cãi. Nhưng chung quy cũng là bất hảo. Nữ nhân đó ít nhất cũng đã 30 tuổi rồi! Mà ta mới có 16 tuổi! 16 tuổi đấy!” Thiếu niên bên ngoài oa oa kêu lên. Nhanh như vậy mà hắn đã đánh nhau xong với Đường Đình Hiên rồi

Ta cau mày. Lạnh lùng nói, “Người có bị gì không? Lúc ta thành thân, người chỉ mới có sáu tuổi! Lúc ta trưởng thành, người chỉ vừa mới được sinh ra! Người nghĩ rằng ta sẽ có tình ý với người sao? Nói thật ra, tuổi của ta, có thể sinh được ra người, sao lại để ý tới người?”

Hắn thoáng giật mình, một hồi lâu “oa” một tiếng kêu lên.”Các ngươi nghe một chút! Các ngươi nghe một chút! Nàng đang nói cái gì quái gì! Nàng nói là có thể sinh ra ta!”

“Kính Hách! Chớ có trách ta không cảnh tỉnh người! Người đem Đường Đình Hiên đánh hôn mê thì thế nào? Hắn tốt xấu cũng là tiền nhân của chúng ta, đánh hôn mê hắn thì lấy tiền của ai?” 1 thanh âm khác lạnh lùng nói

“Ta cũng vậy. Nhất thời xúc động mà thôi!” Hắn nhỏ giọng nói.

“Đi! Dem hắn cứu tỉnh!”

“Hắn nói nhiều lắm, suốt ngày tức tức méo mó chỉ thủ họa cước [khua tay múa chân]. Nếu như không phải là nể hắn có tiền thì ta đã mặc kệ hắn, ném hắn ở trên đường cho rồi!” Thiếu niên kia hừ lạnh

“Dem hắn ném, người nào cho chúng ta tiền?”

“Hắn muốn trả tiền thì trên người tất nhiên là phải mang theo tiền! Bây giờ hắn bất tỉnh rồi, các ngươi có thể lục soát tiền bạc trên người hắn, như vậy là các ngươi vừa nhận được tiền lại vừa không cần phải để ý tới hắn” Ta cung cấp chủ ý

“Chúng ta không thể không có đạo nghĩa giang hồ như vậy! Đánh người cướp của, nếu như truyền ra ngoài thì sẽ bị người giang hồ nhạo báng!”

“Các ngươi bây giờ đang làm chuyện gì? Bắt cóc! vốn đã là cường đạo rồi, còn cái gì mà đạo nghĩa giang hồ nữa! Nói đạo nghĩa giang hồ thì mới là mất hết mặt mũi của cừu địch!” Ta to tiếng thuyết giáo

Đường Vắn Thiên mở to miệng. Một hồi lâu mới nói, “Nàng đang làm cái quái gì?”

Ta trợn mắt nhìn, “Không phát hiện ta đang giáo dục người trẻ tuổi sao?” Sau đó liền giương giọng nói “Làm cường đạo thì phải có quy củ của cường đạo! Quy củ của cường đạo chính là không nói chuyện đạo nghĩa! Ha ha! Ta và bọn quỷ nhỏ này đang nói chuyện, ngươi thì biết cái gì!” [câu này là nói với ĐVT]

“Nói cũng có chút đạo lý! Không ngờ ngươi lại là 1 phụ nữ hiểu tình đạt lý như vậy! Cũng khó trách đã già như vậy mà vẫn có 2 nam nhân ngu ngốc tranh giành, ghen tuông vì ngươi! hạo! Theo lời ngươi nói, đánh cướp hạo, sau đó ném ra ngoài!” Tên tiểu niên đó cười ha ha

Ta chau mày! Đứa nhỏ này còn có thể cứu chữa!

“Đây là kiểu nguy hiểm gì! Ta vốn không muốn nói nhưng ta rốt cuộc cũng không nhịn được nữa! Không phải là ngươi muốn là võ lâm minh chủ sao? Võ lâm minh chủ nên lấy việc đạo nghĩa làm tiêu chí! Võ lâm minh chủ như ngươi ngay cả mình cũng không nói đạo nghĩa thì ai còn nghe lời ngươi? Ai còn phục ngươi?” Đường Vắn Thiên quát

Ta hừ lạnh.

“Là như thế này sao? Làm võ lâm minh chủ thì phải nói đạo nghĩa sao? Ta sẽ không phải còn xin lỗi hạo đấy chứ? Hạo quân thúc ta nhiều như vậy! rất chán ghét!” Hạo hạo hừ nói

Ta nghe vậy, không nhịn được mà cười thành tiếng “Cái ngươi làm chính là hạo bạch lương đạo minh chủ, không phải sao? Đã hạo đạo mà vừa là bạch đạo! Hơn nữa, vốn là Đường Đình Hiên chính mình không nói đạo nghĩa, xen vào chuyện của ngươi trước! có thể nói là do hạo tự làm tự chịu! Ngươi chỉ là trừng phạt hạo 1 chút mà thôi! Nếu như không xuống tay với hạo thì uy danh minh chủ của ngươi sẽ chẳng còn tồn tại nữa! Truyền ra ngoài thì sẽ thành: võ lâm minh chủ nhận tiền, bắt cóc con tin! Thật khó nghe! Không bằng đánh chết hạo, giết chết cả nhà hạo, sau đó đoạt toàn bộ tiền tài trong phủ Tam vương gia của hạo! Nhất định là có thể lấy được nhiều hơn! Nhớ kỹ, diệt cỏ phải diệt tận gốc!”

“Ách. Cũng đúng! Võ lâm minh chủ tương lai của chúng ta mà bị người khác biết hôm nay làm ra loại chuyện này, thật sự sẽ rất mất thể diện!” Tiểu niên trầm ngâm nói.

“Nếu Tam vương phủ dễ dàng tiêu diệt như vậy thì đội cận vệ trong phủ Tam vương gia đều ăn cơm khô cả rồi! Các ngươi nghĩ kỹ 1 chút, bây giờ các ngươi chỉ xung đột nhỏ nhỏ với Đường Đình Hiên mà thôi! Bây giờ hạo ngất 1 chút thì có liên quan gì! Không cần phải diệt môn nghiêm trọng như vậy!”

Đường Vắn Thiên nói

“Bản thân ta vốn là cảm giác được, đề nghị này không tồi!” Đường Vắn Hiên nhỏ giọng nói

“Vắn Hiên, sao ngươi lại đồng tình với nàng ta! Diệp Dục Nô! Mời nàng sau này cách xa Vắn Hiên của ta ra 1 chút! Nàng đã làm hư hạo rồi!” Đường Vắn Thiên cả giận nói

Ta cười, “Cái gì? Ngươi nói ta làm hư hạo? Ngươi là ca ca của hạo, không phải ngươi đã quên mình đã làm ra chuyện gì rồi đấy chứ! Bản thân ta cảm thấy ngươi làm hư hạo nhiều hơn!”

“Ít nhất mà nói, Vắn Hiên trước đây ôn nhu tình khiết lương thiện, từ sau khi gặp phải nàng, liền có chút nổi loạn, nàng thừa nhận sao?” Hạo lạnh lùng nói

Ta cười, nâng cằm Đường Vắn Hiên lên. Giữ chặt gương mặt hạo, khoá trụ đôi môi hạo

Cho đến khi hạo ôm lấy thắt lưng của ta, ta mới phát hiện, nguyên lai Đường Vắn Hiên cũng đã sớm cởi dây trói rồi “Ngươi đang gạt người?” Ta ghé vào lỗ tai hạo, nói nhỏ. Nhưng bên tai lại nghe thấy thanh âm người nào đó đang nghiêng răng

“Ta không có trúng độc!” Hạo cười, vuốt ve mái tóc ta “Đây gọi là hi sinh vì đại cục! Ta biết nàng chính là Diệp Dục Nô. Hơn nữa, nàng và đại ca cũng không có cơ hội ở riêng với nhau

“Đây là nguyên nhân ngươi bị bắt? Là bởi vì ngươi muốn bị bọn họ bắt?” Ta rất muốn cười.

Đường Vắn Thiên giận dữ nói “Nơi này còn đang có người ngoài! Hai người các ngươi ý tứ 1 chút! Ta còn chưa có hạo nàng! Vắn Hiên! Nàng là đại tẩu của ngươi! Tiểu thúc và đại tẩu, sao có thể? Diệp Dục Nô!

Nàng nên vì Tuyết Thế mà ngẫm lại! Tuyết Thế tương lai sẽ làm hoàng đế, người khác nhắc đến thì sẽ nói mẫu thân của hắn và tiểu thúc tử loạn luân với nhau! Nàng nói xem?”

Khoẻ môi ta co quắp, chỉ là 1 lời nói mà cũng đáng giá như vậy sao? “Như thế nào? Đường quốc chủ ghen tị?”

“Đại ca! Xin lỗi! Lúc này đây, ta sẽ không bao giờ đem nàng tặng cho người nữa! Người không phải là người chính thức trân trọng nàng! Ta mới là người đó” Vãn Hiên ôm bả vai của ta, lần đầu tiên cường thế đối đạo với Đường Vãn Hiên

Sắc mặt Đường Vãn Thiên trong nháy mắt đã trở nên xanh mét, một hồi lâu mới lạnh lùng nói “Người rốt cuộc cũng nói ra miệng rồi! Tốt lắm!”

Bàn tay của Đường Vãn Hiên lại nắm lại thật chặt. Ta cảm giác rằng hắn đang khấn nguyện. Quay đầu lại nhìn vào mắt hắn. Bọn ta cứ thế gắt gao nhìn nhau chăm chăm! Như thể trong xe ngựa này không hề tồn tại người nào khác! Như thể bọn ta không phải là người đang bị bắt cóc mà đang ở tại Xuất Vân điện, đang ở trong bầu trời thơm mát hương tuyết lạnh tung bay, ở dưới tàng cây mai nở nhụy hồng! Trong nháy mắt này, trong mắt bọn ta chỉ có lẫn nhau!

“Đủ chưa? Các người đang làm gì? Nơi này còn có người khác, được không?” Hắn thô lỗ nói

Lúc này ta mới thu hồi ánh mắt. Đúng vậy! Vãn Hiên đã để mắt đến ta nhiều năm như vậy, chỉ cần là phụ nữ thì đều sẽ động tâm với hắn. Tại sao ta lại không thể? A! Được rồi! Được rồi! Là Tuyết Thế! Nếu không phải vì Tuyết Thế...

“Nàng chớ có quên Tuyết Thế và Tuyết Hoàng! Đại tẩu loạn luân với tiểu thúc tử, nếu các người là người dân bình thường thì cũng thôi, nhưng các người lại là hoàng thất của Hoàng quốc! Vãn Hiên, người phụ nữ này lòng dạ ác động như vậy, người còn muốn?” Đường Vãn Thiên áp lực thống khổ

Ta cúi đầu không nói.

“Ta nghĩ kỹ rồi! Đại ca, là người không nhìn thấy những mặt tốt của nàng! Năm đó, lúc ở Phong quốc, nàng vì cứu 2 người chúng ta mà mấy lần đối đầu với đám thổ phỉ! Nàng có thể tìm lại những món quà tặng của ta trong băng tuyết, thiếu chút nữa là đã mất mạng! Nàng cũng sẽ vì thủ cấp của mẫu thân mà uống rượu độc của người, lên đỉnh núi Xích sơn! Tại thời điểm mấu chốt nhất cũng mang theo nữ nhi của mình! Tại bờ vực thẳm, nàng rõ ràng là có thể chặt tay người nhưng nàng lại chặt đứt tay của mình! Vì cái gì? Đại ca, người có muốn biết hay không?”

Hắn nói 1 câu, cái mũi của ta lại cay cay 1 lần. Chính ta cũng không biết, nguyên lai, ta cư nhiên tốt bụng như vậy!

“Chuyện đó, ta đương nhiên biết! Nàng ấy là vì Tuyết Hoàng! Tình nguyện chặt đứt tay của mình!” Hắn nói giọng khàn khàn.

“Nguyên lai người cũng biết! Người phụ nữ này mặc dù mọi chuyện dùng hết tâm cơ, nhưng lại là 1 đồ ngốc không thuốc chữa! Những người khác khi bị thương, khi đau đớn thì sẽ nói ra để người khác đến cứu nàng! Nhưng nàng ấy lại không như vậy! Nàng bị thương cũng sẽ không khóc, đau đớn cũng sẽ không kêu! Tâm của nàng sắt đá, nhưng lại vì ta mà phá vỡ lời thề không y [không chữa bệnh] của nàng! 1 người thoát nhìn lãnh huyết tuyết tình như vậy nhưng lại là 1 nữ tử trọng tình không có thuốc chữa, người bảo ta như thế nào buông tay? Cùng lắm là không làm thái thượng hoàng nữa! Người tuyên bố với người ngoài rằng ta đã qua đời vì bệnh cũng được! Lúc này đây, ta sẽ không buông tay lần nữa!” Dứt lời, hắn liền cầm tay ta lên

Nguyên lai, trong lòng hắn, ta tồn tại như thế sao? Hắn nói 1 câu, trái tim của ta lại thắt chặt 1 chút

“Ha! Ha ha! Người cho rằng, những việc này, ta không nhìn thấy sao? Ta đấu đá với nàng nhiều năm như vậy, nàng thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì ta đều có thể tính được chuẩn xác, người nói xem, sao ta có thể không biết? Chỉ là, có 1 số việc, không phải người muốn thì có thể làm! Vãn Hiên, có rất nhiều lúc, vì nhiều chuyện làm cho người không thể không làm tổn thương nữ tử người yêu mến nhất, khi đó tâm tình của người sẽ thế nào? Vãn Hiên, người sẽ hạ thủ được sao? Người biết chuyện nào thống khổ đến mức nào sao? Nếu lúc đầu, ta không làm hoàng đế, để những việc phiền não này lại cho người, người nói xem, sẽ tốt biết bao nhiêu!” Hắn áp lực, nghẹn ngào mà gẫm nhẹ

Cả người ta phát run. Hắn cứ nhiên, hắn cứ nhiên... “Đường quốc chủ, chuyện của ta và Vãn Hiên không cần người quan tâm! 2 người bọn ta sẽ phát triển thành cái dạng gì, không phải là chuyện để người quan tâm! Người làm tốt chức vụ hoàng đế của người là tốt rồi!”

Lòng bàn tay ấm áp, bàn tay của Vãn Hiên đang cầm lấy tay ta. Trong lòng ta không khỏi đau xót! Cùng hắn 10 ngón tay nắm chặt. Tại sao lúc này ta không cảm thấy hạnh phúc? Là Vãn Hiên sao? Là vì những lời nói của Vãn Hiên sao? Nguyên lai, qua nhiều năm như vậy, ta cũng khát vọng tình yêu, ta cũng muốn có 1 nam nhân nhiệt liệt yêu ta

Ta cứ nhiên không nỡ rút tay về!

“Nguyên lai! A! Nguyên lai! Ta sớm biết rằng nàng động tâm với hắn. Ngày đó ban rượu độc, vài tên cung nhân trở về bẩm với ta, nàng lấy cốc này đến cốc khác là muốn ứng tấu với tiếng sáo bên trong Xuất Vân điện! Tiếng đàn vừa dứt, nàng liền uống cạn rượu độc! Bên trong Xuất Vân điện, ta chỉ biết 1 người có thể thổi sáo! Đó là Vãn Hiên! Nàng làm như thế là vì hắn!” Hắn cười khổ, trong đôi mắt có lệ, vô cùng thương tâm

Cau mày, trong lòng không có tư vị gì

“Các người đừng ồn ã nữa! Mấy lớp sắt đã làm xong rồi! Mấy người các người còn nói chuyện quỷ quái gì nữa! bây giờ là lúc để ghen tuông sao? Nghĩ cách còn sống để đi ra ngoài mới là đúng đắn! Ha ha ha!” Thiếu niên kia đắc ý cười

Ta dùng sức tránh ra, tránh khỏi tay của Vãn Hiên. Vén rèm xe ngựa lên, quả nhiên, bọn họ đã đóng thêm cả toà sắt vào trên xe ngựa! Ta chán nản ngồi vào 1 bên. Vãn Hiên đi lại muốn cầm lấy tay của ta, ta theo tránh ra theo tiềm thức

Hắn ngẩn ra, chậm rãi thu tay lại, giấu trong ống tay áo rộng thùng thình, bạc môi mím lại, chầm chậm rủ xuống vài phần. Hắn tức giận!

“Cởi trói cho ta đi!” Đường Vãn thiên nhỏ giọng nói.

Ta nhìn vào mặt Vãn Hiên, Vãn Hiên không lên tiếng, nhú mày

Ta xoay đầu sang nơi khác “Người có thể nhờ Vãn Hiên, hắn đương nhiên sẽ cởi trói cho người!”

Hắn cười khổ nói, “Nàng ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn đến ta, phải không? Diệp Dục Nô! Nhìn thấy ta, cứ nhiên lại giả vờ làm Diệp Dục Nhi! Nàng chưa bao giờ giả mạo nàng ta, nhưng làm tránh ta, nàng đã làm

Ta mở mạnh mắt ra “Ta đã không còn là Diệp Dục Nô ngày đó! Diệp Dục Nô ngày đó đã chết! Người còn không rõ sao? Là người chính tay giết chết! Đã chết thì là đã chết, người bây giờ trước mặt người không có chút quan hệ với Đường Vãn Thiên! Chỉ là người với táng mạng hoàn toàn mới!”

Trong đôi mắt hắn có lệ nhưng lại cố kiềm nén để không rơi xuống!

Ta quay đầu, không nhìn hắn.

“Đúng vậy! Diệp Dục Nô đã chết! Bị chết thảm!” Đường Vãn Hiên đột nhiên nói.

Bị chết chết? Ta quay đầu lại nhìn hắn. Trên vẻ mặt hắn là ý cười.

“Nàng đã quên, ngày đó tại Xuất Vân điện, mấy ngày trước khi ta thành thân, nàng đã nói gì với ta rồi sao?” Hắn tựa tiểu phi tiểu nhìn ta

Ta vô lực dựa vào thành xe ngựa. Nếu có kiếp sau, Diệp Dục Nô ta quyết không phụ người!

116. Q.3 - Chương 10: Hành Trình 3 Người – Phần 5- 6

“Nàng ấy nói gì với người? Mấy ngày trước khi người thành thân, mà sau đó người lại bị Tuyệt Vô Ngân vứt bỏ! A! Ha ha! Ta đã sớm biết rằng chuyện không đơn giản như vậy, nguyên lai đúng là như thế! Diệp

Được Nô! Đôi khi ngẫm lại, trong hoàng cung thiếu vắng nàng thì thật sự rất nhàm chán!” Hấn nói rất đáng ghét nhưng đôi mắt lại vô cùng thương tâm! Tự hạ như ta đã làm chuyện gì có lỗi với hấn

Sắc mặt ta biến rồi biến, cau mày không nói! Hấn rốt cuộc đang tức giận cái gì? Người hấn yêu cho tới bây giờ là Tuyên Tuyết Nhi, không phải sao? Ta và Đường Vãn Hiên có cái gì, sao hấn lại để ý?

“Đại ca! Mặc dù ta biết như vậy là rất không nên, nhưng người cũng biết, ta rất thích nàng! Vãn luôn như vậy!” Vãn Hiên bình tĩnh nhìn vào hấn

Đường Vãn Thiên cười lạnh “Trong mắt người bây giờ còn có đại ca này sao? Thê tử của bằng hữu còn không thể giữ tròn, càng huống chi là đại tẩu! Người không cần mặt mũi nhưng ta thì còn! Ta sẽ không từ bỏ! Mặc dù người thê tử này vốn là chính tay ta vứt bỏ, nhưng ta sẽ không từ bỏ Diệp Được nô! Chờ chuyện này qua đi, liền hồi cung với ta!”

Sắc mặt Đường Vãn Hiên hoá trắng, sợ run 1 hồi lâu “Nếu như vậy, không bằng để cho nàng ấy lựa chọn!”

Đường Vãn Thiên bật cười ha ha, cả giận nói “Sao ta có thể cho nàng cơ hội tự mình lựa chọn! Từ lúc nàng trở thành thê tử của ta, từ lúc nàng trở thành người của ta, từ lúc nàng sinh hạ hài tử cho ta, nàng chính là người phụ nữ của Đường Vãn Thiên! Nàng chưa từng có cơ hội để lựa chọn! người, cũng giống như vậy!”

Ta cau mày, trong lòng không khỏi phẫn nộ, không khỏi 1 chưởng đánh thẳng vào mặt hấn, làm mặt hấn lệch hẳn sang 1 bên “Người nói ta không có quyền lựa chọn, ta đây liền lựa chọn cho người xem! Đường Vãn Thiên! Người chán ghét ta và Đường Vãn Hiên ở cùng 1 chỗ, ta liền lần này tới lần khác ở cùng 1 chỗ với hấn, ta xem người cần ta thế nào!” Dứt lời, liền 1 tay tóm lấy Đường Vãn Hiên, giận dữ, phẫn nộ ấn môi mình lên môi hấn

Hấn nổi giận gầm lên một tiếng, đứng dậy muốn đụng tới 2 người bọn ta, ta vội vàng tránh sang bên cạnh 1 chút. Hấn 1 mình xoay sở không được, đụng vào thành xe ngựa, cả xe ngựa bị chấn động thiếu chút nữa đã lộn nhào! Hấn đau đến nghiêng răng, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười thắng lợi

Ta híp mắt. Hấn đang cười cái gì? A! Đúng rồi! Ta và Vãn Hiên mặc dù tránh được đợt công kích của hấn nhưng hấn lại thành công tách 2 người bọn ta ra

“Đại ca, người không sao chứ?” Đường Vãn Hiên cau mày “Không nên thương tổn chính mình như vậy!”

“Sao hấn lại có việc gì được! Một người bị bắt trói, cứ nhiên cho tới lúc này rồi mà còn không biết 2 chữ “an phận” viết như thế nào! Vãn Hiên! Lại đây!” Ta cười nói với hấn

Sắc mặt Đường Vãn Thiên trắng không còn chút máu. Đường Vãn Hiên nhìn Đường Vãn Thiên 1 chút rồi lại nhìn ta 1 chút, 1 hồi lâu mới đứng lên, đi về phía ta

Ta nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Đường Vãn Thiên, 1 bả ôm lấy cổ của Đường Vãn Hiên. Đôi mắt nhìn thẳng vào hấn “Chúng ta làm chuyện vừa rồi chưa làm xong!” Vừa dứt lời, Đường Vãn Thiên lại đứng dậy xông tới đây

“Bình” một tiếng! Hấn lại đụng vào thành xe ngựa! Lốp sắt phát ra thanh âm “ong ong”! Hấn đau đến nghiêng răng nhưng 2 trông mắt vẫn không chịu thua mà nhìn chăm chăm vào 2 bọn ta! Ý tứ rất rõ ràng, hấn thành công rồi!

Ta chau mày, nói với Đường Vãn Hiên “Vãn Hiên, lại đây!”

Đường Vãn Hiên nhìn hấn, rồi lại nhìn ta, 1 hồi lâu mới nói “Thôi! Đại ca, người không nên như vậy nữa! Người như vậy, ta thấy rất khó xử!”

“Vậy thì đừng đụng đến nàng ấy! Để lại làm nàng tức giận! Người biết rõ ta mà sao lại còn làm như vậy! Vãn Hiên! Người rõ ràng là biết rõ! Tại sao?” Hấn anh ách nói, trong thanh âm lộ ra cảm tình mãnh liệt, nếu không biết thì còn có thể tưởng rằng hấn thật sự yêu ta rất sâu đậm!”

Ta lắc đầu, như thế nào có thể bị hấn dao động! Hấn từng làm tổn thương ta! Ta như thế nào có thể! Hít sâu mấy hơi, lạnh lùng nói “Từ bỏ người nào, không từ bỏ người nào, không phải là chuyện mà các người có thể quyết định! Như thế nào, Vãn Hiên từ bỏ ta là được rồi phải không? Ý của ta là, cho dù như thế nào, ta cũng không muốn nam nhân Đường gia Hoàng quốc các người! Người cho rằng, ta thật sự sẽ gả cho Vãn

Hiên? Người sợ như vậy, đơn giản chỉ vì sợ ta sẽ làm mất mặt Hoàng quốc. Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng là do ta sinh ra. Lúc này, người đã đáp ứng giao cho ta 1 hài tử, kết quả là người lại nuốt lời! Nếu như người giao Tuyệt Hoàng cho ta thì ta liền đáp ứng người, không tìm 1 nam nhân nào nữa. Cô độc sống nốt quãng đời còn lại. Như vậy cũng không làm mất mặt Hoàng quốc, có phải không?”

Hắn thoáng giật mình, khỏe môi chậm chậm rũ xuống.

Hai tròng mắt Đường Vãn Hiên lại đỏ lên 1 chút, 1 hồi lâu không nói nên lời

Theo ý của ta, Đường Vãn Thiên đương nhiên sẽ đáp ứng phen giao dịch này. Bởi vì Đường Vãn Thiên rất coi trọng đại cục, hơn nữa đây là ước định năm đó giữa ta với hắn, lại có thể đem ta và Vãn Hiên tách ra. Vừa có thể làm cho chuyện xấu của Diệp Dực Nô không bị truyền ra giang hồ, còn có thể làm cho hậu cung của hắn thanh tịnh. Hắn không có lý do gì mà không đáp ứng

“Ta cự tuyệt!” Hắn không chút nghĩ ngợi, lạnh giọng đáp.

Ta ngẩn ra. Lạnh lùng nhìn hắn, như thể cho tới bây giờ chưa hề gặp qua hắn. Hắn, như thế nào có thể nói ra lời này? Không phải là hắn sợ ta và Vãn Hiên ở cùng 1 chỗ sai? Bây giờ ta đã đáp ứng không ở cùng 1 chỗ với hắn rồi, chỉ muốn hắn thực hiện lời hứa lúc đầu của hắn mà thôi, hắn lại cứ nhiên không đồng ý

“Người không có lý do gì mà không đồng ý địa, người như thế nào lại không đồng ý! Rõ ràng là không muốn ta và Vãn Hiên ở chung 1 chỗ! Tại sao lại nói ra lời này, người không đồng ý? Đã xảy ra chuyện gì? Đường Vãn Thiên, người đang làm cái quái gì?” Ta không thể tin được, thì thào tự nói

“Ta cũng không đồng ý! Nàng muốn cô độc sống nốt quãng đời còn lại thì cũng phải hỏi qua ta! Diệp Dực Nô, lời hứa hẹn của nàng có phải đều là gạt người hay không? Nếu như vậy, tại sao lúc đầu lại cho ta hi vọng! Chờ đợi 1 người vĩnh viễn cũng sẽ không ở bên cạnh mình thật sự là rất thống khổ, nàng có biết không? Nếu như không được thì tại sao lại cho ta hi vọng! Như vậy, rất đau, nàng có biết không?” Đường Vãn Thiên trầm thống nói, vỗ vỗ ngực, sắc mặt tái nhợt

Ta thấy hắn thần sắc không đúng, vội vàng đi tới dìu hắn, “Người làm sao vậy? Sức khỏe không phải đã tốt lắm sao? Ta xem xem!” Dứt lời, liền muốn bắt mạch cho hắn

Đường Vãn Thiên mày, “Vãn Hiên, bệnh của người vẫn còn sao?”

Hắn né tay ta, suy yếu nói “không có gì! chỉ là mới vừa nghe thấy nàng nói, trong lòng rất đau! Nàng vốn là nữ tử luôn làm ta đau lòng! 1 câu nói của nàng, 1 động tác của nàng cũng sẽ làm ta đau lòng! Nếu như không đau lòng như vậy thì sao ta có thể xác định rằng ta yêu nàng đây?”

Ta nghe vậy cái mũi cay cay, đột nhiên rất xúc động muốn đáp ứng hắn. Nhưng lại nghĩ đến Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng. Đường Vãn Thiên bản khoản là không sai! Nếu ta đến với hắn thì Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng sẽ bị người khác nhạo báng cả đời

Ta sinh ra bọn chúng nhưng vẫn chưa làm tròn trách nhiệm của mẫu thân. Lúc đầu, nhìn thấy bọn chúng lại hận đến chết. Ta thậm chí lại còn từng muốn độc sát chúng nó. 1 người như ta sao xứng làm mẫu thân đây? Cả đời này, ta không thể làm gì cho bọn chúng, nếu như ta ích kỷ mà lựa chọn Đường Vãn Hiên thì ta còn mặt mũi nào mà gặp bọn chúng

Bọn chúng bây giờ không cảm thấy nhưng tương lai khi lớn lên sẽ nhận thức rõ sự tình, sẽ trách móc ta về chuyện này

Cho dù Vãn Hiên anh tuấn, cho dù tốt bụng, cho dù ôn nhu, ta cũng không nên tham luyến hắn

“Vãn Hiên, để cho ta xem đi! Chỉ có xem mạch mới biết thân thể của người có khỏe hay không! Ít nhất cũng hãy để ta làm cho người 1 chuyện, được không?” Ta suy yếu cười với hắn

Đường Vãn Thiên lạnh lùng nhìn 2 bọn ta. Hắn ngồi ở 1 góc, không lên tiếng cũng không động đậy nhưng ánh mắt vẫn vô cùng nguy hiểm, sáng quắc nhìn chằm chằm ta cầm tay Đường Vãn Hiên! cứ như thể muốn đốt cháy bàn tay ta

Ta biết, nếu ta có hành động làm loạn thì hắn sẽ nhảy lại đây là tách 2 bọn ta ra! Tên Đường Đình Hiên này thật tốt. Cứ nhiên đem 3 người bọn ta ném vào cùng 1 chỗ. Thoạt nhìn là muốn thực hiện âm mưu

nhưng lại không cẩn thận tìm lầm người, chính mình cũng bị người khác đánh bất tỉnh rồi

Ta kiên định vươn tay về phía hắn “Vấn Hiên, đưa tay cho ta!”

Hắn giấu tay ra phía sau “ta nói rồi, ta không có việc gì!”

Ta quay đầu lại, liếc mắt nhìn Đường Vấn Thiên 1 cái, bên trong đôi mắt hắn có sự lo lắng nồng đậm Lo lắng cho tình địch cũng là đệ đệ yêu quý nhất

Hắn là người mà 2 bọn ta đều quan tâm. Bên môi ta nở nụ cười bất đắc dĩ, nói với Vấn Hiên “Thôi! Sau này trở thành phu quân của Diệp Dục Nô thì sợ thì thân thể bất hảo”

Sắc mặt Đường Vấn Thiên thoáng cái xanh mét, 2 tròng mắt đỏ đến mức muốn nhỏ ra máu

Nhưng mặt của Đường Vấn Thiên lại thoáng cái phát ra tia sáng vui sướng, hắn cầm lấy tay ta, cà lăm nói “Nàng nàng nàng! Thật sao! thật vậy chăng?”

Ta cười nói, “Là thật! Vấn Hiên! Diệp Dục Nô ta nói lời cho tới bây giờ đều giữ lấy lời!”

Khoé môi Đường Vấn Thiên co quắp, đang định cử động thì lại bị ta đứng dậy điểm huyệt. Chau mày nhìn hắn, ta lạnh lùng “Đừng có phá hỏng chuyện của ta!”

Trong đôi mắt hắn có lệ, mãnh liệt lắc đầu, động tác này có thể làm cho nước mắt không rơi xuống

Xoay người, quay đầu lại. Phi thân nhào trong lòng Vấn Hiên. Ta nghe thấy thanh âm nghiêng răng ở phía sau

“Diệp Dục Nô! Nàng phải nghĩ đến hài tử! Nàng quên ta rồi sao? Nàng rốt cuộc đang làm gì?” Hắn ở phía sau rống giận

Ta không để ý tới hắn, vòng tay ôm lấy cổ Vấn Hiên. Thời gian như đứng yên tại thời khắc này. Trống ngực hắn rất nhanh. Luật đập trái tim cũng không ổn định

Một hồi lâu, ta buông hắn ra. Trên mặt hắn vẫn còn hồng quang hưng phấn

“Vấn Hiên, nguyên lai ngươi không phải thân thể bất hảo, vốn là thân thể rất tốt! Phải không?” Ta cười nhìn hắn. Biết hắn không có việc gì, trong lòng ta không khỏi thư thái thở dài ra 1 hơi

Sắc mặt hắn trắng xuống “Nàng vừa mới.... Là vì muốn giúp ta xem mạch?”

Ta nhanh chóng gạt đầu “Cũng chỉ có ngươi mới có thể làm cho ta vận dụng phương pháp này!”

“Cho nên, lời vừa mới nói, cũng là gạt ta?” Hắn chế trụ tay ta. Cười lạnh nói.

“Ta là muốn tốt cho ngươi!” Ta bất động thanh sắc rút tay về, không tự chủ được mà liếc mắt nhìn trộm Đường Vấn Thiên 1 cái

Lúc này, sắc mặt hắn đã đẹp mắt hơn 1 chút, ngồi ở trong góc không lên tiếng

Chạm! Đường Vấn Thiên một chương chụp tại xe ngựa địa bên bờ, tơ vàng vòng địa thanh âm truyền đến, hắn đau đến bắt tay lùi về. Ngồi vào một bên.

“Ngươi không sao chứ! Hồi hiên!” Ta cau mày. Hắn cũng không lý ta, đem đầu chuyển tới một bên. Không xem chúng ta hai người, “Ngươi là nghĩ muốn theo hoàng tử hồi cung, phải không? Bởi vì trong hoàng cung đầu có tuyệt thế theo tuyệt hoàng, phải không?” Hắn địa trong thanh âm đầu, tràn ngập tuyệt vọng.

Ta cau mày nhìn hắn.

“Nếu nàng ấy thật sự muốn cùng ta hồi cung thì sẽ không nói mình là Diệp Dục Nhi rồi! Có chết cũng không muốn thừa nhận mình là Diệp Dục Nô, sợ là nàng đã quyết tâm tránh xa huynh đệ chúng ta!” Ánh mắt sáng quắc tràn đầy mong muốn Đường Vấn Thiên nhìn chằm chằm vào ta, như thể đang chờ đợi đáp án của ta

Khoé môi ta dần dần rủ xuống. Tại sao bây giờ 2 người bọn hắn đều bày ra loại vẻ mặt này? “Chờ ta hồi cung, các ngươi sẽ lại ném ta vào trong lãnh lung, qua 1 thời gian nữa, sẽ tìm lý do độc sát ta, phải không?” Ta lạnh lùng nói

Trong nháy mắt, sắc mặt Đường Văn Thiên trắng bệch, vết thương trên mặt trở nên vô cùng rõ ràng. Hắn giật mình, trong khoảng thời gian ngắn, không nói nên lời

“Nếu cùng với nàng xông pha giang hồ thì thế nào?” Đường Văn Thiên nhỏ giọng nói “Trước đây không có năng lực bảo vệ nàng, là lỗi của ta. Bây giờ, ta tin rằng mình có thể bảo vệ nàng, cho nên, xin nàng cho ta 1 cơ hội để ở bên nàng, được không?” Thanh âm của hắn vô cùng nhiệt liệt, vô cùng vội vàng

Khoé môi Đường Văn Thiên lại rủ xuống vài phần, không lên tiếng, vẫn cứ nhìn chằm chằm ta

“Ta không nói rằng mình có thể bảo vệ nàng, bởi vì, cho tới bây giờ ta vẫn luôn tin tưởng nàng có năng lực tự bảo vệ bản thân! Phải không? Nô nhi! Cho dù muốn bảo vệ cũng phải là bảo vệ người bị tổn thương. Ta chỉ có thể cam đoan, ta sẽ không lại làm nàng thương tâm, chuyện đã qua đi, ta vẫn sẽ đứng ở bên nàng, cùng nàng, cùng hài tử, không rời xa nhau!” Hắn vô cùng lo lắng nói

Tên nam nhân này, ai nói hắn không phải là người hiểu rõ ta nhất trên đời này? Hắn đương nhiên biết rằng 2 người bọn ta chỉ cần 1 ánh mắt là có thể biết rõ ý nghĩ của đối phương. Nếu không phải đã đối địch với hắn quá nhiều năm thì hắn thật sự sẽ là 1 nam nhân tốt. Hơn nữa, lời hắn nói, hài tử, thật sự rất hấp dẫn

“Không cần nữa! Ta sẽ không theo người hồi cung, cũng sẽ không cùng người du lịch giang hồ! Diệp Dực Nô ta kiếp này không cần nam nhân. 1 mình cũng có thể sống rất tốt. Ta rất đang hưởng thụ cuộc sống trước mắt! không có gì bất hảo! Tại sao ta phải lựa chọn! Hơn nữa, nói đến bảo vệ, nói đến hồi cung, hết thấy vẫn còn quá sớm!” Ta chỉ chỉ vào xe ngựa “Vấn đề là bây giờ chúng ta phải thoát thân như thế nào!”

2 người bọn họ thoáng giật mình, như thể lúc này mới nhớ tới tình cảnh của 3 người bọn ta

“Ta đang tự hỏi lúc nào bọn họ mới có thể phát hiện, a biết rằng cư nhiên là do người phụ nữ phát hiện! Nữ nhân, xem như sáng suốt nhất trong 3 người rồi. Ha ha! Miễn phí nghe 1 hồi trò hay. Thật sự rất buồn cười! Lại còn có trở về hoàng cung hay không! Bây giờ các người có còn sống để chui ra khỏi cái xe ngựa hay không là cả 1 vấn đề!” Tên thiếu niên tuôn ra 1 tiếng cười to, cảm giác như hắn đã nghe rất lâu

“Người nghe lén. Lúc người khác đang nói chuyện tư mật, sao người có thể nghe lén?” Ta cau mày nói

Hắn ha ha cười ra tiếng, hắn cười, bên ngoài liền ầm lên 1 tiếng, tất cả đều cười theo. Sắc mặt của thoáng cái đỏ bừng. Đã vậy còn quá nhiều người “Không phải đâu! Bằng hữu, các người làm cho xe ngựa suýt chút nữa là lộn nhào, người nghĩ là bọn ta không nghe thấy? Nhìn người cũng không còn nhỏ tuổi nữa, sao lại ngây thơ như vậy! Cho nên, kết luận là bọn ta không nghe lén, bọn ta vốn là quang minh chính đại mà nghe! bọn ta lại còn chê các người rất âm ỉ! Mặc dù có chút buồn cười nhưng các người vẫn nói đến chuyện tình cảm, không phải rất phiền toái sao? Ai mà rảnh rỗi nghe các người nói chuyện gia sự? không nên cản trở ta trở thành vô lâm minh chủ!”

Ta cau mày ngồi vào một bên. Hắn không nói, ta cũng biết tình cảnh bây giờ. Bây giờ có 1 vấn đề thật sự. Mặc dù cả 1 ngày không hề uống 1 giọt nước nhưng lại bắt đầu muốn đi tiểu [==]

“Bằng hữu, các người đi lâu như vậy, cũng phải nghỉ ngơi 1 chút chứ! Người chung quy không thể vẫn tiếp tục đi như vậy!” Ta nói. Tên tiểu tử đáng chết này, như thế nào có thể đem 3 người bọn ta ném vào cùng 1 chỗ! Thật sự, thật sự rất dọa người! Liếc mắt nhìn trộm 2 người bọn hắn 1 cái, sắc mặt không khỏi nóng lên

Tiểu tử kia nói, “Còn 1 đoạn đường nữa mới đến khách điểm, hơn nữa, ta nói trước luôn. Vì sợ 3 người các người đào tẩu, cho nên, bọn ta ở khách điểm, các người thì không được. Các người chỉ có thể ngoan ngoãn ở nơi này! Không phải là còn có vấn đề tình cảm cần giải quyết sao? Các người cứ giải quyết là được rồi! Ha Ha! Không cần cảm tạ ta!”

“Vấn đề là bọn ta đã đói bụng rồi, hơn nữa, ta muốn đi tiểu!” Đường Văn Thiên lên tiếng nói

Ta kinh ngạc nhìn hắn 1 cái, hắn trừng mắt với ta. Hắn cư nhiên đã nhìn ra! Ta cau mày, quay đầu không nhìn hắn. Ta và hắn đã từng là vợ chồng, chuyện này có gì mà phải ngại ngùng! Ta không nhịn được, sắc mặt hồng lên! Chuyển ánh mắt vào đỉnh xa ngựa, không nhìn 2 người bọn hắn

“Đúng vậy! Đem ta ba người vây ở một chỗ, cái gì cũng không cho, thật sự muốn 3 người bọn ta chết đói sao?” Đường Văn Thiên cũng lên tiếng nói

“Hình như nói cũng có chút đạo lý! Ta nói, có phải bọn họ thật sự đã lâu không ăn cái gì hay không?” Thiếu niên hỏi.

“Một ngày! Hơn nữa, nói thật, một giọt nước cũng không có. Nếu thật sự làm bọn họ chết đói thì chuyện này liền bất hảo rồi!” Bên cạnh có thanh âm lãnh đạm nói

“Hào! Tới khách điểm đằng trước, ta liền thả 3 người các người xuống nghỉ ngơi! Bất quá, nhớ kỹ, không nên giở trò. Nếu không ta liền mặc kệ các người, đem các người ném ở trong xe ngựa, trọn đời không được tiêu sinh!” Trong thanh âm của tên thiếu niên mang theo sự uy hiếp rõ ràng

Ta rõ ràng thở phào nhẹ nhõm. Tên thiếu niên này hẳn là còn không quá xấu tính. Ít nhất là cũng không mặc kệ bọn ta trong xe ngựa này

“Các người nhắc nhở ta rồi, vốn không muốn cho các người ra khỏi xe ngựa nhanh như vậy. Vậy thì cho người đi tiểu, cho hần đi tiểu. Đến lúc quay trở về, ta cũng sẽ không bị mang tiếng là ngược đãi các người, nếu không thì người giang hồ sẽ nói con người của ta không biết đạo lý!”

“Đúng vậy! Nếu 1 mình chủ không biết đạo lý thì người khác sẽ không phục người! Ngẫm lại, làm mình chủ cũng thật khó khăn! Một thiếu niên như người, ta đề nghị người không nên làm mình chủ, để cho 1 người công phu cao hơn làm mình chủ mới đúng đắn. Điều mà người giang hồ chú ý chính là có thể hưởng thụ cuộc sống nhàn vân dã hạc [ý là cuộc sống nhàn nhã], bước chậm giang hồ, đi khắp 5 hồ, cảm giác bước chậm chậm qua những đám mây ở nơi cao nhất trên Xích sơn, cảm giác ngắm mặt trời mọc trên Xích sơn. Đây đâu phải là việc mà 1 mình chủ có thể có được!” Ta cười nói.

“Bước chậm qua những đám mây! Không đâu! Đừng có gạt ta! Nhiều năm như vậy, ta chưa từng nghe thấy 1 người phụ nữ nào có thể leo lên đỉnh Xích sơn! Không có khả năng!” Thanh âm của hần có chút run rẩy vì hưng phấn

“Không tin, liền quên đi! Ngày đó, muội muội của ta mất tích trên Tuyết sơn, ta đã đi tìm qua. Trên núi đó có rất nhiều hoa mẫu đơn! Đa dạng các loại. Có thể nói, trên đời này, đó là nơi ở gần mặt trời nhất. Trên Tuyết sơn, người chỉ mới tới giữa sườn núi là đã có thể cảm nhận được cảm giác đang đi trên mây! Xích sơn thì càng không phải nói, cả ngày bị băng tuyết vây quanh. Trên đó có rất nhiều cây mai. Trong đó có 1 gốc cây rất thô, rất lớn. Trong hương thơm lạnh giá, nhìn thấy ánh mặt trời, người sẽ biết, nguyên lai, đó chính là cảnh sắc đẹp nhất trên đời. Đời này, ta chỉ thấy 1 lần! cũng là 1 lần duy nhất!” Mặc dù thương tâm gần chết!

“Mấy năm nay không gặp nàng, nàng lại đi nhiều nơi như vậy! Càng không ngờ nàng cứ nhiên lại tới trên Tuyết sơn! Nàng nói cảnh trí cố nhiên xinh đẹp, nhưng, trên đời này, lại còn có rất nhiều nơi xinh đẹp, còn có Mai lâm ở Tuyên thành. Viêm quốc có 1 cuộc thi hoa khôi, bọn họ lựa chọn ra những người đẹp nhất để thi đấu, đến lúc đó, mỹ nhân cả nước đều sẽ tập trung đến, phải nói là có rất nhiều tráng sĩ đến xem, rất đồ sộ. Như tuổi của người, vốn là lúc nên tìm 1 nữ tử tốt mà thành thân rồi [nói với tên thiếu niên] Bên môi Đường Vãn Thiên mang theo ý cười đầy đau lòng, ôn nhu như nước mà nhìn ta

Nguyên lai, hần cũng có loại vẻ mặt này. 2 mắt ta không tự chủ được mà dõi theo nụ cười bên môi của hần. Sắc mặt Vãn Hiên có chút trắng bệch, “uh hừ” 1 tiếng, phá vỡ mê tư [tình cảnh mê muội] giữa 2 người bọn ta, ta thu hồi ánh mắt, liếc mắt nhìn lên Vãn Hiên cái. Lúc này, không phải là lúc để cãi vả

“Nói đến lấy thê, ta vừa mới mới nhớ tới, nếu ta lên làm võ lâm minh chủ, chỉ cần là người phụ nữ ta coi trọng thì đều có thể có! Ha ha ha! Cho nên, làm võ lâm minh chủ thật là tốt!” Thiếu niên cười ha ha nói.

Ta chau mày, không phải hần đã biến võ lâm minh chủ trở thành ác phách rồi chứ! Cái gì gọi là “muốn nữ nhân nào thì đều có thể”?

“Theo ta biết, cho dù là võ lâm minh chủ cũng không được chiếm đoạt phụ nữ. Cho dù là hoàng đế cũng không được chiếm đoạt phụ nữ. Trên đời này, nào có chuyện nào như ý người!” Thanh âm của Đường Vãn Thiên vô cùng thương tâm, vô cùng tuyệt vọng, có 1 loại cảm giác thuyết phục người khác

“Thật sao? Người không phải chỉ là nữ tử tóc bạc trong xe ngựa này đấy chứ! Mặc kệ thế nào, theo ta mà thói, ta muốn nữ tử nào thì đều dùng hết mọi thủ đoạn!” Hần lạnh lùng thề.

“Nếu như người phụ nữ đó đã có phu quân, người sẽ làm thế nào? Đường Văn Hiên nói, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm ta.

“Vậy thì liền giết phu đoạt thê! Không phải là rất đơn giản sao?” Trong thanh âm của tên thiếu niên tràn ngập sự khó hiểu

“Vậy nếu như nàng đã sinh hài tử rồi?” Hần tiếp tục nói.

“Vậy thì dễ xử lý rồi! Giả vờ lấy lòng hài tử để được mẫu thân!” Hần ha ha cười.

“Vậy nếu như người phụ nữ đó đã chết?” Đường Văn Thiên nói giọng khàn khàn.

“Đã chết, thì liền xuống hoàng tuyền mà đuổi theo đi! Ta không nghĩ đó là 1 vấn đề. Chỉ là, người có lòng hay không mà thôi!” Thiếu niên đơn thuần nói, làm cho người ta cảm phục. Đã chết, liền xuống hoàng tuyền mà đuổi theo

Sắc mặt ta trắng bệch. Hần dù sao cũng vẫn còn nghĩ đến Tuyên Tuyết Dung. Nếu không, sao hần lại nói đến chữ “chết” này! Ánh mặt hần chuyển sang hướng ta, ta quay đầu không nhìn hần

Trải qua nhiều thời gian như vậy, ta vẫn không đấu lại 1 người đã chết!

“Chỉ là, lúc đó có lý do làm người không thể không ở lại trên đời này, người sẽ làm thế nào?” Trong thanh âm của Đường Văn Thiên mang theo chút ghen ghét

“Nặng tình như vậy? Hảo! Người phụ nữ này. Cho người đấy!”

117. Q.3 - Chương 11: Sinh Tử Kiếp

“Người đang nói cái quái gì! Người là ai? Người dựa vào cái gì mà quyết định cả cuộc đời ta? Ta đã gả cho hần 1 thời gian, thiếu chút nữa là đi tong cái mạng. Ta không bao giờ quay lại lần thứ 2! Hần là người thế nào, ta hiểu rõ hơn các người! Tiểu quý! Nếu người thích xưng bang chủ, làm cái gì mà mình chủ vô lâm thì không bằng nên đi làm hồng nương là vừa!” Ta tức giận đến mức sắc mặt hoá xanh

Bên ngoài có thanh âm người nào đó xuống ngựa. Cánh cửa gỗ của xe ngựa bị xóc lên! Tên thiếu niên đang nộ khí đằng đằng nhìn chăm chăm ta “Người đang nói cái quái gì! Dám bảo ta đi làm hồng nương! Mỹ nam tử “người gặp người thích” như ta! Hồng nương! Hần tức giận đến mức đá vào lớp sắt ngoài xe ngựa. Đau đến mức ôm chân mà nhảy nhảy

“Đáng đời! Là ai sai người đóng thêm lớp sắt? Người không có biện pháp nào đâu! Đến đây! Tôi giết ta đi!” Ta kéo quần áo xuống, lộ ra chiếc cổ tinh tế trắng nõn “Cổ ta đây này, người giết ta đi!”

Đường Văn Thiên tức giận nói “Mau lui ra sau! Nữ nhân như người ra vẻ cái gì gì!”

Ta mất lạnh nhìn hần.”Nam nhân người ra vẻ cái gì!”

“Đại ca nói đúng, người không nên khiêu khích hần, táng mạng của 3 chúng ta đang còn ở trong tay hần!” Văn Hiên cau mày nói

Hần quả nhiên nổi trận lôi đình.”Người đâu! Dỡ lớp sắt xuống cho ta! Ta không tin ta không thể giết người! Đáng chết!”

Hần vừa nói dứt lời, bên cạnh xe ngựa liền tới tới 2 nam nhân mặc trang phục giống nhau! Trong tay bọn họ cầm 1 công cụ kỳ quái. Trong chốc lát liền dỡ lớp sắt ra. Tên thiếu niên 1 cước đá văng 1 người ra “Ta tự động thủ!”

Lớp sắt bị bung ra! Đường Văn Hiên thấy thế, liền bay nhanh lại giải á huyết cho Đường Văn Thiên, cũng cởi trói cho hần! 3 người bọn ta chuẩn bị tư thế chiến đấu

Tên thiếu niên ha ha cười to lên 1 tiếng “Bây giờ 3 người các người không ầm ĩ nữa? Được lắm! Người đâu!” Hần lùi ra sau 3 bước lớn “Phóng khói mê 3 bọn chúng cho ta! Ha ha!”

Nọ vậy thiếu niên ha ha một tiếng cười to đi ra, “Ba người bây giờ không ầm ĩ rồi? Tốt lắm! Người đâu!” Hần sau này lui tam đại bước, “Cho ta đối với bọn họ ba người phóng ra khói mê! Ha ha!”

Hắn nói vừa xong, bên ngoài liền có người cầm ống thổi, thổi khói mê vào 3 người bọn ta! Sẽ không ngây thơ như vậy chứ! Chỉ 1 chút khói mê nho nhỏ mà cũng muốn làm bọn ta hôn mê? Đang nghĩ tới đó thì từ phía của xe ngựa đều bị xốc lên, tất cả bọn đang vây quanh ngoài xe ngựa cười với 3 người bọn ta, ta thậm chí kêu 1 tiếng bất hảo, khói mê đó đã bắt đầu có tác dụng với 3 người bọn ta rồi

Tên thiếu niên đó nói “Ta biết 3 người các ngươi đều là cao thủ dụng độc! Một chút khói mê thì không coi là gì! Chủ là, nếu ta dùng tất cả khói mê! Ngươi nói xem! Ha ha!”

Thanh âm của tên thiếu niên đầy vẻ đắc ý. 3 người bọn ta cũng đã ngã xuống. Quả nhiên, dụng đến loại người đem khói mê trở thành cơm như vậy vốn là vô ích! Tên hỗn đản này

Đợi đến lúc tỉnh lại, ta cảm giác cả người vô lực, nhìn 4 phía 1 chút, có vẻ như là phòng khách điểm! Hắn ta tốt bụng như vậy? Đang định di chuyển thì phát hiện Đường Vấn Thiên và Đường Vấn Hiên cũng đang ở bên cạnh

Đáng chết! Tên vương bát đản này cứ nhiên ném 3 người bọn ta lại cùng nhay. Ta giãy giụa xuống giường! Muốn giải quyết sinh lý. Ta tưởng rằng sau lúc ta hôn mê, hắn đương nhiên sẽ giết ta, ai ngờ hắn cứ nhiên không làm. Trong miệng khô vô cùng. Đã lâu không có 1 giọt nước như vậy, ta thật sự đã rất khát rồi

Đổ chút nước trong ấm trà lên bàn, sau khi xác định không có gì khác thường, liền đứng dậy, mở cửa ra. Nhưng lại chứng kiến 1 bãi đao sáng loáng nhọn hoắt đối diện mũi ta “Nữ nhân! Tỉnh rồi? Bang chủ có giao phó, người nơi nào cũng không thể đi! Ngoang ngoãn ở trong phòng đi! Vì các ngươi mà bọn ta phải ở chỗ này gác đêm, thật sự rất chán ghét! Thức thời 1 chút, mau vào đi!”

Ta vô lực cười nói “Ta đói bụng, ta cũng khát rồi, bang chủ của các ngươi đối đãi với khách nhân như vậy sao? Hơn nữa, khí trời rất lạnh, 2 cái chăn đều bị 2 người bọn họ chiếm mất rồi. Ta phải làm sao bây giờ?”

Hắn cười lạnh, “Làm sao bây giờ? Ngươi muốn làm sao thì cứ làm như thế! Đói bụng thì bang chủ sẽ cho các ngươi gà nướng, rượu trắng sao? Khát thì bang chủ phải cho các ngươi nước sao? Ta có cách này, đừng uống nữa!” Dứt lời, hắn liền cường ngạnh đóng cửa lại

Chết tiệt! Ta giận dữ công tâm, huyết khí dâng lên. Một bùm máu tươi cứ thế liền phun ra. Tên ngu ngốc này, cứ nhiên dùng khói mê như độc dược. Nhiều khói mê như vậy, là người cũng không chịu được. Nếu không phải ta từ nhỏ đã ăn rất nhiều bổ dược, lại càng thường thường dùng thân mình để thử dược thì sao ta có thể tỉnh lại nhanh như vậy!

Vô lực ngồi vào bên bàn, đem nước rót vào vết hầu của mình. Lúc này, ta mới có thời gian để nghĩ lại, hành vi của tên hài tử kia rất kỳ quái. Nếu nói là vì tiền của Đường Đình Hiên thì không cần phải nói, vấn đề là bây giờ hắn đã đánh bất tỉnh Đường Đình Hiên, lại còn nhốt 3 người bọn ta vào cùng 1 chỗ. Luôn miệng nói là muốn làm vô lâm minh chủ, ta không biết là có phải vô lâm minh chủ bây giờ luôn có những hành vi đó hay không! Rốt cuộc hắn đang mưu đồ cái gì?

Một người như vậy! rõ ràng là đã xúc động đến tột độ, nhưng vẫn có thể hạ độc bọn ta, làm cho trúng phải loại khói mê bình thường nhất. Có hai người, hay là ta vẫn không thể đánh bại [ko hiểu câu nỳ lắm]

Mục đích của hắn là gì? Ta hí, nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra

“Đáng chết! Người này rốt cuộc là ở đâu ra? Cứ nhiên dùng nhiều khói mê như vậy!” Đường Vấn Thiên mắng chửi

Ta quay đầu lại nhìn hắn, lúc này, hắn đang hí mắt nhìn ta “Nàng cũng đã tỉnh?” Dứt lời, hắn liền cầm tay Vấn Hiên lên xem mạch. Một hồi lâu mới thở ra 1 hơi thật dài

“Hắn không có việc gì chứ?” Ta nhỏ giọng hỏi.

“Hắn không có việc gì! Nơi này là chỗ nào? Tại sao chúng ta lại ở chỗ này?” Hắn chậm rãi tiêu sái đến trước mặt ta

Ta lắc đầu, rồi lại lắc đầu “Ta cũng rất muốn biết mục đích của người này rốt cuộc là gì! Đường Vấn Thiên, hắn có phải là người của ngươi hay không?”

Hắn lắc đầu.”Như thế nào có thể i là người của ta?” Hắn một cái uống xong 1 chén trà, giọng nói lúc này mới khá hơn 1 chút “Ta tưởng là người của Đường Đình Hiên!”

“Hắn bị đánh hôn mê! Bây giờ người còn không biết ở nơi nào! Bây giờ làm sao bây giờ? Phải nghĩ cách để thoát ra ngoài mới được!” Ta muốn bực mà đập bàn 1 cái

Hắn lắc đầu.”Người này nhất tâm muốn làm võ lâm minh chủ, đem chúng ta buộc lại, ước chừng là có liên quan đến chuyện này! Nàng có nghe hắn nói hắn thích nhất là Diệp Dục Nhi không? Nàng nói xem, nếu nàng nhất tâm muốn là minh chủ thì chuyện đầu tiên muốn làm là cái gì?”

Ta chau mày “Đánh bại võ lâm minh chủ bây giờ. Nói cách khác là Diệp Dục Nhi!”

Hắn vỗ tay 1 cái “Được rồi! Mà gần đây nàng có nghe tin tức hành tẩu của Diệp Dục Nhi trên giang hồ không?”

Ta cau mày, “Không có! Đã lâu lắm rồi!”

“Nàng ta không có tin tức thì đồng nghĩa với 2 chuyện, thứ nhất là không muốn xen vào chuyện giang hồ, thứ hai là không thể xen vào chuyện giang hồ . Nếu là khả năng thứ nhất thì hắn bắt chúng ta đi là muốn bức nàng ta ra tay. Nếu là khả năng thứ hai thì hắn bắt chúng ta đi vẫn là vì muốn ép nàng ta ra tay! Chỉ cần đánh bại Diệp Dục Nhi thì hắn chính là tân võ lâm minh chủ!” Đường Vãn Hiên nói giọng khàn khàn

Hai người bọn ta nhìn về phía hắn “Vãn Hiên, người tỉnh rồi!”

Hắn chậm rãi đi tới, ngồi vào bên cạnh bàn, 2 mắt nhìn chăm chăm vào 2 người bọn ta “Ta cũng vậy! Là đồ đệ của Lô Nhạc Khanh. Nếu không phải vì hắn hạ khói mê quá nặng thì sao ta có thể ngất xỉu!” Hắn uống 1 chén nước

Ba người bọn ta bắt đầu chậm rãi uống rượu. Người này mặc dù đáng chán ghét nhưng vẫn cho 3 người bọn ta ăn uống tốt như vậy! Thật sự là không nghĩ ra!

Tuy là uống rượu nhưng ta vẫn cau mày không nói. Hắn có chủ ý đánh vào Diệp Dục Nhi. Mà Dục Nhi, không biết đã xảy ra chuyện gì! Vốn là không muốn quan tâm xen vào hay là không thể xen vào! Với tình hình của nàng, khả năng đầu tiên có vẻ khá nhỏ, vậy thì là khả năng thứ 2

Nàng không thể xen vào. Nếu không có năng lực để xen vào, hắn bắt 3 người bọn ta để bức ép nàng, ta chỉ sợ, Dục Nhi sẽ không thể không ra tay

Ai nói tuổi còn trẻ, hắn cũng rất có đầu óc. Hắn mặc dù nóng nảy nhưng hắn cũng rất cơ trí. Chết tiệt. Trong lòng phát hỏa, rượu liền 1 cái đi xuống bụng. Trong lòng ta không thoải mái. Nguyên lai, lúc này mượn rượu giải sầu, tâm tình của ta trở nên tốt hơn nhiều

“Uống ít 1 chút! Bây giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính!” Đường Vãn Thiên cau mày nói

Đường Vãn Hiên lại đây định đoạt lấy chén rượu trong tay ta, ta nhanh chóng tránh ra .”Không cần lo cho ta!” Dứt lời, liền lại ngửa đầu xuống!

“Nàng đang lo lắng cái gì? Cái phải lo lắng bây giờ chính là tình cảnh của 3 chúng ta, không phải là Diệp Dục Nhi của nàng! Tính tình của Diệp Dục Nhi rất mạnh mẽ, bản lãnh lại cao, hắn là không có vấn đề. Nàng ta không hành tẩu giang hồ thì người giang hồ lại được an toàn 1 ít!” Đường Vãn Hiên ranh mãnh nói

Ta cảm tức liếc hắn 1 cái “Dục Nhi chung quy vẫn là 1 nữ tử! Ta sợ nàng có gì bất trắc!”

Đường Vãn Thiên cười nói “Không cần phải gấp gáp. Nếu hắn ta muốn giao thủ với Diệp Dục Nhi thì đương nhiên sẽ đi tìm Diệp Dục Nhi! Đến lúc đó 3 người bọn ta nghĩ cách đối phó hắn là được!”

Tuy nói như thế nhưng ta không nén được sốt ruột. Rượu lại 1 chén tiếp 1 chén

Qua chốc lát, Đường Đình Hiên ở bên ngoài nói “Thế nào? Ba người các ngươi cũng đã tỉnh? Cư nhiên lại còn uống rượu? Thật là tiêu dao!”

Trong lòng ta chấn động “Nguyên lai người còn chưa chết! Ta tưởng rằng hắn đã vứt người ở ven đường rồi chứ! Không ngờ tiểu huynh đệ làm việc cho người thật đúng là có nghĩa khí. Cư nhiên không hạ độc thủ [xuống tay tàn nhẫn] với người!”

“Diệp Dực Nô! Ngươi bây giờ đang là tù nhân! Cự nhiên còn dám xác xược! Thật là không biết trời cao đất rộng! Người đâu! Phóng độc xà cho ta” Hấn quát to.

Phóng độc xà! Ta và bọn họ nhìn nhau, liền nhảy lên cầm giường. Chỉ trong chốc lát sau, bọn họ thật sự thả độc xà. Không phải là nhiều con rất nhỏ trong trong tưởng tượng của ta mà là 1 con đại xà rất lớn, lớn bằng thất lưng của ta

Cái đầu tam giác cho thấy nó là con xà kịch độc. Đúng là 1 con thanh xà cực lớn. 3 người bọn ta nhìn thấy, mặt đều biến sắc

Trước đây Đường Vấn Thiên có thể chém giết độc xà là bởi vì trong tay Đường Vấn Thiên có kiếm, nhưng bây giờ trong tay 3 người bọn ta không có 1 thứ gì. Nói cách khác là phải giết chết cự xà bằng hai tay không

Nếu là bình thường thì mấy người bọn ta còn có thể mạo hiểm nhưng bây giờ bọn ta cả người vô lực. Tác dụng của khói mê vẫn còn chưa hết hoàn toàn

“Có sợ không?” Đường Vấn Thiên nhỏ giọng nói với 3 người bọn ta

2 bọn ta đáp.”Không sợ!”

Hấn gật đầu, nhổ trâm gài tóc trên đầu xuống, nắm trong tay “Chờ nó tiến vào, các ngươi liền trốn vào bên trong! Không nên đi ra! Nhớ kỹ, mặc dù phát sinh chuyện gì cũng không được cử động. Vấn Hiên, nếu ta có việc gì, Hoàng quốc liền giao cho ngươi rồi!”

Lúc này, không biết thế nào mà làm cho ta nhớ đến cái đêm ở Tuyên thành kia. 1 đêm đó, ta động lòng với hắn. Mà bây giờ lại cùng 1 cảnh ngộ, ta không khỏi ủng hộ hắn, cái tình thần không sợ hãi này làm cho ta cảm phục

Lúc này, Đường Vấn Hiên cũng gỡ trâm gài tóc trên đầu xuống, nói với ta “Nàng vào bên trong đi! Không nên đi ra!”

“Tại sao ta phải trốn ở phía sau các ngươi? Ta tự bảo vệ chính mình!” Ta nhổ trâm gài tóc xuống, đứng ở bên cạnh bọn họ, tóc bạc buông xoã sau đầu “Không nên đem ta đặt ở phía sau! Ta là nữ tử có thể sống vai chiến đấu với các ngươi, không phải là người nhu nhược cần được bảo vệ!”

2 người bọn hắn nghe vậy, nhanh chóng gật đầu, ta đứng ở giữa 2 người hắn. Con đại xà xông lên. Đường Vấn Thiên ôm lấy ta vọt sang 1 bên, thanh trâm trong tay đâm thẳng vào đầu con rắn

Con rắn bị đau, lại bay nhanh về hướng hai người bọn ta. Mắt thấy miệng đại xà sắp cắn vào ta nhưng nó lại bị Đường Vấn Hiên 1 quyền đánh cho trật. Nam nhân này đã không còn là Đường Vấn Hiên năm đó rồi. Hấn bây giờ là 1 nam tử hán khoả mạnh

Ta nhân cơ hội đem thanh trâm cắm vào đầu con rắn. Thanh trâm đâm đúng vào tử huyệt, con rắn kêu lên 1 tiếng rồi nằm bất động trên mặt đất

Ta thở phào nhẹ nhõm. Lúc này mới chậm rãi địa đứng dậy.”Vấn Hiên, ngươi không sao chứ!” Đường Vấn Thiên vội vàng nói.

Đường Vấn Hiên cười nói “Không có việc gì! Hết thấy mạnh khỏe!” Hấn đang nói, đại xà lại đột nhiên đứng dậy, đang định cắn vào ta, hấn xông lên, 1 cước đá văng nó ra, nhưng chân lại bị con rắn cắn phải. Độc rắn đâm thật sâu vào bên trong chân hắn

Hấn lập tức hôn mê

“Vấn Hiên! Ngươi thế nào rồi! Đường Vấn Thiên đáng chết! Hấn là nhị ca của ngươi! Ngươi hại chết hấn là ngươi có lợi ích gì!” Ta giận dữ hét.

Đường Vấn Thiên hừ lạnh “Thật sao? Nhị ca? Tại sao lúc đầu hấn không đem ngôi vị hoàng đế tặng cho ta mà lại tặng cho đại ca? Hấn có cơ hội đó nhưng hấn lại không làm như vậy! Lúc này, các ngươi nói chuyện thân thích không phải là đã quá muộn sao?”

“Chỉ vậy mà ngươi đẩy hấn vào tử lộ? Tên hỗn trướng bát đản nhà ngươi! Ta chúc Tiểu Dịch của ngươi sớm chết sớm siêu sinh. Thụy Nhạc Mai trọn đời không được siêu sinh. Nhớ cho kỹ, ngươi muốn 3 người

bọn ta chết ở chỗ này. Nếu một người có thể thoát ra thì bọn ta liền đem móc xác của Thụy Nhạc Mai ra, phơi khô 3 ngày, nấu 3 ngày, sau đó lại phơi nắng 3 ngày! Cam đoan mỗi ngày đều đẹp mắt. Buổi diễn bạo mãn!” Ta phần nộ đến mức rơi nước mắt. Động tác tay không ngừng, nước mắt cũng không dừng. Chưa từng có 1 khắc nào cảm giác trong lòng ta lại mãnh liệt như vậy. Mãnh liệt đến mức biết rõ ta vẫn luôn ý lại vào Vãn Hiên. Đi được chặng đường xa như vậy, trong lòng của ta cũng vẫn có thêm Vãn Hiên!

Ta không nên để Vãn Hiên chết. Lúc xé mở ống quần của Vãn Hiên ra, tay của ta cứ nhiên đang run rẩy

“Để ta làm!” Giọng của Đường Vãn Thiên khàn khàn, tay hắn cũng đang run rẩy nhưng lại kiên định vạch ống quần của hắn ra. Nhìn cẳng chân huyết nhục mơ hồ của Vãn Hiên. Trong cổ họng ta nghẹn ngào 1 tiếng, liền thế nào cũng không nói nên lời

Nhiều năm làm đại phu như vậy vốn cũng xem như là đã chai sạn trước việc sinh tử. Nhưng lúc này chứng kiến cẳng chân của Vãn Hiên, ta vẫn thấy sợ hãi

“Vãn Hiên, người không nên chết! Người tỉnh lại đi! Người tỉnh lại, ta đã đáp ứng người, thực hiện lời hứa của ta! Vãn Hiên!” Ta vỗ vỗ mặt hắn, trên mặt hắn lúc đó có chút hắc khí mơ hồ, Đường Vãn Thiên đang giúp hắn hút máu

Nhưng ta lại chỉ có thể ôm đầu của hắn. Không ngừng bóp người hắn, nhưng hắn vẫn không có phản ứng! Tên Đường Đình Hiên đáng chết!

Nhân sinh trần ngập chuyện xấu. Tại sao ta không vì Đường Vãn Thiên mà từ bỏ Đường Vãn Hiên? Ta tại sao không vì Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng mà từ bỏ 1 nam tử ta yêu?

Có 1 loại hạnh phúc gọi là hạnh phúc không bắt kịp. Như thế, ta và Vãn Hiên rõ ràng có thể coi như là 1 cặp đẹp đôi, tại sao phải tách ra đây? Hơn nữa, lại bằng phương thức này

Đường Vãn Thiên nôn hết ra 1 ngụm máu đen cuối cùng, ngồi phịch sang 1 bên, 1 hồi lâu mới lạnh lùng nói “Nàng và hắn hứa hẹn cái gì? Ta mặc dù mơ hồ, chỉ có thể đoán được 1 ít, nhưng ta cũng không biết đó cụ thể là cái gì! Mau nói cho ta biết!” Hắn nói với đôi mắt đỏ ngầu. Trong thanh âm của hắn đè nén rất nhiều cảm tình, làm cho người ta không đoán được ý nghĩ

Ta không lên tiếng, chỉ yên lặng rơi lệ

Hắn đi tới vài bước, tóm lấy tay của ta “Nàng không nên ôm hắn. Để cho hắn hảo hảo nghỉ ngơi! Trả lời ta!” Hắn nói

Ta giằng ta hắn ra “Hắn sắp chết rồi! Người còn đang nói cái chuyện ma quỷ gì! Đều là ta hại hắn!” Ta nói xong, nước mắt liền âm thầm chảy ròng. Nếu không phải vì ta thì hắn sẽ không tự nguyện bị người ta bắt cóc; nếu không phải vì ta thì Đường Đình Hiên sẽ không thả 1 con đại độc xà như vậy; nếu không phải vì ta thì hắn cũng sẽ không vì cứu ta mà bị độc rắn cắn!”

“Không phải! Ta biết tâm tư của nàng. Nàng muốn làm cho Đường Đình Hiên đích thân tiến vào nơi này, phải không? Chỉ là lại bị phản công lại. Bên người hắn có cao nhân chỉ điểm. Nếu ta đoán không sai thì chính là tên thiếu niên kia!” Hắn mím môi “Vãn Hiên sẽ không có việc gì! Ta đã hút hết độc trong người hắn. Hơn nữa, trên thân con rắn có chỗ trị độc!”

“Đúng rồi! Gan rắn! Sao ta có thể quên! Dùng gan rắn!” Ta quay đầu lại nhìn độc xà thì thấy khoang bụng của con rắn đó đã bị mổ ra, ruột gan bên trong đã bị lấy ra

Ta nhìn vết máu trên tay Đường Vãn Thiên, lúc này mới thấy nhẹ nhõm! Nguyên lai, là hắn!

Lúc này, có hắn bên cạnh, thật là tốt quá!

Ta lau đi nước mắt. Đỡ Vãn Hiên lên giường, giúp hắn đắp chăn. Lúc nửa đêm, cả người hắn bắt đầu phát lạnh. Ta vuốt trán hắn, trán hắn lạnh như 1 khối băng

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Sao người hắn lại lạnh như thế? Giống như 1 khối băng!” Ta đột nhiên không có chủ ý.

“Hắn là bị xà độc phát tác! Không có việc gì đâu! Chỉ cần cố gắng qua đêm này là không có việc gì rồi!” Hắn dứt lời, liền đắp thêm chăn cho Đường Vãn Hiên

Bây giờ khí trời rất lạnh. Lúc này, tại sao khí trời lại lạnh như thế? Ta gấp đến độ xoay vòng vòng

“Không nên cấp bách! Cởi quần áo ra!” Hấn đột nhiên nói giọng khàn khàn.

Ta 1 chường đánh sầm mặt hấn “Lúc này mà ngươi còn suy nghĩ cái gì!”

“Nàng đang suy nghĩ cái gì! 2 người chúng ta dùng thân thể để ủ nhiệt cho hấn. Chỉ cần qua đêm này là được! Tự nàng làm đi!” Dứt lời, hấn liền đem lòng bào cởi ra

Sau đó chui vào chăn, ôm lấy Văn Hiên

Ta do dự 1 lúc, cuối cùng quyết định ngồi ở bên giường

Chờ thêm chốc lát, Đường Văn Thiên đang ngủ cả người phát run. Ta mới biết, hấn cũng trúng xà độc [độc rắn]!

Lúc trước ta cứ nghĩ đến Văn Hiên mà cứ nhiên quên mất hấn rồi

Ta đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, 2 người này có thể qua khỏi không? Sắc mặt của 2 người bọn hấn trắng bệch làm cho ta mơ hồ trong nháy mắt. Cứ như vậy không phải là biện pháp tốt

Nếu đi gọi Đường Đình Hiên thì hấn căn bản sẽ không lưu tâm tới ta. Nhắm nhắm mắt, Diệp Dục Nô ta cứ nhiên bị tên tiểu tử này bức tới cực điểm. Nếu truyền ra ngoài thì thật sự là bị người chết người. Ta như cuối cùng cũng hạ quyết tâm, thoát y, chui vào chăn với 2 người bọn hấn

2 nam nhân này, 1 tả 1 hữu nằm ở bên người ta [ý là mỗi người nằm 2 bên]. Cũng không biết có thể qua tới nay hay không. Nếu trời cao có mắt thì hãy làm cho 2 người bọn hấn còn sống

Trên đời này, đã có rất hạnh phúc không bắt kịp. Ta không quan tâm ta và bọn họ có giống như thế không!

Ta vẫn 1 mình cô độc là vì nghĩ đến 2 hài tử, nghĩ đến phụ thân và mẫu thân, còn nhiều muội muội như vậy, kiếp này, ta chưa bao giờ vì chính mình mà sống. Tới lúc này rồi, ta hi vọng ta có thể vì chính mình mà sống đến cỡ nào

2 nam nhân này, 1 người ta đã từng yêu, dùng hết tâm lực chỉ để đổi lấy 1 cái liếc mắt của hấn. 1 người yêu ta, vì ta mà có thể từ bỏ hết thấy. 1 người yêu giang sơn, 1 người yêu ta

Đáp án đã rất rõ ràng, nhưng bây giờ 2 người bọn họ lại đồng thời gặp phải sinh tử kiếp. Lúc này, ta chỉ có thể đứng giữa bọn họ. Lúc này, ta thậm chí đang suy nghĩ, nếu thời gian cứ ngừng trôi như vậy thì tốt biết bao nhiêu. 3 người bọn ta cứ như vậy mà ở bên nhau. Ta cũng không cần lựa chọn giữa 2 người bọn họ

Vốn đáp án đã rất rõ ràng, nhưng là, bây giờ bọn họ hai người, nhưng lại đồng thời gặp phải sinh tử kiếp! Lúc này, ta chỉ có thể ở bọn họ trung gian! Lúc này, ta thậm chí đang suy nghĩ, nếu nhiên thời gian nhân tiện như vậy đình chỉ, đáng có bao nhiêu hảo! Chúng ta ba người, liền như vậy một mực cùng nhau. Ta không cần tại bọn họ hai người giữa làm ra lựa chọn.

Cứ thế ở trong màn đêm băng lạnh, ở giữa hai nam nhân đã đông lạnh như băng, ta rốt cuộc cũng mơ mơ màng màng mà thiếp đi

Đợi đến ngày thứ hai, ta tỉnh dậy trước 2 bọn hấn, đứng dậy rồi ngồi vào bên cạnh giường. Sắc mặt 2 bọn hấn đã chậm rãi ấm áp trở lại, nhưng cả người ta thì bị đông lạnh như băng. Thân thể run cầm cập. Đáng chết, bị nhiễm lạnh rồi

Đường Văn Hiên tỉnh lại trước, sắc mặt hồng hồng, đôi mắt sáng quắc vô cùng cao hứng nhìn chăm chăm ta. Hấn từ trong chăn vươn tay đến, cầm lấy tay ta “Ngày hôm qua, tất cả, ta đều nghe được!”

Bên môi ta nở nụ cười yếu ớt, nhìn hấn “Đúng vậy! Trải qua ngày hôm qua, ta đã nghĩ thông suốt rồi! Ta không bao giờ muốn bỏ lỡ hạnh phúc nữa. Ta phải giữ lấy ngươi! Văn Hiên. Ngày đó, ở dưới gốc mai trong Xuất Vân điện, ta có nói với ngươi: nếu có kiếp sau, Diệp Dục Nô ta quyết sẽ không phụ ngươi! Ta đã chết 1 lần rồi, cho nên, Văn Hiên, ta muốn thực hiện lời hứa của ta!”

Hấn kinh hãi, cầm lấy tay ta để ở bên mặt hấn, tinh tế hôn lên tay ta “Ta đã chờ đợi ngày này, đã chờ rất lâu!”

Bên môi ta nở nụ cười nhưng lại nhìn thấy khoé mắt của Đường Vãn Thiên rơi xuống 1 giọt lệ. Ta ngây ngẩn cả người. Hẳn biết rồi. Nhưng lại giả vờ không biết. Nhưng bây giờ ta đã không thể còn để ý đến tâm tình của hắn rồi. Nếu đã quyết định giao trọn kiếp này cho Đường Vãn Hiên thì không thể còn dây dưa gì với Đường Vãn Thiên

“Ta biết! Vãn Hiên! Kiếp này, ta sẽ không còn nợ ngươi!” Ta nhỏ giọng, ôn tồn nói

Đường Vãn Thiên cau mày, cái mũi bắt đầu đỏ lên. Mặc dù biết lúc này mà nhìn hắn thì rất có lỗi với Vãn Hiên, nhưng nam nhân này lại đang khóc

Ta không nhìn lắm! Hắn thật sự đang khóc! Là bởi vì cuối cùng ta đã đáp ứng Vãn Hiên sao?

Hắn rốt cuộc đang nghĩ thế nào? Không phải là hắn yêu Tuyên Tuyết Nhi sao? Tại sao lúc này hắn cứ nhiên rơi nam nhi lệ [nước mắt của nam nhi]

118. Q.3 - Chương 12: Quay Về– Phần 1 -2

“Đường Đình Hiên, người làm cái quái gì. Cứ nhiên hại chết tiểu Thanh Thanh của ta, đáng chết, tên Vương bát đản nhà người!” Trong thanh âm hỗn hển của tên thiếu niên mang theo chút ghen ngào, tiếp theo vào thanh âm “bang bang” va chạm truyền tới

Đường Vãn Thiên nhân cơ hội mở mắt, đôi mắt sáng lại không tự chủ mà nhìn chăm chăm vào 2 tay đáng nắm chặt của 2 bọn ta “Vãn Hiên, người không có việc gì chứ?”

Khoé môi Vãn Hiên khê cong, nhẹ giọng nói “Hoàn hảo, may là hôm qua có Nô nhi!” Đôi mắt hắn thâm tình nhìn vào mắt ta “Ta biết, có nàng, nàng đương nhiên sẽ không để ta chết, phải không?”

Ta giật nhẹ khoé môi, đang định nói chuyện thì Đường Vãn Thiên lại ra hiệu dừng lên tiếng. Ta lúc này mới nhanh chóng gạt đầu “Ta là thần y, mặc dù không có thuốc lại nên có biện pháp. Bất quá, lần này, phải cảm tạ đại ca người đã giúp người hút độc mới phải!”

Sắc mặt Vãn Hiên thoảng trắng không còn chút máu, đang định nói chuyện thì tên thiếu niên kia đã 1 cước đá văng cửa phòng, chấp kiếm đứng chặn bên ngoài cửa phòng. Lúc này, trên người hắn đã thay đổi thành 1 thân cẩm phục màu trắng, đứng ở trước cửa, vô cùng trẻ trung, ngọc thụ lâm phong

“Là ai? Là ai đã giết chết Thanh Thanh của ta? Thanh Thanh đáng yêu của ta, hả?” Đôi mắt hắn đỏ ngầu, thiếu chút nữa đã rơi lệ

Ta đứng lên, chỉ vào mũi mình mà nói “Là ta! thế nào, chỉ giết 1 con rắn của con mà thôi, cũng đâu phải là giết cha mẹ của người? Nó muốn ăn ta, ta đương nhiên phải giết nó, không phải nó chết thì là ta chết, ta không được lựa chọn!”

“Nô nhi, nàng làm gì, mau trở về!” Đường Vãn Hiên miễn cưỡng đứng dậy, vươn tay về phía ta

“Có 2 người nam nhân bọn nhân bọn ta ở đây, người sẽ không tin là 1 mình nữ tử như nàng gây nên đó chứ? Là ta giết!” Đường Vãn Thiên mở miệng nói

Hắn chấp kiếm chỉ vào người 3 bọn ta, thông thả đi qua đi lại trong phòng ,1 hồi lâu mới nói “Nữ nhân, người nói là người giết Thanh Thân bảo bối của ta, người có chứng cứ gì? Ta không tin lời nói suông!”

“Thanh trâm đang đâm vào tử huyết trên đầu nó là trâm của ta, người có thể xem. Nơi này, chỉ có 1 mình ta là phụ nữ dùng trâm cài tóc, hẳn là phải nhận ra!” Ta cười nói với hắn

“Nô nhi, nàng đang làm cái gì, nàng không muốn sống nữa sao? Hay là... hay là đáp ứng ở bên cạnh ta làm cho nàng khó xử như vậy?” Đường Vãn Hiên đứng dậy, thương tâm nói

Ta quay đầu lại, nói với hắn “Sao có thể. Chỉ là, trải qua việc này, các người hẳn cũng đã biết rồi, bên cạnh vị thiếu niên anh hùng này tất hẳn có cao nhân tương trợ, nếu không nói thật thì ta sợ sẽ liên lụy đến 2 người các người. 3 người chết không bằng 2 người sống”

Tên thiếu niên đó cười lớn, gỡ thanh trâm trên đầu hắn xuống “Không sai, người thật thục thời! Các người có diễn trò gì trước mặt ta cũng vô ích. Ai thật ai giả, ta vừa nhìn là có thể biết. Vị đại thẩm thì thật ra

rất biết rõ, cũng là 1 người thức thời. Nếu không phải lập trường đối lập, lại giết Thanh Thanh tiểu bảo bối của ta, ta nghĩ, ta sẽ khen ngươi 1 chữ “hảo”! Chỉ tiếc, ngươi cư nhiên giết chết tiểu Thanh Thanh bảo bối của ta rồi, tiểu Thanh Thanh đáng yêu của ta!” Hắc dứt lời, hốc mắt đỏ lên, giống như muốn rơi lệ

Trần ta toát ra 1 ti mồ hôi lạnh, mặc dù biết lúc này mà cười thành tiếng là rất không nên, nhưng tình huống này thật sự rất buồn cười, “Ha ha ha!” Ta không không chế không được, cười to ra.

Hắn vẻ mặt thương tâm nhìn ta, “Tại sao cười, tiểu Thanh Thanh của ta chết ngươi hẳn nên khóc mới phải, tại sao còn có thể cười!” Hắn nghiêng đầu khó hiểu nói

“Loại súc vật này cũng chỉ có mình ngươi nói nó đáng yêu!” Ta ôm bụng.

“Nàng không muốn sống nữa sao Nô nhi?” Đường Vấn Thiên kinh nghi [kinh ngạc + nghi ngờ] nhìn ta. Ta liếc hắn 1 cái, không sai, ta không muốn sống nữa, lúc bị 2 nam nhân này làm cho đầu óc choáng váng đau đớn, thật sự còn muốn chết quách đi cho xong mọi chuyện. Vì vậy mới gây hấn sinh sự ở nơi này để tìm cái chết

Hắn cầm theo kiếm, chậm rãi đi về phía ta. Đường Vấn Thiên đứng lên, bất động thanh sắc đứng ở trước người ta, Đường Vấn Thiên cũng đã đứng ở trước người ta, 2 người bọn hắn ở trước mặt ta, hữu ý vô ý đem ta che chở ở phía sau bọn họ

“Nữ nhân ngươi thì biết cái gì! Tiểu Thanh Thanh của ta, tìm tổn bao nhiêu tâm huyết mới bắt được nó, lại càng tốn rất nhiều năm mới dạy dỗ nó nghe lời. Ngươi cũng biết, loại rắn này có thể ngộ [gặp] nhưng không thể cầu! Mà các ngươi, đáng chết các ngươi cư nhiên đã giết chết tiểu Thanh Thanh của ta, nữ nhân, ta không giết ngươi thì chẳng khác nào làm thất vọng tiểu Thanh Thanh của ta!” Hắc dứt lời, liền nâng kiếm muốn chém ta

2 người bọn hắn đồng loạt ra tay, tấn công hắn. Hải tử này tuy còn trẻ tuổi nhưng bản lãnh cũng không nhỏ. Trong chớp lát mới chế phục được 2 người bọn hắn, chĩa kiếm vào cổ ta, cười lạnh nói “Bại dưới tay ta, không nên khó khăn quá, không phải vì các ngươi quá yếu mà là ta quá mạnh. Nữ nhân, ngươi nói xem, ngươi muốn bồi thường tiểu Thanh Thanh của ta như thế nào đây. Tiền hay mạng?”

Ta cười lạnh, “Không phải bọn họ yếu mà là trước đó bọn họ đã bị trúng độc của tiểu Thanh Thanh nhà các ngươi, lại còn trúng khói mê của ngươi. Nếu không thì ngươi cho rằng chỉ bằng 1 tên tiểu hải tử như ngươi mà cũng có thể đánh bại bọn họ sao? Ngươi cũng biết, công phu của bọn họ là loại gì, đó là công phu bí truyền mà năm đó người giang hồ đánh nhau 1 trận trong Lá Rừng cốc! Ngươi cũng biết, có được bí tịch này là có được thiên hạ. Ngươi nói xem, công phu của ngươi có phải là dưới bậc bọn họ hay không?”

Hắn thoáng giật mình, móc ra từ trong lòng 1 quyển sách nhỏ, quơ quơ trước mặt ta “Ngươi nói có phải là cái này không?”

Sắc mặt ta xanh mét, không sai, chính là quyển này

“Nhìn vẻ mặt ngươi là biết. Cái gì là thiên hạ bí tịch, ngay cả hải tử 3 tuổi cũng có được 1 quyển, năm đó lại còn in ra bán 8 ngàn hai 1 quyển đấy. Họ nhà Diệp thật đúng là phát tài rồi, Diệp Dục Nhi luyện công phu cũng dựa trên cái này, ha ha. Cho nên, ta nói rồi, võ lâm minh chủ, ta không gạt các ngươi!” Hắn vung tay, mũi kiếm trên cổ ta lại sâu thêm 1 ít

Ta nâng đầu lên “Ngươi có gặp qua Diệp Dục Nhi chưa? Ngươi có biết nàng đang ở nơi nào không? Ngươi có biết bộ dáng của nàng như thế nào không? nếu ngươi giết ta thì ta cam đoan cả đời này ngươi cũng không được nhìn thấy nàng!”

Hắn hí hóp nhìn ta, như là đang suy nghĩ xem lời ta nói là thật hay giả. Một hồi lâu mới quay đầu lại “Lời nàng ta nói có phải là thật không?”

Bên ngoài vang lên 1 thanh âm lạnh lùng “Đương nhiên, nếu ngươi muốn bức Diệp Dục Nhi ra tay thì nữ tử này ắt không thể thiếu. 1 con rắn thì có là gì, làm võ lâm minh chủ rồi, ngươi muốn bao nhiêu con, bọn họ cũng phải bắt đến cho ngươi. Nam tử này, không nên câu nệ chút tiểu tiết này, vội vàng lên đường mới là việc quan trọng hơn!”

Hắn nhanh chóng gạt đầu “Mặc kệ thế nào, ngươi cũng phải trả mạng cho tiểu Thanh Thanh của ta!”

“Chỉ là một con rắn mà thôi, giết 1 con thì trả lại 1 con là được!” Đường Vấn Thiên lạnh lùng nói

Hắn thoáng giật mình, chỉ vào cái mũi của mình nói, “Có thể như vậy sao, đã chết thì chỉ cần đền 1 cái?”

“Đây cũng đâu phải là nhân mạng [mạng người], đã chết thì đền lại 1 cái cũng là chuyện bình thường. Bây giờ cảm thấy thương tâm cũng là bình thường, nếu muốn làm vô lâm minh chủ là không thể không học tập đạo lý đó. Súc sinh thì chung quy vẫn là súc sinh, người không thể biến nó thành người, nếu người vẫn cứ giết người không chớp mắt thì người cứ tiếp tục làm ma đầu, không nên làm vô lâm minh chủ!” Thanh âm kia không lớn nhưng mang đầy sức thuyết phục

Hắn nghiêng đầu suy nghĩ 1 chút “Phải không? Tiểu Thanh Thanh đi theo ta nhiều năm như vậy, nguyên lai cũng có thể dùng thứ gì đó để thay thế nó sao? Nói như vậy thật sự là rất thương tâm, Tiểu Bạch long đi theo ta trước kia cũng đã đi rồi, trong lúc giận dữ, ta giết hết người trong thôn trấn, càng giết, trong lòng càng bình tĩnh hơn 1 chút. Bây giờ tiểu Thanh Thanh ra đi nhưng lại chỉ bồi thương, trong lòng cứ luôn không thoải mái, ngẫm lại, chung quy vốn là vì tiểu Thanh Thanh rồi

Hắn ngẩng phắt đầu lên, giận dữ hết “Bây giờ ta không biết người, không có nghĩa là ta vĩnh viễn sẽ không giết, ta còn lợi dụng người có tới khi người chôn cùng tiểu Thanh Thanh của ta. Người không nên nhìn ta còn trẻ tuổi mà khi dễ ta!”

“Chuyện mấu chốt là không phải bọn ta muốn giết tiểu Thanh Thanh của người, mà là tiểu Thanh Thanh của người tự bỏ vào đây, muốn ăn bọn ta trước, bọn ta chỉ tự vệ mà thôi. Thử nghĩ 1 chút, nếu ta cầm kiếm muốn lấy mạng của người thì người sẽ hành động như thế nào?” Ta cười lạnh.

Hắn cau mày, “Đương nhiên là giết chết người!”

“Đây cũng là đạo lý giống nhau, ta giết chết nó bởi vì ta không muốn chết, rõ chưa?” Ta lạnh giọng cười nói. Tên hài tử này là từ đâu chạy ra mà không thông tinh hiểu đời như vậy, làm cho người ta có cảm giác như 1 người bị ném trong nơi thêm sơn hơn 10 năm

Hắn nghiêng đầu, đột nhiên tuôn ra 1 tiếng rống to “Đường Đình Hiên, ta giết ta!” Dứt lời, liền liền xông ra ngoài.

Ta vỗ về cái cổ của mình, xem ra, hắn đã nghĩ thông suốt rồi. Muốn cái loại đầu gỗ như hắn nghĩ thông suốt thật đúng là khó khăn, chẳng khác gì dạy dỗ 1 tiểu hài tử

“Đình Hiên – hắn không có việc gì đấy chứ!” Đường Vấn Thiên rướn cổ nhìn ra phía ngoài

Ta không lên tiếng, chỉ dùng hồng sa bao quanh vết thương ở cổ

“Ta xem xem” Thanh âm giống như yêu mị của Đường Vấn Thiên đột nhiên vang lên ngay phía sau ta

Ta cả kinh, nhảy lên phía trước vài bước, che cổ nói, “Không cần.”

Vấn Hiên nhìn ta, Đường Vấn Thiên cũng nhìn ta. Trong lòng ta ảo não, lúc này, ta như thế nào có thể lại bị hắn ảnh hưởng, điều này đối với Vấn Hiên là không công bằng!

“Hai người đã quyết định rồi, phải không?” Đường Vấn Thiên trầm giọng nói

Ta và Vấn Hiên nhìn nhau, 1 hồi lâu mới đứng lên, 2 bọn ta cùng nắm tay nhau “Đúng vậy, chờ khi chuyện này qua đi, bọn ta sẽ vĩnh viễn ở cùng 1 chỗ!” Ta quay đầu lại nhìn hắn

Đôi mắt hắn đỏ lên, lập tức quay lưng qua “Thật sự đã nghĩ kỹ rồi?”

“Đúng vậy! 2 bọn ta sẽ không hối hận, ta cũng không bao giờ phải tiếc nuối nữa. Đại ca, năm năm trước, ta chính tay đưa nàng đến cho người, trong lòng tràn đầy tin tưởng rằng người sẽ cho nàng hạnh phúc, nhưng ta đã sai lầm rồi. Người không những không cho nàng hạnh phúc mà còn làm nàng tổn thương hết lần đến lần khác. Như vậy cũng được rồi, dù sao chuyện gia sự của đại ca, ta cũng không tiện chen vào. Chỉ là, cuối cùng đại ca lại hại chết nàng. Năm đó, ta thật tình chúc phúc cho 2 người. Chỉ là, lúc này đây, ta sẽ cho nàng hạnh phúc!” Vấn Hiên thâm tình nói

Ta không biết lúc trước thất bại dưới tay Đường Vấn Thiên, trong lòng hắn cư nhiên thông khổ như vậy, tổn thương thân ta, đau đớn trái tim hắn. A! Nếu trước đây hận hắn vì đã đem cho đưa cho Đường Vấn

Thiên, thì tình ngày hôm nay đã không tồn tại. Chưa từng có khi nào, trong tâm của ta lại cảm thấy trên đời này cứ nhiên vẫn còn có 1 người quan tâm đến ta như vậy

Một người phụ nữ cho dù có mạnh mẽ như thế nào thì cũng hi vọng có người quan tâm nàng. Một khi nam nhân nàng yêu xuất hiện, một khi sự ảm áp này xuất hiện, nàng sẽ bắt chấp tất cả mà ngã về phía sự ảm áp này

“Nàng thì sao?” Thanh âm của hắn rất nghẹn ngào, nghẹn ngào đến mức làm cho ta cơ hồ tưởng rằng hắn thật sự yêu ta. Chỉ là, như thế nào có thể. Đường Vấn Thiên như thế nào có thể yêu ta?

“Ta? Ta đương nhiên là đồng ý, trước đây còn cố kỵ bọn nhỏ, bây giờ thì không còn còn rồi, ta tin bọn nhỏ sẽ thông cảm cho ta. Vấn Hiên – hắn hi vọng người có thể chúc phúc cho bọn ta!” Ta nói đến chỗ này, đột nhiên không còn nói được nữa, chỉ có thể nghẹn ngào không thành tiếng

Hắn đột nhiên hét lớn, “Các người đang nói cái chuyện ma quỷ gì? Chúc phúc các người? Một người là đệ đệ của ta, 1 người là nữ nhân của ta. Bây giờ các người nắm tay nhau, nói với ta: muốn ta chúc phúc? Các người điên rồi sao? Chúc phúc? Ta không có rãnh rồi. Các người phản bội ta như vậy lại còn trông mong ta sẽ chúc phúc? Diệp Dục Nô! Đường Vấn Hiên! Sau chuyện này, 2 người các người và ta sẽ trở thành người dưng! Người, không bao giờ còn là nữ nhân của ta nữa! Người, không bao giờ còn là đệ đệ của ta nữa!” Dứt lời, hắn liền phẩy tay áo 1 cái, quay lưng đi không nhìn bọn ta

Ta thấy bàn tay nắm chặt đến trắng bệch của hắn, đúng vậy, đây mới là Đường Vấn Thiên. Hắn sao có thể chúc phúc cho bọn ta đây? Hắn là Đường Vấn Thiên – luôn lấy danh dự, đại cục làm trọng

Hắn bây giờ hắn đang rất tức giận! Tức giận vì ta rốt cuộc đã đồng ý ở bên cạnh Vấn Hiên. Bờ vai của hắn khẽ run, hắn đang khóc sao? Chỉ là, hắn xoay lưng, ta không thấy rõ vẻ mặt của hắn, cũng không đoán được

Vấn Hiên nói với hắn “Đại ca, cảm ơn người đã thành toàn!”

Dứt lời, hắn liền nắm lấy tay ta, đi tới 1 góc phòng khác

Hắn vẫn đứng bất động ở nơi đó, thủy chung cúi đầu. Không khí tràn đầy áp lực, 2 bọn ta nắm tay ngồi xuống

Đúng vậy, vừa rồi hắn phát hỏa như vậy, ta cũng không còn áy náy với hắn rồi. Chỉ là, lần phát hỏa này, là hắn cố ý sao? Ta không biết, tâm tư của nam nhân này hảo khó đoán

Rõ ràng năm đó là hắn có lỗi với ta trước, bây giờ lại khiến ta có cảm giác như mình có lỗi với hắn. Hậu cung của hắn, Tuyên Tuyết Nhi của hắn, Tuyên Tuyết Dung của hắn, ta nhắm hai mắt lại

Đúng vậy, chuyện năm đó ta còn chưa hỏi rõ. Hắn rốt cuộc nghĩ thế nào!

Năm đó, những lời nói trên vách núi, lần truy đuổi cuối cùng, tiếng hô cuối cùng đó, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tại sao tới cuối cùng rồi hắn cứ nhiên còn có thể nói, hắn sẽ cho ta ở trong 1 biệt viện trong thành, bọn ta có thể lại ở cùng nhau? năm đó, hắn nói ta lòng lang dạ sói, rốt cuộc là có ý gì

Còn nữa, thánh chỉ của hắn tại sao lại là độc sát hoàng tử? Rõ ràng là độc sát quý phi, không phải sao?

Năm đó ta nghĩ đó là muốn gia tăng thêm tội, nhưng thật sự rốt cuộc là gì, ta chưa biết

“Đúng vậy, các người đang nói cái chuyện ma quỷ gì, giết tiểu Thanh Thanh của ta, đem ta lừa 1 vỏ mà còn muốn quên, không dễ dàng như vậy! chờ ta lên làm võ lâm minh chủ, ta sẽ không bỏ qua cho 1 ai trong số các người, ha ha ha!” Tiếng cười của hắn vô cùng đắc ý, mặc dù nghe thật chán ghét nhưng lại ngoài ý muốn đã kích ta

Diệp Dục Nô ta vốn là loại người kiêu ngạo. Cho tới này, vẫn là ta lại dụng người khác, chỉ có người có bản lĩnh mới có tư cách kiêu ngạo. Ta như thế, Đường Vấn Thiên như thế, tên thiếu niên này, cũng như thế!

“Người bắt cóc bọn ta thì liên quan gì đến việc người làm võ lâm minh chủ?” ta lạnh lùng nói “Không phải là muốn ép Diệp Dục Nhi đem chức võ lâm minh chủ nhường cho người đấy chứ! Như vậy thật buồn cười! Người hôm nay bức nàng tặng cho người, ngày mai, nàng sẽ bắt được tiểu Thanh Thanh và Tiểu Bạch long của người để người tặng chức vị đó lại cho nàng, cứ như vậy không dứt!”

Hắn thoáng giật mình, đột nhiên giận dữ hét, “Ta như thế nào có thể đi làm loại chuyện này? Ta chỉ muốn nàng ra tay mà thôi! Ta luyện kiếm mười năm là muốn cùng nàng phân chia cao thấp, ai biết được trước khi tới rồi nàng ta lại giở chiêu “rùa đen rúc đầu”, làm rối loạn tất cả kế hoạch của ta! Chán ghét, 1 người phụ nữ như vậy hảo chán ghét!” Tiếp theo là thanh âm “bang bang” va chạm

“Bắt cóc bọn ta, người xác định nàng sẽ ra tay? 2 người bọn họ, 1 người là Hoàng quốc hoàng đế, 1 người là Hoàng quốc thái thượng hoàng, hình như là chẳng có quan hệ gì với nàng ấy, con người của nàng vốn lòng dạ sắt đá, cho dù người có giết hết số người trong thành, nàng cũng sẽ không bị đả động. Người dựa vào cái gì mà cho rằng khi bắt 3 người bọn ta, nàng ấy sẽ ra tay?” ta hảo tâm nhắc nhở

Hắn cười to một hồi lâu mới nói, “Nếu không, sao ta lại bắt luôn cả người? Bắt 1 nữ tử có gương mặt giống nàng, mặc dù 1 người tóc đen, 1 người tóc bạc, nhưng ta có thể xác định, người chính là thân thích của nàng. Mặc kệ hắn, dù sao bắt thì cũng đã bắt, không bằng có tiếp tục kế hoạch. Người đâu! Xuất phát!”

Kế tiếp lại bắt lực ngồi trong xe ngựa như cái lồng sắt. Chỉ là, những thứ che chắn xe ngựa đều đã bị tháo dỡ, con ngựa cứ vậy lôi kéo 3 người bọn ta. Ngẩng đầu là có thể nhìn thấy bầu trời xanh, càng có thể tinh tường chứng kiến nhất cử nhất động của những người này

Đường Đình Hiền quả nhiên lại bị hắn đánh cho hôn mê. Lân này hình như không còn lưu tình, lúc này, hắn đang bị ném trên 1 xe ngựa giống như bọn ta

Trong cái xe tù này, 3 người bọn ta như chim trong lồng. Ta và Văn Hiền ngồi cùng 1 chỗ, 10 ngón nắm tay. Đường Văn Thiên 1 mình ngồi ở đuôi xe, không nhìn bọn ta

Cho tới bây giờ, ta mới phát hiện, đội người đó đều mặc hoa phục cấm ý, tất cả đều chỉ là những thiếu niên 15- 16 tuổi. Thủ lĩnh chính là tên thiếu niên kia, bên cạnh hắn là 1 thiếu niên vận hoa phục màu đen, tên thiếu niên đó tuần tú dị thường. Hắn thấy ta nhìn hắn, nhìn liếc mắt chăm chú nhìn ta 1 cái, đối với ta lộ ra 1 vẻ mặt tiểu phi tiểu, sa u đó lại chuyển ánh mắt sang phương xa

Hắn thường hay nói nhỏ bên tai tên thiếu niên kia, lại càng thần bí nhìn 3 người bọn ta. Phát hiện ta cứ 1 mực nhìn hắn, bên môi hắn nở nụ cười, liền vẫn nhận được cũng nhận được không được. (ta chẳng biết câu này nên edit thế nào T.T)

Ta hí hóp mắt, dùng khẩu hình nói với hắn “Các người là ai?”

Hắn nở 1 nụ cười với ta, 1 hồi lâu mới quay đầu, không nhìn ta, đặc ý kẹp chặt bụng ngựa. Con ngựa như phát điên lên, vọt thẳng đến phía trước

Người này rõ ràng chính là cao nhân mà bọn hắn nói đến, nhưng nguyên lai, tên cao nhân này cũng chỉ là 1 thiếu niên. Hắn cùng tên bạch y thiếu niên song song đi cùng 1 chỗ, có cảm giác oai hùng. Hai người kia rốt cuộc là từ đâu tới?

Mười năm trước, bọn họ mới bao nhiêu tuổi? Lúc kia, bọn họ đã giao thủ với Dục Nhi rồi? Dục Nhi đã xảy ra chuyện gì, đánh nhau với tiểu hài tử 5 – 6 tuổi?

Nhìn thấy 2 người bọn hắn, ta không khỏi nhớ đến Nhật Quang và Nhật Xuất, nếu bọn ta không rời xa nhau....hai người bọn hắn bây giờ hẳn đã 18 tuổi rồi! A, lớn tuổi hơn 2 người bọn chúng. Nguyên lai, chuyện này đã trôi qua 18 năm rồi. Bây giờ, 2 người bọn hắn đã trưởng thành như thế nào rồi?

Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì 2 người bọn hắn cũng đã đến tuổi lấy vợ, phải không?

Thời gian trôi qua thật nhanh a!

Đi hết đoạn đường này là đã đi ra Hoàng quốc. Càng đi xa thì càng bất lợi cho bọn ta. Tên thiếu niên bạch y vì cái chết của con thanh xà mà càng ngày càng nóng bất an, ta thậm chí chứng kiến hắn mấy lần không kiềm chế được mà lại đây muốn chém mấy người bọn ta

Tên thiếu niên hắc y bên cạnh an ủi, mỗi lần phải qua 1 chốc lát, tên thiếu niên bạch y mới chịu buông kiếm xuống. Mọi người trên đường rất tôn kính tên thiếu niên hắc y, cũng không thua kém gì tên thiếu niên bạch y

Cho nên sau này, ta mới biết được, 2 tên thiếu niên này đúng là bang chủ trong bang. 2 người kia, 1 người nóng nảy, 1 người tỉnh táo; 1 người sùng văn; 1 người thượng võ; 1 người âm, 1 người dương, đúng là không thể tách khỏi nhau. Nếu không phải vì diện mạo bất động thì ta sẽ tưởng rằng hai người bọn hắn là anh em sinh đôi

Chỉ cần tới nơi của Dược Nhi

Trong lòng ta thầm hận

Trên đoạn đường, Đường Vấn Thiên vẫn bất động, cứ yên lặng ngồi trên xe ngựa. Nhưng thật ra ta và Vấn Hiên vẫn luôn nắm tay nhau. Trải qua ngày hôm ấy, 2 người bọn ta càng thêm thấu hiểu đạo lý phải quý trọng người trước mắt

Ta cũng không đi khắp nơi gây hấn sinh sự, ở trước mặt người thông minh, ta không thể làm bừa

Vì vậy, trên đoạn đường cũng có thể coi là “vi tương an vô sự”

Thời gian càng dài, tên bạch y thiếu niên ngày càng nôn nóng, ta cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng bất an. Bọn họ tìm đến vài nơi, cứ nhiên cũng không tìm được Dược Nhi. Cứ như vậy cũng không phải là biện pháp hay

Tên thiếu niên kia hiển nhiên còn sốt ruột hơn bọn ta. Ngày ấy nổi trận lôi đình, bộ dáng đánh chửi mọi người, làm cho người ta nghi ngờ

Thiếu niên này mặc dù công phu cao nhưng cũng đã tẩu hỏa nhập ma, ma tính đã thâm nhập

Ngày hôm đó, hắc y thiếu niên đi tới bên cạnh xe ngựa, nhỏ giọng hỏi ta “Diệp Dược Nô!”

Ta ngẩng đầu, “Làm gì?”

Hắn cười nói, “Quả nhiên là Diệp Dược Nô!”

“Cứ nhiên đến bây giờ mới phát hiện, mỗi ngày 2 người bọn họ đều hét đi hét lại tên ta, hẳn là đã phải rất rõ ràng rồi!” ta cười lạnh nói

Hắn vươn hai tay, ra hiệu dừng lại, “Không nên âm ỉ! Ta đến đây không phải để cãi nhau với người!”

“Người tới đây là vì căn bệnh của bạch y huynh đệ, phải không? Chỉ là căn bệnh nhỏ, không làm khó được bang chủ đại nhân!” Ta cười lạnh nói.

“Thần y quả nhiên vốn là không giống với người thường, ngay cả điều này cũng có thể nhìn ra! Ta đây thì không sao, ta hi vọng, người có thể chữa bệnh cho huynh đệ của ta!” Bên môi hắn nổi lên ý cười lạnh lùng

“Các người bắt cóc bọn ta nhưng lại muốn bọn ta cứu người, không khỏi buồn cười! ta sẽ không làm!” Ta dứt khoát cự tuyệt

Hắn cười nói, “Ta sớm cũng đã biết lời thề không y [chữa bệnh] của người, chỉ là, Diệp Dược Nô, người cứ nhiên đã quên tình cảm bây giờ. Ta không phải đang cầu xin người mà là ta đang y hiếp người. Ta biết 2 nam nhân này đối với người mà nói là quan trọng đến cỡ nào, chỉ là, trong khoảng thời gian ngắn nên không biết người hướng về người nào, là Đường Vấn Thiên hay là Đường Vấn Hiên. Cho nên, không thể làm gì khác hơn là đem 3 người các người nhốt vào 1 chỗ. Bây giờ, người đã biết rõ chính mình muốn ai, như vậy, ta liền đàm phán điều kiện với người! nếu người từ chối, ta liền đem Đường Vấn Hiên ...1 kiếm giết chết

Ta chau mày, tên thiếu niên này, mục đích bất đồng với tên bạch y thiếu niên như thế, đúng là thông minh

“Nếu hắn chết thì huynh đệ của người cũng chôn theo cùng, không phải là tốt lắm sao? Cầu xin thì phải có bộ dáng của người cầu xin. Người như vậy không thành ý, người không sợ ta đem hắn độc chết sao?” Ta nâng cằm lên

Hắn thở dài, “Vậy người muốn thế nào?”

“Nói, các người muốn mang bọn ta đi nơi nào?” Ta lạnh lùng nói.

“Vốn là muốn đi tìm Diệp Dục Nhi nhưng tìm mấy ngày nay, hắc đã mất kiên nhẫn, bọn ta đáp ứng Đường Đình Hiền làm cho 3 người các người ở bên ngoài mấy tháng, nên không thể làm gì khác hơn là mang theo các người bên người!” Hắc nhún vai nói.

Ở trên người hắc, ta như thấy được thân ảnh Đường Vấn Thiên ngày xưa vì căn bệnh của Đường Vấn Hiền mà chạy đôn chạy đáo. Người này tuy còn trẻ tuổi nhưng trên lưng lại đeo trách nhiệm như vậy, ta nghĩ, hắc là rất thông khổ

“Các người thật sự vì như vậy mà đem bọn ta bắt không tha?” Ta lắc đầu nói.

“Không phải. Mấy ngày nay ta và hắc đã thương lượng rồi, đưa các người đến trên đảo nhỏ Hải Sa, tùy các người tự sinh tự diệt, đây đã là nhượng bộ lớn nhất rồi

“Tốt lắm, các người đưa bọn ta đến Trách quốc đi. Kiểm pháp hải tử đó luyện là giả, trừ bản cũ trên giang hồ của Diệp gia ta, không có 1 quyển nào là thật, cho nên, hắc mới có thể tẩu hỏa nhập ma. Chỉ cần người hạ quyết tâm, đem võ công của hắc phế bỏ thì có thể cứu được mạng hắc, nếu không thì hắc chỉ có thể sống qua tháng!” Ta lắc đầu thở dài “Tài nhân vô thuật, đáng tiếc!”

Hắc chau mày, lạnh lùng nói “Như thế nào có thể! Nếu không có võ công thì sao hắc làm mình chủ bây giờ! Hắc sẽ chết!”

“Không có võ công thì có thể luyện lại. Có căn cơ lúc trước rồi, luyện lại đương nhiên là rất dễ dàng. Hơn nữa, trên đời này có 1 loại võ công vốn không cần tự mình luyện, có phải không, tiểu huynh đệ?” ta tựa tiểu phi tiểu nhìn hắc

Hắc nhìn chăm chăm vào mắt ta, cười ha ha lên “Nữ nhân, người đã nhìn ra! Bất quá, người biết không, nữ nhân không nên quá thông minh mới tốt. Quá thông minh thì không thể trường thọ!”

Dứt lời, liền xoay người, đi tới bên cạnh tên bạch y thiếu niên, chậm rãi tiêu sái

Hắc nói nhỏ bên tai tên kia, nụ cười lạnh trên môi tên bạch y thiếu niên vẫn không dừng

Bọn họ rốt cuộc đang có chủ ý gì?

Qua được không lâu, bọn họ liền lướt qua biên cảnh, chính thức tiến Giang quốc quốc cảnh. Đổ lên trên thuyền, mấy người hắc mới thả bọn ta ra

Thẳng đến lúc này, ta mới biết được, nọ vậy hắc y thiếu niên nói, là thật địa!

Bọn họ, muốn ném bọn ta trên đảo Hải Sa đó chứ. 3 người bọn ta vốn không phải là người Trách quốc, chỉ thấy núi nhiều chứ chưa từng xuống nước

Hắc tổng bọn ta tới nơi này rốt cuộc là có ý gì, chưa ai biết

“Trên đảo Hải Sa này tứ phía đều là biển, tứ phía đều có nơi nguy hiểm. Nếu không quen thuộc địa hình nơi này thì căn bản không vào được nơi này. Vào không được cũng có nghĩa là không ra được. Ha ha! Các người ở chỗ này thì sẽ hiểu rõ xem có còn muốn chữa bệnh cho hắc hay không, còn nữa, không ngại nói cho người, ta đang đòi tiền chuộc từ Hoàng quốc. Nhất cử lưỡng tiện, sao lại không làm! Người đâu, ném 3 người bọn hắc lên đảo Hải Sa! Ta không tin hôm nay các người có thể trốn ra khỏi bên trong lao ngục.

119. Q.3 - Chương 13: Quay Về – Phần 3-4

Đảo Hải Sa rất nhỏ. Tây chu thiên hiểm vờn quanh, giống như hai tên thiếu niên đã nói, là lao ngục của thiên nhiên. ba người bọn ta bị bọn họ ném đến đây, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc thuyền của bọn họ càng đi càng xa

Ta và Vấn Hiền đã quyết định quy ẩn giang hồ, cũng không sót ruột thoát ra ngoài nhưng Đường Vấn Thiên mặc dù không nói lời nào nhưng lại giống như một con kiến đang bò trên chảo nóng. Hoàng quốc hoàng đế mất tích một ngày thế cục sẽ gặp kinh hiểm một ngày. Điểm này, Vấn Hiền biết, Vấn Thiên biết, ta cũng biết

Con đường phía trước có bao nhiêu hung hiểm ta mặc kệ, bởi vì đã có người đi theo ta, một người thực sự hiểu ta, thương ta!

Nơi này có cây cổ thụ cao cao kỳ quái. Trên đảo có núi, liếc mắt một cái về phía sau, buồn bực đi đi lại lại, đúng là không có giới hạn. Đường Vãn Thiên đi về hướng xa xa, Vãn Hiên thì bồi ở bên người ta. Chỉ trong chốc lát sau, liền tìm được một sơn động có thể che gió đục mưa

Sơn động không lớn, nhưng lại đủ để dung nạp ba người bọn ta. Đường Vãn Thiên nhóm lửa, mắt thấy hai người bọn ta nắm tay, thần sắc âm đạm, liền một mình đi ra ngoài

Ta chau mày, tựa vào vai Vãn Hiên, không nói

“Lúc nào chúng ta mới có thể thoát khỏi đây a? Nơi biển rộng mịt mờ này. Nếu chỉ đem hai chúng ta vẩy vào chỗ này thì cũng còn dễ xử lý, không ngờ ngay cả đại ca cũng bị!” Vãn Hiên nhỏ giọng nói

“Đây cũng là chuyện ngoài ý muốn! Người xem, ta cũng không muốn cùng hắc ở một chỗ đâu! Chỉ là vẩy giờ ba người chúng ta cùng gặp rủi ro, cũng không thể đuổi đại ca người đi một mình!” Ta thở dài, ôm cổ hắc, hôn môi hắc

Trên đoạn đường này, ba người bọn ta cơ hồ có thể nói là như hình với bóng. Giới hạn lớn nhất của ta và Vãn Hiên cũng chỉ là nắm tay mà thôi. Bây giờ Đường Vãn Thiên vừa đi, đối với quả mận đào nhiều nước đáng yêu này, ta đương nhiên không thể khống chế chính mình

Vãn Hiên đầu tiên là không có ý tứ. Qua được chốc lát liền chủ động ôm lấy, đẩy hai hàm răng ta ra, chiếc lưỡi linh động cùng ta bay lượn

“Vãn Hiên! Người có ở đó không! Cùng ta đi săn mồi! Người để cho Nô nhi nghỉ ngơi một chút, ta thấy nàng ấy đã rất mệt rồi! Lại đây!” Đường Vãn Thiên đứng trước cửa động giương giọng nói

Hai người bọn ta thở dài. Vãn Hiên lúc này mới không tình nguyện mà buông ta ra, chậm rãi đi ra ngoài. Ta đánh cho hắc ánh mắt an tâm, lúc này mới hí hửng nhìn ngọn lửa. ba người bọn ta rơi vào cục diện hôm nay, ta không hề ngờ đến. Chỉ là trải qua nhiều ngày như vậy, ta vẫn không thể xác định được trong đầu Đường Vãn Thiên đang suy nghĩ cái gì

Lúc ta rời đi, tên thiếu niên kia đã lựa chọn cứu huynh đệ của hắc

Nếu cứu thì với tình tình của hắc, hắc đương nhiên đã không vứt bỏ võ công trên người hắc như vậy. Hút đi công lực của hắc vốn là lựa chọn tốt nhất! Chỉ là khổ cho tên bạch y thiếu niên, bị hảo huynh đệ hút đi công lực mà còn muốn cảm ơn ân cứu mạng của hắc

Nếu hắc thật sự làm theo phương pháp của ta: phế bỏ võ công của hắc đi thì tên bạch y thiếu niên liền được cứu. Hắc mất đi công lực thì cả đời chỉ là người bình thường. Hơn nữa còn là một người bình thường không thể tự quản lý cuộc sống. Vậy mà tên hắc y thiếu niên làm gì? Tiếp tục thể chất ma tính của tên bạch y thiếu niên, trở thành người thứ hai bị tẩu hỏa nhập ma

Mà công lực của hai người bọn hắc hợp hai thành một đã không thể còn khống chế. Đến lúc đó, những sỉ nhục bọn chúng gây ra cho ta, ta nhất định sẽ trả lại cho bọn chúng. Không nhiều nhưng vừa đủ để hai bọn hắc sống không bằng chết, cả đời sống trong thống khổ

Đơn giản là ta không muốn bọn chết, ta muốn bọn họ sống thống khổ. Điều đáng sợ nhất với con người không phải là chết, mà làm sống không bằng chết. Giống như mấy năm ta sống trong hoàng cung, thống khổ đến mức muốn chết đi! Lắc lắc đầu, không bao giờ muốn nhớ tới nữa

Chuyện giữa ta và hắc đã qua đi! Bây giờ người nên nhớ chỉ có Vãn Hiên! chỉ là Vãn Hiên mà thôi

Ầm ầm ! Ầm ầm !

Ta chau mày! Trời sắp mưa rồi. Ta đứng dậy đi ra ngoài cửa động, rướn cổ mà trông ngóng, muốn nhìn 1 chút xem 2 người bọn hắc lúc nào thì trở về. Nhưng cái mà ta nhìn thấy chỉ là biển rộng mịt mờ

Nhìn sắc trời, mưa đột nhiên tầm tã rơi xuống. Ta trốn trong sơn động! Hai người bọn hắc bây giờ vẫn còn chưa trở lại, đi nơi nào rồi! Nếu sớm biết thế thì ta hắc đã đi theo hai người bọn họ, không ở đây bị động chờ đợi như vậy

Thời gian trôi qua, ngay lúc ta không thể ngồi chờ được nữa, Đường Vãn Thiên và Đường Vãn Hiên đã trở về. Hai người đều ướt sũng. Tay trái Đường Vãn Hiên diu Vãn Hiên, tay phải cầm thức ăn. Vãn Hiên lúc này đang lâm vào hôn mê! Trên đùi lại đang cuộn cuộn chảy máu

“Đã xảy ra chuyện gì? Vết thương của hấn nứt ra rồi!” Ta vội vàng tiến lên diu hấn. Vãn Hiên sắc mặt tái nhợt .

Khoé môi Đường Vãn Thiên chậm chậm buông xuống “Chân của hấn ước chừng là bị gãy!”

Đương nhiên là ta biết! Xóc quần hấn lên, không khỏi nhăn mặt hạ mày “Người chiếu cố hấn như thế nào?” Ta lạnh lùng nói

Khoé môi hấn có rút “Xem xem hấn thế nào rồi! Bây giờ chúng ta không có thuốc!”

Ta trợn mắt nhìn “Người cố ý phải không? Rõ ràng biết hấn vừa mới bị rắn cắn bị thương chân, tại sao còn gọi hấn đi!”

Hấn thương tâm liếc mắt nhìn ta 1 cái, một hồi lâu mới nói “Có một số việc, không phải nàng có thể giải thích! Vốn là... Thôi! Có nói nàng cũng không tin!” Dứt lời, liền lui sang một bên

Ta tức giận trong lòng, làm gì còn nghe được nữa câu hấn nói. Băng bó lại vết thương ở chân cho Vãn Hiên Đường Vãn Thiên không lên tiếng, một mình ngồi ăn. Ta cũng không để ý đến hấn, tự mình mạo hiểm lao ra ngoài mưa to, hấn lạnh lùng hừ một tiếng

Mặc dù trời đang đổ mưa nhưng ta không tin, trong cả 1 toà rừng rậm này, ta không thể tìm được được liệu ta cần. Bên ngoài mưa rất to. Khí trời Trạch quốc không giống với Hoàng quốc. Thời kỳ này, Hoàng quốc quanh năm đóng băng, mà nơi này vẫn còn là ngày mùa hè! Nước mưa rơi xuống rất mạnh. Ta lấy tay che hai tròng mắt, cẩn thận nhìn con đường bên ngoài. Mưa lớn thế này căn bản không còn nhìn thấy đường đi rồi

Vãn Hiên còn đang chờ ta. Cẩn rằng, đi được vài bước liền thấy có được liệu cầm máu, đưa tay hái được vài cọng, nhưng lại phát hiện nước mưa đã làm ta không còn phân rõ được phương hướng . Híp mắt, một mình đứng dưới cây đại thụ. Tiếng sấm vang từng trận. Lúc này, ta biết, ta không nên đứng ngây ngốc dưới đại thụ. Nhưng mưa bên ngoài thật sự là rất lớn

Ta ở trong mưa chẳng khác gì một gã mù. Nếu như thế thì mục đích đi ra ngoài này ta đã không đạt được rồi. Vãn Hiên lúc này thế nào? Ngày đó ta đáp ứng ở bên cạnh hấn là vì không muốn bỏ lỡ hạnh phúc. Nhưng bây giờ hai người bọn ta còn chưa thoát hiểm mà hấn đã bị thương. Loại thương tích này nếu không được chữa tốt thì sẽ lan ra, hơn nữa sẽ nguy hiểm tính mạng

Chỉ là, Diệp Dược Nô ta còn sống ngày nào, ta sẽ không để cho hấn xảy ra chuyện ngày ấy. Không ai quy định rằng khi nam và nữ ở cạnh nhau, nhất định phải là nam nhân bảo vệ phụ nữ. Phụ nữ cũng có thể bảo vệ nam nhân

Ngửa đầu nhìn trời, sắc trời đã đen! Con mưa vẫn không chút thuyên giảm. Nguyên lai, Diệp gia ta không chỉ có riêng 1 mình Nhận Hỉ bị lạc đường, ta cũng bị

Ầm ầm! Cây đại thụ đằng trước đã bị sét đánh ngã rồi. Ta cả kinh ngây cả người! Nơi này, nguyên lai gần bầu trời như vậy sao? Hay là Diệp Dược Nô ta làm quá nhiều chuyện xấu nên trời phái thiên lôi đánh xuống

Ta gian nan bước đi từng bước trong bùn. một bước chân giẫm vào trong bùn, lúc rút ra, lại nặng hơn vài cân. Uống ta tự xưng khinh công giỏi, nguyên lai ,trong hoàn cảnh ác liệt này, khinh công của ta chẳng khác nào 1 trò hài

Không thể dừng! Không thể dừng! Dừng lại, ta liền bại bởi trời! Dừng lại, Vãn Hiên sẽ không đợi được ta! Dừng lại, ta sẽ thất bại trong tay hai tên thiếu niên. Ta không nên ở lúc này – ngay lúc vừa mới đồng ý ở bên cạnh Vãn Hiên – mà chết đi. Ta còn chưa thành thân với Vãn Hiên, ta còn chưa sinh tiểu hài tử cho hấn. Còn có rất nhiều chuyện vẫn chưa làm

A! Thật sự là châm chọc! Lúc này, ta cứ nhiên nghĩ rằng Đường Vãn Thiên sẽ đến cứu ta! Vừa lúc này, chính ta đã mắng chửi, gạt hấn sang một bên. Hấn chắc chắn sẽ hận ta, lúc này như thế nào có thể đến cứu

ta?

Có cơ hội hành hạ ta, hấn cao hứng hơn bất kỳ ai khác. Trời cao rồi cuộc thấy bất mãn khi người xấu như ta tồn tại nên đem ta thu hồi. Dưới chân bị trặc, mắt cá chân đau đến mức không chống đỡ nổi thân thể. Chết tiết! Diệp Dực Nô ta, ngay cả ác quỷ địa ngục cũng đều phải sợ ta! Sao có thể chết tại trên ngọn núi vô danh này đây? Cho dù có chết thì cũng phải chết một cách oanh oanh liệt liệt, nếu không thể lưu danh muôn đời thì ít nhất cũng phải để lại tiếng xấu đồn xa. Như thế nào có thể chết tại nơi thâm sơn này như vậy! Ta hận đến cắn răng! Cả người chìm vào trong vũng bùn, chậm rãi dùng hai tay bò về phía trước

Ta sẽ không chết! Nếu như ta chết thì 1 đời anh minh của ta tẫn tang. Ta còn chưa phá huỷ Tuyên thành! Ta còn chưa chứng kiến Tuyết Thế và Tuyết Hoàng thanh thân! Ta như thế nào có thể chết

“Đường Vãn Thiên! Tên Vương bát dẫn nhà ngươi! Tên hồn dẫn nhà ngươi!” Nguyên lai, hận thù cũng có thể chống đỡ năng lực sống sót của một người

Ta ở trong mưa gió mà mắng chửi Đường Vãn Thiên. Cho đến lúc hai tay vô lực, nhưng vẫn sờ sờ vài cọng được thảo vừa hái được ở trên lưng. Đường Vãn Thiên đáng chết! Nếu ta không kịp chạy tới cứu Vãn Hiên, nếu ta không trông nom Tuyết Thế và Tuyết Hoàng, ta cũng muốn giết chết hấn

Phía trước xuất hiện một đôi giày nam nhân, ta nhanh chóng ngừng đầu. Đón mưa gió, không tin vào điều mình nhìn thấy! Hay là ban ngày nghĩ tới người nào thì ban đêm nằm mộng thấy người đó sao? Lúc này, người không có khả năng xuất hiện nhất cư nhiên đang xuất hiện trước mặt ta

Một tay hấn ôm lấy thắt lưng ta, trước lúc ta chưa kịp có phản ứng đã phi thân lên. Lúc này hấn cư nhiên còn có thể dùng khinh công sao? A! Đây đúng là điểm khác nhau giữa nam nhân và phụ nữ

“Ta bị thương!” Ta nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hấn nói.

“Ta biết! Mau trở về chữa!” Hấn cau mày.

“Ta biết! Vết thương của ta không nặng! Việc mấu chốt bây giờ là thương thế của Vãn Hiên! Chết tiết! Như thế nào có thể ngày ngày sống trong cái địa phương này! Thời tiết quái quỷ này! Nói mưa là liền mưa!” Ta không nhịn được mà mắng chửi

Hấn không nói, rất nhanh, ta hai người đã tới trước cửa sơn động, nhưng hấn lại đứng đó mà không vào, ta cả kinh, đang định kêu lên thì hấn đã kéo ta tới 1 sơn động khác, ngọn núi này không những rộng mà còn sâu, nơi này chỉ cách sơn động nơi Vãn hiên chỉ một dặm đường đi

“Ngươi làm gì! Ta phải đi về xem Vãn Hiên!” Ta trợn mắt nhìn hấn

Hấn nâng cầm ta lên “Thật vất vả, chân của hai người đều bị thương, nàng cho rằng ta sẽ để cho hai người các nàng gặp lại sao? Nô nhi, trên đoạn đường này, hai người tình chàng ý thiếp thì cũng nên có giới hạn. Ngoan ngoãn ở chỗ này! Không nên nghĩ đến việc ra ngoài! Đợi ta mang thức ăn đến!” Dứt lời, liền hôn lên môi ta

Ta kinh sợ, vùng tay cho hấn một chưởng nhưng lại bị hấn bắt lấy “Không nên giở trò với ta! Nàng đã bị thương, hơn nữa, vết thương này không phải do tay gây ra! Trước khi trị khỏi vết thương, không nên nghĩ đến việc nhìn thấy Vãn Hiên!”

“Ngươi muốn thế nào! Đường Vãn Thiên! Ta đã nói là giữa ta với ngươi không còn gì rồi! chết tiết!” Ta hận đến mức nghiến răng

“Ai nói giữa chúng ta không còn gì! Nàng còn đang là thê tử của ta! Mặc dù không phải là hoàng hậu nhưng cũng đã là người phụ nữ của Đường Vãn Thiên ta! Máu thân của Đường Tuyết Thế và Đường Tuyết Hoàng! Nàng đừng hi vọng sẽ ở bên Vãn Hiên!” Dứt lời, hấn liền đứng lên “Hơn nữa, vốn là chính nàng cho ta cơ hội này! Nếu không phải hai người đều bị thương, nàng nói xem, ta cuối cùng cũng không thể đánh gãy chân của hai người!”

“Đường Vãn Thiên, ta hận ngươi!” Ta cắn răng nói.

Xoay lưng về phía ta, đứng thẳng người, một hồi lâu mới nói, “Ta biết!” Dứt lời, liền đi ra ngoài.

Ta là đồ dân! Ta là đứa ngu! Cư nhiên nghĩ rằng hấn hảo tâm cứu ta! Nhưng nguyên lai, hết thay đều là âm mưu! Chưa biết chừng, chân của Vãn Hiên cũng là hấn tính kế để làm gãy

Hấn không đến thì ta sẽ không đi sao? Ta dùng tay bò đi vài bước nhưng lại nghe thấy thanh âm ầm ầm, cửa động đã bị chặn! Chết tiệt! Hấn có chủ tâm

Lúc này, Vãn Hiên nhất định hi vọng ta ở bên cạnh hấn. Chì là, ta lại mắc mưu Đường Vãn Thiên. Ta tưởng rằng hấn trầm mặc trên suốt đoạn đường là bởi vì đã chấp nhận chuyện ta và Vãn Hiên ở bên nhau. Nhưng không ngờ, hấn chỉ là đang đợi cơ hội. Bây giờ nghĩ lại, hai người bọn ta mặc dù đang ở cùng nhau nhưng hấn lại luôn ở bên cạnh bọn ta

Ngay cả lúc bọn ta trao đổi ánh mắt cũng cảm thấy được sự đố kỵ của hấn

Hơn nữa lại còn có hai tên thiếu niên kia. Thời gian ta ở riêng với Vãn Hiên đúng là ít lại càng ít. Chết tiệt! Bây giờ tại lúc hấn cần ta nhất, cư nhiên ta lại bị bắt nhốt

Hai tên thiếu niên kia còn có thể xuất hiện hay không? Nếu không xuất hiện, bốn phía đều là nơi nguy hiểm, ba người bọn ta sao có thể thoát ra ngoài! A! Ta rốt cuộc đã biết rõ rồi! Đường Vãn Thiên muốn nhốt ta lại trên đảo. Hấn định sẽ rời đi với Vãn Hiên! Thật tốt! Hấn rốt cuộc cũng có thể hoàn toàn giết chết Diệp Dược Nô rồi

Mà ta, cư nhiên bởi vì giọt lệ cá sấu của hấn mà tín nhiệm hấn. Sự thật chứng minh, tin tưởng người nào cũng không thể tin tưởng hấn

Bàn tay xoa xoa vách đá ẩm ướt, hấn là Vãn Hiên đang ở phía bên kia vách đá. Ta thậm chí có thể cảm nhận được bàn tay của hấn xoa lên vách đá. Thứ cảm giác trái tim hợp nhất với trái tim, thật ấm áp

Tảng đá trước cửa động được dời đi. Ta cau mày không nói. Đường Vãn Thiên chậm rãi tiến vào. Vô thanh vô thức nhét nhét đồ ăn vào trước mặt ta

Ta không lên tiếng, không nhìn hấn. Hấn ngồi ở bên người ta. Qua chốc lát, bên ngoài mưa đã tạnh

Quần áo trên người ẩm ướt khó chịu. Hấn không lên tiếng, đợi đến khi mưa hết hấn, đột nhiên một tay ôm lấy ta khiêng lên trên vai “Người làm gì? Đường Vãn Thiên? Người muốn làm gì? Người làm cái quái gì?”

Mặt ta tựa vào trên long bào lạnh như băng của hấn. Qua chốc lát, liền nhìn thấy một ao nước. Trước khi ta chưa có phản ứng, chỉ nghe “tùm” một cái, đã bị hấn ném vào trong nước

“Đường Vãn Thiên! Người làm cái gì!” Cả người ta chấn động! Là ôn tuyền! Sao nơi này lại có ôn tuyền?

“Dầm mưa lâu như vậy, không tắm thì nếu cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ?” Hấn tựa tiểu phi tiểu nhìn ta

“Không phải là người muốn ta chết sao? Cảm lạnh thì có là gì?” Ta lạnh lùng nói. Vừa dứt lời, hấn liền “tùm” một tiếng nhảy vào trong nước, làm mặt ta dính đầy nước

“Người làm gì!” Ta lau nước trên mặt

“Ta cũng mắc mưa!” Hấn chỉ vào trên người chính mình

Ta cau mày.”Mắc mưa thì cũng không được đến nơi đây! Cách ta xa một ít!”

“Hay là ba người chúng ta cùng bị bệnh mới tốt? Như vậy chúng ta liền có thể cùng chết ở nơi đảo nhỏ vô danh này? Nàng tốt nhất nên van cầu lão thiên, đừng để cho ta ngã bệnh mới tốt!” Dứt lời, hấn liền chậm rãi xoắn tóc ra. Nhìn mái tóc đen thật dài của hấn, trong lòng ta không khỏi đau xót

Quay đầu đi, không nhìn hấn. Ta đã già! Đầu đầy tóc bạc!

Hấn vuốt ve mái tóc bạc của ta, nhẹ giọng nói “Sao đầu đã đầy tóc bạc? Nếu không phải là tính tình của nàng vẫn không thay đổi thì ta thật sự sẽ không nhận ra nàng!” Thanh âm của hấn rất thâm tình

Ta rút tóc ra khỏi tay hấn “Liên quan gì đến người!”

Hấn ôm ta lại gần, đôi môi đặt trên mái tóc ta “Rất đẹp! Ta rất thích! Chỉ là, nhìn thấy rất đau lòng! Mấy năm nay đã chịu rất nhiều khổ cực, phải không?”

Ta cười khở, “Có khở cũng không khở bằng ở bên cạnh ngươi!”

Hắn nghe vậy cả người chấn động! Một hồi lâu mới nói, “Ta biết! Nàng sinh ra trong giang hồ, thì chính là nữ tử giang hồ, phải không? Ngay cả khi trong hoàng cung còn có nhiều người lưu luyến, nàng cũng không dừng lại, phải không?”

Ta cau mày.”Đường quốc chủ, ngươi nói quá lời! Trong cung, không ai lưu luyến ta! Vãn Hiên đã cùng ta nói rõ ràng rồi, hắn sẽ cùng ta thoái ẩn giang hồ! Từ nay về sau, trên đời này sẽ không còn người nào là Hoàng quốc thái thượng hoàng nữa!”

Hắn cả người đại chấn, hít sâu mấy hơi, nhỏ giọng nói, “Như vậy, Tuyệt Thế thì sao? Tuyệt Hoàng thì sao? Còn ta thì sao?”

Ta ngây cả người, “Bọn nhỏ sẽ hiểu! Về phần ngươi, ngươi cho rằng, qua nhiều chuyện như vậy, chúng ta còn có thể không?”

Hắn lạnh lùng cười, buông ta ra, nhẹ giọng nói, “Đúng vậy! Là ta quá ngây thơ rồi! Một nữ tử như nàng, một nữ tử lạnh tâm liệt phế như vậy, sao có thể quay đầu lại đây! Thôi, thôi! Nàng muốn ở cùng Vãn Hiên sao? Cả đời này! Mơ tưởng!”

Ta cười lạnh, “Ta với ai cùng một chỗ, liên quan đến ngươi sao?”

Hắn ha ha địa cười, “Nàng nói xem, nếu để nàng chết ở chỗ này, nàng có thể ở cùng một chỗ với Vãn Hiên sao? Có điều, không phải nàng không muốn ta xen vào, ta liền mặc kệ!”

Ta cười, “Đem ta yem chết ở chỗ này? Ha ha! Vậy thì thật tốt quá! Cho dù có chết, ta cũng tin tưởng Vãn Hiên sẽ lập bia mộ cho ta, bên trên có viết “Ái thê Diệp Dược Nô chi mộ! Đường Vãn Hiên lập!”

Hắn cười, “Sai sai! Hắn sẽ không viết như vậy, hắn chỉ sẽ viết, “Đường môn Diệp thị Diệp Dược Nô chi mộ! Có tin hay không?”

Sắc mặt của ta trắng không còn chút máu. Không sai!

“Đường Vãn Thiên, ngươi không nên quá phận!” Ta tức giận đến sắc mặt đỏ bừng.

Hắn cười lạnh nói, “Đã tắm đủ chưa? Tắm xong thì ngoan ngoãn trở vào trong sơn động! Chờ khi lành vết thương mới có khí lực tranh cãi với ta!”

Ta cau mày. Tức giận đến cả người cũng chìm vào trong nước. Cách tầng nước suối, nhìn thấy vẻ mặt cau mày của hắn

Mặt nước này ngăn cách ta và hắn. Hắn hiểu rõ ta như vậy, giống như ta hiểu rõ hắn. Hắn lại không tin tưởng ta như vậy, giống như ta không tin tưởng hắn. Hai người bọn ta rõ ràng ngay lúc đối mặt với đối phương, hắn cũng không biết ta yêu hắn

Mà bây giờ, ta đã lựa chọn nam nhân toàn tâm toàn ý yêu ta! Hắn, đã qua đi! Đã là quá khứ.

Hắn rốt cục không chịu nổi nữa, lấy tay nhấc ta lên “Nàng không muốn sống nữa sao? Ngây ngốc ở trong nước một thời gian dài như vậy! Xem ra, nàng đã tắm đủ rồi! Chúng ta đi!” Dứt lời, liền 1 bả đem ta vớt lên, khiêng ở trên vai

Ta ho khò khè, liền đem nước từ trong miệng nhổ ra! Nam nhân đáng ghét! Nam nhân đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét!

Hắn vẫn không đột nhiên có hảo tâm để ta vào Vãn Hiên ở cùng chỗ! Ta cả người ẩm ướt ngồi dưới đất! Hắn nhóm lửa lên!”

“Hong khô quần áo!” Hắn ra lệnh nói.

“Khí trời nóng, rất nhanh khô!” Ta lạnh lùng nói.

“Thật sự? Chính nàng không động thủ, ta không ngại giúp nàng! Xương bắp chân của nàng bị gãy! Hảo hảo nghỉ ngơi! Tối nay có thể gian nan một chút! Có thể sẽ nóng rần lên! Nàng là Diệp Dược Nô, không có

được liệu hần cũng có thể cố gắng vượt qua, phải không? Tình huống của Vần Hiên thì tệ hơn nàng một chút! Cũng may là hần có thuốc, bây giờ đã ngủ!”

Hần dứt lời, liền muốn đứng dậy. Ta ôm đồm giữ tay hần, hần quay đầu lại.”Như thế nào? Không nỡ để ta đi?”

Ta cau mày, “Vần Hiên – hần có hỏi tới ta không. Người nói như thế nào?”

Sắc mặt hần ảm đạm, một hồi lâu mới nói, “Hần hỏi nàng đi nơi nào. Ta nói cho hần, nàng đã bị chó hoang ăn thịt!”

“Người!” Ta cắn răng. Tức giận đến xanh mặt. Đang định phát tác, đã sắc mặt của hần cũng không đẹp mắt hơn ta mấy

Một hồi lâu mới nói, “Ăn nhưng thật ra không ăn, là bị xé xác rồi!” Vừa nói vừa oán hận cắn tức hần!

Hần cau mày.”Tốt lắm! Mọi đã đến miệng, không có lý do gì mà không ăn”

“Người làm gì!” Ta cơ cảnh [cảnh giác] nói.

“Ngắm nhìn con mồi của ta!” Dứt lời, hần liền một tay ôm ta vào lòng! Ta muốn đẩy hần ra nhưng lại thế nào cũng đẩy không ra! Ta có thể cảm giác thấy tiếng tim đập kịch liệt của hần

“A a! Chân đau!” Ta kêu lên sợ hãi, hần cứng người một chút! Ta vươn tay ra điểm huyệt hần, lại bị hần ôm lấy, bắt lấy tay!”

“Cách làm của Diệp Dục Nô, ta thừa biết! Hết có thể chơi đẹp thì liền chơi xấu! Như là hạ độc trên đầu lưỡi!” Dứt lời, hần liền tránh ra một chút

“Mục đích của ta là điểm huyệt người sao? Đường quốc chủ, công phu và sự cảnh giác của người sao lại thấp như vậy?” Ta cười nói.

Hần quay mặt sang một bên, muốn di chuyển nhưng lại thủy chung không nhúc nhích

“Với võ công của người, ta sao có thể điểm huyệt thành công? Ta cũng không đại mà làm! Chỉ là, quốc chủ, người xem, người đã cách xa ta ba bước đây!” Ta nháy mắt với hần “Làm nhiều chuyện như vậy, đơn giản là muốn tách ta và Vần Hiên ra, là muốn làm cho hai người bọn ta khổ sở mà thôi! Người không muốn nói cho ta biết là vì Tuyết Thế và Tuyết Hoàng! Ở trên đảo nhỏ không người này, ta không tin là còn ánh mắt thế nhân! Người rút cuộc là thế nào thì mới bằng lòng buông tha ta!” Ta cắn răng nói.

Hần cười khở, “Quả nhiên là nàng nghĩ như vậy! Thương tích của Vần Hiên không liên quan gì đến ta! Về phần nàng, có vấn đề gì với ta hay không, trong lòng nàng biết rõ!”

Ta cắn tức nhìn hần, lạnh lùng nói “Người đầu tiên là dẫn dụ Vần Hiên đi ra ngoài, nhân cơ hội làm cho chân hần bị thương, sau đó lại dẫn dụ ta ra ngoài tìm thảo dược. Sơn đạo [đường núi] khó đi, người vẫn trốn ở phía sau ta là muốn ta bị thương, người mới xuất hiện, phải không?”

“Nàng đúng là nghĩ như vậy sao? Ta không có cách khác! Nguyên lai trong trái tim của Diệp Dục Nô nàng, Đường Vần Thiên ta lại là nam nhân như thế này! Ha ha! Thật tốt! Thật không sai!” Hần đột nhiên cười to một trận, thương tâm đến mức nói không nên lời

Ta cười nói, “Lúc người đến cứu ta, rõ ràng có thể dùng khinh công, nhưng trên giày toàn bộ đều là bùn! Người nói xem, nếu không phải đã đi phía sau ta rất lâu thì sao có thể toàn bộ dính bùn đây? Đường quốc chủ, vở kịch này của người rút cuộc là diễn cho ai xem? Diệp Dục Nô bất tài, phải dựa vào người để trở về. Cũng không còn khí lực mà tin tưởng người!”

Hần kinh ngạc nhìn chằm chằm vào mắt ta, một hồi lâu mới nói, “Nàng không nghĩ rằng trước đó ta đã lên núi tìm nàng, tìm rất lâu sao?”

Ta ngẩn ra. Nụ cười bên môi chậm rãi mở rộng “Được rồi! Đường quốc chủ, ta đã không còn là Diệp Dục Nô của mấy năm trước rồi! Lần lượt rút lui, lần lượt bị lừa gạt. Người ta bị vấp ngã một lần cũng không đáng sợ, vấp ngã lần thứ hai cũng không đáng sợ, điều đáng sợ chính là mỗi lần vấp ngã đều vấp ngã đúng cùng một chỗ. Người nói xem, sao ta có thể tin tưởng người đây?”

Bên môi hần chậm rãi nổi lên nụ cười khổ “Ta biết! Ta cho tới bây giờ đều biết nàng sẽ không tin tưởng ta! Mấy năm trước, nàng có lần nào tin tưởng ta?”

Ta ngẩn ra. Không sai. Ta đích xác chưa từng tin tưởng qua hần! Hai người bọn ta trong lúc đó, cho tới bây giờ cũng chỉ là tàn nhẫn đầu đá. Nói đến tin tưởng cũng chỉ có lần hần hạ độc ta! Ba năm chi ước hần không thất tín. Hần đối với ta, coi như là thành thật!”

“Nàng ngẫm lại xem, trước đây, ta lừa gạt nàng là vì cái gì! Nàng ngẫm lại xem! Năm đó, tại sao nàng muốn lên Xích sơn! Ta vẫn không nghĩ ra, nàng tại sao lại lên đỉnh Xích sơn! Lúc nàng đã lên đến nơi rồi, lại còn dẫn Tuyệt Hoàng theo! Thủ cấp kia lại ở trên Xích sơn! Giữa những sự việc này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hần vô cùng lo lắng nói

Ta cau mày.”Đi lên Xích sơn, tất nhiên là ta có đạo lý của ta! Người không cần phải xen vào nhiều như vậy! Ta rất mệt, ta muốn nghỉ ngơi!”

Hần cau mày. Khóe môi rủ xuống nửa phần.”A! Nàng đang trách ta năm đó lừa nàng là thủ cấp của Diệp phu nhân đang ở trong tay ta?”

Ta không lên tiếng. Đưa lưng về phía hần.

“Nếu ta không nói như vậy thì nàng sẽ ngoan ngoãn ở lại trong cung sao? Nàng sẽ ở lại trong cung sao? Nàng sẽ không tiếp tục tự đẩy đoạ bản thân sao? Ta thấy như nàng chẳng hận ai, mà là hận chính mình!” Hần nặng nề nói

Cả người ta chấn động, không sai, ta đang hận chính ta! Hận chính ta không thể bảo vệ thủ cấp của mẫu thân

“So với việc để cho nàng hận chính mình, không bằng để cho nàng hận ta. Dù sao, tội nghiệt của ta có nhiều thêm một cái cũng không sao! Có thể làm cho nàng lần nữa thức tỉnh, lại đứng lên đối nghịch với ta, làm cho nàng hận ta thì có làm sao!” Hần cúi đầu nói

“Phải không? Bây giờ nói điều này với ta làm gì?” Ta lạnh lùng nói.

Hần cả người chấn động. Một hồi lâu mới nói, “Đúng vậy! Đã chậm, phải không? Quá muộn rồi! Chỉ là, nếu nàng ở bên cạnh Vãn Hiên, trên đảo còn có sự xuất hiện của một người, hai người các nàng còn có thể ở cùng một chỗ sao?”

Ghê tởm! Bây giờ ta còn sống, như vậy! Như vậy! “Người làm gì Vãn Hiên rồi?”

120. Q.3 - Chương 14: Động Phòng Hoa Chúc

Hần híp mắt lại nhìn ta. Im lặng không lên tiếng.

“Người đã làm gì Vãn Hiên rồi?” -ta nói giọng khàn khàn.

Nam nhân trước mắt,vốn là ngay cả nữ tử mình yêu mến nhất cũng có thể cho nam nhân khác...! Tuyên phi nuôi dưỡng hần lâu như vậy, nhưng hần lại nhân việc hoàng đế băng hà, liền đem cái chết ban thưởng cho nàng! Như vậy, Vãn Hiên hần, Vãn Hiên hần! Hần(đvt) sẽ hạ độc thủ với Vãn Hiên sao?

“Vãn Hiên đang nghỉ ngơi! Trong hai người, nàng cho rằng, ta sẽ lựa chọn đem Vãn Hiên lưu lại sao?” Hần hừ lạnh , dứt lời, liền đứng dậy rời đi!

“Ta chán ghét người! Đường Vãn Thiên! Ta chán ghét người!” Ta cắn

răng nói. Thân thể hần khựng lại, nửa ngày mới nói, “Nàng cho rằng, ta sẽ để ý sao? Ta vốn là một người xấu, một người xấu nếu như đột nhiên không làm chuyện xấu, vậy sẽ làm cho người ta cảm giác được kỳ quái. Phải không?” Hần dứt lời, liền rời đi khỏi động. Đem cự thạch phong tỏa cửa động.

Ta vỗ về cái đầu đau đớn. Hần rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Nếu như năm đó hần yêu ta, vậy hần tại sao lại hại ta! Nếu như hần năm đó đối với ta có tình. Như vậy, hần cho ta ba cái tát lại như thế nào tính đây? Ta và hần trong lúc đó, đã tồn tại rất nhiều vấn đề. Vấn đề loại này, giống như vô số nút thắt không giải được. Lý giải như thế nào, cũng lý giải không ra! Vỗ về vách đá.

Bên kia vách đá, vốn là Vãn Hiên! Ta thậm chí có thể cảm giác được hơi thở ấm áp của hắn. Ít nhất mà nói, ta và hắn mặc dù bị Đường Vãn Thiên tách ra, nhưng là, ta vẫn biết, hắn luôn ở nơi không xa nào đó chờ ta! Một vách đá, mặc dù tách hai người chúng ta ra, nhưng lại đem trái tim chúng ta gắt gao dính liền ở cùng một chỗ! Không bao giờ chia lìa nữa! Dem mặt áp vào trên đầu tảng đá. Bên môi ta phỉm tươi cười.

Qua được mấy ngày, vết thương trên đùi ta đã tốt hơn rất nhiều. Đường Vãn Thiên mỗi ngày đưa thức ăn tới cho ta. Ta lạnh lùng, không hỏi tin tức của Vãn Hiên nữa! Hắn cũng nhường nhịn ta một ít, hắn hỏi ta. Hắn ăn mấy lần, ăn bao nhiêu, hắn đều đã nói với ta. Cuộc sống như vậy, phong phú, mà lại bất đắc dĩ. Ta chỉ ngóng trông chân của mình có thể khá hơn, có thể đứng lên nhanh lên một chút, như vậy, ta liền có thể chạy ra khỏi nơi này! Cùng Vãn Hiên ở cùng một chỗ!

Ngày hôm đó, ta đang mơ mơ màng màng ngủ. Đột nhiên cảm thấy nơi nào đó trên thân thể đau xót. Tiếp theo đó là một cỗ cuồng phong bạo vũ, tình cảm mãnh liệt. Ghê tởm! Rốt cuộc là ai! Ta vượt bờ vai của hắn. Hắn cố gắng không thở gấp. Cho tới khi qua được nửa canh giờ, mới từ trên người ta xoay người đi xuống.

“Nàng vẫn xinh đẹp như vậy!” Thanh âm Đường Hối Thiên từ trong bóng tối truyền đến. Ta hơi giật mình nhìn sơn động đỉnh. Thanh âm đã khóc được ách rồi. Nam nhân này! Hắn đã từng nghĩ tới cảm giác của ta chưa? Lúc ta đã đáp ứng Vãn Hiên, hắn dĩ nhiên! Hắn dĩ nhiên! Nước mắt của ta, liền tự động rơi xuống. Vốn là nước mắt thương tâm. “Đường quốc chủ lúc nào bắt đầu dùng bạo lực với nữ nhân vậy? Hơn nữa, lại là một người vốn không nên là nữ tử của người!” Ta nói xong, nước mắt, liền tự rơi xuống! Cảm giác chính mình có lỗi với Vãn Hiên! Hắn duỗi tay tiếp được nước mắt của ta, “Nàng hình như không có nghe rõ ràng ta nói, ta không nghĩ muốn đem nàng tặng cho hắn! Đây là một cuộc cạnh tranh công bằng, chỉ là ta đã nhiều hơn Vãn Hiên rất nhiều bước mà thôi! Ta có thể nói, ta gần như nắm chắc thắng lợi! Hắn bị thương, bây giờ còn không có tốt hơn! Rất tốt! Chỉ cần trong bụng của nàng lại có hài tử của ta, ta liền không tin, hai người còn có thể ở bên nhau!”

Do lý do này, hắn mới như vậy nửa đêm tiến vào cưỡng bức ta!”Ta có lỗi với Vãn Hiên! Ta không còn có mặt mũi nào theo Vãn Hiên ở cùng một chỗ rồi! Người thắng rồi! Đường quốc chủ!”

Bên môi hắn nổi lên tươi cười đắc ý, duỗi tay đến ôm lấy ta, ở trên một cái đảo không người, ta và hắn lại đi tới cùng nhau! Hai người chúng ta nếu không có vấn đề trong chuyện tình cảm. Hắn mỗi ngày sẵn thú trở về, liền cho ta đem con mỗi lột tẩy sạch sẽ, đặt trên bếp lửa nướng. Ở bên ánh lửa, hai người chúng ta sẽ nói một ít chuyện không quan trọng. Chưa người nào nhắc tới chuyện trong hoàng cung lúc trước.

“Vãn Thiên!” Hắn cả kinh quay đầu lại.

“Có rắn” Ta kêu sợ hãi. Lúc hắn phản ứng được, chân đã bị cắn rồi! Ta kêu sợ hãi. Hắn đem rắn trên đùi vớt xuống.

Ta xốc lên quần áo của hắn xem xét, môi, liền hấp tới trên vết thương của hắn! Lúc trước Đường Vãn Hiên và Tuyên Tuyết Tán hai người trúng xà độc, ta cũng không từng vì hai người hắn hút độc, nhưng, ta vì hắn, làm! Phun ra ngụm máu tươi cuối cùng, hắn ôm lấy thân thể của ta, vội vàng hỏi, “Nàng không có việc gì chứ? Nàng thế nào!”

Ta cười suy yếu: “Ta còn chưa có hỏi chàng, chàng như thế nào đã hỏi ta rồi?”

Trên mặt hắn tái nhợt, lộ ra thần nhiên cảm động. Ôm ta vào lòng, nức nở nói, “Ta không nghĩ tới, nàng dĩ nhiên sẽ

vì ta hút độc! Diệp Dục Nô! Ta thật sự không ngờ, hai người chúng ta, còn có thể có một ngày như vậy!”

“Đúng vậy! Nếu hai người chúng ta sau này chỉ sống trên đảo Hải Sa này thì tốt biết bao! Chúng ta, có thể không bao giờ

xen vào ân ân oán oán nữa. Không có Hoàng quốc, không có Tuyên Tuyết Dung, không có Tuyên Tuyết Nhi! Không có hết thảy! Hai người chúng ta, chỉ là Đường Vãn Thiên và Diệp Dục Nô! Như vậy có bao nhiêu tốt đẹp!” Ta ghé vào lưng hắn, vừa nói vừa trợn trắng mắt. Cho đến giờ phút này, ta mới thật sự có cảm giác, lời nói của ta, sự thật đúng là như vậy! Dĩ nhiên, không vì tranh thủ sự tín nhiệm của hắn. Dĩ nhiên là lời nói từ trong tâm của ta! Nghe lời thật lòng, hắn cũng động dung. Theo hắn khúc ý hầu hạ, là

muốn từ trong thạch động này đi ra ngoài. Chỉ là, nam nhân này rất khôn khéo, khôn khéo đến nỗi ta chỉ nói nửa phần giả dối, hắn sẽ liền phát hiện! Cho nên, tình cảm của ta không thể giả! Ta tin tưởng, lúc này, hắn cũng đối với ta có một chút tín nhiệm! “Ngày mai, ta đem hòn đá ở cửa sơn động rời đi một ít, cho nàng có thể nhìn xem ánh sáng bên ngoài, được không? Hắn nhẹ giọng nói.

“Có chàng cùng ta,ta không sợ.” Ta ôn tồn dựa vào thân thể hắn. Hắn chấn động. Liền giơ lên cầm của ta, hôn trụ môi ta.

Cho đến lúc này, ta mới phát hiện, thì ra phụ nữ, thật rất muốn được nam nhân yêu! Chủ động đáp lại, càng đưa tới nhiệt liệt sóng triều.

Ngày thứ hai, lúc hắn ra ngoài, quả nhiên đem hòn đá trước cửa sơn động nhích ra một nửa. Ta hí mắt nhìn bên ngoài sáng rõ. Cẩn môi dưới. Đường Vãn Thiên, người này lòng nghi ngờ rất nặng. Nếu như lúc này không đi ra ngoài, hắn sẽ có lúc hoài nghi ta. Vì vậy, ta liền đi tường, chậm rãi đi ra bên ngoài. Mới dò xét được nửa thân thể, hí mắt nhìn bên ngoài. Liền chứng kiến ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Đường Vãn Thiên: “Như thế nào? Còn muốn chạy?”

Ta lắc đầu. “Buồn bực nhiều ngày như vậy rồi, luôn nghĩ ra ngoài xem một chút! Chàng vừa mới trúng độc xà, ta nghĩ

giúp chàng đi tìm chút thảo dược! Trên đảo Hải Sa này, loại độc xà này có rất nhiều, ta sợ, cuối cùng có một ngày chàng trúng độc, mà không ai ở bên chàng thì làm sao bây giờ!”

“Nàng nghĩ muốn nghiên cứu giải dược của độc xà đó để cho ta mang theo trên người?” Hắn hí mắt nhìn ta. Rõ ràng thấy

ta cố gắng giữ vững thân thể, nhưng lại không đến đỡ ta. Ta gật đầu, “chàng ở trên đảo này nhức đầu, ta ở trong

động một mình, chân vừa không tốt, không phải chết đói, thì là chết khát! Chàng nói xem!”

Hắn nhướng mi. Suy nghĩ hồi lâu, hơi giương lên khóe môi.Liền đi tới nâng ta dậy. Lúc này mới nhỏ giọng nói, “Nàng

muốn tìm thuốc, nói với ta một tiếng, ta sẽ đi tìm! Ta cũng hiểu mà!”

Hắn tin! Ta hít một hơi sâu. Hắn cười hôn môi ta. Ta không lên tiếng,mặc hắn hôn như vậy. Qua được chốc lát, hắn mới nhẹ giọng nói:

“Khoảng trống giữa hai người chúng ta trong thời gian bốn năm qua, bây giờ phải nhanh chóng đền bù lại mới được!”. Dứt lời liền đem ta bế lên. Hướng bên trong sơn động mà đi! Ta đã quen rồi. Ta còn có cái gì cũng may ý địa đây!

Vãn Hiên đang ở bên trong thạch động đối diện kia! Giống như khi chúng ta ở trong hoàng cung, hắn ở tại Xuất Vân Điện, mà ta lại ở Dược Nô cung! Rõ ràng chính là ở cùng trong hoàng cung, lại bị Đường Vãn Thiên dùng một bức tường tách ra! Bây giờ, rõ ràng lại ở nơi rất gần, nhưng lại vẫn bị hắn dùng núi đá thật lớn tách ra!

Như vậy một đạo tường vậy, liền khiến tâm lý hai người chúng ta vĩnh viễn bị đả thương! Bây giờ, núi đá này,liền thay thế

tường vậy được rồi! Mặc kệ tại hoàng cung, hay là tại giang hồ, hay là tại Hải Sa đảo. Ta và Vãn Hiên, chung quy cũng bị ngăn cách bởi Đường Vãn Thiên! Mà ta và Đường Vãn Thiên trong lúc đó, thì lại bị ngăn cách bởi Tuyên Tuyệt Dung! A! Vốn là hé ra mặt Tuyên Tuyệt Dung!

Hắn quả nhiên tìm được liệu đến cho ta. Nơi độc trùng thường lui tới thường có dược thảo giải độc. Hắn quả nhiên là cao thủ dụng độc, rất nhanh liền đem giải dược của xà độc hái rất nhiều trở về! Ta tinh tế nghiên chế thành dược hoàn nhỏ

nhỏ, cho hắn mang theo trên người.

Mấy ngày nay, trong đầu không thoải mái. Có thể vì đã ở trong sơn động ngày ngốc lâu lắm rồi “Vấn Thiên! Không bằng

chàng mang ta đi hái thuốc, được không? Chàng sẵn thú, ta hái thuốc!”. Bên môi ta phẩy ý cười. Hắn trầm mặc trong chốc lát, như là lo lắng cho ta. Ta nhìn sắc mặt hắn, nhỏ giọng nói, “Chàng nếu không muốn, vậy liền quên đi! Có chàng bên người cũng giống nhau thôi!” Hắn nhìn ta cười nửa ngày, lúc này mới nói, “Chờ thân thể khoẻ hơn rồi, thì theo ta cùng đi đi!” Trong lòng ta hoan hô. Trên mặt cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ là thần nhiên nói, “Chàng không muốn ta đi, thì thôi vậy! Ít nhất ở trên đảo này, chúng ta nên tin tưởng lẫn nhau!” Hắn thoáng giật mình, cắn chặt môi. “Nếu có một ngày hai người chúng ta có thể ra khỏi nơi này, nàng có thể hay không giống như hôm nay! Dịu dàng đợi chờ ta? Không có hoài nghi, không có đoán kỵ, nàng lo lắng cho ta, ta cũng sẽ lo lắng cho nàng! Hai người chúng ta, liền giống như một đôi vợ chồng bình thường?” Ta lắc đầu. Nụ cười bên môi rất bất đắc dĩ, “Hai người chúng ta, lúc đó không thể ở cùng một chỗ rồi!” Hắn sợ run nửa ngày, lúc này mới gật đầu. “Được! Ngày mai, nàng theo ta cùng đi hái thuốc đi!” Trong lòng ta thâm nghĩ- “Thật nguy hiểm”. Nếu như ta nói đồng ý theo hắn cùng một chỗ, với tính tình đa nghi của hắn, tất nhiên sẽ không tin ta. Nếu ta trả lời thật, hắn ngược lại tin tưởng nhiều hơn một ít. Mà ta đã đánh cuộc thắng!

Đợi được sang ngày thứ hai, hắn liền dắt ta cùng nhau vào trong rừng. Đi qua sơn động của Vấn Hiên một lúc, khoe môi ta giật giật. Hắn không lên tiếng, hí mắt nhìn ta.” Rất muốn nhìn thấy hắn?” -Hắn nhỏ giọng nói.

“Nghĩ muốn! Nhưng là, ta bây giờ, chỉ có thể cùng hắn chia lìa! Hắn có cuộc sống của hắn ! Ta cũng có cuộc sốngta! Cuộc sống của ta bây giờ, là chàng! Nếu hai người không thể cùng tồn tại, thì ta liền chỉ có thể lựa chọn một người, là người ta thích! Lại làm cho ta ngang ngạnh một hồi, làm sao đây!” Ta tỉnh táo nói. Hắn nhìn ta, cúi đầu cười. Nửa ngày mới nói, “Ta biết, nàng vẫn rất yêu ta, phải không? Nếu không, với tính tình của nàng, nàng như thế nào có thể sinh Tuyết Hoàng cho ta! Diệp Dược Nô, không nên lừa gạt chính mình! mấy ngày nay, nàng và ta ở cùng một chỗ, hưởng thụ cuộc sống của một đôi vợ chồng bình thường, nàng cũng rất thích! Nàng, thậm chí , rất yêu ta, phải không?” Ta gật đầu. Dem mặt chôn ở trong ngực hắn. “Đúng vậy! Vấn Thiên! Ở trên đảo Hải Sa này, chúng ta liền tạm thời buông tha ân oán, được không? Chàng không nên lại tính kế ta, ta cũng không tính kế chàng! Được không?”

Hắn vỗ về đầu ta, nhẹ giọng nói, “Đúng vậy! Ở trên đảo Hải Sa này, chúng ta không bao giờ tính kế đối phương nữa!”

Hai người chúng ta thật ăn ý. Đoạn đường đi vừa cười vừa nói, hướng trong rừng mà đi đến! Ngày đó, khi bị nước mưa che mắt, ta không biết được, thì ra, thảo dược nơi này thật nhiều!

Ta một hơi hái rất nhiều dược liệu có thể dùng được. Chờ sau khi hái xong dược liệu, Đường Vấn Thiên đã đem con mồi hôm nay thu lại rồi! Người Hoàng quốc không biết bắt cá, cho nên chỉ có thể săn thú.

Hai người chúng ta thường xuyên trao đổi bằng mắt với nhau, ta hướng hắn cười tươi như hoa. Lúc này, trong lòng ngực tràn đầy hạnh phúc. Thì ra, một phần chân tình của ta đã thay đổi ! Nhưng là, phần chân tình này, không đủ để ta tha thứ cho những việc hắn đã làm với ta.

Chúng ta chậm rãi tiêu sái trở về, lúc đi qua cửa động của Vấn Hiên, Vấn Hiên ở trong động gào thét những tiếng như xé gió. Cũng rống được ra tiếng nói rồi! Ta cau mày xa xa nhìn lại cái cửa động. Vết thương của hắn, còn không có tốt! Ta biết! Trong lòng không khỏi đau xót, mới không lâu trước, ta còn đáp ứng hắn, ta quyết định ở cùng một chỗ với hắn. Nhưng là, bây giờ, ta lại theo Đường Vấn Thiên ân ái.

Tất cả những việc này, đều phải trách Đường Vấn Thiên! Nếu hỏi ta có thể cảm giác được chính mình không xứng với Đường Vấn Hiên hay không, ta không đồng ý một chút nào! Bởi vì, từ đầu tới đuôi, đều là Đường Vấn Thiên một tay tạo thành! Hơn nữa, lúc ta đáp ứng Vấn Hiên,ta vẫn là thê tử của Đường Vấn Thiên. Dựa vào cái gì, ta và Đường Vấn Thiên xảy ra quan hệ , ta liền không xứng với hắn rồi . Đường Vấn Thiên càng đối xử với ta như vậy, càng khiến tâm của ta đối với Vấn Hiên thêm kiên định!Thậm chí có thể nói là không từ thủ đoạn cũng được!

Trở lại trong sơn động lúc trước, ta liền đem tất cả dược thảo chậm rãi sửa sang lại. Hắn thì vô thanh vô tức bắt đầu

đem thức ăn làm tốt. Trong khoảng thời gian ngắn, hai người chúng ta không ai nói chuyện cả! Bởi vì tất cả chúng ta đều biết, hôm nay người nào cũng không muốn nhắc đến chuyện phiền lòng! Vắn Hiên! Yên lặng ăn xong, hấn mang theo đồ vật đi ra ngoài. Là cho Vắn Hiên ăn sao? Ta biết! Ba người chúng ta không biết lúc nào có thể ra khỏi hải đảo này. Bây giờ trong ba người chúng ta, chỉ có Vắn Hiên bị thương còn chưa khỏi hẳn!

Cho đến khi Vắn Hiên ăn xong, bệnh tình dường như đã tái phát rất nặng!(chỗ này ta k pgìt pàgì edgìt thể nào cho phàgì.hgìc!) Đường Vắn Thiên cơ hồ đã cầu ta đi sang huyết động bên kia của Vắn Hiên! Nếu không phải như thế, hấn như thế nào sẽ cho ta đi gặp Vắn Hiên!

Chậm rãi tiêu sái đi vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Vắn Hiên, nước mắt của ta không đành chỉ được mà chảy xuống! Vắn Hiên lúc này, nơi nào còn có nửa phần khí chất anh tuấn tiêu sái ngày xưa? Bây giờ ở kia là một người nam nhân tái nhợt! Dĩ nhiên lúc cùng ta gặp mặt lần đầu không sai biệt lắm! Nghĩ đến vốn là ăn không ngon, có thể vết thương trên đùi chính là nguyên nhân! Lúc này, hấn đã lâm vào trong tình trạng hôn mê. Ta bắt được tay hấn,tinh tế xem mạch . Nửa ngày, hấn mới chậm rãi tỉnh dậy. Nhìn thấy mặt ta, hấn nhẹ giọng nói, “Nàng đã đến rồi ! Ta tưởng rằng, nàng sẽ không bao giờ đến nữa!”

Dứt lời, nước mắt liền rơi xuống.

Ta tất nhiên biết hấn trúng độc! Ta cho hấn ăn giải được! Nửa ngày chỉ nhìn hấn, kinh ngạc rơi lệ.

“Nàng hạ độc hấn, đó là muốn gặp mặt hấn phải không?” -Đường Vắn Thiên ở phía sau ta áp lực nói. Ta ngẩng đầu. Lau nước mắt. “Người nhìn hấn xem, không phải là rất quá đáng đi! Người cũng chứng kiến bộ dáng của hấn rồi! Nếu như hấn đã chết, cả đời ta cũng không thể sống tốt được!” Ta nói với hấn.

Hấn mím môi. Cũng không nói lời nào. Trong chốc lát sau đó, liền ôm ta bắt trở lại trong sơn động lúc trước.

“Ta hy vọng lòng của nàng không có dao động!” Mắt hấn nhìn chằm chằm ta, như là muốn xem thường ta!

Ta cười khổ. “Ta sao có thể không dao động ? Hấn bây giờ ở một mình trong sơn động, người nói, ta sao có thể làm ngơ? Ta đối với hấn vẫn có lòng thương tiếc!”

Hấn nghe vậy, không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn ta. “Nàng thật sự đã thay đổi! Ta thế nào cũng không nghĩ ra, Diệp Dược Nô cũng có một ngày nói thật với ta!”

Khoé môi ta mang theo ý cười nhàn nhạt. Nhẹ giọng nói, “Tất cả mọi chuyện cũng phải biết nặng nhẹ trước sau, người cho rằng, ta còn có cái gì cần phải nói dối người sao? Bây giờ chuyện chúng ta phải làm là sống sót! Mà không phải là làm âm ỉ lên hay là nghi hoặc nhau! “

Bên môi hấn lộ ra tươi cười. Nửa ngày gật đầu nói, “Nàng muốn gặp hấn, có thể nói với ta!”

Ta thành công rồi ! Trong lòng ta cười thầm. Việc kế tiếp muốn làm, vẫn là hạ độc hấn!

Mặc dù biết sau lần này, cơ hội thành công của ta ít đi rất nhiều, nhưng là, nếu như Vắn Hiên tự hạ độc chính mình, vậy liền nhất định sẽ có thời cơ!

Mấy ngày liền, Đường Vắn Thiên lại đưa ta đi giải độc cho Vắn Hiên. hai trông mắt Vắn Hiên cứ như vậy mong ngóng nhìn chằm chằm ta. Ta cũng yên lặng theo dõi hấn. Trong khoảng thời gian ngắn, hảo khí đã đạt tới cực điểm.

“Mau giải độc cho hấn ! Xem nơi này rất nhiều độc trùng! Phải đổi sang nơi khác thôi!” Đường Vắn Thiên thì thào nói.

Ta cau mày. Đổi sang nơi khác? Ta cho Vắn Hiên một chút độc, lại cho hấn một chút ít được liệu. Hấn xiết chặt bàn tay.

Ánh mắt sáng quắc nhìn ta, nhưng lại tràn ngập hy vọng. Ta lấy thân thị địch, chờ đợi ngày này! Hai người chúng ta

trao đổi ánh mắt mà mỗi người chúng ta đều hiểu rõ ràng. Bắt đầu từ hôm ấy, Đường Vắn Thiên không cho ta ra ngoài

hải thuốc nữa. Hắn đã bắt đầu hoài nghi ta!

Lúc này lại xảy ra tình huống mà ta không bao giờ nghĩ tới! Ta, mang thai rồi! Dĩ nhiên lại xảy ra loại chuyện này! Cả người ta run rẩy! Không biết làm thế nào cho phải! Mặc dù hải tử còn chưa lớn, nhưng lại vững vàng áp vào cửa trái tim ta. Khiến trái tim của ta rối loạn! Xem ra, ta phải hành động nhanh hơn mới được! Một ngày này, Đường Vãn Thiên không có trở về! Ta biết, Vãn Hiên đã y kế hành sự (theo kế mà làm)! Chậm rãi tiêu sái rời sơn động, đi qua cửa sơn động của Vãn Hiên, nghe được cả tiếng trái tim đập. Vãn Hiên dựa vào đại thụ, đứng ở cửa động. Thấy ta lại đây, liền chạy tới chỗ ta, nói với vào trong sơn động, “Đại ca, là người bắt nạt trước, chớ có trách ta bất nghĩa! Nô nhi!” Hắn ngoắc ta. Ngạo mạn chậm rãi hướng hắn đi tới. Một tay ôm lấy hắn. hai người chúng ta ôm nhau mà khóc. “Diệp Dực Nô! Diệp Dực Nô! Nàng ở bên ngoài sao? Nàng có ở bên ngoài không? Nàng nói xem!” . Tiếng hô của Đường Vãn Thiên từ trong động truyền đến. Ta cất tiếng xé gió nói, “Là ta!”

“Là nàng sao? Là nàng bày kế sao? Ta tưởng rằng nàng đã buông xuống. Nhưng thì ra, nàng căn bản không bỏ xuống được.” Hắn cắn răng cười.

“Nếu như người không làm Vãn Hiên bị thương, ta có thể sẽ thả! Nếu như, người không khiến ta rơi vào loại sự tình này,

ta có thể sẽ thả! Nhưng là, người lại hết lần này tới lần khác làm! Đường Vãn Thiên, ngay tại lúc này, người có thể nghĩ đến cảm thụ của hai người chúng ta hay không? Bây giờ chỉ là cho người một mình ở trong sơn động này một ngày mà thôi, có khó như vậy sao?” Ta cau mày nói.

“Một ngày? Các người muốn làm gì? Tại sao chỉ cần một ngày! Ghê tởm! Diệp Dực Nô! Đường Vãn Hiên! Nếu có dừng

khí, các người liền thử xem!” Hắn rống giận.

Ta cười lạnh, “Chúng ta chẳng những có dừng khí, hơn nữa chúng ta còn muốn ngay ngày hôm nay liền thành thân! Hôm nay ta sẽ danh chính ngôn thuận trở thành thê tử của Vãn Hiên! Người rất khó chịu sao? Người tại sao không nghĩ tới tâm tình của Vãn Hiên? Người tại sao không nghĩ tới tâm tình của hai người chúng ta? Một tháng qua, ta và Vãn Hiên bị người hành hạ nhiều như vậy! Bị người mạnh mẽ tách ra. Nhốt người một ngày mà thôi, vậy mà người đã phần nộ như vậy sao?”

Vãn Hiên nghe vậy, xiết chặt tay ta. Ta bình tĩnh nhìn hắn. Nhân tiện mà quỳ xuống, hai người chúng ta liền trong tiếng

rống giận dữ của Đường Vãn Thiên kết làm vợ chồng.

“Người cũng biết, trong một tháng qua, Diệp Dực Nô vẫn ở cùng một chỗ với ta? Vãn Hiên, nàng như vậy, người cũng muốn sao?” Hắn giận dữ hét.

Ta thấy sắc mặt Vãn Hiên biến đổi, biết trong đầu hắn không thoải mái. Liền giọng nói, “Ta vốn vẫn là thê tử của người, người không nhớ rõ rồi. Cái thân phận này không ngăn cản được hai người chúng ta đâu, người cho rằng, người còn có thể làm gì? Ta không trông cậy người chúc phúc cho chúng ta, ta chỉ là muốn người nhớ kỹ, ta bây giờ đã là phu nhân của Đường Vãn Hiên! Cùng Đường Vãn Thiên người không quan hệ!” Dứt lời, liền đè lại đầu của Vãn Hiên, dường như trả thù, hôn môi.

Trong sơn động vang lên thanh âm đập phá. Ta và Vãn Hiên ngã vào bụi cỏ. Vãn Hiên nhẹ giọng ở bên tai ta nói, “Ta không nghĩ nàng lại chịu nhiều ủy khuất như vậy!”

Trong lòng ta cảm động, nhưng lại kiên định kéo đầu của hắn xuống, “Không ủy khuất, ta muốn đại ca chàng biết rõ

ràng, chúng ta vốn là như lời đồn đại chính là vợ chồng, chỉ có chính tai nghe được, tận mắt thấy được, đau đớn như vậy, mới có thể vĩnh viễn khắc sâu trong lòng hắn! Hắn cũng có thể trả thù, có thể sẽ giết chúng ta, Vãn

Hiên, chàng có sợ không?”

Bên môi hần cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười, “Nàng không sợ, ta như thế nào lại sợ!” Lời nói vừa thốt ra, ta liền

ngăn chặn môi hần. Có trời làm chứng, mà hôn môi. Trời làm màn, đất làm giường, hai người chúng ta liền ở trên hoang đảo này, ở trên mặt đất hoài bão trong lúc đó, hoàn thành động phòng hoa chúc!

Thanh âm của Đường Vãn Thiên đã gần như gào thét. Thanh âm của hần càng lớn, tiếng hô của chúng ta cũng càng lớn. Ta biết, ta và hần, không bao giờ trở lại như trước được nữa! Đường Vãn Thiên, bây giờ người cũng có thể cảm nhận được lúc người ở bên Tuyên Tuyết Nhi, trong lòng ta có cảm giác gì rồi sao? Có phải hay không có chút đau đớn. Cho dù, người không thương ta!

Động tác của Vãn Hiên rất trúc trắc, cơ hồ sẽ làm đau ta. Nhưng là, cũng bởi vì đau đớn này làm cho ta biết, ta và hần, đã chính thức thành vợ chồng. Từ nay về sau, danh chính ngôn thuận. Dựa vào Vãn Hiên, ta cười nói, “Chàng có đau không?”

Sắc mặt Vãn Hiên đỏ hồng. Nửa ngày mới nói, “Có một chút! Còn nàng?”

Ta cười nói, “Ta cũng có một chút! Không nghĩ tới, Vãn Hiên vẫn còn chưa khoẻ hần, dĩ nhiên lại như vậy! Làm cho ta

nghĩ lại muốn ăn tươi chàng!”

Hần sợ run nửa ngày, ngượng ngập nói, “Đường Vãn Hiên ta cả đời này, có được Diệp Dục Nô nàng làm vợ, liền cũng

không tiếc rồi!”

A! Đó là Vãn Hiên a! Ta hôn lên môi hần. Rất nhanh liền điên cuồng hơn tiến nhập lần thứ hai. Nói tóm lại, ở phương diện

này, Đường Vãn Thiên giỏi hơn Vãn Hiên một chút! Bởi vì hần hiểu được ôn nhu. Mà Vãn Hiên thì không biết! Bởi vì là lần đầu tiên sao? Trong lúc cao trào nhất, tâm lý của ta không hiểu sao lại đem hai người hần ra so sánh! Bỏ đi. Không nghĩ nữa! Bây giờ trong tim ta, chỉ có Vãn Hiên. Chỉ là Vãn Hiên!

“Ngày ấy ở bên ngoài, hai người các người rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Tóc bạc của ta quần quýt lấy tóc đen của hần, nhỏ giọng nói.

“Ta bị hòn đá đập vào! Vốn là đại ca phải bị!” Hần thanh âm lạnh lùng nói. Rất oán hận.

“Thì ra, đúng thật là hần! Không có việc gì! Đã qua rồi! Chàng xem! Vãn Hiên! Trời thật xanh!” Ta chỉ vào trời xanh mây trắng, trong lòng thoải mái nói không nên lời! Một tháng này ở cùng một chỗ với Đường Vãn Thiên, ông trời hãy tha thứ (ta nghĩ chỗ này dùng ‘chứng giám’ hay hơn ‘tha thứ’) cho ta, ta cũng không hần là rất thương tâm! Ngược lại, bây giờ nghĩ đến, đúng là có loại ngọt ngào nói không nên lời! Ngọt ngào mà nhót, ngọt ngào mà tính kế! Ta thật sự rất mâu thuẫn. Rõ ràng hận hần, rồi lại luôn bị hần ảnh hưởng.

“Vì vậy, nàng liền lấy được tín nhiệm của hần, đầu tiên là ở trong thức ăn của ta hạ độc, sau đó lại giải độc cho ta,

phải không?” Vãn Hiên cười an ủi ta.

“Nếu không thì sao? Nếu không bây giờ ta sao có thể nhìn thấy chàng! Chàng đó! Chàng đã làm gì hần rồi?” Ta cười nói.

Hần thoáng giật mình. Nửa ngày mới nói, “Ta hạ độc hần ! Sau đó cũng không giải độc cho hần, có lẽ hần đã chết trong động rồi!”

Ta ngăn ra. “Tại sao có thể như vậy? Chúng ta rõ ràng đã nói chỉ nhót hần một ngày thôi!”

Khoé môi hần giật nhẹ, “Hần lắm tưởng ta tự hạ độc chính mình!”

Hai người chúng ta cùng trao nhau một cái ánh mắt, “Quên đi! Chết thì chết rồi ! Đã chết, hai người chúng ta lại ít đi chứng ngại!” Ta cười an ủi hần.

Hắn thoáng giật mình. Liền đẩy ta ra đứng dậy. “Ta cầm giải được đi cứu hắn!” Dứt lời, liền một mình vào sơn động!

Vấn Hiên a! Người ngay cả nói dối cũng không biết! Đường Vấn Thiên sao có thể ăn lầm độc được của người đây? Thì ra

chính thức muốn đưa đôi phương vào chỗ chết, không phải Đường Vấn Thiên, mà là người a!

Một lát sau, hắn đi tới, đối với ta lắc đầu “Không còn kịp rồi ! Đại ca, hắn, đã chết!”

Ta nhướn mi, ôn tồn nói, “Phải không? Ta xem xem!”

Hắn lại ngẩn ra, “Hay là thôi đi! Hắn bây giờ rất khó nhìn!”

Ta không lên tiếng, hướng sơn động đi tới! Đường Vấn Thiên lúc này giống như ác quỷ địa ngục. Con người đỏ đậm. Trong mắt có lệ, đôi tay máu tươi đầm đìa. “Như thế nào? Đến xem ta có chết hay không? Diệp Dực Nô, bây giờ nàng đã nhìn thấy chưa?” Hắn cắn răng nói.

“Thật đáng tiếc ! Dĩ nhiên là không có!” Ta cười lạnh.

“Nàng! A! Nàng một lòng muốn gả cho Vấn Hiên, đó là bởi vì hắn ở trong lòng người, vốn là ôn nhu tình khiết như vậy phải không? Chỉ là... Diệp Dực Nô, chứng kiến một người tốt làm chuyện xấu, có phải rất khó chấp nhận hay không?” Hắn nở nụ cười thị huyết.

“Xem ra trong khoảng thời gian ngắn người sẽ không chết được, Vấn Hiên, chúng ta đi!” Ta nghiêng mình quay đi. Đứng ở cửa, ta không quay đầu lại, lạnh lùng nói, “Người sai lầm rồi! Ta chưa bao giờ bởi vì hắn thiện lương mà gả cho hắn! Một người tốt, vốn không có tư cách trở thành tướng công của Diệp Dực Nô ta! Tướng công! Chúng ta đi!”

121. Q.3 - Chương 15: Rời Đi

Cuộc sống sau đó vừa vui sướng lại vừa phong phú. Vấn Hiên đích thật là một người tri kỷ. Chờ khi ta hái được thảo trở về, hắn đã làm xong thức ăn. Mặc dù ở cùng một chỗ với hắn, cuộc sống không được như trước, nhưng cũng coi như là tạm được. Đường Vấn Thiên từ sau ngày nọ liền giống như là đã biến mất, không còn xuất hiện

Nhưng mỗi lần đi ngang qua cái sơn động kia lại có thể mơ hồ nhìn thấy hoả quang [ánh lửa]. Ta nhẹ thở dài một hơi. Từ sau ngày ta thành thân với Vấn Hiên, ta và hắn đã không thể trở lại như trước nữa rồi. một đôi nam nữ sau khi chia tay, nếu không tìm đến một nửa khác thì như thế không tính là chính thức chia tay. Chỉ khi hai bên đều thành thân, đều có gia đình mới tính là chính thức cách duyên

Lúc trước, hắn có Tuyên Tuyệt Nhi, mà ta nhưng vẫn chưa gả cho ai nên hai người bọn ta vẫn còn có thể quay lại. Bây giờ, ta đã tự mình cắt đứt sợi dây nối này rồi. Từ nay về sau, ta chính thức có người nam nhân ta yêu, trong cả đời thiếu nữ Diệp Dực Nô này, hắn đã chém chết tất cả những nam nhân vào cốc muốn cầu thân ta, sau đó lại xếp đặt ta như vậy. Thậm chí ở trên đảo này, hắn còn muốn tách rời ta và Vấn Hiên.

Con người đều có ý nghĩ phản động, cho dù vốn bình tĩnh thực thực [ít khi thay đổi cảm xúc], không dễ dàng nổi giận, nhưng một khi đã có lực tác động thì sẽ nhanh chóng phát hoả, đạt đến tình trạng không gì cản nổi

Ta và Vấn Hiên chính là trường hợp này. Nếu không bị Đường Vấn Thiên bắt nhốt trong một tháng, hai người bọn ta có thể sẽ không biết quý trọng hạnh phúc như thế này.

Nguyên lai, một người sau khi từ bỏ thù hận, từ bỏ tranh chấp sẽ có tâm tình như vậy. Cư nhiên bình tĩnh như vậy. Trong lòng không còn cảm giác tức nuối. Như vậy thật tốt. Vấn Hiên sẽ bù đắp khuyết điểm kia trong đáy lòng ta

“Vấn Hiên! Có ở đây không?” Ta nói với hắn

Bên môi hắn nở nụ cười “Với cái chân này của ta, còn có thể đi nơi nào đây?”

Ta hôn mạnh lên mặt hắn, cười nói “Cho ta nhìn chân chàng!”

Hắn thoáng giật mình , nhỏ giọng nói, “Kỳ thật, đã sắp hết rồi! Hắn đã được nàng chữa khỏi. Ta cảm thấy chúng ta là nên rời đi!”

“Rời đi như thế nào? Nơi này tứ phía đều hiểm yếu, căn bản là không rời đi được!” Ta cau mày nói “Bản thân ta cảm thấy ở nơi này rất tốt. Ít nhất là nói, chúng ta đã thành thân ở đây, phải không?”

Hắn nhỏ giọng nói, “Ta không nên để nàng cả đời cùng ta chịu khổ. Hơn nữa, nơi này có ôn tuyền. Nói cách khác, nơi chúng ta đang ở là trên một ngọn núi lửa. Ta sợ, ở chỗ này không được bao lâu thì đã bị núi lửa nuốt chửng. Ta vừa mới thành thân với nàng, ta không muốn lãng phí thời gian như vậy!”

Bên môi ta nở nụ cười khê “Nhưng phải làm sao bây giờ, Vãn Hiên, chúng ta vốn không có cách nào rời đi! Nếu có biện pháp, đại ca của chàng thông minh như vậy, thì hẳn đã sớm nghĩ ra rồi!”

Hắn cau mày, khóe môi chậm chậm rủ xuống vài phần. Ta chọn mi. Biết hắn không thích ta nhắc tới Đường Vãn Thiên.

“Chính mình không có biện pháp, không có nghĩa là người khác không có biện pháp. Chúng ta không thoát ra được thì có thể cầu cứu người khác. Đốt lửa làm tín hiệu cầu cứu, chúng ta dùng biện pháp này cũng được!” Hắn tái nhợt nghiêm mặt nói.

Ta chậm rãi gật đầu. Không sai! Bọn ta có thể đốt lửa, gió sẽ thổi cho lửa to, như vậy thì sẽ có người nhìn thấy. Sau một thời gian thì sẽ có người tới cứu bọn ta

Vì vậy, chờ tới ngày hôm sau, ta liền bắt đầu mượn gió đốt lửa. Lúc đầu ngọn lửa rất khó duy trì. Đợi đến ngày hôm sau, ngọn lửa tự nhiên bắt diệt. Có người bỏ thêm củi, là Đường Vãn Thiên. Hắn mấy ngày nay vẫn luôn che giấu bọn ta, bây giờ nhìn thấy ngọn lửa, tất nhiên đã hiểu rõ dụng ý của bọn ta

Tên nam nhân này là người bình tĩnh nhất trong số bọn ta trên cái đảo này. Chờ thêm ba ngày, bên ngoài đảo đã có người tiến lại, nhưng lại vì nơi đây rất nguy hiểm nên không thể vào. Cũng chỉ hảo thôi [thật tình ta chẳng hiểu câu này T.T]. Ta thấy sắc mặt Vãn Hiên hồ thẹn nên cũng không nói nhiều

Ngày hôm sau nữa, ngọn lửa vẫn chưa tắt

Lại qua thêm mấy ngày, ta đứng trên ngọn núi nhìn thấy một đội thuyền lớn đang đứng bên ngoài đảo. “Lần này được cứu rồi!”- Ta thầm nghĩ

Quả nhiên, từ trên chiếc thuyền lớn thả xuống vài cái thuyền nhỏ, mấy chiếc thuyền nhỏ đó liền đón sóng đi tới hướng hòn đảo. Qua khoảng ba nén nhang, ta nghĩ rằng đã có hi vọng rồi. Nhưng ai ngờ, từ trên chiếc thuyền nhỏ bước xuống lại là hai người mặc trang phục binh lính

Bọn ta đứng ở trên bờ cát, chứng kiến bọn họ đi lại đây. Đúng là thật cao hứng! Nguyên lai, không phải là ta không muốn rời khỏi nơi này, chỉ là không có cơ hội mà thôi

Đi theo bọn họ cùng nhau ngồi vào trên chiếc thuyền nhỏ, lúc rời khỏi đảo, ta nhìn không được mà quay đầu lại nhìn. Hòn đảo này, bọn ta vốn không thể quay trở lại đó nữa rồi. Nơi này chôn giấu kí ức đẹp nhất của ta là Vãn Hiên. Còn có ta và Vãn Thiên. Nhìn trộm hắn một cái, nhưng lại phát hiện hắn đã đang nhìn ta. Ánh mắt cả hai chạm nhau, liền như bị điện giật mà tự động dời đi.

Ta nhìn chăm chăm vào y phục của Vãn Hiên, hắn thì nhìn chăm chăm ra ngoài khơi

Đợi đến khi đến bên cạnh thuyền lớn, tên nam nhân thủ lĩnh vận chiến giáp màu đen chau mày nhìn ba người bọn ta. Hồi lâu sau mới hoài nghi nói “Đường Vãn Thiên?” Sau đó chuyển ánh mắt qua trên người ta và Vãn Hiên.

Đường Vãn Thiên cười khổ “Long Nộ!”

Long Nộ? Trong lòng ta cả kinh, hai tròng mắt liền ngoác ra nhìn thẳng vào hắn “Người là Long Nộ?”

Hắn hí hóp mắt nhìn ta. Tên nam nhân này rất cao, thậm chí so với Đường Vãn Thiên còn cao hơn nửa cái đầu. Hàng mày lưỡi kiếm, gương mặt nam tính, anh khí bức người. Đôi mắt như chim ưng, sống mũi thẳng tắp, có chút giống mũi ưng câu. Nhưng lại dị thường đẹp mắt. Hắc y thiết giáp, hai bên áo choàng màu

đen bên ngoài đều có thêu hình kim long ngũ trảo [5 ngón]. Lúc này, bạc môi hần mím chặt, mắt húng mà nhìn ta “Nữ nhân!”

“Nữ nhân thì sao?” Ta không nhin được nói.

Khoé môi hần rử xuống vài phần, quay đầu nhìn Đường Vãn Thiên “Hần là người biết quy củ của ta!”

“Quy củ chỉ do mình người đề ra! Càng hướng chi, mấy năm trước, không phải quốc chủ đã phá bỏ cái quy củ này rồi sao?” Vãn Hiên nghiêm mặt cười nói

Hần cau mày, một hồi lâu mới nói, “Người là ai!”

“Là ai không quan trọng! Bất quá, bây giờ xin mời quốc chủ nhớ kỹ mặt hần. Nếu hần có bị làm sao, ta tin rằng người nào đó sẽ không bỏ qua cho người!” Ta cười lạnh nói.

Hần cau mày.”Nữ nhân này từ đâu tới đây! Ném nạng xuống thuyền cho ta! Đường quốc chủ, người và tên ương tử bệnh tật này đi lên, nạng ta, không được!”

Hần mới nói dứt lời, hai gã binh lính liền lại đây muốn bắt ta. Vãn Hiên dang tay che ở phía trước ta “Các người ai dám động vào nạng?!”

“Ta xem, hay là người không nên xúc động như vậy! Ta sợ sau lúc trở về, người sẽ hối hận cả đời!” Đường Vãn Thiên chậm rãi cau mày

Hần lấy tay chỉ vào chiếc mũi ưng câu của mình, cười to nói “Chỉ là một nữ nhân mà thôi! Ta như thế nào có thể hối hận! Không ném nạng ta xuống, ta mới sẽ hối hận! Còn không mau ném!”

Trên mặt binh lính lộ ra thần sắc khó xử, muốn lại đây nhưng rồi lại không hành động. Sợ hai người bọn ta bạo động, làm lật chiếc thuyền nhỏ! Đến lúc đó, mấy người trên thuyền đều rơi xuống nước thì không nói, còn phải mang thêm tội danh “hành sự bất lực”

Ta cười nói với Long Nộ “Quốc chủ chỉ là không muốn nhìn thấy nữ nhân mà thôi, không phải sao? So với việc bị quốc chủ ném xuống biển, không bằng tự mình nhảy xuống còn tiêu sái hơn một chút! Nữ nhân giang hồ, chết thì có là gì?” Nói xong, ta liền phi thân nhảy vào trong nước.

Ta nhìn thấy gân xanh trên trán hần nhảy nhẩy. Vãn Hiên xoay người lại muốn bắt lấy ta nhưng lại không bắt được, liền cùng ta nhảy xuống. Đường Vãn Thiên nghiêng nửa người về phía hai chúng ta, cất giọng nói với Long Nộ “Nếu nạng ấy chết, Diệp Hàn Mai trở về sẽ không bỏ qua cho người!”

Long Nộ hừ lạnh nói “Tự thân còn khó bảo toàn, còn muốn quản ta!”

Ta nổi lên mặt nước, cười với hần nói “Nếu tự thân khó bảo toàn, ta đây liền mạng muối muối của ta về Phượng Hoàng cốc, miễn cho việc ở chỗ này làm tội phạm! Phượng Hoàng cốc thần y gia, thừa sức nuôi dưỡng 1 người!”

Vãn Hiên cũng đứng dậy theo ta, dịu lấy thân thể ta “Sau này đừng làm chuyện này nữa, biết không? Làm ta sợ muốn chết!”

Ta chuyển ánh mắt sang phía hần, nói “Vãn Hiên, cùng chết với ta, có sợ hay không?”

Hần cười nói, “Là vinh hạnh của ta!”

Ta ôm lấy cổ hần. Thấy Long Nộ khoẻ môi tàn nhẫn co quắp, hồi lâu mới hét lớn “Người dám! Làm nạng ta chết đuối cho ta! Người chết rồi, ta xem người làm như thế nào mà mang nạng ấy đi!”

“Hôm nay giết thì là giết, nhưng chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ có ngày truyền tới tai Diệp Hàn Mai, người ngầm lại xem!” Đường Vãn Thiên quát hần.

Hần híp mắt nhìn Vãn Thiên trong chốc lát. hồi lâu mới quát “Vậy thì làm sao bây giờ?”

Đường Vãn Thiên cười nhún vai. Quét mắt liếc nhìn hai người bọn ta một cái. Khoé môi lại chậm chậm rũ xuống.

Long Nộ kêu khê một tiếng, phi thân lên, một tay chống giữ cái đáy thuyền nhỏ, một tay nhắc hai người bọn ta lên. Một tay một mình mang giáp, đem hai bọn ta nhảy lên! Ta híp mắt nhìn hần, cứ nhiên nhìn

thấy sau lỗ tai hắn lúc đó mơ hồ có hình hoa văn dạng lưới [nguyên văn là “võng trạng hoa văn”]. Mặc dù chỉ là chợt loé rồi biến mất nhưng ta lại rõ ràng thấy được.

Người này! Người này! Ta nhìn thẳng vào hắn mà quan sát. Hắn buông chúng ta ra, lạnh lùng nói “Đẫn bọn hắn đến khoang thuyền! Bố trí cho bọn hắn khoang thuyền tốt nhất!”

Đường Vấn Thiên lúc này cũng đi theo lên thuyền, ta thấy hắn nói nhỏ bên tai Long Nộ vài câu, Long Nộ liền chau mày nhìn hắn một cái, lại nhìn sang ta và Vấn Hiên, hồi lâu mới cười ha ha nói “Long Nộ ta chưa bao giờ tin vào thần thánh!” Dứt lời, liền cười lớn rồi rời đi!

Khoé môi Đường Vấn Thiên rủ xuống vài phần. Lúc này mới đi theo các binh sĩ vào khoang thuyền.

Rất không khéo, hai khoang thuyền lại bị an bài cùng nhau!

Bọn ta cố gắng không để dụng mắt. Vấn Hiên cũng cảm giác được không khí giữa bọn ta, nên cũng không lăm miệng. Chỉ yên lặng bồi tại bên người ta

Sau đó, ta đụng phải một vấn đề rất lớn. Ta bắt đầu say sóng! Có thể là do có hỉ mạch [nguyên văn là “hại hỉ duyên có”]. Nói tóm lại, bắt đầu từ buổi sáng, vẫn nôn cho đến khi ngủ. Long Nộ rất buồn bực. Từng muốn gọi quân y đến xem ta, nhưng lại bị ta một lời từ chối

Ta chính là thần y, còn cần quân y của hắn đến xem?

Ta nhìn thấy cá là nôn, nhìn thấy biển cũng nôn. Cuối cùng, cư nhiên đã nôn ra tơ máu. Lại đang nôn.

Vấn Hiên rất nóng lòng, muốn xem mạch cho ta, ta cũng không cho “Ta đã sớm xem mạch rồi! Chết tiệt! Tại sao lại như vậy! Nguyên lai, đây là điểm khác biệt với người Trạch quốc! Chuyện gì xảy ra, ọe!” Trước đây khi mang thai Tuyết Thế và Tuyết Hoàng, ta một chút cũng không có dấu hiệu ốm nghén. Thậm chí cho đến ngày sinh, người khác cũng không biết là ta mang thai. Ai ngờ lần mang thai này lại hại người như vậy!

Đều là tên Đường Vấn Thiên – yêu tinh hại người này làm hại! Ta, ọe!

Bởi vì nôn quá nhiều, nên dẫn đến cơ thể suy yếu, không thể ăn được cơm. Thức ăn đều là Vấn Hiên đi lấy đến khoang thuyền cho ta. Lúc này là lúc hài tử sinh trưởng, ta dù có khó chịu đến thế nào thì cũng phải ăn.

Hôm nay, Vấn Hiên đi ra ngoài lấy cơm, chỉ trong chốc lát sau, cánh cửa khoang thuyền liền bị mở ra “Người đã trở về? Nhanh như vậy?” Ta nhỏ giọng nói. Ọe!

“Là ô mai Tuyên thành, ta nhờ Long Nộ đi tìm! Nàng ăn chút đi! Sao lần này lại ốm nghén nặng như vậy? Ta nhớ lần trước nàng căn bản không hề ốm nghén!” Đường Vấn Thiên cau mày nói.

Đáng chết! Đúng là không thể qua khỏi mắt hắn!

Nhận lấy ô mai trong tay hắn, chọn một viên rồi cho vào miệng. Lúc này mới cảm thấy khá hơn chút

“Vấn Hiên có biết không? Nàng có định sinh hài tử không?” Hắn đứng ở bên người ta, nhỏ giọng nhưng lại lãnh đạm nói.

“Hắn ước chừng đã biết! Còn phải xem ý của hắn! Nếu trong lòng hắn không thoải mái, ta liền sẽ phá đi!” Nói xong, ta liền lại chọn một viên ô mai rồi cho vào miệng! À! Trước giờ chưa từng cảm thấy ăn quả ô mai lại ngon như vậy! Cảm giác ê ẩm, thật là tốt!

Khoé môi hắn thoáng trắng bệch, hồi lâu mới nặng nề cả giận nói “Tuỳ nàng!” Dứt lời, liền vội vàng rời đi với sắc mặt giận dữ.

Ta hào phóng hưởng thụ cảm giác chua chua của ô mai. Nguyên lai, đây là nguyên nhân mà nữ tử khi mang thai thích ăn chua. Cư nhiên là vì giảm bớt chứng nôn nghén.

Có vị chua của ô mai, ta liền không còn cảm thấy buồn nôn. Cũng có thể ngắm cảnh biển. Long Nộ vốn không thích nói chuyện với người khác, nhất là phụ nữ, nhưng Đường Vấn Thiên thì lại có thể nói chuyện với hắn. Đây có thể là vấn đề về thân phận đây!

Cho đến lúc này, ta mới phát hiện, đãi ngộ của bọn ta so với Đường Vãn Thiên khác nhau nhiều đến thế này. Hắn ăn uống sung túc thì không nói, lại còn có hạ nhân chuyên hầu hạ. Cẩm y hoa phục, cả người không khác nào như đang ở trong hoàng cung, tính khí phân phát!

Trái ngược hẳn với hai người bọn ta, mặc dù một người thì nôn mửa đến chỉ còn nửa cái mạng, người còn lại thì chân đi khập khiễng nhưng lại không ai hầu hạ

Nhưng Vãn Hiên lại không hề tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn.

“Chúng kiến đãi ngộ của hắn, chàng không hối hận vì đã đem ngôi vị hoàng đế tới tay tặng cho hắn?” Ta nháy mắt với chàng.

Bên môi hắn nở nụ cười ôn nhu yếu ớt, nắm lấy tay ta, nói nhỏ “Cả đời này của ta, điều duy nhất hối hận chính là đã đem nàng tặng cho hắn!”

Ta nghe vậy, phi thân nhào đến trong lòng chàng. Chàng yêu thương vuốt ve mái tóc của ta “Ta cũng tin, nếu có thể, hắn cũng sẽ tình nguyện đổi chỗ với ta! Đây là hạnh phúc mà hắn vĩnh viễn sẽ không có! Nô nhi! Nàng nói thật với ta, có phải là nàng đã có...?” Chàng nói giọng khàn khàn.

Ta cười nói, “Còn quá nhỏ! Chỉ là không nghĩ rằng sẽ như vậy! Vãn Hiên! Ta vốn muốn nói với chàng! Hải tử...”

Chàng lấy tay che môi ta “Ta biết rồi! Hải tử, là của ta! Chỉ cần là hải tử nàng sinh ra thì đều của ta!”

Cả người ta chấn động, chàng biết rồi! Hoặc là, chàng biết nhưng cũng không chắc đó có phải là thật hay không. Hắn không thể xác định. Chàng sợ một khi đứa nhỏ này là con của Đường Vãn Thiên thì ta sẽ bị hải tử làm cho dao động! Ta lắc đầu, ôm lấy thắt lưng chàng, nhỏ giọng nói “Bây giờ, ta là thê tử của chàng, cái gì cũng đều là của chàng! Hải tử, nếu chàng không thể xác định, thì phá bỏ! Ta không có việc gì!”

Vãn Thiên thoáng giật mình, vỗ về mái tóc ta, nhẹ giọng nói “Nghe người ta nói, phá thai rất tổn hại sức khỏe!”

Nói cách khác, chàng cũng muốn ta phá thai. Sắc môi ta thoáng tái nhợt. Đến một nam tử âm lương [âm áp + lương thiện] cũng để ý việc này! Vòng tay ôm lấy thắt lưng của hắn chậm chậm buông ra. Ta quay đầu, nói với chàng “Chờ lúc chúng ta lên bờ rồi tìm hoa hồng được [1 loại thuốc phá thai]. Mấy ngày nay thai vị không yên. Có thể là bởi vì ta ăn quá ít! Ồ!”

Chàng cau mày. Dem ta ôm vào trong lòng, “Thật sự không có việc gì sao? Ta sợ nàng có việc! Hải tử thật ra không sao cả!”

“Vãn Hiên, ta biết trong lòng chàng không thoải mái. Ta làm sao có thể thoải mái được. Nếu hai chúng ta không thích đứa nhỏ này thì chỉ có thể phá bỏ nó! Mặc kệ sẽ phát sinh cái gì, ta cũng không thể làm cho nó trở thành trở ngại của chúng ta, phải không?” Không biết tại sao, mặc dù thời gian hải tử ở trong bụng ta không dài nhưng ta lại ngoài ý muốn có cảm tình với hắn. Ta nghĩ vốn là vì nó được chứng kiến tình yêu giữa ta và Vãn Hiên.

Nhưng bây giờ Vãn Hiên lại không chấp nhận nó! Bàn tay bắt giắc xoa lên bụng nhỏ, nếu hắn thật sự không thích, như vậy, ta chỉ có thể lên lên hạ hạ sinh. Mặc kệ thế nào, ta muốn hải tử này. Nghĩ đến Tuyết Thế và Tuyết Hoàng ngày đó, ta chỉ thoáng loé lên ý niệm này trong đầu mà thôi, bây giờ nhìn thấy bọn chúng lại cảm thấy rất có lỗi.

Hải tử này, ta như thế nào cũng muốn đối xử tốt với nó một chút. Nếu ngay cả ta cũng có ý niệm phá bỏ đó, như vậy, đứa nhỏ này thật sự rất đáng thương!

Sắc môi Vãn Hiên tái nhợt, hồi lâu mới lại đẩy đỡ ta “Hải tử của nàng thì cũng là hải tử của ta! Thân thể nàng rất yếu, hơn nữa, phá thai rất nguy hiểm, hay là cứ để sinh đi!”

Bên môi ta lúc này mới nở nụ cười, nằm ở trong ngực hắn, nhỏ giọng nói “Vãn Hiên, hải tử nào cũng đều là lễ vật trời cao cho ta, ta muốn nhận món lễ vật này! Ta chỉ có Tuyết Thế và Tuyết Hoàng, mà chúng nó lại bị Đường Vãn Thiên giữ ở trong cung. Như vậy, y bát thân y thế gia của ta còn ai thừa kế đây?”

Ta ôn nhu xoa bụng nhỏ “Chỉ có thể là hắn rồi!”

Chàng thoáng giật mình, một hồi lâu mới nói, “Hảo! Hảo! Chúng ta sinh ra! Hai tử nòng mang trong bụng chính là người thừa kế thần y gia đây! Nếu hôm nay chúng ta nói cho nó biết rồi, nó sẽ rất tức giận! Nếu tức giận đến nỗi không thèm nhận hai chúng ta làm cha mẹ, đến lúc đó phải làm sao bây giờ?”

Ta cười thành tiếng, nói nhỏ “Tính tình của hắn sẽ không ngỗ nghịch như thế!”

Vấn Thiên hừ lạnh một tiếng, “Giống như ai đó!”

Ta thoáng sợ hãi, cau mày. Yên lặng đầy chàng ra, tự mình nằm xuống. Vấn Hiên, chàng chung quy vẫn không bỏ qua. Điều “chỉ là” này đã trở thành sự thật, hay là, ta thật sự phải phá bỏ hai tử sao? Hai tử này khi sinh ra, Đường Vấn Thiên sẽ không thương yêu bọn chúng, bởi vì hắn đã có Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng. Đường Vấn Hiên sẽ cũng không thương chúng, bởi vì bọn chúng vốn là hai tử của Đường Vấn Thiên. Ta cũng chỉ có thể bảo trì trung lập, bởi vì, nếu ta thương yêu 2 hai tử này thì Vấn Hiên sẽ không thoải mái. Bây giờ hắn là phu quân của ta, ta phải quan tâm đến cảm nhận của hắn

Phức tạp! hai hai tử này nhất định không được ai trông mong. Hai tử người khác thì là bảo bối [=bảo bối] trong lòng, còn hai tử của ta lại là cái gai trong thịt. Một lần nhìn thấy thì sẽ làm cho người ta nhớ tới cái quá khứ không vui

Đành uống hoa hồng phấn vậy! Uống xong thì mọi chuyện sẽ không còn phức tạp như vậy! Vấn Hiên sẽ vui vẻ, ta sẽ vui vẻ, Đường Vấn Thiên có thể cũng sẽ vui vẻ.

Nhưng ta không thể cướp đoạt tính mạng của hai tử. Đây dù sao cũng là hai tiểu sinh mạng trong bụng ta! Cho dù Vấn Hiên có không thích thì ta cũng không thể phá bỏ bọn chúng! Không có hai tử nào trời sinh là bị người khác chán ghét. Hai đứa con này, không ai thương chúng, thì để ỉnh Diệp Dược Nô này thương yêu! Hạ quyết tâm, ta nhắm hai mắt lại. Nếu Vấn Hiên phản đối, ta sẽ rời khỏi chàng, sinh hai tử ra.

“Nô nhi! Hay là cứ sinh ra đi! Hai tử, dù sao cũng là một tính mạng. Tương lai mặc kệ thế nào, chúng ta cũng không thể cướp đoạt cơ hội sinh tồn của nó! Phải không? Là ta quá ích kỷ rồi!” Vấn Hiên nhỏ giọng nói.

Ta xoay lưng về phía chàng, không để ý tới tới. Vì chàng từng ích kỷ. Người làm mẫu thân luôn như thế.

Chàng hí hóp mắt, từ phía sau ôm lấy ta, bàn tay xoa xoa ta tiểu phúc [bụng nhỏ] của ta, “Đừng tức giận, có được hay không? Vừa rồi, ta chỉ nhất thời hồ đồ!”

Ta nghe chàng nhỏ giọng xin lỗi, không khỏi mềm lòng “Chưa người nào là không được phép ra đời. Bọn chúng tốt xấu gì cũng là hai tính mạng. Bọn chúng ở trong bụng của ta thì chính là hai tử của ta! Ta tình nguyện đau đớn một lần, sinh hạ chúng ra, ít nhất có thể đi, có thể nhảy, cũng không muốn phá bỏ hai tử. Đây chính là trái tim của một người làm mẫu thân!”

“Ta biết. Năm đó, nòng vì Tuyệt Hoàng mà để bàn tay của mình lại trong tay Vấn Thiên. Ta nắm đó lại oán nòng, hận nòng. Chỉ là, sau này ngẫm lại, đây chỉ là trái tim toàn tâm toàn ý vì hai tử của người làm mẹ! Phải không? Xin lỗi!” Chàng chôn mặt trên vai ta, nhỏ giọng nói.

Ta gạt nhẹ đầu, lạnh lùng nói “Thôi! Thôi! Không phải là của chàng, chung quy thì trong lòng cũng không thoải mái! Vấn Hiên, ý nghĩ của chàng, một chút cũng không sai! Đối lại là ta, ta cũng sẽ không thoải mái! Ta cũng sẽ như vậy!”

Chàng trầm mặc, một hồi lâu mới nói, “Nàng có thể nói rõ với ta, thật sự là tốt quá!”

Ta cau mày. Không lên tiếng, trầm lắng tiến vào giấc ngủ. Trong mộng rất tối. Mênh mông. Một mình ta chậm rãi độc hành. Hai tiểu nam sinh đối với ta đôi mắt đăm đăm, gọi ta là mẹ. Ta vươn tay muốn nắm bắt nhưng có thể nào cũng không bắt được. Kinh hãi, dưới chân động đậy, liền tỉnh lại, cả người toàn là mồ hôi!

Ta từng ngượng từng ngượng thở, Vấn Hiên vỗ vai ta, nhẹ giọng nói “Làm sao vậy? Nàng thế nào? Gặp ác mộng sao?”

Ta lắc đầu, rồi lại lắc đầu. Một hồi lâu mới nói “Vấn Hiên! Ta muốn hai tử này!” Thanh âm của ta vô cùng kiên định, vô cùng quyết nhiên. Một khi đã hạ quyết tâm, liền không bao giờ sửa đổi nữa.

Vấn Hiên cả người đại chấn, hồi lâu mới nói “Nàng muốn, thì sinh đi! Ta đã quyết định cho nàng sinh hạ rồi! Chỉ cần là hài tử của nàng, ta cũng có thể coi như là hài tử của mình! Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng còn như thế. Càng huống chi là hài tử bây giờ trong bụng nàng!”

Không phải! Không giống! Tình huống của Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng hoàn toàn bất đồng với hai đứa con này. Bọn chúng được sinh ra là điều đương nhiên, mà hai đứa con này lại khác. Chỉ cần hần một ngày nhớ tới cuộc sống bị Đường Vấn Thiên bắt nhốt trên đảo thì sẽ không còn giống.

Khoé môi ta chậm chậm buông xuống tiếp 10 độ. Vấn Hiên, chàng ngay cả nói dối cũng không thêm. Nói với ta lời nói dối thì khó như vậy sao? Nói dối ta đương nhiên là không khó. Nhưng hần cũng không hề muốn dối ta! Vấn Hiên, từ lúc nào cứ nhiên đã trở nên như vậy rồi?

Là bởi vì đã đến lúc sao? Bởi vì thứ vốn không thể chiếm được, nay đột nhiên lại có trong tay, liền không còn biết quý trọng sao? Lại cũng sẽ giống như Đường Vấn Thiên, kiềm hãm tư tưởng của ta sao?

Nguyên lai, nam nhân sau khi kết hôn thì sẽ nóng lòng muốn làm người chủ đạo hôn nhân? Trong lòng đột nhiên có điểm lạnh giá.

Một hồi lâu mới nói, “Thôi! Chàng không thích, ta phá bỏ cũng được. Ta không muốn trong lòng chàng tồn tại điều gì khó chịu!”

Hần trầm mặc một hồi lâu mới nói, “Ngủ đi!”

Nước mắt ta thoáng cái liền rơi xuống, chàng nói ngủ đi! Ta vốn tưởng rằng chàng sẽ an ủi ta một chút, nhưng kết quả lại không có. Oán hận lau đi nước mắt, ta cau mày nằm xuống. Người bên cạnh này đã không còn là Vấn Hiên mà ta quen biết nữa rồi!

Nguyên lai, quan hệ giữa người với người lại mỏng manh như thế này. Có thể chỉ vì một chuyện nhỏ mà trong lòng lại hình thành bức tường dày. Xem ra, Diệp Dục Nô ta không có duyên với chuyện thành thân. Ta chỉ có thể làm độc hành hiệp.

Rất nhanh, thuyền đã lại gần bờ, bọn ta đi tới hoàng cung Giang quốc, Đường Vấn Thiên thì một mình trở về Hoàng quốc.

Long Nộ rất muốn làm cho hai bọn ta rời đi nhưng ta lại kiên quyết muốn gặp Hàn Mai.

Lửa giận của hần rất lớn, cho đến khi ta nói, chứng bệnh của Hàn Mai không ai có thể trị khỏi, hần mới co quắp khoẻ môi nói “Đi theo ta!”

Ta không biết sau khi chia biệt với ta, cuộc sống của Hàn Mai là như thế nào, cho đến khi ta lại nhìn thấy nàng

Căn phòng nàng ở, có cảm giác không tốt. Ta cau mày. Không khí lạnh lẽo thanh tĩnh này, hay là, đây là lãnh cung trong truyền thuyết? Sắc mặt ta biến rồi biến. Ngạo mạn chậm rãi tiêu sái vào trong thì thấy Hàn Mai sắc mặt tái nhợt đang ngồi trên giường

“Hàn Mai! Người không có việc gì, thật tốt quá!” Ta cười đi vào

Trong tích tắc nhìn thấy ta, Hàn Mai như nhớ tới cái gì, nghiêng đầu, hơi giật mình nhìn ta

“Rốt cuộc Long Nộ đã làm gì muội?” Ta run rẩy xoa xoa gò má nàng .

Một hồi lâu, con ngươi của nàng như tìm được tiêu cự, nhẹ giọng nói “Đại tỷ, đại tỷ sao?”

Ta cười nói, “Hàn Mai! Muội đưa tay cho ta.”

Nàng chết lạnh, sắc mặt không chút thay đổi, đưa tay cho ta. Trên cổ tay trắng muốt có chút vết thương. Ta cau mày.

Tinh tế xem mạch cho nàng “Hàn Mai, mấy ngày nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta nghe khẩu khí của Đường Vấn Thiên thì Long Nộ như là rất yêu muội, nhưng tại sao nàng lại ở nơi này, hơn nữa lại trở thành như vậy? Hai gã trợ thủ của muội đâu? Chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra!” Tâm lý của ta rất loạn, cơ hồ mất một tắc vuông!

“Diệp tiểu thư, người chỉ là đại phu đến xem bệnh, không nên hỏi nhiều như vậy thì tốt hơn!” Cung nữ bên người xuất hiện giống như quỷ mỹ. Ta cau mày.

Cung nữ này lúc nào ở chỗ này? Tại sao ta không biết gì?

Trong tích tắc cung nữ này xuất hiện, mạch đập của nàng nhảy nhanh hơn một ít. Ta cau mày. Cung nữ này là giám thị của nàng sao?

Ta ổn định mạch cho nàng, cười nói với người cung nữ đó “Bệnh của Hàn Mai đã vào trong cơ thể, nhưng cũng không phải là không có cách chữa. Người gọi Long Nộ tới đây! Ta có lời hỏi hẩn!”

Cung nữ đó trầm mặc một hồi lâu mới nói, “Chức trách của ta là hầu hạ nương nương!”

“Đi gọi Hoàng thượng cũng thuộc về việc hầu hạ nương nương! Nhanh đi!” Ta chau mày lạnh nhạt nói.

Nàng ta lúc này mới lên tiếng rời đi.

Nàng ta vừa đi, ta liền vém chăn của nàng lên xem. Đã thấy đôi chân của nàng đúng là một bộ khoá xích bằng sắt. Ta nói nàng bất lương vu hành, cũng không ngờ là loại tình huống này!

122. Q.3 - Chương 16: Chân Tướng Người Luôn Làm Tổn Thương

“Vừa mới xem mạch uội, phát hiện toàn bộ võ công của muội đã bị phế, nhưng cũng không ngờ là ngay cả chân cư nhiên cũng bị bẻ gãy. Hàn Mai, lúc trước tại hoàng cung Hoàng quốc, muội nói sau này ta sẽ cứu muội 1 mạng, đó là ám chỉ cái này sao? Là ai làm?” Đôi mắt ta đỏ ngầu

Hàn Mai giật nhẹ khóe môi, “còn có thể có ai? Ta là bí mật lớn nhất trong hoàng cung mà hẩn không thể cho ai biết. Đại tỷ, hôm nay hẩn mang tỷ đến nơi này, tất hẩn là muốn giết chết tỷ. Sau ngày hôm nay, tỷ cũng không thể ra khỏi hoàng cung được rồi! Hãy tìm 1 cơ hội, đào tẩu đi”

Ta thoáng giật mình, “Muội muội ngốc! Muội thành ra thế này, ta sao có thể 1 mình đào tẩu? Long Nộ đáng chết! Dám làm như vậy với muội! Yên tâm, ta sẽ thương lượng với tỷ phu của muội, đem muội cùng nhau mang đi!”

“Tỷ và hẩn đã làm hoà rồi?” Nàng cười nói “2 người đã xa nhau lâu lắm rồi, bây giờ hợp hảo [chung sống hoà bình] cũng là điều tất yếu!”

Ta cau mày “Tỷ phu của muội là Đường Văn Hiên! Muội có nhớ không, lúc ta sinh hài tử đã đến bên trong Xuất Vân điện của hẩn, ở trong phòng hẩn sinh con đấy!”

Nàng cau mày. Một hồi lâu thúc ta rời đi, “Đại tỷ! Mau đi! Hẩn tới rồi! Trên người tỷ có dao không?”

Ta thoáng giật mình. Gỡ trâm cài tóc trên đầu xuống, đưa cho nàng. Nàng nhìn thấy, bên môi nở nụ cười kinh hi “Như vậy là tốt rồi!”

Ta cảm giác được vẻ khẩn trương của nàng, liền nói với nàng “Yên tâm, Hàn Mai, ta sẽ trở về! Tin tưởng ta!” Dứt lời, liền phủ cái áo ngủ bằng gấm của nàng lên, làm bộ như chưa hề phát hiện

“Đại tỷ! Hảo hảo nhìn kỹ người bên cạnh tỷ 1 chút. Không nên bị mây đen che khuất 2 mắt!” Nàng khẽ nói

Ta thoáng giật mình. Đang lúc này, Long Nộ lại tiêu sái đi nhanh vào “Thế nào?” Mắt hẩn quét qua Hàn Mai, nhưng Hàn Mai lại ngoảnh đầu vào bên trong, không nhìn hẩn. Văn Hiên tiến vào phía sau hẩn, nhưng không khí vẫn không dễ chịu hơn. Ta không khỏi nhìn nhiều vào 2 mắt hẩn

“Đã vào năm, ta muốn đi Hoàng quốc tìm trứng Xích Hoàng, mới có thể chế được cho nàng! Nhưng trứng Xích Hoàng lại là bí mật bất truyền của Hoàng quốc. Nếu mất đi, Hoàng quốc sẽ diệt vong. Hơn nữa, rất khó tiếp cận với trứng Xích Hoàng” Ta cau mày nói, cẩn thận nhìn chằm chằm vào Văn Hiên

Bên môi Văn Hiên nở nụ cười “Chỉ có trứng Xích Hoàng mới có thể chế được sao? Khó tìm như vậy, Hoàng quốc lại càng coi nó là chí bảo [báu vật], vậy có thể nào cũng không có khả năng tìm được, phải không?”

Ta kéo kéo khóe môi. Không nhìn hẩn.

Long Nộ chăm chú nhìn Hàn Mai 1 lúc, một hồi lâu mới nói “Nếu làm cho Đường Vãn Thiên tự mình đi lấy thì sao?”

“Không có khả năng” Vãn Hiên ngắt lời hắn “Vì Hoàng quốc, cái gì hắn cũng có thể hi sinh, sao có thể tự huỷ quốc mạch! Tất hắn phải còn cách khác!”

Đôi mắt như chim ưng của hắn gắt gao nhìn chăm chăm ta “Như vậy, nếu giam hãm nữ tử hắn yêu mến ở chỗ này, hắn có thể 2 tay dâng trứng Xích Hoàng không?”

Ta chau mày. Nam nhân này, thoát nhìn là giam cầm Hàn Mai ở chỗ này, nhưng nguyên lai có thể vì nàng mà làm việc này! Ta lạnh lùng nói “Ta không phải người phụ nữ hắn yêu mến, phải là nữ tử trong hoàng cung của hắn mới đúng!”

Khoé môi hắn Vãn Hiên thoáng co quắp. Một hồi lâu mới nói giọng khàn khàn “Hay là quốc chủ xem xét 1 chút xem có gì có thể thay thế trứng Xích Hoàng hay không! Ta ở trong hoàng cung đã rất lâu, nhưng cũng chưa từng thấy qua trứng Xích Hoàng. Ta nghĩ, lấy được nó vốn khó khăn đến cực điểm

Hàn Mai đột nhiên đá vào bên chân bị gãy của Vãn Hiên “Đi ra ngoài! Đi ra ngoài cho ta!”

Ta híp mắt nhìn hắn, đã thấy hắn nhảy dựng lên. Dễ dàng né qua! Chân hắn không có bị gì sao? Sao cư nhiên có thể tránh được nhanh như vậy? Đảo mắt qua Hàn Mai! Hàn Mai vốn đã biết cái gì đó, phải không?

“Quốc chủ, phu thê 2 người đừng quá kích động. Chờ ta tìm được thuốc rồi sẽ tự động trở về chữa bệnh cho Hàn Mai. Chỉ là, trong khoảng thời gian này, xin quốc chủ thay mặt chiếu cố tốt uội muội của ta!” Ta chấp tay với hắn

Long Nộ híp mắt, nhìn ta một hồi lâu, “Ta có thể phái người đi tìm được liệu! Còn tỷ tỷ không nên đi thì hơn!”

Hàn Mai nói rất đúng! Hắn muốn giết ta!

“Cho tỷ ấy đi đi!” Hàn Mai nhỏ giọng nói.

Hắn ngẩn ra, một hồi lâu mới không thể tin mà quay đầu lại, hơi giật mình, chỉ vào mũi mình, nói “Nàng... nói chuyện với ta?”

Hàn Mai cau mày, “Cho tỷ tỷ của ta đi đi! Nàng đi, ta mới có đường sống.”

Bạc môi của Long Nộ nổi lên 1 nụ cười, gật đầu nói “Hảo! Hảo! Ta đây liền để cho 2 người nàng ta rời đi!” Dứt lời, liền ra ý bảo cung nhân bên ngoài mang 2 người bọn ta ra khỏi nơi này

Ta đi bước lại quay đầu nhìn nàng 1 lần. Nhìn bộ dáng tái nhợt vô lực của nàng, lòng ta đau đớn như cắt. Người bên cạnh còn không biết thế nào, bây giờ, muội muội lại còn thành ra như vậy

Ta như thế nào có thể khoanh tay đứng nhìn. Ta đưa trăm gài tóc cho nàng thì có thể giải thiết gia [khoá sắt] cho nàng sao? Ta màng theo vô nghi vấn, theo Đường Vãn Hiên cùng nhau rời đi

Cho đến lúc này, ta mới có thêm 1 cơ hội để hảo hảo nghĩ đến những chuyện phát sinh lúc trước. Đầu tiên là ta và Đường Vãn Thiên, Đường Vãn Hiên bị bắt. Sau đó là Đường Đình Hiên làm khó dễ 3 người bọn ta, rồi sau đó là 2 tên thiếu niên không rõ thân phận. Tiếp theo là 3 người bọn ta bị ném trên hoang đảo

Bây giờ Hoàng quốc rốt cuộc thế nào rồi? Bọn ta mất tích cũng đã mấy tháng, rốt cuộc Đường Đình Hiên có lên làm hoàng đế hay không? Chưa ai biết! Điều duy nhất mà bọn ta đã làm trên hoang đảo chính là ta và Vãn Hiên thành thân. Mà ta, lại hoài thai hài tử của Vãn Thiên

Rốt cuộc, người nào mới là kẻ độc thủ phía sau bức màn? Mục đích của hắn rốt cuộc là gì? Mấy ngàn vấn đề vây quanh ra. Đầu thật trướng. Bây giờ lại ở trong hoàng cung của Long Nộ, nhìn thấy muội muội tính khí nóng nảy của mình trở thành bi thảm như thế! Chẳng lẽ, hết thấy đều như Đường Vũ Hiên đã nói, bổ cục của hắn vốn là phu cách [xa chồng] chi cục sao?

Như vậy, ta và Vãn Hiên có phải cũng không được lâu dài hay không?

Năm đó lúc gặp kim long cũng không thuận tiện hỏi hắn cách phá giải cục diện này. Thật sự là thất sách lớn rồi. Bất giác vuốt ve long lân [vẩy rồng] trên tay trái. Long lân mô hồ phát ra nhiệt

“Ta nói tay của nàng sao lại không có miệng vết thương, nguyên lai đúng là thay tay! Ta thật sự là thất sách rồi!” Vãn Hiên nhìn tay của ta, cười nói

Ta miễn cưỡng nở 1 nụ cười với hắn, híp mắt tinh tế nhìn vào mặt hắn. Sau đó nhìn vào tay hắn. Lắc đầu. Cố gắng xua đi loại cảm giác quái dị này “Vãn Hiên, chân của chàng đã khỏi rồi phải không?”

Hắn thoáng giật mình, “Đúng vậy! Có thần y là nàng ở đây, sao có thể làm thần y nàng thất vọng?”

Ta lạnh lùng cười. Bất động thanh sắc. Một hồi lâu nhân tiện nói, “Chúng ta đến trấn nhỏ gần đi đi.”

“Nàng muốn làm gì?” Vãn Hiên nhỏ giọng nói

“Ta muốn đi mua thuốc!” Ta cẩn thận nhìn vào mắt hắn, đôi mắt hắn chậm chậm nhắm lại

“Nàng muốn phá thai? Ta đã nói rồi, không cần! Cần bản không cần phá bỏ đứa nhỏ! Hài tử của nàng thì cũng là hài tử của ta! Tại sao nàng lại không tin lời ta nói?” Hắn cau mày nói.

Ta cười khở. Có nam nhân nào lại đối với hài tử của người khác tốt như vậy? Lại có nam nhân nào bị gãy xương đùi mà lại hồi phục nhanh như vậy? Vãn Hiên là nam nhân như thế này sao? A! A!

“Ta muốn an thai được! Vãn Hiên, lần trước ta nôn quá nhiều nên thai vị có chút không yên. Chàng đi giúp ta 1 chút, giúp ta mua an thai được lại đây! Được không?” Ta mềm mại cười

Hắn thoáng giật mình, bên môi lộ ra một nụ cười, “Hảo! Nàng ở chỗ này hảo hảo địa nghỉ ngơi, muốn ăn cái gì, ta mua về cho nàng! Ta rất nhanh sẽ trở về!” Hắn dứt lời, liền đi ra ngoài.

Ta cau mày đứng dậy, mở quần áo tùy thân của hắn ra. Trong bên quần áo có 1 tiểu nội sấn [đồ lót] bằng da dê, bên trong có dùng bút thân ghi một con số mới nhất. Chín trăm tám mươi!

Cái gì chín trăm tám mươi? Ta cau mày. Hắn rốt cuộc đang làm cái trò gì? Ta đang đợi, chờ hắn đem thuốc về, chờ thuốc về thì ta liền sẽ biết đáp án ta muốn rốt cuộc là cái gì

Lúc này, trong lòng ta giống như 1 đám hỏa cháy, lửa nóng sốt ruột đến đau đớn. Ta không nên nghĩ nhiều như vậy! Không nên nghĩ nhiều như vậy! Ta không ngừng bước tới bước lui ở trong phòng

Bây giờ là lúc để nghĩ đến việc này sao? Không phải! Mấu chốt bây giờ là làm thế nào để cứu Hàn Mai ra. Mặc dù ta không có võ, nhưng Vãn Hiên lại có. Mặc kệ hắn là thế nào, nhưng hắn tất hẳn sẽ làm. Chỉ cần hắn còn là tướng công của ta 1 ngày, hắn sẽ làm việc này vì ta! Phải không? Phải không?

Ha hả! Ta còn đang đợi đáp án của hắn gì chứ! Đáp án đã rất minh xác trước mặt ta rồi. Chỉ là ta không tin! Chuyện này ta không thể tin. Ta nhất định phải dùng tất cả các chứng cứ xảy ra trước mặt, ta mới có thể tin chân tướng đúng là như như

Nghi vấn! Nghi vấn! Thiên đại nghi vấn! Mấy ngày nay tới nay, ta đã quá khinh địch rồi. Hàn Mai, nàng rốt cuộc biết cái gì? Rốt cuộc muốn nói cái gì! Vỗ về cái trán đau đớn. Thở dài 1 tiếng! Thôi! Bây giờ so đo cái này, có chút không lý trí! Nhưng là! Nhưng là!

Cửa bị mở ra. Vãn Hiên cầm theo thuốc đứng ở cửa “Có thứ nàng muốn rồi. Còn có 1 liều an thai được. Mặc kệ thế nào, trước hết hãy uống thuốc đã, được không?” Hắn vô lực cười.

Ta gật đầu.”Mua thuốc của Hàn Mai cho ta rồi sao?” Nếu không dựa vào mấy loại thuốc này, ta sao có thể quang minh chính đại đi ra khỏi hoàng cung của Long Nộ. Mấu chốt của việc đi tìm thuốc vốn là để bảo vệ tánh mạng

“Mua rồi! Tất cả đều toàn bộ ở chỗ này! Nàng không nên vất vả nữa! Ta thấy sắc mặt của nàng không tốt. Hay là thôi! 1 mình ta đi được rồi!” Hắn cười đi ra ngoài, giao tiểu nhị của khách điếm đi nấu thuốc

Ta hoài nghi dõi theo bóng lưng của hắn. Bây giờ thoát nhìn hắn vẫn còn khập khiễng, nhưng ta lại biết, tốc độ của hắn rất nhanh. Trước đây, ta vẫn không chú ý tới

Trong lúc nửa mộng nửa tỉnh đó, ta nhớ đến tình cảnh ngày đó Vãn Hiên bị thương, tình cảnh ngày đó ta ở trong sơn động

Đường Vãn Hiên mở cửa ra, bưng chén thuốc đến trước mặt ta “Nô nhi, uống thuốc thôi!”

Ta đang muốn tiếp nhận, nhưng hần lại đưa đến bên môi chậm rãi thổi ngụi. Bộ dáng sẵn sóc chuyên tâm làm cho người ta rất cảm động

“Vấn Hiên, chàng thật sự muốn hài tử này sao? Chàng đã nghĩ kỹ rồi? Hài tử này vốn là của đại ca chàng!” Ta cẩn thận nhìn sắc mặt của hần

Sắc mặt hần thoảng trắng bệch không còn chút máu “ta đương nhiên biết là của đại ca! Nếu như ta nói không thì nàng sẽ phá bỏ hài tử này sao?”

Ta kiên định địa lắc đầu, cảm giác được chính mình đã cũng giả bộ không nổi nữa! “Nghĩ muốn một biện pháp, đem Hàn Mai cứu ra!”

Hần khoe môi chậm chậm rủ xuống, “Long Nộ đối xử với nàng ấy cũng không tệ! Tại sao muốn cứu! Cứu về rồi, nàng muốn làm gì? Mang nàng ta theo khắp nơi?”

“Chân của nàng ấy đã bị bẻ gãy! Quang năm dùng thiết gia [xích sắt] khoá chặt. Chàng nói, ta không nên cứu nàng ấy? Nàng ấy không phải là bệnh nặng không cứu được. Mà là bị giam cầm không cứu được” Ta nói xong, đã tức giận đến thở không ra hơi. Đáng chết! Ta văng tục! oán hận chính mình không bảo vệ tốt thủ cấp của phụ – mẫu thân! Bây giờ lại không nghĩ ra biện pháp giải quyết

Hần cả kinh, “Nhưng là, ta thấy nàng ấy rất tốt! Như thế nào có thể!”

“Đó là bởi vì dùng chăn mền che giấu! Thoạt nhìn không giống người bình thường! Vạch tằm chăn đó lên là một bộ thiết liên! Chân của nàng đã bắt đầu héo rút! Nếu không chữa trị sẽ không kịp nữa!” Ta không nhận được đề cao âm lượng.

“Vậy làm sao bây giờ? Muốn từ trong tay Long Nộ cướp người, chính là không có khả năng!” Hần cau mày nói.

Ta cười lạnh.”Chàng có cài thám tử bên người hần! Có thể đến gần Hàn Mai không? Có thể chứ? Nếu có thể, ta sẽ điều chế thuốc, chàng bảo người của chàng hạ được vào thức ăn của nàng! Nhớ kỹ! Đừng cho người ta phát hiện!”

“Nàng không phải đã đáp ứng với Long Nộ, sẽ tặng thuốc cho nàng ấy sao? Tại sao còn muốn lén lút? Ta thật sự không tin, Long Nộ là người làm ra chuyện này! Hần rõ ràng đối với Hàn Mai quan tâm đến thế!” Hần cau mày nói. Một hồi lâu, lại gật đầu.”Có thể hay không là có ẩn tình gì?!”

Ta híp mắt nhìn hần. Lúc này mới cầm lấy chén thuốc nơi đầu bàn, nhẹ nhàng ngửi, một hơi uống hết! Đây vốn là thuốc an thai! Trong lòng ta trong thực lạnh.

“Nếu ta đưa thuốc cho nàng, trong đó có tục cân, chàng nói xem, Long Nộ biết hay không? Trị thương, chữa bệnh thì có thể hần nhắm mắt cho qua! Nhưng là Tục cân lại giúp ích cho gân cốt thì không thể! Còn có, khôi phục công lực địa, cũng không được! Cho nên, mới cần đến thám tử mà người gài bên người hần!” Ta âm thanh lạnh lùng nói.

“Muốn hạ độc bọn họ ở đây, rất khó! Thức ăn của bọn họ, có người chuyên phụ trách ném thử, nếu muốn giấu giếm được cơ hồ là không có khả năng!” Hần âm thanh lạnh lùng nói.

“Ta cũng không phải là hạ độc! Mà là kê được! Như thế nào? Có chút chuyện ấy mà người cũng không làm được? Vậy Chúng ta đây liền quay về hoàng cung Hoàng Quốc. Bảo ca ca của chàng đến làm chuyện này!” Đôi mắt ta đỏ ngầu, âm thanh lạnh lùng nói.

Môi hần trắng bệch, một hồi lâu mới nói, “Không cần phải tìm hần! Hần có rất nhiều chuyện bề bộn!”

“Vậy chàng giúp ta làm tốt chuyện này! Lúc còn ở hoang đảo, không phải chàng có thể nghĩ ra biện pháp thoát đi trong khi Đường Vấn Thiên không nghĩ ra sao? Như vậy, chàng so với hần thông minh, so với hần mạnh mẽ, không phải sao? Nếu là Tiểu Di Tử có việc, chàng sẽ nghĩa bất dung từ mà cứu nàng ấy!” Ta lớn tiếng nói.

Hần không nói gì. Bình tĩnh nhìn ta !”Chân ta còn chưa tốt! Nàng đợi ta tốt lên chút rồi sẽ nghĩ cách giúp nàng ấy”

Phải không? Ta cười lạnh. Đối mặt với hắn nói, “Vấn Hiên! Chàng có biết năm đó tại sao ta thích đại ca chàng không ? Bởi vì hắn có thể làm được chuyện ta không thể làm! Bởi vì, hắn là một cường giả! Năm đó ta chọn hắn, nguyên nhân chỉ có đơn giản như vậy! Ta không biết chàng có thể làm được hay không! Nhưng mà, ta tin tưởng, chàng có thể làm được, phải không?”

Hắn giật mình! Khóe môi chậm rãi gợi lên một nụ cười bất đắc dĩ “Nguyên lai, nàng thương hắn, lại là vì như thế! Ta cứ nghĩ rằng, yêu của nàng , là ngồi cùng ta thổi sáo, ta sẽ an ủi nàng khi nàng cảm thấy thương tâm. Nhưng nguyên lai, ta sai, sai trầm trọng! Nàng, là thích người nam nhân mạnh hơn nàng, không phải sao? Vậy tại sao nàng lại còn muốn gả cho ta! Ha! Được rồi! Là vì giận đại ca của ta, phải không? Phải không?” Hắn nói vừa nhanh vừa vội. Ánh mắt phần nộ xen lẫn chua xót ấy như đang lên án ta

Ta hít sâu làm dịu khẩu khí, nhẹ giọng nói, “Đúng vậy! Ta chính là vì giận hắn! Nhưng mà, chàng cũng có trở nên mạnh mẽ, không phải sao? Ít nhất mà nói, chàng đã mạnh hơn ta rồi, không phải sao? Nhưng là, chàng cũng không có năng lực bảo vệ ta! Vấn Hiên! Ta nghĩ, ta không thể tiếp nhận một người không có năng lực bảo vệ ta và người xung quanh ta ! Xin lỗi!”

Hắn hét lớn, “Nàng rốt cuộc muốn thế nào! Ta đã vì nàng bỏ đi hết thảy! Nàng tại sao lại trở nên như thế! Chúng ta danh chính ngôn thuận được ở bên nhau không được bao lâu nàng lại liền vì muối mè của nàng mà đòi chia tay với ta sao?, Chỉ là cứu muối mè của nàng thôi sao? Được!Ta trước tiên cho người của ta giúp nàng ấy chữa đôi chân cho tốt!Sau khi khỏi hẳn! Muốn từ trong hoàng cung cứu người, cũng không phải dễ dàng như vậy! Chúng ta cần phải bố trí một chút!”

Ta quay đầu lại. Khóe môi câu dẫn ra một mặt tươi cười. Nhưng lại che đi không cho hắn thấy khóe môi ta đang cười.”những lời người nói, liền cứ như vậy đi! Ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi!”

Hắn nhưng lại nói, “Nàng nghỉ ngơi cho tốt đi! Ta đi ra ngoài một chút!” dứt lời, liền tự đẩy cửa rời đi!

Ta đang cười vui vẻ, hã à một tiếng, hướng trên mặt đất quỳ. Hắn cả kinh, quay đầu chạy lại đây, ôm lấy ta nói, “Nàng làm sao vậy? Chuyện gì xảy ra? Có phải hay không di chuyển động đến thai khí? Mau lên giường nghỉ ngơi! Người mang thai không nên kích động! Ôi! Cũng là ta không tốt, lại cùng với nàng cãi nhau!” Hắn bế ta lên sau đó từ tốn mang ta thả lên giường.

Ý cười trên mặt ta chưa hề dừng lại! Bởi vì, ta biết, nam nhân này đã nói, muốn cứu Hàn Mai, liền nhất định có thể làm được!

“Nàng đang cười, tại sao cười? Mới vừa nãy là nàng kích ta? Ta tưởng rằng! Ta thật sự tưởng rằng....!” Hắn tức giận đến một hồi lâu cũng không nói nên lời, sau đó ngồi bên cạnh giường buồn bực, không thêm mở miệng nói chuyện!

“Đi ra ngoài uống rượu!” Ta ra lệnh nói.

Hắn thoáng giật mình , “Cái gì đi ra ngoài uống rượu?”

“Chàng vừa nãy không phải muốn ra ngoài uống rượu sao? Nếu như người đi, ta đây cũng đi theo chàng, chúng ta hai người cùng nhau uống!” Ta tự tiểu phi tiểu nhin vào mắt hắn.

“Nàng đang nói cái gì! Cái gì cùng đi? Nàng đang mang hài tử mà còn đòi uống rượu!” Hắn nổi giận dùng dùng nói.

“Phải không? Thật sự không thể sao? Nhưng là, chàng muốn uống, ta liền muốn cùng chàng uống! Không phải người ta thường hay nói rồi sao? Đồng vợ đồng chồng, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu! Có rượu, tự nhiên cũng muốn đồng uống!” Ta một bên cười, nhưng lại kéo xa khoảng cách cổ nhích vào bên trong giường. Hắn chau mày, nhẹ giọng nói, “Lời nàng nói khi ấy, thật sự đã thương đến ta rồi! Sau này, cho dù có thế nào, cũng không được mang ta ra so sánh với nam nhân khác,biết không?”

“Oh? Nhưng mà hắn vốn là đại ca của chàng mà, như thế nào đột nhiên lại biến thành nam nhân khác rồi?” Ta cười đối với hắn nháy mắt.

Hắn sợ run hồi lâu, mím môi mất hứng.”Không nên nhắc đến hắn! Có được hay không!”

Ta chau mi không nói.

Chờ thêm được mấy ngày, thám tử của hần từ hoàng cung Giang Quốc truyền đến tin tức, được ta kê cho Hàn Mai đã được hạ vào trong thức ăn của nàng thành công! Công lực, cũng khôi phục rất nhiều! Ta lúc này mới lộ ra một nụ cười yên tâm!

“Chúng ta đi thôi! Tướng công! Đây không phải là nơi chúng ta ở lâu được!” Ta cười dịu tay hần.

Hần đối với ta lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, “Không bị Long Nộ bắt được, hơn nữa giết chết, tính ra nàng vẫn còn rất may mắn!”

Ta đối với hần cười nói, “Vậy thì cần phải cảm tạ chàng rồi? Phu quân đại nhân!”

Hần hí mắt xem ta. “Mấy ngày nay, thái độ nàng thật kỳ lạ! Nô nhi, nàng đang suy nghĩ cái gì? Ta muốn biết!”

Ta cười, bình tĩnh nhìn hần, “Lúc ngươi mở dạ yến tuyển phi, ngươi nghĩ muốn tuyển người nào hả?” Ta đối với hần nháy mắt.

Hần ngẩn người.”Đó vốn chỉ là buổi dạ yến, là nơi cho các khuê nữ tìm kiếm lương duyên! Như thế nào? Nàng có phải hay không đang ghen tị?”

Ta cười vỗ về tiểu phúc. Bên môi gợi lên nụ cười vô lực “Vấn hiên, hài tử đã không còn!”

Hần kinh ngạc, “Cái gì đã không còn? Nàng đang nói cái gì đã không còn? Như thế nào có thể?” Tay hần nhanh nhẹn vì ta chần mạch

Ta cười khổ rồi nói, “Mấy ngày nay, chàng bận rộn đủ chuyện, không có chú ý, cũng không có thể trách người! Nhưng là, nhưng lại thật sự đã không còn!”

Sắc mặt hần thoáng chốc trở nên xanh mét, nắm tay ta đem mạch “Tại sao lại có thể như vậy? Ta không phải đã nói với nàng rồi sao? Không nên xúc động! Không nên vì chuyện của muội muội nàng mà xúc động như vậy!” Tay hần, có chút phát run

Ta thu hồi tay, đắc dĩ mà cười, “Hay là thôi! Hay là thôi! Vấn hiên! Mấy ngày nay, khổ ngươi! Nếu hài tử đã không còn, vậy thì chúng ta cũng tách ra đi thôi!”

Hần cả kinh. Nắm tay chặt lấy tay ta, “nàng thành thân cùng ta là vì hài tử này sao? Nàng đang nói chuyện ma quỷ gì vậy? Nàng rõ ràng là yêu thương ta mà, Nô nhi!”

“Tốt lắm! Ta đã làm liên lụy chàng!” Ta thu hồi tay, “Đường quốc chủ, ngươi cảm thấy không phiền lụy sao? Cùng người diễn trò này, ta thật sự rất mệt!”

Hần ngẩn ra, thu hồi tay, thanh âm liền biến đổi, “Nàng đã biết rồi? Lúc nào thì biết đến?”

Ta cười lắc đầu, “Đường quốc chủ, dụng ý của ngươi, ta thật sự không biết. Nhưng mà, ngươi hao tổn tinh thần như thế, mang chúng ta đến, làm nhiều chuyện như vậy, nghĩ muốn được cái gì?, Chỉ có mình ngươi biết! Vừa nhốt người trong xe ngựa, vừa nhốt người trong khách điểm, lại vừa ném người lên hoang đảo! Người làm toàn bộ đều không phải vì tên đối thủ thiếu niên kia sao? Ngươi nếu là không nói một rõ ràng, ta lại sẽ nghĩ rằng ngươi làm tất cả mọi chuyện vì ta đấy?”

Hần cười nói.”Đều đã bị nàng nhìn ra hết sao? Ta tưởng rằng sau khi thả rảnh, nàng hẳn phải tin tưởng ta mới phải!”

Ta cười an ủi hần, tựa vào vai hần rồi nói, “Ta nghĩ đến, Đường Vấn Hiên cho tới bây giờ cũng không có dã tâm muốn làm hoàng đế, tại sao lại đột nhiên thay đổi? Ngươi nói, có phải hay không rất kỳ quái? Hơn nữa, còn có thiếu niên kia, rốt cuộc là ai thì ta không rõ ràng lắm. Có thể nói, đó là hoàng đế nào của ngươi đây? Ta đoán được có đúng hay không?” Ta đối với hần nháy mắt.

Hần cười nói, “Quả nhiên, nhân sinh rồi cũng sẽ gặp đối thủ, cảm giác bị nhìn thấu cũng thật tốt lắm! ta nhiều hoàng đế như vậy, liên chỉ có hai người này là được ta cho phép tương lai ở trong quân doanh! Nàng cảm giác như thế nào? Hần là sẽ không lựa chọn sai chứ!”

Ta cười nói, “Đúng vậy! Ngày đó người mang chúng ta ném trên đảo, cho đến nay, ta vẫn tưởng chỉ có 3 người chúng ta. Kỳ thật, cũng không phải! Thật ra còn có người đi theo chúng ta lên đảo! Người nọ là Đường Đình Hiên, phải không?”

Hắn gật đầu.”Thật là vẫn không thể gạt được nàng! Quả nhiên nữ tử ta yêu, những việc như thế cũng có thể nghĩ đến!”

Ta lắc đầu, “Không có hay không! Chỉ là ngày ta bị thương, vốn là Đường Đình Hiên mà không phải Đường Vãn Hiên, người ngày ấy đem Vãn Hiên gọi ra ngoài đó là muốn đổi lại cho ta xem? Kế tiếp, có phải hay không hẳn là làm cho Đường quốc chủ cho ta giải đáp rồi?”

Hắn cười hàm trụ môi ta. Tại môi gian nói nhỏ nói, “Ta nên bắt nàng làm sao mới tốt đây! Nô nhi! Đây là hiệp định giữa ta và Vãn Hiên! Nếu nàng xuất hiện, nhưng lại không lưu giữ được nàng, chúng ta liền sẽ vận dụng loại này phương pháp. Đem ba người chúng ta vây tại nơi hoang đảo, bức nàng đối với hai chúng ta đưa ra lựa chọn! Khi còn ở khách điểm, Vãn hiên chiếm được tiên cơ, tạo cơ hội cho nàng yêu hắn. Ta vẫn không thể để hai người có cơ hội! Hắn vốn là không muốn đi đến hoang đảo, nhưng là ta lại kiên trì muốn đi. Nhưng vì nàng, Đình hiên ngoài ý muốn bị thương, muốn kiên trì tiếp tục ở lại bên cạnh nàng, nhưng lại không có biện pháp! Không thể làm gì khác hơn là đem Vãn hiên theo Đình hiên thay đổi! Cho nên, đây cũng là nguyên nhân ta không cho nàng cùng đình hiên gặp mặt!

“Này cũng là nguyên nhân người biết nơi nào có ôn tuyền, phải không? Như vậy, Vãn hiên đi nơi nào?” Ta cau mày nói.

“Vãn hiên, đương nhiên là ở cùng Đình Hiên! Nếu là ta, nàng nói có thể hay không ta đem huynh đệ của mình bỏ qua một bên, mà chính mình lại đang cùng hồng nhan phong hoa tuyết nguyệt? Căn bản vốn là không có khả năng! Chúng ta cũng không có cơ hội diễn trò này, nhưng là, nàng lại nhiệt tình đề cập với ta về cơ hội tuyệt hảo này!” Hắn dứt lời, môi không nhịn được nổi lên một mặt tươi cười rạng rỡ.

“Tại sao là người! Nếu cạnh tranh công bằng, tại sao không cho Vãn hiên dịch dung thành người đến trong sơn động tới gặp ta?” Ta không nhịn được cả giận nói.

Hắn cười nói, “Gặp nàng? Ta không để cho hắn có cơ hội mà thôi! Điều này sao có thể gọi là cạnh tranh công bằng! Hắn cho tới bây giờ cũng là do ta bồi dưỡng nên thôi! Chính thức muốn giữ lấy nàng, như thế nào có thể dễ dàng như vậy!”

Ta vô lực cười nói với hắn, “Cho nên, trước khi ta mang thai, người biết trước đúng không? Cho nên, người mới cho ta cơ hội đi gặp Vãn hiên, phải không? Tất cả mọi chuyện, nguyên lai, cũng là kế hoạch của người!” Mà ta, dĩ nhiên hay là ngơ ngác trúng kế! Tưởng rằng mình có thể chiếm được thể thượng phong, nào ngờ, vẫn là một hồi âm mưu!

“Nàng lần đầu tiên đi gặp hắn. Ta liền đã phòng ngự nàng chiêu này rồi! Nàng có thể vì gặp hắn mà đối với hắn hạ độc, như vậy, nàng nhất định vì có thể ta nhất đao lưỡng đoạn với ta, liền theo Vãn Hiên thành thân! Cho nên, ngày ấy, ta cố ý cho nàng cơ hội! Theo Vãn Hiên đem thân phận thay đổi lại! Không nghĩ rằng nàng thật sự theo ta diễn trò hay này!” Hắn dứt lời, ha ha cười vang ra tiếng đến.

Ta cau mày. Bố cục của ta tỉ mỉ như thế, cũng không liệu đến khinh địch như thế liền bị hắn phá giải

“Như vậy, lúc ở trong sơn động, thật sự là Vãn Hên, phải không?” Cho nên mới thật sự như vậy khó chịu!

“Thông minh! Cho hắn nghe xong trò hay này, thật là có điểm xin lỗi hắn!” Hắn cười nói.

“Nhưng là, người nhưng lại vẫn làm ra loại sự tình này! Đâu có cho Vãn Hiên cơ hội cạnh tranh công bình. Hắn như thế nào lại đồng ý với người trao đổi? Hắn như thế nào sẽ đồng ý!” Ta thì thào tự nói.

“Không có hay không ! Hắn không đồng ý! Chỉ là Nô nhi, nàng đã quên, ta am hiểu nhất chính là mưu tính lòng người! Phải bắt được nhược điểm của một người, thật sự rất dễ dàng! Vãn Hiên vốn là phạm phu tục tử, liền sẽ có nhược điểm của hắn! Cho nên, ta lợi dụng nhược điểm này một chút! Há! ý ta là muốn nói, làm cho Đường Vãn Thiên, lúc bị vây trong sơn động, hắn liền sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt nàng! Cho dù trốn, cũng sẽ tách ra hai đường riêng biệt! Đáng tiếc! Nàng không nên vọt vào !”

“Này cũng là tại sao, người lại nghĩ phương pháp cho chúng ta thoát ra ngoài! Nguyên lai không phải đột nhiên là nghĩ đến, là người đã sớm nghĩ đến, phải không?” Ta âm thanh lạnh lùng nói.

“Nô nhi! Ta vốn, thật sự rất muốn dung thân phận của Vãn Hiên cùng nàng đi hết một đời! Nhưng là, bây giờ đã bị nàng vạch trần rồi, vậy chỉ có thể bắt nàng theo ta hồi cung mà thôi!”

123. Q.3 - Chương 17: Tiến Vào Hoàng Cung?

Ta cười, vỗ vỗ gò má của hần “Thật sao? Hồi cung? Đường quốc chủ, người có cảm thấy hoa mắt, chóng mặt, tứ chi vô lực hay không?”

Hần ngẩn ra, sắc mặt thoáng cái trắng không còn chút máu “Nàng! Cư nhiên dùng chiêu...” Dứt lời, liền ngồi xuống phía sau, bất động, không lên tiếng, chỉ đảo tròn mắt liên hồi nhìn ta.

Ta cười, nâng cằm hần lên “Đường quốc chủ, không thể phủ nhận, thám tử của người đã cứu muội muội ta! Cho nên, người đùa giỡn ta nhiều như vậy, ta vẫn không tức giận người! Hơn nữa còn muốn trả ơn người! Chỉ là trả ơn mà thôi, người không cần quá cảm động!”

Hần cười nói “Nhưng Diệp Hàn Mai còn chưa thoát ra! Nàng không sợ sao?”

Ta chau mày, lạnh lùng cười “Người đã làm quá nhiều vì nàng ấy! Không thể không chữa hết thương tích của nàng, khôi phục công lực của nàng! Với năng lực của Hàn Mai, ta tin nàng có thể tự trốn ra được. Chỉ là! Rất không khéo! Ta không tìm được phương thuốc nào trong hoàng cung của Long Nộ! Nói rõ hơn nữa là nếu không có được trứng Xích Hoàng thì Hàn Mai sẽ không được chữa khỏi! Cho nên, chờ sau khi Đường quốc chủ về nước, ngài sẽ đối mặt với một địch nhân cường đại! Đó chính là Long Nộ! Để bảo vệ trứng Xích Hoàng, chỉ có thể có hai con đường: một là mất nước, hai là khai chiến! Không biết, khi khai chiến rồi, Đường quốc chỉ có còn rảnh rỗi mà trông nom chuyện của Diệp Dược Nô ta không đây! A! Nhìn về mặt của người này, thật sự rất đáng yêu! Rất kinh hách! Để nam nhân như người thua ở trong tay ta, người có biết ta tốn bao nhiêu tâm huyết? Hảo hảo hưởng thụ! Gặp lại!”

Nói xong, ta liền đứng dậy, đeo bao đồ lên lưng, cười lớn rời đi.

Hần tức giận đến sắc mặt xanh mét, ở phía sau lưng ta lớn tiếng gào thét “Diệp Dược Nô! Không được đi! Chết tiết! Nữ nhân này! Nàng vừa mới sẩy thai, thân thể không thể chịu nổi một nhọc! Chết tiết! Nàng đừng có để ta thoát ra! Nếu không, xem ta đối phó với nàng như thế nào! Ân ái mấy ngày nay được cho là cái gì? Trong mắt của nàng, ta được cho là cái gì?”

Ta đứng ở ngoài cửa, hai tay giữ cửa chậm rãi đóng lại một nửa, cười nói “Đường quốc chủ, đã quên nói cho người, chiêu thức có sử dụng được hay không không quan trọng! Mấu chốt nằm ở việc nó có hữu hiệu hay không! Còn nữa, hai đệ đệ của người bây giờ đã không còn năng lực dốc sức cho người, điều này không cần phải nói! Người nghĩ sao? Đường quốc chủ! Ta không biết cái mà nam nhân như người coi trọng nhất là cái gì! Mẫu thân của người? Phụ hoàng của người? Không phải! Ta nghĩ, đó là Hoàng quốc của người! Bây giờ hảo hảo ngẫm lại, làm thế nào để bảo vệ trứng Xích Hoàng của người mới thật sự là điều quan trọng!”

“Không phải nàng đã nói sẽ không quay lại Hoàng quốc sao? Vậy thì Tuyệt Thế phải làm sao bây giờ?” Hần lạnh lùng nói

Ta cười nói, “Con ta, cũng không nhất định sẽ là Tổ hoàng đế! làm Tổ hoàng đế, có cái gì tốt? Người nói cho ta biết! Tổ hoàng đế, là có thể bảo vệ vẹn toàn vẹn người hần yêu hay không?”

Hần thoáng giật mình, sắc mặt cực hồ thẹn.”Không thể!”

“Lúc cùng người vĩnh viễn chia cắt, người cũng là một người phạm phu tục tử, mưu kế cho dù tốt, võ công cho dù tốt, tiền có nhiều, quyền lực to lớn thì như thế nào? Người, vĩnh viễn cũng không thể trở về bên Tuyên Tuyên Dung. Đường Vãn Thiên! Người nhất định sẽ sống cô độc suốt cả quãng đời còn lại! Ha ha ha! Chúc người trường thọ! Hảo hảo hưởng thụ cuộc sống cô độc! Gặp lại!” Nói xong, ta liền không do dự đóng cửa phòng. Trong tích tắc khi cửa phòng khép lại, ta thấy trong đôi mắt hần có lệ.

Mà bất luận là lệ của hần từ đâu mà đến, bất luận người hần yêu rốt cuộc là ai, bất luận hần đối với ta hữu tình. Nhưng từ bốn năm trước lại thương tổn ta, mấy năm nay tính kể với ta, ta như thế nào có thể quên

đây? Đường Văn Thiên! Người không tiếc đối với ta làm ra loại sự tình này là vì ngăn cả ta và Văn Hiên ở bên nhau sao?

Ta đây sẽ liền như người mong muốn sao? A! Ta sai lầm rồi! Văn Hiên lại một lần nữa nhượng bộ rồi. Nếu ta còn có điều gì đáng tới nam nhân họ Đường thì sẽ vĩnh viễn cũng không trốn ra khỏi ma chướng tính kế này. Xem xem, lần này ta trở về sẽ chiếm được cái gì?

Ta vỗ về tiểu phúc [bụng nhỏ], là một tính mạng. Bên môi ta bắt giác lộ ra nụ cười, làm ạch tức rối loạn vốn là chuyện nhỏ. Muốn để cho đứa nhỏ này kế thừa y bát thì phải không cho Đường Văn Thiên biết sự tồn tại của đứa nhỏ này. Ai nói, ở giữa chuyện này, ta không được lợi đây? Ta cứu được muội muội, cũng có được người thừa kế, không phải sao?

Ta đi về phía Xích Hoàng sơn. Ta trở lại Phượng Hoàng cốc trước khi sinh hài tử này ra. Sinh vu Phượng Hoàng cốc, trường vu Phượng Hoàng cốc [sinh ra ở Phượng Hoàng cốc, lớn lên trong Phượng Hoàng cốc] mới là hậu nhân thần y gia.

Xe ngựa đi được thật lâu, rốt cục đã tới giải đất biên cảnh của Hoàng quốc và Viêm quốc.

Bên ngoài đột nhiên có gì đó không ổn. Ta cau mày “Xa phu, đã xảy ra chuyện gì?” Ta ở trong xe hời.

“Hình như..., hình như có người đang âm ỉ cãi nhau bên trên lầu!” Xa phu nhẹ giọng nói.

Ta đáp lời, xốc rèm cửa lên, nhìn ra ngoài, thấy một nam nhân ria mép đang bốc cháy thả người xuống bên trong ao hoa sen! Tiếp theo là có thân ảnh một người khác thả mình xuống ao cứu người, nhìn thân thủ công phu của người nọ, đúng là nhất lưu cao thủ! Đang định gọi người nọ, ai ngờ bên trên lại nhảy xuống một nữ nhân hắc y hắc sa [y phục đen + khăn che mặt màu đen]

Hai người phía dưới cả kinh, vội vàng trốn xuống nước. Vì vậy, hai người bọn họ làm ặt nước nổi đầy bọt. Bên trong ao hoa sen nổi lên một chuỗi bọt nước, người phụ nữ kia vẫn chưa đi lên!

Trong chốc lát sau, nàng kia đã cầm một bông hoa sen từ trong nước chui ra. Nôn ngum nước trong miệng ra, nàng kêu lên với người phía trên “Nhạc Nhạc! Người mau nhìn! Hoa này có đẹp không?” Ta neho hai mắt lại, tại lúc ngoi lên mặt nước, nhuyển mạo lựa mỏng đã hoàn toàn rơi xuống! Nữ tử này, không phải Tiểu Hạ thì là ai! Nhiều năm như vậy, ta chưa từng gặp mặt nàng một lần, bây giờ rốt cuộc cũng gặp được, cũng không ngờ đầu đã đầy tóc bạc. Bất giác vuốt ve mái đầu đầy tóc bạc. Trong lòng có chút chua xót.

Một nam tử hét lớn, “Diệp Nhận Hoan!” [ta cũng chẳng biết tại sao lại là Nhận Hoan nữa T.T, chắc là tên khác của Tiểu Hạ]

Diệp Tiểu Hạ “hả” một tiếng, quay đầu lại, nam tử nhẹ buông tay, xôn xao một tiếng, nam nhân kia lại chìm xuống nước rồi! Hắn hơi giật mình nhìn chăm chăm vào nàng “Chuyện gì xảy ra? Tại sao lại như vậy?” Hắn kinh hãi, chỉ vào hai tròng mắt của nàng

Ta cũng phát hiện nàng có chút không thích hợp. Tròng mắt của nàng đúng là rất mảnh [mỏng]

Nàng còn chưa trả lời, Nhạc Nhạc ở phía trên lầu đã gọi “Mau cứu người, mau vớt tên chưởng quỹ lên. Ta thấy hắn trụ không được!”

Một câu nói liền đánh vỡ mê tư của hắn, cúi đầu xuống, lúc này mới phát hiện hóa ra nam nhân ở trong tay lại chìm xuống đáy ao “Lên bờ chờ ta đi!” Nhả ra vài chữ hắn lại nhảy vào ao hoa sen. Đi cứu nam nhân râu mép cháy bốc cháy

Ta đang muốn xuống xe thì thấy cỗ xe ngựa hoàng kim bốn người khiêng dừng lại trước cửa, trong chiếc xe ngựa bằng kim sa hoàn toàn mới bước xuống một bạch y nam nhân. Nam nhân nọ trường thân ngọc lập [cao lớn], tóc đen như mực. Trong chốc lát, ánh mắt sáng quắc của hắn nhìn chăm chăm Tiểu Hạ, khinh thân lên, một cước giẫm lên lá sen, khuyên thân đem nàng ôm vào tay, lại nhảy lên, xa xa nhìn lại, nam là công tử bạch y tóc đen, nữ là nữ nhân hắc y tóc bạc, lúc này, hai người bọn họ song song nhảy lên. Đúng là cảnh tượng thật xinh đẹp. Mọi người không nhìn được mà vỗ tay. Ta cũng không nhìn được muốn vì hắn vỗ tay.

Hai người họ đứng yên trên bờ, quần áo trên người nam tử đó cư nhiên không chút ẩm ướt. Rất nhanh cởi áo ngoài ra, bao phủ lên người Tiểu Hạ. Khóe môi hắn nở ra nụ cười “Nguyên lai nàng ở chỗ này!”

Ta rất nhanh lặc mình đến bên người bọn họ, đang định gọi Tiểu Hạ thì không ngờ nam nhân đó lại nói “Sao có thể nhận lầm? Thê tử của chính mình, như thế nào có thể nhận sai?” Dứt lời, ngón tay liền điểm ngã Diệp Tiểu Hạ, bệ nàng ra ngoài đến trước cửa xe ngựa.

“Chuyện gì xảy ra!” Ta lạnh lùng nói, “Ban ngày ban mặt dám chiếm đoạt dân nữ sao?” Ta nói xong, đang định xông về phía trước nhưng người chung quanh lại nói “Không đâu, không đâu, Viêm quốc chúng ta vốn cực uy tín, làm gì có phát sinh chuyện chiếm đoạt! Không có việc gì đâu!”

Trên xe ngựa đó bước xuống một đám hắc y nhân, mỗi người trong tay cầm kiếm, đứng sừng sững trước mặt bọn ta! Ta tức giận đến mức giậm chân tại chỗ! À, hình như hài tử của Tiểu Hạ còn đang ở trên lầu! Ta chạy vội vào phía cửa.

“Ca! Ta chỉ biết là Diệp Tiểu Hạ! Mỗi lần người phụ nữ này xuất hiện luôn không có chuyện gì tốt! Ca! Không có việc gì, trên lầu còn có nữ nhi của nàng! Không có việc gì!” Thu Mạc Ngữ đứng ở phía sau hần vội vàng nói. Lúc này, tóc tai của tên râu mép đã gần như cháy sạch, hơn nữa, đầu hần bị lửa thiêu phỏng ra như cái phao, cả đầu như cái đầu heo, hai tròng mắt đã trũng xuống, nở to như cái bao. Chết như vậy, nói có bao nhiêu chặt vật thì liền có bấy nhiêu chặt vật. Nhưng tên nam nhân đầu heo lại không chút nào an phận “Nếu muốn được ôm mỹ nhân trở về thì không còn cách nào khác, phải để tiểu hài tử ở lại đây, ta không tin, nàng ấy sẽ không trở về tìm nó!”

Hai người kia? Ta nghĩ rồi hồi lâu! Nguyên lai, lại là bọn hần sao? Bọn họ sẽ gây bất lợi cho tiểu hài tử của Diệp gia sao? Thật không khéo, đụng phải ta!

Thu Mạc Ngữ tóm lấy phía sau cổ của tiểu bằng hữu mà nhấc lên trước “Người xem đi! Ca! Tiểu nữ sinh mà có phải rất giống với Diệp Tiểu Hạ hay không? Nó gọi nàng ta là mẫu thân thì có lẽ là không sai rồi! Chắc chắn là hài tử của nàng ta! Chúng ta chỉ cần để nó ở chỗ này thì chắc là Diệp Tiểu Hạ sẽ tìm đến? Ách, A....!” Tay bị tiểu hài tử kia cắn.

“Đứa nhỏ này, người thật chẳng có duyên với lão nương [mẹ] người!” Hần vừa ôm tay vừa nhảy nhảy.

Trong mắt hài tử như muốn phun ra lửa “Thu Mạc Ngữ, ta là nam hài! Ta là nam hài! Người còn nhận sai, lần sau ta sẽ thiêu rụi đầu người! Ta sẽ chuốc thuốc mê người, tại trên mặt người vẽ một trăm tám mươi bức danh hoạ, sẽ treo người trên thành lâu để cho chúng khuê nữ đến xem!” Dứt lời, một cước đá văng bàn tay to của hần, đứng sát vào cửa sổ “Không nhảy xuống không có nghĩa là ta sẽ không nhảy!” Nói xong, ở trước mặt Thu Mạc Ngữ và Thu Mạc Ngôn mà nhảy xuống

Ta ở phía dưới chờ đợi chính là vì giây phút này. Chợt khinh thân lên, tóc bạc hồng y, đem hài tử tiếp ở trong tay.

Tên nam nhân đầu heo cảm tức xoay người lại, hần cũng hơi giật mình, nhìn chằm chằm vào ta “Diệp, Được, Nhi!”

Ta nói với hần “Thu Mạc Ngữ, người khi dễ Nhạc Nhạc còn gọi gì là anh hùng hảo hán? Ta, nhớ kỹ người!” Bộ dạng của hần thật sự có chút buồn cười. Khoé môi nhin không được mà phỉếm ra ý cười, khinh thân rồi đi!

“Hả hả hả! Tóc của người và mẫu thân giống nhau đấy! Ta gọi là Diệp Nhạc Nhạc! Người tên là gì?” Hần cười nói với ta.

Ta híp mắt nhìn hần, một hồi lâu cười nói, “Diệp Được Nô!”

“Đại di! Đại di! Người cư nhiên là đại di trong truyền thuyết! Oh! Đại di! Người khôn phải đã chết sao? Như thế nào lại gặp ở nơi này! Hay là tin tức của Lãnh Môn là giả? A A A! Đại di! Người thật đẹp a! Ta rất thích người!” Hần một tay ôm ôm lấy ta. Oa oa kêu to

Nhìn gương mặt đáng yêu của hần, ta không khỏi hoài nghi, “Người thật là nam hài?”

Hần sắc mặt xanh rồi xanh, nâng cằm lên “Đại di! Người là đại di của ta, ta mới nhin người! Lần sau mà còn như vậy, ta sẽ không buông tha!”

Oa! Thật đáng sợ! Con thật sự rất giống mẫu thân con! Bây giờ mấy tuổi rồi? Đến đây, di di hôn nhẹ!” Ta không nhin được mà tẩm tấc hôn hần vài cái.

Sắc mặt hần thoảng cái trướng đỏ bừng. Bưng một bên má, oa oa kêu to “Đại di! Ta thực sự đã trưởng thành! Ta không còn là tiểu hài tử nữa! Không nên hôn ta! Ta là nam tử hán! Nam nữ thụ thụ bất thân! Hiểu chưa?”

Ta đột nhiên bật cười, “Hảo hảo hảo! Nho nhỏ nam tử hán, con xem! Bây giờ mẫu thân của con đã bị người ta bắt đi! Chúng ta phải làm sao bây giờ?” Ta buông tay, có chủ tâm đẩy vấn đề cho hần.

“Chờ tin tức của Lãnh Môn truyền đến, chúng ta có thể cứu mẫu thân ra! Đại di, thế nào, người có muốn tham gia không?” Hần lão khí hoành thu nói.

“Đương nhiên là muốn tham gia! Bản thân ta còn muốn nhìn xem rốt cuộc là tên nam nhân chán sống nào, dám ở trước mặt ta đem mẫu thân của con, muội muội của ta cướp đi! Hần đúng là vô pháp vô thiên!” Nghĩ đến đây, ta liền hít mạnh một hơi “Nhạc Nhạc! Con nói, Lãnh Môn! Không phải là tình báo Lãnh Môn trong giang hồ truyền thuyết đó chứ! Mấy ngày nay không gặp, mẫu thân con cư nhiên đã tạo lập được Lãnh Môn. Quả nhiên là bản lãnh a!” Không nghĩ rằng muội muội đáng yêu nhất, không có năng lực tự bảo vệ mình nhất của ta cư nhiên có thể tự mình sáng lập môn phái.

Ta chỉ nghe nói gần đây trên giang hồ, bốn năm nay có một môn phái giữ độc quyền công việc tình báo mà sống, chỉ cần người ra giá tiền, hần liền có thể tình báo cho người tin tức người cần, lấy tên là Lãnh Môn. Cũng không ngờ Lãnh Môn này cư nhiên là do Tiểu Hạ tạo lập. Thật là có cái nhìn khác về nàng. Muội muội này của ta cư nhiên cũng có thể trở nên mạnh mẽ.

“Mẫu thân vốn là không thèm để ý đến chuyện này! Trách nhiệm của nàng chính là ăn uống chơi đùa với Tiểu Nhạc! Ách! Không đề cập đến vấn đề này! Đại di, người như thế nào thoát chết thôi!”

Ta cười nói, “Trên thế gian này ai mà có bản lĩnh giết Đại di chứ? Chỉ là Đại di không muốn ở lại đó nên nghĩ cách trốn đi thôi!”

Trong lúc chúng ta đang nói chuyện thì đột nhiên có người đến báo, “Khởi bẩm tiểu chủ tử! Đã phát hiện xe ngựa của chủ nhân nơi nào rồi!”

“Oh! Là ai! Rốt cuộc là ai không muốn sống như vậy! Dám mang mẫu thân ta cướp đi! Nhưng mà cũng phải nói lại, muốn cướp người thì cũng phải cướp nữ nhân xinh đẹp như Đại di đây, đoạt lão nương xấu xí của ta làm gì!” Nhạc Nhạc vừa cười nói.

Người bên ngoài lại nói, “Thật ra là nhờ vào Vũ Sa Thiên của Viêm quốc nên chúng ta mới nhận được tin là hần còn chưa cùng phu nhân thành thân!”

Ta hí mắt suy ngẫm. Sau khi đoạt người, không phải sẽ là thành thân sao? Bởi vì khi đoạt được tân nương, nàng ta sẽ nghĩ cách chạy trốn. Cho nên, sau khi đoạt được, chờ đợi gì thì cũng là hỉ đường và động phòng! Nếu như không trực tiếp thành thân thì rất ít trường hợp! Nếu như không có thành thân thì chỉ có 1 đáp án! Nam nhân này, rất để ý muội muội của ta! Hần bận tâm về cảm nhận của nàng!

“Là Vũ Sa Thiên sao? Hả! Ta nhớ ra rồi! Nam nhân này, không phải là người mấy năm trước hay đi theo ta hái được sao?” Sau khi hồi tưởng lại! Nguyên lai là nam nhân này, đã sớm đối với muội muội ta nảy sinh tình ý! Nhưng là! Ta cũng nhớ kỹ, gương mặt nam nhân này là đệ đệ hần, Ta còn nhớ bộ dáng đáng yêu của hần khi rơi xuống ngay nơi ta đang chữa bệnh. Chắc chắn là hần sẽ mất mạng nhưng vì phần tình cảm huynh đệ sâu nặng làm ta cảm động nên ta đã ra tay cứu chữa cho hần.

Bây giờ nhìn lại mới để ý thấy vết thương của hần đã tốt lên rất nhiều, ban đầu nhất thời không chú ý nhìn ra.

Hần có cừu oán chưa báo, trên mặt bị thương, đó là cừu của hần! Hần cầu ta vì đệ đệ hần chữa bệnh, cũng không cầu ta vì hần trị! Ta cũng không có nghĩa vụ gì phải nhắc nhở hần, vết thương trên mặt hần, vốn là có thể trị khỏi!

“Năm đó, tên Vũ Sa Thiên thích được hầu hạ cũng là gã, tên đầu bếp đó là Thu Mạc Ngôn! Hôm nay ta xem như gặp lại được toàn bộ! Tên Vũ Sa Thiên ấy xem ra rất khá, Thu Mạc Ngôn lại lớn lên ngoài ý muốn cũng khá xinh đẹp! Hai người nam nhân này đều có bộ dáng rất đẹp mắt! Chỉ còn lại Sa Hận Thiên! Tên Sa Hận Thiên này, từ bốn năm trước, độc sủng Tiểu Hạ ba năm, tại nhà đế vương, vốn là hiếm thấy. Mặc

dù đột nhiên thay đổi gương mặt, nhưng lại không thể không nói, hần đối với nàng vẫn là rất có tình!” Ta phân tích nói.

“Kia làm sao bây giờ? Đại di! Mẫu thân bây giờ bị thúc thúc đó bắt đi! Chúng ta nên làm gì bây giờ!” Dù sao hần cũng còn là hài tử, rốt cục cũng cảm giác được tính chất nghiêm trọng của sự việc!

“Đương nhiên là phải cứu! Sau khi cứu được mẫu thân người ra, chúng ta liền giúp nàng chiêu thân chọn chồng, như thế nào?” Ta cười nói. Thử xem ba người nam nhân này, rốt cuộc người nào mới là yêu thương nàng nhất! Thuận tiện, bắt tên Sa Hận Thiên này lộ diện ! Nghe nói, ngày đó hần đối với Tiểu Hạ rất tốt! Tốt đến nỗi tặng nàng cho tên Vũ Sa Thiên! Thuận tiện bức nàng lưu lại tuyệt bút! Ta không nhịn được bất giác siết chặt nắm tay, ta phải nghĩ xem nên làm thế nào chiêu đãi hần đây?

“Muốn cứu nàng như thế nào đây? Bây giờ ta chỉ biết nàng bị nhốt trong Vương phủ, tên Vũ Sa Thiên kia mỗi ngày đều bồi nàng! Chúng ta tuy vây cánh nhiều nhưng cũng không so được với đội thân vệ của hần! Hơn nữa, Vũ Sa Thiên công phu rất cao!”

“Người nói biết được tình hình trong Vương phủ của hần tất nhiên là đã có thân tín của người lẻn vào được, phải không?” Ta cười nói.

Hần lược gật đầu, đột nhiên kêu to lên tiếng, “Đại di! Người thật xấu! Người như thế nào có thể làm loại chuyện này! Người là thần y! Không phải độc thánh! Như thế nào có thể hạ độc toàn bộ? Không thích hợp với thân phận của người “

Ta nhú mày, đôi khi nên cho bọn trẻ một ấn tượng tốt đẹp cũng là một trách nhiệm của người lớn ta đây! Ta cười nói, “Thế vậy, hạ thuốc tê, được không? Về phần độc được, ta có ý muốn chiêu đãi người khác!”

Hần cao hứng nhảy dựng lên, hăng hái nói, “Đại di, đại di! Là ai! là người nào người chọc tới đại di rồi? Làm cho đại di không để ý đến thân phận của mình mà hạ độc hần?”

Ta cười an ủi hần, “Phụ thân người!”

Hần nhú mày. Đột nhiên vỗ tay, ha hả cười to, “Hảo hảo hảo! Đại di! Nhân tiện làm như vậy đi! Chúng ta ngay tối nay hành động sao?”

Ta cười vỗ đầu an ủi hần, “Không! Chúng ta cho Vũ Sa Thiên một cơ hội, nhìn hần có phải có ý muốn động đến mẫu thân người hay không ! Mẫu thân thích phụ thân người, không tốt! Thích Vũ Sa Thiên ngầm lại cũng không có gì không tốt!” Nói đến chỗ này, tâm lý ta đột nhiên đau đớn.

Tình huống của nàng, cũng giống như trường hợp của ta! Chỉ là Vãn Hiên luôn nhân nhượng, mà nam nhân này, lại luôn truy kích!

Vãn Hiên nếu có thể mạnh mẽ hơn, ta cũng sẽ không cùng Đường Vãn Thiên dây dưa không dứt, nam nhân này, vẫn là cường thế! Nếu Vãn Hiên lúc còn trên đảo cứng rắn hơn! Như vậy, như vậy!

Mới nghĩ đến đây , trong đầu, càng muốn cho hần nhiều cơ hội hơn! Kỳ thật cũng không phải không muốn cho hần cơ hội, mà là, nghĩ muốn cho Vãn Cán và người khác có cơ hội mà thôi!

Với cá tính thích người khác hầu hạ như hần nếu rơi vào hoàng gia thì quả là một bi kịch. A!Ta nên làm sao mới phải đây? Phụ nữ quá ngu ngốc hay quá cương liệt, cũng đều không thể ở trong hoàng cung sinh tồn!Ngược lại, với Thu Mạc Ngôn, nhưng thật ra là một lựa chọn không sai! Thiên hạ đệ nhất đầu bếp! Mặc dù không có thói quen hầu hạ người khác, nhưng là, Tổ tỷ tỷ, chung quy cũng hy vọng muốn uội muội mình đồ tốt! Chính là nàng nghĩ không ra là nên lựa chọn như thế nào là tốt nhất!

“Kia, vậy bây giờ chúng ta làm gì?” Nhạc Nhạc dựa vào ta nói.

Trong đầu ta đã sớm mềm mại thành một mảnh, vỗ về đầu của hần nói, “Bây giờ trong hoàng cung Hoàng quốc có chuyện gì phát sinh?” Nhạc Nhạc lệch ra, cúi đầu trong chốc lát, “Tên thái thượng hoàng bệnh tật kia, hình như ba ngày sau muốn tổ chức dạ yến tuyển phi!Hoàng quốc hoàng đế mấy ngày trước đã trở về! Ta cứ tưởng rằng hần đã chết!” Hần nháy mắt to nghĩ trong chốc lát.

“Trong khoảng thời gian này, đủ thời gian chúng ta đến Hoàng quốc đi làm một chuyện! Nhạc Nhạc có muốn đi cùng Đại di không, tùy theo Nhạc Nhạc quyết định!” Ta nháy mắt với hần .

“Đại di! Người thật xấu! Loại sự tình này, như thế nào có thể thiếu đi Nhạc Nhạc đây? Thế lực của Lãnh Hiên rộng khắp thiên hạ, nơi nào cũng có tổ chức của ta, cho nên, đại di, chúng ta đến nơi nào, cũng đều là địa bàn của chúng ta!” Hắc cười nháy mắt với ta.”Hảo hưng phấn! Hảo hưng phấn!”

“Còn đợi gì nữa! Nhạc Nhạc! Xuất phát!”

Vì vậy, chúng ta hai người liền cưỡi ngựa mà đi. Hoàng quốc và Viêm quốc nối liền nhau. Đường Vãn thiên không có khả năng đơn giản như vậy mà bỏ qua cho ta, như vậy, không bằng làm hắc chết tâm, liền tốt lắm! Không phải sao?

Ta từ từ tiến vào mật đạo, khởi động được nhị chú thời gian, liền tiến nhập vào Xuất Vân điện!

Lúc này, Vãn Hiên có phải đang ở trong phòng hay không ?, Đang nghĩ tới đó, đột nhiên liền nghe được tiếng đồ vật bị rơi vỡ! Ta cùng Nhạc Nhạc nhìn nhau, “Chuyện gì xảy ra?”

Đường Vãn Hiên, người hối hận sao? Đáng tiếc! Đã Chậm! Thời khắc tại trên đảo hoang người buông tay ta, thì đã định là ta và người vô duyên rồi!

Mở ra mật đạo, ta đứng ở trước mặt hắc! Mắt hắc đỏ ngầu, tất cả đồ vật xung quanh đều đã đổ nát !Nhìn thấy ta hắc liền quay mặt qua một bên!

“Sao người lại tới đây?” Hắc lãnh đạm, xa lánh nói. Giống nhau, ngày đó tại trên thuyền của Long Nộ, hắc mặc dù quan tâm, cho ta ăn mai tử, nhưng lại vẫn là đối với ta xa lánh.

“Ta đến là vì muốn chúc mừng dạ yến tuyển phi của Thái Thượng Hoàng. Nhạc Nhạc! Đến, gọi thúc thúc! Trong lúc mẫu thân còn tại hoàng cung, chính thúc thúc đây rất là chiếu cố mẫu thân!” Ta đối với hắc nháy mắt nói.

Sắc mặt hắc đại biến. Nhìn Nhạc Nhạc, khóe môi run rẩy!”Nàng! Nàng! Nàng!”

Nhạc Nhạc ngay lúc này, vì tuân theo yêu cầu của ta giả trang thành một cô bé ! Bộ dáng diễm đạm đáng yêu có thể mê đảo một đám người! Mặc dù không tính là xinh đẹp vô song, nhưng mà cũng có vài phần giống ta! Chính phần giống nhau này, liền làm cho người ta xác định nàng là nhi tử của ta.

“Thúc thúc hảo!” Nhạc Nhạc nghe lời nói.

Vãn Hiên xanh cả mặt, ôm ngực, một hồi lâu sau lạnh lùng cười ra tiếng, “Ta vì nàng làm nhiều chuyện đến vậy, mà nàng, lại từ mấy năm trước liền đã theo người khác rời đi! Bất đắc dĩ! Bất đắc dĩ! Bất đắc dĩ!” Dứt lời, liền phun ra một búng máu tươi!

Ta bên môi nổi lên tươi cười, nhảy ra ngoài cửa sổ. Từ trên thang đi xuống, tường vậy kia đã bị dỡ xuống rồi! Ta chọn mi cười lạnh.

“Mụ mụ! Người muốn làm gì? Mụ mụ!” Nhạc Nhạc ở sau người ta nhảy tới nhảy lui. Giống như một viên tiểu đậu biết đi!

Ta quay đầu, nói với Vãn Hiên, “Phái người đi gọi Tuyệt thế cùng Tuyệt Hoàng tới! Ta muốn nhìn thấy bọn chúng!”

Hắc hí mắt nhìn ta trong chốc lát, nhỏ giọng nói, “Nàng tới là thăm bọn chúng có phải không? Cùng với việc ta có tuyển tuyển phi hay không , căn bản không có quan hệ, có phải hay không? Ta liền biết!”

Ta cau mày.”Tại trên đảo hoang ấy, thời khắc người cùng Đường Vãn Thiên thay đổi thân phận, liền phải nghĩ tới tình huống này! Ngay lúc ấy ta đã hạ quyết tâm, mà các người ..! Ta nên nói cái gì cho phải đây? Có thể nói, ta không bao giờ nữa nghĩ muốn cùng người và Đường gia huynh đệ có bất kỳ quan hệ nào! Chỉ là người lại ở nơi này, ta đến xem hài tử của mình, hình như rất thuận tiện!”

Hắc khóe môi kéo kéo, “Ngày đó tại trên đảo, ta có thể giải thích!”

“Không cần giải thích! Có cái gì tốt mà giải thích! Sự thật đó là, người, lại một lần nữa buông tay ta! Nếu đây chỉ là đánh cuộc, thì chỉ quan trọng kết quả! Phải có thắng và thua! Đáng tiếc có người, thua, nhưng lại vẫn là không thừa nhận!” Ta lãnh đạm nói. Tên đáng chết Đường Vãn Hiên này! Thua không nhận!

“Ta cũng không nghĩ sẽ muốn! Nhưng là! Ta lại không có cách nào!” Hắc cười khổ.”Sự thật vốn là, ta thua! Cái mà bọn ta đánh cuộc lần này, không phải là chân tình của nàng! Mà là, nàng sẽ ra làm chuyện gì! Đại ca thắng!”

Quả nhiên vốn là lão hồ ly!”Hai vị hoàng đệ của người thế nào rồi? Có chết hay không?” Ta cười lạnh nói.

“Biết nàng muốn đưa bọn họ vào chỗ chết, bọn ta như thế nào có thể để cho bọn họ rút lui đây?” Hắc lược lược khóe môi.

“Đúng vậy! Ta là Diệp được nô, sau khi ở cùng với người liền đã thay đổi! Trở nên chậm chạp! Trở nên luôn tự phá tan mọi quy cũ của mình! Ta nói, vì sao ngày đó bọn họ rõ ràng nghĩ muốn đưa chúng ta đi tìm Được Nhi, nhưng vẫn không có tìm được! Nguyên lai, bọn họ căn bản là không muốn tìm! căn bản là mang theo chúng ta đi dạo! Buồn cười, ta thế lại nhìn không ra!” Ta cả giận nói.

“Nô nhi!” Hắc tiến lên từng bước, muốn nói lại thôi. Nghĩ đến ngày đó, khi đã quyết định theo hắc cùng một chỗ, tình ý nồng đậm như thế, trong đầu không khỏi có chút đau xót! Chân lùi lại từng bước, “Đem con ta gọi tới! Ta nhìn chúng xong rồi liền rời đi!”

Nguyên lai, người có thể chịu được thời gian dài thương nhớ, nhưng lại vài năm sau, khi nhìn rõ được tâm mình, mà gặp lại được người mình luôn mong nhớ! Tư vị đó thật là muốn điên!

Ta hiện tại lại đang trong hoàn cảnh này! Hảo nghĩ muốn, hảo nghĩ muốn!

“Bọn họ hôm nay không có ở trong cung!” Đường Vấn Hiên nói, “Phải chờ sau khi ta tuyển phi, mới có thể tiến cung! Cho nên, nàng tạm thời cùng với nữ nhi của mình ở lại đây đi! Chờ bọn hắc đã trở về, ta liền để cho bọn họ tới đây thăm người! Như thế nào?”

Nhạc Nhạc nói, “Mụ mụ! Mụ mụ! Hoa mai nơi đây thật đẹp! Ta muốn ở chỗ này! Hơn nữa, mụ mụ! Ta muốn nhìn qua Được Nô cung, nơi người đã từng ở có giống với Xích Hoàng cung không! Mụ mụ! Hảo mụ mụ! Chúng ta liền ở đây đi, có được hay không? Mụ mụ!”

Ở lại đây, huynh đệ hắc lại có cái gì muốn đùa với ta đây! Khóe môi ta co quắp.

124. Q.3 - Chương 18: Một Ly Trà

Ta cuối đầu nhìn Nhạc Nhạc nói, “Bọn họ đi nơi nào, không phải họ rất ít khi ra cung sao?”

Nhạc Nhạc suy nghĩ một lát, rồi nói “Không có tin tức trong chuyện này. Bất quá, mụ mụ, chúng ta ở chỗ này cũng không có tổn thất gì! Không có việc gì xảy ra thì thôi! Nếu có việc, Nhạc Nhạc nhất định sẽ cứu mụ mụ ra! Hoàng cung này, tuy có thể vây khốn mụ mụ, nhưng lại không giam cầm được Nhạc Nhạc đây! Hơn nữa, thức thức này, nhìn cũng không giống như là người xấu a!”

“Chúng ta đây liền đi đến nơi mà mụ mụ từng ở là Được Nô cung, được không? Nơi đó có rất nhiều thứ để chơi! Mỗi ngày còn có thể ngắm nhìn rất nhiều hoa mai!” Ta cười nói. Tuy nói là như thế, nhưng ta ở trong cung này nhiều năm như vậy cũng không thu hoạch được cái gì, tất cả những gì ta còn nhớ được cũng chỉ là sự đau đớn vô tận và hoa mai!

Đường Vấn hiên khóe môi co quắp, một hồi lâu mới nói, “Nơi đó đã bỏ hoang nhiều năm, ở chỗ này không tốt hơn sao? Ít nhất mà nói, có cung nữ hầu hạ nàng, cũng không cần lo lắng đại ca ta sẽ phát hiện!”

Ta quay đầu nhìn hắc, “Người với đại ca người, rốt cuộc có phải là cùng một người hay không, ta thật sự không xác định được!”

Sắc mặt hắc thoáng trắng bệch, thân thể cơ hồ đứng không vững. Một hồi lâu sau mới chậm rãi ngồi xuống, “Thôi! Các người muốn thế nào thì tùy các người!” Hắc dứt lời, liền phun ra một ngụm máu tươi!

Nhạc Nhạc tiến về phía hắc, nhìn vết máu còn sót lại trên khóe môi, “Mụ mụ! Hắc học máu rồi! Sẽ không chết chứ? Người tốt xấu gì cũng là một thần y, đến xem mạch cho hắc đi! Chân tọa! Không phải nói là ba ngày sau sẽ tuyển phi sao? Bệnh tình như vậy, người muốn hại những người bị hắc cưới về sao?”

Ta cau mày. Thân thủ bắt mạch cho hần, tay hần giật giật muốn rụt lại. Ta cũng không buông lỏng, nhất quyết cầm tay hần chặn mạch, một hồi lâu sau, ta thiếu chút hoảng sợ nhảy dựng lên!”Nội công của người đã không có? Chuyện bắt đầu từ khi nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

Hần nhíu mày không nói, khoe môi lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, “Chỉ là thân thể hư nhược! Căn bản là không thích hợp luyện võ nữa thôi! Trước đó vài ngày, đã bị tẩu hỏa nhập ma! Chỉ là nội lực đã không còn, ngoài ra cũng không có việc gì!”

Ta tức giận muốn đánh hần.”Ta đem mạng cho người, người cũng không biết quý trọng, lại đem bản thân mình hành hạ trở nên như vậy! Lâu Nhạc Khanh đâu? Còn những người khác thì ở nơi nào? Sao không để bọn hần giúp người trị liệu!”

“Mụ mụ! Người là thần y, không phải sao? Tại sao không trị cho hần đi! Không nên gọi Lâu Nhạc Khanh đến làm gì!” Nhạc Nhạc nhảy hai tròng mắt nhìn ta .

“Nội thương hần quá nặng, ta không có cách trị được!” Thương tích thể này mà muốn ta ra tay, thật là quá mất mặt rồi!

Mặt hần thoáng tái hần đi “Nàng hận ta đến nỗi không nguyện ý giúp ta trị thương sao? Ta, thật sự tổn thương nàng sâu nặng đến vậy sao?”

Ta đứng trước mặt hần, sâu sắc nói “Không nên đánh giá mình quá cao! Từ khi người bắt đầu tặng ta cho Đường Vãn Thiên 1 lần nữa, giữa ta và người còn có gì để nói với nhau sao? Người cho rằng, ta vẫn lại sẽ tha thứ cho người sao? Vãn Kiên! Ta là người! Người đem ta coi như vật phẩm, trao qua đổi lại. Người bại bởi đại ca người, cũng thôi! Nhưng là! Sau nhiều năm như vậy, ta và người đã từng thề non hẹn biển, người nhưng lại vẫn lùi bước! Người cho rằng, ta là cái gì? Ta là a cẩu a miêu [chó mèo] trong cung mà người nuôi dưỡng sao? Muốn tống tặng cho ai thì tống tặng à?”

Hần cau mày xem ta , một hồi lâu mới nói, “nàng cho rằng sự việc vốn là như vậy, ta có nói như thế nào cũng là vô ích! Thôi!” Hần quay đầu đi, “Các nàng muốn đi đâu thì đi đi! Ta không bao giờ nghĩ muốn quản chuyện của các nàng nữa!”

“Nhạc Nhạc! Chúng ta đi!” Ta thân thủ kéo tay Nhạc Nhạc rời đi

Nhạc Nhạc nhìn ta rồi nhìn sang hần. Một hồi lâu sau thở dài một tiếng, “Đại di, hay là thôi! Người cùng hần hình như có hiểu lầm! Ta là một người thức thời, không bằng để các người ở lại hảo hảo nói chuyện giải quyết khúc mắc xong rồi lại đi thì cũng không muộn! Ồi!” Dứt lời, liền nhảy về phía cầu thang tung tăng hướng Xuất Vân Điện đi đến. Chắc là lại tò mò cái gì rồi!

Ta lại nghĩ, vị trí Xuất Vân Điện dễ tìm như vậy, hần là sẽ không lạc đường mới phải. Hơn nữa, một tiểu hài tử bị hiểu lầm là thích khách thì cơ hội rất nhỏ.

Đường Vãn Hiên mày kiếm khe cau.”Cô bé kia gọi nàng là Đại di! Nó không phải là hài tử của nàng!” Hần xác định nói.

Ta gật gật đầu.”Đúng vậy! Là ta lừa người! Thế nào! Đường gia huynh đệ của người, lừa ta nhiều quá nên ta sợ hãi! Là do Diệp Dược Nô ta ngu ngốc nên bị các người tính kế, không phải sao?”

Bên môi hần phỉếm nụ cười vô lực nói.”Từ khi trên đảo quyết định buông tay nàng, ta liền biết sẽ có kết quả như ngày hôm nay! Ta không trách bất cứ ai! Ta nghĩ rằng, nàng theo đại ca, chắc sẽ hạnh phúc! Nhưng là, nàng lại để hần một mình trở về! Ta cũng dự liệu được, sau khi nàng biết được chân tướng sự việc nhất định sẽ nổi trận lôi đình! Nhưng là, chuyện này cũng không có biện pháp! Nàng, đã trở thành tân nương của đại ca ta!”

Ta lạnh lùng cười nói, “Đúng vậy! Đúng vậy! Người cùng Đường Đình Hiên ở trong sơn động chắc cảm thấy rất buồn cười đi! Rõ ràng, chính là hai vợ chồng, nhưng lại diễn trò cho các người xem! Ghê tởm!” Nói đến chỗ này, ta không khỏi tức giận trong lòng, chưởng lực chụp trên bàn truyền đến cảm giác đau đớn từ thể xác, nhưng lại không có đau lòng!

Ta nghĩ đến, cuộc sống ngọt ngào của ta và hần, rõ ràng, chính là hần thật lòng thật dạ, vì sao đến cuối cùng, hần lại phản bội ta! Tại sao lại đối đãi ta như thế!

Ta nói giọng khàn khàn, “Ta muốn biết chính là, ta, rốt cuộc đã làm sai cái gì?”

Hắn thoáng giật mình, “Nàng không sai! Sai chính là ta! Là ta, không có năng lực bảo vệ nàng! Xin lỗi!”

Không biết vì sao, nước mắt ta đột nhiên tuôn rơi! Đã có chuyện gì xảy ra với hắn khi còn ở trên đảo? Tại sao lại đột nhiên tay đổi như vậy? Mặc dù rất không muốn nghe hắn giải thích, nhưng là, nguyên lai, ta tới đây chính là vì không cam tâm! Không cam tâm vì sao hắn lại rời bỏ ta! Không còn nữa du ngoạn nhân gian! Không còn nữa răng long đầu bạc!

Rõ ràng! Rõ ràng! Ngày ấy người thành thân với ta chính là hắn! Đi cùng ta cũng vẫn là hắn! Tại sao, lại đột nhiên biến thành Đường Vấn Thiên! Ta vẫn tưởng rằng người ta lấy là hắn! Tại sao, lại thành ra là Đường Vấn Thiên!

Ta đã không biết rõ được ai mới chính là hắn rồi! Hơn một tháng chung sống vợ chồng, khuôn mặt kia là hắn, trong tâm lý ta đầu, đã sớm xem hắn là trợ thủ của mình rồi! Bây giờ, chứng kiến cùng một gương mặt giống nhau, nhợt nhạt như thế, vô lực như thế ở trước mặt ta, bảo ta làm sao mà phân biệt được hắn rõ ràng đây!

Này giống như ta cùng Tuyên Tuyết Tấn năm đó. Rốt cuộc, hắn là Đường Vấn Thiên, hay là Đường Vấn Hiên, cũng đã phân biệt không rõ rồi.

“Người không có năng lực bảo vệ ta sao? Nhưng là, Vấn Hiên a! Người chưa bao giờ hỏi qua ta? Tại sao bao giờ ta cũng là người sau cùng biết chuyện của người? Tại sao các người lại muốn dựng nên một màn kịch như thế! Đem ta ba người chúng ta nhốt cùng một chỗ, tại sao! Tại sao nhất định phải bức ta như vậy! Nếu như Đường Vấn Thiên thật yêu ta, thì ngày đó hắn cũng sẽ không đối xử với ta như vậy! Như thế nào có thể đem ta giết chết? Trong hậu cung này, như thế nào vừa chỉ còn lại Tuyên Tuyết nhi một người! Hắn chỉ là một mực nghĩ muốn như thế nào làm cho ta khổ sở thôi! Vấn hiên! Người như thế nào lại đồng lõa cùng hắn? Hay là, người nghĩ rằng cả đời Diệp Dục Nô này, đã rất hạnh phúc, sống rất khá giả rồi? Cả đời này, muốn danh nổi danh, muốn lợi có lợi! Có phải hay không? Ta cảm giác được một nữ tử như ta căn bản không đáng để hạnh phúc, Có phải hay không? Chỉ là a! Người khác ba mươi tuổi đã có thể trở thành bà bà của đàn cháu rồi! Mà ta đây? Hài tử của ta vừa chỉ mới sáu tuổi! Hơn nữa, lại cũng không ở bên cạnh ta! Nhân gia ba mươi tuổi cùng với tướng công mình ân ái. Nhưng là, người nhìn ta xem! Người nhìn tóc của ta xem xem! Ta đã rất già rồi! cũng không chịu đựng nổi việc phải bị các người đùa giỡn nữa! Vấn Hiên, ít nhất, người hãy cho ta một lý do!” Ta chân thành nói.

Thẳng đến lúc này, ta mới biết được, nguyên lai, mấy tháng qua, trái tim của ta, không phải là hư tình giả ý! Ta đã nghĩ sẽ cùng hắn tư thủ cả đời, cũng không phải là giả! Chỉ là, bọn họ lại đem tình cảm của ta mang đi lợi dụng!

Đem ta, lại một lần nữa đẩy ta xuống vực sâu! Chẳng lẽ, Diệp Dục Nô ta, không đáng để hắn trân trọng sao? Rõ ràng, không phải! Hắn rõ ràng là rất yêu thương ta nhưng đến cuối cùng vẫn từ bỏ

Hắn nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói, “Nàng ,đã không còn là Diệp Dục Nô mà ta quen biết nữa rồi! Ta vẫn tưởng rằng, nữ tử ta yêu, chính là người có tên là Diệp Dục Nô! Ta yêu nàng đã nhiều năm và thậm chí là cả đời này! Chỉ là, không ngờ đến bốn năm sau nàng lại làm ta thất vọng! Nguyên lai, người ta yêu, vốn là nàng xa lạ mà không phải là nàng gần trong gan tấc! Nàng như vậy, làm cho ta sợ hãi! Ta không biết, nàng có thể cho ta hạnh phúc hay không! Nhưng là, mỗi đêm khi hồi tưởng lại nàng đầu đã đầy tóc bạc thì sẽ sợ hãi đến tỉnh giấc! Đến nỗi phải chịu bị tẩu hỏa nhập ma! Cho nên, không phải nàng không tốt, mà là ta! là ta không xứng với nàng!” Trên gương mặt hắn chậm rãi thấm đầy nước mắt.

Ta cười lạnh. Thì ra hắn thương cảm cho ta! Ta khẽ vuốt ve mái tóc bạc trắng của mình. Cười khổ, “Nguyên lai, người xem tóc của ta này! Vấn Hiên! Ta tưởng rằng, trước đây người đau lòng là vì mái tóc của ta. Nhưng người lại làm cho ta thất vọng lần nữa rồi! Người thế nhưng còn nói như vậy! Thôi! Thôi! Ta không nghĩ tới lại là đáp án này! Ta nghĩ rằng người là có nỗi khổ! Hóa ra là bận tâm về cảm nhận của ta nên mới không nói ra, Sợ làm ta tổn thương phải không? Chắc là vậy rồi! lát nữa đây sẽ có vô số mỹ nhân cho người tuyển chọn. Người nói xem một đóa hoa tàn úa như ta làm sao xứng đứng bên cạnh người chứ? Người nên đặc ý nhưng vậy cũng tốt Thôi!” Ta nói , tay không tự giác xoa xoa tiểu phúc.”Lúc này, nên nói gì đây còn có ích lợi gì!”

Hắn hít mắt nhìn ta một hồi lâu, cau mày ôm ngực, “Nô nhi! Có phải nàng sảy thai rồi hay không?”

Ta cười lạnh, nhìn hắn địa mắt nói, “Đường như không liên quan đến ngươi! Vấn Hiên! Đây là chuyện của ta và đại ca ngươi! Tiểu thúc tử hay là không nên hỏi nhiều như vậy thì tốt hơn!”

Trong mắt Vấn Hiên hiện lên tia đau đớn. Một hồi lâu mới nói, “Có một số việc, ta đã làm sai, thật sự sai, không thể cứu chữa được! Nô nhi! Ta không dám cầu nàng tha thứ, cũng không muốn tìm lý do cho chính mình! Ngươi muốn hận thì cứ hận ta đi! Chờ sau khi ta tuyển phi, hai người chúng ta, liền không còn quan hệ gì nữa! ta cũng sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt các ngươi nữa! hai người các ngươi, có thể quang minh chính đại yêu nhau! Có thể hạnh phúc ở bên nhau!”

Ta chỉ vào cái mũi của mình, đột nhiên cười ha hả, “Ngươi nói cái gì! Ta cùng với đại ca ngươi quang minh chính đại yêu nhau sao? Hạnh phúc ân ái cùng nhau sao? Không thể nào! Vấn Hiên! Ngươi không có việc gì chứ? Ta cùng với hắn? Như thế nào có thể! Đây là chuyện buồn cười cỡ nào a? Thật buồn cười!”

Hắn cau mày. Một hồi lâu mới nói, “Nàng đến bây giờ chẳng lẽ không biết đại ca vốn là yêu nàng sao?”

Ta nghiêm mặt nói, “Ta biết là hắn yêu ta! Nhưng là, Vấn Hiên, hắn đồng thời cũng giang sơn của hắn, Tuyên Tuyết Nhi của hắn! Hả! Bây giờ hắn là hoàng hậu rồi! Hắn yêu nhiều thứ lắm, mà ta, chỉ là một phần nhỏ trong đó mà thôi! Ngươi cũng biết con người ta rất ích kỷ, tính độc chiếm rất mạnh mẽ! Cho nên, ta với hắn, vốn là không thể ở cùng một chỗ! Cho dù hắn có dung nhiều tâm kế cỡ nào đi nữa thì vẫn là không có khả năng! Bây giờ nghĩ đến, những gì thuộc về ta vốn đã không hề tồn tại! Ngay cả hài tử cũng bị hắn mang đi mất! Ha ha! Ta Diệp Dược Nô cả đời này, thật sự rất đáng đau xót! Thôi! Hả tất vì những người không thương mình mà đau khổ! Hắn không thương ta, ta cũng không thương hắn!”

Hắn sợ run một hồi lâu, “Ý nghĩ của nàng chính là như vậy sao? Đại ca hắn cũng có nỗi khổ riêng! Hơn nữa ta cũng đã sớm biết nỗi khổ của hắn! là bản thân ta tham lam! Vẫn không muốn nói với nàng! Nếu như nàng biết được nỗi khổ của hắn thì sẽ không để hắn một mình ở lại hoàng cung này! Mà nàng cũng sẽ không từ bỏ tất cả để theo hắn! Ta sợ đến lúc đó, nàng sẽ không còn là chính mình! Nàng là một nữ tử giang hồ, thân sinh ra tại giang hồ, lớn lên ở giang hồ, cũng cuối cùng chết ở giang hồ! Thế giới của nàng và bọn ta không giống nhau! Nếu miễn cưỡng cùng một chỗ, tất cả mọi người sẽ không hạnh phúc! Nàng cũng sẽ không vịn bọn ta vào cung, mà bọn ta thả cho nàng ra cung, cũng là quá miễn cưỡng rồi! Phải không?”

Hắn nói không sai! Ta lạnh lùng cười.”Nguyên lai, Vấn Hiên vì chuyện này nên mới không muốn ở bên ta sao? Thôi! Thôi! Lần này các nữ tử đến tham dự tuyển phi, chắc là sẽ không có người của Tuyên phủ chứ?”

Hắn khoe môi khê nhếch, rót một ly trà cho ta, “Bè phái Tuyên gia, Tuyên Tuyết Hải đến. Nghe nói năm nàng 16 tuổi đã có bộ dáng như Tuyên Tuyết Dung! Chỉ là không biết được phái tới, là đưa cho đại ca, hay là đưa cho ta! Về phần Tuyết thành, ột tuyết kim đến! Năm đó sau khi Tuyết Vô Ngân thành thân vẫn phải rời xa kinh thành, lần này thấy ta lại tuyển phi, liền đem đưa Tuyết Kim tới! Ách!” Hắn khoe môi co rút .

Tuyết Kim? Đây là tên là của một nữ tử?”Tên của nàng có một chữ

Kim, hoàng quốc vừa là quốc gia sản xuất vàng, quả thật tốt lắm! Không bằng, liền chọn Tuyết Kim này đi!” Ta cười nói, hình như lòng ái mộ vừa rồi chưa từng xuất hiện!

Hắn sợ run một hồi lâu, khoe môi co quắp, ” Tuyết Kim kia, cùng nam nhân không khác biệt lắm! Cả ngày thích mặc nam trang. Người như vậy, thật sự có thể thích hợp làm phi tử của ta sao?”

Ta cười lạnh nói, “Có quan hệ gì sao? Ta không nhìn ra ngươi thật tình yêu các nàng! Vấn Hiên! Nhiều năm như vậy, ta mới phát hiện, kỳ thật, ngươi cùng đại ca ngươi giống nhau! Cho tới bây giờ đều yêu chính là bản thân mình không phải sao?”

Hắn thoáng giật mình.”Sao nàng lại nói như vậy?”

Ta đột nhiên cười nói, “Kỳ thật, người nào dám nói, yêu người khác chết đi sống lại mà đồng thời là cũng yêu chính bản thân mình đây? Thông qua việc yêu người khác, để đạt tới mục đích yêu của mình! Đây mới thật sự là yêu! Cho nên, đối với chính mình tốt một chút! Liền đi tìm một nữ tử yêu mình đi! Mặc kệ, nàng ta là người như thế nào? Vấn hiên! Ngươi cũng không còn nhỏ nữa, Hôm nay liền kết thúc ở đây đi. Ta phải đi tìm Nhạc Nhạc!” Dứt lời, liền đứng dậy đi tới cửa.

“Là của ai!” Hấn đột nhiên âm thanh lạnh lùng nói.

“Cái gì là của ai, người đang nói cái gì?” Ta quay đầu lại nhìn hấn.

“Hài tử kia là của ai?”

“Diệp Tiểu Hạ! Nàng chưa từng gặp qua người! Hả! Lần trước có một hồng y nữ tử, bị ta bắt được, tỷ tỷ nàng ấy có xuất hiện qua! Người xem Nhạc Nhạc nhà ta có cùng nàng ta giống nhau không? Rất đẹp đi! Lúc đầu ta cũng tưởng là một nữ hài! Nhưng nguyên lai không phải!” Ta bên môi không tự giác nổi lên tươi cười bất đắc dĩ

Hấn khóe môi co quắp, “Hấn không phải nữ hài sao? Tại sao lại mặc váy? Lại còn thắt bím tóc?”

“Ta thích thế đấy! Rất đáng yêu, có phải hay không? Cùng muội muội ta khi bé rất giống nhau! Không thêm nghe người nói nữa! Hấn lúc này còn chưa có trở lại! Ta phải đi tìm hấn!” Ta cười nói.

Hấn thì thào nói.”Đúng vậy! Hảo đáng yêu! Hảo đáng yêu! Ta đã cho rằng ta là thích nam hài. Kỳ thật ta vẫn là thích con gái. Nguyên lai, đó là nguyên nhân ta thích Tuyệt Hoàng hơn!”

Ta nhìn bộ dáng hấn thì thào tự nói, hình như bị đả kích rất lớn, không khỏi buồn cười. Liền khinh thân bay đi!

Đứa nhỏ này lại đi nơi nào rồi? Sẽ không phải vừa lúc đi Được N?ô cung rồi chứ! Ta khóe môi khẽ cười! Được rồi! Đường Vãn Thiên cùng bọn nhỏ cũng không ở trong cung! Nhưng mà, trong cung còn có người quen biết ta mà!

Có bằng hữu, cũng có địch nhân! Tỷ như Tiểu Thanh là bằng hữu. Còn Thái hậu cùng Tuyên Tuyệt Nhi dĩ nhiên là địch nhân rồi

Ách! Mấu chốt bây giờ là phải tìm được Nhạc Nhạc đáng yêu của ta! Chung quanh cũng không thấy được Nhạc Nhạc. Lòng ta trong âm thầm lo lắng. vừa nãy rất xúc động muốn chất vấn Vãn Hiên, bây giờ hay rồi, cũng chẳng biết Nhạc Nhạc đi nơi nào!

Tới bên ngoài Được Nô cung, ta thấy bên trong Bát Giác đình dao động một cây đàn cổ, trên bàn còn vương vãi mấy chén rượu. Thấy vậy ta liền hướng ngự thiện phòng mà đi!

Lúc này trong ngự thiện phòng không có người. Ta tìm được một vò rượu mạnh, liền đi về hướng Bát Giác đình! Mở vò rượu mở ra rồi ném vào Bát Giác đình!

Dùng mỗi lửa ta thường mang theo châm lên, ầm một tiếng, Bát Giác đình liền cứ như vậy cháy!

Ta nhìn hỏa quang đầy trời. Tâm trạng thật là cao hứng! Nguyên lai, hủy diệt một thứ gì đó mà ta chán ghét lại cao hứng! Sớm biết như thế, ta liền đem nơi này đốt đi lâu rồi! Nhạc Nhạc từ trong được nô cung chạy lại vui mừng nói với ta, “Đại đi! Đại đi! Người phóng hỏa rồi! Chơi thật vui! Nhạc Nhạc cũng muốn chơi!”

Ta hí mắt nhìn hấn, “Người đã đi đâu vậy? Nhạc Nhạc cũng thích phóng hỏa sao? vậy liền đến đây đi! Đại đi mang người phóng hỏa!” trời nóng hanh khô, cẩn thận hỏa hoạn!

Nhạc Nhạc nhảy tới nhảy lui, “Đại đi! Nơi này là nơi trước kia người từng ở sao? Ta phải nhờ vào Lãnh Môn mới biết được ! Đại đi, nơi này hình như vẫn có người ở! Chẩn mèn bên trong cùng với vật dụng đều Sạch sẽ vô cùng! Đại đi! Chúng ta thật sự cũng phải ở chỗ này sao?”

Ta cười nói, “Hảo hài tử, ở đó đã có người ở rồi! Đó là một người đáng thương, chúng ta không phá nàng, có được hay không? Đi!” Ta đi trước vài bước, đang muốn đem hấn ôm lên đi ra, lại nghe đến tiếng thị vệ trong cung hô hoán.

Ách, chắc là tới cứu hỏa! Ta một người khinh thân trốn tạm trong được nô cung!

“Còn chưa có xong việc, nếu là bị thị vệ bắt được, liền rất phiền phức!”

Nhạc Nhạc thở vắn than dài nói.

Thẳng đến lúc này, ta mới có thể từ từ đánh giá căn phòng này, thật sự là sạch sẽ ngoài ý muốn! không phải lại là , nơi này vừa mới có người đến ở à? Ta nghiêng đầu suy nghĩ . Không phải hẳn là không sao? Người trong hậu cung lại bị đưa đi đâu rồi! không phải lại là tuyên Tuyệt nhi chứ? Lắc đầu chối bỏ, sao lại nghĩ đến nguyên nhân quý quái này chứ.

Thị vệ bên ngoài đang cố gắng dập lửa, chẳng mấy chốc ngọn lửa cũng bị dập tắt! Ta lắc đầu nói, “Đáng tiếc! Xem ra, phóng hỏa ở chỗ này cũng không có gì hay ho! Trời vừa đứng lại lạnh đến thế!”

“Đại di, không phải trước đây các cung nữ hầu hạ bị đuổi đi rồi sao? Tại sao còn có nhiều thị vệ như vậy? Như vậy chúng ta trước đó phóng hỏa, bọn họ sau đó cứu hỏa! Thật sự là nhàm chán! Phải tìm một nơi không có người mà phóng hỏa! Đại di, ngươi nói đi?” khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc ánh lên hy vọng nhìn ta

Ta chụp đầu của hẳn, “Tiểu hài tử, không thể cứ lúc nào cũng nghĩ tới phóng hỏa! Bất quá ta nghĩ ra một nơi mà khẳng định thị vệ canh gác sẽ không nhiều!”

Hắn nhỏ giọng nói, “Nơi nào? Nơi nào?”

“Tẩm cung Thái hậu!” Ta nhỏ giọng nói.

“Tại sao?” Nhạc Nhạc lắc qua lắc lại hỏi ta.

“Bởi vì thái hậu vốn là người ăn chay niệm phật! một người đã tu hành rồi thì cần gì thủ vệ?” Ta cười nói.

Nhạc Nhạc trên mặt tràn ngập hưng phấn! “Đại di! Vậy thì quá tốt rồi! Bất quá, đại di, liền như vậy phóng hỏa tẩm cung của bà ta thì thật sự rất tiện nghi cho bà ta rồi! không bằng chúng ta dọa nàng một chút đi, được không?”

“Nhạc Nhạc! Người thật xấu! Người như thế nào biết đại di cùng bà ta có thù oán thế?” Ta đối với hẳn nháy mắt.

“Đại di, ngươi đã quên, ta là thiếu chủ của Lĩnh môn! Đại di! Mau nhìn! Nam nhân kia là ai?” Theo ngón tay Nhạc Nhạc chỉ ta liền thấy Đường Vấn Thiên, hẳn đang đứng trước Bát giác viện.

Từ biệt ngày ấy, hẳn đã khôi phục lại dung mạo như xưa, trên người mặc long bào màu đen, tóc mai đã sớm điểm bạc. gương mặt hẳn đượm buồn da diết ta Thì thảo tự nói.

Chỉ chốc lát sau, con người hẳn mạnh mẽ nhìn sang đây! Làm hai người chúng ta thấp thỏm lo sợ.”Chết tiệt! Sẽ không lại bị phát hiện rồi chứ?!” trong Lòng ta thầm nghĩ.

Ta đem Nhạc Nhạc ôm ở trong tay, chuẩn bị tùy thời xông cửa ra ngoài. nhưng đợi một hồi lâu, cũng không thấy người khác lại đây! Hẳn chắc là biết rồi! Biết, Diệp Dục Nô ta đã trở lại hoàng cung!

Trên đời này cũng chỉ có Diệp Dục Nô ta dám hỏa thiêu Bát Giác đình! Hẳn mặc dù cũng không biết ta trốn nơi nào trong Dục Nô cung! Bắt đầu từ bây giờ, ta biết, đây là một trò chơi. Chỉ có Diệp Dục Nô ta cùng Đường Vấn Thiên tham gia. Không có thắng bại cũng không có đúng sai. Chỉ là muốn so với hẳn ta có thể tự bảo vệ được chính mình

Nếu Diệp Dục Nô ta thất thế bị bắt, vậy trò chơi này liền kết thúc!

Nguyệt hắc phong cao, dễ dàng giết người. Ta lên vào tẩm cung thái hậu, Nhạc Nhạc hí mắt cười. Từ trong người móc ra một ống trúc giản, lặng đi vào nơi thái hậu ở.

Nhìn gương mặt thái hậu năm ấy, ta chợt cau mày. Bao nhiêu năm qua đi, vì sao nàng ấy lại còn trẻ tuổi như vậy? tay, không tự giác nắm chặt lại. Một người nữ tử kiêu ngạo như vậy, chuyện gì sẽ làm thống khổ nhất đây?

Ta xuất ra ngân châm, đâm vào ma huyết của nàng. Xác định nàng sẽ không đột nhiên tỉnh lại, liền lấy dao nhỏ ra, tỉ mỉ nhẹ nhàng giúp nàng xuống tóc.

Một người thích lễ phật vốn là vì vi tâm địa thiện lương, nhưng là, nàng thì bất đồng, nàng là làm cho nhân thế xem! Nếu thích lễ phật như thế, vậy giữ tóc lại làm gì, tu hành cái gì chứ?, dứt khoát, ta ủy khuất một chút vì nàng xuống tóc chẳng phải là giúp đỡ nàng sao!

Vỗ về nàng cái trán của Tiểu Mai, đây là hài tử ra đời năm ấy, nàng bị Hàn Mai lỡ tay hạ độc! sống lâu như vậy, dĩ nhiên đã chịu không ít khổ cực rồi!

“Thật sự là uống phí cho người thuốc tốt như vậy!” Ta lãnh đạm nói.

Trúng Hoài độc, liền nhỏ xuống giường mặt nàng ta. Nổi lên một trận khối trắng. Nếu ngày mai tỉnh giấc, gương mặt nàng liền nhăn nhoe lại xù xì như vỏ cây! Không biết, nàng sẽ làm ra chuyện gì đây? Ta nhếch khóe môi cười lạnh.

Đối với nữ nhân mà nói không có gì đáng sợ bằng có một ngày sau khi tỉnh giấc lại, phát hiện mình già đi, hơn nữa, lại không có cách nào挽 hồi!

Lấy Tuyệt phát được ra, thấm vào góc áo của nàng, sau đó thoa đều lên đầu nàng ta. Với cái đầu bóng lưỡng này nàng ta sẽ không bao giờ mọc tóc nổi, đành phải chấp nhận suốt đời làm ni cô rồi! Tổ cô tử, kỳ thật cũng không có gì không tốt! Nàng một đời hưởng thụ nhiều vinh hoa phú quý lắm rồi. Nửa đời sau cũng nên vì chính mình tụng kinh niệm phật mà chuộc tội, cũng không hẳn là quá đáng!

Bước cuối cùng, đem thuốc xổ cực mạnh rắc lên chần mềm, gối đầu của nàng. Chỉ cần nàng dùng chần mềm với gối đầu này, liền không thoát vận mệnh bị đau bụng xổ! Bị tiêu chảy, kỳ thật, cũng không có gì bất hảo, thanh lọc dạ dày cũng tốt!

“Nhạc Nhạc, người đã làm xong chưa?” Ta giọng giọng nói.

“Tốt lắm! Đại di! Cam đoan sáng sớm ngày mai tỉnh lại, liền có trò hay để nhìn!” Đôi mắt hân cười híp thành một đường thẳng

Lúc rời đi ta còn hảo tâm rắc nốt số còn lại vào phòng của nàng! Bên môi nổi nụ cười vui vẻ, với liều lượng này cũng làm nàng đau bụng đủ 1 năm!

Tại trên bàn của nàng, ta khéo léo vẽ một ly trà! Tin tưởng rằng nàng sẽ biết. Năm đó, là một chén trà thật nóng, nàng trước mặt người khác tỏ ra uy phong, mà ta lại bị nàng dả thương thực nặng! Đương nhiên, người đang trong lúc hả hê có nghĩ đến hay không sẽ có một ngày người bị người hại sẽ trở về tìm người đền đáp!

“Đại di, tấm lòng của người thật tốt! không có đem nàng giết chết!” Nhạc Nhạc lắc đầu.

Ta chỉ cười không nói. Người tốt, có phải không?

Đường Vấn Thiên, lần thứ nhất, người sẽ không cho rằng ta sẽ hạ độc tuyền Tuyết nhi đi! Ta không thêm chấp nhất! Hàng ngày quỳ an thái hậu! đem người người yêu nhất Tuyền Tuyết Nhi mang theo trên người!

Ngày trước còn ở trong cung, không có cơ hội chinh nàng, trong tâm lý vẫn là không cam lòng, không nghĩ tới rằng qua bốn năm sau, lại có cơ hội chinh nàng tốt như vậy! Cũng giống như năm đó hạ độc nhiều người. Cho nên, nàng có tâm đề phòng vốn là chuyện bình thường! Nhưng mà bây giờ, ta biến mất bốn năm, nàng đã hoàn toàn buông bỏ mọi cảm giác!

“Nhạc Nhạc! Làm sao bây giờ? Đại di thật muốn lưu lại xem! Trò làm tốt như vậy, không lưu lại xem, thật sự là rất đáng tiếc!” Ta cúi đầu đáng thương nói.

“Đại di nói thế nào thì cứ thế ấy đi ,tốt lắm!” Nhạc Nhạc nháy mắt với ta.

Hai người chúng ta trốn trên nóc nhà, sáng sớm hôm sau, liền có tiếng kêu đau bụng, có tiếng người đi nhà xí, còn có tiếng thét chói tai. Chạy vội đi ra, hai người chúng ta xem xét tình thế, thân thể của nàng yếu ớt trông như ma bệnh !

Các cung nữ chứng kiến bộ dáng của nàng, cũng không dám lên tiếng, chỉ là chỉ vào đầu nàng, mở rộng miệng muốn nói lại thôi hồi lâu! Nàng lấy tay hướng trên đầu một sờ một chút, oa oa khóc lớn ra tiếng!

125. Q.3 - Chương 19: Vấn Tình

Ta với Nhạc Nhạc song chưởng cùng đánh. Thành công rồi!

Nàng khóc lớn kêu trời gọi đất! Nếu phát hiện mặt mình nhăn nheo như bà lão, không biết được có đòi chết hay không? Đang nghĩ tới, nàng oa một tiếng, lại phòng đi về hướng mao phòng [nhà xí] ! Ách, xem ra, trong khoảng thời gian ngắn, chắc nàng vẫn chưa soi gương, chắc hẳn, phải đợi thật lâu đi!

Hơn nữa, ách, nhìn đầu của nàng, lúc khấn cấp vào mao xí, cảm giác có điểm thật buồn cười!

“Đại di, ta rất muốn xem! Cảm giác này thật vui. Lão thái bà này vốn đã rất xấu rồi, bây giờ lại bị rượt mao xí!” Nhạc Nhạc loay hoay nói.

Ta hí mắt mà cười, nựng nịu gương mặt mồm mĩm của hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói, “vậy liền nghe theo Nhạc Nhạc! Chúng ta đi!”

Hai người chúng ta liền cười rời đi. Đến lúc này, lòng ta trong mới vui mừng hơn chút! Ha, một năm tới, thái hậu đại nhân, cũng vẫn sẽ gặp phải tình trạng ngày hôm nay. Ngẫm lại, thật sự có điểm buồn cười!

Đứng ở xa xa, ta đột nhiên nghe được có người kêu to cứu hỏa, nhíu nhíu mày, nhìn Nhạc Nhạc rồi bật cười, “Nguyên lai Nhạc Nhạc phải đi, đó là bởi vì muốn thiêu mao xí của nàng ta ! Quả nhiên thật là rất thối!” Hơn nữa, là thối không chịu được!

“Đại di đã hạ đủ được cho nàng ta dùng trong 1 năm rồi, Nhạc Nhạc chỉ cấp nàng một vài con bò cạp như thế nào có thể là ác đâu? theo ta phỏng chừng, sau ba lần châm lửa là được, nhưng là, lão thái bà này chạy trốn quá nhanh, ta còn chưa cho thanh ti xà cùng nhện độc đi ra, liền bị nàng một mồi hỏa thiêu rồi! Ôi! Đáng tiếc!” Hắn thở dài lắc đầu.

“Đáng tiếc? Nhạc Nhạc? cái mao xí bị người phóng hỏa, toàn bộ diễn ra trong nháy mắt! Đáng tiếc cái gì? Tất cả diễn ra trên người nàng ta! Đáng tiếc! Quả nhiên người là tiểu hài tử nghịch ngợm! Tiểu Hạ nhà ta vốn dĩ rất ngoan sao có thể sinh ra tiểu ma đầu như người được chứ? Nói! Người học ở ai!” Ta nhéo nhéo má hắn.

Hắn giương cổ, hàm hừ kêu, “Ai nha ai nha! Đại di, không nên sùng bái ta như vậy! mau buông tay ra!”

Chờ ta niết đủ, lúc này mới buông tay. Nhìn khuôn mặt hắn nhỏ nhắn hồng hồng, quả nhiên là đáng yêu! Lúc này, Đường Vãn Thiên hẳn là đã thu được tin tức. Chắc là đang hưởng trong cung lão thái bà chạy đến! Ngáp một cái, bận rộn cả đêm, chờ đợi chính là lúc này!

” Đi! Nhạc Nhạc! Chúng ta đi nghỉ ngơi!” Ta ôm hắn chạy vội lên.

Hoàng cung lớn, cũng có điểm lợi, người nghĩ muốn nghỉ ngơi ở đâu liền có thể nghỉ ngơi ở đó!

“Đại di! Ta đói bụng rồi!” Nhạc Nhạc biến bữu môi nói, “Ta ăn cái gì đây? Lúc trước trong nhà có mở kim ngọc lâu [quán ăn], nghĩ đến đây sẽ được đến đó ăn! Bây giờ tới hoàng cung này rồi, vốn là không được ăn! Thật đói!”

Khóe môi ta co quắp. Rốt cục cũng tìm được một nét giống Tiểu Hạ. “Đại di mang người đi ngự thiện phòng ăn!”

“Không nên! Không nên! Ta mới không cần ăn vụng! Ta muốn quang minh chính đại ăn!” Hắn oa oa kêu to.

Ta cau mày, “Chúng ta quay về Xuất Vân điện! Vừa mới đốt nhà xí của nàng ta, người cư nhiên còn có tâm tình ăn, đúng là thối tiểu hài tử!”

Sau cùng, ta cũng không thể cùng Đường Vãn Thiên và Tuyên Tuyết Nhi cùng ăn! Cái tên Đường Vãn Thiên này, không có việc gì lại giải tán toàn bộ người trong cung làm gì! Khiến cho ta muốn tìm một chỗ quang minh chính đại ăn uống cũng tìm không được!

Vì vậy, một lớn một nhỏ, liền trở về Xuất Vân điện! Ta rất mệt, vì vậy ngã đầu liền ngủ. Nhạc Nhạc tinh thần tốt lắm, buộc Đường Vãn Thiên bảo người ta đưa tới 23 món. Người hắn như hạt đậu nhỏ, ăn được nhiều như vậy sao?

Sự thật chứng minh, hài tử thật giống với Tiểu Hạ, sức ăn thật tốt! 23 món ăn cư nhiên bị 1 mình hắn, xử lý hơn phân nửa! Cơ hồ chỉ có thể ngồi cảm thán cho hắn! Chờ hắn vui vẻ ăn xong hiệp 1, ta cũng ngủ được một lúc.

Xem sắc trời 1 chút, Nhạc Nhạc lại buộc Đường Vãn Hiên kêu người mang thức ăn cho hắn!

Ta thấy Đường Vãn Hiên khỏe môi co quắp. Củ khoai tây này. Ăn uống lâu như vậy, cứ nhiên còn không thỏa mãn sao?

Ta nhìn cái bụng nho nhỏ của hắn, không khỏi tưởng tượng, 23 món hắn vừa ăn sẽ đi đâu, gặp phải tình trạng gì! Đây là hài tử đi tìm mẫu thân bị bắt cóc sao? Hắn đã vượt qu Tiểu Hạ rất xa rồi!

Hình như, Tiểu Hạ nếu như thật sự nghiêm túc ăn, với số lượng này, cũng chỉ là miễn cưỡng mới có thể đạt tới! Quả nhiên là thanh xuất phát từ lam rồi [có nghĩa là: màu xanh xuất phát từ màu lam. Ý bảo nhóc này giống hệt mẹ! Tiểu Hạ nằng, đã có người nổi nghiệp! Cuộc đời này không còn gì tiếc nuối rồi!

Thấy ta đến đây, Đường Vãn Viên trong mắt hiện lên tia chật vật, ước chừng vốn là chưa từng thấy loại hài tử này đi! Bụng hắn như thế, có thể nói vốn là rất to đi!

“Người đã đến rồi!” Hắn ánh mắt chứng kiến ta, lập tức lánh khai đi!

Ta chọn mi, “Nhạc Nhạc bây giờ bắt đầu ăn cơm chiều rồi à?” Ta cười nói.

Nhạc Nhạc vỗ vỗ chính mình bụng nhỏ, cười nói, “Đại di! Thức ăn ở đây cũng không tệ lắm! Mặc dù không giống đầu bếp nhà ta làm, nhưng là, coi như không tệ rồi! thật ra mà nói, ta bao nhiêu cũng có thể ăn hết!” Dứt lời, liền lại bốc một miếng lên ăn!

Nhìn hắn ăn, ta đột nhiên cũng cảm giác được có điểm đối, cũng không khách khí mà ăn cùng hắn, “Nhạc Nhạc! Sao bắt đầu ăn cơm chiều mà cũng không gọi đại di một tiếng!” Ta cười nói, Đường Vãn Hiên khỏe môi dần dần rũ xuống, “Đây sao gọi là cơm chiều! Căn bản vốn là cơm trưa ăn chưa xong! Hắn một mực ăn! Phân không rõ là buổi nào rồi!”

Ta híp mắt, lạnh lùng theo dõi ánh mắt hắn, “Người có ý nhìn?”

Khỏe môi hắn co rút, một hồi lâu mới nói, “Nhìn hắn ăn, không biết như thế nào mà cũng muốn ăn một ít! Ta cũng cùng hắn ăn rất lâu!” Hắn hạ ánh mắt xuống.

Ta theo ánh mắt hắn nhìn xuống bụng hắn có chút nhô lên. Đứa nhỏ này cùng Tiểu Hạ có tính cách thật giống nhau! Người nào ở chung với nằng, cũng đều trở nên thèm ăn lạ thường rồi cùng nằng béo lên. Nếu mang Vãn Hiên và Tiểu Hạ ở cùng nhau, đáng người thon gầy này, liền có lẽ sẽ bị biến dạng mất!

Nghĩ đến cảnh tượng đó, ta không nhịn được khỏe môi chậm chậm co quắp. Cố gắng nhẫn nhịn kềm nén chính mình không nên cười! Nhưng không thành công! một nam nhân ôn nhu như thần tiên như vậy, cứ nhiên lại ăn cho đến mức bị béo phệ lên!

Gắp một miếng nhũ heo nướng, theo thói quen lại bỏ sang bát của Vãn Hiên!

Ta cùng hắn hai người trong nháy mắt giật mình! Ta cơ hồ đã quên! Hắn, không còn là phu quân của ta! Hắn khỏe môi kéo kéo, một hồi lâu mới đuổi dũa giành lại miếng nhũ heo từ ta. Nhét vào trong miệng. Nhưng lại chậm chậm cau mày!

Ta đã quên! Người thích ăn nhũ heo nướng, vốn là Đường Vãn Thiên chứ không phải là Đường Vãn Hiên! Không khí thoảng có chút xấu hổ! Ta cúi đầu yên lặng ăn thức ăn. Nhạc Nhạc cười tủm tỉm nói, “Đại di! Nhũ trư nướng ăn ko tệ! Bất quá! Thu Mạc Ngôn nướng nhũ heo mới là tốt nhất! À! Sớm biết rằng như vậy, ngày ấy tại nhạc khấu phúc, ta đã ăn nhiều 1 chút! Đều do cái tên Thu Mạc Ngữ kia phá đám mà!”

Ta cười nói, “vậy không bằng đem mẫu thân ngươi gả cho Thu Mạc Ngôn! Như vậy mỗi ngày có thể có nhũ heo nướng ăn! Người có chịu không?” Ta cười hỏi.

Hắn nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Dĩ nhiên là cũng tốt! Nhưng mà phải hỏi lại ý muốn của mẫu thân! Đại di! Chúng ta khi nào thì đi? Ta nhớ mẫu thân rồi!” Hắn chau môi nói.

Ta hướng mắt nhìn Đường Vãn Hiên, lúc này, hắn đang cúi đầu ăn đồ ăn, nghe thấy Nhạc Nhạc nói, thân thể không khỏi cứng đờ. Đầu cũng không ngẩng lên. Như là đang chờ ta trả lời.

“Chờ đại di gặp được Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng là liền đi! Chung quy cũng không thể đến không một chuyến! Hơn nữa, đại di còn có một số việc muốn chấm dứt! Trong thời gian ngắn, sẽ không trở lại hoàng cung này!” Ta lạnh lùng nói.”Sai rồi! Có thể sẽ là cả đời này ta cũng không muốn trở về!”

Vấn Hiên thân thể thoáng chốc cứng đờ. Thức ăn đưa đến bên miệng nhưng lại không ăn. Hắn liền vẫn duy trì cái động tác này

“Cũng đúng! Trong hoàng cung này cũng không có gì hay để chơi! Sau này Xuất Vân Điện cũng sẽ có nữ chủ nhân mới, chúng ta tới là không hợp lễ a! Ôi! Hoàng cung thôi mà! Không phải là phòng ở lớn hơn một tí! Nhiều người hơn một tí mà thôi sao? Đại di! Sau này ngươi ở cùng bọn ta! Không nên phiêu bạt khắp nơi! Nếu để tên Đường Vấn Thiên đó biết ngươi ở chỗ nào, hắn giăng bẫy bắt ngươi thì ta cũng không có biện pháp a! ngươi nên tin tưởng Nhạc Nhạc ta!” Hắn cười vỗ ngực tự tin nói.

“Hảo hảo hảo! Biết rồi!” khoe môi ta cũng giấu không được ý cười, đứa nhỏ này, thật sự rất giống Tiểu Hạ! đều không biết trời cao đất rộng!

Hắn giương đôi mắt to tròn, đối với ta lộ ra một tia mỉm cười, làm ta giật mình ngây ngẩn! Đây vốn nào phải là Nhạc Nhạc, rõ ràng chính là Tiểu Hạ nhà ta! Ta đột nhiên cứ nghĩ mình đang ở trong Phượng Hoàng cốc! Khi đó, Tiểu Hạ mới lớn hơn một chút?

“Nhạc Nhạc! Ăn xong rồi, chúng ta liền đi!” Ta ra quyết định!

Đường Vấn Hiên bình tĩnh lại nói!”Không phải ngươi nói chờ nhìn thấy Tuyệt Thế cùng và Tuyệt Hoàng rồi mới đi sao? Như thế nào đột nhiên quyết định phải đi?”

Ta lãnh đạm nói, “đây không phải việc ngươi cần quan tâm! Nhạc Nhạc! nhanh lên!” tâm tình ta lúc này gấp gáp hơn so với ai hết.

“Còn muốn chạy! Cũng phải hỏi qua ta mới được! Diệp Dược Nô! Nàng làm ra chuyện lớn như thế giờ lại muốn chạy trốn à?” Đường Vấn Thiên chậm rãi tiêu sái tiến vào. Híp mắt nhìn Nhạc Nhạc đang vui đầu ăn.” Hài tử của Diệp Tiểu Hạ cùng nàng ta thật sự là quá giống!” Hắn tổng kết nói.

Ta chẹn mi cười lạnh, “Ta đang nghĩ đến không biết mất bao lâu ngươi mới tìm đến được nơi này, so với tưởng tượng của ta cũng nhanh hơn một ít!”

Hắn từ tốn ngồi bên cạnh Nhạc Nhạc, híp mắt nhìn Nhạc Nhạc đang ăn tương, khoe môi chậm rãi co quắp .

Đường Vấn Hiên nhìn thấy hắn, cũng không lên tiếng, liền tự ăn đồ ăn của mình. Ta rất muốn đem Nhạc Nhạc bên người hắn giật lại, cuối cùng nhưng lại không hành động! Nhạc Nhạc hí mắt nhìn hắn một hồi lâu, nâng cằm nói, “Như thế nào? Ngươi không phải là người xấu luôn thích hạ độc mẫu thân ta sao? Không phải nói, trên đầu có sừng thật to, phía sau lại có thêm cái đuôi thật dài sao? Như thế nào ta không thấy được?”

Khoe môi ta phỉếm ý cười nhẵn nại. Đường Vấn Hiên thì cắn môi không nói. Đường Vấn Thiên khoe môi lược lược co quắp. Một hồi lâu mới nói, “Như thế nào? Diệp Tiểu Hạ từ nhỏ đã nói với ngươi như vậy?”

Nhạc Nhạc nhìn vẻ mặt của hắn, đột nhiên cái miệng nhỏ nhắn mím mím, oa một tiếng khóc lớn “Đại di! Đại di! Người xấu khi dễ ta! Đại di! Hắn thật xấu xa!”

Ta lãnh đạm nói, “Đường Vấn Thiên! Ngươi không nên quá đáng! Không có việc gì lại chọc ghẹo hài tử làm chi!”

“Đại ca! Hay là quên đi! Nhạc Nhạc! Lại bên thức thức này!” Vấn Hiên mở rộng hai tay nói.

Đường Vấn Thiên chỉ vào mũi của mình nói, “Ta! Ta! Ta! Ta làm gì chứ?”

“Ngươi khi dễ hài tử!” Ta lạnh lùng nói.”Nhạc Nhạc! Lại đây với đại di nào! Không phải sợ!”

Hắn khoe môi co rút, “Tính cách giống hệt Diệp Tiểu Hạ! Hảo hảo ngồi! lại đây ngồi ăn cơm cho ta! Nơi này nhiều thức ăn ngon như vậy mà cũng không lấp được miệng của ngươi!”

Nhạc Nhạc nhìn hắn nói lời này, liền oa một tiếng, càng khóc càng vang!

Ta vẫn biết hần một phần là đang giả vờ, nhưng lại vẫn là đứng dậy, ôm hần vào trong ngực, cẩn thận dỗ dành hần .

“Người tới đây làm gì? Chính là đến để dọa dọa hài tử sao?” Ta lạnh lùng nói.

Hần thoáng giật mình , nhìn chăm chăm ta nói, “Nàng đốt Bát Giác đình! còn lại đem thái hậu biến thành như vậy!”

“Đúng vậy! là ta làm thì đã sao! Diệp Dược Nô ta không giống người khác, làm ra chuyện gì lại muốn tìm người khác thế tội! Làm gì? Không thừa nhận?” Ta lạnh lùng nói.

Hần trầm mặc một hồi lâu nói không ra lời, thở dài một tiếng, “Thôi! Dù sao, trong lòng của nàng, ta vốn là người như vậy, ta cần gì phải nhiều lời đây! Nàng trở về trong cung là muốn đến thăm hài tử rồi bày mưu vui đùa, giờ lại phải đi rồi? Hay là, đã nghĩ thông suốt, muốn ở lại nơi này?”

Ta hừ lạnh một tiếng, “Muốn ta ở lại đây? Không sợ hoàng cung của người bị ta thiêu thành tro sao? Đường quốc chủ, ta còn có rất nhiều việc muốn làm! Tỷ như, thiêu Tuyên thành, lại tỷ như, thiêu Tuyết thành! Còn có, hoàng cung của người! Ta không rảnh ở lại hoàng cung của người cùng người ngoạ ngoạ!”

Hần hừ lạnh, “Còn muốn chạy, cũng phải đi ra được đây đã! Tại các cửa cung, ta đã gia tăng nhân thủ! Chỉ bằng vào nàng mà muốn rời đi, có thể nói khó như lên trời!”

Ta chau mi.”Oh! Ta nhớ ra rồi! qua 2 ngày nữa, là Vãn Hiên tuyển phi rồi, người lưu ta ở chỗ này, muốn ta làm hừ hần sao?”

Hần cau mày.”Việc này không lên quan đến nàng! Nàngcũng đừng nghĩ tới nó!”

Đường Vãn Hiên ho nhẹ vài tiếng. Ta quay phắt đầu lại, nhìn hần, “Làm gì?”

“Muốn âm ỉ sao như vậy sao? Tuyết Thế và Tuyết Hoàng lúc nào thì trở về?”

Đường Vãn Thiên nói, “Chờ qua ngày người tuyển phi thì sẽ về! Được rồi, ta có nhìn qua trước, nữ tử Tuyên thành cũng được, không bằng, lập nàng ta làm phi đi!”

Ta hừ lạnh một tiếng, “Theo ta thấy, Tuyết Kim cũng không tệ! Tuyên thành kia là nghĩ muốn người chọn nàng chắc rồi !”

Hần cau mày. Gân xanh trên trán nhảy nhảy, “Nàng không thể không chống đối ta sao? Được rồi! Được rồi! Ta còn không có tính với nàngviệc nàng ném ta lại một mình ở khách điểm đâu? Giờ lại tới trông nom chuyện hôn sự của Vãn Hiên! “

“Vãn Hiên! Người nói mau! Người chọn người nào?” Ta giương giọng hỏi, lúc này hai người chúng ta, rõ ràng chính là hai con gà đang chọi nhau!

“Người muốn ta chọn người của Tuyên thành phải không? Tuyên cái gì, ta không nhớ rõ nữa! Dù sao, người muốn ta chọn nàng có phải không?” Hần oa oa kêu. Rõ ràng chính là một hài tử đang rất ầm ứ!

“Ta không chọn ai hết! Ta muốn chọn người mình thích!” Hần nói chắc như đinh đóng cột.

Ta bắt đắc dĩ cười cười. Việc này, ta cũng không muốn xen vào! Vốn nghĩ là muốn đấu đá cùng Tuyên Tuyết Nhi một chút, bây giờ thật đáng chế giễu, chưa ra tay đã bị người ta tát vào mặt.

“Đại ca! Đại ca! Đại! Đại! Đại!” Bên ngoài bỗng có một thân ảnh nhỏ nhắn mặc áo bào trắng vội vã chạy vào hô lớn

Ta hí mắt nhìn kỹ, thì ra là vị thiếu niên ngày đó bị ta bắt được! Lúc này đây, hần chìa tay vào mặt ta, lấp bấp không nói nên lời!

“Như thế nào? Chưa từng nhìn thấy ta sao? Người là huynh đệ của tên mặc hắc y có phải hay không?” Ta lạnh lùng nói.

Hần hừ lạnh một tiếng, “lão thái bà như người còn chưa chết, hần như thế nào có thể chết được?”

“Long Hiên, không được vô lễ! Mau tới đây gọi đại tẩu!” Đường Vãn Thiên lạnh lùng nói.

Hắn không tình nguyện đi tới, cúi đầu nói, “Tham kiến đại tẩu!”

Ta chuyển nửa người, lạnh lùng nói, “Không dám nhận! Ta phải đi rồi! Đường Vấn Thiên! Sau này lại tìm các người tính sổ!” Ta ôm Nhạc Nhạc nghênh ngang đi ra ngoài.

Đường Vấn Thiên bước lên vài bước, cùng đứng sừng sững vai với ta, “Nàng muốn đi đâu?”

Ta cười lạnh, “có liên quan đến ngươi sao?”

“Ngươi cần bản không đi được!” Hắn cau mày nói.

“Làm sao bây giờ? Cầm lệnh bài của ngươi không biết có đi được không?” Nhạc Nhạc dương dương lệnh bài trong tay nói!

Đường Vấn Thiên cả kinh, vội vàng sờ bên hông, “Trả lại cho ta!”

Ta đối với hắn cười nói, “vật đến tay ta, ta như thế nào có thể khinh địch mà hoàn trả lại cho ngươi? Nhạc Nhạc! ôm chắc đại đi, chúng ta đi thôi!”

Nhạc Nhạc gật nhẹ đầu, ta đang muốn phi thân nhảy lên, phía sau lưng nhưng lại tê rần, bị hắn điểm ngã, thẳng tắp ngã vào lòng hắn!

Hắn tà ác cười với ta, “Thật sự là đáng tiếc! Ta vốn định cùng với nàng hảo hảo ở chung, nhưng nàng lại không muốn! Ngươi nói, ta bắt nàng làm sao mới tốt đây? Lại giống với trước kia, đem nàng nhốt ở trong cung, được không?” Hắn hữu ý vô ý nhìn chằm chằm Nhạc Nhạc.

“Ngươi muốn làm gì Nhạc Nhạc?” Ta lạnh lùng nói, “Ta cảnh cáo ngươi! Nếu ngươi làm ra điều gì bất lợi với Nhạc Nhạc! Ta liền giết tuyền Tuyền nhi!”

Khoé môi hắn thoáng co quắp, một hồi lâu mới nói, “Ta chỉ sợ nàng không động thủ!” Dứt lời, liền ôm lấy ta và Nhạc Nhạc, bước ra bên ngoài.

Hắn rốt cuộc muốn làm gì? Trong lòng ta có chút không thoải mái. Ở trước mặt Nhạc Nhạc, ta tất nhiên là muốn làm một nữ anh hùng, nhưng lại bị hắn mang hình tượng của ta toàn bộ hủy, tâm lý ảo não không phải người bình thường có thể hiểu được! Gương mặt đỏ bừng.

Đường Vấn Thiên rốt cục nhìn ra ta có điểm không đúng. Một hồi lâu mới nói bên tai ta, “Thật mất mặt?”

Ta hừ lạnh, “Biết là tốt rồi!”

“Nàng đem ta một mình ném ở khách điểm có nghĩ đến mặt mũi ta không?” Hắn cắn răng nói.

“Ít nhất không nên ở trước mặt hài tử!” Ta tức giận nói.

Hắn sợ run một hồi lâu, khoé môi câu dẫn ra một mặt tươi cười.”Nàng quả nhiên là hay sữ diện a! Thua ở trong tay ta, có cái gì dọa người đâu? Mặc dù bại không quang vinh! Hơn nữa, chỉ là vô công của nàng hất kém mà thôi!”

“Đúng vậy! Đại đi! Hắn chỉ là biết chút vô công thôi! Đại đi sẽ không đấu lại, Nhạc Nhạc sớm đã biết hết! Không nên quá tự trách mình!” Nhạc Nhạc vỗ mặt của ta an ủi.

“Điểm này, ngươi nhưng thật ra thông minh hơn Tiểu Hạ 1 chút!” Hắn cười nói.

Nhạc Nhạc mặt lạnh liếc hắn một cái, hừ lạnh.”Có người chỉ biết dùng võ lực mới gọi buồn cười!”

Ta cố gắng nhin cười, nhưng không thành công. Đang khi nói chuyện, hắn liền mang 3 người bọn ta vào Dục Nô cung!

“Như thế nào? Nhiều năm qua như vậy, Hoàng thượng vẫn là muốn ném ta vào lãnh cung sao?” Trong khoảng thời gian ngắn, ta cảm thấy tâm mình cực lạnh.

Hắn thoáng giật mình, một hồi lâu mới nói, “nơi này mà gọi là lãnh cung sao! Lúc không có việc gì, ta vẫn luôn ngụ ở đây! Chỉ là một số ít người biết thôi!”

Thì ra tại sao phòng ốc lại sạch sẽ như vậy! Ta còn tưởng là đã được ban thưởng cho nương nương nào chứ, thật ra là nơi hoàng đế ở!

Hắn ở chỗ này, là vì, là vì ta sao? Mặt của ta không khỏi đỏ lên. Nếu như là thế, ta có phải có thể cho rằng, hắn, là đang nhớ ta không?

Như thế nào có thể! Hắn! Hắn là Đường Vấn Thiên! Là người có tình với ta nhưng, cũng không quên mối thù của Tuyên Tuyết Dung! Đây là mưu kế của hắn sao? Hắn từng vì lừa gạt mà tự đả thương chính mình! Bên trong phòng toàn bộ là bức họa của ta! Nam nhân này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, bây giờ đã chẳng còn quan trọng rồi!

Cho dù, hắn đối với ta có tình vừa thì như thế nào đây? Ta và hắn, còn có thể quay lại sao? Hắn tính kế ta như vậy, hãm hại ta như vậy, đối phó với ta như vậy! Hai người bọn ta nhất định không thể trở thành vợ chồng, chỉ có thể thành địch nhân!

Vừa thấy mặt, liền “thủy hỏa bất dung” ! Vừa thấy mặt liền hô đánh hô giết! Cho dù có nhu tình, triu mến, cũng là uống công.

Hắn buông ta xuống, giải khai huyết đạo cho ta, ta ho nhẹ một tiếng. Nhạc Nhạc nói, “Đại di! Đại di! Người xấu quả nhiên là người xấu! Hắn lưu chúng ta lại đây làm gì? Những món trong hoàng cung hắn ta đã ăn hết rồi! Không còn gì ngon để ăn rồi!” Hắn nghiêng đầu nói.

Đường Vấn Thiên một chưởng chụp đầu của hắn, “Chỉ có biết ăn thôi!”

“Người quản ta!” Nhạc Nhạc dứt lời, liền lại muốn khóc lên.

“Người không nên lại khi dễ hài tử!” Ta lạnh giọng chỉ trích.

“Người có muốn biết trên đảo Hải Sa đã xảy ra chuyện gì không, tại sao Vấn Thiên lại đột nhiên đồng ý rời khỏi?” Hắn nhỏ giọng nói. Như là rốt cục đã hạ quyết tâm.

“Không phải đánh cược với người rồi sao? Mà người thắng!” Ta giật nhẹ khóe môi.

Hắn chau mi. Lạnh lùng địa nói, “Nếu không phải ngày đó nàng đem ta một mình ném tại khách điểm, ta đã sớm nói cho nàng rồi! Chỉ là có người quá mức xúc động không cho ta nói hết liền rời đi! Làm cho ta muốn nói nhưng lại không có cơ hội!”

“Người muốn nói thì nói đi!” Ta xúc động nói. Không thể phủ nhận, chuyện này, ta vẫn rất để ý! Đi hỏi Vấn Thiên, ta cũng không có mặt mũi nào! Người ta đã không quan tâm ta nữa rồi, ta như thế nào có thể lại dây dưa với hắn chứ! Lòng kiêu ngạo của ta không cho phép ta làm như vậy!

Hắn thoáng giật mình, một hồi lâu mới nói, “Nàng quả nhiên rất là để ý đến hắn! Nàng rốt cuộc lúc nào bắt đầu phát hiện ta cải trang thành Vấn Thiên?”

“Người nói đi?” Ta tự tiểu phi tiểu nhìn hắn.

Hắn giật nhẹ khóe môi.”hắn là, từ khi muội muội nàng rời cung thì nàng phải nghĩ ra rồi chứ! Ngẫm lại chuyện trước đó, ta cũng có thể có tự biết mình! Ta nghĩ, cũng là muội muội nàng nhắc nhở nàng, phải không? Nô nhi! Ta nhớ kỹ, nàng ta từ cấm giường tấn công vào đùi ta! A! Mà ta lại là một người không cẩn thận, tránh được! Phải không?”

Ta lạnh lùng địa nhìn hắn.”Đúng vậy! Thế nào?”

“Nàng có muốn muội muội nàng bây giờ thế nào rồi hay không? Nàng thân làm tỷ tỷ, như thế nào cứu người cứu một nửa mà đã đi rồi!” Hắn nâng đầu nói.

“Cái kia! Cái kia! Là người muội muội nào vậy? Đại di!” Nhạc Nhạc đột nhiên giơ tay nhỏ bé lên tiếng.

“là Hàn Mai di!” Ta nghiêm mặt nói.

“Đã trốn ra được rồi à! Ngày trước hoàng cung của Long Nộ bị phóng hỏa, mọi người bề bộn cứu hỏa, bên trong lãnh cung có một nương nương không kịp thoát ra! Mà theo tin tức này, vị nương nương đó là Hàn Mai di rồi!” Hắn nhảy nhảy từng từng lên

Đường Vấn Thiên địa khóe môi kéo kéo, một hồi lâu mới nói, “tiểu hài tử như ngươi như thế nào biết? !”

“Ta như thế nào lại không biết! Trên đời này, không có chuyện gì ta không biết! Đại di! Người vừa mới nói, thúc thúc kia tại sao lại không để ý đến người, ta cũng biết, ta đây nói cho người được không!” Hắc cười tủm tỉm nói.

Đường Vô Thiên che miệng hắc.”chuyện người lớn hài tử không nên xen vào!”

Sau một khắc, hắc liền cầm tay mình, đau đến nhe răng trợn mắt. Ta thu hồi cây trâm trong tay, khe liếm vết máu trên cây trâm. Lại cài nó vào tóc như trước

Nhạc Nhạc khi được giải thoát, liền nhảy đến bên người ta, , “Đại di! Đại di! Ta len lén nói cho người biết!” dứt lời, liền đem cái miệng nhỏ nhắn nói bên tai ta.

Con người hắc mở lớn, “Người không nên nói vậy! Ta không tin trên đảo hoang như vậy, cũng sẽ có tin tức truyền ra! Không có khả năng!”

Ta chau mi, lệ trong mắt càng lúc càng nhiều. biểu hiện của hắc, cũng càng ngày càng bối rối!

“Nguyên lai, đúng là như thế sao?” Ta lạnh lùng nói.

“Kỳ thật, ta cũng không muốn như vậy! Chỉ là lúc ấy sự việc đã rồi!” Hắc dứt lời, liền xúc động bước ra khỏi phòng.”Thôi! Thôi! Nàng đã biết, ta không có cách nào khác! Nàng muốn theo hắc, hay là theo ta, muốn đi hay ở, tùy theo nàngquyết định!” Hắc quay đầu sang một bên.

Ta chau mi lạnh lùng dõi theo ánh mắt hắc, đột nhiên đứng lên khỏi ghế, ôm lấy Nhạc Nhạc, một mình phi thân bay ra.”Người ở đây chờ ta! Để ta hỏi rõ hắc rồi sẽ trả lời người!”

Ta biết hắc đang nhìn bóng lưng ta, nếu như không phải việc trọng đại, hắc tất nhiên sẽ không biểu hiện như vậy! Vấn Hiên! Nguyên lai, người ngày đó là có nỗi khổ, phải không?

Kỳ thật Nhạc Nhạc chưa từng nói gì với ta cả! Chỉ là hắc tưởng rằng Nhạc Nhạc đã nói! Đường Vấn Thiên người này nói không thể tin. Ta muốn đích thân hỏi Vấn Hiên cho rõ ràng!

Tới Xuất Vân điện, ta kiểm chế tâm trạng mình, hít sâu, đang định đi vào, lại bị Đường Vấn Thiên đi vào trước! Hắc quay đầu lại ý bảo ta không nên xuất hiện! Ta cau mày, nhưng không phản đối. Ẩn thân trên nóc nhà.

Vấn Hiên lúc này đang ở trong phòng nhìn đèn thổ dài. Thấy Đường Vấn Thiên đẩy cửa đi vào, liền đứng dậy đón tiếp, “Sao người lại tới đây? Ta tưởng rằng, người cùng Nô nhi sẽ có rất nhiều lời muốn nói!”

“Nàng biết nơi tuyệt thế cùng tuyệt hoàng đang ở nên đã đi đến đó!” Hắc cười rồi từ tốn ngồi xuống.

Đường Vấn Hiên lạnh lùng nhìn hắc.” vậy đại ca tới nơi đây là muốn làm gì!”

Đường Vấn Thiên cười nói, “Vấn Hiên, mấy năm trước, ta tìm được 1 món đồ trong lòng nàng! Lại vì đồ vật này, làm cho ta bắt đầu hận người!” Hắc dứt lời, liền từ trong lòng lấy ra một chiếc khăn tay, cái khăn ấy đã cũ rồi! Trong lòng ta cả kinh, đúng là cái khăn năm đó ta đã dùng qua!

Đường Vấn Hiên cười khổ nói, “thì đã sao nào? vốn là chuyện quá khứ rồi! Nàng bây giờ không phải đang ở bên đại ca sao?

Đường Vấn Thiên đem khăn tay thu hồi, “Nàng ấy đã biết chuyện trên đảo ngày đó rồi!”

Hắc kinh hãi,bật người khỏi ghế, lớn tiếng nói, “Ngày đó không phải chúng ta đã nói sao? Người nào cũng không thể nói cho nàng biết? Vì sao đại ca lại nuốt lời rồi?” Hắc nói, vừa tức vừa vội.

Lòng ta cả kinh, rốt cuộc là chuyện gì, như thế không phải ngày đó Đường Vấn Thiên yêu cầu đổi lại thân phận sao? Như thế nào lại ngược lại rồi? Tại sao lại là Vấn Hiên!

Lòng ta đau đớn. Nếu như không có chuyện tráo đổi thân phận, ta cùng với Vấn Hiên sẽ là cặp vợ chồng thần tiên mà người đời thường ngưỡng mộ!

Mà bây giờ! lại vĩnh viễn ra đi!

“Việc này hắc là chỉ có ba huynh đệ ta biết! Chuyện như thế nào lại truyền ra như vậy, ta cũng chưa cho ai biết!” Đường Vấn Thiên thổ dài .

“Ta đã không xứng với nàng rồi! còn có thể nói cái gì đây? Đại ca, mời người đi đi!” Hấn nhắm mắt lại. Nước mắt, từ khóe mắt rơi xuống.

“Nếu đã không thêm để ý đến nàng, vậy người hãy đem cái khăn này đốt đi!” Hấn dứt lời, liền hướng ngọn đèn dầu, muốn đem khăn tay đốt sạch!

126. Q.3 - Chương 20: Đoạt Than

Đường Vấn Hiên phi thân bay qua, đoạt lại chiếc khăn, cố gắng giữ đi ngọn lửa đã bén trên khăn! Không quản tay mình cũng bị bỏng ! Ta nhúu nhúu mảy, không nghĩ ra hấn vì sao lại làm như vậy! Rõ ràng chính là hấn buông tay trước, không phải sao? Hấn không phải đã nói, mái tóc bạc của ta làm cho hấn rất sợ hãi? Tại sao bây giờ lại tỏ ra vẻ trân quý chiếc khăn tay mà ta đã từng dùng qua chứ?

“Nguyên lai, người lại vẫn là như vậy yêu nàng! Phải không? Vấn Hiên, đừng tự lừa gạt mình nữa!” Đường Vấn Thiên lắc đầu nói.

Hấn trầm mặc nửa ngày mới nói, “Có một số việc, bỏ lỡ thì chính là cả đời! Người cùng nàng hai người, vốn đã là trời sinh một đôi!”

Ta cau mày. Dem Nhạc Nhạc ôm thật chặt.

“Chuyện Ngày đó, ta vốn cũng có sai. Không nên để người một người gánh chịu!” Đường Vấn Hiên trong mắt có lệ. Nhưng lại chịu đựng không để rơi xuống!

Vấn Hiên giơ tay lên, nói với hấn, “Đây là hiệp định giữa ta và người, người nếu có sai, ta cũng đã chấp nhận rồi! Chuyện đã đến nước này, cần gì phải tính toán chi nữa! Ta, cũng có thể có một cuộc sống mới!”

Đường Vấn Thiên cười khỏ nói, “Chỉ là ta vẫn cảm giác được có lỗi với người! Vấn Hiên! Người cho ta thấy người nỗ lực rất nhiều! Ta cũng hiểu được, đối với Nô nhi là không công bình! Nàng, có quyền được biết chân tướng.”

Đường Vấn Hiên che ngực, ho nhẹ.”Chân tướng? Nàng đã biết rồi. Nhưng mà nàng vẫn không lưu lại! Nàng đi! Còn có thể nói gì nữa đây! Ngày đó ta không nghĩ cho nàng biết, đó là muốn trong lòng nàng lưu lại một ấn tượng tốt đẹp! Chỉ là lại không như mong muốn. vậy liền nhất định, ta sau này không bao giờ có thể thấy nàng được nữa!”

Đường Vấn Thiên nghe vậy, nhẹ giọng nói, “Người phải đi? Người muốn đi đâu?”

Hấn cười khỏ, “Chờ sau khi ta tuyển phi. liền tùy tiện tìm một biệt uyển để ẩn cư cũng tốt lắm! Chỉ cần, kiếp này không gặp lại nàng, cũng không thấy được Tuyệt Hoàng, thì được rồi!”

Đường Vấn Thiên cười khỏ, “Người ngày đó, cũng là vì nàng! Nếu không phải vì Nô nhi, người sẽ cam tâm sao? Tìm nàng mà giải thích đi! Nàng sẽ không cảm thấy người bẩn! Vấn Hiên!”

Hấn đột nhiên che mặt rống to lên, “Đúng vậy! Đúng vậy! Ta như thế nào có thể chính miệng nói cho nàng, nàng từ trước đến nay cũng chỉ yêu một Đường Vấn Hiên phong phạm tựa như trích tiên, lại là người dụng độc như thần, vô tình trúng phải thảo mã, đem đệ đệ ruột của mình cưỡng bạo! Ta như thế nào có thể như thế! Ta! Ta! Ta cảm giác được chính mình hảo bẩn! Đình Hiên vẫn cầu ta, nhưng là, ta nhưng lại giống như cầm thú! Ta như thế nào còn có thể! Như thế nào còn có mặt mũi gặp lại nàng!”

Ta cả kinh đến mức suýt té khỏi nóc nhà! Nguyên lai, nỗi khổ tâm của hấn là như thế! Hấn! Hấn! Chỉ là, Vấn Hiên, ngày đó người mất đi lý tính, nhưng cũng nghĩ rằng không thể thương tổn ta!

“Người hoàn toàn có thể đi tìm nàng, nhưng mà, người lại bận tâm cảm xúc của nàng nên không đi! Người như vậy, nàng càng xem thường người hơn nữa! Hơn nữa, nếu như ngày đó không cùng đình hiên nói rõ, người, liền cũng sống không tới ngày hôm nay! Đình Hiên, hấn cũng tự hiểu được!” Đường Vấn Thiên nhẹ giọng nói.

Đường Vấn Thiên che môi, “Ta bây giờ nhìn thấy Đình Hiên liền thật sợ hãi! Nhìn thấy nàng lại càng đau lòng. Đau đến sắp chết rồi! Ta như thế nào có thể làm chuyện này! Ta chỉ cảm thấy, chính mình thật bẩn!” Hấn vò đầu bứt tay, tự hành hạ chính mình

Vốn phải là! Ngày đó nếu hấn thật sự nói rõ với ta, ta cũng sẽ không lại thương tổn hấn! Một người nam nhân như vậy!

Lúc bọn họ tính toán việc này, có thể nào cũng không ngờ rằng sẽ loại sự tình này sẽ phát sinh! Thôi! Thôi! Cuối cùng lại mang đá đập vào chân mình!

Ta không lên tiếng, bé Nhạc Nhạc lên, lặng yên không tiếng động phi thân bay đi! Ta cần suy nghĩ một chút! Lưu lại ở chỗ này, nhìn thấy Đường Vấn Thiên hoặc là Đường Vấn Hiên, cũng không phải ta không nguyện ý! Vấn Hiên bản khoản không sai! Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, ta không thể tiếp nhận được chuyện này!

Ta cùng hai người vui vẻ, lại không có tâm tư đi chinh người, ở lại trong hoàng cung, trốn đông trốn tây qua được hai ngày, một ngày này, trong hoàng cung đã bị ta quấy cho long trời lở đất

Tâm tình của ta rất xúc động. Vấn hiên hôm nay sẽ tuyển phi. Tuy nói ngày đó hấn là không muốn làm ta bị tổn thương nên mới làm ra loại sự tình này! A! thật phiền! không muốn nghĩ nữa! không muốn nghĩ nữa!

Ta ôm đầu khóc thét.

Len lén vào tẩm cung của Tuyết Thế và Tuyết Hoàng. Chờ hai bọn chúng trở về!

Qua được trong chốc lát, Nhạc Nhạc ngủ say. Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, cửa được mở ra, hai người cùng nhau tiến vào, Tuyết Hoàng nói, “Nơi này là phòng của ta rồi! Người trốn ở chỗ này, không có việc gì đâu!”

Ta híp mắt nhìn người trước mắt, người nọ một thân trang phục thiếu niên tướng quân, nhưng lại thanh tú dị thường, Tuyết Hoàng vẫn là một thân hồng sa viền vàng, đẹp mỹ miều như vậy.

“Tuyết Hoàng!”Ta cao giọng gọi

Tuyết Hoàng thấy ta, liền vội vàng đóng cửa lại. Phi thân lại đây ôm cổ ta nói, “Mụ mụ! Người đã đến rồi! Tuyết Hoàng rất nhớ người!”

Ta vỗ vỗ bả vai của nó, cười nói, “Mụ mụ cũng rất nhớ người đây!”

Người thiếu niên kia nhìn trộm ta, trong khoảng thời gian ngắn chân tay luống cuống.”Cái kia, cái kia! Không bằng, ta nên tránh đi một lúc thì tốt hơn” dứt lời, hấn liền muốn mở cửa rời đi! “Đứng lại! Hoàng cung lớn như vậy, người có thể đi nơi nào?”Tuyết Hoàng lạnh lùng nói.

Hấn lập tức đứng lại, một hồi lâu sau mới nói, “Ta ở chỗ này, có thể hay không có điểm bất tiện?”Hấn cẩn thận nhìn vào mắt ta.

Ta lắc đầu, “Sẽ không! Ta cũng chỉ muốn len lút gấp nàng! Nhưng người thật ra tên gọi là gì? trốn đến đây hấn là đã có chuyện gì xảy ra?”

Tuyết Hoàng cười nói, “Nàng là Tuyết Kim! Là người Tuyết thành phái tới dâng cho Thái thượng hoàng thức thức tuyển chọn làm phi tử! Chỉ tiếc, nàng yêu thích tự do tự tại, nếu đem nàng nhốt vào hoàng cung, đó là cũng muốn mạng của nàng!”

Nàng vừa nghe Tuyết hoàng nói xong, liền hướng xuống ngồi kế bên ta, dòm dòm nói, “Đúng vậy! Nếu như ta là nam nhân, ta đã sớm muốn ra chinh chiến sa trường rồi! nhưng nào ngờ lại bị ép buộc đến đây, ôi! Gặp phải một trượng phu không như ý! Ôi!”Nàng cuống quýt thở dài.

“Người rất sợ hấn!”Ta khẳng định nói.

“Ta mới mười sáu tuổi! Hấn đã ba mươi hai rồi! nghĩ kỹ một chút! Hấn với ta như là lúc hấn trưởng thành cũng là lúc ta mới sinh ra! Oh! Ta sắp điên mất rồi! Không được! Không được! Các người nhất định phải giúp ta! Ta muốn cùng hấn làm sáng tỏ! Hơn nữa, hấn lại từng cùng tỷ tỷ của ta thành thân! Nếu như không phải tỷ tỷ của ta lúc ấy chạy trốn nhanh, ngôi vị thái hậu hiện tại đã là của nàng rồi! Hả! Thái hậu! Ngấm lại ta cũng không chịu được rồi!”Nàng ôm đầu khóc thét.

Tỷ tỷ của nàng? Ta liền nghĩ đến tiểu nhân nhi trên lưng khoát túi vải to đùng! Nếu không phải ta giúp nàng thoát đi, nàng như thế nào có thể có bản lãnh thoát được nơi này? Các nàng lại thật sự là tỷ muội!

Chỉ là người này vóc dáng cao hơn một ít, hơn nữa, thoát nhìn thì so với một nam nhân cũng không khác biệt lắm! Nếu không phải chính nàng thừa nhận chính mình là nữ. Ta cũng sẽ bị lầm tưởng là một thiếu niên thanh tú.

Nữ nhân như vậy, nếu làm quân cờ của Vãn Hiên, cũng là một lựa chọn không tồi! Ít nhất mà nói, trong thế giới của nàng không có người khác, chỉ có duy nhất Vãn Hiên!

“Người đã gặp qua Vãn Hiên?” Ta cau mày nói.

Nàng kinh ngạc, nhanh chóng lắc đầu, “Không có! Ta như thế nào có thể sớm như vậy liền thành thân. Chí hướng của ta cùng Hàn Tuyết giống nhau, trở thành nữ nguyên soái danh chấn 14 nước! Ta ha ha ha! Ngạo nghễ nhìn thế giới này, say trong tiếng vỗ ngựa! Tung hoành khắp trận mạc! Đó mới là nữ tử có khí phách!”

Khoé môi ta co quắp. Một hồi lâu mới nói, “người người nói đến. không phải là Diệp Hàn Tuyết chứ? Người cũng biết tuy là mang binh đi đánh trận, nhưng cũng là một người phụ nữ đã lập gia thất! Nàng cũng không giống như theo lời người: không thành thân đâu!”

Nàng kinh ngạc hồi lâu, nói “Như thế nào có thể! Nguyên soái bất bại của ta như thế nào có thể đã thành thân rồi! Rõ ràng sẽ không có!”

Tuyết Hoàng cười nói, “Người tốt nhất nên tin tưởng lời mẫu thân ta nói!”

“Tại sao?” Nàng chống cằm, không tin nhìn ta.

“Lúc nàng thành thân. Ta là người chủ hôn! Ta như thế nào có thể không biết! Vậy Hàn Tuyết họ Diệp. Người cũng biết. mẫu thân của Tuyết hoàng họ gì?” Ta buồn cười mà nhìn nàng.

Nàng trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên kêu to ra, “Năm đó hoàng hậu tên là Diệp Dược Nô! Nói cách khác! Hả! Không thể nào!”

Ta cười gật đầu, “Nguyên soái bất bại mà người nói đến đúng lúc lại là muội muội bất tài của ta! Cho nên, người bây giờ nên hảo hảo nghe lời, cùng Thái thượng hoàng thành thân. Được không?”

Nàng hí mắt nhìn ta một hồi lâu, bên môi nổi lên nụ cười bất đắc dĩ, “Tại sao, người dường như muốn ta cùng tên nam nhân đó thành thân? Nếu là muốn thành thân, ta cũng phải tìm một người nam nhân làm cho ta bị chinh phục!”

Nói cách khác, nàng không chịu!

Ta chỉ cần hô lớn một tiếng, nàng liền có thể bị mang về buổi dạ yến, muốn trốn cũng không thoát khỏi hoàng cung! Nhưng mà, ta nghĩ đến trước hoàn cảnh ta trước kia, luôn lo sợ không biết chuyện gì sẽ xảy ra, Nữ nhân như vậy nên thuộc về thế giới bên ngoài hoàng cung! Nếu cưỡng ép đem nàng ở lại hoàng cung, vậy sẽ giống như ta, khắp nơi bị người kiểm chế, khắp nơi bị người xa lánh!

Việc mình không muốn, chứ vu người khác! Bên môi ta nổi lên một nụ cười bất đắc dĩ. Ta một lòng muốn chạy ra khỏi cung, cần gì phải đẩy người khác vào tuyệt lộ [đường cùng] đây! Lần này, Vãn Hiên đã hạ quyết tâm, bắt đi một người như nàng, cũng lại sẽ có rất nhiều nữ nhân nguyện ý ở lại trong cung! Ta cần gì phải cưỡng ép một người không muốn ở lại nơi đây?

“Nàng nếu không ở trong cung, ta xem, mất đi một nữ tử đến từ Tuyên thành sẽ giúp các nữ nhân khác có nhiều cơ hội hơn! Có phải hay không? Mụ mụ?” Bên môi Tuyết Hoàng nở nụ cười đầy mưu mô.

Ta chau mi. vậy thì Đường Vãn Hiên sẽ thắng! Nguyên lai, hẳn xác định chọn nữ tử của Tuyên thành là bởi vì hẳn biết, Tuyết Kim tất hẳn sẽ không ở lại trong cung! Thậm chí quyết tâm chạy trốn, không hề sai khi nói rằng hẳn cũng đã tính toán hết rồi!

Thật sự là một người không thú vị! Mọi chuyện cũng tính toán được rõ ràng như thế! Muốn sai một bước, cũng không được!

“Thái thượng hoàng thúc thúc có thể sẽ rất thương tâm đi!” Tuyết Hoàng nhỏ giọng nói

“Thành hôn là hỉ sự, thương tâm cái gì?” Ta lạnh lùng nói.

“Mụ mụ ngươi cũng biết, thái thượng hoàng thúc thúc trong lòng yêu nhất chính là người nào? Lần này tuyển phi không liên quan đến thân phận! Người nữ tử nào có thể đả động thái thượng hoàng thúc thúc? thái thượng hoàng thúc thúc sẽ lấy người nào? Ôi! Ta thật biết..., xem ra, muốn lay chuyển thái thượng hoàng thúc thúc, trên đời này, căn bản là không có!” Nàng hữu ý vô ý nhìn chằm chằm mắt ta.

Ta chau mi, ta đương nhiên là biết, lần này nếu là bỏ lỡ hần thì đó là cả đời! Chỉ là! Chỉ là!

“Mụ mụ! Kỳ thật, nhưng Tuyệt Hoàng thật ra rất thích thái thượng hoàng thúc thúc! Mặc kệ thế nào, hãy chọn người nam nhân mà mụ mụ yêu, chung quy sống với người nam nhân mà mình yêu vẫn là tốt hơn!” Nàng nói tiếp, “Thôi! Hai người các ngươi cũng không yêu Thái thượng hoàng thúc thúc của ta, xem ra, tuyệt hoàng không thể làm gì khác hơn là chính mình ra tay rồi!”

“Ngươi định làm cái gì sao? Ngươi muốn làm gì? Ta hí mắt nói.

“Đương nhiên phải đi đem người nam nhân không muốn thành thân kia cướp về rồi! Một người tốt như vậy, như thế nào có thể cho hần mang theo tiếc nuối cùng người khác thành thân!” Nàng cười nhìn ta.

“Tuyệt Hoàng thích thái thượng hoàng thúc thúc?” Ta nghiêng đầu nhìn nó.

Nàng cười nói, “Tuyệt Hoàng vốn nghĩ lớn lên sẽ lấy thái thượng hoàng thúc thúc! Nhưng là, hần bây giờ lại muốn thành thân cùng với người khác rồi! nam nhân tốt như vậy! Đáng tiếc! Chỉ sợ, tương lai Tuyệt Hoàng cũng tìm không được mỹ nam tử như thế!”

“Cái kia! Cái kia! Nghe các ngươi nói như vậy, ta buông tha cho hần, dường như là ta không đúng rồi?” Tuyệt Kim nhú mày nói.

Hai người chúng ta nhất trí gật đầu.”Không sai! Nam nhân tốt như vậy, không phải mỗi lần đều có thể tìm được! Ngươi có muốn nhìn hần 1 chút hay không!”

Nàng bị hai chúng ta nói xong ngẩn người ngẩn người, một hồi lâu mới nói, “Ta, ta có người thích rồi!”

Tuyệt Hoàng đi tới bên người nàng, bình tĩnh nhìn nàng, “Oh? Là ai? Để cho ta đoán đoán! Ngươi một thân trang phục như vậy! nữ giả nam trang! Vậy chắc là vị tướng quân nào đó rồi! theo tuổi của ngươi, đối với Đường Vãn Hiên bài xích như vậy, không phải bị ta đoán đúng là...! Ngươi thích Đường Long Hiên đi!”

Mặt của nàng càng ngày càng hồng, một hồi lâu mới nói, “Ta nào có thích hần! Ta mới không thích hần!”

Hai người chúng ta oh một tiếng, nói cách khác, đích xác là hần rồi!

“Ngươi nếu thích, chúng ta liền thừa dịp Đường Vãn Hiên tổ chức dạ yến tuyển phi để đoạt người! Đem Đường Long Hiên kia cướp đi cũng tốt lắm!”Ta hào phóng cung cấp chủ ý. Dạ yến tuyển phi diễn viên vốn là Đường Vãn Hiên, nếu như đem huynh đệ hần cướp đi, hần là không có việc gì đi! Hơn nữa, lúc còn ở Long Hiên, ta vẫn không có cơ hội đối phó hần, lần này, trước cho hần xấu mặt, nhưng thật ra là một cơ hội tốt! Thuận tiện tổng một người mỹ nam tử như hoa như ngọc cho hần.”

Hoàng quốc Vương gia bị một mỹ nam tử trước mặt mọi người đoạt thân huynh đệ! Nghĩ đến thật là buồn cười!

Sắc mặt nàng đột nhiên bạo hồng lên! Hai tay nắm chặt, “Có thể như vậy sao? Nhưng là! Hần cũng không để ý ta! Không nên không nên!”

Ta cùng Tuyệt Hoàng liếc mắt nhìn nhau, ho nhẹ dẹp đường, “Nói là vì thái thượng hoàng tuyển phi, nếu gặp nữ tử thích hợp thì cũng sẽ giao cho Đường Vãn Thiên! Không biết chừng, nửa đêm cũng sẽ đi tìm phi tử thích hợp với mình! Hần vốn cũng đã có tuổi rồi mà!”

Nàng cúi đầu, do dự hồi lâu, đột nhiên đứng lên khỏi ghế, “Đã như vậy, ta đây liền đoạt người! Tuyệt Hoàng, các ngươi phải giúp ta!”

Tuyệt Hoàng chau mi, cười nói, “Chuyện của ngươi, ta sẽ nghĩa bất dung từ mà làm! Mụ mụ! Ngươi cũng sẽ giúp nàng, có phải hay không? Hay là, ngươi cũng đi đoạt một người về?” Nàng nháy mắt với ta

“Các ngươi muốn cướp cái gì? Oa! Oa! Oa! Đẹp quá hả! Tỷ tỷ! ngươi là Tuyệt Hoàng tỷ tỷ có phải hay không? Ta là Nhạ Nhạ! Tuyệt Hoàng tỷ tỷ, ngươi đẹp quá à! Di?” Nhạ Nhạ ánh mắt hướng đến bên

người Tuyết Kim .”Chuyện gì xảy ra? nam nhân này là ai? Như thế nào lại ở trong phòng của người?”hắn nhìn mặt khó chịu nói.

Tuyết Hoàng vỗ đầu của hắn, “Tiểu muội muội hảo đáng yêu! Đến, tỷ tỷ hôn một cái.”Dứt lời, liền hôn lên má hắn!

Nhạc Nhạc sắc mặt thoáng cái bạo hồng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của chính mình, lui ra phía sau ba bước, “Ta! Ta! Ta!”

Hắn nhìn Tuyết Hoàng một hồi lâu, đột nhiên xoay người hướng ngoài cửa chạy vội đi! Lúc này cánh cửa lại đột nhiên mở ra, Tuyết Thế lắc mình tiến vào, liền cùng hắn đánh đấm! Nhạc Nhạc một người thấy xu thế không ổn, đang muốn ngã sấp xuống, lại bị Tuyết Thế ôm thắt lưng, khuynh [nghiêng] nửa thân người, hắn chau mi nhìn Tuyết Thế một hồi lâu, cũng hơi giật mình nhìn Tuyết Thế.”Tuyệt! Tuyệt! Tuyệt!”

Chính khi đang nói chuyện, môi lại bị tuyết thế ngăn chặn! hôn môi! Nhạc Nhạc sắc mặt càng đỏ. Một tay đẩy Tuyết Thế ra, hét lớn, “Tránh ra!”Dứt lời, liền muốn chạy vội đi! Lại bị Tuyết Thế choàng tay ôm thắt lưng.

“Muốn đi đâu?”Hắn lạnh lùng nói. thần khí như vậy, rõ ràng chính là bản sao thu nhỏ của Đường Vấn Thiên

Ta khéo môi rút quất! Tuyết Hoàng cười nói, “Đúng vậy! Muốn đi đâu? Hoàng cung lớn như vậy, 1 tiểu nữ sinh như ngươi, đi rồi sẽ không phải bị lạc mất sao?”

Nhạc Nhạc đỏ mặt quay đầu, đẩy Tuyết Thế ra, oa một tiếng, hét lớn, “Tuyệt hoàng tỷ tỷ! người xấu kia khi dễ ta!”

Tuyết Thế nhìn hắn, miễn cưỡng kéo kéo khéo môi. Nhưng thân lại bất động.

Tuyết Hoàng nói với Tuyết Thế “Không nên nháo! Nàng đáng yêu như thế! Là của ta rồi!”

Tuyết Thế hừ lạnh nói, “Rốt cuộc là của ai, còn chưa biết! Mụ mụ! Nàng là ai? Tên gọi là gì?”

Ta bưng môi ho nhẹ, “Cái này! Cái này! Hắn gọi Nhạc Nhạc! Là hài tử của Tiểu Hạ di nương!”

“Hả, vậy là muội muội của ta rồi! Tốt lắm! Mẫu thân! Nói lại với Tiểu Hạ di nương, cho nàng theo ta đi! “Khéo môi hắn nổi lên nụ cười tà mị

Nhạc Nhạc sợ đến mức trốn sau lưng Tuyết Hoàng, “Tỷ tỷ! Người xấu! Ta mới không cần! Tránh ra!” tay hắn nhỏ bé choàng lấy ôm thắt lưng Tuyết Hoàng

“Cái này! Cái này! Bây giờ không phải là lúc đàm luận việc này! Tuyết Thế, Vấn Thiên thúc chọn người nào làm phi?”Ta nhỏ giọng nói.

Hắn hừ lạnh một tiếng, “Có liên quan gì tới ngươi sao? Chỉ là một người đã từng bỏ ngươi mà thôi! Không có nên so đo như vậy! Chính là hắn cũng rất thương tâm, cảm thấy có lỗi với ngươi!”

Tâm lý của ta chợt lạnh lẽo! hài tử này, vì sao thấy thế nào cũng giống như Đường Vấn Thiên!

“Tuyết Thế không thích thái thượng hoàng thúc thúc?”Tuyết Kim nói.

Tuyết thế nói, “Ta nên thích hắn sao? Đối với một người có tâm cơ, ta như thế nào có thể thích? Nếu không phải mấy năm nay hắn đối với tỷ đệ ta tạm được, nếu không phải hắn biết dụng độc, ta sớm đã sát hắn rồi!”

“Tuyết Thế không thích Vấn Thiên thúc thúc, nhưng là, Vấn Thiên thúc thúc lại đối với mụ mụ có tình, đối với tỷ đệ hai người có ân! Thôi! Chúng ta hay là làm chính sự quan trọng hơn! Tuyết Thế, người đi giúp Tuyết tiểu thư chuẩn bị khoái mã, Tuyết tiểu thư, muốn cướp người đó!” Ta nháy mắt với hắn. Ta không biết, trở ngại giữa mẫu tử ta đã bắt đầu! Biết được là một chuyện nhỏ, cho tới sau lại, thiếu chút nữa không cách nào thu thập!

Tuyết Thế liếc mắt nhìn Tuyết Kim một cái, ám thương nói ” người là Tuyết Kim! Người của Tuyết thành nếu không có thành ý, cần gì phải đem người đưa tới đây? Lúc trước có một Tuyết Vô Ngân, bây giờ lại tới một Tuyết Kim! Quả nhiên là nhiều chuyện!”

Sắc mặt Tuyết Kim thoáng tái nhợt, đầu gục xuống .

“Giúp hay không giúp! Người có thể không hỗ trợ, nhưng lại không thể nói năng ta như vậy!”Tuyết Hoàng lạnh lùng nói.

“Quả nhiên là người xấu!” Nhạc Nhạc tại một bên nói chen vào, tay hắn vẫn không hề rời khỏi thắt lưng của Tuyết Hoàng

Ta chau mi, một tay ngăn hắn, “Diệp Nhạc Nhạc! Người im lặng cho ta!”

Hắn cười che môi. Nhảy đến ôm ta, ta không có cách gì khác hơn là đưa tay bế hắn lên “hôm dạ yến trong hoàng cung muốn cướp người, liền có kế hoạch chu đáo! Nếu chỉ có khoái mã thì vốn không được!”

“Hạ độc đi!”Tuyết Hoàng vỗ tay!” hạ độc tất cả! Mẫu thân, có được hay không ?”Nàng quay đầu nhìn ta.

Ta chỉ vào cái mũi của mình, nhìn 3 người bọn họ cũng đang lộ ra nụ cười chờ đợi với ta. Bất đắc dĩ nói, “Hảo, được rồi!”

Muốn ta hạ độc bọn họ kỳ thật rất đơn giản, chỉ khổ nỗi không có được liệu. Vì vậy, ta liền nghĩ đến một người.hành động của Tuyết thể cùng Tuyết Hoàng ta cũng từng chứng kiến qua. Càng hướng chi bây giờ đang trong địa bàn của bọn họ. Mà ta, như thế nào có thể thua hai người bọn hắn?

Xem thời gian một chút, lúc này đi được phòng lấy thuốc cũng không kịp, cho nên, liền chỉ có thể nửa đường đi tìm người!

Lúc này, hắn sẽ ở nơi nào đây? Đồ đệ hắn thành thân, hắn là người ưa náo nhiệt, liền tất nhiên sẽ có mặt. Chỉ cần tại được phòng chặn đón hắn là được!

Vì vậy, khi ta xuất hiện trước mặt hắn, hai mắt hắn mở to. Như là nhìn thấy quỷ!

Hắn vẫn là bộ dáng lồi thoi như vậy. làm cho người ta thấy vậy mắt bất tỉnh.

“cái quỷ gì đây? Hôm nay rốt cuộc là ngày gì?”Hắn oa oa kêu to.”Ồ ồ! Người trở về khi nào? Hừ chết ta rồi a!” Hắn dứt lời, liền muốn đi lên, lại bị ta một bả đẩy ra xa.

Ta đơn độc đi thẳng vào, “Trên người người có độc được không?”

Hắn thoáng giật mình , oa địa một tiếng, “Nơi này là hoàng cung! Tại trong hoàng cung ra vào! người như thế nào có thể mang độc được! Không muốn sống nữa sao!”

Ta nhếch nhếch miệng nói, “Sư phụ, nghe nói, người đã ra cung cùng Kỳ phi nương nương thành thân. Phải không? Chỉ là a, nếu như bị người biết được, nguyên lai ngày đó ở trong cung, sư phụ đã cùng kỳ phi nương nương có tư tình, không biết sẽ thế nào hả?”

Hắn thoáng giật mình , sắc mặt thoáng cái trắng bệch. Một hồi lâu mới nói, “Sao người biết!”

Ta cười nói, “Có một thời gian, hòm thuốc của người nào đó để quên tại phòng của ta, cũng không ngờ, bên trong hòm thuốc lại có một chiếc yếm màu đỏ! Vốn là không biết của ai?. Đường nhiên cũng không phải là của sư phụ, có đúng hay không? Vừa lúc Đường Vấn Thiên đem tất cả phi tử tống xuất cung. Mà sư phụ, liền thu Kỳ phi này làm thiếp! Như vậy, nữ tử kia, liền không khó đoán, có phải hay không? Sư phụMấy năm qua, người làm đệ tử như ta luôn muốn quan tâm phương hướng sư phụ đi 1 chút, hơn nữa, sư phụ, Đường Vấn Thiên trước đây phá thân ái thiếp của người, thù này khi nào người mới báo đây!”Ta nháy mắt với hắn.

Hắn sợ run một hồi lâu mới nói “Ta chỉ có thuốc mê! Về phần nói đến có báo thù hay không, hay là thôi đi! Ta chỉ là một lang y nho nhỏ!”. dứt lời,hắn bay lên, từ vách tường gỏ xuống một bình được nhỏ, “đây là thuốc mê cực mạnh, theo ta từ lúc mới đặt chân vào gian hồ, rất hữu hiệu! Chỉ cần một giọt, liền đủ mười người đại nam nhân toàn thân vô lực! Người muốn thử không?”

Ta cười nhận lấy thuốc mê, nói với hắn, “Yên tâm đi! Sư phụ, ta sẽ dùng chúng toàn bộ!”

Nhìn hắn co quắp khóe môi, ta không nhịn được cười ha ha lên.

Hắn vẫn như cũ mang tóc xoa ra. Ta buồn cười, người này vốn là háo sắc, sợ là lại tính kế đi nhà quan quyền nào đó trộm đồ, tùy thời còn có thể hái hoa! Thật là một tên nguy hiểm!

Ta rất nhanh liền đem thuốc mê bỏ vào rượu trong phòng. Chắc hẳn khi khai tiệc, mọi người, sẽ như ta mong muốn, cả người vô lực.

Mặt trời từ từ nhô cao. Trong Xuất Vân điện. Các giai lệ tụ tập một đường. Từ khi Đường Vãn Thiên đem tất cả phi tử tống xuất cung, nữ tử các nơi đều hết hy vọng được vào hoàng cung! Lần này thái thượng hoàng tuyển phi, hơn nữa, lại là chính phi, liền trở thành đề tài đứng đầu Hoàng quốc!

Vì vậy, mọi người không nhịn được liền lại bắt đầu trang điểm xinh đẹp. Quy củ của thái thượng hoàng không giống với người khác, nhân gia tuyển phi, xem tài nghệ, xem dung mạo, xem gia thế, hẳn thì không phải. Hắn muốn xem người nào nữ tử có thể có đả động tâm hắn!

Cuộc thi tuyển mới lạ như vậy, liền làm cho tất cả nữ tử đều nóng lòng muốn thử! Càng huống chi bọn họ cũng đã từng gặp qua nam tử như trích tiên kia! Nam nhân như vậy nếu có thể lấy làm phu quân, mà lại có thể trở thành nữ tử cao quý của Hoàng quốc, người nào mới không muốn cơ chứ?

Hoàng đế hoàng quốc khi tuyển phi trước kia, thậm chí Vương gia ... đều rất tĩnh lặng, mỗi lần luôn là nữ tử của Tuyệt thành được chọn! Lần này nhưng lại ngoại lệ, trong nội cung truyền ra tin tức, chỉ cần có chữ tốt, có thể đả động thái thượng hoàng, thì sẽ là thái hậu tương lai! theo như người trong cung nói thì đó gần như là ý ngầm của Thái Thượng Hoàng.

Vì vậy, mọi người cơ hồ muốn tống nữ nhi của mình đến Xuất Vân điện để thử vận!

Đường Vãn Thiên an tọa ngai vị, đối với chúng nữ tử cười nói, “Quy củ hẳn là mọi người đã nghe nói rồi! Bây giờ chúng ta gọi tên người nào tiến vào phòng thái thượng hoàng, thì người đó có thể dùng tất cả biện pháp để thái thượng hoàng động tâm! Cầm, kỳ, thi, họa đều tùy các người lựa chọn”

Một tốp nữ nhân than chào đối với Đường Vãn Thiên, liền đi theo người nô tỳ dẫn đến phòng của Đường Vãn Hiên

Đầu được một lúc, có ba nàng lã chã bước ra. Xem vẻ mặt này, hiển nhiên là thua rồi! Chúng giai lệ bên ngoài càng thêm hưng phấn!

Thời gian, liền như vậy từng chút từng chút trôi qua! Tối giờ dung cơm, đã có hơn phân nửa giai lệ bị loại! Vốn tưởng rằng sẽ là một dạ yến bình thường, cũng không ngờ, yêu cầu của thái thượng hoàng lại quá cao ngoài dự đoán của mọi người

Có người, chỉ mở miệng nói một câu liền bị loại. Có người, biết hẳn cười tình cũng lại bị đuổi ra! Hoàn phi, Yến gầy. Đúng là không có người nào vừa mắt Đường Vãn Hiên!

Mọi người chậm rãi bắt đầu nghị luận.

Tức khen hắn tuấn mỹ như trích tiên, sau lại nói hắn có bệnh, sau lại nói hắn có sở thích long dương phích [thích nam nhân]!

Nếu không, vì sao nhiều mỹ nữ như vậy mà hắn không vừa ý ai cả, rốt cuộc hắn nghĩ cái gì cũng chưa ai biết!

Tới phòng dung thiện, nghe nói hắn sẽ cùng dung thiện [dùng bữa] với các nàng.

Mọi người gặp hắn như thế, vừa là nghĩ muốn đi đến vừa là không cam lòng!

Qua được trong chốc lát, lại nghe được ngoài đại điện có tiếng vó ngựa!

Mọi người đều kinh ngạc, đã thấy một nữ tử một thân tướng quân trang phục, nhảy vào buổi dạ yến tuyển phi

127. Q.3 - Chương 21: Long Nộ

“Làm cái gì! Người làm cái gì!” hắc y tiểu tướng quân kia há miệng mắng to. Quay sang, nhìn thấy mặt nàng kia, nhưng là ngây người ngẩn ngơ. Tay run rẩy chỉ vào mặt của hắn, “Người người người! Người không phải!”

“Có phải lầm rồi hay không?” Đường Vãn Thiên híp mắt nhìn nàng. Bàn tay to chỉ vào Đường Vãn Hiên đang đứng sờ một bên, “Người có phải muốn cướp người này hay không? Người này hôm nay mới là nhân vật chính!”

Sắc mặt nàng bạo hồng, nửa ngày mới nói, “Người ta muốn cướp là hắn!” Dứt lời, liền quay đầu ngựa lại. Mọi người đều nhớ tới thân, nhưng lại phát hiện, toàn thân không còn chút sức lực nào! Đều co quắp tê liệt ngồi ở trên ghế!

Mọi người đang ở trong lúc do dự đó, nàng kia liền dẫn theo hắc y tiểu tướng chạy ra khỏi Xuất Vân điện!

Mọi người không khỏi nghị luận, đều nói nguyên lai là bệnh tình của thái thượng hoàng đã tới hồi ai cũng đều biết tình trạng của hắn! Nguyên lai giúp hắn bày ra tuyến phi tiệc rượu cư nhiên là để người khác cướp đệ đệ của mình đi

Đường Vãn Hiên mặt lúc đỏ lúc trắng, rất nhiều dấu hiệu cho thấy hắn đang tức giận.

Đường Vãn Thiên thì nói, “Nguyên lai phong thái Viêm quốc đoạt hoàng thân đã kéo dài đến bên đây! Trẫm chỉ là được nghe rằng ngày trước Hoàng quốc cũng có bầu không khí này, vốn không có ý nghĩ ngăn lại, cũng không ngờ, bọn họ cũng đã đem ngọn lửa chiến tranh kéo dài tới nơi này rồi! Đã như vậy, không bằng...!”

Hắn chưa nói hết, Đường Vãn Hiên tức kêu to lên, “Người đâu! Người đâu! Nhanh đi cứu Long Hiên Vương gia! Người đâu? Người đâu?” Hắn sắc mặt tái nhợt, nói thảng!

Ánh mắt mọi người xen lẫn thần sắc phức tạp, có ái mộ cũng có tức giận!

“Toàn bộ đã trúng độc rồi! còn nói cái gì nữa!” Đường Đình Hiên cười lạnh ngồi ở một bên nói.

“Đình Hiên!” Đường Vãn Hiên cau mày nhìn hắn. Đường Đình Hiên nhưng lại lạnh nghiêm mặt xoay đầu sang bên kia không lên tiếng.

“Hay là thôi! Nhân gia cô nương cũng đã ra tay rồi, đó là có ý với Long Hiên! Nếu chúng ta đuổi bắt, mặt mũi cô nương kia liền biết để đâu đây? Long Hiên nếu không chịu, liền tất nhiên tự thân hồi cung! Yên tâm ,tốt lắm!” Đường Vãn Thiên nhẹ giọng nói.

“Yên tâm cái gì! Đường quốc chủ nói thật hay nói đùa đây! Hay là! Bởi vì Đường quốc chủ tính toán sai lầm, làm cho thái thượng hoàng cùng tam Vương gia bị xảy ra loại sự tình này, cũng là Đường quốc chủ có thể tính toán đến được mà?” trên đại điện, truyền đến tiếng một người lạnh lùng nói.

Mọi người nghe vậy đều tấn kinh nghi, “Người nào! Người nào lớn gan như thế!” Đường Vãn Thiên quát to

Sắc mặt Đường Vãn Hiên thì thoáng cái trở nên trắng bệch. Hắn không thể trực tiếp chui xuống đất! Đường Đình Hiên thì sắc mặt thoáng trở nên bạo hồng. Nhưng lúc này lại bị trúng thuốc tê, toàn bộ đều không thể nhúc nhích!

Lúc này, rốt cuộc là ai! Lại vạch trần bí mật của bọn họ!

“Nếu đã làm, liền đừng sợ bị biết được! Đường Vãn Thiên, ngươi không ngờ rằng cũng có người dao động được 3 huynh đệ các ngươi! Ha ha ha ha! Muốn trách, liền chỉ có thể trách 3 người các ngươi quá tự cao! Tưởng rằng hợp lực ba người liền không có điều gì bất lợi! Cư nhiên ngoài Hoàng quốc, bỏ bê triều đình là vì theo đuổi một người nữ tử! Nghĩ đến, các ngươi thật đúng là không làm thất vọng liệt tổ liệt tông của Hoàng quốc!” thanh âm người nọ nhu dương lan tỏa, làm ọi người ở trên đại điện đều nghe rõ nhất thanh nhị sở!

“Rốt cuộc là ai! Có gan nói lại không có gan xuất đầu lộ diện à! Đi ra!” Đường Vãn Thiên lạnh lùng nói.

Nhưng người nọ lại lạnh lùng nói, “Các ngươi cũng trúng thuốc tê! Trong vòng hai canh giờ, vốn là không có năng lực tới bắt ta! Nghĩ đến, thật sự là buồn cười! Năm đó, 3 huynh đệ các người liên thủ, đem ta chèn ép không có mặt mũi gặp người, bây giờ, các người ba người thua ở trong tay ta, quả nhiên là đại khoái nhân tâm! Mọi người có biết không? Đường Văn Hiến cư nhiên cùng Đường Đình Hiến tại nơi đảo hoang làm ra chuyện nhân thần phản nộ! Các ngươi nói! Hoàng thất Hoàng quốc này còn hi vọng gì nữa! Các ngươi nói xem, tên hoàng đế này có phải nên bị phế đi hay không?”

Mọi người nghe vậy đều kinh hãi. Phải biết rằng, huynh đệ mà phát sinh loại sự tình này là loại chuyện đáng dè dặt đến cỡ nào! Hoàng quốc trăm ngàn năm qua, lấy luyện kim mà sống, kim mạch thì do xích phượng hộ cầm, Xích Phượng là thánh điển, thánh điển sở dĩ thủ hộ Hoàng quốc, đó là bởi vì người Hoàng quốc, tuân thủ lễ nghi, chưa bao giờ phát sinh chuyện bất luân như thế! Mà nay, trong hoàng thất, dĩ nhiên phát sinh chuyện xấu như thế, thử hỏi mặt mũi bọn họ bỏ đâu đây!

“Dừng một chút, cái kia, hình như là chuyện của Thái thượng hoàng và tam Vương gia, Hoàng thượng không có quan hệ, phải không?” Trong đám người một gã hắc y thiếu niên cười lạnh nói. Nhìn kỹ khi, đúng là một thiếu niên mang nét âm nhu như nữ tử!

Lại có người muốn gây chuyện lớn tiếng nói, “Nói không sai! cùng Hoàng thượng có quan hệ như thế nào!”

Một người thanh âm ghen ghét nói, “Việc này vốn chính là chuyện của huynh đệ bọn hắn! Một người sai, thành ra đều sai! Có phân biệt gì sao?”

Sắc mặt Đường Văn Hiến tái đi, cất giọng lạnh lùng nói, “Việc này vốn là ta một người sai, cùng người khác có quan hệ gì? Nếu muốn phạt, cũng chỉ là phạt một mình ta!” Hắn cũng đã thừa nhận chuyện nam tử thân bí kia nói!

Đôi mắt Đường Đình Hiến lay chuyển, bình tĩnh nhìn hắn, nói, “Vì sao chỉ phạt ngươi một người! 2 người chúng ta đều sai!”

Đường Văn Hiến giương giọng nói, “Nếu đã tới, vì sao không chịu lộ diện! trốn đông trốn tây như thế thì ai mà tin ngươi được, hay là chuyện thái thượng hoàng nói các ngươi không tin? Mọi người có thể chính mình suy nghĩ!” Hắn nói, rất có uy nghiêm. Mặc dù đang ở thế bị động, nhưng lại thành công làm ọi người dừng bình luận.

“Ta biết! Đường Văn Hiến chỉ biết dung quyền lực trị thiên hạ! Như thế nào? Ngươi cho rằng thế là liền có thể ngăn chặn miệng thế gian sao?” Người nọ cười ha ha .

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều chấn kinh.

Lúc này, ta hồng y tóc bạc, chậm rãi đi vào bên trong đại điện. Nhìn quét qua đám người, nửa ngày, lãnh đạm nói, “Hắn là đang làm lung lạc mọi người! cũng rất khó tìm ra hắn từ trong đám đông, nhưng là, Đường quốc chủ!” Ta quay đầu lại nhìn hắn, “vậy là không có biện pháp rồi, liền không thể làm gì khác hơn là đem toàn bộ người có liên quan tại trong này giết hết! liền không cần tra hỏi từng người! Bởi vì, người chết, vốn là không thể truyền ra bí mật gì!”

Mọi người nghe ta nói, đều sợ đến mặt không còn chút máu!

Sắc mặt Văn Hiến tốt hơn một chút , si ngốc nhìn ta con ngươi hắn mang lệ, làm cho trái tim của ta không khỏi đau đớn! Ta như thế nào có thể trách hắn không tinh khiết đây? Hắn nếu là không khiết, ta cùng Đường văn thiên cũng đã sinh ra hai hài tử! Lúc này, trong bụng lại còn hoài 1 hài tử! Vậy ta phải làm thế nào đây?

Nếu trước đây ta đứng ở hắn bên người, lại cảm giác được chính mình không xứng với hắn, như vậy, bây giờ ta ở trước mặt hắn, sẽ gặp cảm giác được rằng hắn, cũng là người! Hắn, cũng có thất tình lục dục!

Hai tay hắn sớm đã vì ta nhiễm đầy máu tươi! Người nào đều có quyền nhìn hắn khinh bỉ hận hắn, chỉ duy độc một mình ta là không có quyền này!

Đường Văn Hiến thấy ta nhìn hắn, mày bắt giác cau lại!”Nếu như vậy, toàn bộ người nơi này, liền cũng là vì người mà chết! Người nghĩ như thế nào? Vốn là chỉ 1 người chết, hay là đem nơi này toàn thể giết sạch! Chính người nghĩ đi!”

Người nọ trầm mặc nửa ngày mới nói, “Ta nói Đường Vãn Thiên dù sao cũng là một minh quân, cũng không ngờ lại lạm sát người vô tội ! Mọi người không phải sợ! Hắn không dám đem tất cả chúng ta giết chết ở chỗ này! Các người đến đây, nếu không phải phú hào, thì cũng là tiểu khang gia đình! Mà đa số nữ tử, bọn họ, như thế nào có thể giết nhiều người như vậy?”

Ta lạnh lùng cười, chậm rãi uống rượu, nửa ngày cười nói, “Bọn họ không giết, ta giết, như thế nào? Phụ nữ vốn là không nên làm khó phụ nữ! Ta bây giờ dung nhan đã già, nhưng là biết phương pháp có thể hồi phục dung mạo thanh xuân của mình! Đường Vãn Thiên! Nếu người không xử lý được cứ giao các nàng cho ta! Ta đem các nàng , một ngày giết một người! ban ngày thì dung máu tươi tắm, sẽ có được tuổi xuân vĩnh viễn!”

Mọi người nghe ta nói như thế, đều khóc lên. Giống như người ta thường nói, chưa gặp quan tài chưa đổ lệ.

“nếu nàng muốn, ta đưa mấy người trước cho nàng !” Đường Vãn Thiên đối với ta cười nói.

“Như vậy, trong các người, tất nhiên là sẽ có người chủ chốt! hôm nay ta sẽ cho người biết ai mới là thủ lĩnh!” Đường Vãn Thiên lạnh lùng nói.

“Hay là thôi đi! Ra đi! Không nên hại mọi người!” Đường Đình Hiên hảo tâm nhắc nhở.

Người kia ẩn nhẫn nửa ngày mới hô lớn, “Bọn họ đã trúng thuốc tê, không thể làm được cái gì! Có muốn, cũng là hữu tâm vô lực!”

Ta không lên tiếng, một tay đem nam nhân đang nói trong đám người bắt ra, rút trường kiếm bên hông hất dấn vào cổ, lãnh đạm nói, “Xem ra, ta đã bắt được người rồi! Bằng hữu! Ta tự nói người vì sao chỉ nói mà không hành động, nhưng thì ra, người cũng cùng người khác giống nhau, đều trúng thuốc tê! Bọn họ không thể di chuyển, người, làm sao có thể đây?”

Người nọ cười, nghiêng đầu một ít, “xin Diệp tiểu thư hạ thủ lưu tình, chúng ta làm giao dịch, như thế nào? Cam đoan người có hứng thú!”

Ta lược chọn mi, “Nói!”

Hắn cười nửa ngày mới nói, “Người giúp ta đem Đường gia tam huynh đệ giết chết! giúp ta ngồi trên ngôi vị hoàng đế, như vậy, ta giúp người, phá giải phu cách chi cục!”

Ta kinh hãi! Hắn biết! Hắn cư nhiên biết! Hắn là Đường Vũ Hiên sao? Ta thấy hắn chỉ là một người thương nhân bình thường, liếc mắt một cái, ta liền xác định, hắn tất nhiên không phải Đường Vũ Hiên! Ta chưa bao giờ biết, bên người bọn họ còn có một người như vậy tồn tại!

Ta cười nói, “Ta tự hỏi Vãn Thiên là người khôn khéo, vì sao lại uống nhầm dược thảo, thì ra là phía sau còn có cao nhân ra tay! Bây giờ cao nhân này rốt cuộc là ai! Đầu tiên, tất cả nếu là người hoàng thất thì sẽ hiểu rõ được tính cách của 3 huynh đệ hắn! Làm sao bây giờ? Đồng thời có người phù hợp như vậy, hình như chỉ có thể là 1 người, Đường Tắc!” Ta nói xong, liền đem mặt nạ hắn lột ra.

Tam huynh đệ hắn sắc mặt đều biến. Đường Vãn Thiên nói trước, “Không nghĩ tới, thật là người! Người, cư nhiên còn chưa chết!”

Đường Vãn Thiên, “Hoàng thúc, người, đúng là hận 3 người bọn ta như thế!”

“Có thể không hận sao? Là người đều sẽ hận! Nhị ca, người đừng nói điều đáng chê cười nữa!” Đường Đình Hiên hừ lạnh nói.

Đường Tắc cười khổ nói, “Hôm nay rơi vào trong tay các người, muốn giết muốn chém, muốn làm gì cũng được! Đường Vãn Thiên! Nếu không muốn giống như ngày đó! Không nên thả hổ về núi, lòng dạ đàn bà, hậu họa vô cùng!”

Ta một tay siết chặt hắn hỏi, “Nói! Người như thế nào biết phu cách chi cục! Có phương pháp gì phá giải! Hôm nay người nếu nói, ta liền đem giang sơn Hoàng quốc, hai tay dâng cho người! Như thế nào?”

Đường Vãn Thiên “Ô nhi! Nàng không nên mắc mưu! Nàng nghĩ lại rõ ràng!”

Đường Văn Hiến nói, “Nếu ta có thể đổi được mạng những người ở đây, nàng muốn như thế nào, ta đều vô oán vô hối! Chết ở trong tay của nàng, là tâm nguyện kiếp này của ta!”

Đường Đình Hiến lãnh đạm nói, “Tất cả mọi người nghe được? Thái thượng hoàng không phải có long dương phích, mà là có người trong lòng!”

Ta không để ý tới hắn, nhìn chằm chằm vào Đường Tắc

Đường Tắc nói, “Người, thật sự đem giang sơn Hoàng quốc giao cho ta? Hảo! Hảo! Ta tại hoàng cung, an bày các thủ hạ! Các người nhất cử nhất động, ta cũng biết hết! Quốc sư đã nói, ta đều biết! Hơn nữa, chuyện quốc sư nói với người, ta cũng vậy. Biết đến! phu cách chi cục kia, không phải không thể phá, mà là muốn nhìn người có nghị lực hay không! lại Còn phải xem cơ duyên! Còn nữa, có phải trái tim đủ tàn nhẫn hay không !”

“Nói trọng điểm!” Ta lãnh đạm nói.

“Thứ nhất, phải có Kim Xích Hoàng, thứ 2, là thủ cấp của cha mẹ người, thứ ba, đó là người phải mang 1 thủ cấp có khí chất điềm tĩnh đến! Mà người phá trận pháp này phải là người đã tự ném chịu 10 năm tịch mịch, lấy thân phá cục! Lúc này mới sẽ không lại ảnh hưởng đến tử tôn hậu đại!” Hắn cười lạnh nói xong.

Ta chọn mi, nhìn về phía Đường Văn Hiến, hắn quay về phía ta tươi cười.”Người nói mười năm, rốt cuộc có phải hay không thật sự?”

Hắn gật đầu, “Đương nhiên là thật.”

“Chờ mười năm sau ta sẽ đem trận pháp này phá giải! Ta sẽ đem giang sơn Hoàng quốc dâng cho người!” Ta huy phát tay, làm ra tổng kết.

Mọi người nghe xong, đều phun ra tiếng cười.”Diệp Dực Nô! Người nói chuyện không giữ lời! Người một đời thần y, sao có thể như thế!” Hắn oa oa kêu to.

Thẳng đến lúc này, mọi người mới biết được, nguyên lai, ta là thần y trong truyền thuyết Diệp Dực Nô! Đây cũng là lời giải thích vì sao tất cả mọi người trúng độc, mà chỉ có 1 mình ta không có chuyện gì mà vạch trần sự thật.

Mọi người hướng ánh mắt nhìn ta, không khỏi sùng kính

Ta giật nhẹ khóe môi. Cười lạnh nói, “Nói rất đúng! Là ta một đời thần y, một đời thần y thì có liên quan gì tới giang sơn Hoàng quốc? Người như thế nào có thể trông cậy vào việc ta sẽ đem giang sơn của bọn hắn giao cho người? Hơn nữa, giang sơn nặng như vậy, ta rất nhẹ, cầm không nổi!”

Hắn khóe môi co quắp , cả người phát run.”Diệp Dực Nô! Người người người! Người cư nhiên……!”

Mắt ta loàn loàn chuyển, “Ta như thế nào? Người nói trận này phá được là phá à? Lấy thân phá trận! cũng là người nói! Ta như thế nào biết có đúng hay không! Hơn nữa, muốn ta dâng giang sơn Hoàng quốc thì cũng phải chờ con cháu ta hưởng được 3 đời rồi mới tính đến người! Chỉ là, Đường Tắc, đến lúc đó, sợ rằng người đã nhập thổ rồi a!” Ta hướng mặt hắn vui đùa nói, sau đó nghiêng răng nói tiếp, “Người điên rồi! Đường Tắc! Người không biết rằng Hoàng quốc này, tương lai là của Tuyệt Thế con ta sao? Bất ai có mưu đồ đến hắn, ta đều sẽ diệt trừ sạch sẽ! Ha ha ha ha!” Ta nói xong, liền vung tay lên, “Bây giờ người đã trúng độc được độc môn của ta rồi! Không có giải dược, trong vòng một ngày hắn phải chết! ta sẽ để người chết nhẹ nhàng nhất! Đường Tắc. Vì nể người là vương gia một nước, ta cũng không hành hạ người! Nói ọi người biết, nếu như ai dám đánh chủ ý vào giang sơn của con ta, hãy nhớ, người Diệp gia sẽ trả thù!”

Đường gia tam huynh đệ liền che môi trộm cười rộ lên. Ta cau mày. Chậm rãi tiêu sái đến bên Đường Văn Hiến, thần nhiên nhìn mắt hắn.”Là sự thật sao?”

Hắn giật nhẹ khóe môi, nửa ngày chậm rãi gật đầu.

“Diệp Dực Nô! Nàng muốn làm gì?” Đường văn thiên cau mày nói.

Ta lạnh lùng nhìn hắn, chau mi cười nói, “Không liên quan đến người! bắt đầu từ hôm nay, Đường Văn Hiến sẽ trở thành người trong lòng của ta! Nếu ai dám động đến hắn, là cùng Diệp Dực Nô ta đối nghịch! Đường Văn Hiến! Người, cũng vậy!”

Sắc mặt Đường Văn Thiên thoáng cái trở nên cực kỳ khó coi.

Ta nói với Đường Văn Hiên, “Thế nào! Nơi này dù sao cũng không còn chỗ cho ngươi dung thân, không bằng, liền cùng ta hành tẩu giang hồ như thế nào? Ta thấy tư chất của ngươi cũng không tồi, không bằng, ngươi đi theo ta học y, được không?”

Mọi người nghe ta nói như thế, đều cả kinh! Diệp Dược Nô đã vậy còn có tính khí quá cường, muốn nhận được một nam tử làm đệ tử, mà người đệ tử này lại là Hoàng quốc đương kim thái thượng hoàng! Thân phận tôn sư quý!

Hai mắt hần long lanh phiếm ý cười, khoe môi gợi nói, “thật sao! Sư phụ! Đệ tử lĩnh mệnh!”

Trông mắt Đường Văn Thiên thiếu chút nữa lồi ra ngoài, “Văn Hiên! Như thế này sao có thể! Hô nay là ngày người tuyển phi, ngươi như thế nào có thể cùng nàng đi đây?”

Ta quay đầu đối với hần lạnh lùng cười nói, “Như thế nào? Đường quốc chủ, cũng muốn theo ta học y sao? Đáng tiếc tư chất của ngươi quá kém, ta không thu!”

Hần tức giận đến sắc mặt xanh mét, ta không ra tiếng, xoay người đi ra ngoài, cỡi bạch mã phi ngựa vào đại điện, một tay nắm lấy Đường Văn Hiên ngay khi mọi người đang nghị luận, chạy vội đi!

Trên đoạn đường, gió quất vào mặt ta đau rất. Người canh giữ bên ngoài, quả nhiên đều bị đánh ngã! Ta từ cửa chính hoàng cung chạy vội đi ra ngoài, sau đó đổi bằng xe ngựa tụ hợp cùng mọi người.

“Chúc mừng đại di thu được đệ tử!” Nhạc Nhạc cười tủm tỉm nói. Cả người cơ hồ chôn ở bên trong thực hạp [đồng thức ăn]!

Ta đối với hần gật đầu.”Nhạc Nhạc thật tốt! Bây giờ chúng ta đi phượng hoàng cốc trước được ko?”

Đường Văn Hiên làm như còn chưa phản ứng kịp. Thấy hai người chúng ta cãi nhau ầm ĩ, liền cười nói, “Đến Phượng Hoàng cốc làm gì?”

“Tất nhiên là ném ngươi ở đó rồi! Ta còn có việc phải làm! Chờ qua việc này, sư phụ ta tự nhiên sẽ trở lại! Phượng hoàng cốc bên trong có rất nhiều y thư, ngươi hảo hảo nghiên cứu! ngươi thông minh như thế, vừa đọc qua liền nhớ, sợ là không cần bao lâu, liền có thể xuất sư rồi a! Tới khi đó, ta cũng không cần lại mang danh hào thân y này chạy bộ ba suốt ngày!” Ta đại thán .

Văn Hiên nhìn ta, lại nói.”Ta nằm mơ chưa từng nghĩ tới, ta và hai người cư nhiên sẽ có loại quan hệ này! Thôi! Việc này là ta cam tâm tình nguyện! Chỉ cần có thể làm bạn bên cạnh nàng, lúc nào cũng có thể nhìn thấy nàng, ngày ngày nói chuyện với nàng, ta liền đã cảm thấy mỹ mãn rồi!”

Lòng ta đau đớn, “Văn Hiên! Phá hủy việc tuyển phi của ngươi, thật sự là xin lỗi! Vốn là ngươi có thể có một bắt đầu mới, cũng không ngờ, luôn bị ta phá hư, ta, có phải rất ích kỷ hay không?”

Hần lắc đầu, “Không! Nếu nàng không ích kỷ, ta sao có thể ở chung 1 chỗ với nàng đây? Hơn nữa, lại là danh chính ngôn thuận!”

Nhạc Nhạc cười nói, “Đúng vậy đúng vậy! Đại di, ngươi không thu ta làm đồ đệ! Nếu ngươi nhận được đồ đệ, ta cũng thật cao hứng! Có thể làm đồ đệ của thiên hạ đệ nhất thần y! Thật tốt! vậy Nhạc Nhạc liền không cần làm hoàng đế rồi! Nhạc Nhạc muốn làm thần y!”

Ta không khỏi buồn cười mân khởi môi, làm bộ chính mình rất tức giận.

“Lúc Long Hiên bị đoạt đi, ta thật sự thiếu chút nữa hôn mê! Lúc ấy nghĩ tới, nếu nàng cũng cùng nàng ta giống nhau, đem ta cướp đi như vậy, ta liền cái gì cũng không cần quản rồi! nếu nàng giết ta, ta cũng cam tâm tình nguyện! Kết quả, nàng thật sự tới! Nàng thật sự dùng con ngựa trắng đem ta đoạt đi rồi!” Văn Hiên nói đến chỗ này, kích động nói không ra lời!

Ta vỗ về má hần, “ai có thể thỏa mãn yêu cầu của ngươi đây? Văn Hiên! Nếu như không phải bởi vì ngươi ở Xuất Vân điện cùng người khác tỏ ra xa cách, sợ là, ngươi sớm đã bị người khác hãm hại! Văn Hiên a! Người giống như thần tiên,nếu ở trong hoàng cung thì ngươi sẽ bị nhảm bần! Theo ta đến phượng hoàng cốc ngăn cách với bên ngoài cho ngươi chuyên tâm nghiên cứu y thuật!”

Nhạc Nhạc giơ tay nhỏ bé nói, “Cái kia, đại đi! Hình như, hình như! Phượng Hoàng cốc cũng không giống như trước ngăn cách với bên ngoài! Mẫu thân ở đó nuôi rất nhiều heo a, nói là lúc rảnh rỗi, liền muốn ăn nhũ trư nướng [vú heo nướng]!”

Khoé môi ta có rút, vồ về đầu của hắc cười nói, “Không có việc gì, đại đi có thiết lập kỳ môn trận!”

Bên môi Đường Vãn Hiên nổi lên nụ cười hạnh phúc, “Nàng biết kỳ môn trận? Tại sao ta chưa bao giờ nghe nói đến?”

Ta hừ lạnh một tiếng, “chuyện người chưa biết rất nhiều! Không có bản lãnh, làm sao làm sư phụ người đây?”

Nói đến chỗ này, hắc liền thật tình gật đầu cười! Đây là lần đầu sau việc tuyển phi, hắc mới thật tình tươi cười. Nam tử giống như thần tiên này, rốt cục cũng sắp lên làm thần rồi! Không phải thần tiên, mà là, thần y! Đường Vãn Thiên sợ là như thế nào cũng nghĩ không ra, đệ tử của ta cưỡi lại là đệ đệ của hắc! Nực cười là trước đây ta cũng không nghĩ tới!

Chuyện hôm nay phát sinh, ta cũng không dự liệu trước được! Nếu không phải hắc là người tính tình ôn hòa, nếu không phải nhìn thấy vết mặt đau đớn đáng thương của hắc, nếu không phải ta thật sự rất nghĩ muốn giúp hắc, ta sẽ không làm ra quyết định như thế! Nhưng là, đã làm thì sẽ không hối hận!

Đem Vãn Hiên an bài tốt, tìm mấy người đến hầu hạ. Ta vội cùng Nhạc Nhạc trở lại Viêm quốc.

Vũ Sa Thiên tiến triển không lớn. Ta không bao giờ có thể chờ hắc nữa. Vì vậy, người của chúng ta liền suốt đêm lên vào vương phủ của hắc, tìm người mà bản thân mình đang bị bắt cóc lại có thể thần nhiên ăn no ngủ đủ. Lúc cho xe ngựa vào phát bạch sơn, tâm lý của ta không khỏi phát ra cảm thán!

Nơi này, ta thấy được hài tử của Nhận Hỷ. Chưa bao giờ nghĩ rằng hài tử của nàng cư nhiên đã lớn như vậy rồi! Hơn nữa, nghe nói năm đó là Tiểu Hạ nhặt hắc về! Chân tướng rốt cuộc là gì, chưa ai biết, chỉ là bên trong lãnh môn, đại đa số là do đứa nhỏ này định đoạt!

Nghĩ đến, lại không cam lòng! Ta rõ ràng lớn hơn các nàng, như thế nào mà hài tử lại nhỏ hơn

Chờ chuyện Tiểu Hạ đoạt người qua đi, cùng Đường Vãn Thiên náo loạn một hồi, ngoài dự đoán dĩ nhiên do Thu Mạc Ngôn thắng được!

Nguyên nhân, trong mắt Tiểu Hạ, tỷ muội chúng ta, cư nhiên lại bị chân tình của tên Vũ Sa Thiên này rung động, một người nữ tử, lại thế nào có được một nam tử chấp nhận đợi chờ nàng ta! Sa Hận Thiên làm không được, Thu Mạc Ngôn mặc dù có thể làm, nhưng ẩn tình của hắc và Tiểu Hạ, ta biết! Nhưng ẩn tượng về hắc lại rất mờ nhạt!

Vì vậy, ta cùng được nhi nhất trí quyết định, hủy hôn! Bởi vì sư phụ Thu Mạc Ngôn năm đó không sinh được hài tử cũng là do phụ thân ta bóc được! Sư nợ đồ trả, cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa! Không có gì là không hợp lý!

Chờ Tiểu Hạ cùng Vũ Sa Thiên ngao du 14 nước trở về, chúng ta tất cả mọi người lại cùng chúc phúc bọn họ! Thật tình hy vọng bọn họ có thể nở hoa kết quả!

Ta, cũng trở về Phượng Hoàng cốc. Đường Vãn Thiên lại nháo, chỉ sợ cũng là nghe tin xấu của hắc đi

Mặc dù làm đồ đệ của ta, nhưng Vãn Hiên vẫn dẫn theo hai gã tùy tùng,. Nguyên lai, ngày ấy sau khi cùng Đường Vãn Thiên náo loạn 1 trận, hắc đã biết Vãn Hiên bị ta bỏ ở đây! Liền phái hai gã tùy tùng qua hầu hạ hắc!

Tư chất hắc cao, ta chỉ đến đâu, hắc liền đem điều ta dạy quán thông đến đó! Cũng trách không được ngày đó Lâu Nhạc Khanh lại nhận định hắc là đệ tử!

Hắc từ nhỏ kiến thức uyên thâm, rất ít thứ hắc không biết! Cái này giống với rồi tú tài: không ra khỏi cửa nhưng lại biết hết thiên hạ sự tình!

Ta định bụng thấy đây là một ngày đẹp trời. Trong lúc này, Hàn Mai trở về Phượng Hoàng cốc, chỉ là nàng không giống như trước kia, như vậy trầm mặc, như vậy thương cảm! 2 gã hộ vệ bên cạnh cũng chỉ để lại một vị! Chờ ta đề cập một cái tên khác, thần sắc của 2 người họ đều mất tự nhiên.

Nhìn ra được, hộ vệ này ở lại này rất yêu Hàn Mai, Hàn Mai chưa biết chừng cũng yêu hắn! Nhưng bởi vì Long Nộ mang lại cho nàng thương tổn quá lớn, nên nàng không dám yêu ai! Chỉ là tự tạo cái lồng bảo hộ mình với kẻ khác!

Mặc dù vết thương đã khỏi, nhưng là ta vẫn có thể chứng kiến vết sẹo trên đùi nàng! Đó là, vết thương lúc nàng bị đánh gãy chân lưu lại!

Hàn Mai bố trí rất kỹ càng, nhưng lại khổ không có binh lực. Chỉ có thể mượn binh lực,

họ Lãnh cũng đáp ứng mượn binh hai vạn, Sa Hận Thiên cũng sẽ xuất binh hiệp trợ. Quang cảnh mấy ngày nay, thủ hạ cùng binh mã của nàng. Liền đã có sáu vạn đông đúc!

Trải qua thương lượng, nàng quyết định trở lại đảo hải tặc. Quyết định cùng tửu quỷ ác long mượn binh! Lúc này Phượng Hoàng ngoài cốc lại bị Long Nộ phá binh bao vây! Bọn họ không xuất cốc được, hắn, cũng vào không được!

“Muội sẽ đánh bại Long Nộ sao?” Ta vỗ về bụng. Nói.

Nàng thần sắc buồn bã, nửa ngày mới nói, “Ta chỉ muốn sống!”

Một câu nói, hòa lẫn bao nhiêu chua xót.”Sáu vạn binh lực, hay là quá ít! Tuy là cuộc chiến với sơn cốc nhỏ, nhưng binh lực lại đưa ra hơn chúng ta gấp 3 lần!” Hàn Mai lạnh lùng nói.

Đúng là một tên có bản chất thê nô

Ta cười nói, “Ồ!Ồ! Cần gì chém chém giết giết! tỷ tỷ muội coi như vốn là một thần y, không bằng, liền dụng độc là được!”

khóe môi nàng co rút, “Trước đây có thể hữu dụng, bây giờ, lại là vô dụng rồi! Trên người Long Nộ có tị độc châu, nếu có thể hạ độc thì chúng ta sớm đã thoát rồi!”

Như vậy thật khó hành động rồi!

“Kéo dài như vậy, lương thảo của chúng ta sẽ cung ứng không đủ. Bất quá, ta nghĩ đến có một người có thể hỗ trợ!” bên môi Hàn Mai nổi lên 1 nụ cười hưng phấn.

“Là ai?”

“Điện Thanh!”

Đúng rồi! Chúng ta xem chút đã quên mất nàng ta!

“Đại tỷ, tỷ chừng nào thì sinh?” Nàng nhìn chăm chăm bụng ta.

“Còn có ba ngày, như thế nào?” Ta chọn mi.

“Xem ra, lại có một người có thể giúp ta! Chỉ cần lúc tỷ sinh đứa nhỏ này, ta liền có thể cam đoan hắn xuất binh!” ý cười bên môi nàng lại đậm thêm

Vốn là Đường Vãn Thiên, hắn, sẽ vì ta xuất binh?

128. Q.3 - Chương 22: Trước Trận Sống Chết

Lúc Đường Vãn Thiên cho quân bao vây binh mã của Long Nộ, ta mới biết được, nguyên lai ta hiểu hắn quá ít

Sáu vạn binh của chúng ta đều bị vây chặt trong cốc, giống như bánh đã lên đĩa! Ta cố gắng không nói chuyện để dần cơn tức giận! không nghĩ rằng Long Nộ sẽ làm Hàn Mai bị thương! Nếu không phải Đường Vãn Thiên ngày trước gây rối, bọn họ như thế nào có thể có cục diện như hôm nay!

Đường Vãn Thiên làm vậy cũng không sai, Long Nộ đột nhiên dẫn binh tiến vào lãnh thổ Hoàng quốc, lại còn dẫn nhiều binh mã đến thế! Gặp người không hiểu chuyện, còn cho rằng hắn đối với Hoàng quốc có ý!

Ta từng gặp qua Long Nộ trên mặt trận một lần, hấn vẫn là vẻ mặt uy nghiêm như xưa. Khí phách ngạo nghễ mười phần ! không để người nào vào mắt! Nhưng khi thấy bụng to ra của ta con mắt hấn muốn rớt ra ngoài.

Nghĩ đến vết thương trên đùi của Hàn Mai, lòng ta không thoải mái, cau mày liếc hấn một cái, liền đối với hấn nói: “mời Quốc chủ, lui binh đi!”

Hấn lạnh con người nhìn ta, “lui binh! Người đừng tưởng rằng Đường Vãn Thiên đóng quân bên ngoài là ra lệnh được với ta sao?! Binh mã của Đường Vãn Thiên, đối với ta mà nói, chỉ là việc nhỏ mà thôi!” hấn vận lực hô to hướng ta mà nói, áo choàng tung bay thể hiện ý chí cương quyết lần này của mình

Hai quân cùng giao chiến, hấn cỡi chiến mã tự thân lâm trận, như vậy uy phong lẫm lẫm, ngạo thị quần hùng.

“Người bắt đánh nàng, là muốn giết nàng mà thôi! Như vậy nếu ta giết nàng, như thế nào? Người có thể lui binh rồi chứ!” Ta hảo ngôn khuyên hấn,

“Nói vậy! Người nữ tử này! Bụng đã lớn như thế sao có thể nói ra những lời như thế! Ghê tởm! muối muối người là một nữ nhân hư hỏng mà ta lần đầu thấy được! Để tránh nàng gây họa nhân gian, không thể làm gì khác hơn là mang nàng bắt về Giang quốc, nhốt tại ta bên người!”Hấn thanh âm mặc dù cây ngay không sợ chết đứng, thế nhưng mặt lại đột nhiên ửng đỏ.

Ta cau môi mà cười: “Thật sự là nam nhân ngây thơ! Ta sẽ không cho người mang nàng đi! Nếu chết thì cũng phải chết được tự do! Ta tin rằng Hàn Mai sẽ hiểu cho ta!” Ta ngồi ở trên ngựa nói với hấn

Sắc mặt hấn lợt lợt thay đổi, lúc này, Đường Vãn Thiên cỡi hảo mã ra trận chỉ huy. Hai quân đánh tới, vốn là có chủ tướng chỉ huy lâm trận. thế nhưng vì quá nóng lòng tốc chiến tốc thắng, liền xông lên tự mình xuất mã! Đây cũng là cách làm giảm thiểu thương vong cho 2 bên đến mức thấp nhất!

Ta cũng biết công phu của Đường Vãn Thiên rất tốt, nhưng là, đụng tới Long Nộ, ta lại không có nắm chắc. Một người nam nhân như vậy người sẽ không biết võ công của hấn sẽ đến mức nào

Đã khiêu chiến, đó là muốn Đường Vãn Thiên cùng Long Nộ quyết chiến sinh tử! Chủ tướng diệt, tự nhiên không chiến mà thắng! Đường Vãn Thiên,

Nếu đã khiêu chiến vậy là hấn đã nắm chắc phần thắng hay sao?

Long Nộ quay đầu ngựa lại, giục ngựa đi! Xem ra là phải đi ứng chiến với Đường Vãn Thiên!

Đem ta một người dựng phụ [phụ nữ có thai] ném ở chỗ này! Trong lòng phát hỏa. Hai chân kẹp bụng ngựa, liền theo hấn chạy vội đi! có một binh lính, vốn là nhận ra ta, thấy ta đuổi theo Long Nộ, nhường đường cho ta! Ta kìm cương ngựa, Đường Vãn Thiên thấy ta một đường chạy vội qua đây, sắc mặt hơi biến, kêu to lên, “cuộc chiến hôm nay, ta và người, chỉ có thể chọn ra một người thắng!”

Long Nộ lạnh giọng cười nói, “Ta cũng đang có ý này!”

Ta nghe vậy cười ha ha lên, “Nguyên lai, phượng hoàng loạn thiên hạ đều bởi như thế này mà nên! Hai người các người đấu một trận, bất luận ai sống ai chết, người nghĩ xem, Sa Hận Thiên có thể vì vậy mà ngồi yên được sao? Sẽ không! Như vậy. Lãnh quốc thì sao đây? Cũng không! Viêm quốc vốn mạnh, lại càng không chịu ngồi yên. Đến lúc đó, mười bốn quốc cùng nhau chiến loạn, ha ha! Diệt gia tỷ muội ta, liền thành yêu nghiệt gây họa rồi! Cho nên, các người muốn đấu thì kệ các người! Nhưng là, không được ở phượng hoàng cốc đấu! cũng không được lấy cái danh nghĩa là vì tỷ muội chúng ta mà gây chiến!”

Ta nói xong, liền muốn quay đầu ngựa rời đi. Đường Vãn Thiên cùng Long Nộ đột nhiên cười lớn! Ta cau mày. Lúc này, bọn họ dĩ nhiên còn có tâm tình vui đùa sao!

“Các người cười cái gì!” Ta quay đầu lại cả giận nói.

“Như thế nào có thể không đánh! Hai quân đã giáp trận, chủ tướng cũng đã ra mặt, người bảo chúng ta dừng tay? vốn là không có khả năng! Diệt Dược Nô, cho dù bụng của người lại lớn thêm cũng không thể ngăn bọn ta giao chiến!” Long Nộ lạnh lùng nói.

Đường Vắn Thiên nói thêm vào, “bụng nàng lớn như thế thì lui vào đi! Nơi này giao cho ta là được! Người muốn đầu của hần thì ta sẽ lấy cho nàng!”

Long Nộ hừ lạnh, “Này cũng phải xem người có bản lĩnh hay không! Đường Vắn Thiên! Nữ tử này, nên bị độc chết từ năm năm trước, như thế nào lúc này còn có thể cố gắng mang bụng to đi ứng chiến, làm trở ngại ta và người hai người giao chiến? Người như thế nào cùng người trong thiên hạ giao phó?”

Đường Vắn Thiên buồn cười nói, “Độc giết Diệp Dực Nô? Người đùa phải không! Độc người nào, cũng không thể độc chết được thần y đâu! Ai lại có thể nảy sinh chủ ý tội tệ như thế cơ chứ!”

Long Nộ cứng người lại, tóc mai cuồng loạn, bị gió thổi vũ điệu. làm lộ rõ vẻ cuồng vọng khí phách của hần

Đường Vắn Thiên thì đầu đội cửu quan, một thân màu đen long bào, cùng Long Nộ vốn là hai người điển hình bất đồng, một người, vốn là nam tử bá chủ tuyệt đối một phương, một người, vốn là có quang diện như ngọc khí phách hoàng đế chí tôn của Hoàng Quốc, hai người bọn họ trong lúc đó, nếu ra tay, ta tương tất hần sẽ là một hồi kinh thiên địa, quỷ thần khiếp đại chiến!

“Mặc kệ là chủ ý của ai, ban thưởng chết cho hoàng hậu, liền chỉ có hai con đường có thể đi! Một đó là ban thưởng bạch lăng, hai là ban thưởng độc rượu! Vốn là chính người chọn ban thưởng độc rượu! Nếu mười bốn quốc quốc sư, Diệp Dực Nô còn tại nhân gian, người nói, việc này, nên làm thế nào mới tốt đây?” Long Nộ lạnh lùng nói.

Đường Vắn Thiên ha ha cười, “Các người muốn ta ban chết cho nàng, cũng không có nói nàng nhất định phải chết ở nơi nào! Ha ha!”

Trong lòng ta rung mình, không ngờ rằng hần ban thưởng độc rượu cư nhiên bị áp lực lớn như vậy! Ta tưởng rằng hần là muốn dồn ta vào chỗ chết, nhưng hần lại làm nhiều việc bảo vệ ta như thế!

“Nói tóm lại, Diệp Dực Nô một ngày không chết, người liền một ngày không thể đối với thế nhân giao phó! Ta không ngại cho người vào đại lao!” Long Nộ cười lạnh rút ra bên hông trường kiếm!

“Người dám! Long Nộ! Người có thể thử xem xem!” Quỷ Phong không biết lúc nào đứng ở ta phía sau, rút ra bên hông trường kiếm đến, kiếm dưới ánh mặt trời, phiếm ra lãnh liệt hàn quang, ta không biết nhìn kiếm, nhưng cũng biết kiếm này nhất định là tuyệt đại thần khí!

Long Nộ nhìn hần trong tay kiếm, sắc mặt đổi đổi, “Nguyên lai, Đồ Long kiếm dĩ nhiên ở trong tay người! Hảo! Thật tốt! Xem ra, Quỷ Nguyệt đã chết! Thật sự là nghĩ không ra! Vì trợ giúp nàng, hần dĩ nhiên nguyện ý đi tìm chết!”

Quỷ Phong đỏ gầu con người, âm thanh lạnh lùng nói, “cửu của Quỷ Nguyệt, ta sẽ tính toán tại lại trên đầu của người, Long Nộ, bản thân ta muốn nhìn, người là như thế nào bất khả chiến bại! Xem kiếm!”

Hần dứt lời, kiếm, liền hướng Long Nộ ra chiêu! Hai người hần thoáng chốc quần thành một đoàn!

Ta cuống quýt đến một bên. Nhớ tới trước kia Quỷ Phong sử dụng là đao, chỉ là bây giờ quỷ đao đã không thấy, nhưng lại chỉ thấy một thanh Đồ Long kiếm.

Long Nộ nhưng cũng không kém. Hai quân tướng sĩ đều nhìn rõ trận chiến của cả 2. Đường Vắn Thiên, chắc đã đoán được Quỷ Phong nhất định sẽ ra tay giúp hần! Ta vứt đầu, bây giờ mới đoán được, hay là không nghĩ ra, vì sao hần lại xuất binh chứ!

Khó khăn chính là vì ta trong bụng mang hài tử! Ta võ về phần bụng bị trướng. Bất luận như thế nào tính, đứa nhỏ này, đích thực là con hần! Hần đã có Tuyệt Thế cùng Tuyệt Hoàng rồi, hần còn muốn hài tử này làm gì!

Ta thấy Long Nộ cùng Quỷ Phong hai người, mặc kệ người nào bị thương, đều đã trở thành vết thương trong lòng Hàn Mai! Nhưng mà hai người hần lại ai cũng không nhường ai!

Trong mắt hai người đều thể hiện rõ cửu hận, làm ột trận chiến này, cơ hồ có thể nói vốn là kinh thiên địa, quỷ thần khiếp! Chưa người nào dám lên trước! Hai người nam nhân bán mạng mà đấu, cuối cùng, nhưng lại là vì giành được nụ cười của Hàn Mai!

Chỉ là Hàn Mai nhưng vẫn không có lộ diện! Ta biết nàng tất nhiên tại trong quân, chỉ là chưa từng lộ diện thôi! Hai người nam nhân mà nàng quan tâm đang vì nàng tử chiến, nàng như thế nào có thể ngồi yên không nghĩ đến?

Hai kiếm tương giao, hoa lửa bắn thẳng đến. Ta vốn tưởng rằng Đồ Long kiếm đã vốn là trên đời tốt nhất kiếm rồi! Cũng không ngờ, kiếm trên tay Long Nộ, cũng không kém bao nhiêu! Trong khoảng thời gian ngắn, đúng là khó phân thắng bại!

Ta hí mắt nhìn kỹ, đã thấy Đường Vãn Thiên xuyên thấu qua hai người hấn thẳng tắp nhìn chăm chăm mặt của ta ! Ta lược ngăn khoe môi, đem đầu chuyển hướng bên kia.

Hấn sắc mặt ảm đạm, cũng không dám tiến lên.

Mắt thấy, kiếm của Quỷ Phong đã muốn chém đến yết hầu của Long Nộ! Không biết từ nơi nào lại bắn đến một mũi tên! đưa kiếm hấn đánh trật nhưng lại trúng ngực hấn! xuyên ngực mà qua!

Khoe môi hấn chậm rãi chảy ra huyết, hai tay bắt lấy mũi kiếm của Quỷ Phong, cả người phát ra run rẩy, không cho Quỷ Phong rút kiếm!

Đã chết? Đã chết? Long Nộ, liền như vậy mà chết? Ta hơi giật mình nhìn hấn. Tên Quỷ Phong này, ta tưởng rằng chỉ là người tầm thường, cũng không liệu đến, lại có thể đem Long Nộ đả bại! Như thế nào có thể!

Quỷ Phong nghĩ muốn rút kiếm, nhưng Long Nộ lại gắt gao nắm chặt mũi kiếm, “Không được rút, hãy để ta nhìn nàng lần cuối!”

Quỷ Phong buông chuôi kiếm ra, lạnh lùng nói, “Nàng không muốn thấy người!”

Long Nộ lập tức ngã xuống, môi tràn ra huyết, từng giọt từng giọt rơi xuống! tay, duỗi ra không trung, không cam lòng xem ta , “Hãy để ta được nhìn nàng một cái!”

Hấn thanh âm rất nhẹ, nhưng lại không thể nghi ngờ. Trong 2 quân, dĩ nhiên có người lên tiếng khóc lớn! mũi ta không khỏi đau xót, nam nhân này lại yêu Hàn Mai như vậy, bây giờ, liền muốn chết! trước khi chết, muốn gặp Hàn Mai liếc mắt một cái! Cứu hấn!

“Tại sao? Người không phải muốn nàng chết sao?” Ta cau mày nói.

Hấn bên môi nổi lên tươi cười bất đắc dĩ, “Đế vương thì có nỗi khổ của đế vương! Ta không muốn nàng chết! Cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới! ta chỉ muốn nhìn thấy nàng mà thôi!” Hấn con người đỏ đậm, khoe mắt dần dần chảy ra huyết lệ! Chậm rãi bò đến ngựa của ta, thân thủ muốn bắt lấy chân ta, ta cỡi ngựa hí vang một tiếng, hai vó lược nâng, đẩy hấn đá té ngã một bên!

Hấn một tay cầm kiếm, chậm rãi đứng dậy, đi tới ta bên người, “hãy cho ta, nhìn thấy nàng một lần cuối!”

Sự cố chấp của hấn đã làm lay động ta và kể cả hài nhi chưa ra đời của ta! Cú nhảy ngựa lúc này đã động đến thai nhi, giữa hai chân ta bắt đầu chảy ra một ít nước! Dương thủy, chết rồi!

Sắc mặt của ta thoáng cái trướng đỏ bừng! Tiếng thét chói tai, cắt ngang bầu trời Phượng Hoàng cốc.

Ta lập tức bị ngã xuống ngựa, đang muốn đầu đập xuống đất lại bị một người nam nhân ôm vào trong ngực! là Quỷ Phong! Đường Vãn Thiên chạy nhanh lại, đứng ở trước mặt ta, nghĩ muốn tới đón ta! Cũng không ngờ ta lại được Quỷ Phong đón được!

Ta nhớ, lần sinh nở trước, cũng là huynh đệ bọn hấn đến cứu ta! Bọn họ cùng hài nhi của ta thật có duyên

Lúc này đem ta mang đi, đã không còn kịp rồi! Ta cắn môi. Bụng kịch liệt co rút lại ! Hàn Mai nói hài tử sắp sinh, đó là ám chỉ lúc này sao? Nhưng là, ta không muốn sinh con ở chỗ này!

Nơi này, có mùi vị của cái chết!

Long Nộ nhẹ thở phì phò, lạnh giọng ra lệnh nói, “Mau đưa nàng đuổi về phượng hoàng cốc đi! Cho dù bản thân có là thần y thì cũng phải có người tiếp sinh [đỡ đẻ]! Nơi này đều là nam nhân!”

Hắn nói chuyện này dĩ nhiên là sự thật. Cứu hắn! Ta đối với hắn nói, “Người cũng đi theo ta trở về! Thương thể của người, ta muốn chữa!”

Hắn bên môi phiếm nụ cười bất đắc dĩ, “Ta biết chuyện chính mình, hay là thôi! Người chuyên tâm sinh con đi!”

Ta cảm tức hắn, “Ta nói đến là đến! Người nói chuyện ma quỷ gì vậy! Sinh một hài tử mà thôi, cũng không phải không sinh qua! Hả!”

Nhưng là, chúng ta cũng đã không qua được rồi! Hàn Mai, cùng người của Long Nộ, đã khai chiến! Long Nộ trong mắt có lệ, một hồi lâu một tay lấy thanh kiếm đang đâm trước ngực mình nhổ ra “Nàng vốn là nhất định phải cho ta chết mà!” Dứt lời, trong miệng máu tươi điên cuồng phun, ngực nhiễm đầy máu, hai mắt không cam lòng mở to.

Đã chết sao? Ta hai tay run rẩy, muốn Quỷ Phong mang ta đi nhìn hắn. Người này, nếu là thật sự đã chết, Mười bốn quốc, sẽ gặp loạn thành bộ dáng gì nữa đây?

“Nàng sinh hài tử của nàng đi! Không cần lo nhiều như vậy!” Đường Vấn Thiên xoay người xuống ngựa, trước hai quân, bắt lấy mạch tay của Long Nộ, tinh tế vì hắn chẩn trị. Quay đầu đối với ta nói, “Can hoả của hắn rất vượng! Hơn nữa, bị thương cũng rất nặng! May là một kiếm đâm vào khi nãy lệch đi 1 chút! Nếu không, hắn liền chết chắc rồi!”

Hai quân giao chiến, mà ta, vừa lại muốn sinh nở! không thể làm gì khác hơn là thối lui vào trong quân doanh của Đường Vấn Thiên. Quỷ Phong từ trên mặt đất nhật lên Đồ Long kiếm, bay nhanh gia nhập chiến cuộc.

Mất đi Long Nộ, quân đội của Hàn Mai thế như chẻ tre, từ trên núi tràn xuống, tựa như sáu mũi kiếm, thẳng tắp lược phá vòng vây ra ngoài! A! Nguyên lai Hàn Mai không phải muốn hắn chết! Mà là, muốn chính mình sống! Nàng, chỉ là một người muốn sống! Vì muốn sống, nàng có thể giết chết Long Nộ!

Đường Vấn Thiên thấy tình huống này, kích vang trống trận, ý bảo lui binh! Cho người đánh tới, một đường đi! Sáu vạn người, nói thì nghe nhiều, nhưng nếu muốn phá vòng vây thì vẫn là rất khó khăn! Binh sĩ của Long Nộ, dù sao cũng nhiều hơn bọn hắn như vậy! Bọn họ nhưng lại đã đã thương Long Nộ trước mặt binh sĩ của hắn, càng làm sĩ khí báo thù quân hắn tăng cao.

Trái tim của nàng tàn nhẫn như vậy sao! Nàng, vốn là một người tướng quân bất bại. Trong chiến trận, chứng kiến rất nhiều cảnh sinh ly tử biệt, đối với người đã nhìn thấu sinh tử, cho nên rất lãnh đạm!

Cái nàng muốn chỉ là chiến thắng! Chỉ có chiến thắng! Nhân từ với địch nhân là tan nhẫn với chính mình. Trong chiến trận, nàng vốn là 1 tướng quân. Cho dù đối mặt với người yêu của mình, nàng cũng sẽ vì tánh mạng của sáu vạn quân sĩ mà lo lắng! Sẽ không hành động theo cảm tình!

Cho nên, nàng không thấy Long Nộ! Cũng cho nên, nàng tại thời khắc máu chốt, cùng người của Long Nộ, khai chiến!

Bày mưu nghĩ kế! Quyết thắng ngàn dặm! lúc Bọn họ hỗn chiến, nhưng là ta lại sinh nở! Đường Vấn Thiên cởi ra áo choàng, đem ta đặt ở trên. Xem mắt ta, “Có thể không? Chúng ta liền ở chỗ này sinh!”

Ta gật đầu!” đặt ta xuống!”

Sắc môi hắn hoá trắng, một hồi lâu mới nói, “Lúc này, còn cố tỏ ra mạnh mẽ! Người đâu! đun nước sôi cho ta!”

Bọn lính lên tiếng.”Ta không thể giúp người đỡ sinh! Một người nam nhân làm sao mà biết tiếp sinh! Tránh ra! Để ta đi xem Hàn Mai thế nào rồi!” Ta nổi giận mắng. Lúc này, Hàn Mai theo chân bọn họ chiến sự không rõ, Long Nộ sinh tử chưa rõ, ta như thế nào có thể an tâm ở đây sinh nở?

Hắn mắt rất lạnh, cắn răng nói, “Nàng không phải vì ta xuất binh, đem Diệp Hàn Mai quân đội tất cả đều diệt sao? Sau lúc nó, nếu như ta xuất binh nàng nghĩ, kết quả sẽ như thế nào! Hảo hảo sinh con cho ta! Đừng có bát nháo!”

Vết thương của Long Nộ nếu không chữa trị thì không thể dẹp loạn các binh lính đản gút giận của Giang quốc. 1 đòn nay của Hàn Mai, rất hiểm!

Ta cả giận nói, “Chết tiết! Ít nhất cũng phải tìm một mụ bà đến! Ta không thể để người tiếp sinh!” Oh! Cái loại đau đớn chết tiết này! Tại sao lúc ta sinh hài tử, đều phải chịu đựng nó chứ! Một lần, đều phải đổi mất sinh tử, bây giờ cũng thật chế giễu, ba quân đánh với, ta trước trận lại phải sinh con! Ghê tởm! Ta cố gắng hấp khí. Trên trán mồ hôi, từng chút từng chút rơi xuống!

Hắn lau mồ hôi cho ta. Một hồi lâu mới nói, “Đau đớn thì la to lên đi, không phải khi này nường ói rất vang sao?” Hắn đối với ta nháy mắt.

“Đánh đã thành như vậy, để cho, bọn họ dừng lại?” Ta hận chính mình không có sớm một chút gọi! Đáng chết! Bây giờ chỉ có thể nhờ người giúp Long Nộ trị thương, còn ta phải an tâm sanh nở, chỉ có Đường Vấn Thiên ở nơi này, nhờ hắn không được, hắn phải giúp ta tiếp sinh! Còn Long Nộ?

Ta không quan tâm muội muội ta mất đi người nường yêu mến! Chính là nam nhân kia chỉ có thể đứng xa xa nhìn, cũng chết không khác hơn!

Ta giãy dụa đứng dậy.

“aa2ngâm gì!” Đường Vấn Thiên thất kinh hỏi.

“Làm gì! Đương nhiên phải vì Long Nộ trị thương! Chết tiết!” Ta rống giận. máu giữa hai chân rơi xuống càng nhiều! chắc lại khó sinh rồi! Sinh một hài tử, như thế nào khó như vậy!

Ta không thể để cho nam nhân này chết! vì hắn đã làm ta động tâm! Hắn dùng máu, dùng lệ nói câu kia, để cho hắn lại nhìn Hàn Mai một lần, làm cho trái tim ta run rẩy! người như vậy, ta như thế nào có thể làm bỏ mặc hắn chết! Bỏ lỡ hắn, ta tin tưởng, trên đời này, liền cũng sẽ không có người so với hắn yêu nường hơn!

“Tại sao có thể như vậy! Nường có phải khó sinh hay không?” Hắn kêu sợ hãi.

Ta lạnh lùng nói, “Không liên quan đến người! Không nên ầm ĩ! Nhanh đi xem Long Nộ! Nếu hắn chết, Đường Vấn Thiên, ta giết người!”

Hắn thoáng giật mình, cắn răng nói, “Vấn Hiên vừa mới đến! Ta tin tưởng hắn sẽ có biện pháp!”

Nguyên lai! Nguyên lai! Ta thở dài một hơi. Hắn tới, tốt lắm! Hắn rất thông minh, thông minh đến nỗi ta tưởng rằng hắn không phải người phàm!

Tiểu phúc co rút lại, ta cả người run rẩy, này liền tốt lắm!

Bên ngoài bình kiếm vang lên, có vẻ đã đến giai đoạn trọng yếu rồi!

“Đại tỷ! Người thế nào! Ta tới đón người cùng nhau đi!” Hàn Mai thanh âm phá không mà đến! Ta bên môi nổi lên một nụ cười vô lực, nguyên lai, nường không có quên ta!

Sự xuất hiện của nường mang đến lượng lớn binh sĩ! Phía sau binh lính, còn đang hỗn chiến! Ghê tởm!

Đường Vấn Thiên cỡi quần áo, kéo trụ thân thể của ta bên người ác đấu. Mà ta lại sinh hài tử ở nơi địa phương này! Bên người ngã xuống từng người, càng ngày càng nhiều. Bọn họ 3 hướng, cuối cùng vẫn là hình thành hỗn chiến!

Đường Vấn Thiên tiến thẳng về phía trước mở đường, cam đoan ta sinh nở an toàn!

Ta đầu đầy mồ hôi, cuối cùng, không biết vì sao, Đường Vấn Thiên cũng đã gia nhập chiến cuộc. Này hỗn chiến chỉ cục nếu khó hiểu, hài tử của ta tất nhiên sẽ ở trong này mà được sinh ra!

Cẩn môi dưới, ta dùng hết khí lực cuối cùng, rốt cục đem hài tử sinh ra! Hài tử cất tiếng khóc cất phía chân trời, mang đến một sinh mệnh mới! Ta chặt đứt tề mang (cuốn rốn). Đem hài tử xử lý sạch sẽ, dùng long bào bao chặt hắn lại, làm xong hết thấy, ta ôm hài tử đứng dậy. Ta phải đi xem Long Nộ một chút

Ta kéo cước bộ, đoạn đường chậm rãi tiêu sái. Nếu Long Nộ bất tỉnh, xem ra, này 3 phương hỗn chiến chỉ cục nan giải! thiết kỵ quân của hắn, thật sự rất khó đối phó!

Ta hiểm hiểm né qua các mũi tên đang lao tới. Đi vào trong quân của Đường Vãn Thiên, đã thấy Vãn Hiên đang chăm chú cho Long Nộ! Lâu như vậy sao rồi, hần cứ nhiên còn chưa tỉnh lại

Thấy ta đến, hần thoáng giật mình , lại thấy ta đang ôm hài tử trong lòng, phía dưới váy toàn là máu, “Sao nàng lại tới đây!” Hần dứt lời, liền đón lấy hài tử trong tay ta.”Vừa mới sinh xong, không nên chạy loạn!”

Ta lạnh lùng cười, “Không nên chạy loạn? Như thế nào có thể! Phía trước đỉnh núi, người của Long Nộ kiên trì cùng Đường Vãn Thiên đoạt thì thể hần! Thề đoạt trở về đây! Bây giờ không hài lòng đến đem Long Nộ cứu tỉnh, sợ là bọn hần lập tức cũng muốn công đến bên này tới!”

Hần biến sắc, ” vậy liền như thế nào cho phải!”

Ta cắn răng, “Đem ngân châm đến đây!” Chết tiệt! Lúc này, chỗ long lân trên tay trái, bắt đầu mơ hồ nóng lên! Sau khi hoà thai hài tử, ta chưa từng phát qua vết thương cũ! Mà lúc này, dĩ nhiên lại bắt đầu đau đớn! Đau đến hình như muốn tróc ra giống nhau!

Đường Vãn Hiên đem ngân châm của hần lại cho ta. Ta ngồi vào bên người hần. Chứng kiến vết thương của Long Nộ đã được xử lý thỏa đáng, hần chỉ la trúng 1 kiếm động đến gân mạch, hơn nữa lại bị ngựa của ta đá trúng, Hàn Mai vừa lại như thế đợi hần, ý chí muốn sống của hần rất thấp. Kiếm ta khí tức của hần, đã rất yếu ớt!

Kỳ quái chính là, lúc ta đến gần hần trong tích tắc, mạch đập của hần hình như nhảy nhanh một ít! Hô hấp cũng trở nên hữu lực! Long lân như một miếng thiết nóng, dường như muốn đem ta tổn thương rồi!

Là bởi vì nam nhân trước mặt này sao? Như thế nào có thể? Ta không dừng tay vì hần thi châm, cơn đau trên vai chậm rãi biến mất! Rớt! Ta kinh ngạc. Lúc này, long lân cứ nhiên lại rơi ra!

Ta lấy tay vạch áo , đem long lân tróc ra ngoài, long lân lại bắt đầu chậm rãi nóng lên! Nguyên lai! Đúng là long lân này, vẫn muốn ta tới cứu hần sao? Phải không?”Vãn Hiên! Đem vết thương hần hần đang bang bó lộ ra hết đi!”

Đường Vãn Hiên ngậy cả người, ôm hài tử ngồi 1 bên xem ta!”Đem hài tử ra chỗ khác ! Nhanh đi!” Ta quát.

Hần thoáng giật mình , liền đem hài tử mang ra ngoài, sau đó, dùng dao nhỏ mang phần vết thương bị ứ mủ cắt bỏ! đem long lân, ấn vào ngực hần! kim quang long lân sang lên rồi nhập vào ngực hần! Hần hả một tiếng. Cái trán chảy mồ hôi như tắm! chắc phải một lúc lâu hần mới có thể tỉnh dậy đây.

Một lúc lâu sau hần tỉnh dậy, ôm ngực, nói giọng khàn khàn, “Như thế nào sẽ như vậy? ta rõ ràng đã chết rồi mà!”

“Tốt không? Tốt rồi thì mau đứng lên! Để cho ta nghỉ ngơi một hồi! ta Rất mệt!” Ta tái nhợt nghiêm mặt, lúc này, chỉ muốn nghỉ ngơi! Kim long kia là để vá tay cho ta, không biết mất đi long lân ta chẳng biết sẽ ra sao? Thật đáng cười, từ kẻ thù giờ lại trở thành ân nhân

Hần sắc mặt biến rồi biến, cuối cùng nhìn ta liếc mắt một cái, “bụng của ngươi, nhỏ!”

“Trước đó là bởi vì mang thai! Bây giờ sinh rồi nên nhỏ lại!” Ta lạnh giọng nhắc nhở.

Hần cả kinh, như là nhớ tới cái gì, liền đứng lên nhảy người lên, ” vậy mau nằm xuống! Cái này! Cái này! vậy đó là hài tử của ngươi?” Hần thân thủ chỉ vào hài tử nhỏ giọng nói.

“Bây giờ ngươi hần là không nên cho nhiều chuyện như vậy! Người của ngươi tưởng rằng Đường Vãn Thiên lấy thể xác của ngươi, ngươi nếu không đi ra ngoài, các ngươi muốn lần thứ 3 chết tại Phượng Hoàng cốc này sao ! Sau này hài tử của ta sẽ lớn lên ở đây, ngày ngày đều phải đối diện với nhiều cô hồn dã quỷ như thế? Ngươi nói ta phải làm sao đây?!” Ta tức giận nói! Nơi này là nơi cuối cùng không có tranh chấp, dĩ nhiên lại bị hần biến thành như vậy!

Hần ôm quyền nói, “An cứu mạng, ngày sau tự nhiên tương báo!” Dứt lời, liền rời đi!

“Cái gì ngày sau tương báo! Ta muốn ngươi bây giờ báo! Sau này không được mang binh đối phó Hàn Mai! Muốn dẫn nàng đi, liền một người một ngựa đến!” Ta lạnh lùng nói.

Hắn thần sắc ảm rồi ảm. Một hồi lâu mới nói, “được!” Dứt lời, liền bước nhanh!

“Hảo đáng tiếc! hài tử này lại không mang đoá hàn mai [là cái bớt hình hoa hàn mai ấy] xuất thế!” Vãn Hiên cẩn thận nhìn hài tử

Bên môi ta hoá lạnh. Hài tử của Hoàng quốc hoàng thất, đều phải mang theo đoá Hàn Mai xuất thế, nếu không, sẽ là như thế nào đây!

“ôm hài tử đến cho ta!” Ta đối với hắn gơ tay nói.

Đường Vãn Hiên trao vội hài tử cho ta. Ta lấy ra ngân châm, tại đầu vai hắn đâm một đoá hàn mai nhỏ! Cẩn ngón tay, đem huyết nhỏ vào vết thương của hắn! Hài tử bị đau nước mắt chảy ròng. Trong Lòng ta đau đớn. nhưng tay, cũng không dừng! Đâm hết một châm cuối cùng. Ta mới hài lòng nhắm mắt lại!

Nếu như ta biết, khi nhắm mắt lại thì sẽ không còn được nhìn thấy hài tử nữa thì ta như thế nào cũng sẽ không đem hai tròng mắt nhắm lại!

Lần đầu, tại trong mộng, ta mơ vẫn con kim long ấy! hắn phong thần tuấn lãng, khí vũ oai nghiêm! Cũng như thế nghênh ngang cười!

Hắn đối với ta chấp tay nói, “Đa tạ tiểu thư ra tay cứu giúp!”

Ta nghếch ra, “Ta khi nào cứu ngươi! Long phiến của ngươi bị bóc ra rồi! ta có thể lấy nó ra được không?”

Hắn cười lắc đầu, “Long lân bóc ra, đó là bởi vì tìm được người nó cần! Tiểu thư cuối cùng cứu hắn thoát nạn! Lần nữa đa tạ tiểu thư!”

Thở dài nói, “Vì sao đa tạ ta! Ta nói tại sao ta lại không cứu hắn, nguyên lai là long lân này tác quái! Một trận chiến này, đã chết rất nhiều người! Đáng tiếc!”

“Chuyện đã xảy ra, cũng là không có biện pháp! Trong cả đời tiểu thư, có ba người, chỉ là tiểu thư nhưng lại không chọn người nào! Đây có thể gọi là, tính cách quyết định vận mệnh đây?” Hắn cười đến vân đạm phong thanh.

“Như vậy, phu cách chi cục trước kia, phá giải như thế nào? Có phải hay không đúng như Đường Tảo nói, phải lấy thân phá trận?” Ta vội la lên.

Hắn lược lược giương mắt, “Phu cách chi cục, sẽ phá! Chỉ là chưa đến lúc! Tiểu thư không cần lo lắng! A! Người biết được cục địa này cũng không phải một mình tiểu thư!” Hắn cười, “lần nữa đa tạ tiểu thư đã cứu mạng! Kim long xin cáo lui!” Hắn dứt lời, liền cỡi mây bay đi, “Hoàng quốc hoàng thất, vì hàn mai mà sinh, tiểu thư, bây giờ mất đi, ngày sau cũng sẽ tìm về!”

Hắn thanh âm càng lúc càng xa. Ta vỗ về đầu, có ý tứ gì! Cái gì gọi mất cũng sẽ tìm về? Hắn nói Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng có thể trở lại bên người ta sao?

129. Q.3 - Chương 23: Nỗi Đau Mắt Con

Chờ khi đến lúc ta tỉnh lại liền biết rốt cuộc vốn là có ý gì rồi! Cự nhiên là tiểu bảo bối mà ta vừa mới sinh ra! Ta giương đôi mắt đỏ ngầu, ngây ngốc mà nhìn chăm chăm Đường Vãn Thiên, nói giọng khàn khàn, “Cái gì gọi là đã mất? Người không phải đã ở đây sao? Như thế nào có thể!”

Khoé môi hắn lược giật giật, một hồi lâu mới nói, “Lúc ấy rất loạn, bọn họ vọt vào rồi doanh trướng, lúc chúng ta nghĩ đến, hài tử đã không thấy rồi!” trong đôi mắt hắn mắt có lệ, nhưng nước mắt lại không chảy xuống

Hài tử này! Mặc dù vốn là hoài thai ngoài ý muốn, nhưng ta cũng đã tự hứa sẽ hết sức chăm sóc yêu thương nó! Ta mỗi ngày ăn đồ bổ, đó là nghĩ muốn sinh hắn ra thật xinh đẹp! Khỏe mạnh một ít! Mỗi ngày rời giường, liền có thể cảm giác được ta cùng hài tử đang cùng nhịp đập.

Có thể tình tường cảm giác được hắn tại trong bụng ta quằn đăm đăm đá động tác! Ta thường thường cùng nói chuyện với hắn, cảm giác được hai người chúng ta huyết mạch tương thông! Nghĩ đến hắn, trái

tim của ta cũng say! Nhưng là, bây giờ hài tử vừa mới ra sinh, ta ngay cả sữa còn chưa cho hắn uống, thế nhưng người khác lại nói cho ta biết, hài tử đã mất tích!

Cái này gọi là ta như thế nào có thể tiếp nhận đây? Tuyệt Thế cùng Tuyệt Hoàng, ta đã không thể ở bên người chúng chiếu cố! ngay cả hài tử này ta cũng để lỡ mất! Ta lau đi nước mắt, giãy dụa đứng dậy, Đường Vãn Thiên đề lại ta, “Nàng làm gì?! Nàng vừa mới sinh xong hài tử, không nên khắp nơi chạy loạn!”

Đôi mắt ta đỏ ngầu, thương tâm gần chết mà nhìn hắn, “Đường quốc chủ, vốn là hài tử đã đánh mất! Hài tử của ta! Hơn nữa, lại vào lúc binh hoang ngựa loạn trên chiến trường! Người bảo ta không nên chạy loạn! Ta là chạy loạn sao? Phải sao? Hài nhi, nếu con nghe thấy mẹ nói, thì hãy khóc thành tiếng, để ụ mụ tìm được con!”

Đường Vãn Thiên sắc mặt đậm, một hồi lâu mới nói, “Ta cùng nàng tìm!” Dứt lời, liền ôm trong tay. Dùng áo choàng bao bọc ta lại, hai người chúng ta cùng nhau ra đi.

Chưa từng có nghĩ tới, ta dĩ nhiên cùng Đường Vãn Thiên sẽ có lúc tâm bình khí hòa mà ở cùng 1 ngày! Mà chuyện này, cư nhiên, là tìm hài tử!

Kim long nói, hài tử sẽ tìm được! sẽ không có việc gì! Như vậy, hài tử là không chết, phải không? Phải không?

Hắn nhỏ như vậy! Như thế nào có thể rời ta đi rồi? Ta ôm ngực, cảm giác đau lòng sắp chết rồi! Ta còn nhớ rõ lúc hài tử bị ta đâm hình hoa mai cho hắn, đau đớn như vậy mà cũng không lên tiếng khóc lớn! Hắn, cỡ nào giống ta a! Bây giờ nghĩ lại, mắt mũi nho nhỏ, môi chum chím, mi dày anh khí, không có chỗ nào mà không giống hài tử của ta! Mà cái này hài tử, nhưng lại đã đánh mất!

Cảm giác được chính mình sắp đau không chịu nổi, một giọt nước mắt từ từ lăn xuống! Ta nhỏ giọng mà nghẹn ngào. Chưa từng có lúc nào ta lại cảm giác bất lực như thế. Chính là Đường Vãn Thiên muốn giết ta, ta cũng vậy. Khẳng khái chịu chết!

Nhìn đồng thi thể trên chiến trường, làm gì có tiếng khóc của hài tử? Hắn, rốt cuộc thế nào rồi? “bảo bối ơi bảo bối! Người ở nơi nào!” Ta ách tiếng gọi lớn.

Đường Vãn Thiên thở dài, đem ta buông tại trên lưng ngựa, còn hắn chậm rãi tìm trên chiến trường. Muốn nhìn một chút, hài tử có thể bị kẹt giữa bọn họ hay không! Nhưng là, chúng ta thất vọng rồi! Chậm rãi, người tìm giúp càng lúc càng nhiều. Cuối cùng, dĩ nhiên ngay cả người của Long Nộ cũng đến giúp đỡ tìm!

Nhưng là, hài tử giống như là biến mất! Nhiều người đi tìm như vậy mà cũng không tìm thấy!

Trận chiến này, người nào cũng không thắng lợi! Tuy quân của Hàn Mai thành công phá vòng vây, nhưng cũng tổn thương hơn phân nửa! quân đội của Long Nộ, cũng không hơn gì mấy! bất đắc dĩ nhất, là quân đội của Đường Vãn Thiên! Đã quyết định bảo trì trung lập, nhưng lại vẫn là tự đứng gia nhập chiến cuộc! Mặc dù cuối cùng tổn hại binh không nhiều lắm, nhưng là, lại đem bảo bối quan trọng của ta đánh mất!

Ta hối hận rồi! Hối hận lâm trận sống chết! Cả đời Diệp Dực Nô ta vốn không có duyên với hài nhi như vậy sao? Rõ ràng, ta đã bắt đầu thích hài tử rồi! chắc là tịch mịch đi! Ta đã tịch mịch lâu lắm rồi! Tịch mịch đến mức muốn một hài tử đến âm ỉ âm ỉ ta, theo ta!

Nhưng là, hy vọng bây giờ của ta lại biến mất như vậy! Muốn tìm trở về, nói dễ vậy sao! Ta thậm chí không biết, hắn rốt cuộc vốn là nam hay là nữ! A! ta làm mẹ, thật sự là quá thất bại mà! Rõ ràng, ta có cơ hội liếc mắt nhìn hắn một cái! Nhưng ta lại không làm!

Ta chỉ cố chấp trị thương cho Long Nộ! Ta chỉ cố chấp đâm cho hắn hình huyết mai! A! Hài nhi, có thể hay không trách ta? Sẽ trách! Chưa được uống sữa mẹ, liền bị người ôm đi rồi, rõ ràng chính là lỗi của ta! Không biết con mình, là nam hay nữ, cũng là lỗi ở người mẹ như ta!

Ta như thế nào có thể như vậy! Chúng ta cơ hồ tìm khắp cả Phượng Hoàng cốc, nhưng vẫn không có tìm được!”Trở về đi thôi!”

Ta tại hắn bên tai nhỏ giọng nói.

Hắn cả người chấn động, một hồi lâu mới nói, “Ta sẽ vẫn làm cho người tìm hắn! Không sao, trên chiến trường này, hắn nhỏ nhất! Hắn là rất thấy được!”

Ta lắc đầu, “Tìm không được rồi! Tìm không được rồi!” Ta nhỏ giọng nói. Thắng đến lúc này, tâm lý của ta đầu mới tràn ngập tuyệt vọng! Biết hắn còn sống là một chuyện, không biết hắn lúc nào trở về vốn là một chuyện khác! Bây giờ càng sốt ruột thì có ít chi, hắn là nam hay nữ còn không biết! như thế càng khó lòng tìm kiếm.

Ta chỉ biết đến, đó là trên đầu vai hắn có đóa huyết sắc hồng Mai! Làm cho hắn sinh ra mang theo hàn mai, ta, cư nhiên chỉ có thể vì hắn làm việc này sao?

“Không có việc gì! Không có việc gì! Mất hài tử này, chúng ta sau này còn có thể có rất nhiều hài tử! Chỉ cần nàng đồng ý, chúng ta sinh mười người, sinh hai mươi người cũng được!” Đường Vãn Thiên an ủi nói.

“Có hắn một người là đủ rồi! Đường Vãn Thiên, lúc này, người đừng nói đến chuyện này, có được hay không? Người cho ta nghỉ ngơi một chút! Ta bây giờ không nghĩ với người đâu! Ít nhất, làm cho ta nghỉ ngơi một chút!” Ta nhắm mắt lại.

Hắn cước bộ nhẹ nhàng! Chậm rãi đi. Ta cố gắng muốn cho chính mình ngủ, nếu là ngủ, có phải hay không có thể tìm được kim long, hỏi rõ ràng hài tử bây giờ đang ở đâu?

Nhưng là, ta nhưng lại như thế nào ngủ cũng ngủ không được! Tinh tường nghe được nhịp tim mạnh mẽ của hắn, nước mắt ta lại rơi xuống! trận chiến này, không sai, chúng ta vốn là đánh cho Long Nộ chết khiếp, nhưng là, chúng ta nỗ lực cả đại giới, nhưng cũng là không cách nào lường hết được! Nguyên lai, đây là chiến tranh!

Hàn Mai cùng ta nguyên lai lại bất đồng như vậy! Lòng của nàng, từ lúc trên chiến trường mà giá lạnh. Xem nhạ sinh tử của mọi người! Nếu ta giết một ngàn người, như vậy, nàng một trận chiến liền có thể giết địch năm vạn! A, hơn nữa, còn không có cần chính mình động thủ

A! Ta là chưa cùng các nàng kề cận qua! Hàn Tuyết, mỗi lần thắng trận, chưa bao giờ đối xử tử tế tù binh! Ở trong mắt nàng, chỉ có người thắng, người thắng làm vua, người thua làm giặc! Thắng, đó là thắng! Thất bại thì bị giết! Nàng tàn nhẫn nhất, thăm sát 12 vạn chiến phu! Trái tim tàn nhẫn, ra tay ngoan độc, nổi tiếng thế gian!

Nguyên lai, đây là chiến tranh! đối với ta mà nói, ta đã là rất nhân từ nương tay rồi! A! Chỉ là, hài nhi của ta, nhưng lại mất đi! Bởi vì trận chiến tranh này!

Nói trong lòng là không trách nàng, vốn là không có khả năng! Chỉ là tự trách mình nhiều hơn tại sao ngày đó lại không trông chừng các nàng nhiều hơn! Đem nàng đánh mất! Nếu không phải như thế, nàng, lại như thế nào có thể như vậy đây?

Đó là chứng bệnh chung của nhiều người trong thiên hạ! Chính mình có thể giết người vô số, nhưng lại không được phép động đến thân nhân của mình! Có ta một người gánh chịu hết thảy tội nghiệt là đủ rồi! Các nàng, các nàng! Tại trong trí nhớ của ta, vẫn nhỏ ngoan như vậy!

Nếu có thể tìm trở về, ta thương tâm cái gì! Không thể nói, đó là trời cao cho ta địa khảo nghiệm a! Hài tử không có, ta còn có Tuyết Thể cùng Tuyết Hoàng! Ta còn có thể lại sinh con! Chỉ là ta không bao giờ nữa muốn sinh hài tử cho hắn nữa! Ta ngửa đầu nhìn trời, chuyện tình cảm, đã quá mức đã thương người.

Một Tuyền Tuyết Tán, nhưng không ngờ đó cư nhiên là một âm mưu, sau lại, yêu Đường Vãn Thiên, rồi lại bị hắn ba lần bốn lượt mà thương tổn! Cuối cùng khiến cho tự tôn cũng không còn! Còn muốn đưa ta vào chỗ chết! Đã quyết định cùng Vãn Thiên một chỗ, hắn lại đột nhiên làm ra cái loại sự tình này! Về phần quốc sự, lòng ta lạnh hơn. Nếu không phải hắn, ta ngày đó cũng không bị buộc đến bước đường cùng, cho tới mức không thể không chết!

Rồi lại chuẩn bị một hồi hoán phu chi cục muốn ta ra cung! Khiến cho thủ cấp của mẫu thân ta cũng bị người khác cướp đi mất! Một người, yêu không được, liền muốn người chết, người như vậy, người có thể với hắn cùng một chỗ sao?

Về phần Long Nộ yêuHàn Mai, mà lại làm ra chuyện như vậy, này rồi cuộc là vì sao, ta bây giờ như thế nào cũng không nghĩ ra rồi!

Vì sao phải yêu, tại sao muốn yêu! Một người nữ tử, vì sao không thể có được tình yêu! Ta ôm đầu đau đớn. Như thế, không bằng độc thân một mình! Không nói tình cũng chẳng nói yêu! Yêu rồi thì sẽ bị thương tổn! yêu rồi, chờ đợi ta sẽ là những mưu kế toan tính! Nếu như chỉ nhằm vào bản thân ta thì tốt rồi, ngay cả thân nhân ta cũng bị liên lụy vào, thật là đau đớn!

Chẳng lẽ, ta Diệp Duyệt Nô, cả đời này, liền trốn không thoát chuyện này sao? Tính kế lại bị tính kế! A! Ta không nghĩ hải tử ta mất tích là có động cơ đơn giản như vậy! Bây giờ, ta chỉ muốn hải tử, không nên phụ thân!

Hải tử sao? Nghĩ tới ta thân y cả đời, muốn sinh một hải tử lại không dễ dàng sao? Nhưng là, muốn cùng một nam nhân không sinh ra vương mặc tình cảm thì thật là khó khăn!

Thế phải làm sao mới tốt đây! Nếu có thể có được làm được song bào, mà nghĩ muốn nam liền nam, muốn nữ liền nữ. Như vậy, tự hoài thai hẳn là cũng không khó khăn! Ta, đã không còn có khí lực gánh chịu bị người khác tính kế!

Làm liên lụy người khác, mà cả ta cũng chẳng tốt hơn gì. Lão, một mái đầu xanh giờ đã hóa bạc

“Đại tỷ, đã tìm được chưa?” Hàn Mai như là một hải tử làm sai, cẩn thận ở trước mặt ta nhìn ta. Ta khoe môi lược xé, “Không có! Là bị người khác trộm rồi! là nhằm vào ta! Hàn Mai, muội không cần áy náy! Không phải lỗi của muội!” Ta nhỏ giọng mà nói, nhưng yết hầu lại nghẹn ngào một tiếng, nước mắt, vô thanh vô tức mà hạ xuống.

Hàn Mai nhìn ta, một hồi lâu như là đã dồn hết quyết tâm, ngẩng đầu lên, “Đại tỷ! Mặc kệ như thế nào! Mặc kệ trải qua bao lâu! Hải tử vốn là bởi vì ta sơ ý mà mất tích, liền do ta phụ trách tìm trở về! Tin tưởng ta, đại tỷ! Nói cho ta biết, hải tử là nam hay nữ! Trên người có cái gì đặc thù?”

Ta khoe môi chậm rãi ngất ra một người thê thảm tươi cười đến, “Hải tử, đầu vai có một đóa huyết hồng mai! Là ta dùng châm đâm tạo thành! Lớn lên giống ta! Tính tình cũng giống ta!” Nói đến chỗ này, ta nghẹn ngào nói không ra lời, “Ta cũng không biết hẳn là nam hay nữ! Ta còn không có cho hẳn uống sữa! Ta! Ta! Ta! Oẹ!” Ta nói bải, liền nôn ra một búng máu tươi!

Đường Vấn Thiên tiến lên vài bước, thân thủ bắt mạch cho ta, lại bị ta một tay đẩy ra.

Hắn thoáng giật mình, ảm đạm sắc mặt không ra tiếng.

“Ngay cả một hải tử cũng bảo vệ không được! Người còn gọi cái gì là quốc chủ!” Ta hận cắn răng nói.

Hắn thoáng cái sắc mặt xanh mét, một hồi lâu mới cùng Hàn Mai nói, “Người với tỷ tỷ người nói chuyện đi, ta đi ra ngoài!” Dứt lời, liền lao ra khỏi trường! Từ bước chân của hắn, ta biết, lời ta nói, đã đã thương tới hắn!

Chỉ là, tâm trạng ta bây giờ, đã đau đến sắp chết đi! Chỉ có thể thương tổn hắn để mang đến khoái cảm cho ta!

Hàn Mai nhỏ giọng nói, “Đại tỷ, hảo hảo hỏi trái tim của chính mình 1 chút, có phải tỷ còn thích Đường Vấn Thiên hay không?”

Ta âm thanh lạnh lùng nói, “Đúng vậy! Ta cũng thích Đường Vấn Thiên! Muội nói, trong lòng của một người phụ nữ, có thể tự lừa dối chính mình được sao? Lúc Long Nộ thương tổn muội, muội còn có thể trở lại bên cạnh hắn hay không? Tại sao lại liên lụy nhiều người như vậy, vì tình yêu các người mà hy sinh? Muội có thể hảo hảo mà trở lại bên người hắn sao? Không phải có chuyện nói sao? Chuyện phu thê, đầu giường cãi, cuối giường hoà, có thể giải quyết ở nhà, tại sao lại khiến cho nhiều người bị cuốn vào như vậy!”

Sắc mặt nàng trắng bệch, một hồi lâu mới nói, “Ta cùng hắn, như thế nào có thể còn có thể cùng nhau?”

“thế thì muội cũng ko nên khuyên ta, việc mình không muốn, chớ vu người khác!” Ta hừ lạnh.

Nàng nhìn ta một hồi lâu, như vậy thương tâm, “Xin lỗi, đại tỷ!” Dứt lời, liền rút đoản kiếm bên hông, cắt lấy cổ tay, đối với ta nói, “Đại tỷ! Ta lấy ta huyết thề, ta Diệp Hàn Mai, kiếp này nếu là tìm không được này hài nhi, ta liền sinh không là người, chết không nơi chôn! Phơi thây hoang dã! Không chết tử tế được!”

Bên ngoài vang lên âm âm tiếng sấm. Như là minh chứng cho lời thề của nàng, như vậy quyết tuyệt! lúc Được Nhi hạ lời thề, tâm lý rất cực có chút nhuễn rồi!

“Cần gì thề độc như thế! Nhanh đi bằng bó lại đi! Nếu chảy hết máu thì sao muội có thể giúp ta tìm hài tử? Ta, cũng là thật vất vả mới tìm được muội trở về a! Nếu muội có mệnh hệ gì, ta như thế nào cùng cha mẹ dưới suối vàng giao phó!” Ta nói giọng khàn khàn.

Nước mắt nàng thoáng cái liền rơi xuống, ngồi ở trước mặt ta, cúi đầu mà nghẹn ngào. “Xin lỗi, xin lỗi! Đại tỷ!” Ta thân thủ ôm chầm nàng.

Nàng có cái gì sai a! Nàng, cũng chỉ là một người đáng thương! Sai, cho tới bây giờ cũng là nam nhân a! Thôi, thôi! Rời xa nam nhân, mới là lương sách!

Nếu bọn họ đối với Diệp gia tỷ muội ta bất hảo, chúng ta đây vì sao phải theo chân bọn họ khách khí? Không có nam nhân, cuộc sống vẫn đặc sắc như thường! Để cho bọn họ khổ sở, để cho bọn họ khó chịu, để cho bọn họ thương tâm mới là chuyện đại nữ tử phải làm!

“Chờ ta khoẻ lên 1 chút, chúng ta quay về bạch đầu sơn trang! Mượn đội quân của muội, xong rồi trở về! Chúng ta tỷ muội toàn bộ tập hợp một chỗ, sát nhập vào bạch đầu sơn trang, như thế nào?” Ta cười nói.

“Tiêu Hạ bây giờ có Vũ Sa Thiên bên cạnh, Nhận Hỉ cùng Lãnh Tình tốt vô cùng! Hàn Tuyết cùng Viêm Mạnh không có vấn đề gì, muốn mở ra, sợ là khó khăn!” Nàng nhỏ giọng nói.

Ta cười lạnh, “một chút thể lực và tinh thần cũng không có, Diệp gia tỷ muội ta, như thế nào tại giang hồ đặt chân! Dùng toàn bộ bồ câu đưa tin cho ta. Bảo các nàng đến Bạch đầu sơn trang tập hợp! Chúng ta chiếm trang là Vương! mấy người chúng ta cùng nhau đoàn kết, bọn họ người mười bốn quốc nghĩ muốn hành động thì cũng không dám ra tay! Hàn Mai, muội xem đây?” Đây đó là một người chế hành tác dụng! Nếu là một người định di chuyển, người của mười ba quốc cũng, cũng cùng di chuyển!

Người nào cũng không kháng cự lại được, đó chính là biện pháp làm họ khó chịu

“Nếu muội muốn ở cùng Quý Phong, ta không ý kiến! Người Diệp gia ta, nhất định phải thoát khỏi cục diện phượng hoàng làm loạn 14 nước! Bởi vì cục diện này, chúng ta đã chịu nhiều cực khổ quá rồi! Từ xưa trong hoàng cung thị phi vô số! Ta bản tính cương liệt, thà chết cũng không cúi đầu, ta tin tưởng, các muội đa số đều là người giống ta! Đánh chết không rời thân tỷ muội! Cho nên, ta liền chiêu các muội trở về! So với việc dây dưa với bậc đế vương, thì thà tự mình mạnh mẽ!” Ta lạnh giọng nói.

“Đại tỷ lại lo lắng lời tiên đoán kia? Cái kia là kiếp nạn của chúng ta đúng như lời tiên đoán nói sao?” Hàn Mai giật nhẹ khóe môi.

Ta gật đầu, “Mặc dù đại tỷ không tin quỷ thần, nhưng là, người tới một độ tuổi nhất định, kinh nghiệm chuyện tình hơn nhiều, cũng không còn kiên trì nữa!” Huống chi, ta còn từng có kinh nghiệm! Một người có kinh nghiệm sao lại có thể đồng dạng mà nói chính mình không tin quỷ thần đây?

Không tin số mệnh, không tin trời, chỉ tin chính ta. Kim long cũng nói, tính cách quyết định vận mệnh! Ta có thể lựa chọn con đường của mình muốn đi như thế nào! Ta cũng có thể cứu muội muội của ta! Nếu làm vợ đế vương thì số kiếp kia sẽ không tránh khỏi! còn Gả cho người bình thường, đó là lối thoát cho người của Diệp gia ta!

Hoàng hậu! A, ta chỉ mới ngồi được vài ngày mà thôi? Quá khứ vốn là quá khứ! Nhưng ta cũng từng hưởng qua vinh quang của ngai vị hoàng hậu, tuy sau đó lại phải vào lãnh cung 3 năm! Một người phụ nữ, có thể có bao nhiêu ba năm để lãng phí? Bởi vì ta đã từng trải nghiệm, cho nên, đối với Hàn Mai, ta đặc biệt có thể giải thích! Đây cũng là nguyên nhân ta có thể tha thứ cho nàng nhanh như vậy

Sau đó, đối lấy là cái gì? Vốn là cả đời đau xót! Muốn yêu, rồi lại bị huỷ hoại. Nếu tỷ muội ta ở trong dân gian, chắc cũng sẽ được cảm nhận tình cảm bình thường ấm áp! Nhưng là, chúng ta lại vào cung! Tại trong

hoàng cung, nữ tử như chúng ta cũng chỉ là 1 trong số đông phi tử của hoàng đế! Từ xưa, nữ tử gả cho hoàng đế, có người nào được hạnh phúc trọn vẹn đây? A, không thể nói, ta cũng là một trong số đó!

Ta vô cố bỏ đi, để các nàng vì ta mà bị Đường Vãn Thiên bắt, nghĩ muốn cứu ta mà cũng không biết phải xuống tay từ đâu! Liên không thể làm gì khác hơn là tiến cung! Nếu ở bên cạnh hoàng đế thì tốt xấu cũng sẽ lay chuyển được bọn họ, có thể cứu ta. Cũng không ngờ, đem hạnh phúc cả đời của mình tiêu táng ở hoàng cung!

Nghĩ đến, đây cũng là lỗi của ta! Nếu không phải ta muốn Được Nhi không nói cho các nàng ta đi chỗ nào thì sao các nàng lại cho rằng ta đang bị Đường Vãn Thiên giam cầm? Kể đầu sỏ, cuối cùng ta a! Nếu ta là người đã mang đến bất hạnh cho các nàng, như vậy, liền để ta mang các nàng ra cung

Năm đó, ta bỏ đi, đó là nghĩ muốn bảo vệ các nàng, cũng không từng nghĩ rằng ngược lại sẽ được các nàng bảo vệ! Chuyện đời luôn trêu người như thế!

Hàn Mai đúng như ta nói, dùng bồ câu đưa tin. Trong lúc ta đang ngồi trên nguyệt tử, nàng đem tất cả quân đội hoàn trả lại trở về! Như vậy vãn đạm phong khinh. Ta muốn nàng quên cừ hận, bởi vì một nữ tử, nếu hận một nam tử thì vĩnh viễn cũng sẽ không thể quên được hắn! Chỉ có đối với hắn: hận không được, yêu không xong

Long Nộ cùng Đường Vãn Thiên không biết xảy ra chuyện gì, liền ngày ngày đi theo phía sau ta hỏi han, vì sao quân đội lại hoàn trả trở về! Rốt cuộc nàng muốn thế nào! Có phải đã quyết định hồi cung cùng Long Nộ hay không! Ta bất động, cũng không thêm để ý đến hắn! Nhưng thật ra Đường Vãn Thiên luôn u buồn mà nhìn chằm chằm ta, như là muốn đem ta xem thấu toàn bộ! Ta híp mắt nhìn lại hắn.

Trước đây, lúc ta tại trong Xuất Vân điện của hắn sinh hài tử, ta đã biết, ở bên hắn là chuyện không thể! Bây giờ, ta lại tại trước mặt hắn sinh hài tử! Đó là cùng hắn lại vô duyên rồi a! Chỉ là vì sao, vì sao ánh mắt hắn vẫn làm cho ta đau lòng!

Lắc đầu, một người nam tử như vậy, đích thật là bảo ta buông tay thì ko đành! Chỉ là a! Ta theo hắn, cũng đã là uống công rồi! Hắn hai lần buông tay, nhất định, ta cùng hắn, không còn có tương lai!

Bây giờ, hắn đối với ta mà nói, chỉ là một người nam tử vô duyên phận mà thôi! Chỉ là, một người qua đường mà thôi! Trên thực tế, ta rất cố gắng trở về cuộc sống bình thường! Trước đây, nguyên nhân là bởi vì có hài tử, tâm lý của ít nhiều gì đều bị nó chiếm cứ một ít, chuyện bọn họ, ta ngược lại không nghĩ đến! Bây giờ, hài tử bị mất tích, đám người bọn họ lại cứ nhảy nhót trước mặt ta

Thôi! Thôi! Đã quyết định đoạn tuyệt tình ái, còn muốn chuyện này làm cái gì? Trông Đường Vãn Thiên xinh đẹp đến thế nào, tinh diệu đến nào, thần tiên đến thế nào, đã là đồ nhi của ta rồi! Cho dù hắn có tình với ta thì cũng không có biện pháp!

Hết thấy mọi chuyện đều tiến hành trong bí mật, ai cũng nhìn không ra. quân đội của Long Nộ, ẩn ở trong Phượng Hoàng cốc cùng quân đội của Đường Vãn Thiên hình thành 2 xu thế! Nghĩ đến, Hàn Mai không cùng hắn rời đi, hắn sẽ không trở về 1 mình! Ta tuy biết hắn tình cảm sâu đậm, nhưng lại không thể đồng tình với hắn!

Nếu không phải tại hắn, sao hài tử của ta vừa sinh lại bị mất tích như thế? Ngửa đầu nhìn trời, tưởng sau khi 2 tỷ muội ta biến mất, nét mặt bọn họ sẽ trở nên đặc sắc đến cỡ nào đây!

Long Nộ đáp ứng ta sẽ một người một ngựa đến đả động Hàn Mai, nhưng là, bây giờ lại bị thương nặng vô lực đi lại, cả quân đội cũng không đi! Hắn không đi! Đường Vãn Thiên cũng không đi! Vì vậy, Phượng Hoàng cốc trên thực tế, là bị bao vây quanh!

Ít đi sáu vạn quân nhân, ta cùng Hàn Mai, là hai mục tiêu của hắn!

Khi ta nói ra muốn vào tỉnh dưỡng trong Phượng Hoàng cốc, Sắc mặt Đường Vãn Thiên thật đáng sợ! Đáng sợ đến mức hận không thể đem ta ăn vào bụng!

Ta xé môi, “Tại trong quân doanh của người thì sao? Mục tiêu của Long Nộ cho tới bây giờ cũng chỉ có Hàn Mai! Giờ mà nói, chúng ta đã không có lý do khai chiến rồi! Ta tin rằng hắn sẽ không động thủ với

ta! Ta rất muốn tình duyên! Mà bên trong Phượng Hoàng cốc, chung quy so với của người quân doanh tốt hơn nhiều!”

Hắn trầm mặc một hồi lâu, mới nói, “thân thể nàng còn chưa hồi phục! Ta sợ các nàng vào cốc, sẽ không ai chiếu cố!”

“Người phái vài người vào là được rồi! Chúng ta còn có Văn Hiên, còn có Quỷ Phong! Nếu như nguyện ý, người cũng có thể tiến vào! nơi đó là nhà của chúng ta!” Ta nghiêm túc nói

Hắn trầm mặc một hồi lâu mới nói, “Ta đưa các nàng vào cốc!”

Hàn Mai lạnh lùng lắc đầu, “Không nên rồi! Đại tỷ cứu mạng hắn, người này có ân tất báo, không có việc gì đâu!”

Hai người chúng ta yên lặng theo dõi ánh mắt hắn, hắn cũng nhìn hai người chúng ta, một hồi lâu mới nói, “Không cho ta tiền thì ở lại chỗ này!”

Hai người chúng ta liếc mắt một cái, thở dài một tiếng, “Thôi, người nghĩ muốn như thế nào, liền thế ấy đi!” Ta không kiên trì! Kiên trì cái gì? Có cái gì tốt để kiên trì, chỉ cần có thể đi vào cốc, mọi chuyện liền được xử lý rồi!

Về phần vào cốc như thế nào, do ai đưa vào trong cốc, không cần phải quan tâm làm chi!

Đường Văn Thiên bên môi nổi lên nụ cười bất đắc dĩ. trong mắt hắn mơ hồ lo lắng. Biết chúng ta làm động tác lớn như vậy là trước đêm bão táp! Diệp Dược Nô chưa bao giờ gây ra chuyện bất lợi cho chính mình và người nhà! Mà bây giờ, ta lại bảo Hàn Mai trong khi hai quân đang loạn đánh, đem toàn bộ quân đội hoàn trả trở về!

Loại tự bạo tự khí [nổi giận], đến nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua!

Chỉ là, bây giờ ý nghĩ của hắn đã không còn quan trọng nữa rồi! Từ khi ta mất đi hài tử thì đã không bao giờ còn là Diệp Dược Nô rồi! Một người mẹ mà không giữ được hài tử thì còn gọi cái gì là mẹ chứ!

Xe ngựa, chậm rãi đi. Hai quân trước trận, mặc dù đã trải qua một phen ác chiến, nhưng sắc mặt vẫn chỉnh tề, chủ soái hai quân-hoàng đế hai quốc gia, đi theo ở bên, Hàn Mai cũng không nhìn hắn, ta cũng không nhìn Đường Văn Thiên. Trên đoạn đường, chiến kỳ tung bay trong gió. Đường Văn Hiên cùng Quỷ Phong cũng theo bên người. Bốn chiến mã hai trước hai sau mà canh giữ xe ngựa bên người chúng ta. Hai quân tề xoát xoát mở ra một thông đạo thật dài, cho chúng ta chậm rãi đi vào.

Quân chiến thắng đều tề tựu đầy đủ, sắp hàng hai bên đường hoan nghênh. Mà chúng ta, còn lại là nữ tử chiến bại! Là ta muốn bọn họ xem một chút, tỷ muội ta mặc dù thất bại thì cũng được hoàng đế 2 nước hộ tống như bảo bối! Bại, bị bại có tôn nghiêm! Bại, cũng ngẩng đầu ưỡn ngực! Nữ tử, đôi khi muốn không phải là thắng lợi, mà là để lại cho thế nhân bóng lưng xinh đẹp tuyệt luân hay không

Ta tin sau trận chiến này, đại danh tỷ muội ta sẽ gặp truyền khắp mười bốn quốc! Như vậy một hồi tàn khốc chiến tranh lại vì nữ tử mà thành. Ta muốn tất cả binh lính đã hy sinh cũng cảm thấy vì chúng ta mà chết thì chết mà không oán!

“Hàn Mai, chúng ta đi vào bên trong Kim Mai lĩnh [đỉnh núi]!” Hàn Mai nhìn ta liếc mắt một cái, tâm lý rõ ràng ý tứ của ta. Vậy là chúng ta tiến vào nơi cao nhất bên trong cốc.

Nàng xốc lên màn xe, giương giọng nói, “Chúng ta đi Kim Mai lĩnh!”

Đường Văn Thiên xuất hiện tại màn xe bên ngoài, cau mày xem ta. Ta chau mi, quay đầu không nhìn hắn.

“nơi cao như vậy, các người đi làm gì?” Long Nộ cau mày nói, “Như vậy rất nguy hiểm rồi! Hay là thôi!”

Hàn Mai khéo môi giật giật, quay đầu ra ngoài nói, “Quỷ Phong! Nghe thấy được không? Chúng ta sẽ lên Kim Mai lĩnh!”

Quỷ Phong gật đầu, giục ngựa lại đây, đứng ở trước xe ngựa. Đường Văn Hiên cũng đi theo đến bên người hai chúng ta

Ta nhìn bọn họ, khoe nở nụ cười. Đường Văn Thiên mày kiếm cau lại, hét lớn, “Long Nộ! Người mang theo Diệp Hàn Mai! Các nàng muốn lên Kim Mai lĩnh, liền đi cùng các nàng!” Dứt lời, một người phi thân nhảy lên, đem ta ôm vào trong ngực, giục ngựa mà đi.

“Văn Hiên, mang rượu tới!” Ta xuyên thấu qua bờ vai của hắn, quát lớn với Đường Văn Hiên.

Lúc này, Long Nộ cùng Hàn Mai cùng nhau chạy vội đến trên Kim Mai! chỉ trong chốc lát, bốn người chúng ta liền đứng ở nơi cao nhất trong cốc, bao quát hai phương gần năm mươi vạn nhân mã!

Ta hồng y tóc bạc, tươi đẹp như đào Lý. Hàn Mai còn lại là hắc y thiết giáp, tuy là tóc bạc, nhưng lại che đầy không được tuyệt đại phong hoa cùng anh tư hào sảng nơi nàng! hai người chúng ta đón gió mà đứng, bọn lính từ trước đến nay chưa nhìn thấy qua diện mạo của chúng ta, đám người sợ hãi than đứng lên, thảng nói vì thế hồng nhan, thiên sơn vạn thủy, chết trận sa trường, chia rẽ trăm ngàn gia đình cũng là đáng giá!

Đường Văn Thiên đại ước đã biết ta muốn làm cái gì, cau mày không nói. Long Nộ thì yên lặng mà đứng bên người Hàn Mai! Trong khoảng thời gian ngắn, chúng ta bốn người liền như vậy đứng ở trên Kim Mai lĩnh, người nào cũng không nói!

Qua được trong chốc lát, Đường Văn Hiên cùng Quỷ Phong lấy hai cái bình rượu lớn đến. Ta lấy mỗi người một bát, ngã một chén lớn, quả dấm giờ lên, vận khí giương giọng nói, “Hoàng quốc cùng Giang quốc các tướng sĩ, lần chiến tranh, đã kết thúc! Đối với ngày trước, tạo thành như vậy hỗn chiến, ta ở đây, đối với mọi người nói tiếng xin lỗi! Một chén rượu này, là ta Diệp Dược Nô kính các tướng sĩ đã tử trận!” Ta nói xong, liền cầm chén rượu rưới xuống mặt đất!

Bưng bát rượu thứ 2 lên, bên môi nở nụ cười, “Vi hồng nhan mà chiến, vốn là điều mà mọi người không muốn nhất! Nhưng là, hoàng đế của các người lại hết lần này tới lần khác muốn làm như thế! Tỷ muội bọn ta chân yếu tay mềm, bây giờ lại khiến cho hài nhi của ta cũng mất đi! Cho nên, ta Diệp gia ở đây tuyên bố, từ nay về sau, dứt khỏi chiến tranh! Rời khỏi hoàng cung! Rời khỏi cuộc chiến nơi hoàng cung! Sau này, nếu bọn ta lại khởi chiến thì không phải bọn ta hồng nhan họa thủy, mà là, lòng người! Hồng nhan, chưa bao giờ họa thủy, đó là mọi người thích đẹp chi tâm! Đó là, do hoàng đế các người bất mãn không có được trái tim của hồng nhan! Cho nên, sau chén rượu này, ta Diệp gia, liền không hề nợ ba quân tướng sĩ!” Ta nói bài, liền đem rượu vẩy trên mặt đất!

Ta quay đầu, thấy Đường Văn Thiên sắc mặt tái nhợt, nghĩ muốn muốn phát tác, rồi lại không nói lời nào! Đường Văn Hiên cùng Quỷ Phong khoe môi giật giật

Ta hừ lạnh một tiếng, cùng Hàn Mai phi thân xuống Kim Mai lĩnh! Mọi người trong khoảng thời gian ngắn giật mình tại đương tràng, trong chốc lát sau, mọi người bắt đầu cổ vờn tay ra

Không liếc mắt nhìn nam nhân phía sau 1 cái, hai người chúng ta liền như vậy vào trong cốc như vào trong nhà của mình!

Phượng hoàng cốc chi vậy, cũng không có giải, trái ngược, lại được bảo vệ nghiêm ngặt, nhân số vốn là giảm bớt hơn phân nửa, nhưng vẫn bao vây lấy Phượng Hoàng cốc!

Long Nộ không về nước. Đường Văn Thiên cũng không hồi cung!

Hai người chúng ta liền tại trong cốc, hưởng thụ cuộc sống an dật! Trong cốc lục tục thu được thư tín từ Tuyệt Hoàng. Đường Văn Thiên đại ước như thế nào cũng không nghĩ tới, ta cư nhiên sẽ bảo Tuyệt Hoàng liên lạc với ta

Xem một tí, nàng liền giúp ta thông báo với mọi người!

Khi ta biết tại trong Bạch đầu sơn trang đầu đã có năm sáu tỷ muội của ta ngụ ở đó, liền đem tất cả gì còn sót lại thu thập gọn gàng, chuẩn bị tùy thời lên đường.

Một ngày này gió đông thổi rất mạnh, gió, tựa hồ muốn đem người thổi bay đi! Tỷ muội chúng ta hai người đơn thân hành tẩu. Người của Đường Văn Thiên cùng Long Nộ xa xa theo sát .

Quỷ Phong theo Đường Văn Hiên cũng xa xa theo sát. 2 người bọn ta trên đoạn đường cười đùa, đi đến nơi cao nhất của Xích Hoàng sơn. Ngày đó, Đường Văn Thiên bắt đầu từ nơi này nhảy xuống đi!

Bọn họ cũng không có dũng khí đến gần, cứ ngỡ rằng 2 người chúng ta cũng nháo giống như ngày đó. Cũng không ngờ, tới đỉnh núi, hai người chúng ta liền nhảy vào trên đôi cánh thật dài của con điều đang bay! Khi bọn hắc phát hiện, đã không còn kịp rồi! hai người chúng ta từ trên không đứng lên theo hướng đông bay đi!

130. Q.3 - Chương 24: Thù Giết Cha

Đường Vấn Thiên và Long Nộ phát hiện, ở dưới chân núi phát tay hô lớn “Đuổi! Mau đuổi theo!”

2 người bọn ta bay nhanh mà đi. Tóc bạc, tại trong gió bay lên, làm cho tâm tình của người ta thật là tốt. Chỉ trong chớp lát, bầu trời đã nổi thiên lôi. Tiếng “ầm ầm” không dứt bên tai! Ta cả kinh, 2 tay ôm chặt, “oa” 1 tiếng rơi nhanh xuống. Đang lúc ta tưởng rằng hẳn sẽ phải chết, bên hông lại đau nhói, Hàn Mai tiếp lấy ta. 2 bọn ta bay nhanh rồi rơi xuống mặt đất, bỏ qua việc phi thân, liền chạy nhanh hướng về huyệt động trong Xích Châu cốc! Khi quân đội của bọn hắc đuổi tới, thì bọn ta đã bị phục binh tại nơi có tiết kích hết nửa đường

Bọn họ nói Hàn Mai đã điều quân đội trở về, không sai. Ngày đó, vốn là đã trả trở về, nhưng cũng không nói là trả về hết. Chỉ là 1 tiểu binh nhỏ, nhưng cũng đông như cây cỏ, cũng đến khoảng 10 vạn người, muốn truy bắt 2 nữ tử như ta thì cũng không mấy khó khăn. Lại bị bọn họ phục kích như vậy, liền rất nhanh bị nhốt tại trong cốc

Khi 2 bọn ta bình yên trong Ngân Phát sơn trang [nguyên văn là “tóc bạc sơn trang” mà để chữ “bạc” nghe nó kỳ kỳ], hải long mà chứng kiến Điện Thanh đã chờ ở trong sơn trang rồi

Kế hoạch của bọn ta rất đơn giản. Đường Vấn Thiên biết Điện Thanh am hiểu thuật đào đường [là đào đất mở đường ý==] , tất nhiên sẽ để phòng nàng đem 2 bọn ta từ Phượng Hoàng cốc cứu ra. Mà đào đất thì sẽ gây tiếng động, nếu bị bọn họ nghe được thì việc này tất bại. Cho nên, nói muốn đào thì cũng không thể trực tiếp đào vào trong Phượng Hoàng cốc. Mà là Xích Châu cốc cách Phượng Hoàng cốc 10 dặm. Cốc này dễ thủ khó công. Cả cốc có hình hồ lô, chỉ cần bọn họ đi vào trong cốc thì bọn họ liền hữu khứ vô hồi [không thể trở ra]. Vì vậy, các nàng đã tính toán kỹ lưỡng hướng gió và sức gió, nên để sẵn con điều trên đỉnh núi cao nhất của Xích Hoàng sơn. Chỉ chờ gió đông nổi lên, kế hoạch liền thành công

Đường Vấn Thiên có khôn khéo đến thế nào cũng không nghĩ ra rằng tuy bọn ta chỉ có 2 người nhưng lại có thể chạy thoát khỏi vòng vây của gần 10 vạn nhân mã bọn họ. Mà điều khộng ngờ tới chính là, 2 người bọn ta lại bỏ quên Đường Vấn Thiên và Quỷ Phong

“Đường Vấn Thiên đối xử với Đường Vấn Thiên vô cùng tốt. Cho nên, chớ dù hẳn có nổi giận đến thế nào thì hẳn cũng sẽ không làm gì. Nếu có tình, hẳn tất nhiên có thể đến Ngân Phát sơn trang mà tìm ta!” Mà ta, cũng đã để thư lại cho hẳn. Ta cười nói.

“Về phần Quỷ Phong, người của Long Nộ cũng không dám dả thương hẳn!” Hàn Mai cũng cười nói. Còn về nguyên nhân là gì, nàng chỉ cười chứ không nói

Lúc này, các tỷ muội đã tới được hơn phân nửa, người không tới cũng đã có hồi âm. Đã ước định thời gian. Cách ngày mười lăm tháng tám chỉ còn có 2 tháng, nhưng Tiểu Hạ vẫn chưa hồi âm. Tuyệt Hoàng đã gửi cho nàng tối thiểu cỡ 50 con chim bồ câu đưa tin rồi. Nhưng toàn bộ đều là hữu khứ vô hồi [1 đi không trở lại]

“Tiểu Hạ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Phục Linh chấp tay đứng , đi tới đi lui bên trong Ngân Phát sơn trang, buồn bực lên tiếng

“Không có việc gì! Ta đã gọi Tuyệt Hoàng phái nhiều bồ câu đưa tin ra ngoài. Tiểu Hạ này, đặc điểm lớn nhất là chẳng để ý đến thứ gì. Ta sợ nàng nhìn thấy bồ câu đưa tin thì sẽ đem nó nướng ăn” Ta vỗ vỗ cằm buồn cười nói

“Vậy thì phải làm sao bây giờ? Bồ câu đưa tin cũng không thông tri được. Vậy thì để uội đi đi!” Phục Linh cơ hồ nhảy dựng lên, muốn lao đi

Ta thân thủ lắc đầu.”Không nên xúc động như vậy! Lúc cần thiết thì không thể làm gì khác hơn là dùng cấp hải [biển chìm bồ câu] chiến thuật. Ta cam đoan, trước ngày 15 tháng 8, nàng ta nhất định sẽ chạy tới Ngân Phát sơn trang! Hơn nữa, bên trong trang có tin tức rằng nàng bây giờ đang đi chu du chung quanh với Vũ Sa Thiên. Hạnh phúc đây!”

Phục Linh ngúc ngoắc đầu “Cái gì gọi cấp hải chiến thuật?”

Điện thanh cũng buồn cười theo, “Đúng vậy! Ta liền nghe qua cái gì chiến thuật biển người, chưa từng nghe qua cấp hải chiến thuật! Tiểu Hạ ăn nhiều chim bồ câu như vậy cũng còn không phát hiện trên chân con bồ câu có chữ!”

Chau mi “Vậy thì có người không muốn nàng biết. Con người của nàng rất đơn giản. Nếu muốn giấu diếm nàng việc gì thì liền có thể giấu diếm tới cùng. Vũ Sa Thiên không muốn nàng trở về cũng là bình thường. Theo tính tình của nàng, nếu nghe được chúng ta tập trung tại Kim Phát sơn trang, các người nói xem, sẽ phát sinh cái gì?”

“Xúc động làm việc, đương nhiên là trở về!” Bảo Nhi oa oa kêu lên.

Ta gật đầu, “Không sai! Nàng tất nhiên sẽ trở về! Như vậy, đối với Vũ Sa Thiên mà nói, hẳn thật vất vả, mất cả 2 mắt mới đổi lấy được cơ hội ở cùng 1 chỗ với nàng. Các người nói xem, hẳn có thể để nàng trở về hay không? Hơn nữa, theo ta biết, bọn họ còn chưa thành thân!”

“Vì vậy, hẳn sẽ không để nàng phát hiện ra tờ giấy. Điều này là chắc chắn rồi. Nếu là ta, ta cũng sẽ không để cho nàng trở về như vậy!” Phù Dung nháy mắt cười nói

“Đúng vậy. Ta gọi tất cả các muội trở về, các muội không trách tay sao? Đang êm đẹp tự dừng lại vứt phu khí tử [vứt chồng bỏ con] để đến tìm đại tỷ ta. Việc này còn ứng với cái biến động lớn kia [cái cách phu chi cục ý ^^]” Ta cau mày nói.

“Đại tỷ nếu đã tuyên bố rời khỏi cuộc chiến hoàng thất thì tỷ muội chúng ta há không ứng thừa đạo lý!” Tỷ là môn chủ của Diệp gia. Lời nói của tỷ chính là lệnh. Trường tỷ như mẫu!” Điện Thanh lại cười nói “Bất quá, đại tỷ, ngày trước lúc ta đào đường đã phát hiện ra 1 thứ rất thú vị!”

Ta chau mi nhìn nàng “Chuyện gì?”

“À! Vốn là một người lượng pháo hoa rất lớn. Thuận tiện muội tặng cho tỷ làm lễ vật thôi đại tỷ chuyện gì cũng không cần làm. Chỉ cần chờ tới lúc đó, đốt pháo hoa lên là được!” Nàng cười, nháy mắt với ta

Phải không? Pháo hoa lúc này? Mấy tỷ muội ta cũng đã lâu không nhìn thấy pháo hoa rồi. Qua ngày 15 tháng 8 này, chúng ta, cũng không biết còn có thể sống được mấy người

Chưa biết chừng, toàn bộ sẽ chết hết. Lúc này, xem pháo hoa cũng không hẳn là không tốt

“Vậy thì chờ Tiểu Hạ trở về rồi xem cũng được!” Ta cười nói “Đã là tỷ muội thì có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu!”

Thẳng đến lúc này, ta mới phát hiện, lúc ta nói lời này vốn là tuyệt vọng đến cỡ nào. Nguyên lai, biết chính mình 1 ngày sẽ chết đi là 1 chuyện, biết chính mình cùng các tỷ muội cùng chết thì lại là 1 chuyện khác. Ta không sợ chết. Ta đã chết qua rất nhiều lần. Nhân sinh tự cổ thủy vô tử [nhân sinh tự cổ ai không chết]. Cả đời này, ta giết người đã quá nhiều. Cho nên, lúc này ta chết cũng đáng. Chỉ là, ta lại sợ ta sẽ kéo theo các tỷ muội cùng chết

Các nàng, là ta khổ cực cố sức, dùng hết thủ đoạn, đem cánh cửa thần y để cho người ta đến châu bệnh trả tiền, xem 1 căn bệnh, cứu 1 mạng, liền làm cho nhân gia tán gia bại sản

Danh khí của ta sở dĩ lớn như phụ thân đó là bởi vì trái tim của ta đủ đen. Một thần y chữa bệnh giá tiền xa hoa nhưng trong mắt của người đời vẫn là nhất thần. Cho nên, bọn ta không tiếc tán gia bại sản, cũng muốn vội tới chỗ ta xem bệnh

Ta làm như vậy là muốn làm cho nàng nàng vui sướng, trưởng thành trong sung túc. Nhưng những muội muội ta khổ cực nuôi lớn lại cùng ta chịu chết. Hơn nữa, vốn từ lúc bọn ta sinh con, đã phát sinh bao nhiêu sự tình. Điều này làm cho ta sao có thể yên tâm

Năm đó, ta lời thề sẽ đem lại cho các nàng mọi thứ tốt nhất trên đời, mọi chuyện không thể đoán trước, cũng không ngờ, các mà mình đối lấy cuối cùng là kết quả như thế này

“Đại tỷ! Thủ cấp của phụ thân và mẫu thân ở nơi nào?” Điện Thanh nhỏ giọng nói.

Khoé môi ta giật giật “À! Không có việc gì! Chỉ là nếu tất cả chúng ta đều chết hết thì cũng sẽ có người thay chúng ta mà quỳ xuống thấp hương cho bọn họ! Nhận hết hương khói nhân gian!” Ngày đó, ta như thế nào cũng muốn đem thủ cấp của họ để vào trong hoàng lăng, đó là để đề phòng rằng ngày này sẽ đến. Nếu Diệp gia tận diệt, thân sinh của ta sẽ không trở thành cô phần không người nào chăm sóc

“Vì sao chúng ta phải tập tụ tập lại 1 chỗ? Chẳng lẽ cứ như vậy là chờ chết sao?” Phù Dung cau mày nói

Ta đứng lên khỏi ghế, đem hần mắt hướng ra phương xa “Bọn họ, vì đại sự của bọn hần, muội nói xem, có thể gạt chúng ta sang 1 bên hay không? Bọn họ không giết thì sẽ có người khác giết. Các muội 1 thân 1 mình trong hoàng cung, ta lo lắng. Nói thế nào, các tỷ muội ở cùng 1 chỗ, có chết cũng chết cùng 1 chỗ. A! Ta không chắc, nếu không tụ tập đến 1 chỗ, tỷ muội chúng ta có thể sống được qua ngày 15 tháng 8. Làm thế này là muốn để cho bọn họ ứng với lời tiên đoán loạn thiên hạ 14 nước. Diệp gia tỷ muội bất tử, có thể sao? Hay là, các muội muốn ta kể chuyện 10 đôi đũa ngày xưa cho các muội nghe?”

Các nàng nhắm mắt không nói. Một hồi lâu mới nói “Đây cũng là nguyên nhân tỷ triệu hồi tất cả bọn muội tới đây? Để cho bọn họ giáp công chúng ta!”

Ta cười nói, “Đúng vậy! Các muội xem, Đường Vãn Thiên không ai bì được như vậy, nhưng năm đó cũng ban hạ cho ta rượu độc. Đó là bởi vì việc này! Bọn họ tuy là quốc chủ, nhưng tới 1 mức độ nào đó, quyền lực lại không lớn bằng quốc sư! Quốc sư là đại diện của nhân nghĩa địa thần. Thần đã lên tiếng thì bọn họ không có lý do không tuân theo. Cho dù có yêu ta thì làm thế nào! việc này không phải do 1 người định đoạt. 14 nước! chưa 1 quốc thủ nào mở khai tiền lệ này! Các muội nếu còn ở trong hoàng cung của bọn họ thì sẽ chết rất thê lương, các muội nói xem, người làm tỷ tỷ như ta, như thế nào có thể an tâm đây? Đã trở về thì ít nhất lúc ra đi, chúng ta sẽ không cô độc, phải không?” Ta lấy tay đập bàn

Các nàng cau mày không nói. Một hồi lâu mới nói, “Đúng vậy! Mười bốn quốc không dung chúng ta, chúng ta có thể đi nơi nào đây? Đến bước đường cùng rồi a!”

“Bên ngoài địa bình mã không thể lại dừng! Ta muốn đem bọn họ hoàn trả trở về!” Hàn Mai đột nhiên nói.

“Như thế nào mà không thể lại dừng? Hàn Mai?” Ta cau mày.

Nàng trầm mặc một hồi lâu mới nói, “binh mượn là người của chúng ta, mặc dù để cho bọn họ giúp chúng ta, nhưng là, các người bây giờ nhìn 1 chút, bọn họ đã bắt đầu vây bắt chúng ta rồi! Kim Phát sơn trang đang trở nên giống Phụng Hoàng cốc lúc trước. Trên danh nghĩa là bảo vệ, nhưng kỳ thật là giám thị. Cho dù muốn đánh vào Ngân Phát sơn trang thì cũng phải vào ngày 15 tháng 8, có phải không? Ngay lúc đó! Có phải bọn họ đã rất nóng lòng rồi hay không?”

“Lão công của Nhận Hỷ thật là tốt!” Phục Linh cười ào “Còn nói cái gì mà chung tình với nàng! Hừ!”

“Hần có chuyện khó xử của hần! Một đế vương, muội nói, việc hần bận tâm trước nhất chính là quốc gia của hần! Nữ tử chúng ta, thật sự không quan trọng, có phải hay không?” Bên môi ta nở nụ cười bất đắc dĩ

” Trong khoảng thời gian ngắn, bọn tỷ muội cũng không nói lời nào. Đế vương, sao?

Những người bên ngoài đích thật đã bao vây chúng ta. Nhưng là, bây giờ bọn họ có bất hảo gì thì tốt xấu cũng phải để tâm mặt mũi của Nhận Hỷ. Vì vậy, lúc chúng ta đuổi bọn họ trở về, sắc mặt của bọn họ vô cùng hổ thẹn

Bọn họ vừa đi, chúng ta liền bắt đầu hành động! Nếu lời tiên đoán nói rằng ngày 15 tháng 8 chính là ngày chết của tỷ muội Diệp gia ta, như vậy, chuyện này liền xử lý tương đối rồi!

Mục tiêu lớn nhất của 1 người chính là muốn sống. Đây chính là 1 loại bản năng của con người. Chưa có người nào lại hi vọng mình chết. Chúng ta, cũng giống nhau. Bọn họ nghe lời tiên đoán, chèn ép tỷ muội Diệp gia ta nhiều năm như vậy, âm mưu, tính toán, mọi thứ cùng đến. Mà chúng ta, cũng có thể căn cứ theo lời tiên đoán của bọn họ, làm cho chính mình tránh thoát kiếp nạn cả đời này

Còn sống, mới có hi vọng! Tiếp tục đấu tranh với họ. Để cho bọn họ biết, sở tác sở vi [hành động] của bọn họ trước đây có biết bao lỗi lầm

Khi chết, hồng nhan cũng hoá thành bạch cốt [xương trắng], cái gì cũng không còn

Chuyện thương tâm nhất cả đời này của ta đó là không biết được nguyên nhân cái chết của phụ thân. Không biết hẩn táng thân nơi nào. Cho nên, khi ta nói mình muốn tìm ra nguyên nhân cái chết của phụ thân, các nàng đều nhất trí đồng ý

Muốn tìm nguyên nhân cái chết của phụ thân. Người thứ nhất ta nghĩ đến đó là Đường Vũ Hiên. Cũng bởi vì hẩn, ta mới tìm được thủ cấp của phụ thân. Hẩn đến từ chỗ nào, hẩn đến từ lúc nào, ta chưa hề biết

Khi ta nói ra những lời này, Phục Linh lại cau mày

Ta thấy thần sắc của nàng không ổn, liền nói với nàng “Phục Linh, muội biết cái gì sao?”

Ánh mắt của các tỷ muội thoáng cái cùng tập trung lên mặt nàng. Thấy thần sắc của nàng không tốt, nhân tiện nói “Có phải muội biết phụ thân chết như thế nào hay không? Nếu như biết thì muội nói ra!”

Sắc mặt của nàng thoáng cái trắng bệch, 1 hồi lâu mới đứng lên khỏi ghế, giọng nói “Đại tỷ, phụ thân, sau khi bỏ đi 1 năm thì đã chết! Lúc trước ta ở Phong quốc đột nhiên hựu [ly hôn] người kia, đó là bởi nguyên nhân này!”

Ta ngồi thẳng người “Nguyên nhân gì? Nguyên gì cứ nhiên làm muội làm cho chuyện hựu phu – phạm vào chuyện to lớn của thiên hạ? Muội cũng biết, từ xưa chỉ có nam tử hựu thê, chưa từng có nữ tử hựu phu!”

Nàng nhìn ta, lạnh lung cườm, tóc bạc bên ta buông xuống trước ngực, đúng là phiêu dật như tiên “Nếu như, hẩn là nam tử giết cha ta? Các tỷ nói, ta có hựu hẩn hay không? Ta làm có đúng không?”

Hàn Mai lạnh lùng nói “Là hẩn giết? Vậy người lại càng không nên hựu rồi hẩn! Hẩn là giết hẩn rồi!”

Phục Linh ngắt lời “Ta là vì điều tra việc này nên mới đi nhiều năm như vậy! Các tỷ có iết ngày đó phụ thân chết như thế nào không? Nếu sau khi các tỷ biết mà còn có thể nhàn nhã ngồi ở chỗ này như vậy, ta liền không còn mang họ Diệp!”

“Chết như thế nào?” Ta nghiêm mặt nói.

“Trăm tử! Bởi vì, ” nàng quay đầu, nghiêm túc nhìn vào mắt ta “Ngày đó, có người mời hẩn chữa bệnh mà hẩn không đồng ý. Vì vậy, liền bị người ta chặt ra 14 khúc. Mỗi nước được chia 1 khúc, cho con chó trong nhà mình ăn!”

Nàng vừa nói xem, mấy người bọn ta liền bật dậy khỏi ghế, cả kinh nói không ra lời! Nước mắt rơi xuống! Phụ thân, cứ nhiên bị người ta chém giết. Hơn nữa, còn bị cho chó ăn!

“Phụ thân thường nói với ta, lương y như từ mẫu. Nhưng cả đời của người cứu người vô số, rốt cuộc được hồi báo như thế nào? Người đáng lẽ không nên nhận kết quả này. Người như thế nào có thể bị chó ăn!” Ta cơ hồ phát điên mà hô khóc lên

Ta vừa khóc, các nàng cũng đều hô khóc phụ thân. Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong Ngân Phát sơn trang đều trở nên mù sương. Cho đến bây giờ, nói đến cái chết của phụ thân. Ta đã nghĩ qua rất nhiều kiểu chết, nhưng chưa từng nghĩ đến thế này

Là ta, hại chết người sao? Là ta sao? Diệp Dục Nô ta là cái vật gì đây! Cứ nhiên bức tử chính phụ thân mình! Lại còn không biết xấu hổ mà nói cái gì cũng là vì muốn tốt cho các nàng! Chết chính là chết, nhưng còn lại rơi vào kết quả bị chó ăn! Đây là thân y đã cứu sống vô số người sao?

Sao mà bi thảm! Sao mà bất đắc dĩ! Lúc người chết, bất đắc dĩ cỡ nào, sợ hãi cỡ nào! Người, sinh nhiều hài nhi như vậy, nhưng không có 1 ai ở bên người chăm sóc. Điều nguyên rủa lớn nhất trong 14 nước không phải là không được chết tử tế, mà không có con chăm nom. Người, là rơi vào kết quả như thế

“Phụ thân!” Ta khóc hô quỳ rạp xuống đất, các nàng cũng quỳ xuống theo. Che mặt lên tiếng khóc lớn!

“Là người! Đại tỷ! Nếu nhiên không phải người, phụ thân có thể cô độc mà chết ở ngoài như vậy không? Nếu nhiên không phải người dám kiên trì hẩn cứu một người, người liền giết một người, hẩn như thế nào

bởi vì không cứu người mà bị giết chết? còn bị chó ăn! Đại tỷ! Người làm ra tất cả các chuyện này đều vì muốn đòi công đạo ấu thân, như vậy, ai có thể đòi công đạo cho phụ thân đây?” Phục linh khóc lớn nói.

Ta nghe vậy cuống quýt địa lui về phía sau, không sai! Là ta! Là làm! Là ta, không cho hấn cứu người! Là ta bức hấn ra khỏi gia môn!

Một hồi lâu, ta đứng lên, một bả xóa đi nước mắt, lạnh lùng nhìn nàng, Công đạo của hấn, do ta đi đòi! Muội nói đi, lúc ấy, là ai đã hạ thủ!” Ta chỉ cảm thấy cả người mình đang phát run!

“Người đòi cho hấn? Người cũng biết, người 14 nước đều có phần! Nếu người cam đoan đem tên người Hoàng quốc kia chém giết dưới kiếm, ta liền cảm thấy mỹ mãn! Chuyện của Phong quốc, ta tự đi làm!” Nàng lau đi nước mắt

“Phục Linh, sao muội có thể ăn nói với đại tỷ như vậy? muội có biết, đại tỷ vì dưỡng dục chúng ta thành người mà phải chịu bao nhiêu cực khổ? Bị bao nhiêu người chỉ trích! Năm đó tỷ ấy mới bao nhiêu tuổi? Biến chính mình thành thần y tính tình cổ quái, muội cho rằng tỷ ấy vui lắm sao?” Phù Dung mắng

Phục Linh ghen ngào, 1 hồi lâu mới ta “Ta biết tỷ ấy không phải là cố ý! Cho nên, ta ẩn nhẫn việc này nhiều năm như vậy mới nói! Nhưng vừa mới nhắc đến, trong khoảng thời gian ngắn, ta thật sự rất thương tâm! Xin lỗi, đại tỷ!”

Ta vỗ vỗ vai nàng.”Hoàng quốc, là ai?”

“Ngày đó, ai là thái tử hoàng quốc thì đó chính là người hạ thủ! Đường Vũ Hiên cho chó ăn!” Phục Linh cắn răng nói.

“Có phải là ăn đúng thủ cấp hay không? Cả người ta bắt đầu run rẩy. Nguyên lai, không phải là hấn tím được thủ cấp của mẫu thân, mà là, con chó của hấn được ăn phải! Lúc này, ta mới nhớ, ta đã từng gặp qua con chó đó, lúc ấy ta đã cho nó 1 chưởng vào mõm, nhưng lại bị Đường Vũ Hiên cản trở! Nguyên lai, cư nhiên là nó

Nàng gật nhẹ đầu “Đúng vậy! Chính là thủ cấp!”

Nước mắt của ta lại rơi xuống, nhỏ giọng ghen ngào “Phải không? Phải không? Ngày đó, những người bây giờ đều là thái tử sao? Tất cả mọi người nghe được? Các muội biết thái tử năm đó là ai sao? Các muội, đều biết kẻ thù giết cha là ai sao?”

Các nàng rưng rưng gật đầu, “Biết! Thề sẽ vì phụ thân mà báo thù này !”

Ta ngửa đầu nhìn trời, nước mắt rơi xuống gương mặt “Phụ thân, nếu người có linh thiên, thì hãy để ta chính tay đâm chết tên Đường Vãn Thiên này! Bất luận như thế nào, ta nhất định phải báo thù cho người! Ta cư nhiên đã sinh ra 3 hài tử cho kẻ thù giết cha! Ông trời thật không có mắt! Anh minh cả đời của Diệp Dục Nô đều đã huỷ tẩn! Đường Vãn Thiên, Diệp Dục Nô ta ở đây thề, không giết người, ta thề không làm người!”

Nói xong, ta rút đoản kiếm ra, cắt lấy ngón tay, cũng như cắt vào trái tim

Các tỷ muội thấy ta như thế, liền cũng làm theo ta, lấy máu vi thệ. Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng tràn ngập mùi máu tươi

Nước mắt ta từng giọt từng giọt rơi xuống. Chưa bao giờ biết, cảm giác hận 1 người lại là như vậy! Ta nghĩ, hấn đã sớm biết hấn là kẻ thù giết cha ta! Chỉ giết 1 mình Tuyên Tuyết Dung thì đã quá ưu ái cho hấn rồi! Ta cần môi, quay đầu, nói với các nàng “Vốn chúng ta định sẽ khăng khải chịu chết, nhưng, bây giờ chúng ta không thể chết được. Điện Thanh, cầm bản đồ đến đây! Bọn họ xem thường nữ tử, thì hãy cho bọn họ biết, kẻ xem thường nữ tử thì sẽ phải gánh chịu hậu quả gì! 14 Phụng Hoàng loạn thiên hạ sao? Quốc sư sao?” Ta rưng rưng cắn răng.

Điện Thanh nghe lời, đem bản đồ của Ngân Phát sơn trang lấy ra. Bọn ta nghiên cứu sắp ngửa. Cuối cùng không có kết quả. Mấy ngày sau, Quý Phong và Đường Vãn Hiên tới nơi này! Bọn ta ra cửa nghênh đón. Bên trong trang thoáng cái liền trở nên náo nhiệt

Người thường nói, nam nhân có nhiều nữ tử thì vốn là hạnh phúc, còn phụ nữ mà có nhiều nam nhân thì là bi thảm. Đường Văn Hiên đang cảm y thư, đi theo ta ở 1 bên ghi ghi chép chép

Ngày 15 tháng 8 sắp tới, các tỷ muội ta đều có tâm nguyện chưa thực hiện được. Tâm nguyện của ta là nghiên cứu việc tự thụ thai của nữ tử. Vì vậy, liền bắt 1 đồng lớn nữ tử về. Cho các nàng uống thuốc tự hoài thai. Đầu tiên là dung máu của người sống, phát hiện ra hiệu quả cũng không lớn. Sau đó, chậm rãi, ta đã tìm được nguyên nhân mấu chốt, cuối cùng, cứ nhiên trong 10 nữ tử thì đã có 9 người có thể tự hoài thai

Vì vậy, ta liền thả các nàng ra khỏi sơn trang

“Như vậy đối với các nàng ấy mà nói, có phải là không công bằng hay không? Nếu đây là những nữ tử không thể mang thai thì các nàng ấy còn có thể sẽ cảm tạ nàng. Nhưng, các nàng ấy đều là những cô gái chưa lập gia đình, bỗng nhiên lại mang thai, nàng nói xem, thế nhân này có thể chừa lại mặt mũi cho họ sao?” Văn Hiên cau mày nói nhỏ.

Ta quay đầu lại. Tự tiểu phi tiểu nhìn hấn “Người thương hại các nàng? Vậy thì thu nhận tất cả các nàng đi! Đến lúc đó, tất cả hài tử trong bụng các nàng đều là hài tử của ngươi rồi!” Ta nháy mắt với hấn

Hấn cứng lại, bỗng đứng rống to lên, “Nàng biết là ta không có ý tứ này! Ta như thế nào có thể!” Sắc mặt hấn ửng hồng

Ta nhìn chăm chăm vào mắt hấn, nếu ngay từ đầu, người ta yêu là hấn thì tốt biết bao nhiêu. Nếu vậy, thì hết thảy những thống khổ sẽ không xảy ra. Nếu thật là như thế, ta sẽ dung mọi thủ đoạn để làm cho hấn khuất phục [ý chị ý là sa vào lưới tình của chị ý ==]. Cho dù hấn có là thái thượng hoàng, ta cũng không quan tâm

Hấn phát hiện ta cứ nhìn vào mắt hấn, 1 hồi lâu, đỏ mặt “Nàng! Nàng!”

Ta dùng tay nâng cằm hấn lên “Văn Hiên! Đã từng có người nói với ngươi rằng, ngươi thật sự rất đẹp hay chưa? Mặc dù ta biết, dung từ này cho nam nhân là không đúng! Nhưng, ta không nhịn được! Nếu là nữ tử, thì ngươi sẽ rất xinh đẹp!” Nói xong, ta liền khoá trụ lấy môi hấn

Hấn kinh ngạc, cũng không lui về phía sau, để yên cho ta ma sát qua lại trên môi hấn. Một hồi lâu sau, ta đẩy hấn ra “Đi đi, rời khỏi Ngân Phát sơn trang!”

Sắc môi hấn trắng không còn chút máu “Tại sao!”

Ta không nhìn hấn, lãnh đạm nói, “Trở lại Phượng Hoàng cốc đi! Sau này, Phượng Hoàng cốc, liền giao cho ngươi rồi! Có thể không?”

Hấn lắc đầu, “Ta biết ngày 15 tháng 8 mà các nàng nói còn chưa đến, nhưng, bọn họ không nhất định sẽ giết hết tất cả các nàng! Cho dù có chết thì ta cũng muốn cùng nàng chết cùng 1 chỗ!”

“Chết cùng một chỗ? Người nói nghe thật dễ dàng! Người chết rồi thì vị trí thân y của ta sẽ giao cho người nào? Người muốn thân y gia của ta diệt môn? Đường Văn Hiên, sao dụng tâm của ngươi có thể ác độc như thế?” Ta lạnh giọng trách mắng.

Hấn cả kinh, một hồi lâu mới nói, “Như vậy, Nô nhi! Nô nhi! Lúc này, đừng để ta rời đi 1 mình!”

Bên môi ta nở nụ cười ôn tồn “Văn hiên! Nếu ngay lúc đầu, người ta thích là người thì tốt biết bao nhiêu! Sẽ không cần phải dính dáng đến ca ca của ngươi như thế này! Sẽ, cả đời sẽ hạnh phúc, phải không? Phải không?”

Hấn thoáng giật mình, giữa đôi đồng tử phát sáng là hình ảnh ta 1 thân hồng y tóc bạc, vô cùng tuyệt mỹ, nhưng cũng vô cùng thô lương! Hấn nhìn vào mắt ta, kiên định gật đầu

Trong mắt ta có lệ, 1 hồi lâu sa, phi thân nhào vào trong lòng hấn “Gả cho ngươi, được không?”

Hấn gật đầu. Dịu dàng nâng cằm ta lên, ta ngâm vành tai của hấn! Cả người hấn đại chấn

“Đến phòng ta, được không?” Ta nhẹ nhàng thì thầm vào tai hắn! Hắn chấn động, nói giọng khan khan “Nàng thật tâm sao? Thật sự sẽ gả cho ta? Thật sự muốn ta? Thật sự, sẽ không hối hận, phải không? sẽ không giận ta sao?”

Ta lấy tay che môi hắn “Buổi tối, đến phòng ta, ta sẽ nói cho ngươi!” Ta mị hoặc nhìn vào mắt hắn, 1 hồi lâu, tránh khỏi vòng ôm của hắn, chậm rãi tiêu sái trở về phòng!

Ta biết, lần này, hắn sẽ giữ lời! Bởi vì, hắn đương nhiên rất muốn biết ta có phải thật tình hay không! Đối với việc của hắn và Đường Đình Hiên, có phải ta thật sự không để ý hay không! Còn nữa, có phải ta thật sự thương hắn hay không! Có phải ta thật tình muốn gả cho hắn hay không!

Đến khi bên ngoài vang lên tiếng “cốc, cốc” ta liền biết, ta thành công rồi!

Mở cửa phòng ra, ta đứng đó mỉm cười, một tay không do dự mà kéo hắn vào trong, hắn nhìn chằm chằm vào mắt ta “Nô nhi! Ta đến, là muốn nàng cho ta 1 đáp án!”

Ta ôm eo hắn, bình tĩnh nhìn hắn “Đáp án gì? Là lý do tại sao ta gả cho huynh sao?” Ta nháy mắt với hắn. Hắn ngẩn người, “Ta đã nghĩ tới rất nhiều lý do, nhưng có thể nào cũng không nghĩ ra được! Ta! Ta! Ta!” Lời nói hắn biến mất trong môi ta.

Ta dồn hắn vào cánh cửa, tại trong miệng hắn mà tạo phản.

Hắn 1 tay đẩy ta ra “Nàng biết, ta vốn không cầu thả trắng hoa. Đến lúc chúng ta thành vợ chồng là được! Nàng không nên như thế!” Sắc mặt hắn đỏ bừng, tròng ngực đập rất lớn.

“Chúng ta, đã từng ở chung thân mật, huynh quên rồi sao? Vãn Hiên! Là huynh không nhớ rõ rồi, nhưng ta thì nhớ kỹ thanh thanh sở sở [ý là nhớ rõ từng chi tiết ^~]. Nếu không phải huynh đột nhiên thoái nhượng thì sao ta có thể lại mang thai đây? Không mang thai thì sẽ không lạc mất hài tử. Ta đã làm mất hài tử, muốn huynh bồi thường cho ta 1 chút thì có gì không đúng?” Ta nháy mắt với hắn.

Hắn thoáng giật mình, một hồi lâu mới nói, “Chuyện kia, xin lỗi!”

Ta che môi hắn lại “Không nên nói suông! Cái ta muốn là hành động thực tế!” Nói xong, ta kéo đầu hắn xuống.

Hắn 1 hơi lạnh, không biết như thế nào cho phải! Ta ôn tồn cười! cùng hắn dây dưa! Hắn lại đẩy ta ra “Ta không thể ỷ khuất nàng! Nàng xứng đáng với những gì tốt nhất! Nô nhi! Hắn từng ngậm từng ngậm thử phỉ phò

Ta nói, “Ta không thể thả huynh đi! Ta sợ huynh vừa đi, thì sẽ làm ta đi ra ngoài theo! Đường Vãn Hiên, huynh đã bị ta làm tổn thương quá nhiều rồi! Ta không muốn lại làm thêm nữa. Huynh cũng biết, lúc đầu, lúc cùng ngươi và Tuyên Tuyết Tấn, ta vẫn còn do dự không quyết! Huynh cho rằng, ta đối với huynh là giả ý, kỳ thật, ta đối với huynh là thật tình! Chỉ là huynh đối với chính mình lại rất không tự tin! Mấy lần đều làm cho ta lo lắng! Hôm nay, ta như thế nào cũng không thể để huynh bước ra khỏi cánh cửa này!” Nói xong, ta liền muốn cởi quần áo của hắn.

Hắn lùi lại phía sau mấy bước, kéo quần áo của mình trước ngực. Giật mình không nói ra lời “Nguyên lai, đúng là như thế sao? Sao có thể! Nàng lúc đầu, rõ ràng đã chọn Tuyên Tuyết Tấn!”

Ta từng bước một đi về phía hắn “Đúng vậy! Lúc đầu, ta chọn Tuyên Tuyết Tấn, nhưng, huynh không nhớ rõ sao? Nguyên nhân ta chọn Tuyên Tuyết Tấn là vì sao? Vậy thì để cho ta nói cho huynh biết! Là bởi vì các huynh nói rằng hắn đã chết. Nếu như ngày đó các huynh nói rằng huynh đã chết thì ta cũng phải làm như vậy! Vãn Hiên, huynh ngầm lại xem!”

Hắn thôi lui về phía sau “Ta tin! Ta hoàn toàn tin. Nhưng là, nhưng là ta không thể ỷ khuất nàng! Nô nhi! Ta đi!” Dứt lời, hắn liền muốn đẩy cửa ra, nhưng lại bị ta lấy thân che ở cửa.

Trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt của hắn trắng bệch, nhìn ta “Nô nhi! Ta không nghĩ tới! Thật sự, chúng ta như vậy! Không tốt!”

Bên môi ta phẩm ý cười ôn tồn “Không tốt sao? Vãn Hiên, huynh không muốn ta sinh hài tử cho huynh?”

Ta địa bên môi phiếm ôn tồn địa ý cười, “Vốn là bất hảo sao? Hỏi hiên, ngươi không nghĩ ta cho ngươi sinh hài tử?”

Cả người hần phát run, 1 hồi lâu mới nói “Muôn! Chỉ là...!”

Ta cười nói “Muốn thì liền làm đi! Đường Vãn Hiên, làm 1 nam tử hán đường đường chính chính đi! Không nên sợ đầu sợ đuôi như vậy! Huynh đang sợ cái gì! Huynh không phải là đang sợ Đường Đình Hiên ghen đấy chứ!” Ta nhìn chăm chăm vào mắt hần

Hần nhìn chăm chăm vào mắt ta, vẻ cuồng loạn trong đôi mắt dần dần bình tĩnh trở lại “Nô nhi, nàng tỉnh táo 1 chút! Ta biết trong khoảng thời gian này, áp lực của nàng rất lớn! Nhưng là, chúng ta không thể làm như thế! Ta chỉ có thể nói như thế!” Dứt lời, hần liền muốn rời đi!

Ta cúi đầu, cố gắng làm cho mình không ghen ngạo, nhưng không thành công “Vãn Hiên, huynh đang chê ta già sao? Đúng vậy! Nhiều năm trôi qua như thế, sao ta có thể không già đi! Huynh đi đi! Huynh có biết tại sao hôm ta nhất định phải đưa huynh đến đây? Vậy thì để ta nói cho huynh, bởi vì... tỷ muội bọn ta đã quyết định vào ngày 15 tháng 8 sẽ cùng đồng quy vu tận trong Ngân Phát sơn trang rồi! Chỉ muốn cùng huynh thành thân, danh chính ngôn thuận ở cùng 1 chỗ, xem ra là không được rồi! Xin lỗi, Vãn Hiên, ta không còn nhiều thời gian!” Ta lau đi nước mắt

Hần cả kinh nói, “Các nàng! Các nàng!”

Ta ngược mặt lên, gật đầu “Đừng vậy! Ngày 15 tháng 8, nghe người ta nói, đó là ngày tỷ muội bọn ta loạn thiên hạ! Bọn ta không biết mình có bản lãnh loạn thiên hạ hay không! Nhưng là, tỷ muội ta đã quyết định sẽ cùng tồn vong trong Ngân Phát sơn trang này! 1 người như vậy, sao có thể thành thân với huynh đây! Nếu sau việc này, tỷ muội ta còn sống, huynh phải ở trong Phượng Hoàng cốc chờ ta, ta sẽ thành thân với huynh!”

“Ta sẽ không đi! Ta muốn cùng nàng đồng sinh cộng tử!” Dứt lời, hần liền định tiến lại ôm lấy ta. Ta 1 bả tự xé rách quần áo của chính mình, yếm hầu hết lớn “Người đâu, người đâu! Cứu mạng!” Vãn Hiên, xin lỗi, ta nhất định phải đuổi huynh đi

131. Q.3 - Chương 25: Bao Vây Ngân Phát Sơn Trang

Lúc Vãn Hiên bị trang nô kéo ra bên ngoài, trong mắt hần phiếm vẻ khiếp sợ như không thể tin. Ta xuyên qua đám người, dung khẩu hình nói với hần “Quay về Phượng Hoàng cốc chờ ta, qua ngày 15 tháng 8, ta liền trở về thành thân với huynh”

Nước mắt trong mắt hần thoáng cái liền rơi xuống, 1 hồi lâu sau mới quay đầu đi, không nhìn ta. Hần đang tức giận, chỉ là, ta cũng biết, hần sẽ chờ ta

Ta nhìn bộ dáng của hần, đang định quay đầu lại đi hần lại quay đầu lại, đột nhiên hét lớn “Nàng nhất định phải trở về, ta đợi nàng! Một ngày không đợi được thì chờ 1 ngày, 1 năm không trở lại thì chờ 1 năm! 10 năm không trở lại thì chờ 10 năm!”

Ta rưng rưng gật đầu. “Rầm” hần bị trang nô kéo ra ngoài. Thâm Lam đứng ở bên cạnh ta, nhỏ giọng nói “Thế nào, định đi, có muốn mang hần về lại không?”

Ta lắc đầu, “Không nên, đây là chuyện của tỷ muội ta, chúng ta không thể liên lụy người khác!” Hơn nữa, hần là người ta muốn bảo vệ

Lãnh Thâm Lam nhanh chóng gật đầu, 1 hồi lâu sau gương giọng nói “Đóng đại môn lại!”

Lúc đại môn khép lại, ta thấy thân ảnh hần vọt tới đại môn khẩu [miệng cánh cửa]. Ngửa đầu nhìn trời, nước mắt của ta cũng rơi xuống theo. Đúng vậy, đúng vậy a, nguyên lai, hết thảy những điều ta vừa mới nói đều là sự thật. Nguyên lai, ta lại là như thế này, muốn gả cho hần a

Ta đau buồn, hần vì ta mà tấu cầm 1 đêm, làm cho 10 ngón tay bị phá hỏng. Nước mắt, lại rơi xuống. Đã trễ thế này, hần 1 mình rời đi, không có việc gì chứ?

“Thâm Lam, phải người đưa hấn quay về cốc. Hấn thân thể yếu đuối, đã trể thế này, 1 mình hấn thì làm sao bây giờ?” Ta quay đầu, đóng cửa phòng lại

“Lãnh Thâm Lam chấp tay nói “Tuân lệnh đại di! Người đâu, phải 2 người ra ngoài, bảo vệ đại di phu tương lai quay về Phượng Hoàng cốc”

Hài tử này đúng là thật thông thấu a. Hấn nhìn ra, ta cuối cùng đã hạ quyết tâm gả cho hấn rồi, phải không? phải không? Nguyên lai, cảm giác khi từ bỏ tất cả đúng là tốt đẹp như vậy, gả cho Vãn Hiên

“Tỷ xác định, tỷ thật sự muốn sau chuyện này thì sẽ gả cho Đường Vãn Hiên?” Phục Linh lạnh lùng nói

Ta gật đầu “Đúng vậy, ta đã phụ hấn quá nhiều rồi. Nếu đời này không thể trở thành nương tử của hấn, ta kiếp này cũng không sống tốt. Đây là tâm nguyện cả 1 đời, cũng là đại tỷ quá tham lam rồi, lại muốn nắm trong tay 1 nam tử thần tiên như vậy. Ta phải bắt được hấn, bắt được hạnh phúc vào tay!”

Phục Linh cười, từ trong hoa viên nắm lên 1 vốc cát vàng, tay nắm chặt, đất cát liền từ khe hở kẽ tay nàng mà rơi ra. Nàng mỉm cười đứng đó, quay đầu lại yên lặng nhìn chăm chăm vào mắt ta “Hạnh phúc, giọng như vốc cát trong tay này, người càng muốn bắt được ngay thì đánh mất càng nhanh. Như thế nào có thể nắm bắt được thì phải xem ở tỷ rồi, đại tỷ!” Dứt lời, nàng liền ném nắm cát trong tay qua cửa sổ, vỗ vỗ tay, tiêu sái rời đi

“Từ đâu mà muội biết đạo lý này, Phục Linh?” Ta cau mày.

Nàng cũng không quay đầu lại, giọng cười to nói “Không cần cảm tạ muội, tỷ nên cảm tạ Kim Dung, cảm tạ Hoắc Thanh Đồng đi!”

Ta nghị hoặc nhìn nắm cát trong tay, gió lạnh thổi qua, đám cát liền theo gió mà bay đi. Hạnh phúc cũng giống như vốc cát trong tay ta sao? Cái nàng ám chỉ, là hạnh phúc của ta và Đường Vãn Hiên sao?

Ta và Vãn Hiên, cuối cùng cũng sẽ giống như vốc cát trong tay này, nắm bắt không được sao? Tay của ta run lên, 1 vài hạt cát cuối cùng cũng bị gió thổi sạch. Ta che gió đi, ta không tin mình không thể nắm giữ được hạt cát bằng đầu ngón tay này

Tháo hồng sa xuống, cố gắng muốn nắm giữ hạt cát trước cơn gió, nhưng cuối cùng lại khiến cho chính mình 1 thân toàn đất cát. Nước mắt của ta liền như vậy mà rơi xuống, bắt không được, bắt không được sao?

“Đại tỷ, tỷ đang làm gì?” Phù Dung đứng ở phía sau ta, yên lặng nhìn ta

“Ta đang nắm giữ hạt cát, nhưng là, không giữ được. Phù Dung, muội nói xem, hạnh phúc có thật sự giống như hạt cát trong đầu ngón tay, người càng bắt thì lại càng không bắt được sao? Ta ngửa đầu nhìn nàng.

Nàng chậm rãi đi tới, nhìn hồng sa trong tay ta “Đại tỷ, bên trong hồng sa của tỷ là cái gì?”

Ta ngẩn ra, lúc này mới cảm hồng sa lên xem. Nàng ngồi xổm xuống, tiếp nhận hồng sa của ta, chậm rãi run ẩy, qua chốc lát, trên hồng sa cứ nhiên chậm rãi xuất hiện 1 hạt cát tinh tế. Ta kinh hỉ lau đi nước mắt, hạnh phúc của ta không biến mất hoàn toàn, không có

Nàng vỗ vỗ vai ta “Đại tỷ, có 1 số việc, không nên quá cố chấp. Tỷ bắt không được hạnh phúc thì bọn muội sẽ giúp tỷ bắt! Nhiều người nhiều lực!”

Ta quay đầu lại nhìn gương mặt kiên định của nàng, một hồi lâu mới kiên quyết gật đầu. Lúc này đây, nhất định sẽ không buông hấn ra, cho dù hấn có đang thoái nhượng, cho dù thiên đại khó khăn, ta cũng sẽ gả cho hấn. 1 kiếp nạn này, các tỷ muội của ta sẽ vượt qua

“Muội cũng vậy, Phù Dung, có việc gì thì cũng nên thổ lộ ra, biết không?” Ta vỗ nhẹ vai nàng

Nàng thoáng giật mình, nước mắt, liền như vậy rơi xuống, “Đại tỷ!” Nàng nhào tới, gục đầu lên vai ta, khóc lớn thành tiếng. Ta vỗ vỗ lưng nàng “Được rồi, được rồi, đã qua rồi. 1 kiếp này, tỷ muội chúng ta sẽ không bao giờ chia tách nữa, có được không?”

Nàng lau đi nước mắt “Ta biết, ta biết, đại tỷ, xin lỗi, vì bọn ta, tỷ đã chịu quá nhiều khổ cực rồi!”

Cả người ta đại chấn, vuốt ve mái tóc nàng “Muội biết?”

Nàng gật đầu “Đại tỷ ngày đó hoá thiêu căn nhà của chính mình, rồi lại làm giả 10 mấy cỗ thi thể, đó là muốn Diệp gia ta biến mất khỏi thế giới này, không phải sao? Sợ ngày đó Đường Vãn Thiên sẽ làm hại đến bọn muội, nên tỷ muốn dời chiến trường sang Hoàng quốc của hần. Sau đó lại có người đến đào mộ của mẫu thân, mặc dù đã bị truy nã về, nhưng việc này lại làm cho ta phát hiện đại tỷ nguyên lai vẫn đang bảo vệ bọn ta. Sau đó ta phát hiện ra nhị tỷ không hề hưởng khói ộ phần của mẫu thân, vì vậy, ta liền biết, bên trong mộ huyết vốn không phải là di thể của mẫu thân. Sau đó lại nghĩ, nhị tỷ và Nhận Hỷ biến mất trong thời gian lâu như vậy, việc này chỉ có 1 cách giải thích, đó chính là đại tỷ đã dời di thể của mẫu thân sang nơi khác. Ta đã nghĩ ra rất nhiều lý do, chỉ có cái này là hợp tình hợp lý nhất. Đại tỷ mặc dù cuồng ngạo nhưng cũng sẽ không vô cớ mà mạo hiểm. Vì vậy, liền tra ra được, nguyên lai, các tỷ đã sớm biết đến ngày 15 tháng 8 này. Nói thật, thật sự là mất rất nhiều công sức đây!”

A, nguyên lai vẫn không qua mắt được nàng. Muội muội này, từ nhỏ đã giỏi suy lý, chuyện bọn ta làm tinh mật như vậy mà cuối cùng nàng vẫn có thể tìm ra chân tướng

Ta vuốt ve mái tóc của nàng “Muội trách đại tỷ sao?”

Nàng lắc đầu, “Mỗi người bọn ta tiếp cận với hoàng đế mỗi nước là vì muốn cứu tỷ ra. Chỉ là không ngờ rằng, bọn ta mới là người được tỷ bảo vệ. Nghĩ đến, thật buồn cười. Nhiều năm như vậy, đề là đại tỷ 1 mình gánh vác gia thất này. Bây giờ, đại tỷ, hạnh phúc của tay, bọn ta giúp tỷ bắt. Tỷ muốn nam nhân kia, bọn ta giúp tỷ bắt, tỷ muốn thoát khỏi Đường Vãn Thiên, bọn ta giúp tỷ!”

Ta rưng rưng gật đầu. Theo thời gian trôi qua, số người bên trong Ngân Phát sơn trang càng ngày càng nhiều, nhìn tất cả tỷ muội đều đến đông đủ, trong lòng ta không biết thế nào là lại xuất hiện 1 cảm giác khó chịu không nói nên lời. Chứng bạc tóc, vốn có thể chữa, tại sao ta không giúp các nàng chữa? Mặc dù các nàng không nói, nhưng ta biết, trong lòng các nàng, đối với mái tóc bạc này, vốn là để tâm

Nếu lần này tỷ tỷ bọn ta không qua khỏi, như vậy, trên đường xuống hoàng tuyền, mái tóc bạc này cũng sẽ là vật kết nối duy nhất giữa các tỷ muội ta

Ta không thể làm cho các nàng mang theo tiếc nuối mà rời đi, nếu ta là thần y, thì cho dù là chứng bạc tóc, như thế nào cũng phải chữa khỏi cho các nàng! A, nếu phụ thân chứng kiến bọn ta đều 1 đầu tóc bạc, có phải người cũng sẽ rất khó chịu? Vì vậy, ta liền cùng Phù Dung xuất trang tìm dược liệu. Tập hợp được tất cả các loại dược liệu rồi, liền chế thành 1 tiểu dược hoàn [viên thuốc nhỏ]

Chỉ cần các nàng uống xong thì tóc sẽ có thể đen lại như trước. Là ta quá ích kỷ rồi, phụ nữ tóc đen sao có thể sống tốt với mái tóc bạc trắng a

Ta và Phù Dung nhìn nhau cười. Đã lâu rồi nàng không còn âm ỉ muốn mổ xẻ người chết, còn nghiêm túc đi theo ta hái thuốc, cho đến lúc này, ta mới phát hiện, nguyên lai, hạnh phúc lớn nhất cả 1 người hành y là được đường hoàng hái thuốc, là người chữa bệnh, hạo hạo nghiên cứu dược lý

Nếu không phải sự đời này đã làm cho ta vướng vào chứng tâm bệnh thì ta nghĩ, ta còn sẽ còn là Diệp Dược Nô luôn vui đầu vào nghiên cứu dược liệu

Một nữ tử bị Đường Vãn Thiên mỗi ngày dây dưa

“Hần rốt cuộc tại sao không giết ta? Rốt cuộc tại sao chúng quy lại thích đấu đá với ta như vậy?” Ta nghiêng đầu nghĩ hoặc hỏi

Phù Dung cười nói “A, ta nghĩ tới nghĩ lui, người này hành tung quá mức khả nghi. Ta nói tại sao đại tỷ của ta cũng không tính là quá kém, hơn nữa lại còn nổi danh trên giang hồ, thế mà tại sao lại không có người nào đến cầu hôn. Cuối cùng mới phát hiện, nguyên lai không phải là chưa từng có ai đến cầu thân, mà là bởi vì có người đã đem những người này hù dọa trở về, nói không chừng còn giết luôn rồi. Mà tên Đường Vãn Thiên này, theo ta thấy, hần là đang hướng về tỷ. Đại tỷ, nếu ta đoán không lầm, thì lúc đó có lẽ hần đã thích tỷ rồi, chỉ là giữa chừng lại xuất hiện 1 Tuyên Tuyết Dung. Ta đến này vẫn không nghĩ ra, tại sao Đường Vãn Thiên lại mang nàng ta tới nơi này, hơn nữa, lúc Tuyên Tuyết Dung chết, rõ là đã biết tỷ hạ độc nàng rồi mà nàng vẫn cứ uống thuốc độc. Vậy thì chỉ có 1 cách giải thích, nàng ta nhân ra tỷ, có chết, cũng muốn giá hoạ cho tỷ”

Phải không? Bên môi ta nở nụ cười bất đắc dĩ “Lúc đó ta không biết Đường Vãn Thiên, ta xác định, trước

kia chưa từng gặp qua hần!” Ta nhớ Đường Văn Hiên đã từng nói qua, bọn họ nói rằng ta rất giống 1 nữ tử mà họ biết, đó là bởi vì nàng ta sao? Hơn nữa, trong mật phòng của Đường Văn Thiên, ta đã từng xem qua những bức hoạ vẽ ta, những lại chỉ có 1 bóng lưng, không biết là ai

“Nhưng hần năm lần bảy lượt hãm hại ta, rốt cuộc là vì cái gì?” Ta cau mày, tâm tư của người này quá khó hiểu. Còn nữa, hần mấy lần nhắc tới số lượng không đủ, thế cho nên trên chiếc áo tiểu da dê của hần có biết chữ số “980”, rốt cuộc là ám chỉ cái gì?

Lắc lắc đầu, ta cười “Mặc kệ hần nghĩ như thế nào, ta cũng sẽ không có khả năng nào dây dưa cùng hần nữa. Hạnh phúc của ta đã được quyết định phương hướng cuối cùng, đó chính là Đường Văn Hiên”

Nàng cười gật đầu, “Cùng hoàng đế vạch rõ giới tuyến thì mới là nữ tử Diệp gia. Đại tỷ, rốt cuộc tỷ đã nghĩ thông suốt rồi. Tên Đường Văn Hiên kia vốn là 1 người không tồi, lúc trước hần đi ra từ phòng của tỷ là ta đã biết rồi, tất hần là tỷ dụ hần đến trong phòng mình, sau đó dụ dỗ không được, then quá hoá giận, tự mình xé quần áo, vu oan giá hoạ cho hần, có phải hay không? Tỷ đã là mẫu thân của 3 hài tử, cư nhiên nam tử như vậy mà cũng không tha, thật là ý si đại nhục, đại tỷ!” Nàng cười, lui ra phía sau 2 bước

Ta híp mắt nhìn nàng “Muội hình như là tận mắt nhìn thấy, Phù Dung, đã có người nào nói với muội rằng người như muội rất đáng sợ hay chưa?”

Nàng gật đầu “Ta biết a, nếu sợ thì sao có thể thích mổ xẻ người chết đây?” 2 tròng mắt sáng quắc của nàng phát sáng. Ta đột nhiên cảm thấy cả người phát lạnh, cảm giác chình mình khi đứng trước mặt của nàng không có 1 chút bí mật nào đáng nói

Cuối cùng cũng chế được 1 viên dược, ta nhướn nhướn mày, viên dược này hiệu quả rất tốt, không những làm tóc phục hồi lại thành màu đen mà đồng thời cũng có thể làm cho người ta trẻ lại 10 tuổi

Đó là tuổi thanh xuân a! Trăm ngàn năm qua, tất cả mọi người đều muốn trước sinh bất lão, đi tìm thuốc trường sinh bất lão nhưng lại không có. Có thể luyện được vài khối thuốc làm cho chình mình hồi phục 10 năm thanh xuân đã vốn là việc trái với sinh tử tuần hoàn rồi

Từ xưa đến nay, sinh lão bệnh tử là thiên lý mà nhân sinh không thể thay đổi được, muốn vi phản tự nhiên thì phải nỗ lực rất lớn. Ta không nghĩ nỗ lực này quá lớn, cho nên, ta vất vả vi phản tự nhiên, chỉ là 10 năm mà thôi, hần là không ít người thêm muốn

Ta ngẩng đầu nhìn bầu trời, một hồi lâu mới nói, “Chờ việc này qua đi, tỷ muội ta liền vào hoàng lăng Hoàng quốc thấp cho phụ thân nén hương. Về phần Đường Văn Thiên, thù cha không đội trời chung. Hần giết cha của ta, ta cũng đi giết phụ thân của hần, cướp đi đệ đệ của hần, dùng người thân của hần để đổi phò với hần, nói vậy, hần cũng sẽ không sống yên thân!”

“Nếu tỷ ôm cái tâm tư này thì hạt cát hạnh phúc còn sót lại trong tay sẽ lại mất đi, đại tỷ! kỳ thật, sự tình lúc đó đã qua đi rất nhiều năm rồi, thực không thể khảo nghiệm, nếu như việc này là thật thì đã là bí mật của 14 nước. Chưa người nào từng thừa nhận rằng mình có tham dự vào cái chết của phụ thân chúng ta. Thái tử thì thế nào? Lúc ấy hần có động thủ hay không cũng không có 1 người nào biết mà kể lại!” Nàng cau mày phân tích

Ta cau mày, “Ta mặc kệ, hần phải bị thân nhân của mình hành hạ đến chết. Hần trốn không được liên an. Phụ thân của hần là cừu nhân của con mình, đệ đệ của hần là cừu nhân của ca ca, ta không thể làm khác được!”

“Nhưng là, tỷ lại gả cho đệ đệ của cừu nhân đấy, Đường Văn Hiên. Tỷ xem, từ lúc tỷ cứu hần trong bữa tiệc tuyển phi, bọn ta liền đã biết, trong lòng của tỷ không từ bỏ được hần. Nhưng là, tỷ lại e ngại hài tử trong bụng, gặt hần sang 1 bên. Sự thật chứng minh, hài tử này với tỷ là vô duyên, người hữu duyên chính là Đường Văn Hiên. Tỷ có thể dùng lý trí để hành xử với Đường Văn Hiên nhưng lại không thể dùng lý trí để hành xử với Đường Văn Thiên, tại sao? Một người phụ nữ, trong lòng có 2 nam nhân, hơn nữa, 2 nam nhân ấy lại là huynh đệ đồng phụ đồng mẫu [cùng mẹ cùng cha], tỷ cũng biết, mặc kệ kết quả thế nào, tình cảm giữa huynh đệ bọn ta cũng không thể trở lại như trước nữa. Tỷ đã đối với Đường Văn Thiên bất công rồi?” Nàng nháy mắt với ta

Ta híp mắt, “Đường Văn Thiên uội bao nhiêu tiền? Tại sao muội nói tốt cho hần?”

Nàng thoáng giật mình, chau chau mày, một hồi lâu mới nói “Hắn cho ta 1 toà thành trì, đem tất cả Hoàng quốc cho ta. Tỷ nghĩ gì vậy, ta sao có thể cần tiền của Đường Vãn Thiên. Tiền của ta còn chưa đủ sao?”

Ta cười, nhìn nàng “Đây quả là kết quả thất vọng. Ta đối với Đường Vãn Hiên là hi vọng, còn đối với Đường Vãn Thiên lại là thất vọng, đây là điểm khác nhau giữa 2 bọn hắn. Cũng không phải là nói ta yêu Đường Vãn Hiên nhiều hơn, yêu Đường Vãn Thiên ít hơn. Kỳ thật, 2 nam nhân đó trong lòng ta đều trọng [nặng] như nhau, chỉ là, một người đã tổn thương ta quá sâu, còn 1 người lại luôn che chở ta, ở bên ta. Muội nói xem, ta sao có thể không chịu ơn hắn đây? Trước đây, ta đã nói với hắn, nếu như có kiếp sau, Diệp Dược Nô ta quyết sẽ không phụ hắn. Bây giờ, ta đã chết qua 1 lần, vậy đây chính là kiếp sau của ta rồi, cho nên, ta sẽ không phụ hắn, ta, phải gả cho hắn!”

Nàng híp mắt nhìn ta, một hồi lâu mới gật đầu “Chúc tỷ hạnh phúc, đại tỷ! Nhìn thấy tỷ xác minh chính mình muốn cái gì như vậy, ta thật sự rất cao hứng cho tỷ!”

Lời chúc phúc của nàng làm lòng ta thật cao hứng, trong lòng không khỏi mong muốn này 15 tháng 8 trôi qua mau 1 chút, ta và Vãn Hiên sắp có thể thành thân rồi

Ta không nghĩ ra bất cứ lý do nào có thể chia cắt 2 người bọn ta. Trước đây, nếu không phải tại hắn nhiều lần thoái nhượng thì ta và Đường Vãn Thiên vốn không có cơ hội, không phải sao?

“Nếu tỷ không đuổi hắn đi thì thành thân với hắn ngay trong Ngân Phát sơn trang cũng là 1 chuyện tốt!” Phù Dung cười

“Ta là sợ sau khi thành thân với hắn, hắn sẽ không chịu rời khỏi Ngân Phát sơn trang mà muốn cùng chúng ta đồng sinh cộng tử. Nếu như biết ta có cái gì bất trắc thì hắn sợ là không có dũng khí sống sót. Hắn đã mất đi ta 1 lần, ta không muốn hắn lại phải đối mặt với tình huống này nữa. Nếu như chưa từng có được thì khi mất đi, sẽ không quá thương tâm, phải không? Nếu đã có trong tay, rồi lại mất đi trong nháy mắt, muội nói xem, tình huống này, bảo hắn sao có thể chấp nhận đây? Hắn đã từng vì ta mà giết người vô số, cũng từng vì ta mà luyện công phu rất mạnh, cũng từng vì ta mà đùa bỡn với quyền thuật. Ngay lần đầu tiên hắn nhìn thấy ta, hắn đã quyết định cứu ta, 1 nam nhân như vậy, ta sao có thể nhẫn tâm lại làm tổn thương hắn đây!” Ta nói, trong tâm đau đớn. Cái này nam nhân, cái này nam nhân...

“Sau ngày 15 tháng 8 liền đi tìm hắn đi. 1 nam nhân như vậy, nếu tỷ không đi tìm hắn thì để ta tiếp nhận là được rồi!” Thanh âm của Dược Nhi từ phía sau truyền đến

2 người bọn ta kinh hỉ quay đầu lại, nhìn thấy nàng hồng y tóc bạc, mỉm cười đứng ở trong gió. Thất lưng giắt 3 trượng trường kiếm [thanh kiếm dài 3 trượng], tay cầm 1 thanh nhuyễn roi màu đỏ, vô cùng anh tư hoán phát, vô cùng xinh đẹp. Nguyên lai, đây là cảm giác khi soi gương. Ta híp mắt, tinh tế đánh giá nàng.

Nàng cũng híp mắt nhìn ta. Một hồi lâu, nàng đột nhiên cười nói “Đại tỷ, 2 chúng ta cũng đã già rồi”

Ta gật đầu, “Muội xem, hài tử này cũng đã trưởng thành, chúng ta như thế nào có thể không già đây? Được rồi, Dược Nhi, trong khoảng thời gian trước, muội đã đi đâu, tại sao vẫn không thấy muội hành tẩu trên giang hồ? Nếu không phải lần trước muội con xuất hiện thì ta đã tưởng muội biến mất rồi!”

Nàng híp mắt nhìn ta, một hồi lâu mới nói “Có chút việc.”

Ta híp mắt, nhìn nàng một hồi lâu, nghĩ không ra 1 thiết nữ nhân như nàng thì có thể có chuyện gì khoá chân nàng được

“Để ta đoán xem, nhị tỷ đã không mang thai rồi đấy chứ, đã thế còn sinh hài tử. Tình thời gian đến nay, hài tử hắn đã hơn 2 tuổi rồi, nhị tỷ, ta đoán có đúng không? Vô lâm minh chủ chung quy không thể bụng mang dạ chửa, ôm hài tử bước chân vào giang hồ!” Phù dung cười tùm tùm nói.

Ta giật mình nhìn chằm chằm vào mắt nàng “Có thật không? Muội sinh bảo bảo rồi? sao mà bọn ta không biết chút tin tức nào?”

“Đương nhiên là thật, đại di, bọn ta nghĩ tới nghĩ lui, nhị di sinh bảo bảo, Lãnh gia bọn ta vốn có 1 chút tin tức, chỉ là không bán thôi!” Lãnh Thâm Lam không biết xuất hiện từ lúc nào

“Tiểu quý, sao người lại giống với lão nương của người như thế, có phải là muốn ném thử kiếm của nhị di không?” Dược Nhi cười lạnh mà nhìn chằm chằm Lãnh Thâm Lam

“Nhị di, tha cho ta địa, nhị di, người là 1 võ lâm minh chủ, có thể nói là 1 đại tông sư, như thế nào có thể khi để 1 hậu sinh văn bối như ta, không sợ khi truyền ra ngoài sẽ làm ọi người chê cười sao?”

Được nhi cười ha ha , “Ta sợ cái gì người chê cười, thứ mà Diệp Được Nhi ta yêu thích nhất chính là ý lớn hiếp nhỏ. Ta xem hậu sinh văn bối như ngươi sẽ làm sao đây! Tiếp kiếm!” Dứt lời, nàng liền rút trước kiếm bên hông ra, đâm vào Lãnh Thâm Lam

Một lớn một nhỏ, liền bắt đầu tại đình trong vườn truy truy đánh đánh.

“A! Hay là nhị tỷ thích dùng phương thức này để biểu đạt tình cảm của mình, quả nhiên, đúng là vẫn không lớn nổi!” Điện Thanh thấy vậy, lắc đầu

Ta quay đầu lại nhìn nàng, phát hiện nguyên lai không biết từ lúc nào, Nhuận Hồng và bảo Nhi cũng đã qua tới, cũng khoanh tay trước ngực mà xem 2 người các nàng biểu diễn

Bên môi Nhuận Hồng nổi lên 1 nụ cười lo lắng

Bảo Nhi kêu lên “Nhị tỷ, cố lên! Nhị tỷ, cố lên! Tranh thủ đánh cho tiểu quỷ này phát khiếp, đến lúc đó chúng ta có thể nhìn xem tên họ Lãnh sẽ làm sao bây giờ, ha ha!”

Ta nghe vậy, trong lòng thầm nghĩ 1 tiếng không ổn, nói với Nhuận Hồng, quân đội của Lãnh Mạc [tình hình là ta ko nhớ rõ tên của anh nỳ nữa, hình như ảnh xuất hiện ở Q2 cơ T.T] đã tới phải không?” Trách không được bên ngoài âm ỉ như vậy

Nhuận Hồng cười nói “Đúng vậy, bọn họ bao vây ở tầng trong cùng!”

Điều này có nghĩa là gì?

“Là ta để cho bọn bao vây, dù sao cũng sẽ như vậy, chỉ bằng để cho quân đội của mình bao vây, trên danh nghĩa là bao vây nhưng kỳ thật là bảo vệ. Có 1 tầng bao vây này, bọn họ có muốn tiến vào nơi này thì cũng không dễ dàng! Thế nào, có phải là rất thông minh không?” Nhận Hỷ đứng trên gờ tường, khoanh tay trước ngực, nói với bọn ta “Thâm Lam, không nên trốn, con lại dùng phương thức đối phó với ta để đối phó với nhị di!”

Lãnh Thâm Lam như vậy, liền hô lên 1 tiếng. Sau khi chỉ nghe được 1 chuỗi âm thanh ồn ào thì thoáng cái tiến ra 10 mấy con chó nhỏ. Được Nhi biến sắc, kinh thân lên, đứng ở bên người Nhận Hỷ, 1 chưởng đánh lên đầu nàng “Là người dạy hư hại tử!”

Nhận Hỷ nhanh chóng nghiêng đầu, trở mình lại, cười to “Tỷ tỷ, mặc dù tóc tỷ đã bạc trắng nhưng thoát nhìn vẫn giàu tinh thần như vậy, động tác 1 chút cũng không giống với lão nhân gia!”

Ta vỗ vỗ cái trán đau đớn, lại tới rồi, đánh xong tiểu tử, lại bắt đầu muốn đánh mẫu thân

Quả nhiên, Được Nhi thân hình như điện, hai người ở trên gờ tường truy truy đánh đánh.

“Thật hoài niệm cuộc sống như thế này, quả nhiên đã trở về!” Bên môi Điện Thanh nở nụ cười ôn nhu như thủy

Ta nhìn quanh bọn tỷ muội, đám người, tất cả đều có loại vẻ mặt này, trong đầu không khỏi mà rút quắt. Rốt cuộc màn độc thủ ở phía sau đã tước đoạt đi nụ cười của các nàng. Muốn tiêu diệt Diệp gia ta là được sao? Hết lần này tới lần khác, cùng bọn ta đối địch là bọn quốc sư quyền lực nhất 14 nước. Mà các nàng lại phải đối mặt với việc phụ quân mình lại đột nhiên trở thành kẻ thù giết cha

Trong khoảng thời gian này, là ta a, là ta tước đoạt đi niềm vui của các nàng. Nếu không phải tại ta, thì sao phụ thân có thể chết như vậy đây?

Cái chết của phụ thân giống như một tảng đá lớn đè ép lòng ta đến không thở nổi. Báo thù, muốn sống đã trở thành trụ cột quan trọng nhất trong khoảng thời gian này. Ngẫu nhiên, cũng có thể giấu lại bọn nhỏ, cũng có thể giấu lại.... Văn Hiến.

Lúc nghĩ đến Đường Văn Thiên, hận đến mức trái tim cũng phải rỉ ra máu rồi

“Thời gian đã không còn nhiều, Tiểu Hạ có hồi âm chưa?” Ta nhỏ giọng nói.

“Vẫn chưa, không biết tại sao mà vẫn không có hồi âm!” Lãnh Thâm Lam đứng ở 1 bên đáp lời. Mẫu thân hắt hắt đánh nhau với Được Nhi, hắt thanh nhàn rồi

“Dùng bộ câu đưa tin cho Tuyệt Hoàng, để cho nàng tự mình đi 1 chuyến, xuất động cấp hải chiến thuật!” Ta hừ lạnh nói. Tên Vũ Sa Thiên này mặc dù 2 mắt không còn nhìn thấy, nhưng bọn ta đưa nhiều bồ câu đưa tin đi như vậy, tất hẳn sẽ có đại sự phát sinh. Đã vậy còn cản trở đường đi giữa nàng, người này, có thật có thể đem đến cho Tiểu Hạ hạnh phúc sao? Chỉ là tập hợp lại, bất quá thì cùng nhau chờ chết thôi, như thế nào có thể khó khăn như vậy! Hẳn không cho nàng trở về, thì ta càng muốn mang nàng trở về

Lãnh Thâm Lam lĩnh mệnh đi. Ta nhìn theo bóng lưng của hắn, hài tử này, mới mấy tuổi mà cư nhiên đã hiểu chuyện như vậy, Nhận Hỷ mặc dù thất bại nhưng lại sinh ra đứa con tốt như vậy, thật có phúc khí vô cùng

Đã đến lúc này rồi sao? Bao vây sơn trang, bây giờ để cho bọn họ mang trang nô đi đào tẩu, vốn đã đến lúc Ta ra hiệu với Nhuận Hồng, nàng gật nhẹ đầu

Trong hốc lát, tất cả trang nô đã được triệu tập đến 1 chỗ. Ta nhìn bọn họ, cười nói với Lãnh Thâm Lam “Hôm nay đem cái người triệu đến, ta nghĩ, mọi người đã biết xảy ra chuyện gì rồi, phải không? Ngày 15 tháng 8, đó là sinh tử tồn vong trước mắt của tỷ muội Diệp gia ta, cho nên, Thâm Lam, người mang theo bọn họ rời đi, mấy con chó, cũng mang đều mang đi!”

Lãnh Thâm Lam nghe vậy, 2 tròng mắt đỏ lên, 1 hồi lâu mới nói “Đại di, ta cũng sẽ không đi, Ngân Phát sơn trang này là tâm huyết của ta và Tiểu Hạ di, nếu bỏ mặc như vậy, trong lòng ta không thoải mái!”

“Lãnh môn trên toàn nước có nhiều phân điểm như vậy, các người tùy tiện đi đến nơi nào là được. Chỉ cần người không chết thì Lãnh môn sẽ không bị diệt, sẽ thành truyền kỳ cưỡi 14 nước! Đi đi, Thâm Lam, a di và muội muội sẽ không có việc gì. Bọn họ muốn giết chúng ta, thì phải có bổn sự này mới được!” Ta cười, nháy mắt với hắn

Bên môi hắn chậm rãi nở nụ cười, gương giọng nói với trang nô “Mọi người nghe thấy chưa? Chúng ta rời đi!”

Cánh cửa sơn trang mở ra, Lãnh Thâm Lam mang theo chúng trang nô và mấy trăm con chó, đi ra ngoài. Nhưng là, bây giờ trừ quân đội của Lãnh Mặc đang vây quanh, còn có nhiều quân đội của Long Nộ và quân đội của Phong quốc

Nói cách khác, trong 14 nước, trong vòng 1 thời gian ngắn ngủi, cư nhiên đã có tới 3 nước, quả nhiên là lao sư động chúng a. Ta nghĩ. Long Nộ sớm đã đóng quân ở đây rồi. Xem ra, hẳn không có lập tức vọt đến Ngân Phát sơn trang, công lao của Đường Vấn Thiên không nhỏ

Muốn vượt qua tầng quân đội thứ nhất, rất dễ dàng; tầng thứ 3, cũng dễ dàng; nhưng là, qua tầng thứ 2 thì thật sự khó khăn

Gió thổi vù vù. Long Nộ cơ chiến mã, thân thể uy phong, lạnh lung nở nụ cười

Bọn tỷ muội chúng ta nghênh đón tại trang môn, cùng với quân đội 3 nước, lạnh lung đối mặt

Ta phi thân lên đứng ở trên nóc nhà, các nàng cũng theo lên. Bọn ta đứng trong gió đêm, bên dưới là 1 chút hoả quang, có vẻ thật đẹp đẽ

Ta gương giọng nói, “Tướng sĩ sĩ quốc xin khai mở 1 con đường, cho tiểu chủ tử các người trở về nước!”

Người Sĩ quốc thúc thời tránh ra nhường đường. Lãnh Thâm Lam đứng yên, cũng không vội cử động

Ta lại gương giọng, “Quốc chủ, mời ngài nhường cho hắn 1 con đường, tất cả mọi chuyện là do tỷ muội bọn ta gây ra, không liên quan đến bọn nhỏ và các trang nô!”

Khoé môi Long Nộ khẽ động, một hồi lâu mới nói “Chỉ sợ ta nhường đường thì có người sẽ bỏ trang mà chạy!” Vừa nói, hắn vừa hữu ý vô ý mà liếc mắt nhìn Hàn Mai 1 cái

“Ai dám nghi vấn lời nói của đại tỷ ta. Long Nộ, thúc thời thì hãy nhường 1 con đường, nếu không, các tướng sĩ Sĩ quốc, các người không ngại cùng ta song mặt giáp công đây chứ? Đến lúc đó, e rằng các người

cũng chẳng có mạng mà trở về! Ha ha ha!” Hàn Tuyết hồng ửng thiết giáp, kỵ mã đứng ở ngoài vòng chiến, lớn tiếng quát hấn

Hắn cau mày, quay đầu ngựa lại, lúc nhìn thấy gương mặt của Hàn Tuyết, sắc mặt lợt lợt thay đổi, trợn mắt mở to, một hồi lâu nói không nên lời

“Như thế nào, có phải ngươi muốn thử không?” Hàn Tuyết chau mi nói

“Chỉ cần các ngươi cam đoan, mấy người phụ nữ này sẽ không đi!” Bàn tay to của hắn hướng lên trên nóc nhà 1 ngón tay, thoạt nhìn thì không có mục tiêu nhưng luôn chỉ trúng 1 ừ tử

“Không vấn đề gì, nếu tỷ muội ta dạ cung kính bồi tiếp đại giá thì sẽ không đi! Hàn Tuyết, lại đây!” ta vung tay lên, Hàn Tuyết liền kẹp lấy bụng ngựa, phi thân vào trong trang, đem quân đội của Long Nộ tách rathành 2 nửa

Thừa dịp hỗn loạn này, Lãnh Thâm Lam liền mang theo trang nô, hạo hạo đang đang rời đi. Lúc đi tới bên cạnh Long Nộ, hắn đối với hắn ta lộ ra 1 nụ cười khiêu khích

“Quốc chủ, sau này còn gặp lại. Lần sau gặp mặt, ta, sẽ là địch nhân lớn nhất của ngươi!” Dứt lời, hắn liền cười ha ha

Long Nộ lạnh lùng nhìn hắn “Ta đợi ngày ngươi lớn lên!”

Lãnh Thâm Lam không nói, nghênh ngang dẫn đám người rời đi

Trên đoạn đường đi thông suốt vô trở, tới vòng vây bên ngoài, hắn quay đầu lại nhìn bọn ta, bắt tay làm loa, hét to với mấy người bọn ta “Đại di, nhị di, tất cả các di, mẫu thân, các người hảo hảo chờ ở đây! Ngày 15 tháng 8 chưa tới, bọn họ sẽ chưa động thủ. Mọi việc không nên xúc động, ta sẽ nghĩ biện pháp cứu các người ra ngoài!”

Hắn dứt lời, liền xoay người rời đi. Bọn ta nhìn theo bóng lưng của hắn, trong lòng thở ra 1 hơi thật dài

Bây giờ, bên trong Ngân Phát sơn trang chỉ còn lại mấy tỷ muội bọn ta rồi

Ta quay đầu lại, nhìn hàn Mai, “Muội có nói với hắn cái gì không?”

Nàng gật đầu, giọng giọng nói, “Long Nô, ta và ngươi, nợ máu sẽ trả bằng máu! Gặp lại!” Dứt lời, liền phi thân vào trang.

Cứ như vậy? Ta gật nhẹ khóe môi, đã thấy Long Nộ kéo dây cung, giương về phía tỷ muội ta.

132. Q.3 - Chương 26: Quyết Định Cuối Cùng– Phần 1- 2-3

“Thế nào? Quốc chủ muốn hạ độc thủ với mấy tỷ muội ta sao?” Ta lạnh lùng cười

Hắn nói giọng khàn khàn, “Cái gì gọi là nợ máu trả bằng máu!”

Mấy người bọn ta lạnh lùng liếc hắn 1 cái, một hồi lâu, đột nhiên cùng nhau nhảy vào trong trang. Mũi tên xé gió. Đem cánh tay của Hàn Tuyết bắn bị thương. Bên ngoài nổi lên 1 trận tao động âm ỉ, người Phong quốc nhìn thấy chủ soái bị bắn đã thương, đám người trở nên xúc động, liền gào đánh hô sát

Tên Long Nộ này. Ta tưởng rằng hắn chỉ là uy hiếp 1 chút mà thôi. Cũng không ngờ hắn cư nhiên làm ra loại sự tình này. Hắn ngu ngốc sao? Dưới tình thế này, cư nhiên bắn tên Hàn Tuyết. Hắn như thế nào không bắn người khác. Cũng khó trách, hắn đã nặng tay với Hàn Mai

“Muội thế nào rồi?” Ta đỡ lấy Hàn Tuyết, mắt thấy mũi tiễn trường vũ [ý là cái mũi tên có cái đuôi bằng lông vũ dài~] đang đâm thật sâu vào cánh tay của nàng, lòng đau đến rỉ máu

Hàn Tuyết chau mi. Dè vết thương lại, thẳng tay rút mũi tên ra, cười to nói “Một chút vết thương này thì có là gì? Ta đã từng chịu qua vết thương nặng hơn thế này thập bội. Long Nộ! Ngươi đang muốn giúp ta gãi ngứa đấy à! Hồn dân! Ngươi xem Diệp Hàn Tuyết ta là người nào!”

Ta lấy tay che lại vết thương trên tay nàng “Không nên ầm ỉ! Có đau hay không! Quay về phòng cho ta đi”

Bên ngoài vang lên tiếng kim kiếm, ta nghĩ, người Phong quốc không cam lòng với Long Nộ

Đã thương chủ soái của bọn hắc có nghĩa là khiêu chiến với bọn hắc. Điên rồi! Ta kết luận

“Không có việc gì! Đại tỷ, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi. Giơ cao tay, khê liếm cánh tay của chính mình
“Hắc đã thương ta, ta liền không cho hắc sống khá giả!” Dứt lời, liền cầm kiếm đi vào, trong chốc lát sau, liền bắt Hàn Mai đi ra, 2 người nhảy lên trên nóc nhà, nàng đem trường kiếm gác tại cần cổ của Hàn Mai, nói với Long Nộ “Long Nộ! Người dừng tay cho ta, nếu không, ta liền làm cho nữ nhân của người ... Chết!”

Long Nộ nghe vậy cả kinh, như không thể tin mà nhìn chăm chăm vào 2 người giống hệt nhau ngay trước mắt mình “Ta không tin! Nàng là tỷ tỷ song sinh với người, đã thương nàng thì chẳng khác nào đã thương người, người như thế nào có thể đã thương nàng!

Hàn Mai cười nói, “Nàng vốn không có khả năng đã thương ta! Nhưng là, nếu quốc chủ không dừng tay thì ta lại có thể tự tìm cái chết!”

Ta vỗ về cái trán đau đớn, 2 người kia quá xằng bậy rồi, sao có thể chính mình đánh chính mình như vậy! Long Nộ, người này, sao có thể đồng ý?

Ngoài dự đoán Long Nộ nhưng lại giơ giọng nói “Dừng tay, toàn bộ dừng tay cho ta!”

Tiếng đánh nhau bên ngoài liền dừng lại

Long Nộ cắn răng nói “Người không nên quá đáng!”

Hàn Tuyết cười ha ha nói “Diệp Hàn Tuyết ta làm việc, chưa bao giờ biết cái gì gọi là quá đáng, Long Nộ, người hảo hảo nghe rõ cho ta. Ta, muốn, người, xin lỗi! Nếu không, làm trên người người phụ nữ của người xuất hiện 1 lỗ máu giống ta, được không?”

Xong hết rồi, Long Nộ tức giận rồi! Chuyện có chút không ổn. Ta vỗ về cái trán co quắp

Ngoài dự đoán của mọi người, Long Nộ mở miệng, ngập ngừng 1 hồi lâu mới nhỏ giọng nói ” xin lỗi!”

Hàn Tuyết kéo kéo lỗ tai, lớn tiếng nói “Người đang nói cái gì! Ta không có nghe! Có thể mời người nói lớn hơn 1 chút không? Còn nữa, người là đang nói với ai, phải nói ọi người mình nghe chứ!”

Long Nộ nhẫn nại nói “Xin lỗi, Diệp Hàn Tuyết! Ta không nên đột nhiên động thủ với người!”

“Nhân tiện tuyên bố trước mặt mọi người, Giang quốc người sẽ không xảy ra binh chiến với Phong quốc ta! Thế nào?” Vừa nói, thanh kiếm trong tay nàng chậm rãi vạch ra kiên cổ Hàn Mai 1 vết máu

Như vậy cũng được?

Long Nộ lớn tiếng nói “Long Nộ ta ở đây tuyên bố, từ nay về sau, sẽ không dùng binh lực đối phó với Phong quốc! Như vậy, người hài lòng chưa? Diệp Hàn Tuyết, chỉ 1 lần này, nếu lần sau còn lặp lại, ta sẽ phá nát hoàng cung của người!”

Hàn Tuyết cười ha ha nói “Ta đương nhiên là biết thủ đoạn của Long Nộ, sao thế thể mạo hiểm lần thứ 2! A! Tỷ tỷ! Người không có việc gì chứ? Có đau không?” Nàng thu lại thanh kiếm bên hông, cẩn thận kiểm tra kỹ trên cổ Hàn Mai! Bộ dáng kiêu ngạo này có thể làm người ta tức chết

Ta che miệng mà cười. Hàn Mai cười nói, “Người và ta đều là làm binh, có cái gì mà chưa từng chứng kiến. Vết thương nhỏ này thì có là gì!” Nàng dứt lời, liền cũng không thèm liếc mắt nhìn Long Nộ 1 cái, theo Hàn Tuyết cùng nhau phi thân xuống dưới

Nhìn theo cái nàng, mấy tỷ muội ta liền cười to. Ta cơ hồ có thể tưởng tượng ra sắc mặt tức giận đến xanh mét của Long Nộ, hảo bi thảm!

“Các người không biết bộ dáng của hắc vừa rồi đâu, thật đáng sợ a! Hàn Mai, tỷ như thế nào có thể gả cho người như hắc đây! Hảo buồn cười, quả nhiên đoạt ái tình của mỹ nhân là khó khăn nhất!” Hàn Tuyết cười đến ôm bụng

Nhưng Hàn Mai lại chỉ cười không nói! Ta nhìn ra được, chuyện vừa rồi, nàng cũng rất khiếp sợ. Ta nghĩ, nàng quả quyết không ngờ rằng Long Nộ cư nhiên sẽ vì nàng mà lập lời độc thệ trước mặt chúng quân sĩ

Ta cau mày nhìn nàng, một hồi lâu vỗ vai nàng “Hàn Mai, có phải là không từ bỏ được hay không?”

Nàng lắc đầu.”Có chuyện, quá khứ chình là quá khứ! Ta đã nói với hần rất rõ ràng, ta muốn hần, nợ máu trả bằng máu!”

Ta giật nhẹ khoe môi, ta làm sao ném không phải đây! Nợ máu, trả bằng máu! Đang định nói thì bên ngoài vang lên tiếng xe ngựa, chắc là quân đội ở đâu tới rồi. Trong chốc lát sau, bên ngoài vang lên tiếng cốc cốc “Ai gõ cửa?”

Người nọ giương giọng nói, “Đại tỹ, ta là Bối Bối! Đó là bởi vì biết tình thế nên mới đến a! Đây là đại kiếp của tỹ muội Diệp gia ta, không phải sao? Nếu là số mệnh 14 người cùng chết thì ta sao có thể 1 mình ở bên ngoài

Ta chau mi, lúc này mới mở cửa ra. Đã thấy nàng 1 thân hồng y, đứng dưới nguyệt quang, cứ nhiên thật vô cùng xinh đẹp

Sau lưng nàng là 1 đoàn người tấp nập, ta bắt đắ dĩ thở dài, kéo nàng vào trong rồi đóng cửa lại “Bây giờ bên ngoài có người của mấy nước rồi!” Ta bối rối hỏi

Nàng nói, “À, lúc ta tới, thì đã có 6 rồi đấy! Chuyện gì mà lớn như vậy! Đại tỹ!”

Ta cười, nói với nàng “Bối Bối, muội sợ chết không?”

Nàng gật đầu, “Đương nhiên là sợ, cái mà muội sợ nhất chính là chết! Đại tỹ, tỹ muốn làm gì?” mấy tỹ muội ta xếp thành 1 loạt, đối với nàng lộ ra 1 nụ cười ác ma, 1 tay kéo nàng vào “Có hay không! Chỉ là muốn muội cùng chết với mấy tỹ muội ta thôi! Ha ha ha! Bọn ta đã quyết định thiêu huỷ sơn trang rồi! Muội xem! Chết oanh oanh liệt liệt cũng thật tốt!”

Sắc mặt nàng thoáng cái tái nhợt, đột nhiên kêu to lên “Ta tưởng rằng bảo ta đến là để ứng kế. Bây giờ cứ nhiên nói cho ta biết, các tỹ muốn chết oanh oanh liệt liệt, muốn tận diệt đây! Đại tỹ! Như thế nào có thể bị tận diệt. Diệp gia ta từ nay về sau tuyệt tích giang hồ! Như vậy sao được! Tỹ đã quên di nguyện của cha rồi sao? Đại tỹ, cứu mạng!”

Ta nhìn nàng 1 hồi, 1 hồi lâu sau, vung tay lên “Phục Linh, nói cho nàng, làm cho nàng thanh tỉnh!”

Vì vậy, Phục Linh liền than thở khóc lóc 1 hồi nói phụ thân bị chó ăn xác. Nói đến chỗ cao trào, mấy tỹ muội ta tất cả đều che mặt khóc. Mà nàng, ban đầu từ chỉ trích ta dần bắt đầu chuyển sang chỉ trích Bối Bối, nói rằng trong chuyện này, Bối Bối là người phải chịu trách nhiệm lớn nhất

Bối Bối bị nàng nói đến sững sốt. Nhìn Bối Bối, ta liền nhớ đến chính mình ngày đó. Ngày đó, ta cũng bị 1 phen ngôn ngữ làm cho bối rối. Nguyên lai, nàng không phải chỉ trách cho 1 mình ta, người nàng trách cuối cùng chính là nàng ấy [ý là Bối Bối ấy ==]

Trong lòng ta không dễ chịu, nước mắt vẫn rơi xuống, nước mắt của Nhận Hỷ cũng rơi. Ta nói “Vì sao phụ thân vẫn không tới tìm chúng ta. Ai ngờ lại là nguyên nhân này! Chết như thế nào cũng không lường trước được 1 kết cục như vậy! Thật bi thảm, thật tương tâm! Ta! Ta! Ta!” Tâm tính thiện lương đau đớn!

“Lãnh Mạc! Người đáng chết!” Nhận Hỷ gầm nhẹ 1 tiếng, quỳ rạp xuống đất

“Chờ sau khi việc này qua đi, chúng ta liền cùng nhau rời đi đi. Sau đó, Ngân Phát sơn trang sẽ trở thành nơi “có vào mà không có ra”! Người Diệp gia ta, muốn vào, có thể. Muốn đi ra ngoài, người chết rồi, cũng có thể. Tâm tử của 1 người vốn đã khó đoán, mọi người 14 quốc ở đây, thì chuyện này có chút khó khăn rồi. Không ai biết được hần muốn người phụ nữ nào sống sót. Ta chỉ sợ, đến lúc đó, bọn không hạ thủ được thì sẽ trao đổi giết người!” Phù Dung cau mày nói

“Cái gì gọi trao đổi giết người?” Hàn Tuyết nhẹ giọng nói. Lúc này, ta đang băng bó vết thương cho nàng. Nhưng nàng vẫn không ngừng di chuyển, ta dùng thêm lực. Nàng đau đến mức mồ hôi chảy ròng ròng “Đại tỹ, nhẹ 1 chút, tay chân của Mông cổ đại phụ trong quân doanh ta còn nhẹ hơn tỹ! Tốt xấu gì thì cũng là 1 thân y!”

Ta cười, lại dùng thêm sức. Lại làm cho nàng đau đớn kêu lên “1 vết thương nhỏ nhỏ thì có là gì! Hàn Tuyết, không phải muội đã nói, muội đã chịu qua vết thương còn nặng hơn thế này thập bội sao? Bây giờ thì sao?

Không đau sao? Lại còn kéo tỷ tỷ vào cuộc? Ngày 15 tháng 8 đó cũng không bgiết có thể qua được hay không! Lại còn cư nhiên kiêu ngạo như vậy! Ta từ nhỏ đã dạy các muội cái gì? Có thể nào cũng không thể làm tổn thương tình tỷ muội! Không được tính kế với tỷ muội, phải tôn trọng tỷ tỷ, muội đã quên rồi sao?”

Nàng oa oa kêu to, ” đại tỷ, không dám! Đại tỷ, không dám! Ta không phải cố ý lôi kéo! Nhưng cái tên Long Nộ cho ta 1 tiền, ta rất tức giận, nghĩ tới nghĩ lui thì chỉ có cái biện pháp đó thôi! Đại tỷ, tỷ tha cho ta đi!”

“Bây giờ bảo tha? Từ từ đã, nói với Hàn Mai tỷ tỷ của ngươi đi, tốt xấu gì cũng là song sinh, ngươi có đầu óc hay không? Người ngoài vừa nhìn vào cứ tưởng 2 người này đức hạnh như nhau, ai mà tin ngươi sẽ vì trả thù Long Nộ mà giết tỷ tỷ của mình! Nếu ngươi không phải đồ ngốc thì cũng là đồ đàn!” Ta cắn răng nói.

“

“Vậy thì phải có người đồng ý trúng kế mới được hả? Như vậy thì tan nát kế hoạch rồi, có thể thành công hay không thì toàn bộ dựa vào mặt mũi của Hàn Mai, không có việc gì rồi! Ôi ôi ôi! Đại tỷ, đau quá a! Không nên như vậy!” Nàng đau đến kêu ôi ôi

Rõ ràng là người thống lĩnh tam quân mà lại không kiên nhẫn chịu đau. Lúc đầu thì bảo là gãi ngứa, lúc sau thì đã thành như vậy! Quả nhiên là giống hệt như hồi còn bé

“Không có việc gì! Ngươi biết ngươi phạm sai lầm gì sao? Thứ nhất, 2 người các ngươi nhảy lên nóc nhà có biết bên ngoài có bao nhiêu người, có bao nhiêu tên cung thủ không? Chỉ cần 1 người nào cố ý thì cũng có thể đem 2 người cái ngươi đưa vào chỗ chết. Ngươi là 1 tướng quân, như thế nào mà không rõ đạo lý này, tự bộc ngoài dẫn [ý là tự tiện hành động sơ suất], lại còn vạch trần Long Nộ trước mặt mọi người, ngươi có biết, 1 khi người khác biết Hàn Mai chính là người quan trọng nhất trong tim Long Nộ, thì muốn đổi phí với Long Nộ liền sẽ nghĩ đến nhị tỷ của ngươi đầu tiên! Đó là điều thứ 2. Điều thứ 3, ngươi làm cho Hàn Mai bị thương! Ngươi xem xem, ngươi xuống tay có nhẹ không? Tỷ tỷ của chính mình mà còn như vậy thì ngươi đối với người khác thế nào? Hôm nay bức bách Long Nộ, ngày khác nhất định là chôn xuống hoả căn, ngươi nói xem! Ngươi kiện cáo cái gì?” Ta cả giận nói.

Nàng oa oa hét lớn, “Đại tỷ, ta không dám nữa, ta không dám nữa, lần sau nếu như còn xúc động làm việc thì ta không còn được nhìn thấy ánh trăng ngày 15!”

Nàng vừa thốt lên xong, tất cả tỷ muội ta đều thay đổi sắc mặt, nàng không nhìn thấy ánh trăng ngày 15 thì tỷ muội bọn ta cũng không thể nhìn thấy. Không qua khỏi ngày 15 tháng 8 thì mấy tỷ muội ta chỉ có thể cùng Ngân Phát sơn trang hoá thành tro bụi

Bọn ta 1 chưởng đánh lên đầu nàng “Miệng quạ đen! Nguyên rửa thì cứ nguyên rửa chính mình thôi! Ngay cả các tỷ muội cũng nguyên rửa! Nèn đánh!”

Nàng kêu trời kêu đất, liên thanh nói “Được rồi được rồi, nghe ta nói, bởi vì ngày đó trời sẽ đầy mây nên chúng ta đương nhiên sẽ không nhìn thấy ánh trăng ngày 15 rồi!”

Hàn Mai cười nói, “Hay là thôi! Đại tỷ, tỷ cứ đánh nàng như vậy cũng sẽ không có kết quả! Nàng đã biết sai rồi! Ta cũng không trách nàng! Hơn nữa, việc xảy ra vừa rồi, ta cũng có phần tham dự!” Nàng cười, nháy mắt với ta

Ta híp mắt nhìn nàng, cơ hồ đã quên, 2 người các nàng năm đó tự xưng là nhị ma nữ! Mặc dù việc đó cách đây đã lâu nhưng phối hợp lại vẫn thật tương đương ần ý. Nếu không phải bởi vì mấy năm này Hàn Mai thay đổi quá nhiều này cũng cũng sẽ giống như Hàn Tuyết, thích trêu chọc người khác

Chỉ là a! sinh ra cùng lúc, cùng là nữ tử Diệp gia, cùng là hai người từ nhỏ thất lạc, nhưng lại bất đồng như thế

Nếu như nàng không gặp phải Long Nộ mà là 1 người khác, ta nghĩ, nàng tất hẳn sẽ không thành bộ dạng bây giờ. Nàng tất hẳn sẽ hạnh phúc vui sướng cả đời! Chỉ là! Thế sử sao có thể như ý người

“Các ngươi ầm ĩ đủ chưa? Ta còn đang ở đây!” Phù dung khoé môi co quắp. Mấy người bọn ta quay đầu lại nhìn nàng “Chúng ta đang nghe đây! Cái gì gọi là trao đổi giết người?”

Nàng hài lòng đoạt lại quyền lên tiếng, lúc này mới nói “Đó là, nếu như đại tỷ thích Đường Văn Thiên, mà Hàn Mai thích Long Nộ!”

Ta nhắc tay lên tiếng, “Ta không thừa nhận thích hần!”

Hàn Mai cũng sờ sờ cái mũi, mở miệng, “ta cũng không thừa nhận!”

Phù Dung cau mày nói, “ta nói, ta chỉ là suy nghĩ 1 cách khác thôi! Ta nói, nếu như đại tỷ thích Đường Văn Thiên, mà Hàn Mai thích Long Nộ, như vậy, muốn 2 người đi báo thù giết cha thì vốn là chuyện rất khó khăn, có phải không? Vậy thì đổi đi! Để là Hàn Mai đi giết Đường Văn Thiên, còn đại tỷ thì đi giết Long Nộ. Như vậy, thì vấn đề “không hạ thủ được” không còn tồn tại rồi

“Ta không phải là đối thủ của Long Nộ!” Ta thực tế nói

“Ta cũng không đánh lại Đường Văn Thiên!” Hàn Mai nhận mệnh nói.

“Cách khác! Cách khác!” Phù dung nói, “Trọng điểm nằm ở chỗ phương pháp giết người. Như vậy, nếu như Đường Văn Thiên làm cho Long Nộ đi giết đại tỷ, mà Đường Văn Thiên thì đi giết Hàn Mai thì sao? Các người nói xem, bọn họ có thể xuống tay được không?” Nàng nói liền 1 hơi, sợ lại bị 1 cật lời

Ta nghiêng đầu suy nghĩ 1 chút “Vậy thì Long Nộ sớm đã giết chết ta rồi! Từ lúc ta mang Hàn Mai bên trong Phụng Hoàng cốc đi ra!” Ta kết luận

Lúc này không thích hợp để nói đến những đề tài nghiêm trọng, ta biết, các tỷ muội cũng rất rối rắm, ta cũng không thể rối rắm theo. Vì vậy, để cho các tỷ muội nói cười, cãi nhau âm ỉ, cố gắng tạo chút hào khí thư hoãn

Ta biết, lời nàng nói không phải không có đạo lý, nam nhân, vì cơ nghiệp của hần, chuyện gì cũng có thể làm ra

Qua chốc lát, Nhận Hỷ cầm 1 chú bồ câu đưa tin lại đây, nói với ta “Đại tỷ, Tiểu Hạ có hồi âm rồi! Nàng rất nhanh sẽ trở về! Nguyên lai, nàng thật sự như đại tỷ sở liệu, đem tất cả bồ câu đưa tin nướng lên ăn, trong thư còn có nói, khi trở về, nàng muốn cùng thành thân với Vũ Sa Thiên! Nàng rốt cuộc có phải là mẫu thân của 3 hài tử hay không?”

Khoé môi ta co rút, lúc này, cư nhiên! Quả nhiên không chỉ biết trời cao đất rộng. Xem ra, Tuyết Hoàng không nói quyết định của bọn ta cho nàng biết! Nếu không, nàng sao còn tâm tư mà thành thân đây? Một người không biết đến ngày mai, thành thân!

“Nghe nói, bây giờ nàng là hảo tỷ tỷ của lão nhân gia, Nhận Hỷ!” Hàn Tuyết hừ lạnh nói

“À! tỷ ỷ, vết thương của tỷ thế nào rồi? Có muốn ta làm cho nặng thêm 1 chút không?” Nhận Hỷ cười tùm tùm nóN

“Người coi như hết! Chính mình không lạc đường, đã không sai rồi!” Dực nhi cười lạnh nói.”Cũng là người còn chưa ném đủ kiếm của ta! muốn nữa?”

“A! Ngày 15 tháng 8 ấy, chúng ta để Điện Thanh đốt pháo hoa đi! Tỷ muội chúng ta cùng nhau ăn bánh trung thu, xem hết pháo hoa, liền hành động! được không?” Ta cau mày nói.

Các nàng nhất trí gật đầu.

Lúc này, số nhân mã bên ngoài đã thành tầng tầng lớp lớp, Ngân Phát sơn trang tựa như bị vây hãm cả trong lẫn ngoài. Hơi vừa động, liền phá

Bọn họ sao có thể nói tỷ muội bọn ta sẽ làm rối loạn thiên hạ đây! Là bọn hần, kỷ người ưu thiên [kiểu như là 1 tay che trời ấy] Nhưng nếu bọn họ được đưa đến tận miệng của tỷ muội ta rồi thì không có đạo lý gì mà không ăn. Loạn thiên hạ, thì để cho bọn họ loạn 1 chút cũng được. Miễn cho tỷ muội ta cái liên tiên đoán cả thời không được thoát thân này

“So với việc nói bị vây hãm ở giữa, thì chi bằng nói là chúng tinh ủng nguyệt [ý là nhiều ngôi sao vây quanh mặt trăng ý ^^] thì còn thích hợp hơn!” Hàn Tuyết cười nói

Chúng tinh ủng nguyệt! Đúng là lời nàng nói! Ta đau khổ cười.

Trong khoảng thời gian này, nếu không có các tỷ muội bên cạnh, tâm tình của ta sao có thể vui sướng như vậy

Lúc đầu, tách biệt với các nàng thật là không khôn ngoan. Nếu như có thể lựa chọn, ta như thế nào cũng không lựa chọn tách biệt với các nàng. Như vậy, mọi chuyện sau này sẽ không xảy ra! Gút mắt của ta và Đường Văn Thiên cũng sẽ không xảy ra

Như vậy, ta vẫn còn là Diệp Dược Nô lúc trước

Bên môi nở nụ cười đau khổ. Trong lòng ta đau đớn, như vậy, Tuyết Hoàng, Tuyết Thế và còn cả hài nhi ta đánh mất cũng sẽ không có thể sinh ra rồi

A, đúng vậy a! Nếu như có thể lựa chọn lại, ta vẫn sẽ đi đến Hoàng quốc, bởi vì, chỉ có đi đến Hoàng quốc, ta mới có thể gặp Văn Hiên, gặp 3 hài tử của ta! Ngay cả, mỗi dây dưa này của ta và Đường Văn Hiên

Bên ngoài yên tĩnh đến lạ kỳ, lúc xe ngựa của Tiểu Hạ đến nơi này, tất cả người 14 quốc đều đã tới. Tiểu Hạ vào trang, bầu trời bên ngoài xuất hiện 1 hồi pháo hoa. Ta cau mày. Bầu trời cho tới nay vẫn luôn im ắng, rốt cuộc bởi vì Tiểu Hạ trở về mà bị đánh phá

Nhẹ phất tay, ta giọng nói, “Xem ra, bọn họ là muốn triệu tập người 14 quốc lại đây rồi! Các tỷ muội, hãy chuẩn bị tinh thần, sinh kiếp của chúng ta, đã tới!”

Các tỷ muội gật nhẹ đầu. Nhìn lên trời cao, mẫu thân, phụ thân, trận chiến này như thế nào thì còn phải xem vận khí rồi

Diệp Nhận Hỷ cười tủm tỉm nói “Đại tỷ, các tỷ có biết tại sao lại có truyền thuyết 14 phượng hoàng này không?”

“Vốn là thần tử [con thần], mỗi quốc gia đều có 1 quốc sư, vị quốc sư kia là quốc trung của 14 nước, nhấn nhủ ý chỉ của trời cao! Người này, coi nhẹ danh lợi, tuyệt [dứt bỏ] nửa sắc, bởi vì nếu không thể giới [bỏ] giới sắc thì sẽ đoạn tuyệt liên lạc với trời cao, sẽ không thể làm thần tử nữa. Sao vậy? Nhận Hỷ, muội lại nghĩ ra cái quái quỷ gì nữa?” Tại sao ta có 1 cảm giác bất hảo?

Nhận Hỷ tròn mắt chuyển chuyển, đột nhiên cười hắc hắc lên 2 tiếng, nói “Đại tỷ, tỷ nói xem, nếu là thần tử thì đột nhiên không đủ tư cách rồi, thế thì có phải lời đồn liên tự sụp đổ rồi?”

“Thế nào? Muội đã nghĩ ra kế sách đối địch rồi?” Sẽ không dễ dàng như vậy chứ!

Nhận Hỷ nghiêng đầu nói “Đem tất cả rượu và mỡ cùng các nhiên liệu toàn bộ lấy ra, tưới toàn bộ lên Ngân Phát sơn trang! Sau đó, hoả thiêu Ngân Phát sơn trang!”

Ta không nói, nhìn lên trời cao, biện pháp mà Nhận Hỷ nói chính là tất cả các tỷ muội đều tự tuyệt hậu thế rồi, để cho nhiều người chứng kiến như vậy, đó quả thật là làm loạn thiên hạ của bọn hắn! Gật nhẹ đầu, nói “Tỷ muội chúng ta, mặc dù không thể cùng tuổi đồng nguyệt đồng nhất sinh [không thể sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm] nhưng cũng có thể cùng tuổi đồng nguyệt đồng nhất tử [chết cùng ngày cùng tháng cùng năm, là tốt rồi!”

Tiểu Hạ cười nói “vốn dự định đến Ngân Phát sơn trang sẽ cùng thân với Sa Thiên, thoát nhìn, vốn là không được rồi! Liên lụy hắn sẽ không tốt!” Trên mặt nàng lộ ra biểu tình thư thái

Hầu hạ cười nói, ” vốn nghĩ tới tóc bạc sơn trang, liền theo bạo thiên thành thân địa, thoát nhìn, vốn là không được ở đâu! Liên lụy hắn, sẽ không tốt lắm!” Trên mặt hắn lộ ra một thư thái về mặt.

Ta gật nhẹ đầu “Hảo! Đồng quy vu tận cũng không tồi!”

Lúc nàng đem nghi vấn nói ra, ta vỗ vỗ đầu cười nói, thoát nhìn, Tiểu Hạ còn chưa biết hết. “Tiểu Hạ, phụ thân chúng ta không phải là mất tích! Mà là, đã chết! Muội có biết khi bọn tỷ nghe được tin tức này đã khiếp sợ cỡ nào không? Vốn là bị người ta giết! Muội có biết là ai giết không?”

Nói đến chỗ này, Tiểu Hạ hình như đã nghe rõ rồi! Lãnh Mạc cười nói “Là quốc chủ 14 nước sao? Chỉ giết phụ thân thôi mà sao lại dính dáng đến nhiều người như vậy?” Một nam nhân mà thôi, tại sao có nhiều cừu nhân tới giết hắn như vậy?

Ta gật nhẹ đầu “Không sai! Bọn họ đều có phần, ngày đó, bọn họ nhìn thấy phụ thân, các quốc sư còn nói nhân vật chính liên quan đến 14 phượng hoàng đã xuất hiện rồi! Đó là nam nhân 11 miệng! Người có biết cái gì gọi là nam nhân 11 miệng không? Chính là họ Diệp! Nam nhân họ Diệp! Cũng chính là phụ thân đáng thương của bọn ta, sau đó, bọn họ lúc ấy chỉ là thề tử mà thôi! Liền 1 người 1 đao, đem phụ thân ta ra chém giết!” Dứt lời, đã khóc không thành tiếng!

Nhận Hỷ nói nhỏ “Chém giết thì cứ chém giết đi, cứ nhiên lại còn chặt thành 14 mảnh, đem cho thần khuyển [chó thần] của quốc sư. Cái gì mà thần khuyển chứ. Chỉ là 1 con chó. Quăng người sống cho 1 con gió, quăng phụ thân chúng ta cho 1 con chó! Người nói xem, bọn chúng có đáng chết hay không?”

Tiểu Hạ nghe vậy bật khóc thành tiếng

Lúc này nơi đây, còn nói gì đến những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, lòng báo thù cho phụ thân lớn hơn hết thảy! Nàng chậm rãi đi ra ngoài, nhìn thấy Vũ Sa Thiên đứng im bên xe ngựa, nói với hắn “Đi theo ta!”

Nhìn Tiểu Hạ điều khiển xe ngựa chở theo Vũ Sa Thiên, ta quay đầu, nói với các nàng “Còn không mau đi, mang nam nhân của mình vào, cùng hắn đồng quy vu tận!” Dứt lời, liền mở rộng cánh cửa sơn trang ra. Chúng quân tướng sĩ thấy mấy người bọn ta đứng ở cửa, trong khoảng thời gian ngắn, trở nên tao động hẳn lên

Ta giương giọng nói, “Đường Vãn Thiên, người có ở đó không? Vào trong trang cho ta!”

Thanh âm của ta cũng không lớn, nhưng, ta biết tất hắn sẽ có người truyền lời cho hắn, trong chốc lát sau, đám người chậm rãi tách ra thành 1 con đường, Đường Vãn Thiên kỵ mã chậm rãi phỉ tới, từ phía sau hắn bay lên đất cát, liền có thể biết, vòng tròn vây quanh đã mở rộng tới nơi nào rồi!”

Hắn ở trước mặt ta kéo cương ngựa, long bào màu đen, đầu đội cửu long quan, vô cùng cư cao lâm hạ mà nhìn ta “Nàng gọi ta?” Trong thanh âm của hắn chứa đựng vẻ không thể tin

Ta đứng cạnh cửa, bình tĩnh nhìn hắn “gọi những người khác tới đi! Trước ngày 15 tháng 8, bọn ta có lời muốn nói với bọn họ!”

Hắn thoáng giật mình , “Nàng, cũng có lời muốn nói với ta sao?”

Ta thoáng giật mình, nam nhân này là người đã giết chết cha ta năm đó, trong lòng ta căm phẫn nhưng nét mặt cũng không biểu hiện ra ngoài, một hồi lâu mới nói “Đúng vậy!”

Khoé môi hắn nhếch lên, 1 hồi lâu mới nói “Được, chờ ta trong thời gian 1 nén nhang!”

Hắn bay nhanh đi, phân phó thuộc hạ thông tri cho quốc chủ mỗi nước, cũng chính là thái tử năm đó

Mọi người đều tới đông đủ, chỉ thiếu mỗi Vũ Sa Thiên, hắn đương nhiên đang ôn nhu ở bên cạnh 1 người nào đó, vui đến quên trời quên đất, ta không nhìn lầm hắn, hắn đích thật yêu Tiểu Hạ

Chúng ta đều tự đem bọn họ dẫn vào phòng của mình, vài món ăn, 1 bầu rượu

Nhìn thấy cục diện như thế, sắc mặt Đường Vãn Thiên biến đổi, một hồi lâu mới nói “Nàng...các nàng!”

Ta gật đầu, “chính như Đường quốc chủ sở liệu, bọn ta đã quyết định rồi!”

“cùng trang đồng diệt, nàng, sao có thể làm như thế, Nô nhi, chỉ cần nàng nói 1 câu, cho dù hi sinh cả tính mạng, ta cũng cứu nàng ra, thế nào?” Hắn cau mày nói.

Ta lắc đầu, “Hôm nay, không nên nói việc này! Sau hôm nay, 2 người chúng ta có thể không còn cơ hội gặp mặt rồi!” Ta nháy mắt với hắn. Hắn thoáng giật mình , một hồi lâu không nói, liền ngồi phịch xuống. Rầu rĩ uống rượu.

“Lúc này, Đường quốc chủ không sợ ta hạ độc trong rượu sao?” Ta cười nói

Khoé miệng hắn chậm rãi nở nụ cười “Nàng ít khi hạ độc ta lắm sao? Không kém lần này rồi!” Dứt lời, liền ngẩng cổ uống cạn

Đã vậy còn quá hiểu rõ ta, không hạ độc hắn là chuyện tổn thương đau đớn nhất cả đời ta

“Nói đi!” Hắn phát bàn tay to

Ta nghiêng đầu, ” cái gì?”

“Nàng bảo ta vào đây là có chuyện muốn nói với ta! Nhưng tuyệt đối không phải muốn tha thứ! Nàng muốn làm gì? Là muốn nói lời từ biệt sao? Hay là, có chuyện khác?” Hấn híp mắt nhìn ta

“thật sự trốn không thoát khỏi ánh mắt của ngươi, Đường Vấn Thiên, có phải ngươi đã từng nói với ta, nếu như giữa ngươi là ta không có mối thù hiện tại thì sẽ là 1 cặp vợ chồng rất tốt?” Bên môi ta phiếm nụ cười vô lực

Hấn nhìn ta một hồi lâu, “Nàng biết chuyện đó rồi?”

Ta lợc ngắc đầu, ” Đường quốc chủ ám chỉ việc gì?”

“Việc Diệp thân y bị ăn từng mảnh xác” Hấn nhắm mắt, một hồi lâu mới phun ra 1 câu

.

“Quả nhiên là ngươi sao? Đường quốc chủ! Ngươi đã tham gia, phải không? Thật sự là không biết xấu hổ! Đối với ta vẫn báo thù, luôn miệng nói hận ta, nhưng nguyên lai lại là ác nhân cáo trạng! Thế nào, tiên phát chế nhân cũng có giới hạn. Ta giết đi người ngươi yêu mến thì thế nào? Còn thế nào! Người yêu mến nhất mất đi thì có thể tìm thấy người khác, ví di Tuyên Tuyết Nhi, vân vân! Thân nhất mất đi thì vĩnh viễn mất đi” Đường Vấn Thiên cả người phát run, rõ ràng lúc hấn tới ta đã nghĩ kỹ rằng không nên xúc động như vậy, nhưng nguyên lai căn bản là không làm được

Ta bây giờ, hận không thể một kiếm chém chết hấn. Tay nắm rồi mở, nắm rồi mở. Một hồi lâu sau, cuối cùng cũng không phát tác

Hấn bình tĩnh nhìn bộ dáng của ta, khoé môi chậm rãi nặn ra 1 nụ cười bất đắc dĩ “Nàng rất hận ta!” Hấn ra kết luận

Ta lạnh lùng “Đường quốc chủ không biết sao? Từ lúc ngươi mang Tuyên Tuyết Dung đến trong cốc cần ta chữa bệnh, ta đã bắt đầu hận ngươi rồi! Ngươi sao không biết?”

Hấn cười khổ.”Nàng hận ta, nhưng, ta lại không hận nàng!”

Bàn tay đang cầm chén rượu của ta đột nhiên run lên, liền làm rơi chén rượu xuống mặt đất “Ngươi nói, ngươi không hận ta? Tuyên Tuyết Dung chết, ngươi nói, ngươi không hận ta? Ta giết chế nữ tử ngươi yêu nhất, ngươi nói, ngươi không hận ta, ngươi không hận, thì ngươi yêu ta sao?”

Hấn cau mày. Nhìn rượu dịch trong tay, 1 hồi lâu, ngửa đầu uống cạn “Nàng cứ coi như là ta hận nàng đi! Chờ thời cơ đến, ta sẽ nói cho nàng!”

Ta cười đứng dậy, “Thời cơ? Thời cơ khi nào? Đường quốc chủ, ngày mai, là ngày 15 tháng 8! Tỷ muội ta có thể không sống qua ngày mai, cũng không phải là không ai biết! Đường quốc chủ vốn sẽ không lập mộ phần cho ta, không phải sao? Như thế nào mà sẽ đứng trước mộ phần mà nói được?”

Hấn cau mày, một hồi lâu, vươn tay, ôm ta vào trong lòng, gằm nhẹ bên tai ta, nói “Sẽ không, nàng sẽ không chết! Ta biết!”

Hấn nói, bình tĩnh như vậy, cứ như thể đã thấy được trước rằng ta sẽ không chết, nam nhân này, rốt cuộc nhìn thấu ta bao nhiêu, ta hôm nay gọi hấn tới đây, có phải là đã sai lầm hay không?

Ta muốn đẩy hấn ra, nhưng có thể nào cùn đẩy không ra, trống ngực của hấn rất gấp, rất nhanh, hô hấp dồn dập, vô cùng thương tâm, vô cùng thống khổ, đây cũng là mưu kế của ngươi sao?

“Không phải, không phải, không phải là mưu kế của ta, Nô nhi, chỉ cần nàng muốn, ta liền có thể bảo hộ cho nàng chu toàn, theo ta hồi cung! Đường Vấn Thiên ta không tin vào cái chuyện ma quỷ gì của quốc sư! Chỉ cần nàng còn là thê tử của ta 1 ngày, ta có chết.... ta có chết....!” Hấn nói đến chỗ này, nghẹn ngào không thành tiếng

Người này là Đường Vấn Thiên sao? Hấn cứ nhiên cũng có lúc này sao? Hấn, cũng yêu ta sao?

133. Q.3 - Chương 27: Quyết Định Cuối Cùng – Phần 4-5

“Đường Vần Thiên! Người người này... như thế nào lại thất thường thế chứ, ta cũng không biết rốt cuộc câu nào là thật câu nào là giả rồi! Từ bỏ ta đi! hai người chúng ta, hảo hảo uống rượu, không tốt sao?” Ta nhỏ giọng nói. Cảm thấy mình thật sự nhìn không thấu nam nhân này! Hắn khi thì ôn nhu, khi thì bụng đầy quỷ kế! Vào lúc này, hẳn dĩ nhiên sẽ nói hắn có thể bảo hộ ta chu toàn! Nếu như không tin lời quốc sư nói, vì sao hắn lại hạ độc giết ta?

Trên vai, truyền đến từng trận lạnh lẽo ẩm ướt! Hắn, là đang khóc sao? Phải không? Có thể làm ột người sát thủ vì chính mình mà khóc, thật sự rất vinh hạnh! Kiên định đẩy hắn ra, ta cau mày không nói.

Hắn đỏ ngầu con người, thương tâm gần chết nhìn ta.”tất cả chuyện của nàng, ta đều biết! Nếu nàng muốn biết, ta đây liền nói với nàng! trong lòng nàng rốt cuộc là đang vướng bận chuyện gì? Tuyên Tuyết Nhi, hay là tuyên tuyết Dung? Hay là sự tình khác, ta cũng không thể giải thích rõ được!” Hắn nghẹn ngào nói không ra lời.

Ta đứng lên khỏi ghế, đưa lưng về phía hắn, “Giải thích? Người có giải thích, cũng là vô dụng! mọi chuyện vốn đã xảy ra rồi, sai lầm, chính là sai lầm! Không gì có thể vãn hồi đền bù! Từ hôm nay, người, chính là kẻ thù giết cha của ta! Như thế mà thôi! Ta không có thời gian ngồi nghe kẻ giết cha ta là người tám chuyện bát quái! Cho nên có giải thích. Cũng là uống công!”

Ta sợ hãi! Ta sợ một khi chân tướng bị vạch trần, ta liền không thể đối với hắn xuống tay báo thù! Không thể báo thù cho cha, ta xứng là nữ nhi của người sao!

Trước, phụ thân đã bởi vì ta mà chết! Bây giờ, không thể thay người báo thù, ta liền không có mặt mũi đứng trong trời đất! cừu hận có thể lam cho người ta trở nên cường đại hơn!

Hắn thoáng giật mình , cười khổ nói: “Nguyên lai, này liền ứng với câu kia, sắc chưa suy, ái đã trì! Chỉ là sắc chưa suy, là ta, ái đã trì, là nàng!”

Ta cau mày. Kinh ngạc theo dõi mắt hắn, “Không liên quan gì đến dung mạo! Đường Vần Thiên! Hôm nay, hai người chúng ta không nên đề cập đến vấn đề này được không? Hôm nay, vốn là mười bốn tháng tám, chúng ta cho người tiến vào, đó là nghĩ muốn cùng người nói cáo biệt mà thôi! Có lẽ, sau này, chúng ta liền sẽ không có cơ hội gặp mặt rồi! Người, hảo hảo chiếu cố hai người con trai!”

Về phần hài tử đã mất, sẽ do ta tìm trở về! Một hài tử của riêng ta!

Hắn lạnh lùng cười, đột nhiên thoáng cái đem bầu rượu uống một hơi cạn sạch! Một chưởng đánh tại trên bàn, đem thức ăn chén đĩa bên trong toàn bộ đổ vỡ! “Điểm này, ta không cần nàng nhắc nhở! Tự nhiên biết đến! Nhạc phụ nhạc mẫu bên trong hoàng lăng, ta cũng sẽ theo tổ chế, thường niên bái tế!”

Ta khước môi lược lược kéo, “Ta biết rồi! Nhớ kỹ,nói với Tuyết Hoàng, muội muội yêu nàng! còn phần Tuyết Thế, hẳn cũng hiểu lắm sự tình! Hả! Ta nghĩ hỏi người, năm đó, ta cùng hắn hai người rõ ràng chưa từng gặp mặt, vì sao hắn lại là người đầu tiên liền nhận ra ta? Còn nói, muội muội đừng bỏ bọn họ!”

Hắn cắn răng, nửa ngày áp lực nói: “Bọn chúng, như thế nào có thể không biết! Ta thường xuyên mang bọn chúng ta ngoài Đục Nô cung nhìn nàng! Tuy là xa xa, nhưng là, trong đầu hài tử, cũng nhận ra nàng rồi!”

Lòng ta thâm chấn động, hắn, mang hài tử ra ngoài cung thăm ta? Vì sao ta dĩ nhiên một điểm cũng không biết? Người này, rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Tại sao lại làm ra nhiều chuyện không nên làm! Rồi lại len lén làm những chuyện khiến cho ta cảm động!

“Tại sao, muốn đem bọn họ mang đi xem ta? Người đã đem bọn họ cho tuyên Tuyết Nhi, vì sao còn muốn làm như vậy!” Ta tái nhợt nghiêm mặt, nhỏ giọng nói.

Hắn bên môi nổi lên mạt cười bất đắc dĩ, “Ta đã nói với nàng rồi, trong hoàng cung này, tràn ngập átkhí, chỉ có đem hai người đặt ở bên người tuyên Tuyết nhi mới có thể bình an lớn lên! Nhưng là, ta vừa lại không ngờ rằng Tuyên Tuyết Nhi lại hoài hài tử! Cho nên, ta liền tìm người, trước khi tuyên Tuyết nhi trở lại, ta đã xử lý nàng sạch sẽ! sau khi Nàng lưu sản, làm chi Nguyệt Khanh tuyên bố sau này nàng ta cũng không có biện pháp sinh dục, sẽ nhất tâm đối với hai hoàng nhi tốt! đó là theo tâm tư phụ hoàng ta vốn là giống nhau! Chỉ có nữ tử Tuyên thành, mới có thể lực lớn như vậy, đủ để bảo vệ hài nhi của chúng ta! Nhưng là,

máu mủ tình thâm ràng buộc, vốn là như thế nào cũng cắt không đứt được! Mà ta, cũng không nghĩ muốn chặt đứt! Vì vậy, liền ngày ngày mang theo bọn nhỏ đi xem người! cũng có khi ta một mình nhìn người! Cho nên, ta biết hết thấy hành tung của nàng! Nàng cho rằng, ta biết nàng hết thấy, là bởi vì thám tử sao, kỳ thật, đó là chính ta! cho tới nay, đều là chính ta!”

Ta quay đầu, liếc mình lắc đầu, “Người không nên như thế nữa! Ta không tin! Người là một đời đế vương, cần gì vì một người phụ nữ, làm ra tình trạng như thế? Ta không tin! Người đi! Ta không bao giờ nữa muốn gặp đến người!” Ta chỉ vào cửa.

Hắn sững sờ tại chỗ, đầu quay lại, kinh ngạc, đầu xót nói: “Nàng không tin, cũng là hợp tình lý! Thôi! Thôi! Ta nói thời cơ chưa tới, có nói nhiều, cũng là uống công! Hôm nay người để cho ta tới, ta liền biết! Nàng, nghĩ muốn cùng ta đồng quy vu tận, phải không?”

Ta không nói, cảm giác hắn như thế, hảo xa lạ, hảo thương cảm! Chỉ là a! Ta như thế nào có thể lại tin tưởng hắn! Minh ngày sau, bạch phát sơn trang tàn một bó đuốc, ta cùng hắn, liền không còn cơ hội cùng một chỗ rồi, phải không? Ta cùng hắn, liền thành hai điều vĩnh viễn bất tương giao, phải không?

Phu quân của ta, vốn sẽ là Đường Vãn Hiên, phải không? Không biết tại sao, trong lòng ta ta đột nhiên khó chịu.

“Đã như vậy, ta liền đi thôi!” Hắn dứt lời, liền muốn rời đi!

trước khi hắn xuất môn, ta níu tay hắn, hắn lợc lợc quay đầu lại, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm ta. Chúng ta nhìn vào mắt lẫn nhau, thấy được không muốn xa rời! Thấy được, tình yêu!

Hắn đột nhiên ôm lấy ta, hai người chúng ta dây dưa tại một chỗ. Ta kéo đầu hắn xuống, môi, chặn đứng môi hắn! Nguyên lai, ta đứng là như vậy nghĩ muốn hắn! Nguyên lai! Biết hắn đối với ta còn một mảnh tâm ý, đúng là làm cho ta như thế sinh lòng ái mộ!

Biết thì sao? Hắn là giết cha ta! Dem thủ cấp phụ thân chặt xuống! Ta theo hắn, như thế nào có thể có tương lai!

Một tay đẩy hắn ra, ta mở ra cánh cửa, cúi đầu không nhìn hắn, “Người đi đi!”

Hắn đứng ở trước ta ngây người nửa ngày, mới nói giọng khàn khàn, “Sau này còn gặp lại!”

Ta giương giọng nói, “lần gặp tiếp theo, ta sẽ giết người!”

Hắn khước môi chậm rãi tràn ra máu tươi, “Nàng, cứ nhiên muốn giết chết ta a! Ngay cả, biết nàng hạ độc trong miệng, ta nhưng lại vẫn là muốn ăn độc dược này! Nhân tiện, để Đường Vãn Thiên ta hoàn [trả] lại lúc đầu đã hạ độc nàng đi!” Dứt lời, liền một vươn tay lau đi vết máu bên môi! Nhưng lại phát hiện cái mũi cũng bắt đầu chảy máu!

Ta bi thương nhìn hắn. Hắn cũng như vậy thương tâm xem ta !”Nô nhi! Nô nhi! Nô nhi! Nô nhi!”

Ta bên môi chậm rãi nổi lên một nụ cười, “Gặp lại, Đường quốc chủ!”

Hắn lão đảo rời đi, ta biết, cứ như vậy, hắn nhất định đại thương nguyên khí, nhưng là, ta lại biết, hắn sẽ không dễ dàng như vậy liền chết! Cho nên, ta cùng hắn, định ra rồi lần sau gặp mặt chi ước! Mặc dù không biết ra sao! Nhưng là, lần sau gặp mặt, ta tất nhiên muốn mạng của hắn!

Hôm nay, ta thừa nhận, những gì hắn nói thật làm ta cảm động! Hắn, đúng là như vậy đối đãi! Chỉ là a, ta Diệp Dược Nô cả đời, liền chỉ muốn theo đuổi một nam nhân duy nhất! nhưng vẫn là, rơi vào đế vương gia, cùng nhiều nữ tử tranh đoạt trượng phu!

Này, đó là trời cao trên cột, phải không? Ta vẫn tưởng rằng, hắn trong đầu chưa bao giờ có ta, năm đó, tại trong cung, tuy là cùng hắn ác đấu nhiều năm, ở chỗ sâu bên trong trái tim, nhưng lại vẫn là nghĩ tới muốn gặp hắn một lần! Chỉ là bây giờ, hắn cùng ta nói, hắn cũng là yêu ta! Gạt ta, làm chuyện như vậy cho ta, ngày đó không gặp ta, cũng không bởi vì không muốn gặp, mà là ta nhìn không thấy hắn! Hắn nhưng lại có thể nhìn thấy ta!

Vào lúc này, ta lại biết, hắn nguyên lai là sát thủ hại chết cha ta! Hắn như thế nào có thể! Hắn như thế nào có thể! Cho nên, tay của ta, nhuyển [mềm nhũn] rồi!

Vốn, ta tại rượu bên trong hạ xích thuy chi độc, loại độc này nếu dùng riêng 1 mình thì vô hại, nhưng bên trong miệng ta lại hạ thê bách lục, hạ bách lục chi độc, chỉ riêng mình nó thì được tính cũng không mạnh! Tại trên người mình hạ thêm tuyết lam chi độc, 3 loại độc này, nếu hợp cùng một chỗ, Đường Vãn Thiên, hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Nhưng là, ta nhưng lại chỉ hợp hai loại!

Ta tưởng rằng, hôm nay, chúng ta hai người lại cùng một chỗ, liền trúng loại độc âm tà này! Ngay cả cao thủ hạ độc, cũng không thể phát giác! Chỉ là a! Ta nhưng lại mềm lòng rồi! Ta bị han lam cho cam lòng, ta biết! Chỉ là a! Tâm lý của ta, đúng là như vậy không cam lòng!

Không cam lòng, vì sao hẳn không sớm chút cùng ta nói những lời này! Bây giờ đột nhiên nói ra, hai người chúng ta, cũng đã đến cảnh ngộ không thể quay đầu lại! Vốn tưởng rằng, khi Tuyên Tuyết Dung chết, là nguyên nhân hẳn hận ta. Cũng không liêu, nguyên lai, hẳn lại vẫn không hận ta! Không hận ta, hẳn tại sao muốn giết ta? Không hận ta, hẳn tại sao vẫn muốn đến đây đưa ta?

Còn có, bọn nhỏ sở dĩ nhận ra ta là bởi vì hẳn! Hẳn đem bọn họ mang đến nhìn ta! A! Nếu như, không phải bởi vì yêu âm thâm, ta nghĩ không ra ở đâu lý do, sẽ làm một người nam nhân làm việc ngu ngốc như vậy! Đối với một người đã thành thê tử hẳn, hơn nữa đã vì hẳn sinh hai người con trai, như thế lại có có cảm tình!

Phụ thân! Phụ thân! Ngày đó, von là tuyên tuyết dung ngan cách chung ta, bây giờ vốn là tuyên Tuyết nhi, còn có, phụ thân! Là người, đang trách ta sao? Trách ta đem người đuổi ra gia môn! Cho nên, người liền làm cho ta cuối cùng là có như vậy địa tiếc nuối, phải không? Phải không?

Nước mắt ta, liền vô thức rơi xuống! Vãn Hiên, ta, nên làm cái gì bây giờ? giết, hay là, yêu! , ta như thế nào có thể! Ta như thế nào có thể! Cho nên, ta liền chỉ có, giết!

Mười lăm tháng tám, không khí cuối thu trong lành, nắng ấm! Mười bốn quốc đều dốc hết tâm lực, vây quanh Ngân Phát sơn trang. Lập chí muốn tiêu diệt Lãnh môn. Đầu lĩnh người Đường Vãn Thiên cùng Sa Hận Thiên đều không lên tiếng, chỉ im lặng thủ vệ bên ngoài cổng. Khi ánh trăng lên cao, trong Ngân Phát sơn trang đột nhiên nổi lên đại hỏa. Hỏa thế suốt, trăm năm khó gặp! Mười bốn quốc chủ đều rơi lệ, chạy như điên muốn vào Ngân Phát sơn trang. Nhưng, gắn liền với thời gian đã tới!

Trong tích tắc, mọi người đều chỉ trích quốc sư yêu ngôn hoặc chúng! Mười bốn phượng hoàng, khi nào rồi loạn thiên hạ? Vài phương nhân mã, một lời không hợp, liền tiến hành hỗn chiến. đến cuối cùng, ai cũng không rõ rốt cuộc là vì chuyện gì mà chiến tranh! Nhưng là thật linh ứng câu kia, mười bốn phượng hoàng loạn thiên hạ! Nguyên lai, thiên hạ này có thể loạn thành như vậy! Từ đó về sau, mười bốn quốc. Đều không vãng lai nhau, hình thành thế thù địch! cuộc chiến này, sau được sử gọi là cuộc chiến phượng hoàng! Không ai biết, mười bốn phượng hoàng này có chết đi toàn bộ hay không! Nhưng là, các tướng sĩ 14 quốc có thể làm chứng, Diệp gia mười bốn tỷ muội đầu bạc trắng xóa, đích xác toàn bộ đều bên trong cốc! Một người không rời!

Rốt cục kết thúc sao? Ta nhìn Ngân Phát sơn trang đại hỏa. trong đầu hiện lên các tỷ muội tóc đen như mực, mỗi người cũng đều hồn nhiên trong trắng như năm mười tuổi ấy!

Chúng ta liền từ Điện Thanh tiên đảo trở về núi non Xích Hoàng là phượng hoàng cốc! Bọn họ ước chừng như thế nào cũng nghĩ không ra, chúng ta cứ nhiên lại quay về bên này! đó là nơi nguy hiểm nhất nhưng cũng vừa là nơi an toàn nhất!

Khi chúng ta từ bên trong đi ra, hồng y tóc đen, vẫn như cũ như vậy xinh đẹp tuyệt luân. Trên đời trắng sáng, tinh thần vui vẻ, tỷ muội chúng ta ở cùng một chỗ thật xinh đẹp!

Một người nữ tử xinh đẹp, không có gì, nếu như vốn là một đám nữ tử cũng xinh đẹp, sẽ gặp đưa tới ánh mắt thế nhân chú ý!

Chúng ta, đó là như thế! Khi chúng ta trở lại phượng hoàng cốc, Vãn Hiên đứng trước cốc, như vậy lo lắng, như vậy tiêu tụy! khi Nhìn thấy ta, hẳn lập tức đứng dậy, thấy ta một đầu tóc đen, trong khoảng thời gian ngắn giật mình! Vươn tay, cũng đứng ở giữa không trung!

Ta hí mắt nhìn hẳn, nửa ngày mới ý thức được, kiếp số tỷ muội ta, đều đã bình yên vượt qua rồi! Chúng ta bây giờ lâu như vậy, rốt cục có thể bình an còn sống rồi! Ta đột nhiên hướng phía hẳn chạy vội đến, ngẩng

đầu vào ngực hắn. Hắn bị ta đâm vào thiếu chút nữa lệch ra ngã một bên!

Ta cất tiếng cười to. ta lúc này, đúng là như vậy cao hứng! “Vấn hiên, có thể gặp lại người, thật sự rất vui!” Ta bên tai hắn thì thầm nói nhỏ.

Trống ngực hắn đập rất nhanh, hai tay ôm rất chặt. Nửa ngày mới nói, “Ta cũng vậy! Ta tưởng rằng, lần này, nàng lại gạt ta nữa rồi!”

“Tỷ tỷ như thế nào lại gạt người! Nàng bây giờ rốt cục cũng nắm giữ được hạt cát trong tay rồi, chúng ta đã nói qua, tỷ ấy không bắt được, chúng ta, liền giúp tỷ ấy bắt!” Phù Dung cười nhìn hắn.

Hắn thoáng giật mình, như là vừa mới nhìn thấy muội muội sau lưng ta! Lúc này mới buông ra ta, chân tay luống cuống đứng 1 bên. Ta quay đầu lại, đối với các nàng cười hạnh phúc.”Từ ta bắt đầu, chúng ta, liền rời khỏi hoàng thất, được không?”

Các nàng quay lại nhìn ta, nửa ngày, lước lước gạt đầu, “Đại tỷ, người muốn cùng hắn thành thân sao?”

Ta gạt nhẹ, “Đúng vậy! Thành thân! Vấn Hiên! Từ khi bắt đầu quen biết chàng, chàng muốn ta giao ra tâm của ta, chúng ta đang đợi, có lẽ là lúc này đây! Vấn Hiên!”

Hắn xem mặt ta, chậm rãi vuốt nhẹ mái tóc đen nhánh của ta, “tóc của nàng!”

Ta cười lắc đầu, “Như thế nào? Có phải hay không thật không đẹp, chàng nhất thời trong khoảng thời gian ngắn ko thể nào tiếp nhận? như thế nào có người như chàng chứ!”

Hắn bên môi chậm rãi cười, “Là thật! nàng, là thật hiện hữu! Các nàng, như thế nào có thể trốn ra được! Rõ ràng chính mắt ta chứng kiến một màn hỏa hoạn lớn như thế! Ta tưởng rằng, các nàng, sẽ ko bao giờ quay lại nữa!” Nói đến chỗ này, tươi cười của hắn lộ ra một mặt thống khổ, nhàn nhạt bi thương

“Nam tử hán đại trượng phu, khóc cái gì! Chúng ta không phải cũng đã trở về sao? trận hỏa này là chúng ta tự mình tạo nên, không có nắm chắc, chúng ta liền tự tìm đường chết ình sao? Quả nhiên là một nam nhân ngây thơ ngu ngốc!” Dục Nhi hừ lạnh.

“Không có phải không! lúc một người nam nhân nhã nhặn ưu mỹ như thế rơi lệ, thật bi thương! tiểu thụ này, quả nhiên làm cho người ta nhìn chảy nước miếng! Đại tỷ, nếu tỷ không cần thì nói 1 tiếng, nhường cho ta đi!” Nhận Hỉ mê đắm nhìn hắn.

“Muốn khóc, liền khóc đi! Người cùng đại tỷ kinh qua nhiều chuyện như vậy, rốt cục có thể ở cùng một chỗ, ngấm lại, cũng là một loại duyên phận đây!” Hàn Mai bên môi cười.

” cứ Như vậy thành thân đi! Đại tỷ! Người cùng hắn thành thân! Dù sao bọn tỷ muội chúng ta cũng ở chỗ này! Có thể tham gia các người hôn lễ! Thật tốt! Không phải sao? Không phải sao?” Hàn Tuyết oa oa kêu to.

Nàng vừa nói, tất cả mọi người bên cạnh ta đều cao hứng hô to, vui mừng cho ngày vui của chúng ta!

Ta không khỏi nhìn trộm hắn, nhưng lại phát hiện hắn lại đang nhìn ta, ánh mắt cả hai khi tức xúc, liền lập tức tách ra! Mặt ửng hồng!

“Chúng ta cũng sớm đã chuẩn bị tốt hết rồi, nói là ngắm trăng uống rượu, kỳ thật là từ khi nói từ trong phượng hoàng cốc trở về! Sau đó, liền đốt một đường dài dẫn đến, bạch phát sơn trang trong, thế là cứ như vậy phóng hỏa! Cứu chi bắt diệt! Hơn nữa, chúng ta dùng mười bốn khối thân thể người chết, haizz! Nghĩ đến, thật sự rất xin lỗi các nàng! Bất quá, tỷ muội ta, đã hoàn toàn bình an mà trở về, không phải bọn họ cũng ứng với lời tiên đoán mười bốn phượng hoàng loạn thiên hạ chi cục! Nghĩ đến, bây giờ đang có một hồi tiểu chiến đi!” Ta cười nói.

sắc môi hắn trắng bệch, nửa ngày mới cẩn thận nói, “Người không nghĩ thành thân sao?”

Ta thoáng giật mình, rốt cục là nghĩ hay không nghĩ! Ta mắc cỡ cúi đầu, “như thế mà người cũng không hiểu hay sao! người thật phiền!” Nguyên lai, chuyện tới trước mắt, ta dĩ nhiên lại như vậy không có ý tứ! Tại trước mặt bọn muội muội lại nói những lời này! Hảo ngược ngùng! hai tay bưng má, chạy vội vào cốc.

Vấn Hiên nhìn bóng lưng ta, nửa ngày mới quay đầu lại hỏi Dục Nhi, “Này, này, đây là ý gì chứ?”

Được Nhi không để ý tới hấn, liền thẳng tắp lướt qua hấn, đuổi theo phía sau ta đi vào trong cốc.

Nhận Hỉ thì vỗ vỗ bờ vai của hấn, “Người quả nhiên vốn là chưa bao giờ nói chuyện yêu đương sao? Ngươi ngốc!” Nàng dứt lời, liền cũng đi theo vào cốc.

Vân Hiên nhìn bóng lưng của nàng nói, “vậy, vậy là đã xảy ra chuyện gì thế!”

Lúc Phù dung đi qua hấn, nhỏ giọng nói, “người như thế nào ngốc thế chứ! Như vậy thật rõ ràng rồi lại bị người ngu ngốc làm cho nó ko rõ ràng! người là hạnh phúc nho nhỏ mà nàng nhất định phải bắt được!” Dứt lời, liền cũng lướt qua hấn, quay về Phượng Hoàng cốc đi!

Hàn Tuyết lướt qua hấn, cười nói, “Người không hiểu thì không biết đi hỏi nàng sao?”

Hấn như là đột nhiên thông suốt được vấn đề, cất bước chạy như điên về hướng vào cốc! Khóe môi ta kiềm ko dc lại hiện lên nét cười hạnh phúc. Vốn tưởng rằng, hạnh phúc của ta và hấn, vốn là bỏ lỡ nhau, nhưng nguyên lai không phải! Chỉ cần kiên trì theo đuổi thì nó nhất định sẽ quay về!

Thành thân, sao?

Chờ lúc trở lại Phượng Hoàng cốc, chúng ta ngồi xuống, liền bắt đầu thương lượng chuyện hôn sự, mặc dù hấn đã nhường ngôi và ra đi, nhưng dù sao cũng từng là hoàng quốc thái thượng hoàng, cho nên, ta nghĩ muốn giảm thiểu bớt 1 số tiểu tiết nhưng hấn lại không tán thành!

Nghĩ đến cũng đúng, hấn, cũng được xem như lần đầu thành thân a! thành thân lần trước là chưa kịp động phòng, tân nương liền đào tẩu. Ngay sau đó, hấn bắt đầu chú ý, dần dần, bọn tỷ muội cũng bắt đầu không nhìn được! Được Nhi trước hết phát tác, đột nhiên đập bàn hét lớn, “Người rốt cuộc muốn thế nào! Đem một người như hoa như ngọc. Thật vất vả nuôi lớn đại tỷ gả cho người, chúng ta cũng đã không thèm để ý rồi, người nhưng lại tỏ vẻ khó chịu! lại nói nhiều, ta một kiếm chém người!”

Nàng hô to, Hàn Tuyết rút kiếm đến, đặt trên cổ hấn, lớn tiếng quát đến, “Có muốn hay không nói một câu nói! Không nói rõ ràng thì người đừng mong sống sót!”

Sắc môi hấn trắng ko còn chút máu, nhưng lại kiên định lắc đầu, “Ta phải về bẩm báo cha mẹ một tiếng! Lần trước mất tích, đã là đại bất hiếu rồi, ngay lúc này tại đây lại muốn thành thân, đương nhiên là muốn đi nói rõ trước mặt bọn họ rồi! Nô nhi!”

Ta âm nghiêm mặt không nói lời nào. Ta vốn định đêm nay liền cùng hấn kết thành phu thê chi thực, hấn lại bắt đầu lên tiếng về lễ tiết, người này, tới thời điểm mấu chốt, lại luôn không hợp tâm ý của ta!

“không phải chứ, người từ trước đến nay chưa cùng phụ nào trải qua cái kia cái kia!” Nhận Hỉ híp mắt nhìn hấn. Khóe môi mơ hồ phiếm nước miếng.

Hấn ngồi ở trên ghế đầu, tỏ vẻ đáng thương đau đớn như thế nhìn ta, chờ ta đi cứu hấn. Ta kéo kéo khóe môi, “thôi được rồi! Hấn muốn thế nào, liền thế ấy đi!” Ta nói xong, liền đứng lên khỏi ghế. Đem hấn từ bên trong cái ghế cứu ra.

Hấn cầm tay ta, nửa ngày sau dường như là nhớ tới cái gì! Đột nhiên buông tay! Mắc cỡ đỏ mặt, chân tay luống cuống nhìn chúng ta!

Tình huống bây giờ thật đáng cười. Một đám xem ra chỉ có mười mấy hai mươi tuổi nữ tử lại đang ở đùa với một người nam tử đáng thương ngoài ba mươi!

“Không phải đâu! Như vậy động vật trân quý, liền được đại tỷ nhìn trúng? Hả! Hảo đồ kỳ!” Nhận Hỷ lau đi nước miếng bên khóe môi

“cả đời này của người phá hư danh tiết thiếu niên còn chưa đủ sao? Người đã quên Lân Mạc, quên Thu Mạc Ngôn rồi à? ?” Được Nhi hừ lạnh. Nói đến chỗ này, mọi người ánh mắt nhất trí nhìn về phía Tiểu hạ

Tiểu Hạ sắc mặt đỏ hồng. Nửa ngày mới nói, “Không liên quan tới ta! Ta không đối với hấn di tình biệt luyến! nếu Nhận Hỉ muốn bọn hấn cùng ta không quan hệ! Các người nếu không hạ thủ được, có thể để lại cho Nhận Hỷ. Ta thấy Nhận Hỷ cũng rất đẹp! Vừa là tỷ muội nhà mình!” sau khi nói xong, không quên quảng cáo cho bản thân!

Nói đến chỗ này, mọi người ánh mắt cũng quét về phía Đường Văn Hiên cùng ta. Ý tứ rõ ràng rành, nếu như ta không hạ thủ được, Nhận Hỷ có thể tiếp nhận!

Khoé môi ta có rút, nửa ngày một tay nắm lấy tay hắn, mười ngón tương giao, “Không nên nói bậy! Ai nói ta không hạ thủ được!”

Nhận Hỷ nhìn chúng ta chảy nước miếng, Tiểu Hạ bắt đắc dĩ vỗ vỗ vai nàng, “cảm nhận dc rồi chứ! Trước kia Thu Mặc Ngôn nếu như không phải người giả mạo ta, nghĩ đến cũng biết không tới tay! Bây giờ người xem tên thái thượng hoàng kia, trong hoàng cung nữ tử nhiều như vậy, tại sao không chuẩn một người thị tẩm? kia thật là ko hợp lý a!”

Nhận Hỷ một tay đẩy tay nàng ra, “Nói chuyện ma quỷ gì thế! Nếu như không phải hắn là nam nhân của đại tỷ, ta sẽ không buông tay như vậy! Hừ! vợ của bằng hữu không thể giở trò, càng huống chi là nam nhân của đại tỷ!” Tay nàng nắm chặt.”Người không tin, ta liền làm cho người nhìn thủ đoạn của ta! Theo ta!” Nàng dứt lời, liền muốn kéo Diệp Tiểu Hạ.

Diệp Tiểu Hạ phát tay tránh né nàng.”Người tìm nam nhân, có chuyện gì liên quan tới ta?”

“Không được quấy tỷ tỷ! Nhận Hỷ! Nếu người nghĩ muốn bị ta quần áo, không ngại thử xem xem! Trong khoảng thời gian này, người nào cũng không cho đi ra ngoài! Ai dám đi ra ngoài gây chuyện, ta không ngại quát bập chân người đó!” Nàng hung hăng nhìn chằm chằm chân Nhận Hỷ.

“Tại sao! Tại sao không cho chúng ta đi ra ngoài chơi đùa! người ko biết trong cốc rất nhàm chán hay sao!” Nhận Hỷ oa oa kêu to.

Dược Nhi buông tay, cười nói, “Người muốn đi ra ngoài chơi đùa, có thể! Bất quá, không thể dẫn người khác đi ra ngoài!”

Thật là muốn mạng của nàng mà! Nàng nhất định sẽ bị lạc đường! Nàng giận dữ, nửa ngày mới nói, “Tại sao không thể ra đi chứ!”

“Bọn họ bây giờ cứ nghĩ chúng ta đã chết trong trận hỏa hoạn này, chúng ta đột nhiên lại xuất hiện ra, có phải hay không lại muốn một trận sóng công kích ? Qua mấy tháng hơn nữa! Có một số việc, cũng sẽ đến hồi kết thúc! Có cừu, đáng báo, cũng muốn báo!” Hàn Mai lạnh lùng cười.

“Mai tỷ tỷ! Người so với trước trầm tĩnh hơn nhiều rồi! Trước người thật hay tức giận! Bây giờ như thế nào thành như vậy rồi!” Nàng đang đứng trước mặt của Hàn Mai.

Bên môi nàng chậm rãi hiện lên ý cười. Nửa ngày mới nói, “Bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó! Chúng ta thương lượng một chút, lúc nào đi hoàng lăng Hoàng quốc! Nếu chúng ta tỷ muội không chết được, vậy liền nhanh chân đến xem phụ mẫu! Nếu không, đem phụ mẫu mang trở về cũng được!”

“Đúng vậy đúng vậy! đương nhiên phải mang phụ thân mẫu thân trở về! Dem cha theo mẹ ôi di thể chuẩn bị đi nơi nào rồi!” Trong phòng đột nhiên lại xuất hiện một đôi nam tử song sinh! chỉ thấy khóe miệng họ luôn giống nhau, lúc nào cũng phỉm ý cười. Một người mặc hắc y, một người khoát bạch y. Nếu như không phải quần áo màu sắc không giống nhau, căn bản là phân không rõ hai người hắn ai là ai! Lúc này, hắn hai người, đang từ từ tiêu sái đi vào, phong thái như vậy, cho dù là cô nương nhà ai có nhan sắc đẹp nhất cũng không bằng một nửa khí chất cùng nhan sắc của họ! đến lúc này, mọi người mới không thể không thừa nhận, Diệp gia nữ tử chúng ta, cũng không phải đẹp nhất, đẹp nhất, ngược lại vốn là này hai tên tiểu tử này!

“Yêu nghiệt!” Dược Nhi hừ lạnh nói.

Nhận Hỷ thấy vậy thẳng chảy nước miếng, tiến lên đồng sờ tây sờ, tấm tắc nói, “này chắc chắn là đệ đệ ta rồi! trời của ta ạ! Thế giới này không một chút nào công bình! Các người hai người, ai là Nhật Xuất, ai là Nhật Quang?”

Hắc y thiếu niên lược lược văn tĩnh, nửa ngày mới nói, “Nhật Quang!”

Còn bạch y thiếu niên nở nụ cười tràn ngập ấm áp nói, “Ta là Nhật Xuất!”

“Các người trước làm ra động tác lớn như vậy, chúng ta liền đoán được, các người sẽ đến đây! Cho nên, liền trở về chờ các người!” Nhật Quang khóe môi phỉm nụ cười.

“Ta nói vì sao hai người các người không đến! nguyên lai là trốn ở bên trong cốc không dám ra đây!” Hàn Tuyết oa oa kêu to lên.

Nhật Xuất ha ha cười nói, “Nơi nào nơi nào! Mười bốn phượng hoàng! Bằng hữu, theo chúng ta hình như không có vấn đề gì! Chúng ta là nam nhân! Phụ thân giao cho chúng nhiệm vụ lớn như vậy chúng ta còn chưa có hoàn thành, như thế nào có thể như vậy chết đi chứ? mạng Chúng ta, vốn là rất đáng giá!”

“Lúc phụ thân bỏ đi, hình như các người mới một tuổi ko phải sao! người khi nào thì giao nhiệm vụ cho các người chứ?”Được Nhi ngêch ra cúi đầu nói.

“Đương nhiên vốn là nhiệm vụ nổi dôi tông đường! Nếu không các người nghĩ là phụ thân tại sao liều chết liều sống muốn sinh hai nam tử, không tiếc làm mẫu thân sinh tử, là vì cái gì? Không phải là vì cái này sao? Các người nói, ta có phải hay không hẳn là còn sống?” Nhật Xuất cười nói.

Đường Vãn Hiên cả người chấn động! tay bị ta nắm thật chặt. Ta hí mắt nhìn hắn. Ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói, “Có phải hay không cũng muốn nổi dôi tông đường rồi? vậy liền không nên lo lắng, trực tiếp thành thân là được!” Ta nháy mắt với hắn, hài lòng chứng kiến trên trán hắn nổi lên lớp mồ hôi.

Hắn kiên định lắc đầu, “Hài tử muốn sinh! Nhưng là, tuyệt đối không thể không có danh phận cho nàng! Ngày mai, ta liền mang nàng đi gặp mẫu thân! Tốt không?”

Ta bên môi phiếm ôn nhu ý cười.”Người muốn đi, liền đi thôi!”

Hắn tươi cười, đúng là như vậy cao hứng. Chứng kiến sắc mặt hắn chuyển biến tốt đẹp, trái tim của ta, cũng vui lây theo hắn! Vốn nên là như thế a! hạnh phúc của ta, luôn nằm trong bàn tay ta, chưa từng làm cho nó có cơ hội đào tẩu!

“phải rồi phải rồi! Nhưng là, các người biết không? Tại Diệp gia, nam nhân, vốn là không có địa vị nha! Đáng thương hai người các người, vốn là Diệp gia nam nhân duy nhất, bây giờ, lại phải đi mang nước rửa chân cho chúng ta!” Ta chỉ vào hai người hắn phân phó.

Hai người bọn hắn hô to kinh sợ. Chính muốn chạy trốn, cửa lại bị khoá lại! “Như thế nào? Muốn chạy trốn? Đại tỷ khó được dịp phân phó các người chút việc nhỏ, các người cũng làm không xong sao?” Nhận Hỉ cười ha ha .

Hai người hắn nghiêm mặt, nửa ngày mới nói, “Cha a! Các nàng khi dễ chúng ta! Người trên trời có linh, liền xuất hiện dạy dỗ các nàng đi! như thế nào có thể ức hiếp đệ đệ mình chứ! Cha!”

Lời nói chưa dứt, phía sau lại bị một cước gạt ngã! “Gọi cha có ích lợi gì! phải gọi tỷ tỷ!” Hàn Tuyết cười ha ha .

Vì vậy, tỷ muội mấy người liền bắt đầu trêu chọc hai người hắn, tại bên trong phòng khách truy truy đánh đánh. hồ nháo thành 1 đoàn! Ta nhìn bọn họ, mỉm cười, đem tay hắn áp vào má khẽ khàng nói, “Bọn nhỏ cũng trưởng thành! đại tỷ như ta cũng đã xong nhiệm vụ! Nên là lúc theo đuổi chính mình hạnh phúc! Vãn Hiên!”

Ta phát hiện hai mắt hắn sáng quắc nhìn chăm chăm ta. tay chậm rãi duỗi đến hắn sau vành tai hắn, sờ sờ, phát hiện không phải mặt nạ da người sau đó, liền ngăn chặn môi hắn! Thẳng đến khi bọn đệ đệ muội cũng vây quanh ở bên người chúng ta. nhìn chúng ta hai người thẳng bật cười!

“Đại tỷ! Người thật xấu!” Bọn họ chỉ vào người ta cười nói.

Ta lợc lợc ngẩng đầu, “Phá hư cái gì! Phụ nữ phải dám yêu dám hận!”

Đường Vãn Hiên sắc mặt thoáng cái trướng lên đỏ bừng. Ta xem hắn bộ dáng đáng yêu, trong đầu ăn mật ngọt giống nhau.

Nhật Quang 1 tay cẩn thận nâng cằm hắn lên nửa ngày mới nói, ” khuôn mặt đẹp như vậy, rốt cuộc có phải là thật hay không! Người như vậy, thật sự làm cho người ta rất không thoải mái, hảo nghĩ muốn, bị chọc phá người!” bên môi hắn nở nụ cười thị huyết.

Ta một tay chụp tay hắn, “Không cho vô phép vô thiên! Nếu ngươi không bị hắn đánh đòn, ta liền đã đem ngươi đánh đòn! Nhanh đi cho lấy nước rửa chân cho chúng ta!” Khi dễ tiểu đệ đệ, là nghĩa vụ của người làm tỷ tỷ như chúng ta!

Nhật Quang oa oa kêu to 1 tiếng, Nhật Xuất lại thành thật nói, “Hay là đi thôi! Nếu không, chuyện cứ tiếp tục như vậy, liền không dứt rồi!”

Hắn hai người cùng liếc mắt một cái, đại thán một tiếng, liền cúi đầu chậm rãi đi ra ngoài. Tới cửa, hai người đột nhiên oa một tiếng, bay nhanh thoát đi. Được Nhi cùng Nhận Hỉ một người một bên, bay vút đuổi theo! chỉ trong chớp lát công phu, liền đã tóm được một tên tiểu tử trở về.

“Muốn chạy trốn? mang 1 thau nước rửa chân mà thôi! Nếu không đi, ta muốn các ngươi uống nước rửa chân của chúng ta!” Ta hừ lạnh nói.

Hắn hai người khóc lớn, khẩn cấp cầm thùng chạy vội đi! Đường Văn Hiên đứng lên khỏi ghế. Ta bắt được hắn nói, “Ngươi làm gì?”

Hắn đối với ta ôn tồn cười.”Ta giúp nàng lấy nước rửa chân! về sau, công việc này, liền giao cho ta rồi, được không?” Hắn tươi cười ôn nhu nói với ta!

Bọn tỷ muội oa một tiếng gọi to, ranh mãnh theo dõi hắn. Hắn đỏ mặt, bay nhanh vào nhà cầm một bồn, chạy vội ra ngoài!

Ta xem bóng lưng hắn, sau này, ta cùng hắn, liền có thể hạnh phúc rồi đi! Ta nhìn hắn ngây ngẩn bật cười. Nếu hắn kiên trì, chúng ta ngày mai liền đến du ngoạn nơi nào đây!

134. Q.3 - Chương 28: Trọng Du Tuyên Thành

Cuộc sống trong cốc thật sự phong phú, thật sự vui sướng. Tất cả mọi người trên thế giới này dường đều quên bọn ta rồi. Chưa bao giờ biết rằng, cảm giác được người ta quên lãng thật sự tốt đẹp đến vậy. Tỷ muội bọn ta dường như lại nhớ tới cuộc sống trước khi xuất cốc. Cãi nhau ầm ĩ, lại thuận đường khi dễ 2 đệ đệ

Văn Hiên thật sự chuyên tâm vào trách nhiệm rửa chân cho ta. Thật tỉ mỉ giúp ta rửa chân, ta ôn nhu nhìn hắn. Hắn ôn tồn tinh tế giúp ta rửa sạch chân. Mỗi khi thế này, Hàn Mai sẽ cau mày nhìn bọn ta. Ta nhìn ra được, ánh mắt của nàng đang xuyên thấu qua ta mà nhìn đến nơi khác

Ta sai lầm rồi sao? Ép buộc các nàng ở lại trong cốc, các nàng, dù sao cũng đã không còn là tiểu hài tử năm xưa, các nàng đều đã có cuộc sống riêng. Nữ đại bất trung lưu. Lưu đến lưu đi, lưu thành cừu [“cừu” ý là “hận”]

Ta thở dài, nửa ngày sau, đem hài tú hoa mang vào

Hoàng quốc bây giờ hắn là tuyết đã phủ khắp nơi rồi. Ta còn nhớ, lúc mới gặp Văn Hiên, hắn rất thích hoa mai Tuyên Thành, ta thấy hắn ngày ngày mặt ủ mày chau, ta nghĩ, nguyên nhân hắn là vì rời xa Hoàng quốc

Ta biết, để 1 Thái thượng hoàng an nhàn sung sướng như hắn theo ta sống cuộc sống thế này là quá ủy khuất hắn rồi. Nhưng là, ta nhìn bộ dạng của hắn, trong tâm cũng đau đớn theo

Hắn, vốn là thuộc về hoàng quốc. Một nam nhân như vậy, cư nhiên vì người, bao nhiêu kiên trì cũng có thể từ bỏ. Một nam nhân ngày này vốc nước rửa chân cho ta. Bảo ta sao có thể ngoảnh mặt làm ngơ? Sao có thể không đau lòng?

“Văn Hiên! Có phải chàng muốn đi xem hoa mai không?” Ta không nhìn được nữa, mở miệng hỏi

Hắn thoáng giật mình, “Nàng biết rồi? Đúng vậy! Ta muốn đi xem hoa mai. Hơn nữa, chuyện của chúng ta, ta cũng muốn bẩm lên mẫu thân đại nhân. Lúc nào thì nàng theo ta quay về Hoàng quốc để nói ầu thân đại nhân việc này?”

Ta nghiêng đầu, cười nhìn hấn “Mấy tỷ muội bọn ta, trong khoảng thời gian này, vốn không thể ra khỏi cốc. Bất quá! Muốn xem hoa mai thì có thể. Chúng ta đến Tuyên Thành xem đi, được không?” Ta nháy mắt với hấn

Khoé môi hấn khẽ nhếch, cười nói “Nàng muốn đi Mai Lâm Tuyên thành thưởng mai?”

Ta cười nói, “Đúng vậy! Ngày đó, 2 người chúng ta đã đến Mai Lâm. Ta lấy tuyết ném vào người chàng! Lúc ấy, bệnh tình của chàng thật sự rất trầm trọng! Nghĩ đến thật buồn cười!”

Môi hấn thoáng trắng bệch, nửa ngày sau mới nói “Đừng vậy! Lúc ấy, ta nhớ nàng và đại ca còn đang gây chiến!”

Ta thổi mạnh vào má hấn “Chàng ghen tị sao? Mọi người! Mau tới đây! Mọi người mau tới xem a! Đường Văn Hiên đang ghen a!”

Trong phòng vang lên 1 trận hồi âm, tiếp theo là tiếng bước chân hỗn độn, ta hài lòng chứng kiến sắc mặt hấn thoáng cái bạo hồng [đỏ gay], ngập ngừng nói “Ta, ta về phòng trước” Dứt lời, liền lao đi như bay

Các tỷ muội thấy ta một mình ngồi trong sân, Đường Văn Hiên thì chạy vội đi, trong lòng liền ước chừng đã biết chuyện gì rồi. Đám người cười cười nhìn hấn rời đi. Sau đó, liền đi tới trước mặt ta, xếp thành 1 hàng, bình tĩnh nhìn ta “Đại tỷ! Tỷ thật xấu! Lại trêu chọc hấn!”

Khoé môi ta nở nụ cười “Mọi người có muốn đi thưởng mai không?” Ta nháy mắt nói với các nàng

Nhận Hỷ nghiêng đầu cúi đầu nói “Hoa mai? A! Muội biết rồi, đại tỷ đã trúng mỹ nam kế, muốn dẫn nam nhân Hoàng quốc đó ra ngoài thưởng mai, có phải không?”

Khoé môi ta thoáng rủ xuống, nửa ngày sau mới nói “Hấn vốn là Hoàng quốc Thái thượng hoàng! Hấn rất thích hoa mai! Quan trọng là, mọi người không thích ra ngoài cho khuây khỏa sao?”

Dược Nhi trầm ngâm nói “Chúng ta cứ vậy mà ra ngoài? Không phải đã nói là sẽ ở đây mấy tháng sao? Hình như bây giờ mới hơn 1 tháng mà đại tỷ đã thiếu kiên nhẫn rồi! Bọn muội vốn không sao cả. Bọn muội chưa bao giờ nhớ nhà, muốn hài tử, muốn lão công! Bọn muội cũng không buồn bực! Về phần đại tỷ nói muốn ra ngoài cho khuây khỏa. Các tỷ muội chúng ta không thể làm gì khác hơn là chịu khổ cực 1 chút, cùng đi theo là được!” Nàng cười nháy mắt với ta

Tiểu Hạ cười nói “Đúng vậy đúng vậy! Đại tỷ, nếu như tỷ thật sự muốn đi chơi, chúng ta liền đi theo cùng có được không? Ừa!” Dứt lời, nàng liền nện 1 tiếng

Ta cau mày. Đối với nàng nói, “Hầu hạ, lại đây, bắt tay cho ta!” Ta cau mày, nói với nàng “Tiểu Hạ, lại đây, đưa tay cho ta!”

Nàng thoáng giật mình , nửa ngày sau mới thận trọng nói, “Đại tỷ, tỷ muốn làm gì!”

“Ta nói, đưa tay cho ta!” Ta lạnh lùng nói.

Nàng chậm rãi bước qua vài bước, liền bị Nhận Hỷ 1 bả túm lấy tay đưa đến trước mặt ta, ta đưa ta bắt lấy mạch môn của nàng. Nửa ngày sau mới nói “Hài tử của ai?”

Nàng giật mình một hồi lâu mới nói “Nguyên lai, nguyên lai đã mang thai rồi! Vốn là ...Vốn là ...Vốn là...” .

“Vốn là của Sa Hận Thiên. Sớm không mang thai, muộn không mai thai, lúc này mai thai rồi, muội nó là của Sa Hận Thiên, ai mà tin” Ta lạnh giọng nói. Tiểu tử không có tiền đồ này!

Nàng cau mày. Nửa ngày sau mới nói, “Xin lỗi, đại tỷ!”

Ta cười lạnh, “Người muội xin lỗi không phải là ta, mà là chính muội! Muội đã quên lúc trước hấn đối xử với muội như thế nào rồi sao? Hấn ngày đó đích thân đem muội vào phòng đệ đệ hấn! Nam nhân như vậy, muội theo hấn, cư nhiên lại ...!” Nói đến chỗ này, ta hận đến cắn răng. Nam nhân đó mặc dù sau này biểu hiện có vẻ rất thâm tình, như là, có một số chuyện vốn là không thể quay đầu lại

“Người không có tiền đồ thì vĩnh viễn cũng sẽ không có tiền đồ! Sau này nhìn thấy người khác thì đừng nói cho người ta biết người là muội muội của võ lâm minh chủ ta!” Dược Nhi cắn ghét to tiếng

“Tỷ tỷ! Làm tốt lắm à! Dưới tình cảnh đại quân đè ép như vậy, hai người các tỷ cư nhiên còn có thể hoàn thành đại kế. Nghĩ lại, thật là rất kích thích! A! Thật muốn trở lại ngày đó! Ta còn nhớ, tỷ hình như có đi ra ngoài! A! Hảo hổi hận!” Nhận Hỷ oa oa kêu to

“Thế nào? Thế nào? Là người chủ động, hay là hấn chủ động địa? Phụ nữ cũng có thể chủ động! Biết không? Không đúng không đúng! Phụ nữ! Nhất định phải chủ động! Ha ha! Giống ta! Đó là như thế!” Hàn Tuyết oa oa kêu to.

“Cảm giác như thế nào? Nếu như lại có một lần, ta cũng kéo nam nhân của ta ra ngoài! Ngẫm lại liền hảo chơi đùa!” Bảo Nhi oa oa kêu to

Điền Thanh ho khê, ý bảo các nàng tốt nhất là nên dừng lại, nhưng không ai đến ý đến nàng

“Đêm trước trận đại chiến, vốn tưởng rằng chính mình sẽ không có ngày mai rồi, phát sinh loại tình cảnh này cũng là chuyện bình thường! Cái này ta biết! Các người không nên trách nàng!” Hàn Mai cau mày nói

Bọn ta “Ồ” 1 tiếng, chuyển toàn bộ ánh mắt về hướng nàng, sắc mặt nàng thoảng cái chợt đỏ bừng. Nửa ngày sau mới nói “Ta cũng vậy! Là thật đó!” Dứt lời, liền đưa mắt sang nơi khác, không chú ý đến bọn ta

“Như vậy! Như vậy! Tiểu Hạ! Ngày đó tỷ một đêm không trở về, có phải đã “làm” rất nhiều hay không? Nói nhỏ cho các muội muội nghe với! Muội trở về luyện tập 1 chút! Có được hay không? Thế nào, có phải rất kích thích hay không?” Nhận Hỷ nghiêm mặt dõi theo vẻ mặt đỏ bừng má của Tiểu Hạ

Tiểu Hạ sợ hãi nhìn ta. Đôi mắt ướt lệ thật sự rất đáng thương, trái tim của ta không khỏi chậm rãi nhuyến [mềm] ra! Hải tử này, thật sự đáng thương, nếu không không phải là gặp không đúng người, nàng đã là 1 nữ tử nhanh nhẹn đến cỡ nào. Mang niềm vi trở lại cho nàng là trách nhiệm của người là đại tỷ như ta!

“Đại tỷ, xin lỗi! Ta chỉ vốn là, ta chỉ vốn là! Nhưng là, tình cảnh lúc đó, thật sự có chút mất khống chế. Cho nên, liền không thể làm gì khác hơn là...!” Nói đến chỗ này, mặt liền đỏ đến không thể đỡ hơn. Ta nhượng mắt, nhìn chăm chăm vào mắt nàng, nhỏ giọng nói “Được rồi! Được rồi! Không nên thương tâm nữa! Có thì đã có rồi! Có thì liền sinh hạ là được! Muội chỉ là thương hấn mà thôi! Không có chuyện gì! Nếu hấn đã có dũng khí thể này thể nọ muội thì cứ để cho tỷ tỷ đối phó hấn, được không?”

Lúc này khoé môi của nàng mới lộ ra 1 nụ cười an tâm, nửa ngày sau mới nói “Đại tỷ, lúc nào thành thân?” Ánh mắt của nàng nhìn về phía Đường Văn Hiến

Ta không lên tiếng, chỉ nói “Nếu trong bụng đã có hài tử thì càng nên đi ra ngoài thưởng mai! Muội cũng biết Tuyên Thành có loại ô mai mà thai phụ thích nhất? Rất chua, rất ngon!” Ta nói đến chỗ này, liền dừng lại không nói tiếp nữa! Ta cơ hồ đã quên, nàng không có vị giác

Mà nàng vẫn ôn nhu cười! Thật là hài tử tri kỷ a! Thật là làm cho người ta đau lòng! Ta như thế nào có thể trách nàng đây? Vị giác cả nàng vốn là kết quả của trận tranh đấu giữa ta và Đường Văn Hiến

Ta vươn tay ôm nàng vào trong lòng, nhỏ giọng nói “Xin lỗi! Tiểu Hạ! Từ nay về sau, muội thích ở cùng với ai thì cứ ở với người có, nếu như người kia có khi dễ muội thì cứ nói cho tỷ tỷ, ta sẽ không giao muội cho hấn nữa, chúng ta đến Tuyên Thành thưởng mai, được không?”

Nàng ngẩn người, lước lước gật đầu. Nhỏ giọng nói, “Trước, Viêm Quốc chỉ có hoa mẫu đơn để thưởng, nhưng mà, trên tuyết núi Bút Phong, Sa Hận Thiên vì nàng ta mà hái đóa hoa mẫu đơn đó xuống, cơ hồ đã làm thương thấu trái tim ta! Bây giờ thưởng mai cũng tốt! Bởi vì, ta muốn đem phần thể giới không muốn xa rời đó trở về!”

Khoé môi ta khê co rút. Lúc này, cư nhiên nói đến Sa Vũ Thiên! Nam nhân này, sau khi Ngân Phát sơn trang bị thiêu thì liền biến mất. Nghe nói là đã về Viêm quốc!”

Đúng vậy a! Hấn vốn là Viêm quốc Vương gia, trở lại Viêm quốc cũng là bình thường a, không phải sao? Chỉ là, bọn ta đang hướng đến chuyện để cho Tiểu Hạ thành thân với hấn, kết quả, đã đơn một năm trôi qua, hấn cư nhiên cũng không thành công! Lại còn để cho Sa Hận Thiên đi trước 1 bước, làm cho trong bụng Tiểu Hạ mang mầm mống của hấn

Một tháng qua, khối mầm mống này mọc rễ trở hoa trong bụng nàng, nếu biết được, chắc sẽ làm cho Sa Vũ Thiên thương tâm gần chết! Bất quá, Sa Vũ Thiên mặc dù làm cho ta cảm động, nhưng là, ta càng đau

lòng cho Tiểu Hạ. Nàng dù sao cũng là thân nhân muội muội của ta, không có kẻ nào có thể cướp đoạt quyền tìm kiếm hạnh phúc của nàng

Một nữ tử, đôi khi cái nàng muốn không phải là một nam tử có thể yêu nàng, sủng nàng, mà là một nam tử nàng tuyệt đối thích, tuyệt đối yêu! Chỉ là, Sa Hận Thiên rốt cuộc lại là kẻ thù giết cha của chúng ta, làm sao bây giờ? .

“Tiểu Hạ biết, năm đó hắn có can dự vào chuyện giết phụ thân! Cho nên, muội có thể nào cũng không theo hắn. Tỷ tỷ, muội muốn sinh hài tử này! Nếu như có thể, muội muốn nó thừa kế y thuật của Diệp gia!” Hai tròng mắt của nàng lấp lánh ánh sáng

Bọn tỷ muội thoáng cái phụt cười “Nếu hài tử đó 1 chút được cũng không phân biệt được thì thì sao có thể làm cho hắn thừa kế Diệp gia y thuật đây? Tiểu Hạ! Làm người thì nên thực tế một chút!”

Hàn Tuyết cười đến ôm bụng “Cũng đúng cũng đúng! Nếu như lạc đường cũng tốt! Ít nhất thì thần y lạc đường cũng coi như là ma y! Nếu như thần y mà không được trời phú thì bi thảm rồi!” Dứt lời, nàng lại cười to ra tiếng

Được Nhi cười lắc đầu, “Tiểu Vương bát đản này dã tâm không nhỏ. Lại còn muốn đoạt chức vị chương môn của đại tỷ!”

Mặt Tiểu Hạ nửa xanh nửa hồng, nửa ngày sau mới nói “Hài tử của ta chưa chắc là đồ đần! Mụ mụ của hắn thông minh như vậy, thì hài tử đương nhiên cũng là.....!” Nàng run run nửa ngày, đột nhiên tuôn ra 1 tràng rống ra “Tất nhiên là thông minh tuyệt đỉnh!”

Lời của nàng vừa dứt, bọn ta lại thêm 1 trận cười vang! Tiểu Hạ này! Tiểu Hạ này! Ta ôm bụng, nếu nàng cũng được gọi là thông minh thì ta thật không biết thế nào mới gọi là ngu

Chờ các nàng cười xong, ta liền giương giọng nói “Thế nào? Các người ai không đi, nói 1 tiếng!”

Nhận Hỷ cười nói, “Có náo nhiệt ta muốn đi! Đi thưởng mai, bên trong Mai Lâm có phải có rất nhiều mỹ nam xuất hiện. Rất nhiều diễm ngộ cũng đều phát sinh dưới tình huống này! Cho nên, ta muốn đi!”

Tiểu Hạ nói “Xem hoa mai, cũng không có gì bắt mắt a! Ta cũng muốn đi!”

Được Nhi hừ lạnh một tiếng nói, “Vậy thì đi! Không sao cả!”

Điện Thanh bên môi chậm rãi nổi lên 1 nụ cười, nói với ta “Nguyên lai đại tỷ thích hoa mai sao? Vậy thì năm nay nhất định phải đi xem!” Nàng nháy mắt nói với ta

Nhuận Hồng cười nói “Đúng vậy! Nếu không xem thì sẽ nuối tiếc rất lớn!”

Hàn Mai cười nói “Thôi! Vốn cũng là tên của ta, ta sao có thể không đi đây! Có phải không? Đại tỷ?”

Hàn Tuyết vỗ vỗ đầu vai Hàn Mai, cười to nói “Cái này là đương nhiên! Cái này là đương nhiên! Hay là mọi người đi xem Hàn Tuyết này trèo cây mai đây! Ha ha ha ha!”

“Vậy thì tất cả mọi người đều đi! Phục Linh, muội thế nào?”

Nàng lắc đầu “Mọi không có ý kiến! Đã lâu không đi ra ngoài chơi, đương nhiên là muốn ra ngoài đi qua đi lại 1 chút”

Phù Dung cười nói “Nghe người ta nói, trong Tuyên Thành, bên cạnh Mai Lâm có một toà âm đường tân kiến [mới xây], trong âm đường có 1 lão cô tử, nghe người ta nói, lão cô tử đó đem ra vào tương [thực tình ta cũng ko biết dịch cái cụm này như thế nào T.T], không biết có phải có quan hệ sâu xa gì với đại tỷ không đây!”

Ta thoáng giật mình. Sẽ không phải là người ta đang nghĩ đến đấy chứ. Nếu là như thế này, vậy thì hảo thích thú

Vì vậy, các tỷ muội bọn ta liền nhất trí thông qua quyết định đi Tuyên thành

Lúc đoàn người, bạch y tóc đen, hạo hạo dang dang [phiêu dang] hướng đến Tuyên thành, gió lạnh cắt mặt, ta nhớ tới năm đó khi ta mới vào Tuyên thành, lúc một mình đối mặt với chuyện này, bây giờ nghĩ lại, đúng là thật chua xót trong lòng

Tuyên thành, cái địa phương này, có ký ức bất diệt của ta, có mối tình đầu của ta. Chỉ là, cũng là cái địa phương này, làm cho ta đau đớn đến gần chết

Nghĩ đến Tuyên Tuyết Tấn, trái tim của ta, cứ nhiên còn có thể đau đớn. Ta biết, ta là vì hắn mà đau lòng. Tới Mai Lâm, mấy người bạn ta phi ngựa thưởng hoa, đoạn đường sương thông vô trở [không có gì trở ngại]. Lúc này, Mai Lâm trong Tuyên Thành đã được tuyết phủ trắng xóa

Giữa bầu không khí giá lạnh, mùi hoa mai xông vào mũi, ta hít sâu 1 hơi. Nhìn thấy Đường Vãn Hiên cũng đang hít sâu. Ta nghĩ, nơi này hẳn cũng là nơi hoài niệm của hắn đi

Xoay người xuống ngựa, các muội muội cũng liền theo xuống. Ta ngẩng đầu nhìn cây mai cổ thụ. Trước mắt ta liền xuất hiện lần đầu nhìn thấy Tuyên Tuyết Tấn, thân ảnh của hắn, múa kiếm trước mặt ta. Đó là dưới cây đại thụ này. Ta tưởng rằng, ngày đó hắn nói với lão thành chủ, ta là người hắn định ra [kiểu như là đáng chân mệnh ý], nhưng nguyên lai, nơi này, lại chính là nơi chôn của hắn

Từ lúc bắt đầu đã là 1 âm mưu. Khoé môi ta chậm rãi nổi lên nụ cười hoài niệm. Thân thủ tiếp được 1 bông hoa mai đang bay xuống, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời. Hết thấy, cứ như mới hôm qua. Người nào biết, hết thấy, đã qua nhiều năm như vậy rồi? Mặc dù diện mạo chưa biến, nhưng là, tâm cảnh lại khác xưa rất nhiều. Ngày đó, là còn là vân anh chưa gả thân, nhưng là, bây giờ cũng đã là mẫu thân của 3 hài tử. Hơn nữa, đang nghĩ tới chuyện thành thân với 1 nam tử 10 năm trước. Người ta nói vì bác mĩ nhân cười, chuyện ta làm bây giờ lại hoàn toàn trái ngược

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng múa kiếm. Ta thoáng giật mình, không rõ rốt cuộc mình đang tới nơi nào. Quay đầu, nhìn thấy Tuyên Tuyết Tấn 1 thân bạch y, cầm trường kiếm trong tay, đang ở trong tuyết rơi, dùng dáng vẻ đẹp nhất mà múa kiếm

Bọn tỷ muội đang muốn vây lại, thì bị Dục Nhi ra tay ngăn cản

Ta cứ như vậy chăm chăm nhìn hắn. Trong lòng đau đớn, vẫn là rõ ràng như vậy! Vãn Hiên, chàng để ý sao?

Chờ hắn thu kiếm trở về, sắc mặt ửng đỏ đứng trước mặt ta, nhiệt tình trông mong nhìn chăm chăm ta “Thế nào? Có hay không?” Dứt lời, hắn liền ho nhẹ

Khoé môi ta khẽ chuyển động, 1 bả túm lấy tay hắn, tinh tế xem mạch cho hắn “Thân thể bất hảo, không nên cậy mạnh! Chàng tưởng mình là Đường Vãn Hiên mình đây công phu trước kia sao? Chàng xem xem, ở đây múa kiếm, chắc lạnh lắm rồi!”

Khoé môi hắn nổi lên một nụ cười bất đắc dĩ, nhỏ giọng nói “Vi bác mĩ nhân cười! Đáng giá!”

Ta thoáng giật mình. Trong lòng đột nhiên trở nên đau đớn “Vãn Hiên! Vãn Hiên! Ta không đáng để chàng phải làm như vậy!” Nói xong, ta liền vùi vào lòng hắn. Cái nam tử này, luôn luôn làm cho chuyện làm cho ta cảm động. Một nữ tử được một nam tử đối xử như vậy! Quả nhiên tốt lắm a! Ta chậm rãi nhận ra, khoảng cách giữa ta và hắn đã càng ngày càng ngắn. Thậm chí, đã hoàn toàn biến mất

Theo hắn ở cùng 1 chỗ, chậm rãi, đã làm cho thương vong của Đường Vãn Hiên như lạnh hết

“Đại tỷ, tại sao các người còn chưa thành thân? Không cần chờ đợi bọn ta nữa, các người nhanh đi bắt báo cha mẹ hắn đi!” Dục Nhi đứng trong tuyết mỉm cười

Tâm tư của ta 1 trận hoảng hốt, nhìn thấy Dục Nhi thì liền nghĩ đến bản thân ta ngày đó. Trong lòng ta, rốt cuộc đang nghĩ cái gì đây?

“Nô Nhi, nàng có muốn đi thăm bọn nhỏ không? Đã lâu không thấy bọn nó rồi! Có phải rất nhớ hay không?” Hắn cười nháy mắt với ta

Ta thoáng giật mình, nửa ngày sau mới nói “Đúng vậy! Ta rất muốn bọn nhỏ, nhưng là, nếu như có thể, ta có thể sinh cho chàng thật nhiều hài tử! Vãn Hiên! Chàng nói xem, có được không?” Bên môi ta phỉm nụ

cười nhợt nhạt

Hắn thoáng giật mình , nửa ngày mới nói, “Ta biết! Ta cũng vẫn rất muốn nàng sinh hài tử của ta! Hơn nữa, ta nghĩ, cũng đã đến lúc rồi, không phải sao? Ta thật sự rất cao hứng

Khoé môi ta nở nụ cười hạnh phúc, Vãn Hiên, chàng cũng biết, đó là bởi vì chàng, ta mới có thể như vậy! Một tay ôm lấy hắn, môi ta gắn vào môi hắn. Ta cần hành động, khắc cốt ghi tâm tất cả ký ức về nơi này. Từ nay về sau, chỉ có ta và hắn

Bọn tử muội không biết từ khi nào, toàn bộ tán đi rồi. Dưới gốc mai cổ thụ chỉ còn lại ta và hắn. Bọn ta lúc này đều là bạch y tóc đen, dưới gốc hoa mai, đúng là có vẻ thật tuyệt phối [hoà hợp]. Năm đó, nếu không có hắn, ta đã sớm chết ở trong nữ lao, năm đó, nếu không có hắn lúc nào cũng đi theo bên ta, chiếu cố an ủi ta, ta đã sớm mất mạng

Phụ nữ luôn là như thế. Nếu bị 1 nam nhân nào đó làm tổn thương thì liền trông cậy vào 1 nam nhân khác đến giải thoát. Vì vậy, Vãn Hiên đã trở thành nam nhân kia. Vẫn là tới nay, ta cũng không thể không nhận ra, ta vẫn là đang lợi dụng tình cảm hắn dành cho ta. Nếu không có hắn, ta như thế nào có thể chống giữ qua 1 thời gian dài như vậy đây? Cho nên, ta phải giả cho Vãn Hiên. Nhất định phải giả

“Xoa đi ký ức trước đi, Nô nhi, từ đây về sau, chỉ có ta và nàng, được không?” Ánh mắt hắn ôn nhu như nước, mở ra một mặt lưới thật lớn, đem ta vây kín vào trong chiếc lưới đó

Ta mở không ra, chạy không thoát. Nhưng lại cam tâm tình nguyện

“Tin tức lúc trước Lãnh Môn điều tra được đều là giả! Vãn Hiên, chàng nói, mộ của Tuyên Tuyết Dung ở nơi nào?” Ta ôn tồn cười

Hắn thoáng giật mình , “Nàng tìm mộ của cô ta? Tại sao? Cô ta vốn được an táng ở Tuyên thành không sai. Nhưng là, ở nơi nào thì chưa có ai biết!”

Bên môi ta chậm rãi nở nụ cười, xoay mặt hắn về phía mình, nhìn chằm chằm vào mắt hắn “Vãn Hiên! Chàng không nên ghen, được không? Mọi cực khổ của ta lúc trước đều là do Tuyên Tuyết Dung mà ra, ả chết thì cũng chết rồi, nhưng lại còn hại ta như vậy! Chàng nói xem, Vãn Hiên! Ta nên làm gì bây giờ? Nếu như ngay cả mộ của ả mà cũng tìm không được, chàng nói, trong lòng ta sao có thể sung sướng đây?”

Hắn thoáng giật mình nhìn chằm chằm vào mắt ta “Nàng, nàng muốn làm gì! Ta muốn biết!”

Bên môi ta chậm rãi nổi lên 1 nụ cười “Ta muốn, móc xác ả ra, biểu diễn cho khắp thế nhân xem, lòng của ả phụ nữ này đen, ngay cả hài tử tốt cũng đen. Thuận tiện, roi thi 3 ngày! Đem đầu người chết của ả nấu lên, cuối cùng đem thủ cấp của vứt ra hoang mạc. Mặc dù đối với 1 người chết mà nói, có thể có chút bi thảm, bất quá, ả cũng chỉ là 1 người chết, đem 1 cuộc đời của người sống là ta, thậm chí của các tử muội ta, mà phá huỷ. Chẳng nói, ta có phải đã đáp lễ ả quá nhân từ rồi hay không?

Sắc mặt hắn thoáng cái trở nên trắng bệch. Nửa ngày sau mới ta “Ta không biết, nàng đúng là hận Tuyên Tuyết Dung như vậy. Cư nhiên 1 mực truy ra chỗ mộ của cô ta. Mộ của Tuyên Tuyết Dung vốn là bí mật bất truyền của Tuyên thành. Năm đó, chỉ có 1 mình Tuyên Tuyết Tấn và đại ca biết. Nhiều năm trôi qua như vậy, ngay cả người Tuyên phủ cũng không biết chỗ mộ ấy. Cho nên, chỗ mộ của cô ta vẫn còn mơ hồ. Xin lỗi, không giúp được nàng! Nô nhi!”

Ta hừ lạnh một tiếng, “Ta nói vì sao người trong Tuyên phủ không biết, cũng không ngờ là vì như thế. Lúc Đường Vãn Thiên an táng ả thì đã sợ sẽ có ngày hôm nay rồi. Được hắn bảo vệ nhiều năm như vậy, Tuyên Tuyết Dung, đúng là có chết cũng không oán!” Ta hận đến cắn răng

Kết quả của nhiều năm cố gắng liền đối lấy 1 câu không biết. ả Tuyên Tuyết Dung này, vì Tuyên thành mà cống hiến lớn như vậy, ta nghĩ, mộ phần của ả tất hẳn phải ở trong Tuyên thành

Đáng tiếc không phải! Trong Tuyên phủ cư nhiên không có người nào biết chỗ mộ của ả. Lúc ấy ta lại không chịu hiện thân, cứ kéo dài đến tận bây giờ. Chỉ là ngấm lại, nếu như không phải vì chịu khổ quá nhiều, ta có thể nào cũng không nghĩ đến chuyện đào mộ của ả

Mơ hồ a! Ta cười khổ. Uống Diệp Dược Nô ta 1 đời anh danh, cư nhiên vẫn đầu không lại 1 kẻ đã chết nhiều năm như vậy! Như vậy cũng có nghĩa, nếu muốn biết chỗ mộ của Tuyên Tuyết Dung thì tất hẳn phải

tìm Đường Văn Thiên. Mà Đường Văn Thiên đối với Tuyên Tuyết Dung coi trọng như vậy, ta đi hỏi hần, hần tất hần sẽ nghĩ rằng ta muốn hạ độc thủ với ả, nhiều năm trước, hần đã nghĩ đến chuyện che giấu phần mộ như vậy, làm sao có thể khinh địch mà nói cho ta biết đây?

Đang ôm đầu, đột nhiên rống giận lên tiếng “Đường Văn Thiên! Đáng chết!”

Văn Hiên ôm lấy ta, nhỏ giọng nói “Không nên thương tâm! Không nên thương tâm! Nô nhi! Dem cừu hận buông đi! Hai người chúng ta bắt đầu lại từ đầu, bắt đầu 1 tương lai mới! Được không?”

Ta mất khống chế hét lớn.”Ta như thế nào có thể tỉnh táo! Chẳng có biết ta đã tìm chỗ mộ của ả bao nhiêu năm? Tên Đường Văn Thiên này! Ngay cả khi ta làm chuyện gì, nhiều năm trước như vậy, mà hần cũng đoán được. Chẳng nói, ta như thế nào có thể cam tâm? Văn Hiên! Văn Hiên! Tại sao người ta gặp lúc đầu không phải là chàng! Đường Văn Thiên! Người chờ đó. Ngay cả chuyện này người cũng tính kế ta, người cứ xem ta đốt sạch hoàng cung của người!” Dứt lời, liền muốn lao đi

Lại bị hần ôm lấy từ phía sau, hần tại đầu vai ta nhỏ giọng nói “Xin lỗi! Nô nhi, làm ta vô dụng! Không thể bảo vệ cho nàng! Ta không nghĩ rằng nàng còn quá để ý chuyện này như vậy!”

Ta lạnh lùng cười “Văn Hiên, thông minh như chàng, sao cứ nhiên cũng không biết chuyện này? A! Văn Hiên! Chính là có 1 chút ngu ngốc thì mới là con người! Đường Văn Thiên! Hần có phải là người hay không? Cứ nhiên hơn chục năm trước đều tính tới mọi độc tác nhỏ của ta hôm nay rồi? Chẳng nói ta phải tỉnh táo thế nào? Một đối thủ như vậy! Làm cho ta muốn giết chết hần” Ta cảm thấy toàn thân rung động

Hần sợ run nửa ngày mới nói, “Nàng, còn muốn đấu với hần, phải không?”

Ta hừ lạnh một tiếng, “Bà ngoại Diệp Dược Nô vốn không phải là người tầm thường. Khắp nơi đều thích cùng người ta tranh đấu! Nhưng là, Văn Hiên, ta cứ nhiên thua trong tay hần nhiều lần như vậy! Ta hảo hận! Ta sợ mỗi hần này sớm muộn cũng làm cho ta chết không tử tế. Văn Hiên, ít nhất, để cho ta thắng hần 1 lần! Ít nhất, để cho ta tìm ra mộ phần của Tuyên Tuyết Dung! Ta! Ta! Ta!” Ta đang nói, đột nhiên phun ra 1 ngụm máu tươi

“Nàng làm sao vậy? Nguyên lai, việc này vẫn là nút thắt trong lòng nàng, phải không? Nguyên lai, nàng vẫn không từ bỏ được, là vì việc này mới có thể nhiều lần trở lại hoàng cung, phải không? Có phải chỉ cần tìm được mộ phần của cô ta, nàng đã hoàn toàn từ bỏ đại ca? Nút thắt năm đó, các người cứ tự mình tháo!” Hần cười khổ

Khoé môi ta thoáng rủ xuống, vỗ vỗ lên mặt hần, nói nhỏ “Xin lỗi, Văn Hiên! Ta lừa chàng! Gả cho chàng là tâm nguyện cuối cùng của ta, phá hủy mộ phần của Tuyên Tuyết Dung là tâm nguyện thứ 2 của ta! Văn Hiên, chàng sẽ giúp ta đạt được, phải không? Văn Hiên! Chàng mau giúp ta xem mạch!”

Hần thoáng giật mình, lúc này mới vươn tay, nửa ngày sau, trên mặt đầy sợ hãi!”Nguyên lai! Nguyên lai! Hảo! Nô nhi! Nàng muốn đánh bại bọn họ, ta cùng đi với nàng!”

135. Q.3 - Chương 29: Hoàng Gia Am Đường

Cáo biệt các tỷ muội, ha người ta liền bắt đầu cuộc hành trình

“Tuyên Tuyết Dung dùng có chết của ả, đổi lấy vĩnh cửu trị an của Tuyên thành. Dem trái tim của Đường Văn Thiên vững vàng nằm trong lòng bàn tay. Có nói thế nào, cũng xem như là 1 đại anh hùng của Tuyên thành. Ngày đó lúc an tang ả, Tuyên Tuyết Tấn cũng có mặt ở đó, hần tất hần sẽ kiên trì đem ả mang về Tuyên thành. Chỉ là, rốt cuộc ở nơi nào của Tuyên thành thì không thể nào khảo cứu” Ta xoa mi tâm nói

Văn Hiên giữ lấy tay ta, cau mày nói “Ý nghĩ của ta với nàng bất đồng, nếu đại ca coi trọng cô ta như vậy, tất hần sẽ đem cô ta an tang ở nơi gần mình. Chính là có muốn cùng cô ta tâm sự thì cũng sẽ dễ dàng hơn 1 chút. Cho nên, ý của ta, đó là trong Hoàng thành! Thậm chí, vô cùng có khả năng, là ở Hoàng lăng!”

Khoé môi ta giật giật “Tuyên Tuyết Dung thân phận thế nào mà có thể vào Hoàng lăng? Chẳng nghĩ đại ca chàng quá cao thượng rồi! Một nữ tử vô danh vô phận, hần tất nhiên sẽ không đưa ả vào Hoàng lăng. Rốt cuộc chôn cất ở nơi nào thì chỉ có 1 mình đại ca chàng biết. Nói cách khác, phải xuống tay từ trên người đại ca chàng!”

Hắn thở dài một tiếng, “Nô nhi a, nô nhi! Nàng căn bản là sai lầm rồi! Ngày đó, Tuyên Tuyết Dung vì đại ca mà chết, như vậy, sao đại ca và Tuyên Tuyết Tấn có thể hạ tang cô ta qua loa đây? Hơn nữa, cho dù cô ta không phải vì cứu đại ca, cho dù bất cứ ta hay Đường Đình Hiên, thấy cô ta chết, cũng không uỷ khuất cô ta! Cho nên, người biết chỗ mộ của cô ta, không có khả năng chỉ có 1 mình hắn!”

Ta nhướn mày “Nói cách khác! Hắn vốn là người giúp hắn liêm táng, có phải không? Ta ngày đó cũng từng đi tìm chỗ ở của bọn họ, hơn nữa, nhiều năm đã qua, thật sự không thể nào khảo cứu được nữa rồi!”

Hai người bọn ta vừa dắt ngựa đi vừa đàm [nói chuyện], trên nền tuyết dày in hằn những dấu chân thật dài. Đằng trước có am đường. Phía trước am đường có dãy xe ngựa. Hai người bọn ta liếc mắt nhìn nhau 1 cái

“Nơi này lúc nào đã xây 1 toà am đường rồi? Hơn nữa, cứ nhiên lại lớn như vậy! Vốn là am đường này đặc biệt linh nghiệm hay là như thế nào?” Ta nghiêng đầu nói

Hắn cười nói, “Chưa từng nghe qua chỗ này có am đường, hơn nữa, xem ra cũng là mới xây! Nàng xem xem! Lưu ly ngôi kia cũng đều là mới. Nước sơn cũng rất mới. Hơn nữa, trước đây có đồn, người ra vào nơi này không phải là tức tương [ta là ta chịu cái từ này a ==], ta nghĩ, có thể là mẫu hậu ta tới đây xuất gia rồi. Từ lúc bị nàng cạo sạch tóc, người liền không còn mặt mũi ở lại trong hoàng cung, nói thẳng là muốn xuất gia. Lúc này tới đây, hẳn là đúng rồi!” Hắn đứng ở trong tuyết, tuy là xinh đẹp, nhưng lại tăng thêm 1 chút khí phách nam tử. Mà ta, đứng ở bên cạnh hắn, ngược lại có vẻ nhỏ bé

Ta lược lược ngẩng đầu nhìn hắn “Vậy thì không bằng, chúng ta đánh cuộc đi? Nếu như bà ta không có ở đây, ta sẽ buông tha Tuyên Tuyết Dung, nếu như là bà ta, thì đây sẽ không buông tha, thế nào?”

Ta lược lược ngẩng đầu nhìn hắn, “Nọ vậy không bằng, chúng ta liền đánh cuộc như thế nào? Nếu như nơi này đầu địa không phải nàng, ta đây liền buông tha tuyên Tuyết nhi, nếu như vốn là nàng, ta đây liền không tha, như thế nào?”

Hắn lắc đầu “Nàng đem bà ấy ra đánh cuộc? Không bằng, cứ như vậy đi! Nếu như người bên trong là bà ấy, chung ta đây liền biến Tuyên phu nhân thành giống bà ấy, cũng cho vào ở trong cái am đường này, được không? Chúng ta đánh cuộc, là nàng ra tay, hoặc là ta ra tay! Nếu như không phải thì ta ra tay, nếu phải thì là nàng ra tay. Được không?”

Ta nghiêng đầu rồi cúi đầu, nửa ngày mới nói “Vậy đi”

Vì vậy, hai người bọn ta liền buộc ngựa vào cây, đang định đi lên thì bị người phía trước ngăn lại “Người nào?”

Hai bọn ta nhìn nhau người “Chúng ta đây vốn là vợ chồng cầu tử [“cầu tử” = muốn có con]! Muốn đi vào thắp hương mà thôi!”

Vài tên thị vệ cầm đao vừa nhìn liền biết là thủ hạ trong Tuyên thành, chỉ là không biết hôm nay đến nơi này, rốt cuộc là theo lệnh vị chủ tử nào trong Tuyên phủ đây!

Hắn tinh tế liếc mắt nhìn 2 người bọn ta 1 cái, nửa ngày mới nói “Một đôi vợ chồng bình thường, như thế nào có thể nam xinh đẹp, nữ tuyệt sắc như vậy? Các người là từ nơi nào tới? Là ai? Đến có mục đích gì? Nói!”

Đường Vấn Hiên cười nói “Việc này cũng liên quan đến tướng mạo?”

Bên môi ta nở nụ cười, chỉ là 1 chút người cón con trong Tuyên thành! Vung tay lên, ta cười nói “Cho các người chút cơ hội để biểu hiện! Bây giờ, đi vào nói với chủ nhân bên trong am đường: Diệp Dục Nô đã tới rồi. Nếu còn muốn tóc trên đầu dài ra thì nên thân chinh ra tiếp đón ta!”

Quả nhiên thật kiêu ngạo đúng với ta. Ta lúc nào có thể cúi đầu. Căn bản là không làm được. Đến nơi nào mà chẳng trêu ghẹo người làm chủ

Bọn thị vệ bật cười, nửa ngày mới nói “Người cũng biết Diệp Dục Nô tóc bạc hồng y, xinh đẹp tuyệt trần, bộ dáng ước chừng 30 tuổi, mà người, 1 đầu tóc đen thì không nói, lại còn vận 1 kiện cẩm đoạn bạch y, nói dối thì cũng phải giống thật 1 chút!”

Ta che miệng nói, “Cười cái gì? Lập tức trên người sẽ thấy rất ngứa, lấy tay gãi đến mức thịt nát vụn thì mới thấy thoải mái. Nếu như theo tính toán của ta, độc đã ngấm vào cốt [xương], đừng trách ta không nhắc nhở người

Mấy người hần thoáng giật mình, nửa ngày sau liền thật sự bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy. Cuối cùng cũng có 1 người biết khôn, bay vọt vào trong bầm báo

Ta và Vần Hiên đứng ở bên ngựa, nhàn nhả nhìn noãn dương [mặt trời ấm áp]. Lúc này, các muội muội, không biết đã tới nơi nào. Đã trở về Phượng Hoàng cốc hay nơi nào, chưa ai biết. Ta biết các nàng đã cho 2 người bọn ta cơ hội. Như vậy, thời gian sắp tới ở Phượng Hoàng cốc, hai người bọn ta trên cơ bản không có cơ hội ở riêng với nhau!

Cùng với nam nhân mình yêu mến hành hiệp giang hồ, nguyên lai cảm giác là như thế này sao? Mặc dù cái định nghĩa “hành hiệp” này có hơi bị cải biến

Lúc này tuyết đã ngừng, noãn dương nhuộm đã nền tuyết trắng. Vô cùng xinh đẹp, vô cùng thương cảm

Bên trong am đường vang lên tiếng bước chân hỗn độn, phá vỡ mê tư của 2 người bọn ta. Chỉ chốc lát sau, 1 lão cô tử đi phía đằng trước, phía sau có 2 nam nhân. Ba người kia, có 2 người ta nhận ra. Một người là thái hậu đầu không tóc trong hoàng cung, lúc này, bà ta 1 thân thanh y, trên đầu đội mũ, da tay da mặt đều giống như ta đã đoán, giống hệt như vỏ cây đã lão. Xem ra, con bà ta không giúp bà ta giải độc. Hai người khác, 1 người hắc y thiết giáp, thắt lưng có giắt 1 trượng trường kiếm, anh vĩ bất phàm, đúng là Tuyên Tuyết Hạo. Còn người kia, hồng y thiết giáp, thắt lưng cũng giắt 1 trượng trường kiếm, xin đẹp như ánh mặt trời. Chỉ là nét mặt không phù hợp với khí nghi “đao kiếm vô tình” – Tuyên Tuyết Băng

Nhìn thấy 2 bọn ta, ba người hần đều mở to mắt. Thật sự không tin mà nhìn chằm chằm 2 người ta. Thái hậu mở to miệng nửa ngày mới hét lớn “Vần... Vần Hiên”. Dứt lời, liền muốn chạy vọt lên

Hai người phía sau thấy thế, liền quỳ nửa gối, chắp tay nói “Tham kiến Thái thượng hoàng!” Dứt lời, hai mắt liền hướng về phía ta. Tiếp xúc với đôi mắt lạnh lùng của ta thì lập tức cúi đầu!

Ánh mắt ta chuyển lên người bọn thị vệ, bọn họ cũng quỳ xuống theo, cúi đầu không dám nhìn ta

Vần Hiên nói “Đứng lên đi. Huynh đệ 1 nhà, cần gì câu lễ như thế. Mẫu hậu, đây là thê tử tương lai của ta! Nô nhi!”

Ta hướng nàng phúc thân [nhún người], cười nói “Tham kiến Thái hậu!” Khoé môi ta nổi lên 1 nụ cười, đây là ta thị uy với nàng. Là ta tận lực để cho nàng nhìn thấy ý cười trên khoé môi ta. Hảo hảo nhắc nhở nàng. Ta thật không biết bà ta như thế nào có thể sống sót. Tại sao cư nhiên nhanh chóng sống vui nhân thế [xuất gia]

Bà ta thấy ta như thế, đương nhiên tức giận đến miệng lệch mũi nghiêng. Ta thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở dồn dập của nàng. Nửa ngày sau, nàng mới nâng tay, cười nói “Đứng dậy đi! Vần Hiên. Ta nói người rời nhà bỏ đi là vì chuyện gì, cũng không ngờ, nguyên lai là cùng chị dâu bỏ trốn. Chuyện hai người các người, nhất định hậu thế cũng không tha, chỉ là người làm mẫu thân như ta, sao có thể thấy 2 người các người như thế đây. Như vậy, được rồi! Người mau hồi cùng đi, hay là vào ở Xuất Vân điện, được không? Dù sao, bây giờ trong hoàng cung vẫn còn nhiều phòng trống mà!” Nàng hữu ý vô ý nói

Ta nhanh chóng gật đầu, liền đi theo nàng vào nội đường. Am đường này dù sao cũng là hoàng thất viện kiến, bên ngoài xa hoa, nội bộ thờ phụng Quan Âm, các khâu ni (*) quỳ ở 1 bên. Cả ngày hương khói không ngừng. Xuyên qua sương khói, nhìn thấy tượng Quan Âm, đúng là vô cùng thánh khiết, vô cùng đoan trang

Tiếp tục đi vào bên trong, hậu viện lại càng thanh tịnh, nô bộc hầu hạ cuộc sống hằng ngày của bà ta có đến mười mấy người. Cho dù là các khâu ni làm việc quét dọn cũng vô cùng thanh tú. Tuy là xuất gia nhưng vẫn còn phô trương như vậy. Lòng ta thâm nghĩ

Lúc này nơi đây, trong lòng ta lại có cảm giác ê ẩm, rõ ràng vốn là hoa quý nữ tử, nhưng lại vì 1 lão thái bà muốn xuất gia mà bỏ đi theo. Là bởi vì ta sao?

A! Không phải! Bởi vì, các nàng thân là cung nữ! Liền chỉ có thể có số mệnh như thế này. Chủ tử mất hứng, muốn xuất gia thì cũng phải cùng xuất cung theo

Vẫn là không thoát khỏi số mạng nô tài. Đó là thâm nghiêm cấp bậc chế độ của thế giới này

Ta cau mày. Ta vốn lớn lên ở chốn thâm sơn, căn bản là không thể giải thích cái loại chế độ giai cấp này. Cho nên, liền cũng không tuân thủ. Vẫn Hiên vốn biết ý nghĩ của ta, liền duỗi tay qua, nắm lấy tay của ta, vỗ nhẹ nhẹ

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, phát hiện hắn cũng đang nhìn ta.

Trong chốc lát sau, bọn ta được dẫn vào một gian phòng thanh nhã. Trong phòng này được quét tước sạch sẽ. Trong lọ hoa đặt trên bàn có 1 cành hàn mai, hương hoa mai phủ ngập cả phòng. Nếu không đích thân nhìn thấy, ta như thế nào cũng không tin 1 gian phòng như vậy cư nhiên phải để 1 lão nhân xấu dung, xấu tâm như vậy lui tới

Bà ta ngồi vào bên bên, 2 nam nhân Tuyên thành liền đứng ngay sau nàng. Ta ngồi ở phía đối diện nàng, Đường Vẫn Hiên ngồi ở bên cạnh ta

“Mời Thái hậu nương nương đem vết thương trên đầu cho ta xem 1 chút” Ta cười nói với nàng

Mặt bà ta giống như 1 cái vỏ cây, lộ ra 1 tia làm khó. Qua được nửa ngày, mới chậm rãi tháo chiếc mũ trên đầu xuống. Khi ta nhìn thấy đầu nàng, không khỏi cảm than, kỹ thuật của chính mình thật sự rất tốt

Tất nhiên là như thế rồi, cư nhiên có thể khiến cho 1 khối đầu không có tóc trở nên trọc lốc. Tinh mắt 1 chút thì nhìn cũng đẹp mắt lắm. Cũng không ngờ! Cũng được! Đã là ta làm thì để ta bồi thương là được [=]]] đọc đoạn này ta cười đau bụng *bò lăn bò càng*

Ta ý bảo nàng đưa tay cho ta. Nàng do dự, duỗi tay ra cho ta. Ta bế khởi [nhắm] đôi mắt nửa ngày, rồi mở mắt ra “Trước đây có phải Thái hậu còn bị đau bụng, kéo dài không ngừng?”

Đôi mắt bà ta phát sáng, liên tục gật đầu nói “Đúng vậy, đúng vậy! Không biết vì sao từ lúc rụng hết tóc, vẫn không ngớt đau bụng. Nghĩ đến, thật sự kỳ quái!”

Có gì mà kỳ quái. Hạ nhiều độc như vậy mà “Vốn là di chứng của độc dược! Độc dược này vốn đến từ Trạch quốc. Thái hậu, người có tiếp xúc với người nào từ Trạch quốc không? Cũng mau thái hậu vẫn còn đau bụng, nếu không, nếu di chứng này không phát ra, sợ là không có biện pháp chữa trị rồi!”

Nàng kinh hỉ nói, “Nói cách khác, đây là có thể chữa trị, phải không? Thật tốt quá! Vẫn Hiên! Con thật sự cười về 1 người con dâu rất tốt!”

Khoé môi Vẫn Hiên thoáng co rút. Khoé môi ta lược lược rủ xuống. Cái lão thái bà này. Tưởng rằng nói vài câu này thì ta liền không có việc gì sao? Quả nhiên là buồn cười! Ta rất muốn cười ra tiếng, nhưng không thành công!

“Vốn dĩ là thần y, nếu không phải ngày trước ở trong cung gặp 1 số bất trắc, một chút bệnh con con này sao có thể làm khó ta đây!” Đó là làm cho bà ta phải hồi hận ngày đó đã chủ trương độc sát ta! Ta muốn bà ta hồi hận đến ruột cũng phải phát thanh

“Bây giờ cũng không muộn! Được rồi, Vẫn Hiên, 2 người các con khi nào thành thân? Ôi chao a! Ngày đó, ta còn nói Vẫn Hiên với người vô duyên, nhưng nguyên lai, trải qua khoảng thời gian dài như vậy, hai người các người vẫn tiến tới với nhau. Quả nhiên thật là đáng mừng!” Nàng cười nói.

Ta cười nói, “Nơi nào! Chỉ là trước đó có người cản trở thôi! Bây giờ cái người cản trở đó không biết ta còn sống, rất tốt!”

Khoé môi nàng lược lược rủ xuống! Trong lòng ta buồn cười, nói với nàng “Ta phải châm cứu!”

Nàng gật đầu, khoẻ môi ta nhếch lên “Biện pháp này chính là kích thích huyết đạo trên đầu ngài, nhưng, cái đó, vốn bao gồm tử huyết, rất nguy hiểm! Bất quá, chỉ cần sử dụng biện pháp này thích đáng, tóc mới mọc sẽ đen nhánh sáng lẹ giống như trước cũng là điều có thể. Chỉ là hơi muộn 1 chút! Việc này phải làm trị liệu trường kỳ, nơi nay hắn là có người am hiểu y lý. Để cho nàng đến xem, sau này, để cho nàng ta châm cứu cho thái hậu sau 3 bữa ăn. Nhanh thì hai tháng, chậm thì 1 năm. Cứ làm kiên trì, tóc sẽ tự dài ra!” Hơn nữa, khối đầu này, cũng sẽ bị ngân châm làm cho kiệt quệ

Thái hậu khoẻ môi giật giật “Lâu như vậy? có thể làm nhanh 1 chút không?”

Ta cúi đầu “Bởi vì thời gian kéo dài, cho nên, phát sinh tình huống này cũng là tự nhiên! Thái hậu, không phải là không tín nhiệm Được Nô đây chứ!”

Sắc mặt của bà ta trắng không còn chút máu, nhẹ giọng nói “Đương nhiên là tin! Nhưng la, nơi này không có cung nữ nào am hiểu y lý! Làm sao bây giờ?”

Ta thoáng giật mình, “Có tú cung nữ (**) không? Chỉ cần có thể cầm châm [kim] là được!” Mỗi ngày thêu tú hoa trên đầu bà ta. Người này vốn đại biểu cho quyền lực cao nhất ở Tuyên thành. Nhở vả ở chỗ này không đi là vì muốn từ miệng bà ta nghe ngóng chỗ mộ của Tuyên Tuyết Dung! Ta tin, cho dù bà ta không biết, thì cũng sẽ có dấu vết mới

Có thiện đấm tú địa cung nữ? Chỉ cần có thể cầm châm, liền thành!” Mỗi ngày tại cửa nàng trên đầu tú hoa! Người này vốn là tuyên thành cao nhất địa quyền lực đại biểu. Nhờ vả ở chỗ này không đi, đó là muốn tại cửa nàng trong miệng nghe được tuyên tuyết dong địa ở nơi nào! Ta tin tưởng, chính là nàng không biết, cũng đoạn sẽ có dấu vết mới là!

Nàng giương giọng nói, “Tuyết Băng! Nhanh đi gọi Tiểu Kết vào! Nói là bổn cung có việc muốn phân phó nàng làm!”

Tuyên Tuyết Băng cúi đầu lĩnh mệnh đi! Ta ngồi thẳng người, không lên tiếng. Vãn Hiên nhỏ giọng nói “Hôm nay vừa là ngày hoa mai nở, ta nhớ lúc còn nhỏ, mẫu hậu đều làm rất nhiều ô mai, ta và đại ca, Tuyết Dung, Tam đệ, còn có Tuyết Tấn đều tranh nhau giành ăn!” Hắn ôn tồn nói

Nguyên lai, bọn họ từ lúc còn nhỏ, đã ở cùng 1 chỗ rồi sao

Bên môi nàng cũng nổi lên 1 nụ cười hoài niệm “Năm đó, ta còn trẻ tuổi cỡ nào a! Tuyết Dung vốn là nữ hài tử độc nhất, tết hai bím tóc, vô cùng tuyết ngọc đáng yêu, quý quái động lòng người! Đáng tiếc, nhưng là hồng nhan bạc mệnh!” Nói đến chỗ này, liền đại thán 1 tiếng

Tuyên Tuyết Hạo mắt lạnh nhìn ta “Đây cũng phải cảm tạ ơn cứu mạng của Diệp thần y!”

Hắn nói ra 1 lời, nước mắt ta liền rơi xuống “Các người cũng biết, ta là thần y, chứ không phải là thần tiên. Đại phu vốn vẫn luôn không cứu được người bệnh. Lúc ấy, lục phủ ngũ tạng của nàng ta đã quá xấu, ta thấy nàng sống đau đớn, rồi lại không thể cho nàng hi vọng, liền cho nàng 1 bát độc dược, để cho nàng ra đi không còn thống khổ! Đôi khi, đại phu có thể làm cho người sắp chết ra đi không thống khổ cũng là 1 loại thành công rồi! Các người chưa nhìn thấy dung mạo phút cuối của Tuyên cô nương sao? Nàng vốn là mỉm cười ra đi! Để cho nàng ở trước mặt người mình yêu, bảo vệ chút tôn nghiêm cuối cùng, chung quy là 1 mạng tuyết mỹ! Cái này là chuyện mà mọi nữ tử như ta đều phải làm!”

Một phen, làm cho các vị ở đây động dung rồi! Thái hậu vươn tay tới nắm lấy tay ta “Ta nói vì sao phải hạ độc! nhưng nguyên lai là nguyên nhân này! Vãn tới nay, chúng ta trách oan Diệp tiểu thư rồi! Xin lỗi! Không sai! Ngày đó lúc Tuyên phi cùng với Vãn Thiên đã nói với ta như vậy. Bọn họ nói, Tuyết Dung, ra đi rất an tường. Cảm ơn người, cảm ơn Diệp tiểu thư, đã thành toàn tâm nguyện cuối cùng của nàng!”

Ta cười khổ, “Nếu tất cả mọi người đều hiểu lý giống như thái hậu, nhiều năm như vậy, đã không bị Hoàng thượng thù hận như vậy rồi!” Nói cách khác, năm đó, Tuyên phi cũng biết chuyện này rồi. Chỉ cần có phụ nữ biết, chuyện liền được xử lý rồi. Chỉ cần 1 người biết, thì sẽ 1 truyền 10, 10 truyền trăm. Không thể nói, còn có thể có 1 người biết. Người đó, chính là Y Y. Trong lòng ta rung mình. Đường Vãn Thiên đem mọi chuyện nói cho Tuyên phi, thù nhất định phải nói cho Y Y. Bởi vì Y Y mới chính là mẫu thân ruột thịt của hắn. Lúc thống khổ, người ta đều tìm đến mẫu thân của mình

Ngày đó Tuyên Tuyết Dung chết, ta nghĩ, đó là lúc thống khổ nhất của hắn. Tìm Y Y, đương nhiên

Bà ta đang định nói, Tuyên Tuyết Băng đã dẫn Tiểu Kết đi vào. Nhìn thấy Tiểu Kết, ta không khỏi chau mày. Khâu ni này, thật giống với Tiểu Thanh. Chỉ là 1 tú cung nữ thôi! Không cần để ý! Ta đột nhiên nhớ tới năm đó Đường Vãn Thiên dùng Tiểu Hỷ uy hiếp ta. Trong lòng nổi lên 1 cổ cảm giác bất hảo

Tiểu Kết phúc thân với ta, nửa ngày mới nói, “Cô nương hảo!”

Ta cười nói, “Sư thái đâu phải là người ngoài, có thể nào đối với ta hành đại lễ này?”

Nàng thoáng giật mình, lúc này mới chấp tay tạo thành chữ thập, nói với ta “Thí chủ!”

Ta gật đầu. Nói với Tuyên Tuyết Băng “Phân phí hạ nhân, chuẩn bị nước sôi! Còn nữa, đem tất cả kim may đến!”

Tuyên Tuyết Băng hừ lạnh một tiếng, “Cũng không phải sinh hài tử, nước sôi làm cái gì !” Dưới chân cũng không dừng, đi ra ngoài làm việc!

Chú thích:

(*) khâu ni: ni cô làm việc hầu hạ

(**) tú cung nữ: cung nữ chuyên làm việc may vá

Ta thiếu chút nữa bật cười. Người này tính tình mặc dù nóng nảy, nhưng vẫn là bộc trực như vậy. Ta thấy sắc mặt mấy người bọn họ thay đổi liên hồi. Ít nhất mà nói, chuyến đi này cũng không tệ, không phải sai? Mặc dù Tuyên phi đã chết, nhưng là, phụ nữ, chung quy có mấy người khăn tay chi giao [ý là giao tình khăn khít]. Nói thẳng ra là luôn không thể che giấu tốt mọi chuyện

Qua chốc lát sau, nước sôi và kim may đã được mang lên. Ta đem toàn bộ kim may nhúng vào trong nước sôi. Qua trong chốc lát sau, liền phân phó họ vớt ra

Ta cười nói với Tiểu Kết “Tiểu Kết, người nhìn cho kỹ cách ta hạ chậm, hai mắt không nên chớp! Biết chưa?”

Nàng tái nhợt nghiêm mặt đến phát run!

Ta từ tốn nói “Sư thái không cần sợ! Cũng giống như ngày thường sư thái tú [thêu] hoa thôi!”

Vừa nói như vậy, sắc mặt của nàng liền chuyển biến tốt đẹp

Ta lúc này mới đem châm châm rãi hướng đến chỗ không mọc tóc trên đầu bà ta mà châm xuống. Châm thế này sẽ làm cho tóc mọc dài ra 1 chút. Dem lại hiệu quả nhất định. Nhưng là, thống khổ cũng kéo dài. Một ngày sau 3 bữa cơm

Sau khi đem tất cả ngân châm cắm toàn bộ lên trên đầu nàng, ta hài lòng nhìn kiệt tác của chính mình. Cả người nàng giống hệt như con nhím, da mặt nàng không nhìn được mà co quắp

Nhưng là, vì xinh đẹp, nàng nhất định có thể nhẫn nại chịu đựng sự đau đớn phi thường này

Ta quay đầu lại, nhìn thấy trăn Vắn Hiên tinh tế đổ mồ hôi lạnh. Khoé môi lợc lợc co quắp

“Được rồi! Chờ thêm nửa canh giờ nữa thì đem toàn bộ ngân châm nhổ ra. Tối buổi tối, sẽ châm 1 lần nữa. Hôm nay đã tốt rồi” Ta cười nói.

Nhưng lại làm ấy người bọn họ thay đổi sắc mặt. Ta hành châm cho bà ta đã mất tới nửa canh giờ. Nói cách khác, người khác hành châm ít nhất cũng phải đến 2 canh giờ. Hai canh giờ, một ngày hành châm 3 lần. Nói cách khác, thân thể của bà ta cơ bản vốn đầy ngân châm

Người hành châm cho bà ta còn chịu không được, càng nói gì đến người bị châm

Nhưng là, ta tính chuẩn, bà ta nhất định có thể chịu được. Bởi vì, một người phụ nữ muốn trở nên xinh đẹp, thống khổ gì cũng có thể chấp nhận

“Như thế, hai người bọn ta cáo từ! Mẫu hậu, hai người chúng ta còn có việc phải làm!” Vắn Hiên nói

Sắc mặt bà ta cả kinh “Các người sao có thể đi như vậy đây? Diệp tiểu thư còn chưa giúp ta nhổ châm!”

Ta lại cười nói, “Không có việc gì! Chỉ là nhổ châm mà thôi, rất dễ dàng. Hơn nữa, chỉ cần hạ châm theo phương pháp của ta, thái hậu đương nhiên sẽ mọc lại tóc, cộng thêm việc phục hồi tuổi xuân xinh đẹp. Hôm nay bọn ta phải rời đi! Gấp lại!” Dứt lời, liền kéo Vắn Hiên đứng dậy

“Hai người các người muốn đi đâu?” Tuyên Tuyết Băng nói

Bên môi ta phiếm nụ cười, “Đầu tiên là vào Tuyên thành tiếp đi! Nơi đó có chuyện ta không thể không làm!”

Tuyên Tuyết Băng nói “Hai huynh đệ ta hộ tống có người 1 đoạn, được không?” Nói là hộ tống, nhưng là giám sát.

136. Q.3 - Chương 30: Sinh Tử Một Đường

Hai người bọn ta liếc mắt nhìn nhau 1 cái, Vãn Hiên cúi đầu nói “Nếu Tuyết Băng thịnh tình như thế, hai người chúng ta cung kính không bằng tuân mệnh! Nô nhi, nàng nói xem?” Hắn quay đầu lại hỏi.

Ta cười nói, “Vãn Hiên nghĩ thế nào, ta nghe theo! Vừa đúng lúc hai người chúng ta vào Tuyên thành không biết nên ở nơi nào đây. Nếu tướng quân nói như vậy, chúng ta đành đến phủ thượng làm phiên!”

Khoé môi hắn thoáng co rút, liền đi phía trước dẫn đường. Hai người bọn ta liền theo sau hắn đi ra ngoài. Chúng ta ở phía sau bọn họ, hai người thân hình cao ngất, trải qua năm tháng bốn ba, râu tóc cũng đã hỗn loạn rồi, có một vài chỗ tóc bạc. Đúng thật là năm tháng không buồn tha con người. Ta không khỏi cảm khái. Chỉ là không biết Tuyên phu nhân bây giờ đã thành ra bộ dạng gì rồi? Có còn xinh đẹp như năm đó không?

Mấy người bọn ta cỡi ngựa, bọn thị vệ phía sau cũng theo bên người. Một chuyến du du dang dang vào Tuyên thành

Khi ta nhìn thấy thành lâu, trong lòng không khỏi chua xót. Nơi này, đó là nơi ta và Vãn Hiên lần đầu gặp mặt. Cũng là, nơi Tuyên Tuyết Tấn lần đầu biểu lộ tình cảm với ta. Mặc dù lúc ấy không phải xuất phát từ chân tâm, nhưng là, bây giờ nghĩ lại, hết thấy tất cả cứ như từ nơi này mà bắt đầu. Tuyên thành?

Người gác cổng thành thấy đoàn người bọn ta chạy đến, liền cúi đầu, thối lui sang 1 bên. Rất nhanh, bọn ta liền vào Tuyên thành

Đi trong chốc lát, liền nhìn thấy từ xa 2 chữ to: Tuyên phủ. Trải qua nhiều năm như vậy, Tuyên phủ không có một dấu hiệu rách nát. Chắc hẳn là bởi vì được thường xuyên tu sửa. Khoé môi ta khẽ nhếch

Xoay người xuống ngựa, mấy người bọn ta đem ngựa giao cho phó từ [nô bộc] bên cạnh, liền theo hai người bọn hắn chậm rãi tiêu sái đi vào

Xa xa, nhìn thấy Tuyên phu nhân tiến lên nghênh đón. 10 năm không gặp, Tuyên phu nhân đúng là đã già nhiều như vậy

Nàng nhìn thấy Vãn Hiên, liền chào đón cười nói “Nguyên lai là Vãn Hiên tới. Lúc trước có nghe đồn con bị người khác cướp đi từ trong cung, sau này vẫn không có tin tức của con, hôm nay nhìn thấy người, cảm thấy tinh thần của con có vẻ rất tốt!”

“Ha ha! Đúng vậy! Được rồi, đây là tân phu nhân của ta! Nô nhi! Đến đây, chào phu nhân” Vãn Hiên vô hại cười

Ta tiến lên phúc thân, cười nói “Tham kiến phu nhân!”

Khoé môi của nàng giật giật, một hồi lâu mới nói “Nguyên lai người chính là người trong lòng của Vãn Hiên sao? Ta nói xinh đẹp cỡ nào, nhưng nguyên lai, không hơn gì cái này!”

Ta buồn cười, “Chỉ là phu nhân cũng đã già! Mười năm trước, phu nhân thoát nhìn trẻ tuổi như vậy, cũng không ngờ, 10 năm sau lại gặp phải tình cảnh này!” Nói xong, ta che miệng cười trộm

Sắc mặt của nàng thoáng cái thay đổi. Một hồi lâu mới nói “Người, 10 năm trước đã gặp qua ta sao?”

Ta cười nói, “Mười năm trước, ta hai mươi tuổi, hôm nay phu nhân nhìn ta, phu nhân nói xem, ta bao nhiêu tuổi?” Phàm là phụ nữ, đều luôn lưu luyến sắc đẹp của chính mình

Quả nhiên, sắc mặt nàng thoáng cái phát sáng lên, tiến lên kéo lấy tay ta, nói “Người, người... đã 30 tuổi rồi sao?” Ta có thể cảm giác tay nàng bắt giác run rẩy

Ta thu tay lại, cười nói “À! Tuổi tác vĩnh viễn là bí mật của phụ nữ. Ta bây giờ xem ra già như vậy sao? Nhưng thuốc ta dùng cũng rất tốt! Vô dụng sao?” Ta vừa nói vừa sờ mặt mình

Nàng kinh hỉ nói, “Nguyên lai có thể phục hồi thanh xuân sao? Là cái gì? Làm sao bây giờ?”

Đang khi nói chuyện, mấy người bọn ta đã tới bên trong đại sảnh, nàng từ cao khí hiên ngang lúc vừa rồi trở thành như bây giờ, đem ta tôn sùng như thần tượng. Quả nhiên là một phụ nữ ngu ngốc!

“Ta đương nhiên là có biện pháp. Chỉ là lúc trước phu nhân bảo trì rất khá, bây giờ vì sao đột nhiên già nua như vậy? Không bằng phu nhân đưa tay cho ta, ta xem mạch cho phu nhân, nếu có việc gì thì có thể cho được!” Ta cười nói

Khoé môi nàng động dậy, do dự, như là không tin ta

Vấn Hiên cười nói “Phu nhân đưa tay cho nàng đi! Nếu trên đời này còn có 1 người có thể giúp phu nhân phục hồi dung nhan thanh xuân, thì đó là nàng rồi!”

Tuyên phu nhân thoáng giật mình “Cái gì mà đau 1 chút?”

Khoé môi Tuyên Tuyên Hạo động dậy, một hồi lâu cười lạnh nói “Cũng không biết có hiệu quả hay không đây! Mẫu thân không nên xúc động như vậy, trước xem 1 chút xem cô mẫu có hữu hiệu hay không đi [nói thật là ta chẳng hiểu câu này nói cái gì ==]! Ta thấy như vậy rất nguy hiểm!”

Tuyên phu nhân nói, “Chuyện gì xảy ra!”

Ta lắc đầu thở dài, một hồi lâu mới nói, “Không cho ta xem mạch, quên đi! Hành châm cho thái hậu, nhưng trên ngân châm đó đã được hạ dược. Muốn tóc dài thì phải chịu khổ 1 chút, đây cũng là tâm tư của người đã hạ độc nàng ngày đó. Người có thể nói ta không xinh đẹp, cũng có thể nói ta già, nhưng là, người không thể nói y thuật ta không cao!”

Tuyên phu nhân địa biến sắc, “Người người người! Người....người...người Là..”

Ta hướng nàng gật đầu, “Không sai, ta là Diệp Dược Nô!”

Nàng đứng lên khỏi ghế, lớn tiếng nói “Người như thế nào có thể là nàng! Diệp thần y! Xin tha thứ ta không biết tiểu nhi [con nhỏ] tín khẩu nói vậy! Tuyệt Hạo! Còn không mau qua nhận tội!”

Tuyên Tuyệt Hạo không cam lòng hừ lạnh 1 tiếng “Mẫu thân, ta không tin nàng!”

“Người còn nói! Mau tới!” Nàng quát.

Ta dù bận vẫn ung dung, ngồi im đó, Tuyên Tuyệt Hạo đứng dậy đi tới trước mặt ta, chấp tay hành lễ “Xin Diệp tiểu thư đừng để ý! Xin nể mặt Vấn Hiên, tha thứ ta vô lễ!”

Khoé môi ta động dậy, một hồi lâu mới nói “Không, có thể là bộ dáng này của ta làm cho người ta không thể tin tưởng! Phu nhân đi tay cho ta!”

Nàng hoan hỉ đưa tay ta, ta tinh tế xem mạch, một hồi lâu mới nói “Phu nhân có mất ngủ không? Có phải trong lòng có sự tình ứ đọng suốt hơn 10 năm? Đây, xem như là tâm bệnh! Chứng bệnh này có thể nói là tư tử chi chứng [bệnh nhớ con]!” Ta hữu ý vô ý nhìn chăm chăm thần sắc của nàng

Nàng thoáng giật mình, một hồi lâu mới nói, “Diệp tiểu thư, thật là thần y! Không sai! Gần đây đích thật là có mất ngủ. Hơn nữa, con ta – Tuyệt Tấn đã lâu quá không trở về thăm ta! Hơn nữa, thư cũng chưa từng có lấy 1 phong. Trong lòng lo lắng! Nhớ nhung đến muốn phát điên!”

Khoé môi ta động dậy, nhìn chăm chăm vào mắt nàng 1 hồi lâu “Quả thật là như thế, đương nhiên là tốt! Hơn là, tâm bệnh của phu nhân do đã bị lâu. Hơn nữa, 10 năm trước, hình như có nhẹ hơn, sau đó lại nặng hơn, sau đó, là gần đây, bệnh đã quá nặng rồi! Đây là tâm bệnh, phải dùng tâm dược!”

Nàng kinh hỉ nói, “Thần y cứ nhiên biết! Đúng vậy! Phu quân ta, vài chục năm trước đột nhiên biến mất! Chỉ khi 10 năm trước khi nhận được ngọc thạch từ trên người chàng, mới biết, nguyên lai chàng đã sớm qua đời. Sau đó là nữ nhi của ta, chết thì đã chết, nhưng lại không biết táng thân nơi nào! Mỗi lần nhớ là gần phát điên. Bây giờ lại đến phiên con mình! Ta cả đời nay, không biết đã đắc tội với ai! Cứ nhiên từng người một liên tiếp rời đi!” Nói đến chỗ này, nàng liền bắt đầu rơi lệ

“Thôi! Tuyên phu nhân, lại nói tiếp, ái của của phu nhân chết, ta cũng có trách nhiệm. Ta tin phu nhân cũng từng nghe nói, tiểu thư vốn là chết trong Phượng Hoàng cốc!” Ta cười nói, bản thân ta muốn nhìn xem tuổi thanh xuân của nàng quan trọng hay là mối hận nhi nữ quan trọng

“Việc này sao có thể trách Diệp tiểu thư đây! Diệp tiểu thư cũng không phải là tùy ý giết người. Trước đây Vãn Thiên có nói qua, bởi vì Tuyết Dung đã hết cách cứu chữa! Lại muốn cho nàng ra đi dễ dàng 1 chút, liền có chuyện như vậy phát sinh. Cho nên, đối với việc này, ta còn rất cảm kích Diệp tiểu thư! Tại sao lại nói đến chuyện oán hận!” Nàng thành khẩn nói

Khoé môi ta thoáng co rút, rất muốn nhảy dựng lên, thái độ này của nàng là chuyện gì xảy ra? Đường Vãn Thiên cứ nhiên nói với người khác như vậy sao? Vậy thì tại sao 2 huynh đệ Tuyên Tuyết Băng lại nghĩ như vậy? Hẳn là người này không muốn làm lão nhân gia này quá mức thương tâm nên bịa ra chuyện nói dối này

Ta nghĩ, bọn họ bởi vì sợ Tuyên phu nhân luẩn quẩn trong lòng, nên giấu giếm cái chết của Tuyên Tuyết Tấn, ta nghĩ, Tuyên phu nhân này trong lòng Đường Vãn Thiên lại quan trọng như vậy

Yêu ai yêu cả đường đi, nói cách khác, trong lòng hẳn, Tuyên Tuyết Dung vốn quan trọng như vậy. Nghĩ đến đây, liền đối với Tuyên phu nhân thêm vài phần kính trọng. Vốn là muốn chỉnh nàng 1 chút, dù sao nàng cũng chỉ là 1 phu nhân không bước ra đại môn thôi [ý là ít ra khỏi nhà], bây giờ xem ra, vốn không được rồi

“Vậy thì xin mời Diệp tiểu thư khai được cho gia mẫu!” Tuyên Tuyết Băng chấp tay nói

Ta động dậy khoẻ môi, tay trái giơ ra 3 ngón tay

Khoé môi Tuyên phu nhân lợc lợc co quắp, nhỏ giọng nói “Tiểu thư muốn 3 điều kiện? Tiểu thư có yêu cầu gì, xin cứ trực tiếp đề cập!”

“Vừa mới xem bệnh cho cô mẫu, rõ ràng là không có yêu cầu này!” Tuyên Tuyết Băng không nhịn được nói

Ta che miệng cười khê, “Nàng là bà bà tương lai của ta, thế nào ta cũng phải giữ thể diện cho Vãn Hiên chứ, không phải sao?”

Nói cách khác, Tuyên phu nhân, vốn là không được!

Trong khoảng thời gian ngắn, 3 người bọn hắn ta nhìn người, người nhìn ta, một hồi lâu mới nói “Vậy tiểu thư muốn gì?”

Ta nhếch môi “Vãn Hiên này chỉ thích mỗi hoa mai, Mai Lâm ngoài Tuyên thành lại phù hợp với người trong lòng ta, không bằng, đem Mai lâm này tặng cho ta, được không?”

Mấy người bọn hắn khoẻ môi co rút, Tuyên phu nhân ngoài mặt lại càng co quắp đến khó coi, một hồi lâu mới nói “Nếu tiểu thư thích, vậy thì tặng cho tiểu thư là được!”

Ta nhếch môi cười nói “Về phần mộ của lệnh công tử, phu nhân có thể chuyển ra. Ta cũng không hi vọng là có 1 phần mộ nào bên trong Mai lâm”

Lời vừa nói ra, sắc mặt mấy người bọn họ đột biến, đám người đứng phắt lên khỏi ghế. Tuyên phu nhân lại càng không đứng vững, yết hầu run rẩy hồi lâu mới nói “Người nói....người nói cái gì lệnh công tử!”

Tuyên Tuyết Băng lạnh lùng nói “mẫu thân, người đừng nghe nàng ta!”

Nhưng ta lại lãnh đạm nói “Chuyện đã qua nhiều năm như vậy, cần gì tiếp tục giấu giếm lão nhân gia đây?”

Cả người nàng phát run, rớt cục ôm mặt “Tuyết....Tuyết Tấn!” Dứt lời, liền oa 1 tiếng ngã xuống đất không dậy nổi “Từ lâu tới nay, ta chỉ biết....ta chỉ biết...!”

Ta lạnh lùng nhìn nàng, không nói. Tuyên Tuyết Băng ôm lấy Tuyên phu nhân, vội la lên “Mẫu thân! người không sao chứ! Mẫu thân!” Hắn phần nộ quay đầu, quát lên với ta “Nhìn xem người đã gây ra họa gì! Còn không mau lại đây xem mạch ấu thân!”

Ta chỉ chỉ cái mũi của mình, hắn gật đầu với ta

Ta cười nói, “Nói ta cái gì! Việc nhỏ này cần gì ta phải bỏ công, người cho rằng ta là ai?”

Hắn tức giận đến mức sắc mặt xanh mét. Đột nhiên hét lớn 1 tiếng, nâng kiếm muốn chém ta

Ta cười lạnh, phất ống tay áo, hai tròng mắt của Tuyên Tuyết Băng trong nháy mắt không mở ra được “Người hạ được gì ta? Con đàn bà này! Tâm địa thật ác độc!”

Ta lãnh đạm nói “Nếu không hạ được người, ta bây giờ có yên mạng không? Tự vệ mà thôi, không cần lưu tâm! Vãn Hiên! Nếu nơi này không chào đón chúng ta, chúng ta đi!”

Vãn Hiên đáp lời, liền cùng ta rời đi! Nhưng bị Tuyên Tuyết Hạo nâng kiếm ngăn lại ở đại sảnh

“Thế nào? Tuyết Hạo, người cũng muốn tới?” Vãn Hiên cười lạnh nói

“Không phải ta tới, mà là, hai người các người không thể đi!” Hắn lạnh lùng cười nói

“Vì sao không thể đi!” Hắn lãnh đạm nói.

“Diệp tiểu thư đem bí mật chúng ta đã cất giữ nhiều năm nói ra, tâm địa thật ác độc! Dem nơi này làm cho rối lên, rồi muốn rời đi, trên đời này làm gì có chuyện như vậy!” Hắn cười lạnh nói.

“Vậy người muốn thế nào? Một kiếm giết chết ta? Người đã thấy bộ dáng của đệ đệ người chưa? Nếu quân địch biết mất của hai vị tướng chủ lực Tuyên thành đều không thể nhìn thấy, các người nói xem, có phải sẽ có chuyện vui hay không?” Ta vuốt vuốt cằm, lạnh lùng cười

Gân xanh trên trán hắn giật giật, kiếm đã xuất ra

Vãn Hiên thoáng cái che ở phía trước người ta, hắn vội vàng thu kiếm, lạnh lùng nói “Vãn Hiên, người làm gì?”

Vãn Hiên cười nói “Nàng ấy là thê tử của ta! Cũng chính là đương kim Thái hậu, thế lực của người trong Tuyên thành có lớn cũng không thể gây bất lợi cho nàng!”

Khoé môi hắn co rút “Thái hậu! Vãn Hiên! Người cũng biết, nàng trước đó đã là hoàng hậu của đại ca người! Các người như thế, hậu thế sẽ không buông tha! Để tránh cho người mê muội không tỉnh, phá hủy danh dự hoàng thất, để cho ta đem cái nữ tử ghê tởm này giải quyết đi! Người hận, cũng chỉ có thể hận ta!”

Hắn dứt lời, kiếm, đã hướng đến ngực ta mà đâm tới! Ta nhanh chóng tránh ra, khoé môi chậm rãi nở 1 nụ cười “Vãn Hiên! Nguyên lai hai người bọn hắn đi theo chúng ta là muốn giết người diệt khẩu. Sau khi giết chúng ta, lại đi giết hoàng tử, sau đó là hoàng đế! Sau đó Tuyên gia lên làm hoàng đế!”

Ta vừa nói vừa trốn, hắn đuổi theo ta, vừa đuổi vừa chém

Vãn Hiên ở 1 bên sốt ruột, nhưng lại không giúp được gì! Hay là, ông trời muốn tuyệt đường sống của ta?

Thật không cam lòng! Hàn quang hiện lên, kiếm, đã thẳng tắp hướng ngực ta mà đâm tới, ta đã cho rằng cuối cùng cũng chết, nhưng không ngờ, có người lại 1 bả bắt được kiếm!

Ta mở mắt ra, là Vãn Hiên! Vãn Hiên dùng bàn tay đánh đàn của hắn, ngăn cho ta 1 nhát kiếm trí mạng

Tuyên Tuyết Hạo rõ ràng cũng giật mình, nhìn bộ dáng của Vãn Hiên, đi lên từng bước “Vãn Hiên! Người thế nào rồi?”

Vãn Hiên mồ hôi lạnh ứa ra, oán hận nhìn vào mắt hắn “Trong mắt người còn có Thái thượng hoàng ta sao? Ta nói, không nên động thủ! Không nên giết nàng! Người có nghe ta không? Tuyết Hạo!”

Ta thở hổn hển, lúc này mới tiến lại xem tay của Vãn Hiên, chỉ thấy trong tay hắn lưu lại 1 vết máu thật dài, đem bàn tay hắn cắt 1 vết sâu

Lòng ta không khỏi run lên, đem tay hắn nắm ở trong tay, nhẹ giọng nói “Vãn Hiên! Chàng... hà tất...!”

Hắn tái nhợt nghiêm mặt, nhỏ giọng nói “Cho dù bản thân có chết, ta cũng vô oán vô hối! Nếu lần này người bị thương là nàng, ta nên làm gì bây giờ?”

Trong tâm ta đau đớn, bằng bó lại bàn tay cho hẳn “Sau này, đừng làm thế này nữa! Diệp Dược Nô ta không dễ chết như vậy! Hôm nay nếu như ta chết trong Tuyên phủ, ta sợ Tuyên thành này cũng sẽ bị các muội muội của ta tận diệt! Chẳng đã quên các muội muội của ta rồi sao?”

Khoé môi hẳn nổi lên 1 nụ cười “Cho dù báo thù cho nàng, thì nàng cũng đã chết! Ta không muốn một Diệp Dược Nô đã chết! Ta muốn một Diệp Dược Nô còn sống! Bớt tranh đấu với người khác 1 chút, khó như vậy sao? Không nên như vậy, có được hay không?”

Ta ghen lời, một hồi lâu mới nói “Chúng ta đi!” Dứt lời, liền muốn dìu hẳn rời đi.

Nhưng Tuyên Tuyết Hạo lại ra tya ngăn cản bọn ta “Người nào cũng không thể đi! Nữ tử này không diệt trừ, thủy chung vốn là tai họa trên đời!”

Vấn Hiên cắn răng nói “Tuyết Hạo! Người rốt cuộc muốn thế nào!”

“Cho dù không giết, cũng không thể cho các người rời đi! Người đâu! Đem hai người họ bắt lại!” Hẳn lạnh giọng hạ lệnh.

Bên ngoài thoáng cái vọt vào rất nhiều người, đem 2 người bọn ta bao vây ở giữa! Ta lạnh lùng cười. Ta nói ta dự cảm cái gì bất hảo, cứ nhiên là như thế

Phải mất một lát, bọn họ mới bắt trời được hai người bọn ta. Hai người bọn ta bị áp giải đến phế viên. Tuyên Tuyết Hạo mở cửa phòng ra. Đem bình hoa xoay tròn nửa vòng, trên tường chậm rãi xuất hiện một đại động. Trong lòng ta rung mình. Ta nói vì sao ngày đó ở chỗ này thấy Đường Vũ Hiên trốn ra, cũng không ngờ, nguyên lai, nơi này có cửa địa lao. Mà Tuyên Tuyết Tấn, ngày đó, là ở chỗ này

Lòng ta chợt hiểu. Mới nghĩ như vậy, hai người ta liền bị hai người bọn họ thúc đi

Nơi này đầy đủ mọi hình cụ, ta thấy mi mắt giật giật

“Xin lỗi, Nô nhi, không có cách nào bảo vệ nàng, là ta vô dụng rồi!” Vấn Hiên cười khổ

Ta cười nói, “Cho dù có chết, hai người chúng ta cũng chết cùng 1 chỗ, không phải đồng chi sinh mệnh [sinh ra giống nhau], nhưng lại có thể chết tại 1 chỗ, đây chính là hạnh phúc!”

Tuyên Tuyết Hạo hừ lạnh 1 tiếng “Chết cùng 1 chỗ? Nghĩ hay quá nhỉ! Đem hai người họ tách ra hai nơi!”

Ta cắn răng. Bọn hẳn đem chúng ta một người nhốt bên trong nữ lao, một người nhốt bên trong nam lao. Hai lao cách nhau 1 vách tường, mặc dù có thể nói chuyện với nhau, nhưng lại không thấy được mặt

“Tuyên Tuyết Hạo, người tốt nhất là nên lập tức giết ta! Thả Vấn Hiên ra! Nếu không, chờ sau khi ta ra ngoài, sẽ liền tiêu diệt Tuyên thành của người, người có tin không?” Ta cắn răng nói.

Hẳn lạnh lùng cười “Hai người các người, một người cũng đừng mong đi ra ngoài. Ta sẽ sai người mang 3 bữa cơm lại. Là ta muốn cho các người biết, rõ ràng là gần nhau như vậy, nhưng lại vĩnh viễn không thể gặp mặt! Diệp Dược Nô! Việc này, người không thể trách ta! Ta chỉ là phụng mệnh làm việc! Tình thế thúc bách! Vấn Hiên! Yên tâm đi! Ta sẽ không giết các người! Chỉ cần các người không trốn đi, ta tất nhiên sẽ đối đãi tử tế với các người!”

Vấn Hiên đau khổ cười “Đối xử tử tế! Tuyết Hạo, người đang nói giỡn sao? Ta nghĩ không ra, người nào được đối đãi tử tế mà phải ở trong địa lao? Hay là, muốn dẫn ta vào chỗ chết?”

Ta cau mày. Nếu ta đoán không sai, việc này tất hẳn có liên quan đến Đường Vấn Thiên! Hẳn đã sớm tính tế rất tốt, nếu ta không chết, chắc chắn sẽ đến Tuyên phủ. Cho nên, mới thiết lập một màn như thế!

Hẳn muốn mạng của 2 người bọn ta! Ta vô lực dựa vào cửa lao

“Xin lỗi! Vấn Hiên! Bọn ta cáo từ!” Dứt lời, hẳn liền theo người bên ngoài rời đi

“Vấn Hiên! Vấn Hiên! Chẳng có ở đó không? Xin lỗi, nếu không phải ta cậy mạnh, hai người chúng ta sẽ không phải vào cái lao ngục này!” Ta nhỏ giọng nói

Hẳn cười khổ, “Nô nhi, xem ra, hai chúng ta kiếp này vô duyên. Bất quá, có thể chết cùng 1 chỗ, cũng tốt! Làm bạn tương lân, trên đời này, cũng không mấy ai như vậy!”

Ta vươn tay về phía hắn “Vấn Hiên! Đưa tay lại đây!”

Hắn nghe lời, đưa tay lại đây, hai người bọn ta nắm tay nhau “Chàng xem! Hai chúng ta ở cùng 1 chỗ, không phải sao? Không có chuyện gì! Vấn Hiên! Chúng ta sẽ đào tẩu! Lúc trước ta bận tâm đến Mai lâm là vì nghĩ chàng thích hoa mai, nên không động thủ với Tuyên thành, nhưng là, bây giờ người Tuyên thành đã ra tay với chúng ta như thế! Chắc hẳn bọn họ đang theo 3 bữa cơm kia mà cầu khẩn cho ta có thể chết đi ngay lập tức. Nếu như không chết, Tuyên thành từ nay về sau còn xảy ra nhiều chuyện! À! Không phải, phải là hoá thành Tu La trận! Chàng nói, đúng không?”

Hắn không nói, một hồi lâu mới nói, “Nô nhi, xin lỗi!”

Ta cau mày. Tại sao hắn không nói “đúng”? Ta ôm đầu! Cảm thấy có gì không ổn. Nghĩ đến hành động của hắn trước sau, trong lòng không khỏi rung mình

“Nô nhi! Xin lỗi! Ta không thể để cho nàng đem mộ Tuyết Dung đào ra!” Hắn cười khổ

Trong lòng ta cả kinh, bàn tay khỏi khỏi cứng ngắc “Cho nên, chàng liền cố ý dẫn ta rời khỏi Hoàng gia am đường. Đây cũng là nguyên nhân mà trong lúc ta hạ châm cho thái hậu, chàng và Tuyên Tuyết Băng đi ra ngoài 1 hồi. Đúng là như thế! Chàng tình nguyện để chúng ta bị nhốt ở một chỗ, vĩnh viễn không gặp mặt, cũng không để ta đi đào mộ Tuyên Tuyết Dung sao? Tại sao? Vấn Hiên! Tại sao chàng làm như vậy?”

Hắn đau khổ cười “Người chết thì đã chết, đào lên sẽ mất nhiều công sức, Nô nhi, chớ có trách ta! Hơn nữa, ta đã nói với nàng chưa, mẫu thân ta cũng là người Tuyên thành!”

Y Y sao? Ta cười khổ “Người Tuyên thành. Đã làm cho chàng cái gì!”

“Gia quyến mẫu thân ta họ Tuyên. Còn có 1 việc chưa nói cho nàng. Đại ca yêu thương Tuyết Dung, không sai! Tất cả bọn ta đều yêu thương nàng! Nô nhi, cho nên, Nô nhi muốn làm như vậy, ta tình nguyện cùng nàng trường tù!” Hắn cười khổ.

“Đây cũng là nguyên nhân chàng muốn theo ta tách ra ở hai nhà tù, phải không? Vấn Hiên! Chàng muốn giam ta vào ngục, vì sao chính mình lại đi theo?” Ta tức giận nói

“Nơi này rất tốt, một mình nàng, sẽ sợ hãi!” Hắn cười khổ nói.

“Làm cho ta sợ hãi, không phải là bóng tối, mà là người! Là các người! Đường Vấn Hiên! Người như thế nào có thể làm như thế?” Ta nói giọng khan khan. Cảm giác trái tim mình đã đau đến chết lặng rồi. Đây cũng là tại sao mà Tuyên Tuyết Băng phụng mệnh làm việc! Nghĩ lại, lúc bắt đầu đã muốn để cho người bọn ta chung sống hoà bình trong đại lao

“Tại sao lại nói với ta! Người rõ ràng có thể không cần phải nói!” Khoé môi ta tái nhợt

“Ta muốn theo cùng nàng! Nhưng là, ta không hề muốn tính kế nàng, không muốn lừa nàng! Xin lỗi! Nô nhi! Hai chúng ta ở đây như vậy cũng không phải là tốt lắm sao?” Hắn cười khổ nói.

“Tốt lắm! Vấn Hiên! Người nói xem! Có phải là tốt lắm hay không? Tại sao ngay cả người cũng thương tổn ta như vậy!” Khoé miệng ta nổi lên 1 nụ cười khổ “Vấn tới nay, ta tưởng rằng, người yêu Tuyên Tuyết Dung nhất vốn là Đường Vấn Thiên, nhưng nguyên lai không phải! Còn có người! Vấn Hiên, người nói xem, ta nói có đúng hay không? Diệp Dược Nô ta xinh đẹp, coi trời bằng vung, nhưng nguyên lai cũng không đầu lại 1 nữ tử đã chết! Nguyên lai, lòng người có ác cũng phơi bày ra ánh sáng. Diệp Dược Nô ta đã là cực ác. Sau khi đến, Tuyên Tuyết Dung có thể thượng cửu thiên [lên 9 tầng mây], Diệp Dược Nô ta sau khi chết, thì chỉ có thể xuống 18 tầng địa ngục. Ta cả đời này đã làm quá nhiều chuyện xấu, trời cao phạt ta, làm cho trái tim của những nam tử ta yêu đều hướng đến người phụ nữ mà ta hận nhất! Thôi!” Ta nói đến chỗ này, liền cắn môi, cắn đến chảy máu

Hắn vỗ tường nói, “Nô nhi! Người không nên như vậy! Chuyện không phải như nàng nghĩ! Ta không thương Tuyết Dung. Người ta yêu vẫn chỉ có nàng! Chỉ là Tuyết Dung, ta có lý do để không thể không bảo vệ nàng ấy!”

“Là vì 4 người, làm khó người sống?” Ta cười lạnh nói, chậm rãi bò ra xa bức tường. Bọn họ quả nhiên biết rõ tính tình của ta. Nếu lúc này ta có thể bắt được hắn, đương nhiên sẽ không buông tha cho hắn. Nhưng là, bọn họ lại dùng 1 vách tường, đem 2 người bọn ta tách ra

“Cho dù muốn ta chết, ta cũng muốn bảo vệ nàng ấy! Nàng ấy đã chết! Nô nhi, hãy bỏ qua cho nàng ấy đi!”
Vấn Hiên nhỏ giọng nghẹn ngào nói

“Ta bây giờ còn có năng lực đi hại ả sao? Tự bảo vệ mình cũng thành vấn đề rồi! Thái thượng hoàng, ta hại ả như thế nào được!” Lệ trong mắt ta, không chảy ra. Nguyên lai, đây là cảm giác khóc không ra nước mắt

“Nàng không sao chứ? Nô nhi! Nàng nói một tiếng đi! Nàng đứng như vậy! Nàng mắng ta, nàng nguyên rửa ta, nàng làm thế nào cũng được, đừng như vậy!” Hấn dồn dập nói

“Có tác dụng sao?” Dứt lời, ta nhìn ra cửa đại lao, không lên tiếng, mặc cho hấn nói khan cả họng, cũng không đáp trả hấn 1 tiếng

Mỗi ngày có người đưa tới rất nhiều đồ ăn, đây là đối đãi tử tế? Ta lạnh lùng cười! Hai người nay, ta chưa uống giọt nước nào

Hấn cũng không ăn không uống

Người cho ăn, theo lệ, lấy thức ăn cũ ra, đổi lấy thức ăn mới

Hấn nói giọng khàn khàn, “Nô nhi! Nàng hà tất phải như vậy!”

Ta nói, “Dù sao, sớm muộn gì cũng chết ở chỗ này, ăn cùng không ăn, chết sớm cùng chết muộn, có liên quan gì?”

Hấn tức cười nói, “Nếu như, nàng buông tha Tuyết Dung, đừng trả thù Tuyên thành nữa, ta liền để cho bọn họ thả hai chúng ta ra, được không?”

Khoé môi ta động dậy, môi đã nứt ra rồi “Thôi đi! Chết thì chết, còn nhiều nếu như vậy! Một người đã chết mà cũng đấu không lại, cả đời Diệp Dực Nô ta, xem như sống uống phí!”

Hấn nhỏ giọng nói “Xin lỗi, Nô nhi! Nàng muốn chết, ta liền chết cùng nàng!”

“Không cần!” Ta lãnh đạm nói.

Hấn trầm mặc một hồi lâu, “Nàng thật sự hận ta như vậy!”

“Ta không có! So với ca ca ngươi, ngươi đã tốt hơn rất nhiều rồi. Mặc dù cũng là bảo vệ Tuyên Tuyết Dung, cũng là làm cho ngươi ta thương tâm. Chỉ là, nếu ta chết ở chỗ này, ngươi cho rằng thần không biết, quỷ không hay sao? Chỉ cần ta vừa chết thì sẽ có người tìm ra chỗ của ta!”

“Có ý tứ gì!” Hấn cả kinh nói.

“Trong các muội muội của ta, có một người có năng lực ấy! Trước đây ngươi không biết! Thật ra, ta cũng vừa mới biết được thôi, ngươi như thế nào có thể biết. Ta tin rằng nàng có thể tìm ra ta. Hơn nữa còn giúp ta tận diệt Tuyên gia. Như thế, ta chết cũng không tiếc!” Nói xong, ta liền róc rách cười, nhưng lại bởi vì yết hầu quá khô, chỉ có thể ho

Hấn thoáng giật mình. Một hồi lâu mới nói, “Ta biết Diệp gia nàng đầm rồng hang hổ, cũng không ngờ, cư nhiên còn tồn tại 1 nhân vật như vậy!”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Vấn Hiên! Kỳ thật, có thể cùng chết với ngươi, ta cũng không tiếc nuối” Khoé môi ta chậm rãi nở 1 nụ cười. Trước mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

137. Q.3 - Chương 31: Vợ Chồng Quyết Đấu

Cảm giác có người dùng khăn ướt ôn nhuận chấm lên môi ta. Tim thức trở lại, chưa kịp tỉnh, trong môi lại bị người khác hun hăng rót vào 1 ngụm nước. Làm ẩm yết hầu khô khốc của ta. Nguyên lai, ta đúng là khát nước như vậy. Tiềm thức muốn uống nhiều nước 1 chút. Chiếc thìa đổ vào rất nhiều nước, kiếp tiếp là rất nhiều cháo. Rất thô lỗ, rất chán ghét!

Ta cau mày. Quay đầu sang 1 bên “Là ai?”

“Người thật sự muốn chết ở chỗ này? Diệp Dược Nô! Hay cho Diệp Dược Nô! Người bị người khác phản bội còn ít sao? Tại sao lại lãng phí chính mình như vậy! Người chết rồi, cừu oán của người, ai báo thù? Người còn chưa tìm được chân tướng mọi chuyện! Người lại còn rất nhiều việc chưa làm! Người chết cái gì! Người chết chính là chịu thua! Người muốn bị đánh bại bởi Tuyên Tuyết Dung sao?” Một nữ tử trẻ ẩn thân trong bóng tối, trên đầu che khăn trùm làm cho người khác nhìn không rõ mặt nàng

“Người là ai! Sao người biết tên của ta? Người như thế nào biết ta?” ta lạnh lùng nói

“”Người chỉ là một phụ nữ độc ác. Người trông cậy vào người khác sẽ đối đãi với người như thế nào. Trên đời này ẩn giấu một quy tắc: Người tốt nên hảo báo, người xấu, nhất là phụ nữ độc ác, bị 100 người phản bội cũng là lẽ đương nhiên! Người là người xấu, hẳn phải có báo ứng mà thôi! Lúc người quyết định làm 1 người xấu, người nên nghĩ đến ngày hôm nay rồi, không phải sao?” Nàng lạnh lùng cười

Ta lạnh lùng cười “Phải không? Như vậy, tại sao người lại cứu 1 phụ nữ độc ác bị thế nhân oán hận như ta? Người muốn giáo hoá ta, làm ta buông bỏ đao, trở thành phật tử sao? Vị thần của người thật sự rộng lượng như vậy sao? Một người đã từng làm ngàn chuyện xấu, chỉ cần nguyện ý sửa đổi, thì có thể được tha thứ sao?”

Trong bóng tối, ta cảm giác được nàng nhẹ nhàng lắc đầu, thân hình của nàng rất đẹp, tuy đã che mặt, nhưng lại cảm giác được nàng vô cùng mị lực. Sắc đẹp của nàng tan ra trong giữa bóng đêm, vô cùng hoà hợp, cứ như thể nàng cho tới bây giờ đều thuộc về bóng tối. Ta có thể cảm thấy nét tương đồng giữa ta và nàng chính là khí chết. Một người như vậy, sao có thể là sứ giả thánh thần!

“Ta không muốn người quy phật! ta chỉ muốn người sống! Lúc một người lập chí muốn làm người xấu liền hẳn có thể có dũng khí để nhận hết thù oán của thế nhân, nhận hết sự phản bội, hành hạ của người khác. Thế nhân, nhiều nhất cũng chỉ là thiện với ác thôi. Chỉ là có người ác cũng bị thế nhân thù oán, bị tất cả những người tự nhân là lương thiện bỏ rơi! Thế nào là thiện? Thế nào là ác? Làm sao có thể phân biệt rõ ràng đây?” Trong thanh âm của nàng mang theo chút bi thương, cứ nhiên hình như là cảm giác đồng cảnh ngộ

“Nơi này là địa lao Tuyên phủ! Người vào bằng cách nào? Vấn Hiên đâu?” Ta lộ vẻ hấp tấp, hỏi

“Hắn? Ta làm cho hắn ngủ trong chốc lát! Không nguy hiểm đến tính mạng! Ta đến chỉ là cho người 1 hi vọng, người nói cho ta biết, người có muốn báo thù hay không?” Nàng kiên định nói

Ta hừ lạnh, “Đương nhiên là muốn! Không nên đem chính mình nói giống như thần tiên, người có thể làm cái gì?”

Nàng đứng lên, bình tĩnh cười “Ta chỉ là muốn cho người 1 cơ hội mà thôi! Cho người cơ hội báo thù! Người có yêu cầu gì, có thể nói ra!”

Trên đời này, không có vô duyên vô cớ yêu, cũng không có vô duyên vô cớ hận. Ta hoài nghi liếc mắt nhìn nàng chăm chú “Tại sao ta phải tin tưởng người? Ta không biết người! Tin tưởng người, không bằng tin chính mình!”

Nàng bật cười ha ha “Người vẫn cố chấp như vậy! Tính cố chấp của người sẽ làm người đánh mất rất nhiều! Ta chỉ là muốn cho người 1 cơ hội mà thôi! Hơn nữa, hai người chúng ta, không thể nói là không quen biết! Người, sớm đã gặp qua ta rồi! hơn nữa, hai người chúng ta cũng là làm qua 1 giao dịch! Bây giờ nhớ không ra, không có nghĩa là vĩnh viễn sẽ nhớ không ra!”

Đã là một giao dịch? Chuyện khi nào? Tại sao 1 chút ấn tượng ta cũng không có? “Thả ta ra”. Cái này tốt, chỉ cần có thể đi ra ngoài, ta liền cái gì cũng không quan tâm nữa”

Nàng lạnh lùng cười “Đi ra ngoài, có thể! Nhưng là, người không thể nói cho người khác người đã ta! Còn nữa! Người có muốn đem người bên trong nam lao ra ngoài không?”

Ta cau mày.”Ta không ở chỗ này, hẳn đương nhiên sẽ được thả đi! Cần gì ta phải mang ra!”

Nàng trầm mặc một hồi lâu mới nói, “Ta chỉ không muốn người hối hận mà thôi!”

Ta cười to nói, “Hối hận cái gì! Mặc kệ chuyện gì, đã làm thì sẽ không hối hận! Hẳn phản bội ta, còn muốn ta rộng lượng tha thứ cho hắn sao? Ta là phụ nữ độc ác! Phụ nữ độc ác không nên hữu tình. Có tình, thì

chỉ biết thương tổn chính mình. Trên đời này, chỉ có nữ tử lương thiện mới có thể đạt tới hạnh phúc cuối cùng. Mà ta, không phải!”

Nàng gật đầu, liền rầm rầm ở cửa lao ra, lục lọi trên mặt đất bên cạnh cửa lao một hồi lâu mới tìm được 1 cơ quan

Người này, không phải cũng giống Kim long sao? Ta tưởng rằng nàng chỉ cần vung tay lên liền có thể mang ta ra ngoài Tuyên phủ, nhưng lại nguyên lai không phải! Nàng cứ nhiên trộm chìa khoá đại lao, mở cửa lao. Nguyên lai, nàng cũng là 1 con người sao?

Trong lòng đang tự nghi hoặc, cửa lao bên ngoài liền cách cách mở. Ta chấp tay, nói với nàng “Như thế, đa tạ ân cứu mạng! Sau này có cơ hội, sẽ ổn thoả báo đáp cô nương!”

Nàng phát phát tay, “Không cần cảm ơn ta! Giúp người, vốn là chuyện hiển nhiên. Bất quá người phải đáp ứng chính mình, mặc kệ trong tương lai có gặp phải chuyện gì, người đều phải đối đãi chính mình tốt 1 chút! Có một số chuyện không có cách nào thay đổi!” Dứt lời, nàng liền “ba” 1 tiếng, biến mất ở trước mặt ta

Ta vẫn vờ dụi mắt, là thật! Nàng thật sự biến mất! Tựa như cho tới bây giờ chưa hề có người này. Trong không khí ẩm ắt chỉ để lại mùi hương hoa mai lành lạnh

Ta ngửi ngửi quần áo trên người mình, mấy ngày không tắm rửa rồi, vốn định ra ôn tuyền bên ngoài tắm rửa, nhưng nhớ lại con cừ xạ ngày ấy. Hàn mao [long lạnh ==] không khỏi dựng thẳng

Không có việc gì! Ngày đó, nó đã bị giết chết! Không có việc gì! Trong tâm ta đau đớn! Hết thấy tất cả đều bắt đầu từ nơi này

Ta còn nhớ, nơi này là nơi ở của 1 nữ tử, mở ngăn tủ ra, ta thấy có 1 kiện quần áo đỏ tươi. Hồng y kim tuyến [chỉ vàng], bên trên thêu hình xích phượng màu vàng. Đúng là một bộ triều phục tốt nhất. Hơn nữa, vẫn còn mới tinh. Đây là của nữ tử kia chuẩn bị cho ta sao?

Không khách khí cầm quần áo vào ôn tuyền. Tháo tóc ra, liền đi vào bên trong nước. Ta tỉnh tể gọi đầu [nguyên văn là tẩy tóc, mà ta chẳng biết edit từ “tẩy” thành từ gì], bởi vì mấy ngày không có 1 hạt nước, ngay sau đó, cả người suy yếu vô lực

Trước mắt tối sầm, ngã vào trong nước. Mang theo lưu hoàng thủy [nước ở ôn tuyền] tiến vào trong miệng. Bốn phương tám hướng đều là nước, làm cho ta không mở miệng kêu lên được, ta thoáng cái liền mất đi toàn bộ khí lực!

Ta lại không thể giẫy dụa, nguyên lai, đây là lời nàng ta nói, sẽ hối hận. Lúc này, nếu mang hấn theo bên cạnh thì có thể sống sót. Có thể!

Tay được người khác tóm được, chậm rãi kéo lên. Ta cau mày. Chuyện gì xảy ra! Ngồi lên khỏi mặt nước. Ta nói không ra tiếng! Không thể hô hấp. Lúc bên môi được truyền vào 1 luồng khí tức, khoẻ môi ta chậm rãi mở lên 1 nụ cười bất đắc dĩ! Ta cứ nhiên, được Đường Vấn Thiên cứu!

Khi ta tỉnh lại, Đường Vấn Thiên đang ngồi ở bên người ta, cau mày nhìn ta “Nghe nói nàng và Vấn Hiên ở cùng 1 chỗ! Đã thành thân rồi sao?”

Ta không nói, chống tay rời giường. Nơi này cứ nhiên là khách điếm. Rất cục cựa tìm thấy giọng nói của mình, ta tức cười nói “Không cần người trông nom!”

Hắn đề lại ta, “Thân thể bất hảo, không nên cậy mạnh. Nàng còn chưa trả lời ta! Có phải hai người đã thành thân rồi?”

Bên môi ta nở nụ cười xinh đẹp “Đúng vậy! Đại bá!” [“đại bá” = anh chồng]

Sắc mặt hắn thoáng cái tức giận đến xanh mét. Một chưởng đánh gãy cái bàn, buồn bực không lên tiếng, mở cửa rời đi. “Ầm” 1 tiếng, thiếu chút nữa làm tai ta thành diếc

Phát hoả cái gì chứ. Ta bắt giác đỏ mắt. Trong khoảng thời gian ngắn, nhớ đến việc Vấn Hiên phản bội, lại nhìn thái độ của hắn, không khỏi tức giận đến cả người phát run. Nước mắt liền không chịu thua kém mà rơi xuống. Bỏ xuống giường, kéo lê triều phục trên người. Vừa mở cửa phòng đã thấy hai gã thị vệ đứng canh ở ngoài cửa

Thấy ta muốn đi ra, hai người bọn hần liền vươn tay ra ngăn cản ta

“Làm gì!” Ta cả giận nói.

“Hoàng thượng phân phó, tuyệt đối không thể để cho nương nương bước ra khỏi cửa phòng này!” Hai người bọn hần lạnh lùng nói. Bên ngoài tiếng gió kêu nhẹ nhàng, nhưng lại làm cho ta ứ đọng trong lòng

“Hần cũng muốn cầm tù ta sao?” Mũi ta cay cay, giận dữ đóng cửa phòng lại. Hận đến cắn răng. Mới từ bên trong đi ra, liền lại bị Đường Vấn Thiên giam lỏng, hết thấy đều là do hần tính kế sao? Ta ôm đầu, không nghĩ suy gì nữa

Nguyên lai, hồi hận là như thế sao? Hần phát hỏa cái gì? Hần tại sao phát hỏa? Ta có phải cũng rất ủy khuất rồi không? Vô duyên vô cớ bị người vừa giàu vừa thông minh tức giận! Là bởi vì ta thành thân với Vấn Hiên sao? Nhưng, hần tại sao lại ghen?

Bịch! Cửa phòng được một cước đá văng! Đường Vấn Thiên trong tay ôm 1 bình rượu lớn, đôi mắt đỏ ngầu, cả người nồng nặc mùi rượu đứng ở ngoài cửa

Mới chỉ trong chốc lát, hần cư nhiên đã uống nhiều như vậy sao? Hành động quả nhiên là bất phàm! Ta cau mày nhìn hần

Hần vô thanh vô tức tiêu sái tiến vào, đóng cửa phòng. “rầm” một tiếng, đập vỡ vỏ rượu! Trong lòng ta cả kinh “Người làm gì!”

Hần chậm rãi tiêu sái đến bên người ta, một tay tóm lấy cằm ta, chậm rãi nâng lên “Nàng rốt cuộc muốn thế nào? Dẫu biết như thế, nhưng trái tim của ta rất đau!”

Ta cau mày. Một chưởng hất tay hần ra. Bịt mũi, lạnh lùng nói “Mùi rượu trên người người rất khó nghe! Mau đi đi! Cả phòng toàn mùi rượu!”

Hần đau khổ cười “Rút đao đoạn thủy, thủy càng chảy; nâng chén tiêu sầu, sầu càng sầu. Diệp Dục Nô, ta càng thống khổ, thì cũng muốn nàng thống khổ cùng ta. Chỉ cần nàng đau đớn giống ta thì lòng nàng sẽ không thể quên tình yêu của ta dành cho nàng, không thể quên tổn thương ta gây ra cho nàng! Ta không rõ, tại sao ta không nên một mình chịu đựng nỗi đau khổ này. Tại sao chúng ta không như thế? Tại sao nàng lại gả cho Vấn Hiên? Nói!” Thanh âm của hần càng lúc càng lớn, cuối cùng, cơ hồ là rống ra

Ta cười lạnh, “Người hỏi ta? Đường Vấn Thiên! Sau khi người đối xử với ta như vậy, ta như thế nào còn có thể trở lại bên cạnh người? Thành thân với Vấn Hiên thì làm sao? Là ta theo hần thành thân! Thế nào? Cho dù không thành thân với hần thì ta cũng thành thân với người khác, không phải chuyện của Đường quốc chủ người!”

Môi hần run rẩy, một hồi lâu mới nói “Ta tưởng rằng, hết thấy có thể cứu vãn, nhưng nguyên lai, đều là công dã tràng rồi. Nguyên lai, quá khứ chỉ có thể vĩnh viễn là quá khứ!” Đôi mắt hần đỏ ngầu, nước mắt, liền như vậy rơi xuống

Ta nhìn bộ dáng của hần, một hồi lâu mới nói “Đường Vấn Thiên! Nam nhân đại trượng phu, khóc cái gì! Nếu người thật sự yêu ta, sao có thể tuyệt tình đối xử với ta như vậy! Nếu người thật sự yêu ta thì sẽ không tranh đấu với ta nhiều năm như vậy! Hai người vẫn luôn đối địch đột nhiên nói là yêu nhau, nói cho ai nghe, ai cũng chỉ biết cười trừ!”

Nắm ngón tay hần nắm lại, siết lấy cổ họng ta, nâng mặt ta lên nhìn hần “Nàng có nghĩ rằng, nếu như trên đời không có Đường Vấn Thiên này, không có người cùng nàng tranh đấu, nàng có cảm thấy tịch mịch? Nàng có nghĩ rằng, ta tranh đấu với nàng, không phải bởi vì hận!”

Hần xuống tay rất nặng, ta thiếu chút nữa không thở được. Ta cố gắng đẩy tay hần ra, nhưng không thành công. Đưa tay lên tóc, gỡ trăm cài tóc trên đầu ra, đâm thẳng vào tay hần

Hần vẫn không thấy đau, vẫn siết chặt ta như trước. Quyết tâm kiên định tuyệt không buông tha ta

Ta đem cây trâm từ trong tay hần nhổ ra, máu chảy như nước. Nhưng hần lại hình như không có cảm giác. Cứ như vậy hung tợn mà rống giận

Ta không nghe được hần đang nói cái gì, hần cũng không cảm thấy đau đớn, ta liền điên cuồng đâm vào tay hần, cánh tay, thậm chí cả ngực hần! Cho đến khi, bàn tay khác của hần tóm lấy tay ta

“Nàng hận ta như vậy! Hận không thể giết ta sao?” Hần nói giọng khàn khan, vô cùng thương tâm mà thờ phì phò. Buông tay ra

Cả người ta phát run, cảm giác cổ mình sắp bị hần siết đứt. Bây giờ được giải phóng, liền ôm cổ, cố gắng ho “Là ngươi muốn giết ta!”

Lúc này, trên người hần, khắp nơi đều là vết máu. Hần cởi quần áo ra, lạnh giọng ra lệnh “Giúp ta xử lý vết thương!”

Ta hừ lạnh “Bây giờ biết đau rồi? Mới vừa rồi không phải là một đại anh hùng sao? Anh hùng cũng muốn trị thương sao?”

Hần hừ lạnh nói, “Chỉ một thanh trâm trên đầu mà thôi! Đâm không chết người! Chỉ lúc trên người đau đớn mới biết được mình vẫn đang còn sống!” Trong thanh âm hần mang theo sự đau đớn, một chút truyền vào trong tâm ta. Trái tim của ta cũng mơ hồ trở nên đau đớn

“Vậy thì cứ làm cho vết thương thối rửa! Đừng có băng bó! Mỗi ngày ngâm trong nước! Cam đoan ngươi sẽ còn đau đớn!” Ta hừ lạnh nói, đáng chết, cổ họng đã nghẹn lại rồi

“Hần đột nhiên cười to thành tiếng “Đúng vậy! Đúng vậy! Nhưng là, vết thương của ta không thể để cho người khác nhìn thấy! Nô nhi! Nếu đâm bị thương hoàng đế, nàng nói nàng sẽ như thế nào? Mươi người cũng không đủ đền mạng đâu!”

Ta chọn mi, “Trước thiếu chút nữa không đem ngươi giết chết, cũng không chuyện gì!”

“Nàng ở trong cung, có lúc nào nghe qua, ta bị nàng đâm thương chưa? Có phải là một chút cũng không nghe qua? Không phải bởi vì ta không bị thương, không phải bởi vì ta không đau! Mà là, đau ở trong lòng. Ta, thật sự là hoàn lại không kịp. Người trong cung không ai nhìn thấy vết thương của ta, nếu có người thấy thì cũng nói không ra lời! Nàng có tin hay không?” Khoé môi hần nở nụ cười xinh đẹp

Ta hừ lạnh. Quay đầu không để ý tới hần. Nhưng trong lòng biết hần nói không sai! Nếu trước đây trong cung có người biết ta đâm đâm thương hoàng đế, lúc này Diệp Dực Nô ta đã sớm đi thăm Hoàng thổ, nơi nào còn có thể đứng ở chỗ này mà đâm hần bị thương. Lại còn có thể làm ra loại sự tình này

Mặc dù không nói, nhưng lại mở cửa, kêu người đem nước nóng vào. Cho đến khi nhìn thấy những vết thương lớn nhỏ trên người hần, ta mới biết được, nguyên lai ta cứ nhiên đâm hần nhiều như vậy. Mặc dù bị hần bóp cổ, lực đạo đâm xuống cũng nhỏ đi rất nhiều, cho nên, vào thịt cũng không sâu. Nhưng là, người thường cũng không thể chịu được ngàn châm [ngàn châm dùng để châm cứu ấy], càng huống chi là trâm cài đầu

Tinh tế giúp hần xử lý vết thương, ta phát hiện, ta đúng là đang nín thở. Sợ làm đau hần. Nhưng hần mày [lông mày] cũng không nhăn 1 chút. Tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn ta

Ta liền tập trung vào công việc. Sau lúc dùng vải trắng băng bó thân thể hần lại, cả người ta, liền bị ôm vào trong lòng ngực ấm áp của hần

Ta muốn đẩy hần ra, rồi lại nghĩ đến vết thương của hần. Không dám lộn xộn.

“Nàng đang sợ ta đau, phải không?” Trong ngực hần chấn động, mang theo ý cười rõ rệt

Ta không thở được, một tay đẩy hần ra “Ngươi biết cái gì! Ta sợ ngươi đau! Ngươi đã quên vết thương trên người ngươi là ai đâm rồi? Hay là lại muốn bị đâm nữa?”

Hần lắc đầu.” Được rồi! Như vậy là đủ rồi! Mặc dù hết thấy chưa từng thay đổi, nhưng là, nàng có thể liếc mắt nhìn ta 1 cái, lại còn thể quan tâm ta, ta đã hài lòng rồi! Nguyên lai, sự tình thật sự không có biện pháp, Diệp Dực Nô! Ta bây giờ, cứ nhiên đã bắt đầu tin vào ông trời rồi! Nàng nói, có phải quá buồn cười hay không!” Trong thanh âm của hần tràn ngập sự bất đắc dĩ

“Tin trời? Đường Văn Thiên, ngươi cũng có lúc tin trời? Ngươi đang nói cái gì? Ngươi không sao chứ? Không phải là ta vừa mới băng bó cho ngươi xong, ngươi thay đổi tính nết đó chứ?” Ta lạnh giọng cười

Khoé môi hần chậm rãi nổi lên 1 nụ cười “Ta xoá đi vết sẹo trên ngực, xoá đi vết thương trên tay, không phải bởi vì không muốn lưu lại ký hiệu của nàng trên người. Mà là bởi vì nàng thật sự rất tinh. Bình thường dịch dung, tuyệt đối không giấu giếm được nàng!”

Khoé môi ta giật giật! Đây cũng là nguyên nhân trước đây ta không nhận ra Đường Vãn Thiên. Không muốn thừa nhận, nguyên nhân lớn nhất là vì trên tay hần không có vết thương mà ta gây ra

Mà, ngay lúc đó, trên tay Đường Vãn Thiên lại có thêm vết thương. Cũng không ngờ, vết thương này cũng có thể được dán lên! Làm giả cũng giống như thật. Lừa gạt nhiều người, cũng sẽ có người gạt mình

Người giết nhiều người, cuối cùng sẽ có 1 ngày, người cũng sẽ bị người giết. Trên đời này chỉ có lấy oán báo ân, tuyệt đối chưa có người nào khinh địch mà quên đi cừu hận

Ta đứng dậy.”Tại sao lại đến Tuyên thành!”

Hần thở 1 hơi thật dài, một hồi lâu mới nói “Mật thám! Ta cài mật thám bên trong am đường của Thái hậu. Ta đoán biết Ngân Phát sơn trang bốc cháy là do nàng ra tay. Nếu như không phải đã tới tuyệt cảnh, Diệp Dục Nô sẽ tuyệt đối ương ngạnh sống sót. Cho nên, ta đoán biết, nàng tất hẳn đã có hậu chiêu, tất hẳn sẽ không chết! Bởi vì, theo ta biết, phụ nữ không có ai thích phóng hỏa đốt nhà như nàng. Hễ động cái là lại phóng hỏa. Nàng không có mật ở đương trện mà cũng có thể phóng hỏa, càng huống chi là nàng lại có mật tại đương tráng! Nàng sao có thể chết! Ta biết, người trợ giúp các nàng đào tẩu là Diệp Điện Thanh! Có phải không? Cũng giống như ngày đó tại Phượng Hoàng cốc! Trong tình cảnh đó, các nàng cũng có thể đào tẩu. Quân đội của ta vào trong cốc, liền chỉ có thể vào, không có ra. Sau đó, các nàng đều đã đào tẩu rồi. Lúc ấy, ta liền đã biết nơi nào đó nhất định có mật đạo. Ta không phải người tìm kiếm, bởi vì, Nô nhi, ta cho nàng con đường lùi. Nếu như nơi đó sụp đổ, ta sợ các nàng sẽ không thoát kịp!”

“Đây cũng là nguyên nhân tại sao ngươi và Long Nộ không đuổi theo đến cùng, phải không? Thứ nhất, ngươi đã đuổi Long Nộ đi rồi. Vì vậy, chính mình có thể lùi binh hồi cung, xử lý sự tình, quả nhiên là nhất cử lưỡng tiện!” Ta lạnh phúng [lạnh lùng châm biếm]

Hần đứng lên khỏi ghế, đi tới bên người ta “đúng vậy! Ta nói với Long Nộ, trước ngày 15 tháng 8, các nàng tất hẳn sẽ gặp nhau tại Ngân Phát sơn trang. Biết được tin tức của các nàng, hần mới yên lòng hồi cung!”

Trách không được! Trách không được Long Nộ lại đến Ngân Phát sơn trang sớm như vậy! Đúng là bởi vì hần được Đường Vãn Thiên đưa tin! Tuy nói là đưa tin, nhưng lại đem hành tung của bọn ta kéo dài đến tháng 8 ngày 15. Long Nộ ở chỗ này trắng thủ, liền tự dẫn quân đội rời đi

“Đại quân quá cảnh, tư vị không dễ chịu đi! Có vẻ Hoàng quốc quá yếu thế!”

Hần cười lắc đầu, “Không phải không! Bởi vì trước ngày 15 tháng 8, Giang quốc lại muốn xuất binh, để tránh đội ngũ làm bị thương dân thường, nên để cho Long Nộ tạm thời đem quân hạ trại trong thành Hoàng quốc. Vừa lúc quân đội Phong quốc ngo ngoe muốn di chuyển, nhìn thấy cờ xí của Long Nộ thì đã cho rằng hai nước ta đã kết minh, ngăn chặn chiến tranh giữa 2 nước, lại giảm bớt nhiều người kết, có phải là công đức nhất kiện hay không?”

Ta hừ lạnh một tiếng, “Người như ngươi tích đức làm gì! Hay là sợ Hoàng quốc có ngày diệt vong?” Hần cư nhiên lợi dụng quân đội của Long Nộ để văn hời chiến tranh. Hần Tuyết sở dĩ ngo ngoe muốn di chuyển là vì nghe được Đường Vãn Thiên điều quân đến Phượng Hoàng cốc. Mà Phong quốc Hoàng đế theo ta thấy vô hại, nguyện ý vì Hần Tuyết làm bất cứ chuyện gì, nếu không phải như thế, thì dã tâm của hần cũng rất lớn, cũng không phải là một đồ đàn túng thê [sợ vợ]. Nhất cử [1 hành động] của hần quả nhiên là chiếm hết tiên cơ

Hần hừ một tiếng, “Chờ Tuyết Thế và Tuyết Hoàng lớn hơn 1 chút, ta liền thoái vị, đến lúc đó, Hoàng quốc có diệt vong hay không cũng không liên quan đến ta!”

Nói cho cùng cứ như thế hình như hần căn bản không phải là người Hoàng quốc! Ta cười lạnh “Người khác nói lời này, còn có thể tin, Đường quốc chủ nói, đương nhiên là giả rồi!” Nói xong, ta nhất thời không nhìn đười, ha ha cười ra tiếng “Trận chiến ấy, Đường quốc chủ thật sự đem tất cả sự tình chiếm hết rồi. Ta còn nói vì sao ngươi lại vì ta mà xuất binh, nhưng nguyên lai, là vì tâm tư này!”

Hắn lắc đầu, rồi lại lắc đầu “Viêm quốc vẫn luôn thèm muốn Hoàng quốc, Viêm quốc muốn xưng bá đại lục, thậm chí kể cả Trạch quốc cũng có dã tâm đó. Nếu biên cương không có Tuyên Tuyệt Tấn trấn thủ thì đã sớm bị xâm phạm. Ta cũng không phải là sợ Diệp Hàn Tuyệt, mà là nếu ta và nàng ấy khai chiến, khó tránh khỏi sẽ làm tổn hại đến quần chúng hai bên! Không thể nói, sẽ khiến cho 14 nước hỗn chiến! Đến lúc đó, thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than. Ta là 1 người rất lười, có thể ở trong triều bình an độ nhật [ngày ngày bình an], ngẫu nhiên cùng nàng đấu 1 trận nhỏ thì đã cảm thấy rất thoả mãn. Nhân sinh trên đời chỉ có vài chục năm, quyền lực và tài phú ngàn vạn đều đã thuộc về ta. Cho dù liều chết liều sống, đánh bại giang sơn thì có thể nào? Người chết nhiều, ruộng đồng bị phá huỷ nhiều. Chiến tranh vốn mang tính chất huỷ diệt. Sau tất cả, chỉ sợ là người súc không để lại [người và súc vật không còn sống]. Đến lúc đó, ta thống trị quyền lực cao nhất, chán hưng trăm họ, chỉ sợ là còn chưa có hiệu quả thì ta đã đuổi 2 chân, vi an trong đất. Cần gì đây?”

“Ta tưởng rằng, trong tất cả mọi người, dã tâm của ngươi vốn là lớn nhất! Nhưng nguyên lại lại không phải! Ngươi chỉ là 1 nam nhân an vu hiện trạng [bằng lòng với thực tại! Đáng thương!” Bên môi ta phỉếm ý cười lạnh lùng

“Trở ngại lớn nhất đời ta đó là dùng tình quá sâu. Nàng nghĩ rằng ta vô tình, nhưng kỳ thật ta hữu tình. Diệp Dược Nô, nàng, rất không giống ta! Nàng và Vãn Hiên thành thân, như vậy, hẳn bây giờ đang ở đâu? Sao nàng lại một mình xuất hiện ở nơi này?” Hắn cau mày nói.

“Nơi nào là nơi nào, ngươi không biết sao? Chỉ là lần này ta không đi bậy đi bạ! Mà là bị người ta bắt! Người Tuyên thành muốn giết ta!” Ta bình tĩnh nói.

Hắn cau mày: “Ta biết!”

Ta lạnh nhạt nói, “Ngươi là vì Vãn Hiên?”

Mày hắn thoáng nhăn “Ta không nghĩ là hắn muốn ta cứu. Việc này, nếu hắn không can thiệp, ta nghĩ, nàng sẽ không mắc bẫy bọn chúng!”

Ta nở 1 nụ cười mỉa hoặc với hắn “Thế nào? Bằng hữu, ngươi không phải là ngàn dặm xa xôi đến cứu ta đấy chứ? Tình cảm này sinh à? Đại bá [anh chồng]!”

Sắc mặt hắn thoáng cái thay đổi. Hô hấp dồn dập, miến băng trắng trước ngực mơ hồ nứt ra vết máu!”

“Vết thương nứt ra rồi! Đại bá! Cảm ơn đại bá đã giải nguy cho ta!” cho ta giải nguy!” Ta lại cười nói.

Hắn nhắm chặt mắt, “Phụ nữ! Nàng không nên quá phận!”

“Không bằng đại bá làm người tốt, giúp vợ chồng bọn ta đoàn tụ, thế nào?” Ta mở miệng cười nói. Tiếp tục kích thích hắn.

“Nàng thật ra rất rộng lượng! Bị nam nhân của mình phản bội mà còn làm ta giúp nàng cứu hắn ra. Với tính tình của hắn, nàng như thế nào có thể như vậy? Nàng phải hận hắn lắm chứ! Cư nhiên bắt kẻ tiền ngại muốn ta cứu hắn! Quả nhiên là vợ chồng tình thâm!”

“Đúng vậy! So với người nào đó ngày trước thì tốt hơn nhiều lắm . Hơn nữa, ta đã bị người nào đó tính kế đến thành thói quen rồi. Bây giờ ngẫu nhiên bị Vãn Hiên tính kế 1 chút, dĩ nhiên đã chết lặng rồi! Không sao cả! Cho nên, ta sẽ không trách hắn!” Ta lắc đầu.

Hắn thoáng giật mình , một hồi lâu mới hừ lạnh nói, “Ta nghĩ rằng nàng phải nói rằng nàng thương hắn đến có thể bất chấp hết thảy. Đây là chuyện mà 1 đôi vợ chồng tân hôn [mới cưới] làm sao? Ta ở nơi nào đó phát hiện ra nàng, như vậy, điều này nói lên 1 việc, nàng đem hắn 1 mình ném bên trong địa lao, một mình đào tẩu! Một đôi vợ chồng tân hôn mà như vậy sao?”

Ta hừ lạnh, “Hắn ở bên trong không có việc gì! Hắn đi ra thì sẽ trở ngại ta làm việc! Đường quốc chủ, hắn vì 1 Tuyên Tuyệt Dung đã chết mà phản bội ta, để cho hắn chịu khổ trong địa lao 1 chút thì có là gì!”

Hắn thở dài một tiếng, “Vì Tuyệt Dung! Nguyên lai, năm đó bản khoả thật sự không sai!”

“Đúng vậy! Đường quốc chủ, quả nhiên là mưu tính sâu xa, Diệp Dược Nô bội phục!” Ta lạnh lùng cười.

“Bội phục cái gì! Hôm nay nàng mặc hoàng hậu Xích Phượng y phục, thì là Hoàng hậu Hoàng quốc, nàng là thê tử của Vãn Hiên, hậu thế sẽ không tha! Cho nên, vì để cho hoàng thất không hổ thẹn, ta sẽ 1 lần nữa nạp nàng làm hậu!”

138. Q.3 - Chương 32: Cuộc Chiến Tuyên Thành

Bên môi ta nổi lên 1 ý cười lạnh lùng “Đại bá! Người nói như vậy, ta sẽ tưởng rằng đại bá rất yêu ta đấy. Xin đại bá sau này không nên nói những lời dễ làm cho người ta hiểu lầm như thế này nữa. Diệp Dược Nô bây giờ đã là thê tử của Vãn Hiên

Môi hắn thoáng cái trắng bệch, lạnh lùng hừ 1 tiếng “Ta với nàng vẫn chưa ly hôn, nàng đã quên? Ngày đó hạ thánh chỉ, ta chỉ nói phế hậu, đâu có nói hưu thê!”

Môi ta khê mím, chau mi lạnh lùng nhìn hắn “Bây giờ hưu cũng không muộn!”

Hắn thở hỗn hển nói, “Nàng muốn ta hưu? Không có cửa đâu!”

Ta bình tĩnh cười “Đại bá, người sai rồi! Ta không có nói muốn người hưu ta! Mà là, ta muốn hưu người!” Nói xong, ta liền nói to “Người đâu! Chuẩn bị giấy và bút mực!”

Hắn ngẩn ra, kiên định nói, “Ai dám!”

Bên ngoài địa người đáp lời “Vâng! Hoàng thượng!”

“Không có giấy và bút mực, người cho rằng, ta liền không có biện pháp gì sao? Đường Vãn Thiên?” Bên môi ta nổi lên 1 nụ cười độc ác “Người vạch vết thương của mình ra xem 1 chút xem thấy cái gì?” Hắn cả kinh. Xé miếng băng trắng trên người xuống, bởi vì vừa tức vừa vội, càng làm cho vết thương rách ra

Ở trước ngực hắn có dày đặc những vết thương nhỏ. Ta chỉ chỉ vào gương, hắn hiểu ý đi tới trước gương xem, sắc mặt thoáng cái trắng bệch. Vết thương trước ngực tuy là không có quy tắc, rất khó nhìn, nhưng lại có thể thấy được hai chữ hưu phu!

“Người không cho ta viết giấy, ta liền vết trên người người! Đại bá! Chờ mấy vết thương trên người người lành hẳn, ta cũng không biết đã tới nơi nào rồi!” Khoé môi ta phỉếm nụ cười đắc ý

Hắn híp mắt nhìn ta, một hồi lâu mới mặc lại quần áo “Nàng rất thông minh! Diệp Dược Nô! Nữ nhân xứng đôi với ta, trên đời này, cũng chỉ có nàng mà thôi!”

Ta lắc đầu, “Phải không? Trên đời này còn có người xứng đôi với người đấy! Tuyên Tuyết Dung, người đã quên? Nữ nhân đó, là ta ra tay giết chết đấy! Đường quốc chủ!” Ta lạnh lùng nói

Hắn nhảy dựng lên, muốn bắt lấy ta, lại bị ta nhẹ nhàng tránh ra. Hắn chán nản té ngã trên mặt đất. Rất không cam lòng nhìn chằm chằm ta. Ta lộ ra 1 nụ cười khiêu khích với hắn, hét lớn ra bên ngoài “Người đâu! Đường quốc chủ té xỉu rồi! Mau tới đây!”

Thần sắc của hắn vừa sợ vừa tức, lực mạnh thở hỗn hển, há mồm muốn nói, nhưng lại không nói ra lời

Bịch một tiếng, cửa phòng bị đá văng. Hai gã thị vệ vọt vào. Khoé môi ta lược lược mang ý cười, thối lui sang 1 bên “Hoàng thượng! Hoàng thượng! Người thế nào rồi?”

Trong phòng 1 trận bừa bộn, Đường Vãn Thiên 1 người đầy máu nằm trên mặt đất, loại tình huống này, thấy thế nào cũng là 1 hiện trường huyết án kinh thiên! Đôi mắt Đường Vãn Thiên cố gắng hướng ánh nhìn về phía ta

Một gã thị vệ hiểu ý, vừa muốn hành động, hai người liền nhất tề ngã vào bên người Đường Vãn Thiên

Ta đi tới trước mặt hắn, cười nói “Đã quên nói với người! đại bá! Đại bá! Độc tố trên người người, người thường chỉ cần ngồi thấy cũng sẽ trúng độc theo, bất quá, 1 ngày sau, độc sẽ tự giải! Cho nên, đại bá, hẹn gặp lại rồi! Cảm ơn triều phục Xích Hoàng của người! Rất đẹp! Thuận tiện nói cho người 1 tiếng! Đây sẽ là y phục tân nương đẹp lắm đây! A! Bây giờ ta phải đi cướp tân lang! Gặp lại!”

Hai tròng mắt hần mở to, rất không cam lòng mà nhìn ta. Ta lạnh lùng cười “Đường Văn Thiên! Người thật ngốc!” Noi xong, ta quang minh chính đại tiêu sái ra ngoài. Người Tuyên gia tất hần còn đang tìm ta! Ta nghĩ, nếu lúc này đi ra ngoài, tất hần sẽ bị bọn họ bao vây

Bọn họ có tư cách gì mà đến vây bắt ta? Ta lạnh lùng cười. Lúc này, vương pháp, đối với bọn họ mà nói, vốn không đáng để nhắc tới. Tuyên gia chính là vương pháp. Tuyên Tuyết Hạo chính là vương pháp. Tuyên Tuyết Băng cũng là vương pháp! Muốn phác sát 1 nữ tử, không cần phải khách khí

Đối với bọn họ mà nói, tiếc nuối lớn nhất của bọn họ, đó là hơn 10 năm trước, không tại lần đầu tiên nhìn thấy ta mà đem ta phác sát [giết chết]. Triều phục đỏ tươi trên người ta, như vậy có thể thấy được. bọn họ chỉ cần liếc mắt 1 cái là có thể tìm ra ta giữa đám đông

Khói lửa, thăng thiên! Ta chạy vội ra khỏi thành. Rất nhanh, liền có người rống to dừng cho ta ra khỏi thành. Con ngựa 4 vó đạp trên mặt đất Tuyên thành. Cát bụi cuộn cuộn bay lên! Gió lạnh tấp vào mặt ta, tóc đen bay trong gió

Quân sĩ bên trên thành lâu, tất cả đều giơ kiếm lên với ta! Bên môi ta nổi lên 1 ý cười lạnh lùng, bọn họ, không dám ra tay

Giục ngựa chạy như điên! Là ta đánh cuộc bọn họ điểm này! Triều phục trên người ta tuy là dễ làm ta bại lộ, nhưng cũng là tượng trưng cho quyền lực. Ta cũng không tin, Tuyên Tuyết Băng và Tuyên Tuyết Hạo dám để cho triều phục Xích hoàng này nhiễm huyết

“Đứng lại! Diệp Dực Nô! Người đứng lại đó cho ta! dừng chạy! Nếu không, bọn ta sẽ bắn tên!” Tuyên Tuyết Băng cười trên lưng tuấn mã màu đen, hét lớn với ta

Ta quay đầu lại, cười nói với hần “Ta còn sợ người không bắn! Nếu làm triều phục Xích Hoàng nhiễm huyết, Tuyên thành các người cứ chờ ngày diệt tộc! Diệp Dực Nô ta ở đây! Cứ việc bắn! ha ha ha!” Tiếng cười của ta vô cùng cuồng cuồng, là ta muốn hần đại hoả [tức giận]

Hôm nay mặc triều phục Xích Phượng này, đó là dù có chết ở Tuyên thành, cũng quyết tâm tiêu diệt

Tuyên Tuyết Băng đầu lĩnh [cầm đầu] quát to, “Người nghĩ rằng ta không dám bắn sao? Người lẻ loi một mình tại tuyên thành, người cho rằng, giết người một Diệp Dực Nô như người, sẽ có người biết sao? Diệp Dực Nô, trả mạng cho cha ta, trả mạng uôi muội ta!” Dứt lời, hần liền kéo cung hướng đến bóng lưng ta

Hần hô hào, đám người trên thành lâu cũng đồng loạt kéo cung. Lúc này, chỉ cần có 1 mũi tên bắn về phía ta, trăm ngàn tiền [cung tên] nhỏ, đều sẽ hướng về triều phục Xích Hoàng trên người ta mà phóng tới

“Tuyết Băng! Người điên rồi! Mau ra lệnh rút lui cung thủ!” Tuyên Tuyết Hạo hét lớn

“Người không thấy bộ dáng của ả sao? Nữ tử này, như thế nào có thể buông tha! Chúng ta rõ ràng biết ả là kẻ đã giết cha và muội muội, lại còn đang thăm dò mộ phần của muội muội, ả ta muốn đào mộ. Loại đàn bà ác độc này đáng bị tru di!” Hần giận dữ hét.

Chỉ trong chốc lát, ta đã tới cửa thành, quân sĩ thủ thành rút đao cản đường ta, ta động thân đón chào. Thấy ta không có lệnh, liền không thể làm gì khác hơn là thu đao đóng cửa thành. Trời đã tối! Ta bay vọt lên, từ bên trong cửa vọt ra ngoài

Tuyên Tuyết Băng ở phía sau hét lớn “Dừng cho ả đi! Mau! Không thể bắn ả, thì bắn ngựa của ả! Mau!”

Lời hần nói bị nhốt ở bên trong cửa thành. Mới nói xong, người trên thành lâu vòng vo 1 hồi, liền hướng về phía ta, vạn tiễn tề phát [đồng loạt bắn]. Con ngựa của ta kêu lên 1 tiếng, rồi ngã về phía trước. Ta khinh thân, đứng ở bên cạnh nó. Lúc quay đầu nhìn lại, nó đã như con nhím khổng lồ, cả người đầy máu

Lúc này, cửa thành đã mở rộng ra. Đoàn người bọn họ lao tới, bao vây quanh ta “Diệp Dực Nô! Ta xem người bây giờ còn chạy trốn được không!”

Ta cười, dang rộng hai tay, cười to nói “Triều phục Xích Hoàng đã nhiễm huyết! Bây giờ không phải là ta chạy không được, mà là, ta muốn ở lại xem 1 chút, Tuyên thành phạm tội khi quân lớn thì có thể đồng tội với thứ dân hay không! Ha ha ha!”

Ta quay đầu lại, làm cho hắn thấy rõ phía sau lưng ta dính đầy máu ngựa. Ta sớm biết Tuyên Tuyết Băng sẽ tự mình thông minh, bắn chết ngựa của ta. Máu ngựa cũng là máu nóng. Hơn nữa, lại càng không sạch sẽ. Sắc mặt hắn thoáng cái tức giận đến đỏ bừng “Diệp Dực Nô! Người chết đi cho ta!” Dứt lời, hắn liền nâng kiếm xông lên muốn chém giết ta!”

Lúc này, xa xa nhìn thấy được gió lửa. Khoé môi ta nở nụ cười. Vừa đúng lúc

Tuyên Tuyết Hạo thần sắc đại biến!”Biên quan chiến sự căng thẳng. Lập tức điều phái nhân mã! Phong quốc xâm phạm!”

Tuyên Tuyết Băng nói, “Nước xa không cứu được lửa gần! Nhị ca! Chúng ta cũng đã phạm tội khi quân rồi! Tuyên gia tức diệt! Chúng ta còn trông nom mấy cái đó làm gì! Dù sao cũng chết, không bằng kéo theo ả nữ nhân này cùng chết!”

Dứt lời, hắn liền nâng kiếm muốn chém tới. Ta cười lạnh lùng với hắn. Tay phải nắm chắc, làm một động tác trước mặt hắn. Hắn cả kinh, dưới tay run lên, liền bị ta đẩy bật ra!

“Tuyên Tuyết Băng! Người có thể có mặt thám ở khắp Tuyên thành? Kể cả Mai lâm?” Ta cười nhìn hắn. Hắn cau mày.”Cố! Bất quá, nữ nhân, bây giờ để ta chém thủ cấp của người xuống!”

Ta bật cười ha ha “Người nói vì sao ta và các muội muội tác ra hành động?”

Tuyên Tuyết Hạo đột nhiên kinh hãi, quay đầu lại hét lớn “Mọi người, mai lui lại! Lui về thành!”

Bình mã của hắn đang định hành động, cửa thành liền chậm chậm đóng lại. Trên thành lâu dựng lên 1 lá cờ chữ “Hoàng”. Hàn Tuyết đứng trên thành lâu ra 1 dấu hiệu thắng lợi với ta. Tiếp theo là 1 thanh kiếm lạnh như băng gác ở trên cổ Tuyên phu nhân. Chỉ thấy 2 mắt nàng trợn trừng, đã sợ đến mức mặt không còn chút máu

“Tuyết Băng! Tuyết Hạo! Cứu mẫu thân!” Thân thể hắn trong gió run rẩy kịch liệt, chỉ cần mũi kiếm của Hàn Tuyết chém nhẹ, nàng liền có thể lập tức thăng thiên

Tuyên Tuyết Băng lãnh đạm nói “Diệp Dực Nô! Người dám!”

Ta lạnh lùng cười, nâng đầu lên “Ta như thế nào không dám! Người còn không rõ sao? Đại thế của người đã mất! Biên quan thất thủ! Thiện cách biên quan, một tội! Làm Xích Hoàng nhiễm huyết, hai tội. Cho dù có 10 Tuyên Tuyết Dung đã chết cũng không thể trở về mà cứu Tuyên gia của người rồi Ha ha ha!”

Hắn ngửa mặt lên trời rống dài “Ta đây liền giết cái người tai hoạ người!” Dứt lời, hắn liền kéo cung, nói với binh lính chung quanh “Mọi người bắn cho ta! Nhiễm huyết thì cũng đã nhiễm! Giết cũng là giết. Bất quá, Tuyên gia ta phản Hoàng quốc!”

Binh lính theo hắn kéo cung, liền vây làm 1 đoàn, hơn 1 ngàn người, 1 ngàn mũi tên liền đồng loạt nhắm ngay vào ta

“Tuyên Tuyết Băng! Người không còn muốn mạng của lão nương người nữa sao? Nếu thật thì bọn ta liền bắt nàng làm con chó. Ha ha ha! Đường đường là phu nhân Tuyên gia, làm 1 con chó. Người nói, truyền ra ngoài thì có phải là đáng cười lắm không? Ha ha ha!” Hàn Tuyết trương cuồng cười. Nàng cười, binh lính bên người nàng liền cũng ha hả cười theo. Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng cười lảnh lảnh, biểu lộ sự thất bại của Tuyên thành

Tuyên Tuyết Hạo cũng ha hả cười theo “Được lắm! Diệt Hàn Tuyết! Trò chơi kết thúc!” Hắn dứt lời, ngoài thành liền tiến vào 1 đoàn binh lính. Nhìn kỹ, đúng là quân đội Hoàng quốc

“Cho nên nói, Tuyên gia các người quả nhiên là cầm kê mao làm lệnh tiền [lấy lông gà làm cung tên]! Quốc gia này vốn là thiên hạ của họ Đường! Bọn ta là danh chính ngôn thuận. Thái tử Tuyết Thế biết rõ các người phe phái loạn đảng, muốn khí ám đầu mình. Chỉ nói với các người 1 câu thôi! Ta không sao cả! Chỉ là sợ Hoàng đế của các người sẽ không đáp ứng thôi!” Ta cười ha ha .

Sắc mặt Tuyên Tuyết Hạo thoáng cái trở nên xanh mét. Một hồi lâu mới ngẩng đầu lên, nói với Tuyên phu nhân “Mẫu thân! Hải nhi bất hiếu! Tánh mạng của chúng tướng sĩ giao phó trên người hải nhi, hải nhi và

bọn họ giống như là tay chân huynh đệ. Nếu hài nhi để bọn họ buông vũ khí thì ta thật có lỗi với các huynh đệ!” Dứt lời, kéo căng cung, nhắm ngay Tuyên phu nhân, gió lạnh vun vút

Hàn Tuyết đang định hành động, mũi tên đã bắn vào ngực Tuyên phu nhân! Xuyên ngực mà qua. Nước mắt Tuyên Tuyết Hạo liền rơi xuống. Hai tròng mắt Tuyên phu nhân không cam lòng mà mở to, một hồi lâu mới giương giọng nói “Hài nhi! Mẫu thân... không trách con! Vì Tuyên gia! Chiến đấu đi!” Dứt lời, nàng liền đẩy Hàn Tuyết ra, phi thân từ trên thành lầu nhảy xuống

Binh lính phía dưới sôi trào. Tuyên Tuyết Bằng lại càng đỏ hốc mắt, run rẩy nói “Ta giết người, thứ yêu tinh hoá [làm hại] thế giới!” Dứt lời, ngán mũi tên liền hướng về phía ta mà phóng tới. Ta phi thân lên, bắt tiền[mũi tên],hất tay, tiền liền quay lại bắn thẳng vào người bọn lính

Tuyên Tuyết Bằng ngửa mặt lên trời rống dài, chấp kiếm lên chém, hét lớn “Diệp Dục Nô! Ta giết người!”

Tuyên Tuyết Hạo thì chỉ huy quân đội, vây kín toà thành. Chính mình phi thân đến chỗ Tuyên phu nhân táng thân, ôm Tuyên phu nhân hô to mẫu thân

Ta phi thân lên, trong 1 chiêu duy nhất, đoạt được thanh kiếm của hắn, nhìn ánh mắt không thể tin của hắn, ta cười ha ha “Tuyên Tuyết Bằng! Không có bản lãnh phi thường, ta như thế nào có thể một mình lao vào vòng vây của người?”

“Sao, như thế nào có thể!” Đôi mắt Tuyên Tuyết Hạo đỏ ngầu

“Tuyết Bằng! Tuyết Bằng! Cứu ta!” Trên thành lầu, chỗ Tuyên phu nhân thả mình, Tuyên Tuyết Bằng phu nhân, Tuyên Tuyết Hạo phu nhân, còn có hài tử của bọn họ, trên cổ đều là 1 thanh trường kiếm

Tuyên Tuyết Hạo hét lớn “Yêu nghiệt! Các người yêu nghiệt hoá quốc! Ngay cả phụ nữ và hài tử cũng không buông tha! Các người có còn là người không?!”

Ta cười ha ha “Người cũng biết phụ nữ và hài tử nên được buông tha? Như vậy, vừa rồi làm như vậy với ta, là chuyện gì xảy ra? Hứa người phóng hỏa, không cho ta đốt đèn? Hận nhất loại vệ đạo sĩ như người!”

Tuyên Tuyết Bằng không cam lòng nói, “Diệp Dục Nô, lúc nào mà có võ công rồi?”

Ta từ trên thành lầu vọng xuống, cười nói với hắn “Người đang nói cái gì? Ta ở đây! Ta không có công phu a!”

Hắn trợn to mắt, chĩa vào người ta, lại chĩa vào người phụ nữ đang cầm kiếm gác trên cổ hắn “Người! Người! Người!” Hắn chỉ kịp nói 3 chữ “người”, thủ cấp, liền bị bổ xuống! Về mặt không cam lòng, nước mắt, cùng máu, chậm rãi rơi xuống

Trong đám người, hồng y nữ tử cười 1 cách trượng cuồng, cười ha hả “Nhiều người như vậy còn không có ai có thể làm Diệp Dục Nhi ta bị thương!” Dứt lời, liền phi thân lên lầu

Tuyên Tuyết Hạo oán hận mà nhìn nàng chằm chằm, hô to 1 tiếng Tuyết Bằng! Rồi khóc không thành tiếng

“Tuyên Tuyết Hạo! Nói chỗ mộ phần Tuyên Tuyết Dung cho ta biết! Nói rồi, ta sẽ giải vây Tuyên thành của người. Người có biết, dưới Tuyên thành này, ta đã chôn 1 lượng lớn thuốc nổ? Chỉ cần ta mất hứng, liền tùy thời có thể làm Tuyên thành trở thành 1 quả pháo hoa khổng lồ, phóng lên trời cao! Có muốn chơi đùa hay không, người nói 1 câu!” Ta cười nói.

Sắc mặt hắn trắng bệch, một hồi lâu mới cười lạnh nói “Người dám sao? Người còn đang ở trong thành! Ta không tin người sẽ đem chính mình phóng lên trời cao!”

Ta phất tay “Ta không dám?! Ta là yêu nghiệt hoá quốc! Có dũng khí uy hiếp các người như vậy, đương nhiên đã lường trước cái chết! Vừa lúc, trong Tuyên thành các người đang có Đường Vấn Thiên! A! Được rồi! Còn có Tuyên phủ! Tuyên phủ sở dĩ dĩ phần vinh như vậy là phúc tư khai mở vàng đây! Người nói, sau khi mở vàng trong Tuyên thành này bị ta phong lên trời cao, nhiều binh lính như vậy sẽ ăn gì mà sống? Cùng uống gió Tây Bắc với người sao?”

Đám người phía dưới dần dần trở nên xôn xao. Tất cả mọi người đều bắt đầu nghi luận. Nghĩ đến, có thể được ăn được mặc cũng là do bọn họ đi theo điều kiện của 2 huynh đệ đó. Nếu điều kiện này cũng không còn, huynh đệ Tuyên Tuyết Hạo cũng không còn là gì! [“điều kiện” ở đây là chỉ sự giàu có. Ý là binh lính đi

theo Tuyên Tuyết Hạo là vì ảnh giàu, mà nếu ảnh ko giàu nữa thì cũng chẳng là gì. == Câu này ta chẳng biết làm sao để bảo đảm nguyên văn mà vẫn đúng nghĩa]

Không có Tuyên Tuyết Tấn, hai người bọn hắn chẳng là gì, nếu không phải là có Đường Vấn Thiên chống lưng, thì đã sớm chầu trời

“Yêu nghiệt hoạ quốc! Nữ nhân đáng chết! Ghê tởm!” Tuyên Tuyết Hạo mở miệng mắng to lên

Bên môi ta phỉếm nụ cười như hoa “Thế nào? Người muốn dân chúng Tuyên thành chết chung với muội người hay là thành thật khai ra đây? Khai ra rồi, ta liền lui đi! Đồng thuốc nổ chôn dưới Tuyên thành sẽ không còn bao giờ nổ! Người nói, có tốt không?” Ta cười, nháy mắt với hắn

Hắn giận dữ hét, “Diệp Dược Nô! Muội muội của ta đã đắc tội gì với người mà người hận nàng như vậy? Nói cho người! Ta không biết!”

Ta bình tĩnh cười, thả một quả pháo hoa xinh đẹp về hướng Tây Nam. Hắn thoáng biến đổi

Chỉ nghe được 1 tiếng nổ, binh lính phía tây của hắn liền bị nổ bùng, bay lên trời!

“Diệp Dược Nô! Ả nữ nhân đáng chết này! Người! Người! Người!” Cả người hắn run rẩy

“Tướng quân! Đại cục quan trọng hơn! Ả phụ nữ này, điên rồi! Tướng quân!” Binh lính phía sau đồng loạt quỳ xuống!

“Ông trời ơi! Loại nữ nhân độc ác này sao có thể không bị giáng xuống 18 tầng địa ngục đây? Ông trời quả không có mắt!” Tuyên Tuyết Hạo vung tay khóc lớn! tiếng sấm vang lên! Tất cả mọi người đang mắt ta!

Quả nhiên là đông loi [sấm sét] nổi trận! ta buồn cười

“Thiên hạ kỳ oán! Hoàng thượng! Dân chúng đều đã chứng kiến! Việc các người làm, ông trời đang nhìn thấy! Tuyết Hạo! Giết nữ tử này! Ta không sợ chết! Ta bất thắng chính! Tuyết Hạo! Không nên bận tâm chúng ta!” Tuyên Tuyết Hạo thê tử hét lớn với Tuyên Tuyết Hạo. Dứt lời, liền tránh trường kiếm, phi thân xuống dưới

“Ầm” 1 tiếng, gương mặt xinh đẹp liền tan nát! Cái chết xấu nhất và đau đớn nhất là chết kiểu này! Quả là ngu xuẩn! Ta cười lạnh

Tuyên Tuyết Hạo hét lớn 1 tiếng, chạy vội đến, cũng đã không kịp. Hắn ngửa mặt lên trời rống dài, trường ca khóc lóc

“Thế nào? Tuyên Tuyết Hạo? Đây là thê tử của người! Dem nữ nhân của Tuyên Tuyết Bằng ném xuống, người nói xem, có được không?” Ta tốt bụng thương lượng với hắn

Hắn hét lớn một tiếng, “Là Đường Vấn Thiên tự mình an táng nàng! Vấn Hiên cũng không biết! Ta như thế nào có thể biết!”

Ta cười. Một tay ném nữ tử đang khóc nháo không ngớt xuống thành

Tuyên Tuyết Hạo hét lớn “Nữ nhân người, người sẽ không chết tử tế được!”

Ta cười vốn “Vốn cũng không mong sau khi chết có thể thành tiên! Địa ngục có 18 tầng, bị giáng đến tầng thấp nhất, cùng lắm cũng chỉ là trợn đời không được siêu sinh! Cho dù muốn có báo ứng thì cũng phải đợi đến mấy năm mới có! Mà ta lại là thần y! Tại sao không giết vài người? À! 1 thành người, rất có lời rồi!”

Đôi mắt hắn đỏ ngầu! Không nói lời nào! chỉ là bi thương thu thập 4 thi thể, xếp thành 1 loạt, chúng tướng sĩ đều quỳ khóc rống, đối với ta lớn tiếng mắng

Ta ra tay, lôi đứa con của Tuyên Tuyết Hạo lên trước thành lâu “Tuyên Tuyết Hạo! Người xem xem, người kế tiếp là ai?”

Tuyên Tuyết Hạo ngẩng đầu lên, trong đôi mắt mang lệ, lớn tiếng gào thét “Thần nhi! Không phải sợ! Con đi rồi thì có thể gặp mẫu thân! Phụ thân báo thù cho các con rồi sẽ cùng đi với con, được không?”

Hài tử oa 1 tiếng khóc lớn “Phụ thân! Phụ thân! Ta không sợ chết! Thần nhi nguyện ý chết để bảo vệ mộ của a di! Nhưng là, phụ thân, ngài có thật không muốn để a di trở thành tội nhân thiên cổ của Tuyên thành sao?”

Tuyên Tuyết Hạo thở dài nói “Tuyên thành là nhờ có a di của con mới có thể trường an đến bây giờ! Bây giờ! Bây giờ! Bây giờ!” Hần nghẹn ngào nói không ra lời!

“Tuyên Tuyết Hạo! Tâm sự đã đủ lâu rồi! Thế nào! Có thấy không! Vậy là, đã có 5 tráng sĩ rồi! ha ha ha! Thật sáng khoái! Trước đây lúc ta ở đây giết người, lại còn lo lắng bị bắt, sau đó, quả nhiên là giết người không đền mạng! Ha ha ha!” Nhận Hỷ chống nạnh trượng cuồng cười lớn

“Yêu nghiệt hoạ quốc! Các người sẽ bị thiên lôi đánh chết!” Tuyên Tiên Thần hét lớn

Hàn Tuyết tát 1 cái vào mặt hần “Đánh thì cứ đánh! Tiểu tử ngươi ngoan ngoãn cho ta!”

Hài tử đó cũng mạnh khí [mạnh mẽ + dũng khí], lớn tiếng nói “Mọi người Tuyên thành nghe đây! Binh mã của bọn chúng bây giờ bắt quá 3000! Mọi người đứng lên phản kháng bọn chúng thì có thể chiến thắng. Mọi người không phải sợ họ sẽ làm gì bọn ta! Tuyên gia vốn sinh ra để bảo vệ Tuyên thành, mà Tuyên thành chết, người Tuyên gia ta có chết cũng không tiếc!” Dứt lời, hần liền vươn cổ ra muốn cắt cổ

Hai mươi mấy người Tuyên phủ nghe hần nói thế, tất cả đều lên tiếng khóc rống. Người trong Tuyên thành cũng khóc rống! Người ngoài Tuyên thành cũng thống khổ theo! Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng khóc rung trời! Tiếng mắng như nước thủy triều

Ta 1 tay giựt hần lại “Muốn chết, cũng không dễ dàng như vậy!”

Tiếng khóc của bọn họ lấn át thanh âm của ta. Nhận Hỷ cầm 1 cái loa, giao cho ta, ta đề cao âm lượng, lớn tiếng nói “Các người khóc cái gì! Các người có biết người Tuyên phủ mà các người đang nhìn thấy năm đó đã bức bách bọn ta như thế nào! Anh hùng của các người, Tuyên Tuyết Dung. Biết rõ là mình không sống được! Lại còn để cho Hoàng đế các người đưa nàng đến Phượng Hoàng cốc. Là vì cái gì? Vì để cho ta trúng kế nàng! Nàng vì trường an của các người, biết rõ trong thuốc có độc mà vẫn uống cạn. Các người nói, nàng có phải là đại anh hùng của các người không?”

Mọi người trong thành ngoài thành khóc lớn tên Tuyên Tuyết Dung, nói nàng anh hùng cái thế

“”Sai! Tất cả các người đều lầm rồi! Chình là nàng! Các người hảo hảo nhớ kỹ tên nàng cho ta! Không phải vì nàng, Tuyên thành các người sao có thể lâm vào hoạ ngày hôm nay. Nàng có thể vì Đường Vãn Thiên mà hảo hảo chết đi! Trước khi chết, liền càng muốn hại ta! Hại ta cả đời không có được hần! Anh hùng của các người, lòng dạ như thế nào. Nói với các người! Đó là đồ kị! Đối với ta -1 người chưa bao giờ gặp mặt, sinh lòng đồ kị. Cho dù có chết, cũng muốn ta vạn kiếp bất phục! Trường an? Tuyên thành các người, tự hoàng kiến quốc tới này, biến cố lớn nhất cho tới bây giờ đều xuất phát từ Tuyên gia! Các người lại còn không rõ sao? Là các người! Là các người khổ cực lao lực mới nuôi sống bọn hần. Bọn họ chuyện gì cũng không làm. Có thể ăn ngon uống tốt! Mà bọn họ, còn được triều đình ban bổng lộc! Còn các người thì sao? Các người có tội gì? Là vị anh hùng của các người cuối cùng đem các người đẩy vào hoàn cảnh này! Các người khóc đi! Tận tình khóc đi! Bởi vì, vị anh hùng trong mắt, trong tim các người đã đích thân đẩy các người lên đoạn đầu đài này! Ha ha ha!” Ta trượng cuồng cười. Nước mắt, theo bên má rơi xuống. Tới hoàn cảnh ngày hôm nay, há lại vừa ý ta đây? Nghĩ đến đây, ta đúng là thật ủy khuất

Cho dù là 1 phụ nữ độc ác, lúc đối mặt với ngàn phu viện chỉ cũng thương tâm như vậy

“Cho dù là đại cừu đại hận! Cũng không thể làm ra loại sự tình này! Các người thật sự rất độc ác! Tuyết Dung tính kế cũng chỉ là 1 mình người! Vì sao người muốn hại cả Tuyên thành!” Tuyên Tuyết Hạo kêu to

Ta cười nói “Nhưng Diệp Dục Nô ta nhận 1 phần, trả thập bội! Người xem! Chỉ cũng chỉ là muốn chỗ mộ của Tuyên Tuyết Dung mà thôi! Ắ ta đã chết, 2 chân duỗi thẳng, người nói ta còn có thể làm ả chết lần nữa sao? Không thể! Vì cá nhân 1 người, người không quan tâm đến tánh mạng ngàn người sống, người không ác độc sao? Tuyên Tuyết Hạo, người rất ác độc rồi!”

Hần tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, một hồi lâu nói không nên lời!

Lúc này, buộc hần lựa chọn

Ta chiếm Tuyên thành của hần, Tuyên thành nhìn thật bình thường nhưng lại chứa 1 mỏ vàng lớn, ngọn nguồn chính là bên trong Mai lâm. Mở miệng với bọn họ muốn Mai lâm, đó là để xác định vị trí kim mạch. Tuy chỉ bí mật khai thác 1 lượng ít nhưng lại đủ để cho bọn họ phú khả địch quốc. Nói các khác, dùng hoàng quyền đè ép bọn họ, căn bản vốn không có khả năng

Nếu như làm cho nổi nóng, bọn họ liền tất hần sẽ khởi binh tạo phản. Nhưng là, ta chiếm Tuyên thành, bọn họ không có chỗ dung thân, lại dùng hỏa dược, tùy thời có thể đem kim mạch phóng lên trời cao. Chặt đứt tài lộ [con đường làm giàu] của bọn hần, bọn họ như thế nào có thể tạo phản

Đến bước đường cùng rồi a! Nếu vừa rồi không giết Tuyên Tuyết Băng, sợ là bây giờ đã sớm nói ra chỗ Tuyên Tuyết Dung ẩn thân rồi

Bây giờ, bọn họ không tha triều đình, khởi binh thì vừa không tiền lại không tài! Bọn họ chung quy không thể làm vừa. Dựa vào ngạo khí của Tuyên Tuyết Hạo, như thế nào có thể cho phép chính mình luân vi đạo phi đây? Ta ổn thao nắm chắc thắng lợi, chỉ còn chờ bọn họ đến đầu hàng

Ta cười lạnh nhìn bọn hần! Không nói 1 lời! Ta đang đợi hần trả lời

Lúc này, tiếng sét nổ lớn! Gió dần nổi lớn! Ta đón gió mà đứng.

Tất cả mọi người đều đang nghi luận. Lúc này cư nhiên vang lên tiếng sấm, chính là có nghĩa, chuyện Diệp Dược Nô ta gây ra, hậu thế sẽ không tha. Tất cả mọi người đối với bọn ta tức khí mắng chửi, thậm chí chỉ thiên mà lớn tiếng trách cứ

Ta lạnh lùng cười “Thế nào? Tuyên Tuyết Hạo! Đã nghĩ kỹ chưa?”

Sấm sét đầy trời! Đột nhiên, ba một tiếng, bổ trúng thiết chế mũ giáp của Tuyên Tuyết Hạo! Hần đột nhiên ngã xuống ngựa, ngựa mất lên trời khóc lớn nói “Ông trời thật không có mắt!”

139. Q.3 - Chương 33: Vợ Chồng Đàm Phán

Sét đánh tướng quân! Lúc hai quân đang giao chiến, lúc hần hô đánh giết ta, là đã kích lớn đến cỡ nào

Người trong thành đều bắt đầu xôn xao, tất cả mọi người đều không rõ tại sao thiên lôi lại đánh trúng hần

Ta cười nói “Tuyên Tuyết Hạo! Thiên lôi đánh trúng, hình như không phải ta! Mà mà là người a!”

Ta nói xong, tất cả mọi người trên thành lâu đều cười ha ha. Tuyên Tuyết Hạo vận công không được, 1 ngụm máu tươi từ trong miệng hần phun ra. Hần đứng lên, nâng kiếm lên mắng “Lão thiên! Nữ nhân họ Diệp này làm ác. Người cư nhiên hạ thiên lôi đánh ta! Lão thiên! Công đạo của người ở nơi nào! Tuyên gia ta hay mặt làm tướng, bảo vệ dân chúng Hoàng quốc, nam nhân Tuyên gia cơ hồ cũng đã chết rồi! Tại sao! Tại sao còn làm ra loại sự tình này! Hay là ông trời muốn tiêu diệt Tuyên gia ta sao? Lão thiên! Nếu người có linh thì phải thiên lôi đánh chết ả nữ nhân trên thành lâu đi! Diệp Dược Nô! Ta!”

Ầm ầm ! Trên bầu trời lại giáng xuống 1 trận sấm sét, bổ thẳng về phía thanh kiếm của hần! chỉ trong nháy mắt, hần liền bị đánh đến cả người cháy đen. Lưỡi kiếm ta liền nuốt vào trong hầu gian [cổ họng], không còn nói ra. Hần nâng kiếm, đâm vào Hoàng thổ, rồi bất động, không di chuyển nữa

Mọi người khóc lớn, quỳ rạp xuống đất, hô tướng quân! Người Tuyên gia trên thành lâu cũng đều khóc lớn lên, mắng ta tiện nhân, hồ ly tinh, người xấu hại người trung lương

Ta lạnh lùng cười. Giết hại trung lương? Như vậy, vị trung lương này không hại bọn họ mà là hại ta, hơn nữa còn hại đến vài chục năm, ta có thể làm sao bây giờ? Giết người trung lương, chính là hần, ta giết người trung lương là không nên?

Hướng hồ, lần này lão thiên lại nhận ra hần, đánh thật là đẹp

Ta giương giọng nói, “Mọi người nhìn thấy rồi! hần sở dĩ chết là bởi vì hần giờ kiếm mắng thiên! Nói là trời cao không có mắt, ai cũng có thể nói, nhưng là, các người sao có thể mắng ông trời! Đây là trừng phạt mà trời cao dành cho hần! Nói cách khác, chuyện Diệp Dược Nô ta làm hôm nay là được trời cao tán thành

Tuyên Tuyết Hạo đã chết. Chỗ mộ của Tuyên Tuyết Dung lại vẫn không biết ở nơi nào. Trong lòng ta thất vọng. Ả nữ nhân này thật đáng giá nhiều người hi sinh tánh mạng vì ả như vậy. Không tiếc sao? Bọn họ rốt cuộc là vì cái gì?

Chỉ cần giao ra chỗ mộ của Tuyên Tuyết Dung thì có thể bảo toàn mạng sống, mà bọn họ lại tình nguyện chối bỏ cơ hội này. Chẳng lẽ, đây là cái mà bọn hắn nói: chính nghĩa sao?

Cho tới nay, ta vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, mọi người trên thế giới này đều ích kỷ. Nhưng là, bọn họ lại lần đầu đem đến cho ta 1 thừa nhận mới! Bọn họ, cứ nhiên vì 1 nữ tử đã chết mà hi sinh tính mạng của chính mình

Ta ngẩng đầu nhìn trời, giữa bầu trời, mây đen dày đặc, tiếng sấm ầm ầm. Qua chốc lát, bầu trời cứ nhiên đã bắt đầu đổ mưa. Mưa, rơi trên mình mọi người. Đầu mặt ta đều bị ướt. Ở ngoài tình, binh lính Hoàng quốc không vì cái chết của Tuyên Tuyết Hạo mà rối loạn, Ngược lại còn khơi dậy đấu chí [ý chí chiến đấu] của bọn họ

Nữ tử cùng tiểu nhân, sao có thể họa quốc!

Giết hại trung lương, hậu thế không tha. Càng huống chi, việc giết hại trung lương này được nhiều người chứng kiến như vậy, làm kinh thiên động địa như vậy

Ta lau mặt, cảm thấy chính mình thật sự rất thất bại. Cho dù đem Tuyên gia giết sạch thì có thể như thế nào? Ta còn không tìm được thứ ta muốn! Ngược lại còn thành toàn cho bọn hắn làm anh hùng

“Tuyên tướng quân vĩnh viễn sống trong lòng chúng ta. Các người cho dù còn sống, cho dù báo thù, cho dù tận diệt Tuyên thành thì cũng không được người trong thiên hạ ủng hộ! Mà Tuyên tướng quân, Tuyên tiểu thư, Tuyên phu nhân, bọn họ sẽ luôn được chúng ta thờ phụng, lập bài vị trường sinh! Còn các người? Còn sống cũng chỉ bị người khác chửi mắng! Có chết, cũng chỉ để lại tiếng xấu muôn đời!” Phó tướng của Tuyên Tuyết Hạo mắng to với ta

Ta chau mi, đột nhiên cười to nói “Cung phụng? Ta muốn các người cung phụng làm gì? Thật buồn cười! Các người cứ đi cung phụng trung thần trong trái tim các người! Các người cứ đi cung phụng vị anh hùng trong mắt các người! Không liên quan gì đến bọn ta! Bọn cho, cho tới bây giờ, sẽ không hối hận”

“Diệp Dực Nô! Thả người Tuyên phủ ra!” Thanh âm của Đường Vấn Thiên, trong làn mưa gió, vững vàng truyền đến. Hắn vừa xuất hiện, người Tuyên thành lập tức quỵ xuống, cầu hắn vì bọn họ làm chủ! Nực cười! Nếu hắn có thể làm chủ được, Diệp gia ta cần gì chiếm Tuyên thành

Trong lòng ta chấn động, bọn ta cứ nhiên đã giằng co 1 ngày rồi sao? Không phải! Không có! Không phải bọn ta đã giằng co 1 ngày, mà là, Đường Vấn Thiên sớm để cho ta đi! Hắn vốn tới đúng lúc. Biết mọi người đã chết rồi, bây giờ hắn mới xuất hiện

“Đường Vấn Thiên, ta hỏi người, mộ của Tuyên Tuyết Dung ở nơi nào?” Ta lãnh đạm nói.

Hắn lắc đầu, “Nàng thật muốn biết như vậy sao?”

Ta gật đầu, “Ta đến Tuyên thành là vì ả! Ả vốn chủ mưu hết thảy mọi chuyện! Thế nào, Hoàng thượng đã quên?”

Hắn lắc đầu, “Cho dù có thế nào, nàng cũng không nên giết hai mãnh tướng của ta! Nàng cũng biết, biên cương Hoàng quốc sau này còn nhiều chuyện!”

Ta ha ha cười “Ta tưởng chuyện gì! Không phải còn có Hoàng đế người có thể nự giá thân chinh sao? Đối với chuyện này, ta dường như còn cảm thấy hứng thú! Đường Vấn Thiên đánh nhau có ỉnh giống trong tưởng tượng của ta hay không! Hay là, người căn bản chỉ có thể xuất vài chiêu nho nhỏ! Chỉ có thể vui đùa âm mưu quỷ kế! Người nhìn triều phục Xích Hoàng này xem! Còn có Tuyên Tuyết Băng nói muốn phản người! Người hẳn nên cảm kích ta diệt trừ loạn đảng cho người mới đúng! Người trong thiên hạ không rõ ta thì không nói! Ta tự nhận là Đường Vấn Thiên có thể lý giải ta! Không ngờ, hắn cũng nói như thế này!”

“”Nô nhi! Nàng quả là rất không nên rồi! Nhanh xuống đây đi! Nàng sao có thể lấy tính mạng dân chúng 1 thành để đổi lấy chỗ mộ của Tuyết Dung đây? Tuyên gia mất đi Tuyên Tuyết Băng, mất đi Tuyên Tuyết

Hạo thì đã quá thảm rồi! cho nên, Nô nhi, nàng đừng cố chấp như vậy!” Đường Văn Hiên đứng ở giữa đám người, vô cùng thương tâm mà nhìn ta

Ta cười nói với hắn “Văn Hiên! Lúc ngươi lựa chọn phản bội ta, ta đã không còn là ta lúc trước rồi! Ta có thể buông tha ộ phần của Tuyên Tuyết Dung. Nhưng là, Văn Hiên, bởi vì ngươi, ta cũng không thể làm như vậy! Nàng là bảo bối mà 1 thành, kể cả hai người các ngươi cũng muốn bảo vệ. Nhưng là, ta thì sao? Ai quan tâm đến tâm tình của ta?”

Mưa, vô tình đánh vào trên mặt ta, trên người, trên đầu! Cả người ta cũng đã ướt đầm! Nhưng là, ta không cảm thấy lạnh chút nào. Hai người hắn tuy cách 1 màn mưa, nhưng ta vẫn có thể cảm giác được tình yêu thâm trầm của bọn họ

Mà hai nam nhân ta yêu, đã từng vì ta mà trở mặt với nhau. Vì một Tuyên Tuyết Dung, ngay tại trước mặt ta, lại 1 lần nữa liên thủ

Liên thủ! Đến đối phó ta! A! Ta đi nước mưa trong mắt

“Đường Văn Thiên! Ngươi sẽ không ngu xuẩn như Tuyên Tuyết Hạo đó chứ! Không quan tâm đến tánh mạng dân chúng 1 thành mà vẫn muốn bảo vệ phần mộ của Tuyên Tuyết Dung! Đây không phải là chuyện 1 Hoàng đế nên làm!” Hàn Tuyết cười to nói

“Không ngờ, Đường Văn Hiên cũng sẽ ngu xuẩn như vậy! Trên đời này, người ngu ta đã thấy nhiều lắm rồi, một đôi huynh đệ đại đệ đệ như vậy là ta lần đầu tiên thấy! Hay là, Tuyên thành này phong thủy bất hảo, chứa toàn xuẩn nhân [người ngu] sao?” Nhận Hỷ cười to nói

“Ta cho ngươi thời gian 1 nén nhang! Chờ hết 1 nén nhang, ta liền giết toàn bộ người Tuyên gia. Sau đó, sẽ đem Tuyên thành phóng lên trời cao!” Ta lạnh lùng nói

“Hảo! Vậy lấy thời gian 1 nén nhang! Bất quá, nhang là do ta thắp!” Đường Văn Thiên giương giọng nói

Hắn vừa nói xong, dân chúng liền oa oa kêu to, nói rằng Hoàng thượng hảo hờ đồ! Vì sao phải định ra thời gian với ma quỷ! Chờ 1 chút! Chờ 1 chút! Lấy tánh mạng 1 người, chỉ để lại thời gian 1 nén nhang, hắn có thể nào cũng sẽ nghĩ ra hết mọi biện pháp, vì sống sót mà phần đầu

Mà ta thì có thể biết Tuyên Tuyết Dung ở nơi nào. Đây là nhân tính nhược điểm. Mà nhược điểm của Đường Văn Thiên chính là quốc gia của hắn. Tánh mạng của con dân hắn! Sau nhân dân mà hắn quan tâm nhất là an nguy của Tuyên thành. Còn nữa, lòng nhân viện hướng! Một đế vương nếu để mất lòng dân là việc ngu ngốc nhất

Nước có thể đẩy chuyển đi, cũng có thể lật thuyền. Lòng dân nếu mất, ngôi vị hoàng đế của Đường Văn Thiên cũng sẽ ngồi không được yên. Ở trước mặt nhiều người như vậy, hắn tất nhiên sẽ nghĩ đến mọi biện pháp để thể hiện quân uy của hắn! Mà ta cho hắn thời gian 1 nén nhang! Để cho hắn lựa chọn theo ta thỏa hiệp

Thời gian 1 nén nhang là ta muốn hắn trong thời gian ngắn không thể nghĩ ra biện pháp nào! Có nói như thế nào, nếu Tuyên thành tận diệt, như vậy, các tử muội ta cũng sẽ diệt theo

Đây là nhân tính nhược điểm! Nhược điểm sợ chết! Ta bày ra loại tư thái thư thả này, rốt cuộc vẫn là sợ chết! Mục đích cuối cùng của ta không phải là giết chết chính mình, mà là muốn biết chỗ mộ của Tuyên Tuyết Dung

Ta muốn cho thế nhân biết, người tốt, không nhất định có hảo báo! Cho dù là anh hùng thì cũng không thể tùy ý khiến kẻ người khác

Trong mắt ta mơ hồ phiếm lệ quang. Mưa gió lại lớn hơn nữa rồi

Đường Văn Thiên lấy nén nhang thật dài đến, trong mưa gió, đốt nén nhang trong mái hiên, nhắc tay giờ nén nhang về phía ta

Mưa gió ẩm ướt thổi tắt nén nhang trong tay hắn

Ta nhớ đến, ngày đó ta ở trong hoàng cung, đốt thuốc cho hắn. Cư nhiên chỉ trong thời gian ngắn

Cho đến khi chứng kiến động tác của hắn, ta mới hiểu được, mục đích của hắn không phải là thấp hương, mà lừa làm cho nhang tắt

Quả nhiên! Hắn cầm nén nhang đi vào trong mưa. Hương khói liền bị nước mưa làm ướt. Nhang tắt. Nói cách khác, nếu cây nhang không cháy thì đó đối với người Tuyên thành là vô hạn khoan dung

Người Tuyên thành sôi trào lên. Tức lúc ta giằng co với người Tuyên thành đến nay, bọn họ không hơn được ta! Cho dù là một chút cũng không có! Nhưng là, Đường Văn Thiên đã thối. Vị vương bọn họ kính trọng nhất

Mặc dù dựa vào 1 sơ hở nhỏ của ta, nhưng là, tiểu thắng [chiến thắng nhỏ] này đã đủ để cho bọn họ vui mừng không xiết. Hơn nữa, thấy được hi vọng, bọn họ thắng hô “Hoàng thượng vạn tuế!” Ta lạnh lùng hừ 1 tiếng, giọng nói “Đường Văn Thiên! Trò chơi tiểu thông minh này không phải bản tính của ngươi!”

Hắn lắc đầu cười nói, “Không đúng, không đúng! Diệp Dược Nô! Chính là nàng cho ta thấy sơ hở. Nàng hôm nay có thể phát huy cũng là dựa vào sơ hở của quốc pháp Hoàng quốc! Triều phục Xích Hoàng nhiệm huyết, có phải không? Công lao của Tuyên gia có thể nó là to mà vừa không to! Nàng cho rằng, Trẫm sẽ bởi vì chút việc nhỏ này mà đem người Tuyên gia giết chết sao?”

“Vốn là hắn ngu ngốc! Tình nguyện bị mọi người hiểu lầm cũng muốn bảo vệ phần mộ của Tuyên Tuyết Dung! Tuyên Tuyết Dung thật tốt như vậy sao? Nam nhân các ngươi ai cũng bảo vệ ả? Làm cho nhiều con dân như vậy cũng bảo vệ ả?” Ta giận dữ hét.

Hắn ngây ngốc nhìn chằm chằm vào mắt ta, một hồi lâu mới nói.”Nàng không thể di chuyển mộ của nàng ấy!”

Ta đột nhiên bật cười ha ha “bất động mộ của ả, thì di chuyển Tuyên thành! Bản thân ta muốn xem xem, là dân thành quan trọng hay là tiểu tình nhân của ngươi quan trọng!” Ta cười đến nước mắt cũng rơi ra. Nguyên lai, thắng hết thấy cũng không có tác dụng

“Nàng sẽ không di chuyển Tuyên thành! Diệp Dược Nô mà ta biết không phải là người tuyệt nghĩa như vậy! Hơn nữa, ta đã mang người mà nàng luôn bảo vệ đến đây rồi!”

Vẫn bảo vệ? Là ai? Ta nghiêng đầu cúi xuống! Bỗng dưng, sắc mặt của ta trắng bệch! Là Tuyết Thế và Tuyết Hoàng! Hắn cứ nhiên mang bọn chúng vào thành

Ta lạnh lùng híp mắt, nếu hắn thật sự mang Tuyết Thế và Tuyết Hoàng đến, như vậy, ta đích thật không thể di chuyển Tuyên thành! Không! Hắn sao có thể mang bọn chúng đến! Ta nhắm mắt! Xuyên qua màn mưa to dày đặc, cứ nhiên nhìn thấy trong tay Đường Văn Thiên đang ôm Tuyết Hoàng, trên lưng là Tuyết Thế, đứng ở trong đám người, lạnh lùng nhìn chằm chằm ta!

Bọn họ như là có mưu tính trước, nhất định phải làm nhất cử nhất động của ta hôm nay tiêu tan vô hình. Nhất định phải làm cho ta buông tha Tuyên thành. Quan trọng hơn là, nhất định phải làm ta từ bỏ ý định trả thù Tuyên Tuyết Dung! Tại sao? Bọn họ rốt cuộc là vì cái gì?!

Ta đứng trong mưa gió, trong khoảng thời gian ngắn, cứ nhiên vô cùng bất lực

Dân chúng nhìn thấy Đường Văn Thiên mang theo Tuyết Thế và Tuyết Hoàng, liền quỳ xuống, hô tham kiến Thái tử, tham kiến Công chúa!

Ta tưởng rằng, trong tình cảnh này bọn họ tất hẳn sẽ động đao kiếm nếu không nhìn thấy Thái tử. Ai ngờ, người Hoàng quốc thật không phân chuyện rõ ràng! Cứ nhiên lại đối với hắn tam quỳ cửu khấu

Trong lòng ta cực lạnh. Lúc này, nếu biến Tuyên thành trở thành 1 quả pháo hoa khổng lồ phóng lên trời, quả sẽ không có khả năng. Tỷ muội ta sớm đã có đường lui, như vậy, Tuyết Thế và Tuyết hoàng thì sao?

Tuyết Thế và Tuyết Hoàng như là đang thương lượng cái gì, một hồi lâu Đường Văn Thiên mới giọng nói “Nô nhi! Tuyết Thế và Tuyết Hoàng có lời muốn nói với nàng! Ta dẫn bọn chúng lên!” Hắn nói xong, liền mang theo hai tử, chậm rãi bước lên bậc thang dẫn lên thành lâu

Các tỷ muội cũng không lên tiếng, tất cả đều âm trầm cau mày. Một chiêu này của Đường Văn Thiên và Đường Văn Thiên thật sự rất độc! Làm cho ta lùi bước!

Trong chốc lát sau, Tuyết Thế và Tuyết hoàng liền vô cùng thương tâm mà đứng ở trước mặt ta “Mụ mụ!” Tuyết Hoàng nhỏ giọng, run rẩy kêu lên

“Tuyết Hoàng! Tuyết Thế!” Ta bước qua, Tuyết hoàng phi thân vào lòng ta, Tuyết Thế thì đứng trong mưa vô cùng thương tâm mà nhìn ta

“Mụ mụ! Người muốn tiêu diệt Hoàng quốc của ta sao? Không có hoàng quốc, ta có thể đi nơi nào? Đại nam nhân, có thể nào cùng với mụ mụ bước chân vào giang hồ?!” Trong mắt hắn có lệ, không tin mà nhìn ta

Ta cau mày.”Tuyết Thế! Mụ mụ bây giờ đã cười hổ khó xuống!”

“Tuyết Thế! Người giết ả đi! Nữ nhân như ả, chết vẫn không đủ! Người mau làm chủ đại sự! Người giết ả thì có thể làm vị Vương vĩ đại của chúng ta! Hôm nay, người không giết ả, người không xứng làm Thái tử điện hạ tôn kính của chúng ta!” Tuyên Tiên Thần lớn tiếng nói

Hắn vừa nói xong, tất cả mọi người dưới thành lâu đều lớn tiếng nói theo “Xin thái tử điện hạ giết chết Diệp Dực Nô! Chúng ta liền dâng cả giang sơn cho Thái tử điện hạ!”

Nhiều người đông đúc, thanh âm của bọn họ xuyên qua làn mưa, trong khoảng thời gian ngắn, đã vang vọng khắp bầu trời

Sắc mặt Tuyết Thế thoáng cái trở nên rất khó coi! Trong mưa gió, vô vùng thương tâm mà nhìn ta! Mà ta, cũng đang nhìn hắn! Ta muốn nhìn xem, trái tim của hài tử này có đủ tàn nhẫn hay không! Có phải sẽ vì con dân của hắn mà giết chết mẫu thân này hay không!

Mặc kệ quyết định của hắn như thế nào, ta đều phải thành toàn hắn! Hắn muốn làm quân chủ vạn người kính ngưỡng, như vậy, Diệp Dực Nô ta chết cũng là xứng đáng

Các tỷ muội cũng quay mặt không nhìn bọn ta. Đối mặt với quyết định của quân chủ quân lâm thiên hạ, các nàng, tựa hồ đã biết kết cục rồi! Nhưng là, các nàng cũng là mẫu thân, cho nên, các nàng cũng có thể lý giải tâm tình của ta, cũng có thể biết, ta sẽ không chống cự

Tâm tình của 1 người làm mẹ chính là như thế! Dù là tính mạng của chính mình cũng sẽ hi sinh cho tiền đồ quang minh của hài tử! Diệp gia ta chính là như thế

Tuyết Hoàng tránh khỏi vòng tay ta, xoay người lại, lạnh lùng nhìn vào mắt hắn “Tuyết Thế! Người sẽ không giết mẫu thân! Có phải không? Nói cho ta biết, người sẽ không giết mẫu thân!”

Tuyết thế trầm mặc không nói, vô cùng thương tâm mà nhìn nàng

Vấn Hiên đứng ở 1 bên, tỉnh táo nói “Tuyết Hoàng, để cho hắn tự quyết định!”

Tuyết hoàng xoay người lại, nói với mọi người đang quỳ ở dưới thành lâu “Các con dân Tuyên thành! Các người bức Thái tử Tuyết Thế như vậy là có ý gì! Các người chỉ là muốn hắn đem người phụ nữ trước mặt giết chết thôi! Tâm tình của các người bây giờ, ta rất rõ! Nhưng là, nếu như Diệp Dực Nô đồng ý không dùng thuốc nổ, ngược lại còn đồng ý lui binh thì sao? Đối với mọi người mới là có lợi, không phải sao?”

Mọi người phía dưới bắt đầu xôn xao, người nhìn ta, ta nhìn người

Đường Vấn Thiên đứng ở trong thành, trong tay cầm nén nhang, tựa tiểu phi tiểu nhìn chằm chằm ta

“Các người đừng nghe bọn họ nói bậy! Diệp Dực Nô không chết, sao có thể rút khỏi Tuyên thành! Cho dù ả đồng ý rời khỏi cũng sẽ trả thù! Tuyên gia ta, vì ả nữ nhân này, chết cũng đã chết, bị thương cũng đã bị thương! Mọi người nói, loại nữ nhân này còn có thể ở lại trên cõi đời này không?” Tuyên Tiên Thành hét lớn

Tuyết Hoàng đi qua, tát 1 cái sầm mặt hắn, đem đầu của hắn đánh cho lệch sang 1 bên. “Công chúa nói chuyện, đâu đã tới lúc cho thứ dân người mở miệng! Người cho rằng người là con của Tuyên Tuyết Hạo thì có thể kế thừa quân vị tướng quân của hắn sao? Phàm là võ tướng, thì phải có bản lĩnh!” thân thể nhỏ nhắn uy nghiêm của nàng đứng trong mưa gió, lạnh lùng nhìn vào mắt hắn “Nhớ cho kỹ ai mới là chủ nhân chân chính của Tuyên thành! Không phải người! Không phải Tuyên gia! Mà là hoàng thất Hoàng quốc ta!” Nàng quay đầu lại, nói với mọi người “Các người không thể giết Diệp Dực Nô! Giết nàng, thì vẫn còn 3000

nhân mã! Bọn họ đến từ khắp mỗi nước! Các người phải biết rằng nhiều người khác cũng muốn xâm chiếm Hoàng quốc ta! Hoàng quốc ta đại loạn, đó là thời cơ tốt nhất cho bọn chúng! 3000 người, ở đây còn có ta, Hoàng đế, Thái thượng hoàng, người nói xem! Chính bởi vì có mặt Diệp Dực Nô, bọn họ mới án binh bất động! Các người muốn hấn giết Diệp Dực Nô? Rốt cuộc thì ai mới là đồ đần có chủ ý tiêu diệt Tuyên thành, tiêu diệt Hoàng quốc ta?!”

Lời của nàng, kiều giòn vang dội, nhưng vô cùng làm cho người ta tin phục! Hải tử của ta đã trưởng thành!

Tuyệt Thế đứng bất động, lạnh lùng nói “Tuyệt Hoàng! Nói cho cùng...!”

Nàng gật đầu với hấn. Hai người song chưởng cùng đánh. Tuyệt Thế xoay người lại, gương giọng nói với các quan binh ngoài thành “ Hà Quang Vinh!”

Phó tướng của Tuyên Tuyệt Hạo tiến lên vài bước, quỳ rạp xuống đất “Có mặt tướng!”

“Người đã là phó tướng lâu nay, như vậy, từ nay trở đi, danh hào tướng quân liền giao cho người. Từ nay về sau, tướng quân hãy làm cho tốt! Các liệt sĩ đã chết đi của Tuyên thành đều truy phong làm Vương! Đại táng long trọng! Về phần tôn tử Tuyên gia, do tuổi còn nhỏ, không biết minh biện, liền giao cho hoàng thất nuôi dưỡng! Đãi ngộ tương đương với hoàng tử, hoàng nữ! Về phần trấn thủ Tuyên thành, ta sẽ phái người khác đến!” Hảo! Hảo! Hảo!

Làm tốt lắm! Một chiều này làm thế lực của Tuyên gia toàn bộ tan rã. Bọn họ mặc dù cùng hoàng tử, hoàng nữ đãi ngộ tương đương, nhưng chỉ là được nuôi dưỡng! Phái người mới thủ thành, thì có nghĩa, Tuyên thành này từ nay về sau liền chính thức thuộc về Hoàng quốc!

“Mặt tướng lĩnh mệnh!” Dứt lời, liền đứng lên, nói với chúng tướng sĩ “Lui binh 1 dặm!” Chúng tướng sĩ thu hồi thi thể người Tuyên gia, lúc này mới lui binh

“Hà thúc thúc! Hà thúc thúc! Người như thế nào có thể làm như vậy đây! Hà thúc thúc, phải bào thù cho phụ thân! Hà thúc thúc!” Người Tuyên gia khóc la, mắt thấy đại thế đã mất, cơ hồ chết ngất

“Ầm ỉ cái gì! Hay không muốn làm hoàng tử, hoàng nữ Hoàng quốc?” Nhận Hỷ lãnh đạm nói

Con người chính là bởi tham quyền trọng thế mới có thể làm ra nhiều chuyện như vậy! Chủ tướng có lệnh, binh lính không làm trái! Hơn nữa, chủ tướng trước đã chết rồi! Là người, đều biết cư xử nên làm thế nào

Thấy bọn họ lui ra, hấn liền xoay người lại, nói với dân chúng Tuyên thành “Mọi người hãy lui ra đi! Ta cam đoan, Tuyên thành sẽ không có việc gì! Về nhà, muốn ăn cơm thì ăn cơm, có công việc thì làm

Đám người bọn họ loạn cả lên, một hồi lâu mới nói “Tuyệt Thế thái tử! Mặc dù Tuyệt Hoàng công chúa phân tích không tệ! nhưng là, người mới là Thái tử của chúng ta! Chúng ta nghe theo lời người nói! Người nói, người muốn xử trí nữ nhân họa quốc này như thế nào? Mặc dù là quốc mẫu tương lai của chúng ta, nhưng là, nếu không giết loại nữ tử này, Thái tử như thế nào phục chúng!”

Tuyệt Thế lạnh lùng cười “Việc này, ta tự có chừng mực! Việc cấp bách chính là giải nguy cho Tuyên thành! Giải nguy cho Tuyên thành hay giết chết Diệp Dực Nô! Các người có thể tự mình lựa chọn! Hoàng quyền không can thiệp! Nếu không, ta không ngại bỏ đi 1 cái thành trì này

Hấn nói, vừa lạnh lại vừa tuyệt, bọn họ làm như cảm giác được quyết tâm của hấn, liền cũng không lên tiếng, nhưng lại vòng vo phương hướng, hướng về phía Đường Vấn Thiên, yên lặng quỳ gối! Dân ý đã quyết

Cái chết của người Tuyên gia đã làm tức giận dân chúng! Bọn họ, không giết ta, không thống khoái!

Hoàng quốc quả là nơi nực cười, quân đội của người, có thể vì 1 tướng quân mà lui ra 1 dặm; mà dân chúng Tuyên thành lại có thể vì 1 Tuyên gia mà đắc tội với Hoàng đế tương lai! Bọn họ bởi vậy, nói cách khác, trừ phi Tuyệt Thế giết chết ta, nếu không, bọn họ đã không dâng tặng hấn ngôi vị Thái tử! Cho dù làm Hoàng đế tương lai thì mọi người cũng không quy phục

Đường Vấn Thiên nói “Mọi người đứng dậy Không có gì quan trọng bằng tính mạng của mọi người! Tuyên thành sau này còn phải dựa vào các người đây!”

Hấn hấn, vừa nhẹ mà vừa nhuyễn [mềm mỏng], nhưng lại kỳ dị trấn an lòng người. Người Tuyên thành đột nhiên tuôn ra 1 tiếng khóc lớn. Tất cả mọi người đều khóc theo thành tiếng

Những người này, rất nhiều người trong nhà đều có gia nô của Tuyên phủ. Bởi nhờ ân huệ của Tuyên phủ, mới có thể sống đến hôm nay. Cho nên, cừu nhân [kẻ thù] của Tuyên phủ, đối với bọn họ mà nói, cũng là cừu nhân của cộng đồng! Chính sách bức ép của Tuyệt Thế, cũng không thành công! Đường Vãn Thiên đích thật là 1 vị Hoàng đế tốt, liếc mắt 1 cái là biết làm thế nào để không chế tình thế

Không biết tại sao, trong lòng ta lại vô cùng thương tâm! Trong cơn mưa gió ác liệt này, ta, uy hiếp cả 1 thành người, nhưng vẫn không có biện pháp hỏi ra Tuyên Tuyệt Dung ở nơi nào

Mà ta tin chắc, trong đám người đang quỳ ở đó, đại bộ phận vốn biết mộ của ả ở nơi nào. Nhưng là, bởi vì nghĩa khí mà không nói

Tuyên gia, Tuyên gia, có thể được lòng 1 thành dân, có thể thấy bọn họ bình thường không phải là người ác. Người đứng đầu 1 thành, không ức hiếp dân chúng cũng không khó, nhưng là, muốn toàn gia [cả nhà] cũng không được ức hiếp dân chúng thì khó như lên trời. Bọn họ tại trong dân chúng uy vọng, cao hơn công chúa, cao hơn thái tử. Thậm chí, còn cao hơn hoàng đế

Mưa, dần dần nhỏ lại, ta xuyên qua màn mưa, bình tĩnh nhìn chăm chăm Đường Vãn Thiên. Trong mắt hắn, chiếu ra 1 ánh sáng sang quắc. Khóe môi khẽ cong lên, hắn đang đắc ý. Trong lòng ta rung mình. Đột nhiên cảm thấy chính mình rất lạnh! Cho đến lúc này, ta mới phát hiện, nguyên lai, lúc này đang là mùa đông. Hơn nữa, cả người đã ướt đầm rồi, bị gió lạnh thổi qua, cả người lạnh đến phát run

Trúng kế rồi! Hắn, nương theo tay của ta, đem Tuyên gia uy vọng cao hơn hắn, bỏ đi! Không tốn nhiều công sức, đem Tuyên thành mình vẫn luôn để mất, cất vào trong túi. Thuận tiện, lại xây dựng được hình tượng Hoàng đế nhân đức ở giữa dân chúng. Lại còn để cho 2 đứa con lập uy

Từ đầu đến cuối, ta còn không nghe được 1 chữ nhắc đến Tuyên Tuyệt Dung

“Nàng có yêu cầu gì? Diệp Dực Nô!” Đường Vãn Thiên giương giọng nói

Ta cười lạnh, “Yêu cầu của ta, không phải rất đơn giản sao? Muốn chỗ mộ của Tuyên Tuyệt Dung!”

Hắn nói, “Hai người chúng ta, mỗi người nhường 1 bước, nàng lui binh, còn ta sẽ khôi phục danh phận Hoàng hậu cho nàng! Thế nào? Dùng tính mạng của 1 thành người để đổi lấy ngôi vị Hoàng hậu, Diệp Dực Nô, nàng thắng rồi!”

Ta hung hăng nhìn vào mắt hắn. Bị hắn nói như thế ta dùng hết tâm lực là để có được ngôi vị Hoàng hậu của hắn. Khiến có ta giống như là đang ghen tuông

“Hoàng thượng, suy tính cẩn thận! Thiên hạ có quốc mẫu như thế này, quốc không còn là quốc!” Dân chúng lại khóc lớn lên

Đường Vãn Thiên gơ quả đấm lên “Diệp Dực Nô gây bất lợi cho Tuyên thành, xét đến cùng cũng là do ghen tuông với Tuyên Tuyệt Dung đã chết! Nếu lúc này thuận theo ý nàng, ta cam đoan, nàng sẽ không làm ra loại chuyện thương thiên hại lý! Chỉ cần nàng hạ thủ lưu tình thì nàng chính là ân nhân cứu mạng của mọi người! Mọi người hắn nên phục tùng nàng mới phải!”

Bên môi ta nở nụ cười “Đường Vãn Thiên! Quỳ xuống cầu xin ta, có lẽ ta sẽ xem xét 1 chút!”

140. Q.3 - Chương 34: Kết Cục- Phần 1-2

Người Tuyên thành thoáng cái lại lên tiếng mắng chửi. Tất cả mọi người đều đang mắng ta là nữ nhân không biết tốt xấu! Hoàng đế đã đồng ý cho ta làm quốc mẫu mà cư nhiên còn chưa đủ. Lại còn muốn để vương 1 quốc gia quỳ xuống cầu xin

Mưa dần dần nhỏ lại. Trên bầu trời chỉ để lại những hạt mưa bụi, dày đặc đan xen. Xuyên qua màn mưa bụi, Đường Vãn Thiên nhìn chăm chăm ta, không có tổn thương, không có đắc ý, không có thẹn quá hóa giận, mà tự tiếu phi tiếu nhìn chăm chăm vào mắt ta “Có phải ta quỳ xuống thì nàng sẽ làm quốc mẫu không?” Thanh âm của hắn vô cùng kiên định, cứ như thể hắn sẽ thật sự quỳ

Ta chau mi “Ta chỉ nói là sẽ xem xét, không nhất định sẽ đáp ứng. Vậy thì phải xem thành ý của Đường quốc chủ rồi!”

Hắn cười nói “Mọi người nghe thấy không, nàng đang muốn ta cầu hôn! Ha ha! Có thể giải vây cho Tuyên thành, muốn ta làm gì cũng được! Muốn cho dân chúng sống tốt, cầu hôn thế tử mình thì có thể nào!” Dứt lời, hắn liền vén long bào, quỳ một gối xuống

Lớn tiếng nói, “Diệp Dưc Nô! Ta! Đường Vấn Thiên! Đáp ứng cầu hôn nàng! Từ nay về sau, 2 ta cùng thống trị giang sơn Hoàng quốc, lấy quang vinh cầu quang vinh! Cử án tề mi (*), nàng đáp ứng không?”

Ta lạnh lùng nhìn vào mắt hắn, trong khoảng thời gian ngắn, không biết phản ứng như thế nào! Hắn, vua 1 nước, cư nhiên vì ta mà quỳ gối trước mặt mọi người, xin ta làm hoàng hậu của hắn. Ta có phải đang bị ảo giác không?

“Đại ca – hắn, vốn rất yêu nàng!” Vấn Hiên nhỏ giọng nói

“Người muốn ta gả cho đại ca người sao? Vấn Hiên, chỉ cần người nói 1 câu, ta liền từ chối!” Ta nhìn về phía hắn

Tuyệt Thế sắc mặt biến đổi, nhưng lại không nói lời nào. Tuyệt Hoàng nói “Mụ mụ, phụ hoàng đã nhượng bộ rồi, người xem! Làm nhiều trò trước mặt mọi người như vậy, còn quỳ gối trước mặt người, mụ mụ, Tuyệt Hoàng rất muốn sống cùng mụ mụ! mụ mụ đáp ứng đi, có được không?”

Dưc Nhi vỗ vỗ vai ta “Đã đến lúc ra quyết định rồi! Nếu nam nhân này không cực kỳ yêu tỷ, ta không nghĩ ra lý do gì mà khi biết tỷ sẽ không động thủ với Tuyên thành, hắn lại còn nguyện ý quỳ xuống trước mặt tỷ! Người khác không hiểu tỷ, hắn lại còn không hiểu tỷ sao? Tỷ muốn cái gì, chính mình hiểu rõ!”

Nếu không, không nên lại dây dưa không rõ! Nếu không, đáp ứng yêu cầu của hắn. Chỉ là, lần này làm Hoàng hậu là danh chính ngôn thuận, 1 hoàng hậu có thể làm cho hoàng đế quỳ xuống, bọn họ cũng biết, vị hoàng hậu này trong trái tim của hoàng đế, vốn trân quý đến cỡ nào

Như thế này rồi mà còn chưa đủ, thì nữ tử này quá không biết tốt xấu rồi

“Đường Vấn Thiên, muốn lại lấy ta làm vợ, nghĩ hay quá nhỉ! Người dùng mọi quỷ kế, đem con ta cho nữ tử ta ghét nhất nuôi dưỡng, tìm mọi cách lợi dụng ta, làm cho ta chịu biết bao đau khổ! Bây giờ muốn tat ha thứ cho người, trở thành hoàng hậu của người? Muộn rồi!” Ta lớn tiếng quát “Ta sau này sẽ sống với Đường Vấn Hiên! Ta sẽ không nhìn đến người!” Ta cơ chừng dùng hết khí lực của toàn thân mà rống lên! Ai ngờ, cứ như vậy, trong lòng cư nhiên không biết sao lại trở nên thư sướng! thật sự rất cao hứng

Nhìn sắc mặt lụi bại của Đường Vấn Thiên, ta cơ hồ cười to ra tiếng “Các muội muội! chuyện hôm nay, so với việc tiêu diệt Tuyên thành còn làm cho ta cao hứng hơn! Đi!”

Ta nói xong, 1 chuyên 3000 người, liền dẫn theo con tin, chậm rãi lui ra thành lâu, nghênh ngang đi ra Tuyên thành!

Người Tuyên thành vô cùng oán hận mà nhìn chằm chằm ta! Rồi lại vì người Tuyên gia còn đang ở trong tay ta, lúc này mới mắng to thành tiếng! Ta ôm Tuyệt Hoàng, nhỏ giọng nói “Hảo hài tử, thật giỏi! Mụ mụ thua trong tay các con, thật sự là cam tâm tình nguyện! Mụ mụ thua bởi người nào cũng hận đến cắn răng, nhưng là, thua trong tay các con, thì thật vô cùng cao hứng! Hài tử của ta đã trưởng thành! Tương lai, có thể bảo vệ mụ mụ rồi, có phải không? Khi nào rảnh rồi thì cùng đệ đệ đến Phụng Hoàng cốc! Mụ mụ sẽ trở sở trường nấu thức ăn cho các con ăn!”

Tuyệt Thế hừ lạnh nói “Mụ mụ! Người nấu cơm? Món sở trường của mụ mụ là gì?”

Ta cười nói, “Mụ mụ nấu đồ bởi vì Tiểu Hạ a di của các con rất thích ăn, cho nên, đặc biệt học 1 chút, món chuyên môn là...”

“Là nấu trứng gà! Các con đừng trông mong vào nàng! Nếu trước kia không phải bởi vì a di kỹ thuật tốt, bọn ta đều phải ăn trứng gà rồi!” Dưc Nhi ở bên cạnh ta, chen lời vào

Ta trợn mắt nhìn! Nàng như thế nào có thể ở trước mặt hài tử mà phá hỏng hình tượng của ta!

“Đúng vậy đúng vậy! Bọn nhỏ, ăn trứng gà lớn lên sẽ xinh đẹp, lại còn thông minh! Bọn ta chính là ăn từ nhỏ đến lớn! con xem! Các ai di vô cùng xinh đẹp, có đúng không?” Nhận Hỷ cười hắc hắc “Bất quá, Tiểu Hạ a di của các con ăn cùng với các a di, nhưng lại bất thành!”

“Diệp Nhận Hỷ! Cút sang 1 bên cho ta! Ta nói chuyện với bọn nhỏ, người đừng tới nói nhiều!” Trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt của ta đã trưởng đồ bình! Loại tình huống này, chút nữa sẽ phát điên

Một chuyến 3000 nghìn người, vừa nói vừa đi, rốt cuộc ra khỏi vòng vây! Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng cũng đi theo đùa giỡn! thấy bọn ta rốt cuộc muốn rời đi, Tuyệt Thế cười nói “Mụ mụ, khi nào rảnh rồi, bọn con sẽ đến tìm người! Mụ mụ cứ hảo hảo ở trong Phượng Hoàng cốc!”

Ta vẫy tay với hắn “Gặp lại! Tuyệt Thế, gặp lại! Tuyệt Hoàng, sống hạnh phúc!”

“Mụ mụ! Vừa rồi, tại sao không đáp ứng lời cầu hôn của phụ hoàng! Phụ hoàng đã rất nhượng bộ rồi!” Tuyệt Thế trầm mặc 1 hồi lâu, rốt cuộc lạnh lùng nói

Ta cười, niết hai gò má hắn “Tuyệt Thế còn không biết tâm ý của mụ mụ sao? Mụ mụ, là muốn gả cho Thái thượng hoàng thúc thúc! Thái thượng hoàng thúc thúc, so với phụ hoàng của con, yêu mẫu thân hơn! Vì mẫu thân mà có thể từ bỏ hoàng vị Thái thượng hoàng, nam nhân tình thâm ý trọng như thế, mụ mụ như thế nào có thể từ bỏ!”

Sắc môi hắn thoáng trắng bệch, một hồi lâu mới nói “Nguyên lai, cư nhiên là vì Thái thượng hoàng thúc thúc! Mụ mụ, người suy nghĩ kỹ 1 chút, bọn ta vẫn hy vọng người cùng phụ hoàng ở bên nhau! Tuyệt Hoàng, chúng ta hồi cung!” Hắn vung tay lên, quay đầu lại, hướng vào bên trong quân đội mà bước đi

Đầu lĩnh Hà Quang Vinh vội vàng xuống ngựa, quỳ rạp xuống trước mặt hắn, Tuyệt Thế ra hiệu bình thân. Hắn đứng lên, đi tới trước ngựa rồi quỳ rạp thân người xuống, Tuyệt Thế đạp lên người hắn, phi thân lên ngựa, tại trong quân đội, bình tĩnh nhìn ta “Tuyệt Hoàng, còn không mau đi!”

Tuyệt Hoàng mắt lạnh chăm chú liếc hắn 1 cái, một hồi lâu mới quay đầu, nhào tới trong lòng ta, nhỏ giọng nói “Mụ mụ! cứ yên tâm ở trong Phượng Hoàng cốc! Sau này, ta tin sẽ không có ai đến làm phiền mụ mụ nữa! Lúc này phụ hoàng cầu hôn, ngay cả Tuyệt thế cũng rất cảm động. Nhưng là, nếu như mụ mụ thật tình thích Thái thượng hoàng thúc thúc, như vậy, Tuyệt Hoàng không nhiều lời nữa, chỉ cần mụ mụ hạnh phúc là được rồi!”

Ta vuốt tóc nàng, nhỏ giọng nói “Tuyệt Hoàng thật sự đã trưởng thành! Hảo hảo bảo vệ đệ đệ!”

“Ta sẽ! mụ mụ, mụ mụ có thể vì Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng mà buông tha Tuyên thành, liền chứng minh rằng mụ mụ vốn là 1 người thiên lương. Mặc dù trước đây thủ đoạn có ngoan độc 1 chút, nhưng là, ta và Tuyệt Thế vĩnh viễn đều là hài nhi của người! Bảo trọng, mụ mụ!” Nàng nhỏ giọng nói

Ta gật đầu, “Tuyệt Hoàng, bảo trọng!”

Nàng tươi cười sáng lạn, một hồi lâu mới quay người, chạy vội tới phía quân đội của bọn họ! Hai thân ảnh nho nhỏ thật rất đáng yêu, hài tử của ta a!”

Nghĩ như vậy, ta lại nhớ đến hài tử ta mất đi. Hài tử kia giống ta rất nhiều. Trong tâm không khỏi trở nên đau đớn. Kim Long nói, ta sẽ tìm lại được nó, nhưng rốt cuộc khi nào mới tìm được? Hài nhi nho bé tại trong nơi thiên quân vạn mã, rốt cuộc đã đi nơi nào rồi?

Nếu như vậy ta không nhiễm huyết cộng với việc toàn thân đau đớn, ta đã sẽ cho rằng ta căn bản không hề sinh ra hài tử này, cư nhiên, cứ như vậy mà biến mất

Rốt cuộc, đi nơi nào? Dưới tình cảnh này, nó như thế nào có thể còn sống?! Nghĩ đến đây, tâm ta không khỏi đau đớn đến khó chịu!

Đương Văn Hiến chậm rãi đi tới, đỡ lấy tay ta “Nô nhi! Nàng không trách ta sao?”

Bên môi ta nở nụ cười “Ta tin Văn Hiến! Văn Hiến sẽ không làm ra chuyện tổn thương ta! Cho dù là có, ta tin, Văn Hiến cũng vì muốn tốt cho ta, phải không?”

Gương mặt tái nhợt của hắn lộ ra 1 nụ cười thư thái “Đúng vậy! Nô nhi! Nàng quả nhiên hiểu ta!”

“Ta sớm chỉ biết chuyện tiêu diệt Tuyên thành! Đại tỷ! hơn nữa, chuyện tỷ nhìn thấy có thể không giống thoát nhìn bề ngoài!” Phù Dung cười nói, nhìn đôi mắt tự ti phi tiếu của nàng, trong lòng ta ngộ ra, nàng tất hẳn đã biết cái gì rồi

Hoặc là, vốn đã biết chỗ mộ của Tuyên Tuyết Dung. Nhưng là, nàng lại lựa chọn không nói! Tại sao? Tại sao ngay cả muội muội của mình cũng giữ bí mật cho ả? Rốt cuộc là vì cái gì?

“Người biết rồi?” Vấn Hiên nhìn nàng nói

Phù Dung nghiêng đầu cười nói “Biết cái gì? Biết là người sẽ lập tức trở thành tỷ phu ta? Chúc mừng a! Ta muốn chúc mừng cho các người a!” Dứt lời, liền ôm ta 1 cái, ôm hẳn 1 cái, sau đó, chạy vội tới bên người Được Nhi

Nhìn thái độ của nàng, nàng đích thật có biết. Nàng không nói, tất hẳn là có lý do của nàng! Muội muội này làm việc cực có tinh thần trọng nghĩa, nếu như không phải bởi vì có lý do không thể nói, nàng như thế nào cũng không giấu giếm chân tướng!

Ta cau mày. Rốt cuộc, tại sao muốn giấu giếm chỗ mộ của ả! Ngay cả muội muội ta cũng vậy

Ta ôm đầu mình, lớn tiếng nói “Phù Dung, có phải muội đã biết rồi hay không? Biết, tại sao không nói cho ta biết?”

Phù Dung hơi giật mình quay đầu lại, “Biết cái gì? Đại tỷ! Tỷ đang nói cái gì?”

Ta sửng sốt, “Muội không phải đã biết chỗ mộ của Tuyên Tuyết Dung rồi sao? Tại sao không nói?”

Nàng há to miệng, một hồi lâu mới nói, “Ta chưa nói qua ta biết a! Nếu như ta biết, ta như thế nào có thể không nói cho tỷ, lại còn đặt mọi người vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy? Đại tỷ, tỷ ngẫm lại xem! Ta cũng vậy! Đi theo các tỷ lên thành lâu! Nếu xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ chết! Nếu thật sự sớm biết, ta sẽ sớm nói rồi!”

Ta sửng sốt một hồi lâu, là ta đã quá mức đa nghi rồi! Kết quả của việc bị người ta lừa quá nhiều là không tin vào ai nữa. Bây giờ, cứ nhiên ngay cả muội muội nói như thế mà cũng không tin! Võ vô mặt, cảm thấy chính mình sắp phát điên rồi! bị Đường Vấn Thiên bức điên rồi

Vấn Hiên nhỏ giọng nói “Đi thôi! Nô nhi! Không nên nghĩ nhiều như vậy! Nàng đã đáp ứng ta, bây giờ hảo hảo trở về sống trong cốc là được!”

Ta cười, tựa đầu vào trên bờ vai hẳn “Ta đã quá mệt mỏi rồi! 1 chuyến hành trình đến Tuyên thành này, mục đích không đạt được thì không nói, lại còn khiến kinh thiên động địa như vậy! Tuyên gia vốn có ý muốn giết ta! Còn muốn ta mất mạng tại Tuyên thành, chỉ là, không ngờ, ta cứ nhiên còn không đấu đá với Đường Vấn Thiên! Vấn Hiên, chuyện lần này, ta biết chàng cũng có phần! nhưng là, không biết sao, ta cứ nhiên không hận chàng, lại còn nguyện ý ở cùng chàng! Chàng nói, có phải bị người khác hãm hại nhiều quá nên thành thói quen rồi?”

Hắn vuốt tóc ta, nhẹ nhàng thương tiếc nói “Nhanh thôi, Nô nhi, cuộc sống thế này rất nhanh sẽ kết thúc! Nàng sẽ có được hạnh phúc! Tin tưởng ta! Nàng sẽ hạnh phúc!”

“Với chàng ở cùng một chỗ, ta sẽ hạnh phúc, phải không? Vấn Hiên, hai chúng ta quay về cốc rồi thành thân đi! Không cần quan tâm đến Y Y gì cả, không cần quan tâm đến người khác nghĩ gì! Không cần chuẩn bị nhiều phồn văn nhục lễ như vậy! Ta, thật sự đã rất mệt mỏi rồi! Ta chỉ muốn an an ổn ổn cùng chàng thành thân, có được không?” Ta nhỏ giọng, nặng nề nói

Đường Vấn Thiên bất đắc dĩ cười “Cha mẹ chi mệnh, yền có dừng khí vi (**)! Nô nhi, nếu nàng thật tình muốn gả cho ta, hai chúng ta liền lập tức lên đường đến Hoàng thành, thượng bái cha mẹ, được không?”

Ta động đậy khóe môi. Người này, hoàn toàn hết thuốc chữa. Ta lạnh lùng thâm nghĩ, hẳn cứ nhiên còn đang suy nghĩ chuyện này!

“Ta nghĩ tốc chiến tốc thắng! Tiên trăm hậu tấu! Với chàng ở cùng 1 chỗ, không ai biết đến, ta không nghĩ ra...! Vấn Hiên, đừng cự tuyệt ta! Ta muốn chàng!” Ta vỗ về mặt hẳn

“Đại tỷ! Ta nói! Tỷ cũng khắc chế 1 chút, có được không! Nhiều người ở đây như vậy! Tỷ cứ như thế! Quả thực còn đáng sợ hơn cả ta năm đó! Quả nhiên là nữ nhân thâm khát yêu thương! Đường Vấn Hiên! Người đáp ứng nàng đi, miễn cho nàng ngủ không yên!” Nhận Hỷ cười to nói

Chú thích

(*) Cử án tề mi: Vợ chồng tôn trọng nhau

(**) Cha mẹ chi mệnh, yên có dũng khí vi: ý là cha mẹ cho sinh mệnh, làm con thì phải hiếu thảo

Ta quay người lại, nhìn thấy bọn họ đang cười với ta, trong lòng rung mình, ngẩng cao đầu “Thế nào? Yêu thì nói! Dù sao tiếng ác của Diệp Dược Nô ta cũng đã lưu truyền 14 nước rồi! Còn sợ cái này sao?”

Các tỷ muội mỗi người cười đến liệt cả miệng

Đường Vãn Hiên nắm tay ta, hai chúng ta sóng vai mà đi. Hàn Tuyết lãnh binh trở về Phong quốc, nói là sau này sẽ hội họp với bọn ta. Nhưng là, ta biết, nàng muốn gặp Viêm Mạnh của nàng

Tiểu Hạ bởi vì đã mang thai nên không tham gia lần hành động này. Sau đó, ở trong Phượng Hoàng cốc bày rượu thịt, chờ bọn ta thành công, quay về trong cốc

Tiểu Hạ tuy không có vị giác nhưng vốn là lão bản của Kim Ngọc lâu, nàng muốn ăn cái gì, dù có là nước trong nước, hỏa trong hỏa, sư phụ Kim Ngọc lâu đều phải mang tất cả đến cho nàng!

Nàng cả đời hữu duyên với việc ăn uống, cũng là người đầy đặn nhất trong số bọn ta! Bây giờ càng bởi vì trong bụng mang thai hài tử nên thất lượng nàng lại càng thô hơn

Nếu không phải vì sở hữu gương mặt xinh đẹp đáng yêu, ta nghĩ, Sa Hận Thiên cũng không còn muốn nàng

Ta một chuyến mười mấy người, hạo hạo đặng đặng tiến vào Phượng Hoàng cốc!

Theo yêu cầu của ta, bên trong Phượng Hoàng cốc bắt đầu bắt tay vào việc chuẩn bị hôn lễ. Ta phát hiện, ở trước mặt nhiều người như vậy, làm Đường Vãn Thiên mất mặt, trong lòng thật sự rất đau khoải [thống khoải + đau đớn]! Trong lòng không còn oán hận! Đường Vãn Hiên mặc dù vẫn còn kiên trì trở về thăm Y Y, nhưng là, nhìn thấy ta hưng phấn như vậy, cuối cùng không lay chuyển được ta, liền cũng gật đầu đồng ý!

Tất cả mọi chuyện, tiến hành không chút lộn xộn. Lúc sa mạn đỏ tươi treo đầy Phượng Hoàng cốc, Vãn Hiên bắt đầu ho khan. Lúc đầu ho rất nhẹ, sau rồi, cơ hồ bên trong cả Phượng Hoàng cốc đều tràn ngập thanh âm ho khan của hắn. Ta xem mạch cho hắn, nhưng phát hiện thân thể hắn không có dị trạng [trạng thái bất thường], chỉ là cảm phòng hàn mà thôi

Giá lạnh mùa đông rốt cục cũng trôi qua, nhưng lại khoan thai kéo dài. Hôn lễ của ta và Vãn Hiên chậm chạp cử hành trong ngày xuân. Hồng y, hồng sa, hồng gạch diềm. Còn có, y phục tân lang đỏ tươi tú [thêu] kim tuyến [chỉ vàng]

Ta đã chỉ nhìn thấy bộ dáng rể phục tân lang màu đỏ của Đường Vãn Thiên, chứ chưa từng nhìn thấy bộ dáng đó của Vãn Hiên. Hồng sa trên đầu ta, xuyên qua hồng sa, nhìn thấy ở đó chỉ có Vãn Hiên đang vô cùng phong độ đứng trước mặt ta! Tuy là hồng quang đầy mắt, nhưng lại kỳ dị làm cho người ta cảm thấy xúc động không thôi! Như là một trận gió cũng có thể thổi hắn bay đi!

Bên ngoài Phượng Hoàng cốc vang lên thanh âm của xe ngựa. Khi hai chúng ta bái đường, ta thấy trên đỉnh núi đối diện, Đường Vãn Thiên 1 thân long bào màu đen, ôm Tuyết Thế và Tuyết Hoàng, vô cùng thương tâm, tuyệt vọng mà nhìn chăm chăm ta! Bên cạnh là Lâu Nhạc Khanh và Thụy Triệt, còn có Đường Đình Hiên

Cứ như thể tất cả mọi người trên thế giới này đều tới đây. Ta hít mắt. Cùng Vãn Hiên hoàn thành phần hành lễ cuối cùng, liền bị Nhận Hỷ lôi kéo vào bữa tiệc. Nhận Hỷ kiên muốn muốn dùng cơm trong Phượng Hoàng cốc, còn muốn tân nương phải bắt đầu bữa tiệc. Nếu ta đã ở nhà thì không nên bỏ mặc bọn họ

“Tân lang! Tân Lang! Mau tháo hồng sa của thân nương! Nhanh đi! Tháo hồng sa, để cho bọn ta xem xem tân nương đẹp đến cỡ nào! Hôm nay bọn ta muốn nháo tân phòng a!” Nhận Hỷ oa oa kêu to

“Xem ra, chúng ta có khách! Người đâu, mau bày thêm bàn đi! Khó khăn lắm bên nhà tỷ phu mới có người đến tham gia hôn lễ của đại tỷ, quả thật là tốt quá!” Hàn Tuyết ha ha cười

Dược Nhi đứng lên, giơng giọng nói với đoàn người Đường Vãn Thiên “Đường quốc chủ, đã tới rồi thì mau lại đây uống chén rượu mừng đi!”

Sắc mặt Vần Hiên thoáng cái tái nhợt, đột nhiên lại dùng lực ho khan. Ta vỗ vỗ lưng hần “Có phải không nên mời bọn họ đến? Không sao, hai chúng ta rời khỏi bữa tiệc là được!”

Không thấy rõ vẻ mặt của hần, một hồi lâu, hần ra hiệu đã biết với chúng ta, lúc này mới theo chân bọn họ cùng nhau tiêu sái xuống núi! Khóe môi ta lược lược rủ xuống, nam nhân này có thật là đến để uống rượu mừng không

Bọn họ mỗi người 1 vẻ mặt khác nhau. Đường Đình Hiên như là không ngờ ta thật sự sẽ gả cho nhị ca hần, vô cùng kinh dị nhìn chăm chăm ta. Lâu Nhạc Khanh vẫn mang vẻ mặt đầy ý cười, dài tóc bên tai, vì để hợp với hoàn cảnh, liền đổi thành màu đỏ tươi sáng

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Đường Vần Thiên, ta sẽ tưởng rằng hần khóc. Khóe môi không khỏi nhếch lên, trong tâm không biết thế nào mà cư nhiên trở nên cao hứng

Nếu hai bọn ta đã hành lễ thì sẽ không bị chia tách

Tuyệt Hoàng vui vẻ vô cùng, nói chúc mừng mù mù, nhưng Tuyệt Thế lại xanh mặt, oán hận nhìn hai người bọn ta

Ta nghĩ, chuyện này đối với hần mà nói, vốn là 1 đả kích rất lớn. Thúc thúc và mù mù, vốn là 2 người không nên ở cùng 1 chỗ, hần cũng đã nghiêm túc cảnh cáo không cho phép 2 bọn to ở cùng 1 chỗ, cư nhiên lại ở cùng 1 chỗ rồi

Hôn lễ mặc dù đơn giản mà long trọng, nhưng là, sự thật, chính là sự thật! Ai cũng không thay đổi được!

“Chúc mừng nhị đệ rất cực ôm được mỹ nhân về! Đại ca quả thật rất cao hứng cho người!” Đường Vần Thiên chấp tay nói với Vần Hiên

Vần Hiên trong khoảng thời gian ngắn cư nhiên không biết trả lời như thế nào. Ta chấp tay, nói với Đường Vần Thiên “Phu thê ta xin đa tạ đại bá! Hôm nay đại bá mang đến nhiều người như vậy, quả nhiên là để mặt mũi cho Nô nhi! Mời ngồi!”

Ta chỉ chỉ vào bàn, hần lên tiếng định ngồi, nhưng Tuyệt Hoàng lại nói “Mù mù! Lại đây ngồi cùng với chúng ta! Thái thượng hoàng thúc thúc! Người của chúng ta quá ít, sao có thể ăn hết nhiều thức ăn như vậy?”

Vừa mới nói hết, Tiểu Hạ liền đứng lên khỏi ghế, lòng tràn đầy vui mừng, nói “Tiểu Hạ a di ngồi đây! Ăn không hết, Tiểu Hạ a di có thể xử lý!” Dứt lời, nàng liền muốn tiến lên

Nàng đang mang thai, mà Đường Vần Thiên lại có mặt trong bữa tiệc! Ta đứng lên, lạnh nhạt nói “Tiểu Hạ! ta đi! Một bàn này bớt đi ta và tỷ phụ người thì sẽ có rất nhiều thức ăn! Người muốn ăn bao nhiêu thì cứ ăn bấy nhiêu!” Ta nói xong, liền kéo Vần Hiên đi đến bàn của bọn họ

Tuyệt Thế ngoắc ngoắc ta “Mù mù! Lại bên này ngồi!”

Lúc này, hần đang ngồi cùng với Đường Vần Thiên! Ta chần chờ, cười cười với hần, quyết định ngồi đối diện hần, cách hần càng xa càng tốt! Vần Hiên thì ngồi ở bên cạnh ta

Tuyệt Hoàng ngồi ở bên phải ta, Tuyệt Thế nhảy từ trên ghế xuống, thiên chân vô tà (*) tiêu sái đến bên người ta, đẩy Vần Hiên bên cạnh ra 1 chút, cười nói “Mù mù! Người bất công! Thương Tuyệt Hoàng, mà không thương Tuyệt Thế! Tuyệt Thế cũng muốn ngồi cạnh mù mù!” vì vậy, hai hài nhi nho nhỏ liền đem ta và Vần Hiên tách ra

Ta thối mạnh vào mặt hần “Hảo xấu hổ, hảo xấu hổ! Nam nhân đại trượng phu cư nhiên nói thế này! Bất quá, hôm nay ngoại lệ! cho phép nam tử hán nho nhỏ của ta làm nũng với mù mù 1 lúc!”

, Vì vậy, tháo hồng sa, ta cùng nhập tiệc. Mặc dù cúi đầu nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mặt sáng quắc ở phía đối diện! ta cau mày. Cái khăn trải bàn dài làm vướng đầu gối ta! Ta mở rộng thân thể, nhưng cư nhiên lại cảm thấy có người giẫm vào chân ta! Đáng chết!

Ta muốn đáp lại, nhưng không còn kịp rồi! Ta chau mi nhìn Đường Vần Thiên! Môi hần đang cười, nhưng đáy mắt lại phiếm hàn quang. Trong lòng ta rung mình, muốn thu chân lại nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện, hai chân ta cư nhiên đã không động đậy được nữa rồi

Ta, liền như vậy ngơ ngác lui người lại, hẩn hướng giày, giẫm lên bàn chân mang giày tú hoa của ta. Ý cười bên môi vô cùng rõ ràng

Nhiều người như vậy, lại đang có Vãn Hiên, ta phát tác không được, nhưng lại không cam lòng! Hẩn cố ý! Hẩn cố ý điểm chân lên huyết đạo để cho ta không thể tự giải huyết được

Ta tức giận đến sắc mặt chậm rãi bắt đầu đỏ lên.

Chốc lát sau, hẩn cư nhiên “à” 1 tiếng, nói là mình làm rơi đĩa, vì vậy liền nhân cơ hội ngồi xổm xuống, tại trên đôi hài tú hoa của ta mà sờ soạng! Trong lòng ta phát hỏa! Nhưng không thể phác tác! Tỉnh táo! Tỉnh táo! Hài tử! Vãn Hiên! Không thể phát hỏa!

Mới nghĩ như vậy, ta liền ngẩng mặt, cười với bọn họ

Chân hẩn hữu ý vô ý dựa vào chân ta, cuối cùng cư nhiên chậm rãi hướng lên trên! Ta trợn mắt nhìn hẩn! Dùng ánh mắt cảnh cáo hẩn không nên quá đáng

Khóe môi hẩn cong lên, trong mắt cư nhiên mơ hồ hàm chứa sát ý! Trong lòng ta rung mình! Nam nhân này, đang thương tâm! Hẩn làm như vậy với ta, đúng là đã cực kỳ thương tâm rồi

Ta im lặng, ta còn không có thương tâm, ta còn không có tức giận mắng, nhưng hẩn thật ra lại thương tâm trước! Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng cũng thông minh, chỉ lo ăn, ngẫu hứng thì gấp thức ăn cho ta

Tất cả mọi người cảm giác được hào khí của chúng ta trong lúc đó. Ta nhìn trộm Vãn Hiên, phát hiện sắc mặt hẩn chậm rãi trở nên tái nhợt. Trong lòng ta rung mình, hay là hẩn phát hiện rồi! Vãn Hiên tinh tế mẫn cảm, cái gì cũng không thể gạt được người

Đường Vãn Thiên lạnh lùng nghiêm mặt, cả người thoát nhìn như được gắn vào trong hàn khí! Vốn là đầu mùa xuân, khí trời lạnh vô cùng! Ta cư nhiên không nhịn được mà phát run! Nam nhân này, muốn làm gì? Trong lòng ta không khỏi suy đoán

Hẩn tới tham gia hôn lễ, ta nghĩ không phải là tới chúc mừng mà là tới để tận mắt nhìn xem Diệp Dược Nô có thật sự muốn gả cho đệ đệ hẩn hay không

Nếu là nam nhân khác, ta tin, sớm đã chết dưới kiếm hẩn. Nhưng nam nhân kia lại là Vãn Hiên, là đệ đệ chí ái của hẩn! Trước đây hẩn tìm mọi cách phá hư, cuối cùng, hai người bọn ta đã thành thân rồi! Hẩn tuy là thống khổ, nhưng lại không hề động đến Vãn Hiên nửa phần

Ta như biết được tâm tư của hẩn, trong tâm cư nhiên có 1 chút đau đớn. Thành thân với Vãn Hiên, có nghĩa là từ nay về sau, không còn chút quan hệ nào với Đường Vãn Thiên

A! Thật tốt, không phải sao? Thành thân với Vãn Hiên a! Ta nhịn không được nhìn về phía Vãn Hiên! Vãn Hiên không nhìn ta, chỉ cau mày nhìn chằm chằm cái bàn, vô thanh vô thức dùng thực [ăn cơm]. Từ khóe mắt rũ xuống của hẩn, ta biết, hẩn đang tức giận

Đường Vãn Thiên đột nhiên nâng 1 chén rượu lên, nói với mấy người bọn ta “Các vị! Hôm nay đệ đệ ta quý mến nhất thành thân với người phụ nữ ta yêu nhất! Thật vô cùng cao hứng, ta đây kính mọi người 1 chén!” Dứt lời, hẩn liền ngửa đầu uống cạn

Ta híp mắt, tựa hồ nhìn thấy nước mắt ở khóe mắt hẩn! Hẩn uống hết, dốc chén rượu xuống, nói với chúng ta nói “Rượu ngon!”

Dứt lời, liền ngồi xuống, ta có phải đã say? Ta cư nhiên có thể nhìn thấy đôi mắt hẩn đỏ ngầu. Căn bản không còn tỉnh táo như trước

“Phụ hoàng vốn luyện tiếu mẫu hậu! Thiên nhai nơi nào mà không có hoa cỏ, cần gì phải đơn phương yêu mến 1 đóa hoa là mẫu hậu! Phụ hoàng cũng có thể hảo hảo sống với Tuyên di!” Tuyệt hoàng cười nói

“Đúng vậy đúng vậy! Ta thấy Tuyệt Nhi thật đáng thương! Chỗ dựa đột nhiên dùng 1 tiếng sụp đổ toàn bộ! Bây giờ 1 mình ở trong cung, người lại không quan tâm đến nàng! Nàng cũng không có hài tử! Ôi! Thật bi thảm! Người là hoàng đế mà nữ nhân bên trong hậu cung cư nhiên còn không nhiều bằng trong nhà ta! Quả nhiên là đáng thương!” Lâu Nhạc Khanh ha ha cười

Thụy Triệt khoe môi cong lên, một hồi lâu mới nói “Cũng chính là người! Nạp nhiều thê thiếp như vậy! trong nhà ta, một người cũng đã đủ sang! Ta thấy ánh mắt của Vãn Thiên rất tốt! Nữ tử Lâu Nhạc Khanh thu nhận đều là những nữ tử trong cung mà Vãn Thiên đã từng sủng hạnh qua. Bởi vì đã đánh mất trình tiết, lại không muốn bị đưa đến am đường, cho nên, liền đều bị Lâu Nhạc Khanh thu nhận! Nhạc Khanh, cuộc sống ở nhà người đúng là chúng tinh cùng nguyệt! Khoái nhạc khôn cùng!”

Khoe môi ta cười cười, lúc này, Vãn Hiên nói muốn rời khỏi bữa tiệc 1 chút, ta nhanh chóng gật đầu

Nếu ta biết sau đó sẽ phát sinh loại sự tình này, ta như thế nào cũng không đi theo cùng hẳn

Chú thích:

(*) Thiên chân vô tà: chân thật, không chút tà niệm

141. Q.3 - Chương 35: Kết Cục – Phần 3-4

Thời gian, từng chút một nặng nề trôi qua. Đường Vãn Thiên càng lúc càng uống nhiều rượu. Lệ bên trong mắt cũng sắp tràn mi! Trong tâm ta nghẹn ngào, một hồi lâu không nói nên lời

Bàn chân hần cứ như vậy mà dẫm nát chân ta, trong lòng ta run rẩy. Nam nhân này muốn làm gì?

Tay ta run lên, chén rượu trong tay không cẩn thận bị làm rơi xuống đất. Ta lấy làm kinh hãi, cuối người xuống nhặt, nhưng lại bị mảnh vỡ cắt đứt tay! Từng giọt máu cứ men theo ngón tay mà rơi xuống. Chuyện gì xảy ra? Tại sao ta cứ nhiên lại có 1 dự cảm xấu?

Ta kêu lên 1 tiếng, chân không thể cử động, tay liền chỉ có thể chống trên những mảnh vỡ

Tuyệt Hoàng cúi đầu liếc mắt nhìn ta 1 cái, nhìn thấy bộ dáng chật vật của ta, kêu to lên “Mụ mụ! Mụ mụ! Người sao vậy! Tay người bị thương! Phụ vương! Lâu thúc thúc, mau tới giúp mụ mụ xử lý vết thương! Mụ mụ chảy thật nhiều máu a!”

Ta gơ bàn tay khác lên trán an nàng “Đừng sợ! Mụ mụ không có việc gì!”

Trong tích tắc sau, cả người liền bị Đường Vãn Thiên ôm vào trong ngực, không nói 1 tiếng đi vào trong phòng

Đang ngồi đối mặt nhìn nhau, cũng không nói chuyện gì nhiều. Một hồi lâu mới ngồi xuống dùng tiệc rượu. Tân lang không ôm tân nương vào động phòng, ngược lại ca ca của tân lang lại ôm tân nương vào động phòng. Các tỷ muội cũng không biết tại sao mà cũng ngậm miệng không nói. Mà những khách nhân của Phượng Hoàng cốc đều nở 1 nụ cười hiểu ý! Cứ nhiên không có ai đi theo

Hần đá văng cánh cửa, thoáng cái đặt ta ngồi lên cạnh giường

Ta lấy tay trái giải huyệt, giải huyệt xong, liền nhảy xuống “Đường quốc chủ! Nơi này là tân phòng của ta và Vãn Hiên, mời người mau đi ra!” Ta chỉ ra ngoài cửa, nói

Hần cau mày. Vô thanh vô thức đem vết thương trên tay ta rửa sạch sẽ, rồi móc ra 1 cái khăn trắng, giúp ta băng bó! Ta cau mày. Chiếc khăn đó của hẳn, hẳn là Tuyết Nhi đưa cho! Ta lạnh lùng cười

Chờ miệng vết thương xử lý thỏa đáng rồi, ta lúc này mới lặp lại lời nói vừa rồi

“Ta vừa mới đã ôm nàng vào tân phòng! Dù sao dư luận cũng không để ý nhiều, hai chúng ta vốn là vợ chồng, cái gì nên làm hay không nên làm thì cũng đã sớm làm rồi! Bọn họ mới rồi cũng nhìn thấy hai chúng ta tiến vào nơi này mà tại sao bọn họ lại không nói lời nào? Nàng ngấm lại đi!” Hần chậm rãi tới gần ta

Ta tính chạy trốn nhưng lại bị hẳn ôm lấy “Diệp Dục Nô! Nàng không nên lừa mình dối người! Nàng căn bản không thương Vãn Hiên! Tại sao lại gả cho hẳn? Là vì giận ta sao? Nàng thật sự hận ta như vậy sao? Nếu như hận ta thì tại sao lại sinh con của chúng ta? Nếu như hận ta, tại sao lúc ở Tuyên thành lại không cùng ta đồng quy vu tận [cùng chết với nhau]? Nếu như hận ta, khi có cơ hội đưa ta vào chỗ chết mà nàng lại lần nữa hạ thủ lưu tình? Tại sao? Để ta nói cho nàng, bởi vì, nàng không thể quên tình với ta! Diệp Dục Nô! Nàng cứ nhiên bắt lực như vậy sao? Không phải, không phải là nàng bắt lực, mà là nàng căn bản

không hạ thủ được! Nàng, chung quy vốn là yêu ta!” Dứt lời, hắn liền 1 chưởng chụp lấy cánh cửa phía sau ta, khiến cho cánh cửa tan tành

“Người điên rồi! Người đang phá hủy tâm phòng của ta! Đường Vãn Thiên! Người không để cho ta hạnh phúc, người cũng không cho ta đi tìm hạnh phúc khác, tại sao? Ta đã làm sai cái gì mà người đối xử như vậy? Buông tha cho ta đi! Coi như ta cầu xin người!” Ta che mặt, nhỏ giọng nói “Người để ta và Vãn Hiên hảo hảo ở cùng 1 chỗ đi! Ta không muốn ở bên cạnh chịu sự hành hạ của người nữa!”

Hắn lui lại phía sau mấy bước, lạnh lùng cười “Theo ta ở cùng 1 chỗ là chịu hành hạ? Ha ha! Quả nhiên là rất buồn cười! ta tưởng rằng, nàng theo ta đấu đá là niềm vui, là hạnh phúc mà nàng muốn! chỉ là không nghĩ tới, nàng bây giờ lại nói cho ta biết, không muốn ở bên cạnh chịu sự hành hạ của ta! Diệp Dược Nô! Nàng hỏi nàng đã làm sai cái gì, vậy thì, ta hỏi nàng, ta đã làm sai cái gì, nàng nói cho ta biết!” Thanh âm của hắn vừa tức [đe nén] vừa vội, vô cùng thương tâm, vô cùng bất đắc dĩ

“Người làm sai cái gì? Đường Vãn Thiên, người đang hỏi ta sao? Vậy thì, ta hỏi người, rốt cuộc người tại sao lại che chở mộ phần của Tuyên Tuyết Dung như vậy? cho dù hi sinh tính mạng của 1 thành người cũng phải bảo vệ ả! Người yêu ả như vậy, tại sao còn muốn dây dưa với ta! Người không biết, ta và ả, cho tới bây giờ đều là hai người cực đoan, không thể đội trời chung sao?” Ta nói giọng khàn khàn.

Hắn quay đầu lại, lạnh lùng nói, “Nàng và nàng ấy, vốn không giống nhau! Ta yêu nàng, cũng yêu nàng ấy! Nhưng 2 loại yêu lại không giống nhau! Bây giờ không tiện nói rõ, nhưng 1 ngày nào đó nàng sẽ minh bạch! Chỉ còn chút nữa thôi, nàng xem!” Hắn từ trong lòng móc ra 1 miếng da dê, đưa cho ta xem, trên miếng da, ngoại trừ con số 980, còn có số 981, rồi 982, mãi cho đến 995

“Chỉ còn 5 ngày nữa! chỉ còn 5 ngày nữa! Nô nhi! Nô nhi! Chờ con số này đủ 1000 thì tốt rồi! Nàng nhẫn nại, nhẫn nại 1 chút nữa là được! ta tưởng rằng, ta sẽ kịp tới ngày ấy, nhưng là, không ngờ rằng nàng lại gả cho Vãn Hiên!” Hắn nói đến chỗ này, trong mặt liền chậm rãi chứa đầy lệ

Ta cau mày “Đây là cái gì? Người rốt cuộc ghi chép cái gì? Cái gì mà 995! Người ghi chép tiền bạc sao? Một Đường quốc chủ như người mà tiền bạc cũng phải ghi sổ? Thật là quá nhỏ nhen!”

Hắn cau mày. Thần sắc lạnh lùng, dường như đột nhiên nhớ ra cái gì, thoáng cái liền đem miếng da dê nhét vào lòng! Quay đầu không nhìn ta

“Con số này, rốt cuộc là có ý gì? Đường Vãn Thiên! Lần trước xem qua, ta nhớ là người ghi đến 980, đến bây giờ lại là 995, rốt cuộc là cái gì?” Ta cau mày lạnh nhạt nói.

Khóe môi hắn cong lên “Nàng quan tâm ta nhiều như vậy?! Chỉ là chỗ mộ của Tuyên Tuyết Dung nàng vĩnh viễn cũng không đoán được!” Dứt lời, liền hừ lạnh 1 tiếng, 1 tay kéo ta lại, khóa trụ môi ta

Mùi rượu nồng nặc phả vào môi ta! Ta cau mày, lạnh lùng “đừng” 1 tiếng, muốn đẩy hắn ra, nhưng có thể nào cũng đẩy không ra! Đáng chết! Ta hung hăng đánh vào vai hắn, nhưng lại chỉ có thể cảm thấy chính mình vô lực

Tiếp theo là tiếng “cốc cốc”, là Vãn Hiên!

Hai bọn ta nhanh chóng tách ra, Vãn Hiên lao đảo chạy vội đi “Vãn Hiên! Chàng hãy nghe ta nói!” Ta hô to 1 tiếng với bóng lưng của hắn, liền đuổi theo sau hắn

Sơn đạo [đường núi] rất dài, tốc độ của Vãn Hiên nhanh đến thần kỳ, hắn đang tức giận! hắn đang cực kỳ tức giận! nếu không, hắn sẽ không như vậy, không phải sao? Đường Vãn Thiên có chủ tâm phá hư ta, phải không? Nam nhân chán ghét

Ta đuổi theo rất lâu, nhưng thủy chung không đuổi kịp hắn

Vãn Hiên, tựa như đã biến mất. Ta huy động rất nhiều người đi tìm nhưng có thể nào cũng không tìm được hắn! Hắn tựa như hài nhi đã mất tích của ta! Cũng tại trong núi Xích Hoàng mà biến mất

Tân lang mất tích, mọi người liền cũng không có tâm tình mà cười đùa, liền cũng đi tìm hắn. Đường Vãn Thiên cũng sốt ruột. Mọi người ai cũng đang tìm Vãn Hiên! Vãn Hiên! Chàng rốt cuộc ở nơi nào

Lòng ta đau phát điên! Vần Hiên, hắn rốt cuộc đã đi nơi nào? Tại sao lại đột nhiên biến mất? Ta rõ ràng đuổi theo ngay sau hắn! Không ngờ, cứ nhiên sẽ tạo thành cục diện bây giờ

Tim, đau quá. Ta thở vắn than dài, qua ngày thứ 6, lúc mặt trời lên tới đỉnh đầu, dưới vách núi, bọn ta tìm được Vần Hiên

Hắn 1 thân tàn lang rể phục màu đỏ! Lúc ta thấy hắn, sắc mặt hắn tái nhợt, bắp chân đã bị gãy. Trên người cũng nhiều chỗ gãy xương, nếu không phải mấy ngày nay trời mưa, hắn cũng có thể uống được 1 chút nước, ta nghĩ, hắn đã sớm đi đời nhà ma rồi! Nhìn thấy ta, đôi mắt hắn phát sáng, nhưng như là nghĩ tới cái gì, lại nhanh chóng ảm xuống

“Vần Hiên! Tại sao chàng có thể như vậy! nhìn ta! Chàng sao lại té xuống vách núi? Đã xảy ra chuyện gì?” Ta phi thân qua, cẩn thận không đụng vào chỗ bị thương của hắn

Khi bọn họ đến báo tin cho ta, liền cầm hòm thuốc tới cho ta! Ta giúp hắn xử lý vết thương, nhìn trán hắn đỏ đầy mồ hôi lạnh, trong lòng đau đớn! Đều tại ta! Nếu không phải tại ta thì Vần Hiên sẽ không bỏ chạy, cũng sẽ không xảy ra tình cảnh này

Cơn đau trong lòng càng lúc càng rõ ràng, ta giương giọng nói “Người đâu! Người đâu? Nhanh đi! Nhanh đi tìm chút nước, nấu chín rồi cho hắn uống! Hắn đã đói lắm rồi!”

Ta dùng ngón châm châm cứu cho hắn, nước mắt vẫn không ngừng chảy. Ta chưa bao giờ biết, bệnh nhân đau đớn, đại phụ cũng sẽ đau đớn theo

Nhưng bây giờ, ta đã thực sự cảm giác được nỗi đau của hắn

“Vần Hiên! Chàng thế nào rồi? Chàng phải chống giữ! Chúng ta còn chưa động phòng! Ta còn chưa cho chàng cuộc sống hạnh phúc, ta còn chưa sinh hài tử cho chàng! Chàng như thế nào có thể....! Chuyện ngày ấy chàng chứng kiến, xin lỗi! nhưng là, từ này về sau, ta sẽ không bao giờ còn dấn dấp đến đại ca của chàng nữa! Vần Hiên, chỉ cần chàng khỏe lên!” ta lên tiếng khóc rống nói

Hắn mở miệng, muốn nói, rồi lại nói không nên lời

“Đại tỷ! Để hắn lên cáng đi! Ở nơi này cũng không phải là tốt!” Được Nhi nhẹ nhàng nói

Ta gạt đầu, lau mặt, nắm lấy tay hắn, “Vần Hiên! Không phải sợ! Ta ở chỗ này!”

Hắn gạt đầu. Qua chốc lát, mới nhắm hai mắt lại

Vần Hiên của ta a

Nếu biết sẽ nảy sinh phong bà này, ta có thể nào cũng sẽ không để cho Đường Vần Thiên vào cốc uống rượu mừng. Chỉ là, hắn lại mang theo Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng tới

Hắn biết chắc! Đường Vần Thiên! Cừ oán của hai ta lại nảy sinh 1 mâu thuẫn mới!

Cuối cùng cũng bình an đưa Vần Hiên đến tân phòng, ta rất nhanh nối xương cho hắn. Trải qua nhiều ngày như vậy, hắn tất hắn đã rất đau đớn! Nam nhân này, vì ta, cái gì cũng bỏ quên, vất vả lắm mới thành thân mà lại phát sinh chuyện này

Ta như thế nào mà không làm hắn thất vọng đây! Con tim đau đến sắp nhỏ máu

Ta một ngày 1 một canh giữ bên người hắn. Lúc Đường Vần Thiên biết tin, liền cũng đến thăm, nhưng bị ta ngăn ở ngoài cửa. Ta không bao giờ muốn hắn lại gần Vần Hiên nữa! Ta không bao giờ muốn hắn đến Phụng Hoàng cốc nữa! Ta, không bao giờ muốn gặp lại hắn nữa! Ngày ấy, nếu không phải hắn không có ở đây.....ta hoài nghi là do hắn làm!

Thương thế của Vần Hiên vẫn không có chuyển biến tốt đẹp. Bởi vì chịu đói, chịu khát quá lâu, nếu không phải tại ngày thứ 7 lúc mặt trời lên đỉnh đầu, bọn ta tìm được hắn, chắc hắn hắn cũng đã chết

Khi một mình dưới vách núi kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, hắn đã sợ hãi cỡ nào, bất lực cỡ nào! Nhưng là, thân thể của hắn như đã đi quá giới hạn, cho dù ta cho hắn uống loại dược tốt nhất, hắn cũng chỉ lúc mê lúc tỉnh. Ta nhìn bộ dáng của hắn, không ngừng rơi lệ! hắn có thể sống, nhưng là, hắn

không thể tự đi lại như người bình thường, thậm chí, hắn sẽ trở thành một nam nhân chỉ có thể nằm ăn cơm [giống người bị liệt cả người ý]

Nếu ta biết, ta có thể nào cũng không làm

Tới ngày thứ 5 khi mặt trời lên cao, hắn rốt cục cũng tỉnh dậy. Thấy ta ở bên cạnh, gương mặt tái nhợt của hắn phỉếm nộ cười ôn nhu, vô cùng bất đắc dĩ, vô lực nhìn chằm chằm ta

“Chàng tỉnh rồi! Vãn Hiên! Tỉnh dậy thì tốt rồi!” Ta nắm lấy tay hắn, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống

“Nô nhi!” Hắn nở nụ cười vô lực với ta “Ta, có chữa cũng không hết, có đúng không?”

Ta híp mắt nhìn hắn, liềm mạng lắ đầu “Chàng còn không biết y thuật của ta sao? Ta như thế nào có thể không chữa khỏi cho chàng!”

Hắn lắ đầu, rồi lại lắ đầu “Nô nhi! Cảm ơn nàng! Đời này có thể thành thân với nàng, ta đã không còn tiếc nuối rồi! cảm ơn nàng đã tìm được ta! Cũng cảm ơn nàng đã làm cho ta sống lâu như vậy, làm cho ta nếm được tư vị tương tư thống khổ, dày vò! A! thật tốt! Có thể được thấy Nô nhi mặc hỉ phục đỏ, ta có chết cũng không hối tiếc!” Dứt lời, hắn lại ho khan

Chết tiết! Trong lòng ta bối rối, ngoại thương [vết thương ở ngoài] vốn đã nghiêm trọng, hơn nữa còn nhiễm phong hàn, Vãn Hiên có thể mở mắt, bởi vì còn có tâm nguyện chưa hoàn thành!

“Vãn Hiên! Chàng không thể chết được! chàng đang nói cái ngu ngốc gì? Nếu chàng chết, ta phải làm sao bây giờ? Chàng đã nói sẽ mang lại cho ta hạnh phúc, ta còn chưa có nối dõi tông đường cho chàng! Sao chàng có thể như vậy mà chết!” Nói đến chỗ này, nước mắt ta, liềm không khống chế được mà rào rào rơi xuống

Làm đại phu lâu như vậy, ta đương nhiên biết là không nên khóc trước mặt người bệnh. Nếu khóc, sẽ làm cho người bệnh không còn ý chí muốn sống! Nhưng là, bây giờ ta không phải là đại phu, mà là 1 thê tử! Vãn Hiên, chàng nhất định phải vượt qua cửa ải này

“Đồ ngốc! đừng khóc! Nhiều năm nay là nàng cho ta! Ta có thể sống khỏe mạnh nhiều năm như vậy đã là tốt lắm rồi! Nô nhi, nàng biết không, hoàng tử, hoàng nữ Hoàng quốc đều được sinh ra vào mùa hàn mai [ý là mùa đông khi hoa hàn mai nở], nhưng ta thì không. Cho nên, thân thể ta yếu ớt nhiều bệnh là vì vậy! Phụ hoàng và mẫu hậu cũng không phải là không mời danh y cho ta. Thậm ý, ngay cả Diệp thần y lúc đó cũng đã từng chữa trị cho ta! Y Thuật của Diệp thần y đã cho ta 15 năm, nhưng lại nói rằng, nếu như có thể để nàng chữa cho ta, căn bệnh của ta sẽ được diệt trừ tận gốc. A! Ta đã trộm được rất nhiều thời gian rồi! Nô nhi, ta vốn là người yếu mệnh, là Diệp gia nàng đã cho ta tính mạng! đủ rồi, cả đời này, đã đủ rồi!” Hắn thỏa mãn cười, nhưng trong mắt lại phỉếm sự đau thương

Ta thương tâm gằn chết, đem mặt dựa vào mặt hắn “Vãn Hiên! Đừng nói nữa! Ngày nào còn có Diệp Dược Nô ta, ta quả quyết sẽ không để cho vị hôn phu của mình bỏ mạng! Ngày đó mặc kệ là ai sai, nhưng ta không thẹn với lương tâm! Vãn Hiên! Trái tim ta không hề phản bội chàng! Ta rất yêu chàng! Chàng phải nhanh chóng khỏe lên, ta còn muốn sinh nhi dục nữ [sinh con đẻ cái] cho chàng!”

Bên môi hắn chậm rãi nở nụ cười, nhưng nụ cười lại vô cùng vô lực. Hắn như sớm biết mình sẽ chết. Lòng ta như bị kim đâm

Hắn nhắm mắt “Ta, còn có thể sao? Sinh nhi dục nữ? Nếu như, có 1 đứa con thì tốt biết mấy!” Thanh âm hắn rất nhỏ, nhưng là ta lại nghe được nhất thanh nhị sở [rõ ràng]

Sinh nhi dục nữ? Ta nghĩ trước đây hắn nạp phi, ước chừng cũng là vì muốn truyền kế hương hỏa! Hắn muốn, ta có thể cho hắn. Nhưng là, tình trạng này của hắn, nếu lấy máu hắn đồng nghĩa với việc muốn hắn chết! Không nên! Ta không muốn hắn chết! ta muốn hắn sống, dù là chỉ có thể cùng ta trò chuyện, ta cũng muốn hắn sống

“Vãn Hiên! Hảo hảo nghĩ ngơi!” Ta thân đứng lên khỏi ghế, chậm rãi tiêu sái ra khỏi phòng

Bệnh tình của hắn, chỉ còn 2 lựa chọn, một là còn sống, nhưng từ nay về sau chỉ có thể ăn cơm nói chuyện, hai là chết đi! Nhưng là, ta có thể lấy máu của hắn, vì hắn nối nghiệp hương hỏa. Tại sao ta lại đưa ra

quyết định này?! Tại sao ta lại nghiên cứu y thuật này? Nếu ta chưa từng nghiên cứu qua, như vậy, hôm nay cũng không phải đối mặt với những lựa chọn như vậy

Làm cho hấn sống. Trong đầu ta có 1 thanh âm rỗng giần. Nhưng là, với ngạo khí của hấn, để cho hấn sống mà không còn tôn nghiêm như vậy, hấn sẽ thương tâm cỡ nào

Cho dù là như vậy cũng phải làm hấn sống. Bên môi ta chậm rãi nở nụ cười khổ. Có phải Diệp Dược Nô kiếp này vô duyên với chuyện thành thân? Lúc đầu thành thân, chính mình bày mưu, đào hôn chạy trốn. Lần thành thân thứ hai, cả đều đều bị thương, lần thành thân thứ 3 vốn tưởng không có việc gì, hóa ra lại bị người khác bày mưu, lần này là lần thứ 4! A! cư nhiên phát sinh loại sự tình này

Ta ngửa đầu nhìn trời, ông trời đối với ta sao mà bất công! Lúc sinh hài tử, ta lại 1 mực khó sinh. 1 lần mà sinh trong tuyết, 1 lần là sinh ở chiến trường. Điều này đối với ta mà nói là thật bất công đến cỡ nào. Ta sẽ không thể bình an ở nhà sinh hài tử sao?

”Tình hình bất hảo! Đại tỷ! Tỷ quyết định đi!” Phù Dung ở 1 bên nhỏ giọng nói

Ta quay đầu lại, lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm “Quyết định cái gì? Ta đương nhiên là muốn hấn sống! Còn nữa! Phù Dung, sao mà muội biết được? Trong phòng hình như chỉ có 1 mình ta!”

“Đại tỷ! Nếu sống mà thống khổ như vậy, chi bằng sinh cho hấn 1 hài tử, được không? Nếu đại tỷ đã có phương pháp này, vậy thì, không có lý do gì mà không làm?” Phù Dung nhỏ giọng nói “Ta nghĩ, hấn cũng tình nguyện chết, còn hơn sống! 1 người như vậy mà trở thành 1 phế nhân chỉ có thể nằm ăn cơm! Đại tỷ! Tỷ thật tàn nhẫn!”

Ta phát tay, “Đừng nói nữa! Phù Dung! Ta muốn hấn sống! Hấn vừa mới thành thân với ta! Ta không nên mới vừa thành thân, để hấn chết! Hấn chết thì sinh hài tử có lợi ích gì?”

Phù dung lắc đầu.”Nếu như không làm, hấn cũng chết như thường! đến lúc đó, tỷ còn hối hận hơn bây giờ!” Nàng dứt lời, liền lắc đầu rời đi!

Bởi vì các tỷ muội đều có tương lai riêng, nên đều phân tán đi hết, bên trong cốc chỉ còn lại ta và Phù Dung. Phù Dung kiên trì tin tưởng nàng ở lại chỗ này có thể giúp ta, cho nên, vẫn không muốn rời đi

Ta muốn cùng Vãn Hiên nắm tay cả đời, mặc kệ hấn có thể đi lại được hay không, mặc kệ hấn biến thành cái dạng gì, ta đều phải ở cùng hấn

Đây là tâm tư của ta! Dù là, ông trời không chiều ý

Tình hình của Vãn Hiên càng lúc càng tệ, mặc dù sớm biết sẽ có tình cảnh này, nhưng là, mỗi ngày đều không khỏi rơi lệ đầy mặt

Ngày ngày dùng ánh mắt cầu xin ta, trong mắt có lệ, vô cùng đau đớn, đáng thương, miễn cưỡng mở miệng, cũng chỉ là câu nói “Để cho ta chết, vì ta, nói dối tông đường!”

Ngày khác dùng hàng ngày cầu xin địa ánh mắt xem ta . Con người mất trung có lệ, như vậy địa đau đớn đáng thương, yếu đuối. Miễn cưỡng địa mở miệng, cũng chỉ là câu nói kia, “Làm cho ta chết, vì nói dối tông đường!”

A! Hấn đã làm sai điều gì? Mới sinh ra đã yếu ớt nhiều bệnh, cả đời bị đau ốm hành hạ! Vất vả lắm ta mới cho hấn 1 thân thể khỏe mạnh, chỉ cần chăm sóc thích hợp thì hấn có thể sống 100 năm. Nhưng là, hấn lại xảy ra sự cố này

Chẳng lẽ, đây là số mệnh của hoàng thất Hoàng quốc sao? Ta không khỏi nghĩ đến hài nhi đã mất tích của ta! Không biết khi ta đâm 1 đóa huyết mai vào đầu vai hấn thì có phải sẽ giúp hấn bình an lớn lên? Hơn nữa là trưởng mệnh trăm tuổi! A! Nếu không có hàn mai, ta nghĩ, Tuyết Thế và Tuyết Hoàng cũng...”

Nghĩ đến đây, mũi ta không khỏi đau xót! Nhất định sẽ có biện pháp! Ta tin! Tìm Kim Long! Đôi mắt ta sáng lên! Long Nộ bị thương nặng như vậy mà cũng có thể khởi tử hồi sinh, cánh tay bị cụt của ta cũng có thể nối lại. Như vậy, tình cảnh như vậy thì có là gì!

“Kim Long! Kim Long! Người ở nơi nào! Người đi ra! Người đi ra!” Ta ngửa mặt lên trời rống dài! Gió lạnh gào thét giữa không trung! Nguyên lai, mùa xuân lại chậm chạp chưa đến! Là vì Vãn Hiên sao?

Mùa xuân a! Mau tới đi! Vãn Hiên rất muốn nhìn thấy người! Mùa xuân a! Mau tới đi!

“Thiên địa vạn vật đều có vòng tuần hoàn! Đại tỷ! Tỷ cũng biết, có những loài động vật vì hậu sinh mà tình nguyện bị bàn tình nuốt vào bụng. Nhưng là, vì thế hệ hậu sinh, bọn chúng đều đã cố gắng! Đại tỷ, hình cảnh của Vãn Hiên bây giờ cũng không khác mấy! Vì thế hệ sau này, hắn có thể lập tức chết đi! Cỏ cây cũng có lúc phải chết, càng huống chi là người! Nhưng là, chính vì có đời sau kế truyền, chúng ta mới có thể nhìn thấy vòng tuần hoàn không ngừng sinh sôi nảy nở của tự nhiên! Đại tỷ, tỷ nghĩ kỹ 1 chút! So với việc để hắn sống thống khổ như vậy, chi bằng, để cho hắn vì thế hệ hậu sinh mà chết đi!” Phù Dung dứt lời, liền lắc đầu rời đi

Là như thế này sao? Là như thế này sao? Vì hắn lưu lại đời sau mới là chuyện quan trọng nhất sao? Trong lòng ta đau đớn. Một hồi lâu sau mới trở lại trong phòng. Trong phòng tràn đầy mùi thơm của dược. Vãn Hiên đã tỉnh lại, vẫn vô cùng đáng thương nhìn ta

“Chàng tỉnh rồi? Hôm nay có thấy khá hơn chút nào không?” Ta cười nói.

Hắn cười khổ, “Loại tình huống này, nàng nói xem! Nô nhi! Xuống tay này! Nô nhi! Năm đó Tuyên Tuyết Dung, nàng thấy nàng ấy thống khổ như vậy mà nàng cũng nhân từ cho nàng ấy 1 liều độc dược, vậy thì, đối với ta, sao nàng có thể tàn nhẫn! Nàng thật sự muốn ta nằm ở đây cả đời sao?”

Nước mắt ta thoáng cái liền rơi xuống! Từ khi bị thương đến nay, đây là những lời nặng nhất hắn nói với ta! Ta từng đáp ứng hắn, muốn cùng hắn cử án tề mi, cùng nhau đầu bạc răng long, như là, nếu làm cho hắn vĩnh viễn cũng không có con nối dõi, vĩnh viễn sống trong thống khổ, như vậy, ta tàn nhẫn biết bao!

Giải thoát cho hắn! Ít nhất là nói, hắn sẽ nhận được điều mà hắn muốn! Ít nhất mà nói....! A!

“Nô nhi, xem như ta cầu xin nàng! Nàng, đáp ứng đi! Hay là, nàng căn bản không muốn sinh hài tử cho ta?” Hắn cười khổ nói.

Ta nghẹn ngào 1 hồi lâu mới chậm rãi gật đầu “Hảo! Ta sinh con cho chàng! Chàng cũng là đại phụ, sinh hài tử cho chàng, sẽ đem lại hậu quả gì, chàng cũng có thể biết! Đã như vậy, chàng cũng vẫn muốn làm sao?”

Hắn kiên định gật đầu, “Nếu như cả đời sống như vậy, không bằng vì con nối dõi mà chết đi! Ta muốn 1 nam 1 nữ! Nô nhi! Nếu không thì 2 nam hài! Có được không? Nếu không, 2 nữ nhi cũng được! Chỉ cần là hài tử của nàng và ta, ta đều thích!” Bên môi hắn phỉếm nụ cười hạnh phúc

Ta chỉ cảm thấy cả người run rẩy. Cho dù là gì, hắn cũng sẽ thích! Hai người, dùng tính mạng của hắn đổi lấy hài tử sao? Lúc này, ta thật hận hắn! vì con nối dõi, hắn như thế nào có thể đối xử như vậy

Trong lòng ta giận dữ, liền đi ra ngoài kêu Phù Dung lại, để cho nàng hạ thủ giúp ta, tự mình uống chút dược, lúc này mới lấy máu từ tinh huyết của hắn

Cho đến khi hoàn thành cả quá trình, ta mới phát hiện, ta thật sự đã làm! Ta cư nhiên, thật sự làm rồi! Bây giờ trong bụng ta có thể có hài tử của Vãn Hiên

Quá trình lấy máu thụ thai này cũng không phải 1 lần là có thể thành công! Ta không biết có thành công hay không, cho nên, bọn ta mỗi ngày đều phải lấy máu của hắn, đưa vào trong cơ thể ta! Đây cũng là nguyên nhân tại sao mà Vãn Hiên nhất định sẽ chết

Cơ thể hắn vốn hư nhược, yêu cầu bồi bổ cấp bách, nhưng là, bọn ta đang làm chuyện trái ngược! Ngày ngày lấy máu của hắn. Vì vậy, hắn càng ngày càng suy yếu! Cuối cùng, cả người gầy đến mức da bọc xương

Nhưng là, từ lúc bắt đầu, ánh mặt lại liền bắt đầu hồi phục lại thần thái như xưa, vô cùng tràn ngập hi vọng! tinh thần cũng tốt lên!

Mặc dù, ta biết thời gian sống của hắn không còn nhiều. Chờ thêm 1 tháng, ta xem mạch của mình, công sức của chúng ta đã không uống phí, ta quả thật đã mang thai rồi

Khi nói cho hắn biết từ nay về sau không cần phải lấy máu hắn nữa, bên môi hắn nở nụ cười thỏa mãn như hoa

“Có thể như thế, ta đã không uống công kiếp này rồi! Nô nhi! Ta muốn đi dạo trong cốc 1 chút! Ta muốn, xem hoa mai!” Hai tròng mắt của hắn sáng quắc nhìn chăm chăm ta

Lúc này, nơi nào có hoa mai? Ta nhanh chóng gật đầu “Vấn Hiên muốn xem hoa mai, ta liền mang chàng đi xem, được không? Chỉ là hôm nay không được! Chờ 3 ngày sau đi! Ta bây giờ mang thai rồi, muốn dưỡng thai!”

Bên môi hắn mang theo ý cười thản nhiên, một hồi lâu mới nói “Ta sợ không kịp!”

“Đương nhiên sẽ không! Tinh thần của chàng tốt như vậy!” Ta ngắt lời hắn.

Hắn gật đầu, xem như đáp ứng!

Ta biết, đây là tâm nguyện cuối cùng của hắn. Nếu bây giờ dẫn hắn ra ngoài, hắn sẽ phát hiện mùa này không có hoa mai! Như vậy, hắn sẽ mang theo tiếc nuối mà chết đi

Ba ngày! Dùng bồ câu đưa tin. Trong vòng 3 ngày, ta muốn trong Phượng Hoàng cốc ngập đầy rừng mai.

142. Q.3 - Chương 36: Kết Cục – Phần 5-6

Mai lâm gần đây nhất là Tuyên thành. Chỉ trong 1 đêm, Đường Vấn Thiên đã sai người vận chuyển tất cả cây mai đến Phượng Hoàng cốc. Mùa này, hoa mai vốn không nở! vì vậy, tất cả mọi người giúp ta nghĩ cách! Trong vòng 1 ngày, khắp 14 nước, cơ hồ mọi người đều vì Vấn Hiên mà quỳên chế hoa mai! Chờ bọn hắn chuyển những cây mai đến Phượng Hoàng cốc, rồi lại làm cho hoa mai nở, thì đã qua 1 ngày

Ta mừng rỡ ngắm nhìn những đóa mai xinh đẹp! Công việc bây giờ là để tất cả mọi người đem hoa mai đính vào trên thân cây Hết thấy đều yên lặng tiến hành! Ta cận thận đính từng đóa mai vào trên thân cây! Suốt ngày ta không miên không ngủ, mọi người cũng đều im lặng, đem tất cả hoa mai gắn vào trên mai thụ [cây mai]!

Tới ngày thứ 3, bệnh tình của Vấn Hiên đã rất xấu! Bọn ta đã không còn thời gian! Khi đưa Vấn Hiên đến rừng mai, hắn lặng lẽ nhìn hoa mai

“Vấn Hiên! Chàng xem, hoa mai này thật đẹp!” Ta ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ.

Đôi mắt hắn sáng quắc nhìn chăm chăm vào mắt ta, cầm lấy tay ta, nhỏ giọng nói “Đúng vậy! thật sự rất đẹp! Hai ngày này các nàng bề bộn mọi việc, là vì chuyện này sao? Nô nhi!”

Ta gật đầu, đem tay hắn đặt lên bụng “Vấn Hiên, chàng xem, đây là hài nhi của chúng ta! Của chàng và ta! Nó đang lớn lên trong bụng ta!”

Khóe môi hắn nổi lên ý cười ôn tồn, đôi mắt nhìn đầy trời hoa mai, có hồng mai, có tịch mai, cũng có hàn mai! Cơ hồ tất cả các phẩm loại hoa mai trên đời đều có mặt! Hắn vươn 1 tay đến, nhỏ giọng nói “Ta biết trên đời này hoa mai có rất nhiều loại, cho đến hôm này, mới chính thức nhìn thấy! Chỉ là vì sao, cây mai này thoạt nhìn không giống, có nở hoa, nhưng sao lại không giống?”

Ta đứng lên, chậm rãi đi lùi, nước mắt liền từ trong mắt rơi xuống “Đây vốn là đồng căn mà sinh [ta chẳng hiểu ý câu này ==], Vấn Hiên! Nhiều hoa mai như vậy, chàng nói, chàng thích nhất loại nào?!”

Hắn phiếm ý cười tái nhợt “Ta thích nhất là, cây mai ngày đó của chúng ta!”

“Chàng nhớ nhà?” Ta nhỏ giọng nói, “Chàng biết không, cây mai đó, ta cũng đã chuyển đến đây!” Nói xong, ta liền chậm rãi đi lùi, đi lên phía trước

Hai chúng ta cứ chậm rãi đi trong gió xuân! Khi tới cuối mai lâm, là hai cây mai ngày trước! Hai chúng ta đứng dưới cây mai, hắn nhẹ nhàng cười

Ta bắt đầu không cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng là, bây giờ ta biết rồi! Nguyên lai, vốn trong mai lâm, hoa mai chung quy cứ không ngừng bay xuống! Hương thơm mát quất vào mặt! Mà lúc này, mai lâm này, mặc dù ta bỏ ra rất nhiều tâm huyết, nhưng vẫn chỉ là giả! Cuối cùng, không phải thứ hắn thích! Nhưng con người ấy vẫn không nói lời nào

Hắn chắc hẳn đã biết! Trong lòng chua xót, hoa mai nhưng lại mang theo mùi thơm lành lạnh, bay lên trong không trung! Ta nhìn thấy tia sáng vui sướng trong mắt hắn

Ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy có người ẩn thân trên cây mai, vẫy những cánh mai lên hai người bọn ta! Mặc dù biết rõ là giả, nhưng lại thật giống như trong mai lâm! Ta gật đầu ra dấu với bọn họ! Nhiều người như vậy, đều là từ mỗi nước chạy tới! Có thể thấy, các muội muội cũng đã bỏ ra rất nhiều tâm tư

Bước từng bước chậm rãi trong mai lâm, hai bọn ta cứ như đã đi qua cả dòng đời dài! Thật sự rất hi vọng rằng con đường này vĩnh viễn không thể đi hết! Chờ ta ở cuối con đường là cái gì, ta không biết, nhưng có Văn Hiên cùng ta, ta đã cảm thấy mỹ mãn!

Hắn ra dấu cho ta, ta cười, lấy chiếc sáo ngọc mà Đường Văn Thiên đưa cho ta, hoành [đặt ngang] tại bên môi! Tiếng sáo bay xa kéo dài, xuyên qua lãnh hương [thơm + lạnh] gió mát, chậm rãi bay về phương xa

Văn Hiên bên môi mang theo nụ cười, lắng lắng nghe ta thổi sáo, một hồi lâu, ngoắc ngoắc. Ta ngừng thổi, đi đến bên cạnh hắn, ghé tai đến sát bên môi hắn “Chuyện gì? Văn Hiên!”

“Nô nhi! Không nên diệt Tuyên thành, không nên trách bất luận kẻ nào! Không nên đào mộ Tuyên Tuyết Dung! Hảo hảo mang thai con chúng ta! Để cho chúng nó trở kế thừa danh vị thần y của nàng! Hảo hảo hành y tế thế [công hiến cho đời]!” Hắn đau khổ cười

“Văn Hiên! Tại sao? Tại sao cho đến bây giờ, chàng vẫn còn muốn giúp đỡ ả?” Ta cau mày cười khổ.

Bên môi hắn nổi lên 1 nụ cười ảm áp, chỉ chỉ vào bụng ta, rồi chỉ chỉ lên trời cao, trong miệng đầy máu, không nhin được mà tràn ra ngoài. Ta kinh khóc thành tiếng, lấy tay lau máu tươi trong miệng hắn “Văn Hiên, chàng muốn nói cái gì? Văn Hiên! Chàng sẽ không sao! Chàng sẽ không bỏ ta lại 1 mình!”

Hắn vươn tay về phía ta, nắm lấy bàn tay dính đầy máu của ta, viết trên đầu gối hắn mấy chữ, tay, liền buông xuống

“Văn Hiên! Văn Hiên!” Vỗ vỗ mặt hắn, nhưng lại phát hiện hắn không còn thở. Ta ôm hắn, tuôn ra 1 tràng khóc lớn “Người đâu! Người đâu! Cứu mạng! Người đâu!”

Ta là 1 thần y, là thiên hạ đệ nhất thần y, cư nhiên lại đang kêu hô người khác đến cứu mạng hắn

Tất cả những người đang ẩn thân trong bóng tối đều hiện thân đi ra, xếp hàng trước mặt ta. Thấy hắn không còn thở, liền cũng che mặt khóc lớn lên!

“Văn Hiên! Chàng đừng làm ta sợ! Trong bụng ta đã có hài tử của chàng! Sao chàng có thể bỏ mặc mẫu tử chúng ta đây! Văn Hiên! Chàng đứng lên đi! Chàng đứng lên đi!” Trong lòng ta đau đớn, gần như điên cuồng! Nhưng là, hắn vẫn không lên tiếng! Ngay cả 1 hơi thở nhẹ cũng không có! Nửa ngày, ta không thở được, oa 1 tiếng phun ra 1 ngụm máu tươi

Không ai đi lên đỡ ta, lúc này, người nào nói, ta cũng không nghe vào. Ta chỉ biết, ta cứ ôm Văn Hiên không chịu buông tay. Biết rõ hắn tất hẳn sẽ chết, nhưng là, chuyện đã chính thức xảy ra trước mắt rồi, ta vẫn cứ vô cùng thương tâm. Hắn, nhiều năm qua, vẫn một mực lắng lắng ở bên cạnh ta! Văn chưa từng được hưởng hạnh phúc! Mà bây giờ, ta đã thành thân với hắn, cũng hoài [mang thai] hài tử của hắn, mà hắn lại đã chết

Thật là vì con nối dõi mà chết sao? Không phải! Hắn, là vì ta mà chết! Vì, ta và Đường Văn Thiên...! Nếu Diệp Dược Nô ta cả đời này còn thiếu nợ 1 người, thì người đó chính là hắn! Hắn thủy chung cũng chưa từng oán thán! Văn Hiên

Chiếc sáo ngọc trong lòng, lúc hai người bọn ta mới quen nhau, hắn ở trong trời tuyết tại Tuyên phủ mà thổi sáo, ta còn nhớ rõ, ngày đó, tuyết trắng xóa, hắn 1 thân bạch y gầy yếu, gió nhẹ hây hây thổi những sợi tóc trên trán hắn, để lộ sắc mặt tuấn tú tái nhợt, bên hông là 1 mảnh ngọc thạch lục bích! Bạch y mê đắm, cả người thoát nhìn giống như tiên tử trên trời. Khi đó, bàn tay tái nhợt của hắn cầm 1 thanh ngân bạch trường đao [sáo bạc], nhẹ ghé vào bên môi

Cảnh này, khúc này, tựa như 1 bức tranh tuyết xinh đẹp. Mà hắn là trung tiên của bức tranh

Ngày đó, hần nói “Kỳ thật, có thể được 1 thần tiên nữ tử chữa trị, cho dù là kê khai 1 liều độc được, thì cũng đáng! Chung quy còn tốt hơn là thống khổ kéo dài!”

“Vôn là Vần Hiên không có phúc khí, hôm nay chỉ có thể chống chọi để thưởng mai thôi! Có thể kéo dài mạng sống đến ngày Tuyên thành thân, ta cũng không còn tiếc nuối! Trước sau gì cũng chết, so với việc nghĩ đến nhiều chuyện phi thực tế như vậy, không bằng hảo hảo thưởng hoa, phẩm trà hoa mai, ăn mút hoa mai, trong Tuyên thành còn có rất nhiều ô mai. Có thể lẳng lặng ra đi ở nơi này cũng là 1 loại phúc khí!”

“Đúng rồi! Trên đời này cũng chỉ có Diệp gia tiểu thư là có thể đối đầu với Thiên ca! 2 nhân vật tựa thần tiên ở cùng 1 chỗ, như là 1 bức tranh!”

“Các người không cần âm ỉ nữa! Lần lượt hi vọng, lại lần lượt tuyệt vọng! Ta đã làm liên lụy! Thiên ca, quên đi! Có thể được Diệp tiểu thư chữa mạch, Vần Hiên đã không còn gì nuối tiếc rồi!”

Lúc ở Phong quốc, hần nói, nàng có thể điều khiển xe ngựa trở về, nàng đã là tiên nữ rồi

Lúc ở đại phạt tự, ta và Đường Vần Thiên cùng ngã vào ao nước nhân duyên, hần cũng nhảy xuống theo, nói với Đường Vần Thiên: người không nên đẩy nàng xuống nước! Nước rất lạnh!

Lúc ở Tuyên thành, hần vì muốn gặp mặt ta, không uống thuốc ta kê khai cho hần, ngày ngày thổ huyết

Lúc ở Xuất Vân điện, hần muốn ta thị tẩm. Hai người bọn ta đánh đàn thổi sáo, tự tại tiêu dao. Ta nhớ có 1 lần, ta đứng dưới tàng cây hoa mai trong Xuất Vân điện khóc suốt 1 đêm, hần liền tấu cầm suốt 1 đêm, đến nỗi 10 ngón tay đều chảy máu

Ta còn nhớ, ta đưa cho hần 1 chiếc khăn tay, hần trân trọng như bảo bối, luôn luôn cất ở trong ngực áo! Cho đến khi, ta xé chiếc khăn ấy ra làm 2 mảnh, hần cũng sai người vá lại

Ta còn nhớ, hần sai người đưa tới cho ta 1 đóa hoa mai, rồi để cho ta tự tay vứt xuống, sau đó giẫm nát! Sau 1 hồi đó, ta tránh được Đường Vần Thiên ép hôn!

Lúc ở Dược Nô cung, nếu không có hần ngày ngày đến bầu bạn, ta nghĩ, ta sẽ không chống giữ được nhiều năm như vậy! Hần tặng cho ta rất nhiều tiểu ngoạn ý [đồ chơi], mấy hôm trước ngày đại hôn của hần, ở dưới gốc cây mai, cùng hần đính sinh chi ước

Hần vì ta mà giết vô số cung phi, vô số lao nữ. Làm cho bàn tay của chính mình dính đầy máu tươi

Hần cũng từng, vì ta tặng tiểu ngoạn ý cho hần, mà cảm động. Lúc ta bị ban độc được, nhưng lại chỉ có thể cùng hần tấu cầm, cho hần 1 đêm an bình. Hần chưa bao giờ nói sau này hần rất đau khổ, nhưng là, ta biết, hần lo lắng cho ta hơn bất cứ ai hết

A! Nguyên lai, trong cung chỉ có 1 mình hần đối xử thật tình thật ý với ta. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, tất cả đều là vì ta! Cho tới bây giờ cũng chưa từng thương tổn ta! Ta tin tưởng hần! Cả đời này của ta đã bị lừa gạt rất nhiều, nên không còn tin người! Nhưng là, ta tin hần

Cho dù hần có gạt ta, có thể nào cũng tốt, cho dù là lừa gạt ta vào trong đại lao Tuyên thành, cũng là vì muốn tốt cho ta. Nếu như, trên đời này, có 1 người có thể vì ta mà từ bỏ tất cả, cho dù là sinh mạng, thì người đó chính là hần

A! Nhưng là! Diệp Dược Nô ta không có phúc khí này! Cư nhiên để cho hần chết đi! Vĩnh viễn rời đi! Từ nay về sau, thiên địa mịt mờ, chỉ để lại 1 mình ta! A! Còn có hài tử! Còn có hài tử! Có hài tử của ta và hần

Hần cho dù từ bỏ tính mạng cũng muốn lưu lại hài tử, là bởi vì biết tính cách của ta rất mạnh mẽ, nếu thấy hần chết, tất hần cũng sẽ theo hần tuấn tình! Nhưng là, nếu trong bụng ta có hài tử của hần, như vậy, ta liền có lý do để ở lại trên cõi đời này! Ta sẽ không chết! Không phải sao? Ta sẽ sinh hạ hài tử!

Ta sẽ vì đem hài tử dương dục thành người mà tiếp tục sống, phải không? Vần Hiên! Chàng đúng là hiểu ta như vậy! Trước khi hần ra đi, ta đích thật đã nghĩ tới việc đi theo hần. Nhưng là... nhưng là...! Ta vô vẻ tiểu phúc [bụng nhỏ] của mình, trong bụng ta có hài tử của hần a! Ta như thế nào có thể

Trước đây, ta còn tưởng rằng, hần vì muốn hài tử mà tình nguyện chết đi! Cũng không nguyện sống trên đời chịu sự hành hạ! Nhưng là, ta bây giờ lại có thể nhận ra, hần trước lúc chết, đâu có muốn con nối dõi, rõ ràng chính là muốn ta tiếp tục sống trên đời này! Cho dù là 1 mình chịu chết cũng không hối tiếc

Phù Dung nói với ta cái gì thế gian vì thế hệ hậu sinh mà tình nguyện bị bạn tình giết chết, ý là như thế sao? Hắn biết rằng nếu ta biết dụng ý của hắn thì sẽ không làm chuyện này, cho dù là chết, cũng muốn theo hắn chết cùng 1 chỗ. Nhưng là, 1 tích tắc ta, ta lại rút lui. Ta vì hắn, lưu lại hậu sinh. Nhưng là, cũng để cho chính mình ở lại trên đời này, kéo dài hơi tàn

Hắn, vốn vì chuyện này, cho dù chính mình có đau đớn, thống khổ, cũng sẽ đem tất cả đè nén xuống. Vì không để cho ta cô độc trên đời này, hắn dùng toàn lực để sống. Cho dù chỉ có thể ăn cơm, không thể nói chuyện. Cho dù hắn cái gì cũng không làm được! cho dù có thống khổ thế nào, hắn cũng sẽ không muốn chết. Bởi ý chí sinh tồn của hắn mạnh mẽ hơn bất luận kẻ nào khác trên đời này

Nhưng là, vì ta, hắn lựa chọn 1 mình chịu chết

Vấn Hiên! Sao chàng nhẫn tâm như thế? Sao có thể nhẫn tâm bỏ lại ta 1 mình! Ta nhẹ nhàng hôn lên bờ môi đã lạnh nhưng băng của hắn. Đôi môi này đã không còn hơi thở, không còn độ ẩm. Nam nhân ta vẫn luôn yêu thương, nam nhân vẫn luôn dùng hết tính mạng để yêu ta, đã mãi mãi xa cách ta rồi! Tại sao?!

Ta nhẹ nhàng vỗ về gương mặt hắn, không dám buông hắn ra. Sợ 1 khi buông ra, hắn sẽ vĩnh viễn cách biệt ta. Ta muốn, cuối cùng, giữ chặt hắn. Thân thể hắn bắt đầu giá lạnh, chậm rãi biến hóa. Trên mặt cũng dần dần trở nên tái nhợt

Ta từ trong lòng móc ra viên dạ minh châu, đặt vào trong miệng hắn, trong nháy mắt, sắc mặt hắn lại bắt đầu chuyển biến tốt hơn. Ta xuất ra tất cả những bảo ngọc quý giá vào trên người hắn. Người hắn vẫn sẽ ấm, duy trì thân thể sẽ không phát lạnh! Nhưng là, Vấn Hiên! Ta làm như vậy, chàng liền thật sự có thể sống lại sao? Chàng thật sự có thể sao?

“Đại tỷ! tỷ không nên thương tâm! Sở dĩ tỷ phụ làm như vậy là bởi vì muốn tỷ hảo hảo sống trên đời này! Hắn từng nói nếu tỷ không đáp ứng thì muốn ta lên tỷ làm! Đại tỷ! Tỷ thông cảm cho hắn 1 chút! Hắn muốn tỷ hảo hảo còn sống trên đời này!” Phù Dung nói đến chỗ này, nước mắt liền cũng rơi xuống

Trong khoảng thời gian dài từ đó tới nay, tất cả mọi người đều xem Vấn Hiên như thân nhân của mình. Vốn muốn nín khóc nhưng khi nhìn nàng rơi lệ, nước mắt ta lại như vỡ òa! Nguyên lai nước mắt của ta vẫn chưa khô, vẫn cứ cuộn cuộn không dứt

Chỉ là, thương tâm đến chết lặng rồi. Tim ta, đau quá, đau đến sắp nhỏ máu, Vấn Hiên!

Qua ngày thứ hai, các muội muội cũng trở về. Người chết đã ra đi, nàng các thấy hắn như thế cũng khóc không thành tiếng. Ta yên lặng rơi lệ. Giọng nói bị nước mắt làm cho nghẹn ngào

“Vấn Hiên! Vấn Hiên! Chàng muốn nhìn hoa mai, lại còn nói muốn nhìn hai cây mai trước cửa Xuất Vân điện, là bởi vì chàng nhớ nhà, phải không? A! Trong khoảng thời gian này, cùng ta chịu khổ trong Phượng Hoàng cốc, chàng cũng không than trách 1 tiếng, Vấn Hiên! Chàng thật ra rất nhớ nhà, có phải không? Được rồi! ta đưa chàng về nhà!” Ta biết nếu không quyết định nơi mộ huyệt của hắn thì mọi người sẽ lập tức muốn đưa hắn đi chôn cất! Lúc này, ta cứ nhiên muốn dùng cách thức này để ở lại bên cạnh hắn thêm 1 chút

Nghe ta nói muốn đưa Vấn Hiên về nhà, các nàng cũng ảm đạm thần sắc, nhưng lại không nói nhiều! Khi bọn hắn đưa điều long quan mộc [quan tài bằng gỗ có chạm khắc hình rồng] lại đây, muốn đặt Vấn Hiên vào! Ta khóc đến mức trái tim như nứt ra! Vấn Hiên của ta! Sao có thể bị đưa vào trong quan tài! Hắn như thế nào có thể!

“Dùng kiệu đưa đi!” Ta tức giận nói.

Các nàng kinh ngạc nhìn ta, ta gật đầu “Dùng vậy! Dùng kiệu! hắn như thế nào có thể nằm trong quan tài! Một khi đã nằm vào trong quan tài, hắn liền thật sự đã chết! nhưng là, bây giờ, các ngươi xem xem, sắc mặt hắn vẫn còn hồng hào như vậy, tay hắn vẫn còn rất ấm! Các ngươi nói, hắn sao có thể chết rồi đây? Đưa hắn vào trong quan tài, hắn sẽ sợ hãi cỡ nào, thương tâm cỡ nào!”

“Đại tỷ! Hắn đã chết!” Duyệt Nhi quát lạnh nói.

Ta lắc đầu, đem tay nàng lại, để nàng sờ sờ tay hắn “Ngươi xem! Ngươi xem! Tay hắn rõ ràng còn ấm! hắn sao có thể chết rồi! không có chết, hắn còn đang chống giữ, chờ ta cứu hắn đây!”

Được nhi muốn gạt tay ta ra, nhưng là, chần chờ 1 hồi lâu, liền ngừng tay “Đúng vậy, đại tỷ, hắc còn chưa chết!”

“Đại tỷ! Tay hắc có độ ấm là bởi vì tỷ cho hắc ăn ngọc lô hoàn! Đại tỷ, tỷ không nên như vậy! Đã chết vẫn là đã chết!” Nhận Hỷ thành thật nói

Ta ôm chặt lấy hắc “Không đâu! Không đâu! Hắc không chết! Hắc sao có thể chết! Hắc là Vãn Hiên của ta! Ở bên cạnh ta nhiều năm như vậy, yêu thương ta nhiều năm như vậy! Ta là thần y! Ta là Diệp Dược Nô! Ta nhất định có cách cứu hắc, phải không? Không nên! Đừng để cho hắc 1 mình nằm trong quan tài!” Ta hít sâu 1 hơi, lên tiếng khóc lớn “Trước đó, hắc ở dưới vách núi, 1 mình cô độc bất lực trong 6 ngày! Tình cảnh lúc đó thế nào, các người có thể tưởng tượng được sao? Ta đã thề với bản thân sẽ không bao giờ bỏ hắc ở lại 1 mình! Vãn Hiên! Chàng tỉnh lại đi! Chàng sao có thể nhẫn tâm bỏ ta lại 1 mình! Chàng không biết là ta cũng sẽ thương tâm, cũng sẽ bất lực sao? Vãn Hiên! Chàng đừng chết! Ta muốn chàng sống! Vãn Hiên! Mặc kệ thế nào, ta cũng không cho bọn họ để chàng nằm lại 1 mình trong quan tài! Cái quan tài kia chỉ dành cho người chết, không phải Vãn Hiên! Vãn Hiên không phải là người chết!”

“Đại tỷ!” Một hồi lâu, Dược Nhi vỗ vỗ vai ta “Được! chúng ta ngồi kiệu! chúng ta không cần quan tài! Người đâu, vừa cỗ quan tài này đi cho ta! Các người mang quan tài đến Phụng Hoàng cốc làm gì! Trừ cho bọn ta xui xẻo sao? Các người không biết đại tỷ của ta vừa nói thành thân sao? Biến!” Nàng rút kiếm ra, quát to với bọn họ

Mấy người nâng quan tài im lặng 1 hồi lâu mới nói “Diệp Dược Nô này có phải đã điên rồi hay không? Rõ ràng là nàng gọi người mang quan tài đến!”

Được Nhi túm lấy áo hắc “Người dám nói lại lần nữa thử xem! Còn không mau cút! Chuyện hôm nay nếu truyền ra ngoài, ta cho tất cả các người đều chết chung, tru di cử tộc, một người cũng không tha!”

Bọn họ vội vàng kéo quan tài ra bên ngoài rồi chạy biến

Ta nhìn tang phục bọn họ đưa tới “Đốt! Đốt! Đốt hết!”

Nhận Hỷ thiêu hết tất cả. Người Diệp gia ta cho tới bây giờ đều hồng y tóc đen, lần trước đi tới Tuyên thành, chúng ta đều thuần 1 sắc bạch y, cứ như thể đã sớm biết chuyện này! Bây giờ, chúng ta ra khỏi Phụng Hoàng cốc đều là 1 thân tuyết trắng, trên đầu là thanh tram hao mai trắng. Đoàn người hạo hạo đặng đặng hướng về Hoàng thành Hoàng quốc

Các muội muội mang theo thị vệ, đội ngũ càng lúc càng đông! Lúc ra khỏi cốc, ta thấy Đường Vãn Thiên 1 thân bạch y, đôi mắt đỏ ngầu đứng ở ngoài cốc chờ! Đoàn người đứng phía sau, tất cả đều mặc y phục trắng

Ta không nói, dìu Vãn Hiên ngồi lên kiệu, ta không bao giờ bỏ lại Vãn Hiên 1 mình nữa! Đội ngũ kéo dài 10 dặm, hạo hạo đặng đặng, chậm rãi hành tẩu. Rõ ràng tất cả đều 1 thân bạch y nhưng lại không nhìn thấy quan tài. Trong đội ngũ có vài cỗ kiệu! Cỗ kiệu màu trắng

Ta và Vãn Hiên ngồi chung 1 kiệu. Đội ngũ đi rất chậm. Lúc vào Tuyên thành, người Tuyên thành chạy ra nghênh đón 10 dặm, trên đầu đeo khăn tang màu trắng, quỳ dài không đứng dậy nổi. Thái hậu khóc đến đứt cả tim, lúc này, ta phát hiện, gương mặt xấu xí của bà ta thật đẹp. Khi nàng phát hiện ta và Vãn Hiên ngồi chung 1 kiệu, bà ta mở to hai mắt, chỉ vào mũi ta, một hồi lâu mới nói “Hảo! Hảo! Hảo! Vãn Hiên yêu người cả 1 đời, hôm nay có thể được người tương đương như thế, đã không uổng phí cuộc đời này rồi!”

Nàng vừa nói xong, nước mắt của ta liền rơi xuống. Cầm chặt bàn tay của Vãn Hiên, bên môi nở 1 nụ cười mang theo nước mắt “Bà bà! Vãn Hiên, hắc có con rồi! Ta mang thai hài tử của hắc!” Ta bất giác xoa xoa bụng

Nàng oa địa một tiếng khóc lớn lên, ôm lấy ta, ôm lấy Vãn Hiên, cả kinh kêu lên “Vãn Hiên! Con nghe thấy không? Con có hài tử rồi! Mẫu hậu ngay từ khi con còn nhỏ đã rất thương con! Chỉ cần có thể làm cho Vãn Hiên sống, mẫu hậu cái gì cũng nguyện ý làm! Nhưng là, rõ ràng con đã hết bệnh rồi mà vẫn đi! Chẳng lẽ đây là báo ứng của ta sao? Vãn Hiên! Con không phải sợ! Mẫu hậu cùng con về nhà!”

Ta nhìn bộ dáng của nàng mà rơi lệ, một hồi lâu mới nói “Bà bà, Vãn Hiên, hắc chưa có chết! Người sờ xem, tay hắc vẫn còn ấm! Người xem xem, sắc mặt hắc vẫn còn tốt như vậy! Hắc sao thể thể đã chết? Cho nên,

chúng ta ngồi kiệu!”

Nàng nghe vậy, liền che mặt khóc lớn lên. Không lâu trước đây, ta và Vãn Hiên tới nơi Hoàng gia am đường này chính nàng 1 trận, nhưng là bây giờ, Vãn Hiên ở bên cạnh ta sẽ không bao giờ di chuyển được nữa rồi

Đội ngũ nghỉ ngơi 1 đêm rồi tiếp tục khởi hành. Ta vẫn như trước ngồi cùng kiệu với hân. Ta cho tới bây giờ vẫn không nghĩ rằng Vãn Hiên có 1 ngày sẽ bỏ ta mà đi! Sau khi rời Tuyên thành, đó là khoảng thời gian ta và Vãn Hiên hạnh phúc nhất, thanh nhạc nhất! Từ lúc thành thân, ta liền bắt đầu tìm kiếm Vãn Hiên. Sau khi tìm được, liền bắt đầu ngày đêm chăm sóc hân, thương tâm, lo âu, tất cả mọi tâm tình đều vô cùng thống khổ

Cho tới bây giờ, ta và hân ngồi chung 1 cỗ kiệu, vô cùng gần bó tương ôi, đây chính là hạnh phúc lớn nhất của chúng ta! Thật sự rất hi vọng, con đường này sẽ vĩnh viễn không kết thúc, vĩnh viễn không có điểm dừng. Trên con đường dài, vẫn có hân ở bên ta! Bàn tay, duỗi ra sau lưng hân, ôm lấy hân! Người dưới tay mềm nhũn! trong lòng ta cả kinh

Đội ngũ đi được hai ngày, liền bắt đầu tiến vào Hoàng thành. Trong Hoàng thành, tiếng khóc tràn ngập. Tất cả mọi người đều quỳ rạp xuống đất, trên đeo 1 chiếc khăn tang, hô to Thái thượng hoàng

Đây là cái gì? Khóc cái gì? Bọn họ tại sao khóc? Đợi khi đến hoàng cung, ta dìu Vãn Hiên xuống kiệu, bọn họ thấy vậy trợn tròn mắt. Vãn Hiên tắt hân là muốn tự mình trở về Xuất Vân điện, phải không?

Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng 1 thân tang phục màu trắng, quỳ gối trước cửa hoàng cung, các triều thần cũng mặc tang phục màu trắng, trong hoàng cung đều trắng茫茫 1 mảnh! Khi nhìn thấy ta ôm hân tiến vào, bọn họ cư nhiên nhất thời quên cả khóc

Lâu Nhạc Khanh oa oa khóc lớn xông lên, hô to đồ đệ, tại sao lại chết, vân vân!

Thanh kiếm của Dược Nhi liền gác trên cổ hân, lạnh lùng nói “Không ai được phép nói hân chết!”

Hân thoáng giật mình . Ta quay đầu, nở với hân 1 nụ cười sáng lạng “Sư phụ, Vãn Hiên, hân không có chết! Người tới sờ xem, tay hân vẫn còn ấm. Hân còn ngồi kiệu. Người chết phải nằm trong quan tài! Không phải sao? Chỉ có người sống mới có thể ngồi kiệu!” Nói xong, ta liền dứt khoát dìu hân đi vào bên trong

Lâu Nhạc Khanh dùng ánh mắt hỏi Đường Vãn Thiên, Đường Vãn Thiên cau mày lắc đầu

Tất cả mọi người đều lên tiếng khóc lớn . Trong khoảng thời gian ngắn, trong hoàng cung, tiếng khóc rung trời. Ta cau mày, lạnh lùng nói “Tại sao khóc? Bọn họ đang làm cái gì? Các đại thần của người đang làm gì? Vãn Hiên hồi cung, không phải là chuyện mừng sao? Tại sao họ thành như vậy! Các người muốn trừ hại người nào?!”

Các đại thần không biết phản ứng như thế nào. Tuyệt Hoàng đi tới trước người ta, nói với các đại thần “Mọi người bình thân! Thái thượng hoàng thúc thúc của ta chỉ là hồi cung mà thôi! Mọi người hân nên vui mừng, khóc lóc như vậy, Thái thượng hoàng thúc thúc sẽ mất hứng!”

Đường Vãn Thiên ở phía sau gật đầu. Bọn họ lúc này mới run rẩy đứng dậy, lui sang 2 bên

Lúc này đây, ta còn tâm tư nào mà quan tâm đến bọn họ. Nhỏ giọng nói nhẹ bên tai Đường Vãn Hiên “Đi thôi! Vãn Hiên! Chúng ta quay về Xuất Vân điện!”

Ta đoạn đường dìu hân, gian nan tiêu sái . Ta không cho bọn họ giúp ta. Đến khi ta cảm thấy không còn sức lực, liền kéo hân trên lưng, đoạn đường chậm rãi hành tẩu. Bàn chân hân lưu lại 1 dấu vết thật dài ở phía sau

Ta dùng hết chút khí lực cúi cùng, công hân lên hết các bậc thang “Không có gì đâu! Vãn Hiên! Lập tức sẽ về đến nhà rồi! Không có việc gì! Chờ 1 chút nữa, tới nhà ngay rồi!”

Lúc này, chân ta đã bắt đầu nhũn ra, dưới tay buông lỏng, người trên lưng liền ngã thẳng xuống phía sau

Ta thét chói tai, quay lại ôm hân, nhưng lại nhìn thấy Đường Vãn Thiên đã đem hân ôm vào trong ngực

Ta không nói, đoạt lại Vắn Hiên từ hân trong lòng hân, rút cuộc bỏ lên Xuất Vân điện rồi. Ta tưởng rằng, nghênh đón 2 bọn ta sẽ làm 1 Xuất Vân điện ngày xưa, nhưng không ngờ, bên trong Xuất Vân điện giăng đầy khăn trắng, cứ nhiên là 1 linh đường với cỗ quan tài!

Bọn họ thấy ta lại đây, liền đi lại tiếp lấy Vắn Hiên trên lưng ta. Ta lãnh đạm nói “Các người làm gì? Nơi này, vốn là muốn làm gì?” Nói xong, ta liền kinh kêu 1 tiếng, phun ra 1 ngụm máu tươi. Sau đó, cái gì cũng không còn biết nữa!

143. Q.3 - Chương 37: Kết Cục – Phần 7-8

Trong bóng tối, ta như nghe được tiếng hài tử khóc. Một tiếng rồi lại 1 tiếng, cảnh sắc thay đổi, trên chiến trường, trong thiên quân vạn mã, hài tử ta sinh gọi ta mẹ mẹ! Ta không thấy rõ bộ dáng của hài tử, bất quá, ta lại biết rõ đó là 1 hài tử đáng yêu

Trong chớp lát sau, cảnh sắc lại thay đổi, hài tử bắt đầu đã có 2 bím tóc. Gương mặt nhỏ nhỏ, quật cường, đáng yêu, ánh mắt không khác gì ta! Là nữ nhi sao, hài tử của ta là nữ nhi sao? Lòng ta đau xót, nàng chỉ chỉ vào bụng ta, bật cười khúc khích

Hình như nàng muốn nói với ta cái gì đó, là cái gì? Ta nghiêng đầu, bàn tay bắt giắc xoa xoa lên bụng. Là nữ nhi, hài tử mất tích của ta là nữ nhi! Đã chết rồi sao? Có phải nàng đã chết không? Nếu không, tại sao cứ nhiên gặp ta trong mộng? A! Đây là báo mộng sao!

Nàng khúc khích cười, hô to với ta “Mẹ mẹ, mẹ mẹ, gặp lại!” Dứt lời, nàng liền xoay người, chạy vọt về phía có ánh sáng

Âm thanh trong trẻo khảm vào trong tim ta, trái tim ta không tự chủ được mà đau đớn. Vươn tay, muốn đuổi theo, nhưng 2 chân có thể nào cũng không động đậy được “Hài nhi, hài nhi, trở về!”

Nàng như không nghe thấy, vội chạy thẳng về phía trước. Một hồi lâu, Vắn Hiên đứng phía cuối ánh sáng, dang đôi bàn tay to, đem hài nhi ôm lên, nở nụ cười với ta

“Vắn Hiên, Vắn Hiên, chàng chờ ta 1 chút!” Ta liều mạng đuổi theo luồng ánh sáng đó. Thân ảnh của Vắn Hiên lúc trái lúc phải, cho dù ta chạy đến rồi 2 chân nhưng vẫn không đến gần hân được. Ý cười ảm áp bên môi hân không thay đổi “Nô nhi, trở về đi, đây là phải là nơi nàng nên tới!”

Ta khóc lớn nói, “Không phải, không phải, ta không quay về, chàng đừng đi!”

Thân hình nữ hài trong tay hân chậm rãi lớn lên, cuối cùng cứ nhiên biến thành bộ dáng 1 cô nương. 15, 16 tuổi, xinh đẹp cực kỳ, hồng y tóc đen, nàng ôm cổ hân, khúc khích cười. Ta hí hóp mắt, muốn nương theo ánh sáng nhìn rõ mặt nàng, nhưng không thành công

Vắn Hiên thở dài “Trên người nàng còn có hài nhi của chúng ta, nàng sao có thể đuổi theo ta đây? Trở về đi, sinh hạ hài nhi, sau này, đành giao phó nó cho nàng rồi. Nô nhi, gặp lại!” Dứt lời, trên người chậm rãi phát ra ánh sáng, cả người lơ lửng trong không trung, hai thân ảnh đột nhiên biến mất trong không khí, trở thành 1 bầu trời đầy sao

Đừng đi! Ta khóc đến tê tâm liệt phế, ruột gan đứt từng khúc. Đừng đi, Vắn Hiên, đừng bỏ ta lại 1 mình

Đầu đầy mồ hôi mà tỉnh lại, “Đừng, đừng đi!” Ta lên tiếng kêu to.

Phù Dung tỉnh tở lau mồ hôi trên trán ta, nhẹ giọng nói “Đại tỷ, không nên quá thương tâm, cẩn thận hài tử!”

Ta thoáng giật mình, bắt giắc đặt tay lên bụng, không sai, là hài tử của ta và Vắn Hiên! Tâm tình kích động như vậy, hài tử rất dễ chảy sản [hư thai]. Nhưng là, mỗi lần nghĩ đến việc Vắn Hiên đã cách xa ta, trái tim ta đã đau đến không thể khống chế

Vắn Hiên, chàng như thế nào đã cách xa ta rồi?

“Vắn Hiên đâu?” Ta nghẹn ngào nói. Lúc này, thanh âm của ta cứ hiện đã nghẹn đến mức không thể phát âm được rồi

Phù Dung thở dài, nhẹ giọng nói “Bọn họ cũng không dám đưa hấn vào trong quan tài, bây giờ đang ngủ bên trong Xuất Vân điện!”

Sống mũi ta cay xè, bọn họ cứ nhiên ném hấn ở đại điện! Hấn là Vấn Hiên! Đã trở về nhà mình, vì sao muốn phải bị đưa đến đại điện, hấn ngay cả việc quay về phòng mình, nhìn ngắm cây mai trước cửa sổ cũng không thành sao? Hấn đã ra đi, còn cây mai phía trước Xuất Vân điện thì sao?

Nếu không phải vừa rồi nhìn thấy hai cây mai bên ngoài, ta cứ tưởng rằng bọn họ đã đào tất cả cây mai ở nơi này lên, di chuyển đến Phượng Hoàng cốc [nếu mọi người có thắc mắc tại sao trong chương trước có nói là 2 cây mai này được đem đến Phượng Hoàng cốc thì ta xin giải thích là mấy cây mai đó là giả, Nô tỷ nói vậy chỉ để an ủi anh Hiên thôi]

“Ta muốn đi đến bên cạnh Vấn Hiên!” Ta lạnh lùng nói. Dứt lời, liền đứng dậy, chậm rãi bước đi

Trên linh đường đầy những bó hoa màu trắng, tất cả các cung nữ trong Xuất Vân điện đều khóc lóc nước mắt chảy ròng. Trên linh đường, đó người đốt chỉ tiền [giống như giấy tờ vàng bạc ý], có người thắp hương, trong màn hương khói tràn ngập, ta như thấy được Lâu Nhạc Khanh khóc đỏ cả mắt. Nguyên lai, trên đời này không chỉ có 1 mình ta thương tâm cho Vấn Hiên

Bọn họ, cũng nghĩ đến Vấn Hiên. Đúng vậy, Vấn Hiên vốn vô cùng ôn nhu, vô cùng tốt với mọi người? Tại sao lại ra đi sớm như vậy? Trời cao đối với hấn sao mà bất công

Ta đi thẳng vào trong linh đường. Xốc khăn màn màu trắng lên, nhìn thấy Vấn Hiên sắc mặt như thường, thẳng tắp nằm bên cạnh quan tài nằm hoàng long, vô cùng an tường, giống như chỉ ngủ thiếp đi. Nhưng là, trong lòng ta biết rõ, hấn sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa

Cầm tay hấn 1 hồi lâu, nước mắt ta liền rơi xuống. Nhẹ nhàng vỗ về gương mặt hấn, nhẹ nhàng nói “Vấn Hiên, lần này chàng đi thật sự, phải không? Chàng không bao giờ cần Nô nhi nữa, phải không? Đùng vậy, ta đối xử với chàng như vậy, chàng không quan tâm ta, ta cũng không thể oán trách chàng! Ta sẽ hảo hảo sinh hạ hài nhi, dưỡng dục nó nên người. Chàng yên tâm đi, Vấn Hiên

Khăn màn bị người khác xốc lên, Đường Vấn Thiên đứng ở bên cạnh ta, cau mày nhìn ta

“Để cho Vấn Hiên vào quan tài đi! Người chết không thể sống lại, nàng đã thương tâm quá đủ rồi!” Hấn nghẹn ngào nói

Ta xuyên qua màn nước mắt, nhìn vào mắt hấn, một hồi lâu mới nói “Người thì biết cái gì!”

Hấn tuân ra 1 tiếng rống to “Ta như thế nào không biết! Nỗi đau mất đi người mình yêu mến, nàng nghĩ rằng ta chưa từng trải qua sao? Lúc nàng ở trên vách núi đoạn chương tuyệt tình, lại còn ném Tuyệt Hoàng lại cho ta, làm cho ta không thể đuổi theo nàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng biến mất trước mặt ta, làm cho ta ngay cả cơ hội giải thích cho nàng cũng không có! Nàng đâu phải là chưa từng yêu! Bây giờ, Vấn Hiên đã chết, nhưng nàng lại 1 mực khẳng khẳng hấn chưa chết, nàng không biết, làm như vậy, tất cả mọi người chúng ta đều đã phát điên theo sao? Lúc nàng thương tâm thì không biết rằng mọi người cũng sẽ thương tâm sao? Hơn nữa, nàng, còn mang thai hài tử của Vấn Hiên!” Hấn nói đến chỗ này, nghẹn ngào 1 tiếng, yết hầu nhẹ giọng nức nở, một hồi lâu mới nói “Chính là vì hài tử, nên nàng phải chấp nhận sự thật!”

Ta yên lặng mà nhìn chằm chằm Vấn Hiên “Đưa vào quan tài đi! Trên người Vấn Hiên có hàn băng ngọc ngàn năm, thi thể sẽ được bảo quản ngàn năm. Chờ trời sáng thì đem hấn vào hoàng lăng đi!”

Vừa được ta đồng ý, hấn liền vén rèm giường giọng nói, “Người đâu! Đem Thái thượng hoàng vào long quan!”

Mới nói xong, tám người ngoài sương liền tiến vào hậu đường, nâng hấn vào trong long quan. Ta quay đầu không nhìn bọn hấn. Một hồi lâu, phi thân qua “Không nên! Ai cho các người đưa hấn vào trong quan tài!”

Bọn họ thoáng giật mình , Đường Vấn Thiên kiên định kéo ta lại, lúc nắp quan tài đóng lại, ta cơ hồ chết ngất

Qua ngày thứ 2, tất cả mọi người trong cung đều mặc tang phục đi đưa tang Vấn Hiên. Ta 1 thân tố y [áo trắng], dưới thân vô lực, Được Nhi ở 1 bên dìu ta, chậm rãi bước đi! Trên đoạn đường, chỉ tiền tung bay,

pháo không ngừng nổ, như thể đã diễn luyện cả năm ngàn lần. Lòng ta, vô cùng thương tâm, vô cùng khó chịu

Hoàng lăng chậm rãi mở ra. Trong hoàng lăng chỉ có những người hoàng thất, ta và Đường Vãn Thiên, Tuyết Thế, Tuyết Hoàng chậm rãi đi vào. Đạp vào mặt là tượng cự long 9 đầu, vốn cũng đi muốn gặp vì long [con rồng này ==]. Đáng tiếc, hài nhi của Vãn Hiên còn đang ở trong bụng ta

Đi vào bên trong, nhìn thấy rất nhiều hài cốt. Trong tay còn cầm các binh khí. Từ trên người bọn họ, có thể thấy, đó là các thị vệ trong hoàng cung. Ta khó hiểu, rõ ràng là thị vệ, vào nơi này làm gì, hay là muốn xuống mồ sao?

Mới nghĩ như vậy, tám người khiêng long quan đứng thẳng người lại, Đường Vãn Thiên dịch chuyển ngọn đèn bên mép Kim Long, cửa đá miện Kim Long chậm rãi mở ra

Chiều rộng của cánh cửa vừa vặn có thể dung nạp 8 người nâng quan tài tiến vào. Ta nghĩ, đó là ngày đó đã tính toán tốt. 8 người khiêng long quan đi phía trước, mấy người bọn theo sau. Đi qua 1 thông đạo thật dài mới nhìn thấy chỗ mộ hoàng thất. Trên từng ngôi mộ cũng đều có ghi tên tự, có Hoàng quốc hoàng đế, có Hoàng quốc hoàng hậu

Từng cỗ quan tài được xếp thưa ra, rất có chủ ý, không phải nói là người đã chết thì có thể tùy tiện ném vào cùng 1 chỗ. Hoàng đế xếp ở đầu, phía sau hẳn theo thứ tự là Hoàng hậu và con nối dõi. Nếu con nối dõi làm hoàng đế thì lại xếp cùng 1 hàng, không làm hoàng đế thì xếp ở hàng phía sau

Các phi tử chôn cùng không có tư cách được đưa vào mộ thất này

Bởi vì Vãn Hiên cũng xem như đã làm hoàng đế, liền được xếp ở hàng thứ nhất. Tuy chỉ làm hoàng đế trong chốc lát, nhưng vẫn luôn được thể nhân kính ngưỡng

Nhìn bọn họ khiêng quan tài hẳn tới, trái tim của ta như tan nát. Quan tài hoàng hậu phía sau hẳn nên là chỗ của ta. Hoặc là, ta cũng không có tư cách. Vỡ về bụng, ta cảm giác nước mắt đã chảy gần cạn

Mộ phần của Tuyết Thế và Tuyết Hoàng cũng sẽ ở chỗ này. Ta của mày, đây nơi sở hữu cuối cùng của người hoàng thất sao? Trong lòng không khỏi đau đớn

Đường Vãn Thiên gật đầu với 8 người thị vệ khiêng quan tài. Khi mấy người bọn hẳn cầm thanh đinh thật dài niêm phong quan tài Vãn Hiên, ta tuôn ra 1 tiếng khóc lớn, phi thân qua

Bọn họ như thế nào có thể nhốt Vãn Hiên lại, bọn họ như thế nào có thể

Đường Vãn Thiên kéo ta lại “Không phải nàng muốn dung nhan Vãn Hiên ngàn năm không thay đổi sao? Dưới nền đất này là hân băng ngọc ngàn năm rất lớn. Vãn Hiên ở chỗ này vẫn sẽ rất tốt, tin tưởng ta!”

Ta khóc lớn, muốn tiến lên, nhưng lại bị hẳn kéo ra khỏi chỗ mộ huyết. Không nên!

“Không phải nàng muốn gặp phụ mẫu của nàng sao?” Hẳn lạnh lùng nói

Tuyết Hoàng nói, “Mụ mụ, đúng vậy, không phải người muốn gặp ông ngoại, bà ngoại sao? Tuyết Hoàng cũng muốn nhìn ông ngoại bà ngoại 1 chút”

Ta ngừng khóc, một hồi lâu mới nói, “Bọn họ, ở nơi nào?”

Hẳn cười, mở ra bức tượng rồng năm đầu, ở từng cái đầu đều lộ ra 1 lượng lớn cỗ quan tài, so với lúc trước nhìn thấy còn rất nhiều

Hẳn đi tới bên cái đầu thứ 2, chỉ chỉ vào quan tài. Ta quỳ rạp xuống đất “Phụ thân, mẫu thân! Các người sao ra đi sớm như vậy? Tại sao bỏ Nô nhi lại 1 mình!”

Tuyết Thế và Tuyết Hoàng cũng quỳ xuống theo ta

Đường Vãn Thiên từ trong lòng móc ra 1 mảnh da dê, đưa tới trước mặt ta “Nô nhi, cầm lấy cái này đi! Ta không cần dùng nữa, đã biết hết các con số rồi!”

Ta cau mày, híp mắt nhìn hẩn một hồi lâu mới nói, “Người đang nói cái gì?” Ánh mắt nhẹ di chuyển, nhìn thấy 1 cỗ quan tài gỗ ở phía sau quan tài của cha mẹ ta. Trong lòng ta rùng mình, chỉ vào cỗ quan tài bằng gỗ, nói “Đường Văn Thiên, trong quan tài “Đường Văn Thiên, trong quan tài, là người nào?”

Thanh âm của ta rất nghẹn ngào, dự cảm xấu trong lòng càng ngày càng lớn, bên môi Đường Văn Thiên nổi lên nụ cười bất đắc dĩ “Nàng phát hiện rồi!”

Ta thu tay đặt lên ngực mình “có phải là hài nhi đã mất tích của ta không? Có phải không, Đường Văn Thiên? Người nói ngày đó nó biến mất, nhưng kỳ thật là đã thật, phải không, phải không? Tại sao có thể như vậy? Hẩn nói rõ ràng có thể tìm về, tại sao lại phát sinh loại sự tình này?” Ta của ta vỗ vỗ ngực, sợ rằng nếu dừng lại, trái tim liền sẽ không còn đập

Hẩn ảm đạm sắc mặt, đầu tiên là gật gầu, sau đó lại lắc đầu

Ta nhìn chăm chăm vào thần sắc của hẩn, hét lớn “Rốt cuộc là có phải hay không? Nói với người, nó rõ ràng là còn sống, tại sao có thể ở chỗ này! Người mau mở quan tài ra, người mở ra!”

Hẩn lắc đầu, lại lắc đầu, “Cỗ quan tài này, không thể mở! Nô nhi, nếu mở quan tài, người bên trong sẽ lập tức hóa thành tro bụi. Nàng nghe ta, trước tiên chúng ta đi ra ngoài, được không?”

Vấn Hiên chết, bị đem vào trong long quan lạnh như băng, hài nhi chết, cũng bị đem vào trong hoàng lăng này. Hẩn như thế nào có thể làm nhiều chuyện trước mặt ta như vậy! ta lúc ấy tìm kiếm, hẩn cũng không nói 1 câu, tất cả mọi người đều biết, nhưng bọn hẩn lại tình nguyện cùng giúp ta tìm

Nhiều người như vậy mà cứ nhiên không một ai nói cho ta biết. Trong nháy mắt, tuyệt vọng, bất lực cho hồ đã quật ngã ta. Tuyệt Hoàng giật nhẹ góc áo ta, nhỏ giọng nói “Mụ mụ, mụ mụ không nên quá thương tâm. Muội muội mất, mụ mụ còn có bọn ta, còn có tuổi đệ đệ và tiểu muội muội trong bụng”

Nước mắt ta liền lăn dài xuống. Châm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt nhỏ nhắn của Tuyệt Hoàng “Ngay cả Tuyệt Hoàng cũng biết đó là muội muội. Ngay cả Tuyệt Hoàng cũng biết muội muội sớm đã chết, phải không? Có phải Vấn Hiên thúc thúc cũng sớm đã biết rồi? Nhưng là, Vấn Hiên thúc thúc vì không muốn mụ mụ thương tâm nên không nói ra. Nguyên lai, trên đời này, chỉ là mỗi mụ mụ không biết mà thôi. A, nguyên lai, nữ tử trong giấc mộng đó là hài nhi của ta. Vấn Hiên ở thế giới bên kia cũng sẽ giúp ta chăm sóc hài tử

Tuyệt Hoàng ô ô khóc, nhỏ giọng nói “Mụ mụ, mụ mụ, đừng khóc.”

Nguyên lai, Kim Long nói mất đi còn có thể tìm về, đó là có ý này. Hẩn không nói khi tìm về thì còn sống hay đã chết. Ta nghĩ đến trăm ngàn viễn cảnh khi gặp lại hài nhi, nhưng không ngờ lại là như thế này

Cứ nhiên tìm thấy nàng bên trong lăng mộ hoàng thất. Đây là cái gì, tìm được thi thể mà cũng xem như là tìm được sao? Trong hoàng lăng này đã mai táng rất nhiều thân nhân của ta, phụ thân, mẫu thân, Vấn Hiên, hài nhi. Tương lai, Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng của ta cũng sẽ ở chỗ này. A! Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ta cũng sẽ được an táng ở chỗ này, phải không?

Trong tâm ta đau đớn. Có phải nếu như không có nơi này, bọn họ đều đã sống lại? Cái thế giới này chỉ để lại Đường Văn Thiên đối đầu với ta, cùng nhau xem tương lai thế nào sao?

“Đường Văn Thiên, người mang các hài nhi ra ngoài đi, để ta nhìn Vấn Hiên 1 chút. Ta chỉ lại bên hẩn trong chốc lát rồi sẽ ra ngoài” Ta nhỏ giọng nói

Hẩn cau mày, một hồi lâu mới nói, “Nửa canh giờ, nếu như sau nửa canh giờ nàng còn không ra, ta liền vào bắt nàng ra ngoài!”

Ta gật nhẹ đầu, hẩn lúc này mới dẫn Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng ra ngoài

Ta cười khổ. Lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh binh khí va chạm, ta cau mày, trong mộ huyết còn ai không muốn sống? Ai muốn quấy rầy Vấn Hiên của ta, hài nhi của ta, phụ mẫu của ta?

Ta cau mày, xoay người, chậm rãi đi ra mộ huyết.

Nam nhân đó 1 thân hắc y, là Đường Vũ Hiên. 8 người đi theo vào đã bị hẩn giải quyết, trong cả mộ huyết chỉ còn lại ta và hẩn

“Bên ngoài nhiều người như vậy, người vào bằng cách nào?” Ta lãnh đạm nói.

“Ta tự có đường của ta! Diệp Dục Nô, ta không muốn chết trong tay ngươi, mà lúc này là cơ hội duy nhất của ta! Cho nên, ta đến đây để giết ngươi!” Hân lạnh lùng cười

Lúc này hân vẫn giống như lúc bọn ta mới quen, vô cùng cuồng vọng, vô cùng âm trầm. Nếu như hân không biểu lộ vô cùng nhiệt liệt bên người ta, ta sẽ tưởng rằng đây cũng chỉ là 1 giấc mộng của ta mà thôi

“5 năm trước ngươi không giết được ta, bây giờ, ngươi lại tới giết ta, phải không? Tại sao không dồn ta và chỗ chết, Đường Vũ Hiền?” Ta bình tĩnh nói, cứ như thể người hân muốn giết không phải là ta

Hân cuồng thanh cười to, chậm rãi đi tới chiếc quan tài bằng gỗ, lấy tay định mở nắp quan tài, khuôn mặt tự tiếu phi tiếu nhìn ta. Hân thần bí nhìn cổ quan tài, lại nhìn ta “Ngươi không biết sao?”

“Biết cái gì?!” Ta cắn răng nói.

Hân cười nói, “Bên trong cổ quan tài là người nào, ngươi muốn xem không? Chỉ cần ngươi muốn, ta có thể mở ra cho ngươi xem!”

Ta cau mày, rất muốn trả lời, nhưng trong lòng có 1 âm thanh gào thét không nên xem. Ta nói giọng khàn khàn “Muốn thì sao, mà không muốn thì sao?”

Hân bật cười ha ha “Nhìn đi! Nhìn đi, tất cả mọi người đều đã sáng tỏ rồi! Nhìn đi, Diệp Dục Nô, nhìn đi!”

Nhìn thấy bộ dáng của hân, ta nổi lên ý nghĩ phản kháng, lạnh lùng nói “Tại sao ta phải nghe ngươi? Khai [mở] quan nữ nhi ta, làm cho nàng sau khi chết cũng không được an bình. Ngươi cho rằng ta sẽ nghe theo ngươi sao?”

Hân sợ run một hồi lâu, yên lặng nhìn ta , “Nguyên lai ngươi đã biết rồi! Như vậy, Diệp Dục nô, chúng ta đi xem quan tài của Đường Văn Hiền 1 chút, thế nào? Chuyện của hân, ngươi nhất định không biết!”

Ta cau mày, lạnh lùng nói, “Ngươi đang nói cái gì?!”

Hân cười ha ha “Nhìn đi, rồi sẽ biết!” Dứt lời, kéo lấy ta, hân tiến vào trong mộ huyết Kim Long. Sắc mặt ta không chút thay đổi, lạnh lùng nhìn hân

“Ngươi không cần mở quan tài của hân ra, ta cũng biết, có phải ngươi muốn nói đến vết thương trên lưng Văn Hiền? Trên lưng hân có 1 vết thương giống như bị cao thủ đánh 1 chưởng!” Ta nói giọng khàn khàn.

Hân ngẩn người, buông ta ra, hân nghiêm mặt “tại sao ngươi cái gì cũng đoán được! Như vậy, ngươi nói ra xem vết thương trên lưng hân là ai làm?”

Ta lạnh nhạt mà nhìn chăm chú rồi hân liếc mắt một cái, một hồi lâu mới nói, “Ta không biết, khó khăn không được, ngươi biết?”

Hân hé ra gương mặt tức giận đến đỏ bừng “Diệp Dục Nô! Ta thấy ngươi là không muốn cứu Đường Văn Hiền rồi, có phải không?”

Ta lạnh nhạt nhìn hân “Quốc sư, người chết không thể sống lại. Văn Hiền hân đã cách biệt ta rồi! cho dù không tình nguyện chấp nhận sự thật này thì cũng đã quá muộn. Nếu quốc sư thật sự có bản lĩnh thì ngày đó sao không đi cứu Tuyên Tuyết Tấn? Quốc sư trân trọng Tuyên Tuyết Tấn như vậy, ta tin ngài tất hân sẽ nghĩ cách cứu sống hân, phải không?”

Hân thoáng giật mình, một hồi lâu mới nói “Diệp Dục Nô, ngươi thay đổi rồi, ngươi sao có thể trở nên như thế? Một người như vậy sao có thể giết chết ta?! Ngươi không còn nhân tâm, dứt khoát như trước mà đã trở nên không khác gì 1 người phụ nữ bình thường rồi. Vậy thì, ta còn đang lo lắng cái gì?” Hân như không ngừng hỏi chính mình

Bên môi ta nổi lên nụ cười vô lực “Đúng vậy, nói cho cùng, ta cũng chỉ là 1 người phụ nữ mà thôi! Một nữ nhân, có cao ngạo thế nào, thì cũng chỉ là 1 người phụ nữ. Nữ nhân, một khi hữu tình thì cũng không mạnh mẽ nổi, một khi có hài như thì cũng chỉ là 1 người mẫu thân mà thôi. Nữ nhân mạnh mẽ mà không bảo vệ

được thân nhân của mình thì có tác dụng gì? 1 nữ nhân không thể bảo vệ hài nhi, không thể bảo vệ phụ quân thì cũng chỉ là kẻ yếu đuối

Hắn từ trong lòng móc ra 1 viên ngọc rồng màu vàng đồng “Người xem, Diệp Dược Nô, người xem! Người có biết đây là vật gì không?”

Ta lắc đầu, “Có liên quan gì đến ta đâu!”

Hắn cau mày, “Đây chính là thần ngọc long vương! Đông Hải Long Vương, như thế nào mà không biết! Đây là viên ngọc long vương tu luyện ngàn năm, có được thứ này, người có thể lên trời xuống đất, muốn đến đâu thì đến đó. Trước khi người được phong hậu, ta không phải đã nói với người rằng ta biết Sa Hận Thiên sẽ phong Tiểu Hạ Diệp gia người làm đại phi sao? Người nói, ta như thế nào mà biết được, đó là vì có trong tay viên thần long ngọc này!”

Ta thoáng cau mày, lúc này mới tỉnh tể mà nhìn thoáng qua viên ngọc hình rồng. Cho đến lúc này, ta mới phát hiện, viên ngọc đó không phải là hình rồng, mà là, bên ngoài trong suốt, bên trong là 1 tiểu long [con rồng nhỏ] màu vàng đang nô đùa du ngoạn, hình thái ngoại mạo giống như là chân long [rồng thật]

Đây là Kim Long thần ngọc sao? Trong lòng ta thất kinh. Mặc dù không nói gì, nhưng là, ta xác định, đây tất hẳn là Kim Long thần ngọc

Tại sao Long thần ngọc lại ở chỗ này? Trong lòng ta thất kinh. Nói như vậy, ta gọi Kim Long, hẳn không xuất hiện là bởi vì mất đi viên ngọc này sao?

Viên ngọc này có thể khởi tử hồi sinh hay không? Trong lòng ta đột nhiên sinh ra 1 niềm hi vọng

“Ta không tin! Viên ngọc này của người chắc chắn là giả. Long vương thần ngọc sao có thể đơn giản bị người phạm khổng chế trong tay như vậy? Khoan nói đến Quốc sư người, cho dù là người cả giới, cho dù là thân nhân cũng không thể!” Ta lạnh lùng nói. Ta nhất định phải đoạt được Long thần ngọc này! Chỉ khi đoạt được Long thần ngọc, ta mới có cơ hội cứu được Vãn Hiên

Ta đang ôm niềm hi vọng này sao?

Hắn thấy ta nói như thế, thoáng giật mình , một hồi lâu mới nói, “Xem ra, không cho người xem, người quả quyết sẽ không tin. Ta chính là thân nhân ấy, vốn là thân nhân mà trời cao chỉ thị, ta như thế nào mà không biết! Được, ta cho người xem 1 chút! Người nói đi, người muốn xem cái gì?”

Ta muốn xem xem Tuyên Tuyết Dung rốt cuộc ở nơi nào. Nhưng là, ta đã đáp ứng tâm nguyện của Vãn Hiên, không bao giờ truy tìm Tuyên Tuyết Dung nữa “Ta muốn biết mộ phần của Tuyên Tuyết Dung rốt cuộc ở nơi nào!”

Hắn lấy tay bao bọc Thần Long ngọc, trong miệng đọc đọc thần chú “Thiên chi nhai, hải chi sùng, Tuyên Tuyết Dung đang ở nơi nào?! Long vương thần ngọc, mau mau hiện hình!” hắn mới nói xong, bên trong Kim Long thần ngọc liền phát ra 1 luồng ánh sáng trước. Ánh sáng vô cùng chói mắt, ta nheo mắt lại, muốn nhìn, nhưng lại không nhìn thấy

Hắn thoáng giật mình , “Như thế nào có thể, không có khả năng! Ta làm lại! Thiên chi nhai, hải chi sùng, Tuyên Tuyết Dung đang ở nơi nào! Long vương thần ngọc, mau mau hiện hình!”

Bên trong Kim Long thần ngọc lại phát ra 1 mảnh sương mù màu đen, ta lấy tay xua đi, rồi lại không nhìn thấy

“Thoạt nhìn, có vẻ mất linh quang rồi!” Ta kết luận. Sắc mặt hắn thoáng cái trở nên trắng bệch. Một hồi lâu mới nói “Như thế nào có thể! Rõ ràng chính là Long thần ngọc, như thế nào có thể!”

Hắn thoáng giật mình , một hồi lâu mới nói, “Là như thế này sao? Như vậy, lúc trước nhìn thấy người sẽ giết chết ta, có phải cũng là giả hay không?” Hắn vỗ vỗ Long thần ngọc, chụp lấy tiểu long đang chạy khắp nơi bên trong

“Người đối xử với tiểu long không được tốt lắm. Người đưa Long thần ngọc cho ta xem nào!” Ta cười nói.

Hắn thoáng giật mình , “Tiểu long cũng có cái gì mà vất vả sao? Người đang nói giỡn hay sao?”

Ta lắc đầu, đem mặt hướng sát vào Long thần ngọc, nhỏ giọng nói “Tiểu Kim Long, người là tiểu Kim Long, có đúng không? Ta muốn biết Tuyên Tuyết Dung rốt cuộc táng thân ở nơi nào!”

Bên trong Long thần ngọc chậm rãi phát ra 1 đạo kim quang, nơi tận cùng của kim quang là 1 mảnh hắc ám

Ta cau mày, cư nhiên ngay cả Long thần ngọc cũng không tìm được chỗ của ả! Ả như là được mọi người bảo vệ vô cùng chu đáo. Trái dù là chết cũng vẫn vậy

Là chàng sao? Vấn Hiên, là chàng đang bảo vệ ả sao? Chỉ là, chàng không biết sao? Trong một khác ta đáp ứng chàng, ta đã từ bỏ việc trả thù ả! Cho nên... cho nên....

Thôi! “Nọ vậy làm đơn giản thôi, người tìm Đường Tuyết Thế và Đường Tuyết Hoàng là được!” Đường Vũ Hiên oa oa hét lớn

Ta hừ lạnh một tiếng “Bọn họ ở bên ngoài!”

“Người hỏi Long thần ngọc này, hắc sẽ có biểu hiện địa!” Hắc vội vàng thúc giục .

Ta nhẹ giọng nói, “Long thần ngọc ơi Long thần ngọc, hài tử của ta bây giờ đang ở nơi nào, xin người cho ta biết.”

Bên trong Long thần ngọc chậm rãi phát ra kim quang, tiểu Kim Long bên trong Long thần ngọc du dương sung sướng. Phía cuối kim quang chậm rãi hiện ra 1 bóng người, là 1 thiếu nữ 15, 16 tuổi, 1 thân hồng y đang vô cùng an tường nằm trên băng ngọc hàn giường được trang mấn tiên hoa. Trên bả vai nàng, mơ hồ hiện ra ấn ký hoa mai màu đỏ, là hài nhi đã mất đi của ta. Ta nheo mắt lại, muốn cẩn thận nhìn rõ mặt nàng 1 chút.

144. Q.3 - Chương 38: Kết Cục – Phần 9-10

Ta nheo mắt lại, đang muốn nhìn cẩn thận 1 chút, bên khóe mắt lóe lên 1 tia sáng, Đường Vũ Hiên quỷ dị rút thanh kim kiếm bên hông ra, đâm vào ngực ta. Bản năng sinh tồn làm cho ta rất nhanh rút vỏ kiếm của hắc, cần thanh kiếm của hắc lại. Vỏ kiếm và kim kiếm cùng nứt ra!

Hắc không ngờ rằng ta cư nhiên phản ứng nhanh như vậy, lúc hắc chần chờ, ta liền thoảng cái gõ lên Long ngọc trong tay hắc. Hắc nhẹ buông tay, ta cúi người, đem Long thần ngọc nắm ở trong tay. Hắc gần như phát điên đuổi giết ta. Ta không thể chết ở chỗ này! Ta phải rời khỏi nơi này! Ta muốn đem Long thần ngọc trả lại cho Kim Long. Chỉ có Kim Long mới có thể cứu sống Vấn Hiên, mới có thể cứu sống nữ nhi của ta

Khi thanh kim kiếm của hắc đâm vào ngực ta, ta ra tay cản lại, Long thần ngọc phát ra kim quang vô cùng mãnh liệt, ta kêu 1 tiếng, bên tai vang lên tiếng gió mãnh liệt. Tưởng rằng lần này chết chắc rồi, nhưng không ngờ Kim Long thần ngọc lại mang ta đến một nơi khác

Cường quan chậm rãi tan đi. Ta trợn mắt, nhưng lại phát hiện, lúc này ta đã không còn ở trong lăng mộ hoàng thất. Nhìn xuống dưới, ta thiếu chút nữa toát mồ hôi lạnh. Dưới thân ta là 1 vùng biển rộng mênh mông. Mà ta lúc này đang lơ lửng giữa không trung. Là Kim Long sao?

“Kim long! Người ở nơi nào! Đi ra! Ta biết là người!” Ta giương giọng nói.

Gió biển phất vào hai gò má ta, nước biển tình tiết phức tạp. Ta không dám di chuyển, sợ di chuyển rồi sẽ rơi vào trong nước biển khôn cùng, bị biển rộng vô tình cắn nuốt

“Đến nơi rồi có nghĩa là người có ý cứu Kim Long, phải không?” Giọng nói dễ nghe của 1 nam nhân vang lên phía sau ta, ta cả kinh, quay đầu lại. Chỉ thấy 1 nam tử ngân bào [áo bạc] đang bay trong không trung. Cả người nam tử này được bao phủ bên trong quang giới màu bạc, mây kiếm mất phương, dung mạo xuất chúng. Hắc chậm rãi tiêu sái đến trước mặt ta, cười nói với ta “Xem ra, người đã thu hồi Kim Long thần ngọc!”

Ta cau mày, ngây ngốc nhìn hắc “Người là ai!”

Hắn nhướn đôi mày đẹp, cười ầm áp nói “Ta là đệ đệ của Kim Long! Người có thể gọi ta là Lục Long! Lần này Kim Long bị Ma Long đánh lén, bị đánh văng ra Thần Long ngọc, lúc này đang trốn ở nơi khác, tánh mạng đang bị đe dọa, xin Diệp tiểu thư đi cứu!”

Ta cau mày “Đánh ra Thần Long ngọc? Người là đệ đệ của hắn, tại sao người không đi cứu hắn?”

Hắn lắc đầu, rồi lại lắc đầu “Chỉ có loài người mới có thể hoàn hảo cầm giữ Thần Long ngọc! Kim Long Thần Long ngọc cực nóng, hắn là ti long thủy thần, ta ti long chi thần, chức trách bất đồng, thể chất bất đồng. Cho nên, ta tuyệt đối không thể đụng vào Thần Long ngọc của hắn. Hơn nữa, Diệp tiểu thư không phải là có tâm nguyện sao? Có thể nói ra!”

Trong lòng ta cả kinh “Thật sự cái gì cũng có thể? Ta nói cái gì, người cũng có thể thỏa mãn yêu cầu của ta sao?” Ta vội vàng nói

“Vậy thì phải xem Diệp tiểu thư đưa ra yêu cầu gì! Nếu muốn ta khởi tử hồi sinh, ta liền chỉ có thể tặng Diệp tiểu thư 1 câu, Lục Long không làm được!” Hắn cười nhạt nói

Ta thoáng giật mình, là ta muốn hắn khởi tử hồi sinh! “Người không làm được, Kim Long thì có thể không?” Nếu như hắn không thể, vậy thì sinh tử của hắn có liên quan gì đến ta đâu

Lục Long bên môi phẩm ý cười ầm áp “Nói cho Diệp tiểu thư 1 việc, Long thần ngọc trong tay tiểu thư có thể thông cổ triệt nay, thượng tri [đoán trước] 500 năm, hạ tri 500 năm. Đương nhiên cũng có thể xuyên thời không. Những chuyện tiểu thư đã không làm được, Diệp tiểu thư có thể làm. Chỉ là khi đến giữa không trung, chỉ có thể đi được 1 lúc, phải xem Diệp tiểu thư giữ chặt đến thể nào rồi. Nhớ kỹ, đừng cho bọn họ thấy được mặt nàng!”

Cái này, có ý gì? Xuyên thời không? “Nói các khác, tất cả sai lầm có thể sửa chữa sao? Vấn Hiên có thể không chết! Hải nhi có thể không chết! ta cũng có thể không tiến cung! Mẫu thân cũng có thể không chết!” Ta kích động đến mức cả người phát run

Hắn lãnh đạm cười, không nói “Diệp tiểu thư muốn nghĩ thể nào thì cứ nghĩ như thế đi. Nhắm mắt lại, nghĩ tới nơi mình muốn đi, Kim Long thần ngọc có thể mang nàng về! Nhớ kỹ, từng thời không, nàng chỉ có thể ở lại 1 lúc. Nhớ kỹ, lúc gặp Kim Long, cứu hắn là được! Gặp lại!”

Hô 1 tiếng, nam nhân đó hóa thân 1 thân ngân long bay đi. Ta thoáng giật mình, nguyên lai, đệ đệ của Kim Long là Ngân Long. Long thần. Ta cả kinh nói “Ti Long chi thần không phải là chương quân của tất cả các Long thần sao? Nam nhân kia là Ngân Long thần sao?”

Lúc này, hắn cũng đã có thể bay xa. Ta cau mày. Ta muốn đi nơi nào? Ta muốn đi nơi nào? Ta nhắm mắt lại. Bên tai vang lên tiếng gió vù vù, trong chốc lát sau, bên tai ta truyền tới thanh âm hô giết. Cau mày, mở mắt, liền nhìn thấy Vấn Hiên đang cau mày ngủ ở 1 bên

Ta vươn tay, đang muốn tiếng lên vuốt ve 2 gò má hắn, nhưng lại dừng lại giữa không trung! Là hải tử! Ta trợn to mắt, nhìn về phía trong quân trưởng, nữ tử tóc bạc đang ngủ trên giường

Thân thể ta run rẩy, không thể tin lùi lại phía sau, rồi bay qua bên cạnh, thấy rõ mặt nàng, kêu lên 1 tiếng!

Nàng cau mày. Híp nửa mắt, ngây ngốc nhìn chằm chằm ta “Người nào?!”

Ta quay đầu đi, không cho nàng thấy mặt ta

“Người rút cuộc là ai! Người tới nơi này làm gì?” Nàng lạnh lùng nói

Ta hạ giọng, “Ta là người như thế nào, người không cần phải xen vào, ta đến đây muốn thực hiện 1 giao dịch với người!”

Nàng lạnh lùng ói, “Người muốn nói đến giao dịch gì?”

Ta cười, “Ta muốn người đem hải nhi của người đi! Nếu không, hải nhi của người sẽ không sống được quá hôm nay!”

Nàng hừ lạnh nói, “Ta dựa vào cái gì mà nghe lời người! Người rút cuộc từ đâu tới! Tại sao quay đầu không nhìn ta!”

Ta nói nhỏ, “Ta biết ngươi là Diệp Dược Nô, ngươi đuổi phụ thân ngươi ra khỏi nhà, ta còn biết lần đầu tiên ngươi gặp nam nhân này là lúc ngươi đang ở trên thành lầu, cùng với Đường Vãn Thiên đánh cược! Đường Vãn Thiên dùng trăm phương ngàn kế, 10 tiểu thắng của ngươi rốt cuộc thắng được 1 người đại bại. Ngươi lúc ở trên Hải Sa đảo muốn cùng thành thân với nam nhân trước mặt, nhưng lại vẫn bị Đường Vãn Thiên phá hư. Ta biết, ngươi một mực muốn tìm chỗ Tuyên Tuyệt Dung táng thân! Ta cũng biết, cánh tay của ngươi sở dĩ có thể nổi lại là bởi vì Kim Long cho ngươi 1 mảnh long lân [vảy rồng], phải không?”

Nàng cả kinh nói, “Ngươi như thế nào biết! Ngươi rốt cuộc là ai!”

Ta đi lên vài bước, “Ta là ai không quan trọng. Quan trọng là, ngươi chỉ cần biết rằng ta có thể thông cổ triệt nay là được! Muốn hài tử bên cạnh ngươi chết đi hay muốn nó còn sống ở với ta. Chính ngươi quyết định!” Đối với nhân sinh của nàng lại càng biết đến nhất thanh nhị sở

Nàng sợ run một hồi lâu, nhẹ giọng nói, “Ta tự nhiên là muốn nó còn sống! Sinh ra giống Hàn Mai! Nhưng là, Hàn Mai lúc nàng sinh ra còn đang chiến tranh! Ngươi ôm đi đi! Ta tin tưởng ngươi!”

Theo tính cách của nàng, nàng như thế nào có thể dễ dàng tin tưởng ta như vậy? A! vốn là tức khi! Ta sợ run 1 hồi lâu mới nói “Như thế, ta liền mang hài nhi đi!”

Ta cúi người xuống, ôm hài nhi vào trong ngực. Nhẹ nhàng xốc bả vai của nó lên, nhìn thấy hình hoa hồng mai màu đỏ, trong lòng không khỏi đau đớn. Cách tốt nhất để tìm hài tử đó là đến lúc nàng chưa mất tích mà trực tiếp ôm đi

“Ngươi tên gì! Sau này, ta phải tìm ngươi như thế nào?” Thanh âm của nàng kiên định

Ta xoay người lại, tay áo khẽ phất, nàng liền thẳng tắp té xuống! Ta ôm hài nhi vào trước ngực, nhỏ giọng nói “Hài nhi, mẹ mẹ mang con đi!”

Nếu nàng tỉnh lại sẽ không còn nhớ cuộc đối thoại với ta hôm nay! Đúng vậy! vốn là không nhớ rõ! Nếu như thế, ngày đó sẽ không thương tâm gần chết. Nếu nàng nhớ ra chính nàng đã đáp ứng ta mang hài nhi đi, ta nghĩ, nàng sẽ oán mình cả đời

Đang định rời đi thì quân trưởng bị xốc lên. Đường Vãn Thiên thấy ta ôm hài nhi, liền hét lớn “Người đâu! Mau tới bắt thích khách!” Hắn dứt lời, kiếm đã tuốt đã khỏi vỏ

Ta nhanh chóng né qua, ôm hài tử hét lớn, “Cứu mạng!”

Kim Long ngọc trong lòng phát ra 1 mặt kim quang, bên tai vang lên tiếng gió vù vù. Trên người không có chút cảm giác đau đớn. Ta biết, ta chạy thoát rồi

Ta và hài nhi không có việc gì! Mở mắt ra đã thấy hai chúng ta bị vây trong 1 thành nhỏ xinh đẹp. Nơi này hoàng thổ phì nhiêu, khắp nơi đầy mùi hoa. Nơi này tất hẳn không thuộc về Hoàng quốc. Trong Hoàng quốc không có địa phương này

Hài nhi, gương mặt nho nhỏ, đôi mắt linh động, vô cùng xinh đẹp, đôi môi khéo léo, bàn tay nhỏ bé đáng yêu, trông rất giống ta

“Hài nhi! Con là hài nhi của ta đây! Con thật xinh đẹp! Mẹ mẹ rất thích con!” Ta ôm lấy hài nhi đã mất, cả người run lên. Thứ cảm giác tìm về được sau khi đánh mất, thật sự rất tốt. Ta ôm nó không chịu buông tay

Hài nhi nhìn ta 1 hồi lâu, cái miệng nhỏ nhắn dẩu lên, oa 1 tiếng khóc lớn “Hài nhi, con muốn làm gì?! Hài nhi!” Ta vội la lên.

À! Vốn là đói bụng! Ta gấp đến độ xoay quanh. Lúc này, ta làm gì có thức ăn cho nó. Trong lòng ta thoáng lạnh. Hay là, sau khi ôm nó đi đành đành để nó chết đói sao?

Bất giác đưa tay đến bên hông, trong lòng ta ngẩn ra. Ta cứ nhiên không hề phát hiện, vỏ kiếm ta đoạt được từ thanh kim kiếm của Đường Vũ Hiền cứ nhiên vẫn còn bên hông ta!

Vỏ kiếm của kim kiếm vốn hoàn toàn được chế tạo từ hoàng kim. Ở 1 phần 3 vỏ kiếm có khảm 1 bích lục ngọc thạch. Bích lục ngọc thạch này trong suốt, có chút quen mắt. Mấu chốt bây giờ nằm ở chỗ: trên người ta không có tiền! cho nên, vỏ kiếm hoàng kim này rất có tác dụng

Lúc trước ở Tuyên thành, ta từng nói đùa với Đường Vũ Hiên, võ kiếm này có thể uống hoa rượu. Mà bây giờ, ta lại vì không có tiền mà thật sự biến nó thành tiền

Ta bế hài tử, đi tới tiệm vàng. Muốn đổi thành kim nguyên

Ông chủ tiệm vàng thấy ta một người phụ nữ ôm hài tử, liền cũng đổi lấy 2 lượng hoàng kim. Vừa lúc ấy, hài nhi của hần lâm bệnh, ta liền nhờ hần tìm bà vú giúp ta, còn mình thì chữa bệnh cho hài nhi hần. Ông chủ tiệm vàng đó ngàn ân vạn ơn, ta thấy hần cũng không phải là người xấu, liền thuê phòng khách của hần để ở lại

Đổi được vàng, ta mua cho 1 mình 1 thân y phục đồ tươi, thay quần áo cho hài tử, rồi mua 1 viên ngọc, mài viên ngọc trước mặt thành hình 1 đóa hàn mai nhỏ nhỏ. Lúc này mới xỏ qua sợi chỉ đỏ, đeo lên cổ hài tử. Bà vú nuôi hài tử là 1 phụ nữ tốt tính, ngoại hình có chút mập mạp, nhưng lại ngoài ý muốn làm cho người ta thoải mái, cũng là người phụ nữ ở thuê trong nhà ông chủ. Lúc này, hài nhi của nàng mới sinh ra, ăn cũng không nhiều lắm, vừa lúc hài nhi của ta cũng mới sinh, nàng cho hai đứa trẻ bú cũng vẫn còn thừa

Theo như lão bản [ông chủ] nói, phu quân của nàng là 1 người có quyền thế. Lần này nếu không đi ra ngoài làm việc, đừng phải cường đạo, thất lạc phu quân, nàng cũng không nương lại ở chỗ này, lại càng không giúp ta nãi [cho bú] hài tử

Khóe môi ta thoáng cười, ta mặc kệ nàng là ai, quan trọng nhất là hài tử của ta có sữa uống là được

Nguyên lai nơi này chính là 1 thành nhỏ của Nguyên quốc. Nguyên lai, cứ nhiên tới nơi này rồi! ta cau mày. Mang ta đến nơi này là bởi vì nơi này có Kim Long sao? Ta đi tìm hiểu mấy ngày, chưa người nào nói nơi này có Kim Long tồn tại. Như vậy, tại sao Long Thần ngọc lại mang ta đến nơi này?

Ngay từ lúc đầu, ta cảm thấy bà vú của hài tử rất tốt, qua hai ngày, nàng nhận được tin của phu quân, nói là mấy ngày nữa sẽ tới đón nàng về nhà

Từ ngày ấy, hài nhi của ta ngày ngày đều khóc. Ta cứ tưởng nàng bị nhiễm bệnh, sau đó cứ nhiên phát hiện ra nàng không cho hài nhi của ta ăn

Nàng bị bỏ đói đến phát hoảng, liền không thể làm gì khác hơn là cả ngày khóc lóc. Trong lòng ta hừ lạnh, cũng không lên tiếng. Ngày thứ hai, hài tử của nàng bắt đầu nhiễm phong hàn, đi tìm rất nhiều đại phu cũng không được, nàng ôm hài tử đi cầu y [khám bệnh] khắp nơi, cuối cùng, nàng ôm hài tử đến nơi ta, ta cho nàng biết là đã quá muộn

Chờ lúc hài tử tắt thở, nàng ngày ngày khóc la, giống như là điên cuồng. Sau đó, lão bản liền đưa hài nhi của ta cho nàng. Nàng có hài tử, tâm tình liền tốt hơn rất nhiều. Như là hài nhi đáng yêu đã chiếm được lòng nàng

Nếu nàng biết hài nhi của nàng là do ta hạ độc chết, không biết nàng sẽ có vẻ mặt thế nào đây? Không nói một tiếng, cắt sữa của con ta, nàng đáng bị quả báo này

Lão bản nói, lúc trước nàng viết thư cho phu quân có nói đã sinh 1 nữ nhi, hôm nay nữ nhi không còn, không biết phải ăn nói thế nào đây?

Ta nhướng mày, chờ khi xác định nơi này không có người ta muốn tìm, liền bế hài nhi lên, đi tới giữa sân của ông chủ tiệm vàng. Trăng treo ở trên cao, ta lẩm bẩm trong miệng, đang định rời đi thì thấy nàng kia chạy vội ra, trong miệng hét lớn “Hài nhi! Hài nhi của ta! Nữ nhân! Người không được mang hài nhi của ta đi!”

Ta lạnh lùng cười, thân thể đã bị vây trong cơn gió lốc màu vàng, nàng kia chạy như bay tới, hô lớn với ta” Hài nhi! Hài nhi của ta! Đưa hài nhi cho ta!”

1 thanh kiếm xuyên qua gió lốc màu vàng, ta cả kinh, hài tử trong tay liền bị 1 nam nhân đoạt mất. Nam nhân quay đầu lại nói với nàng kia “Uyển Dung! Nàng thế nào?”

Nữ tử 1 bả đoạt lấy hài nhi, ôm khóc lớn “Hài nhi! Hài nhi của ta!”

Trong lòng ta phẫn nộ, đang định đi ra khỏi vòng tròn gió lốc thì lại phát hiện gió lốc lại hình thành, ta liền lại rời đi! Hài nhi! Hài nhi! Ta kêu to

Lại muốn xuyên về quá khứ cứu nó, nhưng là như thế nào cũng không có cách nào xuyên về lại quá khứ. Hải nhi mà ta vất vả lắm mới có được lại bị mất đi! Ta khóc đến ruột gan đứt từng khúc

“Diệp tiểu thư! Người còn không rõ sao? Hải tử đó vốn không thuộc về thế giới này! Nếu để nó ở lại trên chiến trường thì đã bị 1 kiếm của binh lính Giang quốc mà đi đời nhà ma rồi. Cho nên, người không nên mang đi! Chỉ có ở thời không của nó, nó mới có thể khỏe mạnh lớn lên!” Giọng nói dễ nghe của nam nhân lại vang lên bên tai ta

Ta kêu lên sợ hãi, quay đầu lại “Ngân Long! Ngân Long! Người biết, có đúng không? Người biết nó sẽ không sống, nhưng vẫn muốn ta đi cứu nó, phải không? Nếu như thật sự sinh tử có mạng, vậy thì, ta cứu Văn Hiên không phải thật đáng chê cười sao?”

Hắn điềm đạm cười, một hồi lâu mới nói “Không phải! Diệp tiểu thư! Nếu có cơ hội cho nàng đi cứu, nàng có thể đi cứu hắn hay không? Nếu như không, có phải tương lai nàng sẽ càng thêm hối hận?”

Ta vỗ về ngực, không thể không thừa nhận, cho dù biết rõ kết quả, ta cũng sẽ đi làm!

“Ta muốn xem cuộc sống của hải nhi, có được không?” Ta nhỏ giọng nói

Hắn gật đầu, nhỏ giọng nói “Đương nhiên có thể! Chỉ cần không nhiều loạn cuộc sống của nó là được!”

Ta nhanh chóng gật đầu. Trong tay nắm chặt Kim Long ngọc, bên tai truyền đến tiếng gió vù vù, chờ ta mở mắt, liền nhìn thấy mình đang ở trong Hoàng thành Hoàng quốc. Ta cau mày. Đến nơi đây làm gì? Nơi này xem ra mới đổ mưa, trên mặt đất vẫn còn ẩm ướt

Mới nghĩ như vậy, bên tai liền vang lên thanh âm đánh chửi chói tai của trẻ con. Ta phi thân lên, đứng ở trên nóc nhà

Vài hải nhi nho nhỏ đáng yêu đi ở phía trước, người cầm đầu là 1 nữ nhi, vừa nhìn đã thấy tính cách cường đại. Mấy đứa trẻ khác đi theo bên cạnh nàng luôn miệng gọi tỷ tỷ

Lúc này, người con gái đứng trước sắc mặt đỏ bừng đến kỳ dị, 1 chưởng đánh vào cây mai bên cạnh, lớn tiếng nói “Đáng chết! Biết ngay là người kia không có gì tốt đẹp! Đáng chết! ta muốn người đẹp mặt!”

Đứa nhỏ này là ai? Ta đến nơi này tất nhiên là vì hải tử sẽ xuất hiện ở đây, nhưng hải tử là ai? Là hải tử cầm đầu kia sao? Ta cau mày. Cho dù là bị Uyển Dung và phu quân của nàng mang đi nhưng sao lại mang đến nơi này?

Chắc chắn có ẩn tình, bản thân ta vốn thích thú hải tử cầm đầu kia

1 lát sau, phía sau liền đuổi đến 1 đám tiểu nam sinh, hất bùn vào những tiểu nữ sinh này. Các tiểu nữ sinh không hề phòng bị ném trúng, tức giận mà không dám nói gì, duy chỉ có tiểu nữ cầm đầu là quay đầu lại, đuổi theo bọn họ. Trong khoảng thời gian ngắn, cát bụi bay tứ tung. Trong chốc lát sau, liền bị bọn họ làm cho cả người toàn là bùn

Các nam sinh thấy nữ sinh kia cả người đều là bùn, liền vỗ tay lớn nhỏ nói “Hảo hảo hảo! Tiểu người bùn! Tiểu người bùn! Ha ha ha! Thật buồn cười! ta xem người còn cao ngạo thế nào! Ha ha, tiểu người bùn! Xấu muốn chết!”

Tiểu nữ sinh không khóc, chỉ oán hận căm tức tiểu nam sinh, một hồi lâu mới đứng dậy, lạnh lùng nói “Các người nhớ kỹ cho ta!” Dứt lời, liền cả người toàn bùn mang theo 1 tiểu nữ sinh khác rời đi. Bây giờ thoạt nhìn tựa như 1 tiểu đầu sù! Đúng là nàng rồi! Tính tình của nàng cơ hồ có thể nói là giống ta y như đúc! Như thế nào có thể không phải nàng đây? Đây là hải nhi của ta a!

Một hải nhi hoàn toàn giống ta! Tâm ta khẽ mềm nhũn ra. Lặng lẽ đi theo nàng. Nàng không lên tiếng, cứ nhiên 1 mình chạy ra bên ngoài! Ta đứng trước mặt nàng, cản đường nàng đi, nói muốn dẫn nàng đi tắm rửa! Nàng đề phòng nhìn ta chằm chằm. Ta cười nói với nàng “Chúng ta đến khách điểm tắm rửa được không? Ta là bằng hữu của Uyển Dung, ta còn biết trên người con có 1 viên bích ngọc nhỏ, trên bích ngọc có khắc 1 đoá hoa mai, có phải không? Viên ngọc đó là do ta làm!” ta nháy mắt với nàng. Nàng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào mắt ta, một hồi lâu mới nói “Ta tin người! Bởi vì dung mạo người rất giống ta!” Dứt lời, nàng cùng theo ta vào khách điểm, hai chúng ta cùng tắm nước nóng, cởi quần áo ra, đoá hoa mai màu đỏ trên vai nàng ướt át tươi sáng. Đó là huyết mai của ta! Hải nhi!” Ta rung động

Trên cổ nàng có đeo 1 viên bích ngọc, không phải là do ta đeo cho nàng hay sao? Lúc ấy trong người không có vật quý giá gì để cho nàng, chỉ có 1 khối bích ngọc này! Hải nhi của ta! Lớn lên rất tốt

Đang nghĩ đến đó thì nghe nàng lạnh lùng nói “Người mới là mẹ mẹ của ta, phải không?”

Ta thoáng giật mình, một hồi lâu mới nói, “Con, con làm sao mà biết được?!”

Bên môi nàng chậm rãi nổi lên 1 nụ cười “Mẫu thân của ta cho tới bây giờ không có bằng hữu nào! Hơn nữa thường thường điên ngôn loạn ngữ, nói ta không phải nàng sinh ra. Nếu như không đoán sai, người mới là mẹ mẹ của ta! Phải không? Tại sao lại bỏ ta 1 mình ở chỗ này!” Nàng nâng cằm nhỏ lên, nói

Ta vuốt ve cằm dưới của nàng, nhỏ giọng nói “Con biết rồi! con cứ nhiên biết rồi! Trong nhiều nữ sinh như vậy, ta liếc mắt 1 cái là có thể nhận ra con, giống như con cũng chỉ liếc mắt 1 cái liền có thể nhận ra ta!”

Nàng lắc đầu, “Là ta chúng ta quá giống nhau! Hơn nữa, rất ít người biết trên người ta có khối ngọc này!” Nàng cầm viên ngọc đến cho ta xem “Trên thực tế” Nàng oa 1 tiếng khóc lớn “Những người biết đến khối ngọc này trên người ta, ta đều hỏi họ có phải là mẹ mẹ của ta hay không! Mẹ mẹ! người tốt cực cũng tới tìm ta rồi! Oa!” Nàng khóc nhào đến trong lòng ta! Lòng ta mềm nhũn, gất gao ôm lấy nàng. Nỗi đau trong lòng càng ngày càng rõ rệt

“Hải nhi! Hải nhi! Xin lỗi! Là mẹ mẹ không tốt! Không có năng lực bảo vệ con! Hải nhi!” Nước mắt ta liền rơi xuống

Nàng lắc đầu “Không có, không có việc gì! Mẹ mẹ! người không nên khổ sở! Phụ thân và đại thẩm đối đãi với ta rất tốt! Phụ thân nói ta rất giống 1 cô nhân của người, đối đãi như châu như ngọc, các ca ca trong nhà cũng không dám khi dễ ta! Bọn họ cũng đối đãi tốt lắm! Oa!” Nói đến chỗ này, cái miệng nhỏ nhắn của nàng biểu ra, oa oa khóc thành tiếng

Đối đãi với nàng rất tốt? Như vậy, đám tiểu nam sinh kia là chuyện gì xảy ra? Ta vuốt vuốt tóc nàng, nhỏ giọng nói “Mẹ mẹ biết rồi! Mẹ mẹ giúp con dạy dỗ bọn chúng, được không?”

Nàng ngẩng đầu, quật cường nói “Mẹ mẹ! Ta muốn dựa vào bản lãnh của chính mình đánh bại bọn chúng! Như Dung đã trưởng thành, hoàn toàn có thể dựa vào bản lãnh của mình!” Nàng cười rất tự tin, nếu không phải tận mắt nhìn thấy nàng bị đám tiểu tử kia khi dễ, ta sẽ thật sự tưởng rằng nàng vốn là 1 nữ vương

“Như Dung, con tên là Như Dung! Thật đúng là 1 cái tên dễ nghe!” Ta cảm động nói.

Nàng gật đầu “Bởi vì Như Dung trông giống Uyển Dung, cho nên phụ thân nói, đứa trẻ này giống như Uyển Dung. Vì vậy, ta liền gọi là Như Dung!”

Giống nàng cũng không tốt! ta chau mi! Nữ nhi của ta phải nên giống ta! Như Nô! Ách, thôi vậy! Như Dung nghe hay hơn, Như Nô, kỳ quá! Ta ôm nàng, nhẹ nhàng hôn. Bảo bối của ta rốt cục cũng nhớ tới ta!

“Mẹ mẹ, người sẽ không bỏ lại Dung nhi, phải không? Phải không?” Nàng đầy hi vọng nhìn chằm chằm vào mặt ta. Ta nhẹ vỗ gương mặt nàng, sống mũi có chút cay cay, nhỏ giọng nói “Dung nhi! Dung nhi! Nếu mẹ mẹ có thể mang con đi thì sao có thể bỏ con lại! Con có biết mẹ mẹ đã mất bao nhiêu công sức, trải qua bao nhiêu cuộc kỳ ngộ mới có thể cứu con từ trên chiến trường? Nhưng là, Dung nhi, con nên ở lại bên cạnh Uyển Dung, hảo hảo lớn lên! Biết không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ảm xuống, một hồi lâu mới nói “Ta tưởng mẹ mẹ lần này tới là mang ta trở về, nhưng nguyên lai không phải! Hôm nay mẹ mẹ đến đây, Dung nhi biết mẹ mẹ tất có nỗi khổ riêng! Có phải không? Dung nhi ở đây chờ mẹ mẹ! Dung nhi vẫn sẽ chờ 1 ngày được đoàn tụ với mẹ mẹ!”

Nước mắt của ta liền rơi xuống! nàng là hải nhi của ta a! Dung nhi! Dung nhi! Lòng ta đau đớn muốn nứt ra!

“Mẹ mẹ! Mẹ mẹ!” Nàng ôm cổ ta khóc không thành tiếng. Nàng còn chiếm được lòng ta hơn cả Tuyệt Hoàng! Hải nhi! Hải nhi của ta!

Thay 1 bộ hồng sa mới cho nàng, ta vuốt má nàng, nhỏ giọng nói “Mẹ mẹ đưa con về nhà, được không?”

Cái mạng nhỏ nhắn của nàng chu lên, oa oa khóc thành tiếng, ôm chân ta, ủy khuất nói “Mẹ mẹ! Để ta ở lại bên cạnh mẹ mẹ 1 lát!”

Lòng ta như nhũn ra. Quả muốn ôm nàng bỏ chạy. Nhưng là, nhưng là, nếu như mang nàng trở về, nàng sẽ chết! Nếu như nàng chết thì đó là do ta hại! Ta muốn hài nhi của ta vui sướng mà lớn lên! Cho dù không có mẹ thì cũng có thể lớn lên

Ta không nên để nàng ở bên cạnh ta mà bất lực chết đi. Lấy tay đẩy nàng ra, ta nhỏ giọng nói “Dung nhi, cần phải trở về! mẹ mẹ sẽ trở lại thăm con!”

Nàng nín khóc, gật mạnh đầu. Ta thấy nàng không khóc, lúc này mới ôm lấy nàng, chậm rãi đi ra ngoài. Lúc ra khỏi khách điểm Hoàng thành, liền buông nàng xuống, vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói “Dung nhi! Nghe mẫu thân nói, hảo hảo sống!”

Nàng gật đầu. Ta lặng người 1 lát, rồi đứng dậy, chạy vội đi. Phía sau truyền đến tiếng khóc lớn của nàng. Ta không dám quay đầu lại, sợ khi quay đầu lại, ta sẽ không thể rời đi được!

Trong chốc lát sau, liền nhìn thấy đám nam sinh khi dễ nữ nhi của ta đang chơi đùa, người đầy mồ hôi, nói muốn đi tắm rửa. Ta không lên tiếng, chờ bọn tiểu vương bát đản này tìm được chỗ ôn tuyền, cởi quần áo rồi xuống nước, ta liền chậm rãi lên lấy đi quần áo của bọn chúng, cầm ở trong tay. Cười hắc hắc với bọn chúng. Muốn từ nơi này trở về chỗ lúc này bọn chúng chơi đùa thì phải đi qua 3 đoạn đường cái, ta không tin bọn chúng có dũng khí khóa thân mà đi lên phố

Bọn họ đột nhiên chứng kiến có người lấy quần áo của bọn họ, chỉ vào người ta nói “Phi lễ chó nhìn!”

Ta chau mi lạnh lùng nhìn bọn hắn chằm chằm, như là đang quan sát 1 đám tiểu động vật! Nam sinh cầm đầu cười tà, đứng lên. Nhìn thấy thân thể nho nhỏ của hắn, ta cười lạnh nói “A! Như thế nào đây! Ta tưởng rằng ngươi là nam tử hán! Nguyên lai cư nhiên là như thế! Đáng thương!” Ta lắc đầu nói.

Nam sinh kia oa 1 tiếng nhảy vào trong nước, gương mặt đỏ ngầu, hét lớn “Ngươi! Ngươi! Ngươi! Ngươi, nữ tử này! Như thế nào có thể...!”

Ta cười nói, “Muốn quần áo sao? Muốn quần áo thì đáp ứng ta 1 việc!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của bọn chúng phiếm tia ảo ảo “Chuyện gì? Nói mau!”

Ta buồn cười nói, “Nữ sinh đầu lĩnh [cầm đầu] vừa rồi, các ngươi phải đối đãi nàng như châu như ngọc, nàng nói đông, các ngươi không được nói tây. Nàng nói ngươi là nữ, các ngươi không được nói mình là nam. Nàng nói mình xinh đẹp, các ngươi không thể nói nàng xấu. Sau này phải âm ỉ muốn cưới nàng làm vợ. Mọi chuyện đều vì nàng! Các ngươi có thể không?” Ta đưa tay vào bên trong quần áo

Bọn họ mở to miệng, sợ run 1 hồi lâu mới nói “Đây là sự tình gì? Như thế nào có thể!”

“Không có khả năng? Ta đây liền đem chuyện các ngươi bị ta nhìn lõa thể truyền ra ngoài! Cho tất cả các ngươi đều không thể cưới lão bà, thế nào?” Ta chau mi, bắt giắc lộ ra 1 nụ cười

Trong khoảng thời gian ngắn, nam sinh cầm đầu liền giật mình, hắn nuốt nuốt nước miếng, 1 hồi lâu mới nói “Hảo! Ta đáp ứng!”

Nam sinh tóc hồng bên cạnh liền oa 1 tiếng kêu to lên “ngươi đáp ứng sao? Đường Vãn Thiên! Ngươi không sao chứ? Ngươi sao có thể đáp ứng chiếu cố hài tử của 1 tiểu thiếp?”

“Triệt! Ngươi nói nhiều rồi!” tiểu nam sinh đó cau mày nói

Đường Vãn Thiên! Hắn sao có thể là Đường Vãn Thiên! Như vậy, tên Triệt đang nói chuyện với hắn... ta neho mắt lại, tinh tế nhìn vào mắt hắn, nhưng lại phát hiện hắn cũng đang hí mắt đánh giá ta

Quả nhiên không sai! Hài tử này đúng là phiên bản thu nhỏ của Đường Vãn Thiên! Hắn sao lại ở đây! Trong lòng ta đột nhiên có 1 dự cảm xấu

“A! A! A! Kỳ thuật Dung muội muội cũng rất đẹp a! Chỉ là tính tình hơi thối 1 chút! Ta lớn như vậy rồi mà vẫn chưa từng thấy 1 nữ tử nào xinh đẹp như vậy!” 1 tiểu nam sinh khác oa oa kêu to. Gương mặt nho nhỏ, đôi mắt tròn tròn, là Lâu Nhạc Khanh sao?

Ta bây giờ đang làm gì? Trộm xem bọn hắn tắm rửa? Nghĩ đến đây, ta đột nhiên có cảm giác mình không lịch sự! Như thế nào có thể đây! Như thế nào có thể đây?

“Ta đáp ứng chính là đáp ứng! Bất quá, người đáp ứng qua sẽ trả quần áo cho ta, người không thể nuốt lời!”
tiểu Đường Vãn Thiên già dặn nói

Khóe miệng ta nhếch lên, một hồi lâu mới nói, “Cái này là đương nhiên!”

“Bất quá! Sau này các người phải chiều cổ Như Dung, làm cho nàng vui sướng lớn lên!” Ta cố nén cảm giác quái dị trong lòng, nhỏ giọng nói

Tiểu Đường Vãn Thiên chậm rãi tiêu sái đến bên cạnh bờ hồ, vươn bàn tay nho nhỏ ra “Nếu như bọn ta còn khi dễ Tuyên Tuyết Dung, Đường Vãn Thiên ta sẽ không làm hoàng đế! Ta với người đập ta vi thệ!”

Gương mặt hắn phiếm chút cương nghị

“Người nói cái gì Tuyên Tuyết Dung! Nàng rõ ràng là Như Dung!” Ta giật mình

Bên môi hắn nổi lên sự buồn cười “Xem ra người còn không biết! Tiểu thiếp đó mấy ngày trước đã chết rồi. Như Dung đã do Tuyên thành phu nhân chính thức nuôi dưỡng, sửa tên theo Tuyết Tấn và Tuyết Băng, đại danh là Tuyên Tuyết Dung!

Ta “hả” 1 tiếng, lùi ra sau 3 bước! Như thế nào.... Như thế nào có thể! Hài nhi của ta chính là Tuyên Tuyết Dung?

145. Q.3 - Chương 39: Kết Cục – Phần 11-12

Hắn cau mày nhìn chằm chằm vào mắt ta, nửa ngày mới nói “Người có quan hệ gì với nàng? Tại sao có cảm giác người rất giống nàng!”

“Ta là a di của nàng, đương nhiên là giống! Đường Vãn Thiên! Người nhất định phải đối tốt với nàng, không thể để người ta khi dễ nàng, biết không?”

Hắn nghiêng đầu “Có nhiều bằng hữu cùng nhau chiều cổ như vậy, ta tin cuộc sống của nàng sẽ không quá tệ! Thân phận địa vị của bọn họ cũng không giống người thường!”

“Mà người! Nhất định phải đặc biệt chiều cổ!” Bởi vì nàng là nữ nhi của người. Ta vỗ vỗ cái đầu đau đớn, thật sự hận không thể lập tức độn thổ cho rồi. Tên Đường Vãn Thiên này không phải cũng đã sớm biết Tuyên Tuyết Dung vốn là nữ nhi của hắn rồi đó chứ? Cho nên, mới có thể bảo vệ nàng như vậy! Đầu đau quá! Sắp mất đi nhận thức rồi

“Ta có chỗ nào không tốt? Không bằng, người chờ ta lớn lên! Chờ ta trưởng thành, ta sẽ lấy người, được không?” Hắn nghiêng đầu cười nói. Nụ cười bên môi hắn vô cùng đáng ghét, giống hệt bộ dáng của hắn 20 năm sau

Ta 1 chưởng đánh vào đầu hắn “Người muốn thành thân với ta, phải không? 8 năm sau, đến Phượng Hoàng cốc tìm ta! Nhớ kỹ, ta tên là Diệp Dục Nô!”

Ta không nghĩ rằng hắn thật sự sẽ đi tìm ta! Tiểu hài tử nói như thế, hôm nay nói, ngày mai sẽ quên ngay! Khóe môi ta phiếm nụ cười chán ghét

Nửa ngày mới giương giọng nói “Lâu Nhạc Khanh! Người nghe kỹ cho ta, nhớ kỹ tên Diệp Dục Nô này! Nếu như tương lai có người thành danh hơn người thì người đó chính là nàng! Ha ha!”

Đường Vãn Thiên cau mày “Người cũng là đại phu? Như vậy, người có thể chữa bệnh cho nhị đệ của ta không?”

Vãn Thiên? “Người nói phụ hoàng của người đến Phượng Hoàng cốc tìm Diệp thần y. Nói là theo lời của Diệp Dục Nô, làm cho hắn đến chữa bệnh cho nhị đệ người. Nếu có thể kéo dài được vài chục năm, khi đó liền sẽ có người tiếp tục kéo dài mạng sống cho hắn!”

Ta nói xong, liền xoay người sang chỗ khác, lạnh lùng nói “Đường Vãn Thiên! Hảo hảo chiều cổ...!” Ta 1 hơi nghẹn ngào trong cổ họng, nửa ngày mới nói “Hảo hảo chiều cổ Tuyên Tuyết Dung!” Kim Long thần ngọc trong lòng nổi lên gió lốc, ta lập tức biến mất ở trong gió

Ta đương nhiên cái cách ta biến mất này vốn kinh ngạc đến cỡ nào, nhưng là, ta không rảnh mà quan tâm bọn họ đang suy nghĩ cái gì! Trong đầu ta có 1 nơi quan trọng hơn muốn đi

“Diệp tiểu thư! Người rốt cục phát hiện rồi! Duyên phận của người và Đường Vãn Thiên vốn xuất phát từ nữ nhi thân sinh của các người!” Ngân Long lạnh nhạt nói

Ta lắc đầu, “Ta như thế nào cũng không nghĩ rằng kết quả sẽ như thế này! Ngân Long thần! Nguyên lai, ta vẫn hận, người mình hận đến mức muốn đào mộ cư nhiên lại là nữ nhi của chính mình. Một nữ nhi tính tình giống ta, dung mạo cũng giống ta! Tại sao có thể như vậy!” Ta tới bây giờ, ta vẫn bị vây giữa sự khiếp sợ

Hắn cười lắc đầu, “Đó là thiên duyên của nữ nhi người! Nàng nhất định phải được người cứu, sống ở thời không khác, được chủ nhân Tuyên thành nuôi dưỡng, bởi vì không thể ở thế giới của người, cho nên, nhất định cũng sẽ phải vì Tuyên thành mà chết! Căn nguyên duyên diệt! Nữ tử này cho người chính tay cứu ra, cũng sẽ do người chính ta giết chết! Mặc dù đối với người mà nói là rất tàn nhẫn, nhưng là, nếu như lúc đầu Diệp tiểu thư không cứu nàng từ chiến trường thì sẽ không có tai họa sau này! Nhưng là, nếu Diệp tiểu thư sớm biết kết quả thì vẫn sẽ đi cứu nàng, phải không?”

Ta gật đầu. Không sai! May là ngày đó tại Tuyên thành, bọn họ đủ nghĩa khí, không nói ra chỗ mộ của nàng! Nếu không, ta đã thật sự đem thi thể của nàng nấu lên rồi, bảo sao bây giờ ta có thể gánh vác nổi! Chuyện này quá mức quỷ dị, đến nỗi ta căn bản không có thời gian suy nghĩ nhiều

“Ngân Long! Ta muốn đi Phượng Hoàng cốc, ta muốn nói cho Diệp Dược Nô, nhất định phải cứu Dung nhi! Nhất định không thể cho nàng độc dược!” Nói đến chỗ này, nước mắt ta liền rơi xuống!

Hắn lắc đầu, rồi lại lắc đầu “Vốn là không cậy người, cần gì cưỡng cầu nữa đây! Nàng nhất định phải do chính tay người giết chết! Hết thấy nhân kiếp số đều do trời cao quyết định. Vốn nên cùng Đường Vãn Thiên tài tử giai nhân, ông trời tác hợp cho các người ân ái đến già, mà bây giờ, 2 người các người lại chỉ có đoán nghi, đổ kỵ. Mê muội thế nhân, ta, sao lại chưa từng ném trái. Thôi, Diệp tiểu thư muốn thế nào thì cứ làm đi! Cố gắng hết sức của người, đi thay đổi số phận của nàng đi! Cố gắng hết sức của người cứu sống Đường Vãn Thiên đi! Chúc người thành công!” Hắn dứt lời, liền phi thân lên, trong chớp lát liền chỉ để lại bóng dáng đuôi rồng

Không phải nói Thần Long không thấy đuôi sao? Tại sao hắn lại trái ngược? Ta lắc đầu, lúc này mới cầm Long Thần ngọc bằng 2 tay, mắt khép hờ, trong chớp lát đã tới bên ngoài Phượng Hoàng cốc! Lúc này mới biết phát hiện, nguyên lai trong tay ta còn đang cầm quần áo của Đường Vãn Thiên! Nguyên lai vừa rồi chỉ lo nói chuyện với hắn, căn bản đã quên trong tay còn có bộ quần áo này! Như vậy, Đường Vãn Thiên phải làm sao bây giờ?

Lúc này, mẫu thân hắn còn chưa mất! Trong lòng ta có chút chua xót

Các muội muội cũng đang rất khỏe mạnh. Đang lúc này, liền thấy 1 thanh niên tóc trắng, trên lưng là 1 hòm thuốc rất to, đang dìu 1 người phụ nữ bụng rất to chậm rãi bước đi

Ta hí hửng, người thanh niên này nhìn rất quen mắt. Hai người bọn họ, ta tuyệt đối không nhận sai, là phụ thân và mẫu thân của ta. Ta nhìn vào bụng mẫu thân, có chút sợ run, trong bụng mẫu thân là ai?

Ta từ trong lòng lấy ra sa mạn màu đỏ, đeo vào trước mặt, lúc này mới chậm rãi xuất hiện trước mặt bọn họ

“Diệp thân y, Diệp phu nhân, nhi vị có khỏe không?” ta chấp tay với hai người, cuối nửa người, sống mũi có chút cay cay. Như thế nào cũng không ngờ rằng ta cư nhiên còn có thể gặp lại 2 người họ. Đây hẳn là thiên duyên của Dung nhi đây? Đối với phụ thân, ta vẫn rất áy náy, ngay cả cơ hội để nói với người 1 tiếng xin lỗi ta cũng không có. Bây giờ, 2 người bọn họ lại đang ở trước mặt ta, bảo ta có thể nào không chua xót trong lòng đây?

Mẫu thân lạnh lùng nói “Người là ai? Nếu tới đây ắt là có việc cầu [nhờ] phụ quân ta, vì sao phải che mặt? Sợ người nào nhận ra sao?”

Phụ thân ôn hòa nói “Phu nhân! Tâm bình khí hòa! Cần thận cái bụng! Tiểu thư đây có phải có thân nhân cần chữa bệnh?”

Ta đứng thẳng người lên, nhìn chăm chăm mẫu thân. Nếu không có cái bụng to kia, mẫu thân vốn là 1 nữ nhân rất xinh đẹp. Nguyên lai, dung mạo của ta giống mẫu thân! Trong lòng ta thầm nghĩ. Phụ thân ẩm thuận đứng ở kế bên, như là muốn đem toàn bộ thể giới giao cho nàng. A! Nguyên lai, nữ tử tính cách giống ta cũng có thể có hạnh phúc. Lúc này, đột nhiên ta bắt đầu cảm thấy hâm mộ mẫu thân! Mặc dù trong ấn tượng của ta, người một mực sinh hài tử cho phụ thân, nhưng là, tình yêu của phụ thân dành cho người là không thể nghi ngờ!”

Người là vì sinh hài tử cho phụ thân mà chết, nhưng là, người lại cam tâm tình nguyện

“Này giờ không nói gì! Vốn là muốn làm gì!” Mẫu thân lạnh lùng hừ 1 tiếng “Không nên chậm trễ hành trình của bọn ta! Không thấy sau lưng tướng công của ta là cái hòm thuốc lớn sao? Rất mệt a!”

Hảo hoài niệm à! Ta còn nhớ, lúc còn nhỏ, mẫu thân ngày ngày nói với ta... “Diệp phu nhân sắp sinh rồi? Bây giờ rong nhà đã có bao nhiêu hài tử?”

Phụ thân nói, “Hai người bọn ta vốn muốn đi tìm cao được tốt nhất. Hài tử trong bụng nhà [ý là thê tử] ta vẫn bắt hảo. Người biết không? Đứa nhỏ này nếu không sinh ra thì lại càng bắt hảo rồi!”

Ta cau mày “Sắp sinh rồi tại sao lại còn mang nàng ra ngoài, giao cho Diệp Được Nô chăm sóc không tốt hơn sao?”

Phụ thân nghiêng đầu, nửa ngày mới nói “Ai là Diệp Được Nô? A! Nhưng tên này thật sự rất dễ nghe! Được Nô! Bất quá, đây là tên của 1 nữ oan, ta kết luận bào thai này vốn là 1 bé trai!”

Ta thoáng giật mình, xem ra, ta còn chưa được sinh ra “Là song thai! Diệp thần y, bào thai nay của phu nhân vốn là song thai!” Ta cười

“Người như thế nào biết!” Mẫu thân kinh hãi nói, “Ta vốn đã nói, ta thích nữ nhi! Ta muốn nữ nhi! Nhà ta cứ phản đối! Bây giờ lại muốn ra ngoài hái thuốc, lại sợ ta ở nhà 1 mình đột nhiên trở dạ, liền chỉ có thể mang ta ra ngoài!”

Thì ra là thế! “tiểu nữ tử cũng biết chút y lý, cả gan phiền phu nhân cho tiểu nữ xem mạch, để cho tiểu nữ xem thượng nhất mạch của người, xem xem bào thai này là nam hay là nữ!”

Phụ thân sắc mặt hổ thẹn, nửa ngày mới nói “Rõ ràng là nam! Có gì mà phải chẩn mạch!”

Nhưng mẫu thân lại nói “Chẩn mạch thì chẩn mạch chứ có làm sao? Như thế nào? Sợ hủy hoại thanh danh thần y của chàng?”

Phụ thân ngập ngừng rồi nửa ngày mới nói, “Ta đây hái thuốc làm sao bây giờ?”

Ta lắc đầu, “Không cần phải đi hái! Phu nhân hội tự nhiên trở dạ!”

Ta bắt mạch ấu thân, tinh tế chẩn đoán, nửa ngày mới nói “Chúc mừng Diệp thần y, là song thai nữ nhi! Rất đẹp! rất thông minh!”

Mẫu thân nắm lấy tay ta, vội vàng nói “Thật vậy chẳng? A! Ta thật là cao hứng a! Kiểm! Ta thật rất cao hứng! Kiểm! Chàng có nghe không?”

Ta điểm huyết trên người mẫu thân, qua chốc lát, người liền kêu lên 1 tiếng, ngồi xổm xuống đất, nói là muốn sinh rồi. Bởi vậy, làm cho phụ thân gấp đến mức đầu đầy mồ hôi

Ta bật cười, nói với mẫu thân “Bây giờ về cốc sinh thì vẫn còn kịp!”

Mẫu thân ta gật đầu. Phụ thân cúi xuống bế mẫu thân, chạy vội vào cốc. Ta cũng theo sát theo. Hôm nay là ngày rất tốt để sinh hài tử

Lúc này Diệp gia chỉ là mấy gian phòng rách nát, trong lòng ta có chút chua xót, cũng khóc trách cả ngày phụ thân ra ngoài hái thuốc cũng mang mẫu thân theo, nơi này ngay cả 1 người làm thuê cũng không có. Ta từ trong lòng móc ra 1 thỏi vàng, vừa rồi tại Hoàng quốc lấy được vài thỏi từ Đường Vấn Thiên

Nghĩ đến đây, ta đột nhiên nhớ tới mấy bộ quần áo của hân, không thể nói còn có thể tìm được mấy lượng bạch. Dù sao cũng không thể quay lại nữa, chỉ bằng làm cái khác

Ta đem quần áo của mấy người họ mở ra, nhìn thấy trong túi quần áo của họ cứ nhiên có rất nhiều ngân phiếu! Hơn nữa còn là ngân phiếu của thời này. Cau này, ta không khách khí lấy hết số ngân phiếu đó. Cho tiền nhạc phụ nhạc mẫu vốn là nghĩa vụ của người con rể như hân. Không cần phải khách khí với hân

Bên trong phòng sinh truyền ra 2 tiếng trẻ con khóc. Ta kinh hãi nâng mắt lên. Diệp Dục Nô và Diệp Dục Nhi được sinh ra rồi. Ta bỏ ngân phiếu vào trong hồng bao [phong bì đỏ], cầm ngân phiếu, đứng cách cánh cửa, giương giọng nói “Diệp thần y, có phải là 2 nữ nhi hay không? Có phải rất giống phu nhân không?”

Bên trong không có thanh âm, qua được chốc lát, phụ thân mở cửa, chán nản bước ra, nhẹ nhàng gật đầu “Đúng vậy! Ta hành y nhiều năm như vậy cũng không thể kết luận được mà nam hay nữ, xin hỏi vị tiểu thư này chẩn đoán bằng cách nào?”

Ta cười “Đây là bí mật bất truyền của ta!” Bản thân mình là nam hay nữ, đương nhiên là ta biết. Ta cầm hồng bao trong tay, 2 tay dang lên “2 vị thiên kim này sẽ mang đến khí tức mới cho Phượng Hoàng cốc! Xin Diệp thần y nhận lấy chút tâm ý nho nhỏ của ta!”

Hân thoáng giật mình, “Điều này sao?! Ta như thế nào không biết xấu hổ!”

Ta lắc đầu, “Tương lai thần y sẽ sinh được 16 tiểu hài nhi. 14 nữ nhi, 2 nam nhi. Cho nên, mấy gian phòng này vốn không đủ dùng. Xin tiên sinh nghĩ tới tương lai của hài nhi, tu sửa sương phòng của mình!”

Hân thoáng giật mình, “Sinh nhiều như vậy sao? Hả! ” Hân lùi ra sau 3 bước “Người tốt cuộc là người phương nào? Vì sao lại biết chuyện của ta nhất thanh nhị sở?”

Ta cười nói, “Diệp thần y thật muốn biết sao? A! ta đã quên, thần y vốn là bằng hữu của người họ, đã nhìn thấy loại chuyện này còn nhiều hơn ta!” Ta nói xong, liền vén khăn che mặt, nhìn gương mặt khiếp sợ của hân, cười nói “Phụ thân! Ta là nữ nhi mới ra đời của người! ta tên là Diệp Dục Nô! Ta sẽ thừa kế y thuật của người!”

Hân sợ run nửa ngày, “Rất giống thê tử của ta! Nhưng là, người có chứng cứ gì?”

Ta cười, tháo tóc ra, lộ ra 1 nốt ruồi nhỏ màu đen đằng sau gáy, ta quỳ rạp xuống đất, giương giọng nói “Xin phụ thân xem! Nơi này của ta có 1 nốt ruồi đen! Ngài vào xem đi, có phải sau ót của nữ nhi ngài cũng có 1 nốt ruồi đen giống như vậy!”

Hân cau mày, vọt nhanh vào trong, qua chốc lát sau, lúc này mới kinh nghi bất định đi tới, nhỏ giọng nói “Nguyên lai, cứ nhiên là thật!”

“Vậy sao người có thể đến nơi này?” Hân kinh ngạc nói

Ta cười, “Ta đến là muốn phụ thân đáp ứng ta vài chuyện!”

Hân cau mày, “Nói!”

“Thứ nhất, khi mẫu thân hạ sinh lần thứ 7, xin phụ thân nhất định không thể rời khỏi nường! Thứ hai, nói cho Diệp Dục Nô nếu Tuyên Tuyết Dung đến đây cầu y, nhất định phải dốc toàn lực cứu nường!” Bởi vì ta biết chính mình tính tình cương liệt, nếu ta nói với chính ta tất hân sẽ phản tác dụng. cho nên, ta liền bày cho phụ thân

Phụ thân gật đầu, “Tuyên Tuyết Dung này ắt hẳn có quan hệ sâu xa với con! Hả! Cho dù phụ thân gặp nường thì cũng sẽ cứu nường!”

Ta gật đầu, “Còn nữa! Phụ thân! Nếu trong hoàng thất Hoàng quốc, Đường Văn Hiên cầu y, xin phụ thân nhất định phải cứu hân. Cho dù không trị tận gốc được thì cũng xin điều trị cho hân kéo dài mạng sống!”

Phụ thân gật đầu. Trái tim của ta lúc này mới bình tĩnh trở lại “Đã vậy, nữ nhi xin cáo từ!” Ta nóng lòng đi xem lúc nữ nhi đến trong cốc cầu y, có phải ta sẽ thật sự giết nường hay không!

Hân gật đầu. Ta chân chờ 1 chút, rồi chạy vội vào phòng. Quỳ rạp xuống trước mặt mẫu thân, dập đầu 3 cái. Lúc này mới đứng dậy, lưu luyến không rời tiêu sái đến tsan6 vườn trồng trái, gió lốc màu vàng lại bắt đầu nổi lên, ta nói với phụ thân “Còn nữa! Phụ thân! Xin lỗi!”

Ta không nghe được tiếng hân trả lời, nước mắt liền rơi xuống! Ba 1 tiếng, ta lại rời đi

Cứ như vậy có phải đã có thể rồi không? Ta thầm nghĩ! Long Thần ngọc lúc này lại hiện ra hình ảnh, Đường Vãn Thiên ôm Tuyên Tuyết Dung vào Phượng Hoàng cốc, quỳ gối trước mặt ta, cầu xin ta cứu nàng

Trong mắt Tuyên Tuyết Dung mang theo nhu tình. Lúc này, nhìn thấy ánh mắt nàng, ta mới biết rằng nàng nguyên lai đã sớm biết rồi. Đường Vãn Thiên 1 mực che chở cho nàng! Tiểu Hạ oa oa khóc lớn. Ta nhìn thấy trong mắt mình lúc đó bùng lên ngọn lửa đỏ kị

Trong lòng ta cả kinh, nguyên lai, từ lúc kia, ta đã có cảm tình với Đường Vãn Thiên rồi sao? Sau đó, ta bừng ra 1 chén độc được! Tuyên Tuyết Dung cười nhìn ta, muốn nói nhưng lại thôi, bên môi phiếm nụ cười, khóe mắt chảy lệ, rốt cuộc đem chén thuốc uống cạn

Tại sao? Tại sao ta không thể xuyên qua lúc này được? Tại sao ta chỉ có thể đứng nhìn tình cảnh lúc đó? Rõ ràng ta đã vì nàng làm nhiều chuyện như vậy, tại sao vẫn không thay đổi được tâm ý của chính mình? Tại sao ta lại chính tay giết chết nàng? Chuyện này, sao ta có thể gánh vác nổi?

Đường Vãn Thiên ngửa mặt lên trời rống dài, hét lớn với ta “Diệp Dược Nô! Người sẽ hối hận! ta cam đoan, người sẽ hối hận!”

Ta lạnh lùng cười, làm động tác đuổi khách, hất cuống xuống ôm lấy thi thể của nữ nhi, chậm rãi rời khỏi cốc. Nhìn thấy Dung nhi tắt thở ở trong lòng hân, nước mắt ta cứ không ngừng rơi xuống! Nguyên lai... Nguyên lai...

“Diệp tiểu thư! Người đã biết rồi! Nữ tử này mặc dù đã chết nhưng lại tích rất nhiều công đức! Hoàng quốc, Tuyên thành đã thoát khỏi tai họa lớn. Coi như là chết mà không nuối tiếc! thiên mệnh sở quy!” Ngân long thở dài nói

Ta che miệng, nhỏ giọng khóc “Nhưng là, nàng còn trẻ như vậy!”

Ngân long cười nói, “Đúng vậy! Thật sự còn rất trẻ! Xin tiểu thư xem!” Hân vung tay, trước mắt liền xuất hiện vô số miếu điện, bên trong là tượng thần 1 nữ tử nho nhỏ! “Bây giờ, nàng nhận hết muôn vàn hương khói, được người đời thờ tụng. Đó là chương dược chi tiên, tên là Ti Dược! Đã trải qua đủ loại nhân thế, xin tiểu thư không nên quá thắc mắc thì tốt hơn!

Sống mũi ta cay cay, nước mắt chảy ròng. Ta tình nguyện không để nàng thành tiên! Ta tình nguyện để nàng đi theo bên cạnh ta, hảo hảo lớn lên, hảo hảo lập gia đình! Nhưng là... nhưng là...

“Nguyên lai tiểu thư đã tìm được Kim Long rồi! thật sự rất đáng mừng! Như vậy, hành trình xuyên thời không của tiểu thư nên kết thúc rồi!” Hân cười nói

Ta lắc đầu, “Ta không có tìm được Kim Long! Hân ở nơi nào? Ta ngay cả 1 mảnh long lân [vảy rồng] cũng không tìm thấy!”

Ngân long cười, chỉ vào bên hông ta “Xin tiểu thư xem xem!”

Ta thoáng giật mình, lúc này mới cúi đầu xuống, nhìn thấy long bào nho nhỏ của Đường Vãn Thiên cứ nhiên không biết dính vào trên người ta từ lúc này. Trên long bào có thêu hình Kim Long 5 ngón. Đôi mắt con rồng chớp chớp với ta, trong lòng ta cả kinh “Chính là cái này?”

Ngân Long cười nói “Diệp tiểu thư đã biết rồi! đúng vậy! chính là cái này! Tiểu thư rất ngoài ý muốn sao? Nếu Kim Long với hai người vô duyên, vậy thì sao lại gặp phải mà cứu Diệp tiểu thư 1 mạng đây?”

Ta nghiêm mặt gật đầu. Cẩm Long Thần ngọc, cứu Kim Long, ta không còn dùng đến nó nữa. Nhưng là, ta vẫn còn muốn cứu Vãn Hiên

Nhìn Kim Long đáng thương nháy mắt với ta. Ta một tay thu nó vào trong lòng, nói với Ngân Long “ta còn muốn đi 1 chỗ! Chỉ cần làm xong việc này, ta liền cầm Long Thần ngọc tới cứu hân!” Dứt lời, ta liền biến mất ở trước mặt hân

Ta biết như vậy là không đúng! Nhưng là, ta sao có thể không cứu Vãn Hiên đây! Ta sao có thể đây! Nhắm mắt, ta muốn đi đến buổi hôn lễ trong Phượng Hoàng cốc để cứu Vãn Hiên, nhưng chờ đến khi mở mắt ra thì lại phát hiện ta cứ nhiên đang ở trong hoàng cung. Người đang tắm rửa trước mặt ta không phải là

Đường Vắn Thiên sao? Lúc này, hắn thoát nhìn mới chỉ 12, 13 tuổi. Thấy ta từ trên trời rơi xuống, hắn dụi mắt, rồi lại dụi mắt

“Người... nữ thân này! Rốt cục lại xuất hiện rồi! người....người... người!” Hắn nói “Sao lần nào người cũng xem ta tắm rửa?”

Ta chau mi, quay đầu đi “Người tưởng ta muốn nhìn à? Người có đối xử tốt với Tuyên Tuyết Dung không?”

Hắn hừ lạnh một tiếng, “Ta đương nhiên đối xử không tồi với nàng! Nhờ có ta, nàng bây giờ đang ở trong Tuyên thành hô phong hoán vũ, làm ma làm quỷ. Thế nào? Người không phục?” Phía sau truyền đến thanh âm mặc quần áo soạt soạt của hắn

Ta lạnh lùng cười, “Đây mới là hảo hài tử!”

“Người đừng có gọi ta là hài tử! may mà người còn chưa già! Ta sẽ nhanh trưởng thành thôi! Người nghe kỹ cho ta! Ta sẽ nhanh cưới người làm vợ, nhanh thôi!” Hắn ở phía sau ta tuyên thệ

Ta cau mày. Hừ lạnh nói, “Nhỏ như vậy mà đã muốn cưới ta? Thật đúng là quỷ nhỏ! Người quên lời ta nói lúc trước rồi sao?”

Hắn mặc quần áo, lạnh lùng tiêu sái đến trước mặt ta, giọng đầy nghĩa khí, nghiêm chỉnh tuyên bố với ta “Đường Vắn Thiên ta nói chuyện làm việc cho tới bây giờ chưa lần nào hối hận! Người nói cho ta biết, người rốt cuộc là thần thánh phương nào? Ta đã cho người điều tra, Tuyên Tuyết Dung căn bản không có a di nào hết. Cuối cùng, ta đến Tuyên phủ đưa hai mẫu tử họ về 1 trấn nhỏ ở Nguyên quốc, đôi phu thê chủ tiệm vàng đã chứng thực Tuyên Tuyết Dung không phải là nữ nhi của Uyển Dung, mà là 1 hồng y nữ tử [nữ tử áo đỏ]. Mà Tuyên Tuyết Dung dung mạo giống người đến 7 phần, mà người lại bảo vệ nàng như vậy. Mà bộ dáng lúc người biến mất trông rất khả nghi, liền tìm đến quốc sư đại nhân. Quốc sư đại nhân dùng Kim Long Thần ngọc giải đáp cho ta, nguyên lai, người chính là Hoàng hậu tương lai của ta! Mà người, vốn đến từ tương lai. Ta nói có đúng không? Diệp Dục Nô!” Bên môi hắn phỉếm ý cười

Ta lạnh lùng nhìn hắn “Nếu đã dùng Kim Long Thần ngọc thì hắn đã biết nguyên nhân ta muốn người chiếu cố Tuyên Tuyết Dung!”

Hắn lắc đầu.”Ta không biết! Ta đang chờ người nói cho ta biết!”

Ta lạnh lùng nói, “Vậy thì người đoán xem!”

Hắn lắc đầu, “Người không nói mối quan hệ giữa 2 người cho ta biết, ta như thế nào có thể hiểu được?” Hơn nữa, muốn 1 nữ thân thích ta hình như cũng không phải là quá khó khăn! Diệp Dục Nô, người nói cho rõ ràng!”

Ta cau mày. Tuôn ra 1 tiếng rống to “Là nữ nhi của người! Đáng chết! Đáng chết! ta không tin là người không biết!”

Hắn cau mày. Nửa ngày mới nói, “Quả nhiên như thế!”

“Người sớm đã đoán được, người cao hứng rồi?” Ta tức giận đến chết khiếp.

Hắn cười lắc đầu, “Người tới nơi này là muốn nói cho ta biết nàng ấy là nữ nhi của ta? Tất hẳn phải có việc gì thì mới đến! hay là, người đặc biệt tới tìm ta để nói chuyện yêu đương?”

“Ta tương lai sẽ chính tay giết Tuyên Tuyết Dung!” Ta bình tĩnh nói. Đến lúc này, ta mới phát hiện mình vốn bất lực đến cỡ nào. Chính tay giết chết hài nhi của mình. Hài nhi ta trân ái nhất. Đôi mắt với tiểu Đường Vắn Thiên, ta cứ nhiên đau lòng đến không thể khống chế chính mình! Xin lỗi! xin lỗi! Dung nhi! Dung nhi của ta!

Khóe môi hắn thoáng cái trắng bệch “Như thế nào có thể! Nguyên lai! Quốc sư nói nữ tử này không phải người làm, đúng là ám chỉ như vậy! Như thế nào có thể! Như thế nào có thể!”

Ta gật đầu, nhỏ giọng nói “Do ta đích thân cứu ra, do ta đích thân giết chết! Căn nguyên duyên diệt, thật buồn cười!” Mà ta, tuyệt đối không thể tha thứ cho chính mình! Ta vừa mới nhìn thấy vẻ mặt của nàng, nàng vốn mang bao hi vọng, cầu xin ta! Nàng vốn biết ta chính là mẫu thân của nàng! Nhớ đến tiếng khóc của nàng, nhớ đến bộ dáng mong muốn gặp ta của nàng, trong lòng ta không khỏi đau đớn

Ta thậm chí từng muốn đào mộ phần của nàng. Ta là mẫu thân thế nào chứ? Dem người Tuyên gia dưỡng dục nàng giết sạch! Lại còn đem Tuyên thành đốt cháy! Ta là cái gì chứ? Ta là cái gì? Ta ôm đầu mình, nước mắt rơi xuống

“Người rất thông khổ! Người hẳn không biết nàng là nữ nhi của người đi!” Hẩn nhẹ nhàng ôm lấy đầu ta

Ta tựa vào người hẳn, nhỏ giọng nói “Đường Vãn Thiên! Người nói, ta nên làm gì bây giờ! Ta phạm 1 sai lầm lớn như vậy, trời cao có trừng phạt ta ngàn lần, ta cũng khó thoát tội! Nhưng là, trời cao sẽ không trừng phạt ta! Ta làm sao bây giờ?”

Hẩn nhẹ nhàng vuốt tóc ta, nhỏ giọng nói “Người không biết không có tội. Nếu người không biết thì để cho ta đến nói với người lúc này!”

Ta lắc đầu, “Người điên rồi! Nếu như người nói, Diệp Dược Nô sẽ tin sao? Nàng là người vốn cậy mạnh, hơn nữa, chưa bao giờ tin vào quỷ thần, người nói xem, người như thế nào có thể thuyết phục nàng tin tưởng người đây? Hơn nữa, kết cục đã định, nàng tương lai sẽ chết thì cũng có 1 nơi tốt. Nếu không có cách nào thay đổi, Đường Vãn Thiên, hai chúng ta làm 1 ước định, có được không?”

Hẩn gật đầu, “Người nói đi!”

“Không nên đưa Tuyên Tuyết Dung vào trong cốc! Nếu thật sự phải đi, nếu thật sự tấn bi kịch đó không thể ngăn cản được, vậy thì, người từ ngày ấy bắt đầu tính kế ta. Tính kế để ta rút lui, tính kế để ta thụ nạn. Cũng có thể gọi người nhà, bằng hữu cùng trừng phạt ta! Lỗi lầm của ta, cho dù bị trừng phạt ngàn lần thì cũng đáng! Cho dù tương lai viễn cảnh có khó khăn thế nào, người cũng không thể nói chân tướng cho ta biết! Nhất định phải để ta ném hết mùi sinh lý tử biệt, cùng hài tử khổ sở chia lìa! Ông trời không phạt ta, vậy thì người phạt ta! Được không?” Ta kiên định nói

Hẩn thoáng giật mình, nửa ngày mới nói, “Như vậy, sau 1 ngàn lần thì sao? Người định làm sao? Có thể cùng ta hạnh phúc vui sướng cùng 1 chỗ!”

Ta ngược hai mắt nhắm lệ, tinh tế nhìn hẳn, nửa ngày mới nói “Không biết! Nhưng là, nếu như người không trừng phạt ta 1000 lần, ta sợ ta thật sự sẽ chết! Phạt ta 1000 lần, nếu người cũng giữ thân trong sạch, thì sẽ có cơ hội ở bên ta, nếu người đụng vào nữ nhân khác, ta sẽ không ở cùng không ở cùng với người! Thế nào? Người và ta đập tay tuyên thệ, được không?”

Hẩn sợ run nửa ngày, mới vươn tay ra, cùng ta đập tay vi thệ “Hảo! Diệp Dược Nô! Ta đáp ứng người! Nếu có 1 ngày người thật sự giết Tuyên Tuyết Dung, ta sẽ bắt đầu trừng phạt người!”

Ta móc từ trong lòng ra 1 mảnh da dê, toàn bộ chữ viết trên đó đã biến mất rồi! ta cau mày, đưa miếng da dê đó cho Đường Vãn Thiên “Cái này, giao cho người ghi chép, ghi ra số lần người trừng phạt ta. Đợi đủ 1000 lần, người mới được nói với ta! Biết không?”

Hẩn gật đầu, lúc này cầm lấy miếng da dê, nhỏ giọng nói “Người, có muốn gặp mặt Tuyên Tuyết Dung không?”

Ta cau mày. Nửa ngày mới lắc đầu, quyết tâm nói, “Không gặp!” Dứt lời, ta lại biến mất tại trước mắt hẳn!

146. Q.3 - Chương 40: Kết Cục- Phần 13- 14- 15-16

Lúc này, Kim Long cần cần quần áo ta. Ta biết, lúc này hẳn nên trả lại Long Thần ngọc cho hẳn, nhưng là, ta vẫn có việc cần làm. Kim Long bắt đầu không chịu tịch mịch, mở rộng miệng ngậm lấy Long Thần ngọc, trong khoảng thời gian ngắn, ta và Kim Long 2 người người tranh ta đoạt, trong cơn gió lốc màu vàng, ta 1 chưởng đánh vào đầu hẳn. Nhưng miệng hẳn vẫn còn ra sức ngậm lấy Kim Long Thần ngọc! Hẩn bây giờ chỉ là 1 bộ quần áo của Đường Vãn Thiên. Ta 1 tay xé quần áo, tay kia rút trâm, đâm vào mắt hẳn! Hẩn a 1 tiếng, cơn gió ngừng lại, thanh trâm của ta đâm vào trong không trung! Viên ngọc này vốn là của hẳn, ta tranh giành với hẳn cái gì chứ! Ta lấy Kim Long ngọc ra, đưa đến bên môi hẳn “Người lấy đi!” Hai tròng mắt hẳn chớp chớp 1 hồi lâu, lúc nàng mới mở miệng nuốt vào trong bụng! Gió lốc màu vàng bỗng nhiên hết hẳn, ầm 1 tiếng, hai người chúng ta rơi vào bên trong ôn tuyền

“Chết tiệt!” Ta ngoi lên khỏi mặt nước, đã thấy Kim Long hóa thành hình người, chấp tay cười nói với ta “Đa tạ ơn cứu mạng của Diệp tiểu thư!”

Ta hô 1 tiếng phun ra 1 ngụm nước từ trong miệng “Đây là nơi nào? Kim Long! Sao chúng ta tới chỗ này?”

Hắn ủy khuất nói, “Ta cũng không có biện pháp! Vốn ta là muốn đưa Diệp tiểu thư trở lại Hoàng quốc, ai ngờ lại cùng tiểu thư tranh giành lâu như vậy! Đến nơi này đương nhiên là có cơ duyên! Nếu bây giờ không đi cứu tiểu thư, xem ra, tiểu thư sẽ phải chết ở chỗ này!”

Ta cau mày. Ngắc đầu cẩn thận quan sát, đây là địa lao Tuyên thành “Người nói.... A... a! hồng y nữ tử ngày đó chính là ta sao?” ta còn tưởng là ân nhân cứu mạng, nguyên lai là chính mình cứu chính mình

Hắn gật đầu. Nói với ta “Đi vào đi! Diệp tiểu thư lúc này đã hôn mê bất tỉnh! Chậm trễ 1 chút thì đã chết!”

Ta thoáng giật mình, hấn vung tay lên. Ta hô 1 tiếng, đứng ở trên bờ, quần áo trên người cũng đã khô ráo. Hắn biến thành 1 tiểu Kim Long áp vào trên cổ tay áo ta, hô 1 tiếng, đưa ta trực tiếp vào bên trong địa lao!

Lúc này bên trong địa lao Tuyên thành vừa nhỏ lại vừa thối, ta bắt giác che mũi. Nhìn thấy nữ tử đang hôn mê trước mắt, thúc nhẹ “Diệp tiểu thư! Diệp tiểu thư!”

Kim long nói, “Nàng ấy đã lâu lắm không ăn gì rồi! Lúc nàng ấy tỉnh, khuyên nàng ấy 1 chút. Chúng ta không có nhiều thời gian!” Nếu có thể chết ở chỗ này cũng là tốt lắm. Trong lòng ta thầm nghĩ

“Tiểu thư không thể nghỉ như vậy! Nếu lần này Tuyên gia không bị diệt, 10 năm sau nhất định sẽ gây đại họa, Hoàng quốc đại loạn, 14 nước đại loạn! Cuối cùng, sinh linh đồ thần! Việc gì cũng tất có nhân quả! Tiểu thư! Suy tính cẩn thận!”

Ta gật đầu, này mới bắt đầu tiếp tục thi cứu.

Lúc cứu nàng xong, ta liền cùng Kim Long biến mất khỏi thời không đó

“Kim long, ta muốn cứu Vãn Hiên!” Tới bây giờ rồi, ta cứ nhiên còn không có thời gian đi cứu Vãn Hiên

Kim long chần chờ một hồi lâu mới nói, “Người thật sự muốn cứu hấn sao? Hấn sinh ra trong hoàng thất hoàng quốc, nhưng khi sinh ra không có dấu hàn mai, có nghĩa là hấn nhất định sẽ yếu mệnh. Nếu không phải Diệp tiểu thư lúc trước nói Diệp thần y cho hấn vài chục năm, rồi Diệp tiểu thư lại trị bệnh cho hấn, kéo dài mạng sống được 10 năm, thì e là hấn bây giờ đã là 1 bộ xương khô! Diệp tiểu thư! Ta thấy người dùng Thần Long ngọc của ta không để làm gì mà chỉ muốn xuyên không cứu người! Có thể nói là bận rộn không ngừng. Như vậy sẽ tổn hại phúc khí của tiểu thư, tiểu thư hà tất? Hơn nữa, bây giờ trong bụng tiểu thư lại có mang hài tử của hấn! Khi hài tử trong bụng được sinh ra sẽ là mùa thu, Hoàng quốc bắt đầu có tuyết, hàn mai sẽ nở trong trận tuyết đó. Cho nên, song thai này sẽ bình an, hạnh phúc lớn lên. Một người trong triều, một người ngoài nhân gián tương lai sẽ phụ giúp hoàng đế rất nhiều. Hay là xin Diệp tiểu thư chớ có cưỡng cầu!”

Ta nhỏ giọng nói “Nhưng là, ta chưa từng làm chuyện gì cho Vãn Hiên! Kim Long, cho ta 1 lần cuối cùng! Ta chỉ muốn trở về cứu Vãn Hiên. Ta chỉ cần xác định rằng hấn còn sống là được. Dù là hấn không có ở thời không này, dù là hấn biến mất. Ta cũng muốn hấn còn sống! Người để cho ta cứu hấn đi! Ta cam đoan, ta chỉ ở lại 1 lúc thôi!”

Hấn sợ run một hồi lâu, rồi lắc đầu “Diệp tiểu thư! Ta có thể giúp người trở về cứu hấn. Nhưng là, ta sẽ lấy đi tình yêu hấn dành cho người! Từ nay về sau, trong lòng hấn không còn Diệp Dục Nô! Cũng sẽ không nhận ra Diệp Dục Nô! Hấn sẽ kết hôn, sẽ sống hạnh phúc vui sướng. Hấn sẽ không bao giờ nhận ra đứa con của 2 người! Mà người cũng không thể nhận hấn. Hơn nữa, phải trao đổi chi mệnh nửa đời Hoàng hậu của mình! Như vậy, người cũng nguyện ý sao?”

Ta gật đầu. “Ta nguyện ý! Kim long! Chỉ cần người có thể cứu sống Vãn Hiên! Có thể nào ta cũng nguyện ý!”

Hấn gật đầu, nhẹ giọng nói “Hảo! Tuyệt thành tâm công tử đã chết. Lúc Đường Vãn Hiên chết, thi thể đã quá xấu, không dùng được nữa. Cho nên, muốn cứu hấn thì chỉ có thể tá thi hoàn hồn! Diệp tiểu thư, người yêu không nhận ra người sẽ rất khó chịu! Người xác định muốn làm như vậy?”

Ta kiên định gật đầu “ta muốn hần sống hạnh phúc! Quên đi Diệp Dược Nô!” Dù là, ta một mình cô độc chết đi

Kim Long nhìn ta 1 hồi lâu, lúc này mới gật đầu “Hảo! đã như vậy, ta liền đưa Diệp tiểu thư trở về trước!” Hần vung tay lên, bên tai vang lên tiếng gió vù vù. Chỉ trong chớp lát sau, đã nhìn thấy Dược Nô cung

Ta đứng dậy, tất cả muội muội đều vây lại, nhìn ta nói “Ai da! Thật tốt quá! Rốt cuộc cũng tỉnh rồi! Vừa rồi tỷ té xỉu trong hoàng lăng, vẫn bất tỉnh đến nay! Dọa chết chúng ta!” Dược Nhi vỗ ngực nói

Ta động dậy khỏe moi, 1 hồi lâu mới nói “Thật tốt! thật tốt! Có thể lại nhìn thấy các muội! Thật tốt!”

Đường Vãn Thiên chăm chú nhìn ta 1 hồi lâu, cất giọng nói “Bạch y trên người nàng đột nhiên đổi thành hồng sa!” Trong mắt hần nổi lên tia hoài nghi

Ta hơi thấp đầu, không lên tiếng. Có phải hần đã biết cái gì rồi không? Ta không thể xác định, người này từ khi còn nhỏ đã vô cùng thông minh, vô cùng thông thấu, hần cũng như ta, không tin quỷ thần, chỉ cần có thể biết được chân tướng, hần sẽ dùng hết mọi thủ đoạn. Cho nên, hần mới thật sự là người đáng sợ! Nhớ đến ước định giữa ta và hần, lại muốn hần nói ra hết thấy. Các con số ghi chép trên miếng da dê, ta nghĩ, trong khoảng thời gian này, hần cũng rất đau khổ đi!

“Các muội, trở về thôi!” Ta nhỏ giọng nói “Rời khỏi Hoàng quốc, rời khỏi hoàng cung!” Dứt lời, ta liền giãy dụa rời giường.

Nhưng hần lại 1 bả dè ta lại, lớn tiếng dồn dập nói “Nàng không thể rời đi! Ta đã chần mịch cho nàng, nếu như nàng muốn rời đi, như vậy, thân thể của nàng sẽ ăn không tiêu! Hải tử vô cùng có khả năng không giữ được! Nàng không còn muốn hải tử của nhị đệ nữa sao?”

Ta giật mình, ngẩng đầu nhìn Phù Dung, Phù Dung gật nhẹ đầu, một hồi lâu mới nói “Đúng vậy, đại tỷ! Thân thể của tỷ bởi vì ngày ngày quá mức thương tâm, bị kích động lớn, nhất định phải nghỉ ngơi mới được! Ngày trước phải hi sinh tính mạng của tỷ phụ mới có được hải nhi, nếu như bị sẩy, chúng ta hóa ra đã làm tỷ phụ thất vọng rồi!”

Lời của nàng đủ to để mọi người nghe được, sắc mặt của ta trắng không còn chút máu, đưa tay ngăn cản nàng nói thêm gì nữa

“Nàng không cần ngăn cản, ta biết nàng có 1 phương pháp tự hoại thai! Trước đó nàng và Vãn Hiên lễ nghĩa tương kính, sau khi thành thân vẫn chưa kịp viên phòng, Vãn Hiên đã thành như vậy, ta không nghĩ rằng hai người còn có biện pháp nào để viên phòng! Mà thai nhi của nàng sau này mới có. Cho nên, nàng và Vãn Hiên lúc đó vẫn là trong sạch!” Đường Vãn Thiên kiên định nói

Ta cau mày, “Sao ngươi biết!”

Hần nhỏ giọng nói “Nàng đã quên ta là Đường Vãn Thiên sao? Không có chuyện gì của Diệp Dược Nô mà ta không biết! Ngày đó, trước khi hỏa thiêu Ngân Phát sơn trang, nàng đã bắt rất nhiều cô gái, thụ thai cho các nàng thành công, sau đó thả đi, nhiều cô gái tự hoại thai như vậy, mọi người cũng không biết làm sao! Nàng làm ra động tĩnh lớn như vậy, ta sao có thể không biết đây?”

Ta chau mi, không nhìn hần, bất giác lấy tay xoa xoa bụng. Đúng vậy! Đây là hải nhi của Vãn Hiên! Đây là lễ vật cuối cùng mà Vãn Hiên dùng cả tánh mạng để lưu lại cho ta có thể nào cũng muốn hảo hảo dưỡng dục nó thành người

Mặc dù, từ nay về sau, hần sẽ không bao giờ nhận rat a nữa. Trong lòng ta không khỏi đau xót, một hồi lâu mới nói “Như vậy, các muội trở về trước đi!”

Các nàng đều gật đầu, đi ra ngoài. Hàn Mai đến gần ta, nhìn Đường Vãn Thiên 1 chút, một hồi lâu, nàng mới nhỏ giọng nói “Đại tỷ! Hải nhi của tỷ đã không còn trên đời! xin lỗi! đại tỷ!”

Nàng quỳ xuống trước mặt ta. Ta vội vàng đỡ nàng dậy, gấp gáp nói “Hàn Mai! Mặc kệ chuyện của muội! chuyện này không phải lỗi của muội! Hải nhi, ta đã tìm được rồi! Mặc dù đã chết, nhưng là, ta tin nàng sẽ rất vui sướng! Hàn Mai!” Ta nói xong, nước mắt liền rơi xuống

Nàng ngẩng đầu lên, liên thanh nói, “Xin lỗi! Đại tỷ!”

Ta lắc đầu. “Là ta cùng hài tử vô duyên! Thôi! Không nên tìm nữa! Sau này, đừng thề độc như vậy nữa! Biết không?”

Nàng gật đầu. Một hồi lâu mới đứng Đường hỏi thiên đạo, “Hảo hảo chiếu cố nàng! Nếu như người hoàn lại đối với nàng hữu tình!”

Hắn gật đầu. “Yên tâm đi! Ta sẽ địa!”

Nàng lúc này mới khinh thân rời đi!

“Nàng hảo hảo nghỉ ngơi, có gì nói ta 1 tiếng là được!” Đường Vãn Thiên nói giọng khàn khàn

Ta cau mày “Đường Vãn Thiên! Miếng da dê mà người đưa cho ta, người nhớ đến số bao nhiêu rồi?”

Hắn kinh ngạc nâng mắt “Là 998! Nàng đã biết rồi? Sao nàng biết? Nguyên lai, nàng cứ nhiên xảy ra nhiều chuyện như vậy!”

Ta cười, nhỏ giọng nói “Đúng vậy! ta biết rồi! Mà cho dù ta biết chuyện này, nhưng người mới chỉ làm được 998 lần, hơn nữa, người là 1 đế vương đã sớm không còn trong sạch, người không thể đáp ứng lời hứa hẹn với ta, cho nên, hai chúng ta có thể là vô duyên rồi!”

Sắc mặt hắn thoáng cái trở nên xanh mét, một hồi lâu mới cầm đầu vai ta, vừa tức [nghe] vừa vội nói “Nói cách khác, nhiều năm như vậy, hết thấy mọi việc ta làm đều là uống công! Nàng như thế nào có thể đối xử như thế! Ta từ lúc 8 tuổi đã bắt đầu đau khổ tương tư! Biết rõ nàng ở nơi nào, biết rõ hết thấy mọi việc ta làm với nàng, đều là bởi vì sợ sau khi nàng biết sự thật thì sẽ không chịu nổi đả kích, nhưng là, ta vẫn làm! Mà nàng, đã hồi đáp cho ta những gì? Ta tưởng rằng, nhiều năm khổ tâm như vậy, hai chúng ta cuối cùng có thể cùng nắm tay nhìn vân khai ngắm nguyệt minh [ý là nhìn mây trôi ra, để lộ mặt trăng], nhưng là, nàng lại nói 2 chúng ta chỉ có thể vô duyên! Nàng rốt cuộc đang làm cái quái gì? Diệp Dục Nô?” Hắn lớn tiếng gào thét

Ta lắc đầu, rồi lại lắc đầu “Người căn bản vẫn không hoàn thành lời hứa với ta! Người muốn ta nhắc lại? người rõ ràng nhớ kỹ, 998. Vẫn còn thiếu 2 lần! Đây là định ước lúc đầu của 2 chúng ta, người muốn ta nói vài lần thì mới có thể rõ ràng?” Ta nghiêng đầu nói

Hắn lúc này mới buông tay ra, lớn tiếng cười “Nguyên lai! Nguyên lai! Ta không ngờ duyên phận của 2 chúng ta chỉ có thể do 1 mình nàng định đoạt! Ta yêu nàng suốt 25 năm, mà nàng, nữ nhân không giống ai này! Chỉ vì ta thiếu 2 hình phạt mà nàng đối xử với ta như vậy? ha ha! Đường Vãn Thiên ta 1 đời anh minh, vẫn thua trong tay nàng! Diệp Dục Nô! Xem như nàng lợi hại!” Dứt lời, liền lạnh lùng liếc mắt nhìn ta 1 cái, một hồi lâu mới xoay người mở cửa sổ! Ta trước đây định ước với hắn 1000 cái là bởi vì ta nhìn thấy trên miếng da dê của hắn có viết số 998. Biết rõ trước khi ta biết chân tướng, hắn sẽ không lừa ta, vì vậy liền ước định với hắn con số 1000. Vốn là không muốn dính dáng gì với hắn nữa! ta như thế nào có thể khi trong bụng đang mai thai con của Vãn Hiên mà vẫn ở cùng hắn đây? Ta như thế nào có thể tại lúc biết mình đích thân giết con ruột mà còn muốn cùng hắn đi tới chân trời góc bể đây?

Ta đau khổ cười! Nguyên lai, ta vốn là người như vậy! Đúng vậy! Vốn tưởng rằng hắn cả đời nợ ta, nhưng không ngờ, là ta cả đời nợ hắn. Vốn tưởng rằng có thể dùng Vãn Hiên đầu bạc răng long, nhưng không ngờ, chỉ có thể cùng hắn gặp lại mà không thể nhận nhau

Bây giờ nghĩ đến, có lẽ, người đau khổ nhất trong số chúng ta không phải là ta, mà chính là Đường Vãn Thiên. Ta ôm đầu mình! Nhỏ giọng khóc! Hắn đi rồi! hắn sẽ không trở về nữa rồi! Ta biết, nguyên lai đây là theo lời Kim Long nói, dùng ngôi vị hoàng hậu của ta đổi lấy tính mạng của Vãn Hiên

Đây là ta cam tâm chịu đựng, không thể oán người khác!

Chạm! Ta cau mày. Ngẩng đầu lên, Đường Vãn Thiên xanh mặt đứng ở bên cửa sổ, cơn gió lạnh xuyên qua cửa sổ, thổi vào mặt ta

Hắn âm thầm nghiêm mặt không lên tiếng, chỉ yên lặng nhìn chăm chăm ta, ta lạnh đến cả người phút run. Một hồi lâu, hắn mới đóng cửa sổ lại, tiến lên vài bước, 1 tay ôm ta vào lòng, nặng nề, nhỏ giọng nói “Đồ ngốc này, ta biết nàng sẽ ở đây khóc 1 mình! Có chuyện gì không thể thương lượng với ta sao? 2 chúng ta là phu thê đồng cam cộng khổ! Nàng có chuyện gì cũng không chịu nói với ta, ta phải làm sao bây giờ?”

Ta sợ run một hồi lâu, nước mắt từ trong mắt rơi xuống, nhỏ giọng nói, “Ta cứ thắc mắc tại sao người lại đối xử với ta như vậy! Nguyên lai là do sự tình sâu xa này!”

Hắn gật đầu, nhỏ giọng nói “Đúng vậy! Lúc nàng thống khổ, khổ sở, ta như thế nào không thống khổ theo đây?”

“Ta tưởng rằng người yêu Tuyên Tuyết Dung đến phát điên, nên mới có thể đối đãi như vậy!” ta nhỏ giọng chỉ ra

Hắn lắc đầu, rồi lại lắc đầu “Ta cho tới bây giờ vẫn luôn yêu Dung nhi. Nhưng không phải là tình yêu nam nữ, mà là tình yêu phụ tử! Tuyết Dung có thể cũng biết chuyện này. Cho nên, cảm tình nàng ấy dành cho ta cũng không phải như nàng tưởng tượng. Ngày đó, sau lúc nàng ấy trúng độc, ta không chịu để nàng ấy đến Phượng Hoàng cốc tìm nàng, là bởi vì muốn đáp ứng lời căn dặn của nàng. Mà nàng ấy vẫn ngày ngày kiên trì muốn đi! Nói là cho dù có chết, nàng ấy cũng phải nhìn nàng 1 cái! Nàng ấy muốn chết ở bên cạnh nàng! Dù là, có chết trong tay nàng!”

Sống mũi ta cay xè. Mà ta, cứ nhiên bởi vì Đường Vấn Thiên che chở nàng mà hạ độc giết nàng. Mặc dù đây là số mệnh của nàng, ta chỉ là gián tiếp thành toàn nàng, nhưng là, trong lòng ta chung quy vẫn không thể chấp nhận

“Người lúc ấy nói ta sẽ hối hận, là có ý này phải không?” Ta nhỏ giọng nói

Hắn gật đầu “đúng vậy! ta sợ sau lúc nàng biết được chân tướng, mọi chuyện sẽ đổ bể hết! Lúc ấy nếu không phải Tuyết Dung bộ dáng tiều tụy, có thể nàng cũng sẽ nhìn thấy dung mạo của nàng ấy mà hạ thủ lưu tình, nhưng là, nàng ấy lúc đó thật sự đã gầy đến xanh cả mặt, đã không thể nhận ra nữa rồi! Cho nên, lúc ấy nàng mới không nhận ra 2 người có gì giống nhau, phải không?”

Ta cau mày. Một hồi lâu mới nói, “Ta cũng không biết! Lúc ấy, như là quỷ mê tâm hồn, căn bản là không chú ý tới chuyện này! Bây giờ nghĩ lại, nếu lúc ấy ta nhìn nàng cẩn thận 1 chút, tất hẳn sẽ không xuống tay với nàng! Tuyết Dung nguyên lai vẫn nhớ tới ta! Cho đến lúc chết!” Nghĩ đến đây, nước mắt của ta lại rơi xuống

“Tất cả các phi tử của người đều rất giống nàng, đôi khi, giống đến 4 phần mà lại không được sủng, ngược lại, giống đến 3 phần thì được sủng hơn, kỳ thật, các nàng không phải là giống Tuyết Dung, mà là giống ta! Phải không?” Cứ như vậy liền giải thích những điều kỳ quái trong lòng ta trước đây

Hắn cúi đầu bật cười, trong ngực tràn ngập ý cười, một hồi lâu mới nói “Ta sủng bọn họ sao??! Ha ha ha!”

Ta cau mày, khẽ đẩy hắn ra “Người đang nói cái gì? Người không sủng bọn họ mà người đem đám người đó phong phi, thị tẩm? Người không sủng bọn họ, mà người ngày ngày đứng trước cửa sổ phòng ta cùng họ tấu cầm soạn nhạc? Người đang nói bậy bạ gì đó?”

Hắn che miệng cười, một hồi lâu mới nói “Nàng còn nhớ nàng đã định ước với ta cái gì không? Trừ 1000 lần trừng phạt ra, còn 1 điều nữa, đó là ta phải giữ thân trong sạch, phải không?”

Ta thoáng giật mình, một hồi lâu mới hoài nghi “Như thế nào có thể! Người là 1 hoàng đế, sao có thể giữ thân trong sạch!”

Hắn cười nói, “Chỉ cần có tâm thì hết thấy đều có khả năng! Nàng có nhớ không, sau khi ta với nàng viên phòng, sau bao lâu thì nàng có bầu?”

“Mà lúc chúng ta ở trên Hải Sa đảo, cũng 1 tháng thì đã có bầu rồi, nhưng là, nàng xem! Cung phi trong cung vốn không hề mang thai!” Hắn cười nói

Vốn là không có! Lúc trước ta còn thấy kỳ quái tại sao cung phi trong cung cư nhiên không có ai mang thai! Hơn nữa, vốn 1 lần mang thai cũng không đó. Ta cứ nhiên không ngờ sự việc lại là như thế

“Nhưng là, nếu như thế thì tại sao không có người nào nói ra?” Ta kinh hãi nói

Hắn lắc đầu, “Nói không nên lời! Bởi vì việc này đều có người thay ta làm! Ta không thích bọn họ nhưng có người thích!”

Ta bừng tỉnh ngộ ra “Người nói Lâu Nhạc Khanh? Nguyên lai hẩn thu nạp cung phi của người là bởi vì hẩn vốn 1 mực giúp người sung hạnh bọn họ? Chả trách, ta thấy bên trong hòm thuốc của hẩn có cái yếm của cung phi, không ngờ cư nhiên là bởi vì như thế! Lúc ấy ta cứ nghĩ là Kỳ phi trúng chiêu hẩn, không ngờ tất cả các phi thần đều do 1 mình hẩn sung hạnh! Thật là diễm phúc a!”

“Cũng không nhiều hơn phúc của nàng! Hơn nữa, trước lúc sung hẩn, hẩn đều đích thân cho bọn họ 1 chén thuốc tránh thai, đảm bảo là sẽ không hoài [mang thai] hài tử! Nhưng là, sự thật chứng minh, mấy chén thuốc đó căn bản là không cần. Lâu Nhạc Khanh vốn là hậu nhân của độc y, độc y năm đó rất thích dụng độc, hạ độc người, hạ độc chính mình, cuối cùng ngay cả con ruột của mình cũng đem hạ độc, đến nỗi không có năng lực sinh dục. Sau khi biết chuyện đó, hẩn thấy vô cùng mất mát, cuối cùng liền muốn ta nạp thật nhiều phi thân, nói là 1 mình hẩn có thể đối phó. Bây giờ tất cả những nữ tử trong nhà hẩn đều là những người được hẩn yêu thích!” Hẩn cười khở

“Nguyên lai, hẩn mới thật sự là người được hưởng diễm phúc của hoàng đế. Hoàng thượng đại nhân, người thật đáng thương!” Ta nháy mắt với hẩn

Hẩn cảm tức liếc nhìn ta 1 cái “Cho nên, lúc trước cùng ở với nàng, nàng cũng đừng trách ta mạnh bạo! Một nam nhân trong 1 thời gian dài chỉ được nhìn phụ nữ đẹp mà không được phép động chân động tay thì cảm giác như thế nào? Cho nên, nàng không chịu bồi thường ta, làm sao bây giờ?” Bộ dạng của hẩn cứ như là tiểu hài tử không được cho kẹo

Ta chau mi, chỉ chỉ vào bụng “trong bụng ta đang có tiểu hài tử. Hơn nữa, không phải người còn có Tuyên Tuyết Nhi của người sao? Người có thể đi tìm nàng!”

Hẩn hừ lạnh một tiếng, “Nàng ta vốn chỉ là quân cờ do Tuyên thành phái đến mà thôi. Nói cho cùng, nếu không phải vì tính kế với nàng, ta cũng sẽ không để nàng ta ở lại. Gương mặt của nàng ta là do có người động tay vào. Trên đời này làm gì có hai người giống nhau như tạc như vậy! Cũng không phải là song sinh!”

“đây là nguyên nhân vì sao người phái người đi cưỡng bức nàng, phải không? Như vậy, lúc trước người đánh ta 1 bạt tai cũng là tính kế với ta sao?” Ta nhỏ giọng nói. Cho đến lúc này mới nhớ lại, ta vẫn còn cảm thấy đau đớn

Hẩn trầm mặc một hồi lâu mới nói, “Không phải! Lúc ấy nàng bôi độc được lên trên ngực áo ta, ta trở về bế Tuyết Hoàng, ai ngờ Tuyết Hoàng lại trúng độc. Tuyết Hoàng là tâm can của ta, cũng là bảo bối của nàng! Ta nói nàng là vì ghen ghét ta, cố ý độc sát Tuyết Hoàng. Trong khoảng thời gian ngắn, ta tức giận cực kỳ, nên mới có chuyện ngày ấy!”

Nguyên lai, hẩn nói độc sát hoàng tự là ám chỉ điều này ra? Ta tưởng rằng là ám chỉ Tuyên Tuyết Nhi đã hoài hài tử

“Nhưng là, trước khi độc sát ta, người quỳ cầu xin ta cho người giải được, là chuyện gì xảy ra?” Nhớ đến tình cảnh ngày đó, ngực ta đau đớn

“”Lúc trước ta tưởng nàng hạ độc Tuyết Hoàng! Lần đầu không được, lần thứ hai, lần thứ 2 không được, lần thứ 3. Nhưng không ngờ, cho đến lúc nàng nhảy xuống vách núi ta mới phát hiện, nguyên lai là Đường Vũ hiền nhúng tay vào!”

“Cho nên! Người cầu ta cứu nàng, mà người đó vốn là Tuyết Hoàng chứ không phải là Tuyên Tuyết Nhi?” Ta giật mình

“Ta đúng là 1 phụ thân tốt! Lúc trước ở Phượng Hoàng cốc cũng cầu nàng cứu Dung nhi!” Hẩn nháy mắt với ta

“Tuyên Tuyết Nhi sau này không phải đã hoài hài tử của người rồi sao?” Ta cúi đầu nói

“Nàng ta hoài hài tử? có lần, nàng ta quay về Y Y các, vừa lúc đụng phải nam nhân lúc trước cũng cưỡng bức nàng ta, kết quả là lại bị cưỡng bức! Nàng một mực ở trong Dược Nô cung nên không biết, nàng ta lúc ấy biến mất suốt 3 ngày. Từ đó, không bao lâu là mang thai. Nhưng là, nàng ta vẫn cứ 1 mực muốn phá thai, cầu xin Lâu Nhạc Khanh, Nhạc Khanh hận nàng ta không giữ được trinh tiết, liền không để ý tới nàng ta nữa, nàng ta nhảy lầu, uống thuốc độc, rồi nhảy song tự vẫn, lăn qua lăn lại tìm mọi cách để chết,

cuối cùng cầu ta thả nàng ấy ra khỏi cung, nói muốn cùng nam nhân đã cưỡng bức nàng cao bay xa chạy!” Hần nói đến chỗ này rồi dừng lại

“Người có thành toàn nàng không?” Ta nhỏ giọng nói

Hần lắc đầu, “Trước đây nàng ta đối xử với nàng như vậy, mặc dù cũng coi như là trừng phạt nàng 1 chút, nhưng là, ta không muốn cho nàng ta cơ hội hạnh phúc. Cho nên, rất nhiều cung phi được thả đi, nhưng ta chỉ để lại nàng ấy!”

Cái gì? Lưu lại nàng là bởi vì như thế? Bởi vì nàng muốn xuất cung cho nên mới cưỡng ép nàng ở lại “Như vậy, hài tử của nàng thì sao?”

Hần cười lạnh, “Nhạc Khanh cuối cùng làm chuyện tốt, đem phá bỏ. Nhưng cũng làm cho nàng ta cả đời không thể mang thai!”

“Nhưng bây giờ, hình như người cũng hay đến trong cung nàng nghỉ ngơi!” Ta nhỏ giọng nói

Bên môi hần vẫn giữ nguyên nụ cười “Ta không phải đã nói rồi sao? Có công lao lớn của Nhạc Khanh!”

“Nhưng là! Trong nhà hần đã có nhiều như vậy rồi, người lại còn làm hần đến thay người chịu vất vả!”

Hần lắc đầu, “Trong cung có rất nhiều thị vệ, họ phải làm sao bây giờ? Đôi khi cũng phải thưởng cho bọn họ 1 chút!”

Ta chỉ có thể mở to 2 mắt “Người cư nhiên đối xử với nàng như vậy! Mấy cung phi trước đây, người có làm như vậy không?”

Hần lắc đầu “Trước kia đều là do Nhạc Khanh 1 mình xử lý mọi việc. Nàng ta bởi vì mất đi trinh tiết nên mới có kết quả này. Mỗi đêm “sủng hạnh” mấy lần, không phải cung phi nào cũng có được đãi ngộ này. Nàng ta nguyên bản là do kỹ nữ sinh ra, được đối xử như thế đã làm tốt lắm rồi! Ít nhất mà nói, không phải tiếp khách mỗi ngày!”

“Người còn muốn nàng tiếp khách? Đường Vấn Thiên, ta mới phát hiện, người thật sự rất tàn nhẫn!” Ta không thể tin, nói “Người nói mấy lần, rốt cuộc là mấy lần?”

“Đôi khi 3-4 lần, đôi khi 5-6 lần, ừm, đôi khi, bọn họ nóng lòng bắt đi, mười mấy lần cũng có thể!” Hần nghiêng đầu nói

Cái này mà cũng gọi là tốt lắm rồi? Khóe môi ta thoáng co quắp. Một hồi lâu mới nói “Thả nàng ra cung đi! Không nên đối xử với nàng như vậy!”

“Nô nhi! Nàng từng nói muốn đem nàng ta đưa đến ở chỗ hạ đẳng nhất. Nàng cũng biết, các thị vệ của ta đều phải tinh qua kỳ tuyển lọc, dung mạo cũng không tệ lắm, ra ngoài cung rồi, những người khác, phẩm chất phương diện sẽ không thể cam đoan. Hơn nữa, số lần tiếp khách trong 1 ngày có thể còn nhiều hơn

Mà lúc này, ta cơ hồ có thể khẳng định, nàng tất hần cứ tưởng rằng trong đời mình chỉ có mấy nam nhân, nhưng không ngờ, nhân số thoáng cái tăng nhiều như vậy. Chắc sẽ hóa điên mất. Dám biến đổi gương mặt giống nữ nhi của ta, quả nhiên sống không được thanh nhàn. Nhớ tới mỗi hận ngày đó với nàng, ta có thể nào cũng không mở lòng từ bi nổi

“Nàng thật sự muốn làm như vậy?” Đường Vấn Thiên nhỏ giọng nói

“Đúng vậy!” Ta gạt đầu

Hần cười “Hảo! Bây giờ phân phó bọn họ ban ngày có thể ra vào phòng nàng ta. Chờ khi nàng ta biết được chân tướng, chúng ta sẽ ném ả ra khỏi cung, được không?”

Ta cười nói, “Đương nhiên là được! Ta nói người sao lại đối xử với ả tốt như vậy, nguyên lai là có mục đích khác!”

Hần lắc đầu, “Nếu như đối xử tốt với ả thì ngày đó ta đã không sai người hủy đi trinh tiết của ả. Ta vốn muốn trả ơn cho Tuyên thành, nhưng không ngờ bọn họ lại làm ra ả Tuyên Tuyết Nhi này. Đã tâm có thể nói là vô cùng lớn. Trong Tuyên thành có rất nhiều nơi có kim mạch, lại nắm giữ binh quyền, nếu họ có gì

bất mãn thì ta đẹp mặt. Lúc trước khi nàng diệt Tuyên gia cũng nghe thấy Tuyên Tuyết Băng nói cái gì, phải không? Nếu không có dã tâm mưu phản, nàng nói xem, hắn có thể nói ra những lời đó hay không?”

Ta lắc đầu, đích thật là không thể! Nếu hắn không có dã tâm mưu phản thì sẽ không bắt giữ ta. Thế lực của Tuyên thành đích thực rất lớn! thôi! Lúc ấy, ta coi như cũng hả giận

“Còn nữa, Vãn Hiên không phải tự trượt chân rơi xuống sườn núi, ta đã điều tra, hắn là bị Tuyết Thế sai người đẩy xuống vách núi! Muốn làm sao bây giờ, nàng cứ nói 1 tiếng!” Hắn cau mày.

Ta sớm liền biết hắn là bị người khác xô xuống núi, nhưng là, ta lại không nghĩ rằng cư nhiên là Tuyết Thế sai người làm

“Lý do của nó là gì?” Ta lạnh lùng nói, nếu lúc này nó có ở bên cạnh ta, ta đã 1 chưởng tát thẳng vào mặt nó rồi

“Nó nói, chỉ khi Vãn Hiên chết, 2 chúng ta mới có cơ hội hảo hảo ở cùng 1 chỗ. Chỉ như vậy mà thôi!” Hắn buông tay ra

Ta cau mày: “Như thế nào có thể!” Ta cứ suy nghĩ, nguyên lai, lúc ở Tuyên thành Đường Vãn Thiên quỳ xuống cầu hôn ta, ta có hỏi Vãn Hiên 1 câu, nếu như hắn muốn, ta liền không đồng ý! Câu nói này nhất định đã gây ra cái chết của Vãn Hiên! Nguyên lai!

“Tuyết thế! Sao lòng dạ nó lại có thể tàn nhẫn như vậy? Như vậy, hai chúng ta ao có thể không làm Vãn Hiên thất vọng! Đường Vãn Thiên! Hai chúng ta không nên ở bên nhau! Người không hoàn thành lời hứa, có thể đó là vận mệnh trời cao sắp xếp cho chúng ta! Hai chúng ta tất hắn không thể ở cùng 1 chỗ! Còn nữa, ta cũng vậy. Nhờ có Kim Long Thần ngọc mới có thể xuyên về quá khứ. Hơn nữa, vì để cho cơ hội cứu sống Vãn Hiên, ta đã đánh đổi cơ hội làm hoàng hậu của mình!” Ta nói xong lời cuối cùng, thanh âm càng ngày càng nhỏ

Hắn tóm lấy tay ta “Nói cách khác, Vãn Hiên còn sống? Mà nàng, vì muốn hắn sống mà vĩnh viễn cũng không được làm hoàng hậu của ta, phải không?”

Ta cau mày gật đầu, “Xin lỗi, Đường Vãn Thiên!”

Hắn không nói, xoay người, đứng trước cửa sổ, nói giọng khàn khàn “đã như vậy, nàng hảo hảo bảo trọng” Dứt lời, liền phóng qua cửa sổ rời đi

Ta nhìn theo thân ảnh của ánh, lệ trong khóe mắt liền rơi xuống. Nguyên nhân này, kết quả này ...! Nếu ta đã quyết định kiếp này không làm hoàng hậu của hắn thì sẽ không hối hận

Dùng hạnh phúc, vinh hoa cả đời của ta để đổi lấy sự sống 1 lần nữa của Vãn Hiên cũng đáng giá

Ta lau nước mắt, hắn tất hắn sẽ rất thương tâm! Hắn sẽ không bao giờ quan tâm đến ta nữa. Hôm nay 2 người bọn ta đã tháo gỡ mọi nút thắt, nhưng không còn có cơ hội ở bên nhau nữa rồi

Ngoài cửa sổ vang lên 1 giọng nói lạnh như băng “Được Nô hoàng hậu, con của ngài đang ở trong tay quốc sư! Quốc sư mời ngài đến thần điện 1 chuyến!”

Trong lòng ta cả kinh, Đường Vũ Hiên, ta cư nhiên đã quên mất hắn

Hắn bắt Tuyết Thế là muốn giết ta, phải không? Hắn vốn biết Tuyết Thế là hi vọng duy nhất của Hoàng quốc, biết chắc rằng ta sẽ đi cứu nó, hắn mới làm như vậy

Ta giương giọng nói, “Như thế nào? Quốc sư đại nhân lời nào muốn nói?!”

Người nọ cười nói, “Nương nương đi thì sẽ biết thôi! Nhân tiện nhắc nhở nương nương 1 câu, nếu như nương nương dẫn theo người khác, như vậy, Thái tử Tuyết Thế sẽ không còn được nhìn thấy mặt trời ngày mai! Hừ!” Dứt lời, hắn liền rời đi

Ta lạnh lùng cười, đứng dậy. Tuyết Thế phạm phải lỗi lầm lớn, nếu chết như vậy thì có chết cũng không biết mình sai ở đây. Cho dù là chết cũng là do ta đích thân giết chết nó, chứ không phải chết trong tay Đường Vũ Hiên

Ta vào Xuất Vân điện, bên trong Xuất Vân điện có 1 mật đạo trực tiếp thông ra ngoài hoàng cung. Đi được nửa canh giờ, rốt cuộc cũng tới thần điện của quốc sư. Thần điện cao lớn, nghiêm trang lại vừa thần thánh. Ta đi nhanh vào. Nhìn thấy Đường Vũ hiên tóc tai bù xù, đôi mắt phấp phấp màu đỏ, lạnh lùng nhìn chằm chằm ta

“Đường Vũ Hiên! Tìm ta có chuyện gì?” Ta lạnh lùng nói.

Hắn không lên tiếng, ngón ta chỉ lên trần nhà! Ta ngẩng đầu lên, thấy cả người Tuyết Thế bị treo trên trần nhà thần điện, một sợi dây thừng to bằng hai ngón tay đang tròng vào cổ hắn, sợi dây bên hông 1 đầu khác nằm ở trong tay Đường Vũ Hiên. Chỉ cần hắn thả tay, Tuyết Thế sẽ bị treo cổ trên trần nhà

Tuyết Thế sắc mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm ta, trên trán phấp phấp mồ hôi lạnh! Hắn đang sợ hãi, phải không?”

“ngươi có yêu cầu gì?” Ta bình tĩnh nói

Hắn hét lớn 1 tiếng “Trả Long Thần ngọc lại cho ta!”

“Quốc sư đại nhân không phải vì mất Long thần ngọc mà mất luôn cả năng lực của mình đấy chứ?” Ta cười lạnh nói

Sắc mặt hắn trắng đỏ bừng, lớn tiếng nói “Diệp Dực Nô! Ngươi không nên quá kiêu ngạo! Quốc chủ tương lai của Hoàng quốc còn đang ở trong tay ta! Chỉ cần ta buông lỏng sợi dây trong tay, hắn sẽ chết không nghi ngờ gì! Ngươi sợ hãi sao? Ngươi đau lòng sao?”

Ta cười lạnh, “Ngươi cũng nói, hắn quốc chủ tương lai của Hoàng quốc. Hình như không có quan hệ gì nhiều với Diệp Dực Nô ta! Tuyết Thế! Chuyện ngươi giết Thái thượng hoàng thúc thúc, ta đã biết rồi! Ta đến đây không phải để cứu ngươi, mà là muốn nói cho ngươi biết ngươi rốt cuộc đã sai ở chỗ nào! Ta, muốn giết ngươi!”

Sắc mặt Tuyết Thế thoáng cái trắng bệch “Mụ mụ! Nguyên lai ngươi đã biết rồi! Là Tuyết Hoàng nói cho người sao? Chuyện này chỉ là 1 mình Tuyết Hoàng biết! Nếu như không phải nàng, ta không nghĩ là có người thứ hai!”

Ta lắc đầu, thất vọng nói, “Làm sai mà còn đổ tội lên đầu Tuyết Hoàng, Tuyết Thế, ngươi khiến ta quá thất vọng. Coi như Diệp Dực Nô ta chưa từng sinh ra hài tử như ngươi! Đường Vũ Hiên, ngươi động thủ đi!” Nói xong, ta liền quay đầu đi, không nhìn hắn

Đường Vũ Hiên sợ run 1 hồi lâu mới nói “như thế nào có thể. Trên đời này làm gì có người mẫu thân nào không yêu con mình! Diệp Dực Nô ngươi sao có thể ngoại lệ!”

Ta nghe thấy Tuyết Thế nhỏ giọng kêu lên 1 tiếng. Sợi dây trong tay hắn được buông lỏng ra 1 chút, hắn đang dò xét ta

“Xin lỗi! Tuyết Thế! Mụ mụ không phải tốt mụ mụ, mụ mụ quá yêu Thái thượng hoàng thúc thúc của con nên thương tâm gần chết rồi. Ta muốn Tuyết Thế phải chết!” ta cười lạnh nói

“Mụ mụ! Ngươi, thật sự nhẫn tâm!” Tuyết Thế ghen ngào nói

Trong lòng ta chua xót, cười nói “Lúc trả Kim Long Thần ngọc lại cho Kim Long, ta vừa vặn nhìn thấy quốc sư giết chết con ta! Ta cũng nhìn thấy quốc sư sẽ chết trong tay ta. Nhưng là đến 30 năm sau. Hai chúng ta đã sớm tóc bạc. Hơn nữa, từ nay về sau, thần điện sẽ không có chủ nhân

Hắn quát, “Như thế nào mà không có chủ nhân. Thần nhân ấy sẽ được tìm ra trong hoàng thất!”

Ta lắc đầu, “Tuyết Thế chính là thần nhân ấy, nhưng là, bây giờ quốc sư lại muốn giết thần nhân ấy rồi. Thần nhân chết thì thần điện làm sao có nhiều kẻ thừa!”

Hắn kinh ngạc, đem sợi dây kéo chặt. Ta nghe thanh âm Tuyết Thế từng ngậm từng ngậm hít thở

“Mụ mụ! Ta như thế nào có thể là thần nhân! Mụ mụ!” Tuyết Thế nói giọng khàn khàn “Ta không muốn là thần nhân gì đó! Ta muốn làm hoàng đế!”

“Người giết Thái thượng hoàng thúc thúc, như thế nào có thể làm hoàng đế. Tuyệt Thế! Mụ mụ đang mang trong bụng tiểu đệ đệ, không thể trông nom người được rồi!” Nói xong, ta thở 1 hơi thật dài. Ta đang công kích tâm lý của Đường Vũ Hiên. Lời này nửa thật nửa giả, nếu không là 8 phần thật, ta nghĩ, Đường Vũ Hiên sẽ không dễ dàng tin tưởng!

Ta hít 1 hơi lạnh, chính ta cũng hiểu được bản thân là người muốn giết con ruột của mình

“Mụ mụ quả nhiên là thiên vị Tuyệt Hoàng! Ta sớm đã biết rồi! Thái thượng hoàng thúc thúc là chương ngại của người và phụ thân, ta không thể không giết! Nếu hần không chết, người và phụ hoàng sẽ không có cơ hội hòa hảo! Ta từng nhìn thấy phụ hoàng vì mẫu hậu mà thức trắng đêm không ngủ, cũng từng nhìn thấy phụ hoàng cầm bàn tay đã đứt của mẫu hậu mà say rượu cả ngày. Ta không nghĩ rằng tình yêu của phụ hoàng dành cho người ít hơn Thái thượng hoàng thúc thúc. Mà ta lại muốn phụ hoàng và mẫu hậu hạnh phúc. Muốn cả nhà đoàn viên, là ta sai rồi sao?” Hần khóc ròng nói.

“Như vậy thái Thái thượng hoàng thúc thúc cũng không đáng chết. Thái thượng hoàng thúc thúc của người cả đời chưa từng yêu 1 người phụ nữ nào. Hơn nữa, không phải người đã nói ta và thái thượng hoàng thúc thúc của người làm mất mặt người sao? Tại sao bây giờ đổi ý rồi? Người còn muốn mẫu hậu ta làm gì nữa!” Ta lớn tiếng nói

“Tương lai thiên hạ cũng là của ta! Ai dám nói ta không phải, ta sẽ chém đầu người đó. Ta xem ai còn có dũng khí nói vậy! Người và Thái thượng hoàng thúc thúc làm sao có thể? Người là mẫu hậu của ta!” Hần dứt lời, liền rơi lệ

Hần chỉ là 1 hài tử mong muốn mẫu thân! Hần có cái gì sao? Tại sao ta không nên để hần chết! Tại sao ta không cảm giác được rằng chỉ có khi hần chết, ta mới có thể thoải mái trong lòng

“Hai người các người xem ta là cái gì? Ầm ỉ gì chứ! Người! Diệp Dục Nô! Người rốt cuộc có muốn con của người hay không?” Đường Vũ Hiên không thể nhịn được nữa mà hét lớn

Ta lúc này mới chậm rãi quay đầu, nhìn Tuyệt Thế, đi tới bên người Đường Vũ Hiên “Đường Vũ Hiên, nếu người không hạ thủ được, thì để ta giúp người!” Nói xong, ta liền phi thân tới, vút 1 cái, kiếm đã đâm vào trong ngực hần

Hần mở ta mắt, nhìn chăm chăm vào ta. Một hồi lâu mới nói, “Ta! Ta! Ta! Như thế nào có thể! A! A! Tuyệt Tán! Tuyệt Tán! Ta tới đây! Người, chờ ta!” Dứt lời, máu tươi trong miệng chảy ròng ròng, ngã gục bất động

Ta đoạt lấy sợi dây của hần, liều mạng lôi kéo sợi dây trong tay hần “Tuyệt Thế! Không phải sợ! Mụ mụ cứu con ra!”

Tuyệt Thế mồ hôi lạnh chảy đầy mặt, nhưng sắc mặt lại rất bình tĩnh “Mụ mụ! cảm ơn mụ mụ đã cứu Tuyệt Thế!”

“Trên đời làm gì có phụ mẫu nào giết chết con mình!” Nói đến chỗ này, trong lòng ta đau đớn! ai nói không có! Người kia, chính là ta! Không những giết mà còn tự mình động thủ giết chết. Người như ta sao còn có thể xứng đáng hưởng hạnh phúc! Trời cao nhất định làm ta không có được hạnh phúc a!”

Lúc này lại đoạt đi cơ hội làm hoàng hậu của ta, lúc này lại làm cho 2 kẻ cuối cùng của Đường Vãn Thiên bất thành! A! Thôi! Dù sai, bây giờ nói gì cũng vô ích! Vốn là chính miệng ta nói 1000 kẻ. Làm hoàng hậu thì có ích lợi gì!

Nếu ông trời muốn ta sống cô độc suốt quãng đời còn lại, vậy thì cường cầu có ích lợi gì!

“Tuyệt thế! Người không phải sợ! Mụ mụ tới nơi này rồi thì phụ hoàng con sẽ điều cứu binh tới ngay thôi! Chỉ cần mụ mụ có thể kiên trì, Tuyệt Thế nhất định sẽ không có việc gì!” Ta đem sợi dây quần lên thắt lưng của mình

“Tuyệt Thế biết! Tuyệt Thế biết mụ mụ nhất định sẽ tha thứ cho Tuyệt Thế! Tuyệt Thế biết!” Hần ô ô khóc

“Đừng khóc, tuyệt thế! Mụ mụ là Diệp Dục Nô bất bại! chưa bao giờ bị khó khăn nào hạ gục! Tuyệt Thế! Không phải sợ! có mụ mụ ở đây! Mụ mụ sẽ không để cho hần thực hiện được! Tuyệt Thế của ta còn chưa

lớn lên, còn chưa thành thân, còn chưa sinh nhi dục nữ. Tuyệt Thế của ta sẽ là người hạnh phúc nhất trên đời này!” Ta nhỏ giọng động viên

Một hồi lâu, ta đem sợi dây chậm rãi quấn lên thân thể, trước khi hấn kịp có phản ứng, ta nhấc cả người hấn lên, lúc này mới tháo sợi dây trên người hấn ra

“Mụ mụ!” Hấn oa khóc ra, gục vào lòng ta “mụ mụ! cảm ơn mụ mụ nguyện ý cứu Tuyệt Thế!”

“Đứa ngốc, mụ như thế nào mà không cứu Tuyệt Thế đây? Tuyệt Thế là bảo bối trong lòng mụ mụ a!” Nói xong, ta liền ôm đầu hấn

Mặc dù hấn sai người giết Vãn Hiên, nhưng là ai có thể lý giải tâm tình của 1 hài tử đây? Hấn chỉ là muốn cả nhà đoàn viên, hấn có gì sai sao? “Những lời vừa rồi mụ mụ nói không phải là thật! hài nhi! Xin lỗi, không nên thương tâm! Không nên tức giận mụ mụ, được không?” Ta nhỏ giọng nói

Hấn khóc càng ngày càng lớn “Mụ mụ! Tuyệt Thế như thế nào có thể tức giận mụ mụ! Tuyệt Thế rất thích mụ mụ!”

Ta vỗ vỗ vai hấn 1 hồi lâu mới nói “Tuyệt Thế, xin lỗi! Chỉ là, Tuyệt Thế, con làm như vậy là không đúng! Nhất định phải quý trọng nhân mạng! Nếu không, con không biết mình đã phạm phải sai lầm gì! Biết không? Không nên như mụ mụ, cả đời này đã phạm quá nhiều lỗi lầm, cho dù có cơ hội bù đắp cũng không thể thay đổi được!”

Hấn nghiêng đầu nhỏ, trên gương mặt nho nhỏ mặt dù dính đầy nước mắt, nhưng lại phiếm nụ cười kiên định “Mụ mụ, quốc sư đã chết, vậy để ta làm quốc sư đi! Trước đây 1 nửa Hoàng quốc vẫn còn ở trong tay Đường Vũ Hiên. Con nghĩ, nếu con làm quốc sư, cùng đệ đệ cai trị Hoàng quốc, ta tin, Hoàng quốc sẽ không có gì có thể lay chuyển được. Dĩ tâm của Đường Vũ Hiên rất lớn

Ta gật đầu, “Tuyệt Thế muốn làm hoàng đế thì cứ làm hoàng đế, Tuyệt Thế muốn làm quốc sư thì cứ làm quốc sư. Được không? Dù sao thì Tuyệt Thế cũng đã trưởng thành, có thể quyết định hướng đi cho chính mình rồi!”

Tuyệt Thế gật đầu, nhỏ giọng nói “Chỉ cần có thể giúp phụ hoàng, chỉ cần có thể ở bên mẫu hậu, như vậy, Tuyệt Thế làm cái gì cũng nguyện ý!” Hấn dứt lời, cái miệng nhỏ nhắn lại biểu ra, oa 1 tiếng khóc lên

Ta lắc đầu, rồi lại lắc đầu “Tuyệt Thế! Mụ mụ dùng ngôi vị hoàng hậu tương lai để đổi lấy cơ hội sống lại của Vãn Hiên thúc thúc! Cho nên, Tuyệt Thế, xin lỗi! Mụ mụ không thể ở cùng phụ hoàng rồi!”

Hấn lớn tiếng nói “Đều là do Tuyệt Thế không tốt! Đều là do Tuyệt Thế! Nếu như không phải Tuyệt Thế giết Thái thượng hoàng thúc thúc, hôm nay mẫu thân và phụ thân sẽ vui vẻ ở bên nhau rồi! xin lỗi mẫu hậu! xin lỗi!”

Khóe môi ta mỉm cười, một hồi lâu mới nói “Không có việc gì! Tuyệt Thế! Không có việc gì đâu! Mụ mụ sẽ không hối hận! chỉ cần Tuyệt Thế, Tuyệt Hoàng và đệ đệ muội muội trong bụng mụ mụ vui vẻ lớn lên là tốt hơn tất cả mọi thứ rồi!”

Tuyệt Thế nhìn ta 1 hồi lâu, nhỏ giọng nghẹn ngào nói “Đúng! Mụ mụ! Ta biết rồi! Mụ mụ!”

“Mụ mụ phải đi rồi! Mụ mụ ở 1 mình trong Phượng Hoàng cốc! Chờ Tuyệt Thế lớn lên! Chờ đến lúc Tuyệt Thế và Tuyệt Hoàng thành thân, mụ mụ sẽ trở lại thăm các con, được không?” Ta nhỏ giọng nói

“Như vậy, mụ mụ, ta và Tuyệt Hoàng có thể đi thăm người không? Bọn ta có thể đi thăm đệ đệ và muội muội không?” Hấn nhỏ giọng, mong chờ nói

Ta gật đầu “Đương nhiên có thể! Nhưng là, lần này tuyệt đối không được làm chuyện xấu! Mụ mụ cả đời này, con và Tuyệt Thế sinh ra đã không có ta ở bên cạnh, muội muội của con lại mất tích! Hai hài nhi này, mặc kệ thế nào, mụ mụ tất hấn sẽ hảo hảo bảo vệ

Hấn gật đầu “Hài nhi của mụ mụ chính là đệ đệ của Tuyệt Thế! Mụ mụ! Người yên tâm đi! Tuyệt Thế sẽ trân trọng hấn nhất!”

Ta lúc này ta mới cười, xoa đầu hần, 1 hồi lâu mới nói “Tuyệt Thế! Hải tử ngoan! Quân lính của phụ hoàng sắp tới đây rồi, con và phụ hoàng trở về đi! Mụ mụ sẽ không hồi cung với con nữa! Có được không? Chuyện của con, ta sẽ viết thư nói với phụ hoàng con! Biết không?”

Hần gật đầu. “Biết rồi, mụ mụ! Mụ mụ, bảo trọng!”

Ta phát tay về phía hần, thừa lúc Đường Vấn Thiên chưa tới kịp, chạy nhanh đi

Lúc này, ta như thế nào có thể hạnh phúc! Ta như thế nào có thể!

Trên đường đi, ta dừng chân ở am miếu, đi vào thắp hương cầu khẩn, đại phật không bái, nhưng lại muốn đi xem Ti Dục nữ thần! Ti Dục nữ thần đó cầm trong tay một cây dục thảo, bêm môi mỉm cười, ở trong sương khói, đúng là có vẻ vô cùng thánh khiết bất xâm! Đây là nữ nhi của ta! Tinh tế vuốt ve gương mặt nàng, nước mắt ta liền rơi xuống “Dung nhi! Mụ mụ đến thăm con! Xin lỗi! Dung nhi! Để con đợi ta lâu như vậy! Cho đến lúc con chết, con vẫn muốn đi nhìn mụ mụ 1 cái, ai ngờ mụ mụ cứ nhiên lại ngu xuẩn như vậy, cứ nhiên giết chết con rồi! Dung nhi! Xin lỗi!”

Ti Dục nữ thần mỉm cười đứng đó, trong chúng thần phật, nàng mặc dù không phải là lớn nhất, nhưng theo ta, nàng quả thật là người đẹp nhất

Trong sương khói lượn lờ, ta thấy nàng vô cùng an tường nhìn chăm chăm vào mắt ta. Một hồi lâu, trong đôi mắt của tượng thần chậm rãi chảy xuống 1 giọt lệ! Là giọt lệ mỉm cười! Trong lòng ta chua xót! Lau đi nước mắt, nhỏ giọng nói “Dung nhi! Dung nhi! Dung nhi của ta!” Ta biết, nàng đã tha thứ cho ta! Thậm chí mà nói, nàng cho tới bây giờ vẫn không trách ta

Như vậy là đủ rồi! Vậy là đủ rồi! Không phải sao? Trở lại trong cốc, ta liền xây 1 tòa am miếu, bên trong chuyên thờ phụng Ti Dục nữ thần! Phàm là người thần y gia, nhất định phải cúng bái Ti Dục nữ thần! Dần dần, tất cả mọi người hành y cũng theo tập tục này! Người nhập môn hành y trước hết phải bái lạy Ti Dục nữ thần

Mà người nào muốn vào trong cốc chữa bệnh cũng phải bái lạy Ti Dục nữ thần. Đường Vấn Thiên vẫn không hề xuất hiện trước mặt ta

Hải nhi của ta a đời rồi, là 1 đôi song thai! Ta đặt tên cho hai chúng nó là Tuyệt Tình, Tuyệt Ngôn

Lúc hải tử đầy tháng, ta liền tuyên bố với bên ngoài, Diệp Dục Nô sau này sẽ không còn quy cũ. Người tới chữa bệnh chỉ cần trả tiền là sẽ được khám

Cuộc sống ngày ngày trôi qua trong sự bận rộn. Hoa mai trong Phụng Hoàng cốc lại nở. Lúc hoa khai tam độ, người bệnh mang tới cho ta 1 tin tức. Hoàng quốc quốc chủ bệnh nặng. Công chúa Tuyệt Hoàng kế vị hoàng vị, thái tử Tuyệt Thế đảm nhiệm quốc sự. Trong 14 nước, lần đầu mở ra 1 tiền lệ, xuất hiện vị nữ hoàng đầu tiên. Đó chính là vị nữ hoàng minh quân nổi danh lịch sử

Hần đã chết sao? Hần đã chết sao? Từ ngày ấy, ta ăn không ngon, ngủ không yên, mỗi ngày đều bị ác mộng làm cho tỉnh giấc

Đến ngày thứ 3, lòng ta chợt hiểu ra, hần đã tới đây! Hần đã tới tìm ta rồi!

Hần đứng dưới mai lâm, hình dung tiêu tụy, phong trần mệt mỏi, nhưng tinh thần lại tốt đến lạ thường. Nhìn thấy ta, hai tay hần khẽ mở ra “Nô nhi! Ta tới rồi! Nàng không thể làm hoàng hậu, ta liền chờ Tuyệt Hoàng lớn hơn 1 chút, đem ngôi vị hoàng đế truyền lại cho Tuyệt Hoàng! Ta đến cùng nàng quy tận giang hồ!”

Sống mũi ta có chút cay cay, lắc đầu, rồi lại lắc đầu “Vấn Thiên! Người... người còn chưa trừng phạt ta xong! Người.. thất tín với ta!”

Hần lắc đầu, từ trong lòng móc ra 1 chiếc khăn tay. Mấy chữ viết trên khăn tay nhìn rất quen mắt, đúng là bút ký của Vấn Thiên “Cái này tìm được trong phòng Vấn Thiên! Nàng xem, hần viết cái gì!”

Ta cả kinh, lúc này mới cầm lấy chiếc khăn trong tay hần, trên chiếc khăn có viết “Nô nhi! Lúc nàng nhìn thấy phong thư này, ta tất hần đã ra đi! Ta nghĩ, nàng sẽ thắc mắc tại sao ta lại viết phong thư này, đúng không? Kỳ thật, con số mà đại ca nhớ cũng không chuẩn xác, ta cũng có tính kể lể này. Có 1 lần, ta nói

với nàng, nhìn thấy nàng đầu đầy tóc bạc, ta rất sợ hãi, đó là lừa gạt nàng, mà nàng lại tin! Chuyện Tuyên Tuyết Nhi, ta cũng có lời không thật, lúc đó trong cung rất âm ỉ, mà ta lại ích kỷ không nói cho nàng! Còn nữa! Đại ca đối với nàng tình sâu nghĩa nặng, ta đã sớm biết. Từ nhỏ đến lớn, ta nhìn ngắm bức họa của nàng mà lớn lên. Bất tri bất giác cũng đã đem nàng khắc ở trong tim, có xóa cũng không hết. Cho nên, lần đầu biết nàng chính là Diệp Dực Nô, ta đã yêu nàng rồi! Biết rõ như vậy là không nên, nhưng vẫn yêu không thể kiềm chế được! Nhưng là, ta lại biết rõ cuộc sống của mình! Xin lỗi, Nô nhi! Trước đây ta bảo quốc sư cho ta nhìn thấy tương lai của mình. Sớm biết là ta sẽ chết. Cho nên, mỗi khi nàng muốn thành thân với ta, ta liền thoái thác! Bởi vì ta không thể cho nàng hạnh phúc lâu dài! Đại ca mới có năng lực này! Một người biết rõ chính mình sẽ chết thật sự không có tư cách hưởng hạnh phúc! Nô nhi! Đem 4 lần lừa gạt này của ta cộng vào đi! Hi vọng có thể giúp nàng! Vãn Hiên chấp bút!”

Như vậy, tổng cộng tất cả có đến 1002! Vãn Hiên! Nguyên lai người năm đó là có ý này. Ta cho tới bây giờ đều biết mọi chuyện chàng làm cũng đều vì tốt cho ta! Ta không có nhìn làm chàng! Nước mắt liền rơi xuống!

Đường Vãn Thiên tiến lên ôm ta “Nàng xem! Kỳ thật 2 chúng ta sớm đã có thể ở cùng 1 chỗ rồi! Nàng từ bỏ ngôi vị hoàng hậu, như vậy, ta cũng từ bỏ chức vị hoàng đế! Sau này chúng ta sẽ sinh thật nhiều hài nhi! Làm Phượng Hoàng cốc tràn đầy! Có được không?”

Ta vừa khóc vừa cười với hắn. Ta tưởng rằng ta đã mất đi hắn rồi, nhưng không ngờ hắn cứ nhiên nguyện ý vì ta mà hi sinh đến tận đây! Đủ rồi! Diệp Dực Nô ta cả đời được hắn chờ đợi như thế, đã đủ rồi!

“Chàng đem Tuyên Tuyết Nhi thế nào rồi?” Ta nhỏ giọng nói.

Hắn bắt đầu kể, “Làm theo cách lúc trước! 1 năm trước hình như vì bệnh hoa liễu mà chết rồi!”

“Nhưng là, chàng còn là kẻ thù giết cha của ta!” Ta nhỏ giọng nói

Hắn thở dài 1 hơi “Ta không có động thủ! Không những thế, ta còn giúp nàng giết chết con chó ăn thịt đó nữa!”

Ta lúc này mới nhào đến trong lòng hắn “Hảo! Vãn Hiên! 2 chúng ta liền ở trong Phượng Hoàng cốc này cộng hiệu vu bay [đồng cam cộng khổ]

Hoa mai trong rừng rực rỡ tung bay, hai chúng ta gắt gao ôm nhau. Hắn ôm lấy ta, trong 1 trời hoa mai trong mưa bay múa

Một năm sau. Tuyết Thành, trên quan đạo, bên trong xe ngựa

“Diệp Dực Nô! Nàng không giữ lời! Đâu có cùng ta cộng hiệu vu bay! Bây giờ bụng nàng lớn như vậy rồi, tại sao còn không thành thân với ta? Không danh không phận như vậy, ta thật không biết nên làm thế nào cho phải! Nàng phải chịu trách nhiệm với ta!” Hắn nổi nóng ôm tóc

Ta nhắc rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài, hắn cũng đưa mặt lại đây “Người nào? Tuyết thành Tam công tử? Thế nào? Nàng thấy có đẹp trai không? Nàng ném 2 đứa con ở nhà, theo ta đến Tuyết Thành là để nhìn đàn ông? Không được! Bụng nàng đã rất lớn rồi! Nhìn đàn ông sẽ ảnh hưởng đến dung mạo của hài nhi! Cứ hảo hảo chuyên tâm nhìn nam nhân của nàng!” Hắn tức giận đến đỏ mặt

Ta không lên tiếng, ngây ngốc nhìn người nọ

Bên cạnh hắn là 1 nữ tử xinh đẹp dịu dàng, trong tay còn ôm 1 hài tử đáng yêu. Hai người họ sống vai dắt ngựa, chậm rãi tiêu sái. Một thân bạch y! Như trong 1 bức tranh. Hắn thậm chí còn hoàn hảo hơn Đường Vãn Hiên! Khí chất đó, không phải là Vãn Hiên thì là ai!”

Đường Vãn Thiên nói “Đẹp trai thì có đẹp trai, nhưng thoát nhìn hơi có dáng đàn bà! Đâu có đẹp trai như lão công của nàng!” Hắn 1 tay ôm chặt lấy ta. Ta cả kinh, cảm khăn trong tay liền bị gió thổi bay, bay tới trước mặt hắn

“Khăn ta rách!” Ta lớn tiếng nói

Đường Vãn Thiên vội vàng cho người ngừng xe ngựa. Lúc này, Tam công tử đã tới phía trước cửa sổ của ta, chấp tay nói “Cảm khăn này là của phu nhân?”

Nhấc màn xe lên, ta cười nói với hắn “Đúng vậy! đa tạ công tử!” Dứt lời, liền nhận lấy cầm khăn trong tay hắn

Hắn gật đầu với ta “Không cần khách khí! Sau này còn gặp lại!” Dứt lời, liền xoay người rời đi!

Ta ngẩn người nhìn theo bóng lưng hắn. Không ngờ lúc đích thân gặp mặt lại thương tâm như thế. Đường Vấn Thiên phát hiện lúc ta không ổn, gấp giọng nói “Nô nhi, nàng làm sao vậy?”

Ta lắc đầu, “Không có gì! Đi thôi!” Ta lúc này mới buông màn xe. Nhắm mắt lại, xe ngựa chậm rãi rời đi. Thôi, vốn định ở lại Tuyết thành, xem ra, cũng không cần nữa rồi!

Bên ngoài xe ngựa, nam nhân đó suy nghĩ rất sâu xa, neho mắt lại, ngây ngốc nhìn chằm chằm xe ngựa của ta. Trong miệng thì thầm “Nô nhi? Tại sao quen thuộc như vậy? Hình như là 1 người rất quan trọng! Nhắc đến tên này, trái tim đột nhiên đau nhói? Bọn họ rốt cuộc là ai? Nô nhi?”

Người phụ nữ nhỏ giọng nói “Làm sao vậy?”

Hắn này mới hồi phục tinh thần lại, lớn tiếng nói, “Không có! Chúng ta đi thôi!” Dứt lời, liền đỡ nữ tử lên ngựa, chính mình cũng xoay người lên ngựa, ngồi ở phía sau nữ tử, lớn tiếng nói, “Đi thôi!”

Nữ tử gật nhẹ đầu.

147. Q.4 - Chương 1: Vấn Thiên: Lần Đầu Mới Quen

Ta chán ghét Tuyên Tuyết Dung! Phi thường chán ghét! Bởi vì nàng ta luôn vênh mặt, cao ngạo tự phụ! Ta không biết tính cách của 1 nữ nhân cư nhiên có thể giống nam nhân như vậy! Thăng thắng, cường ngạo! Không biết tại sao, ta không thích nàng ta

Vấn Thiên rất thích hoa mai, hằng năm đều phải đi Tuyên thành. Lúc 3 huynh đệ bọn ta đến Tuyên thành, đó là lúc ta và Tuyên Tuyết Dung khai chiến! Thậm chí mà nói, ta hận nàng! Chán ghét dung mạo của nàng ta, chán ghét nàng ta hết thảy

Cho đến khi, ta đụng phải nàng

Ta và các đồng bọn đang tắm rửa trong ôn tuyền, trong chốc lát sau, Nhạc Khanh liền la hoảng lên, chỉ vào nàng nói “Không được! Phi lễ chớ nhìn!”

Ta vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy một nữ tử áo đỏ tuyệt diễm đang cầm quần áo của bọn ta đứng trước mặt bọn ta! Nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn ta, ánh mắt của nàng như thể đang quan sát 1 đám tiểu động vật. Không biết tại sao, ánh mắt của nàng, bộ dáng của nàng cực kỳ giống với Tuyên Tuyết Dung chán ghét kia. Nàng và nàng ta có phải có quan hệ gì?

Ta không tin trên đời này có người phụ nữ nào thích nhìn ngắm thân thể nam nhân. Khóe môi ta nở nụ cười tà, đứng lên từ trong nước

Ai ngờ, nàng cười lạnh nói “A! Như thế nào vậy! ta tưởng rằng ngươi là nam tử hán! Nhưng nguyên lai lại như thế! Đáng thương!”

Nàng vừa nói như vậy, ta lại thấy vô cùng xấu hổ. Vội vàng chui vào trong nước, hé ra gương mặt đỏ ngầu, hét lớn “Ngươi! Ngươi! Ngươi! Ngươi nữ tử này! Như thế nào có thể như thế!” Dem thân thể nam nhân tinh khiết của ta xem hết rồi, mà còn lớn tiếng chàm chọc! Còn đâu mặt mũi ta – đường đường là Hoàng quốc thái tử

Nàng đứng đón gió, cười nói “Muốn quần áo sao? Muốn quần áo thì đáp ứng ta 1 việc!”

“Chuyện gì! Nói mau!” Tất cả mọi người đều bị nữ nhân này hù dọa

“Nữ sinh đầu lĩnh vừa rồi, các ngươi sau này phải đối xử với nàng như châu như ngọc, nàng nói đông, các ngươi không được nói tây, nàng nói ngươi là nữ, các ngươi không được nói mình là nam. Nàng nói mình xinh đẹp, các ngươi không được nói nàng xấu! Sau khi nàng lớn lên, phải ăm ỉ đòi cưới nàng làm vợ! các ngươi có thể không?” Nàng đưa tay vào trong quần áo

Nữ nhân này, tính tình giống hệt Tuyên Tuyết Dung! Thật là 1 nữ nhân chán ghét

“Hảo! Ta đáp ứng!” Ta giương giọng nói. Đáp ứng nàng, không phải bởi vì sợ nàng, mà là bởi vì không muốn gặp lại nữ nhân này!

“Người đáp ứng rồi? Đường Vãn Thiên, người không sao chứ! Người sao có thể đáp ứng chiếu cố hài tử của tiểu thiếp!” Thụy Triệt lớn tiếng nói

Ta cau mày lãnh đạm nói, “Triệt! Người nói nhiều rồi!”

Lúc này, ta đã thấy hai tròng mắt nàng sáng lên, trong đôi mắt phiếm tia kinh ngạc, tựa hồ đã sớm nhận ra! Nữ nhân này rốt cuộc là ai?”

“A! A! A! Kỳ thật Dung muội muội cũng rất đẹp a! Mặc dù tính tình hơi thối 1 chút! Ta lớn như vậy mà thấy nữ tử nào xinh đẹp như vậy!” Nhạc Khanh nói

“Ta nói đáp ứng chính là đáp ứng! Bất quá, chuyện người đã đáp ứng, người không thể nuốt lời!” Ta tỉnh táo nói

Nàng lúc này mới cười nói, “Cái này là đương nhiên!”

Ta đi tới bên mép hồ, vươn bàn tay nho nhỏ ra “Nếu bọn ta còn khi dễ Tuyên Tuyết Dung, Đường Vãn Thiên ta sẽ không làm hoàng đế! Ta với người đập tay vi thệ!”

Nàng hã địa một tiếng, lùi ra sau ba bước

Nhìn bộ dáng của nàng, hình như căn bản không biết rõ người mà nàng muốn bọn ta bảo vệ! Nàng đang làm cái quỷ gì? Ngay cả tên mà cũng không biết, còn ở nơi này làm cái loại sự tình này! “Xem ra người còn chưa biết! Tiểu thiếp đó mấy ngày trước đã chết! Như Dung đã do Tuyên thành phu nhân nuôi dưỡng, đổi tên theo Tuyết Tấn và Tuyết Băng, đại danh là Tuyên Tuyết Dung!” Ta hảo tâm nhắc nhở

Ta cau mày nhìn chằm chằm vào mắt nàng, nửa ngày mới nói “Người và nàng có quan hệ gì? Tại sao ta cảm thấy hai người rất giống nhau!”

“Ta là a di của nàng, đương nhiên là giống! Đường Vãn Thiên! Người nhất định phải đối xử tốt với nàng! Không được để người khác khi dễ nàng, biết không?” Nàng uy hiếp nói.

Không biết tại sao, nhìn thấy bộ dáng này của nàng, ta đột nhiên nảy ra 1 chủ ý “ta có chỗ nào tốt? Không bằng, người chờ ta lớn lên, chờ ta trưởng thành, ta sẽ lấy người, được không?”

Nàng cư nhiên không phản đối, 1 chưởng đánh vào đầu ta “người muốn thành thân với ta, phải không? 8 năm sau, đến Phượng Hoàng cốc tìm ta! Nhớ kỹ, tên ta là Diệp Dục Nô! Lâu Nhạc Khánh! Người nghe rõ cho ta, nhớ kỹ tên Diệp Dục Nô! Nếu tương lai có người thành danh hơn người, người đó chính là nàng! Ha ha!”

“Người cũng là đại phu? Như vậy, người có thể chữa bệnh cho nhị đệ của ta sao?”

“Người bảo phụ hoàng của người đến Phượng Hoàng cốc tìm Diệp thần y. Nói rằng Diệp Dục Nô bảo hần phải chữa bệnh cho nhị đệ người. Nếu có thể kéo dài được vài chục năm, khi đó sẽ có người tiếp tục kéo dài mạng sống cho hần!”

Nàng dứt lời, liền xoay người sang chỗ khác, lạnh lùng nói “Đường Vãn Thiên! Hảo hảo chiếu cố...”

Nàng nghẹn giọng 1 lúc, nửa ngày mới nói “Hảo hảo chiếu cố Tuyên Tuyết Dung!” Thân thể nàng được bao phủ trong cơn gió lốc màu vàng, rồi biến mất ở trong gió

Ta cả kinh giật mình! Nàng cư nhiên biến mất như vậy! Như thế nào có thể! Trên đời này làm gì có người nào biến mất vào hư không?

“Y phục! Y phục! Vãn Thiên! Y phục của chúng ta! Nàng cư nhiên cầm y phục của chúng ta đi rồi! Chúng ta còn cần phải thực hiện lời hứa với nàng hay không? Đây! Ít nhất thì cũng phải để cái quần ở lại chứ!” Nhạc Khanh kêu to

Ta lạnh lùng liếc hần một cái, “Như thế nào? Người sợ dọa người?”

“Như vậy bắt hảo rồi! Chúng ta như vậy lỏa thân đi ra ngoài, đi vào thành thì phải qua con đường rất dài! Khi không lại đến đây tắm ôn tuyền gì chứ! Bây giờ làm sao đây! Mặc kệ! Vắn Thiên! Người phải nghĩ cách!” Nhạc Khanh kêu lên

Ta chau mi, lắc đầu nói “Chờ giờ tỵ rồi hồi cung sẽ không có việc gì! Chỉ cần trên đường không có người nhìn thấy sẽ không sao!” Ta nói thì nói như vậy, nhưng đầu óc lại không để tâm đến việc đó

“Vắn Thiên! Người thật thông minh! Ha ha ha! Vậy thì cứ làm như thế!” Bọn họ cười nói

Vì vậy, bọn ta vẫn ngâm mình trong nước, cho đến khi da thịt phồng rộp cả lên thì mới ra ngoài. Nhìn từ góc độ này, bên trong Hoàng thành thật quái dị. 12 người bọn ta lỏa thể tiến vào trong thành. Ai ngờ, trong thành các đèn thấp sáng đèn

Mọi người nhìn thấy mấy người bọn ta, nam nhân thì cười đến chết khiếp, còn nữ nhân thì che mặt chán ghét! Mấy người bọn ta không còn cách nào khác là nhanh chân chạy trốn

Cùng bọn họ quay về trong ôn tuyền, cả đời này chưa bao giờ dọa người như vậy! qua trong chốc lát, lúc này ta mới nhớ ra “Xong rồi! Bên trong Hoàng thành bây giờ đang là hội chùa! Hơn nữa, kéo dài đến 3 ngày, làm sao bây giờ?” Nói xong, mấy người bọn họ đều ôm đầu khóc thét! Bọn ta cư nhiên đã quên chuyện này!

3 ngày! Bọn ta phải ở chỗ này 3 ngày sao? Nữ nhân này! Đáng chết! Đem ta đường đường thái tử 1 nước mất hết mặt! Lần sau đừng để ta nhìn thấy nàng, nhìn thấy nàng rồi xem ta như thế nào đối phó nàng

Nhân vật khả nghi này! 3 ngày! Ta cũng muốn ôm bọn họ cùng nhau khóc thét

148. Q.4 - Chương 2: Vắn Thiên: Bức Họa

Ta bình tĩnh từ cơn ác mộng, đầu đỏ đầy mồ hôi lạnh. Nhớ đến ngày đó 12 người bọn ta ngâm mình trong ôn tuyền không dám đi ra, cho tới khi mấy người bọn ta bất tỉnh, não phát trướng, bụng đói đến mức thiếu chút nữa là mất mạng. Cuối cùng lúc hồi cung còn bị mấy thị vệ, cung nữ trong cung cười đến chết khiếp

Nghĩ đến đây, ta càng thêm không thể tha thứ cho nữ nhân này. Lạnh lùng hừ 1 tiếng, ta lấy giấy và bút mực ra, và 1 chiếc khăn màu đỏ. Ta quyết định truy nã nàng. Chờ khi ta bắt được nàng, xem ta như thế nào chinh nàng

Tinh tế ma mực, theo bản năng vung tay lên. Trên tờ giấy hiện lên 1 bức họa. Ta lúc này mới phát hiện, bức tranh của ta cư nhiên là cái bóng lưng cuối cùng nàng để lại cho ta

Nhìn bóng lưng kia, nghĩ đến bộ dáng ngày đó nàng biến mất trước mặt ta. Trái tim đập thành thịch. Ta lại nhớ đến nụ cười của nàng. Nụ cười như hoa, tuyệt diệu, tuyệt đẹp, mang theo chút tình mẫu tử, đúng là làm cho ta rung động hơn tất cả nụ cười trên thiên hạ

Cầm bút lên, lại vẽ 1 bức tranh nữa. Nét vẽ rất đẹp, rất đẹp, lại làm tim ta bình bịch nhảy lên! Ta vỗ vỗ ngực, chuyện gì xảy ra? Hôm nay làm sao vậy? Tại sao ta cư nhiên nhìn bức họa của nàng mà cảm thấy khấn trương? Đáng chết! Chắc hẳn là bởi vì sợ lại bị nữ nhân đó trêu chọc. Rõ ràng bọn ta đã đáp ứng điều kiện của nàng, nhưng nàng lại vô sỉ mà đem toàn bộ của bọn ta cầm đi

Ta nghĩ đến bộ dạng ngày đó nàng nhìn thân thể của ta, không khỏi đỏ mặt lên. Rõ ràng là 1 nữ nhân chán ghét! Chán ghét! Chán ghét! Chán ghét! Chán ghét giống hệt Tuyên Tuyết Dung

“Người đâu! Đi Tuyên thành truyền lời cho ta, bảo Tuyên Tuyết Dung đến Hoàng thành!” Ta giương giọng nói

“Dạ! Thái tử điện hạ!” cung nhân lên tiếng

Ta vỗ vỗ trái tim đang đập bình bịch, nữ nhân đó nói nàng là a di của Tuyên Tuyết Dung. Không sai, hai người họ có chỗ tương đồng, ngay cả nụ cười cũng giống hệt nhau. Như vậy, nàng ta chắc hẳn biết nàng ở nơi nào

Một khi biết được nàng ở nơi nào, ta sẽ liền trả thù nàng. Trả mối thù ngày đó nàng lấy đi quần áo của bọn ta

Ta cũng muốn nhân lúc nàng tắm rửa, lấy đi y phục của nàng. Nghĩ đến bộ dáng lỏa thể kêu lên sợ sệt của nàng trong ôn tuyền, hai mũi nóng lên, dòng máu mũi từ từ rơi xuống! chuyện gì xảy ra? Ta giống nhị đệ rồi sao? Thân thể bất hảo rồi? Nghĩ đến đây, ta không khỏi trợn mắt, hôn mê bất tỉnh

“Thụ thái y, chuyện gì xảy ra! Sao hoàng nhi của ta té xỉu rồi?” Tuyên phi lo lắng nói. Nữ nhân chán ghét! Quả nhiên, nữ nhân Tuyên thành đều chán ghét! Ngoại trừ mẫu thân

“Cái này! Theo lão phu thấy, Thái tử diện hạ là vì khí huyết dâng lên, Tuyên phi nung nung, lão nghĩ, thái tử diện hạ đã tới tuổi nạo phi rồi!” Thụ thái y cau mày nói

Tuyên phi hét lớn “Như thế nào có thể! Hoàng nhi của ta còn nhỏ như vậy! Thụ thái y, chắc chắn là người nhầm rồi!”

Ta cau mày, nạp phi! Khi huyết dâng lên, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không phải chỉ là chảy máu mũi sao? Nhị đệ còn học cả máu đấy! Sao không bảo hẩn nạp phi! Ngẫm lại, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Trước khi ta chảy máu rồi ngất xỉu, là bởi vì nghĩ đến bộ dáng bên trong ôn tuyền của nữ nhân đó. Vì vậy nên mới chảy máu mũi

Vốn là tức giận! Ta đang tức giận nàng. Nếu không phải tại vì nữ nhân này, ta như thế nào mà thất lễ trước mặt mọi người. Làm cho tôn nghiêm của Thái tử một quốc gia cũng không còn. Lại còn bị phụ hoàng trách mắng! A! Rốt cuộc nữ nhân này là chuyện gì xảy ra! Nghĩ đến đây, ta không khỏi nghĩ đến bộ dáng lúc tắm rửa của nữ nhân đó! Máu mũi lại rơi xuống

Tuyên phi sợ hãi kêu “hoàng nhi”. Ghê tởm. Ta mở mắt ra, nhỏ giọng nói “Mẫu phi, hài nhi làm liên lụy rồi! Chuyện nạp phi không có vấn đề gì! Hài nhi không nên nạp phi sớm như vậy! Hài nhi muốn bồi dưỡng thân thật nhiều

Bên môi nàng nở nụ cười tươi như hoa, đem ta ôm vào lòng, nhỏ giọng nói “Mẫu phi biết rồi! Mẫu phi thật cao hứng a!”

Ta rất muốn đẩy nàng ra, nữ thân Tuyên thành thật sự rất chán ghét!

“Nghe nói con sai người gọi Tuyết Dung Tuyên thành đến Hoàng thành cùng đọc sách với con, phải không? Nữ nhi của ca ca mẫu phi từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, mẫu phi vốn có ý khi con lớn, sẽ nạp nàng làm thái tử phi, tương lai sẽ là quốc mẫu. Vốn tưởng rằng con rất chán ghét nàng, không thể làm gì khác hơn là tuyển chọn người khác, ai ngờ con lại đích thân đưa nàng tới. Hoàng nhi quả nhiên là biết nghe lời!” Tuyên phi nhỏ giọng nói

Ta cau mày, 1 ngày nào đó, ta sẽ giết người. Đoạt ta từ tay mẫu thân đã đủ chán ghét, bây giờ cứ nhiên còn muốn quyết định chuyện hôn nhân đại sự của ta! Một khi người Tuyên thành kế nhiệm ngôi vị hoàng hậu, thế lực của Tuyên thành sẽ tăng mạnh vô hạn. Một khi như thế, Hoàng quốc sẽ đổi chủ, sẽ không còn là của họ Đường!

Chỉ cần Đường Vãn Thiên ta còn sống 1 ngày, ta sẽ không để chuyện này phát sinh. Nếu nữ nhân này muốn ta lập Tuyên Tuyết Dung làm hậu, như vậy, ta liền thừa thế thu phục Tuyên thành, bình ổn giang sơn, đem Tuyên thành nhổ tận gốc. Bên môi ta phẩm 1 chút lãnh ý

Chờ tuyên phi đi rồi, ta liền nhảy dựng lên, đem bức tranh thu lại. Nữ nhân này chỉ là của 1 mình ta. Ta mới không cần chia sẻ với người khác

“Người gọi ta tới làm gì?” Tuyên Tuyết Dung chau mi nói

Ta đã cho rằng ta sẽ không còn chán ghét nàng ta, nhưng nguyên lai lại không được! Ta quả nhiên là chán ghét nàng ta đến chết khiếp. Ta lấy bức họa ra, trải trên thư bàn, thấy trong mắt nàng ta đầy sự kích động

Nàng ta cơ hồ kêu lên “Người như thế nào có được bức họa của nàng! Người gặp nàng khi nào? Gặp nàng ở đâu?” Khẩu khí của nàng ta vừa nghẹn vừa vội, nhưng tâm tình ân cần, không lừa được người

“Nàng đã chết!” Ta cẩn thận nhìn vẻ mặt của nàng ta “Trước khi chết, nàng bảo ta nói với người 1 câu, không bao giờ muốn thấy người nữa, xin lỗi!”

Nước mắt của Tuyên Tuyết Dung liền rơi xuống “Nàng chết lúc nào? Nàng chết như thế nào? Máu thân!” Dứt lời, nàng ta quỳ rạp xuống đất

Sắc mặt ta trắng không còn chút máu “Nàng là máu thân của người? Ha ha! Quả nhiên! Người không nói ta cũng không nhận ra, người cư nhiên giống hệt nàng! Nàng còn nói nàng là a di của người! Nữ nhân này! Nữ nhân này!” Ta kinh hãi nói “Vậy phụ thân người là ai?” Đôi mắt ta đỏ ngầu

Tuyên Tuyết Dung khiếp sợ nhìn chằm chằm vào mắt ta “Chuyện này hình như không liên quan đến người!”

“Là Tuyên thành thành chủ, có đúng không? Rõ ràng chính mình đã có thể thiếp, lại còn đi trêu chọc nữ nhân! Ghê tởm?” Không biết tức giận bởi chuyện gì, ta muốn 1 chưởng đập lên thư bàn, nhưng không biết chuyện gì xảy ra, ta lại đổi hướng, đâm thẳng lên tường. Lòng bàn tay bị chấn thương làm cho đau đớn, nhưng xem ra còn kém xa nỗi đau trong lòng

Không biết chuyện gì xảy ra, nước mắt liền rơi xuống!

Tuyên Tuyết Dung lau đi nước mắt cho ta, nhỏ giọng nói “Người đang khóc! Tại sao người khóc?”

“Bàn tay rất đau!” Ta quay lưng đi, không cho nàng ta thấy nước mắt của ta, trên thư bàn, bức họa của nàng vẫn được đặt ở đó. Không hề bị hỏng! Thật tốt. Hỏng rồi thì ta sẽ không biết làm thế nào mà truy nã nàng!

149. Q.4 - Chương 3: Gặp Nhau

Không có người này! Ta nghe thám tử hồi báo, người này cứ như thể đã biến mất khỏi trần đời này. Ta dùng hết mọi biện pháp mà cũng không tìm ra nàng! Ta thậm chí còn lấy cớ muốn xử chém Tuyên Tuyết Dung. Nghĩ đến điều này, trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy

Nếu trên đời này còn có gì để nàng lưu luyến thì đó chính là Tuyên Tuyết Dung. Nàng xuất hiện trước mặt ta, vì nàng ta mà ra mặt. Ta nghĩ, nàng chắc hẳn rất yêu thương nàng ta. Chỉ là lúc cáo thị xử trảm Tuyên Tuyết Dung dấn dầy cả nước, trong lòng ta tin chắc rằng nàng sẽ tìm tới cửa. Nhưng là, cho đến khi đao phủ hạ đao chém xuống Tuyên Tuyết Dung, ta tuyệt vọng

Tuyên Tuyết Dung thương yêu nhất của nàng thiếu chút nữa là chết trong tay ta, mà nàng lại không chút động lòng. Các thám tử được phái ra ngoài trở về, ta lại phái những thám tử khác đi tiếp, tất cả chỉ là vì 1 nữ nhân

Sau đó ta nhận ra, nàng khả dĩ không xuất hiện có thể vì nàng không biết ta muốn xử chém Tuyên Tuyết Dung. Trên đời này làm gì có người hư không tiêu thất như vậy! Nếu không có trong Hoàng quốc thù tất hẳn là ở trong phạm vi 14 nước. Vì vậy, thám tử của ta dần dần trải rộng khắp 14 nước. Từ trong hoàng cung cho đến nơi hoang sơn dã lĩnh đều có thám tử của ta! Chỉ là, tin tức vẫn giống đi đá chìm xuống biển

Vì vậy, ta lại lần thứ hai muốn xử chém Tuyên Tuyết Dung. Lúc này, ta truyền tin tức đi khắp 14 nước. Người Tuyên thành lúc đầu phản đối, nhưng sau đó thấy ta muốn chém mà lại không chém, dần dần kết luận rằng ta hồ đồ. Mà bộ dáng của ta và Tuyên Tuyết Dung lại vô cùng thân mật. Hơn nữa, Tuyên Tuyết Dung căn bản không có bộ dáng của 1 tử tù, lại còn thỏa thuận với ta, biết rằng ta muốn tìm nàng nên nguyện ý phối hợp

Vì vậy, khi đại đao của đao phủ chém xuống đầu nàng, ta lại tuyệt vọng. Ta ngăn cản bọn họ không chém nữa

Từ trong mắt của nàng ta, ta thấy được sự tuyệt vọng. A! Nguyên lại, trên đời này, không chỉ có mình ta tuyệt vọng

Lúc này, bệnh tình của nhị hoàng đệ dần dần trở nên nghiêm trọng, cư nhiên đã sắp chết. Một ngày nọ, trong hoàng cung hoàng quốc xuất hiện 1 người. Người kia tự xưng là họ Diệp, nói là có thể kéo dài mạng sống của nhị đệ thêm vài chục năm

Bọn ta vô cùng cao hứng. Trước kia bọn ta đi tìm hắc nhưng không tìm được, bây giờ hắc cư nhiên tự động xuất hiện rồi! Trước kia nhị đệ vẫn giúp ta vẽ tranh truy nã nàng, nhưng bây giờ không còn làm được rồi. Vì thế, trong lòng ta rất đau

Khi ta tới Xuất Vân điện thì bị 1 người chặn lại “Này! Người là ai?”

Ta cau mày nhìn nữ sinh trước mặt mình, ước chừng nhỏ hơn ta khoảng 2, 3 tuổi. Một thân thơm mùi dược, nhưng lại đang nhướn mày, nhìn bộ dáng của ta như thể đang xem 1 tiểu động vật

Hơn nữa, dung mạo của nàng có vài phần giống với Tuyên Tuyết Dung. Cả người đều giống với nữ nhân đáng ghét kia! Bang bang! Bang bang! Bang bang! Bang bang! Ta vỗ vỗ ngực, trái tim càng lúc càng đập nhanh. Chuyện gì xảy ra?

“Nhìn thì đẹp nhưng nguyên lai là đồ ngốc. Người vuốt ngực mình làm gì? Người đau ngực sao? Người bị bệnh? Không giống! Mặc dù hơi đen 1 chút, nhìn mặt không biết là có khỏe mạnh hay không, bắt quá, chắc hẳn ta không lầm. Đưa tay đây, ta xem mạch cho người!”

Ta ngăn người, cư nhiên đưa tay cho nàng. 1 giây khi tay nàng chạm vào ta, trái tim ta không hiểu sao lại bang bang bang nhảy dựng lên! Hảo khản trương! Hảo khản trương!

Nàng nhắm lại đôi mắt nhỏ, 1 hồi lâu mới nói “Mạch đập rất nhanh! Chuyện gì xảy ra? Người không phải là đang khản trương đó chứ?” Nàng hoài nghi nói

Ta thu tay lại, chột vật nói “Ai...ai khản trương?!”

“Đương nhiên là người!” Nàng chỉ vào mũi ta, nói

“Lớn mật! dám ăn nói như vậy với Thái tử điện hạ! Người là tiểu nha đầu nơi nào? Có tin có bắt trói người không! Đáng chết!” Ta hét lớn

“Thẹn quá thành giận rồi! Như thế không tốt. Thái tử hình như tương lai sẽ làm hoàng đế đấy. Nếu như hoàng thượng tàn bạo với con dân như vậy thì sẽ trở thành bạo quân. Nếu như trở thành bạo quân thì quốc gia của người, con dân của người sẽ bị thảm rồi! Hơn nữa, Hoàng quốc cũng bị thảm rồi!” Nàng lắc lắc đầu, nói, vẻ mặt tiếc nuối

Cư nhiên bị một tiểu cô nương như vậy xem thường! Đáng chết! Ta trong lúc nhất thời tức giận công tâm, rống lớn nói “Đến lúc đó, người đầu tiên ta giết chính là người!”

Nàng cười lắc đầu, “Quả nhiên là một kẻ ngốc! Ta không phải là người Hoàng quốc, không thuộc quản lý của người. Người giết ta? Giết như thế nào?”

Đáng chết! Ta không tự chủ được đi theo bên người nàng, nói với nàng “Này! Người có nghe không? Ta nói, ta muốn giết người!”

Nàng cười vỗ ngực, “Cho nên ta rất sợ hãi à! Ta không thể trêu vào người, ta trốn còn không được sao?”

“Này! Ta nói! Người đừng chạy! Này!” Ta nhìn theo nàng, kêu lên

“Hoàng nhi! Con đang làm gì? Sao lại đối đãi với khách nhân của chúng ta như vậy? Nàng là nữ nhi của Diệp thần y! Bây giờ Diệp thần y đang thi châm cho nhị đệ con, phải ở trong cung nghỉ ngơi 1 thời gian, vốn đang muốn giới thiệu cho con Diệp tiểu thư, vậy mà con đã nhận ra rồi!” Phụ hoàng cười tủm tỉm nói. Nhưng trong đôi mắt lại lóe lên tia gian xảo

Ta cả người rung mình một cái, một hồi lâu mới nói, “Thụỵ thái y và Nhạc Khanh đâu?”

“Nếu bọn họ được việc thì Vãn Hiên đã sớm khỏi bệnh. Nhưng con xem, trước giờ Vãn Hiên vẫn cứ học máu, mà bọn họ lại không có 1 biện pháp!”

“Hoàng thượng, bây giờ ổn rồi. Diệp thần y này làm Vãn Hiên không còn học máu nữa. Không hổ là đệ nhất thần y!” hoàng hậu dùng khăn lau nước mắt

Nữ sinh đó nâng cằm nhỏ lên, gương giọng nói “Sau này sẽ có người còn nổi danh hơn hẳn. Các người bây giờ tốt nhất nên nhớ kỹ tên của nàng, nàng tên là...”

“Nô nhi! Mau vào đây! Đem ngân châm dự phòng đưa cho cha! Ta không biết đã để ở nơi nào rồi! Nhanh lên 1 chút” Trong phòng vang lên tiếng nói rõ ràng của 1 nam nhân, ta không khỏi rướn cổ để nhìn

Nàng đáp lời, chạy như bay vào phòng, nhìn theo bóng lưng của nàng, ta nghiêng đầu, một hồi lâu mới nói “Nô nhi? Sao lại có cái tên kỳ quái như vậy? Người nàng muốn nói là ai? Sẽ không phải là nàng đó chứ!”

“Phụ hoàng! Sau khi lớn lên, chuyện lập hậu sẽ do chính con quyết định!” Ta giương giọng nói.

Hoàng hậu cau mày, “Chuyện lập hậu, ta tưởng rằng Vãn Thiên đã quyết định Tuyên Tuyết Dung rồi? Sao còn muốn tuyển chọn?”

Ta không lên tiếng, kéo kéo tay phụ hoàng, phụ hoàng hiểu ý, liền kéo ta tới trước cửa Xuất Vân điện “Thế nào? Con mình để ý nữ nhân họ Diệp rồi?”

Ta cau mày, “Không có!”

“A! Nguyên lai không có sao, vậy thì tốt quá, nữ tử giang hồ, phải thật sự có bản lĩnh thì mới có thể theo đuổi được! Cố gắng lên!” Phụ hoàng nhéo mũi ta

“Phụ hoàng! Ta không có!” Ta cao giọng

150. Q.4 - Chương 4: Chữa Bệnh

Ta và nàng, xem như đã định rồi! Ta chán ghét nữ sinh này! Giống như chán ghét nữ tử Tuyên thành! Nữ tử Tuyên thành luôn tự cao tự đại, tưởng rằng mình giỏi. Kể cả Tuyên Tuyết Dung. Nhưng là, nàng lại đi theo nam nhân kia chữa bệnh cho nhị đệ

Nàng còn nhỏ như vậy, mà nam nhân tự xưng thần y kia 1 người cũng không mang theo, chỉ mang theo nàng? Nàng và Tuyên Tuyết Dung, cùng với như nữ nhân đó vốn là quan hệ gì? Theo dõi! Theo dõi! Chỉ là theo dõi! Không có ý gì khác

Ta phát hiện nàng ngoại trừ lúc nghiên cứu y lý lúc rảnh rỗi, không thích chạy loạn. Đôi khi tự dừng ngăn người, đôi khi khi dễ nhị đệ! Nhưng là, nhị đệ bị nàng khi dễ cũng là cam tâm tình nguyện

Hai người họ vẫn ở lại Xuất Vân điện, bệnh tình của nhị đệ cũng ngày 1 khá hơn. Phụ hoàng tâm tình rất tốt, mỗi ngày đều nói với ta: kỳ thật, có 1 con dâu thần y như thế cũng không tồi. Dần dần, ta bắt đầu đổ kị với nhị đệ. Nếu như ta cũng ngã bệnh giống hần, như vậy, nàng có thể ở lại chỗ ta

Trời ạ, những bức họa ta vẽ mỗi ngày tất cả đều là bộ dáng của nữ nhân đó. Hồng sa da trắng, đương nhiên, nàng đang cầm quần áo của bọn ta, thật là 1 bức tranh sống động

Những bức họa ta vẽ mỗi ngày dần dần nhiều lên. Nữ nhân này rất giống với nữ sinh kia. Nhưng là, ta cứ nghĩ đến bộ dáng khi tắm rửa của nữ nhân kia thì liền chảy máu mũi. Mà nàng, lại không có! Điên rồi! Điên rồi! Ta cứ nhiên muốn biết bộ dáng của nữ sinh kia lúc tắm rửa

Mới nghĩ như vậy, trong lỗ mũi liền chảy máu

Mới nghĩ như vậy, trong lỗ mũi đầu liền vừa lại chảy ra quan tâm máu mũi đến!

Chết tiệt! Gần đây ta làm sao vậy? Được rồi! Được rồi! Ngất xỉu! Mới nghĩ như vậy, liền cả kinh kêu lên “A! A! Chảy máu mũi rồi! Người đâu! Ngất xỉu rồi!” Dứt lời, liền trợn mắt, rầm 1 tiếng, té trên mặt đất. Cái đầu không cần thận đập vào cạnh bàn! Đáng chết! Góc độ không đúng!

Bên ngoài vang lên tiếng hò hét. “rầm” 1 tiếng, cửa bị phá ra. Bọn họ oa oa kêu Thái tử điện hạ. Khóe môi ta nở nụ cười, thật tốt quá! Để cho thần y lại đây đi! Tốt xấu gì cũng nên quan tâm Thái tử ta 1 chút

“Thái tử điện hạ ước chừng đã tư xuân rồi! Ngày ngày nhìn bức họa mà chảy nước miếng, lại còn phái thuộc hạ ra ngoài tìm người, lại còn luôn chảy máu mũi, luôn té xỉu! Nếu nói là tư xuân thì có chút quá sớm! Hay là bị bệnh rồi? Nhanh 1 chút! Gọi Thụy thái y tới! Nói là Thái tử điện hạ lại té xỉu rồi! Lại còn chảy máu mũi! Xem ra, hần chẩn đoán sai rồi!” Cung nhân the the giương giọng nói

Thụy thái y! Vậy ta đây ngắt làm cái gì “Uh! Chuyện gì xảy ra!” Ta trợn mắt, chứng kiến 1 đám cung nhân đang lo lắng nhìn chằm chằm ta “Các người vây lấy ta làm cái gì? Ta không thở được!” Oh, đầu đau quá!

“Thái tử điện hạ tỉnh rồi! Nhanh gọi người tới! gọi Thụy thái y tới, xem xem có phải Thái tử điện hạ bị chấn thương đầu óc! Nhìn cục u trên trán này” Cung nhân chỉ vào trán ta, nói

Ta ho nhẹ, hữu khí vô lực nói “Đến Xuất Vần điện, mời thần y tới! Chúng ta rất gần Xuất Vần điện! Nhanh đi!”

“Tuân lệnh!” Cung nhân đang chuẩn bị đi ra ngoài cửa cúi đầu nói, ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta 1 chút, lúc này mới chạy nhanh bay ra ngoài! Ta thậm chí còn nhìn thấy ý cười trên miệng hắn

Hắn đang cười cái gì? Hắn đang cười ta sao? Đáng chết! Phẫn rồi!

Híp mắt, qua 1 lúc lâu, không thấy nam nhân đó, chỉ thấy nữ sinh kia đang lại đây! Nhìn thấy ta nằm ở trên giường, liền ngồi vào 1 bên, phân phó bọn họ kéo tay ta a! Trái tim của ta lại bang bang nhảy lên! Cuối cùng cũng tới! Lúc này, ta đâu có bảo bọn họ gọi 1 mình tiểu nữ sinh này tới! Không ổn rồi! Khẩn trương! Khẩn trương!

Tay nàng chạm vào mạch ta, nhắm mắt chẩn mạch, bang bang, bang bang! Bang bang!

Một hồi lâu, nàng buông tay ra, ngược mắt nói “Đáng thương! Mỗi lần xem đều là 1 thứ bệnh!”

Không thể giả bộ hôn mê, nhẫn nại không được rồi!” Bệnh gì?!” Ta không nhịn được buột miệng ra.

“Tim đập thất thường, chảy nhiều máu mũi, trên đầu lại sưng 1 cục. Có thể tổn thương tới đầu óc! Thái tử điện hạ, tình huống này không nặng mà cũng không nhẹ. Xin mời thái tử điện hạ nằm trên giường tĩnh dưỡng! Ta kê mấy ngày thuốc, sẽ giúp thái tử điện hạ thi châm mấy ngày, xem xem có chuyển biến tốt đẹp không, nếu có thể, ta liền giúp thái tử điện hạ thi châm! Được không?” Nàng mỉm cười với ta

Trong nháy mắt ngày, ta cứ nhiên cảm thấy trời đất đang rung chuyển, mà nguyên lai là vì 1 nụ cười có thể họa quốc. Nàng có yêu thuật sao? Trước đây thám tử có hồi báo, quốc gia kia có lưu hành nhiều vụ thuật, hay là nàng cũng là 1 loại này?

Ta nhảy dựng lên, hỗn hển quát nàng “Người rót cuộc cho ta uống thuốc gì? Mà làm ta thần trí không minh bạch? Nói!”

Ta du địa nhảy dựng lên, hỗn hển địa đối với nàng quát, “Người rót cuộc đối với ta xuống tới cái gì được? Đem ta khiến cho thần trí không rõ? Nói!”

Nàng chỉ chỉ vào mũi ta, rồi lại chỉ chỉ vào ta, 1 hồi lâu mới cười to thành tiếng “Hoàng đế thoát nhìn cũng không tính là quá ngốc, kể cả Đường Vãn Hiên bệnh nặng nửa sống nửa chết kia, nhưng là, tại sao Thái tử người lại ngốc như vậy? Ta tại sao phải hạ được người? Người thần trí không minh bạch là bởi vì người bị đụng đầu! Người nhìn cái cục u trên đầu người kia! Còn nữa, bây giờ ta phải hạ được người rồi! Bởi vì tìm người nhịp đập thất thường, vô cùng hỗn loạn! Nếu như không coi trọng, chưa biết chừng bệnh tình còn nghiêm trọng hơn nhị đệ người! Đến lúc đó, người lại còn đến Phụng Hoàng cốc khóc hô đòi ta chữa bệnh!” Nàng vừa nói vừa lấy ngón châm ra

“Cởi quần áo ra!” Nàng ra lệnh.

Ta thoáng giật mình, sắc mặt đỏ hồng, nhú mày nói “Người! Người! Người! Đừng có lại đây! Ta! Ta! Ta! Sẽ không cởi quần áo! Người muốn làm gì! Một nữ sinh như người sao có thể làm vậy với 1 nam sinh? Người không biết làm thế này, mọi người sẽ dị nghị sao? Không được! Ta không cởi! Thân thể của ta là dành cho người trong lòng! Nữ tử như người không được xem!”

Nàng đứng trước giường ta, một hồi lâu giương giọng nói, “Người đâu!”

Mọi người tiến vào, cúi đầu nói, “Diệp tiểu thư có gì phân phó!”

“Giúp ta lột quần áo của Thái tử các người ra! Một mảnh vải cũng không để lại!” Nàng chỉ vào người ta, đứng đó mỉm cười

Đám cung nhân liếc mắt nhìn nhau 1 cái, không lên tiếng

“Các người dám?! Ta là thái tử hay là nàng là thái tử? Các người nghe lời nàng làm gì! Ta mới là chủ tử của các người!” Ta hét lớn.

“Ta nói, các người cởi quần áo của hần ra! 1 mảnh vải cũng không để lại!” Bên môi nàng phiếm nụ cười lạnh. Bộ dáng của nàng cực kỳ giống nữ tử đáng ghét kia. Trong khoảng thời gian ngắn, ta cư nhiên bị mê hoặc

Chỉ do dự 1 chút, đám cung nhân phớt lờ mọi chống cự của ta. Vài người xông lên, trước khi ta kịp kêu lên đã lột sạch quần áo của ta

“Đáng chết! Các người làm cái quỷ gì! Ta nói rồi! Ta mới là chủ tử của các người! Người muốn bọn họ thoát quần áo của ta, người không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao? Người đã xem thân thể của ta, người phải chịu trách nhiệm! Người phải chịu trách nhiệm!” Ta trốn trong chăn, hét lớn

Nhưng nàng lại cầm ngân châm, bước tới chỗ ta “Lại đây! Nằm xuống!”

151. Q.4 - Chương 5: Phụ Trách

Mối thù của ta và nàng càng thêm thâm sâu rồi! Nàng cư nhiên không để ý đến sự phản đối của ta, sai đám cung nhân đè ta lại, cầm đầy ngân châm trên thắt lưng ta! Trong đó còn có vài cây, bởi vì kỹ thuật khó coi mà làm đứt thịt ta

Ta chỉ thiên mà nằng nằng, nhất định nàng phải chịu trách nhiệm với ta! Nàng cũng không dị nghị, không để ý tới ta, lúc nhổ châm, còn quên rút vài cây ở bộ vị máu chốt

Ta ôm cái miệng oa 1 tiếng nhảy dựng lên, không thể tin nhìn chăm chăm nàng. Lại không ngờ rằng trong mắt nàng phiếm tia đắc ý. Nàng cố ý “Người! Người! Người như thế nào không rút hết ngân châm! Người là đại phu cái gì chứ! Đáng chết! Cứu người! Thái tử điện hạ của các người bị mưu sát rồi!”

Bọn cung nhân 2 mặt nhìn nhau, kinh nghi bất định nhìn chăm chăm ta 1 hồi lâu, nói với nàng “Diệp tiểu thư! Xem ra Thái tử điện hạ còn có vài cây châm chưa rút!”

Nàng mỉm cười đứng trước mặt ta “Trong mấy cây châm này ta cố ý để ở đó! Hơn nữa, thái tử điện hạ vừa mới đứng lên, đã quên mình không có mặc quần áo!”

Ta cả kinh, lúc này mới tóm lấy chăn che thân thể, lớn tiếng nói “Người! Người! Người! Vậy mà người vẫn còn nhìn ta!”

Nàng lắc đầu, “Nhìn thì sao? Ta là đại phu, mà người là bệnh nhân! Trên người thái tử điện hạ còn ứ huyết chưa rõ, ta còn muốn rút hỏa quán [cái này giống như là giác hơi đó a ==]

Rút hỏa quán? Không phải chứ “Người! Người! Người! Người muốn làm gì! Ta nói cho người biết, ta sẽ không cho người làm như vậy! người người người!” Ta chỉ vào mũi nàng, hét lớn, rõ ràng thì châm mà ta đã thành như vậy rồi, lại còn rút hỏa quán

Nàng nở nụ cười với ta. Ta nhìn nụ cười của nàng, ngăn người, rút hỏa quán, rút hỏa quán nàng sẽ không cười “Hảo! Ta rút! Bất quá, người phải nhẹ tay 1 chút! Còn nữa! Nhổ ngân châm trên người ta ra!”

Nàng cười gật đầu. Bưng chén trà trên bàn tới, ta ngăn người, nhìn nàng “Người làm gì?”

Nàng cười nói với ta “Rút hỏa quán a! Không phải thái tử điện hạ đã đồng ý để Nô nhi rút hỏa quán sao? Sẽ không đổi ý rồi chứ?” Nàng thuần thực đốt lửa, thiêu cái chén bên trong ngọn lửa. Đây là hắc chén mà ta yêu thích nhất! Ta đã phải tìm rất lâu trong Luyện quốc! Nàng đốt rồi?

“Đừng đụng đến cái chén của ta!” Ta cơ hồ cắn răng, lạnh lùng nói

Nàng cười nói, “Bên người ta không mang theo dụng cụ, cho nên, thái tử điện hạ, người tốt nhất là nên nằm xuống đi! Hay là thái tử điện hạ sợ đau?” Nàng bước tới 1 bước

Ta ngăn người, rất muốn chạy trốn, rồi lại không muốn nhát gian trước mặt nàng, cho nên, ta nhẫn nại. Thấy ta như vậy, nàng đem cái chén đang lửa cháy bùng bùng đặt trên lưng ta! Ta không nhìn thấy bộ dáng của nàng, hận đến nghiến răng, 1 cung nhân hảo tâm liền cầm gương đồng tới cho ta

Bên trong gương, nàng đang nghiêm túc làm việc! Trước giờ chưa thấy qua vẻ mặt nghiêm túc như vậy của nàng, nguyên lại, 1 nữ nhân khi nghiêm túc lại quá xinh đẹp. Ta như thế nào có thể nói nàng là 1 nữ nhân! Rõ ràng là còn nhỏ hơn ta! Nữ tử giang hồ sao? Bên môi ta bắt gặp nở 1 nụ cười

Thế nên đã bỏ lỡ bộ dáng nàng đang thiêu lửa trên lưng ta. Chờ khi ta phát hiện, lớp da trên lưng ta đã bị cháy sạch! Hảo đau! Nàng thổi mạnh lên lưng ta, lòng ta bắt đầu nóng lên, hai dòng máu mũi lại rơi xuống! Đáng chết! Dọa người đạo gia rồi

Tất cả cung nhân đều che miệng không dám nói lời nào, sợ hãi nhìn chằm chằm nàng. Nàng cười nói với bọn họ “Đây là y thuật cao nhất của thần y gia, phá da liệu pháp!” Dứt lời, liền tiếp tục thổi khí trên lưng ta

Ta đau đến tê người! Nàng từ trong hòm thuốc lấy ra 1 thanh gỗ mềm, ta liếc nhìn nàng 1 cái “Làm gì?”

Nàng cười ôn nhu với ta “Cẩn! Ta phải nhỏ châm!”

Ta theo lời nàng, cắn thanh gỗ, bên môi nổi lên 1 chút buồn cười! Một hồi lâu, nàng dùng từ thạch [giống như nam châm ý] để hút ngân châm. Nhưng châm đã cắm vào sâu trong cơ thể, làm gì mà dễ hút như vậy! Một hồi lâu, nàng quyết định dùng dao để lấy ra

Trên trán ta đã đổ đầy mồ hôi! Hảo đau! Lại còn muốn dùng dao. Dùng dao với Thái tử, đây là tội gì? Ta giương giọng nói với đám cung nhân “Đi ra ngoài! Đừng ở đây cản trở Diệp tiểu thư thi y! Tình hình chữa bệnh hôm nay, nếu bị tiết lộ ra ngoài nữa câu, ta không ngại đem các người giết hết!”

Bọn họ biết tính tình của ta, liền thối lui ra ngoài

Không thể để cho bọn họ nhìn thấy nàng động dao với ta, cũng không thể để bọn họ nhìn thấy bộ dạng ngẩn ngơ của ta! Tại sao ta lại cảm thấy bộ dáng bề bộn đầu đầy mồ hôi của nàng hảo hảo đáng yêu? Rõ ràng là giống với Tuyên Tuyết Dung! Đây là đạo lý gì?

Mấy ngày nay, ta thậm chí rất ít nghĩ đến hồng y nữ tử kia! A! A! A! nàng mới bao nhiêu tuổi thôi? Điên rồi! Điên rồi! Ta không khỏi mắng chính mình

Nàng cười cười với ta trong gương, con dao liền vẽ 1 đường trên mông ta! Cho đến khi nàng lấy ra cây châm thứ nhất, ta mới giật mình phát giác, kỳ thật, ta hảo đau! A! Đau quá! Tiếng hô đau đớn biến mất trong thanh gỗ ở miệng

Chờ khi xong rồi, ta sẽ bắt nàng phụ trách. Không có lý do gì mà xem hết thân thể của ta rồi bỏ chạy! Mới nghĩ như vậy, trong lòng đột nhiên cao hứng thiếu chút nữa là cười thành tiếng. Ta hoài nghi có phải mình bị choáng váng rồi hay không!

“Được rồi!” Nàng vỗ vỗ tay, lúc này mới thu lại cái chén từ trên người ta! Ách, hỏa quán! Trên lưng đều là mấy ấn ký màu đỏ như máu

“Người nói, đã rút rồi?” Ta lấy thanh gỗ trong miệng, trả lại cho nàng

Ta nhận lấy, thản nhiên nói “Thế nào? Có 1 thanh gỗ, có phải tốt hơn nhiều không?”

Nụ cười của nàng vô cùng mê người, ta thiếu chút nữa đã quên nói chuyện, một hồi lâu “Đúng vậy, đúng vậy! cắn ở tron miệng, lúc đau sẽ không cắn phải lưỡi, thật sự tốt lắm! Cảm ơn!” Ta càng nói càng nhỏ giọng. Chậm rãi đứng dậy, lúc này mới phát hiện trên thân thể đã đầy vết thương

Nàng cười nói, “Cái này là đương nhiên! Nữ nhân lúc sinh hài tử dùng thanh gỗ mềm này, người có đau đớn cũng sẽ không đau bằng nữ tử lúc sinh con!”

Sắc mặt của ta thoáng cái tức giận xanh mét! Nàng nói, phụ nữ sinh hài tử! “Ta như vậy thì có đau không?” Ta không nhịn được hét lớn.

Nàng gạt đầu với ta “Phá da liệu pháp, hơn nữa lúc rút châm, rất nhiều người kêu la hét như nữ nhân lúc sinh con! Ảnh hưởng đến tâm tình hạ đao của ta!”

Khóe môi ta không khỏi co quắp, tâm tình hạ đao. Nàng là đại phu cái gì chứ!

“Người nhìn hết thân thể của ta, tốt xấu gì cũng phải chịu trách nhiệm! Mặc kệ! Ta cứ nhiên là 1 nam nhân mà bị 1 nữ sinh như người nhìn hết! Phong phạm của thái tử điện hạ ta phải để đâu chứ!”

Nàng cười nói, “Người nghĩ rằng ta muốn nhìn? Cũng không phải là đẹp để gì!”

“Vậy người còn gọi cung nhận lột hết y phục của ta?” Ta không thể nhìn được nữa, hét lớn

“Nhưng ta thì châm cho người!” Nàng giả vờ ngốc nghếch nhìn chằm chằm ta

“Người người!” Ta tức giận đến lửa giận công tâm, trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời!”Người phải chịu trách nhiệm với ta!”

152. Q.4 - Chương 6: Hội Chùa

Nàng buông tay, cười nói “Người muốn ta chịu trách nhiệm thế nào, nói ra, ta xem xét 1 chút”

Nàng nói nàng sẽ xem xét! Trong lòng ta kích động, đột nhiên không có ý tứ mà đứng lên, ngập ngừng nói “Cái này! Cái này! Người nói đi! Ha ha! Ha ha! Như vậy! Như vậy...” Xong rồi, kích động quá, nói không ra lời rồi

Nàng dù bận rộn nhưng vẫn ung dung nhìn chằm chằm ta “Như vậy cái gì? Người đang ám chỉ cái gì? Hay là còn chưa chữa hết bệnh? Chỉ bằng chúng ta làm lại?”

Sắc mặt của ta thoáng trắng bệch. Một hồi lâu mới nóng “Người phải để cho ta suy nghĩ xem người nên phụ trách thế nào!” Vất vả lắm mới đòi nàng phụ trách được

Nàng thu ngân châm lại, khoanh tay trước ngực, nói “Vậy người cứ từ từ suy nghĩ, nghĩ xong thì nói với ta!” Nàng lắc đầu, thấy nàng định rời đi, trong lòng ta quýnh lên, kêu to

“Người người người! Chờ 1 lát! Hảo! Buổi tối ngày mai trong Hoàng thành có hội chùa, người theo ta đi chơi, được không?” Nói ra rồi! nói ra rồi! Bang bang! Bang bang! Hảo khẩn trương! Hảo khẩn trương! Ta nhìn trộm nàng, xem nàng phản ứng thế nào

Nàng cau mày, một hồi lâu mới nói, “Ngày mai không được! Ta có việc!”

Nàng có chuyện gì! Ta thấy mấy ngày nay, nàng chỉ là cả ngày nghiên cứu y thuật, xem bệnh cho nhị đệ, nàng thì có chuyện gì? Ta hận đến cắn răng. 1 hồi lâu mới nói “Người có chuyện gì?” Biết là buột miệng nói ra, nhưng ta phát hiện, khẩu khí của ta cứ nhiên vô cùng ác liệt

Nàng hừ lạnh nói, “Như thế nào? Chuyện này người cũng quan tâm? Liên quan gì đến người!” Dứt lời, liền phát tay áo rời đi

Ta 1 mình ngây ngốc đứng ở trong phòng, yết hầu ta nghẹn lại, nói không nên lời. Mới vừa rồi tâm tình của nàng tốt như vậy, nàng sẽ chịu trách nhiệm với ta, sao chỉ trong chớp mắt mà đã như vậy rồi? Cứ nhiên phát tay áo đi rồi? Nàng rốt cuộc là tại sao? Chuyện tối ngày mai rốt cuộc là chuyện gì?

Ta cắn môi, lạnh lùng nói “Người không đi thì không có ai đi dao? Người đâu? Đi gọi Tuyên Tuyết Dung đến! Còn có Thụy Triệt, Lâu Nhạc Khanh, Tuyết Băng, Tuyết Hạo! Hừ! còn nhiều người nữa!”

Cung nhân lên tiếng. Ta trần trọc liên miên, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên. Đứng dậy, lấy cọ, chạm rai vẽ tranh, bức tranh lần này không phải bộ dáng của nữ nhân đó, mà là nữ sinh này! Nô nhi! Ta biết, tên của nàng là Diệp Dược Nô! Đáng chết! Ta vẽ tranh nàng làm gì? Ta điên rồi sao? Nhưng là, ta thật sự giống như phát điên, 1 hơi cứ nhiên vẽ đến 3 bức tranh của nàng! Bộ dáng nàng cầm châm cười, bộ dáng nàng phát tay áo rời đi, bóng lưng của nàng

Ta ôm đầu mình, điên rồi, ta thật sự phát điên rồi! Hai tay ta run rẩy, mang theo nỗi sỉ nhục vì bị cự tuyệt. Điên rồi! Chỉ là một nữ tử giang hồ mà thôi! Ta sao lại quan tâm như vậy! Đáng chết! Trong lòng cứ như bị lửa đốt, từng đợt đau đớn khó chịu

Đến ngày thứ 2, ta và đoàn người Tuyên Tuyết Dung hạo hạo dang dang vi phục [mặc đồ thường dân] ra hoàng cung, bên trong Hoàng thành tràn đầy tiếng chuông, tràn đầy người! Nam nữ hoàng quốc, già trẻ lớn

bé tất cả đều cầm 1 trăn hoa đăng. Đây là Mai lễ [lễ hội hoa mai] của Hoàng quốc chúng ta, tất cả nam nữ già trẻ đều muốn ra ngoài du ngoạn. Cầu cho năm sau, hoa mai nở rộ. Hôm nay ngày đầu tiên là hội chùa, đến ngày thứ 3, mọi người sẽ đem hoa đăng đi đốt, lấy cổ đón tân [lấy cái cũ đón cái mới]

Trong tay mỗi người chúng ta đều cầm 1 trăn hoa đăng. Vì sợ rằng mấy người 3 năm trước nhìn thấy sẽ nhận ra bọn ta, nên mỗi người mua 1 chiếc mặt nạ. Trên mặt ta đeo 1 chiếc mặt nạ màu vàng, Tuyên Tuyết Dung đeo mặt nạ bạc, những người khác, có người đeo mặt nạ các nhân vật, Nhạc Khanh thì khoa trương hơn, đeo mặt nạ quý

Từ 3 năm trước phát sinh loại sự tình này, bọn ta cơ hồ không đi hội chùa. Lần này nếu không phải ta uy hiếp, lợi dụ [lấy tiền bạc để dụ dỗ], ta nghĩ bọn họ cũng không dám đi

Hoa đăng được xếp thành 2 hàng thật dài trên đường áo, bọn ta ở trong đám người hoan nháo. So với 3 năm trước, bọn ta đã lớn lên nhiều rồi

Sau khi lớn lên sẽ gặp rất nhiều phiền não. Giống như ta, hôm nay không có được nàng nên luôn có cảm giác không cam lòng. Bởi vì giận dữ nên không đi tìm nàng. Cũng không sai thám tử đi theo nàng. Điên rồi! chắc ta phải sai người đi 1 chút, xem nàng rốt cuộc có chuyện gì!

Ít nhất mà nói, không cần phải như bây giờ, đang đi hội chùa mà trong lòng vẫn nghĩ tới nàng! Đáng chết! cho tới bây giờ, không ai dám cự tuyệt yêu cầu của ta! Chỉ có nàng! Tiểu nữ sinh lớn mặt đó! Không biết tại sao, trong lòng ta chung quy cảm thấy rất thương tâm! Rất tức giận

Lúc bọn ta ở chỗ này vui đùa, có phải nàng đang nhận nhả xem y thư bên trong Xuất Vân điện? Đáng chết! Đáng chết! Nhị đệ! Được rồi!”

“Tất cả chúng ta đều đông đủ rồi. Người đứng đây làm gì?” Tuyên Tuyết Tán nghi hoặc nói. Vóc dáng hần bây giờ đã rất bao, có thể nói là người cao nhất trong số chúng ta. Hần cũng giống như 1 đại ca, quan tâm lo lắng cho chúng ta! Nếu hần không phải là người Tuyên thành, thì người này, ta sẽ giữ lại hần

“Nhị đệ còn không có! Ta muốn chờ nhị đệ!” Ta lớn tiếng nói.

Nhạc Khanh nói, “A! Nguyên lai là như vậy! Như vậy, 1 người ở lại là được rồi! Muốn mấy người làm gì?”

Ta ghen lời, 1 hồi lâu mới nói “Ta biết cái gì hữu dụng! Các người không cần phải hỏi!” Nếu không phải đang mang mặt nạ, ta nghĩ, sắc mặt ta đã đỏ đến mức không ra hình dạng con người rồi

May là bọn họ cũng không truy cứu quá mức, liền giúp ta chờ, đoạn đường đi tới khoảng sân Thanh Lương tự lúc này vô cùng đông đúc. Hằng năm, phụ hoàng đều mua 1 lượng lớn pháo hoa từ Sí quốc, để dùng cho Mai lễ

Tất cả mọi người đều đang hưng phấn. Những người bán hàng rong không ngừng bắt tay làm những món đồ chơi mới lạ. Nàng ở 1 mình trong cung, chắc hẳn rất buồn bực. Ta mua tượng gỗ, mua hồ lô, lại mua son bột nước, sau đó lại mua mấy món trang sức nhỏ, tóm lại, chỉ cần bọn họ nói là đồ tốt, ta đều mua

Mua xong, bọn họ nhìn nhìn, rồi giễu cợt ta “Cái này, ta nói này Vãn Thiên! Hình như mấy cái người mua đều là cho nữ nhi dùng! Sẽ không phải ta mua cho cái người kia đó chứ?” Nhạc Khanh nỗ chủy [ra hiệu bằng môi] về phía bóng lưng cho Tuyên Tuyết Dung. Vẻ mặt tươi cười xấu xa nhìn chằm chằm ta

Ta tức giận hừ một tiếng, “Ta mua ấu phi!”

“Hả! Không phải chứ!” Hần đang muốn nói chuyện. Lại bị tiếng kêu của ta cắt ngang

“Xem! Pháo hoa!” Ánh mắt mọi người đều bị pháo hoa trên sân rộng hấp dẫn, giống như là hoa cúc nở rộ, tuôn ra đóa ra sáng lạn đẹp đẽ trên bầu trời

“Nguyên lai đây là pháo hoa! Trước đây ta chỉ nghe đại ca nói qua, chưa từng chính mắt nhìn thấy! Thật đẹp a!” Thân ảnh gầy teo đó không phải là Vãn Hiên sao?

Nguyên lai Vãn Hiên cũng tới sao? Ta đang định đến chào hỏi thì đã nhìn thấy 1 thân ảnh đỏ tươi, nàng ngẩng đầu lên, nụ cười còn sáng lạn hơn cả pháo hoa trên bầu trời “ta cũng vậy! Lần đầu nhìn thấy pháo hoa đẹp như vậy! đẹp quá!”

Vân Hiên đỏ mặt nhìn nàng, một hồi lâu, lấy tay nắm lấy tay nàng, nàng cũng không có bỏ hẵn ra, hai người họ ở trước mặt ta, tay trong tay, vui mừng nhìn ngắm bầu trời

Nguyên lai, việc của nàng là hẹn hò với Vân Hiên

153. Q.4 - Chương 7: Thương Tâm

Ta thở không ra hơi. Chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt đỏ ngầu, một hồi lâu mới nói “Đi về!”

Bọn họ lấy làm kinh hãi, “Cái gì trở về! Vân Thiên! Chúng ta vất vả lắm mới ra ngoài được 1 chuyến! Mặc kệ! Mấy món đồ của người còn chưa mua hết! Còn rất nhiều phẩm loại kia!” Nhạc Khanh oa oa kêu to

Ta buồn bực không lên tiếng, dưới chân đi nhanh. Ở phía sau, 2 người họ tay trong tay xem pháo hoa, mắt ta, tim ta đau đến tê dại. Không nên! Không nên! Vân Hiên rõ ràng đối với nàng hữu tình, mà nàng cũng bởi vì Vân Hiên mà cự tuyệt trách nhiệm với ta! Đáng chết! Tại sao ta lại để ý như vậy! Đáng chết! Đáng chết!

Thấy ta vừa đi, đám người phía sau cũng đuổi theo, Tuyên Tuyết Dung đi theo kế bên ta lạnh giọng nói “Này! Ta nói, người đang làm cái quái gì? Cứ hảo hảo xem pháo hoa đi, người chạy trốn cái gì chứ? Thật là mất hứng!”

Ta cảm tức liếc nàng 1 cái, vừa lúc để nàng thấy rõ lệ trong mắt ta! Nàng thoáng giật mình, một hồi lâu mới nói “Oh! Thất tình rồi?”

Ta hét lớn 1 tiếng “Thất tình cái gì? Ta không có! Người thì biết cái gì!”

Ta nói như vậy, bọn họ cũng đuổi theo “Ta nói thật kỳ quái, nguyên lai là thất tình! Ta cứ nghĩ người và Tuyên Tuyết Dung vốn là 1 đôi, bây giờ Tuyên Tuyết Dung đang hảo hảo ở bên cạnh người, như vậy, người thất tình là vì 1 người khác! Vân Thiên! Đừng nói là ta đoán trúng rồi, không phải là nữ tử kỳ quái 3 năm trước lấy y phục của chúng ta trong ôn tuyến đó chứ!” Triệt ở bên người ta lớn tiếng nói

Ta thẹn quá thành giận. Dừng lại cước bộ, lớn tiếng nói “Ai nói! Các người đừng có nói bậy! Các người cũng trở về đi! Ta phải hồi cung hồ!” Nói xong, ta cơ hồ chạy trốn bọn họ

Đúng vậy! tình cảm ta đối với nàng rốt cuộc là gì? Tại sao nhìn thấy nàng và nhị đệ ở cùng 1 chỗ lại cảm thấy thương tâm như vậy? Cảm giác này giống như là bị người khác phản bội! Vô cùng thống khổ! Trái tim bên trong lồng ngực đang la hét thống khổ! Ta ôm ngực, cảm giác chính mình sắp đau thấu tim rồi! Bị bệnh rồi sao? Tại sao trái tim lại đau đớn? Như là sắp nhảy ra khỏi miệng

Trong lòng ta đầy những món lễ vật nhỏ đẹp, ta suy nghĩ 1 chút, tất cả đều là mua tặng nàng. Ta chậm rãi móc ra, vứt lên không trung. Mấy tiểu hài tử hoan hô đi nhặt. Ta lạnh lùng nhìn bọn họ chăm chăm, chạy vội lại, trong đông đảo các hài tử, cướp được 1 miếng ngọc bội. Ta cố gắng thổi lớp bụi bám trên miếng ngọc, nhưng không ngờ, ngọc bội đã bị nứt

Cuối cùng cũng hỏng a! Bàn tay chậm rãi siết chặt, 1 hồi lâu, ném lên bầu trời. Bọn họ chạy vội lại nhặt. Ta nhếch môi, xoay người, chạy vội đi

Nàng ở trong Xuất Vân điện của nhị đệ, ta nói là vì giúp hần chữa bệnh, nhưng không ngờ nàng cư nhiên lâu ngày sinh tình. Ta cư nhiên đã quên, nhị đệ mặc dù bệnh nặng nhưng cũng chỉ nhỏ hơn ta 2 tuổi. Lại nói tiếp, hai người bọn họ ngày càng thêm hợp ý

Trải qua tối nay, ta mới biết được, tình cảm của ta đối với nàng không giống. Ta nghĩ như Tuyên Tuyết Dung, như bất cứ ai tay trong tay với nhị đệ, tim ta cũng không đau đớn! chỉ có nàng...Chỉ có nàng...!

Ta vẽ 1 bức hoa, vẽ 1 chữ “xoa” [chữ “xoa” có dạng thế này: X] thật to trên mặt nàng. Vậy thì sao? Thân thể nhị đệ bất hảo, nếu như hần thích 1 nữ sinh, ta tất nhiên sẽ rút lui! Tất nhiên! Tất nhiên! Ta hất tất cả những bức họa của nàng xuống. Quỳ rạp xuống xuống đất, nhỏ giọng nức nở. Cho đến lúc này, ta mới phát hiện, ta cư nhiên vô cùng thương tâm

Nhìn sắc trời, ta lặng lẽ lên vào Xuất Vân điện, muốn nhìn xem nàng và nhị đệ đã trở về chưa! Đợi 1 canh giờ, nàng cùng nhị đệ mới cười đùa quay về Xuất Vân điện, ta rất muốn đi ra khỏi chỗ đứng, nhưng lại cực lực nhịn xuống

Sắc mặt của nhị đệ rất tốt, không thể phủ nhận, hắn theo nàng ở cùng 1 chỗ rất vui sướng! Ta khổ cực nhẫn nại. Thiếu chút nữa thì thở không ra hơi

Ta đứng chờ hai người bọn họ. Nàng rời giường rất sớm, theo thường lệ cầm y thư ra ngoài nghiên cứu, nhìn thấy ta, tựa hồ lấy làm kinh hãi, cái miệng nhỏ nhắn mở ra 1 hồi lâu mới nói “Ngươi, sao sớm như vậy..”

Ta không phải sớm, ta là một đêm không ngủ! “Đúng vậy! Hôm nay đặc biệt dậy sớm. Liền đến bên này xem nhị đệ! Tình hình của nhị đệ thế nào?”

Nàng giật nhẹ khóe miệng, “Đương nhiên là có chuyển biến tốt đẹp, nếu Thái tử điện hạ không tin vào y thư của Diệp gia ta thì cần gì phải sai người đến Phượng Hoàng cốc cầu y?!”

“Vốn là 1 người phụ nữ nói cho ta biết. Nói là Diệp thần y của Phượng Hoàng cốc có thể cho nhị đệ ta mạng sống vài chục năm. Còn nói, nàng ấy chính là Diệp Dược Nô!” Ta cười khổ nói

“Ngươi đang nói giỡn sao? Ta biết ngươi khi nào? Ngươi thật kỳ quái! Nói toàn những điều quái lạ! Đầu óc của thái tử điện hạ quả nhiên rất mù mẫm! Thật đe dọa tiền đồ của Hoàng quốc a!” Nàng lắc đầu nói

Rất kỳ quái, ta không thương tâm, nàng ngồi xuống, cầm y thư lên nhìn kỹ. Ta đứng ở kế bên nàng, nói chuyện câu được câu không! Cơn giận dữ ngút trời kỳ quái hôm qua cứ nhiên đã biến mất vô hình. Nàng nói ta khờ, ta cứ nhiên còn có chút cao hứng! Hay là, ta là ngu thật?

Cố gắng xua đi loại cảm giác này. Ta hỏi nàng những vấn đề trong y thư, lúc đầu, nàng còn đáp lại ta vài câu, tới cuối cùng lại bị ta làm phiền, liền nổi nóng “Sao mà phiền phức quá! Nhị đệ của ngươi không như vậy!”

Sắc mặt của thoáng cái trắng không còn chút máu, một hồi lâu mới nói “Nhị đệ của ta mọi thứ đều tốt! Tính tình cũng tốt, người cũng rất đẹp, mặc dù thân thể bất hảo, nhưng đều được mọi người yêu thích!” Kể cả nàng!

Nàng nhanh chóng gạt đầu “Đúng vậy! Đúng vậy! cùng ta đi hội chùa, cứ nhiên cũng đã mệt lắm rồi. Nếu như không ta tùy tùng, ta nghĩ, ta không biết phải làm sao!” Dứt lời, nàng lạnh lùng hừ 1 tiếng

Nàng đang hừ lạnh! Ta hắt nên tức giận! Lúc bình thường, ta hận nhất là người ta nói nhị đệ ta bị bệnh, nhưng hôm nay không biết vì sao lại dương dương tự đắc

“Ngươi hôm qua không đi hội chùa với ta, nguyên lai là đi cùng với nhị đệ sao? Ngươi, tại sao lại đi cùng hắn?” Ta cẩn thận nhìn sắc mặt của nàng

Nàng rốt cục đã tức giận rồi, thu y thư về, nhảy dựng lên “Xem ra hôm nay ta không cần xem y thư rồi! Huynh đệ các ngươi sao lại phiền phức như vậy! Một người thì không chịu uống thuốc, nói là muốn ta cùng hắn đi hội chùa! Một người nói ta phải chịu trách nhiệm, cũng muốn ta cùng hắn đi hội chùa! Thật sự chán chết! Nếu như không phải pháo hoa hôm qua thật sự rất đẹp, ta đã sớm độc chết hắn rồi!” Nàng vừa nói vừa đi vào trong Xuất Vân điện, quay đầu lại, chỉ vào mũi ta, nói “Ngươi đừng có lại đây!”

Ta lớn tiếng nói “Nhưng ngươi đã đáp ứng chịu trách nhiệm với ta! Ngươi sao có thể nói không giữ lời!”

Nàng trầm mặc một hồi lâu, cười nói với ta, “Vậy ngươi nói! Ngươi muốn thế nào!”

“Đêm nay! Đêm nay chúng ta đến hội chùa đi!” Ta đưa ra yêu ước, trái tim bang bang địa nhảy lên. Chờ câu trả lời của nàng!

“Đêm mai! Tại khoảng sân Thanh Lương tự! cùng xem pháo hoa!” Dứt lời, nàng liền để lại 1 bóng lưng cho ta! Thành công rồi! Trong lòng ta hoan hỉ!

154. Q.4 - Chương 8: Chân Tướng

Ta đặc biệt đi may 1 bộ áo bào mới, thoát nhìn anh khí bức người, nhìn vào gương đồng, ta a vẻ hài lòng, thật tốt quá. Ta chống tay lên cằm, nở 1 nụ cười

Lúc này, thám tử ở ngoài cửa lên tiếng nói “Thái tử điện hạ, có việc cần bẩm tấu!”

Ta thoáng giật mình : “Chuyện gì! Tiến vào!”

Thám tử đó tiến vào, tháo miếng khăn đen che mặt ra, lộ ra gương mặt lúc bình thường, cúi đầu nói với ta “Thái tử điện hạ, người phụ nữ ngài muốn chúng tôi tìm vẫn chưa có tin tức!”

Ta nhảy dựng lên “Vậy mà cũng nói là có chuyện? Người về đây làm gì?”

Thám tử nói: “Bất quá, về chuyện của nữ nhân đó, chúng thuộc hạ điều tra được 1 ít! Thái tử điện hạ, chuyện này điều tra được từ 1 trấn nhỏ trong Nguyên quốc, có thể Thái tử điện hạ đối với chuyện này sẽ cảm thấy hứng thú!”

Ta vuốt vuốt cằm, cười lạnh nói: “Oh? Nói!”

“Thái tử điện hạ hẳn là còn nhớ chuyện Tuyên thành phu nhân Uyển Dung mất tích 1 thời gian. Nàng ta mất tích trong 1 trấn nhỏ ở Nguyên quốc, nghe nói, nàng ta lúc ấy vì cuộc sống bần hàn nên đi làm bà vú. Nữ nhân kia 1 thân hồng y, trong tay cầm 1 vỏ kiếm đem bán cho lão bản tiệm vàng để đổi lấy tiền. Nếu không nhầm thì lúc ấy trên người nàng còn 1 miếng ngọc lục bích, bây giờ lại ở trên người Tuyên Tuyết Dung!” Hẳn cười nói, hiển nhiên điều tra được chuyện này làm cho hắn có cảm giác thành công

“Nói như thế nào!” Ta lạnh lùng nói.

“Theo lão bản nói, lúc ấy trong tay nữ nhân đó cũng ôm 1 nữ hài tử. Uyển Dung phu nhân lúc ấy làm bà vú cho nàng, nếu hắn nhìn không nhầm thì nữ tử kia chính là nữ4 tử trong bức họa

Ta đã sớm biết nàng là mẫu thân của Tuyên Tuyết Dung, nhưng là, cũng vì thế mà phụ thân của hài tử phải là 1 người khác, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Hài tử của Uyển Dung phu nhân đã chết, Thái tử điện hạ, nếu thuộc hạ không nhìn lầm thì vỏ kiếm này chính là thánh vật của Hoàng quốc!” Dứt lời, hắn liền lấy vỏ kiếm ra cho ta xem

Ta hí hửng, không sai, đây chính là thánh vật của Hoàng quốc ta, chỉ là, vì sao lại ở Nguyên quốc, lại ở trong tay 1 người vô danh

“Nếu muốn biết chân tướng chuyện này, Thái tử điện hạ có thể cầm thánh vật đến thần điện, chắc hẳn quốc sư đại nhân sẽ cho ngài đáp án!” Dứt lời, hắn liền đem thánh vật trình cho ta

Ta hai tay tiếp nhận, cau mày suy nghĩ trong chốc lát, dù sao theo lời hứa của nàng, buổi tối cũng sáng như ban ngày, sáng mai đi thì cũng như nhau

Chờ lúc ta đến thần điện, Đường thúc thúc mang theo Đường Vũ Hiền bên người, mỉm cười đi ra nghênh đón, ta đem thánh vật trình lên, sắc mặt hai người họ kinh nghi bất định

Ta nói rõ đầu, Đường thúc thúc liền móc ra từ trong lòng 1 viên long ngọc màu vàng, giao cho ta “Thái tử điện hạ muốn xem cái gì, có thể nhìn thấy ở đây, cho dù là tương lai hay quá khứ. Chỉ cần Thái tử điện hạ tâm không tạp niệm thì có thể làm được!” Đường thúc thúc cười nói

Ta đương nhiên biết bản lĩnh của hắn, ý bảo hắn lui ra, lúc nào mới cầm Kim Long thần ngọc trước ngực, trong miệng lầm bầm muốn biết thân phận của nữ nhân đó, trong chốc lát sau, giữa không trung liền hiện ra bộ dáng của nữ nhân đó, cầm quần áo của bọn ta rồi biến mất, sau đó, khung cảnh chuyển đổi, nàng đứng 1 mình trong cơn gió lốc, bị người khác đoạt hài tử

Rồi sau đó, nàng ở trong thiên quân vạn mã, nói chuyện với 1 nữ tử tóc bạc, người đó cũng ôm hài tử của nàng, nữ tử tóc bạc đó quay đầu lại, ta nhìn rõ gương mặt của nàng, trái tim không khỏi đau đớn, các người cư nhiên có cùng 1 khuôn mặt

Khung cảnh lại biến đổi, nàng mặc y phục hoàng hậu, thành thân với 1 nam nhân, nam nhân đó vóc dáng rất cao, da tay ngăm đen, nhưng lại đem 1 chén nước trà nóng, đổ lên thân thể của hắn

Rồi sau đó, nàng và nam nhân đó gặp nhau, tuổi tác của nàng thay đổi 1 chút, nam nhân đó bế 1 nữ tử đi tìm nàng cầu y, nàng lạnh lùng nhìn hắn. Quang minh chính đại, cây ngay không sợ chết đứng, thấy chết mà không cứu

“Diệp Dược Nô, ngươi sẽ hối hận!” Nam nhân đó gào thét, lúc này, ta nhìn rõ gương mặt của hắn, khuôn mặt này mặc dù còn trẻ tuổi nhưng ta không nhận nhầm, là gương mặt của ta, ta cả kinh che miệng mình, nguyên lai, nguyên lai, hết thảy chuyện này là như thế

Nàng bởi vì chiếm được Kim Long thần ngọc nên nàng mới không tồn tại trên đời này, phải không? Như vậy, Diệp Dược Nô là nàng! Đó là hoàng hậu tương lai của ta, phải không? Ta tương lai sẽ đối xử với nàng như vậy sao? Ta sẽ sao?

Ta vỗ về trái tim đang đập rất mạnh, trong khoảng thời gian ngắn, cư nhiên không biết nói cái gì, Diệp Dược Nô này có phải là Diệp Dược Nô kia không? Không sai, không sai, nàng tương lai sẽ là thê tử của ta, sẽ là hoàng hậu của ta, sẽ là mẫu thân của con ta

Trách không được! Trách không được nàng nhất định nói ta phải hảo hảo chiều cố Tuyên Tuyết Dung, nguyên lai, Tuyên Tuyết Dung chính là hài nhi của ta! Không thể nào, ngẫm lại chính mình cũng không lớn hơn nàng bao nhiêu mà làm cha của nàng! Đáng sợ! Đáng sợ!

Tất cả mọi chuyện không hợp lý cũng trở nên hợp lý, lúc này, ta cư nhiên kinh hãi đến chết khiếp, thật là cao hứng, ít nhất mà nói, người theo nàng ở cùng 1 chỗ là ta chứ không phải nhị đệ

Mà tình địch ta vẫn hằng tưởng tượng căn bản không hề tồn tại, nguyên lai, các nàng là cùng 1 người! A ha ha!

Ta kích động chạy ra khỏi thần điện, chạy tới hội chùa. Hôm nay là ngày cuối cùng của hội chùa, ta muốn bộc bạch với nàng, để cho nàng làm thái tử phi của ta, hảo xúc động, hảo hưng phấn

Ta quá hưng phấn nên không thấy Hoàng thúc thúc ở phía sau cau mày “Vũ Hiên, biết làm cái gì rồi chứ?”

Đường Vũ Hiên gật đầu, phi thân bay nhanh đi

1 đêm này, ta đứng đợi suốt 1 đêm. Pháo hoa tàn rồi lại nổ. Nổ rồi lại tàn. Trái tim của ta cũng càng ngày càng lạnh, đợi đến khi hừng đông, ta mới giật mình, nguyên lai mình đã ở đây suốt cả 1 đêm

Rốt cuộc là vì sao nàng không đến, rõ ràng đã hẹn với ta. Ta giận dữ ngút trời, hồi cung, 1 hơi xông lên Xuất Vân điện “Diệp Dược Nô, ngươi ra đây cho ta, ngươi nói như thế nào, ngươi không phải đã nói là đêm qua cùng ta đi xem pháo hoa sao? Tại sao ngươi thất hứa? Đáng chết! Mau ra đây!” Ta giống như 1 đồ phụ [người chồng hay ghen], tức giận lục soát từng phòng trong Xuất Vân điện

Ông trời không chiều lòng ta, cư nhiên không tìm thấy người, đáng chết “Nhị đệ!” Ta vọt với phòng Vãn Hiên, 1 tay túm lấy cổ áo hắn, đôi mắt đỏ ngầu “Nói! Diệp Dược Nô đâu rồi?”

Nhị đệ cau mày híp mắt, “Đại ca, mới sáng sớm, huynh làm cái quái gì!”

“Ta nói, Diệp Dược Nô ở phòng nào?” Đôi mắt ta đỏ ngầu, gió rét thổi 1 đêm làm ta xanh cả mặt

Vãn Hiên bị bộ dáng của ta hù dọa, nửa ngày mới nói “Hôm qua, nàng đột nhiên cùng Diệp thần y quay về cốc rồi!”

Ta buông hắn ra, nguyên lai, nguyên lai ngày đó nàng không chịu cùng ta đi hội chùa là bởi vì biết hôm qua nàng sẽ rời đi cùng Diệp thần y! đáng chết! đáng chết! nữ nhân đáng chết, ta 1 chưởng đập lên bàn, cất bước chạy vội đi

155. Q.4 - Chương 9: Vận Mệnh

Ta dùng hết thảy mọi phương pháp để chứng thực quan hệ giữa ta và Tuyên Tuyết Dung, lấy máu nhận thân, hoàng tộc Hoàng quốc đặc biệt lấy máu Xích Hoàng để chứng thực máu của hoàng tộc, trên đầu vai

nàng có 1 dấu hồng mai. Tất cả đều giống như ta nhìn thấy, đúng vậy, nàng đích thật là nữ nhi của ta

Biết hết thấy chân tướng, biết nàng không sống được mấy năm nữa, ta liền dồn toàn bộ tâm tư vào nàng. Mà giữa chừng, nữ nhân kia lại tới gặp ta, cùng ta định ước, ta cơ hồ tuyệt vọng ngăn cản mọi chuyện phát sinh. Rõ ràng là yêu nàng, nhưng lại phải đối xử với nàng như vậy

Nếu như Tuyên Tuyết Dung không chết thì ta và nàng liền có thể vui sướng ở bên nhau, phải không? Phải không?

Nhưng là, cho dù ta chu đáo, cẩn thận đến thế nào, ngày này vẫn không thể tránh khỏi. Nhìn vết máu bên khoe môi Tuyết Dung, trái tim của ta rối loạn, đau đớn, đây là nữ nhi của bọn ta, vì sao lại bị người khác hạ độc! A! Là ta, người mà bọn họ muốn hạ độc là ta, nhưng Tuyết Dung đã trúng độc thay cho ta

Ta ôm nàng, lớn tiếng gào thét, cứ như thể nhìn thấy tương lai bi thảm của ta và Diệp Dục Nô. Nàng, cuối cùng cũng chết, phải không?

Thụ thái y dùng tất cả mọi biện pháp cũng không có cách nào kéo nàng trở về từ quỷ môn quan. Mọi người cũng thở vắn than dài, Vãn Hiên gấp đến độ cứ chà xát 2 tay. Ai? Rốt cuộc là ai hạ độc? Ta rống giận, nếu ta bắt được người hạ độc kia, ta chắc chắn sẽ không buông tha hắn, ta muốn hắn đền mạng gấp 10 lần cho nữ nhi của ta

Khi bọn họ tuyên bố Tuyết Dung đã không còn cách cứu chữa, đôi mắt ta đỏ ngầu, ngồi ở bên giường Tuyết Dung, sắc mặt nàng tối nhợt nhưng lại xinh đẹp kinh người, hai hõm má đã trở nên thật sâu, thần thái ngày của ngày xưa đã mất hẳn, Vãn Hiên đề nghị có thể đến Phượng Hoàng cốc tử 1 lần

Nhưng lại bị ta cự tuyệt, đôi mắt hắn đỏ ngầu, cãi nhau ầm ĩ với ta. Đây là lần duy nhất huynh đệ của ta hung ác với ta 1 lần. Vãn Hiên kiên trì rằng Diệp Dục Nô có thể cứu mạng Tuyết Dung, nhưng là, ta biết, sau khi ta đưa Tuyết Dung đi sẽ chỉ trở thành nuôi tiếc cả đời

“Đại ca! Ta không ngờ huynh cư nhiên là người như thế, cư nhiên đối xử với Tuyết Dung như vậy, rõ ràng là có cơ hội, sao huynh không đi?” Hắn từng ngậm từng ngậm thở phào “Chẳng lẽ tình nghĩa mà đại ca dành cho Tuyết Dung mấy năm nay đều là giả sao?”

Đôi mắt ta đỏ ngầu, chậm rãi ngẩng đầu lên, nghẹn ngào, thống khổ nói “Ta biết ta không có cơ hội, cho nên mới không đi! Vãn Hiên, đệ đừng ầm ĩ nữa!”

“Không có cơ hội? Huynh đang đùa phải không? Đại ca, huynh có biết mình đang nói cái gì không? Cái gì mà huynh biết không có cơ hội? Huynh rõ ràng là có cơ hội! đại ca, cầu xin huynh, mang Tuyết Dung đi đi! Ta không muốn nhìn thấy người bạn từ nhỏ đến lớn của ta đi như vậy, ta năm đó bệnh nặng, người của Phượng Hoàng cốc cũng có thể làm cho ta sống lâu như vậy, càng huống chi là loại độc này!” Dứt lời, khoe môi hắn liền tràn ra máu

Ta ngẩng đầu lên, nửa ngày mới nói giọng khàn khàn “Đệ có biết Tuyết Dung là ai không? Vãn Hiên, đệ cái gì cũng không biết, đệ nói bậy!”

Vãn Hiên lớn tiếng nói “Huynh không nói với ta, ta sao có thể biết, đại ca, huynh chưa làm thì sao biết trước kết quả, thử 1 chút đi, đại ca!”

Ta tức cười nói: “Là ta biết kết quả, nên mới không đi, Vãn Hiên, trên đầu vai của Tuyết Dung có 1 đóa huyết sắc hàn mai, máu của nàng và máu của ta có thể tương tan, còn có đóa huyết sắc hàn mai ấy, đệ có biết là ai không?”

Hắn lắc đầu: “Tại sao lại tương tan? Hay là phụ thân và nữ nhi?”

Ta lắc đầu “Không phải, là của ta, việc này nghe có vẻ không thể tưởng tượng nổi, nhưng là thiên chân vạn xác [chắc chắn là sự thật], mà ở đầu vai của nàng có vết xăm màu đỏ tươi, đó là của Diệp Dục Nô, nói cách khác, Diệp Dục Nô chính là mẫu thân của nàng! Mà, chuyện này nếu ta mang nàng đến Phượng Hoàng cốc, Diệp Dục Nô sẽ ra tay giết Tuyết Dung, hài nhi của bọn ta!”

Hắn nghe xong, vỗ vỗ ngực, cuống quýt lui về phía sau “Đại ca như thế nào biết việc này? Có phải là dùng Long thần ngọc không?”

Ta gật đầu. Hắn cười khỏ “Nguyên lai, hai người mới thật sự là 1 đôi! Ha ha, như vậy, ta hao hết tâm ý thì có tác dụng gì? Nguyên lai kết cục đã định sẵn, ta, cần gì phải...!” Dứt lời, hắn phun 1 ngụm máu tươi, cúi đầu thở phà phò

Ta vội la lên: “Nhị đệ, ngươi làm sao vậy, có cần gọi Thụy thái y đến xem không?”

Hắn lắc đầu: “Không phải, đại ca, huynh có biết là vì chuyện gì?”

Ta lắc đầu: “Vì chuyện gì? Ta cũng không biết!” Ta phải rất nhiều thám tử ở chung quanh Phượng Hoàng cốc, chỉ biết là nàng vẫn bình an lớn lên, bây giờ hắn đã rất xinh đẹp rồi, vẫn giống như năm đó, thích hồng y, nhưng là, sự việc năm đó nàng đột nhiên rời đi giống như 1 mảnh dằm trong lòng ta, không muốn nghĩ đến, hôm nay nhận ra nguyên lai mình lại để tâm như vậy, đúng là đang ngừng thở nghe hắn nói

Hắn lắc đầu: “Diệp thần y thấy nàng muốn cùng huynh đi ra ngoài liền nói nữ nhi không thể tương tư sớm như vậy, cho nên, liền cho nàng 1 liều thuốc lãng quên, hết thấy mọi chuyện trong hoàng cung, kể cả ta và huynh, nàng đều đã quên sạch. Cho nên, đại ca, huynh gặp lại nàng, nàng sẽ không nhận ra huynh!”

Nguyên lai, nguyên lai, nàng không không nhận ra ta, trái tim mơ hồ đau đớn, nguyên lai, ký ức này chỉ là của 1 mình ta mà thôi. Mặc dù biết nàng không có thất hứa, trong lòng nên thư thái mới phải, nhưng không ngờ, càng nhiều hơn là không cam lòng, vì sao ký ức này chỉ có 1 mình ta nhớ

A, còn có nhị đệ, còn có nhị đệ!

“Để ta đi đi, ta chưa bao giờ biết rằng chân tướng đúng là như thế, để ta đi đi!” Tuyết Dung tái nhợt dựa vào cây cột, đứng ở phía sau bọn ta, khí tức [hơi thở] mong manh nói

2 người bọn ta quay đầu lại, ngây ngốc nhìn chằm chằm nàng “Tuyết Dung, nếu ngươi đi, nàng đã độc chết người!” Ta khẳng định nói

Nàng gật đầu: “Xin cho ta ích kỷ 1 lần, ta từ nhỏ vẫn luôn muốn nhìn mẫu thân 1 cái, nhưng là, ta lại thất vọng rồi, dù sao chết trong hoàng cung cũng là chết, ít nhất cũng hãy để ta nhìn nàng 1 cái!” Nước mắt nàng liền rơi xuống

Cũng làm đau đớn trái tim của ta

“Mặc dù, ngươi chết trong tay nàng, ngươi cũng sẽ không tiếc, phải không?” Ta nói giọng khàn khàn.

Nàng gật đầu, “Chỉ cần có thể nhìn nàng 1 cái, chỉ cần có thể nói với nàng 1 câu, cho dù có chết thì cũng đáng! Cầu ngươi thành toàn cho ta đi, phụ thân!” Dứt lời, nàng liền quỳ xuống trước mặt ta

Nước mắt của ta liền rơi xuống, ngửa đầu nhìn nóc nhà, nửa ngày mới nói “Lần này ra đi là vĩnh viễn rồi, ngươi thật sự không hối hận?”

Nàng gật đầu: “Ta nghĩa vô phản cố, có thể chết trong tay nàng là vinh hạnh của ta, thành toàn cho ta đi, thành toàn cho ta đi, ở chỗ này dù sao cũng chết, không bằng để ta chết trong lòng nàng! Ta thật sự muốn gặp mặt nàng 1 lần!”

“Dù là, nàng không nhận biết ngươi, ngươi cũng không sao cả?” Ta run giọng nói.

Nàng gật đầu, “Phải, ta không sao cả!”

Ta gật đầu, quyết nhiên nói, “Hảo, ta mang ngươi đi!” Xin lỗi, Diệp Dục Nô, ta vẫn muốn dẫn nàng tới

156. Q.4 - Chương 10: Độc Sát

Trên đường đi, gió thổi rất mặt ta, cũng thổi đau đớn trái tim ta. Lần đi này, ta biết, hai bọn ta đã không thể quay đầu. Phải rất lâu sau, ước định của 2 bọn ta mới mãn hạn. Từ nay về sau, khoảng cách giữa 2 bọn ta sẽ là khoảng cách xa nhất trên đời. Rõ ràng nàng đang ở trước mặt ta, ta cũng không thể để nàng biết ta yêu nàng

A! Đúng là yêu! Tình cảm của ta dành cho nàng từ bản khoả đến nhớ nhưng, sau đó là yêu say đắm. Nhưng là, sau khi đưa Tuyết Dung đi, ta và nàng phải xa nhau mấy năm, lúc nàng và ta quen biết xem ra chỉ có 20 tuổi, tới lúc nàng 30 tuổi, ta và nàng liền có thể ở bên nhau, phải không? Phải không?

Nỗi đau trong lòng càng ngày càng rõ ràng, nước mắt liền rơi xuống

Lúc đi vào Phượng Hoàng cốc, ta nhìn nàng thật sâu, nhưng nàng lại nhìn ta bằng ánh mắt xa lạ, biết rõ là nàng đã sớm quên ta, nhưng tại sao khi rơi vào cảnh ngộ này, trái tim lại quặn đau như vậy, giống như là bị người khác dùng dao phanh thây

Nàng híp mắt nhìn ta, trong mắt lóe lên cái gì đó, nhưng ta không nắm bắt được “Cầu người! Cầu xin người cứu nàng!” Ta nói giọng khàn khàn

Tuyết Dung nhìn chăm chăm nàng thật sâu, trong mắt tràn ngập nhu tình, ta nhìn thấy trong mắt nàng ấy có lệ

Lúc này, bên người nàng là 1 tiểu nữ oa đáng yêu, tiểu nữ oa oa 1 tiếng khóc lớn, bởi vì ta đem đến 1 đầu heo rừng đầy máu đỏ

Sắc mặt nàng biến đổi, nửa ngày mới nói “Làm muội muội ta khóc, không cứu, mang nàng ta đi đi!”

Nàng như thế nào có thể vì cái lý do này mà cự tuyệt 2 người bọn ta ngoài cửa, ta nói giọng khàn khàn “Nàng trúng độc rồi, ta cầu người, cầu người cứu nàng!” Trong đôi mắt ta có lệ, nếu như Tuyết Dung chết ở chỗ này... nếu như... nếu như...”

Tiếng khóc của tiểu nữ oa càng ngày càng lớn, trong miệng luôn nói con heo nhỏ, khóe môi ta co quắp, rất muốn nhấc nó lên rồi quăng ra. Cố gắng khắc chế chính mình, nhưng cũng không thành công, tiểu nữ oa đáng chết này cứ như là nổi cơn điên, cứ khóc mãi không dứt

Bàn tay nắm lại rồi thả ra, thả ra rồi nắm lại, trong lòng cũng hiểu được, trong lòng nàng, tính mạng của Tuyên Tuyết Dung căn bản không sánh bằng 1 tiếng khóc của tiểu nữ oa này, nhịn xuống

“Nàng trúng độc, liên quan gì đến ta?” Diệp Dược Nô lạnh nhạt nhìn ta. Ta thiếu chút nữa bị nàng làm cho tức giận đến bốc khói, cái gì gọi là không liên quan đến nàng, người trúng độc này chính là nữ nhi của nàng

“Diệp thần y, bao nhiêu tiền ta cũng trả, chỉ là cầu xin người cứu nàng 1 mạng!” Nói xong lời cuối cùng, ta cơ hồ muốn khóc thành tiếng

Khóe miệng Tuyên Tuyết Dung phỉm nụ cười ấm áp, nhìn vào mặt nàng, nửa ngày mới nói “Diệp tiểu thư, ngài chữa bệnh, có 3 điều kiện. Dung mạo, ta tự nhận mình cũng không tính là quá kém, tiền, muốn bao nhiêu cũng được, như vậy, ta không nghĩ ra lý do gì mà ngài không chữa trị cho ta. Hay là, người muốn đích thân phá vỡ quy củ do chính mình lập ra?”

Khóe môi nàng nhếch lên, hào phóng lấy ngón tay chỉ vào người tiểu nữ oa “Người xem, nàng đang khóc, nếu các người có thể làm cho nàng cười, ta sẽ chữa cho người!”

Tuyết Dung nói: “Hảo, một lời đã định!”

Nàng đồng ý rồi, bên môi ta phỉm ý cười, có phải điều này có nghĩa bọn ta còn được cứu vãn? Hứng phần, hưng phần

Ta từ trong lòng lấy ra 1 viên kẹo bọc đường, nói với tiểu nữ oa “Có muốn ăn kẹo không?” Ta híp mắt cười nói, nếu như trình thám của ta báo tin không sai thì hài tử này hẳn là Diệp Tiểu Hạ mà Diệp Dược Nô yêu quý nhất. Mà con người này tham ăn nhất, chỉ cần được ăn thì cái gì cũng không quan tâm nữa

Chỉ thấy tiểu nữ oa đó trở mặt nhanh hơn bất cứ cái gì, trên mặt lập tức thay bằng 1 nụ cười, phi thân qua, đoạt lấy viên kẹo trong tay ta, vui sướng mà ăn “Hảo ngon! Đại tỷ! Hảo ngon! Ngon hơn so với mấy loại kẹo Tiểu Hạ từng ăn!” Nàng cười đến nổi hai mắt tạo thành hình trăng non

Chưa bao giờ biết rằng nụ cười của 1 tiểu nữ oa cư nhiên lại có ma lực như thế, như là muốn đem tất cả băng giá trên thế giới này hòa tan vào nụ cười của nàng, sắc mặt của Diệp Dược Nô cũng dần dần ấm lên, đường nét của nàng nhu hòa hơn 1 ít, nửa ngày mới nói “Được rồi, đã như vậy, các người theo ta vào nhà!”

Thành công rồi, ta và Tuyết Dung nhìn nhau, ta cúi xuống ôm lấy nàng đi vào trong phòng

Nàng chần mạch, nửa ngày mới nói “Trúng độc đã rất lâu!”

Ta gật đầu, ta đương nhiên là biết, nếu trước đây Thụy thái y chần mạch không sai thì lục phủ ngũ tạng của Tuyết Dung đã bắt đầu héo rút, độc đã vào ngũ tạng, không còn cách cứu chữa

“Người nên chuẩn bị tâm lý, ta có thể chữa cho nàng, nhưng là, cũng không cam đoan có thể khỏi!” Nàng cau mày nói

“Như vậy thì tốt rồi, có thể được Diệp thần y chần mạch đã là phúc khí của Tuyết Dung!” Khóe môi Tuyết Dung phỉm nụ cười, chỉ có ta biết đó là nụ cười hạnh phúc

Nàng gật đầu với Tuyết Dung, ánh mắt thoáng đảo qua hai bàn tay đang nắm chặt của bọn ta, trong lòng ta cả kinh, muốn lùi về nhưng không còn kịp rồi, ánh mắt nhìn của nàng đã hướng về phía khác, có phải nàng đã hiểu lắm cái gì không? Trong lòng ta bất yên suy nghĩ

Hay là, nàng căn bản là không thêm để ý, ý nghĩ đó làm cho ta không khỏi cảm thấy chua xót, vốn nàng đã đáp ứng ta, ta không biết lúc ấy nàng có hảo cảm với ta hay không, có phải cũng giống ta ngày mong đêm nhớ, mộng寐 quanh quẩn, nhưng là, ít nhất mà nói cũng không giống bây giờ, vô cùng lạnh lùng, nhìn ta như nhìn 1 người xa lạ

Nguyên lai, đây là cảm giác bị người mình yêu mến lãng quên, trái tim đau quá

Nỗi đau trống rỗng trong tâm này vô cùng rõ ràng, nguyên lai, nguyên lai, nhất cử nhất động lúc đầu của ta đã bị Diệp Kiếm phát hiện, nếu như ta có thể kín đáo hơn 1 chút... nếu như...

Nàng rất nhanh cầm ngân châm ra, pha thuốc, bộ dáng nghiêm túc đó giống hệt lúc ở trong Xuất Vân điện, vô cùng xa cách, nguyên lai, lúc phụ nữ chăm chú đúng là xa cách như thế

Ta đang định nói chuyện, nhưng tiểu nữ oa kia lại ăn xong kẹo rồi, trông mong chờ ta cho thêm

Khóe môi ta co quắp, nửa ngày mới nghẹn giọng nói “Ca ca đã quên mua nhiều rồi, nếu muối muốn ăn, ta liền sai người đi mua, được không?”

Nàng nghe thấy ta không có, không thể làm gì khác hơn là biểu cái miệng nhỏ nhắn, thiên chân khả ái nói “Đương nhiên là được, ca ca chớ quên! Tiểu Hạ thích ăn kẹo mùi cỏ môi. Cây cỏ môi mặc dù có hơi chua, bất quá, đại tỷ lại nói, cái này ăn nhiều cũng không bị béo, cho nên, Tiểu Hạ rất thích, kỳ thật, ta cũng thích ngọt!”

Ta gật đầu với nàng “Hảo, vậy sẽ mua kẹo cỏ môi!”

Đang lúc nói chuyện, tiểu nữ oa đó lại thấy con heo đã chết đi, trong khoảng thời gian ngắn, nhỏ giọng nói “Con heo nhỏ, con heo nhỏ, oa, con heo nhỏ của ta đã chết!” Dứt lời, liền há to miệng đến mức có thể nhìn thấy đầu lưỡi ở bên trong

Xong rồi! Nhưng là, Diệp Dược Nô lại không lên tiếng, chỉ động đập khóe môi, nửa ngày sau mới bưng bát được đi ra từ nội đường, đưa cho Tuyên Tuyết Dung

Tuyết Dung nhìn ta 1 chút, lại nhìn nàng, khóe môi nàng ấy mỉm cười, nửa ngày mới cầm bát được trong tay, 1 hơi uống cạn

157. Q.4 - Chương 11: Mưu Kế

Vận mệnh luân chuyển, rốt cuộc vẫn không buông tha 2 bọn ta, từ nay về sau, ta và nàng liền chỉ có thể gọi là quen biết, yêu nhau nhưng lại vĩnh viễn không cho đối phương biết, không thể nói, hai bọn ta sẽ vĩnh viễn không có kết quả. Nước mắt không khỏi rơi xuống

Ta hầu như ngày nào cũng nghĩ cách để đầu với nàng, sau đó, trong lòng ta lại trống rỗng, không biết cuộc sống thế này lúc nào mới kết thúc, ta hạ độc Diệp Tiểu Hạ, hạ độc vô số lần, lần cũng làm mất vị giác của nàng ta, Diệp Dược Nô hận ta, ta biết, so với việc hai người yêu nhau mà không thể ở bên nhau, không bằng để cho nàng hận ta đi

Ít nhất mà nói, nàng sẽ không khổ cực giống như ta

Cũng là trừng phạt nàng, bởi vì nàng, Diệp Dược Nô đã nói với ta, nàng muốn nếm hết nỗi đau chia lìa, bởi vì nàng muốn nếm trải cảm giác trái tim đau đớn, như vậy, ta hạ độc muối muối nàng 1 chút thì có gì không đúng, nàng ta yêu nhất là ăn, vậy thì ta đoạt đi vị giác của nàng ta, làm cho nàng ta cả đời không thể nếm được vị chua ngọt đắng cay, cứ chết lặng như vậy cả đời

Ta 1 thân hồng y tân lang, đứng thẳng người, chờ nàng đến, nếu như nàng đến, vậy thì, ta và nàng từ nay về sau sẽ là 1 đôi vợ chồng bình thường, nếu như không đến, trong lòng ta không yên. Đến đi, trong lòng ta gào thét, Diệp Dược Nô, đừng làm ta thất vọng

Trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, ta dài cổ chờ đợi, cho ta 1 chút hi vọng đi, đến đây đi, Diệp Dược Nô, đừng làm ta thất vọng, ta chán ghét cái cuộc sống phải tính kết này, nàng tới đi, đây là cơ hội của chúng ta!

Nhưng là, nàng không đến, nàng để lại ta 1 mình ở hôn lễ, rồi biến mất

Ngày đó, ta mặc y phục tân lang, phi thân lên ngựa, đôi mắt đỏ ngầu, thề nhất định phải bắt nàng về, ta từ lúc mặt trời mọc tới lúc mặt trời lặn, rồi lại từ lúc mặt trời lặn đến lúc mặt trời mọc, truy tìm suốt cả 1 tháng, cơ hồ sắp nổi giận, mưu kế này của ta là kế sách để 2 bọn ta có thể hảo hảo ở cùng 1 chỗ, nhưng rốt cuộc lại thất bại rồi

Tin tức truyền đến, ta bảo phụ hoàng truyền tin người bị bệnh, có thể trốn thoát khỏi nhiều trinh thám của ta như vậy, tất hẳn là có người che chở, người này, tất hẳn là kẻ đối địch với ta

Như vậy, ta đánh cuộc, đánh cuộc rằng nàng nhất định sẽ tiến cung, không để ta làm hoàng đế!

Chỉ cần nàng tiến cung, ta liền thắng, không phải sao? Để nàng ở bên người, ta có thể tận tình, tùy thời mà tính kế với nàng, nói dối nàng, ước định của bọn ta lúc đó sẽ rất nhanh hoàn thành, phải không?

Nàng quả nhiên tiến cung rồi, lại còn bức cha ta lập hoàng chiếu, phụ thân cầm cái đùi gà, từng ngậm từng ngậm mà ăn, từ khi ta hiểu chuyện tới này, chưa bao giờ thấy người vui vẻ như vậy, hai tròng mắt ta mở to, lớn tiếng nói “Đã chết mà còn ăn nhiều như vậy!”

Hắn ha ha cười ra tiếng đến, lớn tiếng địa nói: “Rốt cục cũng chết, sao có thể không vui, hoàng nhi, lòng của con thật là cao nhân, cư nhiên đối đãi với phụ hoàng như vậy, ha ha, rốt cuộc cũng cho người ta 1 lý do quang minh chính đại để chết, nhân tiện để ta và mẫu thân con ở với nhau, thật cao hứng rồi, chỉ là tính tình của nàng ta, người khác ta không dám nói, hoàng nhi của ta nhiều tài nghệ như vậy, đủ để ứng phó rồi, có phải không? Phụ hoàng đã chết mà cũng muốn cười to 3 tiếng, cho người cao hứng ăn đùi gà a!”

Khóe môi ta co quắp mãnh liệt, cố gắng nhủ chính mình không nên kích động, hắn bây giờ đã chết, nên ta đánh hắn cho xanh tím khắp người, thì mẫu thân sẽ nhìn thấy, ánh mắt ai oán của người, ta chịu không được, muốn tránh đi xa xa!

Ta quả nhiên thích Diệp Dược Nô tỏ ra nữ tính với ta sao, nếu ánh mắt của nàng có thể nhìn ta ôn nhu, có thể nở nụ cười với ta, vậy thì thật là hoàn mỹ, thật lý tưởng, khóe môi ta không khỏi nở nụ cười

Phụ hoàng nhảy lên, giống y như tiểu hài tử, nhảy đến trước mặt ta, chỉ vào mũi ta, nói “Lại nghĩ đến Diệp Dược Nô rồi, theo đuổi 1 nữ tử giang hồ, phải nỗ lực rất lớn, ha ha, hơn nữa, người không xứng là con ta rồi, biện pháp truy đuổi của ngươi rất nhàm chán rồi, làm 1 cao thủ tình trường như ta cũng không dám nhận ngươi là con ruột của mình, đối với nữ tử mình yêu mến, sao có thể sử dụng thủ đoạn này để thu chút sự chú ý của nàng? Hạ sách, bây giờ phụ hoàng nói cho ngươi 1 biện pháp, hài tử, bách phát bách trúng, đối với loại nữ nhân mạnh mẽ thế này cũng dùng được!” Hắn ha ha cười

Ta cau mày, không thể không thừa nhận, ta cư nhiên đang đồng ý mà nghe biện pháp của hắn

“Là cái gì?” Ta nhỏ giọng nói.

Hắn hào khí nói: “Hai tay, trực tiếp chiếm đoạt thân thể nàng, chiếm đoạt trái tim nàng, thứ hai, cho nàng danh phận, bất quá, Diệp Dược Nô kia của ngươi có chút ngoại lệ, nữ tử như vậy không nhất định có thể thuận theo người, như vậy, hài nhi, ngươi phải làm ngược lại, cho nàng danh phận trước, sau đó chiếm đoạt

thân thể nàng, chiếm lấy trái tim nàng, để nàng sinh hài tử cho người, ta xem nàng có còn âm ỉ với người nữa không!”

Khóe miệng ta co quắp, biện pháp này có thể thực hiện không?

Ta khóe miệng co quắp, biện pháp này, có thể hành được thông?

Phụ hoàng vỗ vỗ vai ta, thương tiếc nói “Hài nhi đáng thương, yêu nàng đến bi thảm rồi, ta thấy tâm tư mấy năm nay của người chưa từng có nữ nhân khác, kể cả Tuyên Tuyết Dung, người đừng cho là ta không nhìn ra, hành động của người rất rõ ràng, rõ ràng là yêu nhưng lại hết lần này đến lần khác làm hại nàng, người đang làm cái gì, hài nhi, nói thật đi! Năm đó, ta và mẫu thân người cũng giống thể này, bất quá, ta tốt hơn người nhiều, mẫu thân người tính tình rất mạnh mẽ, căn bản không đặt hoàng tử ta ở tron mắt, ta càng nhằm vào nàng, nàng càng khô khan với ta, kết quả là, người nói đi, 1 nữ nhân đi vào thanh lâu, sau đó ta nổi giận, chiếm đoạt thân thể nàng, nàng lúc đầu không phục, bất quá, nữ nhân mà, một khi đã thất thân thì nhiều cách xử lý lắm, sau đó nàng mang thai người, nàng vẫn còn không phục, mặc dù ta vẫn rất cố gắng, bất quá, mẫu thân người kiên trì không muốn sinh con, cho nên, hài nhi, phụ hoàng sẽ không hại người!” Dứt lời, hần liền xoay người sang chỗ khác, run rẩy

Chẳng lẽ, ta thật sự phải xài chiêu này sao, chỉ là 1 chiêu này, ta sợ chính mình tình cảm bộc phát, không khống chế được chính mình, nhưng là ta thật sự rất muốn, rất muốn ở bên nàng

Rất muốn trở thành nam nhân duy nhất trong mắt nàng, dù là hận cũng muốn ánh mắt nàng không ly khai khỏi ta

“Phụ hoàng, người nói, nàng bây giờ đang ở trong cung, nhưng là, nàng rốt cuộc ở nơi nào trong cung cũng không biết, muốn tìm ra nàng quả nhiên là không dễ, phải không?” Ta cau mày nói

Hần lắc đầu: “Ta nhìn không thấy được, hài nhi, người có thể đem nàng đến hoàng cung thì nhất định có thể tìm được nàng!”

Ta gật đầu “Chỉ cần tìm những cung nữ mới tiến cung gần đây là được, phải không, nếu nàng dịch dung thì sao?”

Tìm 1 cung nữ vừa nhập cung 1 tháng trong số 3000 cung nữ có thể có nhiều khó khăn? Càng hướng chi, cung nữ này lại đặc biệt đưa tin cho ta, ta cố gắng nín cười, hết sức nhịn xuống không ình cười ra tiếng, nàng tô vẽ đỏ đỏ lên mặt mà gọi là dịch dung rồi? Không phải chứ, trước nay ta giả vờ không nhận ra nàng, thật sự rất khổ cực

Âm thành khởi động cơ quan trong Kim Long ngọc, đem tóc của nàng quấn chặt, ta xem nàng làm thế nào, trinh thám của ta sớm đã nói, Diệp Dục Nô này quý trọng mái tóc dài hơn cả sinh mệnh của mình, cho nên, lúc nàng muốn ta cắt dây buộc Kim Long ngọc, ta như thế nào cũng không chịu

Lúc cùng nàng nằm trong quan tài, lúc 2 bọn ta tựa vào nhau, trái tim của ta không khỏi đập thình thịch, nhớ đến lời phụ hoàng nói, tâm ta không khỏi xao động, nàng nhờ nhị đệ đưa tin, nói cách khác, nàng tất hần đang làm cung nữ trong Xuất Vân điện, trong thời gian ngắn như thế mà nàng đã chinh phục được nhị đệ rồi, xem ra, đã đến lúc ta hành động rồi

Ta kích động đi đến Xuất Vân điện nhận người, ngờ đâu trên tóc nàng cư nhiên không có viên ngọc, ta nghĩ hoàng đệ đã giúp nàng, trong lòng hiểu rõ, ta không khỏi buồn cười, hần bảo vệ nàng như vậy thì có thể nào? Nàng nhất định sẽ là nữ nhân của Đường Văn Thiên ta

Ta đánh cuộc với hần, nếu nàng thích Tuyên Tuyết Tấn thì hần sẽ từ bỏ nàng, để cho ta sắc phong nàng làm phi tử, nhị đệ suy nghĩ 1 lát, nói là cũng muốn biết trong lòng nàng có ai, cho nên liền đáp ứng

Kết quả, ta thắng, nhìn bộ mặt thất bại của nhị đệ, trong lòng ta vô cùng vui sướng, ta như thế nào có thể, hần là đệ đệ yêu quý nhất của ta, nhìn thấy hần đau lòng như vậy, ta như thế nào có thể sung sướng

Ta làm sao vậy, khóe môi ta cong lên, phong phi, ta cơ hồ có thể tưởng tượng ra bộ mặt hỗn hển của nàng

Ta hưng phấn xây dựng Dục Nô cung cho nàng, để nàng ở tại ngự hoa viên, nhưng là, nàng không hề có chút cảm kích

Ta cơ hồ không khống chế được trái tim của chính mình, ngày ngày mang theo cung phi đến Bát Giác đình, muốn làm nàng chú ý, nàng chú ý rồi, cũng nổi giận, nhưng căn bản không để ý đến ta, liền đóng cửa sổ lại, ta cũng không khống chế được chính mình, bắt nàng viên phòng, phụ hoàng nói không sai, đối phó với kiểu nữ nhân mạnh mẽ thế này, chỉ có thể đoạt thân nàng thì mới là kế sách tốt nhất

Chỉ là, nàng lại cầm trâm gài tóc, rạch mặt mình, nàng cho dù hủy dung cũng không muốn ở bên cạnh ta, ta tức giận đến mức cả người phát run, 1 chưởng đánh nát cái bàn, tại sao ta phải khổ sở như vậy? Ta lao ra khỏi phòng nàng, tại sao ta không thể đụng vào nữ nhân mình yêu mến

Một hơi chạy được 1 đoạn đường rất dài, bàn tay đau đớn, nguyên lai, thứ nàng đâm cho bị thương không chỉ có gương mặt nàng mà còn có trái tim của ta

“Vấn Thiên! Người sao vậy, tay người bị thương!” Nhạc Khanh cau mày nói

Ta lấy làm kinh hãi, không khỏi thống hận chính mình vô dụng, cứ nhiên trong vô thức 1 hơi chạy đến Ngự được phòng “Nhạc Khanh, đi xem Được Nô 1 chút, nàng tự hủy dung, hảo hảo khuyên nhủ nàng!” Ta nhỏ giọng nói

Cho đến lúc này, ta mới phát hiện ta thương tâm đến cỡ nào. Nhạc Khanh lĩnh mệnh đi

Chậm rãi ngồi xổm xuống, nỗi đau trong lòng bàn tay không thể sánh bằng nỗi đau trong lòng! Nếu như ta cố ý không rời đi, nàng tất hẳn sẽ không chịu chữa trị vết thương trên mặt

Cước bộ không ngừng, ta chạy vội đến Được Nô cung của nàng, đứng trên nóc nhà, cầm 1 mảnh ngói, tình tế nhìn nàng, ta không ngờ, từ nay về sau, bình thường muốn gặp nàng cứ nhiên đều phải thông qua phiến ngói này

Thấy nàng nghe Nhạc Khanh nói xong, để cho hắn bôi thuốc lên, lòng ta thở ra 1 hơi thật dài, chỉ là, nhìn thấy Nhạc Khanh ở cùng phòng với nàng, trong lòng lại cảm thấy không thoải mái, Nhạc Khanh hẳn sẽ không động tâm với nàng, dù sao thì ta cũng đã cho hắn nhiều cung phi như vậy

Nhưng là, bản tính của hắn vốn yêu thích mỹ nữ, ta như thế nào có thể cam đoan rằng hắn sẽ không động tâm với nàng? Nghe nói, mới gặp lần đầu, hắn đã có thể động tay động chân với nữ nhân rồi

Ta như thế nào có thể để cho hai người họ ở chung 1 phòng, tâm ta khó chịu như bị lửa đốt, hận không thể nhảy xuống đó tra hỏi hắn cho ra lẽ, rốt cuộc hắn có động tâm với nàng hay không, đáng chết, ta đã khổ sở lắm rồi, hắn lại còn như thế với nàng, ta cơ hồ mất lý trí

Chờ hắn đi ra, ta liền phi thân xuống, 1 tay túm lấy áo hắn, đẩy tới 1 bên, tức giận nói “Người làm gì nàng?”

Hắn chớp mắt, rồi lại chớp mắt “Vấn Thiên, người đang làm cái quái gì?”

Ta tức giận nói: “Có phải người đã động tâm với nàng rồi hay không, người đáng chết, người có thể động vào bất cứ ai, nhưng không thể động vào nàng!”

Hắn chớp mắt mấy cái, rồi lại chớp mắt mấy cái “Mới rồi hình như người bảo ta đi xem nàng!”

Ta thoáng giật mình, buông hắn ra, nắm tóc mình, ta làm sao vậy, cứ nhiên đã quên là ta gọi hắn tới, đáng chết

“Người đem tay băng bó 1 chút đi, để chảy máu như vậy cũng không hay, người như vậy thì người bên trong cũng không nhìn thấy đâu, người khổ sở cái gì, không bằng như vậy, Vấn Thiên, ta truyền cho người mấy chiêu cam đoan người có thể rất nhanh chinh phục tâm hồn thiếu nữ của nàng!” Hắn cười hắc hắc

Ta cau mày, lại tới nữa, “Người dạy ta?”

Hắn cười, vỗ vỗ vai ta, nhỏ giọng nói “Trong số các phi tử của người có rất nhiều nữ tử mạnh mẽ, người xem, không phải ta đã thu phục các nàng chàng chàng thiếp thiếp sao? Đây là thủ đoạn, biết cái gì, Tuyên thành không phải đã chuẩn bị 1 nữ tử giống hệt Tuyên Tuyết Dung sao? Nữ nhân nhất định phải có tình địch mới được, đi, đem nàng ta tiến cung đi, hảo hảo đối xử với nàng ta, sau đó, lòng nàng đã chua xót, sẽ thống khổ!”

“Xâm ngôn [nói bậy], ta trước đi dẫn theo nhiều cung phi đến trước mặt nàng như vậy, nàng không những không ghen mà còn không để ý tới ta!” Ta tức giận nói

“A, a, a, xem ra là không ghen thật, không ăn giấm [ghen], không để ý người làm gì, ta nói, người không phải là vẫn nghĩ muốn cùng nàng chơi đùa trong sáng đó chứ, đi đi, Vấn Thiên, đề nghị của ta là chiếm đoạt nàng. Nữ nhân mà, bị người chiếm đoạt thân thể rồi thì còn có thể nghĩ đến nam nhân khác sao? Cho dù không thích người nhưng cũng muốn sinh hài tử cho người, người sẽ có cách a, ta rất xem trọng người!” Hắc cười nói

Trái tim ta đập thành thạch, ta cứ nhiên đang lo lắng, ta cứ nhiên đang suy nghĩ, hảo, hảo mê người

Đúng vậy, ta cuối cùng vẫn không thể cứ như vậy, luôn đuổi theo bước chân của nàng, không có 1 chút quyền chủ động, nếu như nàng sinh hài tử cho nàng, như vậy, cả đời này nàng sẽ để ta ở trong lòng

Bang bang, bang bang, bang bang.

Hảo, hảo chờ mong!

Ồ cùng với thê tử của mình, ta không chịu được rồi, máu mũi lại phun ra, ta che lại, từ sau khi đấu đá với nàng, ta thường xuyên chảy máu mũi, nữ nhân này quả nhiên là hại người

Nếu Nhạc Khanh đã nói như vậy rồi, nếu phụ hoàng đã nói như vậy rồi, vậy thì, ta không động thủ thì thật có lỗi với chính mình

Mới như vậy vừa nghĩ, máu mũi liền như là không kiềm được, chảy khắp nơi

“Quả nhiên vốn là thanh xuân đặc ý thiếu nam a!” Nhạc Khanh che môi cười nhẹ

158. Q.4 - Chương 12: Quyết Định

Màn đêm thật mê người, cũng giống như nàng. Ta ẩn mình trong bóng đêm, trái tim giống như bị kiến gặm. Không nên mang nàng đến Hoàng quốc. Chỉ là, ta lại muốn để nàng gặp mặt muội muội. Đầu gối, mấy con người ngu ngốc đó cứ nhiên đẩy nàng đến tử lộ

Ba năm. Đây là kỳ hạn mà bọn họ giao cho ta! Ta hận bọn họ! Rất không muốn nhìn thấy bọn họ! Bởi vì, ta và nàng chỉ có thời gian 3 năm. Mà nàng lại còn đứng về phe bọn họ! Không biết rằng ta vì việc này mà phải gánh chịu bao nhiêu áp lực! 3 năm

Sau 3 năm, bất luận thế nào, ta đều phải cứu nàng ra từ tay bọn họ. Cho nàng 1 con đường sống! Độc sát! Đối với nàng, chỉ có thể độc sát! Độc sát thần y! Là ta muốn nàng sống! Dù là nàng sẽ rời xa ta! Dù là ta sau này sẽ rất khó gặp lại nàng

Sa Hận Thiên biết tâm tư của ta cũng không nói nhiều, Lãnh Mạc cũng biết, tất cả bọn họ đều biết. Nhưng là, quốc chủ mỗi nước đều lựa chọn không lên tiếng! Bọn họ đang sợ hãi! Bọn họ sợ sẽ có 1 ngày bọn họ không giết hoàng hậu.

Lúc này, quốc chủ có vẻ mềm yếu vô lực. Ngược lại, quốc sư lại là người lớn nhất trên đời này. Bọn họ nắm giữ mệnh lệnh của trời cao, hoàng đế bọn ta chỉ là con người, mà bọn họ lại là thiên nhân

Trời biết, tất cả bọn họ đều xuất thân từ hoàng thất. Ở trong triều lại có thế lực của mình, trở thành đối thủ cường đại nhất trong hoàng thất. Chỉ cần 1 ngày nào đó hắc mất hứng, hắc có thể tùy thời kéo hoàng đế xuống long ỷ. Chỉ cần nói đó là ý chỉ của trời cao là được

Trái tim ta hận đến nhỏ máu. Làm hoàng đế thì có thế nào. Làm hoàng đế cũng không thể trên vạn người. Nhìn bề ngoài thì ta là lớn nhất, kỳ thật, vẫn là dưới trướng quốc sư. Loại tình huống này, trong mỗi nước đều giống nhau. Nhất định phải thay đổi cục diện này! Nhất định

Quyết không thể để cho cục diện này tiếp tục tiếp diễn. Thân làm hoàng đế mà ngay cả nữ nhân của mình cũng không thể bảo vệ, không nên uy hiếp lợi dụng mới có thể đoạt được thời gian 3 năm của nàng. Hơn nữa, sau khi thành thân liền phải lập tức đưa nàng vào lãnh cung. Loại cảm giác bất lực này cơ hồ làm cho người ta phát điên mất

Nếu không phải các quốc chủ khác ra mặt giúp ta, xem ra, thời gian 3 năm của ta cũng không có. 3 năm. Cũng đủ để ta chuẩn bị tốt hết thấy mọi việc. Ta có thể nắm chắc rằng nàng sẽ không chết! chỉ là độc sát mà thôi! Diệp Dực Nô như thế nào có thể bị độc giết chết?

Nhưng là, Vũ Hiên lại nói rằng không có thuốc giải độc Xích Hoàng. Ta cười khổ, đúng vậy a! Độc Xích Hoàng, trên đời không có thuốc giải. Nhưng là, ta có thể nắm chắc, cho thời gian 3 năm, nàng tất hẳn có thể giải được

Nghĩ đến lúc 3 năm sau phải tách biệt nàng, nỗi đau trong lòng càng ngày càng rõ ràng! Ta hận bọn họ! Bọn họ vô thanh vô thức gây ra loại sự tình tình. Đưa nàng đưa vào tuyệt cảnh này

Nhưng là, ta không thể trách bọn họ! Trong lòng bọn họ, người lớn nhất trong hậu cung nhất định là hoàng hậu. Chỉ cần nàng làm hoàng hậu thì trong hậu cung rất ít người có thể làm khó nàng! Nhưng là... nhưng là.... Ta phần nộ, 1 chương đâm lên thân cây

Đáng chết! Đáng chết

“Hoàng thượng, ngài đang khổ sở vì gì! Mặc dù thiếp không trở thành hoàng hậu, nhưng trái tim của thiếp dành cho hoàng thượng vẫn không thay đổi. Hoàng thượng, không nên thương tâm, được không?” Tuyên Tuyết Nhi nhỏ giọng nói

Ta quay đầu lại, thấy nàng ta đứng ở trong bóng tối, ánh mắt giống hệt với Tuyên Tuyết Dung của ta! Trong lòng không khỏi bi ai, ôn tồn vuốt ve gương mặt nàng “Tuyết Nhi, nàng cũng muốn thật sao?”

Nàng cả kinh, vội vàng lắc đầu, “Tuyết nhi không muốn! Tuyết Nhi chỉ cần đi theo bên cạnh hoàng thượng là đã cảm thấy mỹ mãn rồi! Hoàng thượng!” Nàng nhỏ giọng nói

Trong lòng ta đau xót, 1 hồi lâu mới nói “Tuyết Nhi đáng thương! Tuyết Nhi! Nàng cũng biết, làm hoàng hậu thì sẽ bị cừu sát! 3 năm! Nàng ấy chỉ có 3 năm!” Nói đến chỗ này, ta cư nhiên nghẹn ngào nói không ra lời

“Tại sao! Tại sao lại cừu sát?” Tuyết Nhi kinh ngạc nói.

Ta đem chuyện 14 Phụng Hoàng nói cho nàng. Sau khi nàng nghe xong, liền suy nghĩ 1 lát, nói với ta “Hoàng thượng! Đó là thiên ý! Người Diệp gia có thể thật sự là 14 Phụng Hoàng trong truyền thuyết! Nếu ngôi vị hoàng hậu này để cho thiếp làm, chắc là quốc sư sẽ không cố chấp mà giết thiếp, phải không?”

Ta nhìn chằm chằm vào mặt nàng, trong đôi mắt lóe lên tia quỷ dị. Nguyên lai, đây là nguyên nhân chính thức của nàng, phải không? “Tuyết Nhi!”

Đôi mắt nàng lờ lờ tỏa sáng trong bóng tối, nhỏ giọng nói “Hoàng thượng! Ngài xem! Nếu như ngài phế bỏ ngôi vị hoàng hậu của nàng ấy, có phải nàng ấy sẽ không chết hay không?”

Trong lòng ta đột nhiên rất lạnh. Nữ tử ngày căn bản không phải là Tuyên Tuyết Dung của ta. Tuyên Tuyết Dung của ta như thế nào cũng sẽ không tính kế Diệp Dực Nô! Tuyên Tuyết Dung của ta căn bản không phải là bộ dạng này. Chỉ trong nháy mắt này, ta như nhìn thấy hết thấy, trái tim cũng lạnh xuống theo

“Vậy thì, sau đó, ai sẽ làm hoàng hậu đây?” Ta ôn tồn cười nói

Nàng cúi đầu, “Hoàng thượng! Vì 2 thế lực của Tuyên thành và Tuyết thành, thiếp nghĩ.... Thiếp nghĩ... hoàng thượng đương nhiên sẽ có quyết định!” Dứt lời, liền che mặt rời đi

Ta nhìn bối cảnh của nàng, bên môi nở nụ cười “Người đang nhắc nhở ta, nếu lập Diệp Dực Nô làm hậu, Tuyên thành và Tuyết thành sẽ gây khó khăn cho ta sao? Tuyết Nhi! Người thật đúng là suy nghĩ cho ta!” Ta lạnh lùng cười. Một hồi lâu mới quay về phòng “Vốn định giữ người lại, nhưng là, lòng dạ người lại tham lam như vậy! cho dù nàng ấy có chết, ta cũng không cho phép người mơ tưởng đến vị trí của nàng! Tuyết Nhi! Người tuổi còn nhỏ mà lại mưu tính ỉn như vậy, ta như thế nào có thể lưu người lại đây! Người Tuyên thành xem ta là cái gì? Hôn quân sao?”

Nguyên lai, người xem nàng là nữ nhi, nàng không nhất định có thể xem người là phụ thân! Đúng vậy! Nữ nhi của ta đã sớm rời xa bọn ta rồi, ta như thế nào có thể tưởng rằng nàng là nữ nhi của ta đây? Như thế

nào có thể sủng ái nàng ta đây? Diệp Dược Nô, trong lòng nàng có cảm thấy chua xót không? Giống như lúc ta thấy nàng và Vãn Hiên ở cùng 1 chỗ

Chỉ cần trong lòng nàng có chút chua xót, hết thấy mọi thứ ta làm đều đáng giá rồi. Chỉ là, ta không thể nào xác định được tâm ý của nàng

A! Đường Vãn Thiên! Người gấp cái gì. Từ nay về sau, nàng sẽ làm người phụ nữ danh chính ngôn thuận của người! Người chua xót trong lòng không phải là ta mà là Vãn Hiên. Bên môi nở nụ cười bất đắc dĩ. Nhưng trong lòng lại thật chờ mong

Ta muốn vội vàng nói với nàng, ta sẽ dùng độc Xích Hoàng để giết nàng. Nàng chỉ có thời gian 3 năm. Chỉ có xác thực cái chết của chính mình thì mới có thể hảo hảo nghiên cứu Xích Hoàng độc

Ta muốn nàng sống! Ta muốn nàng cùng ta đầu bạc răng long. Trên đời này, người có thể cùng ta nắm tay đến bạc đầu chỉ có 1 mình Diệp Dược Nô

Cho dù là vì nàng mà từ bỏ giang sơn, ta cũng không tiếc. Ta âm thầm hạ quyết tâm. Tuyên Tuyết Nhi sao? Xem ra, ta không đi 1 chuyến thì không được

Nàng mang thai rồi! Ta không thể lại động tới nàng. Ta và nàng nếu gây gỗ thì sẽ bất lợi đến hài tử. Không thể thương tổn nàng, làm gì cũng vô cùng nhẹ tay, sợ nàng té ngã. Nghĩ đến hài tử trong bụng nàng, trên thế giới này, tất cả mọi thứ cũng không còn quan trọng nữa rồi

Mấy ngày nay, ta cơ hồ như bước đi trên mây. Lúc này cảm thấy trên đời này đã có 1 gia đình thuộc về mình. Mặc dù nữ nhân đó tính tình mạnh mẽ hơn người khác 1 chút

Ta không đi tìm tới nàng, nhưng lại cơ hồ mỗi đêm đều lật giở miếng ngói, tận hưởng niềm vui thú này. Ta thậm chí còn cảm thấy cuộc sống bình yên, không âm ỉ với nàng thật vô cùng hạnh phúc. Loại hạnh phúc bình yên khi ở bên nàng và hài tử

Vua của một nước rốt cục cũng phải hóa thân thành quân tử. Sau khi nàng ngủ, ta cơ hồ đều phải vào phòng nàng để nghỉ ngơi trong chốc lát. Gần gũi ngắm nhìn nàng, cảm giác này thật hạnh phúc. Đôi khi, trong lòng cũng có chút chua xót, căn bản không biết tại sao bản thân phải tách xa thế tử của chính mình như vậy

Lúc này, ta chỉ có thể đem miếng da dê nàng đưa ra, tinh tế viết từng con số. Nhưng là, nàng hoài thai, ta thật không muốn lại tính kế với nàng! Nhưng là... nhưng là! Nếu như không làm, vậy thì ta và nàng lúc nào mới có thể chính thức trải lòng với nhau?

Khẽ cắn môi, lại bắt đầu kẻ sách tiếp theo. Đôi khi suy nghĩ đến kiệt não. Thậm chí còn kêu bọn Vãn Hiên nêu chủ ý cho ta. Mấy nam nhân bọn ta đôi khi rất khổ cực mới có thể chiến thắng tiểu nữ nhân kia 1 lần! Nói ra thật sự rất buồn cười

Nhưng là, ta lại không ngờ rằng trong số bọn họ cứ nhiên có hai người động tâm với nàng. Người mà ta không ngờ tới chính là Triệt cũng sẽ động tâm với nàng. Trong lòng ta không có cảm giác an toàn, không biết nàng rốt cuộc có thích ta hay không! Trong lòng bất an, nóng, cả người cơ hồ phát điên mất rồi

Ta cố ý chọn ngày nàng sinh hài tử mà nạp Tuyết Nhi làm phi, muốn nhìn 1 chút xem nàng có sinh hài tử trong ngày này không? Chỉ cần nàng chọn ngày này để sinh hài tử, vậy thì trong lòng nàng tất hẳn là có ta. Ta nóng nực đợi chờ. Nhưng lại chờ được Diệp Hàn Mai

Nàng đang sinh rồi. Ta cơ hồ nhảy dựng lên mà chạy đến chỗ nàng. Nàng thế nào rồi? Tại sao nàng lại sinh hài tử bên trong Xuất Vân điện? Trăm ngàn nghi vấn giống khi kim đâm vào lòng ta, phi thân đến Xuất Vân điện, nhưng nữ tử đáng chết kia không cho ta vào

Khó sinh rồi? Ta cơ hồ muốn ngất xỉu. Nàng không phải là thần y sao? Thần y sao có thể khó sinh? Tại sao lại như vậy? Thần y không phải có sức khỏe tốt lắm sao? Ta ôm đầu, xoay vòng vòng bên ngoài

“Xem ra cũng không phải là vô tình! Vậy thì hai người các người làm như thế làm cái gì?” Quý Phong lạnh lùng nói

Ta cau mày, “Ai nói! Ai nói ta không vô tình! Ta đi!” Vừa nói như vậy, người nọ liền cười lạnh nói “Người không muốn mạng của thái hậu và Tuyên Tuyết Nhi nữa?”

Ta gật đầu, “Cho nên, ta tại lo lắng cho hai người họ! Không liên quan đến nữ nhân bên trong!” Ta vừa nói vừa rướn cổ, muốn nhìn 1 chút xem bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì! Đang chết! Sao mà sinh lâu như vậy!

Quỷ Phong ở trước mặt ta không kích khí bật cười “Nguyên lai, người lo lắng cho Thái hậu và Tuyên Tuyết Nhi sinh hài tử a! Được! Không cần giải thích với bọn ta! Bọn ta cũng không muốn nghe! Phu thế các người muốn thế nào cũng không liên quan đến bọn ta!”

Ta bị hắn nói 1 hơi đến nổi sắc mặt đỏ bừng! Hắn đang nói cái quái gì! Cái gì mà bảo chuyện phu thê của bọn ta, hắn không muốn biết! Nói như thể hắn hình như đang giải thích cho ta! Ta không khỏi nhìn trộm Vãn Hiên, sắc môi hắn tái nhợt, ta biết, lần này ở nơi của hắn sinh hài tử, tất hẳn đã cắt đứt mọi hoài niệm trong lòng hắn

Khóe môi ta thoáng phiếm ý cười! Ta nguyện ý không để cho nàng sinh hài tử bên trong Xuất Vân điện, mà là lúc nàng sinh hài lại không cho ta biết, nhưng lại nói với Vãn Hiên! Vậy thì đầu tiên, Vãn Hiên sẽ hết hi vọng với nàng

Như vậy, ta liền thành công rồi! Chỉ là không ngờ rằng ta tính tới ngày hôm nay nàng sinh hài tử, nhưng lại không tính tới việc nàng cư nhiên không gọi Vãn Hiên, mà lại 1 mình sinh con trong tuyết

Nữ nhân này! Thật sự rất giỏi làm người khác phát hỏa. Mặc dù nàng làm như vậy, trong lòng ta có vui vẻ chút ít. Nhưng là, nàng không phải thần y sao? Tại sao nàng lại biến mình thành như vậy

Sinh con trong tuyết, bị nhiễm hàn khí, rất ít người có thể bảo toàn tính mạng. Nàng tưởng nàng là ai! Cư nhiên tưởng rằng chính mình có thể sống sót qua cửa ải này sao?

Ta cứ bất an nóng nùng chờ đợi như vậy thật lâu. Cho đến khi tiếng khóc của hài nhi truyền đến, ta mới phát hiện chân mình cư nhiên đã bắt đầu nhũn ra! Hảo vô dụng a! Đường Vãn Thiên! Tại sao không đi đừng! Ta động dậy khóe môi, ngã xuống đất

Quỷ Phong vỗ vỗ mặt ta, cứu ta tỉnh lại, chau mày với ta “Đi nhìn nàng 1 chút đi! Sinh được 1 nam 1 nữ! Ta sẽ không đem chuyện người té xỉu nói với người khác! Yên tâm!” Dứt lời, hắn nháy mắt với ta

Ta gật nhẹ khóe môi, dùng ánh mắt nói với hắn ta đã biết. Rồi chạy vội đi, nhìn hài nhi

Khi ôm Tuyết Hoàng, ta mới biết được nguyên lai có 1 người thật giống với nữ nhi của ta, thật sự rất cao hứng! Tuyết Hoàng rất nhỏ, nhưng lại rất đẹp. Dung hợp mọi ưu điểm của ta và nàng! Về phần Tuyết Thế thì dường như giống ta nhiều hơn 1 chút! Ta đối với hắn tự nhiên có chút nghiêm khắc

2 người con, ta căn bản không cần nghĩ liền thích Tuyết Hoàng hơn 1 chút! Ách! Không phải! Mà là thích hơn rất nhiều

Đem bọn chúng cho Tuyên Tuyết Nhi đó là đáp ứng câu nói kia của nàng, trải nghiệm nỗi khổ cốt nhục chia lìa. Mỗi ngày ta đều đến chỗ Tuyên Tuyết Nhi để xem Tuyết Hoàng. Nếu nhi nàng biết được ta và nàng ta chưa từng ở cùng 1 chỗ, không biết nàng sẽ có vẻ mặt thế nào đây?

Ta rất yêu thương hài nhi. Cho đến 1 ngày ta từ nơi nàng đi ra, bế theo Tuyết Hoàng, nó trúng độc rồi! Ta tức giận đến mức cả người phát run. Là Diệp Dược Nô! Nàng không muốn hài tử của ta cho nên đã động thủ với nó

Hổ dữ không ăn thịt hổ con, nhưng là, nàng lại không như vậy! Lúc trước có 1 lần nàng vào đây, muốn giết chết hai hài nhi, chỉ là không có động thủ mà thôi! Lần này, nàng lại tới nữa

Ta tức giận đến nổi mặt đỏ bừng, nàng vốn không muốn hài tử của ta và nàng, phải không? Ta hận đến mức cắn nát đầu lưỡi, 1 hơi chạy đến chỗ của nàng

Nói không ra lời, 1 hồi lâu sau, ta động thủ với nàng! 3 cái bạt tai! Ta cơ hồ đánh chết nàng! Nhưng là, nữ nhân này ngay cả hài tử của chính mình còn hạ độc thì có cái gì nàng không dám làm? Ta nhớ đến Tuyên Tuyết Dung! Tức giận đến mức cả người phát run. Không nhìn nàng, chạy vội đi

Loại tình cảnh này, ta vốn có thể xử nàng tội chết, nhưng là, ta như thế nào có thể! Đánh nàng, thật khó khăn với ta! Nàng ở trong phòng rơi lệ, ta ở trên nóc nhà rơi lệ

Ta nghĩ đến sự tình, cả người tức giận đến phát run, cơ hồ chết đi

Nàng động thủ với hài tử, đả kích này đã đánh bại ta! Liên tiếp mấy ngày, ta chỉ có thể nằm trên giường rơi lệ. Còn nữa, ta nhìn vào bàn tay mình đã đánh nàng! Đánh nặng như vậy!

Mà nàng lại đi tìm Văn Hiên! Ta và nàng còn có tương lai sao? 3 cái tát này của ta đã đánh nát lòng nàng! Ta biết! tương lai hỗn độn không rõ làm cho ta cơ hồ chết ngắt đi

Ta không đi đến chỗ nàng, ta sợ nàng sẽ có cơ hội hạ độc Tuyệt Hoàng. Cơ hồ mọi người trong cung đều biết hài nhi mà ta thích nhất là Tuyệt Hoàng. Nàng cũng biết rõ, nhưng vẫn muốn động thủ! Như vậy, biện pháp hữu hiệu nhất chính là rời xa nàng

Mỗi ngày mỗi đêm, ta đều nhung nhớ nàng. Nguyên lai cái khoảng cách này mới là khoảng cách xa nhất trên đời. Bây giờ ta không thể xuất hiện trước mặt nàng, nhưng lại không nhịn được mỗi buổi tối đi nhìn nàng. Sau đó, ta cũng mang hài tử đi nhìn nàng. Bọn nhỏ biết ta khổ tâm nên cũng không khóc nháo, cùng xem với ta. Như vậy, gần gũi, đứng nhìn nàng từ xa. Cảm nhận thấy niềm vui sướng 1 nhà 4 người đoàn tụ

Mặc dù giao bọn chúng cho Tuyên Tuyệt Nhi, nhưng là, ta cũng sẽ không để cho tâm tưởng của bọn chúng ở chỗ Tuyên Tuyệt Nhi. Làm bọn chúng nhận rõ mẫu thân của mình, dù là mẫu thân này muốn độc sát bọn chúng

Mùa đông ở Hoàng quốc rất lạnh, nhưng cũng không lạnh bằng cái lạnh trong tâm

Trong biết làm như vậy có ý nghĩa gì. Mỗi ngày ta đều tự hỏi chính mình, nếu như nàng và Văn Hiên ở cùng 1 chỗ, ta nên làm gì bây giờ. Ta làm những chuyện này, có ai hiểu. Cuối cùng, ta lười biếng, không suy nghĩ nữa

Nữ tử mà ta quan tâm, che chở đến cuối cùng cứ nhiên rơi vào tay đệ đệ ta. Kết quả như vậy, ta như thế nào cũng không thể chấp nhận. Cách ly! Phong kín Xuất Vân điện. Ta không tin 2 người bọn họ còn có thể gặp mặt. Cho dù có gặp mặt cũng phải thông qua ta. Nếu như vậy mà còn không được, như vậy, ta không ngại đưa nhị đệ xuất cung

Cũng may mắn là hai người họ cho tới bây giờ cũng chưa từng vượt rào. Vì vậy, cuộc sống này lại bắt đầu rồi. Ta mỗi đêm đều nhìn nàng, mà nàng cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Ta biết, nàng rất không cam lòng! Sao ta lại không như thế! Cái khoảng cách vô hình làm cho người ta sinh tử cách xa này làm ột số người gần như điên cuồng! Hận ta đi! Diệp Dược Nô! Hận ta đi! Ít nhất mà nói, nàng sẽ vui vẻ hơn ta 1 chút

Nàng bắt đầu hạ độc mọi người trong hoàng cung, mà ta thì phụ trách giải độc. Mặc dù không muốn nói, nhưng là, cuộc sống này hình như rất giống với trước đây. Nàng còn đang ở bên trong Phượng Hoàng cốc, mà ta luôn muốn lấy mọi cơ để vào trong Phượng Hoàng cốc quấy rối. Cuối cùng 1 lần, nàng thiêu hủy nhà nàng. Cũng đem nàng bức ra khỏi Phượng Hoàng cốc. Nếu như biết trước mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, lần nọ ta đã không dùng ngư trận. Nhưng là, bởi vì nàng sử dụng ngũ hành bát quái, khiến cho ta trong 1 thời gian rất dài không thể nào vào được Phượng Hoàng cốc, trong lòng thật sự nóng nảy nên mới dùng 1 chiêu này

Cuộc sống ta và nàng tranh đấu vô tận đột nhiên lại mất đi. Loại vui thú này, ngoại nhân không thể cảm nhận được. Nguyên lai, phu thê người khác thì nhiệt tình yêu thương, mà phu thê là lại dùng phương thức này để sống chung. Ta rất không muốn nghị đến 1 ngày đó, nhưng là, ngày đó vẫn đang tới

Nàng rốt cục đã hạ độc Tuyệt Hoàng rồi. Trong tâm ta rất lạnh. Ta một mực suy nghĩ xem lúc nàng nàng mới có thể hạ độc Tuyệt Hoàng, rất không hi vọng rằng ngày đó sẽ đến, nhưng là ngày này vẫn cứ tới

Tính toán thời gian, đã đến lúc nên cư sát rồi. Nhưng là con số trên miếng da dê vẫn còn cách mục tiêu rất xa. Nàng sẽ không chết! ta tin như vậy! Trong thành đều là tường gạch 4 phía, nàng có thể đi nơi nào! 1 nhà 4 người ta có thể hãm hại nhau nhưng vẫn đang có thể ở cùng 1 chỗ

Nhưng là, ta sai lầm rồi! Nàng uống độc được xong, nhưng lại mang Tuyết Hoàng đi rồi. Nàng muốn Tuyết Hoàng chết sao? Lòng ta đau đớn! ta phi thân đi! Tìm theo dấu chân trên đường đi của nàng, đúng là đi tới Xích sơn

Nàng mang theo Tuyết Hoàng, đường đi càng lúc càng dốc, nhưng ta lại chỉ có thể ở phía sau bảo hộ nàng. Không thể! Nàng như thế nào có thể như thế

“Diệp Dược Nô! Nàng bỏ Tuyết Hoàng xuống! Để nó ở lại, không tốt sao?” Thanh âm của ta bị gió tuyết thổi tản mát. Ta lạnh đến phát run, cảm giác chính mình sắp lạnh đến chết! Cái lạnh này là phát ra từ trong tim. Cảm giác sợ hãi trong lòng đúng là vô cùng rõ ràng. Nàng trúng độc rồi! Nàng như thế nào có thể bò lên vách núi Xích sơn cao như vậy. Cứ như vậy, nàng như thế nào có thể sống! Đáng chết! Tới đây để làm gì! Tại sao nàng muốn tới nơi này?

Đoạn đường ta bò lên trên, đôi khi, trong tay không còn chút khí lực, liền bị trượt xuống! sau đó, lại tiếp tục bò lên trên! Dược Nô! Đừng đi nữa! Còn đi nữa, nàng sẽ chết

Trên đường đi, ta cơ hồ tuyệt vọng đuổi theo nàng. Nhưng nàng lại không có phản ứng! Nàng không hề yêu ta! Phải không? Đúng vậy a! Nếu như là ta, ta cũng sẽ không yêu! Như thế nào có thể! Như thế nào còn đối với ta hữu tình

Lên đến đỉnh núi, ta thấy nàng đang tìm cái gì đó, lên trên này thì có thể tìm cái gì đây?

Ta vươn tay về phía nàng, nói giọng khàn khàn “Đưa Tuyết Hoàng cho ta!” Chỉ nói được 5 chữ này, ta cơ hồ nói không ra lời nữa. Nguyên lai, ta đúng là thương tâm như vậy

“Mụ mụ, phụ thân, Tuyết Hoàng muốn cả hai người, oa!” Tuyết Hoàng giương cái miệng nho nhỏ lên, oa oa khóc. Trong lòng ta đau đớn. Bảo bối của ta! Nàng cứ nhiên không mặc thêm quần áo cho nó mà đã đem nó ra ngoài rồi

Sau đó, nàng phun ra 1 ngụm máu tươi, lòng ta ngẩn ra, bước từng bước về phía trước, đang muốn mở miệng như lại nhớ đến hành vi độc ác của nàng!

“Mụ mụ, mụ mụ! Người đừng lo! Người đừng chết! Mụ mụ! Ta không đi theo mụ mụ! Tuyết Hoàng ở lại bên phụ thân, Tuyết Hoàng chiếu cố đệ đệ! Mụ mụ lấy thủ cấp của ông bà ngoại rồi đi đi! Mụ mụ!” Tuyết Hoàng khóc gọi

Chuyện sau đó, ta không còn nhớ kỹ nữa. Ta chỉ biết là, nàng nói với ta, nàng muốn đi đến bất cứ nơi nào không có ta. Ta chưa bao giờ biết, nguyên lai trong lòng nàng, ta đúng là đáng chán ghét như vậy

Ta không muốn để nàng đi! Lúc nàng, ý niệm đó trong lòng ta rõ ràng bất cứ cái gì khác! Ta không thể để nàng đi! Đừng đi! Diệp Dược Nô! Đừng đi!

Ta đuổi theo thân ảnh nàng. Ta phải bắt được nàng. Ta không thể để nàng rời khỏi tay ta! Nhưng là, ta không hề biết, chính sự cố chấp này của ta cứ nhiên hại nàng suýt chết

Nàng chạy đi thoát khỏi ta, ta thì cực lực muốn bắt nàng lại. Nàng bởi vì trúng độc nên bước chân chậm đi rất nhiều. Nhưng là, ta cũng bởi vì quá thương tâm, nên như thế nào cũng không bắt được nào

Nàng không chút lưu luyến nhảy xuống vách núi. Ta 1 bả nắm được tay nàng! Thiếu chút nữa là hổng mất rồi! đang muốn kéo nàng lên nhưng nàng lại dùng chân ôm lấy hòn đá trên vách núi. Nàng vốn có chủ tâm không muốn sống

“Tại sao phải như vậy? Tại sao có chết cũng muốn rời xa ta!” Đôi mắt ta đỏ ngầu, thiếu chút nữa là rơi lệ. Nước mắt nàng chảy dài, nghẹn ngào nói “Đường Vãn Thiên, buông ta ra!”

“Ta không buông! Nàng đi lên đi! Cho dù là chết, ta cũng muốn nàng chết trong lòng ta! Ta không muốn nàng đi! Ta không nên dùng phương thức này đối với nàng! Bi thể [bi ai + thể lương] như vậy là rời đi! Diệp Dược Nô vốn là 1 nữ tử vừa cao ngạo vừa xinh đẹp, lúc nào cũng ngẩng cao đầu! Tại sao nhìn nàng lại bi thảm như vậy? Tại sao nàng muốn cứ tuyệt? Trên thế giới này, ai cũng có khả năng cự tuyệt, nhưng chỉ có Diệp Dược Nô là không thể! Nàng mau trở về!” Ta gào thét lớn.

“Người buông ta ra!” Nàng lạnh lùng nói.

“Buông ta ra, người mang theo Tuyết Hoàng xuống núi đi! Tuyết Thế đang chờ các người trong hoàng cung!” Nàng lãnh đạm nói

“Tuyết Thế chẳng những đang chờ bọn ta mà còn đang chờ nàng! Nàng trở về đi! Không nên cố chấp như vậy!” Tay ta dùng sức, nhưng nàng lại dùng chân ôm lấy mỏm đá trên vách núi

Ta kéo không nhúc nhích. Gương mặt đỏ ngầu

“Mụ mụ! Mụ mụ! Không phải rời khỏi tuyết hoàng! Cho dù là đi thì cũng phải còn sống mà rời đi! Tuyết Hoàng sẽ ở trong hoàng cung đợi người!” Tuyết Hoàng hét lên

“Tuyết hoàng. Mụ mụ, không chết, mụ mụ, chỉ là rời đi!”

Tuyết Hoàng phi thân xuống, nàng dùng 1 đoản kiếm cắm vào vách núi, vươn tay ôm lấy ta, Tuyết Hoàng vui vẻ nói “Mụ mụ! Mụ mụ! Tuyết Hoàng biết mụ mụ sẽ tiếp được tá Mụ mụ! Tuyết Hoàng không muốn rời khỏi người!”

Sắc mặt của ta trở nên rất khó coi, một hồi lâu mới nói “Nàng xem, nữ nhi đã nói như vậy rồi, nàng bỏ chân ra, đi lên đi!”

Nàng ngẩng đầu bình tĩnh nhìn ta. Lúc này bầu trời lại đổ tuyết, nàng đột nhiên cười ha ha! Một tay lấy Tuyết Hoàng ném lên trên vách núi, lớn tiếng nói “Tuyết Hoàng! Nhớ kỹ, mụ mụ yêu con! Hảo hảo sống! Hãy nhớ kỹ mặt nam nhân này! Là hắn đã hại mẹ con!”

Tuyết Hoàng ở trên vách núi, oa 1 tiếng khóc lên

Nàng rút đoản kiếm cắm trên vách núi ra, nhìn ta mà cười “Tượng tuyền bích hạ xuống hoàng tuyền, chỉ mong đời đời kiếp kiếp không gặp lại!” Dứt lời, tay nâng, đao rơi, chặt đi bàn tay của chính mình, mỉm cười, rơi xuống

Ta cầm bàn tay đã đứt của nàng, tuôn ra 1 tiếng rống to, muốn đuổi theo nàng, nhưng lại bị Tuyết Hoàng kéo lại! Tuyết Hoàng! Tuyết Hoàng!

159. Q.4 - Chương 13: Đàm Phán

Ta đứng trên bờ cực, nước mắt chảy dài. Bàn tay nàng vẫn còn ở chỗ ta, mà nàng lại rơi xuống vực thẳm, mất hút. Cả người ta run rẩy. Trên đời này, không có chuyện gì đau đớn bằng việc người phụ nữ người yêu thương chết ngay trước mặt người. Hơn nữa, nàng còn để lại bàn tay của chính mình

Tinh tinh tế vuốt ve bàn tay của nàng, máu tươi rất nhanh liền bị gió tuyết đông lạnh, bàn tay này, ta từng cùng nàng 10 ngón tương giao, bàn tay nàng, ta từng nắm lấy, xem mạch cho nàng. Chỉ là, bàn tay nàng bây giờ lại bị nàng bỏ quên. Nàng cũng rơi xuống, chết không toàn thây

Có thể như thế nào đây? Ta lạnh lùng cười. Trên đời này còn có cái gì đáng để ta lưu luyến đây? Cả đời ta làm cái gì cũng chỉ là nữ nhân này, nếu mất nữ nhân này, ta còn ý nghĩa gì đây? Ta đau khổ cười. Nếu sớm biết nàng sẽ chết đi như vậy, vậy thì ta còn tuân thủ mấy lời hứa hẹn với nàng làm gì. Lời hứa hẹn của ta với nàng là trừng phạt, mà hứa hẹn của nàng với ta ít nhất phải là còn sống

Không đúng! Ta cau mày. Nàng vốn còn sống. Nàng không thể chết. Nếu nàng đã chết thì Tuyền Tuyết Dung từ đâu mà đến. Ta có thể nhìn ra điểm khác biệt giữa Tuyết Hoàng và Tuyền Tuyết Dung. Tuyền Tuyết Dung giống nàng hơn 1 chút. Mà Tuyết Hoàng thì không. Nàng tất hẳn còn chưa chết

Ta run rẩy đem bàn tay nàng nhét vào trong lòng “Diệp Dược Nô, nàng cho rằng như vậy là có thể tránh được ra? Ước định của hai chúng ta vẫn chưa đủ, ta như thế nào có thể từ bỏ nàng sớm như vậy. Cho dù là đủ, ta cũng như thế nào có thể buông tay nàng. Đáng chết! Diệp Dược Nô! Diệp Dược Nô! Nàng như thế nào có thể sử dụng phương thức này để rời xa ta!” Ta ngửa mặt lên trời rống dài

“Phụ hoàng! Ba! Ba! Mụ mụ có phải đã chết hay không?” Tuyết Hoàng nhỏ giọng nói

Ta lắc đầu, vỗ vỗ đầu nàng “Mụ mụ sẽ không chết! Mụ mụ còn sống! Mụ mụ sẽ sinh muội muội cùng phụ thân đây! Như thế nào có thể chết! Tuyệt Hoàng, mụ mụ để là rời khỏi chúng ta thôi, mụ mụ sẽ trở về thôi!”

Ta vẫn kiên định ý niệm này trong đầu, nhưng vẫn cứ nôn nóng bất an, uống rượu mấy ngày, cuối cùng đem bàn tay của nàng hỏa thiêu. Đích thân thiêu hủy bàn tay của người yêu trong lòng đúng là vô cùng thương tâm. Chậm rãi bái thổ, nước mắt vẫn không ngừng chảy. Lúc nàng rời đi vốn vô cùng thương tâm, vốn vô cùng dứt khoát. Vốn là hận ta thấu xương

Những giọt lệ rơi xuống đất chậm rãi tan ra. Đúng là vẫn không thể chống đỡ được, té trên mặt đất

Ngã bệnh nặng 1 thời gian nhưng vẫn không thôi hoài niệm nàng. Qua 1 năm, ta ở trong hoàng lăng nhìn thấy 2 thủ cấp. Là thủ cấp của nhạc phụ, nhạc mẫu. Ta nhìn thấy hân băng ngọc bên trong. Lần này mới thật sự xác định nàng không chết. Trinh thám giống như thủy triều mà tuôn ra, ta phải biết được nàng rốt cuộc ở nơi nào

Nhưng là, nàng giống như đã biến mất, có thể nào cũng không tìm được. Mỗi lần có tin tức của nàng, người của ta truy theo nhưng vẫn luôn thất bại. Tìm không được nàng. Nàng giống như biến mất khỏi thế giới này, vẫn không có tung tích, cuộc sống cứ ngày 1 trôi qua, trái tim ta cũng ngày càng tuyệt vọng

Nàng nói ta không thể tìm được nàng, không có cách nào tìm được nàng! Đáng chết!

Bốn năm! Ta cơ hồ sống như cái xác không hồn qua mỗi ngày, muốn gặp nàng liền chỉ có thể nhìn ngắm bức họa của nàng. Bọn họ đưa tới cho ta trăm ngàn mỹ nữ, nhưng đều bị ta tống khứ, cuối cùng giận dữ liền giải tán toàn bộ hậu cung

Nhưng là, ta lại để lại Tuyết Nhi. Nàng từng muốn mạng của ả, nữ nhân này ta như thế nào cũng không có khả năng cho ả hạnh phúc

Người khác có thể xuất cung, nhưng là ta không thể để ả xuất cung. Những cung phi được xuất cung, toàn bộ đều được bảo toàn, các nàng đều biết trong lòng ta chưa từng có các nàng, có thể có cơ hội đi tìm hạnh phúc của chính mình là niềm hạnh phúc lớn nhất của mỗi người phụ nữ

Tuyết Nhi cũng muốn đi ra ngoài, nàng ta sớm còn muốn chạy trốn, ả từng quỳ xuống đất đau khổ cầu khẩn, nhìn gương mặt giống hệt nữ nhi của ta, ta lạnh lùng bật cười, nếu không nể mặt Tuyên thành, ta sẽ đá văng ả ra, khao thưởng tam quân. Người khác có thể hưởng hạnh phúc nhưng chỉ có ả, ta muốn ả sống mòn trong cấm cung, hảo hảo biến nàng trở thành nữ tử thanh lâu ngàn người cười

Thẳng đến, lại thấy nàng, ta mới thật sự thổ phào nhẹ nhõm! Mặc dù, của nàng phát đã trắng không còn chút máu, nhưng là, nàng nhưng lại vẫn là cái kia, làm cho ta vừa lại ái, vừa hận địa lá được nô! Ta địa, yêu nhất địa phụ nữ!

Kế hoạch đã bắt đầu khởi động từ 1 giây khi nhìn thấy nàng. Ta và Vãn Hiên giao ước, cho nàng thời gian, để cho nàng lựa chọn giữa 2 người bọn ta. Mà nàng quả nhiên như ta sở liệu, lựa chọn Vãn Hiên. Mặc dù sớm đã biết kết quả, nhưng là, ta vẫn không thể chấp nhận sự thật này

Nhìn thấy hai bọn họ 10 ngón tương giao, một mình ta ngồi ở 1 bên, đau khổ. Cho đến khi cơ hội xuất hiện “Người đưa Diệp Dục Nô ra!” Ta nhỏ giọng nói

Sắc mặt Vãn Hiên trắng không còn chút máu “Tại sao ta phải làm! Ta vất vả lắm mới ở bên cạnh nàng!”

Ta cười lạnh, “Người không thể cho nàng hạnh phúc. Hay là, người muốn sau khi thành thân với nàng, làm cho nàng không bao lâu sẽ trở thành quả phụ sao? Nàng cả đời này đã đủ bị thâm rồi, người còn muốn chen chân vào? Vãn Hiên, sao người còn không rõ, cả này chỉ có ta cùng nàng dây dưa, người cho tới bây giờ vẫn không liên quan, cũng sẽ không liên quan!”

Sắc mặt hần trắng như tờ giấy, một hồi lâu mới nói “Người nói, ta sẽ chết?”

Ta gật đầu, “Người sẽ chết! Rất nhanh! Người đã quên người sinh ra vào lúc nào sao? Từ nhỏ thân thể đã bất hảo, bây giờ thân thể mặc dù đã tốt hơn nhiều nhưng cũng chỉ là 1 người có thể bất đắc kỳ tử! Tuyên

Tuyệt Dung chính là 1 ví dụ rất tốt. Văn Hiên, người cho tới bây giờ đều biết ta và nàng dây dưa, cho nên, đừng chen chân vào!”

Hắn sợ run một hồi lâu, nhỏ giọng nói, “Nếu như có thể khống chế, ta cũng không muốn. Nhưng là, đại ca, tình yêu của ta dành cho nàng cho tới bây giờ không hề ít hơn người! Người yêu nàng từ lúc nào, ta có thể sớm hơn người 1 chút! Á, từ khi còn nhỏ, ta chưa bao giờ muốn tranh giành với người cái gì! Cái gì cũng có thể cho người, nhưng là, nữ nhân này, không được!”

“Văn Hiên của ta cứ nhiên có thể tranh thủ tranh giành nữ thân của ta đây! Dù là sau khi mình chết đi sẽ làm cho nữ nhân này thống khổ rất nhiều!” Ta lạnh lùng nói. Ta cứ nhiên vẫn công kích vào yếu điểm của hắn, ngay cả chính mình cũng cảm thấy ta thật là vô liêm sỉ. Nhưng là, ta không thể dừng lại! Ta muốn ngăn cản hắn

Nếu như không ngăn cản, hắn và nàng thật sự có thể thành thân rồi. Ta không nên để kết quả như vậy! Nhiều năm như vậy, 1 mình ta đau khổ là vì cái gì! Đáng chết!

Sắc môi hắn trắng không còn chút máu, tay nắm lại rồi thả ra, rồi nắm lại rồi thả ra, một hồi lâu mới nói “Ta tưởng rằng người và ta thật sự có thể cạnh tranh công bằng! nhưng nguyên lai, ta và người cho tới bây giờ chưa từng công bằng. Người muốn ta làm thế nào mới hài lòng?”

Truyền ngôi! Ta đã truyền ngôi cho Tuyệt Hoàng. Bên môi ta phiếm nụ cười. Phụ hoàng có thể dùng 1 chiêu này, tại sao ta không thể. Nàng biết chân tướng thì cũng sẽ tha thứ cho ta. Mấy năm nay, ta biết, tác phong của nàng đại biến [biến đổi lớn], hành y cũng không tuân theo 3 quy củ ngày xưa. Nhưng cũng còn chưa lại 1, đó là: nhìn không vừa mắt thì không chữa

“Bởi vì nàng nói, người xấu xí tồn tại trên đời này cũng chỉ làm người khác đau tim, cho nên, liền không chữa!” Trình thám lắc đầu cười nói

Ta phát tay, trái tim đập thành thạch. Vợ thay y phục thường dân, hướng về nơi có nàng, chạy vội đi. Ta tới đây! Diệp Dược Nô! Ta tới đây! Trải qua nhiều năm như vậy, ước định của ta và nàng đã mãn hạn, mà ta cũng đã hoàn thành sứ mạng của Hoàng quốc. Cho nên, ta tới đây! Từ nay về sau, ta và nàng sẽ không rời xa

Ta đứng dưới gốc cây hoa mai trước Phượng Hoàng cốc. Nàng chạy về phía ta. Ta mở hai tay ra, ôm nàng vào lòng. Trong trời mưa đầy hoa bay, ta và nàng từ nay về sau đã có thể ở bên nhau

“Không lấy chồng!” Nàng lắc đầu nói “Người xem! Ta đang còn có hài tử của Văn Hiên! Người làm mẫu thân như ta sao có thể gả cho người?”

Trong đầu ta âm âm 1 tiếng. Ta chỉ biết 2 đứa nhỏ này giữ lại là 1 tai họa. Ta ném hai người bọn hắn sang 1 bên “Nàng xem! Bây giờ thì có thể rồi!”

“Nói vì vậy! ta và Tuyệt Hoàng, Tuyệt Thế xa nhau lâu như vậy, vất vả lắm mới được ở bên hài tử! Ta không muốn rời xa bọn chúng!” Môi của nàng vĩnh cao

“Nương! Nương! Chúng ta đi ra ngoài đủ rồi! chúng ta về phóng thôi!” Hài nhi nho nhỏ cười ha hả nói

Trong lòng ta mềm nhũn, hai đứa nhỏ này thật giống Văn Hiên

Không mở miệng, ta liền 1 tay xách 2 bọn chúng lên, ném vào trong phòng, đóng cửa lại. Nàng tức giận nói “Chàng làm cái gì! Làm gì bảo bối của ta!” Dứt lời liền muốn mở cửa

“Ta ngàn dặm xa xôi từ Hoàng quốc bỏ quên ngôi vị hoàng đế chạy tới đây, nàng còn thả hai đứa nhóc đó ra khỏi phòng! Nàng muốn hại chết ta sao?” Ta ủy khuất nói.

Sắc mặt nàng trường đỏ bừng. Ta đột nhiên hiểu rõ, nàng đang thẹn thùng. Mà ta cứ nhiên lại nhìn không ra. Ta cười xấu xa, chậm rãi tiêu sái đến gần nàng, dựa vào người nàng “Nô nhi!”

Nàng quay đầu không để ý tới ta, ta nhỏ giọng nói “Hai chúng ta đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian, đáng thương ta từ nhỏ đến vẫn yêu nàng không đổi, muốn hận cũng không có cửa! Ôi!” Ta cẩn thận nhìn vào mặt nàng. Lúc này trong ánh lửa, mặt nàng có vẻ càng đỏ! Có dấu hiệu

Ta thừa thế nắm lấy tay nàng, nàng tránh ra 1 chút, nhưng không né tránh hoàn toàn. Một hồi lâu, nàng ôm nàng vào lòng, nhỏ giọng nói “Nàng có biết lúc còn nhỏ, hai chúng ta đã từng gặp mặt không?” Nhớ đến khi còn bé, không khỏi cảm khái hàng vạn hàng nghìn, bây giờ nhớ lại, ký ức lúc đó đúng là vô cùng đau đớn

Nàng nghiêng đầu, cau mày nói “Khi ta còn bé? Lúc nào gặp? Sao ta không có ấn tượng?”

Ta vuốt tóc nàng “Lần đó nàng và Diệp thần y cùng đến hoàng cung, ở tại Xuất Vân điện, chữa bệnh cho nhị đệ ta!” Ta nhỏ giọng nói

“Không có! Ta cho tới bây giờ chưa từng tới hoàng cung Hoàng quốc. Lại càng huống chi là Xuất Vân điện. Người chàng thấy chưa biết chừng là Dược Nhi!” Nàng cau mày hoài nghi nói “Đối với trí nhớ của chính mình, ta tuyệt đối tin tưởng!”

Trong đầu ta ầm 1 tiếng lớn “Như thế nào! Như thế nào có thể là Diệp Dược Nhi! Trước kia người đó dùng ngân châm rất thành thạo. Còn có thể xem mạch, còn có thể rút hắc huyết! Nàng nói thế nào có thể!” Ta cố gắng thuyết phục chính mình

Nàng 1 tay đẩy ta ra, lạnh lùng nói “Chàng biết cái gì! Nếu như nói về việc đi Hoàng quốc, như vậy đích thật là Dược Nhi đi! Ta và nàng thường xuyên trao đổi thân phận, chàng không biết sao? Chàng ngay cả người mình thích mà cũng không biết, còn ở đây làm gì! Mau đi đi!” Nàng chỉ vào ngoài cửa, gương mặt đỏ bừng

Là Diệp Dược Nhi! Như thế nào có thể! Ta cố gắng hồi tưởng, như thế nào có thể là Diệp Dược Nhi? “Trước đây ta bắt Diệp Dược Nhi vào hoàng cung, cũng không nghe nàng ta nói chuyện này! Diệp Dược Nhi! Người đó tất hẳn không phải là Diệp Dược Nhi!” Ta lớn tiếng nói, ta như thế nào có thể hồ đồ như vậy

Trái tim của ta rối loạn. Vốn luôn nhận định người này, đột nhiên lại biến thành người khác, bảo ta thế nào mà không hoảng hốt, thế nào mà không lo

Nàng lạnh lùng liếc nhìn ta 1 cái, ta như bị đổ 1 chậu nước đá xuống đầu. Lạnh từ đầu đến chân! Diệp Dược Nhi! Tại sao lúc nhìn thấy nàng ta, ta không có nửa phần cảm giác? Nàng ta và Diệp Dược Nhi, ta cho tới bây giờ vốn phân biệt rất rõ ràng. Chưa có 1 lần nhầm lẫn. Mà bây giờ nàng lại nói lúc trước ta nhìn lầm rồi?

Đây là chuyện gì xảy ra! Ta lui ra sau 3 bước, hay là người ta vẫn luôn chung tình là Diệp Dược Nhi! Cười đau khổ, ta ngồi xuống, vô lực nói “Như vậy, ngày ấy hẹn ước với ta ở hội chùa không phải là nàng, mà là nàng ấy?”

Nàng gật đầu. Mày càng cau chặt

“Như vậy, người mà cảm châm đầy người ta vốn là nàng ấy, không phải nàng?” Thanh âm của ta rất lạnh, lạnh đến mức ta không cách nào tưởng tượng được

Nàng lại gật đầu, đôi mắt dần dần đỏ ngầu

Nàng thương tâm rồi! Ta biết! “Như vậy, người nhìn lên ta tắm rửa cũng là nàng ấy, phải không?” Ta nói giọng khàn khàn

Tia sáng trong mắt nàng thoáng biến đổi, gật đầu

Ta đau khổ cười lạnh “Nguyên lai là nàng ấy! Đường Vấn Thiên ta thông minh 1 đời, cũng không ngờ lại si tình nhầm người! Nhầm Dược Nhi thành Dược Nhi! Nếu không phải lúc ấy nàng ấy cưỡng hôn ta, ta như thế nào có thể yêu nàng ấy! Đáng thương cho nụ hôn đầu tiên của ta, đúng là bị nàng ấy cướp đi!”

Bên trong mắt nàng rốt cục đã phun ra lửa giận, đứng vụt dậy, 1 tay túm lấy y phục ta “Chàng nói, nàng cưỡng hôn chàng? Nàng lúc nào cưỡng hôn chàng? Chàng đừng có nói bậy! Nhiều nhất cũng chỉ là nhìn thân thể của chàng mà thôi!”

Lời nói của nàng biến mất ở trong môi ta! Vốn là gạt ta! Xem ra nàng sớm đã nhớ đến chuyện lúc trước, cư nhiên còn lừa ta như vậy! ta chưa bao giờ nhận nhầm nàng!

Ta hừ 1 tiếng, đẩy ta ra, đỏ mặt nói “Nguyên lai chàng giả bộ! Đáng chết! Đường Văn Thiên! Tốt xấu gì chàng cũng phải để ta thắng 1 lần chứ!”

Ta nắm lấy tay nàng, nhỏ giọng nói “Là nàng khơi mào ngọn lửa chiến tranh! Nàng không thể trách ta!” Ta ôm chặt thắt lưng nàng, sợ nàng lại bỏ đi

Nàng cảm nhận được sự thay đổi của ta, sắc mặt thoáng cái đỏ bừng, ta 1 tay ôm nàng ngồi xuống, thả rềm. Nữ nhân như thế sao có thể không đáng để ta yêu cả đời đây? Ta thủ tiết vì nàng, nàng sao lại không thủ tiết vì ta đây?

Hai người bọn ta đi lòng vòng 1 thời gian dài, rốt cuộc cũng trở về bên cạnh đối phương

Ta muốn đem thời gian đã trôi đi lúc trước kéo trở về

Cùng nàng tương thân tương ái, không bao giờ tách xa! Ách, đương nhiên, điều kiện quan trọng chính là thành thân với nàng

Không chịu! Ngày thứ hai trôi qua, đáp án của nàng cho ta vẫn giống nhau! Ta thiếu chút nữa là phát điên rồi, đem qua ta vẫn chưa đủ cố gắng sao?

Không đâu! Thời gian dài như vậy, hẳn là rất cố gắng rồi

Đột nhiên, ta nhớ tới lời phụ thân nói, muốn đoạt được ái tình của nữ nhân, thì phải làm nàng không ngừng sinh hài tử cho người!

Sự thật chứng minh, quyết định này là sai lầm. Sau lúc sinh hài tử, tâm tư của nàng đều dồn hết vào hài tử rồi, còn đối với người chế tạo hài tử là ta thì 1 chút cũng không để trong lòng, cái gì gì thâm tình mật ý, hoàn toàn không có! Ta không khỏi than khóc

Hôm nay là sinh nhật của ta, nhưng nàng vẫn chưa hề phát hiện, ta không chịu được nữa rồi. Nếu như nàng còn không nhớ rõ sinh nhật của ta, ta liền bỏ nhà ra đi. Ta không thể chịu được cái cuộc sống này rồi. Cố gắng chùi rửa đồng nước tiểu cao như con núi nhỏ, không khỏi oán giận, tự xưng sinh nhiều hài tử như vậy làm gì, thật bất nháo

“Thức thức, lau sạch nước tiểu chưa? Mụ mụ nói bên ngoài có khách đến, muốn thức nấu cơm!” Tiểu hài tử xấu xa cười đến mức 2 mắt híp thành 2 mảnh trắng non

“Gọi ta phụ thân! Chết tiệt, đi chơi đi, đừng có làm phiền ta!” Ta một tay nhấc hẳn sang 1 bên “Không nên cản trở ta lau nước tiểu!”

Hai vầng mắt như trắng non của tiểu hài tử xấu xa thoáng đỏ, biểu cái miệng nhỏ nhắn, cười nói “Nhưng là, mụ mụ không cho bọn ta gọi thức là phụ thân, oa, thức thức khi dễ ta!”

Ta lấy tay iệng hẳn “Đừng khóc, lát nữa ta cho con kẹo hồ lô!”

Hắn vui sướng gật đầu, ta lúc này mới buông tay ra. Ta đúng là thật bi ai! Lúc lau nước tiểu, nàng nói: nước tiểu của hài nhi chàng, chàng đương nhiên phải lau! Lúc bào hài tử gọi ta là cha, nàng nói: ta với chàng còn chưa thành thân, chàng không nên hủy hoại danh dự của ta, hài tử là của 1 mình ta

Hơn nữa, nhiều lần kháng nghị cũng không có hiệu quả! Giao hai hài tử của Văn Hiên cho ta, cũng thôi, điểm mấu chốt là các hài tử của ta cũng đều gọi ta là thức thức. Thức thức, thức thức, rõ ràng là ta cố gắng hiến công lực sinh bọn chúng ra

Cho đến nay mà vẫn không có danh phận, đáng chết. Năm đó ở hoàng cung, ta tốt xấu gì cũng cho nàng danh phận, bây giờ xem nàng đối xử với ta như thế nào

“Thức thức, ta không thể không nhắc nhở thức 1 tiếng, thật sự có khách đến rồi, người thật sự không làm cơm sao? Hay là thức muốn ăn cơm mụ mụ nấu?” Tiểu hài tử xấu xa híp mắt, nói đến chỗ này vẫn lắc lắc đầu

Khóe môi ta co rút, nữ nhân này rất thông minh, nhưng lại không thể nấu cơm, có thể nói là 1 người ngu ngốc bếp núc. Thức ăn ngon nhất mà nàng nấu cho bọn nhỏ ăn đến nay chính là trứng gà luộc, ta như thế nào có thể để loại sự tình này phát sinh? Tốt xấu gì bọn chúng cũng là hoàng tộc Hoàng quốc tôn quý, mặc

dù phụ thân không có tại vị, nhưng không ai có thể đoạt mất địa vị của bọn chúng, bọn chúng như thế nào có thể ăn mấy cái trứng gà luộc này

Nhận mệnh mà thở dài, ta dừng công việc đang làm, giương giọng nói “Rốt cuộc là người nào mà làm phiền tiểu hoàng tử của chúng ta đến thông tri bao phụ thân của con đây?” Nói xong, ta liền đưa tay ôm hân lên

Hân cười, xòe ngón tay ra đếm “Một người tên là tỷ tỷ, 1 người tên là ca ca, 1 người tên là nãi nãi, 1 người tên là gia gia, còn có mấy thúc thúc, còn có rất nhiều!” Hân còn chưa dứt lời, ta liền chạy vội ra ngoài! Đáng chết! đáng chết!

Cư nhiên bây giờ mới nói. Lao ra hoa thính, đã thấy Tuyết Thế và Tuyết Hoàng, còn có phụ thân và mẫu thân, cả bọn Lô Nhạc Khanh đều tới, lại còn có 6 bàn tiệc! Nguyên lai không phải là nàng quên, cũng không phải là thật sự muốn ta đi lau nước tiểu, mà là muốn làm cho ta kinh hãi. Nữ nhân đáng chết này

Bên môi nàng phỉm ý cười, vô cùng xinh đẹp, giống như năm 20 tuổi ấy

“Phụ hoàng!” Tuyết Thế kinh hãi chạy lại, Tuyết Hoàng cũng theo lại đây. Tuyết Thế và Tuyết Hoàng đã trưởng thành, mặc dù vẫn là bộ dáng thiếu niên, thiếu nữ, nhưng đã có dáng vóc của quốc sư và hoàng đế

“Phụ hoàng, mẫu thân!” Ta gật đầu nói với hai người ở xa xa

Phụ hoàng che miệng nói “Hài nhi, xem ra ngươi còn cao tay hơn ta, thoáng cái mà đã sinh nhiều hài tử như vậy, không tồi!” Hân ra dấu thắng lợi với ta, lại bị mẫu thân nhét bánh bao vào miệng

Bên môi 1 phỉm nụ cười hạnh phúc, mặc dù không có danh phận, mặc dù cái gì cũng không có, nhưng là ta lại vui vẻ chấp nhận

Tuyết Hoàng nhảy nhót, nhảy đến trước mặt ta, nhỏ giọng nói “Phụ thân, ta phải tuyển phi rồi, người xem, tuyển người nào thì tốt? Là Tuyên Tiên Thần của Tuyên thành, hay là Tuyết Như Ngân của Tuyết thành, còn có Thụy Diệu của Thụy gia nữa, ý kiến của người thế nào?” Nàng cười tủm tỉm nói.

“Tuyết Hoàng, hài tử Thụy gia hay là thôi đi, ngươi không thể vừa tuyển nam phi lại vừa tuyển nữ phi, như vậy không được!” Tuyết Thế cau mày nói

“Nhưng là nàng rất đáng yêu nhà, ta rất thích nàng ấy. A, phụ thân, ta là hoàng đế, ta muốn tuyển nam phi hay tuyển nữ phi, không phải là do ta định đoạt sao?” Nàng cười tủm tỉm nói

Tuyết Thế lạnh lùng nói “Đáng chết! Ta nói rồi, nàng ấy không được! Nàng ấy là nữ nhân, ngươi cũng là nữ nhân!”

Ta ranh mãnh nói “Nếu như Thụy Diệu này có thể có nam nhân, Tuyết Hoàng cũng không muốn tuyển nàng, có đúng hay không, hài nhi?” Ta hào phóng tỏ chủ ý

Tuyết Hoàng đẩy đẩy cái hân, giương giọng nói “Ồ! Vậy thì phải xem xem nam nhân của nàng ấy là ai rồi! Nếu như không thắng được ta, ta sẽ tìm 1 cơ hội, đem nam nhân của nàng giết chết, sau đó lập nàng làm phi!” Ta thề, ta có thể nhìn thấy ý cười trong mắt nàng

Tuyết Thế nhảy dựng lên, lớn tiếng nói “Cái gì? Tuyết Hoàng, ngươi như thế nào có thể làm loại chuyện này! Đáng chếtm đáng chết! Không bằng... không bằng!” Hân cả lăm nói

“Không bằng ngươi chịu thiệt 1 chút, cưới nàng là được!” Ta trải thêm cho hân

“Ta? Như thế nào có thể! Ta là quốc sư Hoàng quốc, quốc sư vốn không thể thành thân! Các ngươi nhìn thấy Đường Vũ Hiên là biết, còn có thượng mặc cho quốc sư, không nên nói bậy!” Hân kiên quyết phủ nhận

Ta vỗ vỗ vai hân, nói “Vậy thì, ngôi vị quốc sư này sao có thể kể truyền?” Ta hảo tâm nhắc nhở hài tử ngốc nghếch này của mình

“Đều không phải là tuyển từ hoàng thất Hoàng quốc sao?” Sắc mặt hân trắng đỏ bừng

Ta lắc đầu, “Cho tới bây giờ chính là nhất mạch truyền thừa! hài nhi, Đường Vũ Hiên không thành thân là bởi vì yêu mù mù ngươi, chưa kịp sinh hạ con nối dõi thì đã chết. Bây giờ đến phiên ngươi, nói thật ra, sớm cũng đã không phải là thần nhân gì gì đó, cũng đừng giả vờ, không sao đâu! Quốc sư thành thân cũng không có gì bất ổn!”

Sắc mặt hần vừa đỏ lại vừa trắng, vừa trắng lại vừa đỏ. Ta vuốt vuốt cằm, đánh 1 ánh mắt với Tuyết Hoàng, hài nhi đáng thương, rốt cục lại bị hai bọn ta trêu đùa rồi! Thoạt nhìn, Triệt cũng không phải hoàn toàn vô dụng, ít nhất cũng sinh ra 1 nữ oan làm cho con ta động tâm,

Lúc Triệt ôm nữ oa Thụy Diêu kia đi ra, hai tròng mắt ta mở to, Nàng Nàng Nàng mới bao nhiêu tuổi chứ! Ta không khỏi cau mày, nghi hoặc mà nhìn chăm chú về phía Tuyết Hoàng, thấy nàng thần bí nháy mắt với ta

Sáu tuổi, tiểu búp bê này mới có 6 tuổi. Làm cái gì? 1 hài tử sau tuổi mà cư nhiên có thể khiến cho hai đứa con ta tranh giành như vậy! Hay là, đây chính là tuyệt đại hồng nhan trong truyền thuyết! Đôi mắt cong cong, đôi môi nho nhỏ, không có gì đặc biệt. Dùng sức bẹo má nàng, muốn nhìn 1 chút xem nàng có phải là tuyệt đại yêu nhan trong truyền thuyết hay không

Bẹo bẹo nhéo nhéo 1 hồi lâu, cho đến khi hài tử oa lên khóc thành tiếng, ta mới cho ra 1 kết luận “Không có gì đặc biệt, không phải chỉ là 1 tiểu hài tử xấu xa sao?”

“Phụ hoàng! Không nên đánh nàng, ta đã quyết định lấy nàng rồi!” Tuyết Thế đứng ở phía sau ta, đen mặt, lạnh lùng nói. Hần vừa nói xong, tất cả mọi người đều im lặng! À à! Không thể nào! Ta làm cái gì a!

Ta ôm đầu, vẫn không nghĩ ra tại sao Tuyết Thế và Tuyết Hoàng lại tranh giành hài tử kia, nếu nói đáng yêu thì nàng còn không đáng yêu bằng 1 nửa Tuyết Hoàng khi còn bé. Nếu nói xinh đẹp thì nàng cùng lắm là đẹp hơn Tuyết Thế, không sai, chính là Tuyết Thế. Tướng mạo của Tuyết Thế đều có nét tương đồng với cả nam lẫn nữ, chỉ bằng nói ta thường xuyên cho hần mặc nữ trang [y phục của phụ nữ]

“Đang suy nghĩ cái gì mà còn ôm đầu?” Diệp Dược Nô ở bên cạnh đẩy đẩy ta, nhỏ giọng nói

Ta hử 1 tiếng, dựa vào vai nàng, ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng, nhỏ giọng nói “Nô nhĩ Người xem, hài tử nhà ta cư nhiên đã đến tuổi thành thân rồi! Nữ nhi cũng bắt đầu tuyển phi rồi! cư nhiên đã lớn đến như vậy rồi! hảo thương cảm!” Ta cau mày nói

Nàng vỗ nhẹ tay của ta, “Ta nói! Bỏ tay xuống khỏi đầu đi, nhiều người đang nhìn kia!” Nàng chỉ chỉ vào đám người đang ăn tiệc sinh nhật. Rất nhiều người cũng nháy mắt với bọn ta

Ta hử lạnh, “Ngại gì chứ! Không có việc gì đến đến đây làm gì!” Làm trở ngại ta

Nàng hử lạnh nói, “Hôm nay là sinh nhật chàng. Ta còn nhớ hình như năm ngoái có người không biết chạy đi đâu uống rượu buồn bực suốt 3 ngày 3 đêm! Hại ta tìm đến chết khiếp. Nếu không phải có mấy trình thám của chàng ở đây, để cho bọn họ đi tìm, chàng bảo 1 nữ nhân mang theo nhiều hài tử như ta sao có thể đi tìm? Đừng có vô cớ biến mất nữa!” Trong thanh âm của nàng có chút run rẩy

Lại nhớ đến Văn Hiên rồi, phải không? Trong lòng ta có chút chua xót. Nguyên lai, đây là nguyên nhân làm cho nàng đau đớn. Nguyên lai, nàng sợ ta mất tích. Trong lòng ta thầm buồn cười, vậy là tốt lắm rồi. Ta đột nhiên mất tích xem nàng làm sao bây giờ. Ta cười đắc ý, cơ hồ cứ dựa vào trên người nàng, không chịu đứng lên

“Phụ hoàng, kiềm chế 1 chút đi! Người như vậy làm cho người khác không thể ăn cơm!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Thế trương đỏ bừng

Ta nháy mắt với hần, ánh mắt lặng lẽ chuyển sang người kế bên hần. Bèm môi chậm rãi phiếm ý cười “Thế nào? Không phục? Nếu người cao hứng thì có thể cùng với tiểu tân nương tử của người...!”

Triệt buồn cười nói “Người muốn xúi giục con của người làm gì nữ nhi của ta sao? Nữ nhi của ta mới bao nhiêu tuổi! Diêu, nói cho cho, con có nguyện ý gả cho hần làm thê tử không? Không thích thì cứ nói thẳng, cha sẽ thay con làm chủ!”

Tiểu nữ oa nghiêng đầu ra, nửa ngày mới nói ” cái gì gọi thê tử?”

Khóe môi ta co rút. Quả nhiên, nói chuyện luyên ải với 1 búp bê vốn là không được. Nàng căn bản không rõ cái gì gọi là yêu! “Thê tử là giống như ta và bà bà của con con xem!” Ta cười, vỗ má nàng

“cái gì bà bà! Gọi ta già như vậy! Đáng chết! Cút sang 1 bên đi! Chúng ta còn chưa có thành thân!” Nàng liêu mạng đẩy ta ra, nhưng ta lại càng ôm chặt, nói bên tai nàng “Nữ nhân, hôm nay tốt xấu gì cũng là thọ

tinh công!”

Nàng bật cười, 1 hồi lâu mới nói ” hảo hảo hảo! Thọ tinh công!”

” ta nói! Không nên mang làm hư nữ nhi của ta!”Thụy Triệt cười nói.

“Làm hư nàng? Ta sẽ làm hư! Ta càng muốn làm hư! Đáng chết! Hải nhi! Mau ôm hải tử này về cho ta!”
Ta lớn tiếng nói, ai bảo phụ thân nó khi còn bé thích Nô nhi! Báo ứng tới đây

Hải nhi thoáng cái mặt đỏ lên, 1 hồi lâu mới nói “ phụ thân, người đang nói cái gì?”

Ta trợn mắt nhìn, ” như thế nào? Người nghe ai nói? Nhanh đi!”

“Vấn Thiên, không nên hồ đồ. Hai người các ngươi không phải chỉ sinh được mấy hải tử thôi sao. Ta thê từ nhiều, nếu như ngày nào đó ta muốn sinh, cam đoan sẽ sinh mười mấy, hai chục. Xem các ngươi còn có ở trước mặt ta nói này nói nọ không! Đáng chết!” Nhạc Khanh cau mày nói

Ta nghĩ, không thể sinh con đối với hần mà nói là 1 đả kích rất lớn

“Nhạc Khanh, không cần khẩn cầu. Người biết, loại chuyện này cũng phải xem duyên phận! Chỉ cần người đủ cố gắng thì tất nhiên có thể có hải tử!” Ta nghiêm mặt nói

“Thuốc lần trước ta khai cho người vô dụng sao?” Nô nhi nhỏ giọng hỏi

Ta tuông ra 1 tràng cười ta, đảo mắt qua mọi người “Ta nói với các ngươi! Ta thê từ nhiều, nếu như ngày nào đó ta muốn sinh, cam đoan cũng phải mười mấy hai chục. Thuốc lần trước đồ nhi cho ta đương nhiên là dùng được. Tất cả các phu nhân đều hoài thai rồi! Ta mới có chính tông nhiều con nhiều cháu! Bất quá, Vấn Thiên! Ta phải nói với Tuyết Hoàng 1 chút, phải thưởng bổng lộc cho ta mới đúng. Người biết, nếu không không phải là người không cần thì toàn bộ hải tử và nữ nhân này đã là của người! Nói đến đây, ta nuôi dưỡng nữ nhân và hải tử cho người, như thế nào cũng phải trích quốc khố để tiếp viện chứ!”

Hần du địa tuôn ra một tiếng cười to, đưa tới mọi người địa ghé mắt!” Ta và các ngươi nói! Ta thê từ nhiều, nếu như ngày nào đó ta nghĩ sinh rồi, cam đoan cả đời mười mấy hai mươi một! Lần trước đồ nhi của ta cho ta địa được, như thế nào mặc kệ dùng! Đương nhiên dùng được! Các phu nhân toàn bộ hoài thượng rồi! Ta mới là chính tông địa nhiều tử nhiều Tôn ở đâu! Bất quá, hải thiên! Ta phải theo tuyết hoàng nói một chút, chứ

Ta bật cười “Lúc đầu ta còn thắc mắc tại sao chỉ có 1 mình người hăng hái báo danh? Còn khổ cực hết sức để lấy lòng. Nếu như chia bớt mấy người cho Triệt, không biết sự tình lúc này sẽ thế nào rồi? Làm tham quan đi, ta cho phép người làm tham quan! Bóc lột từ trên xuống dưới, không tốt sao?”

“Phụ hoàng! Hần là ngự y, người bảo hần làm tham quan thế nào được? Nhiều nhất cũng chỉ tùy tiện thưởng cho hần thôi!” Tuyết Hoàng cười nói

“Cái gì! Cái gì! Nói như thế ta hình như rất vô dụng. Cùng lắm cũng phải mở y quán. Đoạt lại danh tiếng của mẫu thân người, làm thiên hạ đệ nhị thần y. Oh ha ha!” Hần ha ha cười

“Thiên hạ đệ nhị thần y hình như còn chưa tới phiên người đâu. Tuyết thành Tam công tử sau khi hồi sinh từ cõi chết đột nhiên tinh thông y thuật, hơn nữa còn ngang tài ngang sức với Nô nhi!” Thụy Triệt híp mắt, ý vị thâm trường nhìn chằm chằm Nô nhi

Ánh quang trong mắt Nô nhi lóe ra, ta đột nhiên thấy lạnh trong lòng. Có chuyện! Nàng có chuyện gì giấu diếm ta, đáng chết! đáng chết!

“Tuyết thành Tam công tử chết vì cái gì?” Ta giương giọng nói.

“Dùng bữa đi! Dùng bữa đi! Còn nghe các ngươi nói chắc không cần ăn cơm nữa rồi!” Nô nhi đột nhiên giương giọng nói, ta thậm chí có thể cảm thấy thân thể nàng cứng đờ

“Rốt cuộc là lúc nào?” Ta giương giọng nói.

Thụy Triệt nói, “Đêm thứ 7 sau khi Thái thượng hoàng qua đời, sau khi chết thì liền sống lại!”

Ta chau mi, buông nàng ra. Ngồi thẳng người, bắt đầu vô thanh vô thức uống rượu. Tốt lắm! ta ước chừng đã biết chuyện gì phát sinh rồi đây! Tay nàng vươn lại đây muốn nắm lấy tay ta, nhưng lại bị ta 1 bả bỏ qua. Nguyên lai hàng năm đều phải cùng ta đi Tuyết thành, hơn nữa, nếu như ta nhớ không lầm, hàng năm cũng có thể gặp gỡ Tam công tử đó 1 lúc, không phải là ảo giác của ta, mà là nàng phải đi nhìn Vãn Hiên

Lúc trước còn muốn đi nhìn mặt hắn, ta tưởng rằng nàng không chịu được nhiều có khí chất giống nàng. Nguyên lai là vì nguyên nhân này, nữ nhân đáng chết

Bọn họ hình như biết là đã giẫm vào địa lôi [bãi bom] của ta, nên cũng không lên tiếng, chỉ yên lặng ngồi ăn

Mặc dù biết nhị đệ không chết, hắn ta nên vui vẻ, nhưng là, nàng vẫn còn gặt ta. Cũng chẳng trách nàng không muốn thành thân với ta. Nguyên lai là 1 mực chờ hắn! Đáng chết! Đáng chết! Nữ nhân đáng chết

Ta giật lấy chén rượu của ta “Không nên uống, chàng đang nháo cái gì?” ánh mắt nàng nhìn ta giống như đang giảng giải đạo lý cho 1 hài tử

Ta cướp chén rượu về “Nàng không biết sao? Vậy thì nên ngấm lại đi, Tuyết Hoàng, cơm nước xong, phụ hoàng cùng con hồi cung!”

Tuyết Hoàng thề cái lưỡi nhỏ nhỏ, nhỏ giọng nói “Có muốn nữ nhi nói với mọi người rằng phụ hoàng ta hồi sinh rồi?”

Ta trợn mắt nhìn, lớn tiếng nói, “ta quản con thế nào! Không cho ta trở về, ta một mình độc tẩu thiên nhai!” Dứt lời, liền phát tay áo đứng dậy, rời khỏi bữa tiệc

“Đường Vãn Thiên, ta đếm 3 tiếng, chàng trở về đây!” Nô nhi ở phía sau lớn tiếng nói

160. Q.4 - Chương 14: Đau Xót

Trở về! Ta đương nhiên sẽ không nghe lời. Đây cứ như 1 loại ác tình tuần hoàn, mỗi khi đến sinh nhật, ta liền muốn rời nhà 1 lúc. Ta mở mắt nhìn về phía chân trời, tối, coi như ta cả đời si tình nhằm người, ta, không bao giờ quay về bên nữ tử kia nữa. Nàng thích Tuyết thành Tam công tử, vậy để cho nàng thích đi. Dựa vào cái gì mà nàng có thể yêu nam nhân khác, còn ta thì không thể yêu nữ nhân khác

Giang sơn đã không còn. Vì nữ nhân này, ta đem giang sơn ném sang 1 bên. Ta nói, ta không cần giang sơn. Nữ nhân thì cũng không có. Vì nữ nhân này, ta đem tất cả nữ nhân đẩy vào trong lòng Nhạc Khanh. Thiên hạ rộng lớn, ta có thể đi nơi nào? Nguyên lai, trên đời này, sinh mạng của ta đều đặt trên người nữ nhân này. Cả đời này, hết thấy những gì ta làm cũng là vì nữ nhân này, nếu như nữ nhân này đột nhiên biến mất, vậy thì ta còn có thể làm cái gì? Đột nhiên tâm tàn ý lạnh. Cảm giác chính mình thật vô dụng. Nàng ít nhất còn có thể xem bệnh cho người ta, ta thì sao? Ta làm được cái gì!

Trông hài tử, lau nước tiểu. Buồn cười cho 1 người đứng đầu quốc gia như ta, làm loại chuyện này mà cư nhiên còn thấy thỏa mãn. Nhưng nàng đã hồi báo cho ta cái gì? Hàng năm đi liếc mắt nhìn Vãn Hiên 1 cái! Đáng chết! Nữ nhân này! Rõ ràng còn thích Vãn Hiên. Ta như thế nào có thể bại dưới tay 1 người đã chết

Mười ngày sau, Tuyết thành. Đây lần ta rời nhà lâu nhất. Không biết nàng có thương tâm hay không. Có sốt ruột hay không! Mặc kệ đi!

Ta tới đây chỗ làm gì? Ta không khỏi hỏi chính mình.

Dưới trà lâu, nam nhân cả người tuyết trắng ôn nhu vô hại nắm tay 1 tiểu nữ oa, chậm rãi bước đi. Ta chau mi! ta nhận ra hắn. Hắn chính là Tuyết thành Tam công tử. Hôm nay còn có Tuyết thành thành chủ. Không thể không thừa nhận hắn trông rất ôn nhu, đẹp mắt. So với Vãn Hiên năm đó không hề thua kém. Mà ta lại đã già. Ta không khỏi sờ lên mặt, khóe mắt ta đã xuất hiện nếp nhăn

Nô nhi thì sao? Nàng thoát nhìn còn trẻ tuổi như vậy. Đôi khi ta tình nguyện muốn nàng nhìn già đi 1 chút, ít nhất mà nói thì sẽ không bị nhiều nam nhân nhìn chăm chăm. Nghĩ đến đây! Đáng chết! ta âm thầm cắn răng! Nhiều hài tử như vậy, một mình nàng trông nom được sao? Ta không khỏi cau mày

Nữ nhân này cho tới bây giờ đều không rành gia sự, trước khi ta đi có thuê mấy nô bộc, sau khi ta đi, mặc dù cũng có mấy nô bộc, nhưng họ công việc bẽ bộn không xuể. Cho dù như vậy, nàng đều hàng năm phải đến Tuyết thành 1 lúc

Bảo ta như thế nào có thể không để bụng! đáng chết! Ta cầm lấy ấm trà trên bàn, đổ xuống trên đầu nam nhân kia. Nam nhân phía dưới như không có cảm giác, vẫn cười ôn hòa. Lúc trên đầu hắt dính toàn nước trà, khoe môi hân vẫn duy trì nụ cười, sau khi, lấy tay lau đi nước trà trên mặt. Thoảng cái ngẩng đầu lên, nhìn về phía ta

Ta cầm ấm trà cười nói với hắn “Xin lỗi! Không thấy phía dưới có người!” Bởi vì người căn bản không phải là người

Hắn lắc đầu “Không sai! Con người luôn có lúc lỗ tay!”

“Vậy thì không biết có thể lên đây cùng ta uống chén rượu không?” Ta cười, đề ra yêu cầu. Nam nhân này quả nhiên là Vãn Hiên. Chỉ có Vãn Hiên, người khác đổ nước trà lên đầu hắn, nói rõ là mình cố ý, mà hắn cũng không hề so đo! Đáng chết! đáng chết! đáng chết!

Trong lòng ta nôn nóng đến chết khiếp! tại sao! Tại sao lại có loại chuyện này phát sinh!

Hắn cười, gạt đầu, tiểu nữ oa bên người khẽ nói “Phụ thân! Ngài không lau đầu sao?”

Hắn lắc đầu. Liên ôm tiểu nữ oa lên, chậm rãi bước lên trên lầu

Hắn quả nhiên là Vãn Hiên. Ta nhìn động tác của hắn, nhìn khí chất của hắn. Trong lòng không khỏi thấy khổ sở. Ta vẫn tưởng rằng hắn đã chết, nhưng không ngờ hắn bây giờ lại sống sờ sờ mà đứng trước mặt ta thế này! Đúng là thiên địch

Hắn ôm hài tử ngồi xuống trước mặt ta, chấp tay nói “Huynh đài từ đâu đến, sao lại trông quen mắt như thế! Có phải là bằng hữu của ta?”

Ta híp mắt nhìn nhìn. Từ vẻ mặt của hắn nhìn ra, hắn không giống như đang giả vờ. Đúng là đã quên chuyện cũ trước kia! Làm cái quái gì! Ta cau mày, nhẹ nhàng lắc đầu, lạnh nhạt nói “Công tử rất giống 1 vị cố nhân của ta, chỉ là công tử và hắn lại vô cùng giống nhau! Đây là hài tử của ngài?” Ta không khỏi bị tiểu nữ oa phần trang ngọc mài [xinh đẹp như ngọc] trước mắt hấp dẫn

Hắn gạt đầu, nhỏ giọng nói “Là hài nhi nhà ta! Ngọc nhi! Gọi thúc thúc đi!”

Tiểu nữ oa phần nộn chột mở to mắt nhìn về phía ta, nhỏ giọng nói “Thúc thúc, người thật xấu! Cư nhiên đem trước trà đồ lên người cha ta! Hảo đáng chết! Cha ta không nói, nhưng ta lại không nhận được mà nói rồi!” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn ra, ầm ục nói

Ta cau mày. Tại sao ánh mắt của hài tử này lại giống Nô nhi như vậy. Không phải là ... không phải là.... Không phải là hài tử của Nô nhi đây chứ. Ta qua 3 năm mới tới Phượng Hoàng cốc. Nữ nhân này không phải đã thừa dịp ta không chú ý mà đem hài tử đưa cho hắn đây chứ. Trong lòng ta như bị thiêu đốt. Hận không để bắt đứa nhỏ này lại mà xem xét kỹ càng

“Ngọc nhi! Không nên hồ đồ!” Hắn nghiêm mặt, cúi đầu khiển trách .

“Đúng vậy! Hài tử nói không sai! Không nên gọi ta thúc thúc! Ta không phải thúc thúc! Ta là đại bá [anh của cha]!” Ta không khỏi thốt ra

Hắn thoáng giật mình, cau mày nhìn chằm chằm ta “Cái gì đại bá? Vị huynh đài này! Có phải người thật sự quen biết ta không?” Hắn duỗi tay qua bên bàn, túm lấy tay ta “Người nhận ra ta, có đúng không? Trước đây, ta có phải là Tuyết thành Tam công tử không? Tất cả bọn họ đều bảo ta là Tam công tử! Nhưng là, ta biết, ta không phải. Mọi chuyện lúc trước, ta không còn nhớ rõ. Bọn họ nói, trước đây ta rất giỏi ngâm thơ đối chữ, nhưng là, sau khi ta tỉnh lại, ta lại tỉnh thông y lý. Hơn nữa, y thuật lại rất giống với Diệp Dược Nô! Ta chưa bao giờ gặp qua Diệp Dược Nô! Nhưng là, khi nghe thấy tên nàng, ta vẫn cứ đau lòng. Người nói xem, rốt cuộc là tại sao? Phụ nhân của ta không nói cho ta biết, tất cả mọi người đều không nói cho ta biết! Ta có thể nào cũng không tìm được đáp án! Nói cho ta biết đi! Huynh đài, loại cảm giác này thật sự rất khó chịu! Van cầu người!”

Ta thoáng giật mình , không nghĩ rằng sau khi đầu thai, hần cư nhiên lại có nhiều khổ não như vậy. Nhưng là, ta như thế nào có thể dẫn dắt cho hần nhớ lại đây! Hần là thiên địch của ta! Trước đây, bởi vì hần mà ta thương tâm đến gần chết. Thiếu chút nữa là tự tuyệt hậu thế. Ta như thế nào có thể quên đây

Nhưng là! Hần là của ta đệ đệ a! Là đệ đệ ta yêu thương nhất. Ta như thế nào có thể vứt bỏ hần đây!

Đệ đệ ta yêu thương nhất a “Người muốn biết thân thế của người?”

Hần hấp tấp gật đầu “Đúng vậy!”

“Dù là, hết thấy chuyện này đều là giả. Bây giờ người có được hạnh phúc hội phi yên diệt, dù là người người yêu đã cách xa người! Người cũng nguyện ý sao?” Ta khổ sở nói

Hần gật đầu “Đúng vậy! Ta nguyện ý! Ta phải biết được bóng dáng trong đầu kia rốt cuộc là ai? Tại sao lại có cảm giác hư không này! Ta rất khổ sở! Thật sự, xem như, ta cầu xin người!” Đôi mắt hần đỏ ngầu, cơ hồ muốn rơi lệ

Nguyên lai, thống khổ không chỉ có ta và Diệp Dục Nô, còn có hần a! So với việc 3 người cùng đau đớn, chỉ bằng chỉ 1 mình ta đau! Ít nhất mà nói, sau này, bọn họ cũng sẽ nhớ đến ta!

“Hảo! Ta nói cho người!” Ta cười khổ nói.

“Người là đệ đệ của ta! Là Hoàng quốc Thái thượng hoàng!” Ta một hơi dứt lời, cảm giác như mình bị rút hết khí lực. Tựa vào trên bàn, không nói lời nào

“Ta là đệ đệ của ngài? Thái thượng hoàng?” Hần hí mắt “Là thật sao? Có phải là thật không? Ta quả nhiên không phải là Tuyết thành thành chủ! Ta họ Đường!” Hần ôm đầu, cau mày nói “Rất quen thuộc, nhưng là, không biết có phải hay không! Đáng chết!”

“Đó là bởi vì người căn bản không phải! Người rõ ràng chính là Tuyết thành Tam công tử, Hoàng quốc Thái thượng hoàng đã chết rồi. Người nói người có thể không?” 1 giọng nữ cất lên, 1 thân lụa mỏng màu đỏ, xinh xắn đứng phía sau ta, Nô nhi sao?

Ta tham luyến mà nhìn nàng, nàng tới rồi! Nàng tới rồi! Nàng vì ai mà đến! Là Vãn Hiên, phải không? Ta có thể nhìn thấy vẻ nghi hoặc, khiếp sợ trên mặt Vãn Hiên

Nàng không lên tiếng, ngồi vào bên cạnh ta. Cười nói với hần “Xin lỗi thành chủ, phu quân vô lễ rồi! Diệp Dục Nô xin bồi tội cho ngài!” Dứt lời, nàng liền cúi chào hần

Hần giật mình, không lên tiếng, 1 hồi lâu mới nói “nguyên lai, nguyên lai người là Diệp Dục Nô! Ta trước đây đã gặp người! Cư nhiên lại không nhận ra!”

Nàng lắc đầu, âm thầm duỗi tay lại đây, kiên định nắm lấy tay ta, trấn an ta “Dục Nô cho tới bây giờ đều nghe nói Tuyết thành Tam công tử y thuật tinh, sớm đã nghĩ đến. Lâu nay gia phụ [cha] bỏ nhà rời đi, ta nghĩ, trước hết hần phải đến Tuyết Thành, chưa biết chừng lại thu ngài làm đồ đệ! Ta đến đây là muốn nghe ngóng tin tức của gia phụ!”

Hần thoáng giật mình, nhìn chăm chăm vào nàng, 1 hồi lâu mới nói “Ngài nói là, Diệp Kiếm nổi tiếng khắp y giới từng có thể là sư phụ của ta? Nếu như vậy thì điều đó giải thích tại sao y thuật của ta lại tương đồng với người! Hơn nữa, tất nhiên cũng là từ trong miệng hần nghe thấy tên người mới có thể cảm thấy đau lòng!” Hần gật đầu

Tay nàng không cầm được mà run rẩy! Trái tim ta thoáng cái cực lạnh. Nàng vẫn bị hần ảnh hưởng! Ta đang ngu ngốc cái gì!

“Không phải! Lời nàng nói toàn bộ là nói dối! Người thật sự là Thái thượng hoàng! Người trước mặt vốn từng là thê tử của người! Lại còn sinh cho người 2 hài nhi! Đáng chết! đáng chết! Tại sao phải gạt hần! rõ ràng chính là...!” Ta tức giận nói

Nàng chau mày, khóe môi mỉm cười, 1 hồi lâu mới nói “Phu quân ta không hài lòng với việc ta trước đây từng gả cho đệ đệ hần, lần trước rời nhà, gặp người khác toàn nói loại chuyện này! Tuyết Tam công tử, không nên để ý thì hơn!”

Nói cách khác, nàng đem ta trở thành người điên! Đáng chết!

“Diệp Dược Nô! Ta là người điên khi nào!” Ta lớn tiếng quát

Thanh âm của ta rất lớn, tiểu hài tử đó liền ô ô khóc lên. Tuyết Tam công tử liền vội vàng dỗ dành tiểu hài tử, không rảnh mà nghe bọn ta nói chuyện

“Cha! Hai người kia thật kỳ quái! Chúng ta đi rồi! Ta không muốn ở chỗ này! Ta chán ghét bọn họ! Ô ô!” Hài tử mặc dù đang khóc nhưng sau lưng hẳn, nó lại làm mặt quỷ với hai bọn ta. Đúng là tiểu quỷ. Xem ta để con mình đến thu phục người, một ngày đánh 3 bữa.

Hắn nói với 2 người bọn ta “Hảo hảo! Ta mang con đi!” Hắn quay đầu xin lỗi, chắp tay nói với bọn ta “Không bằng hôm nay mời nhị vị đến nhà nghỉ chân, đến tối rồi nói rõ ràng mọi chuyện, được không?”

Ta đang định đáp ứng, nhưng Nô nhi lại nói “Không được rồi! 2 bọn ta có chuyện quan trọng phải làm! Không tiện ở đây lâu! Hài tử còn đang chờ chúng ta trở về!” Dứt lời, nàng liền kéo lấy ta, bước ra ngoài

Ta đang định nói chuyện, lại bị nàng dùng 1 ánh mắt giết người đe dọa. Lúc này phỏng chừng không thể nói gì rồi! Ta không tình nguyện mà ngậm miệng

Tuyết thành Tam công tử đó nói “Như vậy, ngày khác rảnh rồi, ta sẽ đến Phượng Hoàng cốc tìm gặp nhị vị, chuyện hôm nay phải làm cho rõ ràng mới được!”

Nàng bật cười, không quay đầu lại, 1 hồi lâu mới nói “Tam công tử, khuyên ngài 1 câu: không nên tin lời đồn, quý trọng người trước mắt!” Dứt lời, liền nắm tay ta, không quay đầu lại mà bước vào trong xe ngựa. Ta quay đầu lại, nhìn thấy vị Tam công tử đó như đang suy nghĩ cái gì mà nhìn chăm chăm theo bóng lưng của bọn ta, chăm chú nhìn

Ta bật cười với hắn, cảm thấy mình như 1 đứa ngốc

“Nàng còn tới tìm ta làm gì? Tại sao không cho ta nói rõ ràng?” Ta lạnh giọng nói

Nàng buồn cười, lấy ta vuốt ve cằm ta “Mấy ngày không gặp, trên cằm chàng đều là râu mép! Làm gì còn Vấn Thiên lúc trước a! Nhưng là, làm sao bây giờ! Trong hai người, ta cũng đã lựa chọn, chàng còn muốn ta thế nào hả? hơn nữa, hẳn có cuộc sống của hẳn, ta dùng vinh hoa phú quý nữa đời sau của chúng ta để đổi lấy cuộc sống vô lo này cho hẳn. Chàng nói xem, ta có áy náy với hẳn sao?” Nàng nháy mắt với ta

Hả? Nguyên lai nàng vốn nghĩ như vậy sao? “Tại sao không nói sớm cho ta biết! Làm ta chẳng hay biết gì!”

“Sau khi biết, chàng sẽ thế nào?” Nàng nhìn chăm chăm vào ta, cười nói

Ta giật nhẹ khóe môi, một hồi lâu mới nói, “Ta, ta đương nhiên sẽ...” Sẽ lại rời nhà

“Chàng đã biết đáo án rồi! Ta cũng không thích sống chung với nam nhân tính tình như trẻ con, đừng cái là bỏ nhà rời đi!” Khóe môi của nàng phẩm nụ cười! Đúng là nụ cười hạnh phúc. Chưa bao giờ ta nhìn kỹ nụ cười này của nàng, chẳng lẽ, nàng ở cùng ta vốn là hạnh phúc?

“Chàng ở cùng ta, từ bỏ giang sơn, chàng hạnh phúc không? Vấn Thiên, chàng có từng hối hận không?” Nàng cau mày hỏi. Ta có thể cảm thấy thân thể nàng đang căng cứng

Ta chau mi lạnh lùng cười “Đương nhiên là hối hận, ta như thế nào có thể đem 1 giang sơn tốt như vậy, còn có nhiều mỹ nhân như vậy, tất cả đều đưa cho người khác! Nhưng lại còn không đổi lấy được 1 danh phận tối thiểu! Hối hận muốn chết!” Ta không khỏi kêu to lên

Nàng nhào tới trong lòng ta “Hối hận? Muộn rồi!” Dứt lời, liền kéo đầu ta xuống. A! Nguyên lai đây chính là cảm giác hối hận. Ta thích cái cảm giác này! Rầm 1 tiếng, hai người bọn ta ngã xuống tấm thảm gấm trên xe ngựa

Đang định giục ngựa vào vườn hoa [ngụ ý là cái đó đó :3], ta đột nhiên tỉnh giấc “Không được! Như vậy sẽ lại mang thai! Ta không nên để nàng sinh hài tử! sinh nhiều hài tử như vậy, làm sao bây giờ!”

Nàng nhỏ giọng nói “Lúc này còn nói cái gì? Có ghen cũng không thể không ăn!” Dứt lời, nàng liền động thân tiến vào. Ta thoáng giật mình, nhưng cũng không nhịn được, tìm mấy nô bộc trông nom hài tử cũng được

Bắt đầu từ ngày mai, ta phải nghiên cứu phương pháp hạn chế sinh hài tử. Cứ sinh nhiều con như vậy cũng không phải cách tốt

Đợi đến khi bọn ta lên đỉnh, động tác mới buông lỏng ra

“Không phải đã gặp Vấn Hiên rồi sao, nàng còn ở lại Tuyết thành làm gì?” Ta cau mày bất mãn nói. Bọn nhỏ lâu rồi chưa gặp ta, ta cũng nhớ bọn chúng vô cùng

Nàng cau mày “Ai nói cho chàng là ta tới gặp Vấn Hiên? Ta là đi bắt tên phu quân bỏ trốn về! còn nữa, hằng năm ta đều đến Tuyết thành 1 lúc, không phải là muốn gặp hắn. Chàng thật là....” Dứt lời, nàng liền dí tay vào trán ta “Còn nghĩ như vậy, ta sẽ ném chàng xuống ngựa!”

“Vậy nàng làm cái gì?” Ta lớn tiếng nói

“Diệp tiểu thư! Tuyết bảo ngài muốn năm nay rốt cục cũng thành rồi! Ngài xem!” 1 thương nhân bộ dáng thành thật đang cầm 1 củ nhân sâm tuyết trắng hình người đưa cho Nô nhi. Nô nhi vui vẻ nói “Hảo! cảm ơn lão bản!” Dứt lời liền đưa tay nhận lấy, yêu thích không buông tay

“Đây là cái gì?” Bọn ta mỗi ngày đều đến nơi này. Chờ đợi mấy ngày. Không phải là nàng đến đây để chờ món đồ này chứ?

“Không nói cho chàng!” Nàng cười thần bí với ta

Ta cầm củ nhân sâm tuyết trắng trong tay, thở vắn than dài. Ta nghĩ, ta cũng vậy. Cho đến tận bây giờ ta vẫn chưa từng nghe qua, cũng chưa từng nhìn thấy phẩm loại nhân sâm này. Nàng lấy thứ này để làm gì? Ta không khỏi lắc đầu thở dài

Ta rốt cục đã biết, nàng vào Tuyết thành là bởi vì muốn tìm cái này. Cái này chỉ có ở Tuyết thành. Hằng năm cũng chỉ vào mùa này mới có. Chẳng trách nàng ở lại đây đến mấy ngày. Tuyết thành Tam công tử đó cũng đang tìm món đồ này, cho nên mới có thể lần nữa chạm mặt

Ta hừ lạnh. Sớm biết như vậy, ta không cần phải ăn nhiều dấm chua [ghen] như vậy. Mấy ngày này rời nhà, tâm tình của ta vô cùng bi thương a! Khiến ọi người trên đời này như thể đều có lỗi với ta. Nguyên lai, mọi người trên đời này có lỗi với ta, ta cũng không để ý, chỉ cần nữ nhân đó để ý đến ta, ta liền chẳng khác nào có được toàn bộ thế giới

Nói lại, nàng đến bây giờ cư nhiên vẫn chưa cho ta danh phận. Lại còn cây ngay không sợ chết đứng mà nói “Cho chàng danh phận? Không được!”

“Tại sao không được? Chúng ta ở bên nhau lâu như vậy rồi! Hài tử cũng lớn như vậy rồi, có thể thành thân rồi! Hơn nữa, sau khi sinh nhiều hài tử như vậy, nàng còn nói không được?” Ta lớn tiếng nói

“Ta nói, không được!” Nàng nói như đinh đóng cột

“Nàng không nạp ta làm chính phu, thì nạp ta làm thứ phu cũng được!” Ta không thể không nhường bước
Nàng cau mày, “Chàng cho ta đi tìm 1 chính phu?”

“Cái này đương nhiên là không được! đáng chết! Nàng vẫn không cho hài tử gọi ta là cha! Ta rất bất đắc dĩ!” Ta mết mết nói

Nàng cười, nâng cằm ta lên “Vấn Thiên! Trong lòng ta thừa nhận chàng là được rồi! Chàng cũng muốn, trước đây chàng đối đãi với ta như thế nào, cơ hồ toàn bộ mọi người trên giang hồ đều biết rồi! Nếu như ta cho chàng danh phận, không phải là rất mất mặt sao? Rất dọa người!”

“Diệp! Được! Nô! Nàng nhớ kỹ cho ta! Cái gì mà mất mặt? Hài tử không có cha mới thật sự là mất mặt. Tất cả mọi người đều nghĩ là nàng vụng trộm! Đáng chết! Mặc dù trong lòng ta biết, nhưng là, bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, nàng rất vui vẻ?”

Nàng cười, bẹo má ta, nhỏ giọng nói “Đúng vậy! Ta rất thích! Ta chưa bao giờ muốn hạ thấp mình, chàng không biết sao? Có thể kiêu ngạo bao nhiêu thì kiêu ngạo bấy nhiêu! Vấn Thiên a! Sao chàng có thể nghĩ không thông như vậy! Lại đây! Hôn 1 cái!” Dứt lời, nàng liền hôn 1 cái lại đây

“Củ sâm này rốt cuộc có ích lợi gì?” Ta cầm tuyệt sâm trong tay, nói. Rõ ràng không cho ta danh phận, nhưng hằng đêm lại muốn chiếm lấy thân thể của ta! Ta thật khổ!

Nàng cười, cầm lấy củ tuyệt sâm, ha ha cười “Thứ này là tuyệt sâm ta 1 mực tìm kiếm! Nhâm sâm có rất nhiều phẩm loại, Sĩ quốc có long sâm, Tuyệt thành có tuyệt sâm! Chỉ là, phẩm loại này rất khó tìm, người bình thường vốn không tìm được! Hình dáng củ tuyệt sâm này không khác con người là bao, chàng xem xem! Có mũi, có mắt. Mà rất có linh tính! Nó thường lui tới những nơi không ai tới được! hơn hũ, hằng năm chỉ có 3 ngày này mới xuất hiện 1 lúc, Ta đã tới nhiều năm mà chỉ có được 1 củ. Chàng xem! Có phải rất đáng yêu không?”

Củ tuyệt sâm này làm ta nhớ đến hài tử mới sinh của ta. Trong tâm không khỏi chua xót “Nô nhi! Ta phải đi về thôi! Ta mặc kệ! Ta phải đi về! Ta nhớ hài tử rồi! Bọn chúng lâu như vậy không nhìn thấy ta, sẽ khổ sở cỡ nào!” Ta vội vàng nói. Lúc này, không gì có thể ngăn trở ta trở về bên cạnh bọn chúng

Nàng chau mi, nhẹ nhàng nói “Nhưng là! Làm sao bây giờ! Ta bây giờ không muốn về nhà!” Nàng nháy mắt với ta

“Nàng không muốn về nhà! Vậy nàng muốn làm cái gì! Nàng nói xem! Nàng muốn làm cái gì?” Nữ nhân này như thế nào có thể không cần hài tử đây! Đáng chết!

“Ta phải đi chúc mừng sinh nhật Tiểu Hạ! Trước đây không uội ấy ăn được cái gì, bây giờ có rồi! chàng xem!” Nàng bắt tay vào làm tuyệt sâm

Khóe môi ta không khỏi co quắp “Nàng hàng năm đều đến nơi đây 1 chuyến là để chờ thứ đồ này, là để uội muội nàng ăn no? Diệp Dược Nô! Nàng làm cái quái gì!” Ta tức giận đến mức cả người phát run! Lại là thiên địch Diệp Tiểu Hạ này! Ta đến bây giờ còn chưa thể tha thứ cho nàng ta! Nhưng là, nàng lại cứ suốt ngày ăn ăn như vậy! đáng chết! Lại còn nháo ra chuyện phong ba lớn như vậy

Nàng cười nói “Chàng có biết, ở Viêm quốc có 1 ngày lễ, nếu như ta nhớ không sai, ngày lễ này sắp tới gần rồi! Trong ngày lễ này có rất nhiều người tìm kiếm nhiều loại sâm để đem đi thi đấu, sau đó, nữ tử cũng có thể tham gia dự thi sắc đẹp, người nào đăng ngôi hoa khôi thì có thể yêu cầu Viêm hoàng làm bất cứ 1 việc gì! Năm đó, muội muội của ta đã thắng 2 lần a!”

Ta hét lớn “Nàng bao nhiêu tuổi rồi! Hài nhi của nàng cũng có thể tham gia thi đấu rồi! Nàng không phải là muốn tham gia đấy chứ! Nàng đã già rồi! Người như nàng có rơi rớt trên đường, người ta cũng không nhặt về. Hi sinh cho ta 1 chút đi! Nàng đừng đi dọa người, có được không?” Người khác mà nhìn thấy dung mạo tuyệt thế của nàng...! Đáng chết! Ta không muốn nàng bị người khác nhìn thấy! đáng chết!

Bên môi nàng nở nụ cười như hoa, một hồi lâu mới nói “Chàng đang ghen sao? Không phải chứ! Chúng ta chỉ làm khán giả thôi, người tham gia là người khác, không nên kích động như vậy có được không?”

Ta thoáng giật mình, trong lòng đột nhiên có 1 dự cảm bất hảo. Cái gì gọi là khán giả. Như vậy, cái người tham gia kia tất hẳn là người mà bọn ta quen biết! Nàng muốn đẩy người nào đi tuyến hoa khôi! Sẽ không như ta nghĩ chứ! Cả người ta lạnh đến phát run

Nàng cười với ta, nói “Vấn Thiên! Chàng làm sao vậy? Lạnh sao? Lạnh thì có thể ôm ta a!”

Lòng ta không khỏi nóng lên. Ôm lấy nàng! Nữ nhân này! Nữ nhân đáng chết! Nữ nhân làm cho người ta vừa yêu lại vừa hận

“Vấn Thiên! Ta đối với chàng cũng giống nhau!” Nàng nhỏ giọng nói

Ta thoáng giật mình, “Cái gì đối với ta cũng giống nhau!”

“Tình cảm chàng dành cho ta thế nào, thì tình cảm ta dành cho chàng cũng thế ấy! Tính tình của 2 chúng ta hình như rất tương đồng!” Nàng khẽ cười nói

Vừa yêu lại vừa hận? vừa hận lại vừa yêu? Hay là chỉ có yêu, hoặc là chỉ có hận? Ta trầm mặc 1 hồi lâu, rốt cục quyết định “Thật tốt quá! Nguyên lai là vừa yêu vừa hận a!”

Nàng 1 tay đẩy ta ra “Cút sang 1 bên chơi đi!”

Nàng đang tức giận, hay là nàng không phải đối với ta vừa yêu lại vừa hận sao? Không phải chứ!

Hay là, nàng đối với ta căn bản không có yêu, cũng không có hận? Không có phải không? Vậy thì tại sao nàng đẩy ta sang 1 bên! Chết tiệt! Nàng rốt cục đang tức giận cái gì!

Viêm quốc, lần trước đến đây, hai bọn ta vẫn đang ở trong giai đoạn khốn khổ. Ta vẫn không nghĩ ra, tại sao 2 vợ chồng bọn ta lại không thể hảo hảo ở chung

Rùng mình. Ta cẩn thận nhìn chăm chăm 1 bên mặt của nàng! Những năm gần đây, thời gian đúng là đặc biệt chiếu cố đến nàng, nàng 1 chút cũng không hề già đi

Nữ nhân này, bộ dáng thoát nhìn như tuổi 20. Ta giật nhẹ khóe môi. Chung quy cảm thấy không chân thật. Ban đêm, hai người bọn ta lại nhiệt hỏa gấp bội

Cứ như thế này, không bao lâu nàng sẽ lại mang thai rồi. Ta cũng không nôn nóng muốn nàng mang thai như trước. Dù sao cũng không danh không phận. Hăng say làm cái gì

Nghĩ tới đây, đột nhiên cảm thấy chán đời. Tại sao ta vẫn cứ không danh không phận

“Đây là nàng nói chúng ta đến xem cuộc thi hoa khôi? Diệp Dược Nô! Nàng làm cái quái gì?” Ta ở trong đám người lớn tiếng nói. Nàng 1 thân y phục màu đỏ, đứng ở trong đám người, hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh. Người hoa khôi đứng ở trên đài kia, nếu như ta không nhìn nhầm, thì đúng là Tuyệt Hoàng của ta. Làm cái quái gì! Nữ nhi đáng thương của ta! Lúc này, nàng đang 1 thân hồng y, mỉm cười đứng đó. Thật có phong thái của 1 quốc mẫu

Ách! Đây không phải là chuyện máu chó. Máu chó nằm ở chỗ tại sao Tuyệt Hoàng lại đồng ý tham gia thi hoa khôi! Đáng chết, thật đáng chết! Làm 1 quốc chủ không tốt sao? A! A! A!

“Nó thua cuộc với ta!” Diệp Dược Nô cười nói, khóe môi co quắp biểu lộ tâm tình kích động của nàng

“Nàng rốt cuộc đang mưu tính cái gì? Diệp Dược Nô! Đây không phải tính cách của nàng! Có đẹp hay không luôn không liên quan đến nàng! Hôm nay vì sao nàng tới đây tranh giành cái danh tiếng này? Nàng nói thật cho ta a!” Ta cau mày

Nàng liếc mắt nhìn ta 1 cái “Hư danh sao? Được rồi! Chúng ta tập trung đi, đừng mượn cớ nói chuyện với ta!” Dứt lời, nàng liền lướt qua đám người, đưa tuyết sâm trong tay cho Tuyệt Hoàng

Tuyệt Hoàng nhìn củ tuyết sâm, lại nhìn nàng, khóe môi rủ xuống. Xem ra, lần này đến đây, nàng cũng không phải là cam tâm tình nguyện. Ách, nói lại, nàng đem củ tuyết sâm kia tới làm gì? Không phải vốn đã xinh đẹp hơn bất cứ người nào khác sao? Bởi vậy, ai còn quan tâm cái gì mà hoa với không hoa, chỉ cần củ tuyết sâm trong tay nàng là đủ rồi

Quả nhiên không ngoài dự liệu, nàng đúng là đã chiến thắng, trở thành tân hoa khôi, sau đó, ta nghĩ ta ước chừng đã biết chuyện gì phát sinh rồi. Danh tiếng này rất có quyền uy, chỉ cần nàng nói thứ này đẹp thì thứ đó đẹp. Mà món đồ đó nếu như có liên quan đến đồ ăn thì càng tốt

Diệp Tiểu Hạ. Khóe môi ta co quắp. Cái này mà gọi là thi hoa khôi gì? Không bằng để mọi người khoe mẽ vật

Ta không khỏi nhìn chăm chăm 1 bên mặt Nô nhi. Khóe môi Nô nhi thấp thoáng nụ cười, vô thanh vô thức. Quả nhiên đã sắp xếp chu đáo rồi. Xem ra Sa Hận Thiên sẽ lại bị thảm. Ta không khỏi có chút hả hê

“Yêu cầu của ta là: ta muốn Diệp Tiểu Hạ!” Tuyệt Hoàng chỉ ngón tay nhỏ bé, cảm ta thiếu chút nữa là rơi xuống

Khóe môi Sa Hận Thiên thoáng cái co quắp, nửa ngày mới lớn tiếng nói “Người làm cái gì? Không được! Cho dù là hoa khôi cũng không để chiếm đoạt thê tử của người khác!”

Tuyệt Hoàng nghiêng đầu “Không phải nói rằng hoa khôi có thể yêu cầu Viêm Hoàng thực hiện bất cứ 1 nguyện vọng nào sao? Tại sao ngày này năm nay lại không được? Không nên! Ta muốn Diệp Tiểu Hạ!”

“Chiếm đoạt thê tử của người khác đương nhiên là không được! Nào có như vậy! Hủy hoại phu thê người khác, người làm cái gì!” Mọi người lắc đầu nhìn nàng

Nàng lạnh lùng cười “Sa Hận Thiên! Ta hôm nay chỉ muốn Diệp Tiểu Hạ! Thế nào? Người khổ sở? Vậy thì cứ gặp nhau trên chiến trường!” Dứt lời, nàng liền phẩy tay áo, rời đi

“A! A! A! Không thể nào! Tuyệt Hoàng! Không nên như vậy! Di di [dì] đi theo con là được!” Diệp tiểu Hạ chạy vội về phía nàng. Sa Hận Thiên sắc mặt xanh mét, mấy người bọn họ liền phi thân lại đây. Nhìn thấy 2 bọn ta, liền ngăn người! Khóe môi Nô nhi khẽ mở, một đám người lúc này mới hạo hạo đặng đặng đi vào Kim Ngọc lâu

“Người muốn Diệp Tiểu Hạ là muốn mời nàng ăn 1 bữa cơm này?” Sắc mặt Sa Hận Thiên rất khó nhìn. Cảm thấy chính mình hoàn toàn bị vui đùa

Đâu chỉ là hấn! Ngay cả ta cũng bị vui đùa rồi! Ta không khỏi thở vắn than dài. Ta nói tại sao nữ nhi lại đột nhiên muốn Diệp Tiểu Hạ của hấn, cho dù muốn người thì cũng cũng nên muốn Diệp Thiên Thiên, hoặc là Diệp Nhạc Nhạc. Hai người kia đáng mạo cũng không tồi, đầu óc cũng không tệ! Vừa xứng đáng với nữ nhi của ta!

Nô nhi lại nói bất hảo, bởi vì như vậy là thành thân trong vòng 3 đời, căn bản là không được! Mặc dù ta không phải là không nhận ra, bất quá, nếu nàng đã nói như vậy, thì cứ như vậy

Nô nhi lại nói bất hảo, bởi vì cứ như vậy, đó là ba đời trong vòng thành thân, căn bản không được! Mặc dù ta không phải rất nhận thức đồng, bất quá, nếu nàng nói như vậy rồi, liền thành!

“Nếu không thì ta muốn Tiểu Hạ a đi làm gì? Mang về cho đệ đệ muối muối, nhân tiện ấu thân và phụ thân ăn sao?” Tuyệt Hoàng ranh mãnh cười nói

“Ôi! Phụ hoàng đáng thương!” Diệp Song nâng cằm thở dài

“Các người tốt nhất nên lấy thứ tốt nhất ra, nếu không, ta sẽ không tha cho các người!” Sa Hận Thiên giọng căm hận nói

“Đương nhiên là có! Tuyệt Hoàng nhà ta không được sao?” ta cười nói

“Không nên lảm nhảm! 1 nam nhân không danh không phận như người không có tư cách nói chuyện!” Sa Hận Thiên cười lạnh nói. Thiếu chút nữa làm cho ta tức chết ở chỗ này

“Ai nói hấn không có tư cách nói chuyện! Hấn đã bước vào gia môn của ta thì chính là phu quân của ta! Muội phu [chồng của em gái] hình như đã quên! Tiểu Hạ, muội nhắc nhở hấn 1 chút đi!” Nô Nhi lạnh lùng nói

Diệp Tiểu Hạ ha ha cười nói, 1 tay kéo đầu Sa Hận Thiên xuống, nói gì đó bên tai hấn. Sa Hận Thiên lúc thì cau mày, lúc thì phì cười

Bất quá, điều đó cũng không phải là trọng điểm. Trọng điểm là: Nô nhi nói ta đã bước vào gia môn của nàng, ta là phu quân của nàng!

“Thật vậy chăng? Có phải thật không? Nô nhi! Nàng nghĩ vậy thật sao? Nguyên lai ta không phải là vô danh vô phận, nguyên lai nàng không chịu tái hôn với ta là bởi vì chúng ta đã từng thành thân, phải không?” Ta kích động nói

Nàng gật đầu “Ta còn muốn nhìn xem chàng phải mất bao lâu mới có thể thông suốt đạo lý này! Trước đây chàng đã từng hứa ta sao?”

Ta lắc đầu “Không có! Oa ha ha! Nguyên lai ta đã sớm là phu quân của Diệp Dược Nô rồi! Ta cứ nhiên còn đang ghen tuông, cứ nhiên còn không tự biết! Nữ nhân chết tiệt! Tại sao vẫn không nói ra! Đáng chết, thật đáng chết!” Ta nắm thắt lưng của nàng, nhớ đến sự chua xót mấy năm qua, không khỏi chôn mặt trên vai nàng, nhỏ giọng nức nở

Nàng vỗ vỗ vai ta, nhỏ giọng nói “Được rồi, được rồi! đừng khóc a! Vấn Thiên ngoan, ở đây có nhiều người như vậy, đừng khóc a!” [ôi, ta chết cười đoạn này =))]

Ta 1 tay đẩy nàng ra “Nữ nhân! Chỉ thế thôi sao? Nàng nói ta có danh phận thì ta có danh phận rồi sao? Đáng chết! ta muốn có cảnh tượng ta đem nàng rước vào cửa! Mặc kệ thế nào cũng không thể để nữ nhân chủ đạo việc này!” Ta thề với trời

Nàng thở dài “Chàng muốn như vậy sao?”

Ta gật đầu. Cho nàng 1 màn cầu hôn oanh oanh liệt liệt. sau đó là 1 hôn lễ oanh oanh liệt liệt. Đây là Đường Vãn Thiên ta nợ nàng! Sau này, ta sẽ hảo hảo đền bù cho nàng! Vừa mới nghĩ như vậy, bao nhiêu ủy khuất, thống khổ, bất an liền bị quét sạch. Không khỏi trở nên hào tình tráng chí

Nô nhi không lên tiếng, từ bên trong chén lấy ra 1 đóa hoa củ cải, đột nhiên quỳ 1 gối xuống, lớn tiếng tuyên bố “Đường Vãn Thiên, ta quyết định gả cho chàng! Từ nay về sau, chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau nghiên cứu y thuật, cùng nhau sinh nhi dục nữ [nuôi con dưỡng cái]. Không cãi nhau, không nghi kỵ, cho dù sống chết cũng ở bên nhau, chàng có bằng lòng không?”

Ta giật mình, trong khoảng thời gian ngắn không nói nên lời! Nàng! Nàng! Nàng! Nàng cứ nhiên ra tay trước ta! Chuyện này hẳn phải để nam nhân làm! Ta kinh ngạc nhìn chăm chăm vào hai mắt nàng! Một hồi lâu mới nhận lấy bông hoa trong tay nàng, lớn tiếng nói “Ta đáp ứng nào!” Dứt lời, liền ngậm bông hoa vào miệng, cúi xuống ôm nàng dậy

Quay đầu lại, Diệp Tiểu Hạ cứ nhiên đang bày ra 1 bức tranh tương tự, cầu hôn với Sa Hận Thiên. Sa Hận Thiên sắc mặt xanh mét, nói là đã sớm thành thân rồi, không cần phải như vậy!

161. Q.4 - Chương 15: Tuyển Phi

Sau hôn lễ oanh oanh liệt liệt, Nô nhi đáng thương của ta lại mang thai rồi. Sau khi xem mạch xong, nàng liền 1 cước đá ta ra ngoài phòng. Ta tức giận đến xanh mặt. Rồi không thể tránh được. Sau đó, Tuyết Hoàng liền bắt đầu tuyển phi

Ta mang theo Nô nhi, vui sướng đem hài tử ném sang 1 bên. Liền đi tham gia điển lễ tuyển phi. Ai ngờ bên trong cốc lại xuất hiện 1 vị khách không mời

Tuyết thành Tam công tử. Cũng chính là Vãn Hiên của ta. Ta không khỏi cau mày. Ta không ngờ hẳn cứ nhiên sẽ tới cốc. Hẳn tới để đòi lại thê tử sao? Ta cau mày không nói

“Xin hỏi Đường phu nhân, hai hài nhi của người ở nơi nào? Có thể cho ta gặp mặt không?” Tuyết thành Tam công tử chấp tay hành lễ, sắc mặt loại thoáng cái trưởng đồ bưng, Biết rất rõ hành vi của mình sẽ làm cho người ta khó hiểu

“Bên môi Nô nhi phỉm ý cười ảm áp, 1 hồi lâu mới nói “Tuyết Tam công tử vì sao muốn gặp hai oa nhi này?”

Hắn chần chờ một hồi lâu mới nói, “Ta muốn nhìn các hài nhi 1 chút, có được không?”

Hắn tự nghĩ tới! Hay là do ta nhắc tới! Đáng chết! Tại sao ta lại lẩm miệng như vậy!

Nô nhi nhỏ giọng nói “Trong Phượng Hoàng cốc của ta có tới 8 hài nhi, hơn nữa, ta sẽ gọi các tỷ muội mang tất cả bọn nhỏ đến nơi này. Nếu người có thể tìm ra hài nhi của người giữa đám hài tử này, vậy thì các người vốn có duyên phận, nếu như không tìm được thì chỉ có thể thôi! Quy tắc là không cho người hỏi tên bọn họ. Không có hỏi tuổi của bọn họ, không cho phép điều tra. Chỉ có thể xem cảm giác của người. Nếu như đồng ý thì 1 tháng sau tới đây tìm 2 hài nhi

Hài tử của tất cả các tỷ muội. Ta thiếu chút nữa là ngắt xiu. Đây là có ý gì? A A A! Có bao nhiêu? Đầu ta “ầm” 1 tiếng. Thật đáng thương. Tìm ra bọn chúng giữa nhiều người như vậy, không làm cho hắn hóa điên mới là việc lạ

Nếu hắn đáp ứng thì đó mới là việc lạ

Ngoài dự đoán của mọi người, hắn đúng là đã gật đầu, nhỏ giọng nhưng đầy kiên định nói “Hảo!”

Nam nhân này có lẽ rất thống khổ! Từ khi còn bé, hắn đã 1 thân bệnh tật, trong lòng không khỏi chua xót, từ nhỏ, hắn đã bị ôm đau hành hạ, yêu sâu sắc 1 nữ nhân nhưng nguyên lai lại cùng yêu như ta! Hắn đương nhiên muốn chiếm đoạt của ta. Tất cả mọi thứ ta đều có thể tặng cho hắn, nhưng chỉ có lần này, ta tuyệt đối không thể lùi bước

Tất cả mọi thứ đều có thể cùng hưởng, chỉ có nữ nhân là chỉ 1 người có được

Xe ngựa đi mấy ngày mới đến được hoàng cung của Tuyệt Hoàng. Hai bọn ta từ mật đạo đi vào Xuất Vân điện. Nghĩ tới đây, 2 bọn ta không khỏi buồn bã. Vần Hiên chung quy vẫn là bóng ma trong lòng 2 bọn ta. Mặc dù nàng chưa từng nói, mặc dù ta cũng không nói gì, nhưng là, trong lòng 2 bọn ta đã biết rõ ràng. Hai người bọn ta vĩnh viễn cũng không thể quên hẳn. Hắn đã trở thành 1 bộ phận trong ký ức của 2 bọn ta, thâm căn cố đế, từ khi mới bắt đầu đã là như thế. Nàng và hắn, ta và hắn, có rất nhiều hồi ức

Đứng dưới gốc Mai thụ, trong lòng ta đau đớn, 1 hồi lâu mới nhỏ giọng nói “Nô nhi! Chúng ta nhận lại Vần Hiên đi! Nhìn hắn thống khổ như vậy, ta rất khó chịu!”

Nàng thoáng giật mình, nhỏ giọng nói “Chàng muốn nhận lại hắn, không liên quan gì tới ta! Ta dù sao cũng sẽ không thừa nhận! Vần Hiên, không nên lại đẩy ta vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan! Hắn muốn hài tử thì cứ giao cho hắn! Nhưng là, nếu như hắn muốn thê tử của chàng thì sao? Vần Thiên, chàng cũng cho hắn sao? Hai chúng ta lãng phí quá nhiều thời gian, không nên đề cập đến vấn đề này nhiều như vậy, Vần Thiên, chàng ngẫm lại đi!” Dứt lời, nàng liền đi vào Xuất Vân điện! Nơi này có rất nhiều hồi ức của nàng

Ta có thể trách nàng sao? Không thể! Ta thở dài tự hỏi chính mình. Người trên cõi đời này, chuyện trên cõi đời này như thế nào mới có thể toàn vẹn 10 phần. Có 1 số việc, mang theo tiếc nuối cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt! Nô nhi đã nghĩ thông suốt đạo lý này từ đầu, mà ta sao lại không thể! Xem đi! Thật muốn mặc kệ tất cả

1 tháng sau nếu hắn thật sự có thể ở trong đám người mà tìm ra hai hài tử, ta liền giao hài tử cho hắn. Nhưng là, nữ nhân đó, cả đời này là của ta

Nô nhi nói đúng, muốn hắn quý trọng người trước mắt mới là đúng đắn

Việc tuyển phi của Tuyệt Hoàng thật sự rất khó quyết định. 1 người là con trưởng của Thụy Triệt, một người là Tuyên Tiền Thần, 1 người là Tuyết Như Ngân. 1 người là, ách, Diệp Nhạc Nhạc, tên này nghe nói là tới để giúp vui. 1 người nữa chính là tiểu nữ nhi của Thụy Triệt. Nguyên lai nữ nhi của ta đã lớn như vậy rồi! ta không khỏi cảm thán

Ta không muốn già cũng không được a!

Lúc tất cả những người tham gia tuyển phi tiến vào, ta thiếu chút nữa là phì cười. Tiểu nữ nhi của Thụy Triệt đang được Tuyết Thế ôm vào lòng. Hắn nói rõ với nàng, nếu như nàng muốn làm theo ý của nàng vậy thì phải tuyển luôn cả hắn

Bên môi Nô nhi phỉếm nụ cười, ôm lấy thất lưng ta, nhỏ giọng nói “Nguyên lai nữ nhi đã lớn như vậy rồi! Chúng ta sau này không nên sinh hài tử nữa, có được không?”

Tay của ta bất giác áp lên bụng nàng, nhỏ giọng nói “Hảo! Nàng nói hảo là tốt rồi! Chỉ là, Nô nhi, nàng nói không nên sinh hài tử thì phải bỏ chuyện đó sao? Chúng ta sớm đã tránh thai rồi mà!” Ta bất đắc dĩ nói

Nàng nhỏ giọng nói “Bây giờ ta đã biết phải làm sao rồi! Chàng biết không, nguyên lai là có chu kỳ mang thai! Ta đã phát hiện ra rồi! Trong 1 tháng chỉ có 2-3 ngày chúng ta phải tránh việc viên phòng, thì liền có thể không cần phải sinh hài tử rồi!”

“Nàng nói thật dễ nghe! Đến lúc đó không nhận được thì làm sao bây giờ?” Ta trợn mắt nhìn. Nếu như có thể nhận thì đã sớm không có nhiều hài tử như vậy rồi!

Nàng cười nói “Chàng xem! Tuyệt Hoàng sẽ chọn người nào?” Lại nói sang chuyện khác rồi

“Chuyện gì! chuyện gì! Tuyển chọn đến đâu rồi?” Ách, đã thành công chuyển dời sự chú ý của ta

Lúc này nếu như bị nữ nhi phát hiện ta và mẫu thân của nàng đang ở chỗ này nói chuyện lửa nóng, lại còn cái gì mà không nhận được, chắc chắn là sẽ làm hư tiểu hài tử. Bọn ta là gương mẫu của chúng nó

Ta vẫn nhớ hài tử làm cho người ta tức giận bên trên thành lâu. Lúc này nếu không phải Tuyệt Hoàng lôi hắn ra nói, ta nghĩ hắn còn đang trốn ở góc nào trong Hoàng cung đây. Nam nhân như vậy nhất định là họa căn của Hoàng quốc. Loại!

Ta híp mắt, nghĩ thầm. Tuyệt Hoàng đi đến bên cạnh hắn. Ta nhìn mặt hắn là cái dạng gì chứ! Mất mát, thương tâm, xem ra hắn đã đánh cược tất cả vào lần tuyển phi này rồi

Trầm mặc 1 lúc lâu, Tuyệt Hoàng nhìn sang con trưởng của Thụy Triệt, hài tử đó bộ dáng cũng rất thanh tú. Bộ dáng tuấn tú đó làm cho người ta không khỏi nhiều lần liếc mắt ngắm nhìn. Người này hắn cũng không tệ lắm. Trong lòng ta thầm khen ngợi

Tuyệt Hoàng nâng cằm hắn lên, nhưng hắn lại cau mày xoay mặt sang 1 bên. Bộ dáng rất không tình nguyện. Ta không khỏi cau mày. Tốt lắm! Người càng như vậy càng thú vị! Nữ nhi hắn sẽ chọn người này rồi! Ta thầm nghĩ

Tuyệt Hoàng ghé vào tai hắn không biết nói cái gì đó, sắc mặt hắn thoáng cái đại biến, không khỏi nhìn về phía hài tử trong tay Tuyệt Thế. Ách! Nữ nhi này! Như thế nào có thể mãnh liệt như vậy?

Hài tử đó cuối cùng đã quay đầu lại, nở 1 nụ cười đầy ẩn ý. Thoạt nhìn thì Tuyệt Hoàng có chút bản lãnh! Nhưng cư nhiên đã bị hắn chế phục rồi. Rốt cuộc nàng sẽ chọn người nào, vừa nhìn đã hiểu ngay. Hài tử đó bất phục với nàng, nàng chắc chắn sẽ nghĩ cách để chinh phục hắn

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Nay Thụy gia Đại công tử Thụy Cảnh tướng mạo phi phạm, võ công trách tuyệt, đặc biệt phong làm Vương phu! Khâm thử!” Cung nhân cao giọng xướng lên

Hài tử đó quỳ xuống, đưa 2 tay tiếp chỉ, nước mắt liền từ khóe mắt rơi xuống! Nguyên lai nam tử cũng giống nữ tử. Gặp phải chuyện mình không thích cũng đều thương tâm như vậy! Ách, chắc hẳn nữ nhi của ta có thể chinh phục hắn! Thụy Triệt đáng chết! Khi không lại sinh ra 1 hài tử đáng ghét như vậy

Một người chưa đủ, còn sinh đến 2 hài. Một người chiếm mất con trai ta, 1 người chiếm mất nữ nhi của ta! Nhìn sắc mặt đắc ý của hắn, trong lòng ta không khỏi nghiến răng. Tuyệt Thế cưới nữ nhi của hắn cũng thôi, cư nhiên ngay cả Tuyệt Hoàng cũng cưới Thụy Cảnh! Nữ nhi của ta! Đáng chết! Ta không khỏi muốn mắng chửi

Nô nhi vỗ vỗ lên tay ta, nhỏ giọng nói “Nữ nhi đã lớn! Tùy theo ý nàng đi! Chàng sẽ không giống như năm đó, giết toàn bộ nam nhân đến Phượng Hoàng cốc! Như vậy không được đâu!”

Ta thoáng giật mình “Sao nàng biết?” Rõ ràng là đã giấu diếm rất kỹ rồi

“Đúng vậy! Hành vi của chàng lớn như vậy, ta như thế nào mà không biết! Trên giang hồ, thanh nhiên tài tuấn chết nhiều như vậy, ta cứ tưởng là chuyện gì, nguyên lai là có người ghen tị!” Nàng cười, néo mặt ta

Ta kéo tay nàng, nhỏ giọng nói “Nô nhi! Tế nhị chút đi! Bọn nhỏ đang nhìn!”

Nàng giật nhẹ khóe môi, 1 hồi lâu mới nói “Nguyên lai Vãn Thiên của ta như vậy là còn quá tốt? cũng không biết ngày đó trên đảo nhỏ, là ai đã làm cái việc đổi thân tráo phận ngu ngốc đó?”

Ta hừ lạnh 1 tiếng “Đương nhiên là ta! Thế nào? Nếu không thì Vãn Hiên là tốt hơn? Việc này sao có thể oán ta?”

Nàng cười nói, “Xem bọn nhỏ!”

“Vương phu! Ngày mai 2 chúng ta thành thân! Nhưng là, tối nay chúng ta phải viên phòng trước! Hảo vương phu đẹp trai! Ta thích!” Tuyệt Hoàng vuốt vuốt cằm hắn, nói

Hắn giật mình, trong khoảng thời gian ngắn không nói nên lời. Tuyên Tiễn Thần sắc mặt xanh mét, rồi lại không thể tránh được, Tuyệt Thế thật ra lại rất hài lòng với tình hình này, miệng cười tủm tỉm ôm tiểu hài tử chơi đùa với nàng

Nữ nhi của ta đã trưởng thành! Nhạc Nhạc ngáp 1 cái, lớn tiếng nói “Đại di, có cái gì ăn không? Ta đói bụng rồi!”

Trong khoảng thời gian ngắn, ta như thấy 1 Diệp Tiểu Hạ nam nhân ở trước mặt, trong lòng không khỏi phát lạnh, 1 hồi lâu mới đẩy hắn ra, lạnh lùng nói “Đói bụng thì tự nghĩ cách đi!”

Tuyệt thế cau mày. Một hồi lâu sau trả hài tử lại cho Thụy Triệt, 1 bả kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Nhạc Nhạc, kéo tới bên này! Tuyệt Hoàng có thể cũng đã muốn ăn cơm rồi! Nhạc Nhạc đã đói bụng rồi

Hai trông mắt Tuyết Hoàng quét về phía Nhạc Nhạc, lúc này mới kinh ngạc đẩy Thụy Cảnh ra, phi thân lại đây, nhào tới trong lòng Nhạc Nhạc “Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc! Huynh cũng tới! Rất thích huynh a! Không bằng làm thứ phu của ta đi! Có được không, mẫu thân?” Nàng quay đầu lại nhìn 2 bọn ta

Trong lòng ta cả kinh. Đang định nói chuyện thì đã thấy Tuyết Thế lấy tay kéo Nhạc Nhạc ra phía sau, lớn tiếng nói “Người ít có dụng ý với hần thôi! Hần là thân thích của chúng ta! Trong vòng 3 đời không thể thành thân! Tuyết Hoàng! Người là kẻ gốc sao?” Tuyết Thế lớn tiếng nói

Vì vậy, 2 chúng nói lại bắt đầu người tranh ta đoạt! Ta không khỏi ôm lấy cái đầu đau đớn mà rên rỉ, 1 hồi lâu mới nói “Diệp Tiểu Hạ! Xem 1 chút xem người làm ra chuyện tốt gì! Sinh ra 1 tai họa làm gì chứ!”

Khiến cho 2 hài nhi của ta lại bắt đầu tranh giành Diệp Nhạc Nhạc! Ông trời của ta ơi, ta rất muốn mắng chửi ngài

“Vấn Thiên, làm sao vậy?” Nô nhi kéo tay ta xuống, nhỏ giọng nói “Chàng xem, bọn nhỏ sung sức bao nhiêu!”

“Không những quan hệ tay 3, mà còn đến tay 4, ở đó là sung sức” Ta hừ lạnh

Nàng cười nói, “Năm đó chúng ta cũng không phải là quan hệ tay 4 sao? Liên quan gì chứ? Như vậy mới thích thú!”

Ta thoáng giật mình, ta sao mà không biết mùi vị bị Tuyên Tuyết Nhi truy [đuổi] theo ở phía sau! Nghĩ đến đây, không khỏi thở dài! Ta vẫn luôn toàn tâm toàn ý, có được không?

Tuyết Thế! Nhạc Nhạc là nam nhân! Người cũng là nam nhân! Hơn nữa người có Thụy Diệu rồi! Không bằng cứ nhường Diệu nhi cho ta! Có được không?” Nàng lớn tiếng nói

“Tuyết Hoàng! Nhạc Nhạc là nam nhân, không sai! Ta chưa từng nói muốn cùng hần thế nào đó! Nhưng nếu người muốn đem Diệu nhi đi, tình cảnh của người cũng không ai dám nói trước! Thúc thời 1 chút, tự thu xếp đi!” Tuyết Thế lớn tiếng nói

Nàng kinh ngạc, lúc này mới quay đầu lại, đã thấy Thụy Cảnh sắc mặt xanh mét. Khóe môi nhếch lên, 1 hồi lâu mới nói “Nguyên lai, nguyên lai đúng là như thế! Ha ha ha! Cảnh vương phu! Người này là biểu đệ của ta! Người không nên hiểu lầm! Ta không thích hần!”

Nàng mới nói xong, Thụy Diệu liền oa lên khóc thành tiếng, lớn tiếng nói “Tuyết Thế thật xấu! Tuyết Thế đoạt phu với Hoàng thượng, không cần Diệu nhi nữa rồi! Oa!”

Nàng vừa khóc, Tuyết Thế liền chân tay luống cuống cả lên, lớn tiếng nói “Diệu nhi! Người này là biểu đệ của ta! Nam nhân như thế nào có thể cùng với nam nhân đây! Đừng khóc a! Diệu nhi!”

Nhạc Nhạc thì đứng phía sau bọn họ mà xem náo nhiệt, một hồi lâu, hần như là mới tỉnh dậy từ trong mộng, lớn tiếng nói “Ta chỉ nói là nói bụng thôi, tất cả mọi người có cần phải khóc thành như vậy không! Đại di! Hoàng quốc thật không tốt! Lâu như vậy mà chưa có cơm! Nhạc Nhạc đã đói bụng sắp ngất đi rồi! Hơn nữa, Nhạc Nhạc đã có người trong lòng rồi, sẽ không thích người khác nữa!”

Ta thoáng cau mày! Tên hài tử thối này! Cư nhiên không để hài tử của ta vào mắt “Người thích người nào! Vật nhỏ đáng ghét! Đáng ghét giống hệt mẫu thân người!”

Nô nhi 1 bả đẩy ta ra “Vấn Thiên! Chàng mà còn như vậy, ta sẽ không để ý tới chàng nữa! Nhạc Nhạc! Hài tử ngoan, người thích người nào, cứ nói cho đại di!”

Hần 1 mạch phi thân lại đây, ôm lấy thắt lưng Nô nhi, nhỏ giọng nói “Đại di! Ta hảo đói! Ta thật sự hảo đói! Về phần nói đến người trong lòng, đại di, ngài hần là biết Thu Mạc Ngôn a! Hần bây giờ có 1 nữ nhi, làm thức ăn rất ngon! Người đó chính là tình nhân trong mộng của ta!” Trên mặt hần lộ ra vẻ mộng mộng ảo ảo “Nhưng là phụ hoàng không cho ta tiếp xúc với nàng! Nói là chán ghét họ Thu! Đại di, ngài giúp ta đi!”

Khóe môi ta co rút, cười to nói “Hóa ra là chỉ biết ăn! Ha ha! Ta chỉ biết tình nhân trong mộng của người không liên quan đến thức ăn là không được!”

Quả nhiên là bản tính khó đời! Hải tử của Diệp Tiểu Hạ chỉ được di truyền cái thói ham ăn! Làm khổ hải tử của ta! Ta âm thầm nhìn Nô nhi

Nô nhi lớn tiếng nói “Được rồi! Được rồi! Đại di sẽ giúp con nói với Sa Hận Thiên!”

Ta nói thầm “Nàng nói? Có được không đấy?”

Nàng gật đầu.”Ta làm không được nhưng có người làm được!”

“Người nào?” Ta ngơ ngác hỏi.

“Diệp Tiểu Hạ! Mẫu thân của hần!” Nàng chỉ 1 ngón tay vào trên mũi Nhạc Nhạc

Vì hải tử của Diệp gia, Nô nhi cực lực tranh đấu với Sa Hận Thiên, nếu không phải đã biết năm đó Sa Hận Thiên là dạng nam nhân gì, ta cơ hồ tưởng rằng hần là 1 người vô cùng hẹp hòi, làm gì có phải là người sùng nữ nhân của mình như vậy

Cho đến cuối cùng, Sa Hận Thiên cũng không nhượng bộ, nhưng thật ra cũng tốt, Nhạc Nhạc rốt cục đã bỏ nhà ra đi, đi theo hải tử kia. Nói là muốn ở cùng với nữ nhân mình yêu mến, không bao giờ chia lìa. Làm cho Diệp Tiểu Hạ tức giận đến mức giơ chân! Sa Hận Thiên thì tóc bạc mọc cả đầu! Sau đó, Nô nhi liền dùng bồ câu đưa tin, bảo các nàng đem bọn nhỏ đến Phượng Hoàng cốc

Ngày ta vẫn không muốn tới rốt cục đã tới. Tuyệt thành Tam công tử mang theo phu nhân của hần, mang theo nữ nhi của hần tới Phượng Hoàng cốc. Ta chau mi! Xem ra hần đã từ bỏ việc tranh giành nữ nhân của ta, nhưng hải nhi thì không

Ta đứng ở ngoài cốc, nhìn chăm chăm vào mắt hần. Hần thoáng chau mi, chớp tay nói “Đường lão gia!”

Ta thoáng giật mình, thiếu chút nữa là phì cười “Ta bây giờ rất già sao? Đường lão gia? Gọi là Đường thiếu gia!”

Hần thoáng giật mình, sau đó lớn tiếng nói “Đường thiếu gia!”

“Các người đã tới rồi thì xin mời vào Mai lâm” Ta lui sang 1 bên, thủ thế mời với hần! Hần thoáng giật mình, lúc này mới nói với nữ nhân bên cạnh 1 câu gì đó, nữ nhân đó gật đầu, hần được sự đồng ý của nàng, lúc này mới chậm rãi tiêu sái đi vào

Tất cả hải tử của Diệp gia đều ở bên trong rừng mai! Ta xem hần làm thế nào mà tìm! Ta thầm cười lạnh! Lúc này, đồng tính với hần chính là tàn nhẫn với chính mình! Hần muốn đem hải tử về sao? Hải tử đã quen ở bên cạnh ta rồi, đem bọn chúng đi, bọn chúng không thương tâm, nhưng ta thì có!

Nghĩ đến hai hải tử, trong lòng ta không khỏi thấy thương cảm. Nếu như hần tìm được hai bọn chúng thì nên làm gì bây giờ? Hay là phải thật sự đưa hải tử cho hần sao? Ta không khỏi cảm thấy sợ hãi! Cho tới bây giờ, ta mới phát hiện, ta cư nhiên đã sớm coi 2 bọn chúng như hải tử của chính mình

Không có phụ mẫu nào vì nhà đông con mà đem hải tử tặng cho người khác. Nô nhi sinh hải tử cho hần đã làm cho ta chết khiếp, trên thực tế, ta cũng quả thật rất để ý, nhưng là, bây giờ nghĩ lại thật là quá buồn cười

Hần và Nô nhi chưa bao giờ là vợ chồng thật sự! ta thống khổ cái gì! Người bị tổn thương cho tới bây giờ đều là hần! Người chính thức có được Nô nhi là ta! Cho tới bây giờ cũng chỉ có ta mà thôi

Nữ nhân đó cúi đầu, nhỏ giọng khóc. Nữ oa vỗ vỗ sau lưng nữ nhân đó, lớn tiếng nói “Mẫu thân! Đừng khóc!”

Ta cau mày, nữ nhân này cũng rất thương tâm đây! Yêu 1 nam nhân vĩnh viễn cũng không yêu mình! Tư vị này hần là khó chịu đến cỡ nào a! “Hay là xin mời Tuyệt phu nhân và Tuyệt tiểu thư vào Phượng hoàng cốc nghỉ ngơi! Ta nghĩ Tam công tử rất nhan sẽ tìm thấy! sau hôm nay, sự chú ý của Tuyệt Tam công tử liền chỉ thuộc về 1 mình phu nhân rồi!”

Nàng nâng mắt, nhỏ giọng nói “Thật sao? Thật sao? Hần trước đây yêu Diệp Nhận Hỷ, ta biết, nhưng là, bây giờ hần lại yêu Diệp Dục Nô! Ta cũng biết! Vốn chính ta đã lựa chọn 1 con đường không lối thoát, ta không thể oán hần

Ta hừ lạnh! Thỏa mãn cái gì! Người thỏa mãn không phải là hần sao? Hay là định nghĩa của nữ nhân không giống nam nhân? Lấy 1 nam nhân không thương mình mà cũng thỏa mãn

Này! Nữ nhân! Có muốn biết địa vị của người trong lòng hần không?” Ta lạnh nhạt nói

Nàng thoảng giật mình, nhỏ giọng nói “Như thế nào có thể! Trong trái tim hần không có chỗ cho ta!”

Ta lắc đầu “Có biện pháp! Cứ tin ta!” Tốt xấu cũng xem như là đệ muội của ta, so với việc suốt ngày sợ hần cùng Nô nhi nổi lại tình cũ, chi bằng hợp tác tình cảm cho phu thê hần

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Quả nhiên, nữ nhân luôn có lòng tham! Chưa có ai nguyện ý chờ đợi người khác cả đời

“Người vào Phượng Hoàng cốc! Viết 1 phong thư, nói với hần, người không chịu đựng được nữa, quyết định rời đi! Xem hần ở đây tìm hài tử hay là đuổi theo người!” Ta lớn tiếng nói

Nàng thoảng giật mình “Cái gì có thể được không? Ta... Ta...!”

“Yên tâm đi! Chỉ cần hần có chút thích người thì sẽ đuổi theo người! So với việc theo đuổi giấc mộng không thực tế, không bằng quý trọng người trước mắt! Hần là 1 người thông minh, ta tin hần sẽ minh bạch đạo lý đó!” ta nhẹ nhàng nói

Nàng trầm mặc 1 hồi lâu, nhỏ giọng nói “Nếu như hần không đuổi theo, vậy làm sao bây giờ?”

“Vậy thì quên đi! Tự mình quay về Tuyết thành! Đến lúc đó, nói rằng ta đem các người đuổi về, bức người viết phong thư đó! Hần sẽ không trách các người!” Ta lớn tiếng nói, cảm thấy kế hoạch này thật sự rất hoàn mỹ

Nàng suy nghĩ 1 lúc, 1 hồi lâu mới nói “Thế thì làm như vậy!” Dứt lời, liền cùng hài tử theo ta vào Phượng Hoàng cốc

Tuyết Tam công tử còn đang ở trong Mai lâm tìm hài tử, ta cũng đã vẽ đường cho thê tử của hần! Người nói người làm đại ca như ta quá nhiều chuyện! cứ nhiên ngay cả chuyện này mà cũng quản! Quả nhiên là gần đây ăn no, không có việc gì làm! Không thể làm gì khác hơn là tự mình tìm trò vui

Ta cầm bức thư đi tìm hần! Mời tiến vào Mai lâm thì đã thấy cả trăm tiểu hài tử chạy loạn khắp nơi

“Tuyết Tam công tử! người ở đâu! Nghe ta nói đây, ra đây đi! Tình hình khẩn cấp! Nhanh lên 1 chút” Ta ngửa mặt lên trời, hét lớn

Tuyết Tam công tử ở phía xa xa đáp ứng, liền phân hoa phát liễu lại đây, nhìn thấy ta liền nói “Chuyện gì? Đương thiếu gia!”

Ta cau mày, đưa bức thư cho hần “Phu nhân đã đi rồi! đây là nàng đưa cho người!”

Hần lạnh lùng, 1 hồi lâu mới nói “Nàng ấy về trước cũng tốt!” dứt lời, liền cất bức thư vào trong lòng, đúng là cũng không thèm liếc mắt nhìn 1 cái!

“Cái kia... ta thấy lúc phu nhân viết bức thư này, hình như bộ dáng rất thương tâm! Người thật sự không nhìn xem sao?” Ta đi theo bên người hần, nói

Hần chau mi, “Nàng thấy ta đến tìm hài tử, vốn là mất hứng, có thể có chuyện gì! Chuyện gì cũng không thể cản trở ta tìm hài tử!” Dứt lời, hần liền cúi người đi vào Mai lâm

Hình như! Hảo tâm làm chuyện xấu! Phản ứng của nam nhân này không giống như ta tưởng! Hay là hai mẫu tử kia thật sự đáng thương như vậy! 1 chút cũng không chiếm được 1 chỗ đứng trong tim hần?

Việc này, ta cũng có trách nhiệm! nếu hần phát hiện phong thư đó là do ta xúi giục, không biết sẽ có vẻ mặt gì

Đáng chết, đáng chết a! Ta hần đã lộ sơ hở! Lâu quá không tính kẻ người khác, lần đầu ra tay liền thất thủ rồi! Vì uy danh trọng chấn của ta, ta quyết định, chuyện của bọn họ, ta phải xen vào rồi

Chuyện của bọn họ khó khăn hơn với trong tưởng tượng của ta 1 chút! Vấn Hiên căn bản không quá yêu thích nàng! Hần cứ đi qua đi lại trong Mai lâm để tìm bọn nhỏ, nhiều hài tử như vậy, như thế nào có thể

tìm được! Ta rút cuộc cũng đã hiểu rõ cái gì gọi là mò kim đáy biển! Nô nhi ra cho hấn 1 nan đề [đề tài khó khăn] này là muốn hấn chết tâm, ai ngờ hấn không những không chết tâm, mà còn càng thêm tích cực! Lại còn đem lão bà với hài tử của mình ném sang 1 bên.

Chuyện này diễn biến về sau đã không còn là tình cảm của vài người bọn ta, mà là vấn đề về mạng sống! Ta nghĩ không ra, một người yêu thê tử như hấn sao có thể hành động thế này! Nếu Tam công tử này thật sự nhân cơ hội này mà lưu nường ta, không phải đã lớn chuyện rồi sao?

Ta vỗ vỗ trái trán đau đớn. Nô nhi ở bên cạnh, vỗ nhẹ vai ta, nhỏ giọng nói “Vấn Thiên, xảy ra chuyện gì? Chàng rút cuộc là làm sao vậy? Tại sao mặt ủ mày chau như vậy? Có phải đã gây ra chuyện gì bất hảo rồi?”

Ta gật đầu, ôm lấy thắt lưng nường, nhỏ giọng nói “Nô nhi! Làm sao bây giờ! Ta bảo nữ nhân kia viết thư rời đi, nhưng bây giờ thoát nhìn thì Vấn Hiên hình như không để ý tới nường ta! Nếu có gì nguy hiểm đến tính mạng thì làm sao bây giờ?”

Nàng thoáng giật mình, nhẹ nhàng vỗ vào mu bàn tay ta “Vậy là đã là rất tốt rồi! Chàng đó biết tại sao năm đó chàng đối xử với ta như vậy mà ta cũng có thể chống chịu không? Là bởi vì có Vấn Hiên bên cạnh! Lúc đó, nếu có người nào đó quan tâm thì quả là niềm an ủi rất lớn! Chàng nói xem, thật tốt!”

Ta chau mi, lớn tiếng nói “Chuyện tình cảm năm đó chỉ có 1 mình ta thương tâm! Nhìn nường thương tâm như vậy, lòng ta đau đến chết khiếp, bây giờ lão nhân gia nường lại nói may là có Vấn Hiên bên cạnh? Nữ nhân! Nàng chọc giận ta thành công rồi!”

Khóe miệng nàng cong lên, vùi vào trong lòng ta, nhỏ giọng nói “Đúng vậy! Nghĩ đến chuyện năm đó, ta liền nghĩ nếu cả đời không cho chàng danh phận thì tốt rồi! Nếu không thì sẽ thật sự hài người!”

“Này! Vốn là chính nàng cầu hôn! Nàng không nhớ rõ rồi? Cầm đóa tiên hoa, quỳ xuống với ta trước mặt mọi người! ôi! Nghĩ lại, Đường Vấn Thiên ta 1 đời cũng không uống rồi! Nhớ đến năm đó ta ở trong Tuyên thành cầu hôn, lại bị nàng cự tuyệt trước mặt mọi người, thật sự là thương tâm gần chết! Ta nghĩ, 1 nữ nhân ngay cả thể diện mà cũng không giữ cho người, như vậy, người còn muốn nàng sẽ đáp ứng lời cầu hôn của người sao? Hấn là vốn đã không thương yêu gì người! Ai ngờ đầu nữ nhân đó lại muốn đích thân cầu hôn! Ôi!” Ta nói ra 1 đồng hồ hỗn tạp, mới phát hiện sắc mặt của nàng đã xanh mét

“Ta nói này, Vấn Thiên! Cứ như vậy cũng không phải là biện pháp! Chúng ta phải nghĩ cách!” Dứt lời, nàng liền kéo đầu ta xuống, vừa như vậy vừa nói

Hai người bọn ta vừa nói vừa cười, một hồi lâu hai người mới gật đầu nói “Hảo! cứ làm như vậy!”

Kỳ thật là dùng 1 chiêu của Diệp Thành Hoan [ta là ta chẳng biết bạn này là ai ==] khi đó, chiêu hôn nường tử của Tuyết Tam công tử! Mặc dù có chút buồn cười, bất quá, sự thật chính là sự thật

Tuyết Tam phu nhân tuổi còn trẻ, đang trong quãng thời gian tươi đẹp nhất, gia quyến lại là thương nhân nổi danh! Cửa hồi môn nhiều đến mức kể không xuể! Mặc dù đã có 1 đời chồng, nhưng là, điều kiện như vậy thì ai mà chẳng muốn

Vì vậy, những người đến cầu thân liền nhiều lên. Lúc Vấn Hiên nghe được Tuyết Tam phu nhân chiêu thân, ta chưa từng thấy sắc mặt hấn như thế này bao giờ! Rất xanh! Rất đen! Rất khó nhìn! Giống như là ác quỷ mới thoát ra từ địa ngục! Ta thâm buồn cười! chỉ là không biết hấn có vẻ mặt này là vì để ý tới nường hay là bởi vì nàng đã làm mất mặt hấn

Thời gian từng chút một trôi qua. Hấn nhìn bọn nhỏ, trong đôi mắt có lệ, rồi lại trong thế không chế được, lấy bức thư từ trong lòng ra, rồi lại nhìn đắm đắm vào những dòng chữ trên đó

“Lúc này đi hấn là còn kịp!” Ta vỗ vỗ vai hấn, nhỏ giọng nói

Hấn trầm mặc 1 hồi lâu, lúc này mới nhanh chân chạy vội ra ngoài. Chỉ trong 1 lát sau liền truyền đến tiếng rời đi của kỵ mã. Bọn nhỏ nói “Phụ thân! Nam nhân đó rất kỳ quái! Một mực nhìn bọn ta không nói, bây giờ lại đột nhiên đào tẩu rồi! Phụ thân rốt cục tìm ở đâu ra 1 người bất thường như vậy?”

Ta giật nhẹ khóe môi, vỗ đầu hài tử, nếu như hấn biết hài tử của hấn nghĩ về hấn như vậy, không biết hấn sẽ nghĩ như thế nào! Kiếp trước của hấn đã kết thúc. Ngay cả 1 chút thân tình phụ tử cũng để lại! Hấn rất

cuộc còn lưu luyến cái gì!

Nói cho cùng, hần cũng chỉ là 1 cô hôn quyền luyến hồng trần mà thôi! Có thể có được thê tử vài hài tử hần là rất may mắn mới phải. Nô nhi nói không sai, hai người bọn ta dùng giang sơn 1 quốc gia, dùng vinh hoa phú quý cả đời để đổi lấy cả đời hần vui sướng! Bọn ta không có lỗi với hần

Nếu không có bọn ta, hần cả đời này đã không thể nắm được tư vị của nữ nhân khác, không được nắm tư vị của 1 người chồng, cũng không thể nắm được tư vị của người làm cha! Cũng không thể làm 1 thành chủ. Hết thấy mọi thứ này đều là Nô nhi cho hần! Bọn ta nợ hần cái gì? Tại sao bọn ta phải chịu đựng hần vô lý gây chuyện? Tại sao ta phải đem nữ nhân và hài tử của mình tặng cho hần

Hần cả đời này thoạt nhìn thì là người hy sinh rất nhiều, nhưng là làm sao mà thống khổ nhiều năm như bọn ta? Hai người bọn ta vì tâm tình của hần mà vẫn luôn thoái nhượng, đôi khi nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình

Ta rất thích hần! cũng rất đồng tình với hần. Nhưng là, ta cũng không thể đem mọi thứ vất vả lắm mới có được bây giờ đưa cho hần! Đây là việc ta không thể tha thứ!

Trong mắt ta, giang sơn không quan trọng bằng nữ nhân. Cả đời làm hoàng đế là bởi vì nàng mang trong mình truyền thuyết 14 Phượng hoàng. Nếu ta không phải là hoàng đế thì nàng không thể làm hoàng hậu. Nàng chỉ có thể làm hoàng hậu thì mới chính thức thuộc về ta

14 Phượng hoàng sao? Ta không khỏi buồn cười, kỳ thật, ta giải thích cũng không đầy đủ mọi khía cạnh. 14 Phượng hoàng cũng không nhất định phải là hoàng hậu, cũng có thể là vương phi. Nếu không phải chính mắt nhìn thấy có người từ bỏ ngôi vị hoàng đế mà làm vương gia, cũng có người từ bỏ chức vị vương gia mà đi phiêu bạt giang hồ, ta thật sự không biết nguyên lai ý nghĩa của Phượng hoàng chính là dự hỏa trùng sinh

Ta và Nô nhi, Sa Hận Thiên và Diệp Tiểu Hạ, còn có nhiều tỷ muội Diệp gia, còn có Thu Mặc Ngôn, 2 huynh đệ Thu Mặc, Diệp Dục Nhi, mọi người mặc dù không có cảnh ngộ giống nhau, nhưng là cũng cho ta nhìn ra được: hạnh phúc của bọn ta sẽ vẫn tiếp tục. Cho đến vĩnh viễn! Sau đó, chuyện của chúng ta sẽ trở thành chuyện của người xưa rồi

A! Nghĩ đến đây, ta không khỏi cảm thán, báo cho thế nhân, quý trọng người trước mắt

Chỉ cần người muốn, hạnh phúc sẽ luôn ở bên cạnh người. Kỳ thật, hạnh phúc có thể vô cùng đơn giản

Không phải vật chất, không phải tiền tài có thể lấy được! Hai người ở bên nhau, 1 ánh mắt chính là hạnh phúc, 1 cử động chính là hạnh phúc. Hạnh phúc có thể ở khắp mọi nơi

Toàn văn hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-cung-hoang-hau>